

Giới thiệu Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con

Đọc truyện Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con của tác giả Cận Niên xoay quanh về những tình khúc vàng trong ngôn tình sắc, cô phải trốn tránh thế nào đây, mới trốn thoát sự truy bắt của người đàn ông lâm tiển này ? Đêm tối mê ly, hơi thở thô suyễn gấp gấp nóng rực, truyện Nam Cung Kinh Hiền hung hăng ngăn chặn cô gái dưới thân, đôi mắt ẩn chứa dục vọng, giận dữ quát : “Cô đủ rồi! Dụ Thiên Tuyết, cô dám giầy giụa thêm một lần nữa thử xem! Có biết bao nhiêu người liều chết nghĩ cách leo lên giường mị sát của tôi, gả cho tôi, hiện tại tôi cho cô cơ hội, đáng chết, cô lại phản kháng cái gì?” “Cút!” Dụ Thiên Tuyết thét chói tai, nước mắt nóng bỏng chảy xuống làm thanh âm gào thét cũng run rẩy theo: “Anh đúng là không có nhân tính, còn không bằng cầm thú, tôi điên rồi mới tin tưởng anh sẽ cứu Thiên Nhu, tôi điên nên mới để chomình như một kẻ ti tiện, phó mặc cho anh định đoạt! Anh đủ rồi! Buông tôi ra!” Nam Cung Kinh Hiền ngừng thở, sắc mặt xanh mét, chứng tỏ anh đang giận dữ. Một tay đè cô tay cô, giọng nói của anh khàn khàn như từ địa ngục vọng tới: “Tốt.....để tôi nhìn xem cô có bao nhiêu kiêu ngạo!” Giữ chặt gáy cô, anh cúi đầu hung hăng ngăn lại đôi môi đỏ tươi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đêm Khuya Bắt Tù Binh

Màn đêm bao trùm, trong bầu không khí vắng lặng có mùi vị khác nghiệt.

Đèn đuốt sáng trưng bên trong khu nhà cao cấp, gam màu ấm áp của những ngọn đèn cũng không có cách nào hòa tan loại không khí khác nghiệt ấy, một chiếc Lamborghini khí thế hung mãnh đột nhiên dừng ở trước bật thềm, tiếng thắng xe bén nhọn chói tai vang lên.

Xe ngừng lại.

Tối khuya như vậy mà người đàn ông bước ra từ ghế lái còn đeo kính đen, đi tới cửa sau xe, gõ gõ vào cửa kính.

Cửa xe mở ra, không khí bị đè nén ở bên trong lập tức lan tỏa.

Trên ghế sau có ba người đang ngồi, hai người đàn ông ngồi hai bên, ngồi ở giữa là một thân hình mảnh khảnh đang vận vẹo, nhìn kỹ một chút mới có thể nhận ra

Là một cô gái.

Chen chúc giữa hai người đàn ông khôi ngô cao lớn, thân hình mảnh mai của cô tựa như bị che khuất không nhìn thấy rõ, mái tóc mềm mại có chút xoắn xếch, xõa tán loạn trên bờ vai trần trông rất mê người.

Chẳng qua là gương mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, phần lưng bị hai bàn tay to giữ chặt, giống như đang áp giải một phạm nhân.

Đã một ngày cô chưa có thay quần áo, trên người vẫn là bộ lễ phục màu xám tro mặc vào tối hôm qua, lúc mới mặc lên người, trông cô tự nhiên thanh nhã xinh đẹp, giờ phút này lại có chút nhàn nhúm, những nếp gấp phía dưới bộ lễ phục làm lộ ra đôi chân trắng ngần mảnh khảnh của cô.

“Dụ tiểu thư, có thể xuống xe.” Người đàn ông mở cửa xe nói.

Hai cánh tay đang hung hăng đè ép cô buông lỏng ra, hai người đàn ông bên cạnh cũng bước xuống theo hai bên cửa xe.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, rốt cuộc cả người không còn bị áp bức nữa, chỉ có gương mặt nhỏ nhắn là vẫn tái nhợt, đôi mắt trong suốt cũng sắp rơi nước mắt, quay đầu nhìn chằm chằm người đàn ông kia.

Người đàn ông chột nhứ mày, cũng nhìn cô.

“Có thể mở còng tay được không?” Thanh âm của cô đè nén sự run rẩy, gắt gao nhìn chằm chằm anh ta.

Người đàn ông hiểu ra, gạt đầu một cái, móc từ trong túi ra một chùm chìa khóa ‘cách’ còng tay đã được mở, bị còng tay chuyên dụng siết chặt nên cổ tay của cô hằn lên vết đỏ, cô đau đến cau mày, đẩy nhanh cái còng lạnh như băng đó ra.

Lúc này Dụ Thiên Tuyết mới thở phào một cái, xao xoa cổ tay của mình.

Lông mi rũ xuống, không ai có thể nhìn ra vẻ mặt cũng như tâm tình của cô lúc này.

“Dụ tiểu thư, xuống xe.” Người đàn ông thấp giọng lặp lại thêm lần nữa, cắt dao găm, trực tiếp kéo cô ra ngoài, cô nhỏ giọng kêu gào bi thống, hơi lui người lại, có thể đợi cô mang giày cao gót xong, mới tiếp tục dắt cô ra ngoài được không.

Đèn đèn sáng rờ chiếu ra từ khu nhà cao cấp, trông nó giống như một tòa thành ở chốn địa ngục.

“Anh buông ra được không? Tôi tự mình đi.” Dụ Thiên Tuyết đau đến mức phải cầu xin.

“Đi như vậy rất chậm, thiếu gia không đợi được nữa.” Người đàn ông không để ý, chờ người phía sau lái xe đi, rồi Dụ Thiên Tuyết đi thẳng lên lầu hai, còn có mấy người đàn ông đeo kính đen theo sát phía sau.

Người đàn ông nói chưa dứt lời, phút chốc đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết đã dâng trào nước mắt.

“Anh ấy nóng nảy tìm tôi thì có ích gì! Tôi cũng rất nóng lòng, tôi phải đi tìm ai đây!!!” Chưa xót cả một ngày, giờ đây kịch liệt dâng trào, Dụ Thiên Tuyết nhìn anh ta hết lớn.

Cô lao đảo bị tùm lên cầu thang, đau đến than nhẹ, dưới ánh đèn sáng rờ thấy rõ là cô đã ngã đi.

Một cánh cửa chạm khắc tinh xảo mở ra, cô được bế vào bên trong.

“Cô nóng lòng dĩ nhiên có thể tới tìm tôi, tôi đâu có cự tuyệt cô....” Một giọng nói du dương âm lãnh từ bên trong vang lên, người đàn ông cao ngất mị hoặc xoay người lại, nhìn cô gái bị mang vào phòng hồ hững nói: “Dụ tiểu thư, xin chào.”

Dụ Thiên Tuyết cố đứng vững, lúc này cô mới thấy rõ bộ dáng của người đàn ông trước mặt.

Đôi mắt ngân ngấn nước rung động sụp xuống, khi hô hấp bình thường trở lại, cô mở to mắt nhìn thẳng vào anh.

Người đàn ông này, lần đầu tiên gặp mặt đã khiến cô kinh ngạc tựa như thấy một vị thần, những lần sau đó, cô cũng có rung động không nhỏ so với lần gặp đầu tiên, nhưng hiện giờ cô không có tâm tình băn khoăn những chuyện này, chỉ vì một buổi tối mà thôi, bọn họ cứ đẩy đưa không rõ như vậy rồi.

“Nam Cung thiếu gia” Dụ Thiên Tuyết cất giọng gọi một tiếng.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Không Cần Khảo Nghiệm Sự Kiên Nhẫn Của Tôi

Nam Cung Kinh Hiên liếc mắt nhìn xung quanh, phát tay khiến người khác lui xuống

Cận vệ áo đen cao to dồn dập đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người, lúc này Dụ Thiên Tuyết mới nhận ra mình ở một trong một căn phòng xa hoa phú quý đến dường nào, giống như trong một xứ sở thần tiên vậy, tiện tay cầm lên một món bất kỳ cũng đều là vật quý trọng vô giá, hai hàng mi của cô rung động, nhớ tới căn phòng thuê đơn giản nhỏ bé, nhưng yên tĩnh bình lặng như cuộc sống của cô, cảm giác bị áp bức tự nhiên nảy sinh. chương mới nhất đăng tại ddlequydon

Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô một cái, sắc mặt xanh mét có một tia hoảng hốt, cô gái nhỏ này, tối hôm qua tại bữa tiệc của Dạ Hi đã hấp dẫn rất nhiều người đàn ông có tiếng tăm, nhiều người đã hỏi anh về lai lịch của cô, họ đều nhao nhao như có ý....Nhưng mà....

Nên nói như thế nào, trước tối hôm qua, anh cũng không biết cô.

“Nói như vậy, Dụ tiểu thư đã biết mục đích của tôi rồi, thế như thế này còn mời Dụ tiểu thư tới đây, trước tiên, bởi vì tôi vừa mới biết cô chính là bạn gái của Trình Dĩ Sinh, thứ hai, tôi và ba tôi đã không còn bất kỳ phương pháp nào để tìm được Dạ Hi, cho nên chỉ có thể mời cô tới đây...” Nam Cung Kinh Hiên kéo cái ghế ý bảo cô ngồi xuống, vẫn là tư thái kiêu căng của thiếu gia nhà giàu: “Ngồi xuống, nói cho tôi biết, Trình Dĩ Sinh bây giờ đang ở đâu, còn nữa...Hắn ta đã đưa em gái tôi, Dạ Hi tới nơi nào?”

Dụ Thiên Tuyết lẳng lặng nghe xong những lời này, chỉ cảm thấy chớp mũi chưa xót một hồi, trong lòng cô lạnh đến cực độ. đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Đầu ngón tay vén sợi tóc trên gò má, cô lắc đầu một cái: “Tôi không biết.”

Nam Cung Kinh Hiên khẽ cau mày.

“Cô là bạn gái của cậu ta, cô không biết?”

“Không biết.”

“Dụ tiểu thư, không cần khảo nghiệm sự kiên nhẫn của tôi.”

“Sự kiên nhẫn của anh có liên quan tới tôi sao?” Ánh mắt trong trẻo sắc bén lạnh như băng của Dụ Thiên Tuyết nhìn anh: “Tôi còn phải biết thêm cái gì nữa? Bạn trai tôi cùng một tiểu thư con nhà giàu đang mang thai con của anh ta bỏ trốn, còn buộc tôi phải nói bọn họ đã đi đâu, có hạnh phúc ngọt ngào hay không? Nam Cung thiếu gia, làm phiền anh phí phạm đầu óc suy nghĩ một chút được không?”

Một câu nói mang theo sự lạnh lẽo bén nhọn, xẹt qua mặt anh.

Nam Cung Kinh Hiên rung động tại chỗ, có cảm giác bị tẩy não.....Cô gái này đang nói cái gì? Kêu anh phí phạm đầu óc suy nghĩ một chút?

Kể từ năm 16 tuổi anh đã tiếp nhận sản nghiệp của nhà Nam Cung, từ đó về sau không một ai dám đối mặt nói chuyện với anh như vậy, còn bén ngót châm chọc, không có chút kiêng kỵ, hơn nữa đối phương còn là một cô gái nhỏ nhìn có vẻ nhu nhược. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Người đàn ông cao ngất vắn kiêu căng nhìn cô, hồi lâu mới đột nhiên thoáng gọi lên một nụ cười tà tử.

Trong nụ cười đó tràn đầy âm lãnh.

“Tôi hôm qua là tiệc sinh nhật tròn 20 tuổi của Dạ Hi, ba tôi đặc biệt bay từ Italy về tham gia, ông còn có rất nhiều dự định, dù nó nói muốn có một mỏ vàng, ba tôi cũng sẽ ở trước mặt các trưởng bối cùng bạn bè thân thuộc mà đáp ứng.” Nam Cung Kinh Hiên đi về phía cô, chậm rãi nói, thân hình cao to từng bước từng bước áp bức cô: “Nhưng tối hôm qua nó lại cho ba tôi một sự vui mừng to lớn...”

Khóe miệng của Nam Cung Kinh Hiên cười tà tử giống như quỷ Satan đến từ địa ngục: “Vui mừng đó chính là nó đã mang thai, chưa cưới mà có chửa, hơn nữa còn nghi ngờ là của một tên dã chủng làm ở tiệm Pizza Hut, TRINH, DỈ, SÊNH, cũng chính là bạn trai của Dụ tiểu thư cô, ba tôi vốn không muốn quây lớn chuyện trong bữa tiệc, định chờ sau khi tiệc kết thúc sẽ níu nó lại hỏi chuyện đang hoàng, cũng thuận tiện hỏi xem tên tiểu tử thú kia làm thế nào dụ dỗ Dạ Hi, còn lừa nó lên giường đến mang thai...Chỉ tiếc là không đợi đến khi tiệc kết thúc bọn nó đã bỏ trốn, chắc chắn, thật đúng cảm, nói vậy cậu ta cũng đã biết rõ, nếu để ba tôi bắt được, ông có thể lột sống của hắn ta một lớp da...”

Dụ Thiên Tuyết ngơ ngác nghe, trái tim cô giống như bị lãng trì.

Như bị một lưỡi dao lạnh như băng xẹt qua mạch máu, tan vỡ, xé đau, không thể ngăn chặn kìm nén.

“Điều này có quan hệ gì tới tôi sao?” Giọng cô run run, hỏi xong, lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt vô tội mà lạnh nhạt.

Nam Cung Kinh Hiên quan sát cô, anh nheo mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô: “Không phải cô là bạn gái của cậu ta sao? Dụ tiểu thư, Dụ Thiên Tuyết có đúng không? Cô bị chính bạn trai của mình lừa gạt, gạt gỡ thân cận với cô gái khác đến mức có cả đứa bé cũng không biết?”

Dụ Thiên Tuyết nhìn theo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt trong veo sắp tràn đầy nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chưa Bao Giờ Đánh Phụ Nữ

Dụ Thiên Tuyết nhìn theo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt trong veo sắp tràn đầy nước mắt.

“Tôi nghe nói hai người ở chung một chỗ đã 5 năm rồi, phải không? A, đúng...” Nam Cung Kinh Hiên giống như là nhớ tới cái gì, bưng tỉnh rồi nói tiếp: “Hai người dường như không phải bạn trai bạn gái, phải là vị hôn phu vị hôn thê mới đúng, là định kết hôn vào tháng 10 năm nay phải không? Tôi thấy trên tư liệu nói như vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị mấy ngón tay của anh đùa bỡn trở nên linh lung yếu ớt, cơ hồ chỉ cần bóp một cái là tan vỡ.

“Tôi cũng vậy, nghe nói Nam Cung Dạ Hi tiểu thư là khuê nữ con nhà giàu điển hình của giới xã hội thượng lưu, băng thanh ngọc khiết, nếu không phải nghe anh nói, tôi còn không biết thì ra cô ấy lại ác tâm như vậy.” Dụ Thiên Tuyết không lưu tình phản bác lại, ánh mắt của cô sắc bén như băng.

Trong nháy mắt, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên ngưng kết một tầng khí lạnh.

Dụ Thiên Tuyết.

“Cô nói cái gì?” Anh nhàn nhạt hỏi, âm điệu thong thả chậm chạp.

“Tôi nói là cái gì tôi cũng không biết, tối hôm qua bọn họ đã bỏ trốn, trước khi bỏ trốn vị hôn phu Trình Dĩ Sênh của tôi còn nói với tôi là phải chờ anh ấy

về nhà, kết quả là anh ấy lại lòi vị tiểu thư giàu có chạy mất không có tin tức, tôi cũng rất vô tội!” Cô đã hết sức đè nén, nhưng giọng nói vẫn phát run: “Nam Cung thiếu gia, đừng coi tôi giống như người của anh... Vênh mặt hást hàm sai khiến, tôi cũng là người bị hại, anh không quyền coi tôi như phạm nhân mà bắt trói tôi chỗ này, không phải anh rất có bản lĩnh sao? Có bản lĩnh thì chính mình tự đi mà tra!”

Dụ Thiên Tuyết lạnh lùng nói xong, quay mặt thoát khỏi mấy ngón tay của anh, xoay người rời đi.

Một trận gió phất qua bên tai, tay của cô vừa mới cầm đến tay nắm mở cửa, liền bị người chế trụ bả vai, hung hăng túm tóc cô lòi đến trước mặt anh.

“A...” Dụ Thiên Tuyết lão đảo té xuống, đau đến ngửa đầu lên, thân thể nhào vào trong ngực của anh.

“Tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ... Cô muốn tôi phá lệ phải không?” Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng quan sát cô gái nhếch nhác ngã nhào vào ngực mình, nhìn cô rõ ràng là trắng nõn ngọt ngào động lòng người, nhưng lại cố tình nói những lời khiến người ta hận, trong lòng anh có chút cảm giác quý đi, chỉ nghĩ muốn hung hăng dạy dỗ cô cho đến khi thuần phục mới thôi.

Dụ Thiên Tuyết đã cố nhịn không khóc suốt cả một ngày, vào lúc này, rốt cuộc nước mắt nặng nề rơi xuống.

Ủy khuất cùng vô tội của cô, nổi thành sông, chảy thành biển.

....Đó là chuyện bao lâu về trước rồi? Mỗi ngày, cô cùng Trình Dĩ Sinh đi sớm về tối làm việc ở thành phố xa lạ này, cô làm nhân viên ở một công ty nhỏ kiêm dạy kèm tại nhà, anh làm phục vụ ở Pizza Hurt kiêm ca sĩ ở một quán bar, bọn họ âm áp yêu thương lẫn nhau, anh nói ‘Thiên Tuyết, anh chỉ bằng lòng để cho em khổ cực mấy năm, vài năm sau anh nhất định vượt lên mọi người, mang lại hạnh phúc cho em’

Anh còn đây, hạnh phúc của cô đâu?

Ở nơi nào?

Thậm chí trước một này tham gia tiệc sinh nhật của Nam Cung Dạ Hi, anh vẫn còn thè thốt, mượn cô mười mấy vạn tiền nói rất nhanh sẽ hoàn lại, anh thành lập ban nhạc nên cần tiền, về sau thành công sẽ lập tức cưới cô.....Ha ha, đúng vậy, dĩ nhiên cô đã đưa cho anh mười mấy vạn mà cô dành dụm, số tiền đó là chuẩn bị cho Thiên Nhu làm giải phẫu thay giác mạc, nhưng đúng đêm đó, tại bữa tiệc của nhà Nam Cung, nhìn những ánh đèn lóe sáng, đôi mắt anh mê ly tỏa sáng, thoát khỏi tay của cô, anh quanh co nói ‘em về nhà chờ anh.’

Trở về nhà nào? Nhà của ai đây?

Dụ Thiên Tuyết gất gao cắn môi, cắn đến mặt tái nhợt, cố gắng không để cho nước mắt tiếp tục rơi.

Nam Cung Kinh Hiền cũng hơi ngẩn ngơ, ở khoảng cách gần như vậy, tựa hồ cũng có thể ngửi được mùi vị nước mắt của cô, nặng nề rót xuống một giọt, ném vào trong miệng nhất định vị sẽ rất chất.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cô Coi Đó Là Sĩ Nhục Sao

Nam Cung Kinh Hiền cũng hơi ngẩn ngơ, ở khoảng cách gần như vậy, tựa hồ cũng có thể ngửi được mùi vị nước mắt của cô, nặng nề rót xuống một giọt, ném vào trong miệng nhất định vị sẽ rất chất.

“Không tìm được em gái của anh, anh đánh tôi làm gì?” Gương mặt của cô trắng nõn, đôi mắt to tròn trong suốt lộ vẻ không khuất phục.

Nam Cung Kinh Hiền thoát khỏi tưởng tượng của mình, anh mím môi, lạnh lùng buông cô ra.

Dụ Thiên Tuyết loạn choạng đứng không vững, chỉ có thể bắt lấy một ống tay áo của anh.

“Tôi nói hai chuyện, thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay cô phải ở dưới sự giám sát của tôi, nếu như Trình Dĩ Sinh trở lại tìm cô, tôi sẽ lập tức bắt được cậu ta, thuận tiện tìm được Dạ Hi, thứ hai, có một chuyện rất quan trọng...” Nam cung Kinh Hiền lạnh lùng nhìn cô chăm chăm: “Dạ Hi chưa cưới đã mang thai, tin tức này chỉ có mấy người biết, người của nhà Nam Cung tự nhiên sẽ không nói ra để tự mình bẽ mặt, mà cô... Tốt nhất cũng nên ngoan ngoãn mà cầm miệng, nếu không, một khi tin tức lộ ra, tôi sẽ khiến cô biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Dụ Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, trong mắt chột lóe bị thương rồi biến mất.

“Tôi không phải phạm nhân, anh không được giám sát tôi.” Cô lên tiếng phản kháng.

“Cô có phải phạm nhân hay không là do là tôi định đoạt.” Nam Cung Kinh Hiền khinh miệt nhìn cô một cái.

“Chẳng lẽ anh không có biện pháp khác sao?” Dụ Thiên Tuyết hét lớn: “Nhà Nam Cung ở thành phố Z hô phong hoán vũ, vậy mà tìm không thấy hai người họ hay sao?”

“Hai đứa nó nhất định còn ở thành phố Z, tài khoản của Dạ Hi bị khóa rồi, nhà ga, sân bay, thậm chí là bến xe nhỏ tôi cũng đã cho người giám sát, chỉ cần bọn nó rời đi thì nhất định sẽ bị tôi tra ra... Dạ Hi không dám về nhà, Trình Dĩ Sinh chỉ có thể tìm cô, Dụ Thiên Tuyết, đừng nói với tôi đến lúc đó cô có thể ‘Đại nghĩa diệt thân’ mà tôi nói cho tôi biết hành tung của hai đứa nó.” Nam Cung Kinh Hiền nói một cách chắc chắn: “Phụ nữ đối với đàn ông luôn luôn mềm lòng, ngấm lại thử xem, nếu như Trình Dĩ Sinh rơi nước mắt trở về cầu xin cô, cô có tha thứ cho cậu ta không?”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết đau xót, đôi mắt rung rung hơi rung động.

Cô điên cuồng tìm kiếm cả một ngày, cuối cùng té ở trên ghế salon, cảm thấy toàn bộ thế giới sụp đổ trong tuyệt vọng, nhưng cô vẫn ảo tưởng Trình Dĩ Sinh sẽ trở về, nếu anh thật sự chán nản đứng trước mặt mình rơi nước mắt, mình có thể hung ác? Có thể tuyệt tình? Có thể vì đây là lần thứ nhất bị tổn thương mà để người đàn ông này cút khỏi thế giới của mình?

Đau lòng mãnh liệt làm nước mắt dâng lên, lại bị chính cô cắn răng đè xuống.

“Ha ha...” Nam Cung Kinh Hiền cười lên, trong con ngươi thoáng qua chút châm chọc ác độc: “Quả nhiên bị tôi đoán đúng phải không? Phụ nữ đều quá ngốc, cũng giống như bộ dạng xinh đẹp của họ vậy.”

Dụ Thiên Tuyết vẫn còn đứng tại chỗ, anh đi tới, cầm thứ gì đó ở trên bàn lên, nắm lấy cổ tay của cô đeo vào.

Cô cả kinh, theo bản năng giãy giụa, nhưng trên cổ tay đã có một chiếc đồng hồ.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, hung hăng gạt ra, lúc này mới phát hiện trên đồng hồ có một cái khóa nho nhỏ, một tia sáng màu vàng lóe lên trong lòng bàn tay của anh rồi biến mất, cổ tay của cô bị dây đồng hồ siết chặt.

“Anh làm cái gì?” Cô cảnh giác, nhú mày hỏi.

“Để tôi dễ dàng tìm thấy cô.” Nam Cung Kinh Hiền đi tới ngồi tựa trên ghế xoay, dáng người cao ngất kiêu căng lộ vẻ tao nhã phóng khoáng, mặt anh giãn ra: “Phương pháp này đơn giản nhất.”

Dụ Thiên Tuyết không thể tin được, tiếp tục giãy giụa, kết quả làm cho cổ tay của mình đỏ bầm.

“Cô coi đó là sỉ nhục hay sao? Đồ của nhà Nam Cung chúng tôi có bao nhiêu người muốn cũng không có được, cô còn ở đó mè nheo cái gì?” Nam Cung Kinh Hiền cau mày, hung tợn nhìn cô gái trước mắt.

Một thân mặc bộ váy lễ phục màu xám tro ngắn trên gối, lộ ra đôi chân mịn màng trắng nõn, mái tóc đen dài xõa tán loạn, vẻ dịu dàng đặc hữu của người con gái phương đông, chẳng qua là tính tình sao lại quật cường như vậy?

Dụ Thiên Tuyết ngừng giãy giụa, cô tháo ra không được.

Trong ánh mắt có chút chán nản, cô ngược mắt nhìn người đàn ông là trụ cột của nhà Nam Cung, trong lòng trăm điều rối rắm.

“Buổi tối lúc anh ngủ, ở trên giường có cái chốt xiềng chân, khóa vào cổ chân mình, thì anh có thể cảm nhận được cảm giác bây giờ của tôi, coi có chút nào thoải mái nào hay không?”

Cô nhú mày, thanh âm trong cổ họng nghẹn ngào khàn khàn.

Nam Cung Kinh Hiền nhú nhú mi, muốn nói điều gì đó, nhưng cô đã đi về phía cửa, lạnh lùng ra bước ra ngoài.

Trong lòng anh không hiểu sao thấy căng thẳng, vội vàng theo sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đựng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mài Dũa Tính Tình Của Cô

Trong lòng anh không hiểu sao lại thấy căng thẳng, vội vàng đi theo sau cô.

Dụ Thiên Tuyết đi một mạch xuống lầu, cô hồ hững nói với hộ vệ mặc áo đen: “Đưa tôi trở về.”

Nam Cung Kinh Hiên ra khỏi phòng, đứng ở trên lầu hai kiêu căng nhìn xuống, anh hơi nheo mắt quan sát bóng dáng mảnh khảnh của cô, thấy hộ vệ ngẩng đầu dùng ánh mắt hỏi xin ý kiến của mình, anh lạnh lùng thoáng nở nụ cười, xoay người chậm rãi đi trở về phòng.

Đúng lúc mùi dứa tính bước bình của cô rồi.

Hộ vệ thu hồi ánh mắt, nhìn nhìn Dụ Thiên Tuyết.

“Dụ tiểu thư, từ nơi này đi ra ngoài, cứ dọc theo đường quốc lộ đi về phía đông, đi thẳng là ra khỏi khu vực ngoại thành, tiếp tục đi thêm 10 km nữa là đến đầu đường, ước chừng có thể đón xe.”

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết chậm rãi ngừng trên mặt hộ vệ, cảm giác hô hấp cũng trở nên yếu ớt.

Ý tứ có phải là....Cô tự mình trở về đi?

Máy theo dõi trên cổ tay cũng có chút nóng, còn có da đầu hơi đau buốt cũng nhắc nhở cô, đây chính là ý tứ của người đàn ông kia, là kiệt tác mà Nam Cung Kinh Hiên lưu lại, còn kiệt tác kế tiếp của anh chính là muốn nhìn cô, một thân một mình trong đêm khuya vắng lặng, cô sẽ đi về căn phòng thuê nhỏ bé của mình bằng cách nào.

10 km, ở ngoại thành hoang vắng.

Dụ Thiên Tuyết phát tay quay mặt đi, khuôn mặt nhỏ nhắn mê người tán mắt chút tái nhợt, cô cười châm chọc, nói thật rõ hai chữ: “Thiếu não.”

Nói xong, cô không do dự chần chờ đi ra ngoài, bên ngoài, gió rét thấu xương thổi tạc vào mặt, cái lạnh cắt da cắt thịt, cũng con đường này, cô vừa ngồi trên chiếc xe chạy như bay tới đây, bây giờ, đột nhiên trở nên dài lê thê, đôi chân dài nhỏ nhắn không biết phải đi mất bao lâu.

Đêm đã rất khuya, trong đầu cô chỉ nghĩ tới ‘có chiếc xe nào không’, bây giờ cái gì cái cô cũng không muốn.

Nhưng, cô không thể không nghĩ, cô không thể như thế này, tay trắng lại hoàn trắng tay, trong đêm khuya rét lạnh thấu xương, đã bao lâu rồi cô không có cô đơn một mình trải qua?

Trước mắt luôn có hình bóng của Trình Dĩ Sinh, anh ở bên cạnh che chở cô, cô không cần cố giả bộ mạnh mẽ để không bị người khác khinh thường, trong gió rét thấu xương cô cố nhẫn nhịn không khóc, hai tay ôm chặt chính mình, thương tiếc bản thân.

Trước kia cô kiên cường, bởi vì luôn có một người cùng chịu đựng gian khổ với cô.

Nhưng bây giờ đã không còn nữa, trong mênh mông mù mịt, cô không biết phải đi về hướng nào, đã tới nơi rồi chưa? Ở đâu là phía đông? Ngày mai lúc tỉnh lại cô nên làm gì bây giờ?

Trời rất lạnh, cô ôm chặt hai vai của mình, run lấy bầy, gương mặt tái nhợt, đôi mắt trong suốt rung rung nước mắt.

Có tiếng nhạc từ trong túi vang lên.

Cô hơi run run bắt máy: “Alô?”

“Alô? Là chị phải không?” Một thanh âm êm ái cẩn thận từng li từng tí truyền đến.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra: “Thiên Nhu.”

Cô dừng một chút, vội vàng áp chế giọng nói có hơi nghẹt mũi của mình, cố thông thông cổ họng để âm điệu mềm mại hơn: “Em làm sao vậy? Không phải đang ở viện điều dưỡng sao? Trễ thế này còn gọi điện thoại cho chị?”

“Chị, chị đang ở đâu? Gió lớn quá.” Thanh âm của cô gái nhỏ giống như những bông tuyết đang chậm chậm rơi rơi.

Nghe tiếng ‘Chị’, trong lòng của Dụ Thiên Tuyết ấm áp vô cùng.

“Chị đang ở trên sân thượng, Tiểu Nhu, sao em chưa ngủ? Hôm nay chị quên gọi điện thoại cho em, thật xin lỗi.”

“Dạ, không có sao. Ngày mai chị có thể vào đây thăm em không? Hôm nay bác sỹ Lam đã đến phòng bệnh thăm em, nói có một người bạn của anh ấy tìm được giác mạc.....Giác mạc thích hợp, anh ấy nói muốn chị đến để nói.....” Thanh âm của Thiên Nhu càng ngày càng nhỏ, cô biết, chị của mình làm việc rất vất vả, thay giác mạc lại cần rất nhiều tiền, cô có chút ngưng ngừng khi mở miệng.

Nhưng sau tai nạn giao thông, cô đã mù rờn rã 3 năm, đích thực, cô rất muốn mở to mắt để nhìn thế giới bao la.

Ngón tay của Dụ Thiên Tuyết đang run rẩy, cô đưa tay che trán để xoa dịu cảm xúc, cũng muốn cảm bớt một chút gió lạnh, nói: “Ừ, được rồi, chiều ngày mai chị tới thăm em....Chị cũng sẽ đi nói chuyện với bác sỹ Lam.”

“Dạ!” Thiên Nhu ngoan ngoãn đáp lời, cô nhẹ nhàng cọ cọ điện thoại, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Chị, em nhớ chị.”

Một câu nói khiến Dự Thiên Tuyết rơi lệ thêm lần nữa.

Cúp điện thoại, cô mơ hồ đi trong đêm tối, càng lúc càng tuyệt vọng.

.....Tìm được giấc mơ rồi, đã tìm được rồi! Nhưng cô biết lấy gì để cho Thiên Nhu làm phẫu thuật đây?

Người đàn ông vẫn luôn đứng sau lưng chống đỡ cho mình đột nhiên phản bội, lấy đi tất cả số tiền mà cô khổ cực dành dụm suốt mấy năm trời, cô muốn nở nụ cười vui vẻ, vì Thiên Nhu mà vui mừng trong lòng, nhưng cô không thể.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Không Sai, Chính Là Cô Ấy

Không biết đi bao lâu mới đến nơi được gọi là đường lớn, gương mặt nhỏ nhắn của Dự Thiên Tuyết tái nhợt, cô đưa tay đón xe, trong đầu suy nghĩ, ngày mai.....Ngày mai nhất định sẽ có hy vọng, phải hay không?

Trong ánh đèn âm áp, tiếng đàn violon du dương, khiến bên trong phòng ăn xa hoa cao cấp có vẻ cao nhã khác thường.

Nam Cung Kinh Hiên đang trên đường đi tới, người phục vụ có quốc tịch châu Âu ân cần mở cửa cho anh, nhìn anh cao ngất trực tiếp bước vào phòng ăn, trong đại sảnh, một người đàn ông mang theo nụ cười tà mị tiến lên đón chào.

“Gọi điện thoại cho cậu đã 2 tiếng rồi, sao bây giờ mới tới đây? Lâu lắm cùng với cô gái nào! Há?” Lạc Phàm Vũ vừa cười vừa hỏi.

“Gần đây không có hứng thú!” Nam Cung Kinh Hiên kéo cà vạt một cái, cau mày nói.

“Bởi vì chuyện của Dạ Hi?” Lạc Phàm Vũ nhún mày hỏi, bước theo anh cùng đi tới phòng bao cao cấp.

“Còn có chuyện gì khác nữa sao?”

“Quyền thế của nhà Nam Cung lớn như vậy mà cũng không có biện pháp tra ra được vị trí của 2 người họ, thật đúng là khiến mình kinh ngạc, ha ha!” Lạc Phàm Vũ đùa cợt cười rộ lên.

Nam Cung Kinh Hiên cũng nở nụ cười âm lãnh như băng, nhớ tới gương mặt của Trình Dĩ Sinh đêm hôm đó, bàn tay của anh chậm rãi siết chặt thành nắm đấm, tên tiểu tử kia, tốt nhất nên cầu nguyện đừng có rơi vào trong tay anh.

“Muốn ăn chút gì không?” Lạc Phàm Vũ vừa đi vừa hỏi, nhà hàng này là một mình anh quản lý, đến chỗ này đều là các nhân vật nổi tiếng tiêu tiền như nước, mà việc làm ăn của nơi ăn chơi trác táng này anh cũng không buồn nhập vào sổ sách.

“Tùy tiện.” Nam Cung Kinh Hiên nhún mày rồi chậm rãi thả lỏng: “Nhưng mà đừng có giờ trò gì, gần đây mình không có tâm tình đụng vào phụ nữ.”

“Ha ha.....” Lạc Phàm Vũ cười rộ lên: “Mình biết rõ là phẩm vị của cậu cao, loại phụ nữ bình thường cậu đâu có để ý? Hay là, cậu vì vị hôn thê đẹp thiên tiên đó mà thủ thân như ngọc?”

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên chợt lóe lên, trong con ngươi thoáng hiện một tia sáng.

Thủ thân như ngọc.....Đó là cái gì?

Anh cười khe khẽ, kêu ‘Á’ một tiếng, sự kiên cường trong mắt đã nói rõ tất cả.

Chẳng qua là ở tại lối rẽ, trong nháy mắt, một giọng nói truyền đến, trong trẻo lạnh lùng nhưng trôi trảy, âm cuối gọn gàng lưu loát lại có chút chọc người, trong lúc vô tình Nam Cung Kinh Hiên quay đầu nhìn một cái, bỗng ánh mắt của anh bình tĩnh dừng trên một bóng dáng.

Bộ lễ phục màu tro đã được thay ra, trên người cô mặc đồng phục đơn giản của nhân viên phục vụ, da thịt vẫn trắng nõn mềm mịn.

Dự Thiên Tuyết nâng tay nhìn bảng ghi chép, cắt cây viết vào túi áo: “2 phần bò bít tết tiêu đen, sẽ có ngay, xin chờ một chút.”

Thân ảnh mảnh khảnh của cô vòng qua bàn ăn đi vào bên trong, gần tới bên trong thì bước chân của cô hơi nhanh, nhìn đồng hồ trên tay thấy đã sắp 8 giờ, cô quyết định đưa xong phần ăn này sẽ lập tức đi đến viện điều dưỡng, hi vọng bác sĩ Lam vẫn còn ở trong phòng bệnh cùng với Thiên Nhu.

“Cậu nhìn cái gì?” Lạc Phàm Vũ thấy anh dừng bước, nghi ngờ hỏi.

Nam Cung Kinh Hiên không nói lời nào, chỉ cầm tay vào túi quần, anh nhìn cô gái nhỏ cẩn thận chu đáo vừa mới chạy vào, Dụ Thiên Tuyết, không sai, chính là cô!

Dừng lại chưa tới mấy giây, bóng dáng kia lần nữa từ bên trong đi ra ngoài, trong tay bụng 2 phần bò bít tết.

Lạc Phàm Vũ cũng đưa mắt nhìn theo ánh mắt của anh, cẩn thận suy nghĩ một chút mới bùng tỉnh ra.

“Đây là cô gái đã xuất hiện trong tiệc sinh nhật của Dạ Hi đêm hôm đó!” Anh quả quyết kết luận, tự lẩm bẩm một mình: “Kinh Hiên, tóm lại cô ấy có lai lịch như thế nào? Ngày đó mình có hỏi cậu, nhưng cậu cũng không nói cho mình biết, không ngờ cô ấy lại làm việc trong nhà hàng của mình....”

Lạc Phàm Vũ nói xong liền cười lên: “Rốt cuộc cô ấy đến đây làm lúc nào?”

Đến khi cảm giác có gì đó không đúng, Lạc Phàm Vũ mới ngẩng đầu lên, thấy trên mặt của Nam Cung Kinh Hiên có một tia châm chọc: “Cô ấy là bạn gái của Trình Dĩ Sinh.”

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Càng Vội Càng Loạn

Đến khi cảm giác có gì đó không đúng, Lạc Phàm Vũ mới ngẩng đầu lên, thấy trên mặt của Nam Cung Kinh Hiên có một tia châm chọc: “Cô ấy là bạn gái của Trình Dĩ Sinh.”

“Trình Dĩ Sinh?” Lạc Phàm Vũ kinh ngạc: “Là tên làm công lừa gạt em gái của cậu?” chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Nam Cung Kinh Hiên không nói gì nữa, nhắc chân đi nhanh về phía phòng bao.

Vụ tai tiếng của nhà Nam Cung vô cùng ồn ào huyền náo, anh đã bị phiền nhiễu 2 ngày nay rồi, giờ phút này, dù một chút cũng không muốn nhắc lại, chẳng qua là Lạc Phàm Vũ đang há to mồm nghĩ lại câu nói kia ‘Cô ấy là bạn gái của Trình Dĩ Sinh’, một hồi lâu anh mới thở ra, nói: “Thật phí của trời....”

Một cô gái đẹp kinh tâm động phách như vậy, chỉ bụng thức ăn thôi cũng khiến tim người ta đập nhanh hồi hộp, chỉ là một bộ đồng phục bình thường nhưng khi mặc lên người cô cũng có mùi vị khác thường, một bên mặt của cô ướt nhẹp mồ hôi, có vài sợi tóc dính trên đó, nhìn vô cùng chọc người, cô ấy thật sự là bạn gái của Trình Dĩ Sinh?

Dụ Thiên Tuyết nóng ruột dùng sức mở dây buộc sau lưng, cô cời đồng phục ra quay người lại, liền có một đồng phiếu đưa tới trước mặt, cô cả kinh đứng lại.

Cô cắn môi, cầm những tờ phiếu lên khó nhọc nói: “Chị Thanh, 8 giờ tối em nhất định phải đi, em đã xin nghỉ, mấy phiếu này chị có thể giao cho Tâm Tâm đi làm không? Thời gian của em không còn kịp rồi.” truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Cô gái được gọi là chị Thanh đang bẽ bộn, cau mày nhìn sang, rút bớt mấy tờ phiếu ra rồi vỗ vỗ tay của cô: “Những phiếu khác để tôi lo, cô đi đưa phiếu này, ngay lập tức.”

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh, trên trán rịn ra mồ hôi, gấp gấp giải thích: “Nhưng đã hết giờ rồi, trễ thêm nữa em không bắt được xe đi viện điều dưỡng chị Thanh....”

“Cô có còn muốn tiếp tục làm ở chỗ này không?” Chị Thanh vội vàng giậm chân, lúc ngẩng đầu trong mắt đã tức giận: “Dụ Thiên Tuyết, cô cho rằng mình cao quý có thể đi bên cạnh người giàu có, không ai dám kêu cô đi đưa thức ăn trong lúc cô định đi thăm em gái, còn muốn làm việc thì khiêm tốn cho tôi, cô biết của tên ai ở bên dưới phiếu này hay không! Tôi nói lại một lần nữa, ngay lập tức, nếu không, tối nay cô thay đồng phục ra đi, tôi không có ý kiến!”

Nói xong, cô ta bước qua đụng mạnh vào bả vai của Dụ Thiên Tuyết, tiếp tục sai bảo người khác làm việc. đọc chương mới nhất tại ddlequydon

Bà vai bị đụng đau, trong lòng khuấy nhức, Dụ Thiên Tuyết ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi tái nhợt, cô cố sức đề xuống sự mệt mỏi cùng lo lắng, cầm tờ phiếu lên, nhanh nhẹn buột lại dây lưng đồng phục tiếp tục làm việc.

Thiên Nhu, em ngoan ngoãn, đợi chị một chút.

Trước cửa phòng bao xa hoa, cô tranh thủ một tay, gõ cửa phòng.

“Xin hỏi, tôi có thể vào không?” Không ai trả lời, cô gõ cửa thêm lần nữa, bên trong có tiếng trả lời ‘vào đi’ cô mới dám đẩy cửa đi vào.

Quanh cái bàn tròn lưu ly, hai người đàn ông cao ngất chói mắt kiều ngạo đang ngồi, họ hời hợt trò chuyện, trong đó có một người gợn tay nhắc chân đều có quý khí quyền thế, ngay cả nụ cười cũng kiều căng ngạo mạn.

Tay của Dụ Thiên Tuyết run lên, cô giật mình đứng yên tại chỗ.

“.....Xin lỗi, đã đợi lâu, đây là thịt bò bít tết của quý khách.” Thật lâu cô mới tìm lại được thanh âm của mình, đầu óc ong ong rối loạn, cô đi lên đặt cái mâm trước mặt bọn họ, lúc đi tới phía sau Nam Cung Kinh Hiên, cô cảm giác như có gánh nặng trên lưng mình.

Thật sự cô không nghĩ tới, lại đụng phải Nam Cung Kinh Hiên ở chỗ này.

Anh vẫn đang nói chuyện cùng Lạc Phàm Vũ, giống như không nhìn thấy cô, nhưng lại khiến cô ngửi được mùi vị lãnh ngạo khiếp người ở trên người của anh.

Trong đầu của Dụ Thiên Tuyết thầm nói ‘đáng chết’, cô im lặng, ngoan ngoãn chia nước sốt thay bọn họ, chỉ muốn làm xong rồi nhanh chóng rời đi, cô thật sự sắp trễ xe rồi.

Nhưng mà, càng nhanh thì càng vội, càng vội lại càng loạn.

Đầu ngón tay vừa xé ra gói sốt thì lại bắn tung tóe lên bộ âu phục màu trắng của Lạc Phàm Vũ, Trong nháy mắt, sắc mặt của Dụ Thiên Tuyết đã trắng bệch, cô vội vàng rút khăn giấy trên bàn: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Vị thiếu gia này, tôi không phải cố ý.....”

Nam Cung Kinh Hiên để dao nĩa xuống, kéo khăn lau miệng, chăm chú nhìn cô.

“Há.....” Lạc Phàm Vũ cũng cau mày kêu lên một tiếng bất mãn, vốn là có tính thích sạch sẽ, nên anh rất ghét âu phục của mình bị dính bẩn, nhưng cô gái nhỏ trước mặt này rõ ràng bị dọa sợ, lúc cô tiếp cận anh để lau y phục, anh cũng có thể thấy rõ gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mịn màng, rất vui tai vui mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cô Rất Không Thích Nhìn Thấy Tôi?

“Há.....” Lạc Phàm Vũ cũng cau mày kêu lên một tiếng bất mãn, vốn là có tính thích sạch sẽ, nên anh rất ghét âu phục của mình bị dính bẩn, nhưng cô gái nhỏ trước mặt này rõ ràng bị dọa sợ, lúc cô tiếp cận anh để lau y phục, anh cũng có thể thấy rõ gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mịn màng, rất vui tai vui mắt.

“A.....Được rồi, được rồi, đừng lau nữa.” Lạc Phàm Vũ ngoài ý muốn cười cười, đưa tay lấy khăn giấy trong lòng bàn tay của cô: “Không thấy càng lau càng dơ sao?”

“Thật xin lỗi.....” Dụ Thiên Tuyết cực kỳ ảo não, cô cau mày giải thích: “Thật sự là tôi không cố ý, tôi.....”

Cô rất muốn nói ‘Tôi đền cho anh một bộ quần áo khác’, nhưng.....Nhưng người đàn ông này có thể ăn com chung một chỗ cùng với Nam Cung Kinh Hiên, giá trị trên người anh ấy là bao nhiêu? chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Trong lòng cô có một trận co rút đau đớn, gương mặt nóng hổi, không dám nói ra mấy chữ kia.

“Thiếu gia?” Lạc Phàm Vũ nâng cao ngữ điệu: “Ha, em không biết tôi là ai?”

Dụ Thiên Tuyết cố áp chế sự xấu hổ, cô đỏ mặt, thành thật lắc đầu.

Lần này Lạc Phàm Vũ có phần ngượng ngùng, còn Nam Cung Kinh Hiên thì không nhịn được cười khẽ một tiếng, khóe môi tuấn dật nhếch lên, vẻ tà mị khiến trái tim người nhìn đập liên hồi.

Dụ Thiên Tuyết sửng sốt, cô không biết mình sai ở chỗ nào.

“Nhớ kỹ, cậu ấy là ông chủ của nhà hàng này, là cấp trên của cô, mỗi phân tiền cô kiếm được cũng là do cậu ấy quyết định cho hoặc không cho.” Dáng vẻ tươi cười tà mị không còn, ánh mắt khiến người ta khiếp sợ của Nam Cung Kinh Hiền nhìn cô: “Có hiểu chưa?”

Đúng là một đêm hồngбет, bóng dáng mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết đứng trước mặt anh, hơi thở mong manh, cô nhận lỗi: “Đã hiểu.”

“Ha ha, đừng dọa cô ấy....” Trái lại, Lạc Phàm Vũ vẫn tự nhiên thoải mái, thò tay khều cằm của Dụ Thiên Tuyết một cái, anh cười híp mắt: “Tôi đi ra ngoài thay bộ quần áo, người đẹp, chờ khăn trương.”

Dụ Thiên Tuyết hoảng sợ hết hồn, đến khi phản ứng kịp thì Lạc Phàm Vũ đã đi ra ngoài rồi, anh còn thuận tay đóng cửa phòng bao lại, cô sợ run, nhưng chỉ một giây sau liền gờ lưng bàn tay lau lau cằm của mình, sự kinh hãi trong lòng nổi lên bốn phía.....Phải gió, người đàn ông kia vừa mới làm cái gì?!

Cô không thấy, trong mắt của Nam Cung Kinh Hiền chợt thoáng lạnh lẽo!

“Có tin tức chưa?” Tâm tình của anh trở nên kém hẳn, lạnh lùng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết đang ra sức chà xát cằm của mình, cô suy tư một chút mới hiểu ra là anh đang hỏi cái gì, chỉ có thể tạm thời dè xuống sóng to gió lớn trong lòng, cô lắc đầu một cái: “Không có.”

Suốt cả ngày nay, cô đã tận lực để mình đừng nhớ tới Trình Dĩ Sinh, ở công ty cô bận rộn từ sáng đến chiều, tối lại chạy tới nơi này làm việc vặt, chính là vì không muốn trở về căn phòng thuê nhỏ bé, cũng để bản thân không nhớ tới tên đàn ông bạc tình phản bội đó. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Nam Cung Kinh Hiền thoáng cười cười, có chút thích thú giễu cợt.

“Tôi nghĩ ngày đó tôi quên hỏi cô một chuyện.” Từ chỗ ngồi anh đứng dậy, thân hình cao lớn rần rờ, trong nháy mắt, cảm giác áp bách khiến người khác khiếp sợ, anh chậm rãi đi tới gần cô: “Tôi nghe nói, cô đã từng cho Trình Dĩ Sinh một khoản tiền, cho nên tên đó mới có có tiền mà mang theo Dạ Hi chạy trốn, phải không?”

Một khoản tiền.

Hô hấp của Dụ Thiên Tuyết bỗng nghẹn ngào chưa xót, cổ họng giống như mắc kẹt không thể phát ra được thanh âm.

Cô nhớ tới Thiên Nhu của mình, mỗi ngày vẫn còn nằm trên giường bệnh, đôi mắt bị băng gạc bao kín, cô gật đầu loạn xạ, cầm cái đĩa trên bàn ăn lên, thanh âm khàn khàn: “Vâng, đúng vậy, tôi còn có việc phải làm, nếu người kia quay lại, phiền anh giúp tôi nói tôi xin lỗi anh ấy, y phục nếu không thể mặc được nữa tôi sẽ đền, tôi sẽ không chạy.....Hẹn gặp lại.”

Vừa nói xong cô liền xoay người, đuôi tóc quét qua lồng ngực cường tráng của anh. đọc chương mới nhất tại ddlequydon

Nam Cung Kinh Hiền cứ có cảm giác, dường như đã rất nhiều lần cô gái nhỏ trước mặt mình vội vàng hất đầu bỏ đi, đáng lẽ anh không muốn đuổi theo, chẳng qua sắc mặt từ từ rét run, cuối cùng, tại ngay lúc Dụ Thiên Tuyết mở cửa, anh mím chặt môi, xanh mặt đi qua ‘Ầm!’ cửa đóng lại, tay của anh chặn ngang eo, ôm cô kéo trở lại!

“A!” Thân thể của Dụ Thiên Tuyết đụng vào lồng ngực cường tráng của anh, cô khẽ kêu ra tiếng.

“Dụ Thiên Tuyết.....” Nam Cung Kinh Hiền thấp giọng gọi tên cô, anh nghiêng răng:

“Cô rất không thích nhìn thấy tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Câu Dẫn Đàn Ông

Cánh tay của anh so với sắt thép còn cứng hơn, quàng ngang eo khiến cô không nhúc nhích được.

“.....” Dụ Thiên Tuyết căng thẳng, trên trán rỉ ra mồ hôi mịn li ti, vài sợi tóc dính trên mặt nhìn rất chọc người: “Tôi không có, Nam Cung thiếu gia, là tôi không có thời gian, anh có thể buông ra được không?”

Không có thời gian?

Con người âm lạnh của Nam Cung Kinh Hiền co lại, ánh mắt thâm thúy chậm rãi lướt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, trượt xuống cổ áo là bộ ngực

trắng như tuyết đang phập phồng.... Đồng phục phục vụ rất bảo thủ, bởi vì nóng nực mà cô mở đã ra một nút áo, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh xuân đẹp dễ dàng phập phồng lên xuống bên trong.

Bất ngờ, một tia nóng nực từ dưới bụng như bốc cháy lên, xông thẳng vào trong đầu của anh.

Lúc này, Dụ Thiên Tuyết mới chú ý tới tầm mắt của anh đang rơi vào nơi nào, cô giật mình một cái, đột nhiên đỏ mặt gượng gạo: “Anh....Luuu mạnh.”

Cô nín lấy cổ áo, ra sức thúc cùi chỏ về phía sau một cái, Nam Cung Kinh Hiên không dự đoán được cô phản ứng như vậy, ngực của anh bị cô thúc một cái thật mạnh, không đau lắm, nhưng theo bản năng anh thả tay, mặc cho cô ôm ngực chạy thục mạng.

Anh kiêu căng giương mắt nhìn, thấy cô thất kinh thụt lùi về phía sau lại đứng vào cái bàn, đầu đến nỗi nhũn nhũn chặt mảy.

“Nam Cung Kinh Hiên, anh...Làm sao anh lại hạ lưu như vậy!” Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt mắng một câu, giận đến không biết nên làm sao, cô cho rằng thiếu gia nhà quyền thế nhiều lắm chính là ngạo khí cùng đã man không hiểu chuyện mà thôi, nhưng thật không ngờ anh thế mà cũng ác tâm khiến người ta chán ghét như vậy! chương mới nhất đăng tại [ddlequydon](#)

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt nhìn phản ứng của cô, anh cũng không giải thích, chẳng qua là nâng ly rượu trên bàn lên, chậm rãi thưởng thức một hớp.

“Không cần thận nhìn thấy mà thôi, không cần sợ tôi như vậy, cô nên biết, loại phụ nữ giống như cô vậy, coi như có còi hết đứng trước mặt tôi, tôi cũng không có hứng thú đụng chạm đến cô....Giả bộ trong sạch cương trực cái gì?” Giọng nói của anh chậm chạp du dương, lại có ý châm chọc mỉa mai.

“Anh....” Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, không nghĩ tới anh lại nói như vậy.

“Anh có thể tôn trọng người khác một chút được không! Cái gì gọi là loại phụ nữ giống tôi? Tôi biết rõ anh là người có tiền, anh cao ngạo, nhưng có cần thiết phải sỉ nhục người ta? Là Trình Dĩ Sinh mang em gái của anh đi, tôi không có lỗi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô run rẩy nói.

Trong lòng cô vô cùng chua xót, nhìn người đàn ông tuấn mỹ chói mắt như một vị thần trước mặt, anh trầm ổn khí tức cao quý có thể khiến người khác sợ hãi không dám động dấy, đúng là chỉ cần một nụ cười lạnh, một lời nói khinh thường, là có thể tựa như ngàn châm tàn nhẫn độc ác làm nhói đau lòng người.

Không hiểu sao, lòng của Nam Cung Kinh Hiên lạnh đi mấy phần.

‘Cạch’ nhẹ nhàng đặt ly rượu lên bàn, ánh mắt anh thâm thúy nhìn Dụ Thiên Tuyết.

“Tôi cũng có chút kỳ quái, có bản lĩnh quyến rũ đàn ông giống như cô, sao lại có thể an phận cùng loại đàn ông như Trình Dĩ Sinh cùng đi chung một con đường đây?” Anh nhún mảy, giọng nói càng lúc càng lướt nhẹ.

“Anh có ý tứ gì?” Dụ Thiên Tuyết ngờ vực hỏi, trong đôi ngươi là một mảnh long lanh sáng trong, truyện chi đăng trên [ddlequydon](#)

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh hai tiếng, đôi tay cắm vào túi quần đi tới: “....Mấy phút, mới mấy phút mà thôi, cô cũng đã câu lên một người đàn ông đáng cấp kim cương, đừng nói với tôi là cô không nhìn ra, Phàm Vũ vừa gặp liền có cảm giác đối với cô, nếu như cậu ấy muốn cô, cô trốn không thoát....”

Trên người anh có hương thơm tinh khiết của rượu đỏ xông tới, kích thích Dụ Thiên Tuyết có phản chống mặt, còn không kịp phản ứng, ngón tay ấm áp của anh đã chạm vào trên trán của cô, nhẹ nhàng đẩy cái trán mềm mại của cô ra.

“Chắc chắn, gương mặt thật mê người....”

Kìa là gương mặt tinh xảo chỉ lớn cỡ bàn tay, đôi mắt long lanh trong veo, đồng tử đen bóng như một loại ngọc đen, chớp mũi hơi vểnh, sống mũi cao thẳng làm tăng thêm mấy phần mũi vị linh động, độ cong nhu hòa ngọt ngào trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lại cứ lộ ra một chút quật cường làm cho lòng người khiếp đảm.

Dụ Thiên Tuyết có cảm giác mình giống như vật cưng, ở trước mặt anh mặc cho anh suy nghĩ lựa chọn. đọc chương mới nhất trên [ddlequydon](#)

Cô vội vàng tránh ra, ngón tay thon dài kia chạm tới khiến cô sắp không chống cự được: “Tôi không biết ai là Phàm Vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 10: Không Thể Để Cho Anh Tìm Được Trình Dĩ Sinh

Thật sự là cô không hề biết người đàn ông mới vừa đi ra khỏi phòng, cái gì mà quyến rũ? Cái gì mà mê người? Tất cả cô đều không biết!

Đang lúc cô lui về phía sau, nháy mắt, trong túi vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng.

“Để bi thương hóa thành dòng nước ấm, cho anh một lối thoát duy nhất, trong lòng em anh là chim bồ câu trắng, ai có thể đến đây thả anh bay đi.....”

Dụ Thiên Tuyết cúi đầu, cô biết là điện thoại di động của mình đang reo.

.....Đợi quá lâu đúng không? Thiên Nhu cũng bắt đầu sốt ruột!

“Điện thoại của ai?” Tầm mắt của Nam Cung Kinh Hiên dừng tại túi áo của cô, anh cau mày không hiểu, hỏi ra một câu. chuông mới nhất đang trên ddlequydon

Dụ Thiên Tuyết cố gắng chỉnh đốn tâm tình, vừa móc điện thoại di động từ trong túi áo ra, vừa cầm lấy mấy cái đĩa trên bàn ôm vào trong ngực: “Không biết.....tôi cũng không cần thiết nói cho anh biết! Tôi thật sự không có thời gian, đi trước.....”

Gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn thoáng qua một chút ưu thương, cô xoay người rời đi.

Dụ Thiên Tuyết thề, cô thật sự nghĩ rằng, vào giờ này chỉ có Thiên Nhu gọi điện thoại tới, cho nên, khi cô nhìn thấy trên màn hình màu xanh da trời lấp lánh hiện hai chữ ‘Dĩ Sênh’, dây cung trong lòng đột nhiên đứt đoạn!

Tay của cô run lên, nhất thời, sắc mặt cũng trắng bệch.

Nam Cung Kinh Hiên vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng của cô, đôi mắt lạnh lùng hơi híp lại, anh không hề muốn cứ phải theo dõi nhất cử nhất động của cô như vậy, tuy nhiên anh nhạy cảm phát hiện ra trong ánh mắt của cô có sự lo lắng kinh hoàng, truyện chỉ đang trên ddlequydon

Cô đang sợ.....

Vậy là điện thoại của ai?!

“Cô chờ một chút.....” Nam Cung Kinh Hiên cau mày, thanh âm cũng lạnh xuống.

Dụ Thiên Tuyết giả bộ không nghe thấy, cô kéo cửa vừa định đi ra ngoài.

“Tôi kêu cô đứng lại.” Nam Cung Kinh Hiên bước nhanh tới gần, cô hốt hoảng mở cửa chạy đi, trong chớp mắt, anh hung hăng bắt được cổ tay của cô, nghe cô kêu đau một tiếng, anh dùng sức kéo cô trở lại!

“Á.....” Mấy cái đĩa trong tay Dụ Thiên Tuyết rơi ‘xoảng’ trên mặt đất, cô vội vàng kêu lên: “Là điện thoại của em gái tôi, Nam Cung Kinh Hiên anh buông ra, đừng nhìn!”

Nhưng không còn kịp nữa, đôi mắt lạnh lẽo của Nam Cung Kinh Hiên đã quét qua nội dung trên màn hình di động của cô.

.....!!

Quả nhiên, Trình Dĩ Sênh gọi điện thoại cho cô ấy rồi!

“Tên khốn kiếp này.....” Nam cung Kinh Hiên hung tợn rủa thầm một câu, anh kéo thân hình mảnh mai của cô vào trong ngực, muốn bóp chặt cổ tay nhỏ bé của cô để đoạt lấy điện thoại di động, nhưng Dụ Thiên Tuyết đã sớm nhạy bén phát hiện ra, cô biết rõ, nếu Nam Cung Kinh Hiên tìm được Trình Dĩ Sênh sẽ là hậu quả gì! Đó là Trình Dĩ Sênh.....Đó là Dĩ Sênh!!

“Nam Cung Kinh Hiên anh buông ra.....A....Đau! Buông ra!” Dụ Thiên Tuyết đang cùng anh cướp đoạt la lối, dưới tình thế cấp bách, cô gơ tay còn lại đoạt lấy điện thoại di động, quăng mạnh vào góc tường, ‘Cộp’ điện thoại di động bị văng vào tường, pin cùng điện thoại rơi trên nền đất. đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Đương nhiên, tiếng chuông điện thoại cũng im bật.

“.....” Dụ Thiên Tuyết mở to miệng thở hổn hển, rốt cuộc, sắc mặt trắng bệch cũng hòa dịu được một ít.

“DỤ-THIÊN-TUYẾT!!” Một tiếng bạo rống vang to bên tai, suýt nữa làm vỡ màng nhĩ của cô.

Gương mặt luôn luôn trầm tĩnh kiêu căng của Nam Cung Kinh Hiên giờ đây đã bộc lộ cuồng nộ, anh giận dữ gầm lên, kéo mạnh cô vào trong ngực của mình, cô giống như bị choáng váng, đôi mắt lóe sáng sững sờ nhìn anh, nhưng chỉ mấy giây sau, cô liền trấn tĩnh không sợ hãi đối mặt với anh, ánh mắt thân nhiên bình tĩnh.

“Đáng chết, cô đang làm gì?” Hả?” Anh cố đè xuống lửa giận, căm tức nhìn cô.

Dụ Thiên Tuyết bị tay của anh chèn lên eo ôm chặt vào trong ngực, tim của cô ‘Thình thịch’ đập dồn dập, ở khoảng cách gần như vậy, cô không có chỗ nào trốn tránh.

Bàn tay to mạnh mẽ hung hăng cầm cổ tay trắng như tuyết của cô, mặt của anh lại gần sát mặt của cô, Nam Cung Kinh Hiên hung tợn hỏi: “Tôi đã từng nói với cô chưa? Một khi có tin tức của Trình Dĩ Sinh phải lập tức nói cho tôi biết, Dù, Thiên Tuyết.Cô lại dám ở trước mặt tôi mà cắt đứt điện thoại của tên đó! ! Cô muốn chết phải không?!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cô Không Phải Ngốc, Là Cô Ti Tiện

Một nỗi bi thương sâu sắc chảy qua trái tim của cô, đôi mắt trong suốt của Dù Thiên Tuyết nhìn anh, đôi môi tái nhợt, không nói một lời.

Chẳng qua là.....Thật đau đớn.

Tay của anh nắm chặt làm đau cổ tay của cô, cô có cảm giác bị anh siết chặt đến hít thở không thông, chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Nói chuyện!!!” Thanh âm rống giận dữ dội của Nam Cung Kinh Hiên suýt nữa lật cả nóc phòng! Anh cũng không rõ đến tột cùng là mình đang giận cái gì, rõ ràng xem chút là có thể lấy được tin tức của Dạ Hi! Đứa bé kia từ nhỏ đã ở bên cạnh anh mà nheo làm nũng, từ tấm bé đã được anh che chở cưng chiều chưa từng chịu khổ, có trời mới biết hai ngày nay anh có bao nhiêu lo lắng cho em gái! Mà hiện giờ, cô gái đáng chết trước mặt này vậy mà lại dám cãi lời của anh!

“.....” Dù thiên Tuyết bị anh rống, trong đôi mắt đã dâng lên tầng sương mù.

“Anh cũng đã nói, sau khi tìm được anh ấy sẽ lột một lớp da của anh ấy...Nam Cung thiếu gia, tôi khờ sao?” Cô run rẩy nói.

Con giận của Nam Cung Kinh Hiên bị kích động lên tới cực điểm.

“A.....Được, tốt lắm!” Anh giận quá hóa cười, sau khi cười xong lại hung hăng siết chặt cổ của cô, chậm rãi nói: “Dù Thiên Tuyết, tôi thật sự không nhìn ra, một tên đàn ông phản bội cô cùng cô gái khác bỏ trốn, sống chết của cậu ta cũng đáng giá để cho cô duy trì! ! Cô không phải ngốc, cô là ti tiện!”

Satan địa ngục ầm ầm phủ xuống, hô hấp của Dù Thiên Tuyết càng lúc càng yếu, nghe được hai chữ ‘Ti tiện’, lòng cô như bị kim châm đau nhói! Nước mắt chưa xót cũng không nhận được nữa, theo gương mặt đỏ bừng vì kim nén chảy xuôi xuống.

Lửa giận của Nam Cung Kinh Hiên thật lâu cũng không có biện pháp trở lại bình thường, cho đến khi nhìn thấy nước mắt của cô, động tác độc ác trên tay cuối cùng cũng không có cách nào tiếp tục, một giây kế tiếp, cô ho khan kịch liệt, gần như hít thở không thông, trong biểu tình lộ vẻ cầu khẩn khổ sở.

Sắc mặt lạnh như băng của anh thoáng qua một tia lụn bại, anh trầm ngâm một tiếng: "Khốn kiếp!" Tay anh chậm rãi buông ra.

Dù Thiên Tuyết nặng nề ho khan mấy tiếng, bàn tay nhỏ bé bắt lấy áo sơ mi của anh, há to miệng thờ dốt, trông cô bây giờ chật vật nhếch nhác tới cực điểm.

Nam Cung Kinh Hiên chưa từng gặp qua chuyện khiến người ta phát điên như vậy, rõ ràng trong lòng đã đè nén cơn giận đến cực điểm, muốn phát tiết rồi lại sợ không kim chế được, anh thật sự muốn bóp chết cô ngay trong ngực mình.....Cô gái này! ! truyện chỉ đăng trên ddlequydon

“Tôi cho cô biết, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ hoàn toàn bị tôi giám sát, cho đến khi tìm được Dạ Hi mới thôi! Dù Thiên Tuyết, cô tốt nhất đừng có chọc giận tôi nữa, nếu chuyện như thế này xảy ra lần thứ hai, tôi sẽ khiến cô phải trả một cái giá rất cao!” Anh nghiêng răng nói mấy câu, ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm vào mặt cô: “.....Đáng chết, cô khóc cái gì!”

Hai bàn tay ấm áp nhất thời không nhận được đặt lên gương mặt của cô, ngón tay cái chạm vào chất lỏng lạnh như băng kia, thế nhưng, thêm lần nữa anh lại có loại xúc động mãnh liệt, muốn cúi đầu xuống nếm thử một chút, những giọt nước kia, chúng có mùi vị ra sao.

Dù Thiên Tuyết sợ hãi hoảng hốt, mặt của cô bị hai bàn tay của anh bọc lại, phụt chốc, cô giống như bị điện giật, vội tránh ra.

“Anh không có cái quyền đó.....Anh không có!” Cô cau mày kêu lên, khôi phục lại tính khí quật cường của mình, vừa mới nhu nhược cùng cầu xin tha thứ dường như là một loại ảo giác.

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, anh khẽ ảo não: “Cô có thể nhìn thử xem tôi có hay không!” đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Hai người đang giằng co thì cửa phòng bao chột bị mở ra, Lạc Phàm Vũ một thân âu phục mới tinh đi vào, anh có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Làm sao vậy?” Anh hơi sững sốt, mở miệng hỏi: “Hai người....Đã xảy ra chuyện gì?”

Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái phản ứng lại, có Lạc Phàm Vũ ở đây, cô không cần thiết phải sợ Nam Cung Kinh Hiên như vậy, lau nước mắt một cái, cô nhanh chóng đi vòng qua lùm điện thoại của mình bị ném trên đất lên, chén đĩa trên bàn cũng không thu dọn, trực tiếp chạy ra khỏi phòng bao.

Nam Cung Kinh Hiên hơi nhú nhú mày, đuổi theo cô.

“Aiz....” Lạc Phàm Vũ đẩy lồng ngực của anh: “Cậu chờ một chút, đợi chút, rốt cuộc là thế nào? Cậu phải giải thích với mình một chút chứ? Không nhìn thấy cô gái nhỏ kia khóc sao? Cậu là tên khốn kiếp, không có thừa dịp lúc mình không có mặt mà khi dễ người ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cô Gái Này, Đừng Chạm Vào

Ánh mắt hung ác tàn nhẫn của Nam Cung Kinh Hiên trừng trừng nhìn bóng dáng vừa khuất dạng ở cửa phòng bao, lạnh lẽo đến mức khiến người khác toàn thân phát run. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Cô gái này, đừng chạm vào.” Chốc lát, xác nhận cô đã thoát khỏi phạm vi thể lực của mình, Nam Cung Kinh Hiên mới nhìn chằm chằm vào Lạc Phàm Vũ, sắc mặt vẫn không thay đổi phun ra mấy chữ này.

“Cái gì?” Lạc Phàm Vũ có chút kinh ngạc, anh nhìn Nam Cung Kinh Hiên thông thả xoay người tránh ra, tru nhả kéo ghế dựa ra ngồi xuống, lạnh lùng rút ra một điều thuốc, dáng người cao ngất kiêu căng có hơi thờ khiếp người.

“A.....Mình nói, chuyện gì xảy ra? Cậu biết mình muốn chạm vào cô ấy?” Lạc Phàm Vũ cười cười, cũng cùng đi theo qua.

“Trong đầu cậu đang suy nghĩ cái gì mình không nhìn ra được sao?”

“.....!” Lạc Phàm Vũ cau mày.

“Được rồi, mình thừa nhận có chút coi trọng cô gái này, ngày đó mình thấy cô ấy tại tiệc sinh nhật của Dạ Hi, mình còn tưởng rằng cô ấy là thiên kim của nhà nào đó du học ở nước ngoài về, không nghĩ tới cũng chỉ là một cô gái nhỏ bình thường mà thôi, ha ha.....” Ngón tay của Lạc Phàm Vũ khẽ vờ vờ trên mặt bàn, anh nheo nheo đôi mắt mà mị: “Hắn là phải tranh thủ nắm trên tay mới được.”

Nam Cung Kinh Hiên không nói gì, chẳng qua là nhớ tới bộ dáng nhỏ bé vừa quật cường bướng bỉnh vừa cay cú đáo đả, anh cười lạnh ‘Hừ’ một tiếng.

“Mình bắt kẻ cậu có phải thật sự coi trọng cô ấy hay không.” Anh phui phui tro thuốc lá : “Tóm lại, cô gái này, tốt nhất cậu đừng động vào.”

“Ha.....” Lạc Phàm Vũ cảm thấy buồn cười: “Có ý gì nha! Không phải là cậu muốn tranh giành với mình nha?!” truyện chỉ đăng trên ddlequydon

“Trước khi tìm được Dạ Hi, cô ấy không có tự do.” Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên trầm xuống.

“Đó là chuyện của cậu có được hay không? Ảnh hưởng gì tới chuyện mình theo đuổi cô ấy?” Lạc Phàm Vũ bắt nắn kêu la, không kìm chế được cau mày lại, anh cẩn thận chu đáo nhìn vị thiếu gia ngạo khí khó hiểu ở trước mặt này.

Ánh mắt hung ác tàn nhẫn của Nam Cung Kinh Hiên trừng anh một cái, Lạc Phàm Vũ ngoan ngoãn ngậm miệng, nghẹn lại không nói lời nào.

“Đi.” Nam Cung Kinh Hiên không kiên nhẫn đứng dậy: “Phẩm vị của cậu càng ngày càng thấp, mắt nhìn phụ nữ của cậu cũng thế.”

Lạc Phàm Vũ cũng đứng dậy theo: “Tâm tình của cậu không tốt còn muốn trách người khác!”

Xác thực trong lòng của Nam Cung Kinh Hiên vô cùng buồn bực, gương mặt tuần tú lạnh như băng, anh nhớ tới cú điện thoại ngoài ý muốn của Trình Dĩ Sinh, nhớ tới ánh mắt thống khổ thoáng qua của Dụ Thiên Tuyết, lá gan của cô gái nhỏ.....cũng thật là quá lớn rồi!

Trời ban đêm hơi lạnh.

Dụ Thiên Tuyết đi nhanh tới trạm xe buýt, Tâm tình của cô rối tinh rối mù.

Cô lau dòng nước mắt lạnh như băng trên mặt, hai tay ôm lấy hai vai ấm áp của mình để thân thể thôi run rẩy, lấy điện thoại di động trong tay ra lắp lại, mở máy, tốt quá còn có thể dùng được, trên màn hình hiển thị dòng chữ ‘Cuộc gọi nhờ’ ngay phía bên dưới là cái tên ‘Dĩ Sinh’.

Cô cắn mạnh môi một cái, đau đến lan tràn ra, kích thích bản thân thanh tỉnh lại.

Nhưng, vẫn không thể nào thanh tỉnh.

Đằng đẳng bận rộn trong mấy ngày này cũng không làm giảm bớt chua xót trong lòng của cô, nhìn đến hai chữ ‘Dĩ Sênh’, nháy mắt, uất ức đột nhiên dâng lên, không thể đè nén được. đọc chương mới nhất tại [ddlequydon](#)

Chịu đựng chua xót ở chóp mũi, cổ hoàn toàn cảm xúc, Dụ Thiên Tuyết lấy điện thoại di động ra, tay hơi run run bấm lại dãy số đó.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc.....”

Giọng nói phục vụ khách ngọt ngào chậm rãi vang lên bên tai.

Anh tắt máy.

Dụ Thiên Tuyết tuyệt vọng đứng giữa trời đêm đầy sao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bóng, tất cả oán hận uất ức không thể nói thành lời.

Cô cười cười tự giễu, bấm kết thúc cuộc gọi, khóe mắt lại rung rung lệ.

Đèn xe sáng choang quét tới bên này.....Là xe buýt đã đến, trong lòng Dụ Thiên Tuyết căng thẳng, vội vàng chạy tới, cô dùng sức đưa tay nhanh nắm lấy tay vịn để cho mình đứng vững, nghĩ tới lát nữa sẽ gặp được Thiên Nhu, cô mới nuốt thật mạnh chua xót lại từ từ dâng lên ở trong lòng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Một Tháng, Nhất Định Phải Phẫu Thuật

Bên trong viện điều dưỡng, ánh sáng mờ mờ tràn đầy phòng bệnh.

“Tiểu Nhu!” Dụ Thiên Tuyết nóng lòng đi nhanh vào phòng bệnh, vừa đứng lúc thấy một người đàn ông mặc áo trắng đang chậm rãi đắp chăn cho cô gái nhỏ trên giường bệnh, cử chỉ săn sóc thật dịu dàng, cô khẽ kinh ngạc: “Bác sĩ Lam!”

Đã trở thế này, không nghĩ tới anh còn có thể ở chỗ này cùng với Tiểu Nhu.

“Chị....” Thiên Nhu nghe được thanh âm quen thuộc, gương mặt quần băng dày nhìn sang, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chỉ lớn chừng bàn tay, Thiên Nhu bé nhỏ càng lúc càng nhu nhược mỏng manh. đọc chương mới nhất trên [ddlequydon](#)

“Thiên Tuyết, em đến rồi.” Bác sĩ Lam thờ phào một cái, cuối cùng cô đã tới.

Dụ Thiên Tuyết cuống quýt gạt đầu một cái, cô bỏ đồ xuống đi nhanh tới trước giường nhìn em gái: “Thật xin lỗi, tối nay chị có việc, nếu không chị có thể đến sớm hơn một chút, Tiểu Nhu em cảm thấy thế nào rồi?”

Thiên Nhu lắc đầu một cái, nhẹ nhàng cắn cắn môi nói: “Hôm nay bác sĩ Lam tháo băng gạc giúp em kiểm tra *tính cảm quang* một chút.....Không được tốt lắm.”

Dụ Thiên Tuyết căng thẳng trong lòng, cô sờ sờ tóc Thiên Nhu: “Tiểu Nhu, em ngoan, trước hết hãy nghỉ ngơi, chị đi ra ngoài nói chuyện cùng bác sĩ Lam, có được hay không?”

“Dạ.” Tiểu Nhu gạt đầu một cái, mò mẫm sờ soạng được tới tay của cô, giọng nói thật thấp: “Chị, tay chị lạnh quá.”

Mũi của Dụ Thiên Tuyết cay xè, cô khéo léo dàn xếp cho em gái thật tốt, chinh đồn tâm tình một chút rồi đi theo bác sĩ Lam ra ngoài.

“Giác mạc này là một người bạn của tôi ở nước ngoài tìm được, bây giờ đang ở Hongkong, mấy ngày nữa mới có thể tới thành phố Z.” Giọng nói của bác sĩ Lam chậm rãi trầm thấp, nói xong, ánh mắt của anh bao phủ cô gái bên cạnh, nghiêng đầu để cho cô nghe được rõ ràng hơn: “Nếu như thuận lợi trong vòng một tháng phải tiến hành phẫu thuật, Thiên Nhu mất ánh sáng quá lâu, gần đây cảm quang có chút chuyển biến xấu, thật sự nếu không được phẫu thuật thay giác mạc, có lẽ đời này, em ấy cũng không còn biện pháp nhìn thấy thế giới nữa.”

Dụ Thiên Tuyết lặng lẽ nghe, đầu ngón tay vịn trên lan can, cảm giác lạnh lẽo theo lòng bàn tay chui vào thân thể.

“Một tháng.....Nhất định phải phẫu thuật, đúng không?” Cô cắn từng chữ, có chút khó khăn nói. truyện chỉ đăng tại [ddlequydon](#)

“Như vậy, đương nhiên là tốt nhất.” Bác sĩ Lam gật đầu một cái, thấy nét u buồn trên gương mặt nhỏ nhắn của cô thì dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Làm sao vậy? Thiên Tuyết, sắc mặt của em nhìn rất tệ.”

Dụ Thiên Tuyết hơi thất kinh, đưa tay ôm lấy mặt, cô lắc lắc đầu: “Không có.....Tôi không sao.”

“Bác sĩ Lam, giác mạc này là anh tìm giúp chị em tôi đúng không? Tôi biết, hiện tại có rất nhiều người đang chờ giác mạc, giống như tình huống của tôi và Thiên Nhu, căn bản không chờ nổi cũng không thể có được, là anh cố ý dàn xếp cho chúng tôi, chuyện tốt như thế tôi cũng không dám tượng tượng! Bác sĩ Lam.....Tôi thật sự không biết làm sao để cảm ơn anh.” Dụ Thiên Tuyết thành khẩn nói.

Lam Úc cười cười, vô cùng dịu dàng hòa nhã: “Không phải tôi đã nói rồi sao? Em đừng có luôn miệng gọi bác sĩ Lam bác sĩ Lam, nếu coi tôi là bạn thì không cần nói cảm ơn, chẳng qua gần tôi nghe được một chuyện của em....Vậy, có chuyện gì xảy ra với em?” chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Nhắc tới chuyện đó, trong lòng của Dụ Thiên Tuyết run lên, đôi mắt của cô mở to.

“Xin lỗi, tôi nói sai rồi sao?” Lam Úc buồn rầu hỏi.

Dụ Thiên Tuyết vội vàng lắc lắc đầu, cô cũng không muốn cùng bất kỳ ai thảo luận về chuyện Trình Dĩ Sinh, anh phản bội, cô thống khổ, một chút cô cũng không muốn cho người khác biết.

“Bác sĩ Lam, phẫu thuật của Thiên Nhu anh mau sắp xếp giúp, vấn đề tiền bạc tôi sẽ nghĩ biện pháp, sẽ không giống như mấy lần trước vì thiếu tiền mà hủy bỏ.” Cô hít sâu một hơi, ánh mắt trong trẻo, nóng lòng sốt ruột cam đoan.

Lam Úc mỉm cười nhìn cô, anh hơi đau lòng không nổi.

Từ lúc mất của Thiên Nhu mất ánh sáng cho tới nay, cô đã nỗ lực ròng rã 3 năm, không phải là chưa từng có cơ hội, cũng không phải là không có giác mạc thích hợp, chẳng qua, lần nào cũng bởi vì vấn đề tiền bạc nên bị bệnh viện mắc kẹt lại, chỉ có thể trông mắt nhìn người khác đoạt đi cơ hội phục hồi thị lực, anh nhớ rõ cô gái nhỏ này, trước sau cô vẫn luôn đứng thẳng người, dù đôi mắt đỏ bừng bừng, trong lòng thống khổ khuất nhục, cũng thủy chung kiên trì cho dù bị đánh ngã.

*Từ chuyên ngành Y: Tính cảm quang \approx tính chất cảm nhận hình ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cô Đột Nhiên Quay Mặt Đi

Từ lúc mất của Thiên Nhu mất ánh sáng cho tới nay, cô đã nỗ lực ròng rã 3 năm, không phải là chưa từng có qua cơ hội, cũng không phải là không có giác mạc thích hợp, chẳng qua, lần nào cũng bởi vì vấn đề tiền bạc nên bị bệnh viện mắc kẹt lại, chỉ có thể trông mắt nhìn người khác đoạt đi cơ hội phục hồi thị lực, anh nhớ rõ cô gái nhỏ trước mặt này, trước sau cô vẫn luôn đứng thẳng người, dù đôi mắt đỏ bừng bừng, trong lòng thống khổ khuất nhục, cũng thủy chung kiên trì cho dù bị đánh ngã. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Thiên Tuyết, tôi tin tưởng em, nhưng em cũng phải đồng ý với tôi, nếu như có khó khăn thì phải nói ra, không nên suy nghĩ tới những phương pháp xử lý quá nguy hiểm hoặc là quá cực khổ, được không?” Lam Úc nhỏ nhẹ nói.

Trong lòng của Dụ Thiên Tuyết chưa xót, nhưng vì cảm động mà cười với anh, cô gật đầu một cái.

Bất kể như thế nào, chỉ cần Thiên Nhu có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa, thì cái gì cũng đều tốt. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Lại là đêm khuya, tựa hồ mỗi một lần nhen nhúm hi vọng hay rơi vào tuyệt vọng cũng đều trong đêm tối, cô nhớ ngày đó, trong bữa tiệc sáng chói xa hoa, không hiểu tại sao, Trình Dĩ Sinh luôn khiêm tốn lại đưa cô tới tham gia một bữa tiệc như vậy, anh chỉ nói là bạn bè, muốn đưa cô đến đây để cô biết một chút về thế giới thượng lưu là như thế nào, cô tình nguyện tin tưởng anh, nhưng mà không ngờ, tại đêm đó, nghênh đón mình là sự phản bội thê thảm nhất.

Mà sau tất cả là tuyệt vọng, thống khổ nghiêng trời lệch đất, liên tiếp theo nhau mà đến.

Hiện tại, tình hình của Thiên Nhu rất không dễ dàng mới có hi vọng, cô không thể để những chuyện này đánh ngã, cho dù sau lưng không có ai chống đỡ, cô cũng phải kiên cường chịu đựng, Dụ Thiên Tuyết, Tiểu Nhu nhất định phải nhìn thấy, cô gắng lên!

Sáng tinh mơ, tòa nhà Lịch Viễn rộng lớn, những tia nắng lấp lánh chói mắt.

Sáng sớm Dự Thiên Tuyết đã đến công ty, cần cù thật thà và bận rộn, cô là một nhân viên nho nhỏ ở phòng thị trường của công ty này, cuộc sống hàng ngày đơn giản 9 giờ sáng 5 giờ chiều, cô luôn cố gắng gom góp tiết kiệm một số tiền lớn, nói thì dễ làm mới khó biết bao!

Cô cần môi, thất thần suy nghĩ biện pháp mau chóng có tiền, lại không để ý tách trà trong tay đã bị tràn, nước nóng làm tay của cô bị thương.

“Há.....” Cô cau mày, vội vàng tắt công tắc máy đun nước.

Tay đau đến muốn chết, vội chạy đến phòng trà nước dội nước lạnh, lại bị đồng nghiệp đi ngang qua đụng vào, người đó nhú mồm nhìn cô: “Thiên Tuyết, sao cô còn ở chỗ này?”

Dự Thiên Tuyết hơi tò mò, quan sát bốn phía một cái: “Thế nào, có chuyện gì sao?”

Giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, đồng nghiệp nói: “Cô nhanh lên một chút, đi ra đại sảnh ngay lập tức, hôm nay ông chủ đến đây thị sát, cô có biết, hơn nửa năm nay anh ấy chưa tới lần nào, mau mau chuẩn bị đi!”

Đồng nghiệp nói xong liền đi luôn, Dự Thiên Tuyết sững sờ, vội rút khăn giấy ra lau tay, cô sửa sang sơ qua quần áo một chút rồi đi theo xuống lầu, cô làm ở Lịch Viễn khoảng hơn 3 tháng, chỉ nghe từ miệng những đồng nghiệp khác nói ông chủ thần bí này là một người vô cùng khí phách, tựa hồ anh cũng không có gì kì lạ, chẳng qua là dù mấy tháng không tới thị sát, nhân viên Lịch Viễn cũng không dám buông lỏng công việc, có thể thấy được uy tín của anh.

Trong đại sảnh trống trải, tất cả các nhân viên ăn mặc chỉnh trang xếp thành hai hàng, chính giữa là thảm trải nền. đọc chương mới nhất tại [ddlequydon](#)

Trong lòng của Dự Thiên Tuyết khẽ rung động, cô không dám thờ ơ, lặng lẽ theo nam đồng nghiệp kia đi tới cuối hàng, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, cô biết, đây chỉ là kiểm tra mà thôi, cô phải chú ý không được phạm lỗi, che lấp bản thân mình là tốt rồi.

Ngoài cửa lớn công ty, tiếng thảng xe truyền đến, mấy nhân viên cấp cao toàn thân âu phục màu đen nghiêm trang, sắc mặt cung kính, cùng nhau đi tới, có người tiến lên mở cửa xe, bên trong, một bóng dáng cao ngất cường tráng bước ra, gương mặt lạnh lùng bá khí lộ ra khí chất vương giả tự nhiên, giám đốc ghé vào lỗ tai của anh nói gì đó, nhưng anh không để ý tới, chỉ là môi mím khẽ mở, nói một câu: “Cảm báo cáo quý này tôi cho tôi xem là được rồi, không cần dài dòng.”

“Dạ, dạ.” Trên trán của giám đốc rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, gấp rút đáp ứng.

Anh đi thật nhanh, Dự Thiên Tuyết đứng trong hàng nhân viên vốn không thu hút, nhưng khi nhìn thấy anh, trong nháy mắt, cô đột nhiên quay mặt đi, động tác còn rất hấp dẫn ánh mắt của mọi người, động tác kia.....Quá nổi bật rồi!

Bước chân của Nam Cung Kinh Hiền chậm lại, theo bản năng liếc về phía phương hướng khác thường đó.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Quá Xung Khắc Với Người Đàn Ông Đây

Trái tim của Dự Thiên Tuyết đập “Thình thịch”, tiết tấu cũng rối loạn cả lên.

Cô đang nằm mơ sao? Nhìn lầm người rồi đúng không?

Hít thở cũng trở nên nặng nề, cô khó có thể tin, không nhận được lại liếc nhìn, lần này không sai rồi, bởi vì ánh mắt trong veo của cô đang cùng ánh mắt của anh nhìn thẳng vào nhau. đọc chương mới nhất trên

Nam Cung Kinh Hiền!

Đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, ánh mắt ảo não né tránh, phải gió, cô làm ở đây đã 3 tháng nha! Làm sao mà không biết Lịch Viễn là sản nghiệp của nhà Nam Cung?!

“Thiên Tuyết, cô sao vậy?” Đồng nghiệp hạ thấp giọng hỏi.

Tâm tư của Dự Thiên Tuyết rối loạn tới sầm, cô cần môi cúi đầu, chỉ ngó lơ trông Nam Cung Kinh Hiền mau mau đi lên tầng cao hơn, lại không ngờ nghe được một giọng nói du dương trầm thấp: “Có tôi ở đây mà cũng có người bàn luận xôn xao sao? Lát gan không nhỏ.....”

Dự Thiên Tuyết cả kinh, ngược mắt liền thấy Nam Cung Kinh Hiền đang xoay người lại, thân hình cao thẳng thon dài, đôi mắt đen thâm thúy lạnh lùng,

anh nhìn cô cười khẩy: “Đề cô ấy đưa tài liệu lên cho tôi!”

Nói xong anh xoay người, lạnh nhạt phóng khoáng bước đi, một đám người theo sát phía sau.

Từ đầu tới cuối quản lý vẫn cúi đầu dõm mồ hôi, đợi đến khi bóng dáng của Nam Cung Kinh Hiền khuất dạng mới đi tới hung hăng trừng mắt nhìn mọi người: “Các người còn đứng đó làm gì? Há? Không muốn làm nữa phải hay không?”

Trái tim bị co rút mạnh, đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết buồn bã, cô cố gắng kìm nén, im lặng không lên tiếng.

Có trời mới biết, không phải là cô quá xung khắc với người đàn ông này chứ, nơi nào cũng có thể gặp phải! Rõ ràng, tối hôm qua mới gặp anh, quanh người giống như còn lưu lại mùi vị lãnh khốc bá đạo của anh, cứ nhiên bây giờ....

“Tôi hiểu rõ, tôi lập tức đi đưa tài liệu!” Cô nhẹ nhàng hít một hơi, ánh mắt tỏa sáng, trưng ra bộ dáng không sợ sệt.

Đoán chừng, người đàn ông này trời sinh nhìn cô không vừa mắt, kể cả mỗi câu nói của cô cũng đều muốn trông nom, bệnh thần kinh!

Phòng làm việc sang trọng trên tầng cao nhất, bình thường, lúc ông chủ không có ở đây không một ai dám đi vào.

Dụ Thiên Tuyết cầm tài liệu đưa tay gõ cửa.

Bên trong có tiếng trả lời trầm thấp "Vào đi", bóng dáng mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết liền đi vào, thấy Nam Cung Kinh Hiền ngồi trên ghế xoay, cúi chỏ chống trên tay ghế, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ huyết thái dương, đôi mắt thâm thúy bức người nhìn giám đốc đang báo cáo. truyện chỉ đăng tại

Cô hơi do dự, hiện tại tiến lên đưa tài liệu có thích hợp hay không?

Hơn nữa, ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiền từ đầu tới cuối cũng chưa từng nhìn qua cô, giống như cô là không khí vậy.

Dụ Thiên Tuyết không thể làm gì khác hơn, đành đứng ở một bên, an tĩnh chờ đợi.

Cho đến khi hai chân của cô tê rần, báo cáo mới kết thúc, Nam Cung Kinh Hiền ưu nhã chuyển hướng sang bàn làm việc màu đen, cất giọng nói: “Được rồi, ông ra ngoài trước đi.”

Giám đốc đi ra ngoài, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, đi lên phía trước, nói: “Đây là tài liệu anh cần.”

Ngồi tại bàn làm việc, anh kiêu căng ngược lên, đôi mắt lạnh như băng thoảng qua tia sáng lấp lánh, đùa giỡn mà nguy hiểm.

“Cô không biết nên gọi tôi là gì sao?” Anh rất thưởng thức diện mạo mặc trang phục công sở của cô, sâu xa hỏi. Chương mới nhất đăng trên

Gọi là gì? Tổng giám đốc? Có lẽ là Đồng sự trưởng? Hay là Nam Cung thiếu gia?

Dụ Thiên Tuyết có chút nhừ đầu, công việc của cô luôn luôn ở tầng dưới cùng, căn bản không có cơ hội tiếp xúc đến cấp trên, bàn tay cầm tài liệu hơi hơi chảy mồ hôi, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn rõ ràng lộ vẻ lúng túng.

“Tôi.....Không rõ ràng lắm” Cô buột lòng phải ăn ngay nói thật.

Nam Cung Kinh Hiền cười cười, vô cùng mỉa mai, anh đứng dậy chậm rãi nói: “Cô thật sự là không biết rõ, quả thật, nếu cô có thể ý thức được tôi là ai, thì cũng sẽ không dám không nghe lời như vậy.....”

Dụ Thiên Tuyết có phản kháng trương, còn chưa kịp lùi về phía sau thì anh đã tiến tới gần trước mặt, tiếp theo là hơi thở ảm áp áp sát bên vành tai nhạy cảm của cô, anh trầm giọng nói: “Đưa điện thoại đi động cho tôi.”

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cô Cho Rằng Tôi Hù Dọa Cô Sao?!

Một tia đề phòng đột nhiên sinh ra.

Dụ Thiên Tuyết vô ý thức rút tay về che túi áo của bộ đồ công có điện thoại di động bên trong, chương mới nhất đăng trên

Nhưng chỉ chớp mắt, Nam Cung Kinh Hiền cười tà mị một tiếng, bóp chặt cổ tay của cô ngăn lại, thấy cô khiếp sợ lui về phía sau để tránh, liền thuận thế vặn xoay cổ tay của cô ra sau lưng, để cho thân thể của cô kề sát lồng ngực của anh, ngón tay thon dài nhón vào túi áo trước ngực cô, điện thoại di động liền rơi vào trong tay anh.

“Anh....” Dán sát lồng ngực anh, nhịp tim của Dụ Thiên Tuyết đập kịch liệt mà rối loạn: “Anh muốn làm gì!”

“Tôi không có thời gian liên tục đi theo cô, cũng không thể trông cậy cô chủ động tiết lộ cho tôi biết hành tung của Trình Dĩ Sinh, cho nên tôi sẽ gắn con chip này vào để nghe lén điện thoại di động của cô, tất cả các cuộc trò chuyện, tin nhắn cũng sẽ chuyển tới tôi....” Ngón tay thon dài khéo léo linh hoạt mở điện thoại gắn con chip vào, động tác lưu loát làm liền một mạch, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiền chăm chú ngắm nhìn cô: “Như thế này đơn giản hơn nhiều, không phải sao?”

Dụ Thiên Tuyết sửng sốt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần thoáng qua một tia quý dị.

“Anh ngốc sao? Tôi có thể tự mình tháo ra đó!” Cô buột miệng nói.

“Cô cứ thử xem” Nam Cung Kinh Hiền buông cô ra, sắc mặt đột nhiên lạnh như băng, thả điện thoại di động lại vào túi của cô, ngón tay chậm rãi nâng cằm cô lên: “Dụ Thiên Tuyết, rõ ràng, cảnh cáo đơn giản của tôi đối với cô là vô dụng, phải để cho cô nếm chút khổ cực mới được....”

Khóe miệng anh thoáng hiện một nụ cười: “Bây giờ, trở về chỗ làm việc của cô, gõ một tờ đơn xin tạm nghỉ việc đưa lên đây cho tôi, sau đó, dọn dẹp đồ đạc gì đó của cô, rút ra khỏi tòa nhà Lịch Viễn....”

Thanh âm của anh tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, chậm rãi, từng chữ từng chữ để cho cô nghe rõ.

“Cô gái, hiểu ý của tôi không?”

Một câu nói chậm rãi, khiến gương mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết phút chốc liền tái nhợt, hai mắt mở thật to không thể tin được nhìn anh.

Người đàn ông này, thường ngày kiêu căng bức người, vô cùng bá khí.

Chốc lát cô không thể hô hấp, toàn bộ ý thức đều bị mất.

“Anh đuổi việc tôi?” Giọng nói của cô đã khàn khàn, không thể tưởng tượng nổi, hỏi anh.

Thân ảnh của Nam Cung Kinh Hiền lạnh nhạt ưu nhã giống như đang nói một chuyện không quan trọng, giọng nói thản nhiên chậm rãi: “Coi như là trừng phạt cô, tối hôm qua đã ngắt điện thoại của Trình Dĩ Sinh, cô thật sự cho rằng, lời nói của tôi chỉ là hù dọa cô thôi sao?”

Trong bầu không khí ngột ngạt, ánh mắt của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng, lộ vẻ nghiêm nghị khắc khe.

.....Dụ Thiên Tuyết, cô thật sự cho rằng lời nói của tôi chỉ là hù dọa cô thôi sao?!

Giống như một đòn cảnh tỉnh, đầu óc của Dụ Thiên Tuyết ong ong, chua xót khổ sở và kháng nghị cùng dâng lên trong lòng

“Nam Cung Kinh Hiền, xin anh đừng mang chuyện riêng tới công ty được không? Công việc của tôi không có bất kỳ vấn đề gì, coi như anh đuổi việc tôi, cũng nên cho tôi một lý do! Ông chủ của Lịch Viễn chính là như vậy sao?!”

Nam Cung Kinh Hiền cau mày, trái tim vì những lời nói không lễ độ của cô mà nhói đau thêm lần nữa.

Cô thật đúng là dũng cảm, cư nhiên đến lúc này vẫn còn chọc giận anh?!

“Thu dọn đồ của cô rồi rút ra ngoài ngay lập tức, bằng không tôi đảm bảo lương thôi việc cô cũng không lấy được một đồng!” Anh gầm nhẹ, ánh mắt lạnh như băng hung hãn nhìn cô chằm chằm.

“Anh....” Dụ Thiên Tuyết nghẹn giọng, đau lòng tới cực điểm!

“Khốn kiếp, rút ngay! Tại sao có đàn ông giống như anh, không nói lý lẽ! ” Cô nghẹn ngào kêu to, trong mắt đã rưng rưng, hung hăng đánh vào lồng ngực của anh đẩy anh ra.

Có trời biết, cô cần tiền biết bao, có bao nhiêu bất lực! Phẫu thuật của Thiên Nhu đã tới gần, ép cô không thờ nổi, anh cư nhiên chỉ nói một câu nhẹ nhàng đơn giản đã đập bể chén com của cô! Cô phải dựa vào cái gì để duy trì cuộc sống? ! Người đàn ông này, tại sao có thể tàn nhẫn như vậy!

Nam Cung Kinh Hiền không có phòng bị, bị cô hung hăng đẩy ra đụng vào học tủ sau lưng, tay của anh chống đỡ vách tường thân thể mới đứng vững, đến khi ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú nhất thời liền đen xuống.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Cầu Xin Tôi, Tôi Liên Cho Cô

Nam Cung Kinh Hiền không có phòng bị, bị cô hung hăng đẩy ra đụng vào học tủ sau lưng, tay của anh chống đỡ vách tường thân thể mới đứng vững đến khi ngẩng đầu lên, gương mặt tuần tú nhất thời liền đen xuống.

Anh vốn không không muốn làm như vậy.

Sáng hôm nay phải tới Lịch Viễn thị sát, cũng do mấy ngày gần đây bị chuyện của Dạ Hi giày vò quá mức, căn bản không có thời gian xử lý chuyện sản nghiệp của gia tộc Nam Cung, chẳng qua thật là vừa vận! Lại có thể gặp được cô ở Lịch Viễn! Ví bằng anh không làm chút gì để áp chế nhuệ khí của cô, thì anh không phải là Nam Cung Kinh Hiền rồi! chương mới nhất đăng tại ddlequydon

Nhưng hiện tại xem ra, khắp người của cô đều là gai nhọn, không thể chạm vào!

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi đẩy thân thể ra khỏi vách tường, giống như một đoạn phim quay chậm, gương mặt tuần tú khiến người từ từ nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn đang cố nén bi thương.

“A....Vậy tôi là loại đàn ông như thế nào? Cô hiểu rõ sao?” Anh cười lạnh, cúi đầu nhìn cô.

Dụ Thiên tuyết tức giận đến mức muốn hôn mê, đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn anh, nói: “Ích kỷ, tự đại, căn bản là không biết thông cảm cũng không để ý đến cảm thụ của người khác! Anh có biết, chỉ một câu nói của anh là có thể hủy diệt bao nhiêu người không? ! Anh có biết, bây giờ tìm được một công việc nuôi sống bản thân có bao nhiêu khó khăn hay không? ! Em gái của anh mất tích anh biết sốt ruột lo lắng, vậy còn em gái của tôi thì sao? Nếu em ấy cả đời không nhìn thấy ánh sáng thì phải làm sao? ! Bệnh thần kinh....Tôi nhìn anh đủ rồi!”

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống, tay của cô run rẩy mở nắp sau của điện thoại di động, tháo con chip nhỏ vứt xuống trước mặt anh, cũng không thèm quay đầu lại, cất bước đi ra ngoài.

Nam Cung Kinh Hiền bị cô trách mắng một trận, lại lần nữa bị cô chán ghét rồi đi.

“Shit.....” Anh hung tợn khề nguyên rửa, sai bước đuổi theo, quả là không hiểu nổi, vì sao mỗi lần anh giận đến mức muốn bóp chết cô, cô lại ra vẻ ghét bỏ bộ dáng của anh rồi nghiêng ngàng rồi đi!

“Dụ Thiên Tuyết.....Cô đứng lại đó cho tôi!” Một tay bắt lấy cổ tay của cô, Nam Cung Kinh Hiền thô lỗ ôm cô từ phía sau lưng, cửa phòng vừa được mở một cửa thì ‘Phanh’ một tiếng, đã bị đóng lại.

“Anh buông tôi ra.....Có phải tôi quá xung khắc với anh hay không? Đi làm cũng gặp phải anh, công việc cũng gặp phải anh, tôi đâu có trêu chọc anh, anh làm gì mà mỗi lần gặp tôi đều không buông tha? !” Ở trong khuỷu tay anh, Dụ Thiên Tuyết vừa khóc vừa giãy dụa kể lể.

“Tôi cũng thấy kỳ quái, sao tới chỗ nào cũng gặp phải cô, lần nào cũng bị cô chọc giận gần chết!” Nam Cung Kinh Hiền nghiêng răng nói bên tai cô, hung ác kéo mạnh cô trở lại, không để ý cô đang vùng vẫy, anh áp thân thể cô lên tủ hồ sơ: “Đàng hoàng một chút cho tôi!” đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Nhưng không ngờ, anh quá dùng lực, sức của cô lại yếu nên sống lưng bị đụng mạnh vào cái tủ ‘Phịch’ một tiếng, nhất thời cô đau đến cau mày, gương mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

“Ách.....” Mái tóc của Dụ Thiên Tuyết trượt xuống gò má, thân thể hơi co rút, tay siết chặt cánh tay của anh.

Nam Cung Kinh Hiền cúi đầu thở hổn hển, nhìn gương mặt thống khổ của cô, trong đôi mắt thoáng qua một tia ân hận.

Dường như là đã quá dùng sức.

Làn da của cô trời sinh trắng ngần, vài sợi tóc rủ xuống hai bên gò má, nhìn vô cùng chọc người, đột nhiên anh rất muốn vén những sợi tóc mềm mại kia, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hôn đôi môi anh đào.....

“Nam Cung Kinh Hiền, rốt cuộc anh muốn như thế nào? !” Đôi mắt trong veo rung rung, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt giận dữ nhìn anh chằm chằm.

Người đàn ông kiêu căng cau mày, kinh sợ vì ý nghĩ vừa rồi của chính mình, anh hung hăng hất bàn tay nhỏ bé trắng nõn mà mình đang nắm chặt ra, chán ghét liếc cô một cái, xoay người lấy từ trong tủ ra hộp thuốc lá, mở hộp lấy một điếu thuốc, bọc bọc đặt lên môi rồi châm lửa. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

“Cầu xin tôi.” Anh lạnh lùng khạc ra hai chữ, khói thuốc khiến mặt anh mơ hồ: “Dụ Thiên Tuyết, không phải cô cần công việc này sao? Cầu xin tôi, tôi liên cho cô!”

Dụ Thiên Tuyết vốn đau đến mức chân mày cũng chưa giãn ra, nghe anh nói như thế lại nhú chặt đôi mày thanh tú: “Anh.....!”

“Cô không có lựa chọn khác!” Nam Cung Kinh Hiền nói chắc chắn, đôi mắt kiêu ngạo nhìn người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tôi Với Anh Có Quan Hệ Như Thế Nào

Lòng của Dụ Thiên Tuyết bị nín chặt, cô cân nhắc một chút, liền thỏa hiệp rất nhanh.

Xác thực, cô không thể vì ngạo khí mà dễ dàng buông bỏ công việc này, trời biết, công việc này đối với cô có bao nhiêu quan trọng! Khi Nam Cung Kinh Hiền nói 'cầu xin tôi liền cho cô' lúc này, thậm chí trong lòng cô còn thoáng qua một tia vui mừng.

Đôi mắt trong veo vẫn quật cường như cũ, cô cắn môi, cố chịu đựng phần lưng đau đớn đứng thẳng người, vén vén mấy sợi tóc ra sau tai, ngược lên nhìn thẳng anh. chương mới nhất đăng tại ddlequydon

“Nam Cung thiếu gia, xin anh trả lại công việc này cho tôi, được không?”

Ha.....Nam Cung Kinh Hiền lãnh ngạo cười một tiếng, giống như quỷ Satan trong đêm đen, khói thuốc lá vờn quanh, anh đi tới trước mặt cô: “Cái người này, như vậy mà cũng coi là cầu xin?”

“Kia, van xin anh, đừng đuổi việc tôi, tôi sẽ vì công ty mà làm tốt công việc của mình, tôi sẽ không lười biếng cũng sẽ không dùng mách lới, như vậy được chưa?” Cô thay đổi cách nói.

“Cô gái này.....” Nam Cung Kinh Hiền cười lạnh, ngón tay kẹp đầu thuốc chậm rãi vén vài sợi tóc lòa xòa rơi trên cái trán mềm mại của cô, anh đối với động tác này dường như rất hữu tình: “Cầu xin mà cô cũng kiêu ngạo như vậy, hả?”

“Anh xong chưa?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết trầm tĩnh, cô tự cho là mình đã làm đến cực hạn.

Chưa xong!

Trong đầu của Nam Cung Kinh Hiền chắc chắn.

Từ trước đến nay, không cô gái nào có khả năng như vậy, chỉ đơn giản tán gẫu liền khơi dậy lửa giận của anh, năm lần bảy lượt không biết mệt, anh thật muốn mài dũa tình tình của cô, nhìn cô rốt cuộc là bị cưỡng chế đến mức nào mới bằng lòng khuất phục, anh, Nam Cung Kinh Hiền tự nhận là có năng lực này!

“Hôm nay tôi mới đến nơi này, tôi tạm thời bỏ qua cho cô, cô tốt nhất ở Lịch Viễn làm việc cho tốt, tôi sẽ không báo trước mà bất ngờ tới kiểm tra bất cứ lúc nào.....” Nam Cung Kinh Hiền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang suy nghĩ của cô, lạnh giọng cảnh cáo: “Còn nữa.....Tôi không hi vọng nhân viên của mình ra ngoài làm thêm việc khác, cho nên, việc làm thêm ở nhà hàng của Phạm Vũ, tốt nhất cô nên từ bỏ, hiện tại, lập tức, nghe chưa?”

Từ bỏ việc làm thêm?

Dụ Thiên Tuyết nhú chặt mày, cảm thấy người đàn ông này quả thực là không nói lý lẽ.

“Tôi sử dụng thời gian buổi tối để đi làm thêm, tôi cũng không chiếm dụng thời gian làm việc của công ty!” Cô chống cự.

“Cô rất thiếu tiền sao? Hay là thiếu đàn ông?” Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khí lạnh lan tràn: “Thiếu tiền thì cầu xin tôi tăng lương cho cô, còn như thiếu đàn ông, đừng có đến nơi đó mà quyến rũ, coi như Phạm Vũ thật sự vừa ý cô cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi, lên giường xong liền lập tức bỏ rơi cô, cô có hiểu hay không? !”

‘Xoạt’ thoáng chốc, gương mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, lửa giận trong lòng dâng lên.

“Anh có tật xấu sao? ! Tại sao có thể nghĩ về tôi như vậy? nói cho cùng, tôi như thế nào thì mắc mớ gì tới anh!” Cô tức giận đến mức cả người run rẩy, thật sự không thể chịu nổi sự nhục nhã này. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

“Từ bỏ! Ngay ngày mai!” anh cau mày, cũng không thể để tên tiểu tử Lạc Phạm Vũ kia có những tâm tư mờ ám đen tối trong đầu.

Dụ Thiên Tuyết gần như sụp đổ, cô nâng bàn tay nhỏ bé lạnh buốt che cái trán, thật muốn chạy khỏi nơi này, trốn xa thật xa, tốt nhất đi đến nơi không có

người đàn ông này, vĩnh viễn nhìn không thấy!

“Tôi với anh không có quan hệ gì hết, anh không có quyền quản tôi!” Cô cố sức đẩy anh ra, thống khổ kêu lên.

‘Cốc cốc cốc’ ba tiếng gõ cửa, sau đó có người vặn mở tay nắm, La Mân Thành mặc y phục kiểu Tôn Trung Sơn màu lam đi vào, uy nghiêm nhưng cũng không còn trẻ tuổi, hơi kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

“Kính Hiền, cháu....” La Mân Thành tiếp tục cau mày, nhìn tư thế thân thiết mập mờ của cả hai.

Ánh mắt kiên cố của Nam Cung Kính Hiền hòa hoãn đi một ít, nhưng vẫn lạnh nhạt như cũ, ngược mắt chào một tiếng: “Chú La.”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết khẽ lay động, biết đây là thời điểm thoát đi tốt nhất, cô nhìn người đàn ông cầu cứu, chân đã bắt đầu di động về phía cửa, vừa mới đi được một bước, cánh tay rắn chắc của Nam Cung Kính Hiền liền kéo cô trở về trong lồng ngực. đọc chương mới nhất trên ddlequydon

“Đừng quên, nhất cử nhất động của cô tôi đều có thể nhìn thấy, ngày mai xin nghỉ làm, không ngoan ngoãn, cô cứ chờ xem!” Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kính Hiền có ý cảnh cáo, lại còn hung dữ nói.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thái Độ Thù Địch Không Giải Thích Được

Dụ Thiên Tuyết cảm thấy như có gánh nặng trên lưng, trời mới biết, khi một mình đối mặt với người đàn ông này, cô có đủ can đảm, nhưng còn hiện tại là ở trước mặt người khác, anh làm sao.....Làm thế nào còn lớn lối và ương ngạnh như vậy? !

Cô chỉ cần môi, không nói câu nào. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Biết điều như thế này, quả nhiên, có thể khiến cho anh vui lòng, ánh mắt hung dữ của Nam Cung Kính Hiền trở nên mềm dịu, bỗng chốc, cảm thụ thân thể thơm mát mềm mại của cô gái nhỏ trong khuỷu tay, lại luyến tiếc không nỡ buông tay.

“Đi đi!” Áp chế dục niệm trong mắt, anh buông cô ra.

Dụ Thiên Tuyết khẩn trương thoát khỏi ngực của anh, người đàn ông này, lồng ngực của anh cũng rất đáng sợ, nhiệt độ từ trong thân thể của anh tỏa ra cũng có thể tổn thương cô, cô vội mở cửa, vòng qua người được gọi là ‘Chú La’ chạy ra ngoài.

Trở lại chỗ ngồi, tâm tư của Dụ Thiên Tuyết rối như mớ bòng bong.

Thật sự cô phải từ bỏ việc làm thêm sao?

Đôi mắt lạnh lạnh thống khổ nhắm lại, cô không muốn, cô tuyệt đối không muốn một chút nào!

Đúng, đúng là cô thiếu tiền, thiếu rất nhiều tiền! Nếu như không phải đã mang toàn bộ số tiền cho Trình Di Sinh mượn, thì hiện giờ, chi phí phẫu thuật cho Thiên Nhu.....? ! Một tháng.....Căn bản cô cũng không biết, trong vòng một tháng làm thế nào để gom đủ nhiều tiền như vậy, chớ đừng nói chi hiện giờ, công việc đều bị ép buộc phải từ bỏ!

Ngón tay nhỏ bé và yếu ớt nắm chặt mấy tờ giấy trên bàn, càng nắm càng chặt, nhưng đúng là không có biện pháp nào.

“Nam Cung Kính Hiền, sao anh không đi chết đi!” Cô cúi đầu mắng, trong mắt đã rung rung, lộ vẻ uất ức cùng quật cường.

“Thiên Tuyết, cô vừa mới đi đâu, hả?” Một thanh âm mềm mòng quyến rũ truyền đến. đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái, hấp tấp ngăn lại nước mắt, ngẩng đầu nhìn lên, là phụ tá của quản lý phòng thị trường, Điều Lan Lan.

“Tôi.....Không có đi đâu, chỉ là đi đưa một phần tài liệu.”

“Có phải là đi lên tầng cao nhất không?” Điều Lan Lan cười cười, chậm rãi đi tới, từ từ cúi người xuống trên mặt bàn, lộ ra bộ ngực đầy đặn nở nang, nghiêng đầu hỏi: “Cô và Nam Cung thiếu gia biết nhau? Anh ấy chỉ đích danh cô đi đưa tài liệu!”

Dụ Thiên Tuyết hơi giật mình, bị hỏi khó rồi.

“Tôi không biết anh ấy.” Trong đôi mắt của cô chợt lóe lên sự ghét bỏ.

Mà Diêu Lan Lan cho rằng sự ghét bỏ này giống như là nhắm vào cô ta.

Cau mày, vẻ mặt đầy khiêu khích, Diêu Lan Lan cười châm biếm: “A, Dụ Thiên Tuyết, cô có cần thiết như vậy không? Bất quá, chỉ là đi đưa tài liệu, cô cho rằng được lên giường sao? Tôi chỉ hỏi cô một chút mà thôi, cô kiêu ngạo cái gì!”

Dụ Thiên Tuyết lập tức nghẹn lời, trong đôi mắt là vẻ khó hiểu, cô.....Khi nào thì cô có cái ý tứ kia?

“Chị Diêu, chị hiểu lầm rồi, tôi chỉ là không thích loại người ngạo mạn đó mà thôi, tôi không phải là tỏ thái độ đối với chị.” Cô thận trọng giải thích.

“Hừ.....” Diêu Lan Lan nghịch vớ vắn chiếc lược tay trên cổ tay, ánh mắt khinh miệt nhìn cô: “Người khác muốn đến gần người đàn ông cực phẩm như vậy còn không được, cô lại nói cô không thích! Là muốn ra về thanh cao sao? Hay là đang mĩa mai tôi không biết tự lượng sức mình?”

Đôi mắt trong veo của Dụ Thiên Tuyết đầy vẻ không thể tượng tượng nổi, trong cổ họng không phát ra được thanh âm nào.

Cô cúi đầu, bên tai có vài sợi tóc bị thương rủ xuống, cảm thấy mình đã giải thích không rõ lắm. Chương mới nhất đăng tại [ddlequydon](#)

“Tôi không biết, chị Diêu, tôi có việc phải làm, chị còn việc gì nữa không?” Cô duy trì sự lễ phép sau cùng.

Sắc mặt của Diêu Lan Lan xanh mét, không nói lời nào, nhưng lại khó coi tới cực điểm.

“Dụ Thiên Tuyết, kỳ thực thì cô nên nhận biết rõ ràng vị trí của cô ở Lịch Viễn, tranh chấp cùng với tôi, cần gì phải vậy? Cô không biết, trời sinh tôi thù dai, cô khiến tôi khó chịu một lần, tôi sẽ trả cho cô gấp đôi, biết chưa?” Toàn thân của Diêu Lan Lan lạnh lạnh, thái độ thanh lãnh nói.

Dụ Thiên Tuyết có hơi nhức đầu, đầu ngón tay khẽ run, cô không biết phải làm sao hóa giải thái độ thù địch này.

Thực sự, không giải thích được!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đứa Bé, Nhất Định Phải Bỏ

Mà cùng lúc đó, trên tầng cao nhất, bên trong phòng làm việc sang trọng, La Mân Thành cũng nhìn người đàn ông trẻ tuổi kiêu căng mạnh mẽ kiên cường, đang ngồi trên ghế xoay, ông hơi cau mày lại.

“Kính Hiền, chuyện gì vừa mới xảy ra?”

Nam Cung Kính Hiền đứng dậy giúp ông rót một tách trà, đôi lông mày lãnh ngạo trên trán mang theo vài phần cung kính: “Cái gì mà chuyện gì xảy ra?”

“Lâu nay cháu chưa tới Lịch Viễn lần nào, cứ nhiên, vừa mới ở trong phòng làm việc.....” La Mân Thành có phần không nói được: “Nhưng cháu là người đã có hôn ước, chuyện của Dạ Hi đã huyền nào khiến nhà Nam Cung không còn mặt mũi rồi, làm sao cháu có thể nhân lúc Tinh Uyển đang ở nước ngoài mà dây dưa không rõ với người phụ nữ khác? !”

Giọng điệu của La Mân Thành có chút nặng nề, Nam Cung Kính Hiền nâng đôi mắt thâm thúy lên, ngắm nhìn ông.

Nhà Nam cung đích xác là danh môn vọng tộc ở thành phố Z, danh dự và địa vị rất trọng yếu, tranh cãi trong nhà quyền thế luôn luôn là vấn đề nhạy cảm lại kịch liệt, những người phụ nữ có bối cảnh tâm thương, căn bản không có khả năng dính líu tới anh.

“Chuyện của Dạ Hi cháu sẽ sớm giải quyết, còn chuyện của cháu, chú La, chú không cần lo lắng.” Anh hờ hững nói, khoe miệng khe khẽ châm chọc: “Tinh Uyển nhất định sẽ là thiếu phu nhân tương lai của nhà Nam Cung, điểm này, cháu có thể bảo đảm, còn về phần cháu chơi đùa cái gì với phụ nữ.....Cũng không cần chú nhọc lòng quan tâm!”

La Mân Thành cau mày sâu hơn, nhưng ông cũng biết, những lời anh nói đều có lý.

“Cháu xác định, cháu chỉ là vui đùa một chút mà thôi?”

Nam Cung Kinh Hiền thờ ơ không chút để ý, lật giờ tài liệu mà Dụ Thiên Tuyết vừa mới đưa lên: “Có lẽ.”

“Sau khi Tinh Uyển trở về hai đứa sẽ kết hôn, đến lúc đó, cháu không được tìm lý do gì để trì hoãn, chú không hi vọng hôn sự lại xảy ra chuyện rắc rối, đừng giống như Dạ Hi, đang yên đang lành lại có đứa bé, coi như nó đã trở lại nhà Nam Cung, nó làm sao còn có thể gả ra ngoài.....” La Mân Thành vô cùng đau đớn nói.

Giờ phút này, trong đầu của Nam Cung Kinh Hiền đều là mấy lời vừa mới cảnh cáo Dụ Thiên Tuyết, không biết cô gái nhỏ đang chết này có nghe lời anh nói hay không, chẳng qua, anh chỉ là bá đạo, nhưng ở trước mặt cô thì có tăng thêm một chút, nếu mà cô không nghe lời, anh thật sự sẽ cho cô biết tay, để cô ngoan hơn!

“Chú La.....” Anh ngắt lời ông, cảnh cáo nói: “Chuyện đứa nhỏ không cần nói ra, chuyện này không thể để truyền thông biết, nếu không, nó sẽ thực sự bị hủy, nếu như bị cháu tìm được, bất kể nó có phải là em gái của cháu hay không, đứa nhỏ kia nhất định phải bỏ!”

“.....Aiz, cháu có thể nhẫn tâm được như vậy là tốt nhất!”

Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng cười một tiếng, anh xác thực rất thương em gái của mình, nhưng mà cái thai hoang đó, nhà Nam Cung tuyệt đối không thể lưu lại!

Một cuộc đối thoại nhìn như lặng yên không một tiếng động, nhưng bọn họ không chú ý tới, trong khe cửa khép hờ, có một đôi mắt thất kinh dời đi, gắt gao che miệng của mình mới không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Mà cuộc đối thoại vừa rồi, cũng đã rơi vào trong tai của người đó.....

Xử lý xong chuyện ở Lịch Viễn thì đêm đã khuya.

Nam Cung Kinh Hiền từ cửa lớn công ty đi ra ngoài, lạnh nhạt đối với mấy người thân cận đi theo sau lưng, nói: “Tôi tự đi, đừng theo.”

Trong chiếc Lamborghini đen như mực, dáng người cao ngất của anh tản ra mùi vị uy hiếp, khiến cho người ta không dám đến gần, đoàn người chỉ có thể đứng nhìn anh nghênh ngang lái xe rời đi, cũng không biết là anh đi nơi nào.

Lạc Phàm Vũ vừa mới ôm thân thể ‘ôn hương nhuyễn ngọc’ của người đẹp, áo sơ mi còn mồ hôi hai nút, khắp người đầy mùi vị hoan ái đi ra cửa phòng bao, lúc thấy Nam Cung Kinh Hiền thì hơi kinh ngạc, tiếp theo thì cười lên: “Mình nói, sao giờ này cậu lại tới chỗ của mình đây vậy?”

“Cô ấy đâu?” Đôi mắt như mắt chim ưng của Nam Cung Kinh Hiền quét qua nhà hàng ở lầu dưới.

“Cậu hỏi người nào?”

“Dụ Thiên Tuyết!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô Gái Hám Tiền!

Lạc Phàm Vũ lắc lắc đầu cười: “Không thấy, tối nay mình cũng cố ý đi tìm, nhưng cô ấy chưa tới thay ca.”

Ánh mắt rét lạnh của Nam Cung Kinh Hiền nhìn sang: “Mình đã nói với cậu là đừng đụng vào cô ấy? Cậu vẫn chưa từ bỏ ý định phải không?”

“Mình luôn luôn là như vậy, đồ mà cậu thích mình liền muốn cướp, mặc dù chúng ta thường giành giật với nhau, bất quá, chỉ có điều.....” Lạc Phàm Vũ trưng ra bộ dạng ngang ngạnh bất kham, nheo nheo mắt nói: “Như vậy đi, chúng ta đánh cuộc, cô gái này, ai cao tay trước thì chính là của người đó, người còn lại nghĩ cũng đừng nghĩ..... Thế nào?”

“A.....Nghĩ thật hay!” Trên gương mặt tuấn lãng thoáng hiện nụ cười giễu cợt, kiêu ngạo tựa thiên thần.

Lạc Phàm Vũ có phần thất bại: “Mẹ nó, cậu cũng quá phách lối đi!”

“Ngày mai cô ấy sẽ xin nghỉ việc ở chỗ của cậu, cách xa cô ấy ra!” Nam Cung Kinh Hiền bỏ lại một câu, bóng dáng rần rỏi mạnh mẽ đi ra ngoài.

Lúc ngồi vào trong xe thì bầu trời đã đầy sao, người đàn ông tuấn lãng bức người ngồi trong xe, anh nghĩ ngợi gì đó, bấm số điện thoại di động rồi đưa

lên bên tai.

Ban đêm, sau khi dỗ ngọt để Thiên Nhu yên tâm ngủ, cả người của Dụ Thiên Tuyết mệt mỏi vô cùng, còn đang suy nghĩ ngày mai phải làm như thế nào để kiếm được tiền, điện thoại di động bỗng reo lên.

Là một số máy lạ.

Cô nghi ngờ bấm phím nhận: “Alô, xin chào.”

“Ngủ chưa?” Một giọng nói nồng đậm truyền đến, một lúc lâu sau, chính Nam Cung Kinh Hiên có thể nào cũng không nghĩ tới mình lại mở miệng nói một câu như vậy.

Chính anh cũng kinh ngạc, gương mặt góc cạnh lạnh như băng lại có biểu tình hơi ảo não.

Dụ Thiên Tuyết có cảm giác kỳ quái, nhìn lại màn hình điện thoại di động một hồi, cho rằng mình đã nghe lầm.

“Đáng chết.... Nói chuyện!” Thanh âm của Nam Cung Kinh Hiên lạnh xuống, anh khẽ quát.

Lần này Dụ Thiên Tuyết kịp phản ứng, cô cau mày: “Anh làm gì vậy?”

“Cảnh cáo cô, ngày mai nhớ đi xin nghỉ việc!”

“Bệnh thần kinh.” Cô muốn cúp điện thoại.

“Cô dám ngắt máy thử coi.” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên hơi lạnh lùng, đoán được cô muốn làm gì: “Nói cho tôi biết, bây giờ cô ở đâu, đang làm gì.”

Hai hàng lông mày thanh tú của Dụ Thiên Tuyết nhíu chặt lại, cả đêm mệt mỏi chăm sóc cho Thiên Nhu, cô đã không còn chút hơi sức nào để đấu với người đàn ông này: “Vì sao tôi phải nói cho anh biết? Anh là gì của tôi?”

“À..... Tôi nhất định phải trở thành người nào của cô thì cô mới bằng lòng nói cho tôi biết phải không?” Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy buồn cười.

“Dĩ nhiên, anh không có quan hệ gì với tôi, sao tôi phải để ý!”

“Nói, tối nay cô không đến nhà hàng làm việc, cô đi đâu?” Ngữ khí của anh cũng mềm mại hơn một chút.

“Tôi không nói!”

“Nếu hiện tại, cô đang ở một chỗ cùng với Trình Dĩ Sinh, cô nhất định sẽ phải chết, biết chưa!” Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày.

Dụ Thiên Tuyết im lặng hồi lâu, sau đó thanh âm lạnh lùng rõ ràng nói: “Anh yên tâm, nếu tôi có ở cùng một chỗ với anh ta, tôi cũng chỉ muốn hỏi rõ, rốt cuộc là anh ta đã lừa tôi bao lâu, phản bội tình cảm của chúng tôi đã bao lâu, một người đàn ông không thật lòng thật dạ với tôi, tôi không cần! Anh ta lừa gạt tiền của tôi, tôi sẽ bám sát theo anh ta đòi lại không thiếu một đồng!”

“Hừ..... Cô gái há mồm!”

“Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được!” Dụ Thiên Tuyết nhìn phòng bệnh của Thiên Nhu, trong lòng vô cùng chua xót, nghẹn ngào không nói được nữa.

“Thiên Tuyết.....” Ở hành lang đối diện, bác sĩ Lam Úc thấy bóng dáng của cô, anh hơi mỉm cười gọi một tiếng, tiếng gọi của anh không lớn không nhỏ, vừa khéo truyền vào trong di động.

“Đáng chết.....” Nam Cung Kinh Hiên vừa đưa điện thoại di động đổi qua tai bên kia, vừa cau mày nói: “Dụ Thiên Tuyết, đã hơn nửa đêm, cô ở bên ngoài điên cuồng chạy đi đâu? Cô lêu lổng cùng với tên đàn ông nào? Hả? !”

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, thật tình, cô cảm thấy tối nay người đàn ông này uống lộn thuốc rồi.

“Anh nhỏ tiếng một chút được không? Đó là bác sĩ, tôi không muốn ở trong phòng bệnh âm ỉ với anh!” Anh quả thực là cổ tình gây sự.

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên rét lạnh, anh còn muốn nói tiếp gì đó lại bị cô ngắt điện thoại.

“Tôi có việc, không thèm nghe anh nói nữa, hẹn gặp lại.” Dụ Thiên Tuyết định cúp máy, lại lo âu dằn dò thêm một câu: “Anh đừng gọi tới nữa!”

‘Tút TUT TUT.....’

Thanh âm ‘Tút TUT’ đột ngột trong điện thoại di động giữa đêm khuya mang về cô tịch quạnh hiu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Bán Mình Sẽ Nhanh Hơn

Nam Cung Kinh Hiền siết chặt điện thoại di động, tựa như đang nắm bắt cô trong bàn tay mình.

Cô gái này, đừng là dám chủ động ngắt điện thoại của anh!

Anh hít đôi mắt thâm trầm lạnh lùng, hận không thể biết hiện tại cô đang ở nơi nào, đêm đã khuya thế này, nhưng anh không có nửa điểm buồn ngủ, lại còn thanh tỉnh muốn chết..... Thật chết tiệt!

Dụ Thiên Tuyết.... Cô gái này, còn rất có ý tứ, anh vốn nghĩ rằng cô sẽ che chở cho tên khốn Trình Dĩ Sinh kia, không nghĩ tới trong lòng cô cũng còn có chút ngạo khí, điểm này, anh thích....

Cặp lông mày anh tuấn khôi ngô đột nhiên nẩy lên! Nam Cung Kinh Hiền bị chính ý nghĩ trong lòng mình làm cho kinh hãi.

Dưới bầu trời đêm, gió lạnh bên ngoài cửa sổ xe thổi vào bên trong, tạm thời xua đi gương mặt quật cường nhưng mê người của Dụ Thiên Tuyết đang quanh quẩn trong đầu của anh, khởi động xe, anh ưu nhã lái chiếc Lamborghini, quẹo qua khúc quanh, phóng khoáng rời đi.

Đêm khuya, Dụ Thiên Tuyết đeo một cái túi nhỏ bước chậm trên ngã tư đường, cô đang dùng di động tán gẫu với chị em tốt làm chung trong nhà hàng.

“A, cậu hỏi cái này để làm gì hả? Cậu muốn mau chóng kiếm được tiền?”

“Ừ.” Dụ Thiên Tuyết không chút nào che dấu tình cảnh của mình, cô nói rõ ràng: “Tâm Tâm, cậu có cách gì để nhanh chóng xoay sở được tiền không?”

“Cái này..... Cậu cần nhiều không?” Tâm Tâm hỏi.

“Khoảng chừng mấy trăm ngàn, mình cần có số tiền này trong vòng một tháng.” Đôi lông mày của Dụ Thiên Tuyết nhíu lại, nhỏ giọng nói.

“Ha, một tháng? Mấy trăm ngàn? ! Thiên Tuyết, cậu điên rồi sao? !” Tâm Tâm không thể tưởng tượng nổi kêu lên.

Đã sớm dự liệu được cô sẽ có phản ứng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bóng của Dụ Thiên Tuyết cũng có vài phần giấu cợt, ý cười vui vẻ xen lẫn mấy phần bi thảm: “Đúng vậy, mình cũng cảm thấy mình điên rồi... Nhưng không còn cách nào, mình nhất định phải đi tới cùng, dù phải đi vay nặng lãi cũng được, nhất định mắt của Thiên Nhu phải thấy ánh sáng.....”

“Được rồi được rồi được rồi, cậu đừng nói nữa, cái gì mà đi vay nặng lãi? Cậu có biết những người đó là loại người nào hay không? Cậu dám trêu chọc họ!” Tâm Tâm tức giận thì thầm.

Dụ Thiên Tuyết cười cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cô đơn đầy vẻ bất đắc dĩ: “Mình còn có cách nào khác sao?”

“Có mà, còn có cách nhanh hơn, cậu bán thân đi, sẽ nhanh hơn!” Tâm Tâm không nhịn được, châm chọc cô.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, trong đôi mắt trong suốt lướt qua một tia sáng.

“Thiên Tuyết... Thiên Tuyết? !” Đợi hồi lâu không nghe thanh âm của cô, Tâm Tâm gấp gấp kêu lên: “Cậu làm gì đó, đầu mất rồi, mình chọc cho cậu cười đó, cậu đừng có làm thiệt nha!”

Đêm khuya rét mướt, Dụ Thiên Tuyết rung mình một cái, cô cũng sợ hết hồn vì ý tưởng vừa rồi của chính mình, với cô, trình tiết của một người con gái vô cùng quan trọng, lúc ở chung một chỗ cùng với Trình Dĩ Sinh, dù ngày kết hôn đều đã định xong, cô cũng muốn giữ gìn bản thân đầy đủ tốt đẹp nhất, để hiến tặng cho anh ta trong đêm tân hôn, nhưng mà không ngờ.....

A..... Ngón tay nhỏ bé yếu ớt day day huyết thái dương, cô nhớ tới Nam Cung Dạ Hi đã mang thai con của anh ta, trong lòng đau xót một hồi, hốc mắt cũng hơi ướt át và nóng lên.

“Mình biết rồi, mình sẽ không làm chuyện điên rồ.” Cô bảo đảm với bạn mình, thanh âm vô cùng rõ ràng.

“Ừ, trời không tuyệt đường người ta! Thiên Tuyết, cố gắng lên!” Tâm Tâm phóng khoáng nói.

Cúp điện thoại, Dụ Thiên Tuyết cũng về đến căn phòng thuê nhỏ bé của mình, thân thể rã rời một mõi, trời mới biết, ví bằng, có cách nào mà trong thời gian ngắn xoay sở được nhiều tiền, nếu như bị buộc đến cực đoan, cô còn cái gì để kiên trì giữ mình?

Đi tới trước cái tủ thấp trước mặt, chậm rãi rãi ngồi xuống, ánh mắt trong suốt nhu hòa nhìn khung hình ba mẹ chụp chung, nghĩ tới tai nạn giao thông bất ngờ mấy năm trước, hơi thở mong manh, cô nhẹ nhàng thì thầm “Mẹ, thật xin lỗi, là con không có chăm sóc tốt Tiểu Nhu.....”

Ngón tay tái nhợt vuốt vuốt mặt kiếng khung hình, cô đã mệt mỏi tới cực điểm, cúi đầu ní non: "Con sẽ nỗ lực, nhưng nếu quả thật không còn cách nào chống đỡ, e rằng con chỉ có thể bán mình.....Mẹ, xin đừng trách con....."

Một giọt nước mắt rơi xuống, lướt qua đầu ngón tay xanh xao, rớt trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Không Phải Là Tôi Nói

Trong đêm tối, con buồn ngủ kéo tới vây lấy cô.

Thật lâu sau, cô mới cuộn người trên chiếc giường nhỏ đơn giản nhưng gọn gàng sạch sẽ, trong đầu là tuyệt vọng xen lẫn hi vọng, nặng trĩu đi vào giấc ngủ.

Sáng tinh mơ, bước chân vào cửa chính Lịch Viễn, Dụ Thiên Tuyết nhận ra có chút gì đó không bình thường. Chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Từ trước tới nay, cô tiếp tân ở đại sảnh luôn lễ độ an tĩnh hiện giờ lại đang cùng mấy nhân viên bảo vệ thao thao bất tuyệt nói gì đó, ánh mắt né tránh, vẻ mặt hung phấn bà tám, bầu không khí có chút nghiêm trang khàn khàn, thậm chí còn có tiếng hít thở gấp gáp sừng sốt.

Dụ Thiên Tuyết đi tới thang máy, đưa tay ấn nút, trong lòng có hơi nghi hoặc.

Trong thang máy, mấy người đứng bên cạnh cô cũng nhỏ to nói gì đó, nhưng cô nghe không rõ.

Chẳng qua là, hình như cũng không có quan hệ gì với cô.

Cô để giỏ xách lên bàn, trong đầu âm thầm tự nhủ một tiếng: “Cố gắng lên.” Bắt đầu một ngày làm việc.

Bởi vì vị trí chỗ ngồi của cô sát cửa sổ, lúc cúi đầu phát mấy sợi tóc ra sau tai, qua cửa sổ sát đất chợt thấy được hình ảnh náo nhiệt kỳ lạ..... Trước cửa Lịch Viễn, ký giả chen chúc gất gao vây quanh một chiếc xe, đèn flash không ngừng lóe lên, mà từ trong chiếc xe màu đen, một người đàn ông mặt xanh mét bước ra, toàn thân tản ra hơi thở khát máu như muốn giết người, hộ vệ bên cạnh anh hung hăng đẩy đám ký giả đang vây chặt xung quanh ra, để Nam Cung Kinh Hiền có thể thuận lợi đi vào công ty. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Xa xa, Dụ Thiên Tuyết thấy sắc mặt như quỷ Satan của người đàn ông kia thì rung mình một cái.

Thật không biết người nào lại chọc tới anh, sáng sớm sắc mặt đã thúi như vậy.

Cô không muốn để ý tới, cúi đầu tiếp tục công việc, nhưng đồng nghiệp bên cạnh lại chạy tới thần thần bí bí hỏi: “Thiên Tuyết, cô không có xem tin tức ả?”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, lắc đầu một cái, nhàn nhạt cười tiếng: “Thế nào? Có tin tức lớn gì sao?”

“Không chỉ là tin tức lớn đâu! !” Trên mặt đồng nghiệp là biểu hiện hung phấn bà tám “Cô nghe chuyện tiểu thư nhà Nam Cung bỏ trốn theo trai chưa? Cô có biết tại sao cô ta bỏ trốn không? Mẹ kiếp, thì ra cô ta đã có thai nha! Trên truyền thông vẫn nói cô ta một thiên kim tiểu thư rất rụt rè, ai biết cô ta chưa cưới đã mang thai còn bỏ trốn cùng với gian phu, quá động trời rồi, cô cư nhiên không biết!”

Nháy mắt, trong đầu của Dụ Thiên Tuyết ‘Ông ‘ một tiếng, cả người lạnh buốt chấn động tại chỗ.

Cô không thể tưởng tượng nổi, đôi mắt trong veo nhìn đồng nghiệp, cuối cùng mới hiểu, lúc này, tất cả mọi người đang nghị luận cái gì! Chuyện Nam Cung Dạ Hi mang thai thật sự cô đã biết, nhưng đồng thời cô cũng nhớ lại một lần kia, ở tại biệt thự của nhà Nam Cung, Nam Cung Kinh Hiền đã từng cảnh cáo cô: “Một khi tin tức này lộ ra, tôi sẽ khiến cô biết cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Chỉ trong mấy giây mà thôi, cô rối bời, ngón tay xanh xao cũng trở nên lạnh như băng.

‘Đinh’ Một tiếng vang giòn, cửa thang máy tầng một mở ra.

Ánh mắt của đồng nghiệp hốt hoảng nhìn sang, nhất thời hít sâu một hơi.....Là Nam Cung Kinh Hiên với sắc mặt xanh mét đang đứng trong thang máy, một thân âu phục màu đen, cao ngất kiêu căng lộ ra hơi thở nghiêm trang, anh bước nhanh đi tới, hộ vệ theo sát sau lưng! đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Đằng đằng sát khí.

Trong nháy mắt, đầu óc của Dụ Thiên Tuyết rối loạn, trơ mắt nhìn anh đi về phía cô, trước khi anh mở miệng, cô ổn định tinh thần, lý trí nói: “Không phải là tôi nói!”

Đôi mắt trong suốt nhìn anh, trong mắt tràn đầy vẻ thành thật.

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên đen lại, hung hăng gạt phăng đồ đặt trên bàn của cô ‘Àm’, sau đó một giọng nói nặng nề áp xuống: “Không phải cô nói...Dụ Thiên Tuyết, chẳng lẽ là tôi nói sao? !”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Để Cho Cô Biết Cái Gì Gọi Là Trừng Phạt

Thanh âm giận dữ xác thực đã làm cho cô khiếp sợ, nhưng mà.....

Dụ Thiên Tuyết nhú mồm, uất ức mà oán hận nhìn bình hoa và tài liệu ướt nhẹp bị ném đầy dưới đất, người đàn ông này, sao lại không nói lý lẽ như vậy? Thói quen của anh là không cần làm rõ ràng liên hưng bình hời tội sao?

“Tôi nói lại một lần nữa, tin tức này không phải là tôi tiết lộ ra, tôi cũng vừa mới biết mà thôi.” Cô nhẹ giọng giải thích. đọc chương mới nhất trên ddlequydon

“Ha.....Dụ Thiên Tuyết, cô cảm thấy tôi sẽ tin tưởng cô sao? !” Anh giận quá hóa cười, vẻ mặt dữ tợn cho thấy anh đang giận dữ.

Dụ Thiên Tuyết càng nhú chặt mồm, tự nhiên nảy sinh cảm giác oan khuất.

Nhẹ nhàng hít một hơi, cô kiên nhẫn nhìn anh, nói: “Anh bình tĩnh một chút có được hay không? Căn bản là tôi cũng không có lý do gì để tiết lộ tin tức này, nếu như tôi muốn thì đã sớm nói ra, tại sao còn chờ cho tới bây giờ?”

“Bình tĩnh?” Trên trán của Nam Cung Kinh Hiên nổi gân xanh, túm mạnh cánh tay mảnh khảnh của cô: “Tôi tìm một chỗ để cho cô yên lặng bình tĩnh một chút!”

Dụ Thiên Tuyết không nghĩ tới sức lực của anh lớn như vậy, cô đau đến mức kêu rên.

Cô đang ngồi trên ghế, cánh tay bị nắm như muốn đứt rời! Còn lão đạo chưa đứng vững, bụng cũng bị đụng mạnh vào góc bàn, ngay sau đó là đâm vào lồng ngực như tường đồng vách sắt của Nam Cung Kinh Hiên!

“Nam Cung Kinh Hiên, anh.....” Cô cắn môi, bụng dưới đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

“Bớt giả bộ đáng thương ở chỗ này đi!” Nam Cung Kinh Hiên hung tợn nói: “Cô dám một câu nói phá hủy thanh danh của Dạ Hi, lúc đó, sao không suy nghĩ đến tôi sẽ đối xử với cô như thế nào! ! Cô gái đáng chết!”

“Ách.....” Dụ Thiên Tuyết lão đạo bị anh kéo đi, cánh tay cũng bị anh nắm đến bầm tím.

Thấy cửa thang máy trước mặt, tay cô cố sức chống đỡ thân thể, không muốn bị tên khốn kiếp này kéo vào địa ngục: “Nam Cung Kinh Hiên, anh lý trí một chút được không! Tôi không có nói! Tôi thật sự không có cố mà!” Cô nhú chặt mồm kêu lên.

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng hung hăng kéo cô đi vào thang máy, cô loạng chạng té ngã vào trong ngực anh, anh vươn tay ôm chặt thắt lưng của cô.

“Tôi thật sự là nhìn lầm cô rồi.....A.....Đúng là một cô gái quật cường bướng bỉnh, chính là ti tiện từ trong xương tủy! Cô thực sự dám trả thù Dạ Hi như vậy, con mẹ nó, cô có biết phá hủy danh tiết của một cô gái thì nửa đời sau nó phải sống như thế nào hay không?!” truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Tiếng bạo rống chấn động dữ dội làm cả người cô phát run.

Dụ Thiên Tuyết bị chặt tai lại, chỉ cảm thấy hiện tại, dù có nói cái gì thì người đàn ông này cũng không nghe lọt tai! Mà cô cũng không muốn nghe người

đàn ông này nhục mạ mình!

“Tôi đã nói là không phải tôi nói, tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!” Cô cắn môi, đôi mắt rung rung nhìn anh, kiên quyết chống cự.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn về mặt một mực phủ nhận của cô, anh càng thêm căm tức, khễ nguyên rủa một tiếng: “Đáng chết!” Hung hăng nhún thang máy đi xuống tầng trệt, anh cũng không nghĩ tới, trước mặt có rất nhiều ký giả đang vây quanh, dường như cũng muốn cô khó chịu giống mình!

“Đi!” Cửa thang máy mở ra, anh thô lỗ nắm cổ tay của cô kéo ra ngoài.

Tay Của Dụ Thiên Tuyết bị nắm đau, cô cau mày nhìn anh, không biết anh muốn làm gì, đến khi nhìn thấy chiếc Lamborghini màu đen đang đậu trước cửa công ty, cô mới giật mình giật giữa. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Nam Cung Kinh Hiên anh buông tay! Trước tiên, anh nói cho tôi biết anh muốn đưa tôi đi đâu, nếu không tôi không đi!”

Không thể tin được trong lòng bàn tay là bàn tay mềm mại mịn màng, khiến người ta muốn vuốt ve, nhưng giờ phút này, trong lòng của Nam Cung Kinh Hiên bùng bùng lửa giận, ngoài đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chút thương tiếc còn sót lại cũng không còn.

“Đi đâu cũng không tới lượt cô làm chủ, hôm nay tôi phải cho cô biết cái gì gọi là trừng phạt!” Ánh mắt lạnh như băng lộ ra sát khí, mở cửa xe ra, liền bắt lấy eo của cô nhét vào bên trong.

Trong lòng của Dụ Thiên Tuyết vô cùng khản trương, té ngã trên ghế phụ, cô cau mày ngồi dậy liều mạng vỗ cửa xe, nhưng đã bị anh đóng lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Muốn Cho Cô Ném Thử Một Chút Loại Mùi Vị Này

Trong lòng của Dụ thiên Tuyết vô cùng khản trương, té ngã trên ghế phụ, cô cau mày ngồi dậy liều mạng vỗ cửa xe, nhưng đã bị anh đóng lại rồi.

“Anh....Mở cửa! Nam Cung Kinh Hiên, anh mở cửa!” Rất nhanh, bàn tay nhỏ bé của Dụ Thiên Tuyết cầm tay nắm cửa, cô dùng sức mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì căng thẳng, đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Chăm chú nhìn đôi mắt trong suốt quật cường của cô, sắc mặt đang giận dữ của Nam Cung Kinh Hiên xanh mét, anh đi vòng qua xe ngồi vào ghế lái, nhấn ga phóng nhanh về phía trước.

Dụ Thiên Tuyết vẫn chưa cài dây an toàn, lúc chiếc Lamborghini lao đi cô bị nhào tới phía trước suýt đụng mặt vào kính xe, cô kêu lên một tiếng đưa tay chống đỡ, vội vàng túm lấy hai bên thành ghế.

Trong lòng bỗng cảm thấy nguy hiểm, cô bắt đầu lo sợ, nhìn gò má của anh, cả người cũng phát rét lạnh.

“Anh đưa tôi đi đâu? !” Thanh âm của cô cũng run rẩy.

“Ngao ngẩn ngơ yên, bằng không tôi không đảm bảo sẽ không kích động bóp chết cô!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh mặt nói.

“Anh....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết lúc trắng lúc hồng, sợ hãi cùng chua xót đan xen trong lòng, cô thử hít thở nhẹ, nhỏ giọng giải thích: “Nam Cung Kinh Hiên, thật sự không phải là tôi nói....”

Giờ phút này, cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, anh hung hăng ngoặt tay lái quẹo xe một cái, thân thể của Dụ Thiên Tuyết bị va mạnh vào sườn xe, đầu cũng bị đụng mạnh ‘Cốp!’ vào cửa kính xe!

“A!” Mắt của Dụ Thiên Tuyết nhất thời nổ đom đóm.

Đau quá.....Cô cau mày cắn môi, gất gao che một bên đầu, co rút ở trong chỗ ngồi. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Nam Cung Kinh Hiên nghe được tiếng kêu của cô, thanh âm đau đớn, đôi mắt thâm thúy lạnh lẽo tức thời bị thu hút, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, thoáng chốc chột đau lòng, nhưng ngay sau đó chỉ vì một câu nói của cô mà tan thành mây khói.

“Nam Cung Kinh Hiên, anh quả thật khôn kiếp!” Dụ Thiên Tuyết bật thốt ra, lửa giận bốc lên, đôi mắt trong suốt lộ ra sự uất ức.

Nhất thời, Nam Cung Kinh Hiên nhớ tới tờ báo sáng nay, trên đó tràn đầy hình ảnh Dạ Hi trẻ trung ngọt ngào, khắp nơi đều là những tiếng mắng chửi ‘Phóng dăng’ ‘Dâm phụ’, trẻ tuổi xinh đẹp như thế lại bị người ta ghét bỏ bỏ rơi, nháy mắt, trong lòng anh lửa giận kích thích, cánh tay ưu nhã chuyển

vô lăng tiếp tục lái xe, lạnh lùng nói: “Vậy sao? Tôi còn có thể khôn kiếp hơn nữa!”

Chiếc Lamborghini màu đen đột nhiên dừng lại trước một tòa nhà!

Dụ Thiên Tuyết nắm chặt dây an toàn mới không để mình nhào tới trước, dây an toàn thắt chặt khiến hô hấp của cô căng lên, đến lúc cô nặng nề ngã trở lại chỗ ngồi, tòa nhà ngoài cửa xe lại làm cô nín thở, cả người cũng trở nên khấn trương.

....Anh đưa cô tới đây làm gì?

“Xuống!” Nam Cung Kinh Hiền mở cửa xe, cúi đầu mở dây an toàn cho cô, trực tiếp kéo cô ra ngoài.

Động tác vẫn thô lỗ như cũ, Dụ Thiên Tuyết lại không có thời gian để ý tới cánh tay bị trật khớp đang đau đớn, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn vào mắt của anh, giọng cô run run: “Nam Cung Kinh Hiền, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Để cho cô cũng nếm thử một chút loại mùi vị này!” Thanh âm giận dữ của anh vang lên bên tai cô: “Tôi đã cảnh cáo cô từ trước, Dạ Hi là đứa em gái mà tôi thương yêu nhất, Dụ Thiên Tuyết, cô dám quên, tôi sẽ để cho cô cả đời phải nhớ! Cả đời cũng không dám không nghe lời tôi!”

Dụ Thiên Tuyết đã mất đi hơi sức nói chuyện, trong lúc bị anh kéo lên lầu đầu óc của cô liêu mạng xoay vòng vòng, sợ hãi, suy đoán, không dám bước lên trước! Nam Cung Kinh Hiền mang cô tới....Lại là viện an dưỡng Thiên Nhu đang điều trị! Chương mới nhất đăng trên [ddlequydon](http://ddlequydon.com)

“Thiên Tuyết?” Lam Úc thấy cô xuất hiện ở viện an dưỡng vào giờ này thì kinh ngạc kêu một tiếng, nhưng càng khiến anh ngạc nhiên hơn chính là cô đang bị một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ lôi kéo, thân thể cao to của người đàn ông càng làm nổi bật bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối của cô.

Tầm mắt của Dụ Thiên Tuyết nhìn sang, ánh mắt mờ hồ hoảng hốt rơi vào người Lam Úc.

“Bác sĩ Lam....” Cô run rẩy kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Anh Không Có Trái Tim Sao? Không Có Nhân Tính Sao!

Một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiền trầm xuống, mạnh mẽ lôi kéo cô đến trước ngực mình, dường như chỉ cần dùng thêm một chút sức lực là có thể nhấc bổng cô lên, anh nặng nề đẩy cửa phòng làm việc của viện trưởng đi vào.

Lam Úc tức khắc căng thẳng trong lòng, không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng đi vào theo.

Viện trưởng đang cúi đầu viết bản kế hoạch trên bàn làm việc, vừa thấy anh tới, vội vàng đứng dậy nghênh đón, hết sức lo sợ: “Nam Cung thiếu gia? Nam Cung thiếu gia sao cậu có thời gian rảnh mà tới đây?! Có chuyện gì thì gọi điện là được rồi, cậu....”

“Ở đây có một bệnh nhân tên là Dụ Thiên Nhu đúng không?” Nam Cung Kinh Hiền ngạo mạn, thái độ lạnh như băng khiến trong lòng người ta phát rét.

“Ách....” Viện trưởng toát mồ hôi: “Vâng vâng vâng, có bệnh nhân tên này..... Tiểu Úc! Cậu còn thất thần cái gì, không mau rót nước mời Nam Cung thiếu gia! !”

“Không cần!” Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng ngắt lời, hai cánh tay chậm rãi nghiêm túc chống trên bàn làm việc, sát khí tràn ngập: “Ngày hôm qua tôi đã hỏi thăm tình huống nơi này, cũng nghe nói nơi này có quan hệ hợp tác cùng với bệnh viện cao cấp nhất của Lý Thị.... Cô ấy cần ghép giác mạc phải không?.....Hừm....”

Đôi mắt như mắt chim ưng đang săn mồi chậm rãi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô gái nhỏ bên cạnh, chậm rãi, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: “Bất kể bao nhiêu tiền, tôi mua lại hết! Bắt đầu từ hôm nay, nếu bệnh viện còn dám cung cấp giác mạc cho bệnh nhân này, tôi, Nam Cung Kinh Hiền bảo đảm sẽ khiến cho bệnh viện không ngóc đầu lên được..... Nghe hiểu chứ? !”

Một tiếng sét, ầm ầm nổ tung ở trong phòng làm việc nho nhỏ, Dụ Thiên Tuyết cảm thấy cả bầu trời chấn động đổ ập xuống đầu mình.

Viện trưởng cả kinh nói không ra lời, ngay cả Lam Úc cũng không tưởng tượng nổi, trong ánh mắt cũng đều là khiếp sợ.

“Nam Cung Kinh Hiền, anh nói đùa đúng không?” Bộ dáng của Dụ Thiên Tuyết như một con vật nhỏ bị mưa to xối ướt đẫm, giọng run run hướng về anh chứng thực.

“Nhìn tôi giống như đang đùa giỡn với cô sao?” Anh đi tới quan sát cô, trong mắt tràn đầy âm lãnh: “Dụ Thiên Tuyết, trừng phạt này có đủ nặng hay

không? Có đủ để cho cô thành thật một chút? Không đủ, tôi còn có thể ác hơn nữa!”

Hai mắt tràn đầy sương mù của Dụ Thiên Tuyết nhìn anh, chua xót cùng đau lòng đã bức cô tới cực điểm!

“Khốn kiếp... Nam Cung Kinh Hiên, tên khốn kiếp này!” Tay cô run rẩy nắm chồng tài liệu trên bàn lên, hung hăng đập vào mặt anh, âm thanh gào thét: “Anh có biết hay không, giấc mạc đối với tôi mà nói có bao nhiêu quan trọng! Thiên Nhu đã ba năm ròng rã không nhìn thấy gì, còn kéo dài thì em ấy cả đời sẽ không nhìn thấy! Anh không có trái tim sao! Không có nhân tính sao! !”

Toàn thân cô run rẩy, trong thanh âm kèm theo tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, cả người hoàn toàn suy sụp!

Tài liệu đập thẳng vào gương mặt tuấn tú, sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng xanh mét, trong lúc hỗn loạn anh hung hăng nắm lấy cổ tay của cô kéo cô đến trước mặt: “Tôi không để cho em gái cô chết trên bàn phẫu thuật đã là nhân từ lắm rồi! Cô còn khóc lóc om sòm nữa thử xem!”

Nháy mắt tiếp theo, một tiếng thét chói tai từ trong miệng cô phát ra, cô ra sức liều mạng giãy dụa.

“Không cần nói nữa! Cút!” Dụ Thiên Tuyết lắc đầu kêu gào, bất chấp cổ tay đã bị bầm đỏ hung hăng giẫy giụa: “Sự kiện kia không phải do tôi làm, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy! Tôi hận anh! !”

“Cô có tư cách gì hận tôi!” Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên rét lạnh, anh tiến tới gần mặt của cô, bị lời nói của cô kích động càng thêm tức giận: “Tôi đã sớm cảnh cáo cô đừng có chọc tôi! Danh dự nhà Nam Cung so với một sinh mạng hạ tiện quan trọng hơn nhiều!”

Nhất thời, trong lòng Dụ Thiên Tuyết cảm thấy thật nhục nhã, cô nhớ tới khuôn mặt nhu thuận bị quần băng gát thật dày của Thiên Nhu, cánh tay còn lại vẫn còn đủ lực, không chút lưu tình, một tiếng ‘Chát’ nặng nề tát vào mặt người đàn ông này!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nhớ Kỹ, Đừng Chọc Giận Tôi Nữa

Sau cái tát tai giòn vang, ánh mắt của cô cũng vô cùng nhức nhối và tức giận!

“Anh có thể nhục mạ tôi, nhưng tại sao ở trước mặt tôi nhục mạ Thiên Nhu! !” Cô lớn tiếng: “Em ấy không nợ anh!”

Trong giọng nói có sự nghẹn ngào, mềm yếu nhưng quật cường, không cho phép anh xâm phạm tự tôn của mình.

Rung động trong lòng của Nam Cung Kinh Hiên vượt xa tưởng tượng của chính mình, anh lớn như vậy cũng chưa từng có người phụ nữ nào dám đánh anh một bạt tai, nói chi tới một người bình thường thấp hèn như cô!

Không chút suy nghĩ, anh giơ tay “Chát!”, một cái tát ác hơn giáng xuống má Dụ Thiên Tuyết!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tức khắc phồng hồng, đầu bàn tay hằn rõ ràng, thanh âm vang dội chấn động làm lỗ tai của cô cũng phát run, sự cố chấp cùng kiên trì của cô đều bị người ta hung hăng đập ở dưới chân, nước mắt nóng bỏng tràn mi, lớn tiếng gào thét: “Buông tôi ra! Nam Cung Kinh Hiên, nếu không tôi liều mạng với anh! !”

Cô gái nhỏ đã sụp đổ, nhưng vẫn như cũ yếu ớt mà quật cường, cả người đều là gai nhọn.

Nam Cung Kinh Hiên biết rõ chính mình vừa rồi đến tột cùng dùng bao nhiêu sức lực, môi mím thật chặt, nhìn bóng dáng mỏng manh của cô, trong lòng mơ hồ tức giận cùng đau lòng đan xen.

“Anh muốn làm gì!” Lam Úc gầm nhẹ một tiếng, tiến lên bảo vệ Dụ Thiên Tuyết, anh nhìn chăm chăm Nam Cung Kinh Hiên.

Từ lúc anh nhìn thấy Thiên Tuyết cùng người đàn ông này dây dưa, trong lòng anh cũng biết người đàn ông này chính là Nam Cung thiếu gia lãnh khốc vô tình lại thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết.....Người thừa kế duy nhất của gia tộc Nam Cung. Anh không có quyền thế cùng địa vị gì, cũng chỉ là dựa vào quan hệ mới có thể giúp chị em Thiên Tuyết Thiên Nhu có được giấc mạc quý báu kia, nhưng không ngờ, loại người giàu có này cư nhiên khinh người quá đáng!

Ánh mắt sắc bén băng giá của Nam Cung Kinh Hiên quét qua Lam Úc, tràn đầy lạnh lùng và khinh thường.

“Cút ngay!” Nam Cung Kinh Hiên khề quát một tiếng, cánh tay dài hung hăng hất người đàn ông cản trở trước mắt qua một bên, thông thả đi về phía Dụ Thiên Tuyết đang đứng sau lưng anh, đôi mắt kiêu căng tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Nhớ kỹ cho tôi, đây là kết quả dám chọc giận tôi! Nếu còn có lần sau, tôi sẽ để chính cô trực tiếp tới gánh chịu hậu quả!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nước mắt rơi thành dòng, bộ dáng hoảng hốt khiến người khác nhìn vào cũng thấy đau lòng.

“Cút xa một chút, anh làm tôi ghê tởm! !” Dụ Thiên Tuyết đè nén nước mắt, ngẩng khuôn mặt sưng đỏ còn in dấu bàn tay hét thẳng vào mặt anh.

Lại một lần nữa, Nam Cung Kinh Hiền hận đến cắn chặt hàm răng: “Có ghê tởm cũng phải nhìn tôi, buổi chiều tiếp tục đi làm! Không đến, cô nhất định phải chết!”

Anh hùng tợn bỏ lại một câu, thân thể cao ngất đứng thẳng, đập một cước vào cái ghế bên cạnh, dứt khoát đi ra cửa, cái ghế đáng thương văng vào vách tường, suýt nữa vỡ tan tành.

“Tên khốn kiếp này.....” Lam Úc cắn răng, quăng văn kiện trong tay muốn lao theo.

“Lam Úc!” Viện trưởng gầm nhẹ một tiếng ngăn anh lại: “Đừng gây thêm chuyện cho tôi nữa! Cậu biết đó là ai không? !”

“Là ai cũng không thể khi dễ người như vậy! Viện trưởng, ông cũng thấy phải không? ! Chuyện vừa rồi, quả thật chính là quá hoang đường vô lý! Viện trưởng, ông nói cho tôi biết, giác mạc dành cho Thiên Nhu vẫn còn ở đây phải không? Một câu nói của người kia căn bản không có tác dụng gì, có phải hay không! !” Hai tay của Lam Úc chống trên bàn ép hỏi, gương mặt vốn ôn hòa cũng bởi vì nổi giận mà đỏ lên.

Viện trưởng quét mắt nhìn một nam một nữ trong phòng làm việc, khoát khoát tay: “Đi ra ngoài đi.”

“Viện trưởng!” Lam Úc lập tức hiểu được, anh nhú mày kêu lên.

Dụ Thiên Tuyết lắng nghe ra ý tứ của viện trưởng, cô run rẩy xoa xoa cổ tay của mình, vẫn còn lưu lại một ít dấu vòng hồng, thấy rõ người đàn ông vừa rồi bạo lực cỡ nào, hai hàng mi rũ xuống, vốn không muốn để cho chính mình nhớ lại chuyện vừa rồi, nhưng mà không còn cách nào, hiện tại, cô biết rõ giác mạc thay cho Thiên Nhu đã không còn! Chỉ vì một câu nói của người đàn ông kia, tất cả hi vọng của cô, cũng không còn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mất Đi Một Con Mắt, Có Nghĩa Như Thế Nào?

Không đủ dũng khí để tiếp tục nghe Lam Úc và viện trưởng nói chuyện, cô hít sâu một hơi đi ra cửa, trong nháy mắt khi cánh cửa mở ra, cuối cùng nhìn không được nữa, nước mắt rơi như mưa.

Gió nhẹ nhàng thổi phất qua gò má, ánh mặt trời chiếu sáng lướt qua làn da phấn hồng của cô. chuong mới nhất đăng trên ddlequydon

Mái tóc dài xốc xếch bay bay trong gió, Dụ Thiên Tuyết không ngừng lấy tay gạt tóc qua một bên, thân thể dựa vào ban công, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn còn in dấu tay đặc biệt rõ ràng.

“Cô mới vừa đi thăm Thiên Nhu?” Lam Úc ổn định lại tâm trạng, cẩn thận hỏi.

Dụ Thiên Tuyết gật gù đầu.

“Thiên Tuyết, em có thể nói cho tôi biết thế nào em lại chọc tới người nhà Nam Cung hay không? Bên trong nhất định có chuyện gì đó em không thể nói cho tôi biết, có đúng hay không?” Anh cau mày, không nhìn được, hỏi.

Đầu óc của Dụ Thiên Tuyết hỗn loạn, đôi môi anh đào hơi hé mở, cô chỉ nói một câu đã khiến cho Lam Úc vô cùng kinh ngạc.

“Nếu như chúng tôi không được cung cấp giác mạc, vậy dùng của tôi, có được hay không?”

Lam Úc cả kinh, một giây sau mới hiểu ý của cô, cả người bị chấn động đứng nguyên tại chỗ: “Thiên Tuyết, em đang nói cái gì? !”

Cô xoay mặt đi, trong con ngươi trong suốt rõ ràng lộ ra bi thương đau đớn, nhưng vẫn trong vắt như nước, nghiêm túc đến mức khiến người ta không đành lòng tổn thương: “Tôi nói, nếu như không có bệnh viện nào chịu cung cấp giác mạc cho chúng tôi, như vậy có thể lấy của tôi hay không? Chúng tôi là chị em, nhất định có thể tương thích, một con mắt mà thôi, tôi cho được.”

Lam Úc nhìn cô, chỉ cảm thấy trong lòng đau dữ dội, thương tâm trào dâng trong lòng.

“Thiên Tuyết, em đừng như vậy có được không? Em chỉ mới hai mươi hai tuổi, mất đi một con mắt đối với em mà nói có ý nghĩa như thế nào em biết không? !”

Dụ Thiên Tuyết ngơ ngác nhìn anh, cái nhìn mờ mịt khiến người ta đau lòng.

“Không có gì, một con mắt mà thôi, nếu so với cả hai con mắt đều không nhìn thấy đã là rất tốt rồi, tôi 22 tuổi, nhưng Thiên Nhu chỉ mới 17 tuổi, em ấy so ra còn trẻ hơn tôi, cần phải được sống tốt hơn tôi.” Giọng cô khàn khàn, thanh âm mơ hồ. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Lam Úc nhú mày, nhẹ nhàng xoay bả vai cô về phía mình, giọng nói trầm thấp mà quyết liệt: “Thiên Tuyết, đó cũng không phải là biện pháp giải quyết triệt để, chẳng lẽ em vẫn chưa rõ sao? Nếu như người đàn ông kia cố ý nhắm vào em, vậy thì, dù em có nghĩ ra biện pháp gì cũng đều vô dụng! Đừng nói là em cho Thiên Nhu một con mắt, coi như em cho em ấy hết hai con mắt, người đàn ông kia cũng sẽ có biện pháp làm cho em ấy không xuống bàn phẫu thuật được! Ngay cả điều này mà em cũng không hiểu hay sao!”

Dụ Thiên Tuyết xoay mặt đi, để cho bi thương càng quét lòng mình, cô đưa tay che trán, cố kiềm chế nước mắt.

Nhưng mà, lại nhìn không được, nước mắt vẫn rơi xuống.

“Thiên Tuyết... Thiên Tuyết!” Lam Úc luống cuống, vội vàng thấp giọng gọi cô: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi là tôi sai rồi, tôi không nên nói với em những chuyện này.... Thiên Tuyết, đừng khóc!”

Cô lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thoát khỏi tay Lam Úc, cố đè nén nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Không có sao....”

“Bác sĩ Lam, anh không cần phải để ý đến tôi, chút nữa tôi sẽ tốt lên thôi.” Cô biết, mình nhất thời nhìn không được nên mới khóc, đã khóc xong rồi, mọi chuyện vẫn còn đó, cô phải uốn thẳng lưng đối mặt với tất cả.

Gió mát thổi qua, tay cô nắm chặt lan can, không biết nên làm sao bây giờ, ngay lúc cùng đường bí lối như thế này, cô vẫn nhìn không được mà nhớ tới Trình Dĩ Sênh.

Đã từng yêu cô như vậy, tại sao vào thời điểm này, lại không ở bên cạnh cô?

Không người nào có thể giúp cô, cô chỉ có thể tự mình chống chọi! Lam Úc vẫn còn ở bên cạnh, anh đang ôn tồn nói gì đó, cô lại không nghe được gì, chậm rãi ôm chặt bờ vai gầy gò của mình, cảm giác cả người bị cái lạnh thấu xương bao quanh! đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Đêm khuya trong biệt thự, những bóng đèn thủy tinh treo trên trần thật xa hoa lóng lánh.

Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên rót một ly rượu vang đỏ, ánh mắt tàn ngoan độc tàn ác, giống như một cái hố sâu thăm thẳm.

Vừa mới tắm rửa qua, giọt nước trong suốt nhỏ từ tóc trước trán xuống, rơi trên áo choàng tắm trắng nõn, phần áo trước ngực hơi rộng mở, lồng ngực cường tráng tắn ra mị hoặc vô hạn, đặc biệt có hương vị của người đàn ông thành thực, kiêu căng mà càn rỡ.

Cửa phòng tắm lặng lẽ mở ra.

Một bóng dáng khiêu gợi đi ra, đôi mắt sùng bái nhìn người đàn ông ngồi trên sofa bằng da, đè nén tâm tư cuồng loạn, là lướt đi tới, để lộ thân thể tuyết trắng hết sức quyến rũ.

“Hiên thiếu, sao không đợi người ta cùng uống rượu?” Cô gái dịu dàng nói xong, chậm rãi ngồi xổm xuống, quán ở trên đầu gối anh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tự Mình Bò Lên!

Một tiếng gọi khẽ, cuối cùng đã làm cho Nam Cung Kinh Hiên hoàn hồn.

Sắc mặt anh lạnh lẽo đáng sợ, nhìn ra được con giận vẫn chưa tiêu tan, cả người tản ra hơi thở khát máu nguy hiểm. Thân thể của cô gái kia quán lên đùi anh, Nam Cung Kinh Hiên nhăn mày lại, lạnh lùng đặt ly rượu xuống, ánh mắt lạnh như băng quét qua khuôn mặt của cô gái.

Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, mị hoặc trêu chọc lòng người, đủ để cho tất cả đàn ông đều vì cô mà mê say điên đảo.

Nhưng vì cái gì, trong đầu anh đều là bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết đáng chết kia? ! chương mới nhất đăng trên ddlequydon

..... Suốt cả một đêm, ánh mắt quật cường rơi lệ của cô cứ lớn vòn trong đầu anh không cách nào đuổi đi được, anh không biết mình làm như vậy có quá đáng hay không, chỉ biết là gần đây, cuộc sống của mình đã bị cô làm cho rối loạn! Lời anh nói, chuyện anh làm, hết thấy đã bắt đầu không kiểm chế được nữa, căn bản là đã vượt ra khỏi quỹ đạo, loại trạng thái này, thật hồng bét!

“Tên là gì?” Thanh âm của anh lạnh lùng, không kiên nhẫn hỏi.

Cô gái ngẩn ra, cánh tay trắng nõn mềm mại quấn quanh đầu gối của anh, mị hoặc mềm nhẹ nói: “Thiên Ngưng, Lulu Thiên Ngưng.”

Trong tên của cô cũng có chữ “Thiên”.

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên trầm lạnh, ngón tay thon dài bắt đầu chậm rãi dùng sức, thế nhưng anh lại nghĩ tới Dụ Thiên Tuyết, nhớ tới bộ dáng buống bình rơi lệ của cô, đôi môi anh đảo run rẩy vì tức giận, còn có mỗi lần bị anh mạnh mẽ ôm vào trong ngực thì thân hình xinh đẹp kia đều liều mạng giùng giàng! Chỉ cần bỏ đi tính tình ngang bướng, Dụ Thiên Tuyết, quả thật có thể khiến cho đàn ông trong nháy mắt vì cô mà mất không chế.

“Cởi quần áo!”

Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên nhíu mày gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm cô gái trước mắt.

Cô gái liền giật mình, tim đang đập thông thả mà giờ đã bắt đầu kịch liệt, tự nhiên nảy sinh cảm giác mừng như điên, cô vốn là người mầu hăng nhất trong nước, đã sớm mơ tưởng tiếp cận nhà Nam Cung là hào môn thế gia đầy quyền lực để leo lên cảnh cao trở thành ngôi sao quốc tế, lần này có cơ hội qua đêm cùng Nam Cung Kinh Hiên, trời mới biết cô có bao nhiêu kích động, đè xuống vẻ mặt khản trương đỏ rần, cô là lướt đứng dậy, đưa tay mở khăn tắm trên người mình ra. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Thân thể trắng như tuyết, không hề che giấu bại lộ ở trước mặt anh.

Lâu rồi không có chạm vào phụ nữ, giờ phút này, Nam Cung Kinh Hiên rốt cuộc cũng có một chút cảm giác, đôi mắt kiêu căng nheo lại, lẳng lẳng thường thức cô. đọc chương mới nhất trên ddlequydon

“Hiên thiếu có hài lòng không?” Cô gái cười yếu ớt, điên đảo chứng sinh.

“Chính mình bỏ lên, không cần tôi phải dạy cho cô chứ!”

Cô gái càng thêm mừng rỡ, sử dụng tất cả kỹ xảo quyến rũ ra, cô cúi người xuống, hai tay quấn quanh thắt lưng vững chắc tinh tráng của người đàn ông trên sofa, uốn éo như một con rắn, vận vẹo uốn lượn, đôi môi đỏ mọng liếm một chút râu ria của anh, rồi từ từ hôn lên môi anh.

Nam Cung Kinh Hiên chỉ muốn phát tiết, tùy tiện là ai, tùy tiện tìm một cô gái, chỉ cần có thể giúp anh dẹp sạch sẽ đồng hồ loạn trong đầu!

Lười biếng dựa ở trên ghế sofa, đôi mắt lạnh lẽo mơ hồ, cánh tay không chút dè dặt nắm chặt cô gái, để cho cô thuận thể hôn lên môi anh, thức ăn ngon đã dâng đến tận miệng, anh không có lý do cự tuyệt, chỉ là vừa chạm vào khoang miệng trơn trượt của cô gái kia, thân thể của anh liền cứng lại.....

Chết tiệt, đây là cảm giác gì!

“Ách.....” Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày, đột nhiên hung hăng kéo cô gái lại gần! Đôi mắt lạnh lẽo gắt gao nhìn chằm chằm cô!

“Hiên thiếu..... Hiên thiếu, anh.....” Cô gái mê say chìm trong sức quyến rũ của anh, càng dán sát hơn, chủ động hôn anh: “Người ta thật là muốn.....”

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng đen, anh quả thực là không bình thường rồi, cô gái trần truồng quấn ở trên người anh như vậy mà nửa điểm dục vọng anh cũng không có, đơn giản là anh hiện tại muốn chạm chính là người con gái kia, muốn giam cầm cô vào trong ngực mình, hung hăng thuần phục chính là người con gái kia chứ không phải là cô gái trước mặt này!

“Chết tiệt..... Cút đi!” Anh quả quyết lạnh lùng quát to, chế trụ thắt lưng cô gái kéo thân thể cô khỏi người mình, bóng dáng cao ngất đột nhiên đứng lên đi thẳng về phía phòng, về mặt vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ai Cho Cậu Lá Gan Dám Gọi Cô Ấy Là Thiên-Tuyết!

“Á!” Cô gái bị ném thật sự rất đau, lông mày nhíu chặt, chặt vật từ trên mặt đất đứng dậy: “Hiên thiếu. Hiên thiếu có phải em đã làm sai điều gì hay không? Thật xin lỗi, đừng đối xử với em như vậy, em sẽ sửa đổi!”

“Lập tức cút! Nếu còn để tôi nhìn thấy cô thì đóng cửa chờ chết đi!” Nam Cung Kinh Hiên cũng không quay đầu lại, hung tợn nói.

Hiện tại anh không có tâm tư để ý tới bất kỳ người phụ nữ nào, nửa điểm hứng thú cũng không có! Trở về phòng cầm điện thoại di động của mình lên, ngón cái vuốt ve màn hình đen nhánh bóng loáng, muốn gọi cho cô nhưng ngay cả số điện thoại anh cũng không nhớ. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Dụ Thiên Tuyết. Cô gái đáng chết có phải đã hạ cổ anh? !

Đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại di động trầm thấp dễ nghe chợt vang lên.

Hai hàng mi dày đen nhánh của Nam Cung Kinh Hiên nâng lên, trong đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo thoáng hiện lên một tia sáng.

Ánh mắt quét qua màn hình một cái, lại là tên tiểu tử Lạc Phàm Vũ điện tới.

“Chuyện gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

Lạc Phàm Vũ ngẩn ra, cười rộ lên: “A..... Làm sao vậy? Nam Cung thiếu gia của tôi, ai chọc cậu, tâm tình kém như vậy?”

“Đừng dài dòng, chuyện gì?”

“Ha ha, xem ra thật sự gay go rồi, để mình đoán một chút, người phụ nữ nào dám làm cậu tức thành như vậy? Khoảng thời gian trước cậu còn tới chỗ của mình tìm phụ nữ, lúc ấy vẫn rất tốt mà, thế nào thoáng cái. Mẹ nó, không phải là do Thiên Tuyết đẩy chứ?” Lạc Phàm Vũ nhíu mày, nháy mắt, trong đầu xoay tròn. đọc chương mới nhất tại ddlequydon

“Câm miệng!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng tức giận mắng mỏ, anh giận dữ gầm nhẹ: “Cậu còn dám nhắc đến cô ấy lần nữa xem! Còn nữa.....”

Thân ảnh kiêu căng cao ngất của anh đi đến trước cửa sổ đen nhánh, tay chạm rail đang ra, giống như Satan khát máu trong đêm đen, nói từng chữ một: “Lạc Phàm Vũ, ai cho cậu lá gan dám gọi cô ấy là Thiên-Tuyết!”

Ở bên kia điện thoại Lạc Phàm Vũ rung mình một cái, ngay sau đó bật cười thật to: “Ha ha ha ha.....”

“Nam Cung Kinh Hiên, cậu cũng có ngày hôm nay!” Anh từ từ dùng cười, ánh mắt mỉa mai hoặc mê ly: “Mình vốn cho rằng cô gái nhỏ xinh đẹp động lòng người kia có hơi đáng đá sẽ rất khó trị, không nghĩ tới lại hợp khẩu vị của cậu như vậy! Chắc chắn, thật làm cho mình ghen tị.....”

“Đây là lần thứ hai cậu tò ý có hứng thú với cô ấy..... Lạc Phàm Vũ, nếu có lần thứ ba, mình sẽ trực tiếp thu thập cậu!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

“A..... Nếu đã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi như vậy sao không nhường cho mình đây? Mình nhất định sẽ thương yêu cô ấy thật tốt!” Sau cùng, Lạc Phàm Vũ nói đùa một câu, biết không thể tiếp tục trêu chọc, nếu không người đàn ông này thật sự sẽ muốn mạng của anh: “Được rồi, mình gọi tới không phải để nói chuyện này, chuyện Dạ Hi mang thai đã tìm ra đầu mối chưa? Cậu có biết ai tiết lộ ra hay không?”

Nam Cung Kinh Hiên hừ lạnh một tiếng, ngồi trở lại trên ghế sofa: “Mình đã trừng phạt cô ấy rồi! Nếu như cô ấy còn không ngoan ngoãn, mình không ngại làm cho cô ấy trở nên thảm hại hơn!”

“Cái gì?” Lạc Phàm Vũ không hiểu ra sao, cau mày hỏi: “Cậu đang nói cái gì đây? Sao mình nghe không hiểu gì hết? ! Cậu đã tra ra người kia? Mình còn cho rằng mình là người đầu tiên tra ra đây này!”

Dưới ánh đèn sáng chói, đôi lông mày mỉa mai hoặc bức người của Nam Cung Kinh Hiên cũng chậm chậm cau lại. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Cậu đến cùng muốn nói cái gì?” Giọng nói của anh rớt cuộc cũng chậm dần, tiếng nói trầm thấp vang vọng trong căn phòng trống trải xa hoa.

“Là như thế này.” Lạc Phàm Vũ thu hồi bộ dáng hoa hoa công tử, nghiêm túc hiếm thấy, nói: “Sau khi chuyện của Dạ Hi lộ ra, mình liền phái người bắt tay vào điều tra, xác nhận nguồn gốc tin tức thực sự từ Lịch Viễn tiết lộ ra, nhưng không có liên quan gì tới Dụ Thiên Tuyết. Cậu biết người tên Diêu Lan Lan không?”

“Chưa từng nghe qua.” Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt đáp lại, nhíu mày chờ anh nói tiếp.

“Phải, là cô ta không sai.” Lạc Phàm Vũ thở phào: “Muốn tra ra lời đồn đại rất dễ dàng, tìm hiểu nguồn gốc là được rồi, chỉ là, mình không rõ lắm nhân viên này làm thế nào mà biết chuyện của Dạ Hi, là có người ở bên trong tiết lộ ra sao? Cậu cũng không nhận ra người này, vậy tin tức bị lộ ra như thế nào? Hiện tại mình đã vận dụng quan hệ của mình giúp cậu áp chế những tin tức kia, tạm thời không cần lo lắng sẽ kinh động bác trai đang ở Italy, chỉ là, bước tiếp theo cậu sẽ làm gì? Còn nữa vừa rồi cậu nói đã trừng phạt cô ấy.....Rốt cuộc cậu đã trừng phạt ai? !”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Cường Hôn Cô

Lạc Phàm Vũ càng nghe càng cảm thấy kỳ quái.

Mà giờ phút này trong biệt thự nhà Nam Cung, quanh thân người đàn ông đang ngồi trên ghế salon tán mát loại không khí lạnh lùng trang nghiêm, một màn sương đen bao phủ anh, thật lâu cũng không thể tản đi, Nam Cung Kinh Hiên cắn chặt cánh môi mỏng, mặt lạnh như băng nhú chặt mày!

Không phải là cô.

Người lộ ra tin tức kia, không phải là cô.

Cuối cùng, Nam Cung Kinh Hiên cũng đã hiểu ra, nhưng đã là quá muộn.

Ngón tay thon dài nắm chặt điện thoại di động, không để ý Lạc Phàm Vũ ở đầu kia điện thoại còn đang nói gì đó, anh phiền não ngắt điện thoại di động.

.....Quả thực đáng chết!

Trong nháy mắt, hết thảy mọi chuyện đều rõ như ban ngày! Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy kịch liệt đau lòng, nhất là cái tát hung ác lên má cô ngày hôm nay, nửa gương mặt sưng đỏ của cô, bộ dáng kêu gào của cô: “Buông tôi ra, nếu không tôi liều mạng với anh!” Ký ức hazy còn mới mẻ.

Đêm nay, đã định trước là sẽ khó ngủ.

Sáng sớm tại Lịch Viễn, Nam Cung Kinh Hiên đến lần nữa làm cho cả công ty yên tĩnh cảm như hén. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Sắc mặt của anh tối sầm ngồi trên ghế xoay màu đen, gõ gõ mặt bàn phản phó một việc, không đến ba phút, Dụ Thiên Tuyết lại lần nữa nhận được chỉ thị đi lên lầu đưa tài liệu.

Đến trước phòng làm việc, cô sắp xếp lại tài liệu thật tốt, gõ cửa hai lần lại không nghe động tĩnh, không thể làm gì khác hơn là tự mình mở cửa.

“Xin lỗi, tôi gõ cửa nhưng không nghe ai trả lời, đành phải tự mình đi vào.” Cô nhẹ giọng nói, trong đôi mắt trong suốt có một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn Nam Cung Kinh Hiên, dừng lại một chút mới hỏi: “Bây giờ tôi có thể vào không?”

Phòng làm việc to lớn xa hoa như vậy, người đàn ông này giống như vị thần bóng đêm, ánh mắt lãnh ngạo như mắt chim ưng có khả năng không chế trong tay vận mệnh của con người, anh hơi nâng cằm lên, chính là, kiêu căng nhìn cô chằm chằm, mím môi không nói lời nào.

Dụ Thiên Tuyết không chịu nổi loại không khí hít thở không thông này, nhú đôi mày thanh tú đẩy cửa ra, lạnh nhạt nói: “Tài liệu anh cần tôi mang tới rồi?!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn dấu tay ửng đỏ, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta khiếp đảm vô cùng. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Rốt cuộc, Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy, đôi mắt vẫn chăm chú vừa nhìn chằm chằm vừa đi về phía cô, cuối cùng chậm rãi dừng lại trước mặt cô, trong đôi mắt hiện lên khát vọng muốn ‘ăn’ cô, đến gần sát thân thể cô, một tay vòng qua sau lưng cô đóng cửa lại, bấm khóa.

Âm thanh ‘Rắc rắc’ vang lên, cửa đã bị khóa lại.

Dụ Thiên Tuyết vô ý thức lùi lại một bước, ánh mắt trong suốt nhìn Nam Cung Kinh Hiên, trong lòng có vài phần đề phòng.

“Tài liệu đâu?” Anh cất giọng hỏi.

“Ở trong này.” Dụ Thiên Tuyết khẽ cắn răng, chịu đựng cảm giác áp bách mãnh liệt, đưa tài liệu cho anh, nhưng ai ngờ, anh lại không thèm nhìn tới, cầm lấy rồi trực tiếp ném ‘Pằng!’ lên trên bàn làm việc phía sau.

Đôi mắt trong veo chột lóe, cô đưa mắt nhìn anh, trong lòng âm thầm mắng đồ khôn kiếp, cầm thú, người kiêu ngạo ngang ngược như vậy, nửa giây, cô cũng không muốn nhìn. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu, ánh mắt lướt qua dấu tay trên khuôn mặt sưng đỏ của cô: “Cô rất không muốn nhìn thấy tôi?”

“Tôi có lựa chọn nào khác sao? Nam Cung thiếu gia, nếu như tôi không đến, không nhìn, anh lại muốn đối phó tôi như thế nào đây?!” Dụ Thiên Tuyết nhớ tới câu nói ngày hôm qua: “Không đến, cô nhất định phải chết.” Đôi mắt trong veo bị một mảng hơi nước mỏng che phủ, cô oán hận nói.

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nhú mày, nhìn cánh môi khẽ đóng khẽ mở của cô, đau lòng cùng khát vọng điên cuồng dâng trào, đột nhiên, anh vươn

cánh tay ôm chặt hông cô, chế ngự cô vào trong lồng ngực, khi ánh mắt cô vẫn còn đang khiếp sợ, anh đã chế trụ gáy của cô, hung hăng hôn lên đôi môi đỏ tươi!

Cả người của Dụ Thiên Tuyết khiếp sợ đến ý thức đều vỡ tan, chờ đến khi cô kịp phản ứng thì hơi thở nam tính cường hãn nhiệt liệt đã vững vàng bao trùm đôi môi của cô! Cô bắt đầu liều mạng giãy giụa, thân thể bị anh giam cầm trong ngực ra sức vặn vẹo, Nam Cung Kinh Hiên dứt khoát ôm chặt cô, bàn tay mạnh mẽ của anh bắt được hai tay đang điên cuồng đánh đấm vặn ra sau lưng cô, ôm chặt cô, nặng nề chống đỡ ở trên cửa!

Đau nhức ủa tới, tư thế mặc cho người xâm phạm như vậy khiến Dụ Thiên Tuyết có cảm giác khuất nhục mà rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chạm Vào Cô Là Để Mất Tới Cô

Trên môi có cảm giác áp bách vô cùng, cô dốc sức tránh né, nhưng vẫn bị anh chế trụ cảm cạy mở hàm răng đang cắn chặt vì ngượng ngùng, trong nháy mắt, khi Nam Cung Kinh Hiên tiếp xúc với đầu lưỡi mềm mại của cô, Dụ Thiên Tuyết cảm giác có một dòng điện trí mạng vọt qua toàn thân, ngay sau đó là những nụ hôn tới tấp như cuồng phong mưa bão!

Khí lực của anh kinh người, hôn điên cuồng đến như thế, cô liều mạng vùng vẫy đòi lại chỉ là bị anh ôm càng chặt hơn, thậm chí cô gần như không hô hấp được!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi, Dụ Thiên Tuyết nhắm mắt lại, cảm giác khuất nhục như thủy triều nhấn chìm bản thân, cô hung hăng cắn môi anh.

“Á.... Á!” Đang chìm đắm trong ngọt ngào khiến người ta run rẩy, không hề được báo động trước, Nam Cung Kinh Hiên bị cắn mạnh một cái, bắt ngờ bị cắn đau, anh chợt buông cô ra, sự say đắm trên gương mặt tuần tú giờ chỉ là thanh tỉnh cùng nỗi giận. chuong mới nhất đăng trên ddlequydon

“Đáng chết.... Cô dám cắn tôi!” ‘Phanh’ anh hung hăng đẩy ngã thân thể mỏng manh mềm mại của cô lên cánh cửa, rồi hung dữ chống hai tay lên đó.

“Cút! Nam Cung Kinh Hiên, anh là đồ điên, buông tôi ra!” Dụ Thiên Tuyết giằng co giống như điên, hai tay hai chân liều mạng xô đẩy, đánh đấm người đàn ông khô ngô trước mắt, đau đớn, nghẹn ngào nức nở lớn tiếng la to.

Thanh âm bén nhọn của cô như kim châm vào thần kinh của anh, Nam Cung Kinh Hiên bị đánh trúng vài cái, bàn tay siết chặt cổ tay trắng như tuyết của cô đặt lên đỉnh đầu, trên trán nổi gân xanh: “Dụ Thiên Tuyết, cô muốn chết phải không? !” mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Tôi chính là muốn chết thì sao! Nam Cung Kinh Hiên, tên khốn kiếp này, ai cho anh chạm vào tôi! ! Người có tiền thì giỏi lắm sao? Khi dễ tôi như thế vẫn chưa đủ sao! Anh đã ép Thiên Nhu đến đường cùng anh còn muốn như thế nào nữa!” Cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, dè nén nước mắt, gắt gao nhìn chằm chằm anh, tức giận run giọng mắng!

Nam Cung Kinh Hiên bị chọc tức gần chết, gương mặt tuần tú xanh mét kim nén, trong khoang miệng bị cô cắn đau nhói, đau đến muốn chết!

“A....” Anh cúi tiết, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh, nạt nhỏ: “Chạm vào cô? Con mẹ nó cô có biết phụ nữ tôi chạm qua đều là những người như thế nào không? Dụ Thiên Tuyết, tôi chạm vào cô là để mất tới cô!”

“Bệnh thần kinh.... Thà tôi ra!” Bị anh tùy tiện làm nhục khiến cô uất ức đến mức rơi nước mắt, Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng, nhấc chân đá về phía hạ thân của anh.

Nam Cung Kinh Hiên bất ngờ, bắp chân bị cô hung hăng đá trúng, đau nhức đến mức làm anh nhúu chặt mày, gương mặt tuần tú cũng trắng bệch.

“Tôi thật sự đúng là đã quá nhân từ với cô, người phụ nữ đáng chết!” Anh ngược mắt thì thầm, trong ánh mắt là gió bão đột kích, đột nhiên kéo thân thể mỏng manh của cô vào trong ngực, cúi đầu hung hăng cắn cái cổ trắng như tuyết, bàn tay to xé rách cổ áo của cô!

“Á.....!” Cô ngửa đầu thét chói tai, thanh âm suýt nữa thì xé rách màng nhĩ của anh.

Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên ửng hồng, anh dùng sức cắn cổ của cô, bàn tay không tốn chút sức nào xé rách áo sơ mi mỏng manh, nặng nề xoa nắn bờ vai trần trụi cùng xương quai xanh: “..... Kêu cái gì? Cô cho rằng sẽ có người đi vào sao? !” đọc chuong mới nhất tại ddlequydon

“Nam Cung Kinh Hiên, tên cầm thú này! !” Dụ Thiên Tuyết cũng nhịn không được nữa, khóc đến cả người run rẩy.

“Cầm thú thì cầm thú! Còn dám chửi tôi, đừng trách tôi thực sự làm ra chuyện cầm thú với cô!” Nam Cung Kinh Hiên gầm nhẹ, gương mặt tuần tú ửng hồng từ trên cổ cô dời đi, nhìn chằm chằm vào mắt của cô.

“Buông tôi ra..... Nam Cung Kinh Hiên, anh buông ra! !” Dụ Thiên Tuyết giãy giụa càng lúc càng yếu, toàn thân kịch liệt run rẩy, mặt đầy nước mắt.

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên dịu xuống, tay vẫn không nỡ từ bỏ da thịt non mềm như tơ lụa của cô, anh chậm rãi cau mày: “Tại sao cô cứ không nghe lời như vậy? Tất cả những chuyện này đều là cô tự chuốc lấy! !”

Cúi đầu tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn đang rơi lệ, anh lạnh lùng ép hỏi: “Biết sai lầm rồi chứ?”

Lòng ngực của Dụ Thiên Tuyết kịch liệt rung động, chậm chậm hít thở, thừa lúc anh không để ý đột nhiên đẩy anh ra, trong lòng ngập trời chua xót cùng ủy khuất khiến cho cô một lần nữa tát ‘Chát’ thẳng vào má anh một bạt tai vang dội!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hận Tôi Cũng Không Thể Thoát Khỏi Tôi

Lòng ngực của Dụ Thiên Tuyết kịch liệt rung động, chậm chậm hít thở, thừa lúc anh không để ý đột nhiên đẩy anh ra, trong lòng ngập trời chua xót cùng ủy khuất khiến cho cô một lần nữa tát ‘Chát’ thẳng vào má anh một bạt tai vang dội!

“Tôi sai ở chỗ không nên biết anh, anh căn bản ngay cả cảm thú cũng không bằng!” Thanh âm của cô khàn khàn mà bén nhọn.

Nam Cung Kinh Hiên lần nữa nổi xung thiên, anh kéo mạnh cổ tay cô qua rồi sau đó túm thân thể nhếch nhác của cô đến trước ngực mình! Trong đôi mắt thâm thúy đen như mực có hai ngọn lửa cháy rừng rực: “Dụ-Thiên-Tuyết..... Cô thật sự cho là tôi không dám đánh cô sao! !” chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Không cần kéo tôi..... Anh làm cho tôi ghê tởm! Nam Cung Kinh Hiên, tôi hận anh!” Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết rơi như mưa, liều chết muốn tách tay anh ra, không chút lưu tình cào một vết đỏ trên cổ tay anh.

Nam Cung Kinh Hiên đau đến hít mạnh một cái, hung hăng đẩy cô ra trước người, cánh tay to lớn rất nhanh ôm eo nhỏ của cô, giữa lúc cô đau đớn không nhìn được kêu gào bị thống thi đã bị anh nắm chặt hai cổ tay không để cho cô nhúc nhích, nhứu mày gầm nhẹ: “Hận tôi cũng đừng nghĩ thoát khỏi tôi! Cô không muốn em gái mình nhìn thấy ánh sáng phải không? ! !”

Một tiếng rống vang dội, rốt cuộc đã làm cho Dụ Thiên Tuyết đang giãy giụa thanh tỉnh lại.

Cô kinh hãi, hai mắt rung rung kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh.

Nam Cung Kinh Hiên bị ánh mắt của cô làm xúc động, trong lòng thoáng đau đớn, nhưng ngay sau đó lại hung dữ nói: “Không muốn em gái chịu thương tổn thì ngoan ngoãn nghe lời cho tôi! Nếu không, tôi không ngại để cho cô biết tôi có bao nhiêu ác độc! Cô cũng đã thấy rồi, có phải không?”

Dụ Thiên Tuyết kịp phản ứng, giùng giàng khỏi sự giam cầm của anh: “Anh có thể vô si thêm một chút nữa không? ! Anh có quyền gì mà lấy Thiên Nhu ra uy hiếp tôi, anh dựa vào cái gì!” mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Chỉ bằng tôi là Nam Cung Kinh Hiên! Từ cái ngày cô dám chọc tới tôi thì cô nên biết cái tên này có nghĩa là như thế nào! Nếu cô còn không thành thật, tôi liền cho cô nếm thử một chút đau khổ! Đáng chết..... Cô còn cử động nữa! !” Anh gầm nhẹ, gương mặt tuấn tú ửng hồng biểu hiện rõ ràng anh đang động tình, quả thực không chịu nổi cô gái này cứ liên tục giãy giụa mè nheo trong ngực mình!

Dụ Thiên Tuyết rung rung run rẩy, ngừng giãy giụa, chỉ có thể nhịn đau nhức lên tiếng hỏi anh: “Anh đến cùng là muốn như thế nào!”

“Tôi còn chưa nghĩ kỹ! Đợi hôm nào nghĩ ra, tôi sẽ nói cho cô biết!” Nam Cung Kinh Hiên dè xuống đáy lòng cái yêu cầu kia, giọng nói trầm thấp mà hơi khàn khàn ẩn chứa tức giận, từ tính nhưng lại làm cho lòng người dâng lên một tia sợ hãi.

Suốt cả một ngày, Dụ Thiên Tuyết đều cảm thấy hai cổ tay cùng sống lưng vô cùng đau đớn. đọc chương mới nhất tại ddlequydon

Khi cô chạy tới toilet sửa sang lại y phục cùng tâm tình, tay vẫn còn run rẩy, khổ sở nhìn nhện cả nửa ngày nhưng nước mắt vẫn rơi, cô che miệng, tay còn lại mở vòi nước, hòa cùng tiếng nước chảy ‘rắc rắc’ là tiếng nước nở thút thút.

Quần áo cũng bị kéo hư, chỉ có thể miễn cưỡng dùng kẹp giấy thay thế cho nút áo đã đứt, lực đạo vuốt ve hung hăng của anh dường như vẫn còn, mấy lần cô suýt nữa đã làm rơi kẹp giấy.

Từ trong phòng rửa tay đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như hoa cỏ sau cơn mưa, tươi mát lộ ra một tia đáng thương.

Trên bàn làm việc, di động đang rung “Ông ơng”.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, vội vàng chạy tới, ngày hôm qua cô cùng Lam Úc nói chuyện rất khuya, anh nói nếu như chuyện của Thiên Nhu có chuyển biến nhất định sẽ liên lạc với cô!

Cầm lên nhìn, lại thấy một dãy số xa lạ.

“Alo? Xin chào, tôi là Dụ Thiên Tuyết.” Cô bấm nút nhận, lễ phép nói.

“Thiên Tuyết.... Là anh.” Một giọng nói thuần hậu dễ nghe truyền đến, gần cách xa xôi ở hai đầu điện thoại, mang theo tâm tình phức tạp, chậm rãi rót vào tai của cô, tuy đã từng trải qua nhiều vất vả khổ cực nhưng trong cuộc sống vẫn tràn ngập âm áp, thanh âm này đã làm bạn cùng cô rất lâu rất lâu.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết trắng bệch, bàn tay cầm chặt di động cũng bắt đầu cứng ngắc.

.....Chuyện xảy ra đã nửa tháng, rốt cuộc, cô lần nữa có tin tức của người đàn ông này, người gây ra tai tiếng rồi bỏ trốn cùng biến mất, vào thời khắc này, dường như toàn bộ ký ức đều quay về, âm âm phủ xuống đầu cô.

Cô nhẹ nhàng hít vào, hơi thở mong manh: “Trình Dĩ Sinh. Hiện tại anh ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Anh Nhất Định Phải Tới Nay Sao

Cô nhẹ nhàng hít vào, hơi thở mong manh: “Trình Dĩ Sinh.Hiện tại anh ở đâu?”

“Thiên Tuyết.... Thiên Tuyết! Anh rất nhớ em.” Thanh âm trong điện thoại rất kích động, trong tiếng nói tràn đầy từ tính thuần hậu.

“Hiện tại anh ở đâu? !” Cô nói như chém đinh chặt sắt, đè nén chua xót trong thanh âm, hỏi. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Anh.” Trình Dĩ Sinh do dự hồi lâu, trầm nhẹ nói: “Thiên Tuyết, hiện giờ anh không tiện xuất hiện, chờ em hết giờ làm việc tới tìm anh được không? Ngay tại nhà hàng trước kia em làm, buổi tối, anh chờ em.”

Toàn thân Dụ Thiên Tuyết lạnh như băng, cô ngã về phía sau dựa vào lưng ghế, ôm lấy hai cánh tay mình, đôi mắt trong veo cảnh giác nhìn chung quanh, kể cả camera được bố trí trong phòng kế bên, mới vừa đây đưa cùng Nam Cung Kinh Hiền, cô cảm giác chung quanh đều là đôi mắt như mắt chim ưng của anh, thâm thúy băng lãnh, áp bách mà khiến người, cú điện thoại này, không thể để anh biết!

“Thiên Tuyết, em đồng ý với anh, em nhất định sẽ tới, được không?” Trình Dĩ Sinh hơi gấp gáp, khẽ sát di động nói.

Cô cắn môi, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại: “..... Được.”

Cúp điện thoại, ngón tay lạnh ngắt của Dụ Thiên Tuyết khẽ run, đầu óc rối tung rồi mờ. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

Có quá nhiều nghi vấn cùng sợ hãi lẫn lộn trong đầu. Cô thậm chí không dám hỏi! Không dám làm rõ! Nhắm mắt lại, cô liền nhớ lại khuôn mặt kiêu mị như nước của Nam Cung Dạ Hỉ, a.....Tiểu thư nhà giàu nũng nịu, xinh đẹp ưu nhã như vậy, bọn họ ở chung một chỗ có hạnh phúc không? Có ngọt ngào không? Có nghĩ tới tình cảnh của cô hiện tại như thế nào hay không? !

Chưa xót dăng trào mãnh liệt, hàm răng của Dụ Thiên Tuyết cắn cánh môi anh đào đến trắng bệch, nghĩ không ra, tại sao anh ta quay trở lại? Anh ta muốn làm gì?

Trời vừa gần tối, cô nhanh nhẹn xử lý xong công việc, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Trên hành lang khác, thang máy phát ra một tiếng “Đỉnh” giòn vang, bóng dáng to lớn rần rờ của Nam Cung Kinh Hiền từ bên trong đi ra, sắc mặt tuấn nhã mị hoặc, đi theo chung quanh là vài vị giám đốc cấp cao, quản lý đang kính cẩn lễ phép theo sát anh trao đổi gì đó, anh nhàn nhạt đáp lời, đôi mắt sắc bén quét về phía bên này.

Dụ Thiên Tuyết vốn là đã chuẩn bị tan tằm, nhìn thấy người đàn ông kia, nháy mắt thân thể cứng lại một chút, bàn tay thon nhỏ từ từ cử động, cắn ghét quay đầu, tính toán đợi anh đi khỏi rồi mới ra về.

Thật không nghĩ tới, sau khi xử lý xong mọi việc anh lại chậm rãi đi về phía bên này. đọc chương mới nhất tại ddlequydon

Ánh mắt khiến người chằm chằm giam cầm cô trên ghế, Dụ Thiên Tuyết kích động muốn chạy khỏi ghế ngồi.

“Vội vã tan tằm như vậy sao?” Nam Cung Kinh Hiên cau mày, khắp người mị hoặc, cúi xuống chống tay hai bên người cô, nhìn cô bằng ánh mắt của kẻ đi săn.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, không nhìn anh: “Tôi đã làm xong công việc rồi.”

“Hừ.... Xem ra công việc của cô quá nhẹ nhàng, nên buổi tối cô mới còn có thời gian mà chạy tới nơi khác lêu lổng!” Nam Cung Kinh Hiên hừ lạnh một tiếng, thân thể to lớn vây hãm bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của cô giữa chỗ ngồi, khí lạnh bốn phía.

“Anh nói cho rõ ràng! Tôi lêu lổng cái gì?” Dụ Thiên Tuyết cau mày, không khách khí chút nào mạnh mẽ cãi lại: “Tôi làm thêm ở nhà hàng kiếm tiền, đến cùng thì có trêu chọc gì tới anh! Em gái tôi cần tiền để làm phẫu thuật, tôi không trộm cắp không cướp giật, tự mình kiếm tiền cũng không được hay sao? !”

Ánh mắt trong veo lóe lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng mấp máy thực linh hoạt.

“Không được!” Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên hiện lên một tia khát vọng, chậm rãi đè thấp thân thể to lớn tới gần sát mặt cô: “Công việc làm xong rồi phải không? Theo tôi lên phòng, chỗ tôi có một đồng tài liệu tồn đọng lâu năm cần cô chỉnh lý, tối nay cô không được trốn!”

Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái, nhìn anh, đôi mắt trong veo gọn lên vẻ sợ hãi.

“Anh nhất định phải tối nay sao? Ngày mai tôi đến chỉnh lý có được không?” Cô nhúu mày, theo bản năng chịu thua.

Nam Cung Kinh Hiên tà mị cười một tiếng, hơi thở mị hoặc cùng vương giả quanh quẩn quanh thân, lạnh như băng thì thầm: “Cô nói thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Trên Người Cô Rốt Cuộc Có Bao Nhiêu Cái Gai!

Nam Cung Kinh Hiên tà mị cười một tiếng, hơi thở mị hoặc cùng vương giả quanh quẩn quanh thân, lạnh như băng thì thầm: “Cô cứ nói thử xem?”

Dụ Thiên Tuyết cứng họng, trong lồng ngực tràn đầy bức tức muốn chống cự: “Tôi không đi!” truyện chỉ đăng tại ddlequydon

“Không thể thuận theo ý cô!” Nam Cung Kinh Hiên cũng biết cô sẽ kiên quyết kháng cự, giọng nói trầm thấp tuyên bố lời nói của cô vô hiệu! Cánh tay to lớn nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô kéo cô đứng dậy.

“Nam Cung Kinh Hiên.Anh lý trí một chút được không! Anh muốn tôi làm thêm giờ cũng được, nhưng công việc ở nhà hàng tôi không thể bỏ! Trừ khi anh đồng ý, nếu không tôi sẽ không đi! !” Cánh tay bị kéo rất đau, Dụ Thiên Tuyết cau mày chịu đựng, đôi mắt trong veo chớp chớp, gắt gao nhìn anh chăm chăm

“Ha.....” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên nở nụ cười trào phúng, cúi đầu hung dữ kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Dụ Thiên Tuyết, cô lại đang nói điều kiện với tôi!”

“Đừng!” Cô thở hổn hển, trái tim lại lần nữa đập liên hồi: “Anh đồng ý tôi lập tức đi theo!”

“Cô!” Anh nghiêng răng thì thầm một tiếng, kéo mạnh cô đứng dậy ôm vào trong ngực, cúi đầu cùng cô dây dưa hô hấp: “Biết rõ tôi có bao nhiêu phương pháp để ép cô đi vào khuôn khổ không? Tôi không muốn sử dụng với cô, cô còn dám mạnh mẽ? !”

“Á.....!” Đụng mạnh vào lồng ngực của anh, trong đầu của Dụ Thiên Tuyết ngột đột báo động, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lão đạo chống đỡ thân thể, đôi mắt trong veo cảnh giác nhìn anh chăm chăm: “Nam Cung Kinh Hiên, anh nói chuyện bình thường là được rồi, trước hết buông tôi ra đi!”

“Nếu như tôi không buông?”

“Anh.....” Dụ Thiên Tuyết lần nữa cứng họng.

Nhớ tới hôm nay lúc ở trong phòng làm việc, anh điên cuồng mãnh liệt hôn cô, thậm chí còn xé quần áo của cô xâm phạm cô, cô nhịn không được mà lạnh run!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như một tờ giấy, Dụ Thiên Tuyết cố gắng chống đỡ trong lồng ngực anh, không để cho thân thể mình cọ sát chỗ mẫn cảm của anh, hơi thở mong manh nói: “Được.....Được rồi tôi sẽ đi ngay bây giờ, trước tiên buông tôi ra đã.....”

Hiếm khi cô nhu thuận quyến rũ như vậy, trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua một tia thỏa mãn thích thú, chậm rãi buông thân thể cô ra.

Dụ Thiên Tuyết cảm giác được anh buông lỏng, đột nhiên cô cần mỗi liều mạng dùng sức đẩy anh ra! chương mới nhất đăng trên dlequydon

“Bệnh thần kinh, tôi sẽ không làm thêm giờ cùng anh!” Ánh mắt cô quật cường nhìn anh, nhanh chóng cầm túi xách trên bàn chạy về phía cửa thang máy!

Nam Cung Kinh Hiên bị cánh cửa ‘Phanh’ một tiếng ngăn lại, bị bất ngờ, gương mặt tuần tú nhanh chóng lập nổi giận: “Cô gái đáng chết!”

Dụ Thiên Tuyết dùng tất cả sức lực mà chạy, trong mắt đầy hoảng sợ, vọt vào trong thang máy, cô liều mạng ấn nút tầng trệt, hi vọng khi trước khi anh đuổi tới thì thang máy đã đi xuống, lại không nghĩ tới, trong nháy mắt khi cửa thang máy đóng lại chỉ còn một khe nhỏ vẫn bị bàn tay anh gắt gao chặn lại! Tiếp theo, anh chậm rãi dùng sức, cửa thang máy nặng nề bị đẩy ra, dưới ánh sáng chói mắt, gương mặt tuần tú của anh đen xì, lửa giận lan tràn bốn phía!

“Dụ Thiên Tuyết, cô thật sự dám khiêu chiến cực hạn của tôi!”

“Nam Cung Kinh Hiên, anh hãy nghe tôi nói..... Cô cần môi, đôi mắt bởi vì sợ hãi mà mờ sương.Nhưng lời nói của cô chưa kịp ra khỏi miệng, thang máy liền ‘Đình’ một tiếng chậm rãi khép lại, cùng với một hồi động tác kịch liệt, bên trong truyền đến tiếng thét chói tai làm người nghe cảm thấy tê tâm liệt phế!

Anh cần cô, hung hăng!

Sắc mặt trắng bệch, Dụ Thiên Tuyết thét chói tai, chống đỡ không nổi thân thể khỏe mạnh cường tráng của anh, cô lao đảo ngã xuống! Khuỷu tay của Nam Cung Kinh Hiên dùng sức ôm cô vào trong ngực, lưu lại ấn ký của riêng mình trên cái cổ tuyết trắng non mềm!

“Tôi vốn không muốn đối xử với cô như vậy.Cô gái, là cô tự mình chuốc lấy!” Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên tràn ngập hờn giận, anh gầm nhẹ, cả người tản ra hơi lạnh như băng! Sắc mặt cô trắng bệch, nháy mắt, anh dùng lực chế trụ gáy của cô, cúi đầu hung hăng cắn nuốt cắn cô tuyết trắng, rồi tới vành tai, cảm!

“Không được.....Khốn kiếp, không được!!” Dụ Thiên Tuyết gào thét, đau đến hai mắt đong đầy nước mắt, điên cuồng tránh né, nhưng thế nào cũng không tránh thoát, chỉ có thể mặc cho hàm răng của anh cắn xé da thịt cô, bức ép cô run rẩy thét chói tai. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Trên người cô rốt cuộc có bao nhiêu cái gai? Hả?” Hô hấp của Nam Cung Kinh Hiên nóng bỏng như phun lửa, bỏng rát da thịt non mềm của cô: “Tôi không ngại thay cô nhổ từng cái từng cái!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Anh Hải Lòng Chưa?

Anh cần cô, hung hăng!

Sắc mặt trắng bệch, Dụ Thiên Tuyết thét chói tai, Chống đỡ không nổi thân thể khỏe mạnh cường tráng của anh, cô lao đảo ngã xuống! Khuỷu tay của Nam Cung Kinh Hiên dùng sức ôm cô vào trong ngực, lưu lại ấn ký của riêng mình trên cái cổ tuyết trắng non mềm!

“Tôi vốn không muốn đối xử với cô như vậy.Cô gái, là cô tự mình chuốc lấy!” Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên tràn ngập hờn giận, anh gầm nhẹ, cả người tản ra hơi lạnh như băng! Sắc mặt cô trắng bệch, nháy mắt, anh dùng lực chế trụ gáy của cô, cúi đầu hung hăng cắn nuốt cắn cô tuyết trắng, rồi tới vành tai, cảm! chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Không được.....Khốn kiếp, không được!!” Dụ Thiên Tuyết gào thét, đau đến hai mắt đong đầy nước mắt, điên cuồng tránh né, nhưng thế nào cũng không tránh thoát, chỉ có thể mặc cho hàm răng của anh cắn xé da thịt cô, bức ép đến mức cô run rẩy thét chói tai.

“Trên người cô rốt cuộc có bao nhiêu cái gai? Hả?” Hô hấp của Nam Cung Kinh Hiên nóng bỏng như phun lửa, bỏng rát da thịt non mềm của cô: “Tôi không ngại thay cô nhổ từng cái từng cái!”

“Nam Cung Kinh Hiên.Đây là đang ở trong thang máy! Anh buông ra!” Bàn tay nhỏ bé của Dụ Thiên Tuyết liều mạng chống đỡ bả vai cứng như sắt của anh, nén chịu hàm răng của anh đang cắn mình, đau nhức cùng khuất nhục, đôi mắt đầy lệ. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

“Đi xin nghỉ, lập tức!” Đôi mắt đen phản chiếu sự hờn giận, môi lưỡi nóng bỏng lướt qua mỗi một tắc da thịt trên cổ cô: “Nếu không thì em gái cô đừng nghĩ đến việc tiếp nhận bất kì trị liệu nào! Cô sợ rồi sao? Tôi càng muốn làm cho em gái cô đời này cũng không nhìn thấy!”

‘Ầm’ một tiếng, đầu óc của Dụ Thiên Tuyết bị chấn động

“Nam Cung Kinh Hiên.Anh có thể có chút nhân tính không? Thiên Nhu không phải là thứ gì, em ấy là người đang sống sờ sờ, em ấy có quyền sống

của mình! Dựa vào cái gì mà anh muốn tước đoạt đi!” Trong mắt cô đã ngập tràn nước mắt, thanh âm khàn khàn run rẩy.

Đôi mắt đen của Nam Cung Kinh Hiên bùng cháy khát vọng, anh đắm chìm trước vẻ đẹp hồn xiêu phách lạc của cô, nhìn không được muốn cưỡng bách để thưởng thức, nhưng mỗi một lần, đều bị gai nhọn trên người cô hung hăng đâm đau nhói!

“Không cần làm nhảm nhiều lời như vậy! Không đồng ý phải không?” Anh giữ chặt cái cằm xinh xắn, đôi mắt âm u lạnh lẽo: “Tốt!”

Ngay sau đó, Dụ Thiên Tuyết chỉ cảm thấy dưới cằm đau nhức, cô rên lên một tiếng, nhưng rất nhanh, thanh âm của cô đã bị một đôi môi tà tứ nóng bỏng mạnh mẽ bao phủ cắn nuốt sạch! Nam Cung Kinh Hiên hôn một cách điêu luyện, cạy mở hàm răng của cô, bức bách xâm chiếm khoang miệng ngọt ngào mềm mại!

Bàn tay bắt đầu di chuyển, mồ mẫm sờ soạng xuống cái váy nhỏ tinh xảo của cô, chỉ nghe một tiếng xé rách, đôi chân trắng nõn trơn mềm của Dụ Thiên Tuyết liền lộ ra, đôi mắt đẹp tròn to, nước mắt tuôn trào, người đàn ông đang khi dễ cô lại càng thêm điên cuồng!

Cứng đầu cứng cổ, hậu quả rất nghiêm trọng!

“....” Cánh môi của Dụ Thiên Tuyết bị bao phủ hoàn toàn, run rẩy muốn cắn mạnh vào môi anh, Nam Cung Kinh Hiên lại đột nhiên buông tha đôi môi của cô, nhìn khuôn mặt ôn nhu nhỏ nhắn của cô, thờ gấp nói: “Cô nghĩ rằng tôi để cho cô lặp lại việc đó lần thứ hai sao?!”

“Á!” Dụ Thiên Tuyết đau đớn hét lên, cằm bị anh néo rất đau.

Cô liều chết gãy giữa, nhắc chân muốn đá, đầu gối lại bị một bàn tay mạnh mẽ bắt lấy, anh cười lạnh một tiếng: “Lại muốn đá tôi? !”

“Lưu manh.Anh buông tôi ra, tôi muốn kêu cứu!” Dụ Thiên Tuyết roi lệ thét lên, sợ hãi uất ức tới cực điểm.

“Cô có thể kêu!” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên đỏ lên, giam cầm thân thể mềm mại của cô: “Nơi này còn có màn hình giám sát, có muốn tôi coppy một bản đưa cho cô xem hay không?!”

“Nam Cung Kinh Hiên, tôi muốn giết chết anh! Anh dám chạm vào tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Cô giống như động vật nhỏ mất khống chế gào thét gãy giữa, nước mắt điên cuồng rơi xuống.

Còn bức ép cô sẽ hồng mắt, khuôn mặt tuấn dật của Nam Cung Kinh Hiên lộ ra dục vọng muốn ăn sạch cô, bàn tay giữ chặt lấy đầu của cô, anh lạnh giọng bức bách: “Đồng ý với tôi! Tối nay phải đi xin nghỉ việc ở cái nhà hàng kia!”

Trời mới biết, bụng dưới của anh đã nóng bỏng căng chặt như sắt, nếu không dừng lại thì anh cũng không nhịn được nữa!

“....” Dụ Thiên Tuyết cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đồng thời cũng thấm đẫm nước mắt cùng mồ hôi.

“Trả lời!” Nam Cung Kinh Hiên bạo rống một tiếng, điên cuồng dọa người.

“....” Toàn thân Dụ Thiên Tuyết chấn động, trong lồng ngực tràn đầy thống hận cùng uất ức đến long trời lở đất, run rẩy nói: “....Được, tôi đồng ý, tôi đồng ý còn chưa được sao! Ngay bây giờ tôi sẽ đi đến nhà hàng, tôi lập tức xin nghỉ, anh hài lòng chưa? !” mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:lequydon

Giọng nói cô đã đổi khác, hai mắt rung rung quật cường nhìn anh.

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên xẹt qua một loại cảm giác nóng rát, đau đớn hay chua xót, khát vọng hay oán hận, không thể nói rõ ràng.

“Cô thức thời là tốt rồi!” Trong đôi mắt đen là gió giục mây vùn, cúi đầu, nảy sinh độc ác nói.

Bàn tay anh từ từ rời khỏi váy cô, lại hung hăng một lần nữa, ‘Phanh’ một tiếng đẩy thân thể mỏng manh cô lên trên vách thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Không Thể Chịu Thua Một Lần Sao? !

Bàn tay anh từ từ dời khỏi váy cô, lại hung hăng một lần nữa, ‘Phanh’ một tiếng đẩy thân thể mỏng manh của cô lên trên vách thang máy.

“Á....” Dụ Thiên Tuyết cau mày, ót cùng sống lưng bị đụng mạnh nên thoáng hoảng hốt một chút.

Thang máy ‘Đình’ một tiếng đã xuống đến tầng trệt.

Váy bị xé rách làm lòng cô chua xót, hàng mi ướt nhẹp rũ xuống, cô run rẩy sửa sang lại váy áo. Mép váy đã bị rách, cô lấy trên đầu một cái kẹp tóc đơn giản kẹp cố định lại váy, lúc này mới như một con vật nhỏ bị dầm mưa ngẩng đầu nhìn Nam Cung Kinh Hiên. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

“Anh không cần phách lối, chẳng qua là hiện tại tôi đâu không lại anh, một ngày nào đó tôi sẽ khiến cho anh đẹp mặt!” Một đôi mắt xinh đẹp quật cường nhìn anh, giọng nói trầm bổng du dương rõ ràng từng chữ từng chữ.

Gương mặt tuấn tú xanh mét của Nam Cung Kinh Hiên có một chút tức cười, cô gái này, cư nhiên còn mạnh miệng bướng bỉnh như vậy.

Anh thật sự là xem thường sự cứng cỏi của cô!

“Vậy sao?” Anh hơi giận, duỗi bàn tay to nắm mái tóc của cô kéo cô đến trước mặt mình: “Nói tôi nghe thử xem, cô muốn làm thế nào để cho tôi đẹp mặt, hửm?”

“.....” Dụ Thiên Tuyết đau đến nhúh mày, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó làm đau lòng người. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

“Anh sẽ bị báo ứng.Khi dễ người ta như vậy sẽ có báo ứng!” Đặt tay mình lên bàn tay to của anh chậm rãi dùng sức, Dụ Thiên Tuyết vẫn còn lo lắng, giống như một cái đầu (thóc) với một chú gà trống.

“Tôi chưa bao giờ khi dễ người khác, tôi chỉ khi dễ cô!” Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh đến gần cô: “Dụ Thiên Tuyết, muốn trách thì trách tính tình quá bướng bỉnh của cô! Có tin tôi sẽ thật sự nhốt cô lại để mài dũa tính tình của cô hay không, để cho cô không còn dám cãi lời tôi nữa!”

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, ánh mắt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn anh: “Anh cứ xa một chút, tôi hận anh!”

“Hận tôi cũng vậy thôi, trốn không thoát! Ngoan ngoan.Tôi sẽ cân nhắc đối xử với cô tốt một chút!” Hơi thở nóng rực của anh phả ra trên mặt cô, một hồi mê muội. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Anh đừng nằm mơ!” Cô bật thốt lên, anh quả thực là nằm mơ!

“Vậy cô cứ chờ mà xem!” Trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên nhen nhóm lửa giận, nặng nề đẩy cô ra, sải bước ra khỏi thang máy.

Dụ Thiên Tuyết lao đảo một cái mới đứng vững, dựa vào cửa thang máy thờ dốc hồi lâu, trong mắt sưng mù giăng đầy, bầu trời đêm lóe ra một điểm sáng, cô vẫn như cũ đứng thẳng dậy quyết không chịu thua, dùng mấy ngón tay cào cào mái tóc, cầm dây cột tóc lại, chân tóc rất đau, động tác của cô có hơi run run.

Sửa sang váy áo gọn gàng, cô cắn môi, tiếp tục không chịu thua ngẩng cao đầu bước ra ngoài.

Dưới ánh đèn sáng chói, cuối cùng, Dụ Thiên Tuyết đã hoàn thành ca làm việc của mình, cả người mệt mỏi.

Thần kinh vẫn luôn bị treo ngược.....

Ngón tay mảnh khảnh xoa xoa mi tâm, trên cổ tay trắng nõn vẫn còn những vằn đỏ do Nam Cung Kinh Hiên để lại, nhìn thấy mà phát hoảng, làn da cô rất mỏng, nắm hơi chặt một chút thì đã lưu lại dấu, vài ngày cũng chưa thể mờ đi.

Đang bụng một phần bát-tết ba phần chín lên, điện thoại di động trong túi cô lại rung.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết nhăn nhai, cười yếu ớt phục vụ bữa ăn cho khách, lúc này mới trốn đến một góc phía sau nhìn di động, là tin nhắn từ một số lạ, chỉ có bốn chữ: “Đối diện nhà hàng”

Cô hít sâu một hơi, nói một tiếng với Tâm Tâm, liền đi ra ngoài.

Màn đêm, tối đen!

Ánh đèn cũng không che lấp được bóng tối bao phủ lên người cô gái nhỏ đang băng qua đường, mảnh mai, quen thuộc, làm cho người ta tim đập loạn nhịp.

Nam Cung Kinh Hiên trở về tham dự bữa tiệc của gia tộc, anh chỉ đơn giản ăn chút gì đó rồi rời đi, bữa tiệc tối nay cũng không phải là anh tình nguyện tham dự, cộng thêm trong lòng đang bức bối, liền lái xe ra ngoài, không biết tùy ý đi dạo hay là như thế nào, lại chạy đến nhà hàng Dụ Thiên Tuyết đang làm.

Người đàn ông với vẻ mặt kiêu căng dựa trên ghế lái, hạ cửa sổ xe xuống, ánh mắt ưu nhã sáng ngời.

Anh đốt một điếu thuốc, muốn áp chế bức bối trong lòng, chung quy là anh không thể quên được gương mặt của Dụ Thiên Tuyết.Hiểu lắm về việc lộ ra tin tức Dạ Hi mang thai, rõ ràng là trong lòng anh có áy náy, nhưng khi vừa nhìn thấy cô liền nhìn không được đối xử thô bạo với cô, lại còn nhìn không được chạm vào cô!

Cô tránh, anh càng muốn đến gần, cô hận, anh liền nhịn không được muốn khi dễ cô!

Đây là tình cảm chết tiệt gì!

Cô ấy! Không thể chịu thua một lần sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nghe Anh Giải Thích

Cho đến khi trông thấy Dụ Thiên Tuyết từ trong nhà hàng đi ra, Nam Cung Kinh Hiên mới nheo mắt, anh khẽ nhủ mảy.

Lúc này cô đang định làm cái gì?

Đi qua đường kẻ vạch cho người đi bộ, Dụ Thiên Tuyết không hề chú ý tới chiếc Lamborghini màu đen ngừng cách đó không xa, đôi mắt trong suốt ngo ngác thậm chí không có một tia cảm xúc nào, thần thờ đang chờ đợi cái gì đó.

Ánh mắt cô nhìn quanh, liền nghe bên tai vang lên tiếng gọi: “Thiên Tuyết!”

Dụ Thiên Tuyết cảm giác trái tim bị bóp chặt, bóp chặt đến đau đớn, hô hấp cũng khó khăn.

Thân ảnh mảnh khảnh xoay qua, cô nhìn người đàn ông trước mắt, người đàn ông đã từng vô cùng quen thuộc, nhẹ nhàng hít một hơi, nói: “Trình Dĩ Sinh, đã lâu không gặp.”

Thật sự rất lâu, lâu đến nỗi cô cảm giác mình đã trải qua thiên sơn vạn thủy kiếp nạn, nhưng lại không hề có bóng dáng anh bên cạnh.

“Thiên Tuyết!” Người đàn ông đã từng ôn nhuận như ngọc, giờ đây đã mọc đầy râu ria nhìn có chút nhếch nhác, ánh mắt kinh ngạc vui mừng, kích động tiến lên ôm lấy cô: “Thiên Tuyết, anh đã trở về! Em thế nào? Thiên Tuyết anh rất nhớ em!”

Thanh âm cùng vòng tay quen thuộc khiến Dụ Thiên Tuyết như muốn rơi lệ, nhưng vẫn nhịn xuống, đẩy bả vai dày rộng của người đàn ông cao ngất này ra, đôi mắt sắc lạnh như nước, cười cười: “Anh có lời cứ nói, không nên động tay động chân.”

Lông mày của Trình Dĩ Sinh nẩy lên, một tia bị thương thông khổ xẹt qua đáy mắt.

“Thiên Tuyết.....” Sắc môi của anh nhợt nhạt khô nứt, trong ánh mắt thâm thúy ngưng trọng tâm tình: “Em không biết mấy ngày nay anh ở bên ngoài đã trải qua thế nào đâu, em cũng không thể tưởng tượng nổi tâm của anh có bao nhiêu thống khổ! Anh cho rằng anh có thể chịu đựng được.....Thực sự không còn cách nào, anh không thể bỏ mặc em, anh nhất định phải trở về! Nhưng hiện tại anh không thể xuất hiện ở bên ngoài, em biết không, nếu để cho anh trai của Dạ Hi bắt gặp, ngay cả mạng sống của anh cũng không còn!”

Nhắc tới Nam Cung Dạ Hi, trong lòng Dụ Thiên Tuyết nhói đau, bỗng chốc hơi thở bắt đầu suy yếu.

“Vậy sao?” Sắc mặt cô tái nhợt, ánh mắt thăm thẳm lảng lảng nhìn anh: “Cô ấy thế nào? Sống có tốt hay không? Con của hai người đâu? Khoảng mấy tháng nữa thì ra đời?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Trình Dĩ Sinh có chút khó coi.

“Thiên Tuyết, em nghe anh giải thích.....”

“Anh nói.” Đôi mắt Dụ Thiên Tuyết trong suốt lạnh lùng: “Tôi đang nghe.”

“Thiên Tuyết!” Cô bình tĩnh khiến Trình Dĩ Sinh không thể chịu được, lắc lắc bả vai của cô: “Anh bỏ trốn theo Dạ Hi không phải vì chính mình, anh là vì tương lai của chúng ta, em biết không? !”

Dụ Thiên Tuyết cẩn thận nhìn anh, giống như không nhận ra anh ta, tiếp theo liền bật cười.

“Anh cùng cô ta lên giường mang thai rồi bỏ trốn là vì tôi! Trình Dĩ Sinh, anh còn có thể hoang đường hơn nữa không? !” Thanh âm của cô run rẩy, tâm tình cũng nhịn không được nữa.

“Anh biết nói thế này rất hoang đường!” Trình Dĩ Sinh cau mày, vẫn như cũ hy vọng có thể giải thích: “Nhưng mà Thiên Tuyết, anh với em đã sống ở thành phố này năm năm rồi, rờn rã năm năm, em cũng biết chúng ta đã dành dụm được bao nhiêu tiền! Anh muốn kết hôn với em, nghĩ cả đời sẽ ở bên em, nhưng anh lại không cho em được gì cả! Ngay cả một mái nhà anh cũng không thể cho em!”

Ánh mắt anh đỏ hồng, cường ngạnh khắc chế thân thể run rẩy: “Anh có thể để cho em cùng anh thuê một căn phòng rồi kết hôn với nhau sao? Anh có thể để con mình ra đời trong một căn phòng thuê sao! Thiên Tuyết, anh là đàn ông! Anh có thể chỉ lên trời thề là anh yêu em! Anh hi vọng mình có thể vì em mà chuẩn bị tốt hết thảy, để tương lai em không cần bôn ba khổ cực, không cần mỗi ngày mệt mỏi ngay mắt cũng không mở ra nổi mà còn phải tính toán tháng này chúng ta đã chi tiêu bao nhiêu! Anh biết rõ em còn phải cho Thiên Nhu làm phẫu thuật, em còn muốn cho em ấy tiếp tục đi học, những thứ này anh không thể không làm thay em được!”

“Cho nên?” Hai mắt của Dụ Thiên Tuyết sắc bén quan sát anh: “Đó là lí do mà anh cùng người phụ nữ khác quấn lấy nhau, mạo hiểm tính mạng mang theo cô ấy bỏ trốn!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cút Xa Một Chút

Trong đôi mắt của Trình Dĩ Sinh, thoáng qua một tia đau đớn.

Anh thật sự đã nghĩ tới hậu quả của việc bỏ trốn cùng Nam Cung Dạ Hi, có quá nhiều kết cục đáng sợ đang chờ anh hứng chịu, thế nhưng, những chuyện mang tới sự sợ hãi đó, cũng không bằng một ánh mắt lạnh bạc oán hận của cô!

“Thiên Tuyết....” Anh cúi đầu run rẩy, thanh âm vẫn thuần hậu dễ nghe như trước: “Em biết, nhà Nam Cung là nhà giàu có nhất thành phố Z, anh chỉ vô tình quen biết Dạ Hi....Cô ấy yêu thích anh! Cô ấy là con gái duy nhất của Nam Cung lão tiên sinh, coi như có phạm lỗi lớn hơn nữa cũng không thể bị đuổi ra khỏi nhà! Chỉ cần anh có thể nắm bắt được cô ấy, cuộc sống của chúng ta về sau căn bản không cần lo lắng!”

Gương mặt tuấn tú của Trình Dĩ Sinh ửng đỏ, kích động bắt lấy bả vai của cô rất sợ cô biến mất trước mắt mình: “Thiên Tuyết, em chờ một chút, cho anh thêm chút thời gian anh nhất định có thể dàn xếp tất cả mọi chuyện! Dạ Hi có con với anh, cô ấy sẽ không để cho con của mình không có ba, nhà Nam Cung tiếp nhận anh là chuyện sớm hay muộn mà thôi, đến lúc đó anh nhất định có thể làm cho em không cần lo chuyện cơm áo, anh cũng không để cho em chịu khổ nữa, Thiên Tuyết....”

“Đủ rồi....” Hơi thở của Dụ Thiên Tuyết mong manh, đôi mắt trong suốt dần mờ sương, cúi đầu nói một câu rồi lại ngược mắt nhìn anh, sâu xa hỏi: “Tiền đâu?”

“Trình Dĩ Sinh, tiền tôi để dành cho Thiên Nhu làm phẫu thuật đâu?” Cô nói từng chữ rõ ràng, nghẹn ngào như muốn khóc ra máu, nghiến răng hỏi.

“Tiền....” Ánh mắt Trình Dĩ Sinh né tránh, áy náy không thôi, chậm rãi nói: “....Đã không còn, Thiên Tuyết, em cũng biết Dạ Hi đã quen tiêu tiền như nước, cô ấy nhất thời xúc động kéo theo anh bỏ trốn, căn bản cũng không cần nhắc đến hậu quả! Cô ấy xài tiền như nước cũng không tính toán gì, cuộc sống trước kia của cô ấy chính là như vậy, anh không thể không đưa tiền cho cô ấy!”

“Bất quá Thiên Tuyết, em không cần gấp gáp, về sau sẽ tốt thôi! Về sau chúng ta.....”

“Trình Dĩ Sinh....” Thanh âm của Dụ Thiên Tuyết khàn khàn nhẹ nhàng gọi anh, cánh tay tái nhợt kiên định đẩy bàn tay của anh ra khỏi vai mình: “Anh không cần nói nữa, tôi sợ nhất thời tôi nhịn không được mà giết chết anh.Anh biết khoản tiền kia tôi đã để dành trong bao lâu không? Anh biết Thiên Nhu mù đã ba năm nay, chị em tôi đã chờ đợi cơ hội phẫu thuật này bao lâu không!”

Ánh mắt của cô đỏ hồng, cấu kính quát lớn làm Trình Dĩ Sinh chấn kinh đứng nguyên tại chỗ.

“Thiên Tuyết....” Thật lâu anh mới tìm lại được hô hấp cùng thanh âm của mình, khó nhọc nhấn rõ từng chữ: “Chúng ta lập tức sẽ tốt thôi....Chờ anh cùng Dạ Hi kết hôn, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề....”

“Trình Dĩ Sinh! !”

Thanh âm của Dụ Thiên Tuyết gào thét, hung hăng cắt đứt lời anh: “Tôi cần anh leo lên người của phụ nữ khác lấy tiền tôi nuôi tôi sao!”

Cô nói sang sảng, bao hàm cả oán hận cùng tức giận, cánh tay mảnh khảnh nâng lên chĩa thẳng vào màn đêm đen nhánh! Lạnh lùng nói: “Anh mở to hai mắt nhìn rõ ràng cho tôi! Cả thành phố Z có bao nhiêu đàn ông có tiền, tôi, Dụ Thiên Tuyết có biết bao nhiêu lựa chọn cho cuộc sống của mình! Tôi muốn tiền sao? Tôi muốn nhà sao? Tôi muốn người đàn ông của tôi lên giường với người phụ nữ khác để kết hôn rồi đến lo cơm áo cho tôi sao! Minh anh vô sỉ là được rồi.Không cần kéo tôi vào cùng!”

Hai tròng mắt của cô đã đông đầy nước mắt, chua xót, khuấy nhức, thống hận, điên cuồng đan xen trong lòng cô, làm cả người cô run rẩy!

Trình Dĩ Sinh hoàn toàn luống cuống, sắc mặt tái nhợt, gấp gáp đến độ tiến lên ôm lấy cô, ôm lấy thân thể mềm mại mong manh làm cho anh đau lòng, run giọng nói: “Không phải như vậy..... Thiên Tuyết, anh yêu em, anh không thể không có em ở bên cạnh anh!”

Cả người của Dụ Thiên Tuyết lạnh như băng, dùng hết khí lực toàn thân giãy giụa.

Dưới bầu trời đêm, Nam Cung Kinh Hiền an tĩnh ngồi ở trong xe nhìn chăm chăm một đôi nam nữ đang dây dưa, sắc mặt càng lúc càng xanh mét, ngón trỏ thon dài cùng ngón cái chậm rãi vuốt ve, từ từ dùng sức, cảm thấy từ trước tới nay chưa từng có cảnh tượng nào chướng mắt đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Xem Cô Giải Thích Với Anh Như Thế Nào!

Dưới bầu trời đêm, Nam Cung Kinh Hiền an tĩnh ngồi ở trong xe nhìn chăm chăm một đôi nam nữ đang dây dưa, sắc mặt càng lúc càng xanh mét, ngón trỏ thon dài cùng ngón cái chậm rãi vuốt ve, từ từ dùng sức, cảm thấy từ trước tới nay chưa từng có cảnh tượng nào chướng mắt đến như vậy.

“Cầu xin em đừng rời xa anh, Thiên Tuyết!” Trình Dĩ Sinh kinh hãi ôm lấy cô: “Anh không thể không có em, anh làm tất cả đều là vì tương lai của chúng ta, em phải tin tưởng anh.....” chương mới nhất đăng trên dlequydon

Một tiếng “Chát” giòn vang, một bạt tai nóng rất đánh thẳng vào trên má của anh.

“Cút xa một chút, anh làm cho tôi ghê tởm!” Dụ Thiên Tuyết khàn khàn nói, đôi mắt trong suốt kịch liệt lay động, nói xong liền xoay người hối hả tránh ra.

“Thiên Tuyết!” Trình Dĩ Sinh gầm nhẹ một tiếng muốn đuổi theo, nhưng không biết làm sao khi dòng xe cô đã bắt đầu lưu động, anh bị một chiếc xe mạnh mẽ lao tới đánh lui trở lại ven đường, chỉ có thể nhìn bóng dáng gầy gò của cô dần biến mất trong tầm mắt.

Dụ Thiên Tuyết đứng trong ánh sáng mờ ảo từ những ngọn đèn của nhà hàng, màn đêm tối đen tịch liêu, cô cố nén nước mắt thủy chung cũng không để rớt xuống, chẳng qua là cô biết, chỗ dựa sau lưng cô, tình cảm năm năm vất vả tạo dựng tựa như một bức tường đất, đã ầm ầm sụp đổ mất rồi.

Mà trong chiếc Lamborghini xa hoa, Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng ngưng mắt nhìn bóng dáng Trình Dĩ Sinh, thấp giọng nói mấy câu vào điện thoại di động, ngón tay thon dài vòng qua vô-lăng cấp tốc xoay ngược lại, đôi mắt bình tĩnh lạnh thấu xương khiến người ta khiếp sợ!

Phương hướng xe chạy tới rõ ràng chính là nhà hàng, anh rất muốn biết, Dụ Thiên Tuyết, cô gái này sau khi nhìn thấy anh sẽ giải thích như thế nào!

Ngón tay ưu nhã vuốt ve cánh môi, trong con mắt âm lãnh của Nam Cung Kinh Hiền hiện rõ sự hờn giận.

Nhà hàng.

Hơi nóng tản ra từ đĩa bít-tết, rượu vang đỏ tinh khiết và thơm tho, cũng không thể kích thích thị giác cùng thính giác của cô.

Thấy bóng dáng mảnh khảnh của cô đi vào, Tâm Tâm mặc đồng phục bồi bàn chạy tới hỏi: “Thiên Tuyết, mình nghe nói cậu xin thôi việc á.....cậu không làm ở đây nữa sao?”

Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt tiếp nhận cái đĩa, cả người cô giống như một động vật nhỏ bị mưa to xối ướt, cô đơn, trong suốt.

Lông mi khẽ run, Dụ Thiên Tuyết ký tên mình lên bản giao ca, tái nhợt cười cười: “Đúng vậy, về sau không thể cùng cậu nghe nắng.”

“Nhưng mà tại sao vậy? Cậu không phải nói là cậu thiếu tiền sao, tiền lương nơi này cao như vậy, việc làm cũng không phải mệt lắm, cậu đi đâu mà tìm được việc làm như ở đây.....” Tâm Tâm nói thảm, đột nhiên hai mắt tỏa sáng: “Thiên Tuyết, cậu không phải là đã tìm được kim chủ gì đó rồi chứ? !”

“Không có.” Thanh âm của Dụ Thiên Tuyết có hơi khàn, cười cười: “Về sau đành phải dựa vào chính mình.”

Tâm Tâm càng lúc càng tò mò, vừa định muốn nói gì đó, cũng cảm giác được di động của Thiên Tuyết đặt trên bàn đang rung, cô rướn đầu tới nhìn thoáng qua, nói ra một cái tên: “Lam Úc, bạn của cậu à?”

Trong lòng của Dự Thiên Tuyết căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lập tức cầm lấy, bắt máy.

“Bác sĩ Lam”

“Thiên Tuyết, cô tới đây một chuyện! Nhanh lên!” Thanh âm Lam Úc thờ hồn hèn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dự Thiên Tuyết lập tức càng thêm tái nhợt, cúp điện thoại di động, đầu ngón tay cời dây buộc đồng phục bồi bàn phía sau cổ, có chút run rẩy đặt đĩa thức ăn vào trong tay Tâm Tâm: “Tâm Tâm làm phiền cậu.Em gái mình đột nhiên có chuyện, mình muốn nhanh chóng đến đó!”

Cô không biết Thiên Nhu xảy ra chuyện gì, nhưng nghe giọng nói của Lam Úc cũng đủ để cô khẩn trương! mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dlequydon

“Ừ được!” Tâm Tâm nhìn mặt mà nói chuyện, vội vàng nhận lấy đồng phục bồi bàn trong tay cô, đi trên đôi giày cao gót đưa cô ra tới cửa, cau mày đi cả nhắc gọi một tiếng: “Thiên Tuyết cậu đi chậm một chút nha! Chú ý an toàn!”

Đêm khuya tại viện điều dưỡng, tiếng máy móc tích tích vang lên thành một đoàn.

Thân ảnh mảnh khảnh của Dự Thiên Tuyết trong đêm giá rét vô cùng đơn bạc, trên trán cô rỉ ra mồ hôi, đầu tiên là đến phòng bệnh nhìn một chút, không có bóng dáng của Thiên Nhu và Lam Úc, liền chạy ra ngoài, đi qua hành lang đến một căn phòng cấp cứu, lúc này, cô mới cảm giác được ánh đèn nơi đây rất sáng, một tiếng động lớn rồi những âm thanh huyền ảo từ trong phòng truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cô Gái, Cô Chưa Một Lần Chịu Nghe Lời!

Thân ảnh mảnh khảnh của Dự Thiên Tuyết trong đêm giá rét vô cùng đơn bạc, trên trán cô rỉ ra mồ hôi, đầu tiên là đến phòng bệnh nhìn một chút, không có bóng dáng của Thiên Nhu cùng Lam Úc, liền chạy ra ngoài, đi qua hành lang đến một căn phòng cấp cứu, lúc này mới cảm giác được ánh đèn nơi này rất sáng, một tiếng động lớn rồi những âm thanh huyền ảo từ trong phòng truyền đến.

“Tiểu Nhu!

Sắc mặt của Dự Thiên Tuyết tái nhợt, vừa chạy tới liền nhìn thấy giường bệnh được đẩy ra, băng gạc trắng muốt quấn đôi mắt, cô gái trẻ tuổi ở trên giường bệnh khẽ trần trọc, cắn môi rên khẽ. chương mới nhất đăng trên dlequydon

“Chị.” Thanh âm của Thiên Nhu run run, mồ mẫm cầm lấy bàn tay của Dự Thiên Tuyết, nhỏ giọng mà rõ ràng nói cho cô biết: “Chị ơi, đau quá.”

Dự Thiên Tuyết đau lòng xót dạ, vừa muốn nói gì đó thì hai vai đã bị giữ chặt, từ phía sau, Lam Úc thở gấp tiến tới, cúi đầu nói: “Thiên Tuyết, trước tiên buông tay để cho em ấy vào phòng, tôi sẽ từ từ nói với em.”

“Tại sao lại đau?” Hơi thở của Dự Thiên Tuyết mong manh, đôi mắt trong suốt man mác sợ hãi, quay đầu lại nhìn Lam Úc: “Không phải là chỉ có mắt không nhìn thấy thôi sao? Tại sao lại đau?”

“Thiên Tuyết.” Lam Úc do dự nghẹn giọng, dùng sức xoay thân thể của cô lại kéo về phía sau: “Ngoan, trước tiên đừng động vào em ấy!”

Trong khoảnh khắc cô còn đang hoảng hốt thì giường bệnh đã bị đẩy đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dự Thiên Tuyết đã tái nhợt, nhìn giường bệnh càng lúc càng xa, trong lòng giống như là có đồ vật gì đó bị đoạt đi, cô vô ý thức bắt lấy tay áo Lam Úc, trong lòng hoang mang khủng hoảng.

“Chuyện gì xảy ra? Anh có thể nói cho tôi biết được chưa?” Ánh mắt của cô trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết có hương vị diễm đam đáng yêu.

“Thiên Tuyết.” Lam Úc cúi đầu gọi một tiếng: “Em không cần phải khổ cực kiếm tiền nữa.Phẫu thuật của Thiên Nhu đã hủy bỏ, không cần tiếp tục.”

Toàn thân Dự Thiên Tuyết bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn càng tái nhợt hơn: “Tại sao? Anh có ý gì?” truyện chỉ đăng tại dlequydon

Dưới ánh đèn, khuôn mặt ôn nhả tuần dật của Lam Úc trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nhìn về phía cô, tiếng nói trầm thấp như phát ra từ Địa ngục, lại ôn nhu nhẹ nhàng như âm nhạc, an ủi: “Thiên Tuyết, một tháng trước đôi mắt của em ấy đã chuyển biến xấu đi, đến giai đoạn này, dù có giác mạc cũng không còn biện pháp.”

Lam Úc tiến đến gần cô, trong ánh mắt thâm thúy chỉ còn lại tro tàn: “Xin lỗi Thiên Tuyết, chúng tôi đã trì hoãn quá lâu.”

“Em ấy vĩnh viễn không thể nhìn thấy nữa.” Anh cúi đầu, nói trọn câu cuối cùng.

Một giây kia, lòng Dụ Thiên Tuyết thực sự kinh sợ cùng khủng hoảng! Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sau khi tiếp nhận tin khủng khiếp này đã trở nên trắng bệch, suýt nữa đứng không vững, tay vịn vào vách tường mới miễn cưỡng ổn định thân thể, toàn thân đều trở nên lạnh buốt.

Thời điểm đến viện điều dưỡng đã là đêm khuya.

Thân ảnh cao lớn rần ròi của Nam Cung Kinh Hiên đứng dựa vào xe, anh đợi đã hai giờ vẫn chưa thấy Dụ Thiên Tuyết đi ra cổng.

Sương mù lượn lờ, ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng, hai đầu lông mày đã chau lại vì tức giận, tên Trình Di Sinh kia đêm nay sẽ chạy không thoát, Dạ Hi cũng thuận lợi tìm được, chỉ còn lại Dụ Thiên Tuyết!

Ngón tay lần thứ hai bóp huyết thái dương, trời đã rất khuya, gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên trong sương mù càng lúc càng xanh mét.

Anh chưa từng chờ đợi một người phụ nữ nào trong thời gian dài như vậy!

Tàn thuốc bị hung hăng giẫm tắt dưới chân, anh nhấc chân đi vào viện điều dưỡng.

Quả nhiên.....

Trên ban công, bóng dáng mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết đang dựa vào hàng rào bảo vệ, gió đêm thổi tung mái tóc cô một cách mất trật tự.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên nheo lại, anh đi tới, hai tay chống hai bên người cô, dùng tư thế kiêu căng vây cô vào trong ngực cúi đầu nói: “Gặp lại người tình cũ vui vẻ không? Hả?”

Thanh âm của anh tràn ngập nguy hiểm, sống lưng Dụ Thiên Tuyết chợt lạnh buốt, nghiêng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt âm hồn bất tán.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô, giờ phút này tái nhợt đến nỗi làm người ta sợ hãi. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Không phải anh đã bắt được người sao? Còn muốn thế nào nữa?” Tiếng cô khàn khàn, trong ánh mắt trong suốt vẫn hàm chứa sự quật cường.

“Cô nói xem?” Nam Cung Kinh Hiên nghiêng răng nói ra ba chữ này, đột nhiên xoay thân thể của cô lại, đè ép lên người cô hơi thở trực tiếp phả vào gương mặt cô: “Nếu như tôi không theo chân cô đến nhà hàng, cô sẽ ngoan ngoãn nói cho tôi biết hành tung của Trình Di Sinh sao! Cô gái, cô chưa một lần chịu nghe lời!”

“....” Dụ Thiên Tuyết cảm giác được cánh tay anh giam cầm thắt lưng mình, cô vừa ngược lên liền bị hơi thở của anh phả vào mặt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đây thân hình cao lớn của anh: “Anh lui về phía sau một chút, còn nữa, đừng ôm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Đều Bởi Vì Anh!

Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên đen lại, cảm giác được bàn tay nhỏ bé của cô chống đỡ trên ngực mình, chứng tỏ trong lòng cô ghét anh tới gần đến như thế nào, đôi mắt rét lạnh, cánh tay cứng như sắt càng siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô hơn, cùng thân thể của mình dán sát vào nhau.

Bao gồm khuôn ngực đầy đặn mềm mại của cô, cũng cùng anh dán sát không hề có khoảng cách. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

“Tôi không buông.Thì thế nào?” Anh hạ thấp giọng, trong đôi mắt thâm thúy chứa đựng sự tức giận lạnh như băng, kè sát vào mặt cô.

Toàn thân Dụ Thiên Tuyết phát run, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“....Cách tôi xa một chút.” Cô buông tha cho cánh môi đã bị mình cắn đến trắng bệch, run giọng nói.

“Ha.” Nam Cung Kinh Hiên bỗng nở nụ cười trào phúng, trên gương mặt tuần tú là vẻ kiêu căng cùng phách lối trước sau như một: “Không phải tôi đã nói với cô rồi sao? Được tôi đừng chạm là vinh hạnh của cô!”

Anh luôn luôn thô bạo, giờ phút này cánh tay nắm chặt eo cô, làm cô vô cùng đau đớn, Dụ Thiên Tuyết chăm chú theo dõi anh, trong mắt đã hiện lên sự kháng cự.

“Vinh hạnh? Nam Cung Kinh Hiên, tôi nên cảm tạ anh sao? Cảm tạ anh liên tục quấy rối tôi khi dễ tôi, ép tôi không còn đường để đi! Tôi có chỗ nào có lỗi với anh, anh nói cho tôi biết! Anh có thể trả thù tôi, có thể ức hiếp tôi, có thể khiến cho tôi sống không tốt cũng không sao, tôi không quan tâm!

Nhưng mà Thiên Nhu có chộc tới anh sao? Anh nói đi!” chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Đôi mắt xinh đẹp đã tràn đầy nước mắt, cả người cô run rẩy.

Nam Cung Kinh Hiên nghe cô nói xong cũng có chút mơ hồ, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy cô thật sự vô tội, chẳng qua là anh vẫn muốn chinh phục cô gái này mà thôi! Cô ở trong ngực anh, gần sát như vậy, ngoại trừ ánh mắt thống hận cùng chán ghét thì không còn gì khác nữa sao!

Gương mặt tuần tú hơi giận, anh lãnh ngạo đáp lại: “Tất cả là cô ban tặng! Dù Thiên Tuyết, chỉ cần cô ngoan ngoãn một chút thì tôi cũng sẽ không đối xử với cô như vậy! Tôi có thể nói cho cô biết, hiện tại Trình Dĩ Sinh đã rơi vào trong tay tôi, cô cũng giống vậy không thể trốn thoát! Về phần em gái cô, hừ.” Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, thái độ kiêu ngạo, trong đôi mắt tràn đầy khinh miệt: “Cô ta thế nào? Mù sao? Đã chết rồi sao? Không chết thì đừng tới tìm tôi nói!”

Dụ Thiên Tuyết trợn to hai mắt nhìn anh, dường như không phải đang nhìn một người, mà là đang nhìn một ác ma!

“Buông tôi ra.....” Bị thống ủy khuất ngập trời làm cho cô mất đi khí lực, Dụ Thiên Tuyết gãy giữa, mắt không chế gào thét, “Anh buông tôi ra!”

“Đáng chết.....” Nam Cung Kinh Hiên bị động tác kịch liệt của cô làm cho trở tay không kịp, gương mặt xanh mét kéo cô vào trong lòng, thân thể cảm giác được sự đau đớn cùng khoái cảm đồng thời xông tới, thật sự không chịu nổi cô gái này cứ gãy giữa kháng cự ở trong lòng anh, rống to một tiếng: “Cô còn tiếp tục gãy giữa nữa thì coi chừng tôi cường bạo cô!”

Tiếng rống nổi điên của anh làm Dụ Thiên Tuyết chấn kinh đứng nguyên tại chỗ, nhưng vì đau buồn đã dồn nén trong lòng quá lâu, giờ đây tất cả như vỡ òa: “Khốn kiếp, tôi hận anh! Anh có biết em ấy đã thật sự không thể nhìn thấy được nữa không, em ấy mù em ấy thật sự mù rồi! Anh hài lòng chưa? Đều bởi vì anh! Cũng bởi vì anh cướp đi giác mạc của em ấy, anh có biết đó là cơ hội cuối cùng của em ấy hay không, anh có biết hay không! !”

Cô vừa khóc, vừa dùng hết hơi sức liều mạng đánh đấm người đàn ông trước mặt. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Á.....!” Trên mặt Nam Cung Kinh Hiên bị cô cào chảy máu, bên nhon đau nhức, gương mặt tuần tú vội vàng nghiêng qua một bên, gầm nhẹ một tiếng: “Đủ rồi! Dụ Thiên Tuyết cô dừng tay cho tôi!”

Dụ Thiên Tuyết không chút để ý tới lời uy hiếp của anh, liều mạng đánh anh, khóc la, đau thương.

“Tôi đã đồng ý với mẹ sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt.... Em ấy chỉ mới 17 tuổi, anh nói đi về sau em ấy phải làm sao bây giờ! Nam Cung Kinh Hiên, tôi hận anh! Tôi hận anh.....” Trần ngập ủy khuất cùng thống hận, vào thời phút này cô đều phát tiết ra ngoài.

Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày hơi khiếp sợ, anh không muốn chỉ vì một quyết định của mình lại tạo thành hậu quả như thế, bàn tay phải dùng lực liền bắt được một cái cổ tay của cô, nhưng cũng không ngăn cản được cánh tay kia, gương mặt tuần tú tức khắc bị một tát mạnh mẽ!

“Á.....” Toàn thân của Nam Cung Kinh Hiên đều bị cô điên cuồng đánh đấm tới tấp, âm thầm nguyên rủa một tiếng: “Đáng chết”, túm chặt hông của cô, ép cô dựa vào thành lan can, ngửa đầu, một tay nâng cô lên đặt cô ngồi lên trên thành lan can!

Bạn đang đọc truyện *Chộc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chính Cô Không Có Tình, Đừng Trách Tôi

Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng, cảm giác lo lắng chơi vui giữa bầu trời đêm làm cho trái tim đã tan nát của cô lại bị thương nặng thêm lần nữa.

Cuối cùng, Nam Cung Kinh Hiên có thể thở một hơi, gương mặt tuần tú lạnh lùng chăm chú nhìn nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Cô mà còn khóc lóc om sòm, tôi sẽ trực tiếp từ nơi này quăng cô xuống!”

Tay của Dụ Thiên Tuyết gắt gao nắm chặt lan can, lại bị anh hung hăng gỡ ra nắm vào trong tay mình, khiến cho anh trở thành điểm bám vịn duy nhất của cô.

“.....” Cô dần lấy lại bình tĩnh - ý thức trở về đại não, nước mắt đông đầy nóng hổi như trước, mái tóc mềm mại bị gió thổi bay tán loạn tạo cảm giác tuyệt đẹp mà mê lương: “Nam Cung Kinh Hiên.....Tôi hận anh, tôi hận không thể giết chết anh! !”

“Ha ha.....” Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, buông một tay của cô ra: “Tốt, tôi giết tôi đi!” đọc chương mới nhất trên ddlequydon

“Á.....! !” Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng níu lấy tây trang của anh, bị dọa sợ đến nước mắt trào ra một lần nữa, nóng hổi chảy đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt: “Đừng làm tôi sợ.....Tôi sợ độ cao, tôi thật sự sợ độ cao! !”

Nam Cung Kinh Hiên cực kỳ hưởng thụ giây phút ngắn ngủi cô chịu khuất phục, đôi mắt ẩn sâu sự kiêu căng khẽ nheo lại, chậm rãi đi tới ôm cô, ôm cô đặt xuống, nắm chặt tay của cô tránh cho cô nổi điên lần nữa, thấp giọng tà mị nói: “Sớm ngoan ngoãn như vậy phải tốt không, hửm?”

Hai chân của Dụ Thiên Tuyết mềm nhũn, thống hận bản thân yếu đuối, cô cắn môi, nước mắt lớn như hạt đậu tràn mi, thấm ướt áo sơ mi bên trong tây trang của anh.

“Tôi hận anh.Tôi hận anh tôi hận anh! !” Cô khàn giọng kêu lên, bị giam cầm trong lòng anh không thể động đậy dù chỉ một chút, cổ tay trắng nõn bị một bàn tay siết chặt, toàn thân run rẩy không ngớt.

Nam Cung Kinh Hiên chỉ coi như cô phát tiết chút tức giận còn sót lại, chịu đựng vết thương trên mặt bị chảy máu đau xót, đợi cô khóc xong.

“Được rồi! Còn khóc nữa tôi đảm bảo dù cô thật sự ngã xuống tôi cũng không quan tâm!” Rốt cuộc anh nhìn không được, lạnh giọng khiển trách!

Dụ Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, đôi môi không chút huyết sắc giật giật như muốn nói cái gì, nhưng trước mặt bỗng tối sầm ngửa đầu vô lực ngã trong lòng anh, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên buồn bã, vội vàng đưa tay giữ chặt thân thể đang trượt xuống của cô. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Ngất đi?

Đôi mày tuấn dật của Nam Cung Kinh Hiên cau lại, trong khoảng cách gần gũi như vậy, anh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tái nhợt, nước mắt chảy đầy mặt.

Anh đích thật có tàn nhẫn một chút, chẳng qua là ngẫm nghĩ lại.....Em gái mà cô luôn miệng nhắc tới kia, thật sự đã không nhìn thấy rồi sao?

Quý thần xui khiến, trong đôi mắt thâm thúy của anh thoáng qua một tia sáng quý dị, cúi người ôm lấy cô, cô nhẹ đến nỗi anh không cảm thấy sức nặng, nhẹ tựa lông vũ.

Trong màn đêm tối đen như mực, người đàn ông cao lớn rần ròi mở cửa xe, ôm một cô gái nhỏ đang hôn mê nhét vào ghế phụ, vô ý thức vén những sợi tóc rối trên mặt cô, giúp cô nịt chặt dây an toàn, cài khóa tại một bên hông mảnh khảnh chưa đầy một nắm tay của cô. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Tôi thật sự là trúng tà mới có thể mang cô đi.” Thủy triều gợn sóng trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên, cúi đầu nói xong, đứng dậy đóng cửa xe.

Lam Úc đang quan sát ghi chép số liệu nữa ngày rồi mới lặng lẽ rời khỏi phòng, bây giờ, Thiên Nhu hoàn toàn còn chưa biết xảy ra chuyện gì, cho nên anh liên tục nhíu mày, cũng không dám nói thêm điều gì, đến khi đi ra ngoài mới thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía ban công, lại ngoài ý muốn phát hiện bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối kia đã không còn đứng ở nơi đó.

“Thiên Tuyết!” Anh khẽ gọi, nóng lòng chạy tới, nhìn bốn phía đều không thấy cô.

Hạ tầm mắt nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy một chiếc xe đen bóng lướt qua tạo thành một đường vòng cung ưu nhã, nghênh ngang rời đi.

Biệt thự nhà Nam Cung.

Kiến trúc xa hoa như cung điện, một người đàn ông tuấn mỹ như thiên thần từ trong xe bước ra, sắc mặt phức tạp ôm một cô gái nhỏ từ ghế phụ ra, mặc dù thần sắc không kiên nhẫn, động tác lại theo bản năng vô cùng cẩn thận.

“Là chính cô không có tình.Đừng trách tôi.” Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên có một tia khát vọng, vầng trán kiêu căng tỏa hàn khí ra bốn phía, chế trụ vòng eo mềm mại, kẻ sát vào mặt cô, cảm nhận được cô hô hấp yếu ớt, âm ảch nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Ngọn Lửa Thiêu Đốt Trong Thân Thể

Tất cả mọi người trong biệt thự đều khiếp sợ, nhưng bởi vì sắc mặt khó coi của Nam Cung Kinh Hiên mà câm như hến.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh ôm cô đi thẳng về phòng của mình, đặt thân thể mềm mại không xương của cô lên trên giường, Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày, anh chưa từng thử qua tư vị ôm ấp một phụ nữ như vậy, thân thể mềm mại ở trong ngực anh, giống như một bảo bối trân ái cần anh yêu thương che chở, ngón tay ưu nhã gạt những sợi tóc rơi trên trán cô, chạm vào làn da lạnh buốt.

Nước mắt của cô, vẫn còn đọng lại trên mặt.

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu, nghe theo ý nguyện của mình hôn lên chiếc cằm trắng mềm của cô. chuong mới nhất đăng trên ddlequydon

Đầu lưỡi nóng bỏng rót cuộc đã nếm được nước mắt của cô, quả nhiên là chất, vừa nghĩ tới hình ảnh bi thương rơi nước mắt của cô, Nam Cung Kinh Hiên lại chậm rãi chau mày, vừa mâu thuẫn vừa đau lòng, một tay ôm chặt eo cô, tay còn lại dùng sức xé rách áo sơ mi của cô.

“Cùng tôi đấu cái gì? Cô đấu thắng sao?....” Anh tức giận, lâm bầm, hơi thở nóng bỏng phả trên mặt cô.

Trong hôn mê Dụ Thiên Tuyết ‘Úm’ một tiếng, khó chịu trần trọc.

Ánh mắt thâm thúy nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, nhớ tới hương vị mỗi lần cuồng hôn cô, Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt, thuận tay nâng vòng eo mảnh khảnh của cô lên để cho cô nằm thẳng lại, tháo dây cột tóc của cô ra, mái tóc đen óng mượt xõa tán loạn trên gối đầu xốp mềm.

Cô đẹp đến rung động lòng người.

Nâng mặt cô lên, Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng hôn, mềm mại bao trùm, ngậm mút, lại không nhịn được càng muốn hôn sâu hơn.

Cái miệng nhỏ ngọt ngào yếu ớt hít thở, anh cau mày cướp đoạt, trần trọc hôn thật sâu, nằm ở bên dưới, Dụ Thiên Tuyết hô hấp không thông, ngón tay tái nhợt chậm rãi nắm chặt ga giường, động tác của Nam Cung Kinh Hiên lại càng bộc phát cuồng dã, găm cắn môi dưới của cô, bàn tay từ sau lưng mềm nhũn thăm dò vào, cởi bỏ áo ngực, từng cái nút bung ra, để lộ đường cong ưu nhã phong tình bị che giấu dưới lớp quần áo.

Nhuyễn ngọc trong tay, anh dùng sức nắm bóp xoa nắn, dục hòa dâng cao!

“....” Trong giấc mộng Dụ Thiên Tuyết cảm thấy đau đớn, rên khẽ lại bị anh hung hăng hôn lên cánh môi hơi sưng đỏ. truyện chi đăng tại ddlequydon

Không muốn đè nén khát vọng mãnh liệt của bản thân nữa, ngón tay thon dài của Nam Cung Kinh Hiên mạnh mẽ kéo cà vạt của mình, quyết định phát tiết dục vọng đã đè nén quá lâu, từng nút áo sơ mi được mở ra, trên lồng ngực tinh trắng của anh đã chảy đầy mồ hôi.

Anh nặng nề đè ép, hô hấp nặng nhọc, hôn lên bầu ngực trần cảm trắng như tuyết của cô.

Dụ Thiên Tuyết ngửa đầu than nhẹ một tiếng, cả người run rẩy nghiêng mặt sang bên, tay nắm chặt ga giường: “Dĩ Sênh....”

Toàn thân Nam Cung Kinh Hiên chấn động!

Giống như bị một chậu nước lạnh như băng dội xuống đầu, thân hình cao lớn cứng ngắc trong giây lát, trong đôi mắt thâm thúy nổi đầy tơ máu.

Trong giấc mộng hoan ái, vậy mà cô chỉ nghĩ đến Trình Dĩ Sênh?

Giật mình một cái, Nam Cung Kinh Hiên cảm giác mình quả thực là điên rồi, cô gái này cùng Trình Dĩ Sênh ở chung một chỗ đã năm năm, giữa bọn họ sẽ không có gì xảy ra sao?

Nghĩ đến cô liễu mạng bi thương chống cự lại mình nhưng lại ngoan ngoãn nhu thuận, rên rỉ thừa hoan trong lòng Trình Dĩ Sênh, gương mặt tuấn tú lập tức đen sì, nghiêng đầu khẽ nguyên rủa một tiếng “Đáng chết!”, lật người đứng dậy, hung dữ nhìn chằm chằm cô. mang truyện đi xin ghi rõ nguồnddlequydon

Nếu như cô tỉnh, anh nhất định sẽ bóp chết cô!

Tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, Nam Cung Kinh Hiên có chút trở tay không kịp, trong đêm tối, vẻ mặt vẫn kiêu căng lạnh lùng trước sau như một, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô thật lâu lại bắt đầu cảm thấy đau lòng.Cô gái tên Tiêu Nhu, thật sự sẽ không nhìn thấy nữa sao?

Anh hít sâu một hơi đứng dậy, kéo drap giường qua vớt xuống trên người cô, tránh để anh nhìn thêm chút nữa lại nhịn không được cưỡng bức cô, đôi mắt lạnh thoáng hiện lên một tia sáng, anh bật điện thoại di động bên cạnh lên, bấm một dãy số, giọng nói khàn khàn dằn dò mấy câu.

Cúp điện thoại di động, lửa nóng trong thân thể ngược lại càng bùng cháy hừng hực.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Anh Nói Cho Rõ Ràng, Ai Không Sạch Sẽ? !

Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng chửi rủa rồi vọt vào phòng tắm, cố gắng gạt bỏ làn da tuyết trắng kiêu diễm của cô ra khỏi đầu.

Trong đêm đen anh rót đầy mấy ly Whiskey lạnh lẽo, bóng đêm ngưng trọng.

Thân thể của Nam Cung Kinh Hiên ngao mạn tựa vào ghế salon bằng da thật, trong đôi mắt sắc bén tản ra ánh sáng lạnh, anh ưu nhã đưa ra một quyết định.

Sáng sớm, khó khăn lắm mới tỉnh lại, Dụ Thiên Tuyết rất khát nước, cổ họng khô khốc buộc cô phải mở đôi mắt vẫn còn ướt nước mắt, trước mắt là một nơi xa lạ.

Cô chậm rãi đứng dậy, ý thức từ từ thanh tỉnh, ngay sau đó trong lòng cảm thấy lo sợ! chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Đây là đâu? !

Dưới thân là giường lớn mềm mại như biển cả, drap giường trắng tinh đắp trên người.Quần áo của cô đâu? !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết trắng bệch, thấy áo ngực của mình bị ném ở bên cạnh, còn có cả áo sơ mi đã bị xé toạt hết một tay, đôi mắt trong suốt sợ hãi, cô vội vã ném cái áo bị xé rách đi, bọc người lại bằng drap rồi xuống giường, cẩn thận ngắm nhìn quan sát căn phòng.

Tối hôm qua.Cô nhớ rõ là mình ở viện điều dưỡng, đang đợi Lam Úc làm báo cáo kiểm tra cho Tiểu Nhu.

Nhưng là sau đó đụng phải gã ác ma Nam Cung Kinh Hiên.

Nam Cung Kinh Hiên!

Nhất thời trong lòng Dụ Thiên Tuyết lạnh run, mặc dù thân thể không có gì khó chịu, nhưng nhìn quần áo của cô cũng đã đủ chứng minh một số chuyện! Tức khắc trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt khuất nhục, cô bất chấp mệt mỏi cùng chua xót, chạy tới mở cửa.

“Dụ tiểu thư, cô đã tỉnh?” Chạm mặt người giúp việc, người đó kinh ngạc nhìn cô.

Dụ Thiên Tuyết chỉ dừng lại một giây, vòng qua người giúp việc rồi trực tiếp đi về phía trước, nhưng nhìn tầng lầu trống trải được trang trí xa hoa trước mắt cô bị dọa sợ, cô cần môi, chỉ có thể quay đầu lại hỏi: “Đây là đâu vậy?”

Trong đầu đã có đáp án, nhưng cô vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Đây là biệt thự Nam Cung, Dụ tiểu thư, tối hôm qua cô té bất tỉnh nên thiếu gia đưa cô về đây.” Người làm lại nói: “Cô có muốn đổi bộ y phục khác hay không? Thiếu gia đã dặn dò chúng tôi chuẩn bị.”

Quả nhiên là anh!

Khuôn mặt tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết hiện lên một tia oán hận: “Anh ta đâu?”

“Tìm tôi?” Một giọng nói du dương đậm đà truyền đến từ sau lưng cô, có sự kiêu căng cùng phách lối quen thuộc. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Dụ Thiên Tuyết run lên, quay đầu lại liền thấy Nam Cung Kinh Hiên cầm trong tay một ly rượu đỏ đi tới, thời điểm anh chậm rãi đến trước mặt cô, cánh tay cô vung lên hướng về phía gương mặt anh quét tới!

Nam Cung Kinh Hiên nắm lấy cổ tay cô, sắc mặt tái xanh: “Cô đánh đến nghiện rồi phải không? !”

“Trong lòng anh hiểu rồi!” Dụ Thiên Tuyết giãy người một cái, giống như thường ngày căn bản là không có khả năng tránh thoát, cô run rẩy, cực kỳ tức giận: “Quần áo của tôi là chuyện gì xảy ra? Nam Cung Kinh Hiên, anh giải thích rõ cho tôi!”

Đôi mắt thâm thúy thoáng qua vẻ lúng túng.

Gương mặt tuấn tú bị bức bách đến ửng hồng, Nam Cung Kinh Hiên giận quá hóa cười: “Thế nào, trách tôi tối hôm qua không có làm toàn bộ, thất vọng sao?”

“....” Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, khó có thể tưởng tượng tối hôm qua người đàn ông này đã làm những gì, sợ hãi cùng khuất nhục đồng thời dâng lên trong lòng, rung rung nước mắt: “Tôi chỉ là té xỉu mà thôi, ai cho anh dẫn tôi về đây? !”

Bàn tay nhỏ bé tái nhợt nắm chặt drap trải giường, Dụ Thiên Tuyết có một loại cảm giác bị xâm phạm mãnh liệt.

“Dụ Thiên Tuyết tôi cảnh cáo cô, nên ăn nói cẩn thận một chút!” Nam Cung Kinh Hiên cũng cầm tức dữ dần, một tay kéo cô đến trước mặt mình: “Tôi không có hứng thú chạm vào một người phụ nữ không sạch sẽ! Tối hôm qua không bóp chết cô đã coi như đã tích đức! Còn trên chộc tôi nữa cô nhất định sẽ chết!”

Khí lực của anh mạnh đến nỗi có thể bóp vỡ xương cốt người khác, Dù Thiên Tuyết đau đến muốn ngất đi, nhất thời những lời muốn nói đều không nói ra được.

“Anh nói cho rõ ràng, ai không sạch sẽ!” Cô nổi giận, thở gấp một lúc lập tức cãi lại. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Trong lòng cô tự rõ!” Nam Cung Kinh Hiên xanh mặt buồn cô ra, sợ nhìn thân thể đang bọc trong drap trải giường của cô nữa thì không chế không nổi mà cường bức cô, đôi chân dài bước về phía lầu thang: “Thay quần áo xong thì lăn xuống! Muộn một phút thử xem!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Còn Muốn Em Gái Được Sáng Mắt Không?

Dù Thiên Tuyết đứng không vững, bị anh vung tay loạn choạng va vào bình hoa không lồ ở bên cạnh, một tiếng ‘Ong’ nặng nề vang lên, suýt chút nữa cô và bình hoa đã ngã xuống đất. chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Người giúp việc đứng bên cạnh nhìn hai người tranh cãi, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt đứng nguyên tại chỗ, một câu cũng không dám nói.

.....Dù tiểu thư này rốt cuộc là ai? Cô ấy cư nhiên dám tranh chấp cùng thiếu gia, ở trong biệt thự nhà Nam Cung mà cô ấy cũng dám gọi đầy đủ tên họ của thiếu gia là ‘Nam Cung Kinh Hiên’? !

Dù Thiên Tuyết ngồi xồm xuống, hai hàng mi dài ướt nhẹp, cô xoa cổ tay của mình để làm dịu sự đau đớn kịch liệt.

“Dù tiểu thư, cô có muốn thay quần áo trước không?” Người giúp việc có hơi thương cảm nhìn cô, tiến đến nhỏ giọng hỏi.

Dù Thiên Tuyết không nói lời nào, gật gật đầu, sợ vừa mở miệng thì giọng nói liền nghẹn ngào, cô rất muốn thay Thiên Nhu mạnh mẽ chinh đồn tên ác ma kia một trận, nhưng lại không có cách nào làm được, năng lực của cô nhỏ bé như vậy, ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được.

Y phục là bộ váy màu trắng thuần sắc, nhìn rất dịu dàng đơn giản, điểm xuyến những họa tiết nhỏ càng thể hiện rõ khiếu thẩm mỹ của người chọn nó.

Mặc váy, cô có thể ôn nhu hơn một chút?

Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhã lau khóe miệng, đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại, trầm nghĩ, vút khăn ăn xuống bên cạnh.

Một loạt tiếng bước chân, anh nhìn lên trên, quả nhiên nhìn thấy một Dù Thiên Tuyết xinh đẹp đến mức khiến người ta tim đập loạn nhịp đang chậm rãi đi xuống, chẳng qua là liếc mắt một cái, nhìn thấy gương mặt kiêu căng tuấn tú của anh, ánh mắt trong trẻo của cô liền trở nên lạnh lùng quật cường, giống như rất kiên cường không thể đánh ngã, lưng thẳng tắp.

“Còn muốn Dù Thiên Nhu được sáng mắt không?” Thanh âm của Nam Cung Kinh Hiên du dương trầm bổng. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

Bước chân của Dù Thiên Tuyết run lên, tức khắc, trong đôi mắt đầy sự khiếp sợ, nhìn về phía anh.

“Anh nói cái gì?!” Cô có hơi không tin vào những gì mình vừa nghe được.

Nam Cung Kinh Hiên rất hài lòng khi thấy vẻ mặt như thế của cô, trong đôi mắt kiêu căng có một tia lãnh ngạo, lạnh giọng ra lệnh: “Tới đây, ăn hết phần điểm tâm này đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dù Thiên Tuyết tái nhợt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhịp tim đã bắt đầu đập cuồng loạn, bán tín bán nghi đi tới, run giọng nói: “Anh mới vừa nói gì? Anh có biện pháp? Anh có cách để cho Tiểu Nhu được sáng mắt?”

“Trình độ trong nước giỏi lắm cũng chỉ có thể lừa gạt loại phụ nữ không có đầu óc như cô.....” Nam Cung Kinh Hiên lộ ra một mặt khác cao quý ưu nhã, trong đôi mắt thâm thúy lại đầy vẻ giễu cợt: “Biết cái gì? !”

“Anh.....” Dù Thiên Tuyết cau mày, nghĩ không ra vì sao mỗi lần người đàn ông này mở miệng luôn là những lời nói khó nghe như thế.

“Tôi chỉ là nghe Lam Úc nói em ấy đã không còn khả năng, tôi không suy nghĩ nhiều.” Dù Thiên Tuyết chịu đựng sự nhục nhã thử giải thích, ánh mắt hi vọng nhìn về phía anh: “Anh có biện pháp đúng không? Nơi nào có thể chữa khỏi? !”

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng, kiêu căng dựa vào lưng ghế, những ngón tay thon dài đan vào nhau: “Nói cho cô biết nơi nào thì có ích sao?

Cô có thể đưa em gái mình đến đó? Hay cô đủ sức quyền rũ có thể làm cho bác sĩ tự mình tới đây?” mang truyện đi xin ghi rõ nguồnddlequydon

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, cảm thấy người đàn ông này quả thực tồi tệ xấu xa tới cực điểm, hề có cơ hội nhục nhã cô, anh cũng sẽ không bỏ qua dù chỉ một lần.

“Đúng là tôi không có năng lực! Nhưng chỉ cần có một chút hi vọng tôi sẽ không từ bỏ, anh nói đi!” Cô quật cường, hai mắt lấp lánh tỏa sáng.

Không hiểu sao trong lòng Nam Cung Kinh Hiên lại bỗng rung động, hai hàng mi dày rủ xuống, che đi khát vọng đang bùng cháy thiêu đốt trong thân thể mình: “Tình huống của em cô tôi đã điều tra qua, ở Manchester đã từng có trường hợp giải phẫu thành công, tôi có thể đưa em gái cô qua đó, nhưng chi phí bên kia không phải loại người như cô có thể gánh nổi đâu!”

Trong nháy mắt, Dụ Thiên Tuyết cảm giác mình nghe được một tin động trời.

“Anh.....Chịu giúp tôi?” Đôi mắt trong suốt lộ ra một tia mê mang, nhìn bóng dáng cao lớn rần ròi của anh, phút chốc, cảm động cùng kinh ngạc vui mừng trào dâng trong lòng: “Cảm ơn.....Nam Cung Kinh Hiên, thật sự cảm ơn anh!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Vậy Anh Đi Tìm Họ Đi, Đừng Tới Tìm Tôi!

Trong nháy mắt, Dụ Thiên Tuyết cảm giác mình nghe được một tin động trời.

“Anh.....Chịu giúp tôi?” Đôi mắt trong suốt lộ ra một tia mê mang, nhìn bóng dáng cao lớn rần ròi của anh, cảm động cùng kinh ngạc vui mừng phút chốc dâng trào trong lòng: “Cảm ơn.....Nam Cung Kinh Hiên, thật sự cảm ơn anh!”

“Cảm ơn tôi làm gì?” Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng đứng thẳng người lên, bóng dáng cao ngất to lớn tự nhiên có áp lực uy hiếp, đá cái ghế vắng ra chậm rãi đi về phía cô: “Cô có quan hệ thế nào với tôi, muốn tôi giúp cô? Hừm?”

Như bị một chậu nước lạnh dội xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới bừng sáng hi vọng của Dụ Thiên Tuyết giờ lại vô cùng thất vọng, cùng một chút oán hận kín đáo.Chương mới nhất đăng trên ddlequydon

Cô nên sớm biết, người đàn ông này không có lòng tốt như vậy!

Nhẹ nhàng hít một hơi, Dụ Thiên Tuyết đã chuẩn bị tâm lý xong, ngênh đón ánh mắt kiêu căng cương quyết của anh: “Điều kiện là gì, anh nói đi.” Suy nghĩ một chút cô lại nói thêm một câu: “Chỉ cần tôi có thể làm được.”

“A.....” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên hiện lên một nụ cười lạnh, cúi người vây cô trong phạm vi khuỷu tay của mình, lạnh giọng giễu cợt: “Dụ Thiên Tuyết, trên người của cô có cái gì đáng giá để tôi ra điều kiện à?”

“Anh.....” Trong mắt Dụ Thiên Tuyết bùng lên lửa giận, quá khứ dây dưa cùng oán hận trào dâng trong lòng, cô run giọng nói: “Nam Cung Kinh Hiên, anh nói cho rõ ràng! Nếu như không phải do anh lấy đi giấc mơ của Tiểu Nhu thì em ấy căn bản cũng sẽ không giống như bây giờ! Cái gì ra nước ngoài, cái gì Manchester, phẫu thuật là trò chơi rất vui sao? Tôi ở chỗ này khép nép cầu xin, anh chơi rất vui sao? ! Đều là bởi vì anh..... Tại sao anh đối xử với tôi như vậy? !”

Đôi mắt đẹp dè dặt nước mắt, cô thực sự không nhịn được nữa rồi, một chút ý thức cũng không giữ được mà phát tiết toàn bộ ra ngoài.

Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên cũng tối sầm, bàn tay bực tức bóp chặt cổ của cô ấn cô lên trên chiếc ghế, trong nháy mắt bị siết chặt làm cô sắp hít thở không thông, Dụ Thiên Tuyết buồn bực ngấm một tiếng muốn đẩy tay anh ra, thống khổ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhợt nhạt, nhưng lại không thể làm gì. truyện chỉ đăng tại ddlequydon

“Tôi giúp cô là để mắt tới cô! Cô, người phụ nữ đáng chết này lại không biết tốt xấu, tôi thật sự muốn bóp chết cô!” Trong đôi mắt thâm thúy đã bốc lửa, Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của cô: “Nghe đây, bắt đầu từ hôm nay tôi muốn cô làm cái gì cô tốt nhất phải làm theo cái đó! Còn nói những câu vô nghĩa nữa thì chờ mà xem!”

Anh rút cuộc buông cô ra, Dụ Thiên Tuyết vượt cổ của mình, nằm sấp trên bàn ăn chặt vật liệu mạng ho khan.

“Ăn hết bữa sáng, tôi không có tâm tình nhìn gương mặt thối kia của cô!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

Tràn đầy uất ức cùng oán hận, cô nắm chặt lấy khăn trải bàn cố gắng ổn định hơi thở, trong mắt Dụ Thiên Tuyết ứa lệ, nghĩ tới điều kiện hoang đường kia, khàn giọng nói: “Bệnh thần kinh! Anh bắt tôi giết người chẳng lẽ tôi cũng phải làm theo sao!!”

Nam Cung Kinh Hiên tức giận cười một tiếng, lạnh mặt nói: “Cô không nghe lời coi chừng tôi giết chết cô!”

“Tôi chịu đủ rồi.Tôi không phải phạm nhân!” Dụ Thiên Tuyết run giọng thì thầm, đẩy cái bàn ra, đứng lên muốn đi.

“Cô dám chạy thử xem!” Nam Cung Kinh Hiên nhìn thấu ý đồ của cô, đôi mắt rét lạnh, uy hiếp nói. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlwquydon

Dụ Thiên Tuyết vốn là vẫn lão đảo đi vài bước như cũ, nghe được lời uy hiếp của anh thì dừng lại, trong lòng càng chua xót, nước mắt cũng dâng trào lần nữa, cô đứng tại chỗ nhìn thật lâu, mới “Bộp bộp.....” đi trở về chỗ kéo ghế ra ngồi xuống, mang theo nước mắt oán hận ăn điểm tâm.

Cô không thể đi, có trời mới biết nếu tên khốn kiếp này bị chọc giận sau đó lại không biết sẽ bày trò gì với Tiểu Nhu!

Lừa gạt của Nam Cung Kinh Hiên rốt cuộc cũng tiêu tan một ít, nhìn bộ dạng ăn điểm tâm như ăn thuốc độc của cô, nhìn không được lại cười gằn một tiếng, lạnh lùng nói: “Cô, người phụ nữ này, biết có bao nhiêu người đẹp nổi tiếng chờ cơ hội ăn bữa sáng này cùng với tôi hay không? Về mặt của cô thế này là sao!”

“Vậy anh đi tìm họ đi, đừng tới tìm tôi!” Dụ Thiên Tuyết quật cường ngẩng đầu, đôi mắt long lanh trong suốt.

“Đáng chết.....” Nam Cung Kinh Hiên khẽ nguyên rủa một tiếng, vốn còn muốn nổi giận, nhưng đột nhiên thấy trong đáy mắt trong sáng của cô thoáng qua một tia toan tính, rất nhanh, nhưng vẫn bị anh bắt được.

Đích thật là trời sinh anh có chút bạo lực, đối với phụ nữ cũng không quá nhiều khách khí, sức lực nam nữ chênh lệch xa, cô đã phải chịu khổ quá nhiều rồi.

Tay cầm chìa khóa lên, Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói: “Động tác nhanh chút! Tôi ở trong xe chờ cô, cảnh cáo cô tôi không có kiên nhẫn!”

Anh nói xong, áp lực khiến người khác khiếp sợ cũng biến mất, bóng dáng mạnh mẽ rần rồ đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tại Sao Nói Tôi Bẩn

Sáng tinh mơ, chiếc Lamborghini màu đen như được bao phủ một vàng sáng mê ly, Dụ Thiên Tuyết hít thật sâu mấy lần mới ngồi vào ghế lái phụ, lòng mi thật dài chậm rãi rũ xuống, không nhìn tới gương mặt cương quyết lãnh ngạo của người đàn ông bên cạnh.

Nhưng Nam Cung Kinh Hiên lại quan sát cô qua kính chiếu hậu, làn váy trắng như tuyết tôn lên da thịt trơn bóng như ngọc, ghế ngồi màu xám nhạt càng làm nổi bật sự ôn nhu mềm mại của cô, anh cau mày, hai mắt mở to, không kiên nhẫn đợi cô ngồi ổn định.

.....Cô gái này, chỉ một động tác rất nhỏ cũng có thể làm mình mất khống chế, loại cảm giác này quá tệ.

Nhất là tối hôm, qua sau khi nếm thử một chút hương vị của cô, lại càng không thể khống chế.

“Bắt đầu từ hôm nay, từ phòng thị trường cô được điều đến phòng làm việc ở tầng cao nhất.” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp tuyên bố chuyện này, bóng dáng mạnh mẽ rần rồ lộ ra sự kiên cường cao ngạo: “Tôi sẽ không định kỳ đến Lịch Viễn kiểm tra.”

Dụ Thiên Tuyết run lên, lần nữa không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía anh.

“Tôi đến nơi đó làm gì? Tôi làm ở phòng thị trường rất tốt, lên đó tôi không biết phải làm cái gì? !”

“Tôi sẽ an bài, tóm lại cô phải lên đó!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói, lái xe quẹo qua một góc cua.

Dụ Thiên Tuyết không nói gì thêm, đôi mắt trong suốt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô biết, có nói gì cùng người đàn ông này đều vô dụng, còn phản kháng chỉ làm đau bản thân, trong xe mở điều hòa có chút lạnh, cô cố gắng ôm lấy hai cánh tay mình.

“Lạnh thì nói! Cô cho rằng ai cũng là mẹ ruột của cô nên lúc nào cũng chăm sóc và nghĩ đến tâm tình của cô sao? !” Nam Cung Kinh Hiên phát hiện ra động tác của cô, không khách khí nói một câu.

“Anh.....” Dụ Thiên Tuyết nhú đôi mày thanh tú lại, thật không biết, thì ra một câu quan tâm cũng có thể bị anh nói khó nghe như vậy.

“Chừng nào thì Thiên Nhu đi nước ngoài làm phẫu thuật, cần tôi chuẩn bị cái gì không?” Hiện tại có việc cầu người, thanh âm của Dụ Thiên Tuyết theo bản năng hạ thấp một chút.

Nam Cung Kinh Hiên kiêu căng cười một tiếng: “Còn phải xem tâm tình của tôi! Cô biểu hiện không tốt coi chừng em gái mình gặp báo ứng, tôi đã nói với cô tôi không phải là người lương thiện!”

Trong lồng ngực của Dụ Thiên Tuyết bùng cháy lửa giận, nhưng buồn nôn nhất chính là anh lấy chuyện của Thiên Nhu ra để uy hiếp, thật sự không nhận được bật thốt lên: “Anh rốt cuộc có điều kiện gì làm ơn nói rõ ràng một lần không được sao? Muốn tôi sau này trả lại tiền cho anh cũng được, bắt tôi liên tục nghe lời anh là có ý tứ gì? Không có kỳ hạn sao? Tôi làm được nhưng anh vẫn cố tình bắt nạt thì làm sao bây giờ!”

“Vậy thì lại tiếp tục làm!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng liếc cô một cái, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua liền lạnh giọng cảnh cáo: “Còn nữa.....Cô cách xa Trình Dĩ Sinh một chút cho tôi, còn để tôi nhìn thấy các người đẩy dứa không rõ cô nhất định sẽ chết!”

Một câu nói khiến Dụ Thiên Tuyết nhớ tới những ký ức ghê tởm khuất nhục kia, cũng cau mày nói: “Anh yên tâm, đàn ông đã chạm qua những người phụ nữ khác tôi không thêm, tôi thích sạch sẽ!”

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên bỗng đen xuống, lạnh giọng giễu cợt: “Chính cô cũng bản, có tư cách gì nói người khác!”

Dụ Thiên Tuyết nhàu mày sâu hơn, tức giận đến mức đôi mắt xinh đẹp trong suốt cũng muốn phóng hỏa: “Nam Cung Kinh Hiên anh không nên quá phận, tại sao anh nói tôi bản! Còn nói như vậy coi chừng tôi trở mặt với anh!”

“Cô đã từng hòa nhã với tôi sao!” Nam Cung Kinh Hiên đưa tay hung hăng bóp chặt cằm của cô, liếc mắt nhìn chằm chằm cô.

Một chuỗi tiếng nhạc du dương trầm thấp vang lên trong xe.

Cằm của Dụ Thiên Tuyết đau đến run rẩy, cô rên nhẹ cắn răng chịu đựng, thật may là điện thoại di động của anh vang lên, chẳng qua là anh lạnh lùng lườm cô một cái liền cầm điện thoại di động lên, một cánh tay khác vẫn tiếp tục lái xe, động tác ưu nhã tự nhiên.

“Vậy sao?” Nam Cung Kinh Hiên nghe điện thoại liền nhàu mày, sắc mặt lạnh đến tái xanh.

Dụ Thiên Tuyết vẫn còn đang xoa dịu cảm giác đau nhức do lực đạo của anh mang tới, vậy mà nháy mắt tiếp theo anh đột nhiên quẹo cua, xe ở trên đường cao tốc xẹt qua tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, đột nhiên thắng xe dừng lại!

“....” Thân thể Dụ Thiên Tuyết đụng vào trên cửa xe, buồn bực đau nhức khó chịu.

“A....” Trên khuôn mặt lãnh ngạo của Nam Cung Kinh Hiên hàm chứa tức giận, cười lạnh hướng đến gần cô, cánh tay đặt trên phần dựa lưng của ghế lái phụ, đôi mắt lạnh chằm chú nhìn cô trong khoảng cách gần: “Cô đoán thử coi, Trình Dĩ Sinh về sau sẽ thế nào, hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nam Cung Kinh Hiên Anh Không Cần Phải Khinh Người Quá Đáng

Đây là điểm yếu ớt nhất trong lòng của Dụ Thiên Tuyết, bị một đao đâm vào, đau nhức không thể tả xiết.

Cô vén một vài sợi tóc trên gò má, lắc lắc đầu: “Tôi không biết.”

Nam Cung Kinh Hiên vừa nhìn bộ dạng của cô vì người đàn ông khác mà lộ vẻ xúc động liền cảm tức, hận không thể bóp chết cô, lạnh lùng nhìn xuống, lạnh giọng nói: “Tên khốn kiếp kia đã cho Dạ Hi ăn cô độc gì? Há? Khiến cho nó có thể ở trước mặt ba tôi khốn khổ cầu xin, một khi Trình Dĩ Sinh chết nó cũng sẽ đi chết theo, ai dám đụng đến đứa bé trong bụng của nó, nó liền cắn lưỡi tự sát! ! Quả thực là được nuông chiều đến coi trời bằng vung!”

Một trận run rẩy đau nhói trong lòng, ngón tay tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết siết chặt dây an toàn trên người, trong mắt ngăn ngăn nước mờ mịt thê lương.

Người mà họ gọi là thiên kim nhà Nam Cung, một cô gái được nuông chiều áo cơm không cần lo, cũng có thể vì một người đàn ông như vậy mà tâm huyết phấn đấu quên mình sao? Giữa bọn họ thì ra đã đến mức này ‘Anh chết em cũng không thể sống’, Dụ Thiên Tuyết, nơi này còn có cái gì là của cô?

Nhìn cô kiềm nén nước mắt, Nam Cung Kinh Hiên thật sự bị kích thích, trong phút chốc, gương mặt tuấn tú kiêu căng trở nên xanh mét.

“Đau lòng vậy sao?” Nam Cung Kinh Hiên bị lửa giận thiêu đốt, bàn tay hung hăng nắm tóc của cô buộc cô phải ngửa mặt khuôn mặt nhỏ nhắn lên, anh cao ngạo tiến tới gần: “Dụ Thiên Tuyết, tôi cảnh cáo cô, nếu Trình Dĩ Sinh là tử huyệt của Dạ Hi, cô nên cách xa người đàn ông này cho tôi, càng xa càng tốt! Nếu như các người dám làm gì kích thích Dạ Hi, dù cô có mấy cái mạng cũng không đủ bồi thường!”

Ý thức Dụ Thiên Tuyết vốn đã tan rã, bị đau chột tỉnh lại, đôi mắt nhẹ nhàng nhìn Nam Cung Kinh Hiên, cô chưa bao giờ có cảm giác chán nản bản thân như hiện tại, tình cảm kiên trì ròng rã năm năm thì ra là chính là một giấc mộng hoang đường, vì đôi mắt của Tiểu Nhu cô phải nhìn nhin mặt cho người đàn ông này nhục nhã.

Đôi môi tái nhợt run rẩy, cô nói rõ ràng từng chữ: “Em gái anh là người, kích thích một chút cũng không được, vậy em gái tôi đáng đời chịu khổ sao, chỉ cần anh mất hứng thì không thể làm phẫu thuật, Nam Cung Kinh Hiên, anh không cần phải khinh người quá đáng! !”

Đôi mắt rung rung run rẩy, nhưng bên trong vẫn quật cường, cô không hề nhượng bộ chút nào! chương mới nhất đăng tại dlequydon

Giương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên đỏ lên, vô cùng giận dữ, lần nữa nặng nề quát khẽ: “Tôi khinh người quá đáng thì thế nào! Tốt nhất cô nên nhớ kỹ cảnh cáo của tôi, nếu không, cô và Trình Dĩ Sinh cũng sẽ chết rất khó coi, tôi cũng không ngại liên lụy thêm cái mạng hạ tiện của em gái cô đâu!”

“Anh dám đụng vào em ấy!” Trong đôi mắt ngập nước của Dụ Thiên Tuyết mang theo nồng đậm oán hận cùng đấu tranh, cái kinh kêu lên: “Anh dám động đến một cọng tóc gáy của em ấy tôi cũng sẽ liều mạng với anh, mà có chết tôi cũng sẽ kéo theo Nam Cung Dạ Hi cùng nhau xuống địa ngục!”

“Chát!” Một cái tát nóng rất giòn vang, bàn tay mạnh mẽ hung ác quét qua mặt của cô!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Dụ Thiên Tuyết nghiêng qua, dấu bàn tay từ từ đỏ ửng trên mặt, da đầu cũng bị bàn tay ở sau ót nắm chặt mái tóc đến ửng hồng, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô bị anh đánh, thanh âm “Ong ong” cùng với đau nhức ầm ầm phủ xuống đầu cô.

“Thả tôi xuống....” Nước mắt nóng hổi đột nhiên lăn dài trên mặt của Dụ Thiên Tuyết, thân hình nho nhỏ ngồi trên ghế lái phụ liều mạng giãy giụa, gằn như sục đồ, cô gào thét: “Nam Cung Kinh Hiên anh thả tôi xuống! !”

Nam Cung Kinh Hiên vội vàng giữ lấy cô, cái tát vừa rồi đến nỗi bàn tay anh cũng đau rất, không biết cái tát kia giáng xuống mặt cô đau đến mức nào, anh nghĩ mà đau lòng, rồi lại bị bộ dạng như động vật nhỏ cắn loạn của cô uy hiếp, chỉ có thể dùng sức ôm cô mới có thể ngăn cản sự điên cuồng của cô.

“Đừng làm rộn....” Anh thì thầm một tiếng, lạnh lùng quát: “Gây loạn nữa tôi sẽ bỏ cô lại trên cầu vượt!” mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dlequydon

Chính là biết rõ sự uất ức cùng chua xót trong lòng của cô nên mới thông cảm cho cô như vậy, nhưng cô căn bản cũng không cảm kích, kịch liệt giãy giụa làm cho khắp người anh đều đau nhức, loại phụ nữ này....Chính là thiếu thu thập!

“Được rồi!” Nam Cung Kinh Hiên nhúu mày hăm hừ với người trong ngực: “Coi chừng tôi trói cô đưa đến công ty!”

Đợi cô thật sự an tĩnh lại, Nam Cung Kinh Hiên vẫn chưa yên lòng, cầm hộp khăn giấy để trước mặt ném cho cô lau nước mắt, nhúu mày tiếp tục lái xe, không hề nhìn cô nữa, chờ xe dừng lại ở khu để xe dành riêng cho anh ở Lịch Viễn, khóa vừa mở, cô liền mở cửa xe bước thẳng xuống, khoảng cách từ bãi đậu xe đến cửa chính của công ty khá xa, tay cô ôm sát gò má, bóng lưng mảnh khảnh vẫn thẳng tắp như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Anh Cũng Vì Cô Mà Đau Lòng

Tòa nhà Lịch Viễn được sơn màu xám bạc sáng bóng, bóng dáng cao lớn rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên tản ra hơi thở lạnh lẽo âm u đi vào.

Trong phòng làm việc trên tầng đỉnh, có một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đã chờ đợi ở đó.

Nhìn thấy anh mang về mặt âm trầm đi tới, bóng dáng kia e ngại lui về sau một bước, sau đó vững vàng đứng yên, cẩn thận từng li từng tí kêu một tiếng: “Anh trai....”

Lúc này, sự chú ý của Nam Cung Kinh Hiên đang đặt trên gương mặt đầy nước mắt của Dụ Thiên Tuyết mới thu hồi lại, chậm rãi cau mày: “Dạ Hi? Sao em lại tới đây?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Nam Cung Dạ Hi thoáng hiện nét sợ hãi, hai tay nắm chặt nói: “Em hỏi thăm người giúp việc, bọn họ nói anh gần đây đều ở Lịch Viễn cho nên em đến đây từ sớm chờ anh.” Do dự một chút lại thấp giọng nói: “Ba đang ở nhà, rất đáng sợ em không dám trở về, Dĩ Sinh có phòng ở bên ngoài, nên em tạm thời đến chỗ của anh ấy.”

Nam Cung Kinh Hiên nheo đôi mắt kiêu căng, âm lãnh vô cùng.

Đưa em gái này, điều kiện gia đình thoải mái như vậy cũng không cần, chạy đi ở trong phòng thuê cùng người đàn ông kia! Đáng chết, cái tin quỷ quái này nếu để giới truyền thông biết được, anh quả thật muốn giết người!

Nói lòng cà vạt một chút, Nam Cung Kinh Hiên không có biểu tình gì ngồi trên ghế xoay, ngón tay thon dài bấm điện thoại nội bộ lệnh cho cấp dưới đưa cà phê lên, lạnh lùng nói: “Tìm anh làm cái gì? Anh bây giờ có thể làm được gì, bắt em cũng không có biện pháp, em muốn như thế nào thì cứ như thế đó, anh cũng không thể nhìn em chết vì tình như vậy, hừm?”

Anh ngẩng đầu, đôi mắt trong veo không mang theo bất kỳ cảm xúc nào quét qua mặt của cô.

Đôi mắt của Nam Cung Ân Hi bỗng chốc đỏ lên, cắn môi nén nước mắt, nức nở nói: “Anh trai, anh không thương em sao....”

Về mặt đáng thương như vậy khiến cho Nam Cung Kinh Hiên lần nữa nhớ tới khuôn mặt của Dụ Thiên Tuyết, cũng xinh đẹp động lòng người như nhau, nhưng cô gái nhỏ kia thì vĩnh viễn cũng không học được cách làm nũng như vậy, chịu thua một tý, làm đàn ông thì ít nhiều gì anh cũng sẽ dịu dàng một chút, kỳ thật, vốn cũng không muốn đánh cô, nhìn đáng về bị đau của cô anh cũng đau lòng không kém.

Cau mày, anh lại bấm số điện thoại nội bộ, chỉ đích danh Dụ Thiên Tuyết đưa cà phê lên, đoán chừng cô gái nhỏ kia hiện giờ không muốn gặp em gái mình, nhưng là cố tình, anh rất muốn biết cô sẽ biểu hiện như thế nào.

“Được rồi, đừng khóc....” Nam Cung Kinh Hiên thở dài một tiếng, bóng dáng kiêu căng cao ngất đứng dậy đi vòng qua, ánh mắt trấn an Nam Cung Dạ Hi, lại lạnh nhạt nói: “Anh đi ra ngoài một chút, em ngồi yên ở đây.”

Nam Cung Dạ Hi nhu thuận gật đầu, thật ra cô đến để cầu xin anh trai trợ giúp, con giận của ba vẫn chưa tiêu tan, cô nào dám đi cầu xin, chỉ có thể nhờ anh trai đi khuyên dùm, trời mới biết, mỗi ngày ở trong cái phòng đơn sơ bình thường đó, cô uất ức muốn chết!

Thời điểm Dụ Thiên Tuyết mang cà phê lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn còn dấu tay rất rõ ràng.

Cô xoa một ít tóc che lại, không kiêu ngạo không tự ti đi vào, trong ánh mắt trong trẻo là ý chí chiến đấu không thể khuất phục.

Nhưng không nghĩ tới Nam Cung Kinh Hiên lại không có ở trong phòng, nghênh đón cô, là một cô gái xinh đẹp động lòng người, lúc cô bước vào thì thấy cô ấy vừa vuốt vuốt những lọn tóc quăn của mình vừa lật giở tài liệu trên bàn của Nam Cung Kinh Hiên, gương mặt tuyệt mỹ kia, hơn một tháng trước, Dụ Thiên Tuyết đã gặp qua tại bữa tiệc của nhà Nam Cung.

Nam Cung Dạ Hi.

Dụ Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, trong đầu nhớ tới cô ấy đã cùng Trình Dĩ Sinh thề sống chết cũng phải ở chung một chỗ, không nói gì, đi tới đặt cà phê lên bàn rồi lặng lẽ rời đi.

“Này, cô chờ một chút!” Nam Cung Dạ Hi nhạy cảm chụp được bóng dáng của cô.

Dụ Thiên Tuyết dừng lại, trên người mặc chiếc váy trắng tinh ưu nhã càng làm nổi bật vẻ đẹp rung động lòng người của cô, nhẹ giọng nói: “Nam Cung tiểu thư, có chuyện gì sao?”

Nam Cung Dạ Hi cũng không ngờ là có thể nhìn thấy cô ở chỗ này, trong mắt chợt hiện lên sự ghen ghét, nhớ tới Trình Dĩ Sinh đã từng ở chung với cô năm năm, trong lòng mơ hồ không thoải mái, nhưng bây giờ có thể so sánh được sao? Bọn họ hiện sống cùng nhau, tương thân tương ái, cô còn đang mang thai đứa con của Trình Dĩ Sinh!

“Cô là Dụ Thiên Tuyết sao?” Nam Cung Dạ Hi đi vòng qua, quan sát cô một chút rồi nhìn sang ly cà phê, cười tươi lộ rõ má lúm đồng tiền: “Cô cư nhiên làm việc trong công ty của anh tôi, nếu đã nhận ra tôi vì sao lại không chào hỏi, hả? Tại sao anh trai tôi có thể chấp nhận một nhân viên không biết lễ phép như cô vậy?”

Hết chương 50

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gởi lời cảm ơn Hoalala về bài viết trên: Candy2110 Rất Cần Giúp BETA!!! Cần Giúp BETA!!! 06.11.2016, 22:19 Hoalala Tiểu Thần Hỏa Xà Bang Cẩm Thú Ngày tham gia: 29.05.2016, 14:54

Bài viết: 140

Được thanks: 310 lần

Điểm: 8.56

Re: [Hiện đại] Chọc vào hào môn: Cha đừng đụng vào mẹ con - Cận Niên - Điểm: 11 Chương 51: Dụ Thiên Tuyết, cô có biết xấu hổ hay không?

Dụ Thiên Tuyết nhạy cảm nhận ra được sự châm chọc trong lời nói của cô ta.

Lông mi nhẹ nhàng rủ xuống che giấu ánh sáng lấp lánh trong mắt, cô nhỏ nhẹ nói: “Nếu như anh ấy trở lại làm phiền cô nói cho anh ấy biết là cà phê đã đưa đến, không có việc gì tôi đi ra ngoài trước, Nam Cung tiểu thư ngồi thong thả.”

Mắt thấy bóng dáng mảnh khảnh trắng như tuyết của cô muốn đi, Nam Cung Dạ Hi thoáng tức giận: “Cô thật cần rồi! Tôi chưa cho cô đi sao cô dám đi! Đây là phòng làm việc của anh trai tôi, anh tôi có thân phận gì cô không phải không biết! Một tiếng tổng giám đốc cũng không biết gọi, loại cấp dưới như cô có ích lợi gì!”

Tay đặt lên trên tay nắm cửa, trong mắt Dụ Thiên Tuyết đã mờ sương, trong đầu vẫn còn lưu lại tiếng gầm nhẹ cùng cái bạt tai hung ác thô bạo của Nam Cung Kinh Hiên lúc ở trên xe, khóe môi dịu dàng khẽ nhếch, âm thầm trào phúng, nguyên lai là cô vô dụng, không thể mang đến niềm vui cho đàn ông.

Thấy cô thanh lãnh cao ngạo không thêm để ý tới mình, Nam Cung Dạ Hi càng thêm thiếu kiên nhẫn, nhũn mày lạnh lùng nói: “Tôi nói cho cô biết, Dụ Thiên Tuyết, hôm nay cô sẽ bị sa thải! Chờ anh trai tôi trở lại tôi sẽ kêu anh ấy đuổi việc cô!”

Giọng nói hùng hồn nện thẳng vào lòng Dụ Thiên Tuyết, rốt cuộc đã khơi lại uất ức cùng oán hận trong lòng cô.

Hít sâu một hơi, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng xoay người, đôi mắt trong veo mang vẻ quật cường không chịu thua nói: “Nam Cung tiểu thư, khuyên cô phải có lòng khoan dung, tôi không có chỗ nào đắc tội với cô, xin cô đừng nhắm vào tôi như vậy được không? Trình Dĩ Sinh bây giờ là của cô, tôi không cần! Cô có cần thiết phải tước đoạt luôn công việc cùng quyền lợi của tôi không?”

Hai anh em này, tính tình cùng thủ đoạn rất giống nhau, giống đến mức làm cho người ta không chịu nổi.

“Cô không cần?” Đôi mắt đẹp của Nam Cung Dạ Hi tròn tròn, lửa giận lan tràn, vốn là không muốn cùng cô nói chuyện này, nhưng lại bị câu nói của cô kích thích, đi tới trước mặt cô nghiến răng hét: “Dụ Thiên Tuyết, con tiện nhân này, đừng tưởng rằng tôi không biết, anh ấy bỏ trốn cùng tôi, nhưng ngày đầu tiên sau khi trở về đã đến tìm cô rồi! Tôi và anh đã lên giường với nhau cô không phải không biết? Trong bụng tôi có con của anh cô không biết sao? ! Làm sao cô có thể hèn hạ đến nỗi ngay cả đàn ông như vậy cũng đi quyến rũ, cô có biết xấu hổ hay không! !”

Vừa nhắc tới Trình Dĩ Sinh, thanh âm của Nam Cung Dạ Hi cũng trở nên bén nhọn khàn khàn, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Thân thể của Dụ Thiên Tuyết run rẩy, đôi mắt trong veo chỉ còn lại tro tàn tuyệt vọng, không hề có lý do gì lại cứ vũ nhục cô, dựa vào cái gì bắt cô phải chịu đựng?

Hờ hững nhìn Nam Cung Dạ Hi một cái, cô xoay người muốn chạy ra ngoài.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Nam Cung Dạ Hi thống hận nhất là bị người khác coi thường, nắm chặt cánh tay của cô kéo cô trở về: “Tôi còn chưa nói xong ai cho cô đi! Cô phải rời khỏi thành phố Z cho tôi có nghe thấy không? Cô không đi tôi có rất nhiều biện pháp ép cô phải cút xéo!”

“Á....” Dụ Thiên Tuyết không nghĩ tới cô ta lại mạnh như vậy, cánh tay bị cô ta bấu chặt, kéo suốt tạo thành vài dấu đỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chịu đựng đau nhức, Dụ Thiên Tuyết cố nén khuất nhục, lần cuối cùng lễ phép cảnh cáo: “Nam Cung tiểu thư xin đừng quá đáng, tôi là nhân viên của Lịch Viễn, chứ không phải là người làm trong biệt thự của các người, cô muốn hành hạ thế nào thì hành hạ thế đó!”

“Nếu như cô thật là người làm ở biệt thự, tôi có giết chết cô cũng không có người nào quản, cô nghe cho rõ!” Nam Cung Dạ Hi bị sự ghen ghét làm choáng váng đầu óc, hung hăng nói: “Hôm nay tôi không phải chỉ dạy dỗ suông, để xem cô còn dám quyến rũ chồng tôi nữa hay không!”

Dụ Thiên Tuyết bất ngờ bị cô ta hất ra không kịp chuẩn bị nên hơi lảo đảo, cau mày than nhẹ một tiếng.

Nam Cung Dạ Hi cầm tách cà phê nóng hổi trên bàn rồi dội thẳng lên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết tức khắc tái nhợt, động tác nhanh chóng tránh ra, không ngờ vẫn tránh không kịp, cà phê nóng hổi lướt qua một đường vòng cung trúng ngay bả vai cô, mà Nam Cung Dạ Hi cũng bị cái tách nóng làm bỏng kêu đau.

“Á!” Nam Cung Dạ Hi kêu lên, ‘Xoảng’ cái tách rớt bẽ dưới sàn, cô ta sợ tới mức giậm chân, tròn mắt trừng Dụ Thiên Tuyết: “Cô muốn mưu sát tôi phải hay không? Cô muốn giết tôi à!”

Cửa phòng làm việc mở ra, Nam Cung Kinh Hiên đang nghiêng đầu nói gì đó cùng cấp dưới, ánh mắt liếc quét qua gian phòng, thấy hai cô gái giằng co, trong nháy mắt ngẩn ra, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng khóc vì bị kinh hãi tới cực điểm của Nam Cung Dạ Hi.

“Làm sao vậy?” Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đau xót, nhũn mày vội vàng đi về phía cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Dụ Thiên Tuyết, Cô Có Biết Xấu Hổ Hay Không?

Dụ Thiên Tuyết nhạy cảm nhận ra được sự châm chọc trong lời nói của cô ta.

Lông mi nhẹ nhàng rũ xuống che giấu ánh sáng lấp lánh trong mắt, cô nhỏ nhẹ nói: “Nếu như anh ấy trở lại làm phiền cô nói cho anh ấy biết là cà phê đã đưa đến, không có việc gì tôi đi ra ngoài trước, Nam Cung tiểu thư ngồi thong thả.”

Mất thấy bóng dáng mảnh khảnh trắng như tuyết của cô muốn đi, Nam Cung Dạ Hi thoáng tức giận: “Cô thật can rở! Tôi chưa cho cô đi sao cô dám đi! Đây là phòng làm việc của anh trai tôi, anh tôi có thân phận gì cô không phải không biết! Một tiếng tổng giám đốc cũng không biết gọi, loại cấp dưới như cô có ích lợi gì!”

Tay đặt lên trên tay nắm cửa, trong mắt Dụ Thiên Tuyết đã mờ sương, trong đầu vẫn còn lưu lại tiếng gầm nhẹ cùng cái bạt tai hung ác thô bạo của Nam Cung Kinh Hiền lúc ở trên xe, khỏe mỗi dịu dàng khẽ nhếch, âm thầm trào phúng, nguyên lai là cô vô dụng, không thể mang đến niềm vui cho đàn ông.

Thấy cô thanh lãnh cao ngạo không thêm để ý tới mình, Nam Cung Dạ Hi càng thêm thiếu kiên nhẫn, nhíu mày lạnh lùng nói: “Tôi nói cho cô biết, Dụ Thiên Tuyết, hôm nay cô sẽ bị sa thải! Chờ anh trai tôi trở lại tôi sẽ kêu anh ấy đuổi việc cô!”

Giọng nói hùng hồn nện thẳng vào lòng Dụ Thiên Tuyết, rốt cuộc đã khơi lại uất ức cùng u oán trong lòng cô.

Hít sâu một hơi, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng xoay người, đôi mắt trong veo mang vẻ quật cường không chịu thua nói: “Nam Cung tiểu thư, khuyên cô phải có lòng khoan dung, tôi không có chỗ nào đắc tội với cô, xin cô đừng nhắm vào tôi như vậy được không? Trình Dĩ Sinh bây giờ là của cô, tôi không cần! Cô có cần thiết phải tước đoạt luôn công việc cùng quyền lợi của tôi không?”

Hai anh em này, tính tình cùng thủ đoạn rất giống nhau, giống đến mức làm cho người ta không chịu nổi.

“Cô không cần?” Đôi mắt đẹp của Nam Cung Dạ Hi tròn tròn, lửa giận lan tràn, vốn là không muốn cùng cô nói chuyện này, nhưng lại bị câu nói của cô kích thích, đi tới trước mặt cô nghiêng răng hét: “Dụ Thiên Tuyết, con tiện nhân này, đừng tưởng rằng tôi không biết, anh ấy bỏ trốn cùng tôi, nhưng ngày đầu tiên sau khi trở về đã đến tìm cô rồi! Tôi và anh đã lên giường với nhau cô không phải không biết? Trong bụng tôi có con của anh cô không biết sao? ! Làm sao cô có thể hèn hạ đến nỗi ngay cả đàn ông như vậy cũng đi quyến rũ, cô có biết xấu hổ hay không! !”

Vừa nhắc tới Trình Dĩ Sinh, thanh âm của Nam Cung Dạ Hi cũng trở nên bén nhọn khàn khàn, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Thân thể của Dụ Thiên Tuyết run rẩy, đôi mắt trong veo chỉ còn lại tro tàn tuyệt vọng, không hề có lý do gì lại cứ vũ nhục cô, dựa vào cái gì bắt cô phải chịu đựng?

Hờ hững nhìn Nam Cung Dạ Hi một cái, cô xoay người muốn chạy ra ngoài.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Nam Cung Dạ Hi thống hận nhất là bị người khác coi thường, nắm chặt cánh tay của cô kéo cô trở về: “Tôi còn chưa nói xong ai cho cô đi! Cô phải rời khỏi thành phố Z cho tôi có nghe thấy không? Cô không đi tôi có rất nhiều biện pháp ép cô phải cút xéo!”

“Á.....” Dụ Thiên Tuyết không nghĩ tới cô ta lại mạnh như vậy, cánh tay bị cô ta bấu chặt, kéo suốt tạo thành vài dấu đỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chịu đựng đau nhức, Dụ Thiên Tuyết cố nén khuất nhục, lần cuối cùng lễ phép cảnh cáo: “Nam Cung tiểu thư xin đừng quá đáng, tôi là nhân viên của Lịch Viễn, chứ không phải là người làm trong biệt thự của các người, cô muốn hành hạ thế nào thì hành hạ thế đó!”

“Nếu như cô thật là người làm ở biệt thự, tôi có giết chết cô cũng không có người nào quản, cô nghe cho rõ!” Nam Cung Dạ Hi bị sự ghen ghét làm choáng váng đầu óc, hung hăng nói: “Hôm nay tôi không phải chỉ dạy dỗ suông, để xem cô còn dám quyến rũ chồng tôi nữa hay không!”

Dụ Thiên Tuyết bất ngờ bị cô ta hất ra không kịp chuẩn bị nên hơi lão đảo, cau mày than nhẹ một tiếng.

Nam Cung Dạ Hi cảm tách cà phê nóng hổi trên bàn rồi dội thẳng lên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết tức khắc tái nhợt, động tác nhanh chóng tránh ra, không ngờ vẫn tránh không kịp, cà phê nóng hổi lướt qua một đường vòng cung trúng ngay bả vai cô, mà Nam Cung Dạ Hi cũng bị cái tách nóng làm bỏng kêu đau

“Á!” Nam Cung Dạ Hi kêu lên, ‘Xoảng’ cái tách rớt bệ dưới sàn, cô ta sợ tới mức giậm chân, trợn mắt trừng Dụ Thiên Tuyết: “Cô muốn mưu sát tôi phải hay không? Cô muốn giết tôi à!”

Cửa phòng làm việc mở ra, Nam Cung Kinh Hiền đang nghiêng đầu nói gì đó cùng cấp dưới, ánh mắt lăm lăm quét qua gian phòng, thấy hai cô gái giằng co, trong nháy mắt ngẩn ra, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng khóc vì bị kinh hãi tới cực điểm của Nam Cung Dạ Hi.

“Làm sao vậy?” Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền đau xót, nhíu mày vội vàng đi về phía cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đại Hồn Đản Nam Cung

Cửa phòng làm việc mở ra, Nam Cung Kinh Hiên đang nghiêng đầu nói gì đó cùng cấp dưới, ánh mắt lăm lăm quét qua gian phòng, thấy hai cô gái giằng co, trong nháy mắt ngấn ra, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng khóc vì bị kinh hãi tới cực điểm của Nam Cung Dạ Hi.

“Làm sao vậy?” Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đau xót, nhũu mày vội vàng đi về phía cô ta.

“Anh! Anh trai!” Nam Cung Dạ Hi khóc gào lên, vội vàng rứt vào lồng ngực rộng lớn của anh, tay run rẩy chỉ vào Dụ Thiên Tuyết: “Cô ấy muốn hát cà phê làm hỏng em, cô ấy muốn mưu sát em, muốn giết đứa nhỏ trong bụng em! Bất quá em chỉ muốn sống chung cùng với Trình Dĩ Sinh mà thôi, cô ấy lại hận em đến như vậy! May là anh tới kịp, nếu không em đã bị cô ấy giết chết....”

Bả vai của cô ta run run, khuôn mặt đầy nước mắt cùng uất ức.

Nghe cô ta nói, Dụ Thiên Tuyết tưởng chừng như muốn choáng váng, đôi mắt xinh đẹp tròn tròn, ánh mắt yếu ớt nhìn Nam Cung Dạ Hi, thật không ngờ cô ta thể nhưng có thể bịa đặt ra những lời như vậy!

Nam Cung Kinh Hiên tức giận nhũu hai hàng lông mày âm lãnh, ôm Nam Cung Dạ Hi nghiêng rặng nghiêng lợi nói rõ từng chữ: “Dụ Thiên Tuyết, cô muốn chết phải không? !”

Bầu không khí quả thật làm người ta hít thở không thông, Dụ Thiên Tuyết cắn môi, chịu đựng vết phỏng đau rát trên bả vai, đôi mắt trong veo nhìn Nam Cung Dạ Hi, hơi thờ mong manh nói: “Cô nói cho rõ ràng, là ai làm hỏng ai?”

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên rét lạnh, hận ý cuộn cuộn, lại lần nữa hung hăng nắm lấy cổ tay trắng như tuyết của cô gầm nhẹ: “Tôi đã cảnh cáo cô không đủ, cô dám trêu chọc Dạ Hi tôi sẽ khiến cô chết rất khó coi! Đối với một người phụ nữ có thai cô cũng có thể xuống tay độc ác như vậy, tôi quả thật đã nhìn lầm cô!”

“....” Dụ Thiên Tuyết bị kéo tới một cái, cô hơi lão đảo, trong lòng tràn đầy oán hận cùng uỷ khuất, không nghĩ tới anh cư nhiên không phân biệt tốt xấu đã vội tin tưởng, trong lòng anh, Dụ Thiên Tuyết cô không chỉ có thân thể bản, ngay cả linh hồn cũng ô uế vậy sao? !

“Anh buông ra, rất đau....” Nước mắt trào ra, cô khắc chế không được nữa, chỉ có thể run giọng cảnh cáo anh.

“Hừ, cô cũng biết đau!” Nam Cung Kinh Hiên không nhìn đến vẻ mặt thống khổ của cô, mạnh mẽ dồn ép cô lui về phía sau cho đến khi sống lưng của cô đụng vào cánh cửa!

Dụ Thiên Tuyết đau đến cả người đều đã vắn vẹo, chỉ cảm thấy ngang lưng đụng vào tay nắm cửa đau muốn chết, cô che lấy vị trí kia, dần dần co quắp ngã xuống.

Trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên lại thoáng hiện lên một tia đau lòng, chết tiệt! Người phụ nữ này một phút không gây chuyện sẽ chết sao? ! Thời điểm ở cạnh anh thì bướng bỉnh liều mạng, hiện tại lại vì tên khốn Trình Dĩ Sinh kia mà xuống tay với em gái anh!

“Anh....” Nam Cung Dạ Hi cuống cuống tiến lên kéo góc áo của anh: “Em đau bụng, thật đau quá, không cần để ý cô ấy, anh dẫn em đi bệnh viện có được không, em sợ con của em gặp chuyện không may, nếu có chuyện gì tôi nhất định sẽ bắt cô trả giá thật lớn!”

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng, đôi môi mỏng khê mở, nhìn chăm chăm Dụ Thiên Tuyết: “Tránh ra!”

Anh không chút lưu tình kéo thân thể của cô từ trên cửa qua một bên, bàn tay đỡ sau lưng Nam Cung Dạ Hi, mở cửa đi ra ngoài.

Cái ót của Dụ Thiên Tuyết bị đập vào ngăn tủ bên cạnh cửa, đầu óc ong ong, thật không biết, khí lực của người đàn ông này có từ đâu mà lớn đến vậy, có thể lôi lôi kéo kéo làm cho cả người cô đau đến rã rời, cô cong khóe môi cười tự giấu một cái, trong mắt đã rung rưng lệ.

Chống đỡ ngăn tủ muốn đứng lên, cổ thử mấy lần, lưng eo lại đau như bị chặt đứt.

Nhưng mà đau nhất vẫn là bả vai.

Ra khỏi phòng làm việc, Dụ Thiên Tuyết đến phòng rửa mặt rửa sạch miệng vết thương, vết cà phê dính trên chiếc váy trắng tinh thắm thương không nỡ nhìn, nhưng là không thể tắm rửa, cô chỉ có thể sử dụng khăn giấy lau sơ qua rồi lại tiếp tục nhếch nhác mặc vào, nâng vai lên, nhẹ nhàng thổi thổi mấy cái, vẫn nóng bừng bừng đau rất như cũ.

Nam Cung Dạ Hi này cũng không phải là người hiền lành gì, cô thật là xui xẻo, duy chỉ một mình cô đã chọc tới hai anh em cực phẩm.

Không phải là tốt đến cực phẩm, là ác liệt đến cực phẩm!

Trở lại vị trí của mình, Dụ Thiên Tuyết làm như không có việc gì xảy ra vẫn tiếp tục công việc, nhưng vết phỏng càng lúc càng đau nhức, lúc cô cảm vẫn

Kiến lên các ngón tay đều đang run rẩy, cô nghĩ, sau khi tan tằm nhất định phải đi mua thuốc mỡ bôi lên mới được.

Gần tới giờ tan tằm, điện thoại trên bàn lại rung lên “Ông ơng”.

Ánh mắt trong veo của cô liếc qua, khi nhìn thấy mấy chữ ‘địa hôn dân Nam Cung’ kia, mí mắt nhảy lên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trời Sinh Cô Ra Là Để Chọc Tôi Phải Không

Không muốn nhận máy.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, chết cũng không muốn nhìn thấy người đàn ông này.

Tập trung làm việc được vài phút, điện thoại di động vẫn ơng ơng quấy nhiễu suy nghĩ, cô nhin không được đành phải thỏa hiệp, nhớ tới đôi mắt của Tiểu Nhu hiện tại vẫn còn nằm trong tay anh, nếu để anh mất hứng lại lật lọng thì hỏng, cô hít sâu một hơi rồi bắt máy.

“Buổi tối theo tôi đi tham dự tiệc rượu, hết giờ làm việc chờ tôi đến!” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp có hơi cáu.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi dưới đến đau nhói, ồ định hơi thở một chút mới nói: “Tôi không có thời gian, tình hình của Thiên Nhu không được tốt, tôi phải đi viện điều dưỡng thăm em ấy.”

“Dụ Thiên Tuyết, tôi nói lại một lần nữa, buổi tối ngoan ngoãn ở công ty chờ tôi, bằng không cô cứ chờ xem!” Anh lạnh lùng uy hiếp.

“Anh còn chưa cho tôi xem đủ sao? !” Dụ Thiên Tuyết khó có thể chịu đựng được, thanh âm nhất thời run run, dường như tất cả đau đớn cùng ùy khuất đều tuôn trào: “Nam Cung Kinh Hiên, anh đến cùng có phải là con người hay không? !”

“Đó là đáng đời cô! Tôi đã cảnh cáo cô không nên chọc Dạ Hi, cô coi lời tôi nói là gió thoảng bên tai phải không?”

Dụ Thiên Tuyết không nói lời nào, nhẫn nhịn nuốt nước mắt, oán hận tiếp tục công việc đang làm.

“Còn nữa, buổi tối tắm rửa cho sạch sẽ đi! Đừng làm tôi mất mặt!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng căn dặn.

“Chê tôi làm mất thể diện thì đừng có mang tôi theo, tôi không có cầu xin anh.” Dụ Thiên Tuyết không cam lòng yếu thế đáp lại một câu.

“Cô..... Thấy tôi không có ở bên cạnh, cô liền lên giọng lớn lối phải không?” Nam Cung Kinh Hiên hạ thấp thanh âm, trong hơi thở nóng bỏng nồng đậm uy hiếp cùng ý tứ cảnh cáo.

“Đứng thì sao!” Dụ Thiên Tuyết nghẹn đến đỏ mặt nói một câu, quyết đoán nhấn phím ngắt di động, không cho anh cơ hội tiếp tục đe dọa cô.

Bên kia, Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng ‘Tút tut tut’, thấp giọng nắn nót một câu, bàn tay siết chặt di động, giống như đang siết chặt lấy cô, càng nắm càng chặt.

Nếu như Dụ Thiên Tuyết biết trước đây là bữa tiệc gì, có đánh chết cô cũng sẽ không đi! Nếu như cô biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, cô tuyệt đối sẽ lựa chọn tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thì đã không khiến bản thân trở nên thảm hại như vậy!

Bóng đêm mê ly, trong tầng trệt đã không còn một bóng người.

Thời điểm nghe thấy tiếng giày da trong trẻo của Nam Cung Kinh Hiên bước ra từ thang máy, Dụ Thiên Tuyết liền hồi hộp khuôn trương, một cái chớp mắt tiếp theo ánh mắt của cô cùng ánh mắt của anh chạm nhau.

Thân ảnh cao lớn rắn rỏi kiêu căng lạnh lùng bước tới gần, đặt một xâu chìa khóa lên trên bàn của cô, hừ lạnh một tiếng rồi cúi người, nắm cầm của cô: “Coi như ngoan ngoãn, xem ra cô cũng biết hậu quả của việc cứng đầu cứng cổ là cái gì!”

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu thoát khỏi sự khống chế của anh, che dấu chán ghét trong lòng, đôi mắt trong veo nhìn anh nói: “Nói trước, tôi không có lễ phục cũng không thích trang điểm, tốt nhất anh nên cân nhắc một chút rồi hãy đưa ra quyết định, bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ nguyện ý đi cùng anh!”

Nam Cung Kinh Hiên lại là hừ lạnh một tiếng: “Không cần, phải là cô!”

Nói xong anh liếc mắt nhìn cái váy trắng tinh trên người cô đã bị cà phê làm hỏng, lạnh lùng nói gần từng chữ: “Quả nhiên dơ bẩn!”

Dụ Thiên Tuyết cảm tức: “Còn không phải là do em gái của anh ban tặng!”

“Cô dám ra tay với nó, tôi còn chưa có tính sổ với cô!” Nam Cung Kinh Hiên kéo cô đứng dậy, gương mặt tuấn tú xanh mét, giống như là muốn giam cầm cô không để cho cô cử động, lại ghét vết cà phê bắn thiêu trên người cô: “Còn nữa, tôi nói bản là nói cô!”

“....” Dụ Thiên Tuyết suy nghĩ thì nửa bất tỉnh, cánh tay khẽ động là lưng eo lại đau nhức, bả vai vẫn nóng rát như cũ, cả người cô run rẩy, tay chống đỡ vách ngăn không thể không chịu thua: “Đứng, là tôi bản, là tôi bản được rồi chưa? Anh đừng kéo tôi, tôi có thể tự đi!”

Cô đau muốn chết, người đàn ông này có thể đứng vững vào cô nữa hay không!

Nam Cung Kinh Hiên cũng đã nhận ra cô không bình thường, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại, đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu động lòng người của cô: “Chết tiệt, có chuyện gì xảy ra với cô?!”

“Không có việc gì, rốt cuộc anh có muốn đi nữa hay không?” Dụ Thiên Tuyết cũng tức giận nói.

Nam Cung Kinh Hiên từ trong hoảng hốt hoàn hồn, dứt khoát đưa một tay ôm lấy eo của cô, hơi thở nóng như lửa phả lên mặt cô, lạnh lùng trầm giọng nói: “Người phụ nữ này, trời sinh cô ra là để chọc tôi phải không? Đàng hoàng một chút cho tôi!”

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tôi Không Phải Là Người Không Có Khí Phách Như Vậy

Dụ Thiên Tuyết đề phòng, trong đôi mắt đẹp thoáng qua một tia sáng, tay chống đỡ lồng ngực của anh: “Nam Cung Kinh Hiên, anh đừng làm loạn.”

“Ngoan ngoãn nghe lời tôi thì tôi sẽ không làm loạn!” Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng hiện lên một tia dục vọng, vẫn lạnh lùng như cũ nói, bàn tay to lớn của anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, kéo cô đi ra khỏi tòa nhà.

Chiếc Lamborghini màu đen chạy thẳng đến phòng triển lãm lớn nhất thành phố Z, một bữa tiệc xa hoa rực rỡ, nhưng tràn đầy không khí quý dị, trong lòng của Dụ Thiên Tuyết dâng lên một dự cảm xấu, khi bị Nam Cung Kinh Hiên kéo tay đi vào thì nghe được một vài lời nghị luận, cô mới biết được, hóa ra đây chính là tiệc đính hôn của Nam Cung Dạ Hi và Trình Dĩ Sinh.

Cô hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trở nên tái nhợt.

Đính hôn.

Nam Cung Dạ Hi cùng với Trình Dĩ Sinh, đính hôn nhanh như vậy sao?

Nam Cung lão gia cũng chỉ có một đứa con gái duy nhất, không còn cách nào, cũng không thể buộc cô ta phá thai tự tìm cái chết, chỉ có thể đem một phần sản nghiệp của nhà Nam Cung giao cho Trình Dĩ Sinh cùng vài điều kiện kèm theo, trong đó có điều kiện ở rể, cũng nhanh chóng tổ chức lễ thành hôn cho Nam Cung Dạ Hi cùng anh ta.

Dưới ánh đèn sáng chói, Dụ Thiên Tuyết rất muốn chạy trốn, lại bị Nam Cung Kinh Hiên giữ chặt đến sít sao.

“Chọn giúp cô ấy một bộ quần áo, trang điểm, một tiếng sau tôi tới kiểm tra!” Giọng nói đậm đà của Nam Cung Kinh Hiên vang lên, kéo Dụ Thiên Tuyết vào phòng trang điểm, đôi mắt lạnh quét qua thợ trang điểm bên cạnh.

Giống như bị một gáo nước lạnh thấu xương dội xuống đầu, giờ phút này Dụ Thiên Tuyết đã thanh tỉnh, Nam Cung Kinh Hiên là cố ý mang cô tới!

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía anh, hơi thở mong manh: “Nam Cung Kinh Hiên, anh muốn làm gì?”

Nam Cung Kinh Hiên kiêu căng cúi người, mắt đối mắt với cô, tiếng nói du dương mà lạnh lẽo: “Để cho cô nhìn thật kỹ lễ đính hôn của Dạ Hi, cô thức thời thì cách xa Trình Dĩ Sinh ra! Nếu không tôi sẽ tự tay bóp chết cô!”

Dụ Thiên Tuyết nhận không được bắt đầu run rẩy, trong mắt thoáng qua ngần ngại: “Việc đó không cần thiết, tôi nói rồi người đàn ông này tôi không yêu thích nữa, em gái anh thích thì lấy đi, tôi không phải là người không có khí phách như vậy!”

“Giữ lại lời này để cảnh tỉnh chính mình đi!” Nam Cung Kinh Hiên hung hăng đẩy cô va vào bàn, lạnh lùng đi ra cửa.

Thợ trang điểm sợ hết hồn, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô gái ngã sấp ở trên bàn.

“Tiểu thư cô không sao chứ?”

Dụ Thiên Tuyết đau đến nói không ra lời, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu trắng bệch như tờ giấy, chảy mồ hôi, đưa tay găt gao ôm cánh tay của mình.

“Cô.....” Thợ trang điểm không rõ lắm cô bị làm sao, theo bản năng bước qua vén tay áo của cô lên, nhất thời ngẩn người hít sâu một hơi: “Ông trời ơi! Cô.....Làm sao cô bị như vậy!”

.....Chỗ bị phỏng đã nổi lên bọng nước, giờ phút này, vì bị cọ sát mà vỡ ra, nước vàng chảy nhầy nhụa, thịt non hồng hồng ở bên trong như ản như hiện, không trách được cô đau đến như vậy.

“Cô chờ một chút nha, tôi giúp cô xử lý!” Thợ trang điểm vội vàng chạy đi lấy thuốc khử trùng và bông gòn, cau mày lau nước vàng, nóng lòng nói: “Vì sao cô lại bị như vậy? Là bị phỏng à? Sao cô không bôi thuốc? Vết phỏng lớn như vậy sẽ để lại sẹo nha!”

Lông mi của Dụ Thiên Tuyết ướt nhẹp, cười khổ một tiếng, giọng khàn khàn: “Tôi chưa kịp bôi.”

“Cô bị như vậy làm sao còn có thể mặc lễ phục để dự tiệc, nếu không thì tôi nói với Nam Cung thiếu gia một tiếng, cô trực tiếp đi bệnh viện thì tốt hơn!” Thợ trang điểm suy nghĩ một chút rồi nói.

Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, nếu tên khốn kia có lòng tốt thì hiện tại cô cũng sẽ không chật vật như thế này: “Anh giúp tôi xử lý sơ qua một chút là được rồi, chờ bữa tiệc kết thúc tự tôi sẽ đi bệnh viện.” Cô nhẹ giọng khẩn cầu.

Thợ trang điểm cau mày rất chặt, vừa cầm băng gạc băng bó cho cô vừa nói: “Cô đau thì nói nha, chịu đựng khó chịu như vậy, đau gì cô cũng là một cô gái trẻ, trên bờ vai có một vết thương lớn như vậy, sau này lưu lại sẹo, ngay cả áo không có tay cô cũng không thể mặc!”

Dụ Thiên Tuyết vẫn duy trì trầm mặc, đôi mắt hốt hoảng của cô ngập tràn nước mắt, vết thương kia xác thực là đau đến muốn chết, liệu có cái gì lúng túng hơn so với việc cô bị buộc phải tham gia bữa tiệc đính hôn của bạn trai cũ? ? Cô rõ ràng có thể trốn đi thật xa, tại sao lại bắt buộc cô phải đi chứng kiến, phải đi đối mặt? !

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đi Kính Trình Tiên Sinh Một Ly

Lễ Đính hôn.

Bên cạnh Nam Cung Kinh Hiền xuất hiện bạn gái đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người tại buổi tiệc.

Thân ảnh ôn nhu mảnh khảnh lộ ra sự quyến rũ, Dụ Thiên Tuyết bắt đầu đi theo phía sau bóng dáng cao lớn của anh, tùy ý anh giới thiệu cô với mỗi họ hàng thân quyến hoặc là những người trong giới kinh doanh thương mại, thân sắc anh kiều ngạo lười biếng mà tuần nhã, khéo miệng ản hiện một nụ cười như có như không.

“Hi, người đẹp, đã lâu không gặp!” Lạc Phàm Vũ cười cười xuất hiện trước mặt cô.

Dụ Thiên Tuyết nghiêng người, vô ý thức lui về sau một bước, đánh giá anh, tìm kiếm ấn tượng về anh ở trong đầu.

“Lạc tiên sinh.” Cô hơi say, nhưng vẫn có thể lễ phép gọi tên của anh.

Mí mắt của Lạc Phàm Vũ giật giật, nụ cười càng lúc càng tuần nhã: “Tốt quá, cô còn có thể nhớ rõ tên của tôi, bất quá, sao hôm nay cô lại tới đây?” Anh nhìn chung quanh một chút, phảng phất như hiểu rõ điều gì: “Nam Cung dẫn cô tới?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Dụ Thiên Tuyết phỉm hồng, nhưng vẻ mặt vẫn thanh lãnh, không nói câu nào.

“Ha ha, người đẹp, cạn một ly nào, chân trời ở đâu mà không có cỏ thơm, loại đàn ông này để lại cho loại phụ nữ xứng với anh ta hưởng thụ, cô nói phải không?” Lạc Phàm Vũ cười híp mắt rót đầy rượu vào cái ly không trên tay cô.

Người đàn ông này quá mức khinh bạc, chỉ là nghe xong những lời này trong lòng cô chợt rung động, hưng hăng đau đớn một chút.

Dụ Thiên Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười cười, lộ vẻ mỉa mai hoặc say lòng người: “Nói đúng, tôi uống một ly với anh!”

Tim của Lạc Phàm Vũ đột nhiên đập nhanh loạn nhịp, nhìn thấy ly rượu của cô chạm qua vôi vàng ngênh tiếp, một tiếng cụng ly giòn vang khiến trong

lòng nhộn nhạo, anh híp mắt nhìn cô uống hết ly rượu đỏ, thầm nghĩ, cô gái này, quả nhiên quá hấp dẫn người ta.

“Cậu rảnh rồi lắm sao?” Thân ảnh cao ngất của Nam Cung Kinh Hiền đi qua đây, khí lạnh trong đôi mắt trực tiếp bức bách Lạc Phàm Vũ, đưa cánh tay to lớn ôm Dụ Thiên Tuyết vào trong ngực: “Nhàn rồi đến nỗi muốn đến gần người phụ nữ của mình để giết thời gian?”

Dụ Thiên Tuyết ngửi được mùi vị thuốc lá nhàn nhạt hòa lẫn cùng mùi rượu, theo cánh tay ôm ngang hông của mình bay vào trong mũi.

Cô cau mày đẩy anh, khàn giọng chống cự: “Anh buông tôi ra.”

“Buông cô ra? Buông ra để cô đi quyến rũ đàn ông sao? !” Nam Cung Kinh Hiền nghiêm mặt, cúi đầu chăm chú nhìn cô đang ở trong khuỷu tay mình.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết đau nhói như bị kim châm, ủy khuất nhìn anh hét to: “Vậy thì thế nào? ! Tôi không có quyền được yêu sao? Không có quyền được hạnh phúc sao? Em gái anh đính hôn, tôi cũng đã tới chúc phúc, anh còn muốn thế nào nữa!”

Cô bướng bỉnh quật cường, trong đôi mắt long lanh hơi nước.

Nam Cung Kinh Hiền khẽ nguyên rủa một tiếng: “Đáng chết.” Vừa định uy hiếp thì Lạc Phàm Vũ đứng bên cạnh cũng đã nhìn không nổi nữa, nhúu mày nói: “Áy được rồi, Kinh Hiền, cậu đừng loạn phát tỳ khí như mấy ông già nữa, mình đi là được rồi chứ gì? Người của cậu, thật đúng là quý báu ai cũng không thể đụng vào!”

Câu cuối cùng kia, anh cười cười nói, giống như là châm chọc, cũng biết, giờ phút này rồi đi là cách tốt nhất để giúp Dụ Thiên Tuyết.

“Đi theo tôi!” Nam Cung Kinh Hiền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giờ đã đỏ hồng mê ly liền cảm tức một hồi, nắm bàn tay nhỏ bé mềm nhũn kéo cô đi, bước chân của Dụ Thiên Tuyết lảo đảo, không biết bị kéo đến chỗ nào, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đầy đám người ra, toàn thân Trình Dĩ Sinh mặc một bộ tây trang màu trắng ưu nhã, nụ cười ôn hoà hiền hậu, khiêm tốn lễ phép mời rượu từng người.

Thấy Dụ Thiên Tuyết, anh ta thoáng kinh hãi, nhìn nhìn Nam Cung Kinh Hiền, lúc này mới biết chuyện gì xảy ra.

“Cũng là người sắp kết hôn rồi, không cùng người quen cũ uống một ly chẳng phải là quá đáng tiếc sao?” Khóe môi của Nam Cung Kinh Hiền lãnh ngạo nâng lên, đoạt lấy cái ly trong tay Dụ Thiên Tuyết ý bảo bồi bàn bên cạnh rót đầy, kín đáo đưa cho cô rồi đẩy cô về phía trước một chút, lạnh giọng ra lệnh: “Đi kính Trình tiên sinh một ly!”

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết kịch liệt chớp chớp, bàn tay nhỏ bé suýt nữa không cầm được ly rượu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đàn Ông Của Cô Thì Tự Mình Quản Cho Tốt

Trình Dĩ Sinh nhúu mày, theo bản năng muốn đỡ cô, lại bị cô nhạy cảm tránh né.

“Thôi, em uống cũng nhiều rồi, ly này anh tự mình uống.” Trình Dĩ Sinh nhăn nhó đau lòng nói một câu.

Không biết đã uống bao nhiêu rượu, Dụ Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào ly rượu đầy chất lỏng màu đỏ như máu kia, dùng tất cả sự quật cường để duy trì đầu óc tỉnh táo, lạnh lùng nói: “Như vậy sao được? Cả đời chỉ kết hôn có một lần, Trình tiên sinh, ly này tôi mời anh, chúc anh hôn nhân mỹ mãn, trăm năm hòa hợp!”

Cô đột nhiên nâng ly rượu lên, cần cổ trắng như tuyết hơi ngửa ra sau tạo thành một đường cong tao nhã khiến những người xung quanh động lòng mê đắm.

Chẳng qua là rượu quá mạnh, cô uống được một nửa liền bị sặc, nhưng vẫn cố chấp uống cạn, khóe mắt ướt ướt, khàn giọng nói một tiếng: “Thật xin lỗi.” rồi đẩy mọi người ra chạy về hướng toilet.

Tiếng nước chảy róc róc lẫn áp tất cả âm thanh, Dụ Thiên Tuyết chống hai tay ở hai bên, những giọt nước lạnh buốt trên mặt rơi xuống quần áo, cô che miệng, sau cùng đau đớn khóc thành tiếng.

Nhiều hình ảnh cuộn cuộn xuất hiện trong đầu, mùa đông gian nan ở thành phố Z, trong căn phòng nhỏ bé không có hệ thống sưởi, chỗ nào cũng đều lạnh như băng, cô lạnh đến hai lỗ tai và bàn tay đỏ bừng, mỗi lần Trình Dĩ Sinh đi làm đều dẫn cô theo, trong tiệm Pizza Hut có trang bị đầy đủ hệ thống sưởi, làm cho cô ấm áp, anh bận đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi, thật vất vả mới có thể rảnh rỗi một chút liền chạy đến bên cạnh cô, hôn tay của cô tràn đầy áy náy nói ‘Thiên Tuyết, đi theo anh, thật uất ức cho em’

Tiếng nước chảy vẫn còn vang lên, Dụ Thiên Tuyết lau mặt rồi đưa tay tắt vòi nước, tự nói với mình, không nghĩ, không nghĩ không nghĩ không nghĩ nữa! Là anh sợ nghèo đến điên rồi mới phản bội cô, đàn ông như vậy, cô không cần nghĩ đến nữa!

Ra khỏi toilet, cô không cẩn thận nên đụng phải một người, làm cho đôi phương thét lên chói tai.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.....” Dụ Thiên Tuyết theo bản năng nhận lỗi, hai tròng mắt ửng đỏ, thanh âm khàn khàn.

“Cô không nhìn đường à!” Nam Cung Dạ Hi tức giận ngẩng đầu, thấy là cô cũng thoáng kinh hãi, ngay sau đó trên mặt mới hiện rõ sự châm biếm: “Dụ Thiên Tuyết, là cô? Cô tới đây làm cái gì?”

Dụ Thiên Tuyết cũng vừa mới nhìn rõ cô ta, khuôn mặt vì men rượu mà nóng hồng, lác lác đầu: “Cô yên tâm, tôi không muốn đến, càng không muốn nhìn thấy các người.” Vốn dĩ cô không phải là cam tâm tình nguyện tới đây.

“Cô.....” Khuôn mặt tinh xảo quyến rũ của Nam Cung Dạ Hi có chút vặn vẹo, hận đến cắn răng, câu kinh hét lên: “Dụ Thiên Tuyết, cô có toan tính gì! Nếu không muốn đến thì mau rút ra ngoài cho tôi! Hôm nay là tiệc đính hôn của tôi, trọn to mắt chó của cô lên nhìn cho rõ ràng, Trình Dĩ Sinh là người đàn ông của tôi! Chắc cô đã phải tính kế rất nhiều mới có thể trà trộn vào tham gia tiệc đính hôn của tôi, quả thật không biết xấu hổ!”

Dụ Thiên Tuyết cũng không nhịn được nữa, nhớ tới những đau đớn và khuất nhục mình đã phải gánh chịu trong ngày hôm nay, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng rung rung: “Đàn ông của cô thì cô tự mình quản cho tốt, đừng để anh ta tới tìm tôi cũng đừng để anh ta quấy rối tôi, giữ không được người đàn ông của mình, cũng đừng đến trách tôi sao lại có bản lĩnh!”

“Cô.....Cô giỏi lắm, cô dám ở trong nhà tôi ngay tại bữa tiệc của tôi mà nói chuyện với tôi như vậy, hôm nay tôi sẽ không bỏ qua cho cô!” Nam Cung Dạ Hi cũng tức giận đến nước mắt lưng tròng.

Dụ Thiên Tuyết xoay người rồi đi, bóng dáng mảnh khảnh vẫn thẳng tắp kiên cường.

“Cô đứng lại! Đồ hèn hạ thói tha, tôi sẽ không để cho cô đi! Hôm nay phải cho cô biết thế nào là lễ độ!” Nam Cung Dạ Hi tức giận tiến lên, nắm tóc của cô hung hăng kéo về phía sau.

“Á.....” Nhất thời Dụ Thiên Tuyết đau đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng bắt lấy tay vịn cầu thang, cô thật không ngờ tới tiểu thư nhà giàu có lại đánh đá như thế, cô hít một hơi thật sâu, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta: “Buông ra.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Con Của Tôi! !

Từ trong đáy mắt của cô hiện rõ khí phách quật cường khiến cho Nam Cung Dạ Hi rùng mình một cái, nhưng tiếp theo lại nhớ tới cô là người Trình Dĩ Sinh yêu sâu đậm, sức lực kéo cô càng mạnh hơn: “Tiện nhân, đáng đời cô!”

Dụ Thiên Tuyết nhẫn nhịn chịu đựng đau nhức, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt càng lạnh như băng, liếc mắt nhìn về phía sau lưng cô ta, kêu lên: “Dĩ Sinh!”

Nam Cung Dạ Hi sợ tới mức run rẩy, cả người đổ mồ hôi lạnh quay đầu lại, nhưng phát hiện Trình Dĩ Sinh không có ở sau lưng mình! Dụ Thiên Tuyết nhân cơ hội lạnh lùng hất tay của cô ta ra, cả người tỏa ra ngạo khí không thể chinh phục đứng trước mặt cô ta.

“Dụ Thiên Tuyết, cô.....” Nam Cung Dạ Hi tức giận đến run run, “Tôi muốn giết chết cô!”

Vừa nói xong cô ta liền xông tới Dụ Thiên Tuyết, lại quên mất mình đang đứng ở đầu bậc thang, bất ngờ đưa chân đạp lên không, “A!” một tiếng, liền dẫm lên mép bậc thang nên hất chân mất thăng bằng té xuống!

Cả bữa tiệc lập tức xôn xao hỗn loạn, khiếp sợ nhìn bóng dáng nhếch nhác ngã từ trên cầu thang xuống.

Nam Cung Dạ Hi.

Nam Cung Dạ Hi đã mang thai ba tháng!

Trong âm thanh va chạm mạnh còn có tiếng thét thống khổ chói tai, phản ứng nhanh nhất chính là Nam Cung Kinh Hiền, sắc mặt của anh lạnh lẽo trắng bệch, ‘Cạch!’ đặt ly rượu xuống, kêu một tiếng: “Dạ Hi!” liền chạy tới!

Nam Cung Dạ Hi ngã xuống khỏi bậc thang cuối cùng, thống khổ rên rỉ, ôm bụng, vẻ mặt đau đến vặn vẹo.

“Dạ Hi! !” Nam Cung Kinh Hiên dữ dội rống một tiếng, bước lên ôm lấy thân thể của cô ta, nâng cô ta đang đưa tay gạt gạo che lấy bụng lên: “Dạ Hi, em làm sao vậy? !”

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, Nam Cung lão gia chống gậy bước nhanh tới đây, trong mắt hắn lên tơ máu la to: “Nhanh lên, đưa Dạ Hi trở về! Gọi bác sĩ Martin tới đây, tới ngay lập tức! ! !”

Trước mắt Dụ Thiên Tuyết là những chấm ánh sáng nhỏ nhoi, đầu óc cô bị men rượu làm cho nóng hực mê ly, giờ phút này lại bị hiện thực bén nhọn đột nhiên đâm cho đau nhói! Cô vịn cầu thang, không nhớ nổi vừa rồi đã xảy ra việc, vì sao cô ta lại té từ trên này xuống? Là cô đụng phải cô ta sao?

Không.Không có! Cô nhớ rõ không có!

Cả bữa tiệc biến thành hiện trường cấp cứu, cô có thể thoáng nghe được thanh âm gào khóc của Nam Cung Dạ Hi, cô ta quơ hai tay vỗ mặt đất, nhìn bụng của mình rồi lớn tiếng khóc rống: “Chính là Dụ Thiên Tuyết, con tiện nhân kia đã đẩy em xuống! Con của em, con của em! !”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết chấn động, đôi mắt ướt đầm đối diện với đôi mắt hung ác tàn bạo đầy sự uy hiếp của Nam Cung Kinh Hiên, cô vô ý thức lùi về sau một bước, đơn giản là vì có thể đọc hiểu ý tứ trong mắt anh.....Người đàn ông kia, lửa giận đã ngập trời!

Trong giây lát Nam Cung Dạ Hi rơi xuống, trong lòng Dụ Thiên Tuyết cũng cảm thấy lo sợ, từ nơi cao như vậy té xuống, không biết đứa bé có sao không, mặc dù trên mặt đất không có vết máu, nhưng là.....

“Dụ Thiên Tuyết!” Nam Cung Kinh Hiên từng bước từng đi đến gần, giọng nói trầm thấp hiểm độc kêu tên cô.

Những ngón tay tái xanh run rẩy siết chặt tay vịn cầu thang, Dụ Thiên Tuyết ngược mắt đối diện ánh mắt cuộn cuộn lửa giận của anh, nhất thời mất đi năng lực nói chuyện, trái tim của cô đập mạnh dữ dội, thật lâu mới tìm lại được thanh âm của mình: “Tôi không có đẩy cô ấy xuống....”

“Cô không có....” Đôi mắt thâm thúy như biển sâu thăm thẳm của Nam Cung Kinh Hiên quan sát cô, như một con sư tử kiêu ngạo chống tay hai bên người cô, tựa hồ tiếp theo, có thể xé xác cô thành nhiều mảnh: “Chẳng lẽ con bé lại tự té xuống sao? ! !”

Anh bạo rống khiến lỗ tai cô ong ong, Dụ Thiên Tuyết run lên muốn lui về phía sau, nhưng sau lưng đã là lan can, cô không thể lùi được nữa!

“Tôi đã nói không phải là tôi đẩy cô ấy, tin hay không tùy anh! Tôi say, nhưng anh cũng không nên tùy tiện chuyện gì cũng đổ hết lên trên đầu tôi, tôi không cần thiết gánh chịu những tội mình không làm!” Cô quát cường như thế, trong đôi mắt ánh lên ánh sáng kiên cường không chút sợ hãi nhìn chằm chằm anh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hôm Nay Sẽ Để Cô Nhận Lấy Báo Ứng

Anh bạo rống khiến lỗ tai cô ong ong, Dụ Thiên Tuyết run lên muốn lui về phía sau, nhưng sau lưng đã là lan can, cô không thể lùi được nữa!

“Tôi đã nói không phải là tôi đẩy cô ấy, tin hay không tùy anh! Tôi say, nhưng anh cũng không nên tùy tiện chuyện gì cũng đổ hết lên trên đầu tôi, tôi không cần thiết gánh chịu những tội mình không làm!” Cô quát cường như thế, trong đôi mắt ánh lên ánh sáng kiên cường không chút sợ hãi nhìn chằm chằm anh.

“Cô thật sự say!” Nam Cung Kinh Hiên đã giận tới cực điểm, nắm cổ tay của cô lên, dùng lực nhẫn tâm bóp chặt: “Say đến nỗi dám ở trong bữa tiệc của nhà Nam Cung mà ra tay với Dạ Hi! Trước kia tôi cho rằng tính cách của cô nhiều lắm cũng chỉ là bướng bỉnh, không nghĩ tới cô cư nhiên ác độc như vậy! Vì tên khốn Trình Di Sinh kia cô lại hết lần này đến lần khác tiết hận với một phụ nữ có thai!”

“Nam Cung Kinh Hiên, anh buông ra!” Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết rơi lã chã, cố gỡ bàn tay anh: “Cổ tay tôi muốn đứt ra rồi!!”

“Tôi có bóp chết cô cũng không thể hả giận! Người phụ nữ đáng chết....” Hai mắt của Nam Cung Kinh Hiên đỏ hồng, hiện tại thật hận không thể xé nát cô rồi ăn luôn vào bụng! Mới vừa rồi nhìn thấy cô đứng trước mặt Trình Di Sinh cô làm ra vẻ kiên cường, anh bức tức muốn tiến tới dạy dỗ cô, bây giờ Dạ Hi lại xảy ra chuyện như vậy, có thể chọc anh nổi điên cũng chỉ có người phụ nữ đáng chết này!

“Không phải là tôi làm.... Thật sự không phải tôi làm! Tại sao anh tin tưởng cô ấy mà không tin tôi! Nam Cung Kinh Hiên, anh dựa vào cái gì! Số mạng tôi hèn hạ là chuyện của tôi, bọn người khốn kiếp các người không cần phải lấy ra để lăng nhục tôi, tôi nói tôi không có đẩy cô ấy, tôi không có không có không có!” Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết rơi đầy mặt, cuồng loạn muốn đập bàn tay của anh ra giấy thoát khỏi anh.

Sắc mặt cô đỏ hồng, vừa rồi là kiểu tóc quăn rũ động lòng người, giờ đây, một vài sợi tóc rơi loạn trên gò má, càng lộ ra vẻ mỉa mai.

Sự nhẫn nại của Nam Cung Kinh Hiên đã đến cực hạn, trên trán anh đã nổi gân xanh: “Cũng tốt, cái miệng nhỏ của cô càng ngày càng lợi hại, hôm nay

tôi không thể không trừng phạt cô!”

“.....” Dụ Thiên Tuyết thống khổ ‘Ủm’ một tiếng, bị anh lôi đi xuống lầu, bước chân của cô không vững, cứ hai ba bậc thang thì ngã đứng lại bị anh kéo lê đi, giày cao gót ngã lệch không biết mấy lần, cổ chân của cô bị bong gân đã sưng đỏ.

Đầu vầng mắt hoa, tác dụng chậm của rượu lại phát tác, cô vô ý thức giãy giụa: “Tôi không đi.Nam Cung Kinh Hiên anh buông tôi ra!”

“Không phải do cô quyết định!” Nam Cung Kinh Hiên càng thêm nổi giận, kéo cô ra ngoài bắt ép cô ngồi vào ghế sau chiếc Lamborghini.

Dụ Thiên Tuyết thống khổ vịn lấy ghế phía trước xoa xoa chân của mình, thanh âm cùng hơi thở mong manh, mơ hồ khóc nức nở: “Không phải là tôi.Tôi đã nói với anh không phải là tôi! Tại sao anh không tin!”

“Hừ.” Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, đóng cửa xe: “Tôi ngu xuẩn mới tin tưởng cô!”

“Các người sẽ gặp báo ứng.Các người sẽ phải gặp báo ứng!” Đầu óc của Dụ Thiên Tuyết đã mơ hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng đầy nước mắt, chỉ có thể nắm lấy dây an toàn của ghế sau thấp giọng nguyên rủa, cả người cô đau nhức, càng lúc càng mê say, ngồi cũng ngồi không vững.

“Hôm nay tôi sẽ để cho cô bị báo ứng trước tiên!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn ghế sau, khởi động xe.

Biệt thự nhà Nam Cung, đèn đuốc sáng trưng.

Bác sĩ Martin sau khi kiểm tra xong thì bước theo Nam Cung lão gia nói gì đó, bóng dáng của Nam Cung Kinh Hiên cao ngất, một thân tây trang đen tuyền đi tới.

“Thế nào rồi?” Hàn khí của Nam Cung Kinh Hiên bức người, hỏi.

“Nam Cung thiếu gia.” Bác sĩ Martin sử dụng giọng Mỹ đáp lại anh, sau đó lưu loát đổi thành tiếng Trung: “Em gái Dạ Hi của cậu chẳng qua là bị kinh sợ, thật may là các bậc thang không va chạm trực tiếp với bụng, trên người chỉ có ít vết bầm cùng vết thương nhẹ, nghỉ ngơi điều trị một chút sẽ tốt.”

Tầng đá đè nặng trong lòng Nam Cung Kinh Hiên cuối cùng đã có thể đặt xuống, dùng Anh vẫn nói lời cảm ơn, cùng bác sĩ Martin nói chuyện thêm một lúc, thấy Trình Dĩ Sinh ôm Nam Cung Dạ Hi đang khóc sùi ngồi trên ghế salon, ôn nhu an ủi, chỉ chốc lát Nam Cung Dạ Hi liền nín khóc mỉm cười, ôm anh ta bắt đầu làm nũng.

Hàng lông mày đang nhíu chặt chậm rãi thả lỏng, Nam Cung Kinh Hiên từ từ quay người đi, Dạ Hi không có việc gì là tốt rồi.

Đột nhiên nhớ tới Dụ Thiên Tuyết còn bị mình nhốt ở trong xe chưa cho ra, Nam Cung Kinh Hiên hoảng hốt, sai bước đi thẳng ra ngoài, bóng dáng cao ngất thon dài tản ra tuần dật mị hoặc, trong đôi mắt thâm thúy ẩn giấu tức giận tỏa sáng trong bóng đêm.

Mở cửa xe, không nghĩ tới cô đang nằm cuộn tròn trên ghế sau mà ngủ thiếp đi.

Bộ lễ phục màu xám tro tinh xảo ưu nhã, giờ phút này bởi vì tư thế ngủ của cô mà trượt lên đến trên đùi, ngón tay thon dài tái xanh vì không có cảm giác an toàn mà nắm chặt lấy dây an toàn, miệng không ngừng “Ủm”, tư thế cùng vẻ mặt đáng thương đến cực hạn.

Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay của cô ra, nắm tay cô trong lòng bàn tay mình kéo cô ngồi dậy, ôm vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tôi Không Cần Phải Nghe Lời Tên Khốn Kiếp Như Anh

Cô gái này, ôm vào lòng sao lại nhỏ bé như vậy?

Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày, vốn định ôm cô ra ngoài rồi trực tiếp ném trên đất để cô ngủ như vậy cả đêm, nhưng vừa ôm chặt cô, những ngón tay thon dài tái xanh kia liền quấn lên cổ áo anh, thanh âm run run thì thầm: “Tôi không muốn uống....Tôi không thể uống nữa.”

Từ lượng của Dụ Thiên Tuyết vốn rất tệ, giờ phút này lại bị tác dụng chậm của rượu hành hạ khó chịu đến cực điểm, nhức đầu, toàn thân nóng ran lên.

Nam Cung Kinh Hiên nhớ tới ngày đó đưa cô về nhà, đêm đó, tùy ý thưởng thức hương vị trên người cô, tìm đập nhanh và loạn nhịp một hồi.

Bàn tay giữ chặt eo của cô, đè cô ở trên ghế sau, anh không chút do dự cúi đầu cướp lấy đôi môi cô.

“.....” Dụ Thiên Tuyết bầu vú bờ vai của anh, vô lực thừa nhận.

Hương vị của cô vẫn ngọt ngào thơm mềm như cũ, Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng không thể kiềm chế bản thân, ôm siết cô ghì thật chặt vào trong ngực mình, tùy ý hôn sâu.

Vì hô hấp khó khăn nên Dụ Thiên Tuyết dần tỉnh táo lại, trên môi trần trọc tàn sát bừa bãi, rất đau, rõ ràng rất đau.

Cô cố đẩy bả vai to lớn rộng rãi của người đàn ông trước mắt ra, đôi mắt trong veo dần tập trung xác định tiêu cự, cuối cùng hét lên một tiếng, hung hăng đẩy Nam Cung Kinh Hiên ra, kinh hoàng lui về phía sau, nhưng không cẩn thận, cái gậy đựng phải cửa kính đằng sau, đau đến choáng váng.

“.....” Anh muốn làm gì?” Dụ Thiên Tuyết giờ tay che cái gáy, ánh mắt e ngại mà oán hận nhìn anh.

Đôi mắt sắc của Nam Cung Kinh Hiên từ ngọn lửa bùng cháy dữ dội trở nên âm lãnh, giống như một con sư tử kiêu ngạo túm lấy cổ chân cô, kéo tới gần mình trầm giọng trả lời cô: “Trừng phạt cô!”

Dụ Thiên Tuyết lại liên tiếp thét chói tai, không biết phải làm thế nào, đầu óc mê man ý thức tán loạn, cô say không tưởng tượng nổi, trong lòng tràn đầy ủy khuất cùng oán hận mở miệng: “Nam Cung Kinh Hiên. Tại sao lại là anh, tôi không muốn gặp lại anh! Anh thả tôi ra!”

“Thật đáng tiếc! Cô chỉ có thể nhìn thấy tôi!” Nam Cung Kinh Hiên ôm chặt eo cô giam cầm cô trong ngực, đóng sầm cửa xe.

“Tôi không muốn tới nơi này.....” Dụ Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy những bóng đèn thạch anh tinh xảo treo trong phòng khách xa hoa của biệt thự, đột nhiên rất sợ, khuôn mặt đỏ hồng, liều mạng kháng cự: “Tôi có nhà, tôi muốn trở về chỗ của mình, anh không cần phải kéo tôi, tôi không vào được đâu!”

“Cũng không phải theo ý cô!” Nam Cung Kinh Hiên rất căm tức, ôm lấy cô đi vào bên trong: “Đã nói với cô, về sau nhất định phải nghe theo lời của tôi, cô gái đáng chết, thậm chí đều đã quên sạch sẽ rồi, có đúng không? !”

Trời đất quay cuồng, Dụ Thiên Tuyết tựa vào ngực anh, “Úm” một tiếng, trong ý thức mơ hồ bỗng nhiên nói một câu: “Tôi không cần phải nghe lời tên khốn kiếp như anh!”

Hiện giờ Nam Cung Kinh Hiên quả thật rất muốn thả cho cô tự rơi xuống, nhưng anh ráng nhịn, đợi đến khi ôm tới phòng khách mới đặt cô xuống.

Trong phòng khách, Trình Dĩ Sinh và Nam Cung Dạ Hi cùng tròn to hai mắt, yên lặng nhìn một màn này, đầu tiên là Nam Cung Dạ Hi, từ trên chỗ ngồi đứng phắt dậy, sắc mặt đỏ lên thốt lên quát: “Anh! Sao anh lại mang loại phụ nữ ti tiện này về nhà!”

Trong đầu của Trình Dĩ Sinh như báo động trước sẽ có nguy hiểm, kéo Dạ Hi qua dịu dàng an ủi cô ta, sắc mặt đen lại ngẩng lên đầu hỏi: “Kinh Hiên, anh làm gì vậy?”

“Chuyện của tôi, các người tốt nhất đừng quản!” Nam Cung Kinh Hiên đặt cô gái nhỏ không thành thật xuống, trong ánh mắt có loại dục hỏa phá hủy không hề che giấu.

Dụ Thiên Tuyết mơ màng nhìn bóng dáng của Trình Dĩ Sinh cùng Nam Cung Dạ Hi, trong lòng đau đến kịch liệt, cánh môi khô nứt, vẫn như cũ khàn giọng thì thầm lầm bầm: “Cứu tôi. Tôi không nên ở chỗ này.....”

Nam Cung Dạ Hi căm tức đến cực điểm, hận không thể xông lên tát cô hai bạt tai: “Đồ đê tiện. Cô quyến rũ Dĩ Sinh còn chưa đủ sao? Cô còn dám quyến rũ anh trai tôi! Anh trai, anh nhìn xem cô ta là hạng người gì, thế mà anh cũng dẫn về nhà! Vừa rồi chính là người phụ nữ ác độc này đẩy em, con của em thiếu chút nữa đã mất, em muốn bóp chết cô ta!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Anh Dám Chạm Vào Tôi, Tôi Liều Mạng Với Anh

Trình Dĩ Sinh ôm lấy cô ta từ phía sau, sắc mặt cứng ngắt, thấp giọng nói: “Dạ Hi! Không nên càn quấy! Thân thể em vừa bị té tâm tình không thể kích động.Không cần lo lắng nữa.”

Nam Cung Kinh Hiên liếc mắt nhìn Trình Dĩ Sinh, lạnh lùng “Hừ” một tiếng, ôm Dụ Thiên Tuyết đi lên lầu, cô mê mẩn ngẩng đầu, nhìn cầu thang này

giống như có chút quen thuộc, cảnh tượng ngày đó tẻ xui bị anh giam cầm trong phòng xâm phạm dần hiện ra, cô sợ tới mức giật mình, lắc lắc đầu run run nói: “Không cần.Tôi không đi lên, Nam Cung Kinh Hiền, anh buông tôi ra! !”

Cô ra sức giãy dụa lui về phía sau, nhưng vì uống say nên trong người không còn chút sức lực nào, Nam Cung Kinh Hiền ôm chặt cô đang liều mạng giãy giụa vào trước ngực, hơi thở nóng bỏng phả lên trên mặt cô: “Đàng hoàng một chút cho tôi! Bằng không cô sẽ hối hận!”

Dụ Thiên Tuyết sợ đến mức rơi nước mắt, những trò bạo lực của người đàn ông này cô đều có thể chịu đựng, nhưng không thể bị anh xâm phạm, cô dốc sức xô đẩy anh: “Tôi không muốn.Nam Cung Kinh Hiền anh đừng đụng vào tôi, nếu không tôi liều mạng với anh! !”

Nam Cung Kinh Hiền không biết phụ nữ say rượu cũng có khí lực lớn như vậy, sắc mặt anh xanh mét, cầm cổ tay cô vịn ra sau lưng, để cho cô dán sát vào người anh, cúi đầu hung hăng cắn vành tai ngọt ngào lạnh buốt của cô: “Cô ép tôi đánh cô phải không? !”

Dụ Thiên Tuyết thét chói tai, thân thể mảnh mai mềm yếu ở trước mặt đàn ông khôi ngô bị vịn đau đến co rúm rất thống khổ.

“Kinh Hiền!” Trình Dĩ Sênh kèm chế không được, trán nổi gân xanh, gầm nhẹ một tiếng.

Đôi mắt thâm sâu của Nam Cung Kinh Hiền hiện rõ sự giễu cợt, lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta: “Thế nào?”

Dụ Thiên Tuyết nhân cơ hội hung hăng đập anh một cước, hai tay vùng thoát khỏi sự trói buộc của anh, nước mắt nóng hổi chảy xuống, khóc xin giúp đỡ: “Dĩ Sênh! Cứu tôi! !”

Người đàn ông này cô đã yêu rông rã năm năm, hẳn sẽ không nhìn cô cứ như thế này mà luẩn lạc trong tay ác ma! Phải hay không?

Trình Dĩ Sênh rất nhanh nắm chặt nắm đấm, khớp xương đều trắng bệch.

Nam Cung Kinh Hiền bị đập đau, ôm chăm lấy bà vai cô giữ chặt trước mặt mình, Dụ Thiên Tuyết đau đến kêu to, sắc môi đột nhiên trắng bệch, Nam Cung Kinh Hiền cũng không biết đến tột cùng làm đau cô ở chỗ nào, chẳng qua là lửa giận càng sâu, hung hăng chế trụ cằm của cô nói: “Đêm nay cô chết chắc!”

Cả cánh tay đau đớn giống như bị phế bỏ, Dụ Thiên Tuyết cũng không còn hơi sức giãy giụa, bị anh kéo lê đi lên lầu, đôi mắt đẫm lệ quay đầu tránh né một lần cuối cùng, thấy gương mặt của Trình Dĩ Sênh từ đầu đến cuối vẫn duy trì trầm mặc, cùng ánh mắt đặc ý của Nam Cung Dạ Hi!

Vừa vào cửa phòng đã bị hôn, chống đỡ trên ván cửa, trời đất mù mịt.

Hai tay của Nam Cung Kinh Hiền ôm mặt của cô, giống như trừng phạt, hung dữ cướp đoạt, Dụ Thiên Tuyết đứng không vững trượt dần xuống, anh liền ôm chặt eo cô giam cầm trước ngực, cho đến khi nếm được vị mặn nước mắt, cùng cảm nhận được toàn thân cô run rẩy, động tác của anh mới chậm dần.

“....” Trước mắt Dụ Thiên Tuyết mơ hồ, đau đến cắn chặt môi, đứng không vững.

Lúc này, Nam Cung Kinh Hiền mới cảm thấy trên tay mình sền sềch ướt ướt, nhưng lại không thấy rõ là cái gì, một tay men theo vách tường bật đèn, giờ mới thấy trên bà vai cô là một mảnh sền sềch màu vàng, trộn lẫn với màu đỏ tươi của máu.

“Chết tiệt, chuyện gì xảy ra? !” Nam Cung Kinh Hiền bất ngờ, nhìn cô gầm nhẹ.

Dụ Thiên Tuyết hòa hoãn hô hấp, hai hàng mi ướt nhẹp nước mắt chớp chớp hai cái, nhìn vào ánh mắt của anh từ từ trở nên oán hận, ‘Chát’ một cái tát giáng thẳng vào má anh, dùng hết sức lực đẩy anh ra: “Buông tôi ra, cái tên khốn kiếp này!”

Nam Cung Kinh Hiền khề nguyên rửa một tiếng, có cảm giác lần nữa bị bề ngoài yếu đuối của cô lừa gạt, ôm eo cô kéo qua, trong lúc cô thét lên một tiếng chói tai anh đã ấn cô lên giường, giữa chiếc giường lớn mềm mại, thờ dốc kịch liệt, miệng vết thương trên vai cô nứt ra, không ngừng run rẩy.

“Đừng.” Dụ Thiên Tuyết bấu víu bờ vai của anh, đôi mắt đầy lệ, nức nở nói: “Buông tôi ra.Nam Cung Kinh Hiền, anh không được cưỡng bức tôi, anh không được phép làm như vậy. Đây là phạm pháp!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Để Tôi Xem Cô Có Bao Nhiêu Ngạo Khí

Nam Cung Kinh Hiên khẽ nguyên rửa một tiếng, có cảm giác lần nữa bị bề ngoài yếu đuối của cô lừa gạt, ôm eo cô kéo qua, trong lúc cô thét lên một tiếng chói tai anh đã lần áp cô lên giường, giữa chiếc giường lớn mềm mại, thờ dốc kịch liệt, vết miệng vết thương trên vai cô nứt ra, không ngừng run rẩy.

“Đừng.....” Dụ Thiên Tuyết bầu vú bờ vai của anh, đôi mắt đầy lệ, nước nờ nói: “Buông tôi ra.....Nam Cung Kinh Hiên, anh không được cưỡng bức tôi, anh không được phép làm như vậy..... Đây là phạm pháp

“Tôi làm chuyện phạm pháp nhiều lắm, có muốn tôi kể từng chuyện từng chuyện cho cô nghe không!” Nam Cung Kinh Hiên liều mạng, găm cắn cắn cổ ngọt ngào trắng mềm, hai tay ở trên người cô xoa nắn, lực đạo khi nhẹ khi mạnh.

Dụ Thiên Tuyết bắt đắc dĩ giơ chân đạp anh, ra sức nhúc nhích, tay chân đầm đã giấy giụa.

“Tên khốn kiếp này! Cầm thú!” Cô gào khóc lên.

“Đáng chết.” Nam Cung Kinh Hiên dùng một tay đè chặt đầu gối đang làm loạn của cô, một tay bắt lấy cổ tay của cô đưa lên đỉnh đầu, trong đôi mắt đỏ ngầu lộ rõ ham muốn cuồng dã: “Cô còn cử động nữa thì sẽ biết tay tôi! Cô dám ra tay với Dạ Hi, tôi còn chưa có tính sổ với cô! Nói cho cô biết, cử động một cái nữa coi chừng tôi sẽ phá hủy luôn Dụ Thiên Nhu!”

Cảm giác thân thể bị giam cầm khiến cho Dụ Thiên Tuyết run rẩy, xương cốt đau nhức làm cô thanh tỉnh, đôi mắt đầm lệ mông lung, sắc mặt trắng bệch nhìn anh.

“Anh nói cái gì?” Dụ Thiên Tuyết nhẹn không được run run hỏi: “Không phải anh đã nói là muốn đưa em ấy ra nước ngoài sao? Anh đã đồng ý với tôi sẽ chữa khỏi cho em ấy!”

“Ha.....” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên đỏ bừng, giận quá hóa cười, tiến tới gần cô, hung ác nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói mà cô cũng tin! Dụ Thiên Tuyết, người phụ nữ ác độc như cô không đáng giá để tôi phải thương hại! Cô chờ xuống địa ngục đi!”

Anh mạnh mẽ tách hai chân thon dài trơn bóng trắng nõn của cô ra, thân thể cao lớn rắn rỏi nặng nề ép sát lên người cô, vật cực đại cứng như thép chống đỡ nơi thân bí ẩm ướt mềm mại, như nham thạch nóng chảy sắp phun trào đốt cháy cô!

Nước mắt nóng hổi của Dụ Thiên Tuyết điên cuồng rơi xuống, oán hận cùng khua tay dang trào, khóc gào kêu la: “Không được đụng vào tôi! Tôi sẽ giết anh! Tôi Nam Cung Kinh Hiên, tại sao anh gạt tôi, anh đã đồng ý chữa trị cho Tiểu Nhu, anh đồng ý rồi! Tôi thực sự không có làm chuyện gì có lỗi với nhà Nam Cung, nửa điểm cũng không có! !”

Cô đau đớn gào thét trong tuyệt vọng, lỗ tai của Nam Cung Kinh Hiên ơ ơ, anh ngẹn đến mặt đỏ bừng, không muốn cùng cô tranh luận nữa.

“Ư.....m.” Nam Cung Kinh Hiên cực kỳ thoải mái đến muốn chết, hai mắt đỏ hồng, bàn tay to nâng ót cô lên, cắn mút cái gáy tuyết trắng đầy những vết đỏ tươi như những vết máu ứ đọng.

Sau cùng, sự trong trắng thuần khiết sắp bị ác ma chiếm đoạt, Dụ Thiên Tuyết dùng hết hơi sức cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm mồ hôi vùi sâu vào gáy anh, hung hăng cắn!

“.....! Đáng chết!” Nam Cung Kinh Hiên bị cắn đau bừng tỉnh, hai mắt đỏ ngầu như mắt dã thú, bàn tay cuốn lấy tóc cô muốn lôi cô ra ngăn lại, nhưng cô vẫn tiếp tục cắn, anh hung tợn tăng lực kéo mạnh, cô gái nhỏ đang quần trên người quả nhiên vì đau mà nhả ra, ‘Bịch’ một lần nữa bị ném lại trên giường, lần mới đau đến trắng bệch.

“DỤ-THIÊN-TUYẾT, cô đủ rồi!” Nam Cung Kinh Hiên hung bạo gầm lên, chớp mũi đối diện chớp mũi của cô, hơi thở nóng bỏng thiêu cháy da thịt cô: “Biết có bao nhiêu phụ nữ liều chết muốn bỏ lên giường của tôi, gả cho tôi không? Tôi cho cô cơ hội này, không chê cô bẩn, không chê cô đã từng cùng người đàn ông khác, con mẹ nó, cô còn kháng cự cái gì! !”

“Cút!” Dụ Thiên Tuyết khàn giọng thét chói tai, trong đôi mắt mông lung đầm đìa nước mắt nóng hổi chảy xuống, dùng hết hơi sức cuối cùng thống thanh gào thét: “Nam cung Kinh Hiên, anh không có nhân tính, cầm thú, tôi điên rồi mới tin tưởng loại người đề tiện như anh sẽ cứu Thiên Nhu, tôi điên rồi mới có thể coi mình như tiện nhân đề tùy ý anh định đoạt! Anh thả tôi ra!”

Cô khóc đến cả người run rẩy, hận đến hủy thiên diệt địa!

Nam Cung Kinh Hiên kéo tóc buộc cô phải ngửa đầu ra sau, anh cúi người, hơi thở nóng bỏng bao trùm vành tai lạnh buốt: “Tốt, để tôi xem cô có bao nhiêu ngạo khí!”

Bàn tay giữ chặt thắt lưng cô, anh hung ác đâm thẳng vào.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Khốn Kiếp, Tôi Sẽ Không Bỏ Qua Cho Anh!

Bàn tay giữ chặt thắt lưng cô, anh hung ác đâm thẳng vào.

“A!.....” Đau đớn gần như tê liệt, tiếng kêu gào bị thống vang lên trong phòng như muốn xuyên thẳng lên bầu trời.

Dụ Thiên Tuyết đau đến toàn thân co rút, điên cuồng lui về phía sau, ngửa mặt lên lộ ra căn cổ trắng mềm, cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt nói không ra lời, chỉ có thể nắm chặt drap trái giường.

Cả người Nam Cung Kinh Hiên bỗng chốc chấn động, lòng tràn đầy khiếp sợ cùng kinh ngạc! Anh không thể tin được, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn sắp ngất đi của Dụ Thiên Tuyết, gương mặt tuần tú đỏ ửng đầy thương tiếc kẻ sát mặt cô.....Đáng chết.....Cô không hề để Trình Di Sinh chạm qua, đây là lần đầu tiên của cô!

“Đau quá.....” Dụ Thiên Tuyết khàn giọng nỉ non, nước mắt theo khóe mắt chảy xuôi xuống, vừa khóc vừa cuộn mình về phía sau: “..... Anh, tên cầm thú này! Không được nhìn mặt tôi! Buông tôi ra!”

Kinh ngạc cùng vui mừng dâng trào trong lòng ngực của Nam Cung Kinh Hiên, ôm cô thật chặt không để cho cô lui về phía sau, hôn lên khóe mắt, chớp mũi của cô, tiếp tục động tác vừa rồi, càng lúc càng cảm thụ bên trong khít chặt ướt mềm của cô đang giãn nở tới đa để tiếp nhận anh, Dụ Thiên Tuyết đau đến than nhẹ, bầu vú bờ vai anh, hàng mày thanh tú cũng vận vẹo, Nam Cung Kinh Hiên đau lòng hôn cô, ám ách thấp giọng nói: “Thả lỏng một chút.....Ngoan, thả lỏng sẽ không đau nữa, tôi sẽ nhẹ nhàng.....”

Cô như một động vật nhỏ khe khẽ nức nở nghẹn ngào bên tai anh, máu huyết của Nam Cung Kinh Hiên sôi trào, nhìn đến nỗi mồ hôi đầm đìa, vừa dụ dỗ cô vừa nhẹ nhàng chuyển động, cô có thể đau, có thể kêu, cũng được phép cắn anh bầu anh, nhưng.....Anh không thể nào dừng lại.....

“Khốn kiếp.....Tôi sẽ không bỏ qua cho anh.....” Dụ Thiên Tuyết khóc gào, đầu óc bị men rượu cháy sạch lò mờ mê say, đau đến run rẩy, ngón tay bầu chặt vào lưng anh, nhưng vẫn không ngăn cản được thân thể nóng hừng hực kia đang tùy ý xâm chiếm.

Một hồi càn rỡ dây dưa, Nam Cung Kinh Hiên hít thở nặng nhọc, pháp phòng kịch liệt, càng lúc càng không thể khống chế bản thân, nhân lúc cô vừa thả lỏng một chút, nháy mắt anh va chạm thật sâu, trên tấm lưng rộng lớn rắn chắc, đầu ngón tay tái nhợt của cô dùng sức bầu, đau đến run lên một cái, anh chỉ có thể tận lực chú ý, mặc cho cô bầu chặt thế nào cũng được, chỉ cảm thấy khuấy khoả theo từng đầu ngón tay của cô, động tác càng thêm mãnh liệt!

“Đáng chết.....Không cần chặt như vậy!” Nam Cung Kinh Hiên dán chặt mặt vào hõm cổ của cô gặm nhẹ, hận không thể một hớp nuốt cô vào bụng, yêu không đủ, ăn không đủ, anh đánh sâu vào, tốc độ nhanh chậm gần như điên cuồng!

Suốt hơn một giờ, mồ hôi đầm đìa, hô hấp nặng nề càng lúc càng dồn dập, cô gái nhỏ dưới thân đã bị giày vò đến ngất đi, Nam Cung Kinh Hiên rút cuộc ôm chặt lấy cô, sau khi điên cuồng lên đỉnh trong thân thể khít khao chặt chẽ của cô!

Một giấc ngủ dài cho đến sáng tỉnh mơ.

Nam Cung Kinh Hiên còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, trong ý thức mê say vẫn tham luyến cảm giác siết chặt ấm áp tối hôm qua, cánh tay dài vươn tới, rất nhanh lật thân thể thơm mát mềm mại trong ngực mình, đặt dưới thân.

Ôm cô rất ấm áp, anh nhìn không được, cuối đầu hôn cô.

Từ cái trán đến chớp mũi, rồi đến cánh môi mềm mại đỏ tươi, anh mê mẩn nhìn khuôn mặt xinh đẹp khiến cho người ta tim đập loạn nhịp, ngón tay nắm lấy chiếc cằm thon nhỏ của cô, lại cúi đầu hôn cánh môi kia, xâm nhập nhấp nháy hương vị bên trong.

Thơm mềm, ngọt ngào.....

Nam Cung Kinh Hiên vén chăn lên đem nơi nóng bỏng nhất trên cơ thể vùi sâu vào giữa hai chân lạnh lạnh của người dưới thân, ngón tay mị hoặc chạm đến chỗ nào cũng đều mềm nhũn, anh dừng lại một chút, bắt đầu từ từ vuốt ve, rồi dần dần xâm nhập.

Xúc cảm mãnh liệt như có một dòng điện đang chạy dọc sống lưng anh!

“.....” Nam Cung Kinh Hiên nhủ mảy, nhìn không được nữa giữ chặt vòng eo mịn màng kia, tiến sâu hơn vào bên trong, anh không rõ lắm bản thân như thế nào, theo bản năng biết người ở phía dưới là ai, nhưng cố tình không nhìn được mà có dục vọng mãnh liệt đối với cô.

Anh hẳn là rất ghét cô gái nhỏ quật cường này, rất muốn trừng phạt cô, thuần phục cô! Nhưng tối hôm qua, nhìn thấy bộ dạng cô đau đớn đến co rút vẫn bị cô làm cho cảm động.....A! Nam Cung Kinh Hiên anh chưa bao giờ mềm lòng đối với bất kỳ người phụ nữ nào! Nhưng tối hôm qua chỉ vì không đành lòng nhìn cô đau đớn, lại cố nhịn lâu như vậy!

Đáng chết.....Trên trán Nam Cung Kinh Hiên lại rịn mồ hôi, cúi đầu hôn lên gò má cô, khàn giọng nỉ non: “Cô rút cuộc là có gì đặc biệt....Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Không Còn Luyến Tiếc Sự Sống

Còn chưa kịp suy nghĩ, Nam Cung Kinh Hiên đã thấy hạ thân nóng bừng bừng, rất chậm chạp tiến vào trong cơ thể cô, chỉ vào một nửa, liền thoải mái dễ chịu, anh hít một hơi đậm thẳng vào.

Nhưng đau đớn mãnh liệt cùng cảm giác khó chịu, cuối cùng làm cho Dụ Thiên Tuyết thanh tỉnh lại.

Cảm giác trong cơ thể rõ ràng như vậy, một tác một tác bị chiếm hữu, bị lấp đầy, bị khí phách đàn ông ngang ngược vây quanh, hai hàng mi đầm nước mắt rung động, chậm rãi mở ra, nhìn thấy gương mặt mà mình thống hận nhất.

“A!.....”

Một tiếng thét chói tai, xé rách không khí yên tĩnh của gian phòng.

Rõ ràng là khuôn mặt tuần dật góc cạnh của Nam Cung Kinh Hiên, mặc cho người dưới thân tùy ý kêu gào, định cúi đầu an ủi cô đôi câu, thật không nghĩ đến ‘Bốp!’ một tiếng, gối đầu nện thẳng vào mặt anh, anh đau đớn rên lên không thể không lui về phía sau.

Anh vừa lui, Dụ Thiên Tuyết liền dùng hết hơi sức đẩy anh ra, nắm chặt drap giường phủ lên trên người mình rồi lui về phía đầu giường.

“Chết tiệt....Cô muốn làm gì!” Nam Cung Kinh Hiên căm tức cầm gối đầu lên, lồng ngực cường tráng vững chãi không chút che giấu hiện rõ trước mặt cô, trên trán tỏa mồ hôi vài sợi tóc cùng những giọt mồ hôi tăn ra sức quyến rũ nam tính!

Dụ Thiên Tuyết thở hổn hển, trên người mệt mỏi rồi cùng đau nhức làm cho cô biết rõ xảy ra chuyện gì, đôi mắt đẹp từ hoảng hốt trở nên thanh tỉnh, liền tiếp ôm gối đầu cuồng đập anh tới tấp: “Khốn kiếp.....Anh đã làm gì không phải anh là người hiểu rõ nhất hay sao? ! Vô sỉ cảm thú, ai cho phép anh chạm vào tôi!”

Nam Cung Kinh Hiên chịu đựng để cho cô tiết hận theo phương thức của cô, gương mặt tuần tú căm tức càng lúc càng xanh mét, cuối cùng đưa người ra đỡ ôm chặt cái gối, cười lạnh một tiếng nhìn cô: “Tôi, Nam Cung Kinh Hiên muốn người phụ nữ nào không cần ai cho phép, nhất là người giống như cô vậy.....Dụ Thiên Tuyết, cô cho là bản thân đáng giá bao nhiêu tiền, cho dù tôi chạm vào cô thì cô có thể làm gì!”

Dụ Thiên Tuyết trừng to đôi mắt nhìn anh, nước mắt dần dần đóng đầy, gắt gao cắn chặt môi, dùng drap giường bao lấy chính mình muốn xuống giường rồi đi.

Đôi mày kiếm của Nam Cung Kinh Hiên nhíu chặt, tiến lên một bước ôm lấy cô kéo vào trong ngực: “Cô muốn đi đâu?”

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết sưng đỏ, tách cánh tay anh ra liều mạng gầy gựa, bi thống kêu gào: “Buông tôi ra, Nam Cung Kinh Hiên anh buông tôi ra! Tôi hận anh! Tôi hận không thể cầm dao giết chết anh! !”

Nam Cung Kinh Hiên yên lặng nhìn từng giọt nước mắt trong suốt trào ra từ hốc mắt của cô, càng lúc càng rơi xuống nhiều hơn, đau lòng vô cùng, nhưng trong giọng nói lại thể hiện sự chán ghét: “Hận tôi đến vậy sao? Bất quá chỉ là cùng tôi một đêm, cô cho rằng có thể bồi thường những chuyện cô đã làm với Dạ Hi sao!”

“Anh cứ đi!” Giọng nói của Dụ Thiên Tuyết cũng đã khàn khàn, cả người gần như sụp đổ, tròn tròn mắt, nước mắt rơi xuống ‘boong boong’: “Nam Cung Kinh Hiên, anh không phải là đàn ông! Tôi hôm qua là lần đầu tiên của tôi anh không phải không biết! Cả đời tôi cũng đã bị anh phá hủy! Anh dựa vào cái gì mà muốn tôi cùng anh một đêm, tôi không nợ anh! !”

Nam Cung Kinh Hiên bị ánh mắt của cô bức tới cực điểm, nắm tóc kéo cô qua kè sát mặt cô gầm nhẹ: “Đủ rồi! Cô nghe rõ cho tôi, tôi muốn phụ nữ chứ không phải muốn lần đầu tiên, cô.....”

Anh cứng họng, trong đôi mắt thâm thúy cuộn cuộn sóng lớn, lòng dạ ác độc nói một câu: “Loại phụ nữ như cô căn bản không xứng nằm ở trên giường tôi!”

Dụ Thiên Tuyết hoàn toàn suy sụp, nhắm mắt lại rơi lệ, bóng dáng mảnh mai yếu ớt khe khẽ run rẩy.

Nam Cung Kinh Hiên cũng lười tranh luận cùng cô, dứt khoát để mặc cô một mình đi ra ngoài, bóng dáng suy nhược của Dụ Thiên Tuyết ngã ngổ trên

sàn nhà, bà vai đụng vào cạnh giường, đau đến khó chịu ngấm lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, bỗng cảm thấy không còn lý tưởng sống.

Không có cách nào nắm giữ cuộc sống của mình, đúng sai, thị phi, cũng không đủ sức thay đổi, đến tận cùng cô sống còn có ý nghĩa gì?

Nam Cung Kinh Hiền nghe được động tĩnh trong phòng, đi tới bên cạnh cửa, gương mặt âm trầm thoáng hòa dịu, khẽ nguyên rủa một tiếng, nhìn không được quay trở lại nhìn cô, lại phát hiện trên giường có một bãi máu hồng nhàn nhạt, Dự Thiên Tuyết té ngã nằm trên đó.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Vì Sao Lại Bị Thương Nặng Như Vậy

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền chấn động, bước qua nâng cơ thể gầy yếu của cô lên, lúc này mới nhìn thấy vết thương trên bả vai cô gần như đã bị vỡ loét, vô cùng thâm, để lại trên drap giường trắng tinh một mảng máu đỏ tươi, cộng thêm cả máu tươi chảy ra từ người cô đem qua, cả cái giường tựa như một bãi chiến trường nhìn thấy mà phát hoảng.

“Cô.....” Nam Cung Kinh Hiền ôm lấy cô, nhíu mày nhìn chăm chăm vào mặt cô, khẽ nguyên rủa một tiếng: “Chắc chắn là kiếp trước tôi đã thiếu nợ cô!”

Cố gắng ôm cô sao cho không chạm vào vết thương, anh cảm điện thoại trên đầu giường lên, lạnh giọng phân phó: “Gọi bác sĩ Martin đến đây một chuyến!”

Anh nhất định phải làm rõ, vết thương của cô từ đâu mà có!

Băng gạc trắng đã băng xong vòng cuối cùng, từ đầu đến cuối hai đầu mày của bác sĩ Martin vẫn không hề thả lỏng

“Thoạt nhìn thì vết thương là do bị phỏng, sau đó bỏng nước bị vỡ, hẳn là có bôi thuốc nhưng đã bị lau xát đi, tóm lại.....” Bác sĩ Martin nhíu mày rồi nhún nhún vai nói tiếp: “Miếng vết thương có thể khép lại, nhưng sẽ lưu lại vết sẹo.”

Nam Cung Kinh Hiền dựa vào trên ghế salon, trong đôi mắt thâm thúy không che dấu được sự áy náy, vốn định mở miệng hỏi thêm vài thứ nữa, nhưng nhìn thấy Dự Thiên Tuyết đã tỉnh lại, chắc hẳn cô cũng nghe được lời nói của bác sĩ Martin, trên gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, đôi mắt to vẫn như cũ trong suốt như nước, vẻ mặt cũng là thản nhiên lạnh lùng.

“Vì sao?” Nam Cung Kinh Hiền hít sâu một hơi đi tới, chậm rãi chống tay hai bên người cô: “Vì sao lại bị thương nặng như vậy?”

Đôi mắt trong suốt của Dự Thiên Tuyết liếc anh một cái, giống như nhìn một người không quen biết, lại lạnh lùng xoay tầm mắt.

Chẳng qua là trong ánh mắt kia, không hề che giấu oán giận cùng chán ghét. Nam Cung Kinh Hiền thật sự phát cáu, nhưng nhớ tới tối hôm qua đã giằng vò ép buộc cô cả một đêm, lúc đó không biết cô đã chịu bao nhiêu đau đớn, liền kiềm chế sự giận dữ xuống, cùng bác sĩ Martin tán gẫu một chút về công việc, nhíu mày suy nghĩ, chẳng lẽ không có cách nào không lưu lại sẹo?

Ngón tay thon dài day day mi tâm, đưa bác sĩ Martin đi ra ngoài, bóng dáng cao ngất của Nam Cung Kinh Hiền đứng trên lầu hai, đôi mắt quét qua lầu dưới, thấy Nam Cung Dạ Hi cùng Trình Dĩ Sinh ngọt ngào quấn lấy nhau trong phòng khách....

“Dĩ Sinh, anh đang suy nghĩ gì, em đã gọi anh rất nhiều lần anh cũng không trả lời!” Nam Cung Dạ Hi chui vào phía dưới khuỷu tay anh ta, nũng nịu oán giận.

Sắc mặt xanh mét của Trình Dĩ Sinh hòa hoãn một chút, phải đè nén sóng to gió lớn ở trong lòng cả đêm, biết rõ chuyện gì đã xảy ra trong phòng của Nam Cung Kinh Hiền, thế nhưng lại không thể cứu cô, đây vô đau khổ cứ như vậy mà kéo dài suốt đêm, trong mắt anh ta đều là tia máu.

“Không có gì, hôm nay em muốn đi đâu, anh cùng đi với em.” Trình Dĩ Sinh cười cười, xoa xoa đầu cô ta.

“Hừ, chỗ nào em cũng không muốn đi, em muốn chờ con tiện nhân Dự thiên Tuyết kia xuống, sau đó dạy dỗ cô ta một trận! Đồ phụ nữ không biết xấu hổ, cô ta đắc tội với em nhiều lần lắm rồi!” Nam Cung Dạ Hi thâm hiểm oán trách: “Lần trước không làm cho cô ta bỏng chết, cô ta vẫn còn vui vẻ thoải mái, cứ nhiên bây giờ còn dám leo lên giường anh trai em! Thật không biết xấu hổ!”

Tay của Trình Dĩ Sinh cứng đờ, sắc mặt cũng lạnh xuống, hỏi: “Lần trước? Lần trước như thế nào?”

“Lần trước em không dám về nhà, liền chạy tới Lịch Viễn tìm anh trai.” Nam Cung Dạ Hi ôm lấy anh ta, chu mỏ nói: “Ai biết sẽ chạm mặt Dự Thiên

Tuyệt, hừ, em đã dạy dỗ cô ta một trận! Cho cô ta bông chết, đáng đời!”

Trình Dĩ Sinh căng thẳng, cũng ôm chặt cô ta, nhíu mày hỏi: “Dạ Hi, em đã làm gì?”

Nam Cung Dạ Hi bắt đầu không thoải mái, bất mãn nói: “Anh khản trương như vậy làm gì? Chẳng lẽ anh còn thích cô ta?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Em Chính Là Hận Cô Ta Vì Nhìn Cô Ta Không Vừa Mắt

Nam Cung Dạ Hi bắt đầu không thoải mái, bất mãn nói: “Anh khản trương như vậy làm gì? Chẳng lẽ anh còn thích cô ta?”

“Dạ Hi.Anh không có khản trương vì cô ấy, là anh lo lắng cho em, dù sao Thiên Tuyệt cũng là người bên cạnh anh trai em, em không nên lỗ mãng đi trêu chọc cô ấy như vậy, anh đã không còn quan hệ gì với cô ấy nữa rồi, em không nên làm chuyện gì chọc giận Kinh Hiên, sẽ không tốt, biết chưa?”

“Hừ! Em sợ cô ta sao? Chẳng lẽ anh trai em có thể vì cô ta mà trở mặt với em?” Nam Cung Dạ Hi ngông cuồng tự cao tự đại nói: “Và lại còn có ba em ở đây, ông tin tôi hôm qua chính là con tiện nhân Dụ Thiên Tuyệt đó đã đẩy em xuống! Chẳng lẽ ba không che chở em mà ngược lại đi bảo vệ người ngoài?”

“Em nói cái gì?!” Một thanh âm lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến.

Nam Cung Dạ Hi rùng mình một cái, quay đầu nhìn lại, giật mình kêu lên: “Anh trai.”

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên cao lớn rần rờ từ trên lầu bước xuống, lửa giận lan tràn, tay bấu vào tay vịn của ghế sofa, lực mạnh đến nỗi tạo ra dấu hằn, găm nhẹ hỏi: “Nam Cung Dạ Hi, là anh đã quá nuông chiều em phải không! Với anh mà em cũng dám nói dối!”

Nam Cung Dạ Hi bị hù dọa lui về phía sau, nhưng tính tình ngang ngược kiêu ngạo vẫn như cũ không biết sợ: “Em.Là em lừa anh, mà em dạy dỗ cô ta một chút thì đã sao! Bất quá cũng chỉ là một nhân viên quen, có thể làm việc ở Lịch Viễn là phúc phận cô ta đã tu luyện tám đời mới được, còn dám chọc em mất hứng nữa, em sẽ nói với ba trực tiếp sa thải cô ta!”

“Em!” Nam Cung Kinh Hiên bị chọc giận gần chết, trong mắt lửa giận ngập trời: “Nam Cung Dạ Hi, em thật là càng ngày càng hư không tưởng tượng nổi! Anh quả thật đã quá dung túng em! Nói cho em biết, về sau không cho phép em bước chân vào Lịch Viễn, cũng không được quản chuyện của cô ấy nữa! Nếu không đừng trách anh không nể mặt!”

“Anh.” Nam Cung Dạ Hi tròn tròn mắt, tui thân, bưng bưng phần nộ: “Em vẫn muốn tìm cô gây phiền phức thì thế nào! Em chính là hận cô ta vì nhìn cô ta không vừa mắt, anh vì một người phụ nữ hèn hạ như vậy mà mắng em, anh thật quá đáng em muốn đi tìm ba!”

“Em dám đi một lần thử xem!” Nam Cung Kinh Hiên dữ tợn đe dọa: “Còn lặp lại những chuyện tồi tệ xấu xa như vậy nữa, để anh xem ai dám đứng ra bảo vệ em!”

“Trong bụng em có em bé! Các người ai dám làm gì tôi!” Nam Cung Dạ Hi cơ hồ nhảy dựng lên la to, đôi mắt đẹp mang theo lửa giận kiên cố.

“Vậy hãy để cho ba của con em mang theo các người đi đâu thì đi, đừng ở lại chỗ này làm mất mặt nhà Nam Cung!”

Chỉ một câu nói đã khiến sắc mặt của Nam Cung Dạ Hi đỏ bừng, tức giận đến bấu chặt sofa, nhưng chỉ có thể ôm hận nhìn anh, Nam Cung Kinh Hiên mang theo lửa giận chưa tan đi lên lầu, bỏ lại một câu: “Trình Dĩ Sinh trông nom vợ mình cho cẩn thận, cũng tự quản bản thân mình đi!”

Chờ anh đi lên, Nam Cung Dạ Hi tức giận nói: “Thật là quá đáng, em càng muốn đi tìm ba! Em sẽ nói anh trai đang lêu lổng cùng với một người phụ nữ hèn hạ không biết xấu hổ, ba chính cô ta không đẹp không ăn tiền!”

“Dạ Hi.” Trình Dĩ Sinh ôm lấy cô ta, vẻ mặt phức tạp: “Đừng náo loạn, coi chừng ảnh hưởng thân thể, đứa nhỏ quan trọng hơn.”

Nam Cung Dạ Hi vẫn bực tức giận dữ, lăm bầm lăm nhắm hồi lâu cũng không hết hận.

Nam Cung Kinh Hiên đẩy cửa đi vào, lại phát hiện trên giường không có một bóng người.

Đôi mắt như mắt chim ưng bỗng nhiên híp lại, nhíu mày bước qua lật drap giường lên, ngoại trừ một ít máu tươi thì cái gì cũng không còn.Cô gái đáng chết kia đã chạy đi nơi nào?!

“Rằm!” Quả đấm của Nam Cung Kinh Hiên nện thẳng lên đầu giường, giận dữ cùng lo lắng đồng thời dằn vặt anh!

Đứng dậy chạy đi tìm kiếm cả tầng lầu, dùng thanh âm lạnh như hàn băng chất vấn người giúp việc, người giúp việc co rúm lại, ngón tay chỉ xuống lầu dưới, nói là mới vừa thấy Dụ tiểu thư đi xuống lầu.

Nam Cung Kinh Hiên đuổi theo, ở ngay góc hành lang trống trải thì nhìn thấy hai bóng dáng dây dưa, đôi mắt lạnh lẽo chậm rãi nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thiếu Đan Ông Cô Sống Không Được Phải Không

Nam Cung Kinh Hiên đuổi theo, ở ngay góc hành lang trống trải thì nhìn thấy hai bóng dáng đang dây dưa, đôi mắt lạnh lẽo chậm rãi nheo lại.

Khuôn mặt Trình Dĩ Sinh xanh mét, lời kéo cổ tay của Dụ Thiên Tuyết rống giận: “Thiên Tuyết em nói cho anh biết, có phải em thật sự lên giường cùng người đàn ông kia hay không? Em nói đi!”

Mặt của Dụ Thiên Tuyết tái nhợt nhìn về phía anh ta, ánh mắt đầy vẻ không thể tin được

Trình Dĩ Sinh nghĩ đến cảnh tượng có khả năng xảy ra tối hôm qua quả thật muốn phát điên, đôi mắt đỏ rực lần nữa gào lên: “Nói!”

Dụ Thiên Tuyết nhìn chằm chằm vào anh ta, bi thương nở nụ cười, giằng giằng muốn bỏ đi.

“Thiên Tuyết!” Trình Dĩ Sinh mất khống chế lời kéo cô ôm vào trong ngực, phần nộ và oán hận cùng dâng trào: “Em đã từng đồng ý trờ anh ra sẽ không trao thân cho bất kỳ người đàn ông nào khác, em đã quên rồi sao? ! Em cứ nhiên dám để cho Nam Cung Kinh Hiên chạm vào em!”

Tiếng gào to dữ dội chấn động làm lỗ tai cô ong ong, đau đớn cùng oán hận ngập trời đè nén trong lòng Dụ Thiên Tuyết bạo phát, hung hăng đẩy anh ta ra, ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào anh ta, nước mắt rưng rưng thống thanh gào thét: “Trình Dĩ Sinh, anh rút đi xa thật xa cho tôi!”

“Thiên Tuyết....”

“Không nghe tôi kêu anh rút sao! Tôi đã cầu xin anh, Trình Dĩ Sinh, tối hôm qua tôi đã cầu xin anh giúp tôi! Anh đã làm gì! ! Anh có tư cách gì ở chỗ này chỉ trích tôi không giữ gìn trinh tiết! Anh dựa vào cái gì! !”

Thống hận và đau đớn gần như tê liệt trong lòng trào ra, dù cô có mắng một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ!

Gương mặt tuần tú của Trình Dĩ Sinh đỏ lên, cổ chấp viện cớ: “Thiên Tuyết em không nên dây dưa với người nhà Nam Cung! Em cũng biết anh ta là hạng người gì, anh không ngăn được anh ta, em cũng nên cách xa loại người này một chút!”

“Cút....” Dụ Thiên Tuyết tuyệt vọng trừng mắt với anh ta: “Đừng để cho tôi nhìn thấy anh nữa!”

Cô giờ mu bàn tay quệt nước mắt, kéo cửa hông biệt thự muốn đi ra ngoài, Trình Dĩ Sinh đã bước lên ngăn cô lại, giọng nói gấp gáp: “Thiên Tuyết! Em phải tin tưởng anh, người anh yêu là em, anh cũng chỉ yêu em! Em đừng cãi nhau ầm ĩ với anh nữa, được không?”

Một tiếng cười chế nhạo, mang theo ý tứ hàm xúc lạnh như băng truyền đến.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên cao lớn từ trên cầu thang uốn lượn màu trắng đi xuống, đôi mắt đen tàn ra loại khí tức của loài thú săn mồi, ẩn giấu sự nham hiểm khủng bố.

Trình Dĩ Sinh giống như bị điện giật buột lỏng lòng Dụ Thiên Tuyết ra, sắc mặt có chút trắng bệch, ổn định giọng nói: “Kinh Hiên, sao anh lại ở chỗ này?”

“Đây là nhà Nam Cung, sao tôi không thể ở chỗ này?” Thanh âm du dương lộ ra sự cao quý ẩn chứa cảm giác áp bách, toàn thân Nam Cung Kinh Hiên tản ra hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị, đi tới trước mặt Dụ Thiên Tuyết đưa tay đóng cửa lại, Dụ Thiên Tuyết lạnh lùng xoay người muốn kéo cửa ra một lần nữa, “Phanh!” một tiếng cửa bị đè lại, anh chặn ngang ôm cô vào lòng: “Nhân tiện, đến xem người phụ nữ của tôi muốn chạy đi đâu, tôi mới không ở bên cạnh một lát mà có vẻ cô ấy đã chịu không nổi rồi?”

Trình Dĩ Sinh nắm chặt nắm tay, vẻ mặt lạnh nhạt, gật đầu một cái: “Thiên Tuyết nhìn có vẻ không thoải mái, tôi ra tiễn cô ấy mà thôi, nếu không còn chuyện gì, tôi vào trước đây.”

“Đứng lại!” Nam Cung Kinh Hiên quát kêu anh ta đứng lại, trong đôi mắt âm ngoan lộ ra cơn giận dữ sát ý, lạnh lùng nói: “Tôi cảnh cáo anh, đây là lần cuối cùng, nếu như bị Dạ Hi nhìn thấy các người dây dưa không rõ, tất cả các người đều phải chết!”

Gương mặt tuần tú của Trình Dĩ Sinh xanh mét, cắn răng rời đi.

Người trong lòng vẫn còn đang run rẩy, Nam Cung Kinh Hiền chú ý tới chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình cô đang mặc trên người, nổi bật hẳn nước da trắng như tuyết, trên cổ vẫn còn lốm đốm dấu hôn đỏ tươi, còn có cả vết thương trên vai cô.....

Nam Cung Kinh Hiền đau lòng muốn an ủi, nhưng nhớ tới vừa rồi cô cùng Trình Dĩ Sinh dây dưa lại không nhận được mà cảm tức, xoay người cô lại ôm vào trong ngực áp sát mặt của cô, lạnh giọng quát khê: “Cô vẫn không thành thật như vậy sao, tôi mới rời đi một lát, cô đã cùng loại người khốn kiếp như Trình Dĩ Sinh thông đồng ở cùng một chỗ! Dụ Thiên Tuyết, thiếu đàn ông cô sống không được phải không? !”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cô Gái, Chúng Ta Hãy Làm Giao Dịch

Hô hấp nóng bỏng phả vào trên mặt cô, Dụ Thiên Tuyết nhìn chằm chằm anh, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đắm nước mắt, mở miệng nói: “Nam Cung Kinh Hiền, anh có bệnh!”

“Đúng là tôi có bệnh! Nếu không sao lại bị bộ dáng đáng thương của cô lừa gạt! Mới vừa từ trên giường của tôi bước xuống lại không biết tự trọng liền đi quyến rũ đàn ông khác! Nói cho cô biết, bắt đầu từ hôm nay cô chính là phụ nữ của Nam Cung Kinh Hiền tôi, còn dám câu tam đáp tứ nữa thì biết tay tôi!” Nam Cung Kinh Hiền bực bội hầm hừ, trên trán nổi gân xanh, trong đôi mắt có sự lạnh lùng bá khí.

Dụ Thiên Tuyết vùng vẫy, sắc mặt tái nhợt, chỉ có đôi mắt trong sáng thuần khiết: “Tôi không cần anh thương hại! Chuyện tối hôm qua tôi chỉ cho là bị chó cắn mà thôi, không có một chút quan hệ nào với anh! Anh nói rất đúng, tôi chính là thích câu tam đáp tứ thì thế nào? Mắc mớ gì tới anh!”

“Cô.....” Nam Cung Kinh Hiền nổi con thịnh nộ, siết chặt hai cánh tay cô, nhưng lại không biết rằng hành động này của anh đã làm đau cô, Dụ Thiên Tuyết than nhẹ một tiếng, đau đến rơi nước mắt, đôi môi cũng không còn một chút huyết sắc.

“Đầu với tôi thú vị lắm sao? Cái cô gái bướng bỉnh này!” Nam Cung Kinh Hiền nghiêng răng gặm nhẹ, quả thực muốn một hợp nuốt cô vào bụng, siết chặt vòng eo của cô, để cô tựa vào ngực anh mà nghỉ ngơi.

“Anh buông tôi ra.....Tôi muốn đến công ty, tôi không thể tới trễ, anh đừng hòng kiểm soát trừng phạt tôi!” Dụ Thiên Tuyết nuốt xuống nước mắt, khàn giọng gào thét.

Nam Cung Kinh Hiền không nhận được cười lạnh một tiếng, cô thật hiểu rõ tác phong của anh.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô, Nam Cung Kinh Hiền áp sát mặt mình vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong đôi mắt thâm thúy có ánh sáng lấp lánh đan xen dục vọng, giọng nói khàn khàn: “Cô gái, chúng ta hãy làm giao dịch đi.....”

Dụ Thiên Tuyết hòa hoãn hơi thở, đôi mắt trong suốt uơn ướt, đầy vẻ đề phòng: “Anh lại muốn làm gì?”

“Cũng giống như trước.....” Nam Cung Kinh Hiền liếm chớp mũi lạnh buốt của cô, hơi thở nóng hổi quanh quẩn hòa cùng hô hấp của cô, giọng nói trầm thấp giống như một loại ma chú: “Tôi đưa Dụ Thiên Nhu ra nước ngoài, cô ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, tôi muốn cô làm cái gì thì cô làm cái đó, kể cả lên giường. Trước khi tôi chơi chán, cô đừng hòng thoát khỏi tôi.....”

Dụ Thiên Tuyết ngơ ngẩn nghe anh nói, mãi cho đến khi anh hôn lên môi của cô, cúi đầu hỏi một tiếng: “Như thế nào?”

Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái mới phản ứng kịp, chớp mũi dâng lên chua xót, hung hăng đẩy thân thể cao lớn cường tráng của anh ra, tức giận run giọng mắng: “Nam Cung Kinh Hiền anh coi tôi là cái gì! Đúng là tôi nghèo, tôi không có tiền! Nhưng không đến mức phải bán thân để kiếm tiền, tôi không có hèn mạt như vậy! Khốn kiếp.....Anh cút đi! Cút!”

Cô run rẩy cầm lấy móc treo áo trên tường, nước mắt đầm đìa phần hận đập tới tấp về phía anh.

Nam Cung Kinh Hiền nhìn cô đang điên cuồng tấn công, trong mắt bốc hỏa, khề nguyên rủa một tiếng, phát tay đánh cái móc bay vào tường, sải bước đi qua nắm lấy tay cô, ngăn cản sự điên cuồng của cô: “Cô cân nhắc cho kỹ trước khi động thủ lần nữa! Nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Gương mặt tuần tú áp tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, giọng của Nam Cung Kinh Hiền lạnh như băng nói năng rất có khí phách: “Cô gái, tôi nhận nhận cô đủ rồi!”

Nói xong, anh lạnh lùng nắm tay cô lên, mở cửa lòi cô đi ra ngoài.

Trong lòng bàn tay giống như có một con cá, vùng vẫy muốn tránh thoát, Nam Cung Kinh Hiền không tiếc sức lực nắm chặt, bị chọc nổi nóng anh dùng một tay kéo cô đi, mặc kệ tiếng thét chói tai và những lời mắng chửi của cô, đi thẳng đến ga ra.

Mở cửa xe ném cô vào ghế sau, thân thể to lớn của Nam Cung Kinh Hiền nặng nề đè xuống, một tay nâng mặt cô lên, gương mặt lạnh lùng áp sát cô, trầm giọng nói: “Nghĩ kỹ cho tôi! Thử chờ một chút, cô không có lựa chọn nào khác!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Hình Như Anh.....không Đội Mũ

Dụ Thiên Tuyết bị đau khẽ rên một tiếng cuộn mình nằm trên ghế sau, thân hình cao lớn rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiền đứng lên, ‘Phanh’ một tiếng đóng sầm cửa xe!

Tất cả diễn ra quá nhanh không rõ ràng, Dụ Thiên Tuyết đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, đầu đau vô cùng.

“Tôi không đồng ý.....Anh thả tôi xuống, tôi không đồng ý!” Thái độ của Dụ Thiên Tuyết kiên quyết, tay nắm cửa xe quật cường nói.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiền âm trầm, kiêu căng lạnh lùng dựa vào lưng ghế, cười lạnh một tiếng: “Thả cô xuống, cô muốn trễ giờ làm đúng không? Dụ Thiên Tuyết, cô dám đi làm trễ dù chỉ một lần tôi sẽ đuổi việc cô ngay lập tức! Hiện tại có cần tôi trực tiếp ném cô xuống luôn không? !”

Chóp mũi Dụ Thiên Tuyết chua xót, cắn môi nghẹn ngào: “Nam Cung Kinh Hiền anh đừng quá đáng!”

“Cho cô làm phụ nữ của tôi mà cũng gọi là quá đáng! ?” Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn cô qua kính chiếu hậu, hận không thể xé nát cô ăn vào trong bụng, bàn tay siết chặt tay lái, giống như đang siết chặt lấy cô, trong đôi mắt dục hỏa cuồng liệt thiêu đốt: “Tôi có thể để mắt đến cô là vinh hạnh của cô!”

Dụ Thiên Tuyết cũng không thể nói gì hơn, liều mạng giãy giụa đập mạnh vào cửa xe, nhưng sức lực bạc nhược yếu kém nên không có tác dụng, ánh mặt trời sáng rõ xuyên qua cửa xe chiếu vào trên áo sơ mi trắng cùng làn trắng mịn trơn bóng như ngọc, tôn lên hốc mắt đỏ hồng, giống như một bức tranh tuyệt đẹp thế lương.

Nam Cung Kinh Hiền thấy cả người bốc hỏa, trong đôi mắt thâm thúy xuất hiện hình ảnh hấp dẫn quyến rũ của cô, lạnh lùng quát khẽ: “Đủ rồi! Cô nên hiểu rõ cô chạy không thoát, lăn tăn giày vò cái gì nữa!”

Chiếc Lamborghini đen bóng lái vào bãi đỗ xe ngầm, một mảng màu đen quanh quẩn ở bên trong, Dụ Thiên Tuyết nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn qua, kiên định quật cường nói: “Tôi nhất định có thể nghĩ cách để cho Tiểu Nhu ra nước ngoài, ai nói tôi nhất định phải thỏa hiệp với anh! Ai nói tôi phải đáp ứng điều kiện của anh mới có thể làm được!”

Nam Cung Kinh Hiền không nhìn được dục vọng điên cuồng đang thiêu đốt, xuống xe mở cửa sau ra liền túm lấy mắt cá chân cô kéo lại gần mình, trong khi cô thất kinh thét chói tai thì anh đã ôm ghì cô vào trong ngực, đưa tay đóng cửa xe, đôi mắt thâm thúy u ám vẫn thủy chung nhìn chăm chăm cô: “Tốt, để tôi nhìn coi cô có biện pháp nào!”

Tựa như một cuộc săn bắn, anh để cho cô tùy ý chạy đi, xem cô chạy thế nào thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn anh đã phong kín!

Cả buổi sáng mọi cử động của Dụ Thiên Tuyết đều bị những ánh mắt xung quanh dày vò.

Tối hôm qua quần áo của cô bị Nam Cung Kinh Hiền xé nát, bắt buộc cô chỉ có thể lục tìm một cái áo sơ mi nhỏ nhất trong tủ quần áo của anh, cái áo màu trắng càng làm nổi bật những dấu vết trên người cô, toàn thân vừa đau lại mệt mỏi, căn bản cô cũng không chống đỡ nổi nữa.

“.....” Đầu của Dụ Thiên Tuyết gối lên trên mu bàn tay, hàng mi run run chậm rãi nhắm lại, phía dưới thân đau nhức khó chịu cực độ, không biết tối hôm qua Nam Cung Kinh Hiền rốt cuộc đã giày vò cô như thế nào, cả đêm, chỉ có cảm giác đau như tê liệt là rõ ràng nhất.

Quan trọng là bệnh của Tiểu Nhu.....

Đến tận cùng cô nên làm gì bây giờ?

Do dự thật lâu, gom tất cả biện pháp có thể nghĩ ra suy nghĩ lại một lần nữa, còn lên mạng tra thêm rất nhiều tư liệu nước ngoài, may mắn là bệnh viện bên kia không giống trong nước, có những kẻ bịp bợm lòng dạ hiểm độc, quan hệ luôn lách đi cửa sau, muốn chữa bệnh, phải có tiền.

Đầu ngón tay xanh xao của Dụ Thiên Tuyết duỗi ra hồi lâu cũng không dám bấm số điện thoại, cuối cùng đành lòng, gọi một cuộc điện thoại, lúc cúp điện thoại xong, cả người cô cũng nhẹ nhõm được một chút.

Vừa định tắt websites, trong lúc vô tình một mẫu tin tức đập vào tầm mắt cô.....

‘Một thiếu nữ mười lăm tuổi đến bệnh viện tự phá thai, xuất huyết nhiều suýt nữa bỏ mạng.’

Hàng lông mi cong dày run lên, Dụ Thiên Tuyết không dám nhìn xuống dưới để đọc kỹ hơn, đại khái quét mắt thoáng qua nội dung rồi vội vàng tắt websites, cô nhắm mắt cẩn thận nhớ lại tối hôm qua, hình như anh... Không đời nào, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chỉ Một Lần Thì Chưa Đủ!

Nghĩ tới việc này Dụ Thiên Tuyết ngồi không yên, cô hoảng hốt đứng bật dậy, ngẫm nghĩ, không thể cứ để mọi việc trôi qua như vậy.

Mặc dù xác suất mang thai ngay lần đầu tiên không cao lắm, nhưng vẫn cần phải phòng ngừa, nếu không.... Trong đầu Dụ Thiên Tuyết đột nhiên hiện ra cảnh tượng mình mang thai ngoài ý muốn, hơn nữa còn nghi ngờ là con của Nam Cung Kinh Hiên, cả người liền run rẩy một hồi!

Không được.....Không thể như vậy!

Thừa dịp rảnh rỗi vì vừa làm xong việc, cô cố lê thân thể không thoải mái dưới ánh mắt của mọi người xuống dưới lầu đi tới nhà thuốc, mua thuốc uống.

Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đến nhà thuốc mua loại thuốc này khó tránh khỏi bị quở trách mấy câu, Dụ Thiên Tuyết chịu đựng ánh mắt dò xét của người bán thuốc bước ra khỏi cửa, nhưng vẫn nghe được lời xì xầm rất nhỏ sau lưng: “Nhìn đi nhìn đi! Lại một cô gái nữa bị bọn đàn ông xấu hủy hoại!”

Hồ hấp bạc nhược yếu kém, trong lòng tràn ngập chua xót, Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, vừa bước ra ngoài liền nuốt viên thuốc xuống.

Bầu trời xanh bao la, từ giữa trưa đến lúc mặt trời lặn, đã thay đổi bất ngờ.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên cao ngất từ phòng làm việc đi ra ngoài, thấy Dụ Thiên Tuyết đã đứng lên chuẩn bị về, nhìn thấy anh, khuôn mặt trắng mịn của Dụ Thiên Tuyết càng thêm tái nhợt, chuyển dời tầm mắt, coi như không nhìn thấy anh.

“Đang suy tính chuyện gì?” Nam Cung Kinh Hiên tiến tới gần sau lưng cô, giúp cô cất văn bản giấy tờ vào trong ngăn tủ trên cao.

Dụ Thiên Tuyết giống như bị điện giật rút tay về, lui về phía sau một bước lại đụng vào lồng ngực rộng lớn của anh, Nam Cung Kinh Hiên lại càng quá đáng, dang hai cánh tay chống lên tủ đựng tài liệu giam cầm cô trong lồng ngực mình, hồ hấp nóng bỏng từ sau lưng quanh quẩn tới gần, phả nhẹ trên gò má cô: “Muốn làm người phụ nữ của tôi rồi phải không?”

Dụ Thiên Tuyết bị áp bách, vì không muốn tiếp xúc với thân thể anh nên chỉ có thể dán chặt cơ thể vào tủ, lạnh lùng nói: “Ngại quá, tôi đã có biện pháp giải quyết vấn đề rồi, không cần phải cầu xin anh!”

Lời của cô khiến Nam Cung Kinh Hiên có chút ngoài ý muốn, đôi mắt thâm thúy như đang suy đoán cân nhắc, hồi lâu sau lại trở nên nguy hiểm, bàn tay nắm chặt eo cô, quay người cô lại đối diện với mình, khàn giọng quát khẽ: “Chết tiệt, cô nghĩ ra biện pháp gì? ! Lại muốn lấy thân thể đi trao đổi với đàn ông!”

Dụ Thiên Tuyết bị anh ôm chặt đến hít thở cũng ngột ngạt, không dám tin nhìn chăm chăm vào anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt run giọng nói: “Nam Cung Kinh Hiên, anh không nhọc nhằn tôi sẽ chết sao! Cái tên cầm thú này, tôi đã bị anh cưỡng bức một lần! Tôi coi như mình bị chó cắn rồi, anh còn muốn thế nào nữa!”

“Tôi không muốn thế nào! Nhưng một lần thì vẫn chưa đủ!” Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu bá đạo nói, khuôn mặt tuấn dật tản ra dục vọng chiếm giữ mãnh liệt, bàn tay vuốt ve gương mặt của cô, mờ ám nói: “Tôi vẫn chưa chơi đủ, ai cho cô thoát thân? !”

Trên thực tế, anh sớm đã lưu luyến hương vị ngọt ngào của cô, nó khiến anh muốn ngừng mà ngừng không được, ngồi trong phòng làm việc cách cô mười mấy thước nhưng lúc nào cũng nghĩ tới thân thể của cô, tối hôm qua, trong lúc mê say tiếng cô rên rỉ quả thật để cho anh điên cuồng! Nghĩ đến đây, ngón tay cái của anh đã chậm rãi vuốt ve đôi môi đỏ tươi tình xảo của cô.

Dụ Thiên Tuyết bị anh trêu ghẹo trắng trợn hai gò má đỏ bừng, muốn tránh không cho anh đụng vào lại trốn không được, anh càng thêm quá đáng đưa ngón tay vân về tiến vào giữa bờ môi cô thì bị cô hung hăng cắn vào tay!

“Há.!” Nam Cung Kinh Hiên thể mới biết mình sai lầm rồi, hàm răng của cô gái nhỏ này khỏe thật cắn đau đến nỗi làm anh có cảm giác như da sắp bị xé rách, gương mặt tuần tú kìm nén đến phỉếm hồng, bàn tay kia nhanh chóng bóp cầm của cô lớn tiếng quát: “Nhả ra!”

Dụ Thiên Tuyết cắn càng lúc càng mạnh, trong đôi mắt đẹp tràn đầy oán hận ủy khuất, chết cũng không nhả ra! Nam Cung Kinh Hiên đau đến thực sự không chịu nổi, cứng rắn chịu đựng rút ngón tay từ trong miệng cô ra, tay kia bóp cổ cô ‘Bịch!’ một tiếng anh đẩy mạnh cô tựa vào tủ tài liệu, phẩy phẩy ngón tay vừa rút ra, lúc này mới phát hiện ra trên tay mình có hai hàng dấu răng, vết cắn đã rách da rướm máu.

“Đáng chết.Dụ Thiên Tuyết cô cầm tinh con chó sao? !”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Nếu Như Mang Thai Con Của Anh, Vậy Thà Chết Còn Hơn

Thở dốc kịch liệt, nước mắt trong suốt rơi xuống, một lần nữa Dụ Thiên Tuyết lại bị anh bóp cổ không thở nổi, vẫn như cũ nhưn đôi mắt đẹp nhìn anh, nói giọng khàn khàn: “Lần sau anh còn dám làm nhục tôi một lần nữa thử coi, tôi sẽ cắn anh, cắn chết anh mới thôi!”

Cô khản trương đến đôi mắt đỏ bừng cùng với đáng vẻ nghiêm trang khiến cho Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy buồn cười, nhưng cảm giác đau rất vì rách da rướm máu nhắc nhở anh, đôi mắt kiêu căng quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, giọng nói âm lãnh như từ địa ngục vang lên bên tai cô: “Xem ra tôi đã quá nhân từ với cô! Dụ Thiên Tuyết, đáng đời cô không có người đau người thương, đáng đời bị đối xử tàn bạo!”

Đôi mắt âm lãnh bức người của Nam Cung Kinh Hiên lạnh như băng, từ trong túi móc ra thứ gì đó ném lên trên bàn, cầm lấy cái ly giấy duy nhất rót nước rồi đặt lên bàn, lúc anh buông tay thì thân thể Dụ Thiên Tuyết đang dựa trên tủ từ từ trượt xuống, đôi mắt sững sờ nhìn động tác của anh, không rõ ràng lắm anh muốn làm gì.

“Uống thuốc! Ngay lập tức!” Nam Cung Kinh Hiên ngồi xổm người xuống, đôi mắt rét lạnh, đưa viên thuốc và ly nước đưa cho cô.

Dụ Thiên Tuyết chợt hiểu ra, trong đôi mắt trong veo là sự tỉnh mạch, cuối cùng cô đã biết cái mà Nam Cung Kinh Hiên gọi là ‘Tàn bạo’ là cái gì rồi, cường bạo không tính là gì, cả đêm điên cuồng kích tình không là cái gì, đau lòng cùng ôn tồn lại càng không là cái gì! Nhưng khi một người đàn ông buộc một người phụ nữ uống thứ thuốc đó, tổn hại thân thể phụ nữ chỉ để đổi lấy sự an tâm cho mình, đó mới thực sự là người đàn ông tàn nhẫn!

Nước mắt trong suốt lưng tròng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, giọng nói của Dụ Thiên Tuyết khàn khàn: “Không cần, tôi đã uống rồi.”

Nam Cung Kinh Hiên chợt nhíu mày: “Cô uống rồi?”

Cô gật đầu, khuôn mặt trắng nõn mềm mại động lòng người, trên cổ lóm đóm những vết đỏ hồng càng làm cho người nhìn tim đập rộn lên.

“Hừ.Dụ Thiên Tuyết, tại sao tôi phải tin tưởng cô, người phụ nữ hận tôi thấu xương? !” Trong đôi mắt kiêu căng lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua một chút động lòng, nhưng lại lạnh lùng nói, bàn tay giữ chặt cầm cô, lạnh giọng bức bách: “Uống ngay cho tôi, lập tức!”

Cầm của Dụ Thiên Tuyết đau không chịu được, đôi mắt trong trẻo lóe sáng, hận ý cuộn cuộn.

“Tôi nói tôi đã uống rồi, Nam Cung Kinh Hiên, anh nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi cũng sợ phiền toái giống anh, đời này của tôi, Dụ Thiên Tuyết, mang thai con của ai cũng có thể, nhưng ngoại trừ anh, tên khốn kiếp! Anh hiểu chưa? Tôi đã uống rồi! Anh buông tôi ra!”

Nam Cung Kinh Hiên bị lời của cô kích thích nổi cơn thịnh nộ, lửa giận bốc lên thiêu đốt lý trí của anh: “Tôi-không-tin! Dụ Thiên Tuyết, cho dù cô uống rồi cũng phải uống lại lần nữa, thức thối một chút nuốt vào ngay cho tôi, đừng ép tôi phải dứt cho cô!”

Đôi mắt đẹp của Dụ Thiên Tuyết mở to không thể tin được, nhìn viên thuốc màu trắng kia, rồi lại nhìn anh, run giọng nói: “Anh bệnh thần kinh sao? Loại thuốc này căn bản không thể uống lung tung, coi như anh không phải là phụ nữ nhưng anh cũng là người chơi đùa họ, anh cũng phải hiểu điều đó chứ?”

“Tôi chỉ biết một điều là không thể để những phụ nữ dễ tiện mang thai con của tôi! Dụ Thiên Tuyết, cô tốt nhất hãy dẹp cái ý niệm này đi!” Nam Cung Kinh Hiên hung dữ nói, cho dù đã cường bức chiếm đoạt thân thể thuần khiết của cô, anh vẫn nhận định cô và tên khốn Trình Dĩ Sinh kia đây đưa không rõ, nhận định cô dơ bẩn, cô ti tiện, cô không có tư cách mang thai con của anh!

Dụ Thiên Tuyết bị lời anh nói làm cho hoàn toàn chấn tỉnh, trong mắt là sự bi thương tuyệt vọng, trong đầu cũng đang từ từ cất tiếng cười to, cười mình

ngây thơ ngu muội, đàn ông như anh, đây đưa chỉ có một con đường chết! Dù Thiên Tuyết, rốt cuộc cô vẫn còn chờ mong cái gì? !

Sắc mặt cô tái nhợt cười yếu ớt, gập đầu, run rẩy cầm viên thuốc nhét vào trong miệng, nhận lấy ly nước trong tay anh, khàn giọng đáp lại: “Đúng vậy, Nam Cung Kinh Hiền, tôi cũng cảm thấy nếu như mang thai con của anh, tôi thà chết đi cho xong.ha....”

Dù Thiên Tuyết ngửa đầu nuốt viên thuốc, một giọt nước mắt nóng hổi cũng theo khóe mắt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Anh Đừng Mơ Tưởng Lại Có Cơ Hội Thương Tôn Tôi

Uống thuốc xong, Dù Thiên Tuyết ngơ ngác ngồi tựa vào tủ, cúi đầu hai tay ôm đầu gối, không biết đang suy nghĩ gì.

Nam Cung Kinh Hiền hơi đau lòng, nhưng lại nhúu mày lạnh lùng nói: “Đêm nay, tôi có cuộc hẹn với khách, đến khoảng mười giờ, cô ở lại đây chờ, rồi cùng tôi trở về biệt thự.”

Anh nói xong thì đứng dậy, thế nhưng lại nghe một giọng nói lạnh nhạt: “Nam Cung Kinh Hiền, anh làm rồi!”

Dù Thiên Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường lên nhìn anh, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Tôi không đồng ý điều kiện của anh, cũng không cần phải làm theo những gì anh nói, anh đừng làm tưởng!”

Nam Cung Kinh Hiền cười lạnh một tiếng, bóng dáng cao lớn rần rỏi kiêu căng quan sát cô: “Cô không sợ tôi đổi ý? Đến lúc đó, cho dù cô quỳ xuống cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không cứu em gái cô!”

“Tôi đã tìm ra biện pháp nên không cần anh giúp nữa!” Hai hàng lông mi run run, Dù Thiên Tuyết chống tay vào cạnh bàn cố gắng đứng dậy, bóng dáng mảnh khảnh từ từ đứng thẳng, dưới ánh sáng lò nơ ở tầng lầu cô dũng cảm nhìn thẳng vào mắt anh: “Nam Cung Kinh Hiền, tôi không có mềm yếu như vậy, nhất định phải nhờ người khác giúp đỡ mới có thể chăm sóc tốt cho em gái mình! Bắt đầu từ hôm nay, nếu ông trời có sập tôi sẽ tự mình chống đỡ! Cũng bắt đầu từ hôm nay, anh đừng mơ tưởng lại có bất cứ cơ hội nào thương tổn tôi! Vẹn vẹn, chỉ-một-lần! Một lần duy nhất!”

Môi cô tái nhợt, trong ánh mắt thanh lãnh lóe lên ánh sáng quật cường, sống lưng thẳng tắp, cầm lấy găng tay và túi xách cùng điện thoại di động, lạnh lùng lướt qua anh đi về phía thang máy.

Dù Thiên Tuyết, chiến tranh cùng với tên cầm thú này, dù thua cũng phải thua cho đẹp!

“Cô.....” Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiền đỏ lên, con giận dè nén ở ngực nhưng lại không biết làm sao phát ra, siết chặt nắm đấm biểu lộ rõ anh đang không có chỗ phát tiết con giận, chỉ có thể nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, sau đó nện một quyền lên trên tủ!

Bóng đêm mập mờ, Lạc Phàm Vũ kinh ngạc nhìn tên đàn ông đã rất lâu không xuất hiện ở ‘Thịnh Hạ’, trong lòng xẹt qua một cảm giác khoái trá.

“A, khách quý đến nha, thế nào lại đến chỗ mình đây?” Lạc Phàm Vũ cười cười, ngón tay kẹp điếu xì gà chỉ ghé salon bên cạnh: “Ngồi.”

Nam Cung Kinh Hiền khẽ nguyên rửa một tiếng ngả người tựa lên ghế salon, gương mặt tuần dật góc cạnh lộ vẻ lười biếng, thu hút ánh mắt si mê của những cô nàng trong phòng bao, ngón tay thon dài nói lỏng cà vạt, anh ngửa đầu, mặc cho âm thanh hỗn tạp nơi đây vây quanh mình.

“Cậu đi xã giao hả?” Lạc Phàm Vũ nhìn ra trong đôi mắt anh có chút mơ màng.

“Ừ.” Nam Cung Kinh Hiền lạnh giọng đáp lời, ngón tay gõ gõ thành ghế sofa: “Có cô nàng nào không?”

Lạc Phàm Vũ cười rộ lên, biết rõ mỗi lần anh tới ‘Thịnh Hạ’ đều là có chuyện không tốt, hung hăng rít một hơi thuốc, vỗ vỗ một cô gái bên cạnh: “Mở mắt ra nhìn coi em gái này thế nào, hử?”

Nam Cung Kinh Hiền mở đôi mắt thâm thúy nhìn lướt qua, nhúu mày, phun ra một chữ: “Bản!”

“A.....Ai không bản?” Lạc Phàm Vũ dúm tắt điếu xì gà trong gạt tàn thuốc, đuổi tất cả mấy cô gái đi rồi cũng dựa vào ghế salon nhìn anh chăm chú: “Cậu làm sao vậy? Người nào dám chọc cậu phiền lòng thế này?”

Trong đầu đã miêu tả một đáp án sinh động, nhưng Lạc Phàm Vũ vẫn muốn nghe chính miệng người đàn ông này nói ra.

“Dụ Thiên Tuyết, cô gái đáng chết kia.....” Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu mắng một tiếng, đứng dậy rót đầy một ly Whisky, lạnh lùng nói: “Cậu đi tra cho mình gần đây cô ấy đang làm gì, mình ngược lại muốn biết cô ấy nghĩ ra biện pháp gì thoát khỏi mình!”

Lạc Phàm Vũ gật gật đầu, cười cười: “Cái này không khó, bắt quá cậu bởi vì vậy mà phiền lòng? Kinh Hiên nha, cái này không giống với phong cách của cậu, cậu muốn phụ nữ chỉ cần nói một câu, chỗ mình có đây, nếu như cậu không hài lòng, muốn ai đó mình cũng có thể đưa tới tận cửa, cậu còn phiền cái rắm gì!”

Hết chương 71

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Lúc Cô Ngủ Rất Đáng Yêu

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhũu mày chặt hơn, không nói được lời nào, chỉ biết nốc rượu liên tục, vốn là đã uống rất nhiều ở tiệc xã giao, giờ đây lại như đổ thêm dầu vào lửa đang cháy, những ngón tay thon dài siết chặt ly rượu, xoa mi tâm hồi lâu cũng không thể xua tan phiền muộn trong lòng, trong đầu đều là hình ảnh đêm khuya ngày hôm qua, Dụ Thiên Tuyết chìm trong men say mông lung bị anh ném lên ghế sau xe cuộn mình ngủ, thời điểm anh hôn cô, cô vẫn chìm trong giấc ngủ nên rất ngoan ngoãn nhu thuận, trầm thấp rên khe khẽ, so với lúc thanh tỉnh cô đáng yêu hơn rất nhiều!

“Chết tiệt.....” Nam Cung Kinh Hiên bắt đầu hoảng hốt, trong đôi mắt thâm thúy bùng cháy lửa dục: “Dụ Thiên Tuyết, cô chết ở nơi nào!”

“Muốn biết thì phải đi tìm, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian.” Lạc Phàm Vũ neho mắt nhìn anh, cười như không cười: “Hoặc là cậu nhượng bộ một chút, nếu Thiên Tuyết đã khiến cho cậu chán ghét như vậy không bằng nhượng cho mình, ừm? Cô gái này, mình thích.....”

“Cậu tốt nhất ngậm miệng lại cho mình.....” Ánh mắt rét lạnh của Nam Cung Kinh Hiên quét tới: “Mình không có đủ kiên nhẫn đùa giỡn với cậu, còn dám nói mình nhượng cô ấy thì mình sẽ phế cậu!”

Lạc Phàm Vũ ưu nhã cười rộ lên, neho mắt lại: “Không có biện pháp, người ta chính là thống hận bộ dáng này của cậu, chẳng lẽ cậu vẫn không cho phép mình nhúng tay?”

“Mình cho cậu mượn mười lá gan!” Nam Cung Kinh Hiên khinh thị nói một câu, bóng dáng cao ngất đứng lên cầm chùm chìa khóa trên bàn: “Cậu cứ từ từ chơi đùa, mình đi trước.”

“Cậu đi đâu?” Lạc Phàm Vũ nhũu mày: “Uống nhiều như vậy không nên lái xe!”

“Nói nhảm ít thôi!” Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên kiêu căng bá đạo cả người tản ra khí lạnh đi ra ngoài.

Đêm khuya.

Đường xá yên ắng trống trải, một chiếc Lamborghini phóng nhanh vun vút.

Đêm khuya, trên bậc thềm trước cửa viện điều dưỡng không bóng người, y tá trực đêm ngáy giấc nhìn người đàn ông anh tuấn chói mắt như thần đang đứng trước mặt, một lúc lâu mới kịp phản ứng được, xông tới vội vàng nói: “Tiên sinh! Đã trễ thế này anh không thể đi vào!”

Nam Cung Kinh Hiên dứt hai tay trong túi quần, neho mắt lại nhìn cô.

Y tá trực đêm đỏ mặt, siết chặt lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi dịu dàng nói: “Xin hỏi tiên sinh, anh đến thăm bệnh nhân nào, tôi sẽ đi xem giúp nếu bệnh nhân đó chưa ngủ, mới có thể để anh đi vào.”

Nam Cung Kinh Hiên đốt một điếu thuốc, làn khói mù lượn lờ được phun ra từ đôi môi khêu gợi, mơ hồ chắn giữa tầm mắt hai người, y tá trực đêm bắt đầu hoảng hốt, chỉ một thoáng giây người mà người đàn ông cao lớn cường tráng này đã tiến tới gần, cúi đầu bên tai cô lạnh lùng nói: “Không muốn thất nghiệp thì câm miệng cho tôi!”

Y tá trực đêm lạnh run suýt nữa đứng không vững, lại thấy người đàn ông kia lạnh lùng quay người, thuận thực đi về phía một căn phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh từ từ mở ra.

Trên giường bệnh màu trắng, một cô gái mười bảy mười tám tuổi bịt mắt ngủ rất ngon, bên giường bệnh của cô, một cô gái mảnh mai gối đầu lên cánh tay của mình đang ngủ say, mái tóc mềm mại xỏa tán loạn trên chăn, trên vai, duy nữ vô cùng, dưới ánh đèn nhu hòa cánh môi càng thêm căng bóng, làm cho anh nhìn không được mà si mê đứng nhìn.

Nam Cung Kinh Hiền hút mạnh một hơi thuốc, khói mù mờ lượn lờ, bóng dáng anh cao ngất mạnh mẽ chậm rãi đi tới, ngón tay kẹp điều thuốc vén những sợi tóc che mặt Dụ Thiên Tuyết, nheo mắt ngắm nhìn mặt cô, động tác dừng lại khoảng hai giây, sau đó mới thu tay lại nhũn mày rít một hơi thuốc nữa.

Tiếp theo anh cúi người, bông Dụ Thiên Tuyết đang ngủ say lên, để cô thoải mái tựa vào trước ngực anh, xoa tóc sau gáy cô, cúi đầu hôn lên trán cô, yêu thương đến đau lòng.

Trời đêm trầm lắng vô cùng, Nam Cung Kinh Hiền ôm thật chặt cô vào trong lồng ngực mình, đi thẳng ra ngoài.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Cô Gái Này, Xinh Đẹp Đến Mức Khiến Cho Người Ta Điên Cuồng!

Dụ Thiên Tuyết ngủ rất sâu, đến lúc Nam Cung Kinh Hiền tắm xong ra ngoài cô vẫn còn đang ngủ say, tư thế cũng không thay đổi, hai hàng lông mày thanh tú khẽ cau lại, cắn chặt đôi môi mọng, giống như là nằm mơ thấy chuyện gì đó không tốt, bàng hoàng bất an.

Nam Cung Kinh Hiền đã tỉnh rượu một nửa, trên trán tóc lòa xòa nhiều nước, tà khí mà mị hoặc.

Lúc anh mạnh mẽ đè xuống thì Dụ Thiên Tuyết cũng không có cảm giác, cho đến khi bàn tay anh dò ra phía sau lưng cô, nâng thân thể của cô lên cúi đầu hôn cô, khi đó cô mới cảm thấy thiếu không khí, anh như người có lòng tham không đáy, lợi dụng lúc cô không thể kháng cự mà cưỡng bách phục tùng, cưỡng ép cô mở đôi môi hồng đào, cái lưỡi mềm mại nghênh hợp với sự càn quét của anh, để anh tàn bạo nhắm nhám thương thức.....

“.....” Dụ Thiên Tuyết cau mày, “Um” một tiếng, chậm rãi tỉnh lại.

Nửa thân trên của Nam Cung Kinh Hiền trần trụi, lồng ngực cường tráng lấp lăm tấm nước, nặng nề áp xuống vuốt ve trước ngực mềm mại của cô, anh kêu rên sung sướng, cảm thấy chưa đủ lại tham lam mò vào bên trong quần áo của cô thăm dò, xoa nắn bầu ngực của cô gái nhỏ làm cho cô hoàn toàn thanh tỉnh.

Dụ Thiên Tuyết mở to hai mắt, bị nhiệt độ nóng hầm hập của cơ thể anh hù sợ, bất thành linh đẩy anh một cái rồi ngơ ngẩn nhìn anh, trái tim đập cuồng loạn.

“Anh.....Sao lại là anh.....” Thanh âm của Dụ Thiên Tuyết lắp bắp và run rẩy, đôi mắt trong suốt quét qua căn phòng, đột nhiên mắt cô tròn to : “Nam Cung Kinh Hiền, tại sao tôi lại ở chỗ này?!”

Ngay sau đó cô cảm giác được bên trong quần áo của mình có một bàn tay đang xoa bóp vuốt ve nơi mẫn cảm đầy dứa của cô, cô khản trương đẩy bàn tay anh ra sợ hãi lui về phía sau: “Anh đang làm gì, đừng chạm vào tôi!”

Đang lúc cô lui về phía sau, trong nháy mắt Nam Cung Kinh Hiền đã thuận tay choàng qua hông của cô kéo mạnh cô vào trong lòng mình, gương mặt anh tuấn kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bóng như ngọc, thấp giọng nói: “Tôi muốn cô, không thấy sao? Tôi hôm qua làm chưa tận hứng, tối nay tiếp tục!”

Dụ Thiên Tuyết hét lên, muốn đẩy bả vai to lớn của anh ra, lại bị anh bế bổng lên đi về phía phòng tắm, cô tức giận mắng chửi đánh đấm, nhưng không ngờ vừa vào trong đã bị anh ấn lên trên vách tường, nước từ vòi sen phun xuống đầu làm cả người cô ướt đầm!

“Anh.....Không cần! Nam Cung Kinh Hiền, không cần!” Dụ Thiên Tuyết ra sức trốn tránh, nước lạnh như băng làm da đầu cô tê dại, quần áo dính sát người lộ ra đường cong hấp dẫn, cả người run rẩy khóc thút thít giữa: “Đừng mở nước nữa, lạnh quá, rốt cuộc tôi làm sao mà tối được đây? Nam Cung Kinh Hiền, anh muốn làm cái gì! Khụ khụ.....”

Người trong ngực đang ra sức giãy giụa, nước chảy vào trong miệng làm cô bị sặc ho khan dữ dội, Nam Cung Kinh Hiền đau lòng, điều chỉnh nhiệt độ của máy nước nóng, anh thích tắm nước lạnh nhưng đối lại là phụ nữ thì có thể không chịu nổi. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:

“Ngoan, tắm cho sạch sẽ, tôi không thích ân ái với phụ nữ mệt mỏi như một bãi bùn nhão!” Nam Cung Kinh Hiền cầm vòi sen kiên quyết xông tới, chặt chẽ giam cầm thân thể cô trong lồng ngực mình, xoa mái tóc ướt đầm của cô, thỏa tình say sưa hôn cô, nảy sinh độc ác thì thầm: “Tôi chưa từng tự tay tắm rửa qua cho bất cứ người phụ nữ nào, cô nên thỏa mãn đi!”

Nói xong anh đưa tay xé rách y phục của Dụ Thiên Tuyết, trong khi cô thét chói tai thì anh đã kéo xuống toàn bộ, tấm lưng trắng muốt trơn nhẵn cùng đôi chân dài thon nhỏ lộ ra, Nam Cung Kinh Hiền thở dốc kịch liệt, ôm chặt cô nâng đầu cô lên hung hăng hôn lên đôi môi mọng đỏ!

Cô gái này, xinh đẹp đến mức khiến cho người ta điên cuồng!

“Buông tôi ra.....Tôi không muốn bị anh cưỡng ép nữa, Nam Cung Kinh Hiên, anh buông tôi ra!” Dụ Thiên Tuyết bị xối nước ấm ướt đầm như một con mèo nhỏ, liều mạng đẩy bờ vai vạm vỡ của người đàn ông, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo lại hít mạnh một hơi rồi cuộc nói không ra lời! Nụ hôn nóng bỏng Nam Cung Kinh Hiên dòi từ xương quai xanh tới bầu ngực ngọt ngào của cô, anh há miệng ngậm nụ hoa.....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chọc Giận Tôi Một Lần, Tôi Sẽ Coi Trọng Cô Một Lần

Cô gái này, xinh đẹp đến mức khiến cho người ta điên cuồng!

“Buông tôi ra.....Tôi không muốn bị anh cưỡng ép nữa, Nam Cung Kinh Hiên, anh buông tôi ra!” Dụ Thiên Tuyết xối nước ấm ướt đầm như một con mèo nhỏ, liều mạng đẩy bờ vai vạm vỡ của người đàn ông, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo lại hít mạnh một hơi rồi cuộc nói không ra lời! Nụ hôn nóng bỏng Nam Cung Kinh Hiên dòi từ xương quai xanh tới bầu ngực ngọt ngào của cô, anh há miệng ngậm lấy nụ hoa.....

“Không nên.....Đừng đối xử với tôi như vậy! Buông ra!” Dụ Thiên Tuyết sợ tới mức gương mặt nhỏ nhắn cũng tái nhợt, tay chống đỡ bờ vai của anh kêu khóc.

Tối hôm qua đau đớn như tê liệt vẫn còn rõ mồn một, cô không ngờ cảm giác kinh khủng đó lại tới nhanh như vậy, sức lực của người đàn ông tàn nhẫn này khiến cho cô sợ.....Nhưng rõ ràng là cô ở trong viện an dưỡng chăm sóc Tiểu Nhu, cô và Tiểu Nhu trò chuyện xong thì ngủ thiếp đi! Tại sao cô lại tới nơi này?!

“Cô không nghe lời, tôi cũng chỉ có thể đối xử với cô như vậy, muốn đau chết thì cứ ra sức giãy giụa đi!” Nam Cung Kinh Hiên không thể đợi được nữa, vội vã tắm sạch cho cô, anh mút thật mạnh căn cổ của cô bẻ bóng cô lên đi ra khỏi phòng tắm.

Trời đất quay cuồng, Dụ Thiên Tuyết mới vừa mới tắm nước nóng đã tỉnh táo lại, hai hàng mi rung động mở ra, ngay sau đó liền bị vút lên trên chiếc giường lớn mềm mại, cô còn chưa giữ vững thân thể mình thì Nam Cung Kinh Hiên đã nặng nề phủ người xuống.

“A!” Dụ Thiên Tuyết ngửa đầu thét chói tai, bất thành linh hai chân bị tách ra rồi bị hung hăng xâm chiếm, cô đau đến mặt mũi trắng bệch, dị vật xâm lấn càng sâu, cơ thể chặt chẽ non mềm của cô không cách nào thừa nhận anh!

“Hừ.....Cũng lần thứ hai rồi còn giả bộ gì nữa!” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên ửng hồng, trong lúc sắc mặt cô tái nhợt cũng không chút lưu tình bắt đầu đâm sâu ra vào mạnh hơn, cái sau dùng sức hơn so với cái trước, người dưới thân đau đến co rụt lại, muốn trốn tránh, vòng eo lại bị anh nắm rất chặt!

“.....” Dụ Thiên Tuyết nắm chặt drap giường chịu đựng sự ngược đãi, trên trán rịn ra mồ hôi, cô mệt mỏi và đau đớn mở to mắt, kiên cường nhìn chăm chăm mặt của người đàn ông trước mắt, cô biết lần thứ nhất và lần thứ hai không có gì khác nhau, cô cũng biết nếu bị anh bắt làm tù binh trên giường thì sẽ không thể trốn thoát hay còn đường lui nữa, nhưng mà.....Tại sao?!

Cô đã nói không thể lại bị anh khi dễ bị anh làm thương tổn, vì sao vẫn tránh không khỏi?

Hơi nước tràn đầy hốc mắt, ngưng tụ lại dòng nước mắt óng ánh trong suốt, theo khóe mắt của cô chảy xuống, Dụ Thiên Tuyết càng lúc càng đau, nghiêng mặt sang bên kêu than nho nhỏ, giọng run run nói: “Anh không có quyền đối xử với tôi như vậy.....Nam Cung Kinh Hiên đây là cưỡng bạo.....”

Cô ghen ngào khóc nức nở, thanh âm đó quả thật có thể khiến cho trái tim đàn ông bị hung hăng níu chặt. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên bị đục vọng thiêu đốt đã mê ly, mồ hôi nhễ nhại đầm đìa, dùng hết khí lực toàn thân muốn cô, mạnh mẽ xuyên sâu từng cái một, cơ hồ có thể đâm thủng người cô! Sống lưng anh vọt qua từng đợt khoái cảm trí mạng, thỏa mãn chìm trong cảm giác tình dục sướng khoái, nhưng đôi lại là cô đau đớn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch như tờ giấy, bàn tay trên lưng anh không nhìn được bấu chặt, từng đầu ngón tay dùng sức bấu thật mạnh thật mạnh.

“Còn phản kháng tôi nữa sẽ thật sự trở thành cưỡng bạo!” Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên đỏ ngầu, nhìn cô chằm chằm, quát, nhưng khi thấy cô đau đến cau mày ngửa đầu, anh nhìn không được cúi đầu hôn cổ cô, tận lực cầm cự không chạy nước rút để cho cô cảm nhận được sự thương yêu, không phải anh không muốn dịu dàng, căn bản là anh không chế không được!

Đêm khuya, bóng tối như thủy triều cuộn cuộn, tiếng than ngậm của Dụ Thiên Tuyết càng ngày càng nhỏ, mặt mày tái nhợt ướt đầm mồ hôi, phần nhiều là mồ hôi nhỏ xuống từ ngực anh, cả người cô bị anh chiếm giữ gần như một lá.

Nam Cung Kinh Hiên giống như đã thú ở trên thân thể cô đòi hỏi, đủ loại độ nông sâu, mọi loại tư thế, mãi đến khi đạt được thỏa mãn trong thân thể cô, một khắc kia, anh găm thét lên, tê liệt ngã xuống trên người cô, nặng nề đè ép dây dưa với cô gái nhỏ đã khiến anh đạt được khoái lạc sung sướng điên

cuồng.

Bóng đêm mờ ám, hô hấp gấp gấp nóng bỏng hòa cùng mồ hôi sền sệt trên người cả hai.

Qua hồi lâu Nam Cung Kinh Hiên mới trở lại bình thường một chút, đôi mắt lạnh lùng quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm mồ hôi của cô, rốt cuộc vẫn không nhin được đưa một cánh tay ôm cô, áp chặt cô vào ngực mình, đặt một nụ hôn nhẹ triền miên lên khóe môi của cô.

“Cứ ngoan ngoãn như vậy không được sao?” Nam Cung Kinh Hiên cau mày, giọng khàn khàn lắm bầm: “Ng ngoan một chút tôi sẽ không thô bạo với cô, cũng sẽ không làm cô đau.....Cô gái ngoan.....”

Cánh tay trắng kiện của Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng choàng ra sau lưng cô, xoa mái tóc mềm của cô, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn nở rộ trước mặt anh, anh càng hôn càng sâu, dịu dàng ngậm lấy cái lưỡi thơm mềm của cô, lực đạo càng lúc càng lớn, hô hấp cũng dồn dập trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lại Muốn Không Nhin Được Nữa Rồi

Khát vọng nồng liệt cuộn cuộn trong lồng ngực, Nam Cung Kinh Hiên lại đè ép lên người cô, hôn cho đến khi cô thờ không nổi.

Dụ Thiên Tuyết thống khổ than nhỏ một tiếng, suy yếu mở đôi mắt ướt nhẹp ra mê mang nhìn anh, lại run rẩy mãnh liệt dời ánh mắt, giọng nói khàn đặc tràn đầy sợ hãi: “Lại là anh.....Đủ chưa.....Nam Cung Kinh Hiên, anh khi để tôi đủ chưa.....”

Nam Cung Kinh Hiên dịu dàng nhìn cô, trái tim bị níu chặt lần nữa, ôm chặt thắt lưng của cô để cho cô dán sát với mình hơn, lạnh lùng nói khẽ: “Vĩnh viễn không đủ! Cô loại bỏ cái ý niệm này ra khỏi đầu đi!”

Hai hàng mày thanh mảnh của Dụ Thiên Tuyết chậm rãi cau lại, thống khổ và ủy khuất, u buồn nhắm lại đôi mắt như cánh bướm, cô ní non: “Rốt cuộc tôi phải làm thế nào mới thoát khỏi anh.....”

Khóe mắt thậm chí đã rơi lệ, Nam Cung Kinh Hiên đưa tay bụng lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô hôn khô những giọt nước mắt từ hòn, đầu lưỡi quét qua hàng mi đang run rẩy, tràn đầy yêu thương: “Cô không thể nào thoát khỏi tôi.....Ng ngoan ngoãn mà tiếp nhận thôi.....”

Hồi lâu sau Dụ Thiên Tuyết rung rung ngủ say trong sự triền miên ôn nhu của anh, Nam Cung Kinh Hiên cũng đã mệt mỏi buồn ngủ, bởi vì hương vị ngọt ngào của cô mà vô cùng thỏa mãn, ôm cô vào lòng che chở rồi trầm trầm rơi vào mộng đẹp.

Dụ Thiên Tuyết không cách nào thừa nhận sự thật mình tỉnh dậy trong lòng một người đàn ông, da thịt lại còn tiếp xúc thân mật, hàng mi rung động thẹn thùng, sự nhục nhã làm cho cô thiếu chút nữa là ngất lịm, dùng hết sức đẩy khuỷu tay của anh ra khỏi người mình!

Nam Cung Kinh Hiên cứ như vậy mà bị giật mình tỉnh giấc, lưỡi biếng mở mắt ra liếc nhìn cô một cái.

Tối hôm qua thật sự là đã uống quá nhiều rượu, quả nhiên là say rượu mất lý trí, tại sao mình lại ở cùng với cô gái này? !

“Nam Cung Kinh Hiên! Anh.....” Sự khiếp sợ và xấu hổ đã khiến Dụ Thiên Tuyết mất đi chức năng ngôn ngữ, hai mắt ướt đẫm nước mắt, khuôn mặt đỏ lên, cô thật rất muốn giơ hai tay lên tát vào mặt của mình.

“Tôi ở đây.....” Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy, cơ bắp rắn chắc lộ ra, anh nheo mắt lại quan sát cô, cười nhạo: “Thế nào, cô muốn chia sẻ cảm thụ cùng tôi sao? Tối hôm qua kỹ thuật của tôi thế nào?”

Chóp mũi của Dụ Thiên Tuyết vô cùng chua xót, túm drap giường qua bao lấy thân thể của mình, giọng run run tức giận mắng chửi: “Tối hôm qua tôi cần bản không phải ở chỗ này, rõ ràng tôi đang ở viện điều dưỡng! Tên cầm thú đáng chết, ai cho anh chạm vào tôi nữa! !”

Nam Cung Kinh Hiên “Hừ” lạnh một tiếng, cũng không che đậy bộ phận trọng yếu trên cơ thể mình, ưu nhã đứng dậy: “Tôi cũng thấy kỳ quái, sao tôi còn hứng thú đụng cô, cô chửi thêm một câu tôi liền làm thêm một lần, không tin thì cứ thử coi, hửm?”

Hai mắt của Dụ Thiên Tuyết tròn to nhìn anh, nước mắt rung rung: “Nam Cung Kinh Hiên, anh không phải là người!”

Nam Cung Kinh Hiên nhếch môi, hai cánh tay chống hai bên người cô: “Một lần!”

“Anh.....” Dụ Thiên Tuyết không nghĩ tới anh làm tới thật, trong lòng lại càng tức giận, cộng thêm cảm giác nhục nhã cô quả thật muốn giết chết anh:

“Khốn kiếp, làm sao anh có thể như vậy! Là tôi bị cưỡng bức, tôi không phải tự nguyện!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tôi Nghĩ Ra Biện Pháp Gì Thì Cũng Tốt Hơn Là Làm Phụ Nữ Của Anh

Nam Cung Kinh Hiên nhếch môi, hai cánh tay chống hai bên người cô: “Một lần!”

“Anh....” Dụ Thiên Tuyết không nghĩ tới anh làm tới thật, trong lòng lại càng tức giận, cộng thêm cảm giác bị nhục nhã cô quả thật muốn giết chết anh: “Khốn kiếp, sao anh lại có thể như vậy! Tôi là bị cưỡng bức, tôi căn bản không phải là tự nguyện!”

“Hai lần!” Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, nụ cười trên khóe miệng lạnh dần: “....Bị cưỡng bức sao? Dụ Thiên Tuyết, có cần tôi nhắc nhở để cô nhớ lại hay không? Tối hôm qua là người nào cuốn chặt lấy tôi, một chút tôi cũng không nhúc nhích được phải chờ cô bình thường trở lại mới có thể tiếp tục muốn cô, là ai ở trong lòng tôi rên rỉ như mèo kêu? !”

“Anh đừng nói nữa! !” Dụ Thiên Tuyết ra sức bịt tai, nước mắt rơi xuống, xấu hổ muốn chết cho xong.

Cánh môi bị cắn đến bật máu, cô không tin mình thật sự phóng túng như vậy, cô hận anh, hận đến cắn răng nghiền lợi, hận đến tận xương tủy! Làm sao cô có thể hưởng thụ sự cường bạo của anh? !

Nam Cung Kinh Hiên mặc quần áo vào, chán ghét liếc mắt nhìn cô, lạnh lùng nói: “Còn không mau lần xuống giường! Cô cho rằng tôi thích cô nằm ở trên giường của tôi sao? !”

Hai mắt của Dụ Thiên Tuyết ngấn lệ mông lung, mờ mịt nhìn chiếc giường lớn mềm mại của anh, ôm hận trừng anh: “Anh thích chiếm tiện nghi xong rồi sau đó đuổi người sao? Nam Cung Kinh Hiên, tối hôm qua tôi căn bản cũng không tình nguyện, là anh cưỡng bức tôi đó! Anh tốt nhất nhớ kỹ điều này cho tôi, một ngày nào đó tôi sẽ hướng về anh đòi lại! !”

Thanh âm của cô khàn khàn, nước mắt nặng nề rơi xuống một giọt rồi một giọt.

Cô không thể còn bị khi phụ như vậy nữa. Cho dù có chết cô cũng muốn quay lại trả thù!

“Vậy thì chờ đến khi cô có năng lực đó rồi hãy nói! Xuống!” Nam Cung Kinh Hiên cau mày, túm cánh tay của cô kéo cô xuống giường, vốn là có tính thích sạch sẽ, anh quả thật không thể tha thứ cho người ngoài ở trong không gian của anh lung tung giày vò, lại còn là phụ nữ!

“....” Dụ Thiên Tuyết nắm chặt drap giường trên người, quỳnh quáng tìm gì đó, đôi mắt đẹp tròn to nhìn anh: “Quần áo của tôi đâu? !”

Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên đỏ lên, nhớ tới tối hôm qua đã thẳng thừng xé nát y phục của cô ở trong phòng tắm, nắm chặt tay không biết nên nói như thế nào, nén lửa giận nói: “Loại y phục rẻ tiền như vậy mà cô cũng mặc!”

“Rẻ tiền thì cũng là tự tôi kiếm tiền mua, không ăn trộm không giành giật không mất thể diện, tại sao tôi không thể mặc? !”

“Cô!” Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt cổ tay cô, tay còn lại chế trụ cằm của cô gương mặt anh áp tới gần mặt cô, hô hấp hỗn loạn dây dưa: “Dụ Thiên Tuyết, cô ép tôi ra tay đánh cô phải không? Có thời gian thì quản cái miệng của cô cho tốt, tôi vừa nghe cô nói chuyện là liền muốn dạy dỗ cô!”

Dưới mấy ngón tay là làn da mềm mại như tơ lụa, trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua khát vọng cháy bỏng, không phải tối hôm qua đã muốn cô đủ rồi sao?

Thế nào mà mới vừa đụng nhẹ nhàng nhưng vẫn không nở buông ra?

Ánh mắt quật cường như ánh mắt nai con kia vẫn nhìn chằm chằm anh, khiến Nam Cung Kinh Hiên như bị ảo giác, thật hy vọng cô gái này có thể cứ hận anh như thế này, tập trung theo dõi anh nhưng vẫn bị anh nắm trong lòng bàn tay.

“Như nhau, tôi cũng chỉ có cái miệng lợi hại, không giống anh, cầm thú đến tận xương!” Dụ Thiên Tuyết lớn tiếng đáp trả, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lộ rõ oán hận.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên rừng rực lửa, chịu đựng dục vọng ôm cô vào trong ngực yêu thương ham muốn cô thêm lần nữa, hung dữ buông cô ra gầm nhẹ: “Tìm quần áo cho cô, lập tức đứng lên cho tôi!”

Lửa đục cháy gay gắt, Nam Cung Kinh Hiền tức giận đi vào phòng tắm, xối nước lạnh dập lửa.

Dụ Thiên Tuyết xoa xoa cổ tay bị đau, hít hít mũi bước xuống giường, tùy tiện mặc vào cái gì đó, cô không thể chờ đợi được muốn rời khỏi cái biệt thự xa hoa làm lóa mắt người ta này, nơi đây giống như con ác mộng, một giây cô cũng không muốn ở chỗ này!

Lúc Nam Cung Kinh Hiền đi ra khắp người ướt nước, hỏa khí trong người cũng lắng xuống một chút, từ phòng mình nhìn về phía phòng khách lầu hai, người giúp việc đứng sau bóng dáng mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết đang giúp cô kéo khóa kéo sau lưng, mái tóc mềm mại được vén ra hai bên, một phần lưng trắng muốt lộ ra, trên đó còn lưu lại dấu hôn của anh, vừa nhìn thấy thì anh lại miệng đắng lưỡi khô.

“Chết tiệt!” Nam Cung Kinh Hiền hung tợn khề nguyên rửa, dứt khoát đi đến phòng tập thể thao, bắt đầu các bài tập thể hình buổi sáng.

Đã hơn bảy giờ, người giúp việc tới gọi cô xuống ăn điểm tâm, Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng cự tuyệt.

Xoay người, cô đi tìm từng phòng, hy vọng có thể tìm được Nam Cung Kinh Hiền để nhờ anh đưa cô đi làm.

“Cô có thể nói cho tôi biết Nam Cung Kinh Hiền đang ở đâu không? Tôi tìm không thấy.” Hành lang quanh co và cầu thang uốn lượn xoay cô đến chóng mặt rồi, Dụ Thiên Tuyết không thể làm gì khác hơn là nhờ đến sự giúp đỡ của người giúp việc.

Người giúp việc sợ hết hồn, đây là lần thứ hai nghe cô trực tiếp kêu tên Nam Cung Kinh Hiền, chỉ chỉ gian phòng cuối cùng: “Thiếu gia đang tập thể thao ở đó.”

Sau khi cảm ơn, Dụ Thiên Tuyết đi tới phòng tập thể thao, bên trong căn phòng trống trải, xa xa có thể nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông đang tập thể hình, mồ hôi lã từ trên vai trên lưng xuống, nửa thân trên trần trụi, cơ bụng rắn chắc khỏe mạnh, toàn thân cô mặc một cái váy dài trắng muốt đi tới, giống như một thiên sứ thuần mỹ giáng xuống trước mặt anh.

“Anh có rảnh không? Đưa tôi trở về!” Dụ Thiên Tuyết dừng một chút, cần môi nói tiếp: “Mau lên, đến giờ rồi, tôi không muốn đi làm trễ!”

Nam Cung Kinh Hiền đặt dụng cụ tập trên tay xuống, cả người chảy đầy mồ hôi, ánh mắt nghiêm nghị liếc nhìn cô, cười lạnh: “Không nhìn ra cô còn rất chuyên nghiệp!”

“Tôi luôn luôn chuyên nghiệp như vậy, bất kể trước khi anh tới hay là về sau này!” Dụ Thiên Tuyết cau mày, kiên trì với yêu cầu của mình: “Rốt cuộc anh có rảnh hay không? Không nhất định phải là anh, anh tùy tiện tìm người nào đó đưa tôi đi là được.”

“A....” Tâm tình của Nam Cung Kinh Hiền tốt lên, mở chai nước khoáng uống, kiêu căng tựa vào ghế ngồi chăm chú nhìn cô: “Không phải là cô rất bú đống binh sao, từ nơi này đi ra ngoài khoảng 10 km là có thể gọi taxi, cô cũng không phải là chưa từng đi qua!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, nhớ tới lần đầu tiên bị anh trêu chọc, hận không thể đi qua bóp chết anh.

“Cầu xin anh cho người đưa tôi đi làm được không? Từ trước tới giờ anh chưa từng quan tâm tôi có đi làm muộn hay không, nhưng nội bộ công ty có ghi chép lại, người bị trừ lương là tôi chứ không phải là anh! Sao anh ích kỷ như vậy!” Cô cau mày nói.

Nam Cung Kinh Hiền ung dung ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cảm giác bụng dưới lại nóng lên không sao kìm chế được.

“Cô lại cần tiền rồi hả?” Anh lạnh nhạt cười châm biếm.

“Ừ! Tôi cần! Tôi có khoản nợ phải trả, được chưa? Anh có thể nhanh một chút hay không?” Dụ Thiên Tuyết đích thực không có kiên nhẫn.

“Nếu ở trên giường cô kêu tôi nhanh một chút chắc chắn tôi rất vui lòng nghe....” Giọng nói Nam Cung Kinh Hiền khàn khàn ám muội, đứng dậy đi tới trước mặt cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ của cô lên nhẹ nhàng ve vuốt: “Cô nghĩ ra biện pháp quý quái gì tốt nhất nên nói với tôi một tiếng! Hừm? Bằng không đến lúc thất bại quay lại cầu xin tôi, khi đó tôi phải cân nhắc lại thật kỹ điều kiện! Hoặc là cô thỏa hiệp ngay bây giờ, đáp ứng tôi, làm phụ nữ của tôi, cô muốn như thế nào đều được phép, sao?”

“Anh....” Dụ Thiên Tuyết bị lời nói của anh vạch trần kích thích đầu óc ong ong, gạt tay anh ra, không vui nói: “Tôi nghĩ ra cách gì cũng đều tốt hơn là làm phụ nữ của anh! Cái kẻ bại hoại, cầm thú này! Heo giống không biết xấu hổ!”

Nam Cung Kinh Hiền mím chặt đôi môi mỏng khiêu gợi, chẳng nói câu nào, không phải là không muốn tranh luận, mà do anh nhớ tới tối hôm qua đã cực lực muốn cô lâu như vậy nên không có cơ tức giận, chẳng qua là khinh thị thoáng nở nụ cười, bắt lấy cổ tay cô kéo cô đến trước mặt mình lần nữa, khi Dụ Thiên Tuyết còn chưa kịp phản ứng, bàn tay của anh đã không chế gậy cô cúi đầu hôn môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 77: Nhớ Kỹ Cho Tôi, Đây Là Lần Cuối Cùng

Dụ Thiên Tuyết trợn to hai mắt, bỗng nhiên phản ứng kịp đẩy anh ra, kết quả là mấy ngón tay nhọt nhọt chạm vào lồng ngực nóng hổi đầy mồ hôi sền sệt của anh, đôi môi của Nam Cung Kinh Hiền đã sớm phủ kín cánh môi của cô!

“Đừng.....” Nụ hôn nóng bỏng mạnh mẽ, cứ như vậy mà bắt đầu tàn sát bừa bãi.

Nam Cung Kinh Hiền cố ý hôn cô sâu hơn, rót vào miệng cô hương vị của chính mình, thế mạnh như nước, công thành đoạt đất, cái lưỡi mềm mại thom tho vẫn liên tục trốn tránh, cô vùng vẫy càng lúc càng kịch liệt!

“Nam Cung.....Đừng.....Buông ra.....” Mặt của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, vùng vẫy cũng đều vô dụng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị bàn tay anh khống chế được cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể ngửa đầu để anh hôn đến long trời lở đất, hô hấp cũng bị cướp đoạt, trong miệng tràn đầy mùi vị nam tính của anh, cương liệt và mạnh mẽ cường chế cô ngoan ngoãn vâng lời!

Thở dốc dữ dội, Nam Cung Kinh Hiền buông cô ra, nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ của cô, ánh mắt sáng lấp lánh, khàn giọng hỏi dò: “Mùi vị gì? Mặn hay không?” Khấp người anh đầm mồ hôi, chắc chắn lúc cô gầy gù cũng đã nếm được rồi.

Ngực của Dụ Thiên Tuyết phập phồng dữ dội, hô hấp dồn dập, ánh mắt mê mẩn nhìn chăm chú trên mặt anh, xấu hổ muốn cho anh một cái tát!

“Anh buông tôi ra! Bằng không tôi liều mạng với anh!” Cô trừng mắt quát, ủy khuất đến rung rung nước mắt.

Nam Cung Kinh Hiền buồn cười, nhưng khi nhìn đôi mắt cô ngẩn lệ thì chậm rãi cau mày, cô gái này! Chỉ bị anh hôn mà cũng ủy khuất đến vậy sao? !

Gân xanh trên trán từ từ nổi lên, Nam Cung Kinh Hiền đè nén lửa giận trong lòng chậm rãi xoa xoa tóc của cô, nhẹ nhàng hôn chóp mũi cô, nói: “Đừng khóc.....Hừm? Tôi bắt quả cũng chỉ là muốn làm giao dịch với cô, cô cho rằng tôi thật sự chỉ muốn chiếm tiện nghi của cô thôi sao? Cô cũng biết tôi muốn phụ nữ nào cũng đều phải được, hiện tại tôi muốn cô, đến cùng là cô ảm ỉ cái gì?”

Nói nhỏ mạp mờ cũng mang theo mùi vị kiêu căng cao quý, Dụ Thiên Tuyết ngược mắt lên, nước mắt mông lung trong đôi mắt hàm chứa hận ý, giọng run run nói: “Anh hãy thử bị cưỡng ép làm cái loại giao dịch đó coi có cảm thụ gì? Nam Cung Kinh Hiền, tôi không nợ anh, tại sao anh muốn tôi thì nhất định tôi không được phép phản kháng lại! Tại sao hủy hoại tôi còn muốn tôi cảm kích! Anh bệnh thần kinh!”

Nam Cung Kinh Hiền chậm chậm nhíu mày.

“Cuối cùng tôi cũng hiểu, cô, không hiểu tốt xấu là gì!” Nam Cung Kinh Hiền nghiêng răng quát khế, chậm rãi nắm chặt tóc của cô bất thành lĩnh anh dùng sức, Dụ thiên Tuyết đau đến cắn môi, cô ôm hận, tâm mắt vẫn nhìn anh chằm chằm.

“Đau không? Đau thì cầu xin tha thứ!” Lửa giận của Nam Cung Kinh Hiền dâng cao, hôm nay nhất định phải bức đến khi cô cầu xin mới thôi!

“.....” Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, mày chau chặt mắt nhắm lệ nhìn anh chằm chằm, không chịu khuất phục nói: “Không! Có chết tôi cũng không cầu xin anh!”

“Cô!” Trên mu bàn tay của Nam cung Kinh Hiền đã nổi gân xanh, quả thật muốn kéo lột da đầu của cô xuống, bóp chết cô cũng cảm thấy chưa hả giận, trong lòng không còn nữa điểm thương tiếc! Tiếng cười lạnh lẽo, sắc mặt xanh mét nghiêng răng nói: “Dụ Thiên Tuyết, đã vậy đừng trách tôi không khách khí với cô!”

Dụ Thiên Tuyết run rẩy nhắm mắt lại, chuẩn bị cam chịu số phận, lại bị anh siết chặt kéo thẳng ra khỏi phòng tập thể thao.

Cô lao đảo đi theo anh, bị ném lên sofa nhỏ ở trong phòng khách lầu hai, trong mắt lộ rõ sự hoảng sợ nhìn anh

Cô không biết người đàn ông này còn muốn làm gì, cô đã sớm chạm vào râu rồng rất nhiều lần rồi, nếu như anh muốn chinh cô, thế nào cô cũng không tránh khỏi!

‘Cạch’ một tiếng, một ly nước được đặt trên bàn, Dụ Thiên Tuyết sợ bắn người lên, ngo ngác nhìn, trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm hàm chứa hờn giận của Nam Cung Kinh Hiền: “Uống thuốc!”

Dụ Thiên Tuyết vẫn không phản ứng kịp, cho đến khi nhìn thấy viên thuốc nhỏ trong lòng bàn tay anh thì trái tim mới chợt bị thất chặt!

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh chằm chằm: “Anh.....”

“Trước tiên uống đi rồi tôi sẽ tính sổ với cô! Nhớ kỹ cho tôi, cô chạy không thoát!” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiền xanh mét mà rét lạnh như hung thần.

Dụ Thiên Tuyết chậm rãi lắc đầu, nhìn nhin sóng lớn cuộn cuộn trong lòng, từng chữ từng chữ rõ ràng chống cự: “Anh cầm cái này xa tôi ra một chút, hôm qua tôi đã uống rồi!”

Hơn nữa còn là bị anh ép buộc uống, cô nhớ rõ ràng rành mạch!

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh: “Tôi làm sao biết loại thuốc kia duy trì hiệu quả được bao lâu! Cô muốn lừa dối để vượt qua kiểm tra thì sai lầm rồi! Mau chóng uống cho tôi, tôi không muốn rước lấy phiền toái gì nữa, cô gái đáng chết!”

Dụ Thiên Tuyết tức giận đến toàn thân phát run, muốn đứng dậy lại bị anh ấn tại chỗ ngồi không thể động dậy, cô chỉ có thể rung rung lên án: “Phiền toái gì? Ngày hôm qua tôi ngây ngốc ở trong viện điều dưỡng rất ổn, ai cho anh đưa tôi về đây! Anh cưỡng bức tôi thì thôi, ngay cả biện pháp phòng ngừa cũng không làm, nói anh là cầm thú thì anh chính là cầm thú thật hay sao? !”

Đôi mắt cô đắm lệ mông lung, nói thêm một câu nữa sẽ khóc thật sự, Nam Cung Kinh Hiên ngẩn ngơ nhìn cô một hồi, nháy mắt tiếp theo lòng dạ cứng rắn trở lại, gương mặt tuấn tú ngạnh hồng, lạnh lùng nói: “Chớ dài dòng với tôi, vô dụng thôi! Chính mình tự uống hay là tôi đút cho cô? !”

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, Dụ Thiên Tuyết chăm chú nhìn anh thật lâu, thanh âm hơi run rẩy, hơi thờ mong manh: “Anh biết loại thuốc này rất có hại hay không? Nam Cung Kinh Hiên, ngày hôm qua anh ép tôi uống hai lần, anh còn có tính người hay không? ! Thân thể là của tôi, không có ai đau lòng cho tôi, tôi sẽ tự đau cho chính mình! Mang theo phiền toái của anh dứt xa cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, cả đời này tôi hận anh, tôi hận anh đến chết! ! !”

Cô nói xong thì liều mạng giằng co, giống như động vật nhỏ bị vây khốn muốn thoát khỏi cái nhà tù này, muốn thoát khỏi cái nơi căn bản nghe không hiểu tiếng người này, cô không muốn tiếp tục ở đây nữa, cô sẽ điên mất!

“Dụ Thiên Tuyết, cô đang hoảng một chút cho tôi!” Nam Cung Kinh Hiên phát hiện cô vùng vẫy càng lúc càng mạnh, cảm thấy chỉ cần thả lỏng một chút cô liền chạy thoát, không nhìn được rộng to với cô!

Thở dốc kịch liệt, ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng hoảng hốt, đương nhiên anh biết chuyện như vậy là không tốt, nhưng cô gái này vừa mới chọc anh tức không sao nuốt trôi nổi, không cho cô bài học kinh nghiệm anh quả thực chưa hả giận!

“Nghe, đời này đương nhiên có phụ nữ có thể mang thai con của tôi, bất quá không phải là cô! Dụ Thiên Tuyết, cô thức thối thì uống ngay lập tức cho tôi, nếu không đừng hòng ra khỏi cửa nhà Nam Cung!” Nam Cung Kinh Hiên áp chế cô, hô hấp nóng như lửa phả ra trên mặt cô.

Anh cũng cam kết trong lòng, đây là lần cuối cùng chạm vào cô, lần cuối cùng để cho cô uống loại thuốc này!

Cô gái này, là anh nhất thời không nhìn được mới đụng vào hai lần, về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa! Anh, Nam Cung Kinh Hiên không thể bị bất kỳ phụ nữ nào ràng buộc, bất luận người nào cũng đừng mong anh chân chính đặt ở trong lòng.

Toàn thân bị ép tới đau nhức không thể nhúc nhích được, Dụ Thiên Tuyết thở gấp dồn dập, trong nháy mắt cảm thấy mình đã đi tới tận cùng thế giới, ở trong biệt thự to như nơi đây, mọi thứ đều xa hoa cao quý như vậy, không chống cự nổi người đàn ông không bằng cầm thú này, cô giãy giụa không dứt, trốn tránh cũng không thoát, cứ thế bị làm nhục bị khi phụ sở mạng!

Cánh môi bị cô cắn đến bật máu, trong miệng nếm được một vị ngai ngái, đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết rung rung nhìn chăm chăm anh, giọng nói khàn khàn: “Được, tôi uống.....Có điều là Nam Cung Kinh Hiên, anh nhớ kỹ cho tôi, hôm nay anh cư xử với tôi như thế nào một ngày nào đó tôi sẽ tự tay trả lại cho anh, để anh cũng nếm thử một chút loại tư vị này, tôi, Dụ Thiên Tuyết nói được là làm được, chỉ cần tôi không chết nhất định sẽ thực hiện!”

Thanh âm của cô khàn khàn, nói xong liền dời ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn sang chỗ khác, cầm lấy viên thuốc trong tay anh bỏ vào miệng nuốt xuống, bụng lỵ nước uống ừng ực, nước mắt chảy theo khóe mắt xuống cần cổ, trong lòng cô cũng đã giá lạnh.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn động tác của cô, trong lòng phức tạp quặn đau một hồi. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:

Rất muốn ôm cô vào trong ngực an ủi, nói đây là lần cuối cùng, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa, nhưng vô luận như thế nào cũng bị sự tôn nghiêm và mặt mũi ngăn trở, không làm được, tay anh nắm thành quyền rồi buông ra, chậm rãi đứng lên nói: “Tôi ở dưới lầu chờ cô, xuống ăn điểm tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Anh Đi, Thế Giới Hoàn Toàn Yên Tĩnh

Dụ Thiên Tuyết đá giày rớt ra khỏi chân, cuộn người trên sofa, gơ mu bàn tay lau sạch nước mắt, ngơ ngẩn yên lặng ngồi ở đó.

Cô cứ ngồi như thế rờn rã nửa giờ, trong lúc đó có người giúp việc đi lên mấy lần mời cô xuống ăn điểm tâm, cô im lặng lắc đầu cự tuyệt, người giúp việc không biết nguyên nhân nên ở bên cạnh khuyen lon đôi câu, nhưng không có tác dụng chút nào, chỉ có thể đi xuống báo lại cho thiếu gia.

Mặt của Nam Cung Kinh Hiên lạnh đến đáng sợ.....Không chịu thua đúng không?

Hừ, cô tốt nhất là đối chết!

Người giúp việc đi lên một lần cuối cùng, nói: “Dạ tiểu thư, xe của thiếu gia đã đợi ở dưới lầu, cô có muốn đi hay không?”

Lúc này Dạ Thiên Tuyết mới có chút động tĩnh, đứng dậy mang giày xong không kịp rửa mặt liền đi xuống lầu, vẫn là chiếc Lamborghini màu đen cao quý đang dừng sát trước cửa biệt thự, từng đường cong ưu nhã nổi bật, cô thoáng hoảng hốt một chút, đi tới ghế lái phụ ngồi xuống, cũng không nhìn đến người đàn ông bên cạnh. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

Nam Cung Kinh Hiên vẫn đang đợi cô mở miệng lại không nghe được chút xú thanh âm nào, nhất thời nghĩ tới chuyện cô mới vừa chọc giận mình trong phòng tập thể thao, suy nghĩ làm thế nào để dạy dỗ cô một trận.

Cô gái bướng bỉnh này, anh nhất định phải làm cho cô mở miệng cầu xin mới được! Chứ không phải lần nào cô cũng trừng mắt với anh, quát: “Nam Cung Kinh Hiên, anh nhớ kỹ cho tôi, tôi sẽ trả thù!” Loại cảm giác này, quả thật hổng bét!

“Gần đây có doanh nhân đang xem xét muốn hợp tác với Lịch Viễn, cô kiểm tra toàn bộ tài liệu, làm kỹ càng từng bước xong rồi chỉnh lý lại gửi qua cho tôi, làm không xong không cho phép về!” Nam Cung Kinh Hiên thoáng suy tư, lạnh lùng chỉ thị.

Dạ Thiên Tuyết dứt khoát gật đầu: “Được, hôm nay tôi sẽ hoàn thành, không vấn đề gì nhưng tôi muốn có lương tăng ca.”

Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô qua kính chiếu hậu, giễu cợt nói: “Cô xoay sở cũng rất tốt!”

“Hợp đồng này của Lịch Viễn trị giá hơn trăm ngàn đô, nếu anh không muốn hoàn thành, sao lại bắt một mình tôi phải làm xong trong vòng một ngày! Anh làm ông chủ luôn luôn không nhìn xa như vậy sao? !” Đôi mắt trong suốt của Dạ Thiên Tuyết dường như mang vẻ nghiêm nghị mà châm chọc.

“Cô.....” Nam Cung Kinh Hiên bị tức đến cứng họng một lần nữa.

“Được, tôi tính thêm lương tăng ca cho cô! Làm không xong cô chết với tôi!” Anh đảo tay lái quẹo cua, quăng ra một câu nói ngoan độc.

Cô gái này chính là như vậy, dù cho chỉ một hai câu nói cũng không chịu thua, chính vì như thế mà mỗi lần anh muốn thương yêu đau lòng cũng bị cô làm cho tiêu tan hết! Trên thế giới này sao lại có cô gái bướng bỉnh không biết điều như thế? !

Hàng mi dày của Dạ Thiên Tuyết rũ xuống, giờ đây mới thấy hối hận

Cô cũng biết hạng mục này không dễ hoàn thành, một người làm sẽ thật sự mệt chết, loại nghiệp vụ này bình thường sẽ giao cho một tổ mắt ba đến bốn ngày mới có thể hoàn tất, một mình cô phải làm sao bây giờ?

Nhẹ nhàng cắn môi, lúc này mới phát hiện ra môi bị rách, hơi đau, cô buột miệng phải ngậm môi vào trong miệng, suy tư tìm phương pháp.

Trời cao có thể cho cô một đôi cánh hay không? Như thế cô có thể thoát đi xa thật xa, vĩnh viễn thoát khỏi người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Loại Phụ Nữ Này Đáng Đòi Không Ai Thương (1)

Mãi cho đến khi tới công ty, Dạ Thiên Tuyết cũng không nói với Nam Cung Kinh Hiên câu nào nữa.

Vừa xuống xe thì điện thoại di động của cô vang lên, nhìn thấy số điện thoại gọi tới biểu hiện trên mặt cô cũng ôn hòa hẳn, Nam Cung Kinh Hiên nhìn thấy thì có chút cảm tức, không biết cô đang nói chuyện điện thoại với tên đàn ông nào, sau cùng còn hơi cau mày chân thành nói một câu: “Lam Úc, cảm ơn anh.” Anh thật sự đã nổi giận. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

“Xem ra cô đúng là tìm được núi để dựa rồi, thế nào, tên đó bỏ ra bao nhiêu tiền cho em gái cô chữa bệnh, hả?” Thân thể Nam Cung Kinh Hiên cao ngất tụt vào chỗ ngồi, đôi mắt sâu xa lạnh lùng quét qua cô gái nhỏ thanh mỷ rung động lòng người đang đứng dưới ánh nắng ban mai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Thiên Tuyết có vẻ lo âu và bối rối, vừa cúp điện thoại đã chứng kiến biểu tình cương quyết và lạnh lùng kiêu ngạo của Nam Cung Kinh Hiên, nét mặt cô thoáng cái cũng khó chịu theo.

“Chuyện không liên quan đến anh! Còn nữa.....Đừng mang tư tưởng xấu xa của anh để suy đoán tôi, rất dở!” Dạ Thiên Tuyết cau mày nói, có chút yếu đuối nhưng mặt thì nghiêm túc: “Tôi tìm loại đàn ông nào cũng đều được, chỉ cần không phải là anh!”

Nói xong cô xoay người rời đi, mặc cho Nam Cung Kinh Hiền ở sau lưng neho mắt lại nhìn theo, anh ôm hận chậm rãi co bàn tay thành nắm đấm

Cả ngày, thân thể bủn rủn đau đớn không chống đỡ nổi, trong lòng Dụ Thiên Tuyết vô cùng ảm đạm

Vốn là cô chịu ủy khuất hay bị khi dễ cũng không có vấn đề gì, chỉ cần bệnh của Thiên Nhu có chuyển biến tốt đẹp là được, vừa rồi là Lam Úc điện thoại tới nói đã liên lạc được với bệnh viện nước ngoài rất tốt, lẽ ra cô phải thoải mái nhẹ nhõm một chút, nhưng vẫn còn tồn tại vấn đề tiền bạc.

Ngón tay nhọt nhọt chần chờ muốn bấm điện thoại di động, Dụ Thiên Tuyết muốn gọi điện thoại hỏi cho rõ ràng, nhưng có hơi do dự rồi dừng lại, cô quyết định đợi đến khi hết giờ làm việc tự mình đi hỏi, trước đây những người đó rõ ràng nói là không thành vấn đề mà!

Hơn nữa, còn có một núi công việc nặng nề đang đợi cô cả ngày hôm nay.

Ngón tay mảnh khảnh lật gở tài liệu tìm kiếm, từng bước từng bước ghi chép nghiêm túc, chỉnh lý thành văn bản, bao gồm trước khi hợp tác dự án, phân tích kết quả, phân tích khó khăn và triển vọng tương lai, Dụ Thiên Tuyết cũng đặc biệt nghiêm túc ghi vào.

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, Dụ Thiên Tuyết đảo đôi mắt trong suốt qua cái tủ đựng đầy tài liệu, khích lệ bản thân, cố gắng lên, hôm nay nhất định có thể làm xong!

Điện thoại trên bàn reo lên, cô bắt máy: “Xin chào, tôi là Dụ Thiên Tuyết.”

“Thiên Tuyết.” Giọng nói phái nam quen thuộc truyền đến.

Thanh âm này quá mức quen thuộc, hàng mi đen dày của Dụ Thiên Tuyết run lên, sắc mặt trở nên lạnh lẽo muốn cúp điện thoại, nhưng thanh âm gấp gáp của Trình Dĩ Sinh truyền đến: “Thiên Tuyết, em đừng cúp máy! Chờ anh nói hết lời đã!”

Cô đưa di động dán sát tai mình, không nói lời nào.

Giọng nói của Trình Dĩ Sinh ám ảnh, giống như là đã uống say, đầy ắp sự châm biếm và hận ý: “Thiên Tuyết, em có biết em đã làm gì với anh hay không? Tối hôm qua em lại lên giường cùng với Nam Cung Kinh Hiền đúng không? Em đừng phủ nhận! Anh thấy em đi ra từ phòng của anh ta!”

Sắc mặt của Dụ Thiên Tuyết trở nên hơi tái nhợt, cô cũng không lên tiếng, chẳng qua là xuyên thấu qua cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Từng áng mây lớn trôi lơ lửng, phẳng phất trôi càng lúc càng xa, trong đầu cô thoáng hiện tất cả những ký ức đã trải qua cùng với người đàn ông này, dường như chỉ là một giấc mơ không chân thực, hai hàng mi rung động rũ xuống, bị thương thoáng qua và đôi mắt dần rung rung lệ.

“Thiên Tuyết, em biết không? Trước khi trở về, anh vẫn cảm thấy em chính là thiên sứ thuần khiết nhất.....Nhưng anh không ngờ em cũng dơ bẩn như thế này! Dơ bẩn đến thế này!” Trình Dĩ Sinh ngà ngà say đã trở nên mông lung, khàn giọng gầm nhẹ: “Không phải anh đã nói là sẽ nuôi em sao? Sau khi anh kết hôn với Dạ Hi em muốn cái gì cũng có thể được, tại sao em lại bán thân! Em cư nhiên không có tự trọng như thế! Nam Cung Kinh Hiền đã có vợ chưa cưới em có biết hay không? Em lại có thể không biết xấu hổ mà trở thành tình nhân của anh ta!”

Một chút đau đớn ập vào trong lòng, đôi môi của Dụ Thiên Tuyết run rẩy, tay chống trên bàn, hít sâu một hơi tức giận mắng: “Trình Dĩ Sinh, anh tỉnh táo lại cho tôi, người thật sự không biết xấu hổ đeo bám vào nhà Nam Cung là anh chứ không phải tôi! Là anh lấy hết tiền tôi để dành cho Thiên Nhu làm phẫu thuật là anh phản bội tình yêu của chúng ta, là anh khiến cho tôi không thể không ăn nhờ ở đậu bị người khi phụ, tại sao anh còn ở đây chỉ trích tôi?!” Nước mắt rung rung, thanh âm gào thét của Dụ Thiên Tuyết đứt quãng: “.....Lăn xa một chút, tôi không muốn gặp lại anh!”

Bị người đàn ông mình yêu năm năm trời nhục nhã như thế, Dụ Thiên Tuyết không muốn bán thân nổi giận, tay vẫn run lẩy bẩy, cô cúp điện thoại ngay cả bản tên trên bàn cũng ném qua một bên, thở hổn hển dồn dập.

Bụng truyền đến cơn đau rất nhỏ, Dụ Thiên Tuyết vô ý thức đưa tay che bụng, cần môi chịu đựng.

Cô không biết bản thân sao lại như vậy, bị tức đến bụng cũng đau.

Nín thở ngồi vào vị trí, úp mặt lên trên bàn nghi ngời hồi lâu cũng không thấy dịu đi chút nào, Dụ Thiên Tuyết chậm rãi nhúu đôi mày thanh tú, càng lúc càng sâu, cô không hiểu nổi, không hiểu tại sao mình toàn gặp phải mấy tên đàn ông khốn kiếp như vậy? !

Chóp mũi vô cùng chua xót, nhớ tới cảnh tượng sáng nay Nam Cung Kinh Hiền ép mình uống thuốc liền muốn giết chết anh, nhưng hiện giờ một chút hơi sức cô cũng không có, bàn tay nhọt nhọt đặt lên bụng, cả người đã đau đến co rút trên ghế ngồi.

Nam Cung Kinh Hiền đã họp xong đi về tới phòng làm việc, đúng lúc liếc thấy hình ảnh này.

“Giờ làm việc, ai cho cô nằm ngủ ở đây!” Âm thanh ‘Pằng!’ một tiếng, một chồng tài liệu ném lên trên bàn của cô, bóng dáng Nam Cung Kinh Hiền kiêu căng từ từ chống tay hai bên người cô, thanh âm âm lãnh tạo cảm giác áp bách.

Dụ Thiên Tuyết sợ khiếp giật mình một cái, trong đôi mắt là sự sợ hãi và kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, vẻ mặt đầy oán hận chán ghét.

“Tôi không có ngủ, tôi chỉ thấy không thoải mái, nằm sấp một lát.” Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, chớp chớp đôi mắt trong suốt lấp lánh quật

cường.

“Cô ít kiếm có cho tôi!” Nam Cung Kinh Hiên cúi thấp thân thể, ánh mắt thâm thúy như muốn giết người: “Dụ Thiên Tuyết, cô dám chọc giận tôi thì phải có dũng khí gánh chịu hậu quả, không làm xong trong ngày hôm nay thì cô nhất định chết với tôi!”

Dụ Thiên Tuyết mấp máy môi muốn nói điều gì đó, bụng lại đột ngột truyền đến một cơn quặn đau! Cô vội vàng đưa tay đè bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngẩng lên, cau mày nói: “Anh yên tâm, tôi nói được làm được!”

“Vậy thì không còn gì tốt hơn!” Nam Cung Kinh Hiên không chú ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn suy yếu của cô, lạnh lùng bỏ lại một câu rồi nghiêm nghị rời đi.

Dụ Thiên Tuyết quay đầu lại, thân thể run rẩy một hồi lâu.

Câu chuyện vừa rồi dường như chỉ trong nháy mắt, bụng quặn thắt dữ dội, cô nhìn nhin đến trên trán cũng rịn ra lớp mồ hôi mỏng, sau khi Nam Cung Kinh Hiên rời đi cô vội vã chạy đi rót nước nóng, về lại chỗ ngồi của mình uống từng chút từng chút.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Loại Phụ Nữ Này Đáng Đời Không Ai Thương (2)

Nhưng, không có tác dụng

Uống liên tục ba ly nước nóng đều không có tác dụng, Dụ Thiên Tuyết đau đến mấy ngón tay mềm mại run run tái nhợt, co rút trên ghế ngồi, mi tâm nhíu chặt, mồ hôi nhễ nhại đều ướt mặt choáng váng.

Đúng, cô hối hận, cô không nên bướng bỉnh như vậy.

Không biết nguyên do bị đau, rõ ràng là cô chưa đến kỳ sinh lý, nhưng mà đau giống như mấy trăm năm cũng chưa từng đau qua như thế, Dụ Thiên Tuyết chống đỡ thân thể đứng lên, lấy hết dũng khí đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sau khi gõ cửa cô nhẹ nhàng vịn tay nắm mở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tuyết của Dụ Thiên Tuyết có vẻ suy yếu, trên trán rịn mồ hôi, thanh âm trầm trầm nhẹ nhàng: “Nam Cung Kinh Hiên, tôi có thể thương lượng với anh một việc không? Tôi.....” Hai hàng mi dài run run rũ xuống, làm dịu đau đớn một chút rồi nói tiếp: “Thân thể tôi thật sự không thoải mái, có thể để ngày mai làm tiếp không? Tôi đảm bảo nhất định sẽ làm xong, anh cũng không gấp một hai ngày, đúng không?”

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên u ám giống như quỷ Satan, đôi mắt lạnh lẽo đảo qua, tràn đầy khí lạnh khiến người ta rùng mình.

“Ngoan ngoãn về làm cho xong, nếu không tôi không ngại ném cô từ trên đây xuống dưới!” Anh ưu nhã nói xong, thanh âm du dương lạnh lùng thấu xương.

“Anh.....” Dụ Thiên Tuyết tái mặt, muốn lý luận cùng anh, nhưng mà quả thật một chút hơi sức cũng không có.

Thật là người đàn ông máu lạnh! Cô cắn môi cúi đầu nguyên rủa, cắn hận đóng cửa lại

Chạng vạng, bụng đau đớn làm cho cô càng lúc càng khó chịu, không cẩn thận viết sai một hàng chữ, sửa đi, sửa lại.

Kim đồng hồ chỉ dần tới giờ tan việc, cả tầng lầu có hàng trăm nhân viên nhao nhao rồi rít tan tằm, Dụ Thiên Tuyết giương mắt thoáng nhìn, chậm rãi cau mày, cảm thấy bụng đau đến càng lúc càng lợi hại, vốn là cô còn có thể cố nén để ghi chép, suy xét, nhưng bây giờ cái gì cũng không làm được nữa.

Đặt cây viết xuống, cô đau đến run rẩy, mồ hôi lấm tấm thấm ướt cái váy trắng mỏng manh.

Vài sợi tóc dán lên trên gò má làm nổi bật sắc mặt đã tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết, cô nâng hàng mi ướt sũng lên, nặng nề di chuyển con chuột tìm tài liệu trên web ‘Nguyên nhân gì bị đau bụng?’, do rối loạn chu kỳ sinh lý hay do bản thân căng thẳng quá ảnh hưởng thân thể? Tìm tài liệu cả buổi cũng không có kết quả gì, Dụ Thiên Tuyết liếc mắt nhìn tài liệu, tiến độ kế hoạch còn hơn phân nửa chưa hoàn thành.

Làm sao bây giờ.....

“Hừ, tốc độ của cô thật đúng là để cho tôi bội phục, đây chính là cô làm hay sao?” Tiếng giày da thanh thúy khiến Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái từ trong cơn đau liên hồi thanh tỉnh lại, không biết mình khi nào đã đi tới trước bàn làm việc của Nam Cung Kinh Hiên, trái tim thất lại một hồi.

“Tôi nói rồi tôi không thoải mái, có thể cho tôi xin nghỉ không? Tiền lương làm thêm tôi không cần, ngày mai tôi sẽ giúp anh làm xong có được không?”
Dụ Thiên Tuyết vừa mở miệng mới phát hiện ra giọng nói của mình khàn khàn vô lực, mi tâm khẽ nhíu lại khiến cho cô càng thêm đăm đăm yêu.

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, cúi người giam cầm thân thể mềm mại nhỏ nhắn linh lung, lạnh lẽo nghiêng răng nói từng chữ: “Làm không xong thì ngồi mãi ở đây cho tới khi làm xong mới thôi! Bằng không tôi sẽ để cho cô lại càng không thoải mái hơn!”

Dụ Thiên Tuyết run rẩy cả người, không để ý giọng nói khàn khàn của mình, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên oán hận quát cường lý luận cùng anh: “Nam Cung Kinh Hiên, anh không có đầu óc sao? Những tài liệu này rõ ràng đều có lưu trữ anh lại cố tình không đưa cho tôi, vì sao bắt một mình tôi chỉnh lý hơn ngàn trang tài liệu hơn nữa còn phải viết tay toàn bộ! Anh muốn chính tôi cứ nói trực tiếp, không cần ức hiếp người như vậy!”

Cả một ngày, chưa xót mảnh liệt và ủy khuất khiến cho cô suýt nữa đã khóc, nhưng vẫn cố nén, oán hận nhìn anh.

Một bàn tay to đũa qua bóp chặt cần cổ mảnh dẻ của cô, bàn tay đang ôm bụng của Dụ Thiên Tuyết vội vàng chụp lên mu bàn tay của anh tránh cho bị anh bóp chết, đôi mắt lạnh băng của Nam Cung Kinh Hiên như gió bão quét qua nhìn chằm chằm đôi mắt ngấn lệ của cô, nghiêng răng nói: “Cô nghe kỹ cho tôi, làm không xong thì không được về! Cô dám rời khỏi đây một bước thử coi!”

Bàn tay anh bóp chặt khiến Dụ Thiên Tuyết gần như hít thở không thông lần nữa, loại cảm giác này cô quá quen thuộc, cảm giác bị tước đoạt đi hô hấp, người đàn ông này cho cô nhiều lần lắm!

Nước mắt tràn mi, đôi môi của Dụ Thiên Tuyết đã nhợt nhạt, cô không phải là không chịu thua, căn bản là cô nói không ra lời!

Nam Cung Kinh Hiên vừa buông tay, cô liền ra sức ho khan, tay chống trên bàn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Một tiếng ‘Hừ’ lạnh, người này ông bên cạnh đã sai bước đi về phía thang máy, dùng vân tay khóa cửa kiếng lại, ôm hận đi thẳng vào trong thang máy, cô gái đáng chết này, cho là giả bộ đáng thương một chút thì vô sự rồi sao?!

Nghe được một tiếng động nhỏ Dụ Thiên Tuyết mới khản trương, cô nhìn về phía cửa kiếng, quả nhiên cửa đã bị khóa lại!

Trời.....Cô thật sự không ra được sao?

Cố nén cơn đau ở bụng, Dụ Thiên Tuyết đứng dậy nhìn trên khóa điện tử, cô lấy thẻ nhân viên của mình quẹt nhưng cũng không mở được, quẹt mấy lần đều là câu nhắc nhở ‘Không có quyền hạn’, cô cắn môi, lui về phía sau một bước nhìn cánh cửa kiếng cao lớn trong suốt, nhất thời thấy vô vọng.

Cô không ra được.

Trên gương mặt trắng bệch thoáng qua sự tuyệt vọng, Dụ Thiên Tuyết đi trở về, cầm điện thoại lên nhìn lần nữa, vén vén tóc bắt đầu tiếp tục công việc, cô biết hôm nay nhất định phải làm xong, sau đó gọi điện thoại Nam Cung Kinh Hiên thì mới có cơ hội đi ra ngoài, có đau cũng phải chịu đựng, cô không muốn một thân một mình qua đêm ở trong tầng lầu hắc ám lạnh như băng này.

Đêm, càng lúc càng lạnh.

Không có cơm tối để ăn, nước trong máy đun nước cũng sắp bị cô uống hết, Dụ Thiên Tuyết thống khổ ôm cái bụng càng lúc càng đau, cười tự giễu thân thể này thật là càng gấp thì càng không có sức, nhưng một giây tiếp theo cô liền không cười nổi nữa, một cơn đau quặn giống như xé rách, bắt nguồn từ dạ con, nhất thời khiến cô đau đớn đến toàn thân run rẩy.

Trong tầng lầu to lớn như vậy, chỉ có một bóng dáng nhỏ nhắn mặt trắng bệch cuộn mình thống khổ, viết máy trong tay cô rơi xuống, một vết mực đen chảy dài trên nền nhà.

Dụ Thiên Tuyết nâng khuôn mặt trắng bệch lên, ngón tay run rẩy cầm điện thoại di động bấm số của Nam Cung Kinh Hiên, đây là lần đầu tiên cô gọi điện thoại cho anh, cũng là thời điểm bản thân đau đến không chịu được nữa, nhưng mà chuông chỉ vang lên ba tiếng liền bị cắt đứt.

Anh không nhận.

Không phải là không gọi được, cũng không phải là không có ai bắt máy, là anh rõ ràng nhìn thấy số của cô, nhưng lại cố tình cúp máy.

Một tia hi vọng cuối cùng của Dụ Thiên Tuyết cũng bị dập tắt, ngón tay tái nhợt của cô siết chặt điện thoại di động không biết còn có thể gọi cho ai, cả người co rúm trên ghế ngồi, giọng run run thì thầm: “Mẹ.....Con đau sắp chết.....”

Nhiều năm trước cũng đã mất đi người thân, giờ phút này là người duy nhất cô gửi gắm tinh thần.

Dụ Thiên Tuyết chống tay cố gắng đứng lên, quyết định đi tới bên cạnh khóa điện tử gọi điện thoại cho bảo vệ của công ty, nhưng vừa đứng lên liền bị một hồi choáng váng trí mạng, cô vịn vách ngăn, nhưng vẫn không ngăn cản được trời đất bỗng tối tăm, còn có trong thân thể đột nhiên vỡ ra một dòng nước ấm chảy xuống.....

Mãi cho đến 12 giờ đêm, Nam Cung Kinh Hiên mới xả giao xong.

Cử người đưa đám khách Philippines kia về trước, đôi mắt thâm thùy và tinh thần vẫn sáng lạng như cũ, cầm chìa khóa một mình lái xe trở về Lịch Viễn.

Anh muốn nhìn xem cô gái chết tiết Dụ Thiên Tuyết đó rốt cuộc có làm xong công việc không, không làm hết cô nhất định chết với anh!

Hiện tại cô ngược lại biết cầu xin tha cho, đáng về phách lối thời điểm chọc giận anh đã chạy đi nơi nào?! Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, trong lúc lái xe gio tay nói lòng cà vạt, nhớ tới bộ dáng cô đau đến run rẩy cũng không chịu khuất phục liền một hồi căm tức.

Loại phụ nữ này đáng đời không ai thương!

Sải bước đi nhanh vào tầng lầu, dĩ nhiên là vô cùng an tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng không có, sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên càng lạnh thêm mấy phần, hừ, quả nhiên anh đoán không có sai, cô gái này hẳn là không nhịn được đã ngủ thiếp đi! Nhìn anh làm thế nào thu thập cô!

Nét mặt của Nam Cung Kinh Hiên tràn đầy sự thương yêu và áy náy.

Nhưng càng đến gần mới phát hiện vị trí của cô căn bản là không có người.

“Đáng chết!” Nam Cung Kinh Hiên khẽ nguyên rửa, nghĩ tới nếu như cô dám chạy trốn thì phải để cho cô nếm thử một chút đau khổ.

Đi tới trước tấm ngăn, quả nhiên không có bóng dáng của cô, sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên âm u giống như địa ngục, đôi mắt sâu xa như muốn giết người, quay người đi trở về bất thành linh đá phải thứ gì đó.

Anh cúi xuống nhìn, lúc này mới phát hiện Dụ Thiên Tuyết xiêu vẹo nằm dưới đất, không có một chút sinh khí nào.

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đột ngột báo động, sắc mặt trắng nhợt, một tay đỡ Dụ Thiên Tuyết từ dưới đất lên ôm vào trong ngực, quát lạnh: “Dụ Thiên Tuyết, cô tỉnh lại cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đáng Chết, Cô Gái Này Đến Tột Cùng Là Làm Sao Vậy? !

Nương theo ánh đèn lờ mờ màu vàng cam trên bàn làm việc, Anh có thể mơ hồ nhìn thấy cái váy trắng tinh của Dụ Thiên Tuyết đã sớm bị thấm ướt máu, giữa hai chân mảnh khảnh của cô đang không ngừng chảy ra máu tươi, trên mặt sàn cũng có một vũng máu đỏ.

“Đáng chết.....Cô rốt cuộc làm sao vậy? ! Tỉnh tỉnh!” Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày, trong đôi mắt bùng cháy ngọn lửa vô cùng lo lắng, đau lòng ôm cô nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy của cô, trong lòng một hồi quặn đau!

Dụ Thiên Tuyết bị lay động mạnh nên tỉnh lại, hai hàng mi ướt nhẹp mồ hôi từ từ mở ra, liếc nhìn Nam Cung Kinh Hiên, sắc mặt lại càng trắng hơn.

Thân thể cô khẽ run, trong lòng lung lay bất tỉnh và cơn đau quặn ở bụng giọng cô run run: “Anh đừng đụng vào tôi được không.....Tôi đã rất đau rồi.....Tự tôi có thể đứng.....” Cô cơ hồ là cầu xin, chỉ vì nhớ tới người đàn ông này mỗi lần đều thô bạo và không thương tiếc, hiện giờ cô thật sự đau đến không chịu nổi dù chỉ một chút xù giày vò.....

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đau đến dờn song lấp biển, ôm chặt thân thể mềm yếu trong ngực, cúi đầu hôn lên làn môi lạnh buốt của cô, trong hơi thở nóng hổi mang theo sự lo âu nóng ruột: “Đừng nhúc nhích! Yên tâm, tôi sẽ không làm thương tổn cô!”

Cả tầng lầu to như thế, Nam Cung Kinh Hiên bỗng Dụ Thiên Tuyết lên, nhanh chóng đi ra ngoài, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:

Trong bệnh viện cấp thành phố gần đây, mùi thuốc sát trùng có hơi gay mũi.

Thời điểm Dụ Thiên Tuyết mở mắt đã nhìn thấy một mảng màu trắng, cô hoảng hốt biết mình đang ở bệnh viện, trên gương mặt xinh tái nhợt lộ ra trạng thái mê mang, cô đã từng đau qua vô số lần, đã từng thương tổn quá nhiều lần, dường như là lần đầu tiên làm phiền đến bệnh viện.

Giường bệnh màu trắng rất thoải mái, Dụ Thiên Tuyết mệt mỏi muốn chết, không có khí lực đứng dậy.

Rèm bị kéo ra, gương mặt bác sĩ nghiêm túc xuất hiện trước mặt, thần sắc lạnh lùng kia khiến Dụ Thiên Tuyết khẽ cuộn người một chút, ngay sau đó liền nghe đến tiếng chất vắn lạnh như tiền: “Uống mấy lần?”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, vẻ mặt suy yếu, suy nghĩ một chút mới biết bác sĩ hỏi cái gì.

“Ba lần.” Miệng đắng lưỡi khô, đôi môi khô nứt lúc mấp máy có hơi khó khăn.

“Hừ! Cô lại còn nói mà không biết ngượng à!” Bác sĩ giận đến hừ lạnh, ‘Xoạt’ một tiếng, rèm được kéo ra, để cho Dụ Thiên Tuyết có thể thấy người đàn ông cao ngất lênh ngạo đang ngồi trên ghế ở đối diện: “Cô gái trẻ, cô mới mấy tuổi, hà, hà? Không có thường thức phải hay không? Trong vòng hai ngày uống 3 lần loại thuốc này, không muốn sống nữa hay sao? Thề chất vốn yếu kém còn gầy vò như thế, mới vừa xuất huyết nhiều như vậy rất tổn hại sức khỏe, có biết hay không cô về sau cũng có thể bị vô sinh? !”

Hai hàng mi dày của Dụ Thiên Tuyết run rẩy, cân nhắc hậu quả lời bác sĩ nói, nhưng cô chỉ nhắm mắt lại chính là một mảnh hoang vu, mang thai, khoảng cách ấy với cô sao quá xa xôi, cô đi đâu tìm người đàn ông đáng để cô yêu và phó thác cuộc đời, vì anh mà sinh con?

Cô nhàn nhạt cười lên, khuôn mặt tái nhợt, những ngón tay thon dài buông thõng trên giường, an tĩnh giống như những cánh hoa.

Trong nụ cười đó có bất đắc dĩ cùng sự giễu cợt, như kim châm đâm thật sâu khiến trái tim của Nam Cung Kinh Hiền đau nhói.

Bóng dáng anh cao lớn cường tráng đi qua, lòng tràn đầy áy náy cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Dụ Thiên Tuyết, khẽ hôn gò má cô một cái, hỏi: “Còn đau không?”

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết mê mang quét qua gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiền, nhìn chăm chăm vào mắt anh, cười nhẹ, nói: “Anh nghe chưa? Về sau cầu xin anh nhân từ một chút, tôi không phải là không có người theo đuổi, tôi còn muốn sinh con cho người đàn ông tôi yêu, cho nên, sau này anh muốn tiết dục thì hãy đi tìm phụ nữ khác, được không?”

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi chau chặt hàng lông mày tuấn đạt, sức lực ôm cô dần dần mạnh hơn, lạnh giọng quát khê: “Dụ Thiên Tuyết, mơ đi cưng!”

Chẳng qua Dụ Thiên Tuyết chỉ cười yếu ớt, không nói lời nào, đôi mắt trong suốt rung rung khiến lòng Nam Cung Kinh Hiền đau như tê liệt, muốn đánh cô, nhưng cảm giác áy náy như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, anh thống khổ nhủ mấy cố gắng thả lỏng lực đạo ôm cô, nhẹ nhàng hôn chớp mũi của cô, khàn khàn nói: “Được rồi, lúc này đừng bướng bỉnh với tôi nữa, trở về nghỉ ngơi thật tốt, tôi sẽ không hại cô.”

Có lẽ cô bị thương tổn sợ hãi không phải một đôi lời có thể nói rõ ràng, trong đầu Nam Cung Kinh Hiền bị rối rắm hành hạ đến muốn điên mất rồi, cũng chỉ nói ra một câu an ủi như thế, ôm cô thật chặt một cái nữa rồi buông ra.

Một đường lái xe thẳng đến biệt thự Nam Cung, Nam Cung Kinh Hiền mím đôi môi mỏng khiêu gợi không nói lời nào, sắc mặt lạnh đến đáng sợ.

Dụ Thiên Tuyết muốn ngăn cản anh, nhưng bởi vì cơ thể quá yếu chỉ có thể phục tùng, biết không có biện pháp thay đổi quyết định của anh, cô dứt khoát bỏ qua, lẳng lặng dựa vào ghế lái phụ nhắm hai mắt lại.

Đến biệt thự cô vẫn không có tỉnh, Nam Cung Kinh Hiền bồng cô ra ngoài, trực tiếp đi lên lầu, Nam Cung Dạ Hi từ trong phòng đi ra đúng lúc thấy một màn như vậy, trong lòng kinh hãi, nhanh chóng níu lấy một người giúp việc: “Đây, cô chờ một chút!”

Người giúp việc vội vàng dừng lại: “Nam Cung tiểu thư.”

“Tại sao anh tôi lại mang người phụ nữ hèn hạ này về nhà hả! Không phải tôi đã nói với các người là hãy thấy cô ta đi vào thì phải mau nói cho tôi biết, biệt thự nhà Nam Cung không phải là nơi để loại phụ nữ không biết xấu hổ này có thể ngây ngô, cô đàn độn à!” Nam Cung Dạ Hi trừng mắt quát.

Người giúp việc cúi đầu, sợ hãi rụt rè nói: “Xin lỗi Nam Cung tiểu thư, thiếu gia trở về rất gấp, cũng không có nói trước cho chúng tôi biết là phải thu xếp một gian phòng cho khách, chúng tôi không biết.....”

“Cái gì? !” Nam Cung Dạ Hi khê kêu lên một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp kim nén đến đỏ bừng: “Cô ta còn ngủ trong phòng của anh trai tôi! !”

Người giúp việc sợ đến im bật.

Nam Cung Dạ Hi giận đến nổi trợn mắt, nếu như không phải là đang ưỡn bụng cô ta liền trực tiếp xông lên lầu hỏi rõ ràng rồi, nhưng sự dạy dỗ lần trước làm cho cô ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, nghĩ ngợi một chút, quét ánh mắt sắc bén ác độc về phía trên lầu: “Hừ, tôi để cho cô ngủ yên đêm nay, cô chờ đó!”

Nói xong. Cô ta lạnh lùng xoay người trở về phòng.

Đây là lần đầu tiên ở trong phòng của anh an ổn ngủ qua đêm, Dụ Thiên Tuyết thức giấc mấy lần không ngủ lại được.

Nam Cung Kinh Hiền ôm thật chặt cô trong lồng ngực mình, bàn tay vuốt ve cái trán của cô, nhiệt độ bình thường, sắc mặt tái nhợt cũng khá hơn rất nhiều, cúi đầu hỏi: “Thế nào?”

Dụ Thiên Tuyết ở trong lồng ngực anh sắp hít thở không thông, chịu đựng khó chịu hỏi: “Anh có thể đừng như vậy được không?”

“Cái gì?” Nam Cung Kinh Hiền nhíu mày, đôi mắt thâm thúy có vẻ hơi bất mãn.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, tay chống lồng ngực của anh, đôi mắt trong veo lạnh lùng đảo qua mặt anh: “Tôi không cần anh ôm, tự mình có thể ngủ, ví bằng anh lo lắng tôi gây chuyện có thể cho người đưa tôi về, tôi có nhà của mình, cũng có giường của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đùng Sợ, Đêm Nay Tôi Sẽ Không Chạm Vào Cô

Nam Cung Kinh Hiên không thể không nhúu chặt mày.

Bàn tay cầm thật chặt cổ tay của cô trong ngực mình kéo ra, đè nén suy nghĩ bộc phát kích động, thấp giọng rống cô: “Cái người phụ nữ này, trời sinh không biết điều vậy sao? !”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết vẫn lộ vẻ suy yếu như trước, chẳng qua là nói chuyện thì không có vấn đề, đau đớn cũng đã hòa hoãn rất nhiều.

“Tôi nói thật, tôi không có thói quen ngủ chung giường với người khác, nhất là với người đàn ông tôi ghét, tôi không thoải mái, không phải là tôi không biết tốt xấu.” Cô nói từng chữ rõ ràng, trong đôi mắt là một mảnh trong suốt.

“Cô.....” Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt cổ tay của cô, thấy trong mắt cô thoáng qua một tia đau đớn, lại chậm rãi buông lỏng, cô gái này rõ ràng là yếu ớt tựa như búp bê pha lê, thoáng đụng chạm một tý liền đau, nhưng công phu miệng lại cố tình rất lợi hại, anh đã lĩnh giáo qua nhiều lần lắm rồi!

“Hôm nay cô không thoải mái cũng phải ngây ngô ở chỗ này! Đùng ép tôi nổi giận, ngủ nhanh lên!” Nam Cung Kinh Hiên áp chế cơn tức, ôm cô vào trong ngực lần nữa, quát khế.

Hô hấp của Dụ Thiên Tuyết tràn đầy mùi vị của anh, mở to mắt liền nhìn thấy anh cởi ra hai nút áo sơ mi, xương quai xanh tinh tế tản ra mùi vị thành thực khiêu gợi, cô nhún nạy một hồi, vẫn là không có cách nào ngủ được.

“.....Anh đưa tôi về được không? Tôi không muốn tròn tròn mắt đến trời sáng.” Cô nhẹ giọng khàn cầu.

Tính khí của Nam Cung Kinh Hiên vốn cương liệt, hiện tại thật sự bị chọc giận, cho tới bây giờ anh chưa từng ôm bất kỳ người phụ nữ khi ngủ, đây là lần duy nhất còn bị ghét bỏ như vậy!

Lạnh lùng buông cô ra, để cô giữa cái gối ôm xốp dày mềm mại, che dấu cơn giận, gương mặt tuần tú chậm rãi áp tới gần, Nam cung Kinh Hiên lạnh lùng hỏi: “Cô có ý đúng không? Hận tôi lúc trước đối xử với cô như vậy, cho nên bây giờ cô cố tình muốn trả thù có phải không! Tôi nói cho cô biết, phụ nữ ở bên cạnh tôi vĩnh viễn đừng có ý nghĩ ý sủng mà kiêu! Nếu cô cảm thấy tôi có thể dung túng cô thì sai lầm rồi!”

Dụ Thiên Tuyết ngờ ngác nhìn anh một hồi, dần hiểu rõ ra cái gì đó, bỗng nhiên nở nụ cười, tự thì thầm: “Hóa ra anh chính là như thế này cứng chiều phụ nữ.....”

Người đàn ông tự đại này, quả thật là cái gì cũng đều trở thành sự ban ơn của anh Nam Cung Kinh Hiên đối với người khác.

Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên đỏ lên, hoàn toàn bị chọc tức, áp chế cái eo nhỏ nhắn của cô hung dữ nói: “Cô gái đáng chết! Đùng ép tôi trừng phạt cô! Tôi đã sớm nói đáng đời cô không ai thương, đây là cô tự chuốc lấy!”

Dụ Thiên Tuyết vẫn còn đang giật mình thì những nụ hôn của anh nồng liệt rơi xuống, giày xéo đôi môi đỏ mọng của cô rồi dời xuống cổ, để lại từng dấu mút cắn đỏ tươi, sự khuấy khỏa trí mạng từ những nụ hôn truyền ra khắp toàn thân, Dụ Thiên Tuyết dần tròn to hai mắt, cô thật sự bị hoảng loạn.

Trọng lượng nặng nề của đàn ông đè trên người cô, anh thở dốc hùng hục giống như mãnh thú, cô bắt đầu sợ hãi, sắc mặt tái nhợt đầy lồng ngực của anh, thấp giọng líu ríu: “Không nên.....Nam Cung Kinh Hiên anh đừng như thế này!”

Cô cực kỳ sợ thời điểm anh bộc phát sức lực mỗi lần ân ái, có thể đâm xuyên thân thể người ta thẳng đến chỗ sâu nhất, đau không thể tả!

Nam Cung Kinh Hiên liều mạng, nói phải trừng phạt cô, rồi lại không biết làm sao với cô bây giờ! Cô yếu đến mức chỉ cần bóp một cái là vỡ, trừ phi anh thật sự hận cô đến tận cùng, bằng không vẫn thể đối xử với cô như thế!

“Cô gái ngốc nghếch này.....” Nam Cung Kinh Hiên thở hổn hển, néo chặt cằm của cô, chặt chẽ lấp kín đôi môi cô, cạy ra hàm răng đang khép kín thăm dò vào khoang miệng thơm mềm ngọt ngào, như cuồng phong mưa rào, mặc cho thân thể nhỏ nhắn run rẩy ở dưới thân anh: “Thật muốn ăn cô!”

Dụ Thiên Tuyết bị buột tiếp nhận những nụ hôn sâu cuồng liệt của anh, càng lúc càng có thể cảm nhận được bộ vị đặc thù nào đó của anh đang từ từ trở nên cứng rắn vô cùng, cứng như sắt thép đè ép thân thể của cô, nóng rùng rục lên!

“Hiện giờ tôi không được.....Anh đi tìm người khác đi! Không nên tìm tôi!” Dụ Thiên Tuyết chậm rãi lắc đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt.

Nam Cung Kinh Hiền hôn cô như mưa rơi, nếm đến vị nước mắt chất chất làm cho người ta hít thở không thông, lúc này sự cuồng loạn của anh mới từ từ dừng lại.

Ánh mắt chậm rãi tập trung, chăm chú nhìn cô gái trước mắt.

“Ngủ ngốc, cô đang suy nghĩ cái gì....” Nhẹ nhàng bưng lấy mặt của cô, Nam Cung Kinh Hiền khàn giọng thì thầm, hô hấp phả trên mặt cô, giảm bớt sự sợ hãi của cô: “Đêm nay tôi sẽ không chạm vào cô, yên tâm....Đừng sợ nữa....”

Anh không thể tàn nhẫn đến mức này, biết rõ cơ thể cô yếu ớt thành ra như vậy còn cưỡng ép muốn cô. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

Mặc dù....Thật sự có hơi không nhịn được!

Trong khi anh thì thầm dỗ dành rồi cuộc dụ Thiên Tuyết cũng hết run rẩy, khắp người ướt mồ hôi cũng không cảm thấy khó chịu bao nhiêu, nhắm chặt mắt lại, cô để cho anh tùy ý ôm mình nhất thời nghỉ ngơi.

“Anh buông tha cho tôi được không....Tôi không muốn có nửa điểm quan hệ với anh, anh có thể dừng khi dễ tôi nữa không....” Ngón tay nhột nhột nắm chặt áo sơ mi của anh, Dụ Thiên Tuyết thống khổ nói.

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền đau xót, ôm chặt cô, tràn đầy ý muốn bá chiếm.

“Có quý mới muốn dây dưa với cô gái mềm mại cứng đầu như cô!” Anh quát khê một câu, hàng mày tuấn dật nhíu thật chặt, lại triển miên trên gương mặt cô: “Ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi sẽ cân nhắc đối xử tốt với cô một chút!”

“Đến cùng là anh muốn tôi nghe cái gì? Tôi không muốn làm nhân tình của anh, tôi còn chưa cùng đường bí lối, tôi không cần!” Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt ướt rượt lên nhìn anh chăm chăm.

“Vậy cô coi chừng tôi bức cô đến đường cùng!” Nam Cung Kinh Hiền gầm nhẹ, không ngại dùng quyền thế tới đe dọa cô.

Quả nhiên, Dụ Thiên Tuyết run lên, trong mắt lộ ra thần sắc sợ hãi, giống như đang trốn tránh gì đó, một câu cũng không nói, điều này khiến cho Nam Cung Kinh Hiền càng thêm tò mò rồi cuộc là cô có cách gì giúp Dụ Thiên Nhu ra nước ngoài, cô gái này....Thật sự không để cho người ta yên tâm rồi!

Càng về khuya, Dụ Thiên Tuyết vẫn đang trong sự kinh sợ và lo âu vô cùng mệt mỏi, chậm rãi nhắm mắt lại, bất tri bất giác đã ngủ.

Nam Cung Kinh Hiền cúi đầu thở dài, hài lòng ôm cô ngủ thật say.

Sáng hôm sau tỉnh dậy hơi muộn, Dụ Thiên Tuyết nằm trên drap trải giường trắng tinh chậm rãi mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, dờ dẫm hồi lâu.

Hiện tại là mấy giờ rồi? !

Cô ‘Xoạt’ ngồi dậy, đầu óc choáng váng.

Sau khi bình thường trở lại mới tìm chỗ để đồng hồ báo thức, thật vất vả mới tìm được túi xách và điện thoại để ở trong tủ đầu giường, vừa mở ra nhìn cô liền hít sâu một hơi, không nghĩ tới đã hơn mười giờ rồi, đã trễ đến như thế.

Nam Cung Kinh Hiền đã không còn ở trong phòng.

Dụ Thiên Tuyết không thể làm gì khác hơn là xuống lầu một mình, không có Nam Cung Kinh Hiền ở đây, cô cũng không biết có thể gọi ai đưa cô rồi khỏi nơi này trở về khu vực thành thị, dưới lầu mấy người giúp việc nhẹ giọng chào hỏi cô, khuôn mặt ai cũng tươi cười.

“Dụ tiểu thư, bữa sáng ở chỗ này, tôi đưa cô đi!”

Dụ Thiên Tuyết ngược mắt nhìn người giúp việc, có hơi xấu hổ và không quen, khoát khoát tay: “Không cần, tôi phải về công ty gấp, cô biết tài xế ở đâu không?”

“Hừ, cô trái lại thật sự không coi mình là người ngoài nha, tới nơi này ăn điểm tâm lại còn tìm tài xế, cô cho rằng cô là thiếu phu nhân ở đây sao?” Nam Cung Dạ Hi đi ra, gương mặt xinh đẹp nở rộ như một đóa hoa, tươi đẹp mỹ lệ.

Thân ảnh Dụ Thiên Tuyết mảnh khảnh đứng trong đại sảnh có vẻ cô tịch mà cô đơn, cô xoay người, ánh mắt trong suốt nhìn Nam Cung Dạ Hi.

“Xin lỗi đã quấy rầy đến cô, chẳng qua tôi cũng không muốn.” Cô nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Nam Cung Dạ Hi tối sầm, nghiêng nghiêng đầu: “Ồ, Cô chính là được mời tới sao? Một thư ký nhỏ nhỏ ở Lịch Viễn cũng có can đảm leo lên giường của Nam cung thiếu gia, chắc chắn, Dụ Thiên Tuyết, rồi cuộc cô dùng cách thức gì để quyến rũ anh trai tôi vậy? Nói tôi nghe thử! Sau này tôi cũng phải nói Trình Dĩ Sinh đề phòng một chút, thân phận của người giàu sang quyền thế thì nhất định phải cẩn thận với loại phụ nữ không sạch sẽ bên ngoài, làm dơ bẩn mắt của mình còn làm mất thể diện của người trong nhà!”

Nói một hơi, không nghiêng không lệch, Dụ Thiên Tuyết nghe được tất cả, sắc mặt một hồi tái nhợt.

Cô vừa định mở miệng nói gì đó thì điện thoại trong túi xách vang lên.

“Xin chào, tôi là Dụ Thiên Tuyết.”

Thân ảnh mảnh khảnh thanh lệ động lòng người tản ra một chút bối rối khó xử, Dụ Thiên Tuyết nghe điện thoại, chân mày dần cau lại: “Anh nói cái gì?” Hình như cô nghe được chuyện gì đó kinh ngạc mà khó tin, chậm chậm lắc đầu: “Lúc đầu các người không phải nói như thế, tiền đặc cọc là một trăm ngàn không sai, làm sao chỉ trong vòng một tháng mà tiền lời đã cao đến như vậy? !”

Thanh âm của cô có chút run rẩy, tựa như con nai con bị kinh hãi, trên trán hơi lấm tấm mồ hôi.

Nam Cung Dạ Hi cau mày nghe, sự căm ghét và ác độc lộ ra trên mặt càng lúc càng sâu, đợi Dụ Thiên Tuyết cúp điện thoại sẽ mở miệng châm chọc, nhưng lại nghe thanh âm như nước chảy của cô: “Tôi có việc phải đi trước, không tiện quấy rầy.”

Nam Cung Dạ Hi nhất thời nổi khùng, bật la to.

“Dụ Thiên Tuyết, cô đứng lại!”

“Dụ tiểu thư, đợi đã nào.....!”

Hai thanh âm đồng thời phát ra, Nam Cung Dạ Hi hung hăng liếc mắt lườm người giúp việc, người giúp việc sợ tới mức không dám nói lời nào nữa.

“Cô vừa mới nói chuyện điện thoại với ai? Cô nợ tiền sao? Là nghiện ma túy hay nợ cờ bạc? A.....Tôi đã nói cô là loại phụ nữ không ra gì rồi mà, tôi nên để cho anh trai tôi tới đây nghe và nhìn một chút, anh ấy sẽ không bị loại hồ ly tinh không biết xấu hổ như cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo nữa!” Nam Cung Dạ Hi ngoan độc nói.

Không biết Trình Dĩ Sinh từ lúc nào cũng đã tới phòng khách, thấy hai người tranh chấp, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp.

“Làm sao vậy? Sáng sớm đã tức giận?” Anh ta dịu dàng nói xong, đi tới bên cạnh Nam Cung Dạ Hi.

“Còn không phải do người phụ nữ này! Tôi qua cô ta lại ngủ trong phòng anh trai, sao cô ta hèn hạ như thế!” Bất quá Nam Cung Dạ Hi chỉ là nổi cáu, hung hăng nhìn chằm chằm Dụ Thiên Tuyết nói.

“Cô hãy tôn trọng tôi một chút!” Thân ảnh Dụ Thiên Tuyết mảnh khảnh thẳng tắp quay lại, đôi mắt trong veo hơi có lửa giận, nghiêm nghị nói: “Nam Cung Dạ Hi, tôi thật sự hoài nghi cô có giáo dục hay không, cô sống hai mươi mấy năm chỉ biết nói ra mấy từ này, không sợ đứa bé trong bụng sinh ra cũng giống cô mở miệng đầy những lời lẽ thô tục bị người ghét bỏ hay sao! Tôi, Dụ Thiên Tuyết là hạng người gì khỏi cần người không liên quan như cô đoán tới đoán lui, coi như tác phong của tôi có vấn đề, nên dạy dỗ tôi cũng là ba mẹ tôi, cô là cái thá gì? !”

Thanh âm hùng hồn đánh thép, chấn động cả phòng khách đều là thanh âm thanh thúy nghiêm nghị của cô, ở đối diện Nam Cung Dạ Hi cũng nghe được, lời mới một hồi mới hiểu ra.

“Cô.....Cô dám dạy dỗ tôi? !” Nam Cung Dạ Hi trợn trừng hai mắt, uất ức đến muốn roi nước mắt, quay đầu nhìn Trình Dĩ Sinh nhờ giúp đỡ: “Ông xã! ! Con đàn bà đề tiện này dám dạy dỗ em, em liệu mạng với cô ta!”

Nam Cung Dạ Hi vừa nói xong thì muốn xông lên, bị Trình Dĩ Sinh kéo lại, ngay sau đó một thanh âm hùng hồn mà uy nghiêm ở trên lầu vang lên: “Sáng sớm đã âm ỉ cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tất Cả Những Người Này Đều Không Bằng Cầm Thú

Vừa nhìn thấy bóng dáng trên lầu Nam Cung Dạ Hi lập tức dùng hết hơi sức kêu to một tiếng: “Ba!”

Nam Cung lão gia từ trên lầu chậm rãi đi xuống, hàng lông mày uy nghiêm hơi nhíu lại, thấy trong phòng khách có con gái cùng con rể và một cô gái xa lạ xinh đẹp, vừa mới nghe họ tranh chấp ông cũng đoán ra một chút đầu mối.

“Ba! Ba coi, chính là người phụ nữ này!” Nam Cung Dạ Hi chạy tới đỡ ông, căm hận trừng mắt nhìn chằm chằm Dụ Thiên Tuyết: “Chính cô ta đang quyến rũ anh trai, cứ nhiên bây giờ còn chạy đến nhà chúng ta mắng chửi con không có giáo dục, ba, ba thay con dạy dỗ cô ta một chút đi!”

Lúc này lửa giận trong mắt Dụ Thiên Tuyết mới lắng xuống, nói gì thì nói, nhưng ở trước mặt người lớn không thể phê bình con cháu người ta không có giáo dục, đây giống như là trực tiếp đánh một bạt tay vào mặt họ.

Khuôn mặt của cô tái nhợt, ổn định cảm xúc, lễ phép nhẹ giọng chào hỏi: “Nam Cung lão tiên sinh.”

Dụ Thiên Tuyết cũng đã biết, lúc Nam Cung Ngao còn trẻ tuổi đã thoát ly khỏi gia tộc của mình tự gây dựng sự nghiệp, đến thời điểm tuổi trung niên đã có thể chống lại anh em họ trong gia tộc, đám con cháu nhà Nam Cung miệng ăn núi lở, hiện tại gia tộc đã sa sút, chỉ có ông là đã trở thành thần thoại của cả dòng họ, từ phương diện này mà nói, ông là một nhân vật đáng cho người ta tôn kính.

Trình Sĩ Sênh cũng nhỏ giọng kêu lên: “Ba, sao ba lại xuống đây?”

Nam Cung lão gia nheo mắt quan sát Dụ Thiên Tuyết, không nói lời nào, chẳng qua là chậm rãi nhìn cô, ánh mắt ung dung không lộ bất cứ cảm xúc gì, ông ngồi xuống nhứu mày trầm giọng nói: “Mới sáng tinh mơ các người đã âm ỉ, tôi xuống đây coi chuyện gì xảy ra, trong nhà sao lại dơ bẩn thành ra như thế này mà cũng không biết quét? Bà Ngộ!”

Aiz! Lão gia!” Một người giúp việc lớn tuổi đi tới lên tiếng trả lời, rất khó xử nhìn Dụ Thiên Tuyết.

Mới đầu Dụ Thiên Tuyết cũng không hiểu ý tứ những lời này, đôi mắt trong trẻo nhìn quanh phòng khách, rõ ràng gọn gàng sạch sẽ tại sao ông lại nói dơ bẩn? Cho đến khi nhìn thấy ánh mắt ngông cuồng đặc ý của Nam Cung Dạ Hi thì chợt hiểu ra, sắc mặt vừa mới khôi phục giờ đột nhiên không còn chút máu, ánh mắt cũng run rẩy rung rung.

Dơ bẩn.

Ông ấy nói trong nhà dơ bẩn, là bởi vì có cô, Dụ Thiên Tuyết ở đây, làm dơ bẩn nhà Nam Cung của ông ấy.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết lạnh giá bi thương, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên độc bá một phương, tóc mai hai bên hơi có chút hoa râm, tinh thần khỏe mạnh, mặc kệ được người ta kính trọng như thế nào, nhà giàu sang quyền thế vẫn chính là nhà giàu sang quyền thế, không cho phép những kẻ thấp hèn tới bôi nhọ, kiêu căng tự đại tựa như Nam Cung Kinh Hiền, không ai bì nổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết bởi vì chưa xót và bị nhục nhã mà đỏ lên, cô hơi run nhin xuống, nhẹ nhàng hít một hơi nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên uy nghiêm chực trước mặt, từng chữ rõ ràng làm người nghe cảm động: “Không cần phiền toái, Nam Cung tiên sinh, bây giờ tôi đi ngay, không cần ông nhọc lòng đích thân đuổi tôi ra ngoài.”

Hàng lông mi dài của cô khẽ run, gật đầu, cúi người chào 30 độ, theo tiêu chuẩn lễ tiết, xoay người đi ra cửa lớn nhà Nam Cung.

Nam Cung Dạ Hi vẫn bùng bùng tức giận, thật không tin được ba mình cứ thả cho cô đi như vậy! Hừ, thôi, chẳng qua là ba cảm thấy giằng co với loại phụ nữ hèn hạ dơ bẩn này không đáng giá, cô, Dụ Thiên Tuyết căn bản không xứng đáng!

“Vẫn còn có chuyện tôi muốn nói cho rõ ràng.” Đi tới cửa Dụ Thiên Tuyết bỗng dừng lại, nhẹ nhàng quay người, bóng dáng nhỏ yếu bị kéo dài trong nắng sớm, duy mỹ động lòng người: “Chỗ này tôi vốn là không muốn đến, hi vọng lần sau con trai của ông trước khi dẫn tôi tới phải được sự đồng ý của tôi, như vậy sẽ tránh cho tất cả mọi người lúng túng.”

Cô nở một nụ cười nhẹ, nhợt nhạt nhưng lộ ra ngạo khí và sự tôn nghiêm: “Nam Cung lão tiên sinh hẳn là hiểu rõ điều này để giáo dục con gái của mình, phải không?”

Nhất thời, sắc mặt Nam Cung Ngao xanh mét, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm xuyên thấu bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết!

“Cô! !” Nam Cung Dạ Hi cơ hồ là nhảy dựng lên từ trên ghế salon, sắc mặt căng đến đỏ như máu, tay run rẩy chỉ vào mũi của Dụ Thiên Tuyết bắt đầu nạt nỏi: “Cái con đàn bà không biết xấu hổ này, có tin nói thêm một câu nữa tôi và nát miệng cô hay không! Cô bất kính với tôi thì thôi, đối với anh trai tôi không lễ độ cũng được, cô lại dám nói như vậy với ba của tôi, cô muốn chết phải không! !”

Nói xong, cô ta không để ý mình đã mang bầu 4-5 tháng, nhào lên như một con dã thú nhỏ.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết trắng nhợt, trên mặt chợt lóe lên hoảng sợ, muốn tránh, lại không nghĩ rằng con tức của Nam Cung Dạ Hi lớn như vậy, cô vẫn còn chưa kịp tránh thì ‘Chát! !’ một bạt tai vang dội tát lên gò má cô!

Dụ Thiên Tuyết đau đến ngất lên một tiếng, che mặt, cảm giác một chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân đều đã bị dẫm nát ở tại nơi này.

Ánh mắt trong veo quét qua gương mặt hồng hách của Nam Cung Dạ Hi, Dụ Thiên Tuyết cũng nhẫn nại đến cùng, sắc môi nhợt nhạt yếu ớt, khóe miệng rỉ ra chút máu, đây là lần thứ ba, cô chưa từng chọc qua loại tiểu thư nhà giàu này, cũng không cần thiết nhịn nhục nữa, giờ cánh tay xanh xao lên, không chút do dự cũng dùng sức lực tương tự đánh trả! !

Cả phòng khách cũng cả kinh kêu lên dồn dập, có tiếng gào thét “Dạ Hi!”, tay của Dụ Thiên Tuyết căn bản không kịp đánh tới mặt cô ta đã bị một người hung hăng tóm lại! Đôi mắt rung rung ngược nhìn, lúc này mới phát hiện ra là Trình Dĩ Sênh.

“Thiên Tuyết.....” Ánh mắt của Trình Dĩ Sênh phức tạp, siết thật chặt cổ tay của cô chỉ sợ cô dùng sức, thấp giọng nói: “Đừng đánh, Dạ Hi, cô ấy đang mang thai!”

Bản thân Nam Cung Dạ Hi cũng sợ hết hồn, thiếu chút nữa thôi, bàn tay đó đã đánh lên mặt cô ta rồi!

Nhưng khi thấy Trình Dĩ Sinh cũng đứng ra giúp mình, lại là đang ở trong nhà của mình, Nam Cung Dạ Hi tức khắc lại hung hãn, trong đôi mắt tràn đầy sự phách lối và hận ý, giờ một cánh tay khác hung hăng quăng một cái tát lên gò má bên kia của cô!

‘Chát’ một tiếng, hết sức vang dội!

Khuôn mặt của Dụ Thiên Tuyết lệch qua một bên, mái tóc hơi xốc xếch, đầu đến mày cũng cau chặt.

“Con đàn bà dê tiện, chỉ bằng cô mà cũng muốn đánh tôi, cô không nhìn coi đây là nơi nào, cô có tư cách đánh tôi sao! !” Nam Cung Dạ Hi cắn hận nói, ngang ngược tới cực điểm.

Khuôn mặt của Dụ Thiên Tuyết không thể ức chế mà nóng lên, đôi mắt trong veo đầy nước mắt, chậm rãi ngược lên nhìn chằm chằm Trình Dĩ Sinh, giọng run run: “Đủ chưa? Có thể buông ra chưa?”

Các người đều không bằng cảm thú, đánh đủ chưa? Khi dễ đủ chưa!

Gương mặt Trình Dĩ Sinh lộ vẻ thương tiếc và hổ thẹn, anh ta biết rõ Dạ Hi rất không có phép tắc và không có giáo dục, thật không ngờ lại khiến Dụ Thiên Tuyết bị đánh thêm một cái tát, độc ác đến vậy, anh ta cơ hồ có thể nhìn thấy trên gò má trắng nõn của cô nhanh chóng ửng đỏ dấu tay, rõ ràng bắt mắt.

“Chưa đủ! Đồ hèn hạ, ba tôi giữ lại cái mạng của cô là vì thấy cô đáng thương! Hôm nay tôi không chỉ dạy dỗ cô một trận, tôi phải dạy dỗ cho đến khi nào cô nhìn thấy tôi là sợ mới thôi!” Nam Cung Dạ Hi vừa nói xong lại muốn xông tới.

“Được rồi, còn chưa đủ ồn ào hay sao?” Nam Cung Ngạo chống gậy đứng dậy, trên gương mặt lãnh ngạo là sự âm trầm.

Kịch vui đã nhìn đủ rồi, cho nên bây giờ kêu ngừng đứng không?

Hơi thở của Dụ Thiên Tuyết mong manh, đôi mắt rung rung mạnh mẽ nhìn chằm chằm Nam Cung Ngạo, những người này nhìn có vẻ như cao quý thì ra là trong nội tâm lại khiến cho người ta ghê tởm đến như vậy! Cô sớm nên hiểu rõ.

Nam Cung Ngạo nheo mắt lại, cũng đầy vẻ uy nghiêm chăm chú nhìn cô gái trẻ xinh đẹp quật cường này.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ở Yên Đổ Đừng Động Tôi Đi Tìm Cô

Hơi thở của Dụ Thiên Tuyết mong manh, đôi mắt rung rung mạnh mẽ nhìn chằm chằm Nam Cung Ngạo, những người này nhìn có vẻ như cao quý thì ra là trong nội tâm lại khiến cho người ta ghê tởm đến như vậy! Cô sớm nên hiểu rõ.

Nam Cung Ngạo nheo mắt lại, cũng đầy vẻ uy nghiêm chăm chú nhìn cô gái trẻ xinh đẹp quật cường.

“Buông tôi ra.....Là tôi đến nhầm chỗ, để cho tôi đi.....” Dụ Thiên Tuyết cố nén sự nhục nhã và chua xót trong lòng, đè ép giọng nói khàn khàn run rẩy.

“Thiên Tuyết.....” Trình Dĩ Sinh cắn chặt răng kêu tên cô, trong đôi mắt đầy tơ máu đỏ, lòng đau như cắt.

“Anh buông tôi ra được không! Một nhà các người đều là cảm thú, tôi đâu không lại các người được chưa? ! Cút ngay! !” Dụ Thiên Tuyết khàn giọng kêu gào, tay cô ra sức cạy ra bàn tay của Trình Dĩ Sinh.

Kia là nội tâm thống đau triệt để bao hàm sự nhục nhã, thanh âm gào thét làm cho mấy người giúp việc trong phòng khách đều thấy đau lòng, nhưng dưới sự uy hiếp của Nam Cung Ngạo chỉ có thể im bật.

Cuối cùng Trình Dĩ Sinh bất đắc dĩ buông cô ra, nhìn bóng dáng cô mảnh khảnh lùi lại, mái tóc mềm bị gió thổi tung tán loạn, cũng không quay đầu lại mà rời đi khỏi nhà Nam Cung, quật cường lau khô nước mắt, bóng lưng vẫn thẳng tắp.

“Dĩ Sinh, anh làm sao vậy!” Nam Cung Dạ Hi bất mãn nhíu mày: “Anh không giữ cô ta lại để cho em dạy dỗ thêm lần nữa! Loại đàn bà đó chính là tiện từ trong xương tủy, căn bản là không đáng đồng tình.....”

“Dạ Hi!” Giọng nói hùng hồn nặng nề vang lên sau lưng cô ta, Nam Cung Dạ Hi sợ tới mức giật mình một cái, không thể không im miệng.

“Ba! Ba cũng thấy đó, chính là con đàn bà đó, cũng chính cô ta khiến anh trai.....”

“Về sau nói chuyện hay làm việc gì cũng phải chú ý một chút! Cũng sắp làm mẹ người ta, không biết lớn nhỏ lại còn động tay động chân, không còn ai quản được con rồi!” Đôi mắt của Nam Cung Ngạo sắc bén nghiêm nghị, cây gậy trên tay nặng nề đập xuống trên sàn nhà một cái.

Nam Cung Dạ Hi trừng to mắt, kìm nén đến mức mặt đỏ bừng, muốn tranh cãi gì đó lại bị Trình Dĩ Sinh đứng sau lưng giữ lại, ôn hòa nói: “Dạ, cô ấy hiểu rồi, ba, về sau con sẽ trông chừng Dạ Hi không để cho cô ấy âm ỉ như vậy nữa, cũng tránh làm ảnh hưởng đến cơ thể.”

Đôi mắt của Nam Cung Ngạo lạnh lùng quét qua Trình Dĩ Sinh, vẫn không có chút nào vừa lòng như cũ, chống gậy rồi đi.

Trong phòng khách to như thế, chỉ có người giúp việc vừa mới gọi Dụ Thiên Tuyết khi nãy là luống cuống trong lòng.....Làm sao bây giờ? Thiếu gia đã dặn qua là không được để Dụ tiểu thư rời khỏi nhà Nam Cung nha!.....Cô phải ăn nói với thiếu gia như thế nào? !

“Này! Tôi nói cho cô biết, chuyện hôm nay không được tố cáo với anh trai tôi! Nếu như anh tôi hỏi tôi, các người phải nói là người phụ nữ hèn hạ đó không biết điều, mắng chửi các người một trận sau đó chạy mất, các người có nghe hay không! !” Ánh mắt của Nam Cung Dạ Hi ác độc trừng mấy người giúp việc trong phòng khách, tức giận nói.

Buổi trưa, chiếc Lamborghini đen bóng lái vào biệt thự nhà Nam Cung, đỗ trong nhà để xe. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

Cả buổi sáng Nam Cung Kinh Hiên cũng không thấy Dụ Thiên Tuyết đến công ty, trong lòng coi như hải lòng, chẳng qua là chờ điện thoại di động vang lên nhưng cô gái đáng chết kia ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho anh!

Trong đôi mắt thâm thúy hơi có hận ý cùng sự yêu thương, bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên cao lớn đi vào phòng khách, khẽ nguyên rủa một tiếng, nhìn anh dạy dỗ cô thế nào! Đối với đàn ông của mình, là chỗ dựa căn bản mà cũng không biết khai thông hay sao? ! Cô gái ngốc nghếch!

Đi lên phòng, anh vốn muốn nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh bên trong, lại ngoài ý muốn phát hiện trên giường không có ai, ngoài ban công cũng không có, thậm chí ngay cả trong hành lang cũng không có mùi vị của cô.

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nhíu mày, tự nhiên nảy sinh lo lắng.

Anh hết kiên nhẫn tìm một vòng vẫn không tìm thấy người, sắc mặt đã hơi xanh mét, lạnh giọng hỏi người giúp việc bên cạnh: “Dụ Thiên Tuyết đâu!”

Thân thể người giúp việc cứng đờ khom xuống, khó khăn trả lời: “Thưa thiếu gia, Dụ tiểu thư đã đi rồi.”

“Không phải tôi đã kêu cô phải chăm sóc cô ấy sao!” Thân thể Nam Cung Kinh Hiên cao ngất mang đến lực áp bách to lớn, trong đôi mắt đã lộ ra sát khí.

Người giúp việc đỏ mặt vội giải thích: “Những điều này chúng tôi đã đều nói qua với Dụ tiểu thư, nhưng Dụ tiểu thư không nghe, mắng chúng tôi một trận rồi đi mất, chúng tôi cũng không còn cách nào.....”

Giống như bị một gậy lạnh lùng đánh lên trên đầu! Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên sâu xa chậm chậm nheo lại, càng lúc càng lộ ra sự bá khí nguy hiểm.

“Ha.....” Giận quá hóa cười, Nam Cung Kinh Hiên dựa lưng vào ghế salon hai tay chống trên tay vịn, ngón tay bấu vào ghế salon hằn lên dấu vết rất đáng sợ, hàng lông mày chau chặt chứng tỏ trong lòng anh vô cùng tức giận, tâm tình kém tới cực điểm: “Cô gái này đứng là cũng chiều không được mà! Đối xử với cô tốt một chút thì cô liền lên mặt, cư nhiên bây giờ còn dám chơi trò mất tích! Quả thật là không muốn sống!”

Người giúp việc sợ tới mức tay đỏ đầy mồ hôi lạnh, muốn mở miệng giải thích gì đó, nhưng nhớ tới lời uy hiếp của Nam Cung Dạ Hi lại nuốt trở vào, một chữ cũng không dám nhiều lời.

Nam Cung Kinh Hiên nói xong thì khẽ nguyên rủa rồi đi ra ngoài, trong lòng người giúp việc quỳnh lên.

“Thiếu gia, cậu không ăn cơm sao? Đã làm xong rồi!”

“Không cần để ý đến tôi!” Nam Cung Kinh Hiên cau mày tức giận nói, vừa đi vừa lấy điện thoại ra bấm số của Dụ Thiên Tuyết.

Cô gái này dám không nghe lời như vậy, bị anh tìm được thì nhất định phải chết!

Điện thoại mấy lần mới có người bắt máy.

“Dụ Thiên Tuyết, cô tốt nhất cho tôi một lời giải thích hợp lý, nói, cô đang ở đâu, lập tức!” Nam Cung Kinh Hiên đảo tay lái, tức giận lạnh giọng hỏi.

“Không cần anh quan tâm, tại sao tôi phải nói cho anh biết!” Giọng nói trong veo của Dụ Thiên Tuyết cũng tức giận giống vậy.

“Cô.....Tôi tìm được cô nhất định chết với tôi! Nói, tự mình nói cho tôi biết hay là chờ tôi tìm được sẽ trừng phạt cô một trận?” Nam Cung Kinh Hiên nửa là tức giận nửa là thương yêu, cô gái đáng chết, cơ thể còn chưa khỏe đã chạy loạn cái quái gì? !: “Ra khỏi nhà cũng không đến công ty, cô làm phản hả!”

“Tôi không đến công ty.....Tôi không muốn làm nữa, cũng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với nhà Nam Cung, tùy anh muốn đối xử với tôi thế nào, tôi không làm nữa!” Cô thở hỗn hển, thanh âm vỡ tan trong gió lạnh.

“A.....Từ chức? Cô nghĩ cũng tốt quá, không có sự đồng ý của tôi cô có từ chức được không? !” Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, huyết thái dương đập thành thạch, cô gái này, dám từ chức với anh thật là ngoài ý muốn, đến tột cùng là cô gặp phải chuyện gì sao lại khác thường như vậy? !

“Tùy anh.....Tôi nói không làm sẽ không làm, tôi chán ghét anh!” Cô như là đã mệt mỏi tột cùng, hết mức không kiên nhẫn nói xong câu cuối cùng liền cúp điện thoại.

Nghe âm thanh cắt đứt ‘Tút tut’ vang lên bên tai, sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, khẽ nguyên rủa một tiếng vút điện thoại sang một bên.

Hừ, cô gái này một chút cũng không thay đổi, bướng bỉnh muốn chết còn có khả năng chọc giận người khác.

Nhưng mà cô tình, trong lòng anh lo âu và vô cùng nóng ruột hơn hẳn sự tức giận, hiện giờ việc cấp bách làm tìm được cô, trối cô bên người rồi mới từ từ trừng phạt cô, coi cô sau này còn dám chạy loạn hay không!

Trên đường cao tốc chiếc Lamborghini cấp tốc quẹo qua khúc quanh, chạy về phía viện điều dưỡng, nơi duy nhất cô có thể đi được.

Nhưng khi anh đến viện điều dưỡng, lúc lên tiếng hỏi rõ tình hình thì lòng lại càng thêm khẩn trương hơn nữa.....Cô gái đáng chết kia căn bản là không ở viện điều dưỡng!

“Không phải cô ấy vẫn luôn đi làm ở công ty của anh sao? Anh đã làm gì cô ấy, sao cô ấy lại mất tích? !” Lam Úc quăng bệnh án xuống, vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc và lo lắng, túm mạnh cổ áo anh ép hỏi.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên lãnh ngạo quét qua mặt của Lam Úc, đầy sát ý, hung hăng hất tay của anh ra, kiêu căng lạnh lùng nói: “Không phải chuyện của anh, rút xa một chút cho tôi!”

“Nam Cung Kinh Hiên, anh.....” Lam Úc tức giận đến mức muốn xông lên, bị viện trưởng đứng sau lưng nghiêm khắc quát to kêu anh ngừng lại.

Ra khỏi cổng chính viện điều dưỡng Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng phiền muộn, trên gương mặt tuần tú lộ rõ sự lo lắng, nhú mảy lông điện thoại ra gọi cho Dụ Thiên Tuyết lần nữa, đợi đến khi điện thoại vừa thông thì thanh âm của anh êm dịu nói: “Đừng làm rộn, được không? Ngoan, nói cho tôi biết cô đang ở đâu, ở yên đó đừng động tôi đi tìm cô.”

Anh quả thật lo lắng muốn chết, ngày hôm qua bác sĩ đã nói mỗi ngày phải để cho cô ăn uống và uống thuốc đúng giờ sau đó nghỉ ngơi thật tốt, cô gái này thế nào lại không nghe!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Buông Cô Ấy Ra Cho Tôi

Đầu điện thoại bên kia trầm lặng.

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng khẩn trương, nhú mảy thấp giọng nói: “Dụ Thiên Tuyết, tôi đang nói chuyện với cô, có nghe không?”

Hồ hấp mong manh như cánh ve, một tiếng một tiếng, phiêu tán trong gió, Nam Cung Kinh Hiên cũng không biết cô ở nơi nào chỉ nghe được mỗi âm thanh hít thở chập chờn đã cảm thấy cô có cái gì không đúng, sai bước vào trong xe đóng cửa lại, nín thở nói: “Được rồi, tôi đảm bảo tìm được cô cũng không đụng vào cô, không nổi giận, bây giờ nói cho tôi biết cô ở chỗ nào, hửm?”

“.....Tôi ở nhà.”

Thanh âm của cô nhỏ yếu nhưng rất rõ ràng, không có chút tâm tình nào, Nam Cung Kinh Hiên cúp điện thoại liền lập tức ra tay tra địa chỉ nhà cô, chết tiệt, lâu như vậy thậm chí cô cư trú ở đâu cũng không biết! Anh hơi ảo não, trong sắc trời đã trưa, lái xe đi tới địa chỉ vừa mới tra được!

Bóng dáng Dụ Thiên Tuyết mảnh khảnh ngồi ở trước cửa, gió lạnh thổi tới làm tay chân của cô đều buốt lạnh, giờ tay lau giọt nước mắt cuối cùng, đứng lên mở cửa nhà mình, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: ddlequydon

Vốn không phải là người yếu ớt, không dễ dàng rơi nước mắt như vậy, chỉ là không ngờ ở nhà Nam Cung lại hết lần này tới lần khác gặp phải Nam Cung lão gia, là cha mẹ đương nhiên ai cũng sẽ bảo vệ con cái của mình, dễ hiểu, bất kể con cái có bao nhiêu lỗi lầm thái quá cũng đều như thế, nhưng mà cô, Dụ Thiên Tuyết không phải là người sao? Cô cũng đã từng được ba mẹ của cô thương yêu như vậy, chẳng qua là bây giờ không có ở đây mà thôi! Tại sao có thể ức hiếp người ta như vậy! !

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt lại rơi xuống một giọt lệ trong suốt, mấy ngón tay nhợt nhạt run run, thử mấy lần cũng có cách nào cắm chìa khóa vào ổ khóa.

Bất thành linh bên cạnh có một bóng dáng cao lớn tiến tới gần, đôi mắt Dụ Thiên Tuyết đắm lệ ngăn ra, ngược lên lại thấy một bộ mặt du côn và một

người đàn ông đang đứng một bên nhìn cô không có ý tốt.

Dụ Thiên Tuyết theo bản năng thu lại bàn tay đang nắm chìa khóa, đôi mắt lạnh lạnh cảnh giác, lui một bước về phía sau nhìn hẩn, lại không ngờ hẩn thế nhưng cũng du côn cười cười bước tới trước một bước, Dụ Thiên Tuyết nhận thấy được nguy hiểm, đột nhiên quay người.

Sau lưng, hai thân hình đàn ông cao lớn chặn lại đường đi của cô.

Sắc mặt vốn đã trắng nhợt giờ bỗng khản trương vô cùng.

“Các người là ai? Muốn làm cái gì?” Dụ Thiên Tuyết cảnh giác hỏi.

“Mới vài ngày mà Dụ tiểu thư đã không nhận ra sao? Hả? Cô nói coi chúng tôi muốn làm gì?” Mấy tên đàn ông du côn cười lên, động tác cuồng vọng xấu xa, chăm chăm quan sát cô.

Trong mắt Dụ Thiên Tuyết lóe lên tia sáng, đột nhiên hiểu ra, chậm rãi nhú mày, mở miệng nói: “Tôi biết rồi, các người lật lọng không giữ lời vậy sao? Ban đầu chúng ta đã nói rõ ràng rồi, chỉ cần tôi có thể trả tiền đặt cọc thì các người sẽ cho tôi mượn tiền, vì sao lại xảy ra vấn đề? ! Em gái tôi đang chờ ra nước ngoài chữa bệnh, em ấy không thể chậm trễ, mấy người có thể khoan dung một chút không, yêu cầu của các người rõ ràng tôi đã làm được rồi!”

“Tiền đặt cọc?” một người đàn ông nhú mày, bàn tay xấu xa thả bờ vai cô ra: “Em gái nhỏ ơi, chỉ mấy ngàn đồng tiền đặt cọc em cảm thấy Tiền thiếu của chúng tôi sẽ để trong mắt sao? Chỉ là chọc em chơi, nhìn đáng về nghiêm túc của em kia!”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết kinh hãi, lách mình né tránh tay của hẩn, trong mắt thoáng qua một tia chán ghét.

“Anh nói chuyện thì nói chuyện, không nên động tay động chân.” Cô cố gắng đè ép cơn tức để cho mình bình tĩnh hòa nhã nói.

“A....Động tay động chân? Chúng tôi thích động tay động chân thì thế nào!” Mấy người đàn ông cùng nhau lần áp đi qua, một tên túm chặt cánh tay của cô đẩy mạnh cô té xuống, giật túi xách của cô ném ra sau lưng: “Ngay từ lúc em tới giao tiền đặt cọc thì Tiền thiếu của chúng tôi đã vừa ý em có biết hay không? Đã lớn như vậy còn mượn tiền làm gì nha! Ở trên giường đàn ông thì mặc sức đòi hỏi, người nào lại không cho em, đúng không!”

Tiếng cười phách lối càn rỡ, Dụ thiên Tuyết rợn cả tóc gáy, chậm rãi lắc lắc đầu: “Tôi hiểu rồi.....Ngay từ đầu các người cũng không có thành ý cho tôi mượn tiền, các người.....”

“Tiền thiếu của chúng tôi muốn gặp em một lần! Em tốt nhất ở cùng với anh ấy mấy đêm thì chuyện gì cũng được giải quyết, đến lúc đó đừng nói là cho em gái ra nước ngoài, muốn lên trời Tiền thiếu của chúng tôi cũng có thể dẫn đi! Đi mau đi....”

“Không....Tôi không đi! Các người đừng lôi kéo tôi! Tôi không mượn nữa, mấy người buông tôi ra! !” Dụ Thiên Tuyết kêu lên, liều mạng muốn tránh thoát bàn tay của mấy người đàn ông không thành thật này, sợ sệt thụt lùi về phía sau, nhưng thân thể yết ớt mảnh khảnh không thể chống lại được sức lực mấy người đàn ông cao lớn, một người dùng sức cũng sắp kéo đứt cánh tay của cô! Cô muốn không đi cũng không được!

“Đây cũng không thể theo ý em, mượn đã mượn rồi, còn nói cái gì nữa!” Một người đàn ông bị chọc có chút nổi nóng, một phát kéo đứt sợi dây chuyền duy nhất trên cổ cô, cô đau đến ngâm thành tiếng, Dụ Thiên Tuyết che cổ, cả kinh kêu: “Đừng, trả lại cho tôi, đó là dây chuyền mẹ tôi để lại cho tôi!”

Người đàn ông cười thô lỗ giơ cánh tay lên, Dụ Thiên Tuyết liều mạng giãy dụa, hẩn ta liền ôm eo của cô vuốt ve đường cong xinh đẹp, thậm chí còn muốn kéo khóa y phục phía sau gáy cô chiếm tiện nghi trước rồi sẽ nói!

Dụ Thiên Tuyết thét lên, trong lòng sợ hãi tới cực điểm, trong lòng bàn tay còn siết chặt cái chìa khóa, cô hung hăng đánh trúng mắt một người đàn ông, quay người bỏ chạy, sau lưng lại có người ôm chặn ngang, cô dùng hết sức lực toàn thân đá qua! Một vùng hỗn loạn, Dụ Thiên Tuyết muốn nhân cơ hội tránh khỏi chạy đi, mép váy bỗng nhiên bị một người đàn ông hùng hùng hổ hổ níu lại, xé ra, trọng tâm cô không vững ngã nhào trên mặt đất!

‘Bốp’ một tiếng, trán đụng vào mặt đất, Dụ Thiên Tuyết đau đến đầu vầng mắt hoa.

“Con bà nó, con đàn bà rẻ tiền này, dám ra tay với ông mày!” Trên mặt người đàn ông bị đánh trúng mắt có một vết máu, đứng lên liền đạp Dụ Thiên Tuyết cước, đá vào bụng của cô, nhìn cô co rút người trên mặt đất: “Tao cho mày bướng bỉnh nữa!”

Đau đớn gần như ngất xỉu, Dụ Thiên Tuyết ngửa mặt bất lực nằm trên mặt đất, cảm giác được có người đang xé rách quần áo của cô, nắm cánh tay đau của cô, cô giùng giàng, gào thét, thanh âm đều đã bị bẻ tan!

“Được rồi được rồi, như vậy cũng đủ rồi, Tiền thiếu vừa ý người phụ nữ này trước tiên đừng đụng vào! Chờ Tiền thiếu chơi chán sẽ thưởng cho mày cũng không muộn!”

Người đàn ông nổi giận ngưng động tác, nắm chặt tóc của cô kéo đi về phía trước: “Đi nhanh lên! Đồ đi!”

Dụ Thiên Tuyết mơ mơ màng màng choáng váng từng cơn, trán rỉ ra máu, cô liều mạng kêu to “Cứu mạng”, trong ngõ hẻm nhỏ hẹp không có ai thấy được, thỉnh thoảng có 1-2 người đi ngang qua cũng sẽ sợ tới mức cúi đầu giả bộ không thấy rồi đi luôn, cô thấy người đi đường là khăn gói gào thét hi vọng có người nào đó cứu cô, nhưng là không có một người nào, không có ai dừng lại.

Cứ như vậy thật sự rơi xuống vực sâu vào địa ngục, cuối cùng cũng không leo lên được nữa hay sao?

Trước mắt là màn sương mờ mịt, Dụ Thiên Tuyết đã kiệt sức, một dòng nước mắt chảy xuống, cô tuyệt vọng không còn giãy giụa nữa.

‘Két....’ tiếng thắng xe bén nhọn gay gắt, một chiếc xe mạnh mẽ đâm thẳng tới, đằng đằng sát khí, mấy người đàn ông cũng bị dọa trong giây lát, về mặt tức giận thô bạo lời Dụ Thiên Tuyết đi tới.

Nam Cung Kinh Hiên tháo bỏ cả vạt bước xuống xe, trong đôi mắt thâm thúy có lửa giận ngập trời!

“Buông-cô ấy-ra cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Anh Đúng Là Điên Rồi, Gần Đây Đối Xử Với Cô Gái Này Tốt Như Vậy

Mấy tên lưu manh bỗng ngẩn ra, nhìn bóng dáng anh cao lớn âm lãnh như la sát, nhất thời chấn kinh quên cả nói chuyện.

“Mày là ai! Đừng quản việc không liên quan tới mình!” Tên côn đồ đang lời kéo Dụ Tuyết đè ép lửa giận hỏi.

Thanh âm quen thuộc lọt vào tai, cả người Dụ Thiên Tuyết co rút thành một tư thế khuất nhục khó mà phản kháng, khó khăn ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Kinh Hiên, trong lúc này có một dòng điện đánh thẳng vào trái tim! Trong mắt cô trào ra nước mắt, liều mạng giùng giàng muốn chạy thoát khỏi đám lưu manh, run rẩy kêu to: “Cứu tôi.”

Bất kể là ai, cho dù như thế nào xin hãy cứu tôi !

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, trong sắc trời đang dần tối, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua sự đau lòng và thương yêu mà chính bản thân anh cũng khó tưởng tượng được.

Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Kinh Hiên nhìn mấy tên kia từ trái sang phải: “Thức thời thì buông cô ấy ra cho tôi, đừng ép tôi ra tay!”

“A! Ngược lại tao muốn biết lai lịch của mày! Thăng nhóc, mày quả là”

“Câm miệng!” Một tên lưu manh khác hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh em bên cạnh, đưa tay túm tên ăn nói thô lỗ kia ra phía sau, đề phòng nhìn Nam Cung Kinh Hiên, đôi mắt lạnh lùng có chút cảnh giác: “Này người anh em, trên đường đi ngang qua đây sao? Hả? Cô gái này là người của Tiền thiếu, trong khu vực này không ai dám động vào, thế nào, anh muốn chết khó quên một chút sao?”

Nam Cung Kinh Hiên lười nghe những tên này dong dài, bóng dáng cao ngất kiêu căng coi nhẹ sự tồn tại của chúng, anh bước nhanh tới, mấy tên lưu manh cả kinh trừng to mắt, thủ thế do dự không biết có nên ra tay hay không.

“Mày phải mau nói rõ ràng cho tao! Nếu không đừng trách quả đấm của ông mày không có mắt mà nện chết mày!” Một tên gần trước mặt anh, hung tợn nói.

Bước chân của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi dừng lại, đôi mắt sáng lấp lánh như lưỡi kiếm sắc bén quét qua gương hung ác của tên lưu manh kia, lạnh lùng nói: “Nếu như muốn không nhìn thấy thì tôi sẽ thành toàn cho anh, dù sao thì hai con mắt chó kia cũng không đáng tiền, phải không?”

Sau khi nói xong anh đẩy tên lưu manh cản trở này ra, một phát kéo Dụ Thiên Tuyết ở phía sau bọn chúng qua ôm vào trong ngực.

Cô lao đảo một chút, trán đã rỉ máu, rơi xuống khuỷu tay của Nam Cung Kinh Hiên.

“Mày....” Bị đẩy ra tên du côn nổi trận lôi đình, vừa định ra tay thì tên bên cạnh đã gọi được điện thoại cho Tiền thiếu, khúm núm vâng dạ gì đó, ánh mắt nhìn Nam Cung Kinh Hiên cũng đột nhiên kinh hãi, cúp điện thoại vội vàng kéo tên kia lại, quát lớn: “Chết tiệt, rối loạn cái gì!”

Nói xong, ánh mắt kính sợ nhìn Nam Cung Kinh Hiên, hoảng hốt nói: “Nam Cung thiếu gia, là chúng tôi có mắt như mù, không biết cô gái này là người của anh, đã đắc tội nhiều, đã đắc tội nhiều!”

Nam Cung Kinh Hiên ôm cô gái nhỏ trong ngực, nhú mắt nhìn dáng vẻ thảm hại của cô, cởi áo ba-đơ-xuy của mình ra khoác lên người cô, hừ lạnh một tiếng ngược mắt nhìn tên kia: “Cô ấy mượn tiền của mấy người sao? Nợ bao nhiêu?”

Mấy tên cô đồn đồ mồ hôi đầm đìa: “Không nợ nữa, không nợ không nợ không nợ nữa....”

“Tôi hỏi cô ấy nợ bao nhiêu! Tại sao lại đến Địa Đầu Xà của mấy người mượn tiền!” Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên rét lạnh.

“Đạ.....Là em gái của cô ấy cần tiền ra nước ngoài chữa bệnh, Tiền thiếu của chúng tôi thấy đáng đắp cô ấy không tẻ nên.....Nam Cung thiếu gia xin anh chờ so đo, chúng tôi sẽ đi ngay, cam đoan về sau không bao giờ quấy rầy nữa.....”

“Khoan, hãy cứ tính toán cho rõ ràng.” Nam Cung Kinh Hiên nâng đôi mắt lãnh ngạo lên quét qua bọn chúng, ôm chặt thân thể mỏng manh của Dụ Thiên Tuyết sát vào ngực mình, lạnh lùng nói: “Tránh cho các người về sau lại tìm cô ấy gây phiền toái!”

“Không dám không dám, chúng tôi nào dám.....”

“Vây thì tốt.” Nam Cung Kinh Hiên đã không còn kiên nhẫn, khuỷu tay theo bản năng thu chặt, thanh âm du dương âm lãnh, khắc ra mấy chữ: “Còn chưa cút!”

Mấy tên lưu manh sợ tè ra quần, nhéch nhác chạy nhanh về phía ngõ hẻm sâu.

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống, màn đêm mông lung bao phủ hai người trong ngõ hẻm, đôi mắt thâm sâu của Nam Cung Kinh Hiên sáng ngời, đợi đến khi đám người kia đi hết, sự hờn giận của anh dường như càng tăng lên, ôm chặt người trong ngực, hừ lạnh một tiếng, nâng đầu cô lên chăm chú nhìn mặt cô: “Dụ Thiên Tuyết, cô đúng là mang phiền phức đến cho tôi!”

Lúc nói những lời này anh mới phát hiện hô hấp của Dụ Thiên Tuyết rất mong manh, gần như hôn mê trong ngực anh, mấy ngón tay nhợt nhạt siết chặt áo anh cúi đầu ‘Um’ thật nhỏ, cũng không biết đang nói cái gì.

“Đáng chết!” Nam Cung Kinh Hiên kể nguyên rủa, vốn muốn bộc phát cơn giận với cô cũng không được, cô gái này!

“Tôi đã nói là kiếp trước tôi thiếu nợ cô! Yêu tình cứng đầu cứng cổ” Nam Cung Kinh Hiên nhỏ giọng mắng, kéo cổ tay cô vòng qua hông, ôm cô chặt hơn, đỡ thân thể của cô đi tới xe của mình.

Vết thương trên trán chảy máu rất dọa người, Nam Cung Kinh Hiên cũng giấu bức tức và lo lắng ở trong lòng không phát ra, ngược lại cẩn thận từng li từng tí an trí cô trên ghế lái phụ, hàng mày nghiêm nghị hơi nhíu lại, ‘Sầm’ cửa xe đóng lại, như là không muốn cho người khác nhìn thấy sự thương yêu của mình đối với cô.

Chiếc Lamborghini xẹt qua một đường vòng cung, thoáng qua ánh đèn rực rỡ mới sáng lên nơi đầu đường.

Dụ Thiên Tuyết không ngờ khi mình tỉnh lại chính là đang ở công ty.

Trong không gian xa lạ, chiếc mền mỏng thoải mái đắp ở trên người, máy điều hòa không khí mở nhiệt độ vừa phải, mái tóc của cô rơi tán loạn trên drap giường trắng tinh nhìn vô cùng mỹ lệ, hai hàng mi của Dụ Thiên Tuyết run lên, bỗng nhiên cô ngồi dậy.

Đứng lên quá đột ngột, đầu cô choáng váng, đưa tay sờ trán thì đụng phải lớp băng gạc dày.

“Đã tỉnh rồi hả?” Nam Cung Kinh Hiên cao quý ngồi trên ghế da trong phòng, khoe môi tao nhã thoáng nở nụ cười lạnh nhạt, ném tập văn kiện vừa mới ký xong sang một bên, xoay ghế qua kiêu căng lạnh lùng nhìn cô.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, nhìn cửa kiếng bên cạnh mới biết là đang ở công ty.

“Anh.....” Cô khó khăn nhớ lại, toàn thân đau buốt và thương tổn làm cho cô nhớ tới sự kinh hãi vừa mới trải qua, cả người run lên, trong mắt đầy e ngại, hoảng hốt ngăn đầu nhìn anh có chút cảm động: “Nam Cung Kinh Hiên, cảm ơn anh vừa rồi đã cứu tôi!”

Nam Cung Kinh Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chân thành của cô thì nổi nóng một hồi.

“A, đúng là cô nên cảm ơn tôi, cảm ơn tôi không để đám lưu manh kia kéo cô đi rồi sau đó thay phiên nhau ở trên người cô!” Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy, không khách khí chút nào lạnh giọng mắng, đi tới chống tay hai bên người cô, trong mắt là sự lạnh lùng khát máu: “Dụ Thiên Tuyết, cô là đồ ngốc còn là rất ngu ngốc! Cứ nhiên ngu xuẩn đến mức đi vay nặng lãi, cô nghèo đến điên rồi hay sao? !”

Mấy tên du côn lưu manh và ngân hàng ngầm kia là nơi cô có thể chộc tới sao? ! Con mẹ nó cô ấy cho là mình có bao nhiêu dũng cảm!

Dụ Thiên Tuyết thoáng cái bị chửi ngu, hoảng hốt một hồi, lúc này mới nhớ tới thật vất vả mới có thể thu xếp cho tương lai của Thiên Nhu nhưng giờ đã biến thành bọt biển, đụng nhẹ liền tan vỡ, hoàn toàn tan vỡ.

Nắm chặt drap giường, Dụ Thiên Tuyết chậm rãi co hai chân lại, tay chống cái trán thống khổ, giải thích: “Tôi không biết đám người kia lại không giữ lời hứa như vậy, chúng tôi đã bàn bạc xong tất cả, tôi đưa tiền đặt cọc để làm bảo đảm tín dụng bọn họ sẽ cho tôi mượn tiền, có hợp đồng có biên nhận, cũng có sổ sách từ ký, tôi cảm thấy được.....”

Nói gì cũng đều vô dụng rồi, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, đôi mắt ngân ngấn nước, cắn môi nói: “Thôi, chuyện này là do tôi quá ngốc, không có suy xét kỹ càng mới để cho chuyện của Tiểu Nhu bị lỡ.....” Cô vừa nói về mặt vừa thống khổ, bỗng nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của Nam Cung Kinh Hiên, cau mày đưa mắt nhìn anh: “Nhưng anh đừng nói khó khăn như vậy được không? Thật sự là tôi nghèo đến điên rồi, không điên làm sao tôi lại nghĩ tới đi vay nặng lãi! Tôi cũng đâu có muốn nghèo như thế này!”

Vốn là bị khi phụ thiếu chút nữa đã bị hủy diệt, Dụ Thiên Tuyết vẫn mạnh mẽ chống cự không sợ hãi không rơi lệ, nhưng khi bị Nam Cung Kinh Hiên rống cô vẫn là không nhịn được nữa, cau mày, biểu tình lại bắt đầu giống như con nai nhỏ bướng bỉnh đụng đầu vào tường nhưng vẫn không chịu quay đầu.

“Ha.Cô ngược lại vẫn còn lý luận! !” Hai mắt Nam Cung Kinh Hiên bốc lửa, tay nắm chặt hai bên người cô: “Có phải là tôi không nên cứu cô hay không, để cho cô bị mấy tên kia kéo đi phá hủy thì tốt hơn! !”

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, mắt đã rơi lệ, run rẩy nói: “Tôi đã thừa nhận là tôi không đúng anh còn muốn thế nào nữa! Nam Cung Kinh Hiên không phải là anh đã quên mất rồi chứ, là anh bức tôi không còn cách nào! Tôi đã cùng đường bí lối nhưng tôi phải cứu em gái tôi, tôi còn có thể làm gì? !”

Nước mắt óng ánh trong suốt, đủ để dập tắt lửa giận đang cháy của Nam Cung Kinh Hiên!

Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt nắm đấm, dường như một giây tiếp theo liền hung hăng vung đến trên mặt Dụ Thiên Tuyết, nhưng chỉ một cái chớp mắt, bàn tay anh choàng qua cái cổ mảnh khảnh của cô mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực mình! Trong đôi mắt đen như đá hắc diệu của anh lộ vẻ cực kỳ phứt tạp, cúi đầu mắng chửi gì đó Dụ Thiên Tuyết nghe không hiểu, đột nhiên anh hôn lên môi cô, trong lúc cô kinh ngạc thì ánh mắt anh mê ly cuồng loạn, bất thành linh hồn xuống cổ của cô.

Gặm cắn, hôn, trừng phạt lưu lại dấu răng thật sâu, rồi lại thương tiếc đến nỗi ngay cả ôm chặt cũng sợ cô đau!

Cô gái đáng chết này! ! !

“Bụng còn đau không? Há? Có đau hay không?” Trong con ngươi thâm sâu của Nam Cung Kinh Hiên đều là khuôn mặt của Dụ Thiên Tuyết, nhú mày lạnh giọng hỏi: “Không chịu nghỉ ngơi đây đủ đã chạy loạn, tôi chưa cảnh cáo cô là không có sự cho phép của tôi cô đừng mơ tưởng rời khỏi nhà Nam Cung một bước sao? !”

Dụ Thiên Tuyết bị anh ôm trong ngực không hiểu ra sao, ánh mắt trong suốt chậm rãi tròn to, nhìn anh.

.....Đây coi như là quan tâm sao? Quan tâm ?

Vừa thoát khỏi những nụ hôn cuồng loạn cô thờ dốc kịch liệt, bàn tay nhỏ bé giờ lên chạm vào trán anh, nhiệt độ bình thường, không có nóng một chút nào.

Nam Cung Kinh Hiên nhú mày, cảm thụ nhiệt độ từ bàn tay nhỏ bé của cô : “Cô gái đáng chết đang làm cái gì? !”

Dụ Thiên Tuyết ngo ngắc lấy lại tinh thần, gạt đầu một cái nhìn anh nói: “Anh không có phát sốt.”

“Shit.....” Nam Cung Kinh Hiên nắm tay cô kéo phắc xuống, gương mặt tuấn tú lạnh đáng sợ: “Cô nói móc tôi có có bệnh đúng không? !”

Dụ Thiên Tuyết bị lửa giận âm lãnh của anh dọa sợ không dám nói lời nào, ánh mắt vẫn trong suốt, cũng lạnh nhạt nhẹ giọng nói: “Tôi không có nói móc anh, từ trước tới giờ anh chưa từng như thế, tôi không biết có phải đầu óc anh nhất thời bị nóng nên mới vậy hay không.”

Đôi mắt cô sáng ngời, trong suốt như đáy hồ, làm cho người ta không nhịn được mà tin tưởng là cô chân thành và nghiêm túc.

“Cô.....” Nam Cung Kinh Hiên cắn răng nghiêng lợi nhưng lại hết cách với cô.

“Đầu óc tôi đúng là bị nóng rồi, chỉ có người đầu óc bị nóng mới lo lắng cho loại phụ nữ điên cuồng như cô chạy loạn bên ngoài có phải sẽ bị người ta lừa bán rồi không! Quả nhiên, cũng sắp bị lừa bán mất!” Nam Cung Kinh Hiên nhú mày giễu cợt, giọng lạnh nhạt như băng.

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết đã lạnh lẽo, nhìn chằm chằm anh: “Anh thông minh, anh giỏi giang, hãy thử một đồng cũng không có coi anh có thể làm được gì, Nam Cung Kinh Hiên, anh đừng nói chuyện mà không suy nghĩ, hiện giờ một con đường tôi cũng không có, anh hài lòng chưa?!”

Dưới ánh đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mịn màng trắng nõn như ngọc, không hề che giấu sự ủy khuất và oán hận, tay nắm chặt thành quả đấm, hết như anh đã cứu lầm cô lần này rồi vậy, cũng không có biện pháp bồi thường lại mấy chuyện cảm thù anh từng đã làm!

Nam Cung Kinh Hiên chỉ cảm thấy bụng dưới vọt qua một luồng nhiệt nóng bỏng, trong con ngươi đen như mực là sự thâm thúy thăm lặng!

“Tôi đã cho cô một con đường, bắt quá do cô không chịu đi mà thôi!” Giọng nói của anh khàn khàn.

Dụ Thiên Tuyết ngay tức khắc phản ứng kịp anh đang nói gì, giận đến mức quơ lấy cái gối nhỏ đập anh: “Anh cút!”

Nam Cung Kinh Hiên nhanh nhẹn tránh thoát, thân hình cao lớn khiến người đứng lên, kiêu căng nhìn cô.

“A.....Cô có can đảm đánh tôi không bằng ngấm lại mình nên làm gì bây giờ, lần này, tôi thấy cô phải quỳ xuống cầu xin tôi!” Anh cười lạnh một tiếng, đôi tay dút vào túi quần lui về sau hai bước, không chút lưu tình xoay người bỏ đi.

Sắc mặt của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, từ khuất nhục đến oán hận, từ giãy giụa đến tuyệt vọng, siết chặt nắm tay muốn khóc.

Sao lại như vậy? ! Lúc cô bắt lực thăm hại nhất, luôn là bị anh nhìn thấy!

Ánh đèn vẫn chập chờn sáng rực, Dụ Thiên Tuyết thấy người đàn ông cao lớn thành thực kia ngồi xuống ghế lần nữa, vẻ mặt lạnh lùng từ từ buông lỏng, ưu nhã xử lý sự vụ của công ty đầu vào đấy, hết như cô không có tồn tại.

Người đàn ông này, thời điểm không khi dễ người khác tuyệt đối là cơ trí mà có sức quyến rũ.

Nhưng tại sao, cổ tình có lúc lại đáng hận như thế!

Dụ Thiên Tuyết gạt cái mềm mòng trên người ra, không muốn ở chung một chỗ với người đàn ông này, nhũn đôi mày thanh tú sửa sang lại quần áo đã bị xé rách, chịu đựng cái bụng đang đói đi ra ngoài.

Rốt cuộc Nam Cung Kinh Hiên không nhìn nổi văn kiện trong tay nữa.

“Cô đi đâu?” Anh cau mày thật sâu, không ngờ cô gái này vẫn không ngoan như vậy, chưa có bị dạy dỗ đủ hay sao? !

“Tôi về nhà.” Dụ Thiên Tuyết cũng không quay đầu lại, trước lúc đi tới cửa kiếng thoáng kinh hãi, trong đôi mắt trong suốt có một tia hoảng sợ, quay đầu lại nhìn anh: “Anh không phải sẽ nhốt tôi nữa chứ? !”

Giống như đôi mắt kinh hãi của một động vật nhỏ, để cho lòng anh nhói đau, Nam Cung Kinh Hiên không ức chế nhớ lại sự khiếp sợ và đau lòng vào buổi tối hôm ấy, lúc thấy giữa hai chân cô không ngừng chảy ra máu tươi.

“Chết tiệt.....” Nam Cung Kinh Hiên phiền não hất văn kiện trong tay ra, buồn bực cảm áo ba-đơ-xuy vắt trên ghế ngồi đi tới chỗ cô: “Tôi thật sự là mắc nợ cô.....Đi thôi, tôi đưa cô về!”

Về mặt Dụ Thiên Tuyết lộ vẻ kinh ngạc.

“Anh.....” Cô cố gắng rút tay ra khỏi lòng bàn tay của anh: “Không cần, tôi có thể tự về.”

“Cô gãy gập thêm một cái tôi liền khóa cửa giam cô ở chỗ này ba ngày ba đêm, không tin cô cứ thử coi!” Nam Cung Kinh Hiên nắm bàn tay nhỏ bé của cô qua ép buột kéo cô đi ra ngoài, sắc mặt xanh xám đáng sợ: “Cô gái, đừng có không biết phân biệt!”

Thế là Dụ Thiên Tuyết im bật, một câu cũng không nói thêm nữa.

“Tùy anh, dù sao ngày mai tôi sẽ từ chức, tôi không làm việc cho Lịch Viễn nữa, anh cũng đừng hòng lấy cớ làm thêm giờ để bắt tôi ở lại công ty.” Sau khi nói xong, gương mặt cô ửng đỏ, trong trẻo mà lạnh lùng nói.

Đang sai bước đi về phía trước, chân mày của Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên nẩy lên!

Bước chân của anh chậm lại, bị ép buột lùi về phía trước Dụ Thiên Tuyết suýt nữa đụng vào tấm lưng dày rộng của anh, kinh tâm động phách ngược mắt nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Trên trán của Nam Cung Kinh Hiên đã nổi gân xanh, đoán không biết lời cô nói là thật hay giả.

Chẳng qua là, cho cô thêm một cơ hội.

Dụ Thiên Tuyết, hôm nay tôi coi như cô chỉ đùa một chút, nếu quả thật ngày mai cô không đi làm, cô nhất định sẽ chết! Anh Nam Cung Kinh Hiên thật là điên rồi, mấy ngày nay mới đối xử với cô gái này tốt như vậy!

Lịch Viễn, trong tầng lầu trống trải, tư thế quý dị của một nam một nữ rời đi, anh lãnh ngạo cuồng vọng, cô trong trẻo lạnh lùng động lòng người, trong lòng mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, ngày mai có khả năng sẽ phát sinh sự việc kinh tâm động phách.

Trời, cách sáng tinh mơ còn quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Khóc, Chỉ Có Thể Đại Biểu Cô Mềm Yếu

Ánh nắng ban mai xuyên qua những đóa hoa chiếu lên bệ cửa sổ, một vùng ánh sáng lóng lánh màu bạc, chói mắt vô cùng.

Cửa sổ chạm trổ hoa văn bị mở ra, một luồng không khí trong lành tràn vào phòng.

Khuôn mặt thanh lệ của La Tình Uyên bị ánh mặt trời chiếu vào, mang theo một chút cao nhã biếng nhác bắt đầu một ngày mới, cô cầm lấy bản vẽ thiết kế trên bàn ung dung xem xét, trang phục trên người người mẫu xem ra có chút không thích hợp, đầu ngón tay nhỏ nhắn cầm bút vẽ lên, tỉ mỉ phác họa đường cong, xóa, rồi phác họa lại lần nữa, một bản thiết kế, một tác phẩm thời trang mới nhất, nóng bỏng nhất đã được vẽ hoàn chỉnh trên giấy!

Điện thoại treo trên vách tường tường chột reo lên.

Điện thoại reo lên tiếng thứ ba cô mới để bút xuống đi tới bắt máy: “Alo? Xin chào, phòng làm việc của thiết kế La.” Giọng của cô thanh nhẹ trả lời.

Người bên kia điện thoại nói gì đó, có hơi lâu, La Tình Uyên lẳng lặng nghe, đề xuống một cái nút khác trên vách tường, màn hình treo trên vách tường hiện ra hình ảnh, cô ấn nút ‘Nhận’, khoảng một phút sau thì có hình ảnh.

.....Trên màn hình hiện ra cảnh mờ tối, có thể mờ hồ thấy bóng dáng của Nam Cung Kinh Hiên, bóng dáng cao lớn rắn rỏi vẫn kiêu căng lạnh lùng giống như 5 năm trước, tư thế lái xe cùng ánh mắt đều như không chế cả thế giới, hơi thở vương giả cách biệt, quanh quẩn khắp người.

Trên chiếc Lamborghini ở ghế lái phụ còn có một cô gái trẻ xinh đẹp, khí sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng ra sức giùng giàng muốn trốn tránh, cổ mờ bàn tay của người đàn ông này ra nhưng bàn tay của anh cố tình nắm chặt đến vậy, cánh tay nhỏ bé của cô có thể nào cũng không thoát ra được, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua không giãy giụa nữa.

Chốc lát, chiếc xe kia chạy đến một khu nhà ổ chuột.

La Tình Uyên lẳng lặng nhìn, như là đang thưởng thức một bộ phim tình cảm lãng mạn, không âm thanh tiếng động, nhưng hình ảnh cũng đã đủ đặc sắc.

Cô gái trẻ tuổi xuống xe, ngay tại cửa xe đã bị người đàn ông cao lớn áp trụ cả vai hôn lên mặt một cái, cô vội vàng lui về, về mặt đề phòng, Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh kéo cô qua đề trên xe cúi đầu ngậm lấy môi của cô.

Hình ảnh kích tình bắn ra bốn phía.

Ngón tay thon dài của La Tình Uyên đề xuống một cái nút, đổi tay cầm điện thoại: “Chị nhận được video rồi, mới vừa coi xong.”

“Chị Tình Uyên, chị chưa về hả! Paris có gì tốt mà chị vẫn chưa chịu trở về! Chị cứ mê mẩn thiết kế trang phục thì anh trai em chạy theo người khác mất, chị hãy nhìn kỹ người phụ nữ hèn hạ đó, quả thật không thể tưởng tượng nổi, ngay cả ba mà cô ta cũng dám phát cẩu, chị nói cô ta có lớn gan lớn mật không.....”

“Công việc của quý này còn một ít chị phải chỉnh sửa cho xong, tiến độ hơi chậm một chút, nhứt đầu quá.” La Tình Uyên hình như không nghe thấy cô gái đầu bên kia điện thoại om sòm, nói xong, khỏe miệng thoáng nở một nụ cười xinh đẹp.

“Chị Tình Uyên! ! !”

“Dạ Hi, em kết hôn rồi sao? Chị còn chưa kịp tặng quà cho em, em thích cái gì? Nói đi chị nhất định mang về cho em, thế nào?” La Tình Uyên thay đổi đề tài câu chuyện, cười hồ hởi tựa như tiên tử.

Cô gái ở đầu bên kia điện thoại bị nghẹn, ấp úng: “Chị Tình Uyên, em không phải gọi điện cho chị là vì muốn được tặng quà nha, thật sự em là vì tốt cho chị, chị coi lại video kia đi, lần này anh trai em dường như là nghiêm túc, chị mau trở về đi!”

La Tình Uyên không thể không nghe, cô thờ dài.

“Bất quá anh ấy cũng chỉ là nhón nháo, cứ để cho anh ấy ồn ào một tý.” Cô nhẹ giọng nói, hàng mi dài chớp động: “Tính khí trẻ con.”

“Chị Tình Uyên.....”

“Ba tháng đi.” La Tình Uyên suy nghĩ một chút: “Cho chị ba tháng, đến lúc đó chị sẽ về xem một chút.”

“Thật tốt quá! ! Chị Tình Uyên, em biết là chị vẫn quan tâm anh trai em mà! Thời điểm có chị ở đây anh ấy căn bản cũng nhìn phụ nữ khác một cái! A a a, thật tốt quá, em muốn cho con đàn bà hèn hạ đó biết thế nào là đại gia khuê tú, để cho cô ta biết bản thân không xứng với anh trai em, ngay cả dọn dẹp nhà vệ sinh cho nhà Nam Cung chúng ta cũng không xứng! Hừ!”

La Tình Uyên cười duyên cúp điện thoại.

Không muốn nghĩ nhiều, tiếp tục chuyên tâm vẽ bản thiết kế, cô muốn hôm nay phải hoàn thành thiết kế này, từ trước tới nay trong lòng cô không có việc gì khác ngoài việc này.

Còn về phần cô bé kia.....

La Tình Uyên vuốt vuốt mi tâm.....Phẩm vị của Kinh Hiên thật sự càng ngày càng thấp, quả là ném thử cỏ dại ven đường thì cuộc sống có kích thích hơn sao? Đã nghèo và lại còn là một cô bé kiên quyết, anh yêu thích hay là cảm thấy chơi đùa rất vui? ?

Thôi.....Không nghĩ nữa, chờ trở về rồi hãy nói.

Thời điểm Dụ Thiên Tuyết cảm phong thư từ chức đưa tới bàn làm việc, biểu cảm của Nam Cung Kinh Hiên biến sắc xanh mét vô cùng.

Một câu anh cũng không nói, chẳng qua là ngón tay ưu nhã cầm lấy đơn từ chức, xé tan tành, vò thành một cục ném xuống trong thùng rác.

Dụ Thiên Tuyết khề cau mày, hàng lông mi như cánh bướm chậm rãi nâng lên, tâm bình khí hòa nói: “Anh không thể xem thật kỹ lá đơn này một sao? Dầu gì tôi cũng viết cả một đêm, tôi không muốn làm việc ở Lịch Viễn nữa, lý do rất đầy đủ.”

“Lý do gì?” Nam Cung Kinh Hiên kiêu căng chăm chú nhìn cô, liên tục cười lạnh: “Bởi vì tối hôm qua khi đưa cô về tôi đã cưỡng hôn cô?”

Khuôn mặt trắng nõn của Dụ Thiên Tuyết ‘Xoạt!’ đỏ lên, lông mi run rẩy, tức giận vô cùng.

“Đúng thì thế nào? Tôi không muốn làm việc ở nơi mà bất cứ lúc nào cũng có thể bị ông chủ quấy rối!”

“Quấy rối?” Nam Cung Kinh Hiên nhú mày, đứng dậy đi qua phía cô, trong mắt Dụ Thiên Tuyết thoáng qua một tia sợ sệt, theo bản năng lui về phía sau, nhưng vẫn bị anh một phát bắt được eo ôm cô vào trong ngực, hơi thở nóng hổi lướt trên môi cô: “Tôi thân mật với phụ nữ của mình cũng coi là quấy rối? Dụ Thiên Tuyết, cô quên người đàn ông đầu tiên của cô là ai rồi đúng không? !”

Đầu óc của Dụ Thiên Tuyết ong ong, cắn môi, giọng run run: “Cũng bởi vì nhớ nên tôi mới xin từ chức, anh, tên khốn kiếp này không dây dưa với tôi sẽ chết sao? Anh đã phá hủy sự trong sạch của tôi, anh còn muốn hủy cả cuộc đời của tôi hay sao!”

Nam Cung Kinh Hiên nhú mày sâu hơn, không rõ tại sao nhắc tới chuyện này cô liền kích động, trở thành phụ nữ của anh là chuyện mà bao nhiêu người đẹp danh giá cầu cũng không được, cô lại cố tình búống bình như thế, một nào hai gây, cư nhiên bây giờ còn muốn thoát khỏi anh! !

“Được rồi! !” Nam Cung Kinh Hiên gầm nhẹ, ánh mắt giận dữ cố đè nén xung động, ôm chặt Dụ Thiên Tuyết đang vùng vẫy, thấp giọng nghiêng răng nói: “Cô âm ỉ với tôi cái quái gì? Há? Cho tôi bây giờ tôi cũng chưa từng ghét bỏ cô, ngược lại cô cứ vậy mà bài xích ghét bỏ tôi? ! Dụ Thiên Tuyết, ở lại nơi này làm việc cho tốt, đừng hòng trốn!”

Dụ Thiên Tuyết nhớ tới ngày hôm qua chịu từng chút từng chút khuất nhục ở nhà Nam Cung, cắn chặt răng, nhìn anh chăm chăm, thanh âm thanh thúy nói: “Tôi không muốn! Tôi phải từ chức! Từ hôm nay trở đi tôi không có may mắn dính líu tới nhà Nam Cung các người, chút xíu cũng không muốn!”

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên sắc bén như hàn băng khiếp người, chăm chú nhìn cô chăm chăm.

Quả thật cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà đột nhiên cô cứ kiên quyết như vậy, nhất thời Nam/cung Kinh Hiên không biết phải làm sao đây, đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại để cho cô áp sát vào thân thể của mình, đôi mắt thâm thúy như muốn nhìn thấu trong lòng cô: “Rất cuộc cô bài xích cái gì? Há? Dụ Thiên Tuyết, tôi khiến cho cô chán ghét đến vậy sao? !”

Khuôn mặt Dụ Thiên Tuyết nhỏ nhắn trắng nõn bị ép buột ngược lên nhìn anh, đôi mắt trong veo ngân ngấn nước, thanh âm run run: “Đúng, tôi chính là chán ghét anh, đáng ghét chết đi được!”

Những nỗi đau thể xác cộng thêm tôn nghiêm bị chà đạp và vũ nhục, khiến cho cô đối với người đàn ông này không chỉ là ghét, thậm chí coi là kẻ thù, là oán hận!

Nam Cung Kinh Hiên chỉ muốn bóp chết cô ngay tại chỗ!

Gương mặt tuấn tú của anh kiềm nén đến đỏ lên, đôi mắt thâm thúy lộ ra khí tức khát máu, bàn tay rõ ràng đã dòi đến cổ của cô, chỉ cần hung hăng dùng sức là có thể làm cho cô không thở nổi, đối với cô gái này, từ trước tới giờ anh luôn như thế này, không nghe lời thì dạy dỗ đến khi nghe lời mới thôi! Nhưng bàn tay nắm thật chặt cổ của cô, nhìn đôi mắt cô lóe lên sự sợ sệt và quật cường, làm sao cũng không xuống tay được!!

Dụ Thiên Tuyết, đến cùng là cô đã hạ cổ độc gì cho tôi? !

Chịu đựng giận dữ ngập trời, Nam Cung Kinh Hiên xanh mặt vuốt ve tóc cô, lạnh lùng buông cô ra: “Quay về làm việc thật tốt cho tôi, tôi coi như cô chưa từng tới đây! Chuyện từ chức tôi không đồng ý, cô chết cái ý niệm này đi!”

Dụ Thiên Tuyết lao đảo một cái vịn học tủ phía sau, sừng sốt ngẩng đầu: “Anh....”

Nam Cung Kinh Hiên cố nén phiền não ngồi xuống lật giờ văn kiện, trong lòng Dụ Thiên Tuyết như lửa đốt, trên gương mặt nhỏ nhắn thanh thấu tràn đầy vẻ khó tin, cau mày chống tay lên bàn làm việc của anh: “Tại sao? Nam Cung Kinh Hiên, chẳng lẽ mỗi một nhân viên ở đây từ chức anh cũng làm khó vậy sao? ! Tôi không tìm anh, tôi trực tiếp đến bộ phận nhân sự!”

Nói xong cô xoay người rời đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy oán giận, sau lưng lại vang lên thanh âm lạnh như băng: “Cô ký hợp đồng mấy năm?”

Cơ thể Dụ Thiên Tuyết cứng đờ, mặt trắng nhợt, cau mày nói: “3 năm, vậy thì thế nào?”

“Hợp đồng chưa đủ 3 năm đã từ chức, tiền bồi thường cho Lịch Viễn bao nhiêu cô hẳn là rõ ràng!” Nam Cung Kinh Hiên không nóng không vội, đôi mắt rét lạnh chăm chú nhìn cô gái mảnh khảnh động lòng người đứng ở cửa.

Dụ Thiên Tuyết thoáng kinh ngạc, ngay lập tức nhớ tới thời điểm ký hợp đồng liền e ngại con số trên trời đó, sắc mặt trắng bệch một hồi.

Bàn tay nhỏ bé cầm tay nắm cửa lạnh như băng, tuyệt vọng nhớ lại, cũng không dám mở cửa.

“Anh có thể bỏ qua cho tôi được không? Tôi thật sự là không muốn tiếp tục làm ở đây nữa, anh thả tôi đi đi!” Dụ Thiên Tuyết giống như con mèo nhỏ bị mưa to dầm ướt, trong mắt chứa chan hơi nước, chăm chú nhìn anh.

Bụng dưới của Nam Cung Kinh Hiền đã căng thẳng nóng rực, cả thân trí đều nóng lên cháy sạch!

Ném đồng văn kiện sớm đã không nhìn nổi qua một bên, Nam Cung Kinh Hiền đứng dậy đi về phía Dụ Thiên Tuyết, trước khi cô né tránh kéo cô vào trong ngực, nhũ hàng mây khí khái, cúi đầu bá đạo mà cuồng liệt hôn cô, thờ hờn hèn thì thầm: “Không thả được.....Dụ Thiên Tuyết, tôi cũng muốn từ bỏ cô gái đáng chết như cô! Cô không thoát được!”

Bàn tay anh vòng qua cổ của cô, vuốt ve nhéo yêu, xoa nhẹ, bất thành linh bị hôn Dụ Thiên Tuyết bị hù dọa, tựa như vừa dịu dàng vừa thô bạo, cô phân biệt không rõ ràng lắm chỉ có thể đột ngột giằng co: “Nam Cung Kinh Hiền, anh làm gì đó? Buông tôi ra! Ừm.....”

Đôi môi mỏng gọi cảm nam tính ngăn cái miệng nhỏ của cô lại, cuồng liệt đòi lấy, nắm hai cổ tay vùng vẫy vạy ra sau lưng cô, để cho cô từ từ mất đi hơi sức không giãy giữa nữa.

Cả người Dụ Thiên Tuyết run rẩy, muốn cắn anh, thế nhưng anh lại linh hoạt ẩn núp, đầu lưỡi ở giữa cánh môi và kẽ răng cô treu chọc, đột nhiên ngâm môi dưới của cô, cung chiều mút mạnh một cái, cô đau đến mức nở ghen ngào, mảy cau thật chặt lại!

Ném hương vị của cô, tâm tình Nam Cung Kinh Hiền đột nhiên thật tốt, mở to đôi mắt thâm thúy, ánh mắt sáng ngời, khoe miệng nở nụ cười thông dong, nụ cười kia sáng chói như một vì sao.

“Nam Cung Kinh Hiền.....Anh biến thái!” Dụ Thiên Tuyết cau chặt mày tức giận mắng, khó có thể tưởng tượng bây giờ môi dưới của mình sung đỏ thành hình dạng gì.

“Là tôi biến thái.....” Nam Cung Kinh Hiền ung dung thừa nhận, phả hơi nóng bên tai cô: “Điều kiện của tôi cô có cân nhắc chưa? Là phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để cho cô quần bách, cô chống cự làm gì? Ngay cả tiền mướn nhà cũng đóng không nổi còn cứng đầu với tôi, còn đòi từ chức! Cô muốn cùng đường bí lối cho là tôi không dám thành toàn cho cô sao? !”

Cả người Dụ Thiên Tuyết run lên, mặt tròn to.....Cô sắp không chống nổi tiền mướn nhà, làm sao anh biết? !

Nam cung Kinh Hiền nhìn ra nghi vấn của cô, anh chậm rãi nhũ mảy, vây cô ôm trong ngực quan sát: “Cô cho rằng tới hôm qua cô có thể an ổn ở đó là vì sao? Hả? Nếu như không phải là tôi ngăn cản, chủ nhà đã đến tìm cô ném cô ra ngoài rồi!”

Dọa dẫm đã có tác dụng, bởi vì đôi mắt rung rung của Dụ Thiên Tuyết thoáng lóe lên, từ từ dâng lên sự tuyệt vọng.

“Tôi nói cho cô biết thêm một tin, nhớ viện trưởng ở viện điều dưỡng chứ?” Nam Cung Kinh Hiền đổi tư thế thoải mái hơn ôm cô, hơi thở mong manh nói chuyện, ngón tay thon dài không nhịn được chậm rãi vuốt ve cánh môi bị anh hôn sưng đỏ: “Cô và Dụ Thiên Nhu thanh toán chi phí ở đó nửa năm một lần, nếu như không phải các người có giấy chứng nhận nghèo khó thì căn bản không có điều kiện ưu đãi này, kỳ hạn nửa năm, cô chuẩn bị được bao nhiêu rồi, hả?”

Cuộc sống khốn cùng, số phận bị người ta từng chút từng chút lột ra, tầng tầng lớp lớp huyết nhục mơ hồ, làm lòng người đau xé thống khổ.

Nam Cung Kinh Hiền hôn nhẹ cái cổ mảnh khảnh của cô, chờ cô nói chuyện, nhưng người trong ngực thủy chung vẫn trầm mặc, anh cau mày, lúc này mới cảm thấy có cái gì không đúng, ngẩng đầu lên nhìn cô mới thấy nước mắt cô rớt xuống đầy mặt, không nói một lời.

“Cô.....” Nam Cung Kinh Hiền nhũ mảy, không nghĩ tới lại làm cô khóc.

Cô gái này bình thường đánh anh mắng anh, ngay cả ở trước mặt anh ánh mắt cũng không nhìn được mà trừng anh, giờ đây khiến trong lòng Nam Cung Kinh Hiền hoảng sợ, đưa tay muốn giúp cô lau sạch nước mắt, lại cứng rắn nhìn được, cũng không dám ngả ngón ôm cô nữa, chỉ có thể chậm chậm buông ra, cúi đầu nhìn cô, nhũ mảy chăm chú nhìn mặt của cô.

“Khóc không phải biện pháp, thế giới này vốn là rất tàn khốc, khóc chỉ có thể chứng minh cô mềm yếu! Không muốn sự tình bết bát hơn hãy thu nước mắt của cô lại, suy ngẫm bây giờ nên làm gì! Ông trời hắt không vì cô khóc mà không đổ mưa, hiểu không!” Nam Cung Kinh Hiền lạnh giọng nói.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết cuộn cuộn sóng lớn, nghe Nam Cung Kinh Hiền nói xong cũng chỉ là đưa mu bàn tay lau sạch nước mắt, trong đôi mắt trong trẻo vẫn là sự quật cường, xoay người kéo cửa đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc to như vậy, đột nhiên chỉ còn lại một mình Nam Cung Kinh Hiền.

Ở trong ngực vẫn còn nhiệt độ của cô, chẳng qua là không còn bóng dáng, Nam Cung Kinh Hiền nhũ nhũ mảy hồi lâu cũng không có cách nào thích ứng sự an tĩnh này, cảm vẫn kiện lên muốn ký tên nhưng nhìn một hồi cũng không nhìn nổi, khê nguyên rửa rồi vút qua bên cạnh, thừa nhận cả trái tim đã thật sự bị một cô gái chiếm cứ.

Điện thoại trên bàn bất thành linh vang lên.

Nam Cung Kinh Hiền cầm lên, thấy là mã số nước ngoài, do dự một chút, sau ba tiếng reo mới bắt máy.

“Tình Uyên.”

“Thiết kế của em đã được công ty Gianni chọn, ba ngày sau sẽ trình diễn catwalk show, anh có thể đi xem.” Thanh âm của La Tình Uyên tươi mát êm tai nghe rất cảm động, cười yếu ớt nói: “Còn một tin nữa, sau khi em hết bận ở bên này sẽ về nước.”

Lông mày của Nam Cung Kinh Hiền nhảy lên.

Ngón tay thon dài lật lịch để bàn, thấp giọng nói: “Thế sao? Nhanh như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tiệp Nhân, Con Mẹ Nó Cô Cản Bản Không Đáng Giá!

La Tình Uyên lẳng lặng trầm mặc, nhẹ giọng hỏi: “Anh có chuyện gì sao?”

Nam Cung Kinh Hiền dừng ngón tay ưu nhã ở một con số trên lịch để bàn, trong đôi mắt sâu xa thoáng qua một tia sáng kì dị, mi tâm giãn ra thoải mái: “Không có!”

“Dạ, sau khi em trở về sẽ gọi điện thoại cho anh, đã lâu không có về, nhất định phải đến nhà thăm hỏi bác trai.” La Tình Uyên chăm chú nhìn bóng đêm Paris mờ lẹ, giọng nói cực kỳ nhu hòa, cười yếu ớt hỏi: “Anh muốn quà gì, em mang về cho anh!”

Lời nói có chút dí dỏm, khiến trong lòng Nam Cung Kinh Hiền có một chút lo lắng quét tới, cũng thoáng nở một nụ cười theo.

“Anh không cần, em hỏi Dạ Hi đi!” Nam Cung Kinh Hiền từ lúc bị Dụ Thiên Tuyết gây nên bầu không khí phức tạp thì cũng phiền não, hàng mày tuấn dật hơi thư giãn tản ra mùi vị mỉa mai hoặc, giọng điệu rõ ràng hờ hợt anh cũng không thêm đề ý mấy thứ này.

“Đương nhiên là Dạ Hi cũng có.” La Tình Uyên nói từng chữ, nụ cười vẫn như cũ: “Nhưng em chính là hỏi anh.”

“Không cần.” Nam Cung Kinh Hiền nói thuận theo.

“Tốt lắm, khoảng nửa tháng sau gặp lại, muộn.” Vốn là muốn nói ‘ngủ ngon’, nhưng ngắt lại thời gian, cô đổi lại: “Anh làm việc cho tốt, bye bye.”

Nam Cung Kinh Hiền gật đầu một cái, nhìn cũng không nhìn liền ấn nút ngắt điện thoại.

Trong phòng làm việc xa hoa lớn như thế, ghế da ưu nhã cao quý chậm rãi di chuyển qua một đường cong, Nam Cung Kinh Hiền vuốt vuốt điện thoại di động, ngẫm nghĩ nếu như cá tính của Dụ Thiên Tuyết có thể mềm mỏng giống La Tình Uyên tí xíu, cũng sẽ không bị mình khi dễ đến nỗi thê thảm, cô gái này, vĩnh viễn cũng khó có khả năng học cách biết nghe lời!

Đôi môi mỏng sáng bóng sắc sảo khiêu gợi, trong lòng Nam Cung Kinh Hiền cảm tức khê nguyên rủa, bực bội vứt điện thoại qua một bên.

Gần tới thì trời mưa to tầm tã.

Tiết thu phân đã qua, thời tiết thường xuyên lạnh lẽo làm cho người ta rùng mình, sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt cúp điện thoại của viện điều dưỡng, nhớ lại mới vừa rồi bị người ở đầu bên kia điện thoại ngắt lời giải thích, trong lòng tuyệt vọng phiền muộn một hồi.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chính là thanh âm cay nghiệt mà bén nhọn của nhân viên trong viện điều dưỡng: “Không có tiền thì đừng nằm viện nữa! Ở trong này cô trả tiền thấp nhất chiếm dụng một cái giường có biết chúng tôi tổn thất bao nhiêu hay không? Đây là viện điều dưỡng chứ không phải là cô nhi viện! Dụ Thiên Tuyết, cô muốn phúc lợi thì trực tiếp đi qua đó nha, bên đó bao ăn ở lại không cần làm việc, đáng đời cô cứ bám ở chỗ này nhìn sắc mặt tôi, đúng là có bệnh!”

Dụ Thiên Tuyết đè nén tất cả tâm tình thấp giọng khấn cầu, bởi vì ngoại trừ viện điều dưỡng này, những nơi khác chi phí thật sự không thấp hơn!

Giường ngủ giá thấp nhất, phòng bệnh đơn giản nhất, tiền thuốc men rẻ nhất.Dụ Thiên Tuyết, cô còn có thể lui thêm một bước nữa hay sao? Để cho Tiểu Nhu ở cùng cô trong căn phòng thuê nhỏ hẹp, mỗi ngày ngồi ngốc giống như một người tàn phế, không điều trị để cả đời trở thành người mù? !

Nước mắt dâng lên, cô ôm bà vai của mình, gất gao cắn chặt môi.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn.

Đôi mắt ngân ngấn lệ của Dụ Thiên Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, thoáng kinh ngạc, trời mưa sao? Lớn như vậy!

Cô có hơi lo lắng chạy đến trước cửa sổ nhìn, ngón tay nhẹ nhàng sờ cửa kiếng có từng dòng nước mưa đang chảy xuống, cười khổ, cô quên mang dù rồi, rốt cuộc làm sao về nhà đây? Buổi tối cô còn muốn đi đến viện điều dưỡng cầu xin viện trưởng một lần nữa, bất luận đối phương cự tuyệt thế nào, ít nhất cô phải cố gắng hết sức.

“Thế nào, thích làm thêm giờ như vậy?” Một thanh âm giễu cợt lạnh như băng vang lên ở sau lưng.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên cao lớn rần rờ tiến tới gần, bước chân ưu nhã, rút một tay đứt trong túi quần ra, tiên tay lật chuyển tài liệu và văn kiện trên bàn của cô, lại nâng đôi mắt thâm thúy lên quét qua gương mặt cô.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết một hồi trắng một hồi hồng.

“Ừ, tôi thích, anh có ý kiến gì sao?” Cô cau mày nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiên, cảm thấy người đàn ông này cũng không có lòng tốt.

Khỏe miệng Nam Cung Kinh Hiên thoáng hiện một nụ cười, thông dong sáng chói giống như một ngôi sao chột lóe lên, trong nháy mắt khiến Dụ Thiên Tuyết có chút mê ly, người đàn ông này, ở thời điểm không cấu kình bao giờ cũng lan tràn mỉa mai hoặc, một ánh mắt một động tác cũng lộ ra sức quyến rũ hấp dẫn trí mạng.

“Dĩ nhiên tôi không có ý kiến, cô luôn ngoan ngoãn chăm chỉ thế này, tôi cũng không cần làm chuyện gì ép buộc cô! Dạy dỗ cô là do cô không nghe lời!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh như tiền nói xong, tiến đến gần cô, ánh mắt ngân ngấn, quỷ thần xui khiến đưa tay ôm eo cô kéo cô qua, cúi thấp đầu bá đạo nói: “Có mang dù không? Hả?”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết kinh hãi, vội vàng chống đỡ lồng ngực của anh, trong lúc bối rối lại trả lời câu hỏi của anh: “Không có, không có.....”

Nhưng lại nhanh chóng phản ứng kịp, cau mày chăm chú nhìn anh: “Mắc mớ gì tới anh!”

Nam Cung Kinh Hiên không dễ dàng mới nảy sinh sự cảm thông và thương yêu lại bị một câu nói hủy diệt đi, đôi mắt thâm thúy trở nên lạnh băng lãnh, áp sát vào mặt của cô trầm thấp nghiêng răng nói: “Cô đúng là không biết tốt xấu!”

Dụ Thiên Tuyết cũng không nói lời nào, không dám phản kháng cũng không dám mè nheo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cẩn thận thận từng li từng tí duy trì khoảng cách.

“Cầu xin tôi, cầu xin tôi một tiếng tôi sẽ đưa cô về, để cho cô đỡ phải mắc mưa, hả?” Bàn tay của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi vuốt ve cần cổ mảnh khảnh mềm yếu của cô, giọng nói trầm thấp đậm đà ép hỏi, nửa dụ dỗ nửa cưỡng bách, dường như nếu cô không chịu đáp ứng thì bất cứ lúc nào anh cũng có thể dùng sức bóp gãy cổ của cô.

Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt trong veo lên, nói rõ ràng với anh: “Tôi cũng nói lại một lần nữa, chuyện không dính dáng gì đến anh! Nam Cung Kinh Hiên, tôi rất cảm ơn anh đã cứu tôi thoát khỏi tay bọn lưu manh, nhưng điều đó cũng không thay đổi được ít nhiều ấn tượng của tôi đối với anh, chề tôi không biết điều thì đừng trêu chọc tôi, cũng tránh cho chính bản thân anh không vui! Tôi biết mình không có cách nào từ chức, anh cưỡng đoạt tôi hai lần tôi cũng chịu thiệt thòi rồi! Chúng ta huê nhau, bắt đầu từ hôm nay, ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới, cái gì cũng đều không còn nữa, được không?”

Trong tầng trệt to như vậy, tràn đầy hơi thở lạnh như băng, nhất là trên người Nam Cung Kinh Hiên bao phủ một tầng hơi thở kinh khủng có thể bóp chết người ta trong nháy mắt, đôi mắt anh càng lúc càng sâu xa.

Duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới? Cô gái này, thật đúng là cực kỳ ngây thơ!

Con giận trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đã sớm sôi trào, lửa liệt sát khí, nhưng vẫn như cũ thoáng nở nụ cười: “Cô thấy rằng có khả năng sao?”

“Miễn là anh có thể làm được!”

“Nếu như tôi không làm được? !”

“Anh.....” Dụ Thiên Tuyết cảm giác vòng ôm của anh siết chặt, hàng mày thanh tú hơi nhíu lại, nỗ lực để bản thân bình tĩnh, nhưng tất cả khổ não cũng quần lên, cô thống khổ thì thầm: “Tóm lại anh muốn thế nào, làm sao anh mới bỏ qua cho tôi!”

“Làm phụ nữ của tôi!” Nam Cung Kinh Hiên bá khí tuyên bố, trong mắt là ngọn lửa thiêu đốt ngút trời bức bách: “Điều này tôi đã sớm nói rõ ràng rồi!”

“Tôi không muốn! !” Dụ Thiên Tuyết theo bản năng vùng vẫy chống cự, sắc mặt tái nhợt, tránh né sự đụng chạm của anh.

Nam Cung Kinh Hiên bị sự vùng vẫy của cô gái này làm cho tâm phiền ý loạn, đây đã là lần thứ mấy cô cự tuyệt yêu cầu này rồi! ! Chết tiệt, anh cực kỳ muốn thừa cơ bóp cho cô hôn mê, trước cường gian sau giết chết! Phản kháng một lần nữa sẽ cưỡng bức rồi giết! Đáng giận!

“Được rồi, đừng nhúc nhích.” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng nói, nhưng cô gái nhỏ trong ngực không thêm nề mặt, vẫn ra sức kéo cánh tay chiếm giữ

eo mình ra, Nam Cung Kinh Hiền nổi cáu, túm hai bàn tay cô qua nắm chặt trong lòng bàn tay quất khê: “Tôi nói là đừng nhúc nhích! !”

Dụ Thiên Tuyết giãy giụa đến không còn hơi sức, vẫn bị anh bắt được, nhất thời chân nắn gần như tuyệt vọng.

“A.....Là tôi đã quá ngây thơ rồi Dụ Thiên Tuyết! Hai lần ba lượt bị cô cự tuyệt, cô cho rằng Nam Cung Kinh Hiền tôi có kiên nhẫn cùng cô chơi cái loại lạt mềm buộc chặt này sao? ! Tiếc nhân, con mẹ nó cô căn bản không đáng giá! !”

Nam Cung Kinh Hiền bị bức đến mắt cũng đỏ lên, giọng nói âm lãnh như hàn băng! Đột nhiên hung hăng đẩy thân thể mỏng manh của cô tới bàn làm việc, cái bàn vững chắc bị lực đạo không lồ kia đụng vào thoáng lung lay một chút!

“.....!” Dụ Thiên Tuyết nghe rõ được âm thanh ly tách trên bàn bị rớt bể, đau đến ngâm lên một tiếng, tay bám víu vào vách ngăn.

“Đúng, vốn dĩ tôi không có giá trị gì, căn bản là tôi không đáng giá! Cái gì mà làm phụ nữ của anh, bất quá là do anh nhất thời cao hứng, nói cho cùng thì ai lạt mềm buộc chặt, Nam Cung Kinh Hiền chính anh hiểu rõ nhất, không nên vũ nhục tôi!” Dụ Thiên Tuyết đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch, quật cường ngược mắt nhìn anh quát to, trong mắt long lanh nước mắt.

Nam Cung Kinh Hiền giận đến phổi cũng muốn nổ tung, bàn tay co chặt thành nắm đấm vang lên tiếng ‘Răng rắc’, quả thật muốn quơ cái ly trên bàn đập tới phía cô! Nhưng dù sao cũng là con gái, là một cô gái mà vô luận thế nào cũng nhất định không chịu làm phụ nữ của anh! Nam Cung Kinh Hiền giận quá hóa cười, lạnh lùng liếc nhìn cô, giọng căm tức nói: “Nói thật đúng, cô đâm mưa về đi! Ướt chết cũng đáng đời!”

Nói xong anh đập cái ghế của cô một cước thật mạnh, ‘Rầm!’ một tiếng, cái ghế đáng thương va vào vào cái tủ hết sức thảm thương.

Nam Cung Kinh Hiền lửa giận đầy người đi ra ngoài, quyết định nếu như còn muốn chạm vào cô thì anh liền băm chặt chính mình! Chết tiết, tôn nghiêm của Nam Cung Kinh Hiền anh chưa từng bị cùng một cô gái cự tuyệt chà đạp qua như vậy! Cô chết chắc! Cho dù không chết cũng tàn phế!

Dụ Thiên Tuyết, ngược lại tôi muốn nhìn coi không có tôi, cô có thể chống đỡ được bao lâu!

Mưa tầm tã như trút nước, bóng cây lay động kịch liệt, như là muốn dập tắt tất cả sinh mạng nhỏ bé!

Dụ Thiên Tuyết nghe rõ ràng âm thanh những hạt mưa to đánh mạnh vào người, cảm thụ mưa to ùn ùn kéo đến gột rửa cả thành phố, tay chân bị đông lạnh tới cực điểm, cô nắm chặt túi xách trong tay đợi ở trạm xe buýt hồi lâu, khắp người mặc mưa ướt đầm cô luôn luôn bị lấn át, là người sau cùng lên xe, thậm chí đến nỗi khi cô vừa bước tới, tài xế xe buýt ghét bỏ liếc nhìn cô một cái, vội vàng đóng cửa xe, cự tuyệt cô ở ngoài cửa xe!

Dụ Thiên Tuyết ra sức vỗ cửa xe, nước mưa theo tóc của cô chảy xuống, mảy mề mà thể lương run rẩy trong mưa.

Xe buýt chạy đi, tung tóe nước bùn văng lên trên người cô!

Dụ Thiên Tuyết không còn cách nào, chỉ có thể đưa tay chặn taxi, cả thành phố Z chìm trong cơn mưa xối xả, taxi vốn ít ỏi, không dễ dàng mới thấy một chiếc thì đã chở khách, trời đã gần tối, tiếng sấm liên tục không dứt, cô cơ hồ muốn tuyệt vọng.

“Thiên Tuyết? Thiên Tuyết sao em ở chỗ này? !” Một giọng nam ngạc nhiên truyền đến từ phía sau.

Trong tiếng sấm vang rền Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc quay đầu lại, thấy một người đàn ông toàn thân mặc y phục màu trắng, hai hàng mi của cô đã ướt đầm, phân biệt cả buổi mới kêu lên: “Lam Úc.....”

“Thiên Tuyết, sao em ở chỗ này!” Lam Úc cau mày, hấp tấp cầm dù dời qua một bên kéo cô bước lên bậc thềm: “Thời tiết này coi như không mang dù cũng nên tìm chỗ trú mưa, sao lại dầm mưa như thế này? !”

“Tôi.....” Dụ Thiên Tuyết bước lên, bộ dáng dầm mưa ướt đầm rất nhếch nhác, cô chỉ có thể đưa mu bàn tay lau nước mưa trên mặt, run rẩy nói: “Tôi muốn đi viện điều dưỡng thăm Tiểu Nhu một chút, không ngờ lại gặp anh ở chỗ này.”

Lam Úc nhíu mày lắc đầu: “Thời tiết này còn đi gì nữa? Có chuyện gì không để ngày mai rồi hãy nói!”

Dụ Thiên Tuyết cười khổ, đôi mắt trong suốt lộ vẻ bối rối, nói vậy Lam Úc vẫn chưa biết bệnh viện đang ép các cô đóng viện phí, không đóng tiền liền buộc người xuất viện, cũng tốt, cô quần bách, cô thật sự không muốn để cho nhiều người biết.

“Được rồi, bây giờ tôi đưa em về, bằng không em về đến nhà nhất định sẽ.....” Lam Úc nhíu mày nhìn cô, thế mới thấy cô đã dầm mưa ướt đầm, kiên định nói: “Tóm lại không thể để bị cảm được! Tới gần một chút!”

Anh không nói lời nào nữa gơ cái dù che phần lớn cho Dụ Thiên Tuyết, kéo mở áo khoác ôm chặt vai cô, để cho cả người cô co rút dưới dù, lôi kéo cô đi vào trong mưa.

Trong mưa to bàng bạc, Dụ Thiên Tuyết phản ứng không kịp nữa, toàn bộ thế giới tràn đầy âm thanh ‘Lộp bộp’ của những giọt mưa nện trên cây dù.

“Anh không cần làm vậy, Lam Úc, anh cũng sẽ bị ướt, dù sao tôi cũng đã bị ướt.”

“Em đừng đi chuyện! Đừng dầm mưa nữa! Tôi là đàn ông không hề gì, nghe lời!”

Đối thoại trong mưa đôi lấy Dụ Thiên Tuyết cau mày, cô lo lắng nhìn Lam Úc, Lam Úc lại chỉ chuyện tâm dẫn đường, gương mặt nghiêm nghị cũng ướt nhẹp nước mưa, nhưng là một lòng chăm sóc cô, dù rằng trời mưa rất lớn một cái dù cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng thần sắc anh nghiêm túc và lực cánh tay vẫn như cũ làm cho lòng Dụ Thiên Tuyết dâng lên một tia cảm động.

Cách đây không lâu, Trình Dĩ Sinh cũng thương yêu cô như thế, dù là cô mắc mưa bị ướt một cánh tay anh ta cũng đau lòng cả buổi, yêu là thế không hề giữ lại chút nào, nhưng đến cùng vì sao mà biến chất, thối nát, không còn sót lại một chút gì? !

Mắt của Dụ Thiên Tuyết ướt át, không biết trên mặt là nước mắt hay là nước mưa.

Mà trong mưa to xối xả, một chiếc xe màu đen ngay cả đèn xe cũng không mở phóng như tên bắn ‘Xẹt!’ lướt thẳng qua hai người đang ôm nhau, nước bắn tung tóe lên khắp người cả hai!

“Người này.....” Lam Úc vội vàng kéo Dụ Thiên Tuyết qua, ôm hận nhìn chiếc xe kia: “Thật là quá đáng ghê! Thiên Tuyết, em có sao không?”

“Tôi không sao.....” Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, trong mưa to không thấy rõ xe và bản số xe.

Một đường về đến cửa nhà, Lam Úc cũng đã bị ướt nhẹp giống như cô.

“Anh.....Anh vào nhà ngồi một chút lau cho khô người rồi hãy về! Lam Úc, thật xin lỗi, đáng lẽ anh không cần bị mắc mưa!” Dụ Thiên Tuyết nói lời xin lỗi, đứng dưới mái hiên nhà nhìn anh, đơn thuần mời mọc.

Gương mặt ôn nhuận của Lam Úc thoáng hồng lên, nhìn một hồi mới cười nói: “Cô gái ngọc, không cần áy náy, thành phố Z hiếm khi có thời tiết này, coi như không đưa em về thì tôi cũng bị mắc mưa, hần cũng không tốt bao nhiêu.”

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, trong mắt không có sự xấu hổ và còn rất trong sáng: “Vậy anh vào uống miếng nước rồi đi, bằng không tôi thật sự thấy rất có lỗi.”

Lam Úc nhìn thoáng qua căn phòng đơn giản trong ngõ hẻm yên tĩnh, trong mắt lộ ra sự đau lòng, xoa xoa tóc cô: “Tôi không vào được, em về nghỉ ngơi sớm, nhớ uống chút nước gừng để ấm người, cơ thể em luôn âm hàn không thì sẽ thật sự bị bệnh, tôi đi đây.”

Anh không dám nói anh đã ái mộ cô từ lâu, tùy tiện để một người đàn ông vào trong phòng mình kỳ thực là một chuyện nguy hiểm, dù Thiên Tuyết kiên cường nhưng vẫn là một cô gái đơn thuần, anh cũng không muốn bởi vì nhất thời mất khống chế mà khi phụ cô.

Dụ Thiên Tuyết không có biện pháp kiên trì nữa, chỉ đành cùng anh đợi mưa nhỏ đi một chút rồi nhìn anh rời đi.

Cả người ướt nhẹp nước mưa, y phục dính sát thân thể, hàng mi thật dài của Dụ Thiên Tuyết rũ xuống, lấy chìa khóa ra mở cửa, trong lúc đang đẩy cửa thì trong nháy mắt toàn bộ thân thể bị ôm vào trong một lồng ngực nóng hổi!

Cô không kịp thét lên, bàn tay người nọ mạnh mẽ nắm bàn tay cầm chìa khóa của cô, đẩy cửa ra ôm cô đi vào, đá mạnh cánh cửa sau ‘Rầm!’ một tiếng, cửa đóng lại!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Em Khóc Lòng Tôi Đau

Cô không kịp thét lên, bàn tay người nọ mạnh mẽ nắm bàn tay cầm chìa khóa của cô, đẩy cửa ra ôm cô đi vào, đá mạnh cánh cửa sau ‘Rầm!’ một tiếng, cửa đóng sầm lại!

“Ừm.....!” Bất thình lình một bàn tay nóng hổi thò ra bịt miệng, không cho cô phát ra âm thanh!

Dụ Thiên Tuyết mở to hai mắt, cảm giác sau lưng có một thân thể cao lớn uy mãnh, lửa giận ngất trời, bàn tay bịt thật chặt miệng cô không có một chút không khí nào lọt vào, cô dốc sức giãy giụa, mấy ngón tay nhột nhật hung hăng gỡ bàn tay của anh ra.

“Dụ Thiên Tuyết lá gan của cô rất lớn phải không? Há? Cô cư nhiên ở dưới mí mắt của tôi mà thách thức với đàn ông, cô lại còn dám mời anh ta vào trong nhà! Cô muốn chết hay sao? !” Giọng nói đậm đà trầm thấp du dương vang lên, thanh âm bị bịt kín khàn khàn cùng sát khí, áp sát vành tai lạnh buốt của cô, từng chữ từng chữ giống như tiếng sấm rền vang dội!

“.....” Khuôn mặt tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, một chữ cũng đều không nói ra được.

Miệng mũi đều bị che, một chút hô hấp cũng không có, vèn vèn mười mấy giây, hít thở không thông gần như ngất xỉu.

Nam Cung Kinh Hiên nhận thấy được sự vùng vẫy của cô, đó là một loại liều mạng giãy giụa, giọng nói gay gắt anh ách truyền ra từ giữa kẽ tay khít khao của anh, bùng bít như vậy mười mấy giây cô gần như ngất đi, lờ mờ trong mắt anh một giây một giây rồi từ từ mất hẳn, nhìn cô tuyệt vọng giãy giụa kề cận cái chết, trong lòng mới có thể tiêu bớt cơn thịnh nộ muốn giết người!

“.....” Mấy ngón tay của Dụ Thiên Tuyết gay gắt bám vào mu bàn tay anh làm rỉ máu, sắc mặt cô kim nén đến phát tím, sắp bất tỉnh nhân sự.

Nam Cung Kinh Hiên khẽ nguyên rủa, lạnh lùng buông cô ra.

“Đừng! !” Dụ Thiên Tuyết đột nhiên té quỵ xuống trên sàn, cơ thể mềm nhũn lão đảo, cánh tay chống trên sàn nhà, liều mạng hít thở, từng ngum từng ngum hô hấp! Hít vào thở ra, khí ô-xy trong lành làm cho phổi của cô bắt đầu run rẩy theo, phút chốc trong mắt dâng trào nước mắt!

Cô biết đó là ai, biết rõ người đàn ông thành linh xông vào nhà cô là ai!

“Anh muốn làm gì?” Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết đã dâng trào kịch liệt, lộ ra một tia sợ hãi, xoay người nhìn anh, run giọng kêu lên: “Nam Cung Kinh Hiên, anh muốn mưu sát phải không? !”

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, như Satan địa ngục tiến tới gần cô. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Dụ Thiên Tuyết sợ hãi lui về sau, loại cảm giác hít thở không thông suýt chết vừa rồi hù dọa cô, run rẩy lấy điện thoại trong túi xách ra, nước mắt điên cuồng rơi xuống: “Đừng đụng chạm vào tôi, không được! Tôi sẽ báo cảnh sát anh cách xa tôi ra, cách xa tôi ra! !”

Vừa rồi anh không phải trừng phạt cô, anh quả thực muốn giết cô!

Nam Cung Kinh Hiên cũng cảm thấy mình huyền não quá mức, cau mày, túm lấy cánh tay của cô muốn hóa giải sự giãy giụa của cô, ôm cô vào trong lòng, Dụ Thiên Tuyết lại càng vùng vẫy hơn nữa, hoảng sợ không dám tới gần anh một cm.

“Không được.....Anh đừng có giết tôi.....” Dụ Thiên Tuyết chống không lại sức lực ngang ngược của anh, sợ đến co rút trong lồng ngực cường thế, nước mắt rơi xuống boong boong, khóc ròng run giọng nói!

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên một hồi phức tạp, muốn an ủi cô “Đừng khóc, tôi không phải muốn giết cô” nhưng một chữ cũng không nói ra được! Trong đôi mắt sắc bén của anh nổi lên gió bão, lạnh lùng ôm thân thể ướt đẫm của cô vào trong ngực, để cho đường cong bại lộ của cô dán sát mình, cúi đầu nghiêng răng nói: “Dụ Thiên Tuyết, cô đáng chết mình sai ở chỗ nào chưa? !”

Dụ Thiên Tuyết run rẩy kịch liệt, nước mắt chảy dài trên mặt, nức nở nghẹn ngào, từ trong kính hải chưa lấy lại tinh thần.

“Hừ.....” Nam Cung Kinh Hiên cười gằn, tiếp tục khàn giọng gầm nhẹ: “Lại dám tùy tiện mời đàn ông vào phòng, cô quên thân thể của cô thuộc về ai rồi à? ! Cưng cũng dám để cho đàn ông khác mơ ước! Nếu không phải là tôi dọc đường đi theo cô, có phải đã phá hư chuyện tốt của hai người ở trong này rồi đúng không? Hả? Nói!”

Dụ Thiên Tuyết bị rống rột cuộc cũng tỉnh táo được một chút, cắn môi, ngược mắt lên anh, một gương mặt tuấn tú lại có thể dọa người như vậy.

“Không đúng.....Anh nói cho rõ ràng đây chẳng qua là bác sĩ của Tiểu Nhu, chúng tôi chỉ là quen biết!” Thanh âm của cô khàn khàn, âm lượng không lớn.

“Chỉ quen biết cô liền dám tùy tiện dẫn về nhà, nếu như tôi phóng túng cô nữa, có phải hai người còn có thể trực tiếp lên giường hay không? !” Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng căm tức, nghiêng răng hỏi, hơi thở hùng hục phả trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh buốt của cô.

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết long lanh nước mắt: “Nam Cung Kinh Hiên, anh lý trí một chút được không? Cứ suy đoán lung tung anh không thấy vô vị sao? !”

“Cô chỉ cần trả lời tôi, có đúng hay không!” Anh lạnh lùng nói.

Dụ Thiên Tuyết nhìn anh hồi lâu, chậm rãi nhắm mắt lại, cúi đầu, lòng tràn đầy ủy khuất và tuyệt vọng.

“Đừng vũ nhục tôi nữa.....Tôi là người chứ không phải súc vật, tại sao các người đều vũ nhục tôi ô miệt tôi như vậy!” Cô run giọng kêu lên: “Tôi không có quyền rủa đàn ông, chẳng qua chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau, tại sao anh lại nghĩ như vậy! Nam Cung Kinh Hiên, anh có thể hung ác đối với tôi, có thể không quan tâm tới tôi, có thể tùy tiện khi phụ ức hiếp tôi, nhưng tại sao người khác quan tâm tới yêu mến tôi anh đều muốn xen vào? ! Anh bệnh thần kinh, tôi hận anh chết đi được!”

Dụ Thiên Tuyết khóc, xô đẩy anh, liều mạng xô đẩy anh!

Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên xanh mét, cười lạnh nắm cổ tay cô tách qua một bên: “Cô còn chưa bị ngộp đủ phải không?!”

Nhắc tới cảm giác hít thở không thông vừa rồi, Dụ Thiên Tuyết đau ngâm lên một tiếng, thở hổn hển bình tĩnh lại, đôi mắt ngập nước nhìn anh chằm chằm trong mắt là sự hoảng kinh sợ sệt, đúng vậy, cô không dám, cô sợ chết khiếp cái cảm giác bị bức đến hít thở không thông, cô không muốn thử nghiệm

nữa!

Lúc này trái tim của Nam Cung Kinh Hiên mới mềm xuống, đôi mắt sâu xa lộ ra sự kiềm nén đau lòng và thương yêu, ôm lấy thân thể ướt sũng của cô, hôn lên mi tâm và gò má cô: “Đồ ngốc.....Tôi cũng không phải cố ý muốn em ngộp chết, ai kêu em không ngoan.Em quả thật là không ngoan rồi!”

Dụ Thiên Tuyết nước nở nghẹn ngào, hoảng hốt, đối với sự yêu thương vỗ về cùng hôn hít của anh căn bản cũng không phản ứng kịp.

Cô cố kìm nén, bị anh khi phụ uất ức đến mức tận cùng! Thật sự là rất uất ức!

Nước mắt chảy xuống một dòng rồi lại một dòng, ức chế không được, Nam Cung Kinh Hiên nếm được vị chất chát, có chút kinh ngạc, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn liên tục rơi lệ của cô, hơi nhíu mày, cực kỳ nhẫn nại hôn lên mắt cô từng chút từng chút.

“Đừng khóc nữa.Em khóc đến trái tim tôi cũng đau rồi, hửm? Đừng khóc.” Nam Cung Kinh Hiên ám ảnh nói, hoàn toàn không chú mình đang nói cái gì, chừng chú ý tới mới giật mình một cái, đôi mắt thâm thui đột nhiên mở to.

Tim? Anh nói trái tim sao?

Chết tiệt.....Trong lòng anh căn bản là không dung nạp bất kỳ người phụ nữ nào! Khi nào thì bắt đầu từ từ chứa đựng cô gái này đây!

“Tôi hận anh.Không được khi dễ ức hiếp tôi nữa.” Dụ Thiên Tuyết mắc mưa nên đầu vầng mắt hoa, sau đó lại bị dẫn vật như thế, thần trí đã sớm mơ hồ thống khổ lắm lắm, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Làm phụ nữ của tôi, tôi sẽ không khi dễ em.” Nam Cung Kinh Hiên ôm chặt cơ thể linh lung của cô, không thể chờ đợi được mà chạm vào vuốt ve da thịt của cô, bàn tay di chuyển xoa nắn toàn thân cô, hận không thể dụi thân thể nhỏ bé kiều diễm vào trong thân thể mình, hơi thở thô suyễn gấp gấp cuồng quýt: “Điều này tôi đã sớm nói với em rồi, bây giờ vẫn còn hiệu lực! !”

“Nói em đồng ý.Nhanh lên một chút! !” Nam Cung Kinh Hiên thừa dịp thần trí cô mơ hồ bức bách cô mở miệng, chống đỡ trán cô dẫn dắt từng bước, giọng trầm thấp gấp rút muốn kéo cô vào vực sâu.

“.....” Dụ Thiên Tuyết cắn môi, muốn làm cho bản thân thanh tỉnh, tỉnh táo nhanh lên!

“Em nghĩ không rõ thì để tôi nghĩ giúp em!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng quát lên, hơi thở hùng hục phun bên tai cô: “Dụ Thiên Tuyết, từ trước tới giờ phụ nữ duy trì ở bên tôi rất ngắn, không người nào khiến cho tôi hứng thú vượt qua một tháng! Một tháng, em làm phụ nữ của tôi một tháng, em than hô muốn gì cũng được! Và lại em cũng đã làm cùng tôi còn gì, em chính là của tôi! Cần thận suy nghĩ cho em gái của em, thừa dịp tôi cảm thấy hứng thú với em hãy đưa ra tất cả yêu cầu, tôi sẽ nể mặt em mà đáp ứng tất cả! Em thấy thế nào?”

Dụ Thiên Tuyết chậm rãi nhắm đôi mắt trong suốt lại, cố nén nhục nhã và khổ sở, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cô muốn cự tuyệt, nhưng đúng như anh nói không có biện pháp, thật sự là không còn cách nào!

“Đừng nóng vội cự tuyệt, tôi đã nói là sẽ để cho em suy nghĩ.” Nam Cung Kinh Hiên cau mày, chống đỡ trán của cô, dò xét muốn hôn môi cô, theo bản năng cô né tránh, bị anh bóp cằm vặn lại hôn lên đôi môi, anh kêu lên một tiếng tiếp nhận toàn bộ ngọt ngào vào trong miệng, thưởng thức, dây dưa, dùng tư thái sâu nhất thăm dò vẻ đẹp của cô.

Bàn tay kéo quần áo ướt sũng của cô xuống lướt qua sống lưng cô, Nam Cung Kinh Hiên ôm lấy Dụ thiên Tuyết, hôn cô bông cô đặt lên ghế salon, không để ý cô vùng vẫy đề kháng cô, bàn tay xuyên qua quần áo của cô tới trước bộ ngực mềm mại, hung hăng nhào nặn.

Dòng điện mạnh mẽ vọt qua cơ thể, Dụ Thiên Tuyết bị kích thích có phản hồi thanh tỉnh, nước mắt chảy đầy mặt: “Không được.Không nên như vậy, hiện tại đừng chạm vào tôi! ! Nam Cung Kinh Hiên, thân thể tôi còn chưa khỏe, anh không thể như vậy! !”

Coi như là bằng lòng làm phụ nữ của anh, anh cũng không nên cầm thú tới mức như thế này!

“.....” Bụng dưới của Nam Cung Kinh Hiên đã căng trướng không thể tưởng tượng nổi, khăn trương căng thẳng như cung đã kéo căng, thế như chẻ tre! Nhưng anh cũng biết, khoảng thời gian trước cô bị thương cần thời gian điều dưỡng rất lâu, điều dưỡng chưa tốt đã đụng chạm cô thật sự sẽ tạo thành vấn đề sinh con về sau, anh khàn khàn thở hổn hển, kiềm nén siết chặt cơ thể cô điên cuồng hôn cô, lúc này mới từ từ buông cô ra.

Trong đôi ngươi trong tròng lần đầu tiên lấp lánh ý cười đắc ý!

Nam Cung Kinh Hiên biết, cô gái này rốt cuộc coi như đã thỏa hiệp, cô bị bắt buộc phải đáp ứng.

“Đáng chết.....Em quả thật khó dây dưa!” Anh khẽ nguyên rủa, hôn đôi môi ngọt ngào của cô, hôn đến cô muốn tránh cũng không được, chỉ có thể để mặc anh thưởng thức hương vị của cô.

Dụ Thiên Tuyết thở gấp, trong mắt long lanh nước, đó là cái giá cao mà cô thỏa hiệp!

“Nam Cung Kinh Hiên, tôi muốn nói rõ ràng với anh!” Thanh âm của cô run rẩy, đây là lần đầu tiên vì sinh tồn quần bách, cô không thể không cúi đầu khuất phục cường thế! Cảm giác này so với giết cô còn khó chịu hơn!

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt chăm chú nhìn cô, ngón tay thon dài vuốt ve môi cô: “Nói!”

Dụ Thiên Tuyết thả lỏng lòng bàn tay sắp bị mình bám ra máu, đôi mắt trong suốt buống bình nổi cầu: “Anh nói bắt luận tôi nói ra yêu cầu gì anh cũng đồng ý, anh phải giữ lời! Trong vòng một tháng, qua hết một tháng này, chúng ta không còn bất kỳ quan hệ gì nữa!”

Nam Cung Kinh Hiên nảy sinh hờn giận, cười lạnh nói: “Tôi nói là sau một tháng tôi sẽ mất đi hứng thú với thân thể phụ nữ, Dụ Thiên Tuyết, em yên tâm, em hẳn không vượt qua hạn định đó, coi như vượt qua, chỉ cần tôi còn muốn em thì em vẫn phải ở lại bên cạnh tôi để cho tôi hưởng dụng!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đi Rồi Cũng Không Cần Trở Về Nữa

“Anh.....” Dụ Thiên Tuyết cau mày, phát câu cảm gổ dựa trên ghế salon ném anh: “Vừa rồi anh không phải nói như vậy, rõ ràng anh nói một tháng! !”

Thế nhưng giờ phút này Nam Cung Kinh Hiên rất hưởng thụ tính tình hay nóng nảy của cô, nắm lấy cổ tay cô, khinh thường nhìn cô: “Em suy nghĩ kỹ cho tôi! Nói không chừng còn chưa tới một tháng tôi đã mất đi hứng thú đối với em! Vậy em còn muốn theo tôi sao? !”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, giọng nói bị nghẹn, suy nghĩ kỹ lưỡng một chút, đích thật là rất có lý.

“Anh cũng phải cam đoan là đưa Tiểu Nhu ra nước ngoài, anh phải giúp em ấy chữa khỏi mất mới thôi!” Cô mở to hai mắt, nhất định cô phải nghe anh đảm bảo mới được.

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên tản ra mị hoặc, lãnh ngạo bức người: “Chuyện này không khó! Còn chính em thì sao đây? Cần nói thì cứ mở miệng, tôi ghét phụ nữ dài dòng!”

“Chuyện của bản thân tôi không cần anh lo, anh giúp tôi chiếu cố tốt Tiểu Nhu là được!” Dụ Thiên Tuyết cau mày, một lời cự tuyệt.

“Đúng là cô gái quật cường!” Nam Cung Kinh Hiên một tay kéo cô vào lòng, nhìn cô chăm chăm: “Tốt nhất đừng hối hận, rất không dễ dàng em mới có một cơ hội có thể câu được rùa vàng thế này!”

Về mặt của Dụ Thiên Tuyết cũng giống như khinh bi: “Tôi tuyệt nhiên coi thường cơ hội như vậy, hơn nữa anh phải nói cho rõ ràng, đây chỉ là giao dịch thể xác theo nhu cầu chúng ta không có tình cảm! Anh cũng không phải rùa vàng gì đó, anh là vị hôn phu của người khác, về sau đừng nói chuyện này với tôi, tôi nóng lòng mong muốn chỉ trong một tuần lễ anh mất hứng thú với tôi, vậy thì không còn gì tốt hơn!”

Trong mắt cô lấp lánh nước mắt, không biết là uất ức hay là thống khổ, nhìn anh nói. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:ddlequydon

Khu vực nhạy cảm nào đó trong lòng Nam Cung Kinh Hiên chợt nhói đau! ‘Vị hôn phu’ ‘Người khác’ ‘Theo nhu cầu không có tình cảm’, cô gái này chẳng những buống bình, còn máu lạnh như vậy!

“Tốt, nhớ kỹ cho tôi những lời cô nói hôm nay!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng nói.

Nói xong anh liền buông tay cô ra, giữ cô ngồi trên ghế salon, cố gắng làm như không thấy đường cong linh lung lộ ra ngoài do y phục ướt đầm dán sát, đây là cô gái đáng chết, rất có năng lực chọc giận anh!

Dụ Thiên Tuyết nặng nề té ngã trên ghế sao lon, choáng váng làm cho cô không đủ sức đứng lên, ngửa mặt nhìn trần nhà, chỉ cảm thấy con đường phía trước bao la mờ mịt, cô lựa chọn như thế giống như là đẩy bản thân vào vực sâu, về sau, rốt cuộc thì cô phải bước tiếp như thế nào!

Một tháng, thời gian chỉ có một tháng, chỉ mong một tháng sau người đàn ông này có thể buông tha cho cô, không khi dễ ức hiếp cô nữa, không cần dây dưa với cô nữa.....

Hàng mây thanh tú chậm rãi nhũ lại, Dụ Thiên Tuyết nghiêng mặt qua một bên, âm thầm cầu nguyện.

“Chỗ này của em quả thật vừa nhỏ lại vừa nát, bình thường chỉ có một mình em ở? !” Nam Cung Kinh Hiên nhìn quanh đánh giá hoàn cảnh nhà của cô, nhỏ đến thương cảm, nhưng cũng không nát như anh nói.....Màu sắc của căn phòng rất nhu, bài biện khéo léo, không gian nho nhỏ được sử dụng hợp lý, coi như gọn gàng sạch sẽ, không có vật thừa thãi vô dụng nào.

Dụ Thiên Tuyết quay đầu qua, cũng liếc mắt nhìn căn phòng nhỏ của mình, cắn cắn môi nói: “Trước kia Trình Dĩ Sinh thỉnh thoảng cũng tới đây ngủ, phòng của Tiểu Nhu ở trong kia.”

Nam Cung Kinh Hiên nhướn mày chặt hơn, nghe được tên Trình Dĩ Sinh thì có cảm giác muốn tiết hận.

“Đừng nói với tôi là em còn yêu tên khốn Trình Dĩ Sinh kia!”

Dụ Thiên Tuyết nằm ngửa mặt, nhìn anh khinh thường: “Anh nói anh ấy khốn kiếp, so với loại đàn ông cũng khốn kiếp như anh tôi sẽ yêu sao? Anh có logic hay không?”

Nam Cung Kinh Hiên búng búng lửa giận, chậm rãi nhích tới gần, rõ ràng thấy Dụ Thiên Tuyết sau khi kiêu ngạo thì trong mắt đã lộ ra sự e ngại.

“Em cũng biết sợ tôi, huh? Sợ tôi còn dám nói với tôi như vậy, Dụ Thiên Tuyết, tôi thấy em trời sinh đáng đánh đòn! Bất quá không sao, bây giờ em là phụ nữ của tôi, tôi có rất nhiều thời gian để dạy dỗ em!”

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết nhìn chằm chằm anh, cô rùng mình ớn lạnh.

“Hừ, xác thực trời sinh tôi chính là như vậy, anh dạy dỗ không tốt lên được đâu!” Cô cũng bướng bỉnh nói.

“Vậy thì hãy đợi đi!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng liếc cô một cái.

Trong không gian nhỏ bé đơn sơ, bên ngoài tiếng sấm vẫn ầm ầm, một đôi nam nữ lạnh lùng giằng co, theo đuổi tâm tư của chính mình, Nam Cung Kinh Hiên chịu đựng tạm thời không đụng chạm cô, nghĩ đợi vài ngày sau cơ thể cô tốt hơn một chút, không phải là không thể dạy dỗ cô!

Ánh chiều tà dần buông xuống.

Ngón tay mảnh khảnh chậm chậm quơ quơ trước băng gat mỏng, Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Nhu, có thể cảm nhận được ánh sáng di chuyển không?”

Dụ Thiên Nhu ngồi trên lán từ từ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sắc mặt vẫn còn thiếu sức sống, chậm chậm vươn tay mò mẫm ngón tay đang đung đưa của cô, không tỉnh là chính xác, nhưng ít ra đại khái là có thể sờ tới.

Dụ Thiên Tuyết vui mừng phấn chấn, cúi người ôm lấy cô: “Tiểu Nhu, bây giờ tình hình mắt của em rất tốt, qua mấy ngày nữa là có thể ra nước ngoài chữa bệnh, hành trình và bệnh viện chị đều đã sắp xếp xong xuôi, đến đó rồi chị cũng sẽ tìm người chăm sóc em, chúng ta nhất định sẽ khá hơn!”

Thiên Nhu được chị ôm cũng vui vẻ cười cười, nhưng một lát sau mới hoảng hốt hỏi: “Chị, ra nước ngoài không cần tiền sao? Tại sao trước đây em liên tục không được phẫu thuật, nhưng bây giờ có thể đi ra nước ngoài chữa bệnh?” Thanh âm của cô gái 17-18 tuổi dần dần nhỏ xuống: “Chị, làm sao chị có tiền a?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết thoáng qua một tia thống khổ.

Cô cố gắng cười, ngồi xổm xuống bóp bóp bàn tay ấm áp của Thiên Nhu, hoan hỉ nói: “Em không cần nghĩ tới vấn đề tiền bạc, chị có biện pháp! Em cứ an tâm ra nước ngoài chữa trị, chờ mắt em tốt lên trước tiên hãy nhìn xem nước ngoài ra sao, sau khi trở về kể cho chị nghe, à.....Hình như bản thân chị cũng chưa từng ra nước ngoài, thật không biết ở nước ngoài như thế nào, Tiểu Nhu, em coi như là đôi mắt của chị, giúp chị đi xem một chút.”

Thiên Nhu nắm chặt tay của cô, mấp máy làn môi, rồi lại không biết có thể hỏi cái gì.

“Kia chị, mắt của em khi nào thì có thể chữa trị hết, lúc nào thì em có thể trở về?”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, trong mắt lấp lánh ánh sáng, nhưng trong nội tâm thì đau đớn như bị khoét thịt.

“Tiểu Nhu, em hãy đồng ý với chị, không trở về được không?”

Gió đêm thổi tung mái tóc đen mềm như tơ của cô, thanh nhã phiêu tán trong gió, quyến rũ mà mỹ lệ, bóng dáng Dụ Thiên Tuyết mảnh khảnh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Môi trường giáo dục ở nước ngoài tốt hơn so với trong nước, tiến độ học tập trong nước của em có hơi chậm, nhưng nền giáo dục ở nước ngoài thì khác, em sẽ học được nhiều hơn, nói không chừng về sau cũng thích hợp ở lại nước ngoài phát triển, ở đây chị không có nền tảng, coi như em quay về chúng ta cũng chỉ có thể chịu khi dễ ức hiếp, Tiểu Nhu, em nhân cơ hội đi ra nước ngoài này đừng trở về nữa, đáp ứng chị, được không?”

Toàn thân của Dụ Thiên Nhu run lên, hai tay theo bản năng nắm tay vịn hai bên xe lăn.

“Chị.....Chị không cho em trở về?”

“Tiểu Nhu!” Dụ Thiên Tuyết nóng lòng ôm lấy cô, biết trong lòng cô满 cảm yếu ớt, nhẹ giọng nói: “Không phải là không cho em quay về, em nghe lời chị, có thể về thăm chị nhưng không nên ngây ngốc ở lại lâu dài, có đôi khi em nhìn không thấy cũng tốt, có thể nhìn cũng không thấy được thành phố này có bao nhiêu bẩn thỉu, chị không muốn để cho em thấy những chuyện không tốt kia.....Em nghe lời, có được hay không?”

Dụ Thiên Nhu chậm rãi nắm chặt hai tay, thân thể hơi run rẩy, sắc môi tái nhợt nói: “Chị, ba mẹ đã sớm không còn, em chỉ còn một mình chị là người thân.....”

Cô nói không được nữa, thanh âm đã nghẹn ngào.

Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết rơi xuống, cũng nói không ra lời, chỉ có thể ôm em gái thật chặt, trên bãi cỏ ở viện điều dưỡng rộng lớn nhìn mặt trời lặn

từng chút từng chút, cô tàn nhẫn quyết tâm đưa em gái ra nước ngoài, nhưng lần gặp mặt tiếp theo sẽ là năm nào tháng nào?

Nước mắt làm ướt mặt của cô, trong ánh nắng ban chiều, cõi lòng tràn đầy hi vọng cô nhắm mắt lại, nhìn thấy một vùng sắc trời sáng trong.

5 ngày sau.

Người hộ lý chuyên nghiệp lẳng lặng nghe Dụ Thiên Tuyết dặn dò công việc, cuối cùng gật đầu một cái, nhẹ nhàng cúi đầu chào: “Dụ tiểu thư xin yên tâm, những chuyện này Nam Cung thiếu gia đã giao cho tôi, tôi có 10 năm kinh nghiệm làm hộ lý, chưa phạm phải sai lầm nào.”

Sắc mặt của Dụ Thiên Tuyết có chút trắng bệch, bóng dáng mảnh khảnh trong sân bay mênh mông càng lộ vẻ nhỏ yếu bất lực, gật đầu một cái, lại nhẹ giọng nhắc nhở: “Làm phiền cô đừng nói với Thiên Nhu quá nhiều chuyện của tôi, cái tên Nam Cung Kinh Hiến này, hi vọng cô một lần cũng đừng nhắc tới.”

Cô hộ lý rất ngạc nhiên nhìn cô, nhưng vẫn gật đầu: “Tôi nhớ kỹ rồi, Dụ tiểu thư.”

Dụ Thiên Tuyết lại vòng qua cô hộ lý đi tới trước mặt Thiên Nhu, cầm cái thảm mỏng đắp kín đầu gối cho cô, cầm bàn tay nhỏ bé nhu nhược của cô: “Tiểu Nhu, ra nước ngoài phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu như không thoải mái tùy thời liên lạc với chị, biết không?”

Thời điểm nói đến đây, cô không nhìn thấy một bóng dáng cao ngất rần rở đã đi tới sau lưng, toàn thân mặc tây trang màu đen làm nổi bật gương mặt tuấn tú góc cạnh, lạnh lùng lại lộ ra mị hoặc vương giả, khích phách mà cách biệt.

Thiên Nhu cũng cầm ngược lại tay của cô, không buông ra.

“Tiểu Nhu, em....” Dụ Thiên Tuyết ngơ ngẩn nhìn bàn tay của cô.

Thiên Nhu thoáng cười yếu ớt: “Chị, chị cho em nắm tay chị thêm lát nữa, tức khắc em sẽ không nắm được nữa rồi.”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết trào dâng chua xót, cứ như vậy nắm tay cùng em gái, hoàn toàn không biết người đàn ông cao ngất sau lưng vẫn chăm chú nhìn cô, mãi cho tới khi có tiếng loa báo bắt đầu thúc giục lên máy bay, cô mới bối rối sắp xếp lại tư liệu của em gái cho tốt rồi giao cho hộ lý, không nhận được dặn dò thêm mấy câu, cũng thúc giục họ nhanh chóng đi vào.

Cô gái nhỏ ngồi trên xe lăn, đầu vẫn nhìn bên này dù đã đoán phương hướng cửa máy bay, băng gạc bị mắt vẫn đang nhìn về phía này, thậm chí giờ tay lên chậm rãi làm một cái tư thế tạm biệt.

Chỉ có Dụ Thiên Tuyết biết, ở trong lòng cô, cái tư thế tạm biệt đó đau tê tâm liệt phế cỡ nào.

Cô cũng giờ tay lên, từ biệt người thân duy nhất.

Nam Cung Kinh Hiến sau lưng cô đi tới ôm cô vào lòng, lạnh nhạt nói: “Chia tay với em gái xong chưa?”

Dụ Thiên Tuyết kinh hãi, khẩn trương xoay người trong phạm vi giam của anh, bịt kín cái miệng của anh không để cho anh phát ra âm thanh, chỉ lo Tiểu Nhu nghe được! Mặc dù có mấy bước xa nhưng mắt không nhìn thấy thì lỗ tai lại nhạy bén nhất, cô không thể để cho Tiểu Nhu biết chuyện Nam Cung Kinh Hiến, nửa điểm cũng không được.

Mấy ngón tay trên môi mát lạnh, trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiến thoáng qua một tia sáng, mặc cho cô bịt miệng của anh, hưởng thụ độ âm của mấy ngón tay nhu hòa.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết trắng bệch, lần đầu tiên biết nhìn sân bay trống rỗng không có bóng dáng quen thuộc là tư vị gì, trong lòng suy sụp, trái tim cũng tan nát, cô nhìn chằm chằm về phương hướng kia, trong mắt dâng trào nước mắt.

Nam Cung Kinh Hiến hơi nhú mày, kéo thân thể cô quay lại đối diện mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rơi lệ trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Mỗi Lần Muốn Đối Xử Tốt Với Em Một Chút Thì Em Đều Cáo Kinh

“Khóc cái gì? Hả?” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiến ám ảnh trầm thấp, bàn tay chậm rãi bao phủ một bên khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng lau nước mắt cho cô: “Có gì đâu mà khóc, em còn sợ tôi ngược đãi cô ấy?”

Dụ Thiên Tuyết không muốn nói thêm gì với anh, mấy lần chỉ muốn quay đầu nhìn về phương hướng Tiểu Nhu rời khỏi, lại bị Nam Cung Kinh Hiền chau mày vịn bả vai cô lại, nơi nào cũng đều không cho nhìn chỉ có thể nhìn về phía anh!

Nước mắt của cô nhẹ nhàng rơi xuống, trong mắt anh giọt lệ đó lấp động như một ánh sao, xinh đẹp vô cùng.

“Hừ....” Nam Cung Kinh Hiền cười lạnh: “Cô gái này thật đúng là khó hiểu, thời điểm buồn bực với tôi thì giống như dã thú, hiện giờ cũng chỉ là đưa tiễn Dụ Thiên Nhu thì em lại có dáng vẻ này! Rốt cuộc trái tim em làm bằng gì, hả?”

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết từ từ tròn to, buột miệng nói: “Đó là em gái của tôi! Em gái ruột duy nhất! Em ấy mới 17 tuổi, mắt đã không nhìn thấy nhất thiết phải rời nhà đến nơi xa như vậy để chữa bệnh, anh có biết hay không, thật ra thì em ấy trời sinh sợ bóng tối, ban đêm không có ai ở bên cạnh căn bản là không ngủ được, tôi làm sao có thể không lo lắng?!”

Vừa nghĩ tới cô làm chị thế nhưng để cho Tiểu Nhu ở trong bóng tối như địa ngục ròng rã 3 năm, Dụ Thiên Tuyết run rẩy cả người, chớp mũi xông lên chưa xót, trong mắt lệ cũng dâng trào kịch liệt!

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiền kiêu căng băng lãnh nhìn cô, thoáng nở nụ cười, thuận tay choàng qua cổ của cô dẫn cô tới trước người mình, lạnh nhạt thì thầm: “Biết cái gì? ! Thời điểm ba tôi ném một mình tôi ra nước ngoài tôi mới 3 tuổi, mẹ tôi vừa sinh Dạ Hi bởi vì phát bệnh mà qua đời, tôi cũng không có như cô vậy khóc đến giống quỷ!.....Phụ nữ yếu đuối!”

Giọng của anh du dương âm u trầm thấp, một cánh tay khác mạnh mẽ néo cằm của cô, trong đôi mắt thâm thúy lạnh như băng có ý khinh thường.

“Đi!” Bàn tay của Nam Cung Kinh Hiền bao bọc bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô ra khỏi sân bay. mang truyện đi xin ghi rõ nguồnxdlequydon

Sau lưng anh, Dụ Thiên Tuyết mở to mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.3 tuổi, mẹ qua đời? Bị đưa ra nước ngoài? !

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt cô người đàn ông này nói đến chuyện xưa của anh, nghe qua có vẻ thân nhiên lạnh nhạt như hồi tưởng, tại sao anh nói ra lại ung dung như vậy? ! Trong lòng của người đàn ông này rốt cuộc là một thế giới băng thiên tuyết địa [1] như thế nào, có một chút chân tình nào ở nơi đó hay không? !

Cô không có cách nào suy đoán, chẳng qua là cắn chặt môi, cố nén đau lòng khi người thân duy nhất đi xa tận chân trời.

Từ nay về sau, cô, Dụ Thiên Tuyết cũng chỉ còn lại một mình lẻ loi trợ trợ.

Cả một ngày, Dụ Thiên Tuyết loay hoay di chuyển qua lại, cuối cùng làm xong nhiệm vụ mà ngày đó Nam Cung Kinh Hiền bố trí cho cô, đưa đến phòng làm việc, anh đang họp, cũng không ngẩng đầu lên, phong thái kiêu căng cao ngạo có lực áp bách khiến người, ngẫu nhiên nở nụ cười, mọi người trong phòng làm việc phất chốc cũng nhẹ nhõm không ít.

“3 tách cà phê.” Khi Dụ Thiên Tuyết đi qua phía sau anh, Nam Cung Kinh Hiền trầm giọng nói.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, nhìn một chút 2 vị dẫn đầu giới thương mại bên cạnh anh, gật đầu một cái: “Dạ, lập tức có.”

3 tách cà phê, màu sứ trắng thanh nhã, sữa tươi và đường đều đặt ở bên cạnh để tùy ý phối hợp, Dụ Thiên Tuyết đưa vào đặt xuống từng tách từng tách, một người đàn ông mặc âu phục màu xám tro cầm tài liệu trên bàn của Nam Cung Kinh Hiền lên nhìn, cười rộ lên: “Những thống kê này được chỉnh lý lại rất chính xác, ngay cả triển vọng 10 năm tới đều có dự đoán trước, thật đúng là mạnh dạn! Bất quá trái lại rất có ý tứ, nơi này của Nam Cung tổng giám đốc quả thật là tàng long ngoạ hổ [2] a, đây là ai làm?”

Mí mắt của Nam Cung Kinh Hiền nảy mạnh lên, quét qua Dụ Thiên Tuyết một cái, ánh mắt nhu hòa dịu dàng.

“Đó là phụ nữ làm, cẩn thận tí nữa chút mà thôi! Cái gì mà dự đoán!” Nam cung Kinh Hiền cười rộ lên, lãnh ngạo bức người, anh nói lời khiêm tốn nhưng là Dụ Thiên Tuyết nghe thì trở thành khinh thường, gương mặt thanh tú hơi cứng nhắc, tròn mắt trừng anh.

“Phụ nữ?” Người đàn ông mặc tây trang màu xám tro mở to mắt, không thể tin được, bỗng chốc cảm thán: “Trợ thủ đắc lực của cậu sao? To gan lớn mật dự đoán như vậy thật là hiếm thấy!”

Nam Cung Kinh Hiền cũng không muốn tiếp tục dây dưa về việc này nữa, kéo qua văn kiện trong tay người đàn ông kia ném vào hộc bàn của mình, giống như là bị ngập ngại thứ gì đó mà mình miễn cưỡng, không kiên nhẫn mà hẹp hòi, duy trì lễ phép lạnh lùng nói: “Tiếp tục bàn về dự án, đừng nói chuyện khác!”

Dụ Thiên Tuyết nhìn ra anh không vui cũng lười trông nom, đứng lên đi ra ngoài.

Buổi tối đã tới khiến cho cô hơi có chút sợ hãi, làm công việc cũng bị phân tâm, cô không quên mình đã đáp ứng điều kiện của Nam Cung Kinh Hiền, hàng mày thanh tú hơi nhíu lên, những ngón tay mảnh khảnh cũng nhột nhột, lòng bàn tay thấm ra lớp mồ hôi mỏng.

Làm phụ nữ của anh, phải làm như thế nào?

Cô không muốn nghĩ nhiều như vậy, gần đến lúc hết giờ làm việc, xuyên thấu qua cửa sổ bách hợp có thể thấy Nam Cung Kinh Hiên không có trong phòng làm việc, cũng không có bất kỳ chỉ thị muốn cô ở lại làm gì đó, Dụ Thiên Tuyết giặt mình một cái, dọn dẹp gọn gàng bàn làm việc, nhanh nhẹn đi về phía cửa thủy tinh quét thẻ, tan tằm đứng giờ!

.....Có phải hiện tại anh đã không còn hứng thú? Vậy thì thật là tốt quá!

Cô nghĩ như vậy, sự thoải mái trong lòng càng lúc càng lớn, những oán hận và khuất nhục bị người đàn ông này khi dễ hình như cũng phai nhạt một ít, bây giờ có thể hoàn toàn thoát khỏi anh không còn gì tốt hơn, Dụ Thiên Tuyết không ngồi xe buýt, chỉ thông thả đi từng bước chậm chậm dọc theo đường phố, nhìn phong cảnh thành phố chạng vạng bận rộn, ráng chiều đuổi theo bước chân cô, làm cho từng bước từng bước của cô giống như là giẫm lên hào quang.

Hiện giờ Tiểu Nhu đã đến nước ngoài chưa? Em có ổn hay không?

Suy nghĩ của Dụ Thiên Tuyết bay xa ngàn dặm, đôi mắt trong suốt mơ màng, xinh đẹp đến nỗi hồn xiêu phách lạc.

Thế này mới giống cuộc đời của cô, hiu quạnh, đáng thương, ban ngày bận rộn ở bên ngoài, giờ thì thầm đếm từng niềm vui nỗi buồn, tan tằm lại trở về không gian nhỏ nhỏ, không có Trình Dĩ Sinh chống đỡ cuộc sống cùng cô cho cô một tương lai, cũng không có em gái sống nương tựa lẫn nhau, dường như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thế giới của cô, Dụ Thiên Tuyết chỉ còn lại có chính cô, thế thôi.

Một mạch về đến dưới lầu phòng thuê, đầu tiên Dụ Thiên Tuyết cảnh giác nhìn chung quanh một chút, sau đó mới từ từ đi tới mở cửa.

Có bài học kinh nghiệm lần trước, cô nhất thiết phải cẩn thận, vạn nhất gặp phải lưu manh thì xong đời.

Mấy ngón tay mò mẫm trong túi xách, ngoài bóp tiền và điện thoại di động thì không còn gì nữa, Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc, khó tin cúi đầu nhìn vào bên trong, lại phát hiện căn bản là không có, không tìm được gì nữa, cái chìa khóa của cô đâu? !

Tìm khắp người một vòng mới xác định thật sự không có, cô cau mày, cảm thấy có cái gì không đúng, rõ ràng là buổi sáng còn có ở đó.

Một bóng dáng mảnh khảnh xinh xắn, lúng ta lúng túng đứng ở trước tòa nhà lớn, bóng dáng cô độc mà buồn tẻ, Dụ Thiên Tuyết cố sức nhớ lại cũng nghĩ không ra, nhìn qua phòng chủ cho thuê nhà thì cửa cũng đang đóng chặt, cô cũng không muốn đi vào.

Màn đêm dần buông xuống, Dụ Thiên Tuyết chậm rãi ôm vai ngồi tại cửa ra vào, ngơ ngác sững sờ nhìn bốn phía.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chủ nhà không về cô phải ngồi ở chỗ này cả đêm?

Đêm hơi lạnh, thậm chí có sương mù nhẹ rơi xuống, cái áo hơi mỏng của cô ướt nhẹp, Dụ Thiên Tuyết ôm mình chặt hơn nữa, bỗng nhiên rất muốn biết Nam Cung Kinh Hiên đang làm gì, không phải anh nói để cho cô làm phụ nữ của anh sao? Hiện giờ cô không vào nhà được, không có chỗ để đi, anh có bỏ mặc hay không?

Hàng mây thanh tú hơi cau lại, Dụ Thiên Tuyết không biết tại sao bỗng nhiên mình lại nghĩ như vậy, một cái giặt mình phản ứng kịp, kinh ngạc mà khuất nhục, ‘Chát’ một tiếng, cô tự tát vào mặt mình! Dùng âm thanh thanh thúy và đau nhức cảnh tỉnh bản thân không được tiện nghi như vậy! Dụ Thiên Tuyết, cô thật sự là vớ đầu mối hi vọng xa vời người đàn ông kia sẽ quan tâm! Anh là cảm thú, cảm thú cảm thú cảm thú! Bằng không làm sao lại bức cô đến cùng đường bí lối chỉ có thể làm tình nhân của anh? !

Trong mắt long lanh nước mắt, Dụ Thiên Tuyết đưa 2 tay lên che mặt của mình, trong lòng đau đớn mà chua xót khổ sở.

Tiếng chuông điện thoại di động êm ái vang lên.

Dụ Thiên Tuyết lau sạch nước mắt, lấy điện thoại di động ra nhìn, khi nhìn tới mấy chữ ‘Đại hôn đàn Nam Cung’ cô do dự một chút, muốn ngắt đứt thì chợt nhớ tới ánh mắt như muốn giết người của Nam Cung Kinh Hiên, tay cô run lên vẫn là bấm nút nghe.

“Ở chỗ nào?” Nam Cung Kinh Hiên lười nhát hỏi.

Dụ Thiên Tuyết vừa định trả lời thì hàng mây thanh tú chậm rãi nhú lên, cô đột nhiên hỏi: “Chìa khóa nhà của tôi là anh lấy à?”

“Cái gì?” Nam Cung Kinh Hiên thân nhiên hỏi, trêu chọc cô như ngày thường.

“Chìa khóa của tôi, tôi luôn luôn để trong túi xách đó!”

Nam Cung Kinh Hiên kiêu căng tự tin, trong đôi mắt tràn đầy vẻ mập mờ, xe ưu nhã lượn một đường vòng cung: “Tôi quăng.”

Dụ Thiên Tuyết mở to hai mắt: “Anh.....”

“Nam Cung Kinh Hiên, anh có bệnh sao? ! Đó là chìa khóa nhà của tôi, tại sao anh lại quăng bỏ!” Hai gò má cô đỏ bừng, cảm thấy người đàn ông này thật sự là ăn no không có chuyện làm!

“Sau này em khỏi cần trở về cái phòng thuê đó, trả đi!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng ra lệnh, đôi môi mỏng khiêu gợi dán sát cái điện thoại di động màu đen hình giọt nước, cảm giác bị áp bách xuyên thấu qua điện thoại di động quanh quẩn Dụ Thiên Tuyết: “Em lại về đó có đúng không? Cô gái đáng

chết, em cứ khẳng khẳng không nghe lời như vậy phải không? !”

Đầu óc của Dụ Thiên Tuyết hỗn loạn, ghen đỏ mặt nhìn không được kêu to vào chiếc điện thoại di động: “Nơi này là nhà tôi! Nam Cung Kinh Hiên, đến cùng là anh muốn làm cái gì? !”

“Tôi nói lại một lần nữa, trả đi!” Nam Cung Kinh Hiên nói rõ ràng từ chữ, hờ hững ra lệnh: “Phụ nữ của tôi, không thể ở chỗ lung tung lộn xộn như cái phòng rách nát mưa dột đó! Đứng yên ở đó đừng nhúc nhích tôi đi đón em, nhớ kỹ đừng có đi đâu, tôi đến mà không thấy em nhất định chết với tôi!”

Nói xong anh liền cúp điện thoại di động.

Dụ Thiên Tuyết nghe tiếng ‘Tút tut tut’ trong điện thoại, cuống cuống lo lắng lại không biết phải làm sao!

Cô cắn chặt cánh môi, cầm điện thoại di động chậm chậm ôm lấy hai vai của mình, mép vấy bị gió thổi nhẹ lướt qua mắt cá chân, quả thật cô không biết không ở nơi đây cô còn có thể đi đâu? Người đàn ông này, có phần quá bá đạo rồi!

Không lâu sau, ‘Xoạt’ một chiếc Lamborghini dừng trước mặt cô.

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết có sự oán hận.....Tên khốn kiếp này, không phải đã rời khỏi công ty từ sớm rồi sao? Thế nào bây giờ lại xuất hiện!

“Không bỏ được tôi có đúng không?” Nam Cung Kinh Hiên ưu nhã bước xuống xe, tay rút trong túi quần, kiêu căng nhìn cô.

“Anh trả lại chìa khóa cho tôi, tôi chỉ ở đây, chỗ khác tôi không đi!” Dụ Thiên Tuyết khề hít một hơi kiên định nói.

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, đi qua, cô cảnh giác chân bước lùi về phía sau, trong khi ánh mắt cô trốn tránh thì bị anh túm lấy cổ tay, một tay kéo cô ôm vào trong ngực: “Đến bây giờ vẫn còn không biết thân phận của em hay sao? Tôi tôi nói cho em biết! Làm phụ nữ của tôi chỉ có một điều duy nhất, tôi nói cái gì thì em làm cái đó, kêu em đứng trước mặt tôi coi hết em cũng phải làm, nghe chưa? !”

Dụ Thiên Tuyết quay mặt trốn tránh hơi thở nóng hổi của anh phả lên mặt cô, lúc nghe được câu cuối cùng thì không nhịn được mở to hai mắt, đôi môi run rẩy: “Anh.....Anh quả thật vô sỉ! !”

“Vô sỉ cái gì? Dụ Thiên Tuyết, em không được quên là chính em đã đồng ý! Có em ở trước mặt tôi không hường dụng, em cho là tôi ngốc à? !” Nam Cung Kinh Hiên cường thế bóp chặt mặt cô không để cho cô động đậy, lạnh giọng nói.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, đôi mắt ngân ngấn lệ quật cường nhìn anh chăm chăm.

Người đàn ông này hẳn sẽ không thật sự biến thái như vậy đi, thích dùng đủ loại đủ kiểu phương pháp ghê tởm để chơi đùa phụ nữ chứ? !

“Em đang nghĩ cái quái gì!” Nam Cung Kinh Hiên nhú mày, bóp chặt mặt cô không cho cô thất thần.

Dụ Thiên Tuyết hít thở mong manh, cắn môi chần chừ nhìn anh, nhẹ giọng khàn cầu: “Yêu cầu khác tôi sẽ suy tính lại có đáp ứng anh hay không, nhưng anh không có lý do gì lấy đi chìa khóa của tôi ép tôi rời khỏi nơi đây, tôi chỉ thuê có căn phòng này, anh cho rằng tôi còn có chỗ khác để đi sao? ! Nam Cung Kinh Hiên, khuyên anh phải có lòng khoan dung, tôi không muốn không nhà để về, anh đừng náo loạn được không? !”

Cô cau mày nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn có biểu cảm điềm đạm đáng yêu.

Trái tim của Nam Cung Kinh Hiên bị câu ‘Không nhà để về’ làm cho xúc động, trong đôi mắt thâm thúy cháy bỏng ngọn lửa, ôm chặt cô, nói thật nhỏ: “Cái phòng này cũng không phải là nhà của em! Em mò mẫm lén lút cái gì?”

“Ở trong đó có tất cả mọi thứ của tôi! Ba mẹ để lại cho tôi, Tiểu Nhu đã từng dùng qua, hồi ức mấy năm nay chúng tôi ở chỗ này, bên trong cái gì cũng có, tôi lại không muốn đi!” Dụ Thiên Tuyết kêu lên, hi vọng có thể giành được sự thông cảm của anh.

“Vậy thì đòi tất cả đi qua!” Nam Cung Kinh Hiên nhú mày: “Nhà Nam Cung lớn như vậy, không phải ngay cả em cũng nuôi không nổi, em nói em lén lút tôi để cho em đòi tất cả đi qua! Em còn lén lút cái gì, nói!”

Dụ Thiên Tuyết nghe lời anh nói thì từ từ trừng to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi.

“Anh.....Anh để cho tôi đến ở nhà Nam Cung?”

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, giọng nói ám ảnh: “Ừ! Em cực kỳ may mắn, Dụ Thiên Tuyết, cho tới bây giờ tôi chưa hề đưa bất kỳ người phụ nữ nào về biệt thự nhà Nam Cung, lại càng không để ý bọn họ ở đâu, đừng hòng mơ tưởng! Em khỏi phải cảm kích tôi, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được, đừng phản kháng!”

Hơi thở của Dụ Thiên Tuyết mong manh, nhớ lại toàn bộ những chuyện ở nhà Nam Cung, chậm rãi lắc đầu, càng lúc càng chống đối, nhú mày giằng co: “Không, tôi không đi, tôi không muốn đến nhà anh!”

“Cả nhà các người đều là ác ma, tôi không muốn tới đó, tôi cũng không muốn gặp lại bọn họ, tôi không muốn!”

Nam Cung Kinh Hiên chau mày càng lúc càng sâu, không biết tại sao cô bỗng nhiên chống đối như vậy, nhưng chính là quyết định của anh từ trước đến giờ đều không có biện pháp thay đổi, vài động tác đã chế ngự được cô, nhìn trong mắt cô rung rung nước mắt anh có cảm giác không giải thích được, cúi đầu nói: “Không thể thuận theo em được!”

Dưới trời đêm, Dụ Thiên Tuyết vẫn liều mạng chống cự, vừa bắt đầu coi như Nam Cung Kinh Hiên còn kiên trì nhẹ giọng dọa dẫm cô, nhưng sau đó càng lúc càng không có kiên nhẫn, bấm đầu cổ tay cô găm nhẹ túm cô lên xe, nhìn bộ dáng cô đau đến cắn môi anh cũng đau lòng, nhưng cô gái này.....Làm sao lại không nghe lời như thế này!

“Em không phản kháng sẽ chết phải không? Đáng chết, Dụ Thiên Tuyết, tôi thật sự muốn bóp chết em, sao mỗi lần muốn đối xử tốt với em một chút thì em đều cấu kinh, ầm ỉ!” Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt lấy bả vai của cô ấn cô lên ghế lái phụ, lửa giận ngút trời: “Gây nỡ tôi liền chở em ra bờ sông bỏ em lại đó!”

[1]: Băng thiên tuyết địa = Trời băng đất tuyết

[2]: Tàng long ngoạ hồ = Rồng núp hồ nằm

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tôi Nay Không Cần Thiết Nhịn Nữa

Lòng ngực của Dụ Thiên Tuyết phập phồng kịch liệt, trong mắt là sự thống khổ, lắc lắc đầu: “Không phải tôi ầm ỉ, tôi chỉ là không muốn đến nhà anh, tôi thật sự không muốn đi!”

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên xanh mét, kéo dây an toàn qua nịt người cô trên ghế lái phụ, thấp giọng chửi rủa một câu, đóng cửa xe ‘Sầm!’ một tiếng, đi vòng qua bên kia ngồi vào xe, anh lạnh lùng nói: “Em thật sự không xứng vào cửa nhà Nam Cung! Nhưng hôm nay tôi thích dẫn em lên phòng của tôi, em trốn không thoát!”

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, xe bỗng nhiên chuyển động, càng lúc càng thống khổ muốn mở miệng giải thích, nhưng căn bản không có biện pháp nói cho anh hiểu!

Bóng đêm mập mờ, tràn đầy ý vị nguy hiểm

Dụ Thiên Tuyết không biết đây là lần thứ mấy bước vào cửa chính nhà Nam Cung, tay của cô bị Nam Cung Kinh Hiên nắm thật chặt, đôi mắt trong suốt nhìn biệt thự to lớn trước mặt, trong đầu có một suy nghĩ khác thường ‘Cô không thích xa xỉ phung phí như vậy, thật sự, một chút cũng không thích.’

“Đừng có bộ dạng thâm cừu đại hận như thế, nhìn sẽ để cho người ta ghét!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

Dụ Thiên Tuyết ngẩng khuôn mặt nhấc lên nhìn anh, ánh mắt trong veo như nước: “Anh có thể không nhìn, tôi không muốn tới đây, là anh cứng rắn kéo tôi tới.”

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh: “Điểm này khỏi cần em nhắc nhở tôi!”

“Không, hơn nữa còn phải nhắc nhở anh nhớ cho kỹ.” Dụ Thiên Tuyết nghiêm túc nói, biểu cảm rõ ràng thông suốt không có ý tứ nói đùa một chút nào: “Chờ một lát đi vào trong cũng mời anh ăn ngay nói thật, tôi thật sự là không muốn đến đây, anh hãy nhớ kỹ.”

Nói xong cô thể nhưng tránh ra tay của anh, đi thẳng tới hướng phòng khách sáng trưng đèn đuốc.

Đây là nơi làm cho cô nhục nhã, tới nay cô không cách nào trốn tránh, đành phải quay lại nghiêm nghị đối mặt.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, chậm chạp, kiên định, đứng lại giữa phòng khách sáng trưng, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: ddlequydon

Nam Cung Dạ Hi đang đọc sách kiến thức dưỡng thai, mày chau thật chặt, thấy bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp đó nhất thời không kịp phản ứng, đến lúc phản ứng kịp thì trợn to hai mắt, cả buổi mới nói ra lời: “Dụ Thiên Tuyết.....Cô còn dám tới? !”

Cô gái xinh đẹp tản ra khí chất cách biệt lạnh nhạt, chẳng qua là lẳng lặng đứng thẳng, không nói một lời.

Bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên cao lớn chậm rãi đi tới từ phía sau lưng cô, vẻ mặt lạnh lùng, đưa tay nắm bàn tay mềm mại của cô, thản nhiên liếc mắt nhìn Nam Cung Dạ Hi một cái: “Đọc sách!”

Nam Cung Dạ Hi chấn kinh cả người, trong đầu ong ong, rõ ràng nhớ ngày đó ba đã cảnh cáo, tuy nhiên, bây giờ nhìn anh trai dặt dẹo tay tiện nhân này

nghe ngang đi vào thì nổi trận lôi đình, nhưng cô ta vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ như trước! Hiện giờ ba và Trình Dĩ Sinh đều không có ở đây, không chiếm được tiện nghi gì!

“Dụ Thiên Tuyết, cô đợi chút, sao cô còn dám tới nhà Nam Cung chúng tôi? ! Anh trai, đến cùng là anh để cho cô ta tới đây làm cái gì? !” Nam Cung Dạ Hi đè xuống cơn tức, chất vấn người đàn ông mỉa mai hoặc tuần lảng trước mặt.

“Em cứ đọc sách của em, những chuyện khác không cần lo.” Nam Cung Kinh Hiền vẫn lôi kéo tay Dụ thiên Tuyết không buông ra, nhũn nhũn nói: “Anh coi như ghét Trình Dĩ Sinh cũng không có ngày ngày hầm hừ kêu em nhanh chóng ly hôn với cậu ta, em cũng giống vậy, tự chăm sóc bản thân cho tốt là được, đừng xúc nổi như vậy, ảnh hưởng đường thai.”

Nam Cung Dạ Hi kinh ngạc nghe anh trai nói, vẻ mặt dần dần đỏ lên giận dữ, nắm chặt lòng bàn tay, nhưng lửa giận không giảm bớt chút nào, cô ta không có cách nào phản bác, đơn giản là nghe thôi cũng đã chán kinh rồi, cô ta và Trình Dĩ Sinh là quan hệ như thế nào? ! Anh trai và tiện nhân Dụ Thiên Tuyết này có quan hệ gì? ! Tại sao anh trai có thể đánh đồng họ như nhau!

Cô ta không nói lời nào nữa, giận tới cực điểm nhưng trái lại cười to lên, đè ép lồng ngực phập phồng dữ dội, khiêu khích nói: “Tốt, Dụ Thiên Tuyết, cô cứ vui vẻ ở lại trong này cho tôi! Cô có giỏi thì nán lại 2 ngày, ngày ngốc không nổi thì tự mình xéo đi, cho tới bây giờ nơi đây chưa từng hoan nghênh cô!”

Dụ Thiên Tuyết nhớ rõ 2 cái tát tai hung hăng lần trước, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng không sợ hãi nhìn cô ta.

“Tôi cũng vậy rất ghê tởm nơi này, nhưng không có cách nào tôi đành phải tới, cô cũng thấy đó, đây không phải là chủ ý của tôi.” Ánh sáng trong đôi mắt cô lưu chuyển, khinh ngôn tề ngữ [1], lại bao hàm châm chọc.

Những lời này đồng thời chọc giận hai người, Nam Cung Dạ Hi giận đến muốn bẻ phổi, bàn tay của Nam Cung Kinh Hiền đang nắm tay cô cũng đột nhiên siết chặt, như sắp bóp nát xương của cô!

“Tôi sẽ khiến cho em biết cái gì gọi là thân bất do kỷ, Dụ Thiên Tuyết, đừng tưởng rằng tất cả mọi chuyện là do tôi đang ép em! Cô gái, tôi sẽ để em thấy được ở trên giường em có bao nhiêu phóng túng!” Nam Cung Kinh Hiền đè thấp giọng, lạnh lùng nói bên tai cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết trắng bệnh, cô muốn né tránh, thế nhưng anh lại siết chặt tay của cô, lời cô đi càng nhanh hơn.

Ban đêm thế này.....Cô không không muốn! !

Thừa dịp Nam Cung Kinh Hiền đi tắm, Dụ Thiên Tuyết lấy phép nhờ người giúp việc thu dọn phòng khách bên ngoài cho cô ở, cô không muốn trở lại phòng của Nam Cung Kinh Hiền, trên chiếc giường lớn nơi đó có sự khuất nhục và thống khổ nhất của cô, cô không muốn nhớ lại, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không muốn.

Nam Cung Kinh Hiền tắm rửa xong đi ra ngoài, tóc trên trán nhỏ nước từng giọt, nhìn hết sức gợi cảm.

Cơ thể nam tính nóng hôi hổi, bùng bùng phản chấn sức lực, cơ bụng mấp mòi dưới ánh đèn sáng mê ly mỉa mai.

Dụ Thiên Tuyết ở trong phòng khách vừa trải drap giường vừa nhẹ giọng tán gẫu với người giúp việc.

“Dụ tiểu thư, thiếu gia chưa hề cản dặn chúng tôi để cô ngủ ở phòng khách, như thế này có khiến thiếu gia không hài lòng hay không?”

Trên mặt Dụ Thiên Tuyết nóng như bị phỏng, đề phòng, lắc đầu nói: “Tôi và anh ấy lại không có quan hệ gì, ngủ chung ở trong một căn phòng không quá kỳ lạ rồi sao? Tôi sẽ ngủ ở đây, không có vấn đề gì.”

Người giúp việc hơi há miệng, muốn nói gì đó lại nuốt trở vào, cười yếu ớt nói: “Có điều là thiếu gia đối với Dụ tiểu thư thật tốt, cho tới bây giờ thiếu gia cũng không có đưa phụ nữ về biệt thự, tiểu thư, cô có biết lão tiên sinh mới đây cũng ở chỗ này, qua một thời gian ngắn lại về nước, chỉ có phụ nữ mà thiếu gia quan tâm thì cậu ấy mới dẫn về nhà chứ!”

Dụ Thiên Tuyết nghe đến thì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thấu lờ mờ, rõ ràng đỏ mặt xấu hổ, càng thêm mê ly hơn nữa, động tác cũng từ từ chậm lại, nghĩ thế nào lại bối rối nói như đối phó.

“Anh ấy đối với tôi mới không tốt.” Dụ Thiên Tuyết trả lời: “Cô không nhìn thấy bộ dạng anh ấy phách lối khi dễ người khác, muốn bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu đáng sợ! Tôi hiểu rất rõ rồi!”

Người giúp việc chỉ cười không nói.

“Em hiểu cái gì?” Giọng nói hàn lạnh bức người của Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi truyền đến, kèm theo là hơi thở nóng hổi hập, anh cúi người chống tay xuống giường, chặt chẽ vây lấy cô gái nhỏ bên dưới.

“Thiếu gia.” Người giúp việc kinh sợ đứng dậy, vội vàng thưa.

Tim của Dụ Thiên Tuyết chấn động mạnh một nhịp! Mấy ngón tay mảnh khảnh níu chặt drap giường, quay đầu ra sau nhìn anh, suýt nữa bị khát vọng

cháy bỏng mê ly trong đáy mắt anh kéo chìm vào địa ngục, cô khản trương quay đầu lại, nhẹ nhàng hít một hơi nghiêm túc nói: “Không có việc gì, tôi ở chỗ này đã thu xếp ổn thỏa rồi, cảm ơn anh đã tạm thời thu nhận tôi, tôi sẽ không ở luôn nơi đây, ngày mai tôi sẽ đi tìm phòng.”

Nam Cung Kinh Hiên hôn giận trong lòng, đè thấp cơ thể ôm chặt cô, cúi đầu hôn vành tai của cô: “Đừng đơn giản quyết định, cô gái! Chính thân thể của em cũng đã không phải là của em nữa, em còn muốn làm chủ cái gì, hả? Ngốc.....”

Lòng ngực nóng bỏng của anh dán sát sau lưng cô, cánh tay màu mật ong ôm cô chặt chẽ, cũng không để ý có người giúp việc ở đây, bàn tay anh du động hung hăng nhào nặn, mò mẫm lên bộ ngực đầy đặn nở nang của cô, rất sung mãn xúc cảm, bóp nắn mấy cái, khao khát hận không thể xé rách quần áo của cô mạnh mẽ xò xuyên qua cơ thể cô, chiếm hữu cô! Cái ý nghĩ này anh cố nén nhịn quá lâu, tối nay không cần thiết nhịn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Một Tháng, Tôi Phải Từ Bỏ Em

Dụ Thiên Tuyết hoảng hồn giật nảy mình, cả người đều bị anh giam cầm từ phía sau lưng, trái tim của cô nhảy loạn thành thịch, tựa hồ cũng có thể đoán được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng mà.....Ở chỗ này? Nhà Nam Cung?!! Cô không muốn!

Hai bàn tay nhỏ bé vội vàng bắt lấy hai bàn tay đang gây sóng gió trên ngực mình, sắc mặt của Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, đôi mắt trong trẻo lộ vẻ khẩn trương cực độ: “Không được! Nam Cung Kinh Hiên, anh.....Anh chú ý một chút! Không nên loạn phát tình bừa bãi!!”

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu thở dốc phả ra hơi nóng hầm hập, hôn hít gò má trắng nõn đã ửng hồng của cô, lười biếng liếc qua người giúp việc nói: “Ra ngoài, cấm đi vào, lầu hai này không cần các người ở đây, nghe rõ chưa?”

Gương mặt của người giúp việc nhanh chóng đỏ lên, chột tình ngộ gấp rút cầm lấy drap trải giường đã thay và những vật dụng khác: “Dạ, tôi.....Tôi đi ra ngoài, thiếu gia!” Nói xong quay người chạy trời chết ra ngoài.

“Nam Cung Kinh Hiên, anh dẫn tôi về đây chính là vì để làm việc này hay sao?!” Dụ Thiên Tuyết xấu hổ và giận tới cực điểm, đôi mắt long lanh trong suốt, cố gắng tránh né khát vọng nóng bỏng cơ hồ như thiêu đốt của anh.

“Em có ý kiến?” Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, đưa tay kéo áo sơ mi của cô, một bên vai của cô lộ ra, hơi thở nóng bỏng phả ra triền miên kịch liệt: “Thời điểm tôi muốn em đương nhiên là dẫn em về chỗ của tôi, chẳng lẽ em muốn ở bên ngoài, hửm?”

“.....” Cả người Dụ Thiên Tuyết run rẩy, không biết vì sao khi đôi môi của anh lướt trên da thịt lại có cảm giác mãnh liệt như thế, đầu óc cô ong ong tác hưởng, toàn bộ lời nói cũng bị bức bách trở vào bụng một chữ cũng không phát ra được, tay cô nắm chặt drap giường run giọng nói: “Nam Cung Kinh Hiên, anh chậm một chút được không? Căn bản là tôi chưa thích ứng làm phụ nữ của anh phải như thế nào, anh cho tôi chút thời gian có được hay không? Nếu như anh có nhu cầu hẳn là có rất nhiều người có thể thỏa mãn anh, tôi.....Kỹ thuật của tôi không được giỏi anh đi tìm người khác đi!”

Cô đỏ mặt khấn cầu, trong mắt là sự sợ hãi, cô chưa từng quên hai đêm kia bị anh chiếm hữu có bao nhiêu là đau nhức, cảm giác xé rách như xò xuyên qua thần trí của cô, toàn thân đều như bị nghiền ép đau buốt, nước sôi lửa bỏng, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Nam Cung Kinh Hiên nghe cô nói xong quả thật muốn nổi điên, gương mặt tuần tuần ghen hồng, chính là bị câu sau cùng của cô làm cho cười gằn, một tay kéo cô quay qua đối mặt với mình, hai tay anh chống trên giường, hơi thở nóng như lửa vẫy vào chớp mũi cô: “A.....Em không biết phụ nữ thông minh chính là ngoan ngoãn nằm trên giường rồi tách chân ra thôi sao! Em không cần kỹ thuật, Dụ Thiên Tuyết, hôm nay tôi muốn cho em biết có phải lần nào cũng là bị tôi cưỡng bách hoan ái hay không, hôm nay tôi sẽ làm cho em chủ động, em chờ đó mà coi!”

Trong đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết có nông nông sâu sâu kinh hãi, lại bướng bỉnh nhìn anh chăm chăm, giọng nói trong trẻo từng chữ rõ ràng: “Anh đừng nằm mơ! Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng tự nguyện qua, có phải cưỡng bách hay không chính anh rõ nhất, không cần tôi nhắc nhở! Tại bữa tiệc ngày đó, nếu không phải anh ép buộc mang tôi về đây, tôi tuyệt nhiên cũng sẽ không có dây dưa cùng anh! Thời điểm đó anh thế nào không suy nghĩ một chút coi tôi có tình nguyện hay không?!! Có phải rất đau hay không?!! Cái tên khốn kiếp này!”

Cô nói xong liền kích động, nhớ tới ngày đó say rượu bị anh đưa về nhà Nam Cung, điên cuồng tàn sát giày vò cả đêm, cô sợ đến toàn thân run rẩy, trong mắt là lửa giận và sự oán hận, nước mắt dâng trào kịch liệt.

Lại một lần nữa bị đâm đau, Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô chăm chăm, gương mặt tuần tú đỏ lên không phản bác được, thở gấp lạnh lùng buông cô ra, tức giận nói: “Với phụ nữ bướng bỉnh như em thì không cần phải rõ ràng! Tóm lại bây giờ lần đi tắm cho sạch sẽ, tôi không thích đụng chạm phụ nữ bản thủ dơ dáy! Còn nữa.....Đừng có quên lần này là em vì Dụ Thiên Nhu mà chính miệng đáp ứng tôi đó, bản không nổi cũng khỏi cần nói điều kiện với tôi! Hừ!”

Bàn tay anh bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khinh miệt mà hồ hững thoảng nở nụ cười, rồi lại lạnh lùng buông cô ra.

“.....” Dụ Thiên Tuyết ngã trên giường, tay vịn hộp tủ ở đầu giường để ổn định thân thể, cô cắn chặt môi, chua xót mãnh liệt dâng lên trong lòng, không sai, cô đã đáp ứng rồi, đó là cách duy nhất để cô có thể cho Tiểu Nhu ra nước ngoài! Ủ, Dụ Thiên Tuyết, mày đã bán, mày đã sớm bán thân còn ở đây giả

bộ trong trắng trinh khiết cái gì nữa?!

Giống như bị một bạt tay hung hăng tát lên gò má, đầu óc của Dụ Thiên Thiên ong ong tác hừng, lau nước mắt đứng lên đi về phía phòng tắm, đây chính là con đường cô đã lựa chọn, coi như có quỷ gỏi cũng phải đi cho đến cùng!

Tiếng nước chảy róc róc, không lớn, lại đủ để trừu chọc khiêu khích thần kinh người khác.

Nam Cung Kinh Hiên tựa người vào đầu giường nhìn tài liệu, nhưng từ đầu đã không đọc nổi, quăng tài liệu sang một bên, mặt lạnh lùng đi qua vịn tay nắm cửa, lại phát hiện cô gái đáng chết kia vậy mà đã khóa cửa từ bên trong!

Hừ!

Đôi mắt sâu xa của anh rõ ràng cháy bỏng, tóc trên trán anh ánh sáng, bước thối lui quay về, chờ lát nữa cô ra ngoài sẽ dọn dẹp cô!

Mãi cho tới khi tắm xong, Dụ Thiên Tuyết mới phát hiện trừ khăn tắm để cô quần người ra thì cái gì cũng không có, vừa mới đắm chìm trong khổ sở vậy nên quên mất không mang theo đồ ngủ vào! Hơn nữa hiện tại cô vẫn đi chân không trong phòng tắm, cả người tỏa ra hơi nước và thom ngát sữa tắm, không còn cách nào, chỉ có thể lấy khăn tắm quấn kín thân thể.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để cho anh đi vào? Tên khốn kia hình như đã đuổi hết toàn bộ người giúp việc đi rồi!

Dụ Thiên Tuyết cắn môi đỏ mọng khê nguyên rứa, đi tới nhẹ nhàng vịn tay nắm cửa, nắm chặt khăn tắm nhìn về hướng giường ngủ, hít một hơi nói với người đàn ông cường tráng: “Tôi không có quần áo, anh có thể cho người đi lấy một hai bộ giúp tôi được không? Bất cứ quần áo gì cũng được!”

Nam Cung Kinh Hiên ngược lên, đôi mắt anh đen bóng như một cái hồ sâu thăm thẳm không thấy đáy.

“Tắm sạch rồi?” Anh ưu nhã đứng dậy, kiêu căng nhìn cô chăm chú, chậm rãi đi về phía cô.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi gât đầu một cái, nhìn anh càng lúc càng gần thì động tác bắt đầu sợ sệt, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt tay nắm cửa, nghĩ trước khi anh đi qua đây sẽ đóng cửa lại, không ngờ động tác của Nam Cung Kinh Hiên nhanh hơn, khi khe cửa chỉ còn lại nửa cm thì nháy mắt ‘Sầm!’ một tiếng, tay anh đã chống lên cánh cửa, hung hăng đẩy cửa phòng tắm mở ra, đưa tay chuẩn xác không sai lệch bất được cò tay tròn mịn trắng nõn của Dụ Thiên Tuyết, một phát mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực.

“Bây giờ còn cùng tôi chơi đùa, hửm?” Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu chống đỡ cái trán của cô, hơi thở hùng hực áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn, cô gái này, lúc để mặt mộc không trang điểm cư nhiên cũng xinh đẹp quyến rũ người ta thế này! Anh chìm đắm trong hương thơm thoang thoang tán mát ra từ người cô, quả thực không nhìn được, bỗng chốc le lưỡi liếm gương mặt của cô, ánh mắt như là đã thú muốn câu xé con mồi!

Dụ Thiên Tuyết giật nảy mình, cũng không dám động đậy, chỉ cảm thấy mình đang dán sát cơ thể anh, bộ dáng anh bây giờ giống như một con báo, nóng như lửa, khăn trương căng thẳng, vịn sức chờ phát động vùi lấp ở bên trong cơ thể mềm mại của cô, hung hăng nghiền nát cô!

“Anh.....Anh chậm một chút.....Tôi.....” Khuôn mặt tái nhợt của Dụ Thiên Tuyết ửng hồng không bình thường, sợ đến mức không dám chạm vào thân thể của anh, trải qua thống khổ ở hai lần trước khiến cho cô sợ muốn chết, cô sợ người đàn ông này bộc phát sức lực bùng bùng mạnh mẽ!

Trong cổ họng của Nam Cung Kinh Hiên phát ra thanh âm khát vọng, cúi đầu hôn lên mặt và cần cổ của cô, lung tung mà đói khát, thờ hờn hờn thô suyển nói: “Yên tâm, lần này tôi sẽ dịu dàng, không cần sợ như vậy!”

Nói xong anh bỗng Dụ Thiên Tuyết lên, nặng nề đè lên trên giường, trọng lượng của hai người làm chiếc giường lớn mềm mại lún sâu xuống, Nam Cung Kinh Hiên như hóa thân thành dã thú, trầm thấp găm gừ hôn cô lung tung, như cuồng phong mưa bão cuốn lấy thần trí cô, từ trán đến chóp mũi, từ gò má đến hõm cổ, sau cùng anh mới bùng mặt cô hung hăng bao trùm đôi môi đỏ tươi bóng mọng.

Say mê đắm đuối thế nhưng chưa đủ.

Dụ Thiên Tuyết vẫn còn sợ đến sắc mặt trắng bệch, tay gât gao nắm chặt drap giường không buông ra, bị anh hôn kịch liệt khiến toàn thân run rẩy, muốn tránh, bàn tay anh lại mạnh mẽ bóp chặt eo của cô, tuyệt nhiên không có mảy may trốn thoát.

Đêm như thế này, đã định trước khó có thể yên ả!

“.....” Dụ Thiên Tuyết đau ngâm lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, nhú chặt mày, ngay khi anh tiến nhập thì trong nháy mắt cứng ngắc đờ người.

Nam Cung Kinh Hiên vốn cho là cô đã chuẩn bị tốt, đã đủ động tình, lại không nghĩ rằng cô vẫn còn căng thẳng hồi hộp như vậy, chỉ có thể cố nén khát vọng của bản thân, mò hôi đầm đìa chống đỡ thân mình, một tát một tát chậm chậm tiến vào, cúi đầu liếm láp vành tai của cô, hơi thở hờn hờn thô suyển, giọng khàn khàn dịu dàng dụ dỗ cô: “Không nên chặt thế này.....Thả lỏng.....Em như vậy tôi cần bản không nhúc nhích được.....Ngoan.....”

Thần sắc của Dụ Thiên Tuyết mê loạn xinh đẹp đến rung động lòng người, vịn bờ vai anh đau đón nhú chặt mày, bị sự khát vọng và đau đớn tán loạn trong thân thể hù dọa, thần kinh căng thẳng của cô như bị một dòng nước ấm tách ra, đột nhiên thống đau cô ngâm lên một tiếng, vật trưởng nóng của anh đã hoàn toàn xuyên vào.

Nam Cung Kinh Hiên chưa bao giờ thử qua cảm giác đè nén khát vọng của mình như thế, đôi mắt thâm thúy đỏ hồng, động tác vẫn rất chậm, có lực mà

nhẹ nhàng muốn lấy lòng cô gái dưới thân, hơi thở thô suyền hỗn hển ở bên tai cô dụ dỗ, anh dụ dỗ dụ dỗ mãi đến khi cảm giác được cô cũng có cảm giác, lúc này mới nhẹ khép hai chân của cô lại hướng dẫn cô quần chặt hông của anh, thăm dò tìm tòi vào sâu hơn!

“Đừng.Chậm một chút.Anh chậm một chút.” Dụ Thiên Tuyết nghẹn ngào nắm chặt hai tay của anh, mấy đầu ngón tay nhọt nhọt bấu vào thịt của anh, trong mắt bỗng nhiên ứa ra nước mắt, rung rung khiến người ta thương tiếc.

Nam Cung Kinh Hiên đã sớm không còn nhẫn nại, kéo bàn tay nhỏ bé quàng lên lưng để cho cô ôm chặt mình, cô khó nhịn liền bấm vào trên tấm lưng rộng rãi rắn chắc của anh, Nam Cung Kinh Hiên cảm thụ được móng vuốt như con mèo nhỏ của cô, cảm giác trên lưng hơi đau rất, anh càng lúc càng bị kích thích và kích động, đôi mắt đỏ hồng hung hăng hôn cô, không để ý cô thống thanh giãy giụa in từng dấu ấn lên trên người cô, mắt không ché mạnh mẽ chạy nước rút.

“Chậm lại không được.Thiên Tuyết, ôm chặt!” Nam Cung Kinh Hiên thở gấp thô suyền gầm nhẹ, hơi thở nóng bỏng phun vào màng nhĩ cô!

Cô bắt đầu có thể cảm nhận được hoan ái tuyệt vời, quần chặt lấy anh, ở dưới thân anh run rẩy than nhẹ.....

Nam Cung Kinh Hiên nghe thanh âm kia quyến rũ tới cực điểm, sống lưng vọt lên từng đợt khuây khoả! Anh ngửa đầu hít sâu một hơi, gương mặt tuần tú đỏ lên, càng ác liệt xô xuyên nhanh hơn, trong lúc cô nức nở nghẹn ngào anh lên tiếng gầm nhẹ: “Dụ Thiên Tuyết.Em quả thật.Achl!”

Anh gần như điên cuồng, ra vào kịch liệt, làm cho người dưới thân không nhận được thét chói tai lùi về sau, bị anh túm trở lại ép vào trong ngực hung hăng hành hạ!

Đêm, trở nên cuồng loạn.

Dụ Thiên Tuyết không biết mình đã thoải mái quyết liệt lên đỉnh bao lâu, thanh âm đã khàn khàn, thân thể yếu đuối ướt mồ hôi dầm dề, giờ phút này Nam Cung Kinh Hiên lại hung hăng bóp bầu ngực no đầy mẫn cảm của cô, cô run rẩy co giật hết lên một tiếng, nghênh đón một vòng điên cuồng đoạt lấy sau cùng của anh, hai người quần thật chặt cùng nhau, run rẩy kịch liệt bạo phát kích tình.....

Đêm đã quá khuya, Dụ Thiên Tuyết mồ hôi dầm dề, dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn bộc phát kích tình khiến người ta thương yêu, Nam Cung Kinh Hiên thở dốc chốc lát mới từ trên người cô rên lên một tiếng ôm cô vào trong ngực mà hôn, gương mặt tuần tú của anh ửng đỏ, mồ hôi nhીu lại, nếm không đủ yêu cũng không đủ, trước giờ không biết, thì ra là ra sức lấy lòng một cô gái có thể đạt được sự điên cuồng vui sướng đến như thế, thân thể của cô ướt mềm chặt khít, như một đóa hoa chậm rãi nở rộ trong lòng anh, mặc anh đòi lấy thương yêu, cảm giác kia thế nhưng tuyệt vời khoái hoạt khiến cho anh phải điên cuồng.....

“Tiểu Nhu.” Dụ Thiên Tuyết run run kêu lên, trong hôn mê rơi nước mắt, thân thể mệt mỏi bần rùn tột cùng từ từ cuộn mình lại, dựa sát vào thân thể ấm áp của anh.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô co rút vào trong lòng mình, trái tim không tự chủ được mà rung động, trong lòng mơ hồ nhói đau!

Cúi đầu thờ dài ôm cô vào lòng, hơi thở nóng bỏng của Nam Cung Kinh Hiên vẩy vào khoe môi ngọt ngào của cô, giọng nói ám ách: “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.Yên tâm, hửm? Đừng khóc nữa.....”

Người thân duy nhất cứ như vậy rời đi, anh có thể hiểu tâm tình của cô, giờ phút này đã mê mang mới bộc lộ ra sự yếu đuối của cô, cô gái này, quả nhiên chỉ có thời điểm giằng co cùng anh mới bình tĩnh như thế kia!

Chẳng qua là sự đau đớn và thương tiếc trong lòng anh tại sao lại mãnh liệt đến như vậy?

Nam Cung Kinh Hiên chậm chậm cau mày, cố nén để cho mình không suy nghĩ nữa, nhưng vẫn là nhịn không được ôm cô thật chặt, giống như hai đứa trẻ sinh đôi dính nhau không muốn rời khỏi thân thể ấm áp của cô, anh vẫn chặt chẽ bá chiếm chưa rút khỏi bên trong cơ thể cô, cúi đầu kêu rên, triền miên mà dụ dỗ hôn cô, đến tận lúc cô thôi run rẩy khóc thúc thít, co rút trong ngực anh ngủ thật say.

Chết tiệt.....Cô bắt quá chỉ là phụ nữ anh đoạt lấy để tiết dục mà thôi, anh, Nam Cung Kinh Hiên sẽ không hăm sâu vào!

Nhưng không có cách nào, anh đã bắt đầu không nhận được mà thương yêu cô.....

Một tháng, Dụ Thiên Tuyết, tôi phải từ bỏ em!

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên thầm chửi rủa, gương mặt tuần tú lộ vẻ mê ly mị hoặc, thân thể cũng hơi mệt mỏi, ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ.

Rạng sáng ở sân bay, chuyến bay chở hành khách từ từ đáp xuống đường băng, dấy lên một trận gió không nhỏ.

Không khí lạnh thấu xương, một bóng dáng xinh đẹp mặc trên người cái áo khoác tinh xảo màu xanh lục, cô kéo va li hành lý đi ra, đôi mắt trong trẻo thoáng nhìn phong cảnh bên ngoài, vẫn là nơi chốn quen thuộc, chẳng qua là trước mặt có chút bờ ngõ mà thôi.

“La tiểu thư, tôi đã tới.” Phía sau lưng cô, hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh tiến tới gần.

La Tinh Uyển nhìn người đó một cái, đưa va li hành lý trong tay cho anh ta, nở nụ cười ngọt ngào: “Cám ơn.”

“La tiểu thư là về nhà trước sao? Tiên sinh và phu nhân cũng không có thông báo trước, hiện tại thời gian quá sớm, chỉ có thể gọi điện thoại thông báo trước cho tiên sinh.” Lái xe phía trước nhẹ giọng hỏi.

La Tinh Uyển không nói lời nào, chỉ là liếc nhìn tin nhắn trên điện thoại di động của mình, có chút sững sờ mất hồn.

Làm sao cô lại không giữ được bình tĩnh như vậy, nhất thời kích động liền chạy về đây?

Điều này thật sự là không phù hợp với tính tình của La Tinh Uyển cô, gặp chuyện luôn trầm tĩnh quả quyết, không gì có thể lay động kế hoạch cô đã định.

Trong điện thoại lảng lảng có một tin nhắn, ký tên ‘Dạ Hi’, nội dung là: “Hôm nay anh trai đưa người phụ nữ kia về nhà, bọn họ ở trên lầu làm việc đó, thật ôn ào, chị Tinh Uyển, chị tán gẫu với em đi!”

Nội dung và mục đích rõ ràng như vậy, quả nhiên là phong cách của Nam Cung Dạ Hi.

Trong xe có chút lạnh, La Tinh Uyển kéo chặt áo khoác, đôi mắt trong suốt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhẹ giọng nói: “Đi biệt thự nhà Nam Cung, bác trai luôn luôn dậy sớm, hiện giờ hẳn là đang luyện thái cực quyền trong hoa viên mới đúng.” Cô nhẹ nhàng cười: “Chúng ta tới đó thăm viếng bác ấy trước.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Trầm Mặc Chính Là Cốt Khí Của Cô

Sáng tinh mơ sương mù dần tan, ánh sáng duy mỹ chói mắt dần lộ ra, chiếu rọi hoa viên nhà Nam Cung nhìn như tiên cảnh.

Nam Cung lão gia mặc một thân trang phục màu trắng đang chậm rãi đánh quyền, trong nhu có cương, bàn tay cùng lực đạo đều nắm vững vừa phải, vàng trần già dặn lộ ra sự tôn nghiêm, sáng sớm ở tại chỗ này, ông rõ ràng nghe được tiếng động nhỏ ở cổng chính, lại vẫn như trước làm như không nghe thấy tĩnh tâm mà uy nghiêm.

La Tinh Uyển bước xuống xe, liếc mắt nhìn cửa sổ quen thuộc đó, đứng yên lặng mấy giây.

Rèm cửa màu xanh nước biển bị gió lạnh thổi phập phồng, anh cũng không biết đóng cửa sổ để phòng ngừa cảm mạo, đôi mắt của La Tinh Uyển sáng lên mơ màng trong chớp lát, thu hồi tầm mắt cũng thu hồi nhớ nhung bận tâm trong lòng suốt hai năm ròng rã, bước chân chậm chậm ưu nhã đi về phía vườn hoa, có người giúp việc nhìn thấy bóng dáng của cô nhất thời ngạc nhiên đến không nói ra lời, La Tinh Uyển thoáng cười duyên phất phất tay với người giúp việc, ý bảo đừng lên tiếng.

Nam Cung lão gia vẫn đánh quyền đến khi khắp người hơi đỏ mồ hôi, tinh thần khỏe mạnh mới thu hồi động tác.

Cũng chỉ có hôm nay vận động như vậy mới có thể để cho ông buông lỏng toàn thân một chút, bàn tay già nua của ông mạnh mẽ nắm giữ sản nghiệp khổng lồ của dòng họ, lật tay là có thể che trời, chuyện chung thân của con gái cũng phải bận tâm lo lắng, còn có thời gian nào để lòng ông được yên tĩnh? !

Cầm lấy khăn lông trong tay người giúp việc lau mồ hôi, Nam Cung lão gia nhíu mày hỏi: “Kính Hiền đâu?”

“Dạ tiên sinh, thiếu gia vẫn chưa thức dậy.” Người giúp việc nhẹ giọng nói.

“Hừ!” Nam Cung lão gia tức giận hừ lớn tiếng, trong đôi mắt là sự tàn bạo, tên tiểu tử kia càng lúc càng lớn mật, tùy tiện đưa người về nhà không nói, còn chơi đùa đến điên cuồng như thế, nếu bị nha đầu Tinh Uyển kia biết thì....

Nam Cung lão gia xoay người lại, hình như thấy được bóng dáng xinh đẹp đang cười yếu ớt, cho rằng mình hoa mắt, bưng tỉnh lui về sau, lúc này mới cười rộ lên: “Tinh Uyển! Trở về lúc nào? Sao lại đứng xa như vậy! Há?”

La Tinh Uyển đi lên phía trước: “Cháu đến đây được một lúc rồi, nhìn bác đánh quyền, vẫn còn đẹp trai như trước kia nha.”

“Ha ha ha ha.....” Nam Cung lão gia cười rộ lên: “Con bé này thật đúng là dẻo miệng, khen nghe bùi tai, bác còn tưởng là đã nhìn lầm người, không ngờ thật là cháu, đi vào phòng khách ngồi, vừa xuống máy bay sao?”

La Tinh Uyển cười yếu ớt gật đầu một cái: “Sân bay cách bên này tương đối gần nên cháu qua đây trước, và lại bác cũng thức dậy sớm, cháu cũng không cần lo lắng đến đây không có ai tiếp đãi mình.”

“Con bé này!” Tâm tình của Nam Cung lão gia rất tốt, chấp tay sau lưng đi vào phòng khách.

“Ngồi chuyến bay đường dài cũng rất khó chịu, cháu có mệt hay không? Muốn nghỉ ngơi trước một lát không, hay là muốn dùng bữa sáng cùng với bác?” Nam Cung lão gia hỏi.

“Cũng không phải mệt lắm, thời điểm cháu ở Paris cũng bận bịu suốt đêm suốt sáng, có thể ngủ một giấc trên máy bay còn cảm thấy rất thoải mái, hay là ăn điểm tâm đi, làm xong chưa? Cháu ở nước ngoài có học làm bữa sáng kiểu tây, nếu bác ngán món ăn ở đây cháu sẽ mạnh dạn xuống bếp làm một chút!” La Tinh Uyển cười áo khoác màu xanh lá cây xuống đưa cho người giúp việc, mỉm cười, khẽ nói.

“La tiểu thư, đã làm xong rồi, đến phòng ăn đi!” Người giúp việc nói.

“Ha ha ha, sau này có rất nhiều cơ hội, đi, cùng đi với bác!” Nam Cung lão gia nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cực kỳ tán thưởng, vỗ vỗ vai của cô, nụ cười cũng lộ ra vẻ uy nghiêm khiếp người.

Sáng sớm trong phòng khách có vẻ hơi náo nhiệt, Nam Cung lão gia sau khi nhìn cô đi vào thì sắc mặt từ từ lạnh xuống, quay qua nói với người giúp việc mấy câu, gương mặt già nua có dấu vết năm tháng lắng đọng, mang theo sự uy hiếp và khí thế mạnh mẽ đi vào phòng ăn.

Về mặt của người giúp việc khăn trương đi ra cửa, vội vã chạy lên lầu.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, trên chiếc giường lớn màu trắng đầy nếp nhăn, hỗn độn mà kiều diễm, người đàn ông có làn da màu mật ong đang nhắm mắt, bá đạo mà thâm tình ôm cô gái nhỏ trong lòng, cô vừa động dậy một chút thì hàng lông mày tuấn dật liền hơi cau lại, cánh tay thu chặt, không có một chút kẽ hở nào làm cho cô dán sát trước người anh.

Không khí hơi lạnh, Dụ Thiên Tuyết bị lạnh nên mơ màng tỉnh, theo bản năng hướng về nơi ấm áp mà dựa vào.

Nam Cung Kinh Hiên cực kỳ hưởng thụ cảm giác được cô ôm ấp yêu thương, mắt chưa mở ra, chỉ là bao bọc quanh cơ thể cô nhẹ nhàng hôn lên trán, một hồi lâu có phần không nhận được lật người bao trùm cô, hồ hấp chậm rãi, cúi đầu triền miên đôi môi kiều diễm ướt át, hàng lông mi dày rậm mở ra, thấy thân thể trơn mịn như ngọc trắng như tuyết, mắt anh nóng lên, cắn cắn cánh môi dưới ngọt ngào của cô.

Dụ Thiên Tuyết vô cùng mệt mỏi, bị anh vô độ đòi lấy như vậy mà tỉnh lại, đôi mắt trong suốt từ từ mở ra.

“Nam Cung Kinh Hiên.....” Cô oa oa kêu lên, trong mắt thoáng qua một tia e ngại, sáng sớm anh đã bùng bùng phần chân khiến cô run rẩy, như thế nào.....Anh làm sao mà mới sáng sớm đã phấn khích? !

“.....” Nam Cung Kinh Hiên dịu dàng hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, hương vị ngọt ngào làm cho anh thỏa mãn thờ dài, càng lúc càng cảm thấy chưa đủ, đưa tay xóc chiếc mềm mọng ngăn trở hai người lên, thân thể nóng hầm hập đè lên người cô, kể cả vật trường đại nóng bỏng kia cũng cọ sát mê neoh xâm nhập giữa hai chân mềm mại của cô.

Dụ Thiên Tuyết sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đôi mắt xinh đẹp trong suốt như nước chậm rãi tròn to.

“Nam Cung Kinh Hiên.....Đừng, tôi mệt quá!” Cô đưa tay ngăn cản anh, chưa thừa qua trạng thái vừa mới thanh tỉnh đã cùng anh làm loại chuyện này, hiện tại cô xấu hổ muốn chết đi được, chỉ muốn tránh khỏi giường thoát đi thật xa!

“Đợi lát nữa hãy mệt mỏi!” Giọng của Nam Cung Kinh Hiên thô cát găm nhẹ, cánh tay cường tráng hung hăng túm chặt cô, bởi vì là ban ngày nên nhìn thấy thân thể kiều diễm của cô càng thêm rõ ràng, mỹ lệ đến mức khiến cho anh hoàn toàn điên cuồng, bàn tay anh nắm hai tay của cô áp lên đỉnh đầu, đột nhiên thẳng lưng tiến thẳng vào nơi ẩm ướt mềm mại của cô!

“.....” Dụ Thiên Tuyết không kịp chuẩn bị, đau đến than nhẹ, ngửa cần cổ mảnh khảnh trắng như tuyết lên, giọng run run kêu lên: “Nam Cung Kinh Hiên, anh là cầm thú sao? ! Tôi rất đau.....Rất mệt mỏi, thật mà, anh đừng.....”

Trên gương mặt nhỏ nhắn của cô mơ hồ rung rung nước mắt, chỉ tiếc anh nghe được lại nhìn không thấy, thanh âm kia cũng chỉ kích thích anh càng thêm điên cuồng, đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên đỏ hồng, đúng lúc muốn hung hăng xô xuyên đi vào sâu hơn thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Ách!” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên ửng hồng, cảm thụ bị cắt ngang tệ đến muốn chết, anh gầm nhẹ: “Người nào!”

“Thiếu gia, cậu thức dậy chưa? Lão gia kêu cậu rời giường.” Người giúp việc gấp gáp nói.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nheo lại, không để ý lời nói của người giúp việc, tiếp tục cúi đầu hôn lên môi của Dụ Thiên Tuyết, cô tránh né, anh liền bung chặt mặt của cô hồi lâu để cho cô không nhúc nhích nữa, say mê thương thức hương vị của đôi môi đỏ mọng, tựa hồ như mỗi một lần đều rất khác biệt, tìm kiếm đầu lưỡi của cô, kiên nhẫn trêu chọc, anh thích chặn cho cô không thở nổi, hung hăng yêu thương mút lấy!

“Thiếu gia, thiếu gia cậu nghe chưa.....” Người giúp việc vẫn bám riết không tha.

“Chết tiệt!” Nam Cung Kinh Hiên bị âm thanh ồn ào kia làm cho tâm tình bức bối tới cực điểm, cố nén suy nghĩ muốn phát tiết dục vọng, từ trên người Dụ Thiên Tuyết lật mình xuống, ôm luôn cả eo cô để cô nằm ở trước người mình.

“Còn gõ nữa thì tôi cắt đứt chân của cô, cút xuống dưới cho tôi, ngay lập tức!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng gầm nhẹ, trong đôi mắt đỏ hồng hồng hiện ra chút sát ý.

Dụ Thiên Tuyết giống như động vật nhỏ dầm mưa ướt đẫm bị anh cưỡng chế ôm vào trong ngực, sắc mặt cô đỏ ửng, trong nháy mắt phản ứng kịp đây

anh ra, kéo drap giường qua che lại cảnh xuân của khuôn ngực kiều diễm, không muốn trần trướng trước mặt anh một chút nào!

“Sao anh còn không mau chóng đi xuống? Làm cũng làm xong rồi, anh còn muốn gì nữa? !” Không hiểu sao Dụ Thiên Tuyết hoảng loạn lên, mặt đỏ lên nhìn anh chằm chằm, tay khuôn trương cầm chặt drap giường rung giọng nói.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên đỏ hồng liếc nhìn cô, siết thật chặt vòng ôm, cười lạnh: “Nói đúng lắm, làm cũng làm xong, em còn xấu hổ cái gì, lúc này chơi trò lạt mềm buộc chặt có phải hơi chậm rồi hay không!”

Dụ Thiên Tuyết quơ lấy cái gối ôm sau lưng đập anh, rung rung nức nở nói: “Tôi không phải là gái điếm bán thân ngay cả một chút cảm giác cũng không có! Tôi không muốn lạt mềm buộc chặt với anh, anh muốn đủ rồi chưa, tôi có thể đi được chưa? !”

Suốt cả đêm, anh phát tiết cũng có thể đủ rồi, chung quy bọn họ cũng nên xóa bỏ toàn bộ mọi chuyện rồi chứ? !

Nam Cung Kinh Hiên đưa tay đỡ cái gối ôm, gương mặt tuần tú ngẹn hồng, nở nụ cười giễu cợt mà khiêu gợi, kiêu căng nói: “A....Mới có một lần, em cho rằng tôi dễ dàng được cho ăn no vậy sao? Mau cút xuống cho tôi! Đừng có nằm lỳ trên giường của tôi!”

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, không nghĩ tới anh thật sự máu lạnh vô tình như thế.

Cô biết giữa bọn họ chỉ là giao dịch mà thôi, nhưng không đến nỗi thật sự coi phụ nữ như công cụ tiết dục chứ, dùng xong rồi thì trực tiếp quăng bỏ đi như vãi rách! Cô cho là cô sẽ có một chút khác biệt, nhưng lời Nam Cung Kinh Hiên nói giống như một cái tát thanh thủy vang dội đánh lên trên mặt cô! Đau đến cô thanh tỉnh ngay tức khắc!

Cần mồi, để cho khí lạnh bốn phía nhắc nhở chính mình, Dụ Thiên Tuyết, mảy miễn thân đủ rồi, có thể lăn xuống!

“Anh khỏi cần đuổi, tôi cũng không muốn ở đây.” Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt rung rung lệ nhìn anh, quăn chặt drap giường trên người mình, đứng dậy xuống giường, chịu đựng thân thể đau nhức đứng ở một bên, về mặt quát cường trước sau như một.

Nam Cung Kinh Hiên bây giờ mới nhớ cô thật sự không có nhà để về, nheo mắt lại, cảm thấy mình không thể nào coi cô như sủng vật mà chứa chấp rồi lại tàn ngược đối đãi với cô như thế, lạnh lùng kiêu ngạo đứng dậy, trần trướng bước tới ôm cô vào lòng.

“Mới sáng sớm sắc mặt thúi như vậy làm gì! Hmm?” Nam Cung Kinh Hiên ôm lấy cô cụng trán vào trán cô, đôi mắt lấp lánh như đá Hắc Diệu sáng bóng, giọng nói trầm thấp từ tính: “Tôi hôm qua tôi phục vụ em không tốt sao? Em không thoải mái? Không thoải mái sao lại dây dưa quăn chặt tôi như vậy, tiếng kêu rên của em.....Tôi khiến cho em không thoải mái ở chỗ nào? !”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, xấu hổ và giận dữ đến muốn hít thở không thông mà chết ngay tức khắc cho rồi! Chậm rãi lắc đầu, vùng vẫy kịch liệt: “Không phải tôi.....Đó không phải là tôi, anh nói bậy! Tôi cần bản không có!”

Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô nổi giận, bật cười, tâm tình bỗng nhiên rất tốt, thuận theo ý nghĩ trong đầu ôm cô vào trong ngực chặt hơn, hôn nhẹ vào chóp mũi lạnh lạnh của cô thấp giọng nói: “Nói đùa với em mà thôi, ngoan! Sau này bớt cứng đầu với tôi, tôi sẽ đối xử với em thật hòa nhã dịu dàng, em cũng cảm giác được phải không? Ở chung một chỗ cùng tôi phản kháng lộn xộn cái gì? Ở nhà Nam Cung em có phần phăng kháng hay sao!”

Dụ Thiên Tuyết không thể nào gãy giữa được, lặp lại mấy lần cũng uống công, cô không thềm để ý tới anh, hung hăng cắn mồi mình xoay đầu sang một bên, không nhìn anh, dùng sự trầm mặc để đại biểu cho cốt khí của cô!

Cuộc sống ăn nhờ ở đậu dưới hiên nhà của người khác, còn không thể phản kháng, nếu không phải cô bị ép đến cùng đường, làm sao khiến cho bản thân chật vật như thế này? !

“Nam Cung thiếu gia, lão gia sốt ruột, kêu cậu nhanh đi xuống!” Giọng nói của người giúp việc run run rẩy rẩy vang lên ở ngoài cửa phòng.

Nam Cung Kinh Hiên vò rối tóc của Dụ Thiên Tuyết, tức giận nhàu hàng mày tuần tú, tay anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé trơn mềm của cô.

“Đi xuống dưới ăn điểm tâm, không cần tôi nói cho em biết chỗ nào chứ?”

“Tôi không đi, tôi đi thẳng tới công ty.”

“A.....Lần này em đừng tưởng mình muốn đi thi đi, ngoan ngoãn đi xuống ăn điểm tâm cùng tôi!”

“Tôi không đói bụng.”

“Không đói bụng cũng phải theo tôi ăn!”

Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng nói, thần tình kiêu ngạo vẫn còn lộ ra một tia vui vẻ, đột nhiên kéo cô gái đang trừng mắt còn miệng thì phản kháng ôm vào trong ngực, nửa kéo nửa lôi cô đi.

Dưới lầu, Nam Cung Dạ Hi hét lên một tiếng, vui mừng không thôi, cuống quýt đánh về phía cô gái nỡ lệ ngồi bên cạnh bàn ăn.

“Chị Tình Uyên! Chị Tình Uyên, chị về thật rồi! Em thật sự rất vui, sao chị động tác của chị nhanh như vậy, tối qua em cũng mất ngủ cả đêm cho là chị không để ý tới em! Chị Tình Uyên, chị trở về thật tốt, em rất nhớ chị.....” Nam Cung Dạ Hi nói xong thì ứa nước mắt, ôm cô, ánh mắt lóe sáng.

La Tình Uyên cười yếu ớt: “Con bé này, nói chuyện thì cứ nói chuyện, sao lại khóc hả, ai bắt nạt em?”

Nói xong, La Tình Uyên liếc mắt nhìn Trình Dĩ Sinh sau lưng Nam Cung Dạ Hi, nhìn có vẻ như là một người đàn ông ôn tồn thiện lương, ánh mắt lóe lên một tia đã tính vẫn bị La Tình Uyên chú ý tới.

Là một cô gái thông minh, thoáng cái như đoán trúng gì đó, nhẹ nhõm vỗ lưng Dạ Hi, mặc cho cô ta vui vẻ đến nổi điên.

“Mới sáng sớm ờn ào cái gì? Ngồi xuống ăn cơm!” Nam Cung lão gia uy nghiêm trầm giọng nói.

Về mặt của Nam Cung Dạ Hi ủy khuất đứng lên chạy tới vị trí ngồi ăn cơm của mình, chu chu miệng, vẫn là không nhận được, nói: “Chị Tình Uyên, chị đến thật là đúng lúc, chờ lát nữa có kịch hay để coi, chị nhất định phải phối hợp với em, sửa trị cái con tiện nhân kia!”

La Tình Uyên nhẹ nhàng cầm đôi đũa gấp đồ ăn, mí mắt giựt giựt, khóe miệng cười yếu ớt không chút thay đổi.

Trình Dĩ Sinh cũng ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng nói với Dạ Hi: “Sáng sớm không nên phát cáu như vậy, không đáng, bưng sữa lên uống đi.”

“Anh chẳng qua là muốn che chở cho con tiện nhân Dụ Thiên Tuyết kia, Trình Dĩ Sinh, anh đừng tưởng em không biết, ép em, em sẽ nói ra tất cả, để anh nhìn thử coi có người giải quyết thay cho em hay không! Anh còn che chở cho con tiện nhân kia nữa em liền chết cho anh coi!” Không biết vì sao Nam Cung Dạ Hi bỗng nhiên rất kích động, nước mắt ứa ra, trong mắt lóe lên sự ác độc.

Sắc mặt Trình Dĩ Sinh lúng túng, động tác cầm muỗng cứng ngắt tại chỗ.

“Dạ Hi!” Nam Cung lão gia vỗ mạnh lên mặt bàn một cái, uy nghiêm nhìn cô con gái đang trong thời gian mang thai mà tâm tình còn kích động.

Giữa lúc có chút hỗn loạn như thế này, trên lầu có hai người đi xuống.

Dụ Thiên Tuyết không ngờ bị Nam Cung Kinh Hiền kéo đi, vài lần muốn tránh thoát khỏi tay anh, trong ánh mắt trong trẻo tràn đầy sự quật cường, muốn gãy thoát, lại bị cái tay kia của anh cũng kéo lấy, ôm cô vào trong ngực, đi xuống dưới lầu.

Dây dưa, ngã đưng, tâm tình của Nam Cung Kinh Hiền lãnh ngạo mà thoải mái, không chế cô ở trước ngực, thấp giọng uy hiếp: “Đàng hoàng một chút cho tôi! Bằng không tôi không ngại kéo y phục của em xuống, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy tôi hôm qua tôi ‘thương’ em như thế nào!”

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, sợ tới mức giật mình một cái, vội vàng nắm khăn lụa trên cổ mình, nóng lòng bảo vệ.

Trời mới biết từ cổ của cô đi xuống, trước ngực trắng như tuyết, sau lưng trắng nõn, tất cả đều bởi vì anh bạo ngược mà lưu lại rõ rệt vết hôn mập mờ, nhìn thấy mà ghê, cô cắn môi, bị anh nửa ôm nửa kéo thẳng tới trước phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Cô Gái Này, Tâm Tư Quả Thật Rất Khôn Khéo!

Vừa nhìn thấy người ngồi trước bàn ăn, thân thể cao ngất của Nam Cung Kinh Hiền cứng đờ, gương mặt tuấn tú từ từ hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi, giống như có một tia âm áp trong thế giới băng sơn tuyết địa, trong đôi mắt kiêu căng lạnh lùng thoáng qua một tia mềm mại.

La Tình Uyên.

Cô trở về lúc nào?

“Anh trai! Anh ngốc à! Chị Tình Uyên về rồi sao một câu anh cũng không nói? Còn nữa.....Anh nắm tay người nào đó, em thấy lạ mặt vậy, cô gái này là ai hả, mới sáng tinh mơ thế mà không biết xấu hổ cứ đứng lý ở nhà của chúng ta ? !” Nam Cung Dạ Hi đang ăn cháo, lạnh lùng nhử mảy nhìn Dụ Thiên Tuyết, cao ngạo nói.

Bầu không khí khiến người ta hít thở không thông, ánh mắt của Dụ Thiên Tuyết trong trẻo lạnh lùng lướt qua mọi người, cũng rơi vào trên người La Tình Uyên.

Bên trong phòng ăn, cô biểu thị lễ giáo và thái độ đúng mực nhất, nhất cử nhất động đều là phong thái của tiểu thư khuê các, để cái muỗng xuống, ánh mắt mát lạnh xẹt qua người Dụ Thiên Tuyết, chăm chú nhìn Nam Cung Kinh Hiền hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười yếu ớt, nhẹ giọng nói: “Nút áo chưa cài hết, từ phía trên đem xuống nút thứ ba.....” La Tình Uyên nâng gương mặt xinh đẹp hào phóng lên, cười rất thoải mái: “Anh làm sao vậy, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong.”

Nam Cung Kinh Hiên mím thật chặt đôi môi mông khiêu gợi, bàn tay vẫn nắm tay Dụ Thiên Tuyết như cũ, sự lạnh lùng trong ánh mắt dần dần thối lui, giờ ngón tay thon dài lên, chuẩn xác dừng lại tại nút thứ ba trên áo sơ mi, ưu nhã cài lại.

“Trò về lúc nào?” Thái độ của Nam Cung Kinh Hiên cao nhấ đúng mực, anh không có biểu hiện ra cảm xúc gì quá độ, nhàn nhạt hỏi, kéo cái ghế trước mặt ra, kéo bàn tay nhỏ bé của Dụ Thiên Tuyết qua để cho cô ngồi xuống: “Tại sao không nói cho anh biết một tiếng?”

“Không biết, em cũng cảm thấy bất thành linh, tối hôm qua Dạ Hi gọi tin nhắn cho em, nói anh....” La Tinh Uyển dừng lại một chút, cười yếu ớt lắc đầu như là đang cười nhạo mình: “Em nhất thời kích động liền trở về, anh có để ý hay không? Nếu như em quấy nhiễu gây rối cho anh thì không tốt.”

Nam Cung Kinh Hiên nhú mày chăm chú nhìn cô gái nhỏ trong ngực, không quen nhìn cô cứ ngồi như vậy ngay cả đôi đùi trước mặt cũng động tới, kéo cái khay qua đặt trước mặt cô cưỡng bách cô cầm dao nĩa lên, lúc này mới hòa hoãn cảm xúc một chút kéo cái ghế ra ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không có để ý gì hết, em về rồi thì có thể đến bên này nhiều một chút, ba ở nhà một mình cũng cô đơn, Dạ Hi phải dưỡng thai không thể đi ra ngoài quá nhiều, vừa đúng lúc em có thể trò chuyện cùng họ.”

La Tinh Uyển gật đầu, ánh mắt lướt qua Nam Cung Kinh Hiên rơi vào trên người Dụ Thiên Tuyết, nhẹ giọng nói: “Xin chào, tôi là La Tinh Uyển, tôi đã nghe qua tên của cô, Dụ Thiên Tuyết đúng không?”

Ba chữ kia ưu nhã thốt ra từ trong miệng cô gái tựa như tiên tử, Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt trong suốt như nước lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, áp chế sự tự ti mặc cảm trước mặt cô, nhẹ nhàng hít một hơi nói: “Dạ, xin chào La tiểu thư.”

“Hừ!” Nam Cung Dạ Hi chợt bật ra tiếng, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy sự oán hận và ác độc: “Đồ đàn bà hạ tiện!”

Lời nói không chút cố kỵ khiến mấy người trên bàn ăn đồng loạt cau mày.

Trình Dĩ Sinh nhẹ nhàng ôm vai cô ta, sắc mặt thản nhiên như thường, lại đưa sữa tươi tới trước mặt Nam Cung Dạ Hi lần nữa, như là không muốn cho cô ta nói nhiều nữa.

“Em không thích uống sữa tươi, anh đừng có liên tục kêu em uống.....Uó.....ng!” Nam Cung Dạ Hi đột nhiên bộc phát tính khí thú của mình, vừa lật úp ly sữa vừa nhìn chăm chăm Trình Dĩ Sinh nói, cười gằn: “Anh làm sao đó, không phải là em chửi người kia một câu cho nên mới sáng sớm anh đã nhiều lần kích động với em, em chính là muốn nói cô ta hèn hạ, nói cô ta ti tiện thì thế nào? Cô ta là người nhà của chúng ta sao? Từ đâu ra họ hàng chui ra từ khu ổ chuột! Ở nhà của chúng ta ngủ trên trên giường của nhà chúng ta, em chửi cô ta một câu cô ta dám để ý hay sao!”

Đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm người đàn ông ôn tồn như nước, tâm tình của Dạ Hi mất không chế gào to.

Sắc mặt của Trình Dĩ Sinh hơi xanh mét, tính tình vẫn rất tốt như cũ, cầm ly sữa bị lật úp lên, phân phó người giúp việc thu dọn, dịu dàng nói: “Không muốn uống cũng không cần uống.....Ăn xong anh dẫn em ra ngoài giải sầu, em ở trong nhà nên ngột ngạt phải không?”

“Em cũng không thích giải sầu!” Tính khí của Nam Cung Dạ Hi vẫn rất thú như cũ, vẻ mặt cao ngạo nhìn về phía Dụ Thiên Tuyết, cất cao giọng nói: “Họ Dụ kia, chính cô nói coi tôi nói có đúng hay không! Tôi cũng thấy kỳ quái, cô có quan hệ gì với chúng tôi mà có thể ở đây hả? Anh trai tôi đúng là phong lưu, phụ nữ cũng nhiều, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa đưa phụ nữ lung tung dơ bẩn về nhà, bản lãnh của cô thật lớn, vào được cửa nhà còn ngồi ăn chung bàn với chúng tôi, cô không biết chị Tinh Uyển phải không? Để tôi giới thiệu cho cô! Đây là vị hôn thê của anh trai tôi, bọn họ có hôn ước đó! Cô cách xa anh trai tôi một chút, đừng hạ tiện đến mức đã nhìn thấy người chính thức còn lớn lối như thế, không phải cô không biết xấu hổ, căn bản là da mặt cô quá dày!”

Không khí trong bữa ăn sáng bị phá hư hầu như không còn.

Sắc mặt của La Tinh Uyển trầm xuống, bàn tay lặng lẽ rời khỏi mặt bàn, trong lòng có dự cảm xấu.

Quả nhiên, vẻ mặt kiêu căng lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên có một tia biến hóa, mấy ngón tay thon dài dần trắng bệch, cắn tức nhìn em gái ruột của mình, lạnh lùng nói: “Nam Cung Dạ Hi, em tự tát vào miệng để cho nó sạch sẽ một chút, bình thường anh dạy em nói chuyện như vậy sao? !”

Giọng nói mạnh mẽ vang vang, trực tiếp bức bách đưa em gái ác độc kiêu căng!

Trong phút chốc Nam Cung Dạ Hi trợn to hai mắt, không thể tin, cả người run rẩy, rốt cuộc không nhịn được đập bàn, thanh âm bén nhọn: “Anh, anh thật là quá đáng! ! Chị Tinh Uyển đang ngồi ở đây anh không nhìn thấy sao? ! Dụ Thiên Tuyết chẳng qua là một con điểm tùy tiện tìm đàn ông để bán thân, cô ta căn bản không xứng xuất hiện ở chỗ này! Cô ta không những quyến rũ anh mà còn quyến rũ chồng của em, quyến rũ ba của con em! Tiện nhân.....Đi chết đi, con tiện nhân hèn hạ! !”

Cách xa khoảng một mét, Nam Cung Dạ Hi không nhịn được quơ lấy cái vá trong tô canh nóng hổi hất về phía Dụ Thiên Tuyết, sức lực quá mạnh, điện tích bao phủ quá rộng, La Tinh Uyển ngồi bên cạnh cũng có thể bị hất trúng!

Sắc mặt của La Tinh Uyển tức khắc tái nhợt, muốn tránh cũng không còn kịp nữa, cấp bách kêu thành tiếng! Một cái chớp mắt tiếp theo, vẻ mặt Nam Cung Kinh Hiên chợt biến sắc, không chút suy nghĩ bỗng nhiên vừa đứng lên vừa kéo La Tinh Uyển đứng dậy, cô khẽ kêu một tiếng, chỉ bị hất trúng một góc quần áo, mà vá nước canh vừa mới sôi trào nóng hổi kia hoàn toàn dội thẳng vào trên mặt trên người Dụ Thiên Tuyết! !

“A!” Một tiếng kêu vô cùng thảm thương, Dụ Thiên Tuyết tránh né không còn kịp nữa, quay mặt qua, trong nháy mắt bị hất trúng đến nửa gương mặt,

nước canh nóng hổi và tóc dính bết trên mặt, cô đau đến run rẩy cả người, đột nhiên đẩy cái bàn ra, bờ vai gầy cúi xuống run rẩy kịch liệt.

Một bãi hỗn loạn, sắc mặt La Tinh Uyển càng thêm tái nhợt, lo lắng nói: “Cô không sao chứ!”

Nam Cung Kinh Hiên chân kinh đến sợ run, khề nguyên rửa một câu “Đáng chết” rồi nhanh chóng đi tới bên cạnh Dụ Thiên Tuyết, kéo cánh tay cô qua ôm cô lên, thu vào trong ngực nhìn tình trạng vết thương của cô, vốn là gương mặt trắng nõn giờ bị phồng một mảng đỏ bầm, nước canh nóng bốc hơi chảy xuống cổ, thấm ướt nửa người của cô.

“Em không biết tránh hay sao? ! Cô gái ngu ngốc!” Lửa giận của Nam Cung Kinh Hiên cuộn cuộn, đôi mắt thâm thúy như bốc lửa, nóng nảy rống lên với cô.

“.....” Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt ngấn nước lên, yếu ớt lại oán hận nhìn anh, lòng cô tràn đầy sự tuyệt vọng.

“Mau lên, canh đó vừa mới bùng lên, còn sôi ừng ực, có bị trúng chỗ khác nữa không, mặt bị phồng chính là chuyện lớn rồi!” La Tinh Uyển cau mày nói xong thì kéo cái ghế ra phân phó người giúp việc: “Các người mau lấy khăn lông và nước đá tới đây, nhanh lên!”

Mấy người giúp việc cũng sợ tới mức không nhẹ, cuống quýt lên tiếng trả lời, vội vã đi xuống chuẩn bị.

“Không cần.” Dụ Thiên Tuyết đột nhiên khàn giọng lên tiếng, nửa bên mặt của cô đỏ ửng nhìn càng thêm đậm đáng yêu, còn có giọt nước theo cằm nhiều xuống: “Tôi vốn không có dự định ăn bữa cơm này, xin các người thương xót, thả tôi đi, đừng để cho tôi ở trong này nghe các người chỉ chóc quang quác, thật rất phiền.”

Cô rất đau, nhưng vẫn nở nụ cười, trong trẻo mà lạnh lùng mang theo sự tuyệt vọng thương tâm.

Về mặt của La Tinh Uyển lúng túng, tâm tình khẩn trương hòa hoãn đi một ít, cũng không nói gì nữa, chỉ là chăm chú nhìn cô.

Nhưng Nam Cung Kinh Hiên lại chậm rãi nhú mày, vốn là bàn tay chạm tới vết phồng trên mặt cô thì đau nhói trong lòng, nhưng nghe lời cô nói thì cảm tức một hồi, thấp giọng nghiêng răng nói: “Dụ Thiên Tuyết, cô gái đáng chết em vừa nói gì đó! Tinh Uyển là lo lắng cho em, em câu kinh với tôi thì thôi, em ầm ĩ với cô ấy cái gì! Tôi để cho em ở chỗ này ăn cơm uất ức em lắm hay sao? !”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết run lên, ngẩng mặt nhìn anh, giọng run run: “Không uất ức, anh thật là nâng cao tôi, Nam Cung Thiếu Gia, hiện tại tôi không muốn ăn bữa cơm này, tôi chính là coi thường nhà Nam Cung thì thế nào! Anh có thể bóp chết tôi sao? !”

Chưa xót kịch liệt sôi trào trong lòng, Dụ Thiên Tuyết giận đến ứa nước mắt, cố nén để không rơi xuống, nghẹn ngào gào lên với anh.

“Em.....” Nam Cung Kinh Hiên giận đến nổi trợn lồi đờn, ngay trước mặt người nhà và La Tinh Uyển cũng không tiện thi bạo với cô, chỉ có thể nắm cổ tay kéo cô qua cưỡng chế cô ngồi lên ghế, lửa giận ngập trời nói: “Ngây ngốc ở chỗ này cho đến khi cơm nước xong! Dụ Thiên Tuyết, tôi thật sự chính là muốn tôn trọng em nhưng em cũng không biết quý trọng! Đáng đời em bị đối đãi như vậy!”

Dụ Thiên Tuyết bị kéo đến trước bàn ăn lần nữa, nhìn bữa sáng phong phú đầy bàn, món ăn trung tây kết hợp hoàn mỹ, nước mắt ầm ầm quá lâu rơi xuống ‘Boong’ một giọt, cái gì cô cũng không muốn nói nữa, chỉ có khuôn mặt tái nhợt hiển lộ rõ ràng giờ phút này cô vô cùng thống khổ và tuyệt vọng.

Lúc này cả bàn ăn mới bình tĩnh lại, mấy người giúp việc bưng nước đá và khăn lông đi tới, gương mặt Nam Cung Kinh Hiên lại lạnh lùng, gằn nhẹ quát: “Bưng xuống đi! Không cần!”

Mấy người giúp việc sợ tới mức không dám nhúc nhích, không biết nên tiến hay nên lui, La Tinh Uyển chăm chú nhìn mặt của Nam Cung Kinh Hiên, trong lòng khề thờ dài, ánh mắt nhìn người giúp việc ý bảo họ giờ phút này đừng chọc giận anh, hãy cứ bưng xuống thì tốt hơn.

Cô gái xinh đẹp đoan trang có tư thái ưu nhã và lễ giáo, nhẹ nhàng cau mày nhìn Nam Cung Dạ Hi, tiếng nói chậm chậm: “Em kích động như thế làm cái gì? Nơi đây là địa bàn nhà Nam Cung, em còn sợ ai khi dễ em hay sao?” Giờ tay lấy đôi đũa đưa cho cô ta lần nữa: “Bác trai cũng ở đây, đừng để cho cô ấy nhìn thấy chuyện cười của mọi người, nhanh lên, ăn xong bữa sáng rồi đi nghỉ ngơi, chắc Kinh Hiên cũng sắp trễ giờ rồi.”

Nam Cung Dạ Hi căm hận nhìn chằm chằm Dụ Thiên Tuyết, vui sướng trong lòng kéo dài thật lâu, cười lạnh một tiếng, lúc này mới nhận lấy đôi đũa từ tay La Tinh Uyển hài lòng ngồi xuống, không, không đứng, chỉ mới chính như thế vẫn còn chưa giải hận! Người phụ nữ này còn dám ngây ngốc đây, tôi, Nam Cung Dạ Hi bảo đảm sẽ chinh cô đến muốn chết cũng không chết được.

Một tuồng kịch náo loạn, Nam Cung lão gia cầm đầu cầm cổ thường thức món ăn, ông đang ăn cháo, không nói lời nào mặc cho con gái càn quấy.

Vàng trán uy nghiêm và oai phong, Nam Cung Ngạo chỉ cần nói một câu là có thể dẹp yên tình hình, nhưng ông cố tình không nói một câu nào.

Dụ Thiên Tuyết đỡ người ngồi trên ghế một động tác cũng đều không có, cũng không có ai quan tâm hỏi han cô, chỉ có người đàn ông mặt lạnh ngồi bên cạnh cùng nhau chịu đối với cô, biểu tình của hai người lại khác nhau, một giận dữ xanh mét, một suy yếu vô vọng.

Cuối cùng sự hành hạ này cũng kết thúc, Nam Cung Dạ Hi đứng dậy, nhú mày nói: “Mọi người từ từ ăn, con đi dọn dẹp phòng, chị Tinh Uyển, đợi lát nữa em dẫn chị ra ngoài đi dạo phố!”

La Tinh Uyển miễn cưỡng cười: “Đi đi! Tâm tình nhà đầu này tốt nên cái gì cũng đều tốt!”

Nam Cung Dạ Hi cười hi hi rồi đi, Trình Dĩ Sinh cũng đi theo cô ta, lại bị cô ta hung hăng trừng mắt.....Trong thời gian mang thai tâm tình của phụ nữ luôn không ổn định, Trình Dĩ Sinh vẫn ôn tồn chăm sóc trên mặt không có một chút biểu lộ, ánh mắt nhu hòa áp chế xuống toàn bộ sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trong lòng.

“Con đến công ty.” Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng bỏ lại một câu, nắm tay Dụ Thiên Tuyết đứng dậy đi ra ngoài.

“Gần đây con đúng là chú ý tới Lịch Viễn quá nhiều, sản nghiệp coi như phát triển không ngừng, lúc nào rảnh rồi thì cũng đi xử lý đồng sản nghiệp bên Italy giúp ba, đoán chừng con cũng có thể làm không tệ!” Giọng nói hùng hồn trầm thấp của Nam Cung lão gia vang lên, có điều trong lời nói có ngụ ý.

“Nói sau đi!” Nam Cung Kinh Hiền vẫn lạnh lùng như cũ, không có bất kỳ tâm tình nào để ý những thứ kia, lời kéo cô gái sau lưng rồi khỏi bầu không khí lúng túng mà vắng lặng này, trong lòng bàn tay anh bàn tay nhỏ bé kia lạnh ngắt, thương yêu đau lòng đã sớm lớn hơn sự tức giận!

Đợi đến khi tất cả mọi người đều đi sạch, trên bàn ăn chỉ còn lại Nam Cung Ngao và La Tinh Uyển.

Tô canh vẫn còn nóng, La Tinh Uyển ném thử một miếng, cười yếu ớt: “Tay nghề của đầu bếp trong nhà bác trai thật đúng là càng ngày càng tốt.”

Nam Cung lão gia cũng cười cười, ánh mắt thâm thúy mà lão luyện nhìn La Tinh Uyển: “Uyển nha đầu, bản lãnh nhìn mặt mà nói chuyện của con bé này cũng là càng ngày càng tốt, trước kia bác ngược lại đã xem thường cháu!”

La Tinh Uyển nheo mắt, mím môi cười: “Bác trai đang nói gì? Tinh Uyển nghe có chút không hiểu rồi.”

Nam Cung lão gia trầm ngâm nhìn cô một hồi, nụ cười vẫn như cũ, chẳng qua uy nghiêm chiếm phần lớn: “Cháu, nha đầu này, ngược lại rất lợi hại!”

Đến thời khắc này La Tinh Uyển liền im lặng, gặp phải người thông minh thì hoàn toàn không cần thiết phải giấu giếm và làm bộ, ai cũng có thể nhìn thấu lẫn nhau, như vậy, nói chuyện cũng dễ dàng vô cùng.

“Vậy về sau cháu cũng không dám đùa giỡn những loại tâm cơ này trước mặt bác trai nữa rồi, bị nhìn thấu không nói, nếu như đùa giỡn không tốt, không chính xác sẽ bị bác cười nhạo!” La Tinh Uyển quay đầu đi, cười yếu ớt xinh đẹp.

Nam Cung Ngao chỉ cười mà không nói, cô gái này trẻ tuổi lại thông minh, từ lúc vừa mới bắt đầu liền biết rõ tính khí của mỗi người bọn chúng, thích gì không thích cái gì, cảm xúc như thế nào có thể bị kích động mà thừa cơ lợi dụng, con bé đều rất rõ ràng, là vợ chưa cưới của Kinh Hiền, chỉ cần ngồi bất động ở đằng kia cũng có thể kích thích Dạ Hi oán khí, mà Dụ Thiên Tuyết đây dựa cùng với Kinh Hiền không rõ nguyên nhân nhưng chỉ là một cô gái quá bướng bỉnh không chịu thua, mâu thuẫn chỉ làm cho quan hệ của bọn chúng càng trở nên gay gắt hơn mà thôi.

Cô gái này, tâm tư quả thật rất khôn khéo!

“Cháu về nhà thì giúp bác hỏi thăm lão La bên kia, khi nào rảnh sẽ tìm ông ấy ra ngoài ngồi với nhau!” Nam Cung Ngao dùng com xong, phóng khoáng đứng dậy, cười cười nói một câu.

Dạ, cháu nhất định nói lại với ba cháu.” La Tinh Uyển đứng dậy, tự nhiên thanh thần cười.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tôi Muốn Mau Chóng Rời Khỏi Anh

Bầu trời xanh thẳm, một chiếc Lamborghini từ trên đường cao tốc chạy vào nội thành.

Nửa bên mặt thật đau rát, khoe miệng động dậy một chút cũng đau, Dụ Thiên Tuyết dựa lưng trên ghế lái phụ nghiêng mặt sang một bên không nói câu nào, hàng mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhàng che phủ đôi mắt, cô nhìn phong cảnh bên ngoài rồi từ từ nhắm mắt.

Nam Cung Kinh Hiền cũng trầm mặc, đảo vô lăng, đột nhiên thắng xe dừng lại.

Dụ Thiên Tuyết cảm giác chỗ ngồi bên cạnh không có người một lúc, sau đó lại có người lên xe bỏ thứ gì đó ở trên ghế, một tiếng ‘Phanh’ cửa xe đóng lại.

Cô muốn tiếp tục nghỉ ngơi nhưng eo lại bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy, cô run sợ mở mắt, ngay sau đó bị ôm vào trong một lồng ngực cường tráng ấm áp, mở mắt liền thấy ánh mắt hơi đau lòng lo lắng của Nam Cung Kinh Hiền.

“Cô gái này, trời sinh em không thay đổi được tính tình phải không?” Khí nóng trong miệng của Nam Cung Kinh Hiền phun trên mặt cô, anh cau mày chậm rãi nói tiếp: “Biết rõ tính khí của Dạ Hi phách lối em chọc nó làm cái gì? Thua thiệt cũng là đáng đời em!”

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết nhìn thẳng anh, nghe lời anh nói xong thì có hơi ngơ ngẩn, tiếp theo bắt đầu ở trong lòng anh giãy giụa.

Lòng của người đàn ông này cô đã nhìn thấu, không có đúng sai phải trái, chưa hề có tình cảm chân thành, chỉ là đóng kịch giả vờ, trời sinh anh máu lạnh vô tình không để ý đến cảm thụ của người khác dù chỉ một chút xiu! Cũng đúng, bất quá chính là giao dịch thân thể mà thôi, cô cần gì cảm thụ? !

“Dụ Thiên Tuyết, em đừng cử động nữa!” Nam Cung Kinh phát câu, bàn tay anh đè ép vai cô ấn cô ở trên ghế, nhíu mày lạnh giọng quát.

Chăm chú nhìn khuôn mặt bị phồng không nhẹ, nhớ tới vết phồng trên vai cô lần trước, đó là một bài học kinh nghiệm, Nam Cung Kinh Hiên hít sâu một hơi, ôm chặt cô, cúi đầu dỗ dành: “Được rồi đừng làm rộn, mặt của em rất đau phải hay không? Cần thận đừng nhúc nhích tôi bôi thuốc cho em.”

Nói xong anh lấy ra một ít thuốc đặc trị phồng mủ ở trong hiệu thuốc, dùng bông gòn thấm chất lỏng trong suốt bôi lên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết lạnh nhạt hồ hững muốn né tránh lại bị mấy ngón tay thon dài của anh bóp chặt, đành phải ngoan ngoãn để anh bôi thuốc.

Thuốc nước lạnh lạnh bôi trên mặt rất thoải mái, cũng không còn đau rát như lúc nãy nữa rồi.

Nam Cung Kinh Hiên bôi thuốc cho cô xong, nhẹ nhàng thổi thổi, cẩn thận ôm cô vào trong ngực, hôn lên môi cô: “Cẩn thận một chút đừng cọ xát, nghe nói một lát nữa cũng hết đau, rất nhanh sẽ lành.”

Sự kinh ngạc từ từ lan tràn trong lòng Dụ Thiên Tuyết, cô không biết hóa ra người đàn ông này cũng có thể dịu dàng săn sóc như vậy, trong phút chốc cảm thấy hoảng hốt không biết hôm nay anh uống lộn thuốc gì.

Không đúng, anh không có uống nhầm thuốc, nhất định anh cũng cảm thấy không được bình thường phải hay không? Rõ ràng cô, Dụ Thiên Tuyết một câu cũng không có nói, ở trên bàn cơm bị em gái độc ác của anh làm nhục một trận như thế, bị thương đau đến tận xương tủy, cuối cùng nổi giận cũng là anh, cô chịu uất ức lớn như thế cứ vậy mà tan thành mây khói.

Quả nhiên, người không có tiền thì tôn nghiêm cũng đều không đáng bao nhiêu tiền.

Cô thoáng nở nụ cười nhạt làm tác động đến thương tổn trên mặt, đau đớn khiến cô cắn môi cũng không cười nổi nữa.

“Chúng ta có thể ngưng hẳn loại quan này rồi sao?” Dụ Thiên Tuyết bất chấp anh ôm vào trong lòng lồng ngực ấm áp, mặt không chút thay đổi nhẹ giọng nói.

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi cau mày, không hiểu cô đang nói về cái gì.

Dụ Thiên Tuyết hí sâu một hơi, mở miệng hỏi anh: “Không phải vợ chưa cưới của anh trở về rồi sao? Anh còn muốn ngênh ngang dẫn tôi về nhà rêu rao thế này không sợ cô ấy hoặc người trong nhà cô ấy tìm anh nói chuyện sao? Nam Cung Kinh Hiên, dù sao anh cũng đã chạm qua thân thể của tôi rồi, không có gì hiểm lạ hay ly kỳ, cái tôi có thì phụ nữ khác cũng đều có, mỗi khi cần thiết anh đâu cần nhất định tìm tôi, huống chi vợ chưa cưới của anh xinh đẹp như thế tại sao anh không đi tìm cô ấy?”

Rốt cuộc Nam Cung Kinh Hiên cũng hiểu được ý tứ của cô, anh cười lạnh nheo mắt cô: “Em muốn sớm thoát khỏi tôi?”

Dụ Thiên Tuyết không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng rõ ràng chính là lộ ra ý này.

“Em thật đúng là to gan lớn mật, chuyện của tôi mà em cũng dám suy đoán!” Nam Cung Kinh Hiên ôm cô, cau mày nói: “Nếu mà tôi để ý tới vợ chưa cưới gì đó thì tôi sẽ không đụng chạm vào em! Cô ấy ở hay không ở đây đều giống nhau, trước khi kết hôn cô ấy không quản được tôi, sau khi kết hôn cũng vậy, cô ấy không có quyền, hiểu không?”

Dụ Thiên Tuyết từ từ tròn to hai mắt, sừng sốt kinh ngạc không thôi.

“Anh tùy tiện tìm phụ nữ, thậm chí còn đưa về nhà cô ấy đều không trông nom sao? !” Cô không thể tin được, hỏi anh.

Nam Cung Kinh Hiên thích thú chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến hóa theo tâm tình, trầm giọng nói: “Đây là trò chơi của nhà giàu! Cô gái, em hẳn không hiểu được đâu! Ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tóm lại, ngày nào đó tôi ngán thì sẽ nói cho em biết, hiện tại thì đừng mơ tưởng còn có một ngày như thế!”

Sự khiếp sợ trong lòng Dụ Thiên Tuyết thật lâu cũng không thể tản đi, nhìn anh, càng lúc càng tin tưởng trong nhà giàu có quyền thế chăn nuôi toàn là một bang cầm thú, bọn họ không có tình cảm, không có sự áp áp, thậm chí ngay cả ranh giới đạo đức cuối cùng cũng không có, muốn làm gì thì làm đã trở thành tiêu chí của bọn họ!

Cô một môi rừ hàng mi thật dài xuống, cau mày không hiểu, nói một câu: “Cô ấy thật đáng thương.”

Nam Cung Kinh Hiên nâng nửa bên mặt không bị thương của cô lên, cúi đầu hôn đôi môi anh đào ngọt ngào, giọng nói khàn khàn: “Đáng thương cái gì? Phụ nữ bất quá chỉ đúng là vật hi sinh để giữ quan hệ mà thôi, nếu ban đầu Dạ Hi không bỏ trốn cùng Trình Dĩ Sinh thì số phận của nó về sau cũng sẽ như vậy! Cô gái, em thật sự cho là nó cũng có quyền chọn lựa giống em sao? !”

Dụ Thiên Tuyết cười nhạt: “Anh làm, tôi cũng thế, chưa hề có quyền chọn lựa.”

“.....” Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày nhưng không để ý tới cô....., cúi đầu hôn sâu hơn, đầu lưỡi chạm vào kẽ răng khép chặt của cô thì rời khỏi, tay anh vuốt ve mặt cô, mơ hồ nói: “Hé miệng, ngoan.....”

Dụ Thiên Tuyết chết cũng không nghe theo, chỉ chăm chăm nhìn anh, coi anh có thể làm gì mình.

“Không cho tôi hôn có đúng không? Được.....” Đồng tử đen như đá hắc diệu lóe sáng, bàn tay bắt đầu tiến hành hành vi xấu, vén váy của cô lên dò xét tiến vào, da thịt trơn mềm kia khiến anh mất khống chế, một mạch thăm dò đến giữa hai đùi của cô.

Dụ Thiên Tuyết bối rối đề tay anh lại không để cho anh tiếp tục di động, giọng run run: “Không được, Nam Cung Kinh Hiền đây là đang ở trong xe, anh chú ý một chút đừng làm loạn!”

Bàn tay anh hung hăng xoa nắn thịt non của cô, thừa dịp cô nói chuyện đầu lưỡi của anh vọt vào trong cái miệng nhỏ ngọt ngào, không để ý cô đang ra sức giãy giụa nắm chặt gáy cô mạnh mẽ cướp đoạt hương vị ngọt ngào, thẳng đến lúc cô tức giận thở hổn hển không còn hơi sức chống cự, bàn tay to của anh có thể hoàn toàn không quy tắc di chuyển ở nơi tư mật nhất, đi đi lại lại chạm vào chỗ mẫn cảm của cô, Dụ Thiên Tuyết run rẩy kịch liệt, động tác của anh càng lúc càng triển miên, càng lúc càng đi sâu.

“Tôi sẽ không làm loạn, tôi chỉ nếm một chút ngon ngọt thôi!” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiền khàn khàn: “Trong vòng 1 tháng em đừng mơ tưởng thoát khỏi tôi, tôi có rất nhiều cơ hội muốn em, em cho là có thể thoát sao? !”

Dụ Thiên Tuyết sợ tới mức run lên, mở miệng nói: “Tôi không muốn! Tôi không muốn ở nhà Nam Cung nữa, anh đừng ép buộc tôi!”

Tâm tình của Nam Cung Kinh Hiền phức tạp, biết rõ hôm nay cô bị uy khuất, gật đầu đáp ứng: “Được, không ở đó.....”

Lúc này Dụ Thiên Tuyết mới từ từ yên tâm lại, một môi rừ hàng mi dài xuống.

“Tôi van cầu anh, mất đi hứng thú nhanh lên một chút được không? Tôi không chịu nổi, tôi muốn rời khỏi anh.....Mau chóng rời khỏi anh.....”

Nam Cung Kinh Hiền nghe cô thì thầm thì trên trán nổi lên gân xanh, thấp giọng hung dữ nói: “Em yên tâm, vĩnh viễn cũng không thể!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Nếu Tôi Quyết Định Nuôi Em Thì Sẽ Không Bạc Đãi Em (1)

Ánh mặt trời chói mắt xuyên qua cửa sổ xe màu trà chiếu vào trên thân thể hai người đang ôm nhau dây dưa, bả vai cường tráng của Nam Cung Kinh Hiền che cô kín đáo, trong đôi mắt thâm thúy dâng lên sự đau lòng và khát vọng.

Cô gái này, lại có thể không kịp chờ đợi mà muốn rời khỏi anh như vậy.

Cánh tay càng siết chặt thêm một chút, Nam Cung Kinh Hiền nhẹ nhàng hôn cô, cảm thụ được hơi thở yếu kém và hành động thoáng giãy giụa của cô, sự trống không và mất mát trong lòng bị treo ngược lên, ôm chặt cô hôn sâu hơn, anh không muốn để cho cô gái này né tránh, trước khi anh không còn hứng thú thì vĩnh viễn cũng không thể để cho cô né tránh!

Chỉ là, có một ngày anh sẽ không còn hứng thú à.....

Càng đến gần cô anh càng muốn càng muốn cô, càng phải là cô, rồi lại thế nào cũng không bỏ được cô.....

Tay của Lạc Phàm Vũ đút trong túi quần, ưu nhả tựa vào chiếc tủ gỗ hồng trắc trong gian phòng trống trải, nhíu mày hỏi: “Có hài lòng chỗ này không? Hai phòng và một phòng khách, cậu muốn nhà nhỏ như vậy làm gì?”

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiền cao lớn rắn rỏi chậm chậm đi qua đi lại trong căn phòng không rộng rãi nhưng ấm áp dễ chịu, đôi mắt sâu xa uy nghiêm đánh giá, nghe lời Lạc Phàm Vũ hỏi thì chỉ nhếch khóe miệng một cái: “Mắc mớ gì tới cậu!”

Lạc Phàm Vũ cũng cười, chậm rãi rút ra một điều thuốc từ trong túi, ưu nhả cất giọng hỏi: “Muốn ‘kim ốc tàng kiều’ (1) thì cũng tìm nơi nào tốt một chút, không phải bên cậu mới xây dựng một khu nhà cao cấp sao? Điều kiện nơi đó so với ở đây tốt hơn nhiều, cậu nói một câu là có thể lấy mấy căn sao còn dựa dẫm vào chỗ của mình?”

“Cô ấy không thích loại nhà biệt thự đó.” Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng khẳng định, đi tới trước bàn nhìn chiếc đèn màu vàng nhạt mà phần lớn phụ nữ yêu thích đang được đặt trên bàn, giờ ngón tay thon dài gõ gõ, cười nhạo nói: “Cô gái ngốc!”

“Đàn cậu còn thích? Còn tích cực thay người ta tìm nhà, mẹ kiếp, cậu đúng là đê tiện.”

“Mình có nói mình thích sao?” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng xoay người trừng mắt nhìn anh: “Chẳng qua chỉ là chơi đùa một chút mà thôi, mình cũng chưa nghiêm túc cậu nghiêm túc như thế làm cái gì?”

“Cậu....” Lạc Phàm Vũ cau mày theo dõi anh hai giây lại bắt đầu đi gật gật đầu, thật sự là bại bởi người đàn ông này: “Mình để cho cậu ương ngạnh cứng miệng, một ngày nào đó cậu sẽ phải thừa nhận cậu có cảm giác đối với Thiên Tuyết! Nếu không, sao ngay cả La Tinh Uyển mà cậu cũng chưa hề phí tâm lo lắng qua, đây chỉ là tình nhân tại sao cậu lại hao tâm tốn sức, cậu quả thật có bệnh mới có thể như vậy!”

Nam Cung Kinh Hiên mím môi không nói, chỉ là nhớ tới cô gái Dụ Thiên Tuyết kia cũng thường nói anh có bệnh, chết tiệt, chẳng lẽ tinh thần anh thật sự có vấn đề, trước đây, anh đối với phụ nữ đâu có đề ý như thế này?

Nghĩ tới đây gương mặt tuần tú lạnh như băng có hơi không nhìn được, bực mình giờ tay kéo học tủ của tủ âm tường ra, quét mắt nhìn mấy bộ y phục lura thừa bên trong, quát lớn: “Cậu nghèo kiết xác phải hay không? ! Ngay cả tủ quần áo cũng trống không, cậu cho rằng ai tới đây ồ? !”

Một câu nói khiến Lạc Phàm Vũ quả thật muốn phun ra, trừng to mắt mà nhìn anh, gương mặt tuần tú nghen đỏ, nói: “Nam Cung Kinh Hiên, cậu làm rõ cho mình, là phụ nữ của cậu muốn đòi qua chứ không phải của mình! Cậu rất hi vọng mình biết rõ số đo 3 vòng của cô ấy hả? !”

Hòn giận trên mặt Nam Cung Kinh Hiên giờ phút này mới giảm đi một chút, ý thức được là mình đã nói càn.

Lạnh lùng ‘Hừ’ một tiếng, Nam Cung Kinh Hiên đóng học tủ lại, trong lòng đã quyết định sẽ mua y phục và một số đồ gia dụng hàng ngày khác, đây là khu vực ngoại thành cách xa khu vực thành thị, cảnh vật thanh u không khí trong lành, phong cảnh cũng coi như dễ chịu, giao thông không thuận tiện giống trong nội thành nhưng tuyến đường đi qua nơi đây vẫn rất nhiều, cách thiết kế vườn hoa càng khiến khu Bích Vân nhỏ này có thêm vài phần âm áp thi vị, Nam Cung Kinh Hiên đi một vòng đã nghĩ đến bộ dáng Dụ Thiên Tuyết có thể ổn định cuộc sống ở chỗ này, trong lòng hơi hơi hài lòng.

“Được rồi, lấy căn này, cậu giao chìa khóa cho mình rồi có thể đi.” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

Lạc Phàm Vũ tròn tròn mắt rồi từ từ nheo lại: “Ý tứ này là muốn mình đưa cho cậu? Mình đây cũng rất không tình nguyện nha, chẳng qua nếu là đưa cho người đẹp thì mình rất rộng rãi, bằng không cậu để cho cô ấy tự tới đây, chính tay mình đưa cho cô ấy, hả?”

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh: “Cậu muốn phụ nữ đến điên rồi phải hay không? !”

“Thật sự là mình muốn điên rồi, chỉ tiếc a..... Là phụ nữ của người khác!” Lạc Phàm Vũ nhéo nhéo mi tâm cười, bỗng nhiên ánh mắt lại mê ly nhìn về phía Nam Cung Kinh Hiên hỏi: “Mình nói, hiện tại Thiên Tuyết thật sự có quan hệ với cậu rồi hả? Cậu.... Đã làm cùng cô ấy?”

“Ừ.” Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt lên tiếng, một chữ cũng không nói thêm nữa.

Không hiểu sao tâm tình của Lạc Phàm Vũ lại phiền muộn, nhớ tới lần trước thấy cô là ở tiệc đính hôn của Dạ Hi, cô uống quá nhiều rượu nên mặt đỏ ửng bộ dáng đáng điểm đậm đáng yêu, thực sự không ngờ với tính tình quật cường và lòng tự trọng mạnh mẽ như cô gái ấy thế nào lại chung sống cùng với Nam Cung Kinh Hiên, rốt cuộc là bị bao nhiêu uất ức mới có thể để cho mình cam tâm tình nguyện ăn nhờ ở đậu?

Hàng này anh tuần càng lúc càng nhứ chặt, Lạc Phàm Vũ lấy chìa khóa trong túi ra ném lên trên bàn cho Nam Cung Kinh Hiên, theo bản năng liếc mắt xuyên qua cửa sổ nhìn thoáng qua căn hộ đối diện, anh cũng có chìa khóa, chỉ là căn hộ bên này ánh sáng mặt trời chiếu tương đối nhiều thích hợp cho phụ nữ ở hơn mà thôi, trong lòng xẹt qua một ý tưởng nhạy cảm, đến khi cô gái này chuyển vào.....

“Tôi nay mình sẽ dẫn cô ấy tới đây, cậu thông báo trước cho quản lý bên này.” Nam Cung Kinh Hiên quyết định, nhàn nhạt nói ra chủ ý.

Gương mặt của Lạc Phàm Vũ như bị khói mù bao phủ, không hiểu hỏi lại: “Cậu lớn mật như vậy dám theo sát lui tới với cô ấy? Hả? Mình nghe nói sáng nay La Tinh Uyển đã trở về, sao cậu còn dám ăn vụng ở bên ngoài? Hương vị của cô gái này thật tốt đến vậy?”

Nam Cung Kinh Hiên cười cười, mũi hoặc lan tràn: “Hương vị cũng không tốt lắm, chẳng qua là ăn không ngán mà thôi, tạm thời mình còn hứng thú với cô ấy, cô ấy trốn không thoát.”

“Vậy còn Tinh Uyển? Cậu thật sự cho là cô ấy cứ thế mà mất nhắm mắt mở?!”

“Còn chưa kết hôn, cô ấy đừng nghĩ tới việc quản mình!”

“Vấn đề ở đây không phải là đã kết hôn hay chưa kết hôn, Nam Cung Kinh Hiên, phụ nữ không dễ chọc đâu, cậu coi chừng không che chở được cho cô tình nhân nhỏ thuần lương này!”

“Thuần lương?” Nam Cung Kinh Hiên chậm chậm cau mày: “Hừ, cô gái Dụ Thiên Tuyết kia cũng không có đơn thuần như thế!”

“Không đơn thuần chẳng lẽ là phức tạp hay sao? Có cô gái nào ham tiền tài địa vị của cậu bị cậu khi dễ ức hiếp thành ra như vậy mà còn ở lại bên cạnh cậu, hả? Cậu nói!” Lạc Phàm Vũ hơi tức giận, nhìn anh chằm chằm, nói.

“Mình dạy dỗ phụ nữ của mình cũng không tới phiên cậu nhúng tay vào, đối với việc anh tức giận thì Nam Cung Kinh Hiên làm như không thấy, đôi mắt thanh lãnh khinh thường liếc mắt nhìn anh: “Từ khi nào thì cậu nhiều chuyện như thế rồi hả?”

Nhất thời Lạc Phàm Vũ cứng họng, cũng không biết mình đang lo lắng và rối rắm cái gì, mây mù tràn ngập, đột nhiên anh cảm thấy chắc là mình váng đầu rồi, dường như với Dụ Thiên Tuyết cũng không có đặc biệt gặp mặt bao nhiêu lần, cũng không tiếp xúc nhiều, làm sao lại ảnh hưởng sâu thế này rồi.

“Có thời gian mình sẽ qua chỗ của cậu ngồi chơi, đoán chừng có thể gặp được Tình Uyển, lâu rồi mình cũng không qua lại với chú La bên kia, lần này con gái của chú ấy trở về mình ít nhiều gì cũng nên bày tỏ một chút.”

“Tùy cậu.” Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy không có vấn đề gì.

“ Bao lâu nữa thì Dạ Hi sinh? 2 hay 3 tháng?”

“Có lẽ khoảng hơn 3 tháng, không rõ lắm.”

Cậu, cái tên này, đoán chừng gần đây tâm tư đều ở trên người cô tình nhân nhỏ đi!”

“Mắc mớ gì tới cậu!” Nam Cung Kinh Hiên cau mày, cảm thấy hôm nay người đàn ông này thật sự nói nhiều muốn chết!

(1)Kim ốc tàng kiều: bao dưỡng tình nhân

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Nếu Tôi Quyết Định Nuôi Em Thì Sẽ Không Bạc Đãi Em (2)

Nước đá lạnh như băng xoa xoa trên mặt, bốt sung và làm dịu đau rát, Dụ Thiên Tuyết trầm ngâm liếc nhìn chai thuốc trên bàn mà Nam Cung Kinh Hiên đưa tới, vẫn quật cường chỉ lấy nước đá chườm lên mặt không thêm đề ý tới một chút nào.

Cô luôn không thích nhận ân huệ của người khác, lại càng không có thói quen bị người ta tát cho một cái rồi lại cho nếm vị ngọt mứt táo.

Hiện tại, đây chính là cách làm ghê tởm của nhà Nam Cung.

Rất nhanh đến hết giờ làm việc, người trong tầng lầu rồi rút đứng dậy rồi đi, rốt cuộc cửa phòng hội nghị khẩn cấp trên tầng cao cũng mở ra, bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên mạnh mẽ rần rỏi đi ra ngoài, thời điểm nhìn thấy bóng dáng nhỏ yếu của Dụ Thiên Tuyết ngồi trước bàn làm việc thì trong lòng khẽ rung động, lúc này anh mới phát hiện ra là cô thích mặc áo sơ mi màu sáng, khuôn mặt thanh tú không hề trang điểm, thảnh thơi trang điểm nhàn nhạt liền sáng rực chói mắt, sống lưng thẳng tắp khiến người ta muốn ôm cô vào trong ngực không để cho cô một mình chống đỡ một mình như vậy.

“Còn chưa làm xong?” Nam Cung Kinh Hiên đi tới cau mày hỏi.

“Tự tôi ở chỗ này làm cho xong, anh về trước đi. Dụ Thiên Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói.

Nam Cung Kinh Hiên cau mày càng chặt hơn, cười lạnh lấy cây viết trong tay cô ra, vuốt vuốt mái tóc của cô: “Cô gái ngốc, em quên tôi là ông chủ à? Tôi nói em không cần làm thì em cũng không cần làm nữa, đi theo tôi!”

Dụ Thiên Tuyết chậm rãi mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc: “Anh xác định không cần tôi làm nữa sao?”

Người đàn ông này luôn thích nghiền ép sức lao động của cô, giờ phút này lại quan tâm săn sóc cô ngược lại có chút không thích ứng.

“Hoặc là em thích ở lại đây tăng ca để nâng cao thành tích vậy thì tôi cũng không có ý kiến, em làm bao lâu? Tôi chờ em là được!” Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại nhìn cô chăm chú, giọng nói chậm rãi khàn khàn, lúc nói xong chính anh cũng bị hoảng sợ, giọng nói dịu dàng mập mờ như vậy không nên thốt ra từ miệng của mình, thực sự là có chút không thích ứng.

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết càng lúc mở càng lớn, vẻ mặt hơi lúng túng, gian nan nhúc nhích muốn tách khỏi sự đụng chạm của anh, lạnh lạnh nói: “Tôi xong ngay đây, chờ một chút.”

Nam Cung Kinh Hiên nhận thấy cô tránh né cũng không cưỡng bách nữa, ưu nhã đứng dậy an tĩnh chờ cô làm xong việc, khuôn mặt nhỏ nhắn và dáng dấp nghiêm túc kia khiến cho anh càng thêm động lòng, bụng dưới dâng lên từng đợt từng đợt sóng nhiệt cháy bỏng toàn thân, hai chân trắng nõn trơn mềm khấp lại đứng đắn cùng một chỗ ở dưới bàn, thật là mỹ lệ đến siêu hồn lạc phách.

Chờ đợi đến khi cô làm xong việc Nam Cung Kinh Hiên mới từ từ tiến tới gần bắt lấy tay cô, dắt đi luôn ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ

nguồn:ddlequydon

Dụ Thiên Tuyết đã quen thói bá đạo của anh, trong đôi mắt trong suốt không có sự kinh ngạc, chỉ là quay lưng đi theo anh, mấy ngón tay mảnh khảnh thả lỏng chứ không nắm chặt, đơn giản mà bị động để anh kéo sát ở bên người.

Thang máy đi xuống một tầng rồi một tầng, Dụ Thiên Tuyết hỏi: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi không muốn đến nhà anh, anh biết mà.”

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng liếc cô một cái, ánh mắt vẫn sâu xa thăm thẳm: “Tôi biết em không muốn tới đó cho nên dẫn em đi chỗ khác, lúc này em tốt nhất không nên nói gì hết, đi theo tôi là được!”

Dụ Thiên Tuyết còn lời nào để nói, chẳng qua đôi mắt trong suốt nhìn anh có chút đề phòng.

Xe chậm chậm chạy về hướng ngoại thành, Nam Cung Kinh Hiên khó có được sự kiên nhẫn, ưu nhã tựa vào lưng ghế mở miệng nói: “Trước tiên em vào ở bên khu Bích Vân đừng trở về căn phòng thuê nhỏ xíu của em nữa, tôi đã trả chỗ đó giùm em rồi!”

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết chậm rãi tròn to, không thể tin được là Nam Cung Kinh Hiên đã thay cô quyết định như thế..... Nơi cô đã sinh hoạt vài năm cứ như vậy mà không còn sao? Anh nói gì? Muốn cô dọn tới khu Bích Vân ngay bây giờ, khu căn hộ chung cư mới xây dựng? ?

“Anh đợi một chút, tôi còn rất nhiều đồ ở đó, sao anh lại trả phòng giùm tôi? !” Dụ Thiên Tuyết nóng lòng, trên khuôn mặt trắng nõn ửng hồng dâng lên sự lo lắng vô cùng, quay mặt sang nhìn anh chăm chăm: “Nam Cung Kinh Hiên, anh có thể đừng bá đạo như vậy được không? Coi như có làm gì thì hỏi ý kiến của tôi cũng không mất bao nhiêu thời gian, sao anh có thể như vậy? !”

Nam Cung Kinh Hiên cũng hơi cau mày: “Cái cô gái này, không lời thì chết sao? ! Tôi thấy em đáng thương nên mới tìm nhà giúp em, em cứ không biết điều thế này phải hay không! Hừ, đã không còn kịp rồi, còn thiếu gì thì nói thẳng cho tôi biết, tôi trực tiếp mua toàn bộ giúp em! Chạy cái gì mà chạy!”

Dụ Thiên Tuyết vốn là vô cùng lo lắng, trong lòng càng lúc càng sôi ruột, đè nén trái tim đang đập kịch liệt nhẹ nhàng hít một hơi khẩn cầu: “Khu Bích Vân cùng đường với nhà trọ của tôi, anh lái xe qua đó một chút được không? Tôi van cầu anh, tôi không thể cứ thế này mà chuyển đi, thật sự tôi có đồ quan trọng ở bên kia, Nam Cung Kinh Hiên, tôi van anh!”

Trong kính chiếu hậu, đôi mắt trong suốt của cô đã rung rung.

Ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Kinh quét qua, khẽ nguyên rửa rồi đảo tay lái chuyển phurong hướng lái xe về phía nhà trọ của cô.

Cô gái này..... Thật là càng ngày càng hết cách với cô!

Lần nữa xuất hiện tại hẻm nhỏ đơn sơ vắng lặng, Nam Cung Kinh Hiên nhú mày chịu đựng tắc nghẽn của nơi này từ từ lái chiếc Lamborghini chạy vào, ánh mắt của Dụ Thiên Tuyết càng lúc càng trở nên phức tạp, rõ ràng là trong lòng có vương mắc không thôi.

Chờ xe dừng lại, cô nóng lòng xuống xe đi nhanh tới trước cửa, vừa muốn mở cửa lại phát hiện mình không có chìa khóa, giương mắt nhìn căn phòng trước mắt, ánh mắt trở nên vô vọng.

Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên đi tới từ phía sau, lạnh lùng nhú mày tràn đầy sự bất đắc dĩ, lại đi vòng qua cô dùng chìa khóa mở cửa để cô vào thu dọn đồ đạc.

Dụ Tuyết dừng lại một chút, vút cho anh một ánh mắt cảm kích rồi đi vào.

Căn phòng nhỏ hơi chật hẹp có ánh sáng nhu hòa chiếu vào, Dụ Thiên Tuyết cảm động đứng yên nhìn bày trí của nơi này hận không mang đi được tất cả mọi thứ, bất luận cô, Dụ Thiên Tuyết nghèo túng đến mức nào cũng đều phải có mùi vị quen thuộc của cô, cô đứng bên trong đã một lúc cũng không muốn đi ra ngoài.

“Động tác nhanh lên một chút! Tôi chỉ cho em 10 phút, lấy đồ quan trọng gì đó rồi đi theo tôi!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng hạn định thời gian cho cô.

Hàng mây thanh tú của Dụ Thiên Tuyết hơi nhú lại, lúc này mới bối rối hoảng loạn lên.

Cô muốn mang đi quá nhiều thứ, tủ sách kia Thiên Nhu từng dùng qua, cái ly uống nước quen thuộc của cô, thậm chí còn có bức tranh Trình Dĩ Sinh tặng cô năm sinh nhật 20 tuổi..... Trong căn phòng này, tất cả tất cả, là tất cả hồi ức bi thống hoặc vui vẻ của cô suốt 5 năm qua!

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên bức bách uy hiếp như vậy, Dụ Thiên Tuyết không thể chịu đựng được trong mắt khẽ dâng lên hơi nước, dứt bỏ ý niệm không không hợp với thực tại bắt đầu thu dọn đồ đạc, lấy ra một cái túi lớn, giả bộ đi thu thập vật dụng hàng ngày và quần áo gì đó, lại nghe sau lưng truyền đến tiếng quát khê: “Không cần mang theo những thứ đó! Tôi đã chuẩn bị giúp em!”

Dụ Thiên Tuyết hơi kinh ngạc, nhìn mấy bộ đồ löt trong ngăn kéo khê đỏ mặt xấu hổ.

Thật sự không có gì để mang đi, không thiếu cũng có thể thêm nữa, nhưng người đàn ông bá đạo này lại không cho cô mang đi một chút gì, bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi ngồi xổm xuống, lấy từ trong ngăn kéo bên dưới ra một tập thơ mà Thiên Nhu thường đọc ôm vào trong ngực, lấy thêm khung hình ba mẹ trên bàn, đứng dậy nhẹ giọng nói: “Tôi thu thập xong rồi, đi thôi.”

Nam Cung Kinh Hiền nheo mắt lại quan sát 2 món đồ trong ngực cô, nhìn khuôn mặt cô thanh thấu như nước anh cảm giác trong lòng mình có vụn phần phức tạp.

Một cô gái mảnh khảnh yếu đuối như thế, sau khi tất cả người thân đều đã rời đi, một mình cô độc đứng ở chỗ này.

Nam Cung Kinh Hiền không nhận được đi qua ôm Dụ Thiên Tuyết, ôm thân thể mảnh khảnh không xương của cô vào trong lồng ngực, yên lặng ôn tồn một câu cũng không nói, chính là dùng vòng ôm và sức lực của cánh tay cho cô sự ấm áp, Dụ Thiên Tuyết rất kinh ngạc đối với động tác của anh, nâng khuôn mặt thanh thấu lên nhìn chằm chằm biểu tình của anh, không thể tin được đây chính là người đàn ông máu lạnh vô tình đến mức tận cùng kia.

“Không cần có bộ dạng sầu khổ như thế, tôi quyết định nuôi em thì sẽ không bạc đãi em!” Nam Cung Kinh Hiền nhủ thầm nói, không ngờ lại bị đôi mắt vô tội trong veo mà lạnh lùng của cô hấp dẫn, trầm thấp cúi rửa một câu rồi hôn lên môi cô, thâm tình trần trọc, mới đầu Dụ Thiên Tuyết còn giãy giụa nhưng anh kim hãm thân thể cô khiến cô không thể động đậy, hung hăng hấp thu ngọt ngào làm người ta say mê trong cổ họng cô, dần dần Dụ Thiên Tuyết bỏ qua giãy giụa, để mặc anh đòi lấy.

Đợi đến khi 2 người trở lại xe thì sắc trời đã sắp tối đen, thân thể nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết lọt thỏm ở trên ghế lái phụ, trước khi xe quẹo cua, tầm mắt vẫn nhìn chăm chú về nơi đã từng gắn bó, lưu luyến từ biệt một lần cuối cùng.

Căn hộ rộng lớn phù phiếm rực rỡ như thế, lớn đến nỗi khiến người ta cảm thấy hư không, Dụ Thiên Tuyết đứng ở bên trong nhìn cái bóng của mình phản chiếu trên cửa sổ sát đất, khuôn mặt đó đúng là xinh đẹp nhưng cũng yếu ớt, thật sự là bây giờ cô đành chịu bị giam ở đây rồi.

Cô mặc quần dài màu trắng nhìn tựa như thiếu nữ không rành việc đời, mang theo sự an tĩnh trầm mặc.

“Một môi thì đi tắm, lát nữa tôi dẫn em ra ngoài ăn gì đó, hoặc là em trực tiếp kêu thức ăn nhanh dưới lầu cũng không thành vấn đề, tùy em thích.” Nam Cung Kinh Hiền cười tây trang và áo ba-đơ-xuy xuống để trên ghế salon màu vàng nhạt, nói với người đứng đối diện với cửa sổ sát đất.

Dụ Thiên Tuyết khiếp sợ xoay người lại nhìn anh, mồ hôi lạnh túa ra, khó nhọc nói: “Anh..... Anh không đi à? Tối nay anh muốn ở đây!”

Nam Cung Kinh Hiền thoáng cứng người một chút, hàng mày liễu căng chậm rãi nhú lên, ngược mắt nhìn cô chăm chú: “Em có ý kiến?”

“Tôi..... Lòng bàn tay của Dụ Thiên Tuyết đỏ mồ hôi, đè ép lúng túng trong lòng hơi vầy vầy đầu suy nghĩ: “Không phải anh có nhà của mình sao? Không phải mỗi ngày đều trở về à? Anh..... Tại sao anh muốn ở lại đây!”

Nam Cung Kinh Hiền cười lạnh, đưa tay mở máy điều hòa không khí rồi chậm chậm đi tới chỗ cô: “Bởi vì nơi này có phụ nữ của tôi, đơn giản vậy thôi!”

“Đêm nay tôi không thoải mái, anh đừng đụng chạm tôi, tôi sẽ không thuận theo anh đâu!” Dụ Thiên Tuyết cuống cuống nói ra bản khoản trong đáy lòng của cô.

“Em xác định tối nay tôi muốn chạm vào em? Cũng là do em muốn tôi đụng chạm em nha!” Nam Cung Kinh Hiền thuận tay ôm eo cô, buồn cười áp sát khuôn mặt ngọt ngào của cô, vây khốn cô vào trong ngực vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Nếu Như Tôi Không Khi Dễ Em, Em Có Động Lòng Với Tôi Hay Không?

“....” Dụ Thiên Tuyết cắn môi, mặt hơi đỏ lên, vội vàng tránh thoát lồng ngực anh: “Tôi đi tắm!”

Cô hoảng hốt chạy trốn, lần này còn nhớ cầm theo một bộ đồ ngủ bảo thủ cùng tất cả đồ dùng vệ sinh, cô không bao giờ muốn giống như lần trước không giải thích được liền bị anh ăn sạch sẽ, cả ngày nay cơ thể cô đều đau nhức, thật sự là không thoải mái!

Mặc dù phòng tắm nơi đây không xa hoa như phòng tắm của nhà Nam Cung nhưng cũng rất thoải mái ấm áp, Dụ Thiên Tuyết ngâm mình trong bồn tắm thật lâu mới giảm bớt đau nhức và bần rần trên người, tắm rửa lại thật sạch sẽ cô mới đi ra ngoài.

Nam Cung Kinh Hiền đang mặc áo ngủ, hẳn là đã tắm rửa ở phòng cách vách, anh đang tựa người trên sofa xử lý công việc, mái tóc đen bóng tán lác trên trán lộ ra sự hấp dẫn và tuấn lãng, mấy phần không câu chấp cùng nghiêm túc đều ngưng tụ ở giữa hàng mày tuấn đạt.

Dụ Thiên Tuyết theo bản năng không dám lên tiếng lánh qua bên kia lau tóc, không chọc anh là đối sách tốt nhất.

Trạng thái như vậy kéo dài chừng 10 phút, Dụ Thiên Tuyết cuộn mình ở trong góc trên sofa lật xem tập thơ của Thiên Nhu, biết em gái đã từng rất thích thơ của Pushkin (1) và đọc rất nhiều, đã quá lâu rồi, toàn bộ thời gian của cô là bận bịu kiếm tiền để mau chóng thoát nghèo khó, lo lắng cho tương lai của mình cùng việc học của Tiểu Nhu, căn bản là không có tinh lực để đọc một cuốn sách, thời gian đáng quý như vậy thật rất khó có được.

Đợi đến khi Nam Cung Kinh Hiền xử lý xong công việc, Dụ Thiên Tuyết đã tựa ở trên ghế sofa ngủ say sưa.

Anh nheo đôi mắt như mắt loài thú săn mồi nhìn cô chằm chằm.

Khuôn mặt xinh đẹp tựa như trứng ngỗng, đường cong nhu thuận từ trán mãi cho đến cổ, xương quai xanh hơi lộ ra, bờ vai thom mát non mềm như ản như hiện, cô ngủ rất sâu, mái tóc ẩm ướt mềm mại rơi tán loạn trên người, cánh tay mảnh khảnh ngẫu nhiên lộ ra khỏi áo ngủ.

Nam Cung Kinh Hiền không nhịn được đi tới chống tay hai bên người cô, vén tóc cô ra tỉ mỉ tra xét.

Cô gái này, càng nhìn càng đẹp, hơn nữa còn là vẻ đẹp kinh tâm động phách, anh không nhịn được cúi người ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn môi cô, nhẹ nhàng hôn hít, thật sự cảm thấy chưa đủ liền đi vào thăm dò sâu hơn, bàn tay có lực bắt đầu xoa nắn tìm tòi trên thân thể tuyệt vời mềm mại của cô, hơi thở nóng bỏng càng lúc càng thô suyễn.

Dụ Thiên Tuyết từ từ tỉnh lại, bị sự tàn sát bừa bãi mập mờ trên môi làm cho kinh sợ, ánh mắt từ mơ màng đến rõ nét, chậm rãi tròn to.

“Nam Cung Kinh Hiền, anh.....” Cô cả kinh ngồi dậy, tập thơ trên người rớt xuống, cô đẹp như một vị tiên từ tinh khiết bị kinh sợ núp ở một góc trên sofa sững sờ nhìn anh.

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiền nóng bỏng, thâm thúy sâu thẳm có khí tức của loài thú đi săn, một phát kéo cô qua giam cầm thật chặt vào trong ngực.

“Trước kia sao tôi không phát hiện em đẹp như thế này, hm?” Giọng nói ám ảnh lộ ra mùi vị nguy hiểm, không chỉ đơn giản là khát vọng, anh đối với cô gái này có quá nhiều tò mò, ngoại trừ ý nghĩ chiếm hữu thì càng muốn hiểu rõ cô hơn!

Dụ Thiên Tuyết sợ tới mức hồn vía lên mây, trái tim đập thình thịch, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi lắc lắc đầu: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, anh đã là nói tôi nay không có hứng thú chạm vào tôi, anh buông tôi ra!”

Nam Cung Kinh Hiền cười rộ lên, nụ cười sáng ngời mà chói mắt: “Tôi đã nói vậy sao? Nói lúc nào?”

“Rõ ràng là anh mới vừa nói! Thân thể tôi không thoải mái, thật mà, cầu xin anh tìm người khác đi, tôi không muốn lại.....” Dụ Thiên Tuyết thống khổ cau mày, đã có kinh nghiệm đối với ánh mắt khát vọng đó, thời điểm người đàn ông này phóng thích luôn giãy vờ người ta quá tàn bạo, thân thể của cô vẫn còn trẻ trung ngây ngô căn bản là chịu không nổi anh vô độ đòi lấy.

Ý thức của Nam Cung Kinh Hiền lại mê ly say đắm, thể nhưng cũng không vội vã muốn cô chỉ ôm lấy cô ní non thì thầm, cắn cắn vành tai của cô, giọng nói khàn khàn: “Tôi cũng muốn đi tìm người khác..... Mà tôi không đi được, Dụ Thiên Tuyết, em rõ ràng chán ghét như vậy, tôi thế nào hết lần này tới lần khác không bỏ được em!”

Trong đồng tử trong trẻo của anh thoáng qua một tia mê mang, chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói: “1 tháng, tôi sợ rằng không thả em được rồi.”

Đôi mắt Dụ Thiên Tuyết dần tròn to: “Anh đừng có nói giỡn, kỳ hạn giao dịch của tôi với anh chỉ có 1 tháng, anh không thể đổi ý!”

“A.....” Nam Cung Kinh Hiền chỉ nở nụ cười châm biếm, đối với sự ngây thơ của cô không hề có lực chống đỡ, thương yêu bùng lấy khuôn mặt cô, hôn lên trán, nói nhỏ: “Dụ Thiên Tuyết, rốt cuộc thì em có chán ghét tôi đến vậy không? Nếu như tôi không khi dễ em thì có chiếm được tí xú nào động lòng của em không, hm?”

Anh, Nam Cung Kinh Hiền không phải trời sinh tự đại, từ trước đến nay chỉ có phụ nữ động lòng với anh điên cuồng vì anh, đột nhiên có một cô gái thống hận anh ghét anh thế này, anh khó có thể tiếp nhận..... Đến cùng thì trong lòng cô nghĩ như thế nào?

Lúc này Dụ Thiên Tuyết mới từ từ bình tĩnh lại, lí trí nói: “Không có khả năng.”

Thân thể cường tráng của Nam Cung Kinh Hiền hơi cứng ngắt, chậm rãi kề sát mặt cô, trầm giọng hỏi: “Vì sao?”

Dụ Thiên Tuyết nhìn chằm chằm vào anh, ánh mắt trong suốt có sự kiên cường yếu ớt: “Tại sao anh lại hỏi tôi như vậy? Nam Cung Kinh Hiền, anh cũng đâu có yêu thích tôi vì sao lại quan tâm tôi có động lòng với anh hay không? Coi như anh hỏi thì tôi cũng không ngại nói cho anh biết, tôi không có, tôi sẽ không động lòng với người đàn ông mình thống hận, ngay cả sự tôn trọng tôi thiếu anh cũng chưa từng cho tôi, không cần hỏi tôi về vấn đề này!”

Chân mày của Nam Cung Kinh Hiền chau rất sâu, đối với câu nói “Anh cũng đâu có yêu thích tôi vì sao lại quan tâm tôi có động lòng với anh hay không” kia rất là để ý, muốn mở miệng nói gì đó bỗng nhiên lại cứng họng, thanh âm mắc kẹt trong cổ họng không cách nào phát ra.

“Tôi phải thế nào mới coi là tôn trọng em, em nói đi.” Đôi mắt trong veo trầm tĩnh lại, tựa như lạnh nhạt hờ hững cũng tựa như thúc giục cô nói ra.

Hàng mi dài của Dụ Thiên Tuyết thoáng rung động, nhẹ giọng nói: “Thí dụ như chuyện này, anh là đàn ông cũng không nên cưỡng bách tôi, nếu như tôi tự nguyện sẽ làm cùng anh, nhưng nếu tôi không đồng ý anh lại bá đạo ngang ngược, chính là không tôn trọng tôi!”

Cô biết mình đang nói liều, nhưng nếu anh có thể tiếp thu những lời này, vậy thì quá tốt.

Quả nhiên, Nam Cung Kinh Hiền neho mắt lại tự hỏi.

Trái tim của Dụ Thiên Tuyết đập thành thạch, ở trong lồng ngực nóng bỏng của anh thật giày vò, hai bàn tay cô luống cuống không biết nên đặt ở chỗ nào.

“Em rất muốn trốn?” Nhận thấy được ý đồ của cô, Nam Cung Kinh Hiền đã nắm cổ tay cô ngăn trở thân thể cô vẫn đang rút về phía sau, cánh tay dài vươn tới lần nữa ôm chặt cô sát vào trong ngực mình.

Dụ Thiên Tuyết lụn bại căn cứ môi, không nói lời nào.

“Tôi cũng không muốn vậy khôn em như thế..... Nhưng là do em không ngoan..... Tôi chỉ có thể bá đạo như vậy.” Nam Cung Kinh Hiền cúi đầu, hơi thở nóng hổi phả trên mặt cô, nhìn đến đôi môi đỏ tươi của cô thì bụng dưới trướng đau cùng căng thẳng, rốt cuộc không nhịn được nữa rên lên một tiếng rồi hôn cô, thờ dốc thì thầm: “Tôi muốn em..... Cô gái, tôi hẳn nhịn không được!”

“Không..... Anh đã nói tối nay không chạm vào tôi mà!” Dụ Thiên Tuyết cau mày trốn tránh những nụ hôn cuồng liệt của anh, nóng lòng sốt ruột kêu lên.

“Đừng giãy giụa, cẩn thận tôi sẽ không khách khí với em!” Nam Cung Kinh Hiền đang bị lửa dục đốt người, giọng khàn khàn gằn nhẹ, bất chấp cô giãy giụa và phản kháng ôm vào trong ngực mãnh liệt xoa nắn, hôn đôi môi cô đến đỏ bừng sáng bóng nhìn rất đáng yêu.

“Không được..... Tôi không muốn..... Có thể dừng thế này được không..... Cầu xin anh.....” Dụ Thiên Tuyết cau mày than nhẹ, nước mắt dần dần dâng trào, bắt lấy hai cánh tay to lớn của anh mềm giọng khẩn cầu.

(1) Aleksandr Sergeyevich Puskin là nhà thơ, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng người Nga.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Quá Muộn Em Không Có Biện Pháp Đi Về

“Ngaoan.....” Nam Cung Kinh Hiền thương yêu ấn một nụ hôn lên mặt cô: “Sau này tôi sẽ không khi dễ em nữa, đừng sợ, tôi sẽ nhẹ nhàng.....”

Tâm hoảng ý loạn, anh rất muốn có được cô gái này, nhưng căn bản là không có biện pháp khiến cô cam tâm tình nguyện khuất phục, chỉ có thể dụ dụ dỗ dỗ, dùng mê ly kích tình để cô mê loạn cùng mình một lúc! Yêu, vốn là không đủ tinh táo để phán đoán mà chỉ có mắt không chế và điên cuồng!

Đôi mắt Dụ Thiên Tuyết rung rung lệ, có chút thống khổ, có hơi e ngại, trong trạng thái vô cùng thanh tỉnh bị anh chạm vào một tất một tất da thịt, đang ban ngày ban mặt mà nơi yếu ớt nấn cảm phơi bày trong mắt anh, bị trêu chọc không tránh khỏi phát ra tiếng rên khe khẽ, cô thờ dốc kịch liệt, một hồi trời đất quay cuồng cô được đặt trên ghế sofa rộng rãi mềm mại.

“Ừm!” Bất thành linh, cảm giác được vật nóng bỏng và sung trướng đâm vào trong cơ thể, nháy mắt Dụ Thiên Tuyết than nhẹ một tiếng đau đớn thống khô giữa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cơ thể khản trương thừa nhận, người đàn ông ở trên người cô nhất thời hít sâu một hơi, gương mặt tuấn tú ửng đỏ suốt nửa không nhịn được mà bắn ra.

“Đừng chặt thế này..... Đáng chết, em thả lỏng một chút.....” Nam Cung Kinh Hiền khàn giọng nói xong thì cúi người ôm chặt thân thể cô dịu dàng dụ dỗ, kiểm chế động tác thật chậm mà có tiết tấu: “Ngaoan..... Thả lỏng sẽ không đau nữa.....”

Dụ Thiên Tuyết cắn chặt môi, cảm giác được sự xâm phạm nguyên thủy nhất của đàn ông đối với phụ nữ, cô xấu hổ và giận dữ, giọng run run nói: “Không nên! Nam Cung Kinh Hiền, cho tới bây giờ anh chưa từng bận tâm cảm thụ của người khác, tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được!”

Cô rất khó chịu, khó chịu đến sắp chết, trong thân thể có sự đau đớn cùng ngọn lửa khuấy khỏa đan xen tán loạn, cô chống đỡ không được chỉ có thể vọng tưởng kéo anh từ trên người mình xuống! Cô không được như thế này!

Ngôn ngữ xúc động phần nộ làm cho Nam Cung Kinh Hiền đang chìm đắm trong vẻ đẹp của cô cũng giận dữ, gương mặt tuấn tú kim nén đến đỏ bừng, anh hung dữ: “Em.....” Rồi cũng không thốt ra được chữ thứ hai! Anh muốn hung hăng xô xuyên qua cô gái này để cho cô biết cái gì mới là đau, cái gì gọi là mạnh mẽ dữ dội, nhưng hết lần này tới lần khác thấy cô nhũn nhũn nước mắt thì lại không nổi!

“Dụ Thiên Tuyết, tôi thật sự muốn giết em!” Nam Cung Kinh Hiền gằn nhẹ, đôi mắt đỏ ửng hằn tơ máu, ôm thân thể cô hung hăng chạy nước rút, sự thương yêu và tức giận dây dưa đầu tranh trong lòng, cuối cùng thì thương yêu chiếm thế thượng phong, anh thống khổ cúi đầu mạnh mẽ hôn đôi môi của cô, cắn xé gặm gừ như dã thú: “Nói cho tôi biết tại sao, tại sao kháng cự! Em cảm thụ cho tôi, tôi không tin em chỉ có đau!”

Nói xong, đột nhiên anh rút chính mình ra, thuận tay lật thân thể mềm mại trơn bóng như ngọc của cô lại, tay anh tách hai chân cô ra bất thành linh xô xuyên đi vào từ phía sau! Thỏa mãn phát ra tiếng rên nhẹ như loài dã thú!

“A!” Dụ Thiên Tuyết không nghĩ tới anh lại dùng tư thế này để vật nóng bỏng kia cơ hồ đâm thủng bên trong mềm mại khít khao của cô, cảm giác trở nên rõ ràng mà nhạy cảm, mỗi một lần mạnh mẽ cọ sát và đụng chạm đều khiến cô khó mà thừa nhận!

“Không được..... Buông tôi ra..... Đừng như vậy.....” Dụ Thiên Tuyết bắt lực than nhẹ, đôi mắt trong suốt rung rung lệ, bị loại khoái ý mãnh liệt đó hù dọa.

Nam Cung Kinh Hiên điên cuồng đè ép vòng eo cô dốc sức xô xuyên, ngửa gương mặt tuần tú say mê ửng đỏ lên liên tiếp hít thở, liều mạng tiến vào rút ra, không cách nào thừa nhận khe khẽ rên lên, chỉ muốn ở trong thân thể làm cho người ta say đắm của cô tìm được khoái cảm vui sướng điên cuồng nhất!

Cánh tay mạnh mẽ nhốt chặt Dụ Thiên Tuyết, nửa bên mặt cô cọ sát trên ghế sofa, hai tay nắm chặt áo bọc sofa, nước mắt dâng tràn, khi anh bất thành linh đánh vào một cái nhảy mắt cô co rút kịch liệt, thống khổ mập mờ kêu thành tiếng, trong lòng Nam Cung Kinh Hiên mừng như điên thân thể nặng nề bao trùm xuống đè ép cô, thương yêu hôn gò má và dưới cằm của cô, cảm thụ cô đạt được khuấy khóa khi anh đoạt lấy khiến cả người anh điên cuồng hưng phấn!

“Thoải mái không?” Nam Cung Kinh Hiên thờ hờn hờn kịch liệt, không kịp chờ đợi mà hỏi cô, mồ hôi chảy đầm đìa nhưng chỉ quan tâm cảm thụ của cô, một tay gây sóng gió trên khuôn ngực no đầy, tay còn lại xoa xoa lồi vào nhạy cảm bị sưng đỏ không chịu nổi, nhất định phải lấy được câu trả lời!

Dụ Thiên Tuyết bị sự khuấy khóa mãnh liệt kia hành hạ đến nói không ra lời, mồ hôi ướt nhẹp làm tóc dính vào trên mặt vô cùng khó chịu, cô không muốn thừa nhận bản thân đã lên đỉnh cao trào, rồi lại run rẩy một lần nữa khi bị anh trêu chọc, giọng cô khàn khàn: “A! Đừng.....”

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên càng thêm đỏ hồng, luồn tay vào tóc cô cúi đầu hung hăng hôn môi cô.

Tư thế chiếm hữu từ phía sau để cho anh có thể đoạt lấy sâu hơn, Nam Cung Kinh Hiên chưa bao giờ thu hoạch được loại khoái ý mãnh liệt này, thân thể anh to lớn giam cầm cô gái nhỏ trong ngực, mỗi một khối cơ bắp đều đang run rẩy dữ dội, phần khích tới cực điểm, bóng đêm vẫn còn dài, anh ra sức cày cấy điên cuồng phát tiết lửa dục vào trong cơ thể cô, hoàn toàn quên mất mình không hề sử dụng biện pháp phòng ngừa nào, phun phát bắn ra mấy lần.....

Mạnh mẽ phun ra một lần cuối cùng, Nam Cung Kinh Hiên gầm lên một tiếng như dã thú siết chặt thân thể Dụ Thiên Tuyết, anh đã đạt tới đỉnh sướng khoái cực hạn.

Điện thoại di động đặt trên bàn trà bỗng nhiên reo lên.

Hộp âm êm tai vang động, Nam Cung Kinh Hiên vẫn đang nằm bất động cảm thụ khoái ý vui sướng, hồi lâu mới chấm dứt, mồ hôi đầm đìa anh chăm chú nhìn cô gái dưới thân, đột nhiên chỉ muốn ôm cô đây đưa cho đến thiên hoàng địa lão (1).

“.....” Nam Cung Kinh Hiên thuận theo ý muốn của bản thân, cúi đầu hôn cô gái nhỏ trong ngực đã bị giầy vò đến cơ hồ bất tỉnh, yêu thương đôi môi đã sưng đỏ của cô, thỏa mãn hài lòng thở dài.

Chuông điện thoại di động vẫn kiên nhẫn reo vang.

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi cau mày, không biết đã giờ này mà người nào lại gọi điện thoại cho mình, lạnh lùng khế nguyên rửa cằm điện thoại di động lên, giọng nói khàn khàn trầm thấp hỏi: “Người nào?”

Người ở đầu điện thoại bên kia hơi ngẩn ra, nhẹ giọng nói: “Kinh Hiên.”

Nam Cung Kinh Hiên giật mình một cái, phục hồi tinh thần khi nghe được giọng phụ nữ bên kia, sự điên cuồng mê loạn như bị một chậu nước lạnh dội xuống, nhất thời làm cho anh thanh tỉnh lại.

“Tình Uyên, chuyện gì?”

“Không có gì, em vừa mới đánh cờ với bác trai nên giờ có hơi mệt, tài xế trong nhà nghỉ ngơi hết rồi nên em không biết làm sao đi về, nhớ tới anh đã trể thế này còn chưa về liền điện thoại hỏi thử một chút, anh đừng làm việc muộn quá, có việc gì thì cũng để ngày mai hãy xử lý.” La Tình Uyên nhẹ giọng nói, một câu một câu dịu dàng động lòng người làm cho người ta có cảm giác không chút nào chán ghét.

“Tôi nay không cần đề ý đến anh.” Nét mặt và tiếng nói của anh có phần lạnh lẽo: “Em không có biện pháp đi về đúng không?”

La Tình Uyên thoáng trầm mặc, lúc này mới trả lời: “Đạ, hình như là vậy, có điều là trong nhà có rất nhiều phòng cho khách em có thể chọn một phòng, bác trai nhiều lần giữ lại, em không cũng không biết làm thế nào để cự tuyệt.”

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi cau mày.

“Em ở đó đừng động đây, anh trở về tìm em.” Anh cúp điện thoại, sắc mặt đỏ ửng cũng hòa hoãn lộ ra mấy phần lạnh lẽo.

“.....” Dụ Thiên Tuyết từ từ tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm đậm đáng yêu ướt nhẹp mồ hôi, đôi mắt cơ hồ không mở ra được.

Nam Cung Kinh Hiên cúi người xuống ôm cô, cung chiều hôn lên đôi môi đáng yêu.

“Đã hôn mê?” Anh khàn giọng hỏi, nghĩ đến vừa mới điện cuồng ở trong thân thể cô đạt đến sự sướng khoái, đôi mắt lại nóng đỏ lên, quả thật anh muốn ôm chặt lấy cô thương yêu cô cho đến chết.

Dụ Thiên Tuyết cũng nghe được cú điện thoại kia, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi biến đổi, giọng nói khàn khàn: “Anh phải quay về sao?”

Cô mệt mỏi không thể động dậy được, dư âm khoái cảm dễ chịu làm cho mấy ngón tay tái xanh của cô run nhè nhẹ, thật không thể chịu được sự đoạt lấy mãnh liệt như vậy, thân thể Nam Cung Kinh Hiên hơi cứng đờ, không nói lời nào chỉ ôm cô vuốt ve an ủi một hồi.

Dụ Thiên Tuyết mệt mỏi tới mức không mở nổi mắt, hàng mi ướt rượt rủ xuống khiến gương mặt cô rất là đáng yêu, bản thân Nam Cung Kinh Hiên chưa bao giờ có cảm giác cung chiều qua một cô gái như thế, lại có thể trong lúc cô sắp bất tỉnh mà hôn hít môi cô, nhẹ giọng gọi cô tỉnh lại tắm rửa xong rồi mới ngủ tiếp.

Cái thói quen đáng chết gì đây! !

“Đừng ngủ..... Đừng ngủ, đi tắm rửa trước, hm?” Nam Cung Kinh Hiên nghiêm túc nheo mắt của cô, dịu dàng dỗ ngọt.

“Tôi rất khó chịu.....” Dụ Thiên Tuyết cắn môi, cảm giác được khắp người ướt nhẹp mồ hôi, sự thân cận da thịt, nhiệt độ nóng hầm hập làm cho cô muốn trốn tránh rồi lại luyến tiếc không nỡ trốn tránh.

Hai tầng lửa và băng, từng tế bào trong cơ thể cô đều có cảm giác khó chịu.

“Ngủ giấc.....” Nam Cung Kinh Hiên cau mày, dứt khoát bồng cô lên đi vào phòng tắm.

Lần qua lần lại xong xuôi đã là nửa đêm, tắm đến nửa chừng thì Dụ Thiên Tuyết tỉnh táo lại, xấu hổ mà khiếp sợ kéo khăn tắm qua che thân thể kêu anh đi ra ngoài, mặt Nam Cung Kinh Hiên lạnh xuống dạy dỗ cô một hồi cô mới ngoan ngoãn bằng lòng để cho anh giúp cô tắm rửa.

“Cái cô gái này! Nếu như ngày nào đó chết thì chính là vì cái tính bướng bỉnh này mà chết!” Nam Cung Kinh Hiên tức giận nhìn cô, một tay kéo cô đứng dậy dùng khăn lông thật to bao lấy cô rồi bồng ra ngoài.

Cả người Dụ Thiên Tuyết mệt mỏi đau nhức, vẫn nắm chặt khăn tắm chăm chăm nhìn anh nói: “Tôi đâu có nói cần anh giúp, sao anh lại đi vào! Tôi tự đứng được, anh không cần bồng tôi!”

“Em xác định?” Nam Cung Kinh Hiên nhú mày dứt khoát đặt cô xuống, nhìn cô cau mày cố đứng vững, bước một bước bỗng nhiên mềm nhũn nhếch nhác ngã xuống trong khuỷu tay anh, Dụ Thiên Tuyết xấu hổ gần chết, quả nhiên trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp.

“Em đúng là làm cho tôi rất có cảm giác thành tựu, Dụ Thiên Tuyết, lần sau không nghe lời tôi sẽ làm cho em không đứng nổi mới thôi!” Nam Cung Kinh Hiên ôm chặt cô gái nhỏ vào trong ngực, cúi đầu bên tai cô uy hiếp.

Dụ Thiên Tuyết khẽ cau mày, cả người bủn rủn khiến cô bỏ qua chống cự, ngoan ngoãn bị người đàn ông này ôm.

Trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng hiện lên sự thích thú phức tạp, dường như là tình yêu, quả thật anh không rõ ràng lắm, giờ phút này, rốt cuộc đã bắt đầu nảy sinh thứ tình cảm gì đối với cô!

“Đi ngủ sớm một chút, đừng thức khuya.” Anh chăm chú nhìn khuôn mặt của cô, không hiểu sao bản thân lại nói ra một câu như vậy.

Dụ Thiên Tuyết nâng hàng mi ướt rượt lên nhìn anh, mê ly mà hoang mang, người đàn ông này, thật sự đổi tính rồi sao?

Nam Cung Kinh Hiên bị cô nhìn rất không thoải mái, mặt anh lập tức lạnh xuống, giọng lạnh lùng: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn ngày mai em có lý do trốn việc! Còn nữa..... Tôi có việc phải đi!”

Hàng mi của Dụ Thiên Tuyết run lên nghĩ tới cuộc điện thoại lúc nãy, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảm giác hoang vu.

Đã là đêm khuya, trong phòng khách rộng rãi sáng sủa, người đàn ông cao ngất đã thỏa mãn mặc quần áo tử tế đang cài cái nút cuối cùng trên áo sơ mi, giống như tổng giám đốc giàu có đến với tình nhân, lưu lại phút giây ngắn ngủi, thật bạc bẽo mà xấu xa.

Dụ Thiên Tuyết dịu dàng tựa vào trên ghế sofa, nhắm mắt lại, khăn tắm không che được cằm cổ đầy dấu hôn mập mờ.

Đó là kết quả bị anh giày xéo.

Về mặt của Nam Cung Kinh Hiên phức tạp đi qua cầm lấy áo ba-đo-xuy trên sofa, vuốt vuốt tóc cô, giọng lạnh lùng khàn khàn: “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi đây.”

(1): Thiên hoàng địa lão: lâu như trời đất

Chương 101: Gặp Mặt Tôi Thật Sự Chết Cho Anh Coi

Dụ Thiên Tuyết cảm thụ được nhiệt độ bàn tay anh trên mái tóc ướt nhẹp, thần sắc hơi uể oải, ánh mắt thoảng hoang vu, nghiêng mặt sang bên không để ý tới lời tạm biệt của anh.

Nam Cung Kinh Hiên mím chặt đôi môi khiêu gọi, hờn giận và áy náy đồng thời đan xen trong lòng.

Cúi người, bàn tay chỉ đơn giản bóp mặt cô quay lại hôn mạnh một cái, Nam Cung Kinh Hiên mới thật sự đứng dậy rời đi.

Tiếng đóng cửa ‘Phanh’, Dụ Thiên Tuyết vẫn nhìn chằm chằm phương hướng đó, cảm nhận được sau khi anh rời đi thì cả căn phòng cũng trống rỗng, hàng mi uơn ướt hạ xuống, xiêu vẹo tựa vào trên ghế sofa ôm chặt chính mình.

Đây mới thực sự là cuộc sống mà một nhân tình nên có không phải hay sao? Bị giam ở một căn phòng bí mật mà xa hoa chờ đợi đàn ông tới cung chiều, anh đến hoặc đi đều tượng trưng cho sự sỉ nhục, không có quyền thương tâm không có quyền tranh thủ, nghĩ tới đây Dụ Thiên Tuyết tự giấu mà cười cười bản thân thật sự là đã quen bị áp bách, thế mà lại còn hi vọng xa vời là anh có thể lưu lại, không đến nỗi để cho mình cô đơn ở trong một căn phòng lớn như vậy, thế nhưng trên cái thế giới này, ngoại trừ người thân cận nhất thì có ai còn để ý tới mày có cô đơn hay không?

Cắn môi, hung hăng cắn, cắn thật đau để bản thân không còn u mê.

Dụ Thiên Tuyết, hãy cố mà nhớ kỹ, là ai làm cho mày trở thành như hôm nay, mày đã nói, một ngày nào đó sẽ mang tất cả khuất nhục đều trả lại, để cho người một nhà kia nhìn thật kỹ.

Trong phòng hơi lạnh, khóe mắt Dụ Thiên Tuyết hơi ướt át, mặt mũi nhắm mắt lại, quấn kín khăn tắm mơ màng ngủ mất.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, La Tinh Uyển liếc nhìn tạp chí trên kệ sách trong phòng khách, cô cũng đã muốn buồn ngủ.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên cao lớn rần rờ xuất hiện ở cửa, mặt mày sáng sủa, tây trang và áo sơ mi màu trắng và đen để cho hơi thở lạnh lùng của anh tăng thêm mấy phần mỉa mai, nhất là khi anh kiêu căng khể ngẩng đầu cùng với ánh mắt lạnh nhạt hờ hững khi nhìn cô, trái tim cô không khỏi căng thẳng, ngấm lại thì có lẽ rất nhiều năm về trước, chính là một ánh mắt nhàn nhạt của anh đã khiến cô động lòng.

Hơn nữa, còn động lòng đến lợi hại như thế.

Trong lòng La Tinh Uyển tự cười mình, để tạp chí xuống nhẹ giọng hỏi: “Anh đã về?”

“Dạ Hi bọn họ ngủ rồi?” Nam Cung Kinh Hiên đi tới, cau mày liếc mắt nhìn về hướng phòng của Nam Cung Dạ Hi một cái.

“Dạ, hôm nay theo em ấy đi dạo phố mệt muốn chết, trở về thì em ấy ở cùng với Trình Dĩ Sênh, khi bác trai ở nước ngoài thì có thói quen làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ nên không rảnh nói chuyện cùng em, đoán chừng cũng không coi em như người ngoài mới để một mình em ở chỗ này.” La Tinh Uyển nhẹ giọng nói, chấp tay sau lưng, trong sự dịu dàng có mấy phần dí dỏm tươi cười nhìn anh: “Anh thì sao? Anh đẹp trai, có muốn đưa em một quãng đường hay không?”

Nam Cung Kinh Hiên thoảng hoảng hốt, dường như quay ngược lại thời điểm ban đầu bọn họ ở cùng nhau.

Khi đó anh vẫn kiêu căng không chịu trói buộc, tính tình đó khiến Nam Cung Ngao mò mẫm lẫn lộn trong thường trường mấy chục năm cũng không có biện pháp thuần phục, mà cô, người phụ nữ có tính tình dịu dàng lại không ngại phiền toái luôn theo sát anh nói chuyện, anh tự đại kiêu căng không coi ai ra gì thế nhưng cô cũng có thể bao dung.

“Chuyện của anh chính anh sẽ tự xử lý, đừng lo lắng.” Nam Cung Kinh Hiên nhủ mày để bản thân tránh thoát khỏi bầu không khí này, nắm chặt chìa khóa nói: “Khuya lắm rồi anh đưa em về trước, đi thôi.”

La Tinh Uyển không nói gì nữa, gạt đầu một cái đi theo anh ra ngoài.

Chẳng qua người đàn ông này không biết, hơi thở hoan ái mỉa mai hoặc trên người anh tản ra nặng như vậy, bất cứ người nào đi bên cạnh anh cũng có thể ngửi được.

Về mặt cô ung dung, hơi mặt một chút nên không muốn so đo những thứ này.

Khoảng cách nhà họ La chỉ hơn nửa giờ chạy xe, trong xe bật nhạc êm dịu, La Tinh uyển ngăn ra: “An- Dreabo-Celi hát, trước kia em rất thích, ở đây anh cũng có?”

Nam Cung Kinh Hiên còn chưa thoát khỏi bóng dáng mỹ lệ khiếp người của Dụ Thiên Tuyết, đôi mắt lấp lánh như đá hắc diệu sáng bóng, buồn buồn “Ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

La Tinh Uyển nhẹ nhàng cười, bắt đầu nói về tin đồn thú vị lúc ban đầu họ ở nước ngoài du học, thanh âm không lớn không nhỏ vừa vặn có thể nghe được, dần dần Nam Cung Kinh Hiên cũng lắng nghe, đến chỗ tức cười cũng không nhịn được mà ngoắc ngoắc khóe miệng.

Rồi đột nhiên anh cảm thấy bao la mê mang, người phụ nữ này là vợ chưa cưới của anh, về sau sẽ sống cùng anh cả đời, là người phụ nữ đứng ở bên cạnh anh, cô sẽ vì anh mà sinh con dưỡng cái, làm mẹ của con anh trở thành một thành viên trong gia đình anh.

Hàng mấy tuần dật nhủ lại Chết tiệt, những thứ này không phải đã sớm xác định rồi hay sao? Hiện tại lại lấy ra nghĩ để làm cái quái gì!

Nam Cung Kinh Hiên cố gắng xua đi gương mặt thanh thấu quật cường của Dụ Thiên Tuyết, còn có câu nói kiên định như sắt kia “Tôi muốn mau chóng rời khỏi anh”, tức giận không dứt, đích thực đàn ông cũng đâu ngu đến mức cả đời này chỉ có một người phụ nữ, nhưng ngoại trừ nhân vật gọi là vợ này ra thì những phụ nữ khác ở bên ngoài đều là thoáng qua như mây khói, chơi đùa chán rồi thả cho chạy, vì thế cô gái Dụ Thiên Tuyết kia mới có thể chắc chắn là một ngày nào đó sẽ rời khỏi anh, có đúng không?

Cô gái đáng chết!

Nam Cung Kinh Hiên vỗ thật mạnh tay lái một cái, gương mặt tuấn tú chợt trở nên xanh mét, hung ác dữ tợn ngoặt qua khúc cua làm tâm tình hoàn toàn bực lộ, La Tinh Uyển giật mình nhìn ra tâm tình của anh không tốt.

“Kinh Hiên, bên Paris bên còn có chuyện cần em trở qua đó xử lý một chút.” La Tinh Uyển nhìn chăm chăm phía trước, nhẹ giọng nói ra một câu.

“Vậy thì cứ trở lại mà xử lý, không cần làm trễ nải chuyện của em.” Hàng mày của Nam Cung Kinh Hiên thả lỏng một chút, La Tinh Uyển không có ở đây, có lẽ Dụ Thiên Tuyết cũng sẽ không để ý lung tung nữa, đàn bà, bao giờ cũng có một chút nhỏ mọn như thế!

Hiện tại, cô cảm thấy chỉ vì vợ chưa cưới đã trở về mà anh có thể thả cô ra, hừ, nằm mơ!

La Tinh Uyển không nói lời nào, ý nghĩ trong lòng cô đã được nghiệm chứng.

“Dạ, 2 ngày nữa em sẽ đi qua đó một chuyến để bàn giao mọi chuyện rõ ràng, trước kia em rất thích sân diễn T, nhưng bây giờ phong cách thiết kế đã gần đến đỉnh cao rồi, thời điểm này rút lui là đẹp nhất, chỉ có điều....” La Tinh Uyển nhẹ giọng, nghiêng mặt sang bên nhìn anh: “Đây chính là anh dạy em, con người không nên nhìn hoa héo rũ mà bi thương, nhô hết rồi trồng lại từ đầu hoặc là trực tiếp để nó trở phân bón, nhìn thì tàn nhẫn nhưng là lưu lại phần đẹp nhất, phải hay không?”

Nam Cung Kinh Hiên nhíu nhíu mày: “Anh có dạy em cái này?”

“Anh còn có mặt mũi mà nói, từ trước tới nay trí nhớ của anh đều không không tốt, nếu không phải là em nhắc nhở thì anh đã làm lỡ bao nhiêu chuyện cũng không biết.” La Tinh Uyển trừng đôi mắt đẹp nhìn anh, tức giận nói.

Nam Cung Kinh Hiên không gì nói nữa, vẻ mặt anh lạnh lùng, khi đó đã lâu lắm rồi, bỗng nhiên anh cũng không còn thói quen đánh tình mắng yêu với người phụ nữ này nữa, trước kia lại cảm thấy tính tình này của cô không tệ cũng không làm cho người ta ghét, hiện giờ thế nào.....

Anh thật đúng là quá dễ tiện rồi, lại có thể thích cầu véo tới cầu véo đi cùng với cô gái Dụ Thiên Tuyết đánh đá đó.

Xe đột nhiên ngừng lại, Nam Cung Kinh Hiên hồ hững nói: “Đến, tôi tiễn em đi xuống.”

Trong lòng La Tinh Uyển khẽ thở dài một tiếng, biết rõ tới nay vẫn không thể nào kéo tâm tư của anh về, chẳng qua cô hiểu được loại chuyện như vậy phải từ từ không thể gấp gáp, đây không phải là đánh trận hay giằng co cái gì, mà là từ xa lạ không thân dần dần đi tới thân thiết mà thôi, cô vẫn luôn tin tưởng là cô có thể, trước kia có thể, hiện tại cũng giống vậy.

Ngày hôm sau, dưới tòa nhà Lịch Viễn rộng lớn, Nam Cung Kinh Hiên không nhìn thấy bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết.

Chỗ ngồi trống rỗng, vẫn còn giữ nguyên hiện trạng tối qua lúc cô rời đi.

“Đáng chết....” Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nắm chặt nắm đấm, sắc mặt tái xanh, xoay người cầm điện thoại di động gọi cho cô, gọi mấy lần đều không thông, lần đầu tiên anh nghe âm thanh ‘tút TUT TUT’ đó chói tai đến vậy!

“Dụ Thiên Tuyết, không nghe điện thoại em nhất định chết với tôi....” Nam Cung Kinh Hiên hít sâu một hơi gọi cuộc điện thoại cuối cùng, kết quả giống như dự liệu, thông nhưng không có ai nhận, cô gái này, rốt cuộc là đang làm gì?

Cầm chìa khóa trên bàn lên, anh quyết định đi qua khu Bích Vân nhìn một chút.

“Tổng giám đốc, vị La tiểu thư này muốn tìm anh, vừa rồi anh chưa đến nên tôi để cho cô ấy vào ngồi đợi, anh có muốn gặp cô ấy không?” Cô tiếp tân đi tới nhẹ giọng nói.

Nam Cung Kinh Hiền sai bước đi tới, đôi mắt thâm thúy thoáng qua một tia nguy hiểm nhìn về phía người đang đợi, lúc này mới phát hiện ra là La Tinh Uyển.

“Thế nào? Em tới Lịch Viễn làm gì?” Giọng anh có chút bức mình cũng có chút không hài lòng.

Nam Cung Kinh Hiền không thích phụ nữ và sự nghiệp nhập làm một, điểm này La Tinh Uyển vô cùng rõ ràng.

Toàn thân mặc y phục công sở tinh xảo màu xám tro, La Tinh Uyển cao nhẽ đứng dậy, biểu tình cô đơn nhưng vẫn giải thích: “Tôi hôm qua bác trai nói ở Lịch Viễn có một ít việc thuộc bộ phận thiết kế bác đặc biệt không hài lòng, vì vậy hôm nay em qua đây coi tình hình cụ thể ra sao, nếu như anh có việc thì cứ đi trước, em tìm nhân viên liên quan là xong việc ngay thôi.”

Trong ánh mắt trong suốt có sự mất mát và thông cảm, ai nấy cũng đều nhìn thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Gặp Mặt Tôi Thật Sự Chết Cho Anh Coi (Tt)

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền áy náy một hồi, ánh mắt mềm xuống đi tới vỗ vỗ vai cô: “Xin lỗi, là anh không có hỏi rõ ràng, em đừng để ý.”

Cô tiếp tân kinh ngạc nhìn cái tay kia, trong lòng đủ mọi loại hâm mộ ghen ghét.

Nam Cung Kinh Hiền xoay người nhẹ nhàng kéo La Tinh Uyển qua bên cạnh mình, anh dặn dò: “Đây là vợ chưa cưới của tôi, con gái của chú La, cô đưa cô ấy đi gặp người của phòng thiết kế, nói bọn họ có việc gì thì báo cáo tình hình cho tôi, tôi có việc đi trước, nghe rõ không?”

“Tổng giám đốc yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt La tiểu thư.”

La Tinh Uyển khẽ rù hàng mi dài xuống không nhìn anh, chỉ là bước theo cô tiếp tân rồi đi.

Quý thần xui khiến, ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiền nhìn cô đi rất xa, lúc này tâm tư mới quay về cất bước đi tới phía cửa thang máy.

Chờ anh hùng hùng hổ hổ chạy tới khu Bích Vân thì cánh cửa đóng chặt kia làm cho anh cảm tức cả buổi.

Hỏi qua bảo vệ gác cổng mới biết hôm nay cô căn bản không có ra ngoài, lòng của Nam Cung Kinh Hiền cũng hơi buồn lòng một chút nhưng gương mặt tuấn tú vẫn xanh mét như cũ, cô gái này, muốn hù chết người ta hay sao? !

Dùng chìa khóa mở cửa, Nam Cung Kinh Hiền đi vào thì cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo bên trong.

Mà cảnh tượng bên trong thế nhưng cũng y hệt như ngày hôm qua, thân thể mỏng manh của Dụ Thiên Tuyết xiêu vẹo ngã trên sofa, chỉ quần một cái khăn tắm đang ngủ say sưa.

Nam Cung Kinh Hiền nổi trận lôi đình, hung hăng ném chìa khóa vào trên tường, đi tới giờ một cánh tay kéo cô dậy: “Dụ Thiên Tuyết, lá gan của cô lớn rồi phải không? Đừng tưởng rằng làm phụ nữ của tôi thì có nhiều đặc quyền như vậy, cùng tôi ngủ một buổi tối hay bao nhiêu lần đi nữa cũng đều không được lên mặt, cô đừng quá đề cao bản thân! Đứng lên cho tôi!”

Anh ghét nhất chính là phụ nữ ỷ sủng mà kiêu, huống chi cô không là gì hết, chẳng qua, chỉ đúng là một loại tình nhân đề tiện mà thôi!

Dụ Thiên Tuyết đau nên ngậm lên một tiếng rồi bỗng nhiên giật mình thức tỉnh, đôi mắt mệt mỏi lóe ra sự khiếp sợ mà hoảng hốt, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, chằm chằm nhìn Nam Cung Kinh Hiền cố gắng phân biệt bóng dáng của anh, tiếng nói khàn khàn: “Không phải anh đã đi rồi sao? Thế nào mà đột nhiên quay lại?”

“Cô bớt giả bộ cho tôi!” Nam Cung Kinh Hiền bóp chặt cổ cô, trong đôi mắt bùng cháy giận dữ, anh lạnh lùng giễu cợt nói: “Dụ Thiên Tuyết, cũng bởi vì tôi hôm qua tôi lấy lòng cô một tý cô liền mơ hồ không rõ bản thân mấy cân mấy lượng có đúng không! Tình nhân mà thôi, chẳng qua, chỉ là loại phụ nữ tôi tiện tay vui đùa một chút, cô còn tưởng là thật thế nên muốn đến công ty thì đến không muốn đến thì ở nhà nghỉ ngơi hay sao? ! Có tin là tôi có thể để cho cô nghỉ ngơi cả đời cái gì cũng đều không làm được hay không?”

Từng câu nói sắc bén như dao nhọn đột nhiên đâm vào trái tim nhỏ bé yếu ớt của cô, ngoan độc, băng lãnh, khoét sâu đến huyết nhục mơ hồ.

Dụ Thiên Tuyết run rẩy toàn thân, ý thức không rõ ràng, nhưng cô vẫn có thể nhớ được người đàn ông này tối hôm qua đã ôm mình khàn giọng nói “Nếu như tôi không khi dễ em, em có động lòng với tôi hay không?”, chỉ vừa mới mấy giờ mà thôi, một lần nữa, anh lại vô tình hung hăng giẫm đạp lên tôn

nghiêm của cô, cổ tay bị nắm rất chặt đau đến tưởng chừng như sắp đứt lìa.

“.....” Sắc mặt của Dụ Thiên Tuyết ửng hồng không bình thường, đôi môi thì tái nhợt, giọng run run: “Anh buông tay ra trước được không? Tôi rất đau..... Cầu xin anh buông ra.....”

“A.... Người như cô đáng đời bị đối đãi thế này! Từ lúc mới bắt đầu tôi không nên đồng tình với cô thương hại cô, Dụ Thiên Tuyết, hôm nay tôi sẽ để cho cô rõ trọng lượng của cô!” Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên ngهن hồng, tức giận nắm cổ tay cô xách cả người cô lên, kéo cái khăn tắm duy nhất trên người cô xuống, trong lúc cô cúi đầu thét chói tai thì cả thân thể trắng nõn đã bị bạo lộ ra.

“Cô qua đây cho tôi!” Nam Cung Kinh Hiên túm lấy thân thể mềm yếu trơn bóng mịn màng của cô, ôm cô đi tới trước cửa sổ sát đất, ‘Xoạt’ toàn bộ rèm cửa bị kéo ra, niu tóc của cô để cho cả người cô dính sát vào cửa sổ thủy tinh, ở trên tầng lầu mười mấy cùng với trời cao bao la trần trướng lửa thể đối mặt thử thách với toàn bộ thế giới: “Thanh tỉnh chưa? Thấy rõ rồi chưa? ! Thân phận của cô chỉ đúng là loại gái điếm ti tiện, thời điểm tôi muốn cô thì cô phải tách hai chân ra chờ tôi muốn, lúc tôi không nhớ tới cô coi như cô có còi ra hết đứng ở trên đường thì cũng đừng nghĩ có tên đàn ông nào đụng chạm vào cô! Dụ Thiên Tuyết, cô chính là ti tiện như vậy!”

Thủy tinh lạnh như băng kích thích da thịt, Dụ Thiên Tuyết không chịu được khuất nhục lớn đến như vậy, thét lên muốn che giấu thân thể trần trướng của mình nhưng Nam Cung Kinh Hiên ấn cô đến sát sao để cho cô bại lộ toàn bộ dưới bầu trời, lời nói giận dữ, chửi rủa sỉ nhục, nước mắt của cô điên cuồng rơi xuống.

“Không được..... Không nên như vậy! Tôi không phải gái điếm, tôi không phải tôi không phải! !” Cô khàn giọng gào thét, muốn tránh thoát tư thế khuất nhục cùng với tôn nghiêm bị xé nát.

“Tốt nhất cô nên hiểu rõ thân phận và địa vị của mình, đừng tưởng làm phụ nữ của tôi là có thể muốn làm gì thì làm, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, cô cho rằng tôi có thể bao dung mọi thứ? !” Nam Cung Kinh Hiên bóp chặt cằm của cô, giọng nói lạnh như băng.

Dụ Thiên Tuyết liều mạng giãy giụa gào thét nhưng trước mắt bỗng tối sầm, ngất đi.

“Cô.....” Nam Cung Kinh Hiên tròn to hai mắt, không biết cô thế nào lại đột nhiên bất tỉnh, sắc mặt thì trắng bệch như giấy chỉ có thân thể là nóng hằm hập, lông mi ướt nhẹp nước mắt suy yếu nhắm chặt.

“Dụ Thiên Tuyết, cô làm sao vậy? Cô gái này, chết tiệt cô đừng giả chết với tôi, đứng lên!” Nam Cung Kinh Hiên ôm cô giận đến mức gầm lên.

Nhưng người trong ngực vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này Nam Cung Kinh Hiên mới khàn trương, vội vàng ôm chặt cô hơn cảm thụ được nhiệt độ của cô, đưa tay thử chạm vào trán cô thì mới phát hiện ra là nóng đến kinh người.

“Cô.....” Toàn bộ suy nghĩ của Nam Cung Kinh Hiên đều hỗn loạn, đáng chết, cô lên cơn sốt sao? Làm sao có thể nóng như thế này! Rốt cuộc thì tối qua xảy ra chuyện gì, cô chỉ bọc một cái khăn tắm mà ngủ trên ghế sofa cả đêm? !

Giống như một đòn cảnh tỉnh! Nam Cung Kinh Hiên hoàn toàn thanh tỉnh, trong đôi mắt như đá hắc diệu là sự kinh ngạc vô cùng..... Cô không phải có ý không đi làm, cô lên cơn sốt, cả người nóng hằm hập đến giờ cũng chưa tỉnh lại!

Đáng chết.....

Nhớ tới hành động điên cuồng vừa rồi, sự áy náy làm trái tim anh gần như tê liệt, Nam Cung Kinh Hiên sốt ruột cuồng cuồng kéo rèm cửa sổ lại, cầm lấy khăn tắm bao bọc thân thể trần trướng của cô, ôm cô đi vào phòng ngủ.

“Dụ Thiên Tuyết, em.....” Nam Cung Kinh Hiên lật mềm lên bọc cô lại thật chặt, ôm cô vào trong ngực, ánh mắt biến ảo vô cùng phức tạp!

Đôi môi người trong ngực tái nhợt, yếu ớt tỉnh lại.

“Em phát sốt sao không nói cho tôi biết? Tôi cho là.....” Cho rằng cô ý sùng mà kiêu, chính là loại phụ nữ ham muốn hư vinh tự cho là đúng! Nam Cung Kinh Hiên nhú chặt hàng mày tuấn tú cứng họng đến nói không ra lời.

Trong mơ hồ Dụ Thiên Tuyết cảm giác mình được bao bọc trong chăn mềm, cô chậm chậm co rút cuộn mình lại.

“Cút..... Anh cút xa tôi một chút.....” Môi cô run rẩy tái nhợt và khô nứt, từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, cánh tay suy yếu vô lực nhưng vẫn dùng hơi sức lớn nhất đẩy người đàn ông trước mặt ra.

“.....” Cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi buộc chặt, gương mặt tuấn tú ngهن hồng, tâm tình phức tạp, một chữ cũng đều không nói ra được!

“Anh không nghe sao, cút cho tôi! !” Dụ Thiên Tuyết đã dùng hết hơi sức thống thanh gào thét, nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn, run rẩy như chiếc lá khô trong gió: “Tôi ti tiện, ti tiện tới cực điểm mới có thể bị loại người cảm thú như anh tùy ý chà đạp! Anh đừng đụng vào tôi, đừng để cho tôi thấy mặt anh, bằng không tôi thật sự sẽ chết cho anh coi! !”

Cô liều mạng giãy giụa, 4 chữ cuối cùng phát ra khàn khàn giống như tiếng vải gấm bị xé rách, Nam Cung Kinh Hiên chú ý tới tâm tình của cô cũng không dám quá bức bách cô, chỉ là hòa hoãn sức lực của cô không để cho cô tổn thương bản thân, trong đôi mắt thâm thúy là gió mây cuộn cuộn cũng gần như chìm ngập cả chính anh!

Không thể ép cô nữa, với tính tình của cô thì thật sự sẽ tìm đến cái chết!

“.....” Nam Cung Kinh Hiên run rẩy ôm chặt cô, sắc mặt trắng nhợt giọng nói khàn khàn: “Tôi không phải cố ý..... Sáng nay tới công ty lại không thấy em ở đó, tôi cho là.....”

“Đừng kích động, là tôi sai rồi..... Dụ Thiên Tuyết.....” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên ám ách có chút nghẹn ngào nói không được nữa, vẫn ôm chặt cô ở trên giường, đối với hành động vừa rồi của mình áy náy đến tận cùng, anh biết đó là sự nhục nhã lớn nhất đối với tôn nghiêm của một người phụ nữ, anh không có biện pháp nào bồi thường! !

Dụ Thiên Tuyết không có hơi sức nằng chửi anh nữa, chỉ là run rẩy, vẫn run rẩy không ngừng, từng dòng từng dòng nước mắt nóng hổi chậm chậm chảy xuôi, một chút hy vọng trong lòng cô đối với người đàn ông này cuối cùng cũng đã triệt để tàn phá.

Cái gì dịu dàng, cái gì nhu tình, cũng bù không được hành động ngoan độc kéo vật duy nhất che chở trên người cô xuống để cho cô trần truồng lỏa thể đối mặt với thế giới, nằng chửi cô thương tích đầy mình, trong khoảnh khắc kia, cả người giống như bị xé nát, có cố gắng tập hợp liều mạng chấp vá lại cũng không thể được.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt vẫn chảy đến cảm rồi rơi xuống trong mền thấm vào lồng ngực anh, tuyệt vọng từ đây.

Tâm tình của Nam Cung Kinh Hiên phứt tạp cứ ôm cô như vậy hồi lâu, cho đến khi thân thể cô vì nóng quá mà bất tỉnh, cô sốt quá cao, trán nóng đến kinh người, thuốc hạ sốt bình thường cũng không có tác dụng nữa, Nam Cung Kinh Hiên nhủ mảy rất chặt găm thét gọi điện thoại kêu bác sĩ tới đây, còn mình thì giúp cô mặc quần áo tử tế, bông cô suy yếu đến hôn mê lên, xoay người đi nhanh xuống lầu.....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Dụ Thiên Tuyết, Tôi Thả Em Không Được

Lần nữa tới bệnh viện thế nhưng lại là loại tình huống này.

Nam Cung Kinh Hiên nhủ mảy lo âu chờ kết quả ở ngoài cửa phòng bệnh, anh phiền não muốn hút một điếu thuốc nhưng đưa lên môi rồi lại lấy xuống, bệnh viện hẳn là không cho phép hút thuốc, nhưng mà..... Đáng chết, tình trạng của cô như thế nào rồi? !

Đợi đến lúc bác sĩ ra ngoài nhưng Dụ Thiên Tuyết vẫn chưa tỉnh lại, một khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vui sâu trong drap giường trắng như tuyết trên chiếc giường đơn trong phòng bệnh.

“Sốt 39°5, sao bây giờ mới đưa đến đây? ! Tiếp tục sốt cao thì đàn độn cũng không biết chừng!” Bác sĩ gạt khẩu trang cau mày nói, dùng ánh mắt khiển trách nhìn Nam Cung Kinh Hiên.

Sắc mặt người đàn ông cao lớn tái xanh, thái độ cũng rất khiêm tốn, thấp giọng trả lời: “Xin lỗi, là do tôi sơ sót.”

“Cậu đó, tốt với bạn gái mình hơn một chút, thời tiết này rất dễ bị cảm lạnh nhưng dù có lạnh cỡ nào thì cũng không lạnh thành ra như vậy chứ? Thật không biết các anh các chị tại sao lại.....” Bác sĩ oán trách nói thầm, đeo khẩu trang lên: “Cậu qua đây cảm thuốc giúp tôi, chích thuốc hạ sốt rồi chờ coi có thể hạ sốt hay không, nếu như không được thì phải nằm viện 2 ngày.”

Nam Cung Kinh Hiên xanh cả mặt, có mấy cuộc điện thoại gọi tới nhưng nhìn anh cũng chưa nhìn liền trực tiếp cắt đứt, cuối cùng dứt khoát tắt điện thoại.

Thuốc cũng đã chích xong, nhưng suốt 2 giờ cô vẫn chưa tỉnh lại.

Bác sĩ lại quay trở vào đo nhiệt độ lần nữa, nhìn nhiệt kế thì thờ phào: “Hạ được một chút, các người không gấp gấp chứ? Không có gì thì nằm viện một ngày, dĩ nhiên, nếu cậu cảm thấy thế này cũng không thành vấn đề thì cứ lấy thuốc về nhà uống, tôi không có ý kiến.”

Nam Cung Kinh Hiên gật đầu một cái: “Tôi ở đây với cô ấy.”

Lúc chàng vạng Nam Cung Kinh Hiên trở về biệt thự một chuyến lấy ít đồ, đi xuống lầu thấy La Tinh Uyển ở trong phòng khách đang lo lắng gọi điện thoại, nhìn thấy anh thì rất kinh ngạc, vội vàng nghênh đón: “Sao bây giờ anh mới về? Hôm nay em gọi rất nhiều cuộc điện thoại cũng không tìm được anh, anh không biết Dạ Hi đã xảy ra chuyện phải không? Liên lạc với anh không được em sốt ruột muốn chết.”

Nam Cung Kinh Hiên giật mình: “Nó thế nào? Xảy ra chuyện gì?”

La Tinh Uyển lắc đầu: “Cũng là trách chính bản thân em ấy, mang thai 6 - 7 tháng còn muốn lái xe đi hóng gió, Dĩ Sinh không lay chuyển được nên đành

phải đưa em ấy đi, vốn là trên đường rất cẩn thận nhưng em ấy vẫn còn chơi trò yếu tim như vậy, sau đó lại cùng một chiếc xe.....”

“Nó thế nào? ! Người đâu?” Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày, giọng gấp gáp hỏi.

“Không có chuyện gì lớn, Trình Dĩ Sinh che chở cho em ấy, chẳng qua là bị kinh sợ đưa đến bệnh viện cũng chỉ chích thuốc an thần mà thôi, đã không có việc gì rồi.” La Tinh Uyển dịu dàng nói, cũng nhìn ra anh thật sự là vội.

Trái tim thấp thỏm của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi buông lỏng, lạnh lùng nói: “Lớn đầu như vậy rồi mà ngay cả việc thông thường này cũng không hiểu, nó không có ý định sinh đứa bé hay sao? !”

La Tinh Uyển nhích tới gần chia tay núm cánh tay của anh, nhẹ giọng nói: “Anh đừng tức giận, hiện giờ bọn họ đang trên đường từ bệnh viện trở về, lúc Dạ Hi về anh nhớ đừng lớn tiếng với em ấy, em ấy đã bị kinh sợ cũng đã bị bác trai la mắng, anh ôn tồn một chút, biết không?”

Nam Cung Kinh Hiên mở tay của cô ra: “Anh không rảnh la lối nó, lần sau rồi hãy nói, em nói đó chú ý tới bản thân một chút.”

“Anh..... Anh đi đâu vậy?” La Tinh Uyển nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ rần rờ của anh không hề do dự đi ra ngoài, nhất thời không nhận được, nhẹ giọng hỏi.

“Việc này em không cần phải xen vào, mấy ngày tới anh sẽ không về, em thích ở lại đây thì cứ ở dù sao thì cũng có phòng khách để em ở lại.” Nam Cung Kinh Hiên quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, giọng điệu nhàn nhạt thản nhiên.

La Tinh uyển chậm rãi đi tới cửa, ánh mắt mát lạnh vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh, thấy anh để gì đó ở trong cốp xe, nhìn ánh mắt lo âu cùng tâm tư chăm chú mãi miết của anh, cô suy đoán là đã xảy ra chuyện gì đó.

Xác thực cô không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng điều duy nhất cô có thể khẳng định là hiện giờ tâm tư của anh căn bản cũng không ở nhà Nam Cung, tình hình này, thật rất không ổn.

La Tinh Uyển khéo léo kéo kéo dây đồng hồ trên cổ tay, biết mình không thể để mặc cho anh tiếp tục như vậy được nữa.

Trong bệnh viện, khi Dụ Thiên Tuyết tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Y tá nhìn thấy cô tỉnh lại thì rất vui mừng đi tới hỏi: “Cô tỉnh rồi? Cô thật hạnh phúc nha, hôm qua sốt cao bạn trai ở trong này chăm sóc một ngày một đêm, hiện giờ đã hết sốt cô không sao nữa, anh ấy đi xuống dưới mua bữa sáng rồi.”

Dụ Thiên tuyết nhìn ngoài cửa sổ một chút, giọng khàn khàn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Y tá nhìn điện thoại di động nói: “Hơn 7 giờ, còn sớm, sao vậy, cô muốn làm cái gì?”

Dụ Thiên Tuyết không nói gì thêm, khuôn mặt tái nhợt vẫn nhuần nhả đẹp động lòng người, chậm rãi ngồi dậy, nhìn y phục xa lạ trên người cũng không hề lo lắng là ai đã giúp cô mặc vào, đứng lên xuống giường đi vài bước, đau mỗi trong cơ thể dần dần xua tan, tinh thần của cô coi như tốt, kéo màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mặt trời mới mọc tỏa ra những tia nắng chói mắt.

Nam Cung Kinh Hiên mua xong bữa sáng đi lên, nhìn bóng lưng cô, thở một hơi thả lỏng.

“Có việc gì sao? Còn khó chịu hay không?” Thân ảnh anh mạnh mẽ rần rờ đi tới, không nhận được ôm chặt cô vào trong ngực, hơi thở nóng bỏng dán sát mặt của cô nói.

Cảm giác ấm áp cuốn lấy toàn thân nhưng thân thể Dụ Thiên Tuyết lại khẽ cứng ngắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không biết có phải là còn sợ hãi hay không.

“Bây giờ chỉ mới hơn 7 giờ, tôi còn kịp tới công ty.” Cô lạnh mặt, nhẹ giọng nhắc nhở anh.

Mới đầu Nam Cung Kinh Hiên không hiểu hàm ý của cô, nghe một hồi lâu mới hiểu, trong lòng đau nhói vô cùng khó chịu.

Nhẹ nhàng quay người cô lại, sắc mặt anh cũng rất khó coi nhưng lại dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tròn mềm của cô, thấp giọng ám ảnh nói: “Hôm nay em bệnh, có thể không đi.”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết hơi kinh ngạc, sắc mặt vẫn trắng bệch lùi lại một bước để phòng nhìn anh: “Không cần, tôi đã khỏe rồi, không hề gì có thể đến công ty.”

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên cuộn cuộn gió mây, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

“Dụ Thiên Tuyết, tôi không ép em nữa, chúng ta hòa thuận sống chung với nhau, được không?” Nam Cung Kinh Hiên bước tới, hai cánh tay chậm rãi chống trên bức tường sau lưng cô, giọng trầm thấp từng chữ từng câu phát ra từ tim phổi.

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết trong suốt toát ra sự nghiêm nghị quật cường, lắc lắc đầu: “Chỉ có 1 tháng, đã được 1 tuần rồi, thời gian còn lại bao nhiêu tôi rất

rõ ràng, Nam Cung Kinh Hiền, hi vọng anh giữ lời.”

Nam Cung Kinh Hiền cố nhin xuống cảm xúc nhưng vẫn không nhìn được, một phát ôm eo cô kéo qua ôm thật chặt vào trong ngực, áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, thấp giọng nói: “Em nhất định phải búống bình thể này hay sao? Tôi biết hôm qua là tôi sai, tôi không hỏi rõ, tôi.”

Dụ Thiên Tuyết e ngại thân thể anh thân cận, nhắc tới chuyện hôm qua sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, trong đôi mắt quật cường đang rung rung nước mắt cũng có cả sự tuyệt vọng, cả người cô suy yếu đến cực hạn.

Nam Cung Kinh Hiền nói không được nữa, cắn răng nhìn một hồi mới nói lòng kiềm hãm đối với cô nhưng vẫn ôm cô như cũ, nhẹ nhàng chống trán của mình vào trán của cô: “Dụ Thiên Tuyết, tôi tha em không được.”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết thoáng qua một tia hoang vu, cô nhớ rõ lời của anh, cô chỉ đúng là loại phụ nữ tùy tiện lấy ra vui đùa một chút, chẳng qua là một món đồ chơi, không có gì không buông tay được, cũng giống như một loại vải rách, quăng bỏ thì quăng bỏ.

Khó có thể chịu được sự giày vò trầm mặc này, Nam Cung Kinh Hiền kéo bàn tay lạnh như băng của cô qua, siết chặt eo cô, dịu dàng dụ dỗ: “Tôi mua cháo, ít nhiều gì cũng ăn một chút, cho dù muốn búống bình với tôi thì cũng phải có sức lực rồi mới nói, hửm?”

Một ngày không có ăn uống gì nên cơ thể Dụ Thiên Tuyết rất yếu, chỉ có thể mặc cho anh lôi kéo đến bên giường ngồi xuống.

Chăm chú nhìn hộp cháo dinh dưỡng màu trắng, trong mắt Dụ Thiên Tuyết lơ mơ dâng lên hơi nước, ừ, 1 tháng, sau 1 tháng cô vẫn là một người sống sờ sờ, vẫn có tôn nghiêm có nhân cách sống, tại sao cô lại vứt bỏ?

Cầm lấy cái muỗng anh đưa tới, cô ăn từng muỗng từng muỗng, dù là nước mắt rơi vào trong cháo cũng kiên định ăn xong, bỗng nhiên rất muốn biết Tiểu Nhu ở nước ngoài như thế nào, em sống có tốt không, có gặp phải khó khăn gì hay không, có kiên cường hay không.

Nam Cung Kinh Hiền đứng ở một bên nhìn cô, trái tim như bị đao cắt, sắc mặt tái xanh.

Không nhìn được đi ra ngoài hút một điếu thuốc, ngón tay thon dài dề dề giữ huyệt thái dương, thật không hiểu nổi chính mình, cô gái này, lúc vừa mới bắt đầu đúng là có hứng thú nên chiếm giữ ở bên người vui đùa một chút, nhưng bây giờ, tại sao càng ngày càng bỏ không được?

Suốt gần cả 1 tháng, Nam Cung Kinh Hiền như là thay đổi thành một người khác, đối với cô vô cùng dịu dàng, bất cứ chuyện gì cũng có thể quan tâm lo liệu chu toàn, chỉ duy nhất một điều là theo ý nguyện của cô không hề chạm vào cô nữa, vì mỗi lần thân mật là ánh mắt yếu đuối như mắt một con nai con của cô lại đề phòng, lần đầu tiên Nam Cung Kinh Hiền vì một người phụ nữ mà nhẫn nhịn dục vọng lâu như vậy.

Phần lớn thời gian sau khi kết thúc công việc anh đều ở lại khu Bích Vân, rất ít khi trở về nhà Nam Cung.

Tầng sáng, sương mù từ từ tản đi, trong chiếc mền ấm áp làm cho người ta tham luyến Nam Cung Kinh Hiền cảm giác được người trong ngực bỗng nhúc nhích, chính mình cũng từ từ tỉnh táo lại, ôm sát cô triển miên hôn lên trán cùng gò má của cô.

“Có lạnh hay không?” Giọng nói trầm thấp của Nam Cung Kinh Hiền vang lên, hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô: “Tôi nói rồi máy điều hòa không khí ở đây có thể thay đổi tần số lạnh thành nóng, em chính là không có ý định mở đúng không?”

Dụ Thiên Tuyết bị ôm rất chặt hô hấp cũng muốn không thông, mở hàng mi như cánh bướm ra, cô mở miệng nói: “Tôi không có thói quen mở điều hòa trong mùa đông, anh thích thì cứ mở, tôi không có ý kiến.”

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiền từ từ trở nên nguy hiểm, lật người đè lên cơ thể cô, đôi mắt như mắt dã thú nhìn cô chăm chú.

Vật nào đó ở phía dưới thân thể to lớn của anh đã bắt đầu thức tỉnh trở nên cực nóng cứng rắn, chống đỡ trên thân thể mềm mại của cô nhẹ nhàng nảy lên, Dụ Thiên Tuyết cảm giác trong mền có khí lạnh tràn vào, thanh tỉnh hơn một chút, đôi mắt trong veo như nước chống lại ánh mắt nóng bỏng của anh.

“Còn lại bao nhiêu ngày?” Đột nhiên anh lạnh lùng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết sợ hãi nén chịu sự bộc phát của anh, trả lời rõ ràng: “9 ngày.”

“A.... Em nhớ rất rõ!” Nam Cung Kinh Hiền giận quá hóa cười, ánh mắt lạnh như băng cơ hồ có thể đâm thủng cô.

Dụ Thiên Tuyết cũng không nói lời nào, trong ánh mắt có sự tuyệt vọng cùng kiên định đan xen, thật sự cô đang mong đợi ngày đó, ngày cô tự do, ngày mà cô không còn ăn nhờ ở đậu nữa, không nợ người ta cái gì cũng không cần từng đêm chịu khuất nhục và đau khổ giày vò!

Nam Cung Kinh Hiền bùng cháy lửa giận, bất thành lời dề dề thấp người xuống mạnh liệt hôn đôi môi của cô.

Dụ Thiên Tuyết bị động tác cuồng liệt của anh hù sợ, đôi môi bị buộc cạy mở ngheh đón cuồng phong mưa rào anh mang tới, ý thức chìm nổi giống như ở giữa trung tâm sóng lớn, bàn tay anh xé rách áo ngủ đơn bạc của cô, cảm xúc toàn thân bất chợt lạnh lẽo, Dụ Thiên Tuyết có thể cảm nhận được bàn thân đã không còn bất kỳ che đậy gì.

Chương 104: Tốt Nhất, Con Hãy Xử Lý Sạch Sẽ Cô Gái Này

Nhớ đến ngày đó, toàn thân cũng trần truồng như thế này, bị siết chặt tóc dán sát người trên cửa sổ sắt đất bị ánh mắt khinh thường của toàn bộ thế giới.....

Toàn thân Dụ Thiên Tuyết chấn động, mũi chua xót mãnh liệt, dùng hơi sức lớn nhất đẩy người đàn ông bên trên, nghẹn ngào gào thét: “.....Đừng chạm vào tôi..... Nam Cung Kinh Hiên, anh rút ngay! ! Đừng chạm vào tôi! !”

Đã từng chịu khuất nhục ở tại nơi này, như một đoạn phim chiếu ở trong đầu, từng hình ảnh phóng lớn rõ rệt như vừa mới xảy ra! Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết rơi xuống, đáy mắt lóe ra sự kiên quyết, hung hăng đẩy anh, liều mạng kéo áo ngủ bị rách nát qua che lấy chính mình.

Nam Cung Kinh Hiên bắt đầu thả lỏng cô ra, trong đôi mắt bùng cháy dự vọng mãnh liệt, chống tay hai bên người cô nhìn cô chằm chằm.

Đương nhiên anh biết cô nhớ đến cái gì, chuyện ngày đó, đối với cô là tổn thương quá lớn!

Dụ Thiên Tuyết thở hổn hển kịch liệt, mấy ngón tay trắng bệch run rẩy không thôi, nhếch nhác lui về phía sau cuộn mình che giấu bộ phận bị bại lộ trên thân mình, dường như ép cô nữa cô sẽ cắn lưỡi tự sát ngay tức khắc.

Trái tim của Nam Cung Kinh Hiên đau nhói, ngang nhiên xông qua ôm cô, hôn lên mắt và môi của cô, cô nghiêng mặt tránh né, anh liền nhéo cằm vặn mặt cô qua tiếp tục hôn triền miên, an ủi xoa dịu sự chua xót và kiên quyết trong lòng cô.

“Tôi cam đoan với em sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa..... Hm? Thân thể em chỉ là của một mình tôi, tôi sẽ không vũ nhục em nữa, trừ tôi ra ai cũng đừng hòng gặp mặt em..... Ngoan, không nên suy nghĩ nhiều.....”

Anh hôn hít môi cô, muốn trấn an sự lạnh lẽo thoáng trong lòng mình nhưng đầu lưỡi lại luống cuống không biết phải làm sao.

Hai mắt của Dụ Thiên Tuyết rung rung chằm chằm nhắm lại, nước mắt nóng hổi, giờ phút này không muốn suy nghĩ người đàn ông trên người mình rốt cuộc là ai, nụ hôn của anh từ từ xâm nhập, sau sự hoảng sợ là mê loạn ấm áp, mỹ lệ đến mức khiến lòng người sợ hãi.

Một sáng tinh mơ như thế này, Nam Cung Kinh Hiên ôm cô tiếp tục ngủ thật say, thật không ngờ, trấn an một cô gái sẽ làm cho anh đạt được sự thỏa mãn lớn như vậy, chẳng qua là..... 9 ngày..... Tay của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nắm chặt thành quyền.

Hàng mi ướt đẫm nước mắt, Dụ Thiên Tuyết đã ngủ, anh ngậm lấy môi cô, lực đạo càng lúc càng lớn cúi đầu thờ gấp, 9 ngày sau, anh bảo đảm sẽ không buông tha cô, vô luận là dùng phương pháp gì cũng phải cưỡng ép giữ cô bên người!

Chẳng qua, anh sẽ không bao giờ nghĩ tới, chân chính đến thời điểm đó, là anh dùng phương thức tàn nhẫn nhất đẩy cô hoàn toàn rời khỏi thế giới của anh.

Giữa những tầng lầu bên trong Lịch Viễn rộng lớn, tất cả mọi người tập trung suy nghĩ, lắng lắng nghe trong phòng làm việc của tổng giám đốc vang lên tiếng điện thoại.

Biểu tình nghiêm nghị của Nam Cung Kinh Hiên hiển lộ rõ tâm tình hiện giờ của anh, mặc cho điện thoại reo vang bản thân không hề lộ ra chút cảm xúc gì.

Chờ điện thoại vang đến lần thứ ba rốt cuộc anh cũng nhận: “Alo?”

“Con thấy tin tức chưa?” Giọng nói trầm thấp hùng hồn của Nam Cung Ngạo truyền đến, có sự uy nghiêm không nói được ra lời.

“Thấy rồi.” Dáng người Nam Cung Kinh Hiên cao ngất ngồi trên ghế xoay di chuyển nửa vòng, ánh mắt thâm thúy nhạy bén chăm chú nhìn màn hình đang phát ra tin tức, trong đầu tràn đầy ý lạnh.

“Hừ.” Nam Cung Ngạo hừ lạnh một tiếng, giọng nói trầm thấp như chuông vang: “Con không muốn chú La âm ỉ thì về nhà ở ngay lập tức cho ba! Loại chuyện bao nuôi tình nhân như thế mà con cũng có thể để lộ ra, không phải là con cũng muốn quảng bá mặt mũi nhà Nam Cung phải không, mặt mũi của con bé Tinh Uyển kia cũng bị con ném luôn rồi!”

Nam Cung Kinh Hiên nhìn tờ báo trên bàn, mặt trên tờ báo có hình ảnh anh lôi kéo tay Dụ Thiên Tuyết từ khu Bích Vân đi ra ngoài, đưa cô lên xe rồi hôn cô, hình ảnh rất rõ nét, khuôn mặt xinh đẹp của cô cứ như vậy mà bại lộ trước mặt nhiều người, không hề che giấu.

“Con cũng rất muốn biết chuyện này là người nào làm” Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nhếch môi thoáng nở nụ cười, lạnh giọng nói, anh lựa chọn khu Bích Vân là địa phương yên tĩnh vắng lặng như vậy mà cũng có thể bị người khác phát hiện, người này không đơn giản, tên gia hỏa Lạc Phàm Vũ kia chắc chắn sẽ không lộ ra, thế thì sẽ là ai?

“Tóm lại, bây giờ con hãy giải quyết chuyện này, chú La của con bên kia nổi trận lôi đình chờ con nói rõ, Tình Uyển không thể ra khỏi cửa rồi, bây giờ đang ở chỗ của ba, còn về phần cô gái kia, không muốn đích thân ba ra tay thì hãy tự mình xử lý!” Nam Cung Ngao ngắn gọn nói xong thì cúp điện thoại.

Nam Cung Kinh Hiền vẫn duy trì tư thế cầm điện thoại, hồi lâu mới nghiêm mặt để xuống.

Xử lý....

Xử lý như thế nào?

Có lẽ chưa từng trải qua loại chuyện này, không sai, anh đã từng có phụ nữ, nhưng chưa đến mức ‘kim ốc tàng kiều’ ồn ào huyền ảo như vậy, hiện giờ điều anh muốn biết nhất không phải là ai đưa chuyện này ra ánh sáng mà là Dự Thiên Tuyết bên kia nên làm sao bây giờ.

Toàn bộ người trong công ty đã biết chuyện này, bên ngoài có quá nhiều người chờ coi náo nhiệt, ngay cả công ty cô cũng không thể tới.

Cân nhắc thật lâu, Nam Cung Kinh Hiền lạnh mặt gọi điện thoại cho Lạc Phàm Vũ xử lý sạch sẽ miệng mồm của mấy tên ký giả đang ngồi chồm hổm chờ đợi trước cửa Lịch Viễn, còn mình thì cầm chìa khóa đi ra khỏi phòng làm việc, không nhìn tới ánh mắt của người chung quanh đi vào thang máy, hiện tại, anh nhất thiết phải nhìn thấy Dự Thiên Tuyết.

Ở trên xe gọi điện thoại cho cô, không thông.

Cũng may, không thông là chuyện tốt, điện thoại của cô không phải là bí mật gì, bị phóng viên gọi vào mới là phiền phức.

“Bây giờ, cậu có thể qua bên khu Bích Vân trước, không có ai ở đó, bọn phóng viên chồm hổm chờ đợi bên đó bị vụ trên đường cao tốc hấp dẫn rồi, cậu mau lên!” Giọng nói không kiên nhẫn của Lạc Phàm Vũ từ trong điện thoại vang lên.

“Cậu sử dụng phương pháp quái quỷ gì đó?” Nam Cung Kinh Hiền nhíu mày.

“Giả tai nạn giao thông, cậu chết tiết, sau khi giải quyết xong chuyện này thì đền cho mình chiếc xe có nghe hay không! Mẹ kiếp đồ chó, khó chơi chết đi được!” Lạc Phàm Vũ tức giận bực bội chửi nãy câu.

Nam Cung Kinh Hiền không để ý anh đang kêu gào tí ti nào thẳng tay cúp điện thoại.

Khu Bích Vân.

Trước khi qua đây Nam Cung Kinh Hiền đã lạnh lùng cảnh cáo bảo vệ gác cổng mấy câu, may mắn là người của Lạc Phàm Vũ làm việc không có sai lầm gì, lúc này anh mới đi lên lầu, Nam Cung Kinh Hiền mở cửa ra, đi quanh một vòng nhưng không nhìn thấy bóng dáng kia như dự đoán.

Đáng chết..... Cô không có ở đây? !

Nam Cung Kinh Hiền tròn to hai mắt, tìm kiếm trong mấy gian phòng thêm một lần cũng không thu hoạch được gì, mà điện thoại di động của cô đúng lúc để ở trong góc trên bồn rửa mặt trong phòng tắm, tín hiệu cũng bị mất không ít, có mấy cuộc gọi nhờ đều là của anh, Nam Cung Kinh Hiền buồn bực khê nguyên rửa rồi cầm điện thoại di động của cô lên đi ra ngoài.

Cô gái này! Rõ ràng là tối qua đã cảnh cáo cô phải ngủ ngốc ở nhà không nên đi làm, hiện giờ thế nào mà không thấy bóng dáng, hơn nữa, ngay cả điện thoại cũng không mang theo! Cô muốn anh sốt ruột chết có đúng không? !

Nam Cung Kinh Hiền hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài, lên xe gọi điện thoại cho Lạc Phàm Vũ lần nữa.

“Hạn định cho cậu trong vòng nửa giờ tìm được Dự Thiên Tuyết cho mình, không thấy cô ấy, căn bản là không thấy cô ấy trong khu Bích Vân, còn cậu nữa, cái tên bảo vệ gác cổng chết tiết kia lại nói không nhìn thấy gì hết, Lạc Phàm Vũ, cậu tốt nhất cho mình câu trả lời thỏa đáng!” Nam Cung Kinh Hiền nghiêm rắn nói.

Lạc Phàm Vũ cũng hơi kinh ngạc: “Không thấy cô ấy? Cậu chờ chút, mình kêu người lấy camera giám sát tới ngay!”

Trong lòng nam Cung Kinh Hiền như lửa đốt cầm điện thoại chờ tin tức, mù quáng lái xe trên đường, tốc độ rất nhanh, xe chạy ngược chiều suýt nữa đụng vào anh cũng không có phát hiện, tâm tình phiền não tới cực điểm, rốt cuộc đầu điện thoại bên kia truyền tới thanh âm của Lạc Phàm Vũ.

“Cô ấy đi lúc rạng sáng, khi đó bảo vệ gác cổng đổi ca nên không nhìn thấy!”

Nam Cung Kinh Hiền cúp điện thoại, rốt cuộc biết cô không có ở khu Bích Vân, vậy một mình cô có thể đi chỗ nào? ? ? Anh suy nghĩ nát óc, cuối cùng quyết định đi tới nơi cô thuê phòng lúc trước tìm thử.

Chương 105: Trong Tủ Cung Đã Đậu Thai, Có Muốn Giữ Lại Không? (1+2)

Chiếc Lamborghini điên cuồng chạy trên đường, tâm tư của Nam Cung Kinh Hiên rối tinh rối mù, trong đôi mắt thâm thúy như cháy lên ngọn lửa, trong đầu tràn đầy bóng dáng của Dụ Thiên Tuyệt.

Cô gái yếu đuối này, trong thời kỳ nhạy cảm như vậy không đứng dưới sự che chở của anh mà còn đi chỗ nào? Còn muốn làm cái gì nữa?!

“Dụ Thiên Tuyệt....” Nam Cung Kinh Hiên đang lái xe thế nhưng lại cúi đầu gọi cái tên này, giọng nói ám ách phát ra từ lồng ngực: “Đừng nào loạn với tôi nữa.....”

Trong giọng nói trầm thấp kia có nồng đậm thương tiếc và bảo vệ, thậm chí còn mang theo một chút cầu xin.

Một đường lái xe thẳng đến hẻm nhỏ lúc trước Dụ Thiên Tuyệt mướn nhà, Nam Cung Kinh Hiên lấy từ trên người ra chìa khóa mở cửa đi vào, không khí bên trong hơi nồng mùi người làm cho anh nhíu mày dừng lại một chút, sau đó cất bước tiếp tục đi vào, bên trong đầy bụi bặm, bố trí vẫn như ngày đó lúc anh đưa cô đi, cũng không có dấu hiệu đã từng di chuyển qua.

“....” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng mân chặt đôi môi, sai bước hướng về phía mấy gian phòng đi tới, tìm kiếm qua một lần vẫn không thu hoạch được gì, từ trong phòng bếp đi ra ngoài anh hít sâu một hơi, tay nắm chặt thành quả đầm nặng nề nện ở trên sofa.

“Em muốn cho tôi gấp chết có đúng không....” Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp nói, trong đôi mắt có tia máu đỏ tươi, cúi đầu không biết phải làm sao.

Điện thoại di động trong túi lại reo, Nam Cung Kinh Hiên đè nén tâm tình một hồi lâu mới lấy ra nhìn, là điện thoại của nhà Nam Cung, hàng mày anh tuần chau lại, không muốn nghe Nam Cung Ngạo nói gì thêm nữa.

Chờ điện thoại hết reo anh liền gọi ngay cho Lạc Phàm Vũ, Nam Cung Kinh Hiên mang theo tâm tình vô cùng lo lắng chưa bao giờ có đi ra cửa phòng.

“Minh không tìm được người, trước tiên giao cho cậu, cách nào có thể mau chóng tìm được cô ấy thì cứ sử dụng, mình không có nhiều thời gian để tiêu hao!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

“Việc này không cần cậu nói, mình đang tìm.” Lạc Phàm Vũ cau mày: “Hiện tại cậu có chuyện gì sao? La Tinh Uyển bên kia?”

“Minh qua đó nhìn một chút, sẽ lập tức trở lại!” Nam Cung Kinh Hiên ngồi vào trong xe, trầm thấp trả lời.

“Tùy ý cậu, mình tiếp tục tìm.” Tâm tình của Lạc Phàm Vũ phức tạp, lạnh lùng nhếch miệng cười giễu rồi cúp điện thoại.

Chuyện này cũng thật quý dị, Lạc Phàm Vũ nói ra tên La Tinh Uyển nhưng cũng không có bao nhiêu cảm giác, theo lý thuyết thì loại chuyện tình nhân bị đưa ra ánh sáng như thế này, thân là vợ chưa cưới của Nam Cung Kinh Hiên có lẽ La Tinh Uyển đáng thương hơn một chút, nhưng mà.....

Lạc Phàm Vũ nặng nề rút ra điều thuốc, tiếp tục gặm nhẹ kêu đám thủ hạ sống chết đi ra ngoài tìm, vận dụng tất cả quan hệ phải tìm được Dụ Thiên Tuyệt, người là bị mất trên tay anh, nếu như không có câu trả lời thỏa đáng thì tên khốn Nam Cung Kinh Hiên kia sẽ thật sự giết người.

Dụ Thiên Tuyệt, chỉ làm tình nhân mà cô cũng có thể khiến cho người ta đau lòng đến như vậy..... Lạc Phàm Vũ trầm thấp cười cười, tâm tình có chút phức tạp khó nén.

Mà giờ phút này, Dụ Thiên Tuyệt đang chậm rãi đi ra hành lang bệnh viện, vội vàng tránh ra nhường lối cho băng ca và y tá cùng bác sĩ đang đi tới thúc giục, ánh mắt hơi mờ mịt, sắc mặt tái nhợt đi ra phía bên ngoài.

Giữa những ngón tay nhợt nhạt có một tờ xét nghiệm bị nắm chặt lại như được buông ra, cả cô người cũng run nhẹ nhẹ.

Rạng sáng, cô đột nhiên tỉnh lại thì bắt đầu cảm thấy khó chịu, người không thẳng bằng, rõ ràng tối qua không có ăn cái gì lại buồn nôn từng cơn, bắt đầu đi chạy tới phòng vệ sinh nôn hồi lâu, dạ dày như bị một bàn tay to hung hăng nhào nặn, nước chua dâng lên làm cô khó chịu đến sắp hít thở không thông.

Có lẽ là trực giác của phụ nữ, lúc đi ra từ phòng vệ sinh cô tái mặt chợt nhớ là đã bao lâu rồi cô không có cái kia?

Dụ Thiên Tuyết run rẩy kịch liệt, gian nan tìm kiếm hồi lâu tờ lịch mà cô đã tiện tay đánh dấu trên đó, vừa nhìn đến thì đó là 2 tuần lễ trước ngày đưa Tiểu Nhu đi nước ngoài, sau đó thì chưa tới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhớ lại mấy đêm Nam Cung Kinh Hiền điên cuồng, trong lòng run rẩy một trận.

Hắn là sẽ không đúng lúc như vậy, phải không?

Có ai tới nói cho cô biết, thật sự sẽ không đúng lúc như vậy, phải hay không?!

Bụng rất khó chịu, hơi đau, nhưng lại không phải kỳ kinh nguyệt, lại nhớ tới loại đau đớn ở thời điểm tế nhị đó, Dụ Thiên Tuyết cuộn mình trên ghế sofa hơn 10' cũng không chịu được nữa, cô bị ý tưởng trong đầu làm sợ tới mức trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Sẽ mang thai sao? Hơn 10 ngày không có cái đó, đơn giản như thế có thể chứng minh cô đã mang thai sao?

Dụ Thiên Tuyết cũng đứng ngồi không yên, thời điểm trời tờ mờ sáng thì đi ra khỏi khu Bích Vân. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd

Mặc một bộ váy trắng, cô cũng không có mang theo gì cả, trực tiếp đón taxi đi thẳng tới bệnh viện, mà những chuyện xảy ra lúc tảng sáng kia. Cả báo thương mại lẫn báo giải trí đều giật tít đưa tin, sự lặng lẽ trước cơn bão nhưng cô lại không hề biết gì, những nguy hiểm đang giương nanh múa vuốt kia còn chưa nhào tới tấn công cô.

“Trong tử cung đã đậu thai, 45 ngày.” Lời nói rõ ràng của bác sĩ vẫn còn vang vọng bên tai cùng với câu hỏi lạnh bạc lại lạnh nhạt: “Cô tới một mình? Có chồng hay bạn trai không? Có muốn giữ hay không? Nếu giữ, tôi ghi toa thuốc an thai, tình trạng cơ thể cô rất kém phải điều dưỡng thật tốt, trước kia đã từng sảy thai hay là như thế nào, tử cung quá yếu!”

Dụ Thiên Tuyết suy yếu nhìn như tờ giấy trắng, ngồi yên lặng trên ghế, ánh sáng lấp lánh lóe lên kịch liệt trong mắt.

Đó, quả thực là một đạo sấm sét nổ tung trong đầu cô!

Cô có thai, cô lại có thể mang thai, hơn nữa còn là con của người đàn ông mà cô hận nhất!

Bác sĩ nhìn khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung của cô, biểu tình lạnh nhạt, ngón tay chỉ ra phía ngoài phòng bệnh: “Đương nhiên, nếu không muốn thì đi ra cửa quẹo phải, qua bên đó tiếp tục lấy số xếp hàng, coi lấy thuốc uống để bỏ hay là phẫu thuật, nơi này chúng tôi mỗi ngày làm rất nhiều, cũng rất thuận tiện.”

Rất thuận tiện.

Mỗi ngày, có rất nhiều sinh mạng vừa mới hình thành đều bị bóp chết ở trong bệnh viện như thế, có phải mày cũng muốn?

Dụ Thiên Tuyết mờ mịt ngẩng đầu nhìn bác sĩ, cố gắng phân biệt lời nói của cô ấy. Đột nhiên hiểu được lời nói đó, trong nháy mắt giống như bị điện giật, cô đứng lên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tay chạm vào bụng, cầm tờ xét nghiệm lên đi nhanh ra khỏi phòng khám như trốn chạy!

Mang thai, nạo thai, cô còn quá trẻ tuổi, mà sinh mệnh này tới quá đột ngột, cô không tiếp nhận nổi!

Vừa ra khỏi phòng khám nước mắt liền rơi xuống, Dụ Thiên Tuyết biết là do mình quá sơ sót, luôn luôn làm cho tâm tình của Nam Cung Kinh Hiền không tốt, cô vẫn luôn quật cường không chịu thua như vậy, nhưng là một người phụ nữ, chỗ yếu đuối nhất vẫn bị chính cô chạm đến, cô lại có thể mang thai?!

Nên làm gì bây giờ?

Dụ Thiên Tuyết đi ra cổng chính bệnh viện, hôm nay bầu trời là một xám trắng, cô chỉ mặc một cái váy dài không có mặc áo khoác, bị lạnh đến run lẩy bẩy, nhìn sắc trời lạnh như vậy, cô đột nhiên nghĩ nếu như Nam Cung Kinh Hiền biết tin này, anh sẽ như thế nào?

Dụ Thiên Tuyết run rẩy dữ dội. Anh ta có thể bởi vì sợ phiền toái mà buộc mình phá thai hay không?!

Sẽ vậy sao? Anh sẽ làm như vậy sao?!

Dụ Thiên Tuyết càng nghĩ càng sợ, nhìn về phương hướng khu Bích Vân, trong đôi mắt lộ sự dè phòng sợ hãi, cô lui về phía sau hai bước rồi quay người đi ngược lại, trên người có rất ít tiền mà điện thoại di động cũng không mang theo, nhưng cô không ngại điều đó, có phải như vậy là chạy trốn được rồi hay không? Cũng không cần đối mặt với anh nữa?!

“Két.....!” Một tiếng thắng xe bén nhọn vang lên bên tai cô.

Dụ Thiên Tuyết loạng choạng dừng lại, trái tim trong lồng ngực thỉnh thoảng đập loạn! Cô ngừng một chút nhẹ giọng nói một câu “Thật xin lỗi” rồi vội vàng vượt qua chiếc xe đi về phía trước, trong mắt lộ rõ sự trốn tránh khiến cho trái tim người ta đột ngột đập nhanh.

Lạc Phàm Vũ nhìn chằm chằm bóng dáng kia, quay xe ngược lại chạy một đoạn rồi đột nhiên dừng lại, hạ cửa kính xe xuống kêu to: “Thiên Tuyết!”

Dụ Thiên Tuyết thục lùi lại một bước, thiếu chút nữa là bị xe đụng vào, cô sợ hãi cau mày, ngược mắt lên thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trên gương mặt tuần lã là ánh mắt sáng quắc, Lạc Phàm Vũ lạnh nhạt nói: “Thì ra là cô đến đây, Kinh Hiên tìm cô rất sốt ruột.”

Thật vất vả Dự Thiên Tuyết mới nhớ được người đàn ông trước mắt này là ai, vừa nghe đến hai chữ “Kinh Hiên” này, thân thể cô liền run lên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng từ trên người anh lập tức rời đi.

Lạc Phàm Vũ nhíu hàng mày anh tuấn, vội vã xuống xe đuổi theo cô, 2 - 3 bước đã ngăn trước mặt cô: “Này! Trước tiên cô đừng đi, hiện giờ rất nguy hiểm tốt nhất cô đừng đi đâu hết. Dự Thiên Tuyết, tôi đang nói chuyện với cô, cô có nghe hay không?!”

Bộ dạng vội vội vàng vàng xin lỗi mà sợ sệt của cô khiến Lạc Phàm Vũ quýnh lên, một tay nắm giữ vai cô, cau mày nói.

Rốt cuộc Dự Thiên Tuyết cũng bị buộc dừng lại, theo bản năng lui về phía sau một bước né tránh tay của anh, mang theo sự đề phòng ngược mắt nhìn anh: “Anh có chuyện gì sao?”

Lạc Phàm Vũ nhíu mày hòa hoãn lại, kiên nhẫn nói: “Xin chào, tôi là Lạc Phàm Vũ, hẳn là cô còn nhớ tôi.”

“Lạc tiên sinh.” Dự Thiên Tuyết yếu ớt gật đầu một cái, cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

“Cô hãy nghe tôi nói, chuyện có chút phức tạp, tóm lại chuyện tình của cô và Kinh Hiên đã không giấu diếm được nữa, ý của tôi không phải là không giấu được nhà họ La bên kia, mà là tất cả truyền thông hiện giờ cũng đang truy tìm chọc ngoáy chuyện này. Cô đang suy nghĩ gì vậy? Có hiểu tôi đang nói cái gì không?” Lạc Phàm Vũ phát hiện tâm tư của cô không tập trung, không biết khuôn mặt yếu đuối kia muốn trốn tránh điều gì, lại có chút sợ sệt điềm đậm đáng yêu, Lạc Phàm Vũ động lòng, bỗng nhiên muốn trấn an cô: “Không sao chứ?”

Dự Thiên Tuyết cắn môi, cánh môi đỏ tươi bị cắn đến trắng bệch, cô lắc đầu vừa muốn lui về phía sau thì bỗng nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên một câu nói: “Cô đến bệnh viện xét nghiệm rồi hả?”

Trong lòng cả kinh, trái tim của Dự Thiên Tuyết đập cuồng loạn, hít vào một hơi cô lui về phía sau hai bước: “Lạc tiên sinh, tôi chỉ biết anh mà thôi, không có giao tình sâu đậm với anh, anh có thể đừng chặn đường tôi được không? Chuyện anh nói tôi không hiểu mà tôi cũng không có cách nào, ví bằng tôi không giải quyết được thì anh cũng không cần tìm tôi, tôi.”

Đầu óc cô rất loạn, cái gì nhà họ La, cái gì truyền thông, hết thảy cô đều không biết, hiện tại cô chỉ biết là cô muốn rời khỏi nơi này, cô nhất định phải rời đi!

Lạc Phàm Vũ cũng rất kinh ngạc, không ngờ cô sẽ nói ra những lời như vậy.

Rốt cuộc, hiện tại có thể lý giải vì sao duy chỉ mình cô là Nam Cung Kinh Hiên không bỏ xuống được, một người dựa vào đàn ông sinh tồn như thế, một cô gái có cá tính, về mặt tình cảm không hề cầu xin sự thương hại hay thương yêu của đàn ông, xác thực, có thể vững vàng hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cậu ấy.

Nhẹ nhàng thở phào, Lạc Phàm Vũ chậm rãi đi tới gần cô: “Thiên Tuyết, tôi nói lại lần nữa, bây giờ cô đi nơi nào cũng đều không an toàn, thật sự là tôi không có quyền như thế nào đối với cô, chẳng qua là cô từ chỗ của tôi đi ra ngoài nên tôi phải bảo đảm sự an toàn của cô, bây giờ tôi dẫn cô đi gặp Nam Cung, có chuyện gì thì cô nói với cậu ấy, cậu ấy sẽ bảo vệ cô, thế nào?”

Dự Thiên Tuyết chầm chậm lắc đầu, có chút mê loạn, thanh âm hơi thống khổ: “Tôi không đi. Chúng tôi sẽ nhanh chóng kết thúc, anh không biết đúng không? Chỉ còn 3 ngày chúng tôi sẽ kết thúc, cứ như vậy đi, anh đừng ép tôi có được hay không?”

Lạc Phàm Vũ cau mày: “Cái gì 3 ngày?”

“Tôi không biết.” Dự Thiên Tuyết bất đắc dĩ lui về phía sau, hướng về phía đường cũ đi tới, ánh mắt nhìn anh đề phòng: “Cầu xin anh đừng đi theo, tôi không muốn đi gặp anh ta, tùy anh ta nghĩ như thế nào tôi không muốn gặp anh ta!”

Cô nói xong liền bước đi, bóng dáng mảnh khảnh như muốn chạy trốn, trong lòng Lạc Phàm Vũ căng thẳng, không hiểu đuổi theo, nắm lấy cánh tay của cô không để cho cô đi: “Cô đợi chút đã, rốt cuộc là làm sao mà cô lại không phối hợp, không thể nói rõ với tôi sao?! Cô.”

Gương mặt tuần tú của Lạc Phàm Vũ đột nhiên tràn đầy khiếp sợ, đơn giản là trong lúc vô tình ánh mắt của anh thấy được tờ xét nghiệm mỏng trên tay cô.

Anh hẳn là không có nhìn lầm.

Chữ viết của bác sĩ rất cầu thả nhưng anh vẫn có thể nhìn rõ ‘Từ cung đậu thai’, mấy chữ kia giống như tín hiệu cảnh báo đỏ bất thành linh đưng vào trái tim anh, Lạc Phàm Vũ gian nan hít thở, nhíu mày nói: “Cô mang thai?”

Dự Thiên Tuyết chấn động, cố gắng tránh sự trối buộc của anh, đôi mắt trong veo rung rung nước mắt, cau mày giọng run run kêu lên: “Người này, sao anh lại như vậy? Tôi với anh có liên quan sao, tại sao muốn xen vào chuyện của tôi! Tôi không có thai. Không phải là anh muốn nói cho anh ta biết tôi mang thai chứ, tôi không có!”

Cơ thể cô run rẩy dữ dội, e ngại lui về phía sau, xoa người lại muốn đi.

Lạc Phàm Vũ thoát khỏi sự chấn kinh trong lòng, tiến lên kéo cô: “Cô cảm thấy bây giờ tôi có thể để cho cô đi sao? Đáng chết. Cái cô gái này,

chuyện gì xảy ra! Ngay cả chuyện như vậy mà cũng không nói với cậu ấy, cô muốn làm cái gì!”

Giờ phút này, Lạc Phàm Vũ đứng là tức giận, mặc dù không phải là phụ nữ của anh, nhưng không hiểu sao anh lại giận đến gương mặt tuần tú cũng đỏ bừng, chỉ muốn bắt cô gái này về nói cho rõ ràng, mặc dù biết cô đã từng chịu nhiều uất ức, nhưng là....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 102.3

Đứa bé, cô có bé con, đã có bé con thì chính là chuyện của 2 người không phải sao?

Bây giờ Nam Cung còn chưa biết tin này, nếu như cậu ấy biết, vậy thì....

“Anh đừng nói cho anh ta biết, Lạc Phàm Vũ, tôi cầu xin anh đừng nói cho anh ta biết!” Hai mắt của Dụ Thiên Tuyết đầy nước mắt, run rẩy cầu xin anh, sự quật cường cùng kiên quyết làm cho lòng phải người rung động.

Trong lòng Lạc Phàm Vũ vô cùng rối rắm, hai mắt nóng lên mà phức tạp, nghiêng mặt sang bên hít một hơi thật sâu, có chút tự giễu cười cười, lắc đầu nhìn cô: “Xin lỗi, điểm này tôi không làm được.”

“Anh....” Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, trong lòng sợ hãi tới cực điểm.

Điện thoại di động trong túi vang động, tâm tình của Lạc Phàm Vũ phức tạp cực độ, một tay bắt lấy Dụ Thiên Tuyết một tay nhận điện thoại: “Alo? Đúng, ừ, mình đã gặp được cô ấy, Nam Cung Kinh Hiền, mình muốn nói rõ trước với cậu, có chuyện gì thì trước hết cậu phải bình tĩnh cho mình, có nghe hay không? Ở bệnh viện Lam Hà, cậu tự tới đi, đúng, không sai, còn nữa.... Cậu.... Zhít! !”

Đột nhiên Lạc Phàm Vũ hít sâu một hơi, đau đến rút tay về, lúc này mới thấy là do Dụ Thiên Tuyết đang hung hăng cắn vào cổ tay đang giữ lấy tay cô, nhất thời anh không đề phòng thế nên đã buông lỏng tay, cô liền tránh thoát hướng về phía sau chạy đi!

“Đáng chết.... Cái cô gái này.... Alo? !” Lạc Phàm Vũ rống vào di động, nhưng trừ âm thanh tút tút thì không còn âm thanh nào khác.

Anh cúp điện thoại, nhấc chân đuổi theo phương hướng Dụ Thiên Tuyết đang chạy.

“Đến cùng thì cô đang sợ cái gì? Không chạy sẽ chết sao? !” Lạc Phàm Vũ cũng gấp đến độ giậm chân giận dữ, sau khi bắt được Dụ Thiên Tuyết mới chợt hiểu lời nói của mình có ý gì, đôi mắt anh từ từ rung động, đột nhiên hiểu ra Dụ Thiên Tuyết đang trốn tránh điều gì, anh cũng thanh tỉnh ngay lập tức, quan hệ của Dụ Thiên Tuyết và Nam Cung không phải là bạn bè trai gái lại càng không phải quan hệ nam nữ bình thường, bọn họ không có kết quả!

Có La Tinh Uyển ở đây, lại còn có hôn ước, hiện tại đứa bé trong bụng Dụ Thiên Tuyết được coi là gì? !

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, trên mặt có một dòng nước mắt chảy xuống, cô thử vùng vẫy mạnh vài cái cũng không có cách nào thoát khỏi trói buộc của Lạc Phàm Vũ, có lẽ đây chính là sự chênh lệch sức lực giữa nam và nữ, cũng như cô vĩnh viễn cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Nam Cung Kinh Hiền.

Rốt cuộc cô bỏ qua giây giũa, đôi mắt đầy lệ, vẻ mặt tái nhợt tuyệt vọng, hơi thở mong manh nói: “Anh buông tôi ra đi.... Tôi không chạy, chạy không thoát.”

Trong lòng Lạc Phàm Vũ phức tạp, muốn nói gì đó lại nghẹn lời không nói được, không thể làm gì khác hơn là buông lỏng tay một chút.

“Dụ Thiên Tuyết, tôi có thể hiểu được tâm tình của cô, nhưng là....” Cuối cùng Lạc Phàm Vũ mở miệng chậm chậm nói, trong đôi mắt là sự rối rắm “Cô biết đó, khả năng cô lưu lại đứa bé này là không lớn....”

“Cho nên?” Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết quật cường nhìn anh: “Đáng đời tôi, do anh ta nhất thời kích động mà mang thai đứa bé, đáng đời tôi ở thời điểm không thích đáng phá hoại tình cảm giữa anh ta và vợ chưa cưới, đáng đời tôi vì không đề cho hôn nhân của bọn họ xuất hiện chứng ngại mà xóa sạch bé con của chính mình, những điều này là đúng đắn, chính là đáng đời tôi! Đúng không? !”

Gương mặt tuần tú của Lạc Phàm Vũ nghẹn hồng, áp lực như biết một bí mật động trời, anh do dự, trong lúc cấp tốc suy nghĩ liền đưa ra một quyết định quan trọng.

“Hiện tại, thừa dịp cậu ấy còn chưa tới đây, Dụ Thiên Tuyết, cô nói cho tôi biết, rốt cuộc thì cô nghĩ như thế nào?” Lạc Phàm Vũ nhanh chóng nói rõ suy nghĩ, nghiêm túc nói từng chữ một: “Tôi là nói đứa bé, đối với đứa bé của cậu ấy, cô nghĩ như thế nào?”

Dụ Thiên Tuyết không ngờ người đàn ông này sẽ hỏi như vậy, có chút mờ mịt cúi đầu suy tư, không sai, cô thông hận Nam Cung Kinh Hiền, muốn cô thai nghén đứa bé của anh quả thật so với để cho cô chết càng khó chịu hơn! Nhưng mà....

Bé con chính là vô tội, sinh mạng vừa mới hình thành này là vô tội, cô không cần thiết vì một lần sai lầm mà bóp chết tính mạng bé con của mình, nó tồn tại trong cơ thể cô, hiện diện ở trong tử cung ấm áp của cô, bắt đầu trở thành một phần trong huyết mạch của cô.....

Nước mắt trong suốt từ từ dâng trào, nặng nề rơi xuống một giọt, Dự Thiên Tuyết dốc sức đè nén, nhưng vẫn là không nhịn được.

Lạc Phàm Vũ chăm chú nhìn khuôn mặt cô thật lâu, đau đớn trong lòng anh bắt đầu tăng lên.

“Dự Thiên Tuyết, cô hãy nghe tôi nói.” Lạc Phàm Vũ nhẹ nhàng hít một hơi, vừa trì hoãn vừa nói, mặc dù tiếp xúc cùng với cô không nhiều lắm, thậm chí có trường hợp gặp mặt thì cũng không nói đến hai câu, nhưng không hiểu tại sao Lạc Phàm Vũ lại muốn giúp cô: “Hiện giờ, nhà họ La bởi vì chuyện của cô và Kinh Hiên mà rất tức giận, nếu như vì quan hệ mà hai nhà không chơi cứng thì nhất định cô phải là vật hi sinh, nhưng cô nên biết cảm giác của Kinh Hiên đối với cô, ít nhất, cậu ấy sẽ không để cho cô bại lộ trước mặt nhiều người mặc cho người chém giết, đây là điều duy nhất tôi có thể đảm bảo, nhưng hiện giờ cô có đứa bé, chuyện lại càng phức tạp.”

“Tôi nghĩ tôi có thể hiểu ý tứ của cô, cô muốn giữ đứa bé, nhưng không phải là vì Kinh Hiên, trước hết đừng khóc nữa, ngẩng đầu lên nói cho tôi biết, có phải là ý này hay không?” Lạc Phàm Vũ cảm thấy mình chưa từng dịu dàng như vậy, cúi đầu, nhẹ giọng khuyên nhủ cô gái này.

Dự Thiên Tuyết rung rung ngược mắt, gạt đầu một cái, một câu cũng đều không nói ra được.

“Tốt lắm, cô nghe tôi nói.” Đôi mắt của Lạc Phàm Vũ lấp lánh ánh sáng, cảm thấy đây là quyết định hoang đường nhất từ trước tới nay: “Bây giờ hãy xé tờ xét nghiệm rồi ném thật xa, đừng để cho ai thấy, Kinh Hiên sẽ tới ngay lập tức, hãy nói là cô thấy không thoải mái nên đến bệnh viện khám, bị nhức đầu bị cảm cúm hay cái gì khác cũng được, chuyện đứa bé đừng lộ ra chữ nào, chính cô cũng không muốn cậu ấy biết đúng không?”

Dự Thiên Tuyết chậm rãi tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt.

Lạc Phàm Vũ cười cười, có chút khổ sở: “Cô đừng nhìn tôi như thế, tôi và Kinh Hiên lớn lên cùng với nhau, đây là lần đầu tiên tôi gạt cậu ấy một chuyện lớn như thế này, cô còn nhìn nữa tôi có thể sẽ hối hận.”

Dự Thiên Tuyết kịp phản ứng, lau sạch sẽ nước mắt, xé nát tờ xét nghiệm rồi vứt xuống thùng rác bên cạnh.

“Anh cam đoan với tôi sẽ không nói cho anh ta biết?” Đôi mắt của Dự Thiên Tuyết lộ ra sự đề phòng, cô nhìn chằm chằm vào Lạc Phàm Vũ.

Lạc Phàm Vũ tiếp tục cười khổ, dứt hai tay vào túi quần, lạnh nhạt nói: “Tôi có thể hiểu được suy nghĩ hiện giờ của cô, phụ nữ luôn là động vật cảm tính, hiện tại cô không muốn bỏ đứa bé là chuyện rất bình thường, nhưng cô phải biết một điều, quan hệ giữa cô và Kinh Hiên sớm muộn gì cũng phải kết thúc, đến lúc đó cô chỉ có một mình lại còn phải dẫn theo đứa bé! Tôi không cảm thấy cô có dũng khí lớn đến vậy!”

Dự Thiên Tuyết không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt có vẻ hơi mờ mịt, đúng vậy, thật sự cô không rõ bản thân có bao nhiêu dũng khí, nhưng điều duy nhất cô có thể xác định là không thể cho Nam Cung Kinh Hiên biết chuyện bé con, lại càng không thể cho nhà Nam Cung cùng những người ngoài cuộc đó tới lực chọn sống chết cho bé con của cô!

“Trước hết không cần quan tâm những chuyện này, anh bảo đảm là sẽ không nói cho anh ta biết!” Dự Thiên Tuyết chậm rãi đứng lại, trong lòng căng thẳng như dây cung, nhìn Lạc Phàm Vũ cầu xin lần cuối cùng.

Lạc Phàm Vũ chăm chú nhìn cô hồi lâu, gạt đầu một cái: “Ừ, tôi sẽ không nói cho cậu ấy biết, nhưng là Dự Thiên Tuyết, cô hãy nhớ, từ nay cô thiếu tôi một cái ân tình.”

Trong đầu Dự Thiên Tuyết rối loạn, không biết ánh sáng lóe lên trong mắt người đàn ông này đại biểu hàm nghĩa gì, cô do dự, nhưng là nghe được một âm thanh ở rất xa, gió nhẹ thổi vờn qua mái tóc của cô, Dự Thiên Tuyết có thể thấy xa xa ở trên đường cái có một chiếc Lamborghini đang lao tới bên này với tốc độ đáng sợ, đột nhiên trong lòng cô run lên, quay đầu lại nhìn Lạc Phàm Vũ: “Tôi sẽ trả lại cho anh!”

Một tiếng thắng xe chói tai, chiếc Lamborghini dừng lại ở phía sau cô.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn bóng dáng mảnh khảnh xa xa đó, còi dây an toàn ra bước xuống xe, đi tới giờ một tay ôm cô vào trong ngực, cũng không nhìn Lạc Phàm Vũ lấy một cái, bàn tay bung lấy mặt cô tỉ mỉ tra xét, lúc này đôi mắt mới lạnh lùng nhìn sang Lạc Phàm Vũ, giọng u lãnh nói: “Cậu đã nói gì với cô ấy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh buốt lại đầy nước mắt, tên Lạc Phàm Vũ này quả thực là không muốn sống mới chọn cô khóc thành như thế!

Lạc Phàm Vũ hơi cứng họng, gương mặt tuấn tú lại thần nhiên, lạnh nhạt nói: “Xảy ra chuyện gì thì mình nói chuyện đó, không hề phóng đại, chẳng qua là cô gái của cậu không muốn gây phiền toái cho cậu mà thôi, cậu có thể rống mình, chứ đừng có tùy tiện tức giận với cô ấy.”

Đôi mắt băng lãnh của Nam Cung Kinh Hiên lại thêm thêm một tầng sát khí, anh cùng Lạc Phàm Vũ có giao tình nhiều năm, nhưng không biết tại sao, một Lạc Phàm Vũ từ trước đến giờ luôn phong lưu phóng khoáng lại vì một cô gái mà câu cạnh anh như vậy.

Chương 107: Tất Cả Mâu Thuẫn Đều Tập Trung Tại Thời Khắc Này.

“Việc này mình biết rồi!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

Người trong ngực chỉ mặc một cái váy dài mỏng manh, Nam Cung Kinh Hiên cởi tay trang ra bọc cô vào bên trong, anh hơi cau mày, đưa tay sửa sang mái tóc bị gió thổi tán loạn của cô, hỏi: “Em tới bệnh viện làm gì?”

Trong đôi mắt trong suốt vẫn còn hơi nước, thân thể khẽ cứng ngắt, mở miệng nói: “Không có gì, chỉ là thân thể không thoải mái.”

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên có sự nhu tình khắc cốt ghi tâm, muốn cúi đầu hôn khô những giọt nước mắt của cô, thế nhưng có Lạc Phàm Vũ ở đây, anh không dám có động tác to gan như vậy, chỉ ôm chặt Dụ Thiên Tuyết vào trong ngực, vuốt ve an ủi một hồi, lúc này mới ngẩng đầu lên nói với Lạc Phàm Vũ: “Cảm ơn, lần này vẫn là thua thiệt cậu giúp một tay.”

“Hiện tại tiểu tử cậu mới biết khách sáo với mình, à, khách sáo cũng vô dụng thôi, đã nói là cậu phải bồi thường chiếc xe cho mình!” Một giây trước Lạc Phàm Vũ vẫn còn đang nói giỡn, một giây sau vẻ mặt liền hung thần ác sát, không hiểu sao nhớ tới chiếc xe vừa mới hi sinh kia liền muốn đánh một chầu cùng với tên này.

“Tùy cậu, muốn cái gì sau này hãy nói.” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, dắt theo Dụ Thiên Tuyết đi về phía xe.

Tâm tình Lạc Phàm Vũ có chút phức tạp, chăm chú nhìn cô gái trong xe, lại càng thêm lo lắng chuyện trước mắt mà cô phải đối mặt.

Trên xe, Dụ Thiên Tuyết thấy được tin tức kia trên mấy tờ báo buổi sáng.

Có vài tấm hình vô cùng rõ nét, gò má của cô thậm chí lông mi cũng một rõ hai rành, còn có động tác Nam Cung Kinh Hiên thân mật ôm cô, mấy ngón tay xanh xao của Dụ Thiên Tuyết run lên, ánh mắt lập tức dời khỏi mấy tấm hình.

Nam Cung Kinh Hiên không nói một lời, cánh tay gác trên cửa kính xe, nhớ thời điểm trở về nhà Nam Cung thấy Dạ Hi và La Tình Uyển đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện, Nam Cung Ngạo cũng đang ở bên cạnh, trên bàn hình như có mấy tờ báo, không khí lung tung tới cực điểm.

La Tình Uyển đúng là một cô gái cực kỳ có tố dưỡng, đối mặt với tất cả mọi chuyện mà không có cảm xúc hay dao động quá lớn, cho dù có cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, cho nên lúc Nam Cung Ngạo nói chuyện với cô thì cô vẫn biểu hiện hào phóng thỏa đáng, chẳng qua là trong nụ cười kia có ẩn chứa mấy phần cô đơn.

Đàn ông tìm tình nhân cũng không đáng sợ, đáng sợ là tất cả mọi người đều biết anh đi tìm tình nhân, như vậy người vợ chưa cưới như cô sẽ rất khó sống trước mặt người ngoài, đây không chỉ là vấn đề của riêng cô, là con gái duy nhất của nhà họ La, thể diện của dòng họ, cô cũng quảng bỏ không rồi.

Khi Nam Cung Kinh Hiên về nhà thì Nam Cung Dạ Hi lại náo loạn một trận, Nam Cung Ngạo ngăn lại, để anh và La Tình Uyển có thời gian đơn độc nói chuyện với nhau.

Nhưng còn chưa kịp nói thì Nam Cung Kinh Hiên nhận được điện thoại của Lạc Phàm Vũ.

Về mặt của anh khi đó, La Tình Uyển nhìn thấy rất rõ, bóng dáng mạnh mẽ rần ròi như có loại khí chất vương giả, một cử động nhỏ cũng có thể khiến tâm tình của cô lên thiên đường, nhưng cũng có thể vì một câu nói mà để cho cô xuống địa ngục, bởi vì ngay lúc đó, anh đi tới trước mặt cô dùng thanh âm êm ái nhất nói: “Chuyện Uyển, xin lỗi, em nán lại đây một lát, anh có việc gấp phải đi ngay.”

La Tình Uyển thông minh sắc sảo biết bao, cười cười nhẹ giọng hỏi: “Tìm được cô ấy?”

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt, lại trực tiếp thừa nhận: “Ừ.”

La Tình Uyển giật mình ngay tức khắc, tiếp tục mỉm cười chậm rãi nói: “Em vẫn cho là trong sự kiện này em mới là người bị thương, nhưng phụ nữ ‘cho là’ thường không phải là cho phép, bởi vì hình như anh yêu thương cô ấy hơn một chút, dù sao thì chuyện hôn ước của chúng ta không thể thay đổi được, cho nên, dù có mặt thể diện thì vị trí thiếu phu nhân của nhà Nam Cung cũng vẫn là của em, đó là lí do mà anh đối với cô ấy càng áy náy hơn, Kinh Hiên, là như thế đúng không?”

Cô gần từng câu từng chữ rõ ràng: “Em vẫn cảm thấy đây không phải đề tài tình cảm lựa chọn AB, mà là hướng đến con đường chúng ta muốn đi tới cuối, trên đường đi qua có khả năng bị cảnh đẹp hấp dẫn, dừng lại, hoặc là chạy đi, lãng phí bao nhiêu thời gian em không so đo, nhưng mà anh phải trở lại, hiện tại, đi đi.”

Nam Cung Kinh Hiên phải thừa nhận, những lời nói đó, cô nói chắc chắn như vậy, quả thật ngay cả trong lòng anh cũng bắt đầu chắc chắn như vậy.

La Tinh Uyên.

Cô gái này, anh không có bất kỳ lý do gì để phụ lòng cô, nhìn ánh mắt tha thứ đến mức tận cùng của cô, anh áy náy không chịu nổi, huống chi anh cũng biết, một khi anh xoay người rời đi, cô gái này sẽ có bao nhiêu cô đơn.

Cho nên lúc đó, thậm chí anh đã cúi đầu xuống hôn cô, sau đó mới sải bước đi ra cửa chính nhà Nam Cung.

Mâu thuẫn, tất cả mâu thuẫn đều tập trung tại thời khắc này.

“Anh không quay về sao?” Giọng nói thanh êm như tiếng nước chảy của Dụ Thiên Tuyết phá vỡ trầm mặc.

Nam Cung Kinh Hiên một tay cầm vô lăng, một tay dò tìm kéo bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô qua, trầm giọng nói: “Chỗ nào không thoải mái? Cần phải đến bệnh viện? Tôi có điện thoại sao không gọi cho tôi?”

Trái tim đập cuồng loạn của Dụ Thiên Tuyết đã bình phục lại, theo bản năng nuốt nửa muỗng che đi bụng của mình.

Sắc mặt cô tái nhợt, bịa đặt một câu: “Đầu tôi đau.”

Nam Cung Kinh Hiên yên lặng mấy giây, quẹo xe qua khúc quanh lái về hướng ngược lại, Dụ Thiên Tuyết không biết rốt cuộc là anh muốn làm cái gì, chỉ trầm mặc theo anh, nhưng phong cảnh chung quanh càng lúc càng hoang vu, càng lúc càng trống trải mênh mông, cuối cùng, mãi cho đến khi cô ngừng được một chút mùi tanh lạnh lạnh, mới hoảng hốt ý thức được mình đã bị anh đưa tới bờ biển.

Đúng là bờ biển.

Ở trong thành phố lâu như vậy, Dụ Thiên Tuyết rất ít khi đi tới địa phương trống trải mênh mông có không khí trong lành như thế này.

Lôi kéo cô xuống xe, Nam Cung Kinh Hiên hướng về bãi cát sâu đi tới, nhẹ nhàng kéo cô ra phía sau mình, tại lúc mặt trời đang chậm chậm mọc, biển rộng đón ánh bình minh mỹ lệ, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong lồng ngực, trán anh chống đỡ trán cô.

“Thích nơi này không? “Anh khàn giọng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết bị nhu tình của người đàn ông này làm cho lúng ta lúng túng, đôi mắt trong suốt nhìn anh, cơ hồ muốn mở miệng hỏi một câu ‘có phải anh bị bệnh hay không’, nhưng lời đến cửa miệng lại nhịn được, chỉ cứng đờ gật đầu một cái, cô sẽ không bị loại biểu hiện giả dối này mê hoặc nữa, người đàn ông này, sự tàn bạo cùng máu lạnh đều tàng giấu trong xương tủy, loi lóng sẽ làm cô thương tích đầy mình.

“Lúc mới từ nước ngoài về tôi thường trở lại nơi này, nhưng đã lâu rồi không tới, chỉ một mình tôi, chưa từng đưa người phụ nữ nào đến đây.” Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp nói xong, ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn khuôn mặt của cô.

Dụ thiên Tuyết vẫn không nói lời nào, sắc mặt hơi tái nhợt, tưởng tượng chuyện mình mang thai rồi khỏi anh, lẫn trốn xa thật xa lừa gạt anh cả đời, trong lòng rất khản trương, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

“Dụ Thiên Tuyết, tôi nên xử lý em như thế nào? Uhm?” Đôi mắt thâm thúy trong trẻo của Nam Cung Kinh Hiên vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt cô, hỏi một cách nghiêm túc xưa nay chưa từng có, giọng nói ám ảnh mà trầm thấp.

Cô gái này, mình không bỏ được, buông tay cũng không xong, chẳng lẽ cứ như vậy để cô ở bên cạnh mình sao.

Nhưng nhà Nam Cung sẽ không tha cho cô, hơn nữa nhà họ La càng không tha cho cô.

Toàn bộ hết thảy đều đẩy cô ra ngoài đầu sóng.

Dụ Thiên Tuyết ngẩng mặt lên, lấy hết dũng khí nhẹ giọng nói: “Anh không cần nghĩ đến phải xử lý như thế nào, 3 ngày, chỉ còn lại 3 ngày giao dịch của chúng ta liền kết thúc, anh khỏi cần vì tôi mà phí tâm nữa.”

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên từ từ trở nên nguy hiểm và lãnh khốc, chậm rãi cúi đầu tiến tới gần mặt của cô: “Chính em cũng hy vọng có thể rời khỏi tôi, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Được, Bây Giờ Tôi Thả Em, Em Có Thể Đi!

Trái tim Dự Thiên Tuyết đập thình thịch, gật đầu một cái: “Đúng, tôi hận không thể rời khỏi anh ngay bây giờ.”

Trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên như có ngọn lửa đan xen kịch liệt, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, bỗng nhiên hoàn toàn buông cô ra, thân thể cao ngất lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhếch miệng: “Được, bây giờ tôi thả em, em có thể đi! Tốt nhất đi cho thật xa đừng để tôi gặp mặt, bằng không tôi sẽ càng quấn lấy em hơn!”

Trối buộc trên người chợt biến mất không thấy gì nữa, Dự Thiên Tuyết hơi khiếp sợ, nhìn anh, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Cô không biết người đàn ông này đôi tính hay là như thế nào, chẳng qua là hy vọng vẫn luôn xa vời của cô đã được thỏa mãn, cô có chút không dám tin tưởng, đôi mắt trong suốt trừng to, hỏi: Anh nói thật? Hiện tại anh bỏ qua cho tôi?”

Nam Cung Kinh Hiên nghiêm mặt trầm mặc, Dự Thiên Tuyết lui về sau một bước, anh cũng không có phản ứng, cô cắn môi, đưa tay kéo tây trang trên vai để rơi trên bờ cát, xoay người rời đi.

Nhưng mà đi chưa tới hai bước liền bị người phía sau đuổi theo, Nam Cung Kinh Hiên giậm dứ bắt lấy cổ tay của cô lôi trở lại, đột nhiên dùng sức kéo cô vào trong ngực, bàn tay vịn mặt cô qua mảnh liệt hôn cô: “Mơ đi cung! Dự Thiên Tuyết, trước kia tôi đã không bỏ qua cho em, bây giờ cũng không thể! Em vĩnh viễn đừng mong rời khỏi tôi!”

Đôi môi ngọt ngào bị hung hăng cạy mở, Dự Thiên Tuyết hô hấp cũng rối loạn, thống khổ đến cau mày, bị anh hung hăng hôn với tư thế lướt đoạt cuồng liệt, cô ô ô nói không ra lời, ngửa thân thể ra sau chịu đựng cuồng phong mưa rào anh mang tới.

Cô cũng biết, căn bản là người đàn ông này không dễ dàng thả cô như vậy!

Nam Cung Kinh Hiên khó mà chịu được sự kiên quyết của cô, cô gái này, lại có thể không chút do dự mà thật sự xoay người rời đi, anh không thể thả cô, tuyệt đối không thể!

“Còn 3 ngày đúng không? Dự Thiên Tuyết, em không được quên giao dịch của chúng ta, lại càng không được quên phải ra sức hoàn thành nghĩa vụ, nếu không, tôi trực tiếp tiến em gái của em lên tây thiên!” Hai mắt của Nam Cung Kinh Hiên đỏ hồng hung bạo hăm dọa, lôi kéo cô đối diện với mình ôm thật chặt vào trong ngực: “Em lại dám có ý nghĩ rời khỏi tôi. Tôi thật sự đã làm hư em! !”

Nói xong anh cúi đầu tiếp tục hôn đôi môi sưng đỏ của cô, giữa lúc cô thống khổ ngất ngảm lên một tiếng, anh nắm chặt eo của cô nhẹ nhàng bồng lên cô đi về phía chiếc xe, Dự Thiên Tuyết không biết ý đồ của anh, liều mạng đẩy lồng ngực anh, lại bị anh siết chặt hơn vào trong ngực hôn càng sâu hơn.

Mở cửa xe ra, Nam Cung Kinh Hiên ném cả người cô lên ghế sau, mạnh tay ấn nút điều khiển để cái ghế chậm rãi hạ xuống, ngăn chặn hai chân của cô rời khỏi xe!

Trong đầu Dự Thiên Tuyết đột ngột cảnh giác, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thiếu hoảng sợ vô cùng: “Nam Cung Kinh Hiên, rốt cuộc anh muốn làm cái gì? !”

“Làm chuyện giữa chúng ta nên làm!” Nam Cung Kinh Hiên gầm nhẹ, ôm lấy eo cô đè cô ở dưới thân, cúi đầu mút thật mạnh căn cổ hoàn mỹ của cô, bàn tay xé cái váy dài của cô, lửa nóng hùng hực cứng rắn đè ở nơi mẫn cảm giữa hai chân cô, tuyên bố rõ ràng một trận gió nổi mây phun khó có thể kháng cự.

Dự Thiên Tuyết hét lớn một tiếng, trợn to mắt nhìn mũi xe, dốc sức kêu gào muốn đẩy người đàn ông trên người ra, nhưng chỉ là phí công, động tác của anh điên cuồng như liều mạng, căn bản là không để ý có làm cô đau làm cô bị thương hay không.

“Không được. Nam Cung Kinh Hiên, anh đừng như thế này!” Mắt thấy động tác kéo khóa quần của anh, Dự Thiên Tuyết rút nước mắt lui về phía sau, hai chân thon dài trơn bóng mềm mịn bị tay anh chế trụ, kéo đang ra, dùng sức lôi kéo trở về.

“Đây vốn là chuyện em phải thừa nhận! !” Nam Cung Kinh Hiên mê loạn nói, trong đôi mắt bùng cháy lửa dục, sâu trong đáy mắt tận trong đáy lòng tràn đầy tình yêu cùng khát vọng và vương mắt không rõ đối với cô: “Dự Thiên Tuyết. Tôi đã sớm muốn em, em là phụ nữ của tôi, cũng chỉ được phép là phụ nữ của tôi!”

Nói xong anh cúi người xuống, đột nhiên bỏ nhào xuống giữa tiếng thét vỡ tan chói tai của cô, đoạt lấy cô.

Bên trong cơ thể cô chặt khít lại không quá trơn vô cùng trở ngại, Nam Cung Kinh Hiên bị nơi ẩm ướt mềm mại kia giam cầm kích thích phải liên tiếp hít vào, gương mặt tuần tú ngửa lên, giữ chặt eo cô tiếp tục thăm dò xâm nhập vào trong, một tắc lại một tắc, cô không thể kháng cự được.

Đã quá lâu không có muốn cô, khát vọng trong cơ thể của Nam Cung Kinh Hiên sôi trào mãnh liệt, không đợi cô thích ứng liền bắt đầu mạnh mẽ chạy nước rút, từng phát từng phát đánh vào đến tận cùng, đạt tới chỗ mềm mại sâu nhất của cô!

Bên tai là tiếng sóng biển cuộn cuộn, biển xanh trời xanh, bên trong chiếc xe xa hoa đang tiến hành một hồi chiếm giữ kịch liệt và hung mãnh.

Thanh âm của Dự Thiên Tuyết đã bể tan tành càng lúc càng khàn đặc, trong lúc Nam Cung Kinh Hiên chạy nước rút đánh từng phát từng phát kịch liệt cô rụt người lại, cảm nhận được anh đang tận hết sức lực, càng lúc cô càng sợ, tay ôm bụng khóc lóc cầu xin anh: “Đừng thế này. Nam Cung Kinh

Hiên, tôi van cầu anh chậm lại một chút, đừng.... Ngó!”

Cô đau đớn đến cắn môi, bị anh từng phát mạnh mẽ đánh sâu vào tận cùng đến nỗi không ra lời, khuây khoả kịch liệt và thương tổn đồng thời tồn tại, cô sợ.... Sợ sinh mạng yếu ớt trong bụng cứ như vậy mà tan biến!

“....” Nam Cung Kinh Hiên thở gấp dồn dập, hơi thở nóng hừng hực phun trên mặt cô, hôn cô loạn xạ: “Tại sao không chịu tiếp nhận tôi? Vì sao không ngoan ngoãn để mỗi lần tôi chỉ có thể cưỡng bách em như thế này? ! Dụ Thiên Tuyết.... Em thật đáng chết!”

Dụ Thiên Tuyết như đang trầm bồng nhấp nhô giữa dòng nước xiết, trên trán rỉ ra mồ hôi, cô kêu khóc đến giọng cũng đã khàn đặc, cuối cùng, không ngoan cố chống cự nữa, bầu vú chặt lưng của anh, nức nở thì thầm: “Đừng sâu như vậy.... Tôi cầu xin anh. Tôi không chịu nổi.... Nam Cung....”

Tiếng khóc nức nở nghẹn ngào lại kích thích người đàn ông phía trên, Nam Cung Kinh Hiên cúi người xuống, thương yêu đến mức tận cùng hôn lên mắt và chóp mũi của cô, hơi thở hỗn hển thô sục: “Kêu anh là Kinh Hiên, mau! !”

Dụ Thiên Tuyết chưa từng ép dạ cầu toàn qua như vậy, dù là đau đớn, dù là uất ức, dù bị làm nhục cũng đều không đáng một đồng! Nhưng giờ phút này bụng của cô dường như đau đớn tê liệt, cô đưa tay che bụng, run rẩy che thật chặt, không hy vọng sinh mạng đầu tiên mình thai nghén cứ như thế mà bị mất đi không hề thương tiếc, trở thành một bãi máu, một bãi máu không có sinh mạng! !”

“Kinh Hiên....” Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết rớt xuống, chua xót biến thành biển cả bao vây cô, trong thanh âm nức nở nghẹn ngào kia bao hàm bao nhiêu đau đớn tê tâm liệt phế, không có một ai biết!

Trong thân thể Nam Cung Kinh Hiên đã phản kích tới cực hạn, giống như dã thú muốn thỏa mãn cắn nuốt cô sạch sẽ! Nhất là nghe được thanh âm khàn khàn run run của cô, anh kêu rên lên một tiếng, cho dù chết trên người cô cũng cam nguyện, cuối cùng động tác cũng không kịch liệt nữa, từ từ hòa hoãn, từ từ sâu mà mạnh, bắt đầu có tiết tấu, để cho cô dần dần cảm nhận được âm áp thương yêu cùng khoái ý triển miên không ngừng.

Nhiều lần hoan ái khiến hai thân thể đang thiêu đốt rất ảm ý, rất nhanh tìm được đồng cảm, Dụ Thiên Tuyết không muốn bản thân cứ trầm luân như vậy, nhưng một đợt tiếp một đợt khuây khoả mãnh liệt mà đến, anh kích thích chính xác mỗi một điểm mẫn cảm trên người cô, liên tục không gián đoạn, cô rất nhanh liền nộ khí giới đầu hàng, giữa lúc anh ám ách thì thầm dụ dỗ thì ngửa đầu thét lên, cô đã đạt tới sướng ý khuây khoả cực hạn.

Tiếng sóng biển dạt dào, trong bình tĩnh cất giấu sự nguy hiểm không thể dự báo trước được.

Trong phòng khách rộng rãi sáng ngời, La Tinh Uyển lặng lẽ ngồi đó, mặc cho cô gái mang thai 7-8 tháng bên cạnh quần lầy cô sôi nổi biểu đạt đủ loại phương cách chia rẽ, đôi mắt mát lạnh như nước chăm chú nhìn ra bên ngoài, tự hỏi rất nhiều chuyện, sau cùng cô gọi điện thoại cho Nam Cung Kinh Hiên, điện thoại vang lên rất lâu, căn bản là anh không bắt máy.

La Tinh Uyển cười yếu ớt, vỗ vỗ tay của Nam Cung Dạ Hi, đôi mắt đẹp thoáng qua một tia sáng bén nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Bắt Đầu Từ Hôm Nay, Vô Luận Mà Có Bao Nhiêu Nhếch Nhác, Mà Tự Do

Từ ánh nắng ban ngày chói chang cho đến đêm tối chập chờn mê ly, thời gian rất dài, rồi lại rất ngắn.

Chiếc Lamborghini màu đen ngừng bên bờ biển suốt cả một ngày.

Dụ Thiên Tuyết vẫn cuộn mình ngủ say sưa ở trên ghế sau xe, mặt mũi cực độ làm cho cô vẫn chưa tỉnh lại, trên trán rịn ra mồ hôi, cuộn tròn thành một cục ở trong ngực của Nam Cung Kinh Hiên, lẩm bẩm ni non, tay thì che bụng.

Đáng lẽ Nam Cung Kinh Hiên muốn kêu cô thức tỉnh, thế nhưng cô lại ngủ thẳng đến chiều tà cũng không tỉnh lại.

“....” Đôi mắt thâm thúy có sự rối rắm cực độ, ôm cô trong ngực lấy tây trang che kín ngang người cô, vì váy của cô đã bị anh xé rách nên hai chân trần cùng nửa thân trên cũng bị bại lộ trong không khí

“Không được..... Không được!” Dụ Thiên Tuyết run rẩy tỉnh lại, khóc lóc níu lấy cổ áo của anh, đôi mắt trong suốt rung rung nước mắt.

Nam Cung Kinh Hiên chấn động, ôm chặt cô, anh hơi hơi nhủ thầm.

“Em nằm mơ thấy cái gì? Uhm?” Nam Cung Kinh Hiên trầm giọng hỏi, nắm chặt bàn tay cô đang đặt trên bụng: “Tay cứ ôm bụng, tôi cạy mở cũng

không ra.”

Dụ Thiên Tuyết thở dốc dữ dội, cuối cùng thanh tỉnh từ trong mơ, mắt chậm rãi nhìn Nam Cung Kinh Hiên, mang truyện đi xi ghi rõ nguồn: dd lequydon

“Không có gì, không có gì....” Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, rút tay ra khỏi tay của anh tiếp tục nhè nhẹ vỗ về bụng, thân thể đau mỏi giống như bị xe nghiền ép qua vậy, cô cố xoa dịu loại đau đớn và khó chịu đó, hi vọng vừa rồi không có thương hại tới bảo bảo: “Bụng của tôi hơi đau....”

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, cảm thấy cô có hơi khác thường, chẳng qua là nhớ tới vừa rồi mình mất khống chế cùng với dùng sức, cũng có chút hối hận.

“Làm đau em đúng không?” Ngón tay thon dài nắm cằm của cô, Nam Cung Kinh Hiên chống trán vào trán cô thoáng nở nụ cười tà tứ mà khổ sở: “Sao em không học ngoan ngoãn một chút? Luôn có bản lĩnh để cho tôi phải thô bạo với em”

Dụ Thiên Tuyết hung hăng tránh thoát bàn tay đang gò bó cằm của cô, trong mắt ngân ngấn lệ, theo dõi anh, nói: “Vậy anh phát tiết đủ chưa? Nam Cung thiếu gia, thời gian anh áp bức tôi còn rất ngắn, coi như anh có cường bức tôi 3 ngày 3 đêm thì giao dịch của chúng ta vẫn sẽ kết thúc, tôi phải rời đi! Anh thô bạo đủ chưa? Ngoại trừ như thế anh còn có thể làm gì nữa!”

Nam Cung Kinh Hiên mím môi, trong mắt là bão táp biến đổi kịch liệt.

“Ha.... Thô bạo?” Gương mặt tuần tú ngẹn hồng, giận quá hóa cười, đôi mắt rét lạnh nhìn cô chằm chằm gầm nhẹ: “Dụ Thiên Tuyết, em cũng chỉ nhớ tôi thô bạo với em thôi sao?! Từ trước tới nay tôi chưa từng để ý qua người phụ nữ nào như vậy, dù thân phận tình nhân của em bị truyền thông lòi ra ánh sáng tôi đều chỉ nghĩ đến bảo vệ em, em lại chỉ nhớ rõ tôi đã thô bạo với em!”

“Tôi chưa hề cam tâm tình nguyện làm tình nhân của anh! Nam Cung Kinh Hiên, không cần đưa cái danh xưng này như một dạng ban ơn đặt lên trên người tôi, anh có thể thử trải qua cuộc sống phải ăn nhờ ở đậu mỗi ngày coi nó có tư vị gì! Hiện giờ đã xảy ra chuyện rồi đúng không? Anh bỏ qua cho tôi thì mọi chuyện đều ổn, tùy tiện quăng tôi ở đâu tôi cũng không có ý kiến, anh bỏ qua cho tôi đi!” Ban đầu Dụ Thiên Tuyết còn tức giận mắng chửi sau đó thì biến thành ép dạ cầu toàn, mắt rung rung lệ, cầu xin anh.

Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên kìm nén đến đỏ bừng, suy nghĩ trong đầu đảo lộn, anh biết, loại chuyện này nếu đã bại lộ thì sau đó phải xử lý như thế nào, anh cũng biết, phương pháp giải quyết tốt nhất là gì!

Chẳng qua là, phải buông tay cô gái này, quá khó khăn! Khí lạnh trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên đã tới cực điểm, đột nhiên vén tây trang đắp trên người cô ra, để cho cái váy rách nát cùng nửa phần thân trần của cô lộ ra trong không khí, Dụ Thiên Tuyết cúi đầu hét lên một tiếng ôm chặt mình, Nam Cung Kinh Hiên thuận tay kéo cô qua đối diện với mình, hôn lên thân thể cô!

“Rất tốt.... Dù sao tôi cũng đã ném đủ hương vị của em, tôi buông tha em! Nhưng mà trước đó tôi muốn đóng dấu của tôi trên người em, đời này, em, tốt nhất phải nhớ cho kỹ em là phụ nữ của tôi, Nam Cung Kinh Hiên!” Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên như bùng bùng lửa cháy, đầy bá vai đang co rút của Dụ Thiên Tuyết ra, xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp lộ ra, cúi đầu ngoan độc cắn lên khuôn ngực ngọt ngào của cô!

“A.....!” Một tiếng kêu gào bi thống vang lên trong xe.

Dụ Thiên Tuyết đau đến cả người phát run, tình trạng cảm thụ được hàm răng của anh xé rách da cô..... Thật là đau!

“Biến thái.... Nam Cung Kinh Hiên, anh biến thái!! Buông tôi ra! A!” Dụ Thiên Tuyết liều mạng đánh người đàn ông nằm trên người mình, đau đến cả người cũng toát ra mồ hôi, nhưng càng giãy giụa càng đau, người đàn ông tuyệt vọng này muốn ở trên người cô cắn ra dấu răng, cô giãy giụa không xong, giữa biển cả bát ngát mênh mông, không có ai cứu cô, không có!

Mùi máu tươi đầy trong khoang miệng, Nam Cung Kinh Hiên tàn nhẫn hung ác muốn phát tiết đau khổ cùng mâu thuẫn trong lòng.

Cô gái này, là người phụ nữ đầu tiên trong đời mà anh không bỏ xuống được.

Không biết trải qua bao lâu, Dụ Thiên Tuyết đã không còn hơi sức giãy giụa nữa, thanh âm kêu gào cũng khàn khàn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhụi lại, đau đến đôi môi trắng bệch, cuối cùng, Nam Cung Kinh Hiên cũng từ trên người cô chậm rãi ngồi dậy, ôm chặt cô vào trong ngực một lần nữa.

Dấu răng kia rất sâu, có máu đỏ thấm chảy ra, sức lực rất hung ác, coi như có chăm sóc tốt cũng sẽ để lại sẹo.

“....” Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên có sự thỏa mãn biến thái ôm cô thật chặt, đau lòng hôn lên mi tâm của cô, dường như là đang từ biệt cùng gì đó mà bản thân luyến tiếc nhất: “Chính là như thế này.... Em là phụ nữ của tôi.... Dụ Thiên Tuyết, coi như về sau có đi xa cũng nhớ kỹ cho tôi là em bị tôi chiếm hữu, tôi là người đàn ông đầu tiên của em, nhớ kỹ chưa?!”

Cơ thể Dụ Thiên Tuyết đã suy yếu tới cực điểm, gom góp sức lực toàn thân gào thét: “Cút.... Anh là tên khốn, cút xa tôi một chút, tôi không muốn gặp lại anh!”

Cô đẩy, hung hăng dùng sức, xương ngón tay cũng đã trắng bệch.

Người đàn ông này, phá hủy sự trong sạch của cô, hủy đi tôn nghiêm của cô, còn muốn tiếp tục hủy cả cuộc đời của cô nữa hay sao?!

Nam Cung Kinh Hiên không để ý cô đang giãy giụa, ôm cô càng chặt hơn, cười gằn: “Em không cần lo lắng, từ nay về sau tôi sẽ thả em, coi như em có

chết cũng không phải chuyện của tôi, em cũng đừng mong gặp lại tôi! Lưu lại vết tích để cho em nhớ rõ là em đã từng ở dưới người tôi trần trọc thừa hoan, cả đời cũng đừng hòng quên!”

“Anh, tên khốn này.....” Dụ Thiên Tuyết khóc ra thành tiếng, mấy ngón tay xanh xao che miệng lại, thống khổ đến cả người phát run: “Khốn kiếp!!”

Trên người mang theo dấu vết si nhục như vậy, cô phải làm như thế nào để bắt đầu cuộc sống mới? Trong bụng cô thai nghén đứa bé của anh, đời này khó có khả năng gặp lại người đàn ông cô yêu, đời này, cô đã không còn cái quyền được hạnh phúc!

Không có..... Tất cả đã không còn!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Bắt Đầu Từ Hôm Nay, Vô Luận Mà Có Bao Nhiêu Nhếch Nhác, Mà Tự Do (Tt)

Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy dọn dẹp bản thân sạch sẽ, ngón tay thon dài cài từng cái nút áo sơ mi, cầm tây trang lên để trên người cô, toàn thân khôi phục lại bộ dáng kiêu căng lạnh lùng.

“Dụ Thiên Tuyết, bây giờ tôi sẽ thả em, như em mong muốn!”

Nam Cung Kinh Hiên nắm cổ tay của cô lên, kéo cô xuống từ ghế sau xe, không để ý tới thời điểm hoan ái đã dùng sức thô bạo hành hạ cô như thế nào, lúc cô xuống xe chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã nhào trên đất cũng không quan tâm, sắc mặt xanh mét, trong mắt là sự kiêu căng và kiên quyết.

“Bắt đầu từ hôm nay cách xa tôi càng xa càng tốt! Công tác ở Lịch Viễn khỏi cần làm nữa, sau cùng, tôi sẽ cho em một khoản tiền đủ nuôi sống em nửa đời sau!” Nam Cung Kinh Hiên đóng cửa xe ‘Phanh!’ một tiếng, lạnh lùng nói tiếp: “Giao dịch này tôi coi như đã đối đãi rất tốt với em, hiện tại, chúng ta mỗi người một ngã!”

Dụ Thiên Tuyết đứng không vững, lao đảo một cái muốn đứng dậy, nhưng vẫn ngã nhào trên mặt đất.

Mái tóc của cô xốc xếch, bị gió thổi tung xinh đẹp mà thô lương, bờ vai trần trụi trơn bóng như ngọc, một dấu răng ở ngực còn đang rớm máu làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Tây trang được quăng qua che phủ nửa người dưới của cô.

Mong mỗi tự do đã lâu, cuối cùng cứ nhếch nhác thế này mà đến.

Dụ Thiên Tuyết muốn thử cười một chút, vừa hơi nhếch miệng thì một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống.

Cô đứng dậy, thân thể mảnh khảnh yếu đuối trong gió thổi lất phất, mấy ngón tay xanh xao siết chặt tây trang của anh trên người, che phủ được đến hông, cái váy dài bị xé đến phần thắt lưng căn bản là không còn che đậy được gì, nhưng cô vẫn cố kéo tới kéo lui rồi nâng đôi mắt đầy lệ lên nhìn anh.

“Cám ơn.....” Dụ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, sắc môi nhợt nhạt, hơi thở mong manh: “Cám ơn anh.....”

Cả người nhếch nhác, áo lót bị kéo tới gần lỏng, quần lót dưới hạ thân bị xé rách, Dụ Thiên Tuyết run rẩy mặc tây trang bao chặt thân mình, giầy thoát bỏ rơi giày cao gót, đôi chân trần dẫm trên cát đi về nơi xa.

Dụ Thiên Tuyết, bắt đầu từ hôm nay, vô luận mà có bao nhiêu nhếch nhác, mà tự do.

Nước mắt nóng hổi rơi xuống, chảy đầy trên gương mặt mỉm cười của cô.

Nam Cung Kinh Hiên cứ như vậy mà đứng nhìn, đôi mắt thâm thúy lạnh lùng tràn đầy tơ máu.

Cô gái, quay đầu lại.

Chỉ cần quay đầu lại một lần, chịu thua một lần thôi, tôi sẽ không để em đi! Tôi cho em cái quyền được ở lại bên cạnh tôi! !

Nhưng không, bóng dáng mỏng manh của Dụ Thiên Tuyết hướng về phía ánh chiều tà đi tới, càng lúc càng xa, ngay cả quay đầu lại một chút cũng không có.

Nam Cung Kinh Hiên đã sớm nắm chặt nắm đấm, cổ nín thở không đuổi theo ôm cô vào lòng nhẹ giọng an ủi, anh không muốn thả cô, cho tới bây giờ cũng không hề muốn!

Đứng giữa trời đất, tiếng sóng biển rì rào, Nam Cung Kinh Hiên dường như đã trải qua một hồi tai nạn sinh tử tỉnh lại, trong đôi mắt thâm thui đầy tơ máu, tâm mắt đã không còn bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết, anh tự nói với mình bất quá đây chỉ là một giấc mơ, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ mà thôi, đến khi anh trở về, tất cả cũng vẫn sẽ giống như trước kia.

Anh vẫn là Nam Cung Kinh Hiên như trước kia.

Hít thở mấy hơi thật sâu mới quay về trong xe, Nam Cung Kinh Hiên khởi động xe mấy lần mới thành công, xe chạy một lúc thật lâu mới phát hiện là đã sai đường, gương mặt tuấn tú tái nhợt, hung hăng chuyển động vô lăng bằng quơ chạy trên đường.

..... Cô ấy không có mang giày, có thể đi tới nơi nào?

..... Y phục của cô ấy đều đã rách nát, trời tối bị người ta ức hiếp thì làm sao bây giờ?

..... Căn bản cô ấy không biết đường, chỗ này là mình ép buộc đưa tới đây, cô ấy không thể quay về! !

Chạy một mạch trên đường, rốt cuộc Nam Cung Kinh Hiên không nhìn được hung hăng đạp thắng xe, sợ run trong mấy phút mới bắt đầu tìm kiếm đồ đạc của cô trên xe, không thu hoạch được gì, thật sự là cô không có mang theo gì hết, một thân một mình, ngoại trừ bản thân thì không có gì cả.

Sắc trời dần tối, Nam Cung Kinh Hiên lái xe về đường cũ, gia tăng tốc độ chạy về phương hướng Dụ Thiên Tuyết đã rời đi.

Trong biệt thự nhà Nam Cung, La Tinh Uyển dạo bước chầm chậm đi thẳng tới phòng sách của Nam Cung Kinh Hiên.

Chỗ này, trước kia cô đã từng tới cho nên rất quen thuộc, mấy năm trôi qua bố cục vẫn như cũ, nơi này không hề thay đổi, La Tinh Uyển nhìn đồng hồ trên vách tường, 11 giờ, Nam Cung Kinh Hiên vẫn chưa về.

Cả một ngày, tin tức đều đã huyền não đến sôi sùng sục, cô không lên mạng cũng không coi tivi nhưng có thể dự đoán chuyện sẽ như thế nào, trước tiên là anh bỏ lỡ thời cơ đích thân cùng vợ chưa cưới xuất hiện ở bên ngoài để bác bỏ tin đồn, lại chạy đi đuổi theo tình nhân, là sợ cô ấy gặp chuyện không may cho nên phải đi lấy lòng, có đúng không?

La Tinh Uyển chậm rãi nhắm mắt lại, ngửa đầu, dưới ánh đèn gương mặt xinh đẹp sáng bóng rực rỡ.

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

La Tinh Uyển mở mắt ra, nhìn điện thoại chằm chằm, đã reo được một lúc nhưng cô vẫn không nhận, do dự chốc lát, tiếng điện thoại vẫn liên tục vang nên vẫn là bất máy.

“Alo? Cuối cùng cậu cũng chịu nhận điện thoại rồi sao?” Lạc Phàm Vũ thở mạnh một hơi, giọng nói lạnh như băng truyền đến: “Chết tiệt, mình gọi vào điện thoại đi động cho cậu mười mấy lần lỗ tai cậu bị điếc hay sao mà không bắt máy! Dụ Thiên Tuyết đâu? Cậu không làm gì cô ấy đó chứ? Nam Cung Kinh Hiên, mình cảnh cáo cậu mau trả lời mình, cậu không có làm gì cô ấy! !”

Bên kia lạnh lùng yên lặng, Lạc Phàm Vũ càng thêm phiền não, nhớ tới Nam Cung Kinh Hiên trời sinh có khuynh hướng bạo lực thì hơi sợ, tính tình Dụ Thiên Tuyết quật cường như thế, khẳng định là bất kể người đàn ông này có nhu tình như thế nào có xoa dịu như thế nào cũng vẫn là muốn rời khỏi cậu ấy, Nam Cung Kinh Hiên nhất định sẽ không tha cho cô ấy!

“Chết tiệt. Mình giấu diếm không được rồi.” Trong lòng Lạc Phàm Vũ bán loạn, xung động găm vào điện thoại: “Kinh Hiên, tạm thời cậu đừng làm loạn có nghe hay không! Mình nói cho cậu biết, Dụ Thiên Tuyết không phải là nhúc nhích đi bệnh viện khám, cô ấy mang thai! Chính là con của cậu, tạm thời cậu đừng có lớn tiếng thô bạo với cô ấy, cũng đừng đụng vào cô ấy!”

Một tiếng sét xuyên qua sóng điện từ nổ vang trong đầu của La Tinh Uyển, đôi mắt xinh đẹp thoáng run rẩy, trong nháy mắt nghe được câu nói kia, cô từ từ yên tĩnh lại.

Dụ Thiên Tuyết mang thai, chính là con của cậu.

La Tinh Uyển cảm thấy ông nghe điện thoại, mặc cho Lạc Phàm Vũ tiếp tục găm thét ở bên kia, trong lòng vốn là đang u oán vì kế hoạch bất thành linh bị xáo trộn, đầu cô ong ong, bị tin tức như thế chấn động cũng không còn sự nhã nhặn lịch sự thanh nhã như quá khứ nữa.

Không thể tỉnh táo an tĩnh được nữa.

Thanh âm trong điện thoại vẫn còn đang găm thét, hàng mi dài của La Tinh Uyển run lên, vội vàng cúp điện thoại.

“Chị Tinh Uyển, chị Tinh Uyển! !” Nam Cung Dạ Hi dọc theo hành lang đi tới, vẻ mặt rất gấp: “Rốt cuộc em cũng tìm được chị!”

La Tinh Uyển vẫn đứng không nhúc nhích, thần sắc trước sau như một lạnh nhạt xinh đẹp.

“Ba ba vừa mới dạy dỗ em trong thư phòng, ngay cả cơm tối cũng phạt em không được ăn, em là phụ nữ có thai nha, tại sao ba lại có thể như vậy! !”

Nam Cung Dạ Hi uất ức bắt lấy tay của cô lắc lắc, lại giật mình nhớ tới chuyện khác, nghiêm túc nói: “Chị Tình Uyên, em nói cho chị biết một tin, hôm nay lúc em đến bệnh viện gặp phải một người, chị đoán coi là ai?”

La Tình Uyên nhẹ nhàng hít một hơi, xoay người, khoe miệng ưu nhã mà dịu dàng: “Là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Bắt Đầu Từ Hôm Nay, Vô Luận Mà Có Bao Nhiêu Nhếch Nhác, Mà Tự Do 3

“Dạ Thiên Tuyệt!” Nam Cung Dạ Hi khẩn trương, sắc mặt tái nhợt, sức lực đang cầm tay cô cũng mạnh hơn: “Chị Tình Uyên, chị biết em gặp được cô ta ở chỗ nào không? Phụ khoa đó, em khám phụ khoa còn nhiều hơn cô ta! Chị nói Chị nói cô ta có thể có thai con của anh trai em hay không vì vậy mới đến phụ khoa kiểm tra? Nếu không có bệnh gì sao lại khám ở đó”

Nụ cười trên bờ môi của La Tình Uyên thoáng cứng lại.

“Hazi, cái đó, chị không cần phải sốt ruột lo lắng như vậy nha, chị Tình Uyên, lúc thấy cô ta ở bệnh viện em cũng bị hù sợ, trong lòng cũng suy đoán lung tung, nhưng sau đó suy nghĩ lại một chút thì có thể cũng không phải, cô ta là loại đàn bà không sạch sẽ, nói không chừng có bệnh lây qua đường sinh dục nha, hay bệnh phụ khoa gì đó muốn gạt người khác nên tới chữa trị, cũng không nhất định là mang thai nha!” Lời nói của Nam Cung Dạ Hi có chút không mạch lạc lắm, nắm tay La Tình Uyên nói.

Bầu không khí trong phòng sách có hơi ồn ào, La Tình Uyên ngửa đầu lên một lần nữa, cảm thấy có chút hít thở không thông.

“Cũng đúng, nói không chừng không phải vậy.” Cô nhẹ nhàng nói, ánh mắt như có như không quét qua cái bụng đã nhô lên rất lớn của Nam Cung Dạ Hi: “Nhưng nếu đúng là như vậy, chị nên làm gì bây giờ?”

Nam Cung Dạ Hi cũng bắt đầu nóng nảy, sắc mặt tái nhợt, trên gương mặt ngọt ngào hiện ra mấy phần ác độc: “Chị Tình Uyên, chị không cần lo lắng, chuyện này em không nói cho anh trai biết Ai nha, nhưng mà con đàn bà ti tiện Dạ Thiên Tuyệt đó nhất định sẽ dùng đứa nhỏ tới uy hiếp anh trai, không để cho anh trai rời khỏi cô ta! Chị Tình Uyên, làm sao bây giờ!”

La Tình Uyên trầm tĩnh, trên mặt không có vẻ gì hốt hoảng, đôi mắt xinh đẹp chậm rãi rời khỏi khoảng không nào đó, mở miệng nói: “Cái này phải nhìn lựa chọn của anh trai em, Dạ Hi, điểm này chị không quyết định được.”

“Haaa! Làm gì có chuyện đó?!” Đôi mắt của Nam Cung Dạ Hi trở nên ác độc, giận đến cả người run rẩy: “Con đàn bà ti tiện Dạ Thiên Tuyệt đó thật sự cho rằng mang thai đứa bé nên muốn cái gì cũng đều được hay sao! Cô ta cho rằng mang thai thì sẽ không có ai dám động tới cô ta sao? ! Nghiệt chủng mà thôi, anh trai em cũng đâu có nói muốn, cô ta có thể đi vô dương oai cái gì! Chị Tình Uyên, chị đừng sợ, có em ở đây, em sẽ không để con đàn bà kia có bất cứ quan hệ gì với nhà chúng ta, chuyện lần này là anh trai em có lỗi với chị, em nhất định nhất định phải làm cho Dạ Thiên Tuyệt trả giá thật lớn!”

Sắc mặt La Tình Uyên hơi trở nên tái nhợt, suy tư chốc lát rồi lắc đầu.

“Khuya lắm rồi, Dạ Hi, em đi ngủ trước đi, lúc nào cũng tức giận không tốt đối với cục cưng.” La Tình Uyên sờ lên mặt cô ta: “Chị ở đây chờ Kinh Hiền về, có chuyện gì thì bọn chị sẽ nói với nhau, bản thân em không nên quyết định gì hết, nghe chưa?”

“Chị Tình Uyên!” Nam Cung Dạ Hi giận đến rơi nước mắt: “Chị làm sao vậy, con đàn bà kia sắp cười lên đầu tới nơi chị còn hào phóng như vậy làm gì! Chị không còn yêu anh trai em nữa à!”

Trong mắt La Tình Uyên có một tia mê mang, từ từ trở nên kiên định, nhẹ giọng nói: “Chị yêu Kinh Hiền, cho nên tạm thời chị không muốn anh ấy bị áp lực quá lớn, trước tiên hãy để cho anh ấy tự mình xử lý, nếu không có năng lực xử lý tốt thì anh ấy cũng không có tư cách làm chồng của chị, phải hay không?”

Nam Cung Dạ Hi ngắt ra: “Nhưng mà, nhưng nếu Dạ Thiên Tuyệt”

“Chị dùng đứa bé để giữ chân ông là loại phụ nữ không có đầu óc nhất.” La Tình Uyên cười hơi yếu ớt: “Nhưng cô ấy rất thông minh, đây là con đường tắt, cô ấy đi đúng rồi.”

Nam Cung Dạ Hi càng thêm giật mình, nhưng trong chốc lát đã kịp phản ứng, cũng cười cười: “Không, cô ta đi đi làm đường rồi! Nếu cô ta cho là con

đường mình đi là thiên đường thì em lại cố tình muốn cho cô ta đi xuống địa ngục!”

Đêm khuya lờ mờ, kim đồng hồ chậm rãi di chuyển, La Tình uyển vỗ vỗ mặt cô ta: “Đi ăn chút gì rồi ngủ, em đó, phải thật cẩn thận sau này sinh ra bảo bảo cũng âm âm ỉ ỉ giống em, nãy sinh ác độc là hầu như không coi ai ra gì hết.”

“Không phải đối với người nào em cũng nãy sinh ác độc! Đó là đáng đời cô ta!” Nam Cung Dạ Hi cãi lại một câu sau cùng, trong lòng bắt đầu từ từ lập kế hoạch, cô ta xác định, lần này, nhất định làm cho Dụ Thiên Tuyết không thể trở mình!

La Tình Uyển đi theo xuống lầu, đôi mắt trong veo nhìn về phía bên ngoài phòng khách, tối đen như mực, lần này, vì tương lai thật sự không thể không quyết định rồi.

Đã là rạng sáng.

Cũng không ai biết đến tốt cùng là một đêm này đã trải qua như thế nào.

Nam Cung Kinh Hiên trở về biệt thự lúc trời tờ mờ sáng, có từng đợt từng từng tia nắng li ti xé mây xuyên qua, rơi rải xuống mặt đất.

La Tình Uyển ở trên ghế sofa tỉnh lại, trong mê mông thấy có người đi tới, cô thanh tỉnh một chút, lập tức mở mắt, mới nhìn rõ bóng dáng cao ngất quen thuộc đó.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của anh cô có chút hoảng hốt, vội vàng nghênh đón, mặc dù bản thân cũng không phải là thanh tỉnh lắm, vịn cánh tay của anh kêu: “Kinh Hiên”

Tiếng gọi nhu hòa khiến Nam Cung Kinh Hiên tỉnh táo mấy phần, gương mặt tuấn tú thiếu sức sống hơi hòa hoãn liếc nhìn cô gái bên cạnh, nhất thời mê mẫn, đột nhiên kéo cô ôm chặt vào trong ngực, trong mắt lấp lánh rạng rỡ như tìm được người tưởng đã mất!

“Em, cô gái đáng chết..... Suốt cả đêm em chạy đi nơi nào! Có biết tôi tìm em đến muốn điên rồi hay không, em chịu thua một lần sẽ chết hay sao? ! !” Nam Cung Kinh Hiên phả ra đầy hơi rượu, bạo rống vang dội bên tai, La Tình Uyển cả kinh ngó ra, nháy mắt tiếp theo, đột nhiên bàn tay anh bóp chặt cằm của cô bất thành linh hồn lên môi cô: “Đáng chết..... Có lạnh không? Hả? Cô gái ngu ngốc, ngay cả quần áo em cũng không có mặc mà chạy loạn đi đâu! Em muốn tôi gấp chết.....”

Trần ngập yêu thương và lo lắng vô cùng, vào thời khắc này như ngọn lửa phun trào thiêu đốt người trong ngực.

Chưa từng tiếp nhận qua nụ hôn nhiệt liệt như thế của Nam Cung Kinh Hiên, La Tình Uyển giật mình đứng nguyên tại chỗ không thể nhúc nhích, mặc dù trong miệng anh tràn đầy mùi rượu nồng nặc, nhưng nụ hôn nồng liệt kia, tình yêu sâu đậm kia, cuộn cuộn thổi quét mang đi tất cả của cô!

“Em không phải..... Anh nhận lầm người.....” La Tình Uyển thanh tỉnh giữa sự cuồng liệt đoạt lấy, nhắm đôi mắt trong veo lại, có chút thống khổ thì thào một câu.

Trong đầu Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên chấn động, buông đôi môi đang hôn ra, tròn to mắt nhìn người trong ngực!

Vừa nhìn đã để cho anh nhất thời thanh tỉnh không ít, người trong ngực không phải là Dụ Thiên Tuyết, mà là..... Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt nắm đấm, có phần chán nản buông La Tình Uyển ra, hóa ra cảm xúc mạnh liệt cùng mong ngóng biến thành uổng phí, thì ra là cả đêm vẫn còn không tìm được cô!

“..... Sao em vẫn còn ở đây!” Nam Cung Kinh Hiên hòa hoãn hô hấp, hàng mày lạnh lùng chậm rãi nhíu lại.

La Tình Uyển cũng vén tóc bên tai, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh: “Trắng đêm anh không về, em sợ anh gặp chuyện không may.”

“Anh là đàn ông thì có thể xảy ra chuyện gì? La Tình Uyển, em cũng có nhà của mình, không nên liên tục ở lại nơi này.” Tính khí của Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên trở nên rất kém, câu kinh nói.

Thân ảnh xinh đẹp của La Tình Uyển cứng ngắc tại chỗ, nhìn anh mấy giây, nhàn nhạt cười, bỗng nhiên thấy rất khổ sở.

“Thuốc giải rượu để ở phòng sách của anh trong hộp tủ trên tầng thứ ba bên phải, chính là nhãn hiệu anh thường dùng trước kia, nhớ ăn chút gì rồi hãy uống thuốc.” La Tình Uyển chậm rãi đi qua cầm túi xách của mình lên, nhẹ giọng nói: “Cho người đưa em về được không? Chỗ này vẫn còn rình rập trước cửa nhà em, em không muốn bị quấy rầy, hình như chuyện huyền ảo ngày càng lớn rồi, anh biết không?”

Nam Cung Kinh Hiên nghe lời nói dịu dàng của cô thì trong lòng đau nhói áy náy một hồi.

Đi qua cầm cổ tay cô, lạnh lùng trong mắt Nam Cung Kinh Hiên giảm xuống, lạnh nhạt nói: “Được rồi, là anh sai, anh sốt ruột suốt buổi tối nên tính khí không được tốt lắm, trước hết em cứ ở đây, những chuyện kia anh sẽ tự xử lý.”

Chuyện cấp bách là phải áp chế tin tức xuống, không để cho mặt xấu của những tin tức này tùy tiện lưu truyền, đây là điều cơ bản thông thường nhất, vậy mà ngày hôm qua anh lại có thể quên sạch chuyện cấp bách này!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Dụ Thiên Tuyết, Em Lại Dám Gạt Tôi

La Tinh Uyển dừng lại một chút, rút tay ra khỏi lòng bàn tay của anh.

“Không cần tổn thương lòng em rồi sau đó lại nói lời xin lỗi, không có ích gì hết.” La Tinh Uyển móc trong túi xách ra một cuốn sổ nhỏ, viết gì đó: “Em nhớ kỹ mỗi một lần anh đã từng cấu kính với em, về sau đều phải trả lại cho em nhiều hơn.”

Nam Cung Kinh Hiên hoảng hốt một hồi.

Tính tình anh thật sự rất kém, rất dễ nổi giận, nếu như thật sự mỗi lần đều có thể ghi chép lại, vậy người anh thiếu nhiều nhất không phải chính là Dụ Thiên Tuyết hay sao?

Đáng chết. Rốt cuộc cô gái kia đã đi nơi nào!

Lúc này, bất thành linh một tiếng ‘Oành!’ trầm đục vang lên, từ trên lầu rớt xuống một cây ba-toong nện mạnh ở trước mặt Nam Cung Kinh Hiên, anh cau mày lôi kéo La Tinh Uyển né qua một bên mới không bị cây gậy kia nện trúng người.

Nhưng rất rõ ràng, người trong biệt thự ai cũng biết cây ba-toong đó là của Nam Cung Ngao. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Nam Cung Ngao!

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, ngược mắt lên thì nhìn thấy Ngao Cung Ngao về mặt tức giận từ trên lầu đi xuống, quơ lấy tách trà trên bàn hướng về phía Nam Cung Kinh Hiên đập tới: “Cái thằng con ngổ nghịch này! ! !”

Một tiếng ‘Xoảng!’ cái tách bị bể tan nát dưới chân, La Tinh Uyển sợ tới mức sắc mặt cũng không còn chút máu, không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng nói: “Bác trai, bác làm sao vậy? Trước tiên bác đừng tức giận, đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Ngao giận đến cả người run rẩy, trong đôi mắt ngưng tụ cơn giận ngập trời, tay run rẩy chỉ chỉ Nam Cung Kinh Hiên: “Cái thằng ngổ nghịch này! Mày đi mà nhìn kết quả chuyện tốt mày đã làm! Hôm qua tao đã nói với mày như thế nào, sáng nay lại tuôn ra tin tức gì chính mày tự đi mà coi!”

Nam Cung Kinh Hiên nhú mày càng chặt hơn, lạnh lùng nói: “Ba nói cái gì?”

Cả một ngày anh đều dây dưa cùng với Dụ Thiên Tuyết, căn bản là không biết sau đó lại xảy ra chuyện gì, hay là tối qua lúc Dụ Thiên Tuyết đi đã bị phóng viên phát hiện? ! Chết tiệt. Nhưng mà cũng tốt, cô bị phóng viên phát hiện chung quy so với việc cô bị rét lạnh ở đầu đường xó chợ suốt buổi tối thì vẫn tốt hơn nhiều lắm! Tâm tình Nam Cung Kinh Hiên phức tạp, chậm rãi buông nắm đấm ra, trong tâm tư tràn đầy hình bóng của cô.

“Mày tự nhìn đi!” Lại là một tách trà bị ném tới.

Nam Cung Kinh Hiên lạnh mặt nhìn bản tin sáng trên TV, trong đó đưa tin cùng với vài hình ảnh phía dưới màn hình, đều là cùng một tin tức tương đối bùng nổ.

“Theo như tình nhân của người thừa kế nhà Nam Cung tiết lộ ra ngoài, căn cứ vào thông tin thì cô gái này đã có thai một tháng, bệnh viện Lam Hà đã xác nhận chứng thật.”

Mang thai.

Xác nhận chứng thật.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn đến tin tức này thì trong nháy mắt đột nhiên chấn động, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, thoáng nhìn lại mấy chữ bệnh viện Lam Hà, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua Lạc Phạm Vũ kêu anh chạy đến đúng là bệnh viện Lam Hà!

Dụ Thiên Tuyết mang thai? Khi nào? !

Đáng chết. Hôm qua thấy cô từ bệnh viện ra ngoài, rốt cuộc là cô đi kiểm tra cái gì? !

Kinh lôi nổ vang trong đầu, thật lâu sau Nam Cung Kinh Hiên cũng không nói ra lời, nắm chặt quả đấm, trong lồng ngực cuộn cuộn sóng lớn.

“Mày nhìn chuyện tốt mà mày đã làm đi! Mặt mũi nhà Nam Cung của tao cũng bị mày làm cho mất hết!” Nam Cung Ngao gầm hét, nhặt ba-toong dưới

đất lên đánh về phía Nam Cung Kinh Hiền: “Ngày hôm qua Tĩnh Uyên ở nhà đợi cả ngày cũng không thấy bóng dáng của mày, nói tao nghe có phải mày với người phụ nữ này lại quấn lấy nhau hay không? ! Chuyện xảy đến mày không giải quyết được thì cũng thôi đi, bây giờ còn tuôn ra vụ tai tiếng này, mày nói mặt mũi của chú La còn để ở chỗ nào!”

Ba-toong nện mạnh ở trên người, Nam Cung Kinh Hiền cũng không tránh lấy một lần, nhủu mày, cảm nhận được sức lực của Nam Cung Ngạo lớn đến bao nhiêu.

Mặt của La Tĩnh Uyên đã không còn chút máu, vội vàng giữ chặt tay của Nam Cung Ngạo: “Bác trai! Bác trai, bác đừng kích động, Kinh Hiền đã lớn rồi có khả năng tự mình xử lý mọi chuyện, bác không nên chưa phân biệt tốt xấu đã ra tay đánh anh ấy! Chuyện cô gái này mang thai đến cùng có phải là thật hay không còn chưa biết, nói không chừng là tùy tiện yêu sách, hơn nữa coi như cô ấy mang thai thật thì cũng không nhất định là con của Kinh Hiền, trước hết bác hãy để ba-toong xuống, có được hay không?”

Lời nói của La Tĩnh Uyên ở tại Nam Cung Ngạo nghe thì là một bậc thang để ông leo xuống, mà ở tại Nam Cung Kinh Hiền nghe thì lại giống như một tiếng sét vang dội!

Rốt cuộc thì Dự Thiên Tuyết có mang thai hay không, tóm lại đứa bé là của ai? !

Nam Cung Kinh Hiền mím môi, trên gương mặt lạnh lùng lạnh lùng nghiêm nghị lộ ra vẻ kiên quyết, lạnh lùng nhìn Nam Cung Ngạo một cái, bỏ lại một câu: “Phụ nữ của con không cần các người nhúng tay vào trông nom, con cho ba câu trả lời thỏa đáng là được!” Quơ lấy chìa khóa trên bàn rồi sai bước đi thẳng ra ngoài.

Sau lưng truyền đến tiếng Nam Cung Ngạo mắng chửi cùng với tiếng khuyên lơn dịu dàng của La Tĩnh Uyên, chẳng qua là giờ phút này Nam Cung Kinh Hiền đã không còn chú ý tới cái gì nữa!

Anh vội vã muốn tìm được Dự Thiên Tuyết, lập tức, ngay lập tức!

Chiếc xe đen bóng chạy điên cuồng trên đường cao tốc, Nam Cung Kinh Hiền gọi điện thoại cho Lạc Phàm Vũ lần nữa: “Giúp mình tìm người. Ừ, mình lại mất cô ấy, cậu nhanh lên!”

Trong lòng Lạc Phàm Vũ tràn đầy kinh ngạc, đề xuống sự kinh hãi chậm rãi nói: “Cậu coi lời của mình như gió thoảng bên tai phải hay không? Mình đã nói cho cậu biết là cô ấy mang thai, tình huống hiện tại khẳng định là rất không tốt, cậu lại có thể bỏ một mình cô ấy ở chỗ bờ biển xa như vậy, cậu còn biết trên người cô ấy không có đồng nào ngay cả giấy dép cũng không mang, Nam Cung Kinh Hiền, cậu muốn để cô ấy đi tìm chết có phải hay không? !”

Lực chú ý của Nam Cung Kinh Hiền hoàn toàn không để ở mấy câu đầu, lạnh lùng nói: “Cậu biết cô ấy mang thai? Hà. Thậm chí cậu còn dám gạt mình!”

“Mình.” Lạc Phàm Vũ cứng họng, mặt ghen đỏ chất vấn: “Chuyện này chớ có trách mình, tự hỏi bản thân cậu một chút, nếu biết cô ấy có thai cậu sẽ để cô ấy giữ lại đứa bé này hay sao? !”

Nam Cung Kinh Hiền đột nhiên cứng họng! Gương mặt tuấn tú xanh mét, anh nhanh chóng nhớ lại, rốt cuộc thì thế nào lại khiến Dự Thiên Tuyết mang thai, anh nhớ mấy lần đầu đều có cho cô uống thuốc, lần đó cơ thể cô chảy máu rất nhiều nên sau này không để cho cô uống loại thuốc đó nữa, về sau lại làm chuyện đó quá kịch liệt, căn bản cũng không có sử dụng các biện pháp. Đáng chết!

“Có giữ lại đứa bé kia hay không đó là chuyện của mình, không cần cậu quyết định thay mình, Lạc Phàm Vũ, cậu nhất định là muốn chết!”

“Ha.” Lạc Phàm Vũ cười lạnh: “Nếu như cậu không muốn giữ mình lại, mình thấy cậu mới thật là bệnh thần kinh! Nhưng bây giờ xem ra là không còn kịp rồi, cậu muốn làm gì? Tìm được cô ấy, sau đó buộc cô ấy phá thai?”

Nam Cung Kinh Hiền mím môi, nói thật nhỏ: “Chuyện này đã bị lộ ra ngoài rồi, cậu không biết sao!”

“Mình nhìn thấy, nhưng điều mình quan tâm hơn chính là rốt cuộc ai đã để lộ chuyện này! Không sai mình biết rõ mọi chuyện, nhưng bọn người làm tin tức buổi sáng làm sao biết được, cậu không cảm thấy quý dị sao?”

“Mình không rảnh nghĩ đến những thứ đó!”

“Vậy cậu rảnh nghĩ tới cái gì? Tìm được cô ấy, tiếp theo đó là nín lấy cô ấy không thả? Mình cầu xin cậu, mình cam đoan với cậu là sau khi cô ấy rời đi tuyệt đối sẽ không lấy đứa bé tới uy hiếp cậu, cậu coi như cô ấy bốc hơi khỏi xã hội loài người rồi được không? Nam Cung Kinh Hiền, cậu làm ơn tha cho người ta một con đường sống!”

“Cô ấy nằm mơ!” Nam Cung Kinh Hiền khề nguyên rửa rồi cúp điện thoại di động.

Dự Thiên Tuyết, em mang thai, lại có thể không nói cho tôi biết? !

Em đáng chết. Đến cùng là em muốn làm gì!

Vừa nghĩ tới cô mang thai thế mà hôm qua anh còn muốn cô kịch liệt như vậy, bỏ một mình cô trên bờ cát lạnh lẽo, để cho cô cô đơn rồi đi với thương tích đầy mình. Nam Cung Kinh Hiền nắm chặt nắm tay, hận không thể đập bẻ cửa kính xe để tiết hận!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Nếu Đứa Bé Của Em Ấy Có Chuyện Gì Tôi Sẽ Bắt Cô Đền Mạng

Xe lao nhanh trên đường cao tốc, điện thoại di động vang lên.

Nam Cung Kinh Hiên vội vàng bắt máy, hy vọng là điện thoại của Dụ Thiên Tuyết, đầu bên kia xác thực là truyền đến giọng của phụ nữ, nhưng không ngờ lại mang đến cho anh một tin tức còn khiếp sợ hơn!

“Anh. Anh! Em sắp chết rồi, anh mau tới đây cứu em!! Anh!!” Nam Cung Dạ Hi kêu gào tê tâm liệt phế, hình như rất thống khổ, chung quanh có tiếng huyên náo vô cùng hỗn loạn.

Nam Cung Kinh Hiên vội đạp phanh xe, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Em lại xảy ra chuyện gì? Anh đang bận, không sao thì đừng tìm anh!” Anh không có nhiều kiên nhẫn để tiêu hao với những tâm tư nhỏ mọn trong đầu của cô ta.

“Con của em! Con của em đã không còn!!” Nam Cung Dạ Hi khóc lớn lên, tiếng khóc đau đớn làm chấn động lòng người: “Dụ Thiên Tuyết giết chết con của em rồi, em đau quá. Anh!!”

Tiếng khóc đau đớn tới cực điểm kia, cùng với tiếng kêu hốt hoảng của những người xung quanh, chứng tỏ tất cả không phải là trò đùa! Nghe được tên Dụ Thiên Tuyết và tiếng hỗn loạn chung quanh, trái tim anh tê dại rồi thành một nùi.

Chuyện gì xảy ra? Ai có thể nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

“Dạ Hi. Dạ Hi, em đang ở đâu!” Cuối cùng thì Nam Cung Kinh Hiên cũng lấy lại tinh thần, kêu tên em gái, gương mặt tuấn tú lộ vẻ lo lắng vô cùng, nhưng trong lúc hỗn loạn thì có người khác đến nhận điện thoại, hình như là một bác sĩ nữ: “Anh là người nhà của cô ấy sao? Qua đây nhanh lên! Bụng của cô ấy bị va chạm nghiêm trọng, cũng không biết đứa nhỏ có thể giữ được hay không, máu ra quá nhiều, anh qua đây nhanh lên!”

Giọng nói kia cũng run rẩy, Nam Cung Kinh Hiên nghe mà trong lòng quặn thắt một hồi.

“Chờ tôi! Tôi tới ngay lập tức!” Nam Cung Kinh Hiên quay đầu xe hướng về phía bệnh viện chạy tới, dọc đường đi tốc độ xe của anh như gió bão, đôi mắt dần dần đỏ lên, anh không biết chuyện này là như thế nào, mà đột nhiên lại có liên quan với Dụ Thiên Tuyết, anh chỉ nhớ tiếng khóc như tê tâm liệt phế của Dạ Hi, cô em gái này, ngày thường đã quen được cưng chiều, có la lối om sòm can quấy thế nào anh cũng nhẫn nại che chở, chỉ bởi vì nó vừa chào đời, thì mẹ của anh lúc đó vì khó sinh mà qua đời, căn bản là Dạ Hi cũng chưa từng thấy qua mặt mẹ!

Hồi còn nhỏ, một mình anh đi ra nước ngoài, vài năm sau mới trở về, Nam Cung Ngạo thương yêu nâng niu Dạ Hi trong lòng bàn tay nhưng cũng không có nhiều thời gian ở bên con gái, anh em bọn họ cùng chung sống nương tựa lẫn nhau, nhớ tới giọng nói non nớt của Dạ Hi mỗi lần gọi anh: “Anh trai, tại sao chúng ta không có mẹ, ba cũng không thích về nhà với chúng ta.” Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đau như bị xoắn lại, thật không ngờ đã hơn hai mươi năm, bản thân em ấy cũng đã thai nghén một sinh mạng, thế nhưng lại gặp phải chuyện như thế này!

Chết tiệt, nhất định anh phải biết chuyện gì xảy ra, Dạ Hi, cố gắng chịu đựng một chút!

Trong bệnh viện hỗn loạn, trước phòng cấp cứu chật chội, một cô gái bóng dáng mảnh khảnh có chút chật vật, thân thể mềm yếu dựa vào vách tường, đôi mắt trong suốt nhìn về phương hướng kia, chờ đợi, mất hồn.

Cô cắn môi thật chặt, tay vịn vách tường, trong đầu vô cùng rối loạn.

Quả thật, Dụ Thiên Tuyết không biết tại sao tất cả lại biến thành như thế này.

Tối hôm qua, cô mơ hồ không biết đường quay về, đi được một nửa thì chỉ có thể hỏi thăm cảnh sát giao thông, dựa vào trí nhớ còn sót lại trong đầu, cô đi thẳng cho đến khi trời sắp rạng sáng, lòng bàn chân móng manh cũng cọ sát đến sưng phòng bông nước, cuối cùng cũng có thể thấy sắc trời dần sáng, nơi nào cũng không thể đi, cô buộc lòng phải trở về khu Bích Vân, ít nhất thì nơi đó còn có y phục để cô có thể che đậy thân thể.

Nhưng không ngờ sẽ gặp Nam Cung Dạ Hi ở cửa cổng.

Dụ Thiên Tuyết biết bản thân có bao nhiêu nhếch nhác, muốn đi đường vòng, không nghĩ tới lại bị cô ta quấy rầy.

“Dụ Thiên Tuyết, sao cô thành ra thế này hả? Quần lấy người đàn ông nào mà bây giờ mới về? Quần áo bị lại rách nát như vậy, không phải ngay cả quần lót cô cũng không có mặc đấy chứ?” Nam Cung Dạ Hi phách lối cười cười, đứng phía sau là hai hộ vệ đeo mắt kính mặt không chút biểu tình.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết hơi tái nhợt, chỉ muốn đi vào để mặc y phục trước, hai hộ vệ kia lại chặn đường đi của cô.

“Tôi rất mệt, không rảnh cãi nhau với cô, cô muốn làm cái gì?” Tiếng nói của Dụ Thiên Tuyết khàn khàn, sự quật cường trong đôi mắt trong suốt xưa kia cũng đã giảm sút, chỉ còn lại sự mệt mỏi và yếu ớt.

“Hừ, rất đơn giản, kiểm tra một chút coi cô có bao nhiêu hèn hạ! Tự cô nói đi, có phải cô mang thai con của anh trai tôi hay không? Tốt nhất là nói rõ ràng một lần, không nói thì tôi sẽ cho hai người này lột quần áo của cô rồi quăng ra đường lớn!” Nam Cung Dạ Hi hung ác nói.

Cả người Dụ Thiên Tuyết run lên, đôi mắt trong veo lộ vẻ kinh ngạc, đề phòng nhìn cô ta.

“Đến cùng là cô muốn làm gì? Tôi có thai hay không thì mặc mớ gì tới cô!” Dụ Thiên Tuyết theo bản năng lui về phía sau, cô đã nhận ra mối nguy hiểm.

“Tốt, cô còn dám hỏi ngược lại tôi, khỏi nói nhiều nữa!” Nam Cung Dạ Hi trợn trừng mắt, giọng tay vừa vẩy vừa kêu, hai người đàn ông vậy mà thật sự đi tới trước mặt Dụ Thiên Tuyết, không nói lời nào bắt lấy tay cô, lột áo ba-đo-xuy duy nhất trên người cô xuống!

Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng muốn giãy giụa, nhưng hai cánh tay không động đậy được chút xíu nào, dấu vết bị đàn ông giày xéo trên người cũng bại lộ, cái váy dài bị xé rách từ phần eo lộ ra đôi chân thon dài mịn màng.

“Nam Cung Dạ Hi, rốt cuộc là cô muốn làm gì!” Dụ Thiên Tuyết khàn giọng gào thét, hai mắt đã rung rung lệ, cảm giác được ánh mắt sau mắt kính của hai hộ vệ đang quan sát đôi chân cô, cô run rẩy đến không còn hình dạng gì nữa, gần như mất ý thức, bật thốt lên: “Được, tôi cho cô biết, tôi cho cô biết tôi có thai! Cô kêu bọn họ buông tôi ra. Buông tôi ra!!”

Đột nhiên, nước mắt nặng nề rơi xuống một giọt, dưới sự cường thế bạo lực trước mắt, cô thảm hại khuất phục.

Ánh mắt của Nam Cung Dạ Hi trở nên lạnh buốt, phất tay một cái để cho hai hộ vệ tránh ra, Dụ Thiên Tuyết thoát khỏi trói buộc vội vàng cầm lấy áo ba-đo-xuy trên mặt đất bao lấy thân mình lần nữa, siết thật chặt vật áo không buông ra, bên tai lại truyền đến tiếng giọng nói lạnh lùng của Nam Cung Dạ Hi: “A... Thì ra đúng là không sai, cô thật sự mang thai con của anh trai tôi, con đàn bà dê tiện này!!”

Dụ Thiên Tuyết lùi về sau một bước nhìn Nam Cung Dạ Hi chằm chằm, trong lòng cực kỳ khuất nhục làm cho cả người cô run rẩy, đôi mắt rung rung nước mắt lộ ra căm phẫn: “Có quan hệ gì với cô sao!”

Nam Cung Dạ Hi cười lạnh, lặng lẽ đến gần cô: “Có quan hệ chứ, tôi không muốn máu mủ của nhà Nam Cung chúng tôi lưu lại trong bụng loại người hèn hạ như cô, Dụ Thiên Tuyết, tôi chính là chờ cô thừa nhận, vậy thì dễ xử lý hơn nhiều!”

Cực kỳ mệt mỏi cùng với sự nhục nhã khiến trước mắt Dụ Thiên Tuyết có hơi mơ màng, mấy đầu ngón tay bấm chặt lòng bàn tay để giữ cho mình tỉnh táo, suy yếu đến cực điểm nhìn cô ta: “Đến cùng là cô muốn làm gì?”

“Hừ.” Nam Cung Dạ Hi cười gằn, bắt lấy cánh tay của cô lôi kéo: “Tôi muốn nhanh chóng kết thúc giúp cô, đỡ cho cô phải lao lực đi nạo thai!”

Dụ Thiên Tuyết không còn chút hơi sức nào, đầu óc choáng váng, ý thức mơ màng mấy giây mới tỉnh táo lại lần nữa, ngược mắt lên thì thấy ánh mắt của Nam Cung Dạ Hi lộ vẻ giảo hoạt và ác độc, tai cô thoáng nghe tiếng gió, cô quay mặt qua nhìn thì thấy một chiếc xe hơi màu đen đang lao tới!

Phút chốc, như bị điện giật, Dụ Thiên Tuyết chợt hiểu ra, là cô ta muốn đụng chết cô!

Không.

Tận đáy lòng, Dụ Thiên Tuyết yếu ớt cầu xin ý thức quay về, sắc mặt tái nhợt, trong lòng cô gào thét, không!

Nam Cung Dạ Hi lôi kéo tay cô không để cho cô nhúc nhích, theo bản năng, Dụ Thiên Tuyết che bụng của mình, ngay tại trước lúc chiếc xe đụng tới, một cái chớp mắt, cô dùng hết hơi sức lùi về phía sau! Nam Cung Dạ Hi mang thai đã hơn bảy tháng thân thể cũng công kênh, bất thành linh bị lôi kéo mạnh nên bổ nhào qua!

Chiếc xe màu đen không kịp thắng lại nữa, đụng vào trên bụng của Nam Cung Dạ Hi, một tiếng thét thảm thiết, mà bắp chân của Dụ Thiên Tuyết bị chà xát sứt sao dưới bánh xe, tiếp theo là một vùng huyết nhục đáng sợ!

Đột nhiên, Dụ Thiên Tuyết nhắm mắt lại, để cho hồi tưởng tới đây bỗng nhiên kết thúc.

Tiếp theo sau chính là một trận hỗn loạn, hỗn loạn cực hạn, cô nghe có người đang gọi điện thoại, có người gọi xe cấp cứu, có người kéo tay cô quăng vào trong xe, thanh tỉnh thì nhìn thấy Nam Cung Dạ Hi chảy đầy máu dưới hạ thân còn mặt thì khóc rống, Dụ Thiên Tuyết sợ hết hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn suy yếu lại trở nên trắng bệch, cô không biết phải làm sao.

Cô ta làm sao vậy?

Đứa bé của cô ta có sao hay không?!

Dụ Thiên Tuyết muốn nhào qua hỏi một chút, lại bị đẩy mạnh ra đụng trúng xe cấp cứu đến tìm phổi bên trong cũng đều như muốn rơi ra, có ý tá tới băng bó chân giúp cô, cô run giọng hỏi: “Cô ta có sao không? Đứa bé của cô ta có sao không?”

Y tá cau mày nói: “Cô tự nhìn đi! Bị xe đụng ác như vậy, có thể giữ được mạng sống hay không còn chưa nói! Cũng đã hơn bảy tháng, cô cùng phụ nữ có thai lôi kéo cái gì, cô có biết một xác hai mạng có bao nhiêu nguy hiểm hay không!”

Y tá làm hơi mạnh tay, Dụ Thiên Tuyết đau đến than nhẹ, nước mắt dâng lên trong hốc mắt, có chết cũng không để rơi xuống.

Đúng vậy, cô hẳn là phải biết một xác hai mạng là cái gì, là thế đó, nếu như cô không tránh ra, hiện tại, một xác hai mạng là chính cô đúng hay không? Dụ Thiên Tuyết vượt ve bụng của mình, nơi đây mới chỉ là một chút huyết mạch mà thôi, chưa phải là sinh mạng, nhưng cô có thể vứt bỏ hay sao? Cô không muốn bỏ, càng không muốn chết!

“Dạ Hi!” Một giọng nói quen thuộc nổ vang bên ngoài phòng cấp cứu.

Cơ thể nhỏ bé yếu ớt của Dụ Thiên Tuyết run lên, hàng mi một mồi từ từ mở ra, thấy bóng dáng mạnh mẽ rần rờ từ đằng xa đang cấp tốc đi tới, trái tim cô căng lên, chống đỡ thân thể muốn đứng vững, lại bị người ta giữ chặt lại!

“Chuyện gì xảy ra?” Nam Cung Kinh Hiền thấy được bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết, xông đến túm chặt cô, đôi mắt đỏ như máu: “Dụ Thiên Tuyết, em nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là Dạ Hi làm sao?!”

Dụ Thiên Tuyết bị lay động đến không nói ra lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, một câu giải thích cũng không nói được.

“Nam Cung thiếu gia, tiểu thư bị xe đụng, lúc đó đang dắt tay cùng với Dụ tiểu thư, chúng tôi không kịp kéo bọn họ ra!” Hộ vệ lạnh lùng nói xong, cúi đầu chuẩn bị bị quở mắng.

Trên trán Nam Cung Kinh Hiền đột nhiên nổi gân xanh, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh trong treo lạnh lùng của Dụ Thiên Tuyết, nhất thời quên mất trước đó mình đã lo lắng sốt ruột cho sự an toàn của cô như thế nào, nghiến răng nói: “Lại là cô..... Mỗi lần Dạ Hi gặp chuyện không may đều có mặt cô ở đó..... Dụ Thiên Tuyết, lần này em ấy không phải là lần từ trên cầu thang xuống cũng không phải bị phỏng! Nếu như đứa bé của em ấy có chuyện tôi muốn cô để mạng lại đây!”

Nói xong, quăng mạnh Dụ Thiên Tuyết ngã ở trên tường, Nam Cung Kinh Hiền chạy tới phòng cấp cứu.

Nhưng rất nhanh lại bị đuổi ra ngoài, bác sĩ gấp gấp quát lớn: “Anh đi vào làm gì? Thân nhân không được vào, là chồng cũng không được, đi ra ngoài! Chờ kết quả!”

Dụ Thiên Tuyết đau đớn cúi đầu rên khẽ, cả người cũng bị ướt đầm mồ hôi, mềm nhũn đau nhức.

Còn có vùng da bị thương trên bắp chân kia, máu chảy đầm đìa, đến băng gạc cũng đã ướt màu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đứa Bé Của Anh, Chính Tay Anh Hủy Diệt

Nam Cung Kinh Hiền sốt ruột đứng tại chỗ nhìn xung quanh, điện thoại reo liên hồi, anh nhận từng cuộc từng cuộc, đằng đằng sát khí, tầm mắt nhìn về phía Dụ Thiên Tuyết.

Dụ Thiên Tuyết tựa người vào góc tường, thân hình mảnh khảnh đứng thẳng tắp, tay vượt ve bụng chộp mắt nghỉ ngơi.

Cô không phải cố ý, cô biết phải nói với anh như thế nào đây?

Ngay trong cái nháy mắt đó, nếu như cô không tránh ra, thế thì người chết chính là cô, bị bánh xe nghiền qua người chính là cô, ví bằng chỉ đụng vào cô mà thôi, thì chiếc xe kia, căn bản là nên thắng lại, đúng hay không?

Những điều này, cô phải nói như thế nào?

Nước mắt âm áp quanh quẩn ở đáy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết trắng bệch như một tờ giấy, một chữ cũng không nói.

Bất thành linh, đèn phòng cấp cứu chột tắt.

Bác sĩ đi ra, trên áo dính đầy máu tươi.

“Em ấy như thế nào ? Đưa bé đâu?” Nam Cung Kinh Hiền nghênh đón, nóng nảy hỏi.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, cũng không bức bối, thờ gắp: “Giữ mẹ hay con?”

Nam Cung Kinh Hiền kinh hãi : “Bà nói cái gì?”

“Tôi hỏi cậu là giữ lại mẹ hay giữ lại đứa trẻ!” Bác sĩ cau mày nói: “Hiện tại tình trạng rất nguy hiểm, cảm xúc của bệnh nhân lại rất kích động, căn bản là trấn an không được, mặc dù bây giờ đứa bé còn chưa tắt thở, nhưng tôi nói cho cậu biết, tốt nhất là nên bảo vệ người mẹ, xác suất có thể giữ lại đứa trẻ rất nhỏ, cậu có muốn cân nhắc không?”

Nam Cung Kinh Hiền nắm chặt quả đấm, nổi gân xanh: “Bà có ý gì! Con của em ấy cứ như vậy mà không còn sao?”

Ánh mắt bác sĩ hơi né tránh, cất cao giọng nói: “Đúng đúng đúng, cậu muốn bảo vệ người mẹ đúng không?”

Tình huống đã bị bức bách đến vạn phần nguy cấp, gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiền đỏ lên, đối với anh mà nói, đưa ra một quyết định như vậy, trong lòng đau như cắt, im lặng vài giây, cuối cùng đè nén đau nhức trong lồng ngực nói: “Bảo vệ người mẹ..... Dạ Hi không thể có chuyện.....”

“Được, vậy trước tiên xác định như thế!” Bác sĩ nói xong cũng xoay người đi vào.

Đèn phòng cấp cứu sáng lại lần nữa.

Cả hành lang yên lặng đáng sợ, không người nào dám phát ra âm thanh, bóng dáng Nam Cung Kinh Hiền cao ngất chậm rãi quay lại, đi tới, nhìn chăm chăm Dụ Thiên Tuyết trong góc, đôi mắt bắt đầu tràn ngập sát khí.

“Cô mang thai đúng không?” Nam Cung Kinh Hiền ngồi chồm hồm xuống, sâu kín hỏi

Dụ Thiên Tuyết biết rõ, giờ phút này tâm tình của anh không ổn, trong đôi mắt thoáng qua vẻ sợ sệt, suy yếu dán sát vào vách tường, tay che bụng mình, hơi thở mong manh, không nói một lời.

“Cho nên cô cũng biết, một đứa bé đã bảy tháng có bao nhiêu quan trọng đối với một người mẹ, phải không?” Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng hỏi, lửa giận trong mắt như lưỡi kiếm sắc bén muốn đâm thẳng vào người cô.

Đôi môi nhợt nhạt của Dụ Thiên Tuyết mở ra: “Không có liên quan tới tôi..... Anh phải tin tưởng tôi.....”

Nam Cung Kinh Hiền cười lạnh ra tiếng, gương mặt tuấn tú xanh mét tràn đầy vẻ giễu cợt: “Dụ Thiên Tuyết, tất cả mọi người đều nhìn thấy cô lừa em ấy, tới đây, chính miệng cô nói cho tôi biết, bọn họ nói sai sao?”

Dụ Thiên Tuyết chậm rãi lắc đầu, nước mắt trào ra: “Thật sự là tôi với cô ta cùng lời kéo, nhưng tôi.....”

“Cái này đủ rồi!” Bàn tay của Nam Cung Kinh Hiền hung hăng bóp chặt cổ cô, hung ác nói: “Tôi có nói qua là nếu con của em ấy có chuyện, tôi muốn cô để mạng lại đèn hay không!”

Tay của Dụ Thiên Tuyết nắm thật chặt mu bàn tay anh, thờ không nổi, đôi mắt ngập nước tuyệt vọng nhìn anh.

“Nhưng cái mạng này của cô không đáng giá một chút nào! Dụ Thiên Tuyết, cô có biết hay không, căn bản là cô không có tư cách mang thai con của Nam Cung Kinh Hiền tôi, chuyện này trước đây tôi đã từng nói với cô! Cô lại dám gạt tôi!” Nam Cung Kinh Hiền giận dữ gầm lên, nắm cổ tay cô kéo cô đứng lên: “Cô muốn tự mình mang theo nó chạy trốn đúng không? Cô gấp rút vội vã muốn rời khỏi tôi chính là muốn giấu diếm tôi chuyện này, đúng không? ! Dụ Thiên Tuyết, cô làm rồi, hôm nay, tôi sẽ để cô và tôi hoàn toàn kết thúc, hoàn toàn không còn quan hệ!”

Dụ Thiên Tuyết trợn to hai mắt, không thể tin được là anh có thể làm ra cái gì.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cổ tay mảnh khảnh của cô bị anh bắt lấy thật chặt, đi về phía phòng giải phẫu phụ khoa, Dụ Thiên Tuyết nhìn đằng trước có một hàng người chờ đợi, trong lòng sợ hãi, chậm rãi lắc đầu: “Không..... Nam Cung Kinh Hiền, anh muốn làm gì? Anh muốn làm cái gì!”

“Tôi giết chết cô cũng không đáng tiếc! Dụ Thiên Tuyết, cô dám động đến đứa nhỏ của Dạ Hi, tôi sẽ để cho cô cũng phải trả cái giá thật cao!” Nam Cung Kinh Hiền nắm chặt tay cô, đẩy đồng người đang xếp hàng ra, trực tiếp mở cửa phòng phẫu thuật nạo thai ra hung hăng túm cô đi vào trong!

“Vị tiên sinh này, anh.....”

“Cô ấy phải làm phẫu thuật, ngay lập tức! Xử lý tiện chùng chết tiệt trong bụng cô ấy sạch sẽ cho tôi, có nghe hay không!” Từ phía sau lưng mình, Nam Cung Kinh Hiền bắt lấy hai tay cô, kéo cô đến trước mặt bác sĩ.

“Tiên sinh, thứ tự như thế này là không đúng, anh phải xếp hàng, còn nữa, vị tiểu thư này phải tình nguyện mới được.....”

“Bà dài dòng thêm một câu nữa, tôi sẽ trực tiếp làm cho cái bệnh viện này của bà đóng cửa!” Nam Cung Kinh Hiên gầm lên: “Bà có tin là tôi có quyền này hay không!”

Y tá kia khiếp đảm, còn muốn tiến lên nói gì đó lại bị người khác kéo lại, nhận ra Nam Cung Kinh Hiên người đó vội vàng nói nhỏ mấy câu, tất cả người trong phòng giải phẫu cũng không dám lên tiếng nữa.

“Được, Nam Cung thiếu gia, chúng tôi lập tức chuẩn bị!”

Tinh thần của Dụ Thiên Tuyết hoảng hốt, hai vai bị nắm chặt ấn tại bàn mổ, cô mệt mỏi cực hạn, không phản ứng kịp, cho nên, khi nhìn thấy máy móc lạnh như băng từ từ tiến đến, trong mâm đựng kim phẫu thuật cùng với các loại dụng cụ sáng ngời lạnh lẽo xuất hiện trong tầm mắt cô, cô mới thật sự hiểu rõ là Nam Cung Kinh Hiên muốn làm gì.

“Không.” Mấy ngón tay xanh xao siết chặt dọc theo bàn mổ, Dụ Thiên Tuyết trợn to đôi mắt chậm rãi lắc đầu, sắc môi trắng bệch như tờ giấy: “Tôi không muốn. Bé con của tôi. Đừng phá bỏ bé con của tôi! ! !”

Nam Cung Kinh Hiên đè chặt cô: “Cũng không phải do cô quyết định! Dụ Thiên Tuyết, cô dám hại Dạ Hi thăm như vậy, tôi cũng để cho cô nếm thử loại mùi vị này!”

“Không!” Dụ Thiên Tuyết kêu lên một tiếng tê tâm liệt phế, liều mạng giãy giụa: “Đó là bé con của tôi, các người không được động đến con tôi, tôi không làm phẫu thuật! Nam Cung Kinh Hiên, anh buông tôi ra! Đây là con của tôi không có quan hệ gì với anh, không có quan hệ gì với anh! ! !”

Một trận hỗn loạn trong phòng giải phẫu, Nam Cung Kinh Hiên chỉ cần vài động tác đã hung hăng chế ngự được cô, hung tợn áp sát đối mặt với cô nói: “Kia xác thực là không liên quan gì tới tôi, Dụ Thiên Tuyết, rốt cuộc đây là đứa bé của tôi hay của tên đàn ông nào khác, tôi đều không cần biết! Tôi cũng không ngại nói cho cô biết, coi như thật sự là của tôi, tôi cũng nhất định phải hủy diệt! Cô không có quyền sinh con cho tôi, vợ của tôi là La Tinh Uyển, không phải cô đã gặp qua rồi sao? Người phụ nữ đó hơn cô gấp trăm gấp vạn lần, cô có tư cách gì thay tôi sinh con dưỡng cái!”

Dụ Thiên Tuyết kêu gào, toàn bộ ý thức cũng ở vào trạng thái sụp đổ: “Không. Nam Cung Kinh Hiên, anh là tên cầm thú, đến cùng là tôi đã làm sai điều gì? Anh dám động đến bé con của tôi, tôi sẽ giết chết anh! Buông tôi ra!”

Tiếng kêu gào tê tâm liệt phế của cô làm cho mọi người trong phòng giải phẫu cảm như hén, không có gì tàn ác hơn so với việc lấy đi cốt nhục trong cơ thể cô, càng khiến người ta tan nát cõi lòng, đó là một sinh mạng, một mạng sống sờ sờ trước mắt.

“Tiên sinh. Chúng tôi đã chuẩn bị xong.” Một y tá đeo khẩu trang có hơi lớn tuổi, đôi mắt lộ ra vẻ do dự, nhẹ giọng nói.

“Trước tiên hãy chích thuốc tê để cho cô ấy đừng lộn xộn!” Nam Cung Kinh Hiên gầm lên, nắm chặt cổ tay của Dụ Thiên Tuyết thấp giọng nói: “Cô yên tâm, chờ sau khi cô tỉnh lại thì chúng ta không còn quan hệ gì nữa, cô đừng mơ tưởng mang thai con của tôi, cô không xứng!”

Cả người Dụ Thiên Tuyết gần như sụp đổ, đau đớn rên lên một tiếng, bởi vì y tá đã kéo cánh tay của cô qua chích thuốc tê vào, lửa giận trong mắt Nam Cung Kinh Hiên đã hạ xuống mấy phần nhiệt độ, buông lỏng cô ra.

Dụ Thiên Tuyết mở mắt ra, trước mắt đều là màu đỏ, ngay cả trần nhà của phòng giải phẫu cũng là màu đỏ.

Một cánh tay của cô giống như đã bị phế đi không thể nhúc nhích, bất thành linh, cô dùng cái tay còn lại cầm kim phẫu thuật trong mâm lên đưa tới gần cổ họng mình, quay ngược lại mấy bước hướng về phía Nam Cung Kinh Hiên nói: “Nam Cung Kinh Hiên, hôm nay anh dám động đến bé con của tôi, tôi sẽ chết cho anh xem! Anh bức tôi nữa thì nhìn thử xem!”

Đầu kim phẫu thuật đâm vào làn da cô, làm cho cả phòng giải phẫu sợ tới mức vỡ mặt, kinh hoàng kêu lên.

“Tiểu thư! Để kim xuống! !” Một Y tá lớn tuổi sợ tới mức kêu to.

Nam Cung Kinh Hiên cũng thoáng kinh hãi, không ngờ cô lại quyết tuyệt như thế, nhìn đôi mắt quật cường như sắt của cô, anh cười lạnh: “Tùy cô, Dụ Thiên Tuyết, bất cứ lúc nào cô muốn chết cũng đều có thể chết! Cho dù cô có chết, phẫu thuật cũng phải làm! Đứa bé này tôi nhất định hủy diệt, cô muốn chết thì theo nó cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Dụ Thiên Tuyết thề, trong cuộc đời này của cô, đây là câu nói vô tình tàn nhẫn nhất mà cô từng nghe.

Khuôn mặt tái nhợt không còn chút sức sống nào, vì trắng đêm đi bộ trên đường, cả người cô mềm nhũn xụi lơ xuống không hề có một chút hơi sức nào, mái tóc xốc xếch, áo quần rách nát, vết hôn khắp người, còn có dấu răng đáng sợ trước ngực nơi xương quai xanh. Bước chân cô lao đảo, tay cầm kim phẫu thuật đang run rẩy, mấy y tá thừa dịp đi tới đoạt lấy kim phẫu thuật trong tay cô, kéo cô đến bên bàn mổ.

Đột nhiên, trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đau nhói một trận, cũng không biết vì sao mà đau đớn.

Lại một mũi thuốc gây mê tiêm vào thân thể, Dụ Thiên Tuyết đau đớn rên lên, cắn môi ngựa đầu, cả người xụi lơ ở trên bàn giải phẫu, đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên run lên, anh tàn nhẫn quyết tâm, hồ hững đi ra ngoài, ‘Phanh!’ một tiếng, cửa đóng lại!

Đứa bé của anh, đứa con đầu tiên của anh, bị anh tự tay hủy diệt!

Năm phút sau, ở trong hành lang, Nam Cung Kinh Hiên nghe được một tiếng kêu thảm thiết đau đớn tới cực điểm, tiếp theo đó, tất cả đều im lặng.

Trong phòng bệnh bên kia, có người trong trạng thái suy yếu từ từ tỉnh lại.

“Nam Cung tiểu thư, còn đau không?” Có bác sĩ chào đón thấp giọng hỏi.

Sắc mặt Nam Cung Dạ Hi tái nhợt, mở mắt nhìn thoáng qua trần nhà, chu chu cái mỏ khô nứt, giọng khàn khàn hỏi: “Con của tôi đâu?”

“Đứa nhỏ khá ổn, thân thể hơi yếu ớt, móng tay và tóc chưa mọc tốt, đang ở trong hộp giữ nhiệt, nhưng vẫn không hề gì.... Hay là cô nghỉ ngơi trước đi, anh trai cô vẫn còn chờ ở bên ngoài.” Lời nói của bác sĩ rất nhỏ nhẹ.

Nam Cung Dạ Hi nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một hồi, cảm thấy con đau đớn như tê liệt vẫn còn đó.

“Đau muốn chết, sao sinh con lại đau thế này.... Cái con đàn bà chết tiết đó, không phải cô ta đung tôi, tôi cũng sẽ không sinh non....” Nam Cung Dạ Hi bĩu môi, uất ức nói, giọng nói nghe ngầy thơ mềm mại lại vô hại: “Ài, vừa rồi bà dựa theo lời của tôi nói lại cho anh tôi nghe, nói là con của tôi không giữ được, hừ, dọa anh ấy một chút, để anh ấy trừng phạt con đàn bà dê tiện kia! Hí....”

“Nam Cung tiểu thư, chớ nói chuyện lớn tiếng, cẩn thận kéo động vết thương.”

“Ừ, được.” Nam Cung Dạ Hi đã có kinh nghiệm: “Thật là quá đau a....”

.....

..... Những chuyện kia, những tội ác kia, giấu kín sâu trong bóng tối, chưa từng bị

phát hiện, chưa từng được đưa ra ánh sáng.

Năm năm sau, Thiên Tuyệt niết bàn trùng sinh, hoa lệ quay trở về! Muốn biết mặt sau của câu chuyện ngày xưa, xin mọi người tiếp tục chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Năm Năm Sau, Trung Quốc Thành Phố Z, Đã Lâu Không Gặp

Năm năm sau, Los Angeles.

Một căn nhà ở vùng ngoại ô, kiến trúc hiện đại hai tầng có màu trắng gạo, phong cách nhu hòa ấm áp.

Từ từ mở mắt ra, ý thức còn chưa tỉnh táo lắm, chẳng qua là chớp mắt nghỉ ngơi mười mấy phút mà thôi, toàn bộ quá khứ đều như thủy triều lũ lượt kéo đến, rõ rệt đến mức như là chỉ vừa mới phát sinh vào ngày hôm qua.

Mái tóc dài đen bóng thác nước xỏa tán loạn trên bờ vai mềm mại, một cô gái mảnh khảnh vẫy vẫy đầu, hít sâu một hơi đứng dậy, tiếp tục dọn dẹp quần áo phơi trên sân thượng, cửa phòng mở rộng ra, có thể thấy thấp thoáng bên trong, một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi chuyên chú trước cái TV đang chớp lóe hình ảnh, trong không khí tản ra hơi thở an tĩnh.

“Vé máy bay năm giờ rưỡi ngày kia, hai vé, đứng, bay thẳng đến thành phố Z Trung Quốc.” Một bóng dáng cao to đi vào gian phòng, dưới hàng mày anh tuấn là đôi mắt như đá hắc diệu, thanh lãnh như nước hồ, có sự tuấn lãng mê người, anh đi qua gian phòng hướng về phía ban công, đến nửa đường liếc mắt nhìn bóng dáng nho nhỏ ngồi trên ghế salon: “Còn có một đứa bé, nhưng mà còn nhỏ nên khỏi cần vé, giúp tôi an bài một chút, cảm ơn.”

“Chú Bùi, chú chặn ngang cháu!” Một bé trai có đôi mắt đen trong trẻo lên tiếng, nhảy từ trên ghế salon xuống, trong tay thuần thục thao tác điều khiển, đi vòng qua bên cạnh anh tiếp tục nhìn chăm chăm TV: “Chú, chú ngồi xuống trước đi, BOSS này là cửa ải cuối cùng, gần kết thúc rồi!”

Người đàn ông cao to xoay người nhìn hình ảnh trên TV, có chút kinh ngạc nhưng vẫn không nói gì, nhìn thấy hình ảnh nổ vang một tiếng ‘Ầm’, vật phẩm xa hoa đặt được bề ra, cậu bé thuần thục thao tác mấy cái, những thứ lóe sáng kia bị cậu bé thu vào trong túi, trò chơi phóng xuất ra màu sắc chói mắt, phát ra hình ảnh chiến thắng.

“Single-Diamond bản mới nhất.... Qua cửa rồi hả?” Bùi Vũ Triết thản nhiên nói một câu, ngồi xồm xuống, đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm hình ảnh đó, sự cảm thán trong lòng vượt xa vẻ lạnh nhạt trên mặt anh.

“Dạ, mới ba ngày cháu đã hoàn thành, không có kỹ năng đặt biệt gì, rất nhiều chỗ quá dễ dàng bị phá!” Vẻ mặt cậu bé thoải mái đặt cái điều khiển lên

trên TV, mở miệng hỏi: “Chú Bùi, chú tìm mẹ cháu sao? Mẹ đang thu dọn đồ đạc, nói ngày mai sẽ trở về Trung Quốc!”

Tâm tư của Bùi Vũ Triết còn đang ở tại trò chơi chưa phục hồi tinh thần, nhìn ánh mắt của cậu bé có hơi kinh ngạc.

“Tiểu Ảnh, cháu có biết là Sing-Diamond hao tốn thời gian hai mới năm mới phát hành bản mới của trò chơi này hay không?” Hai tay của Bùi Vũ Triết đút trong túi quần, cười cười nhẹ giọng hỏi tên quý nhỏ này: “Thời gian nó phát hành cũng mới ba ngày mà thôi, cháu cũng đã thuận lợi phá cửa ải cuối, lại suốt cả đêm?”

Cậu bé lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, giờ hai tay quơ quơ trên đầu: “Cháu không có nha, mẹ không cho cháu thức đêm, chú cũng biết mà!”

Trong lòng Bùi Vũ Triết rung động rất lớn, cười cười đưa tay vuốt ve đầu cậu, trong mắt cậu bé thoáng qua sự nghiêm nghị nhẹ nhàng tránh ra, cũng cười rộ lên: “Chú, chú chính là đến tìm mẹ để tạm biệt a, mẹ cũng muốn tạm biệt với chú!”

Lúc này, Bùi Vũ Triết mới phản ứng được.

“Cái gì tạm biệt?”

“Chú, chú vừa nói trong điện thoại là đặt vé máy bay ngày kia, nhưng mẹ đã đặt được vé máy bay ngày mai rồi, chú đi hỏi mẹ đi.” Cậu bé nghiêm túc nói, trên vầng trán có sự cao quý trời sinh, nhẹ nhàng nhún mày tỏ rõ lập trường: “Cháu chính là muốn ở cùng một chỗ với mẹ, chú biết là mẹ không thể rời bỏ cháu.”

Bùi Vũ Triết căng thẳng trong lòng, lúc này mới đứng dậy, chậm rãi đi về phía ban công.

Gió thổi qua mát rượi, mái tóc của Dụ Thiên Tuyết rối loạn, cô giờ tay phát qua một cái rồi tiếp tục việc đang làm dở dang, nhưng gió vẫn không ngừng thổi, cho đến khi có một bàn tay giúp cô vén mái tóc xuôi ra sau tai.

“Anh đến rồi?” Dụ Thiên Tuyết hơi kinh ngạc nhìn anh: “Không phải anh ở phòng làm việc chuẩn bị cho buổi diễn tấu hay sao? Sao lại về sớm vậy?”

Bùi Vũ Triết không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt cô, cũng vẫn như năm năm trước, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhưng quật cường, có đôi khi nhìn như ôn thuận, nhưng trên thực tế thì không có nghe lời như thế.

Anh kéo nhẹ tay cô, lời tới gần mình, sau đó quay người cô lại ôm cô từ phía sau lưng, đầu đặt trong căn cổ ấm áp của cô.

“Anh không muốn tới đó, cũng không biết là em dự tính đi vào ngày mai, tại sao muốn về nước trước một ngày?”

Giọng nói của Bùi Vũ Triết không có nhiệt độ, nhàn nhạt lại có sự bá đạo.

Thân thể Dụ Thiên Tuyết khẽ cứng ngắc, đã năm năm rồi, cô vẫn không có thói quen bị đàn ông ôm nói chuyện thế này, chẳng qua là khuôn mặt thanh thấu của cô không có biểu hiện ra sự kháng cự, giọng nói trong veo: “Thật xin lỗi, việc này tôi chưa nói rõ ràng với anh, bây giờ nói cũng không muộn, tôi phải về nước trước, anh có biết, ngày kia là ngày giỗ của ba mẹ tôi.”

Bùi Vũ Triết ngẩn ra, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Hóa ra là như vậy.”

“Dạ.” Dụ Thiên Tuyết từ trong ngực anh thoát ra ngoài, xoay người liếc mắt nhìn người đàn ông cao lớn này: “Tôi muốn đưa Tiểu Ảnh trở về, thằng bé chưa từng nhìn thấy ông bà ngoại của mình.”

Bùi Vũ Triết lại yên lặng, lạnh nhạt nói: “Đích thực là nên đi nhìn một chút.”

Về mặt của Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhõm hơn, sắp xếp lại quần áo của mình, nhìn căn nhà ấm áp này, đáy lòng dâng lên chút hoang vu, trước kia, chuyện cô không thích nhất chính là không có năng lực, ăn nhờ ở đậu, mà cô ở nước ngoài năm năm, mang theo bảo bảo vẫn trải qua cuộc sống y như trước, mặc dù chưa đến nỗi chật vật như vậy, nhưng trên tính chất thì cũng đúng là như thế.

Nghĩ tới đây cô hơi cau mày, nhìn Bùi Vũ Triết: “Đúng rồi, anh trở về muộn một ngày hẳn là không có việc gì, phải không? Tôi chỉ không có ở bên cạnh anh một ngày mà thôi, anh đừng phát giận với người khác được hay không?”

Về mặt của Bùi Vũ Triết nhàn nhạt: “Sẽ không, lần trước là ngoại lệ, anh nghĩ là em đi nên mới tới chỗ tìm em, nếu không cũng sẽ không như vậy.”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, có hơi lúng túng, xoay người tiếp tục thu thập mấy bộ y phục, vẫn là quay đầu nhìn anh: “Tôi sẽ không đi, trước khi đi Bùi cho phép tôi sẽ không đi, điểm này anh cứ yên tâm.”

“Anh biết rõ, đây là giao dịch của hai người.” Trong mắt Bùi Vũ Triết tàn mát ra sự nhu hòa sáng ngời: “Anh đã nghe mẹ nói qua, thời điểm bà gặp em, em đang ở trong phòng giải phẫu, cả người đều là máu....”

“Anh đừng nói!” Bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết cắt ngang lời anh, mắt lóe lên, giọng có chút run run.

Bùi Vũ Triết cũng trầm mặc, về mặt ôn tồn trầm tĩnh nhìn cô.

“Lúc đó, tôi đúng là cực kỳ nhếch nhác, nhưng bây giờ, may mắn là vẫn còn có Tiểu Ảnh, tôi có con trai, thằng bé cũng có mẹ, chúng tôi chưa hề có một

ngày xa cách, lúc ấy tôi có nhếch nhếch thế nào thì tất cả cũng đều đáng giá!” Dù Thiên Tuyết nhìn anh, trong đáy mắt trong suốt là ánh sáng quật cường, động tác trong tay càng thêm gọn gàng: “Tôi dẫn thằng bé quay về nước là điều tất nhiên, nhà của chúng tôi ở nơi ấy, đến lúc đó, nếu như có thể tìm được Tiểu Nhu thì chúng tôi sẽ đoàn tụ ở quê nhà, chắc chắn!”

Cô cảm lấy y phục bỏ vào cái rương hành lý nhỏ nhỏ, đứng dậy, mái tóc tản ra trong gió, ngổn ngang mà mỹ lệ.

Bùi Vũ Triết có chút không nhịn được, giờ tay bắt được cổ tay của cô, khẽ dùng sức ôm cô vào trong ngực lần nữa: “Mẹ nói với anh, lúc đó, bà chính là coi trọng tính khí bướng bỉnh cứng đầu của cái người này, cho nên mới tính toán giúp em, bà nói, khi ấy em cũng đã bị thuốc gây tê làm cho không thể động đậy được rồi, còn cầm kim giải phẫu rạch lên cánh tay mình đến đâm đĩa máu tươi, sau khi thanh tỉnh thì quý xuống cầu xin bà bỏ qua cho bé con của em”

Trong mắt Bùi Vũ Triết lấp lánh ánh sáng: “Thiên Tuyết, anh thật sự khó có thể tưởng tượng, khi đó em đã gặp phải chuyện gì? Vì sao đã lâu như vậy, tới hôm cũng không chịu nói cho anh biết?”

Cả người Dù Thiên Tuyết hơi phát run, nhắc tới chuyện năm đó, cô nhắm mắt lại, nơi nơi đều là máu tanh.

Còn có gương mặt giận dữ mà bá đạo của một người đàn ông, cô cảm hận đến nghiến răng, muốn giết chết anh, nhưng cũng hận không thể thoát đi xa thật xa để không còn nhìn thấy tên cầm thú kia nữa.

“Trí nhớ không tốt đương nhiên tôi sẽ không đề cập tới, trừ phi tôi khờ.” Dù Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, bên dưới hàng lông mi dày là đôi mắt yếu ớt mang theo sự kiên cường.

“Vậy ba của Tiểu Ảnh đâu?” Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng nói: “Nhất định là có liên quan tới anh ta đúng không?”

Dù Thiên Tuyết cắn môi, trên mặt thoáng hiện sự thống khổ, cũng nhanh chóng lắc lắc đầu: “Tôi không muốn nói, nhưng bây giờ cũng không có bất kỳ quan hệ gì với anh ta, một chút quan hệ cũng không có.”

Bé con kia, trong tư tưởng của Nam Cung Kinh Hiền, năm năm trước đã bị anh ta tự tay giết chết.

Bùi Vũ Triết nhìn ra sự thống khổ trên trán cô, mặc dù đã hết sức đè nén nhưng vẫn tồn tại, anh ôm cô nói thật nhỏ: “Sau này sẽ không như vậy. Thiên Tuyết, sau này anh sẽ không để em gặp phải những chuyện không tốt kia, tin tưởng anh.”

Lòng của Dù Thiên Tuyết càng ngạnh thật lâu, cuối cùng cũng mềm nhũn xuống.

Trong đôi mắt của cô thoáng qua sự yếu đuối khó gặp, nơi đây gió thổi lớn, mặc cho người đàn ông này ôm lấy mình, ôn tồn nói chuyện.

Ngay lập tức sẽ trở về Trung Quốc rồi, trong lòng Dù Thiên Tuyết mặc niệm mấy trăm lần.

Cuối cùng, cô muốn trở về rồi.

“Thiên Tuyết, anh chưa nói với em, em chữa bệnh cho anh năm năm, bây giờ anh đã rất tốt, về sau, xin em coi anh là người chống đỡ cho em. Thế nào?” Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng nói.

Dù Thiên Tuyết ngược mắt lên, đôi mắt trong trẻo thoáng qua sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cô đã không kịp suy nghĩ.

Bùi Vũ Triết cúi xuống hôn cô, đụng chạm vào sự ấm áp bên trong, đoạt lấy môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Năm Năm Sau, Trung Quốc Thành Phố Z, Đã Lâu Không Gặp (2)

Dù Thiên Tuyết đưa cánh tay mảnh khảnh bóng mịn tới, kiểm tra dây an toàn trên người Dù Thiên Ảnh lần nữa.

“Mẹ, mẹ kiểm tra lần thứ tư rồi.” Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên, đôi mắt đen trong trẻo chớp chớp, trong trẻo nhưng lạnh lùng lại sáng ngời thông minh.

“Mẹ không yên tâm, lần đầu tiên con đi máy bay.” Mu bàn tay của Dù Thiên Tuyết đụng cái trán của cậu bé một cái: “Không phát sốt chứ? Con có cái gì không thoải mái thì nhất định phải nói cho mẹ nghe trước tiên, biết không?”

Tiểu Ảnh nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Mẹ, con không phải là con ma bệnh, cơ thể con khỏe lắm, ít nhất hiện tại rất tốt, mẹ đừng lo lắng.”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, đột nhiên trong lòng đau nhói một hồi.

Năm năm trước, lúc ban đầu mang thai thằng bé, khi đó chịu nhiều thương tổn lớn, ngàn khó vạn hiểm đều đã trải qua, thể chất của cô bởi vì lúc trước uống thuốc tránh thai quá liều mà yếu ớt không kham nổi, bảo bảo trong bụng chịu tội rất nhiều, vì để bảo bảo không bị tổn thương lớn hơn, sau đó cô lựa chọn sinh tự nhiên, nhưng Tiểu Ảnh sinh ra phải nán lại trong hộp giữ nhiệt hơn nửa tháng, tính mạng mới có dấu hiệu chính thức ổn định, tròn vẹn năm tuổi, cơ thể Tiểu Ảnh luôn yếu nhược, ngã bệnh là chuyện thường như cơm bữa, nhưng mà thằng bé vẫn rất kiên cường, luôn tin tưởng thân thể mình khỏe mạnh cường tráng, bị bệnh chẳng qua là ngẫu nhiên sơ sót, chính mình không có bảo vệ tốt thân thể mà thôi.

Cánh tay mảnh khảnh chậm rãi ôm chặt cậu bé, Dụ Thiên Tuyết không nhịn được, một giọt nước mắt rơi xuống.

Đứa nhỏ này, cũng quá thần kì.

Tiểu Ảnh rất kinh ngạc, vội vàng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra trong mắt Dụ Thiên Tuyết tràn đầy nước mắt, cậu bé sợ tới mức vội vã giơ tay lau nước mắt thay cô: “Mẹ, mẹ đừng khóc, không phải Tiểu Ảnh cố ý nói như vậy, mẹ đừng khóc, con sẽ ngoan, có chỗ nào khó chịu sẽ nói với mẹ ngay lập tức!”

Con trai lanh lợi thông minh khiến Dụ Thiên Tuyết càng lúc càng đau lòng, cô nuốt nước mắt, lắc đầu xua đi đoạn ký ức kia.

“Ừ, mẹ không khóc.” Dụ Thiên Tuyết hôn lên trán cậu bé một cái: “Mẹ dẫn con đi gặp ông bà ngoại, sau đó chúng ta định cư, cùng nhau chờ tin tức của di nhỏ, có được hay không?”

Tiểu Ảnh cái hiểu cái không gật đầu, có phần buồn bực trầm mặc.

Ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua mấy hành khách ở đối diện, là một nhà ba người, bộ dạng người đàn ông cao lớn rắn rỏi thoát nhìn rất có cảm giác an toàn, người vợ cùng đứa con rúc vào bên cạnh chú ấy, hạnh phúc vô cùng.

Tiểu Ảnh ngoan ngoãn ngồi trên ghế, cố gắng duy trì mắt không nhìn qua nơi đó, nhưng ngồi được một lúc thì ánh mắt lại nhẹ nhàng liếc qua.

Thật lâu máy bay mới đến nơi, bản tính trẻ con khiến Tiểu Ảnh ngủ không có mấy giờ đã thức dậy chơi đùa, đến thời điểm máy bay hạ cánh lại nhìn một nhà ba người ở đối diện lần nữa, người đàn ông bồng con trai giờ lên không trung, vui vẻ mà cung chiêu kêu to “Về nhà rồi”, đôi mắt to đen của Tiểu Ảnh thoáng lấp lánh ánh sáng, cường chế bản thân không nhìn tới.

Máy bay hạ cánh, Tiểu Ảnh dùng bước: “Mẹ, con không nhịn nổi nữa.”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, theo bản năng cho là cậu bé mắc tiểu hoặc là có nguyên nhân khác, ngồi xổm xuống nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ảnh muốn đi phòng vệ sinh đúng không? Đi một đoạn nữa mẹ dẫn con đi có được hay không?”

Tiểu Ảnh lắc đầu, con người đen sáng như sao, bắt mắt dĩ mà thẳng thắn nói: “Mẹ thật sự không có ý định nói cho con biết về chuyện của ba sao? Con chờ mong suốt dọc đường rồi, con cho là mẹ rất có tính tự giác.”

Dụ Thiên Tuyết: “.....”

Trên đất nước Trung Quốc, trước mặt đều là người cùng một màu da, nghe tiếng Trung quen thuộc, ngữ khí không khí nơi đây, Dụ Thiên Tuyết hoảng hốt, có cảm giác mình căn bản là chưa từng rời đi, mặc dù trong ký ức nơi này có sự thống khổ căm hận, nhưng cô vẫn hi vọng trở về, bởi vì ở đây còn có người mà cô chờ mong.

Nhẹ nhàng hít một hơi, đầu óc Dụ Thiên Tuyết hỗn loạn, hơi lúng túng mở miệng hỏi: “Tiểu Ảnh rất muốn biết sao?”

Tiểu Ảnh chăm chú nhìn Dụ Thiên Tuyết một hồi, mở miệng nói: “Mẹ, mẹ đang suy nghĩ nói cái gì để lừa gạt con đúng không?”

Dụ Thiên Tuyết sợ hết hồn, không ngờ ý nghĩ của mình lại bị một đứa trẻ hiểu rõ và chuẩn xác như thế.

“Mẹ..... Mẹ không có.....”

“Mẹ, mẹ là muốn nói cho con biết ba con là kẻ bạc tình từ bỏ mẹ cũng từ bỏ con, hay thật ra mẹ cũng không biết ba con là ai?” Tiểu Ảnh cực kỳ bát quái (~ đoán mò) tiến tới sát mặt cô mà hỏi.

Dụ Thiên Tuyết: “.....”

Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ của cậu bé, Dụ Thiên Tuyết khẽ cau mày, khuôn mặt thanh thấu lộ ra sự nghiêm túc: “Tiểu Ảnh, con nhất định phải đoán mò như thế sao? Tại sao con không đoán ba là một liệt sĩ vinh quang, hoặc là một vị anh hùng hi sinh vì nhiệm vụ?”

Đây là điều mà cô luôn rối rắm, thằng bé này còn nhỏ như vậy, rốt cuộc thì trong đầu đang suy nghĩ cái gì?

Tiểu Ảnh vô cùng hoài nghi nhìn cô: “Mẹ xác định là mẹ có thể tìm được một người đàn ông như thế để sinh con sao?”

Dụ Thiên Tuyết giống như bị một thùng nước lạnh dội xuống đầu, có chút chột vọt kêu lên: “Dụ Thiên Ảnh!”

Bỗng nhiên Tiểu Ảnh đưa tay sờ sờ mặt cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Mẹ không cần gạt con nữa, thầy giáo nói lừa gạt trẻ con là một hành động rất không tốt, cho nên, con sẽ chờ đến lúc mẹ muốn nói cho con biết, Tiểu Ảnh là đàn ông con trai nên sẽ dũng cảm tiếp nhận! Mẹ yên tâm đi!”

Một câu nói làm cho lòng Dụ Thiên Tuyết chua xót.

Đi qua đi lại trong sân bay, Dụ Thiên Tuyết nắm cổ tay nhỏ của Tiểu Ảnh dắt đi chậm chậm, lấy điện thoại di động ra bấm gọi, vừa dặn dò cậu bé: “Tiểu Ảnh ở chỗ này đợi một lát, mẹ trở lại lập tức, bên kia có chú cảnh sát, có bất cứ chuyện gì cũng có thể kêu chú ấy, biết không?”

Tiểu Ảnh lạnh lợi gật đầu: “Mẹ đi đi, con sẽ ở đây!”

Dụ Thiên Tuyết nhìn kỹ cậu bé một chút nữa mới yên tâm, đi tới bước ra ngoài trò chuyện, thuận tiện chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài, xác định vị trí cụ thể với người đến đón cô, quá lâu không quay về, cô cũng có hơi xa lạ rồi

Bên trong sân bay, một bóng dáng cao ngất kiêu căng đi qua đám người nhộn nhịp, sau lưng có hai ba hộ vệ theo sát anh.

Nam Cung Kinh Hiên vừa mới trò chuyện xong, thuận tay bỏ nhanh cái điện thoại di động giá trên trời có vỏ ngoài màu xanh lam vào túi, lạnh nhạt quay đầu lại nói: “Chuyện hội diễn tấu không cần xin phép tôi, Tinh Uyển muốn đảm nhận thì giao toàn bộ cho cô ấy, tất cả cứ theo ý của cô ấy.”

“Yes! Thiếu gia.”

Nam Cung Kinh Hiên sai bước, không chú ý tới điện thoại di động của mình từ miệng túi trượt xuống rơi ra ngoài.

Mí mắt Tiểu Ảnh giật giật, tầm mắt nhìn chăm chú cái vật thể màu lam trên mặt đất.

Cậu bé nhìn nhìn mẹ vừa bước ra ngoài vừa che một lỗ tai nghe điện thoại, lại nhìn nhìn người đàn ông đang càng lúc càng đi nhanh càng lúc càng xa đó, từ chỗ ngồi nhảy xuống nhặt điện thoại di động lên, chạy tới: “Chú! Chú ơi, chú chờ một chút! Điện thoại di động của chú rớt nè!” Tiểu Ảnh quát lên.

Nghe mấy chữ phía sau Nam Cung Kinh Hiên mới biết đó là đang kêu mình, đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị khẽ chăm chú, quay đầu lại nhìn tên tiểu tử đang chạy tới từ đằng xa.

Cậu bé thở hổn hển, trên mặt có vẻ suy yếu, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh ánh sáng, chạy đến trước mặt anh cậu bé mới ổn định hơi thở, giơ điện thoại di động lên nói: “Điện thoại di động của chú rớt.”

Lông mày của Nam Cung Kinh Hiên nẩy lên, theo bản năng nhận lấy điện thoại di động, ánh mắt lưu luyến trên ngũ quan rõ nét trong sáng của cậu bé.

“Cháu vừa mới nhặt được?” Bước chân đáng lẽ đang gấp rút dừng lại, như có quỷ thần xui khiến ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cậu bé.

“Dạ.” Tiểu Ảnh gật đầu một cái: “Là cháu nhặt được, chú, chú quá sơ ý rồi, bản Loading-Word này là loại số lượng hạn chế, mất rồi rất khó mua lại kiểu dáng giống vậy, lần sau chú cẩn thận một chút đi, đừng làm mất nữa.”

Tiểu Ảnh nói xong cũng xoay người rời đi, không nghĩ tới hai hộ vệ cao lớn lại ngăn ở trước mặt.

“Cháu biết cái điện thoại di động này?” Nam Cung Kinh Hiên vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ mẫu Loading-Word cao cấp lại có thể nói ra từ miệng một đứa trẻ năm tuổi, theo bản năng anh muốn nói một hai câu với cậu bé.

“Dạ, biết một chút, cháu chỉ thấy qua thiết kế hàng mẫu ban đầu của cái điện thoại di động này mà thôi, mẹ cháu mua không nổi cháu cũng chưa từng dùng qua.” Nhưng Tiểu Ảnh không muốn nói chuyện tào lao với anh, cau mày nói: “Chú có thể để cho hai chú này tránh ra không? Mẹ cháu đang đợi cháu đấy.”

Nam Cung Kinh Hiên phát tay cho hai hộ vệ thối lui, nhưng từ đầu tới cuối ánh mắt không dời khỏi cậu bé.

“Cháu tên là gì?” Anh chìa tay chạm vào mặt của đứa nhỏ này một tý, đột nhiên trầm thấp hỏi.

Theo bản năng, Tiểu Ảnh lui về phía sau một bước, trong mắt có sự đề phòng, vẻ mặt vẫn trong sáng ung dung như cũ: “Bí mật! Cháu không phải là người nổi tiếng, tên tuổi không đáng bao nhiêu tiền, chú, cháu có việc đi trước, không cần cảm ơn cháu!”

Nam Cung Kinh Hiên vẫn còn muốn nói thêm gì đó, thế nhưng cậu bé lại nghiêng đầu chạy đi.

Bên trong sân bay lạnh như băng, trong lòng anh có một địa phương mềm mại đang từ từ sụp đổ, dần ra, không biết có phải là đã suy nghĩ nhiều quá hay không, suốt năm năm nay, đã rất nhiều lần anh nhớ tới, nếu như bé con kia không bị mình tự tay giết chết, có phải cũng đã lớn chừng này rồi hay không?

Gương mặt tuần tú hơi tái nhợt, đáy mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua sự đau đớn, anh ưu nhã đứng dậy.

Năm năm

Một tiếng thét thảm thiết, một vũng máu đỏ tươi, từ đó, cô biến mất khỏi thế giới của anh.

Dụ Thiên Tuyết..... Đến cùng thì em ở nơi đâu?

Cái tên này lưu luyến ở tận đáy lòng anh, chậm chậm lưu chuyển, có một chút lạnh nhạt, lại có thể lay động từng tế bào trong thân thể anh, để cho mỗi một dây thần kinh cũng khẽ đau đớn, có một loại đau khổ vô hình, như ngọn lửa cháy mãi không cách nào dừng lại.

Dụ Thiên Tuyết gọi điện thoại xong thì quay đầu lại, thấy chỗ ngồi đã không còn bóng dáng con trai.

Nhất thời, sắc mặt cô không còn chút máu.

“Tiểu Ảnh. Tiểu Ảnh!!” Dụ Thiên Tuyết hốt hoảng tìm kiếm xung quanh, ghé dài phía sau phía trước bên phải bên trái đều nhìn qua một lần, cô nhìn quanh bốn phía: “Tiểu Ảnh, con ra ngoài nhanh lên, đừng hù dọa mẹ!”

Cô chỉ gọi điện thoại vài phút mà thôi, đưa lưng về phía thẳng bé cũng chỉ xa có mấy bước chân mà thôi! Làm sao mà có thể không thấy Tiểu Ảnh nữa!

“Mẹ, con ở đây!” Tiểu Ảnh vẫy vẫy tay, từ đằng xa chạy tới.

“Tiểu Ảnh, con đi đâu vậy!” Dụ Thiên Tuyết ôm con trai vào trong ngực, đau lòng nói: “Con hù chết mẹ!”

“Con vừa mới đi làm chút chuyện, mẹ đừng lo lắng.” Tiểu Ảnh suy nghĩ một chút vẫn là nói như thế.

Ở xa xa có mấy người đi tới, đến trước mặt hai mẹ con nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi cô là Dụ tiểu thư phải không? Bùi tiên sinh muốn chúng tôi tới đó cô, đây là Tiểu Ảnh đúng không?”

Dụ Thiên Tuyết trấn an con trai ngoan, nhẹ nhàng đứng dậy, gật đầu nói: “Chính là tôi, làm phiền mọi người rồi.”

“Không phiền toái.” Người đàn ông dẫn đầu khoảng năm mươi tuổi, gật đầu cười: “Chuyện của Dụ tiểu thư và Bùi tiên sinh tôi đã nghe nói qua một chút, cũng như chị Bùi tôi rất cảm ơn Dụ tiểu thư, về sau gọi tôi là chú Trần được rồi, đến đây đi, mời bên này.”

Tâm tư như bay trên không trung của Dụ Thiên Tuyết chậm chậm rơi xuống, hàng mi thật dài hạ xuống, lễ phép nói: “Cảm ơn chú Trần.”

Năm năm xa cách, Trung Quốc, thành phố Z, đã lâu không gặp.

Xe chạy chậm chậm, Dụ Thiên Tuyết ôm Tiểu Ảnh ngồi ở trên ghế sau, nhìn phong cảnh lướt qua, hình ảnh trong đầu nhanh chóng chuyển động ngược lại, muôn vàn cảm khái.

“Mẹ, trước kia mẹ ở đâu, bây giờ chúng ta còn có thể về đó ở không?” Tiểu Ảnh chui ra từ trong ngực cô hỏi.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết đau xót, sắc mặt hơi trắng bệch, nhẹ nhàng lắc đầu.

Qua kiếng chiếu hậu chú Trần nhìn thấy cô quần bách, cười ha hả nói: “Cậu bé à, không cần lo lắng, chú Bùi của cháu đã sớm thay mẹ cháu sắp xếp xong xuôi tất cả, chỉ cần cô ấy nguyện ý, muốn nghỉ ngơi ở đâu thì nghỉ ngơi ở đó.”

Làn môi của Dụ Thiên Tuyết khe khẽ giật giật, nhưng không có lên tiếng.

Tiểu Ảnh nhìn thoáng qua sắc mặt của mẹ, ngẫm nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Cảm ơn ông Trần, mẹ cháu và chú Bùi là bạn rất thân, cháu biết rõ chú Bùi sẽ giúp đỡ mẹ con cháu, mẹ con cháu cũng rất cảm ơn chú Bùi, bây giờ mẹ không có chỗ ở, mẹ con cháu có thể ở đồn nơi đó của mọi người, chờ mẹ tìm được công việc thì mẹ con cháu sẽ chuyển ra, có được hay không?”

Chú Trần nheo mắt, không ngờ những lời như thế lại nói ra từ miệng của một đứa trẻ.

Đứa nhỏ này, cũng quá thông minh, nhỏ như vậy mà biết nhìn mặt nói chuyện rồi.

“Ha ha, nhưng điều này, ông không làm chủ được, dù sao ngày mai Bùi tiên sinh cũng sẽ đến, đến lúc đó Dụ tiểu thư trực tiếp bàn bạc với Bùi tiên sinh thử xem, có thể không?” Chú Trần nhượng bộ một chút, cười ha hả nói.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đây Coi Như Có Ý Gì

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, mở miệng nói: “Cũng được, cháu sẽ tự mình nói với anh ấy.”

Lâu như vậy, cô cũng không biết vì sao lại cùng với Bùi Vũ Triết biến thành loại quan hệ này, rõ ràng, thời điểm vừa mới bắt đầu, không phải là như thế.

Suy nghĩ của cô nhẹ nhàng quay trở về năm năm trước, căn bản là cô không có dự liệu sau này sẽ xảy ra chuyện gì, bắt đầu bị buộc phải đưa ra rất nhiều quyết định, tựa như lúc cô bị đẩy lên bàn mổ vậy, chính thời khắc đó, đột nhiên, cô giờ tay chop lấy kim phẫu thuật cắm vào cánh tay mình, trong chớp mắt máu tươi giàn giụa, cơ hồ cô cảm thấy như được giải thoát.

Một khắc kia, y tá trong phòng mổ đều hết rầm lên, cho là cô muốn tìm cái chết.

Người duy nhất trấn tĩnh là một y tá lâu năm, bà cũng kinh ngạc nhìn cô, nhưng vẫn giữ bình tĩnh như cũ, biết rõ là nếu đoạt lại kim phẫu thuật trong tay cô là quá mạo hiểm cơ hồ là không thể nào, vì vậy bà vội vàng ép buộc mình bình tĩnh, trước hết phải xem cô muốn làm cái gì.

Khi đó, cô bỏ lại kim giải phẫu, chống đỡ một chút ý thức sau cùng quỵ xuống, đầu gối nện trên mặt sàn lạnh ngắt, giọng run run: “Van cầu bà hãy cứu con của tôi, bà muốn tôi làm bất cứ chuyện gì cũng được.”

Sau này đi Bùi lại nói, “Con gái, đi hành nghề đã nhiều năm, chưa từng gặp qua người nào quật cường chính trực giống như con.”

Khi đó, trong thời gian ngắn nhất, hai người phụ nữ trấn định tạm làm một giao dịch, đi Bùi đuổi tất cả y tá trẻ tuổi ra ngoài nói muốn tự mình ra tay, cuối cùng biên đạo một tuồng kịch cùng với cô.

Dụ Thiên Tuyết mất máu quá nhiều té xỉu trên bàn phẫu thuật, thời điểm tỉnh lại cũng đã chỗ ở của dì Bùi.

Điều kiện của dì không phải là chuyện gì lớn lao, cũng chỉ là để cho Dụ Thiên Tuyết thay dì chăm sóc đứa con trai mắc chứng uất ức đã hai năm ____ Bùi Vũ Triết.

Theo bản năng Dụ Thiên Tuyết đáp ứng, dù sao cũng chính là cứu mạng bé con của cô, cô nên dốc hết sức mình báo ơn dì, nhưng không ngờ ngoảnh đầu lại thì đã năm năm, cho tới bây giờ Dụ Thiên Tuyết cũng không hiểu, nếu nói bệnh nhân mắc chứng uất ức rất khó chung đụng, thì đoạn thời gian lúc ban đầu cô và Bùi Vũ Triết chung đụng kia, quả thật chính là một cuộc chém giết giữa hai người. Mang truyện đi, xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Bùi Vũ Triết vốn là nghệ sĩ Piano nổi tiếng trong nước, có chút danh tiếng sau lại mắc chứng uất ức, rờn rã hai năm không xuất đầu lộ diện, bỏ bê sự nghiệp gia đình tan vỡ, một mình mẹ anh mang theo anh trải qua cuộc sống, chính vào thời điểm đó, Dụ Thiên Tuyết đã xâm nhập vào cuộc sống của anh, vì đề phòng bệnh tình chuyển biến xấu, không để cho anh mỗi thời mỗi khắc đều có khuynh hướng tự sát, dì Bùi cho anh uống thuốc kháng chứng uất ức, khiến tinh thần anh bị kích động quá độ, Dụ Thiên Tuyết mang thai, cẩn thận từng li từng tí chống đỡ với người đàn ông như quả bom hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào này.

“Tại sao tôi vẫn còn sống trên đời này? Không có ai quan tâm tôi, cũng không có ai quan tâm tới Piano của tôi, vì cái gì tôi còn chưa chết? Hay là tôi chết rồi, chỉ là bản thân không biết?” Khi đó, Bùi Vũ Triết cả ngày lẫn đêm chỉ biết níu lấy cô, nắm bầm những vấn đề này.

Dụ Thiên Tuyết nghe nhiều quá thì lại cực kỳ phiền, cau mày trừng anh: “Mạng của anh cũng không phải của chính anh, chết cái gì mà chết! Có bao nhiêu người muốn sống mà không sống nổi, tại sao anh lại muốn chết? Anh nhường tính mạng lại cho tôi, tôi làm cho ba mẹ tôi sống lại, cũng tốt hơn là hiện tại tôi cô đơn tro bụi ở chỗ này!”

Người mắc loại bệnh này, ép quá sẽ khiến họ càng có xu hướng tự sát, nhưng nếu không ép, bọn họ sẽ lại hoàn toàn vứt bỏ tính mạng của mình, hoặc ở trong thế giới ‘Mình đã chết’, bất động không ăn không uống, cho đến khi sinh mạng khô kiệt.

Có đoạn thời gian, Dụ Thiên Tuyết bị gầy vò đến gần như sắp diên, thật muốn bỏ đi cho xong, nhưng cuối cùng vẫn ở lại, từng chút từng chút hướng dẫn anh, tìm đúng điểm mẫn cảm tinh thần của anh, không ngừng khích lệ anh, thời điểm đến giai đoạn thứ hai, Bùi Vũ Triết đã không còn bộ dáng muốn chết nữa, mà là trở nên kích động và dễ tức giận, ăn cơm uống nước cũng có thể bất thành linh giận dữ ném đồ đánh người, có một lần, Dụ Thiên Tuyết bị ngã nhào lên trên những mảnh sứ bị vỡ dưới đất cả người đều là máu, sau đó Bùi Vũ Triết dần tỉnh táo lại, ngang nhiên xông qua muốn hỏi cô có đau hay không, lại không nghĩ rằng tính khí tốt thường ngày của Dụ Thiên Tuyết thay đổi, trong mắt long lanh nước mắt hướng về phía anh gào thét: “Bùi Vũ Triết, tôi nói cho anh biết, anh phát cái gì không vấn đề gì, nhưng anh dám thương tổn bé con trong bụng tôi một chút thử xem! Tôi chịu đựng anh đủ rồi, nếu bảo bảo của tôi xảy ra việc gì không may dù chỉ một lần, tôi sẽ cầm dao giết chết anh, anh muốn chết tôi sẽ thành toàn cho anh!!”

Người đàn ông đắm chìm trong ảo tưởng chết lâu như vậy, đã bị bữa tiệc gào thét này rúng cho có chút ít thanh tỉnh.

Bệnh tình của anh dần dần chuyển biến tốt, dần dần chạm vào Piano lần nữa, dần dần có thể khai thông với người ngoài, có thể tự lo liệu cuộc sống.

Ngày đó bảo bảo ra đời, Bùi Vũ Triết đứng ở bên ngoài cửa kính, nhìn đứa bé sơ sinh đỏ hồng phát ra tiếng khóc sang sảng, nhìn sinh mạng mà một người mẹ bảo bọc được sinh ra như thế nào, bồng bồng phản chấn, tận đáy lòng anh chấn động mãnh liệt.

Thời gian đã năm năm, tiếng đàn của anh vang vọng trên tất cả các diễn đài khắp thế giới, rốt cuộc cũng dừng chân ở một trạm sau cùng ____ Trung Quốc.

Dụ Thiên Tuyết đắm chìm trong hồi ức, không chú ý tới bọn họ đã đến nơi, xe từ từ dừng lại tại một tòa nhà ba tầng, có thể thấy thấp thoáng bên trong có vườn hoa và hồ bơi, tầng đình trống trải tao nhã, có dù che phủ, đích thực là phong cách của Bùi Vũ Triết, đến cùng thì anh vẫn là người đàn ông ưu nhã cao quý, trời sinh tài hoa.

“Dụ tiểu thư, chìa khóa nơi này tôi giao trước cho cô, đồ đạc Bùi tiên sinh gửi qua bưu điện cũng đã đến, cô vào ở trước đi, có cần gì thì có thể gọi điện thoại cho tôi, tiên sinh đã dặn dò mọi thứ phải làm hài lòng cô.” Chú Trần lễ phép nói xong, cười ha hả mở cửa, giao chìa khóa vào trong tay cô.

Trong lòng Dự Thiên Tuyết có chút buồn bực, cô không thích chịu ân huệ của người khác, nhưng đột nhiên trở về nước, đúng là một người có thể nương tựa cũng không có, nhìn Tiểu Ảnh đang theo sát mình, cô cắn cắn môi đồng ý: “Được, cháu sẽ mau chóng tìm việc làm, mang theo Tiểu ảnh dọn ra.”

“Ha ha.....” Chú Trần đi tới, chỉ huy người mang hành lý vào, vô tình hay cố ý nói: “Cũng không phải là người ngoài, Dự tiểu thư thế này thì quá khách sáo, trước hết ở tạm đã, chắc hẳn tiên sinh cũng không muốn để tiểu thư đi tìm việc làm.”

Tiểu Ảnh đi tới quan sát LCD treo trên tường, giờ ngón tay chỉ chỉ phía trên, quay đầu lại nói: “Ông Trần, mẹ cháu không phải là theo đuổi vị trí bà chủ nhà, mẹ có mục tiêu cao hơn, phải không mẹ?”

Dự Thiên Tuyết cởi áo khoác ra, ánh mắt nhu hòa nhìn cậu bé, cười yếu ớt: “Ừ, mục tiêu của mẹ là phải dựa vào sức lực chính mình để Tiểu Ảnh được ở trong một căn nhà giống như vậy, trải qua cuộc sống tốt nhất.”

Tiểu Ảnh nhếch miệng cười, cũng nói: “Kia xong rồi, mục tiêu của mẹ và Tiểu ảnh giống nhau, mẹ không vượt qua con được đâu, con nhất định có thể thực hiện sớm hơn so với mẹ!”

Người trong phòng cũng cười lên, bao gồm cả chú Trần cũng cười ha hả nhìn bé trai như tên quý tinh linh này.

Dự Thiên Tuyết đi tới, cúi người trêu mếu phết cái mũi của cậu bé một cái: “Còn nhỏ tuổi, giọng điệu lại không nhỏ!”

“Mẹ, con không có nói giỡn, mẹ cứ chờ xem!” Tiểu Ảnh không tranh luận nữa, vỗ vỗ cái LCD, coi như là rất hài lòng đối với nơi này.

Dự Thiên Tuyết nở nụ cười, sờ sờ đầu của cậu bé.

Đến lúc đi lên trên lầu xem phòng Dự Thiên Tuyết mới hơi lo lắng, trên lầu là một dãy phòng giống nhau, nhưng có một phòng ngủ chính thật lớn ở lầu hai, đồ đạc của cô lại bị mấy người làm không hẹn mà cùng mang lên đó.

Ở phòng ngủ chính, chiếc giường lớn có thể chứa ba người, phía trên có treo bức hình mà một lần cô và Bùi Vũ Triết chụp chung sau khi kết thúc hội diễn tấu của anh, trong đó, Bùi Vũ Triết ôn nhả tuần trăng, cô cười tươi như hoa đào, thoát nhìn, rất là áp áp động lòng người.

Nhưng đây là có ý gì?

Trong lòng Dự Thiên Tuyết nảy sinh sự dè phòng, nhưng không biết là lạ ở chỗ nào, cũng không có đối tượng để chất vấn và nổi giận, cô chỉ có thể đè nén, tất cả chờ Bùi Vũ Triết về hãy nói.

Mưa phùn lất phất.

Dự Thiên Tuyết dẫn theo Tiểu Ảnh ra ngoài, đón taxi chạy về phía công viên tưởng niệm.

Thật không ngờ tới ngày hôm sau trời lại đổ mưa, Tiểu Ảnh mặc áo ba-đơ-xuy nho nhỏ ngồi ở trong xe liếc nhìn một tấm hình, giờ lên hỏi: “Mẹ, đây chính là ông ngoại và bà ngoại còn hình này là di nhỏ sao?”

Dự Thiên Tuyết nhìn nhìn một chút, cười yếu ớt nói: “Phải, di nhỏ nhìn đẹp hay không?”

“Dạ, quá xinh đẹp.” Trên tấm hình chính là một thiếu nữ đang ở tuổi hoa niên sáng chói, Tiểu Ảnh lại gật gật rồi ngửa đầu lên nói một câu: “Chỉ là không có xinh đẹp bằng mẹ!”

“Ba hoa..... Chi có điều về sau khẳng định là khiến cho con gái ưa thích.” Dự Thiên Tuyết cười cười mắng yêu, sau đó lẩm bẫm một câu.

“Con nói thật, không có nói láo..... Nếu như có hình của ba nữa thì càng tốt!”

Dự Thiên Tuyết hơi ngần ra, trong mắt lộ vẻ khẩn trương, cúi xuống nhìn Tiểu Ảnh, cậu bé vẫn còn vuốt vuốt tấm hình, không có tiếp tục chủ đề mới vừa rồi.

Nhẹ nhàng ôm con trai, Dự Thiên Tuyết nhẹ giọng nói: “Tiểu Ảnh, con tin tưởng mẹ, không phải ba vứt bỏ mẹ con mình, mà là ba có chuyện quan trọng chưa hoàn thành cho nên không thể tới tìm chúng ta, ba là người rất tốt, con phải tin tưởng, biết không?”

Cô không thể để cho đứa bé này cảm thấy ba của nó là một người rất xấu, không có ba thương yêu đã rất thiết thòi là người làm mẹ này đã nợ cậu bé, cô không thể lại để trong ảo tưởng của con trai xuất hiện thêm hình tượng xấu xí.

Đó là lí do mà dù trong lòng rất chua xót, Dự Thiên Tuyết vẫn kiên trì nói ra những lời này, kiên trì muốn mang hình ảnh kia tô vẽ thật hoàn hảo ở trong lòng con trai.

Tiểu Ảnh ngược mắt liếc thấy sự thống khổ trong mắt của mẹ, cam đoan: “Con biết rồi, mẹ.”

Dự Thiên Tuyết ôm cậu bé chặt hơn, nhưng cô không thấy trong đôi mắt Tiểu Ảnh thoáng sáng lên sự sắc bén.

Trong công viên tưởng niệm, chỉ thừa thớt mấy người che dù đang đi đi lại lại.

Dụ Thiên Tuyết vốn muốn bông Tiểu Ảnh, nhưng cậu bé cứ khẳng khái muốn tự mình đi, Dụ Thiên Tuyết đành phải hạ thấp cây dù một chút, không để cho cậu bé bị mưa ướt trúng, dựa vào trí nhớ cô đi tới vị trí kia, được nước mưa cọ rửa rất sạch sẽ nên trước mộ không có một chút dơ bẩn, Dụ Thiên Tuyết chậm chậm ngồi chồm hóm xuống, đặt bong bóng Daisy vào trong tay Tiểu Ảnh, vỗ nhẹ nhẹ lưng cậu bé: “Tiểu Ảnh, đi chào ông ngoại và bà ngoại.”

Tiểu Ảnh nhu thuận đi qua, đặt hoa quả giữa hai bia mộ song song, giọng nói non nớt lại nghiêm túc: “Ông ngoại bà ngoại, cháu là Tiểu Ảnh, ông bà chưa từng gặp cháu, nhưng mà không sao, ông bà đi rồi thì sau này này có cháu sống cùng với mẹ, cháu sẽ không để mẹ cô đơn một mình.”

Ở sau lưng cậu bé Dụ Thiên Tuyết che miệng lại, nước mắt theo kẽ tay chậm rãi chảy ra.

Cô luôn biết Tiểu Ảnh rất hiểu chuyện, nhưng không ngờ lời nói ra từ miệng con trai làm cho một người mẹ đau lòng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Cùng Nam Cung Hình Hiên Hồi Còn Nhỏ Giống Nhau Như Đúc

“Tiểu Ảnh, con ở chỗ này chờ một chút, mẹ đi ra đường đón xe, con không được tùy tiện đi đâu biết không?”

“Dạ, con biết rồi mẹ.”

“Con bảo đảm sẽ không hay sao? Lần trước con đã chạy loạn rồi.” Dụ Thiên Tuyết chậm chậm cau mày, có hơi không yên lòng.

“Con thề với di nhò, con sẽ không chạy loạn.” Tiểu Ảnh giơ lên ba ngón tay, son sắt nói lời thề. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

“Đừng, con đừng chơi trò thề thốt này nữa, mẹ tin con một lần.” Dụ Thiên Tuyết vội vàng ngăn cản cậu bé, nhẹ giọng nói.

Tiểu Ảnh nhất thời rồi rầm: “Mẹ, mẹ lợi hại.”

Dụ Thiên Tuyết vỗ vỗ vai cậu bé, đi tới bên trên đường lớn đón xe.

Nam Cung Ngạo ngồi ở trong xe, La Mân Thành ngồi bên cạnh, hai người trò chuyện với nhau nhìn như rất vui vẻ, trên mặt La Mân Thành lại hiện vài phần bất mãn, trọng tâm chủ đề đang cao trào, sau đó rốt cuộc không nhịn được thở dài, trầm giọng nói: “Anh Nam Cung này, Tinh Uyển nhà tôi đúng là đội Kinh Hiên rờn rã năm năm rồi, thời gian bọn chúng đính hôn đến bây giờ đủ dài rồi chứ? Như thế nào mà vẫn chậm chạp không kết hôn đây? Đàn ông thì không sao, nhưng tuổi xuân của con gái cứ như vậy mà hao mòn theo năm tháng, ví bằng Tinh Uyển không thể kết hôn sớm thì nó ở lại Paris phát triển sự nghiệp của mình cũng tốt, nhưng nó trở về đã năm năm rồi, cứ chờ đợi vô ích như vậy, bên ngoài cũng không tiện ăn nói a!”

Nam Cung Ngạo vẫn cười hời hợt như cũ, nhưng rõ ràng tay cầm ba-toong đã chậm chậm siết chặt.

“Cái thằng con ngỗ nghịch đó của tôi, quả thực là làm cho tôi muốn dạy dỗ nó một trận! Chuyện này tôi đã đề cập với nó không dưới mười lần, nó cứ như thế không cho tôi một câu trả lời chính xác, con bé Tinh Uyển kia tôi biết rõ, rất thông cảm cho người khác, cứ kéo dài thế này cũng không phải là biện pháp, nội trong năm nay, nhất định phải bắt bọn chúng làm cho xong chuyện này.”

“Lời nói của anh có thể định đoạt?” La Mân Thành nhíu mày hỏi.

Nam Cung Ngạo hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào, nhưng rất rõ ràng, về trầm tĩnh chừng chặc ngoài mặt đã có sự cương quyết quyết định.

Mưa mịt mờ rơi xuống, vốn là xe rất ít, đường phía trước nhìn không phải rất rõ, chạy chậm cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, Nam Cung Ngạo đang ngồi nhìn phía trước, phảng phất thấy một phụ nữ đón xe, bóng dáng mảnh khảnh mặc áo khoác màu xám tro, ưu nhã mà xinh đẹp, ở sau lưng cô có hình như có đứa bé trai che dù, đang ngửa đầu đếm những giọt mưa rơi.

Nam Cung Ngạo vốn không có chú ý bao nhiêu, ngay tại lúc xe đến gần, trong nháy mắt đó, nhạy cảm, trong đôi mắt đột nhiên sáng lên sự sắc bén!

___ Người phụ nữ kia!

Dụ Thiên Tuyết đưa tay ngăn đón một chiếc xe, lại không nghĩ rằng, chiếc xe kia không những không ngừng mà ngược lại còn vọt tới nhanh hơn, cô vội vàng rút tay về quay ngược lại một chút, nhưng vẫn bị chiếc xe đó tóa nước mưa quét đến ông quần.

“....” Cô cau mày, nhìn chiếc xe đã chạy xa kia, đôi mắt đẹp lộ ra mấy phần oán trách.

Mà bên trong chiếc xe kia, sự kinh hãi trong lòng Nam Cung Ngạo thật lâu cũng không thể tản đi, lúc xe chạy qua ông còn không nhận được quay đầu lại nhìn một chút, rốt cuộc có thể khẳng định, người phụ nữ kia chính là cô gái năm năm trước, mà đứa bé trai xinh đẹp đến mức tận cùng bên cạnh cô, quả thật, đáng đáp cùng Nam Cung Hình Hiền hồi còn nhỏ giống nhau như đúc!

Trái tim già nua chợt nhảy lên, đập từng con từng con dồn dập.

“Anh Nam Cung, anh làm sao vậy?” La Mân Thành nhíu mày, nhìn ra ông có hơi xúc động.

Nam Cung Ngạo yên tĩnh trở lại, thật lâu sau mới từ từ hòa hoãn tâm tình, nghĩ chắc là mình nhìn lầm, chậm rãi cười rộ lên: “A. Già rồi, mắt có chút không tốt, nhìn đông nhìn tây cũng không còn rõ nữa.”

Nhưng mà người phụ nữ kia, ông thật sự nhìn thấy rõ ràng.

Năm năm trước, hai anh em Dạ Hi và Kinh Hiền tranh cãi âm ỉ một trận suốt nửa thì hoàn toàn trở mặt, ở trong nhà huyền não không can ngăn được, đứa bé của Dạ Hi vừa mới chào đời, cơ thể cực kỳ suy yếu, trời mới biết, vì cái gì mà Kinh Hiền cái người làm anh này, thế nhưng có thể phát ra cơn giận lớn đến vậy, ngày hôm sau lại cả đêm không về, được người ta phát hiện ở trên đường cao tốc, ngay cả xe cũng phải kéo trở về!

Sau đó Nam Cung Ngạo mới biết nguyên nhân. Bất quá chỉ là vì một cô gái mất tích mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Sinh Cháu Nhưng Không Có Nuôi Cháu, Cháu Vẫn Yêu Quý, Yên Tâm

Rốt cuộc, Nam Cung Ngạo cũng ngồi không yên nữa.

Đợi đến lúc đưa La Mân Thành về đến biệt thự nhà họ La, sau đó khéo léo uyển chuyển từ chối lời mời vào uống tách trà, Nam Cung Ngạo cười híp mắt mặc cho tài xế đóng cửa sau lại, xe từ từ chạy về hướng biệt thự nhà Nam Cung, mắt của Nam Cung Ngạo dần trầm xuống.

“Gần đây Kinh Hiền đang bận rộn chuyện gì?” Nam Cung Ngạo trầm giọng hỏi.

“Thưa lão tiên sinh, gần đây thiếu gia thu mua mấy công ty đang trong quá trình xác nhập, tiểu thư Tinh Uyển bên kia nói muốn tổ chức hội diễn tấu của một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng nhất trong nước, thiếu gia cũng trợ giúp cô ấy, gần đây quan hệ giữa thiếu gia và tiểu thư Tinh Uyển vô cùng tốt.” Tài xế thận trọng nói, bởi vì trong biệt thự nhà Nam Cung, có thể để cho Nam Cung Ngạo bận tâm lo lắng chỉ có hai chuyện ____

Đầu tiên, là công chúa nhỏ của nhà Nam Cung - Trình Lan Y, ngày hôm nay có gặp rắc rối hay gây họa không!

Thứ hai, chính là hôn ước của Nam Cung Kinh Hiền và La Tinh Uyển.

Chỉ cần hai người kia có chút ít tiến triển, Nam Cung Ngạo cũng sẽ cảm thấy hơi hài lòng, nhưng bây giờ, nghe tin này ông lại giống như không có chút vui vẻ nào, ngược lại sắc mặt càng thêm khó coi, tay cầm ba-toong vuốt ve hồi lâu, trầm giọng quả quyết nói: “Lái xe trở lại, đến công viên tưởng niệm ban này!”

“Công viên tưởng niệm? Tiên sinh nói là công viên tưởng niệm Trầm Tư sao?”

“Ừ! Nhanh lên một chút!” Nam Cung Ngạo nện mạnh ba-toong xuống, giữa trán lộ ra sự nóng nảy, rõ ràng có hơi thiếu kiên nhẫn, ông cũng không biết có phải mình thật sự đã già rồi hay không, như thế nào lại nghĩ tới ánh mắt sáng trong của đứa bé trai ngựa đầu nhìn trời mưa kia, lòng ông cứ như vậy mà bị níu chặt?!

Tài xế không dám chậm trễ, nhanh chóng dừng xe, quay ngược lại chạy trở về hướng công viên.

Rất nhanh, xe dừng trước cổng công viên tưởng niệm.

Vẫn còn mưa phùn mê mông, cổng công viên tưởng niệm có lưa thưa người từ bên trong đi ra ngoài, lau lẹ, dấu hiệu của sự thanh lãnh và vắng lặng.

Bóng dáng già nua của Nam Cung Ngạo vẫn mạnh mẽ kiên cường như cũ, cương quyết bước ra ngoài, ánh mắt như mắt loài thú săn mồi quét qua chung quanh một vòng, phát hiện không có bóng dáng của người phụ nữ cùng đứa nhỏ kia.

Chẳng qua là chỉ trong một cái nháy mắt, thì không thể nào kiểm chứng được.

Tầm mắt của ông quét qua xung quanh, khắp nơi đều là một vùng xa lạ và hoang vu, nhưng giống như bị quỷ thần xui khiến, Nam Cung Ngạo xanh mặt hướng về phía không có che dù trong công viên tưởng niệm đi tới.

“Tiên sinh, aih, tiên sinh!” Tài xế khẩn trương kêu to, thấy Nam Cung Ngạo cũng không quay đầu lại, vội vàng chạy về xe cầm lấy cây dù bung ra rồi chạy về phía ông, mang truyện đi cìn ghi rõ nguồn: dd lequydon

Nam Cung Ngạo không để ý đến có một cây dù che trên đỉnh đầu mình, chỉ là đi qua từng bia mộ, từng dãy từng dãy đi tới.

Cuối cùng, thấy một cái bong bóng Daisy mới tinh tại một bia mộ, ướt mưa, bó hoa đặt bên dưới càng thêm tươi đẹp.

Đôi mắt như mắt chim ưng của Nam Cung Ngạo rét lạnh, đi đến nhìn cho kỹ.

Trên bia mộ là tấm hình hai người xa lạ, tên cũng tương đối xa lạ, chẳng qua là ánh mắt của Nam Cung Ngạo chăm chú ở chữ ‘Dụ’ kia, đáy lòng đang yên tĩnh như bị một con bọ cạp hung hăng chằm một cái, vừa hốt hoảng vừa phiền não.

Có đúng lúc như vậy hay không?

“Cậu đi điều tra cho tôi, người phụ nữ tên Dụ Thiên Tuyết đó bây giờ đang ở nơi đâu!” Nam Cung Ngạo phiền não nói một câu, thật ra thì ông biết, tất cả cũng chỉ là uống công, người phụ nữ này biến mất đã năm năm nay, ngay cả con trai mình tìm khắp nơi cũng không thấy, ông làm sao có thể thoág cái đã tìm được!

Tài xế mới nhậm chức một năm kinh ngạc: “Tiên sinh..... Là cái gì tuyết?”

Nam Cung Ngạo hung hăng liếc xéo tài xế một cái.

Đứng trong mưa mấy giây, Nam Cung Ngạo khoát khoát tay, mặt lạnh lùng trầm giọng nói: “Thôi thôi.”

Đây là lần đầu tiên, nếu để ông đụng phải lần thứ hai, ông sẽ điều tra kỹ một chút, năm đó, nghe Dạ Hi nói, đứa bé của người phụ nữ kia đã bị mất.....

Nam Cung Ngạo ông, trên thương trường quất tháo cả đời, tuổi già gặp phải một đứa cháu gái cứng đầu cứng cổ cứ làm loạn giày vò cả nhà, chỉ mong đợi Nam Cung Kinh Hiên có thể sớm kết hôn sinh con cùng với La Tình Uyển, nhưng hôm nay, đột nhiên lại xuất hiện người phụ nữ này.....

Ngồi trên xe, thế mà những hạt mưa li ti vẫn làm ướt cổ tay của Nam Cung Ngạo, đôi mắt thâm sâu của ông rét lạnh, tiếp đó đưa ra một quyết định.

Rất nhanh, chuyến bay của Bùi Vũ Triết hạ cánh.

Một đường gió bụi vất vả.

La Tình Uyển chậm chậm dạo bước tới lui trước chiếc xe thể thao màu trắng, cô đang chờ đợi, bóng dáng vẫn xinh đẹp động lòng người như xưa, năm tháng dường như không lưu lại dấu vết gì trên mặt cô, ngược lại, có vẻ như càng thêm quyến rũ thành thực, càng có hương vị phụ nữ hơn.

Bùi Vũ Triết mặc áo khoác ngoài, tay kéo hành lý, nghiêng đầu hỏi phụ tá sau lưng: “Cô ấy vào ở chưa?”

Phụ tá gật đầu một cái, nhanh chóng đuổi theo bước chân của anh: “Dụ tiểu thư và Tiểu Ảnh đã vào ở, La tiểu thư của tập đoàn La thị đang chờ anh ở bên ngoài sân bay.”

Bùi Vũ Triết cũng không nói chuyện, giữa hàng mây anh tuần lộc ra vẻ lười biếng thản nhiên.

Xa xa, đã nhìn thấy một cô gái yếu điệu xinh đẹp đang lẳng lặng chờ đợi, trong lòng Bùi Vũ Triết không có một chút gọn sóng, chỉ như là đang thưởng thức một bức tranh đẹp đẽ, đến gần, La Tình Uyển mới nhân nhật cười lên, vươn tay: “Bùi tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, tôi là La Tình Uyển.”

Bùi Vũ Triết đôi tay cầm hành lý từ phải sang trái: “Chào cô.”

“Tình hình bên hậu trường hội diễn tấu và thiết bị tôi đều đã chuẩn bị tốt, anh muốn qua đó nhìn thử trước không? Phải biết rằng tôi chính là lần đầu tiên tổ chức loại hình này, thật vất vả mới đoạt được việc này từ trong tay công ty đại diện, tôi cũng không dám có nửa điểm chậm trễ.” La Tình Uyển đi song song cùng anh, tìm đập thành thịch, bỗng nhiên cảm thấy mình trở lại thời điểm tuổi mười bảy mười tám mộng mơ, tựa như đã từng có cảm xúc mạnh mẽ như thế đối với thời trang Paris.

Cái này cũng không thể gọi là người đàn ông thần tượng cho cô một chút rung động, tuổi của anh cũng không phải rất lớn, xem ra nhiều lắm là ưu nhã ít nói, không hề giống như đã từng mắc chứng uất ức, hơn nữa, bên ngoài cực kỳ tò mò chuyện của anh, chỉ có điều là anh thế nào bệnh nặng như vậy lại trở nên khá hơn, rốt cuộc anh đã đi nơi nào trị liệu?

“Những thứ đó có La tiểu thư tổ chức tôi cũng không có gì lo lắng, miễn là trước giờ diễn Piano của tôi bảo đảm không có sai lầm là được.” Bùi Vũ Triết lễ độ nói, cũng không có ý định dừng lại ở chỗ này.

La Tinh Uyển ngẩn ra, lúc này mới ý thức được mình đã nói càn.

“Thật xin lỗi, tôi quên, lời tôi vừa nói rất không chuyên nghiệp, cuối hội diễn tấu vẫn là anh và Piano của anh, tôi vẫn luôn chú ý những chuyện bên ngoài, có chút lơ là, xin lỗi.” La Tinh Uyển vội vàng nói xin lỗi, cô biết những người làm nghệ thuật này luôn rất soi mói bắt bẻ, đối với người ngoài giới cũng rất bài xích.

“Không sao.” Bùi Vũ Triết nhàn nhạt nói, liếc mắt nhìn xe của cô, chăm chú nhìn vào mắt cô nói: “Cũng cảm ơn La tiểu thư đã đến đón tôi, chỉ là bây giờ tôi còn có chuyện khác, ngày mai, trước hội diễn tấu tôi nhất định sẽ có mặt, hiện tại tôi về nhà nghỉ ngơi trước, có thể chứ?”

Trái tim của La Tinh Uyển vừa mới buông xuống lại bị nín lên.

“Bùi tiên sinh đã sắp xếp nơi ở tại thành phố Z rồi sao? Có thể thuận tiện tiết lộ là nơi nào hay không? Ngày mai tôi đi đón anh tiện lợi hơn?” La Tinh Uyển nhẹ giọng nói, biểu cảm trên khuôn mặt xinh đẹp có khả năng khiến người ta trầm tĩnh lại.

Bùi Vũ Triết nhìn cô hai giây, nhẹ nhàng cười rộ lên. “Nơi ở riêng, xin lỗi, không thể trả lời.” Anh khẽ gật đầu: “Ngày mai gặp.”

Nói xong, vẫn lễ độ như cũ chìa tay tới bắt tay cô một cái, lễ phép đến nơi đến chốn, anh tuy lạnh nhạt, nhưng chưa bao giờ để cho người ta lưu lại ấn tượng vô lễ.

La Tinh Uyển hít một hơi thật sâu rồi lại chậm rãi thở ra, trái tim đập rộn trong lồng ngực đã bình ổn, nhìn chiếc xe kia đang chạy xa dần, không hề lưu luyến, hàng mày xinh đẹp có chút u oán nhũn lại.

“Azi, em nói xem, chị vẫn rất thích tiếng đàn của anh ấy, trước kia anh ấy ở nước ngoài, hội diễn tấu nào chị cũng đều đi xem, thế mà vừa thấy người thật thì chị lại rụt rè, hà?” La Tinh Uyển cười duyên hỏi thư ký bên cạnh.

Cô thư ký nhỏ dừng bút, nghĩ nghĩ một chút: “Chị như thế còn tốt nha, hồi đó em chạy tới nơi biểu diễn nhìn thần tượng, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy em hét lên giống như heo bị thợ huyết ấy, đầu có trán tĩnh giống như chị a.”

“Thật?” La Tinh Uyển mở to hai mắt, lắc lắc cánh tay của cô ấy: “Em nói thật?”

“Là thật!” Cô thư ký nhỏ kéo tay cô xuống: “Cái người phụ nữ này nha, cực phẩm, có lúc mình mẫn hơn cả thần tiên, có đôi khi lại dốt không có giới hạn, tựa như Nam Cung thiếu gia nhà chị, chị cũng yên tâm để cho anh ấy kéo dài ngày cưới rông rã năm năm, phải chị ban đầu chị nghe lời em, bảo đám chị đã sớm ngồi trên vị trí thiếu phu nhân rồi!”

Về mặt đang cười duyên của La Tinh Uyển có chút mất mát, cô ra về trán tĩnh nói: “Em nói cái gì?”

“A, chị đừng có nói là chị quên nha.” Cô thư ký nhỏ bát quái tiến tới gần: “Khi đó em đã nói với chị như thế nào? Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, có ai giống như chị không hà, cả ngày lẫn đêm cứ nói chuyện kiến trúc gì đó với đàn ông, cái gì mà âm nhạc, cái gì mà triết học, có ích cái rắm á, chị nên hẹn anh ấy đi bar uống rượu, cho anh ấy một viên thuốc kích dục, để đêm khuya về nhà anh ấy tựa như hổ đói bỏ nhào lên! Chắc chắn, cứ như vậy, ‘đại công cáo thành!’”

Cô thư ký nhỏ đâm mạnh cây viết xuống cuốn sổ vài cái, cao ngạo hất đầu lên.

La Tinh Uyển suy tư một chút, vừa cười vừa nói: “‘Bàng môn tả đạo’!”

Cô thư ký nhỏ kêu lên: “Cái gì ‘bàng môn tả đạo’, chị không còn nhớ năm năm trước người phụ nữ tên Tuyệt gì đó đã giành đàn ông với chị như thế nào rồi hà? Tại sao anh ấy nghiêng về tình nhân mà không nghiêng về phía chính chủ là chị hả, bởi vì đàn ông chính là dễ tiện, dễ tới miệng thì không ăn, chỉ thích đi ăn vụng ở bên ngoài! Sau đó cô ta thế nào lại tự mình xáo xáo ồn ào huyền ảo? Nói cái gì mình mang thai, nhưng về sau cũng không có chứng thật, ngược lại lại mất tích, ngầm lại cũng biết đó là bút tích của lão tổ tông Nam Cung Ngao nhà các người, có ai giống chị không hà, ngốc như vậy, đưa ra sáng kiến chị đều không cần!”

Nhớ lại một chút chuyện của năm năm về trước, trong đôi mắt xinh đẹp của La Tinh Uyển thoáng hiện lên ánh sáng, thần nhiên không biến sắc.

“Chuyện cô ta mang thai là thật.” La Tinh Uyển nhẹ giọng nói: “Chẳng qua là sau đó bị bắt buộc phá bỏ mà thôi, Kinh Hiên tự mình ép cô ta phá thai.”

Cô thư ký nhỏ vốn đang cắn đầu viết, bỗng nhiên sặc một cái, thiếu chút nữa cắn bết đầu cây viết.

“Chị..... Chị chị chị..... Chị nói cái?”

La Tinh Uyển quay đầu lại nhìn cô, nhàn nhạt cười, từ chối cho ý kiến.

Đầu óc thư ký nhỏ nhanh chóng xoay tròn, nhớ tới chuyện tình nhân đó mang thai khiến nhà họ La mất mặt, vốn là Nam Cung Kinh Hiên chân ngoài dài hơn chân trong, làm sao có thể đột nhiên buộc cô ta xóa sạch bé con của chính mình đây?”

Thư ký nhỏ suy tư cả buổi, bất thành linh vỗ mui xe.

“Em hiểu rồi!” Ánh mắt thư ký nhỏ kinh ngạc mà rung động nhìn cô, thấp giọng chầm chầm nói: “Tinh Uyển, đừng nói với em là chị làm đó nha, chị có khùng bỏ đến vậy hay không hà, khiến một người đàn ông tự tay xóa sạch con của anh ta, tình nhân kia không liều mạng với anh ấy à?”

“Rất quá đáng sao?” Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của La Tĩnh Uyển quét qua một cái, thân thể mảnh khảnh quay qua đối diện với thư ký nhỏ, nhẹ giọng nói: “Em cũng biết chị là chính chủ, xảy ra chuyện lại đáng đời mình bị khinh bỉ, sau đó để cho nhà chị cũng không ngốc đầu lên được?”

Thư ký nhỏ cứng họng, nói không ra lời.

“Người đàn ông của chị ở bên ngoài có đứa bé, trong lòng chị nghĩ như thế nào, có ai đã từng cân nhắc qua không?” Giọng nói êm ái của La Tĩnh Uyển như kinh lôi ném vào trong đầu của thư ký nhỏ.

Thư ký nhỏ nuốt nước miếng, không có nói câu đề nén ở trong lòng kia ra.

“Vậy ngày cưới của hai người cứ tiếp tục kéo dài như thế?” Thư ký nhỏ trầm mặc nửa ngày mới hỏi ra một câu vô vị như vậy.

Sự tàn khốc trong mắt La Tĩnh Uyển rút đi, bình thân trở lại, trong lòng đấu tranh một hồi mới thờ phào nói: “E rằng không biết..... Phương pháp của em, có lẽ chị sẽ thử.”

Thư ký nhỏ “Đùng” một tiếng, sau lại phản ứng kịp nhất thời hưng phấn: “Ha, chị xem, chị cũng phải làm theo lời em.”

La Tĩnh Uyển nhìn thân thể mình một chút, vẩy vẩy đầu đồ mặt nói: “Vóc người chị đây có được không?”

Thư ký nhỏ cười càng tươi hơn: “Ha ha, không thành vấn đề, tuyệt đối ok, chị vẫn còn là người mẫu đã từng bước trên sàn thời trang Paris chứ đâu, cộng thêm hai năm qua bộ ngực cũng lớn hơn nha, tuyệt đối là cực phẩm, trước sau lời lắm, yên tâm đi.”

“Ba hoa!” La Tĩnh Uyển cười duyên mắng một câu, chính đón một chút rồi mở cửa xe: “Tốt lắm đi thôi, chúng quay về xác nhận lại lần nữa, hội diễn tấu không được xảy ra sai lầm, chị giữ chỗ cho Kinh Hiền tới nghe.”

“Dạ dạ dạ, biết, Nam Cung thiếu gia nhà các người là lão đại.” Thư ký nhỏ cười cười cùng cô lên xe.

Bên trong nhà lầu ấm áp, Bùi Vũ Triết vừa bước vào cửa, đã thấy Dụ Thiên Tuyết đang dùng khăn lông lau nước mưa trên người cho Tiểu Ảnh.

Trong phòng mở máy sưởi vừa đủ, mái tóc của cô hơi ẩm, cười yếu ớt, đẹp đến kinh tâm động phách.

“Thiên Tuyết.” Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng kêu tên cô.

“Chú Bùi!” Tiểu Ảnh kêu lên đầu tiên, nhìn mẹ nói: “Cháu và mẹ đi thăm ông bà ngoại ở công viên tưởng niệm mới về!”

“Chú biết.” Bùi Vũ Triết để hành lý qua một bên, ngồi xổm người xuống, nụ cười thanh cạn tao nhã: “Tiểu Ảnh lại đây, cho chú ôm một cái.”

Tiểu Ảnh rất lạnh lợi chạy tới, nhào vào trong ngực Bùi Vũ Triết.

“Chú thật kiểu cách nha, không phải trước kia thường ôm a, bây giờ chỉ cách xa có một ngày còn phải ôm.” Đôi mắt to đen bóng của Tiểu Ảnh lộ ra mấy phần giảo hoạt.

Bùi Vũ Triết ôm chặt cậu bé trong ngực, có cảm giác gia đình hạnh phúc, hơi thở phát ra thật thấp từ lồng ngực: “Không giống nhau, dù sao cũng là về quê hương của chính mình, Tiểu Ảnh có hiểu hay không?”

“Hiểu, mẹ nói rồi, đây là nơi cháu sinh ra nhưng không có nuôi cháu, cháu vẫn yêu quý, yên tâm đi!” Tiểu Ảnh vỗ vỗ bờ vai của anh, vẻ mặt ra dáng tiểu đại nhân.

Bùi Vũ Triết nhàn nhạt cười cười, đặt cậu bé xuống: “Tự mình đi coi TV.”

Tiểu Ảnh vui mừng đứng xuống đất, nhìn mẹ một chút, phát hiện trong đôi mắt trong suốt của mẹ có sự đề phòng, trong lòng đã có chủ ý, nhẹ nhàng nói: “Vậy cháu ở đây coi CD, có thể chứ!”

Bùi Vũ Triết gật đầu, trùi mền vuốt ve đỉnh đầu của cậu bé.

“Sinh thằng bé nhưng không có nuôi nó, nó vẫn yêu quý, có phải như vậy hay không?” Bùi Vũ Triết đi tới trước mặt Dụ Thiên Tuyết, cười yếu ớt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Đi Tra Giúp Tôi Đứa Bé Này Có Thân Phận Đứa Bé Gì

Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt như nước hồ thu lên, trong veo động lòng người: “Không giống nhau, tôi nói là mảnh đất này, không có nói là người sinh thẳng bé nhưng không có nuôi dưỡng nó, không cần tôi nói, Tiểu Ảnh cũng sẽ không yêu quý.”

Trong lòng Bùi Vũ Triết ổn định lại một chút, đưa tay muốn ôm cô vào lòng, lại bị một tiếng “Aiz” của cô ngăn lại.

“Anh không nên lộn xộn a, trên người tôi ướt nước mưa, anh phải chờ tôi lau khô sạch sẽ mới được.” Dụ Thiên Tuyết lui về sau một bước, cười cười ngăn anh đến gần.

“Trên người em là cái gì cũng không quan hệ.....” Bùi Vũ Triết cúi đầu nói, vẫn lại tiến lên ôm cô vào lòng.

Đang ở trên sofa xem CD, Tiểu Ảnh nghiêng đầu qua nhìn hai người ôm nhau thì chặc chặc hai tiếng, xem ra, ngoài ở chỗ của mình thì không cách nào ngăn cản được tình cảm nồng nàn của chú Bùi, mẹ, ráng chống đỡ! Mẹ không chịu nổi nữa sẽ đến lượt con tới quấy rối!

Ở trong lòng ngực ấm áp của anh Dụ Thiên Tuyết có chút không thích ứng, thờ dài nói: “Anh vừa mới xuống máy bay không mệt mỏi sao? Nhanh chóng nghỉ ngơi đi, hội diễn tàu ngày mai nhất định là hai đến ba tiếng đồng hồ, anh phải chống đỡ mới được.”

“Ngày hôm qua anh đã ngủ bù.” Bùi Vũ Triết nhàn nhạt nói, hôn lên trán cô một cái: “Không mệt.”

Dụ Thiên Tuyết né tránh anh đụng chạm, theo bản năng nhìn nhìn Tiểu Ảnh, cậu bé ngồi trên sofa chuyên chú nhìn CD, cũng không biết là đang nói về kiến thức gì, tóm lại cô cũng không nghe được.

“Trước tiên tôi sẽ ở đây hai ngày, mấy ngày nữa tôi sẽ ra ngoài tìm việc làm, sau khi tìm được sẽ dẫn theo Tiểu Ảnh chuyển đi, không quấy rầy anh nữa.” Giọng nói của Dụ Thiên Tuyết ngọt ngào mà trong trẻo, quyết định sớm nói rõ ràng với anh. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Thân thể Bùi Vũ Triết có hơi cứng đờ.

“Nơi này không tốt?”

“Không có gì không tốt, chỗ nào cũng tốt vô cùng.”

“Vậy tại sao muốn dọn đi?”

“Nơi này không phải là nhà của tôi, Bùi Vũ Triết, tôi và Tiểu Ảnh ở cùng nhau là điều tất nhiên, bây giờ anh đã tốt hơn rồi, giao dịch của tôi với dì Bùi cũng có thể kết thúc, tôi không muốn tiếp tục cuộc sống ăn nhờ ở đậu dựa vào người khác nữa, tôi còn đôi tay, tôi có thể tự nuôi sống mình và con trai của tôi.” Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết lấp lánh ánh sáng, kiên định nói.

“Anh nói rồi, anh có khả năng để cho em dựa vào, chỉ cần em muốn.” Bùi Vũ Triết cũng nhìn cô, nghiêm túc nói.

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: “Hai chuyện khác nhau, anh không thể thấy trên đường có người không nhà để về thì liền đi tới đưa tiền, gây ra chuyện không tốt cũng sẽ bị người nhà chửi mắng một trận, bởi vì con người ta chẳng qua là phải tùy chỗ mà tay làm hàm nhai, ban ngày đi làm vài tiếng tiếng hồ thì có thể kiếm được tiền, cũng chẳng phải ra ngoài ăn xin.”

Cô..... Từ trước đến giờ sắc bén như châm, đâm vào người khác muốn tránh cũng không được.

Bùi Vũ Triết chậm rãi cau mày: “Thiên Tuyết, em biết là anh không có ý đó.”

“Như thế cũng xin đừng tùy tiện rửa hình hai người chúng ta lớn như vậy treo trên đầu giường, rất dễ làm cho người khác hiểu lầm, mặc dù không phải là hình cưới, nhưng nhìn cũng không sai biệt lắm với hình cưới, anh cảm thấy bình thường sao?” Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, giọng nói mát lạnh như suối nước, chảy xuôi theo dòng.

Tiểu Ảnh nhàm chán nhìn CD cũng cười ra tiếng, mẹ, thật trực tiếp nha!

Bùi Vũ Triết không nói gì thêm nữa, nhưng bàn tay ấm áp chậm rãi chạm lên mặt cô, vuốt ve môi của cô, thoáng nở nụ cười: “Sao lúc nào em cũng tựa như con nhím vậy? Trước kia, thời điểm anh ngã bệnh em vẫn luôn kích thích anh thế này, hiện giờ anh đã khỏe mạnh em lại vẫn như vậy, xem ra không phải em có phương pháp trị liệu chứng uất ức, bản thân em chính là khắc tinh, trời sinh.”

Mặt Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, tiếp tục nói: “Nếu anh đang khen tôi, tôi tiếp nhận, còn nếu như là bắt bẻ, tôi bác bỏ, tôi chính là như thế, mà tôi sinh được đứa con trai thông minh lanh lợi, thế thì sao?”

Bùi Vũ Triết lắc đầu: “Sinh con cũng không phải một mình em thì có thể sinh, Thiên Tuyết.”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, kinh ngạc một chút, thế nhưng ngẫm nghĩ thật kỹ lại, rốt cuộc thì tên trời đánh khốn kiếp kia có chỗ nào tốt để cho Tiểu Ảnh có thể thừa kế, suy nghĩ mấy giây mới phát giác được có cái gì đó không đúng, trong ánh mắt quật cường thoáng hiện lên chút suy yếu: “Không có quan hệ

gì với anh ta, Tiểu Ảnh là của một mình tôi.” Bùi Vũ Triết còn muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra khỏi miệng, nhìn nhìn Tiểu Ảnh, lúc này mới quay đầu lại hạ thấp giọng nói bên tai cô: “Vậy tại sao không thể coi anh như Tiểu Ảnh, thằng bé là của em, anh cũng có thể là của em.”

Bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết mặt hồng tím đập, cô né ra một chút, thật sự không quen người khác thân mật với cô như vậy, cho dù là năm năm nay sớm chiều sống chung với Bùi Vũ Triết.

“Em có biết, thật ra em chỉ cười với một mình thằng bé hay không, chỉ tốt rất tốt với một mình nó, những người bên cạnh em đều không để mắt đến.” Bùi Vũ Triết cúi đầu tiếp tục nói: “Trước đây em cũng rất tốt với anh bởi vì anh là người bệnh, nhưng kể từ khi anh khỏe lên, hay nói đúng hơn, từ lúc anh bắt đầu không còn coi em như bảo mẫu của anh nữa mà là một người phụ nữ đáng giá để anh theo đuổi, cả người em bắt đầu có gai đối với anh. Thiên Tuyết, tại sao, em cần gì phải như vậy?”

“Tôi” Lời nói của Dụ Thiên Tuyết bắt đầu không mạch lạc, không tìm được lời lẽ thích hợp để cãi lại.

“Chú, mẹ cháu có bóng ma tâm lý, chú không nên ép mẹ trả lời vấn đề này.” Tiểu Ảnh nhảy từ trên sofa xuống, nhíu đôi lông mày nhỏ đi qua nắm lấy tay Dụ Thiên Tuyết: “Mẹ khẩn trương thì đồ mờ mờ a, chú xem chú xem.”

Bùi Vũ Triết: “.....”

Gương mặt tuần tú hơi lộ vẻ lúng túng, nắm lấy một tay khác của cô, quả nhiên, cảm giác được bàn tay kia lạnh lạnh, trong lòng bàn tay lại cứ thấm ra mồ hôi.

“Được rồi, chúng ta không nói nữa.” Giọng Bùi Vũ Triết mềm nhũn, ánh mắt trĩu nặng nhìn cô: “Lễ phục hội diễn tấu ngày mai anh đã cho người đưa tới đây, em hãy nhìn thử xem, có chỗ nào không thích hợp còn có thể đổi.”

“Vậy có phần của cháu không?” Tiểu Ảnh cẩn thận dè dặt hỏi.

Bùi Vũ Triết thoáng nở nụ cười, nhẹ nhàng vò đầu tóc của tên quý nhỏ này một cái: “Cháu nói đi?”

Dụ Thiên Tuyết thật vất vả mới không khẩn trương nữa, nhìn bộ dáng vui vẻ của con trai yêu quý, trong lòng có hơi vững bụng, thật ra thì làm sao cô lại không biết tâm tư của Bùi Vũ Triết? Chẳng qua là, suy cho cùng thì cô đâu còn là cô gái nhỏ hai mươi mấy tuổi không hề kiêng dè như xưa kia nữa, cô không phải là viên ngọc không tỳ vết, cô không có gia cảnh giàu có, thậm chí cô đâu phải một thân một mình để có thể yêu đương kết hôn, cô yêu bảo bảo của mình, tự nhận là không xứng với Bùi Vũ Triết, một nghệ sĩ dương cầm đã có danh tiếng trong và ngoài nước như thế.

Hạnh phúc, vào năm năm trước, tại khoảnh khắc cô bước vào phòng giải phẫu kia, cũng đã bay xa không thể chạm tới.

Hội diễn tấu Piano God- Garden, được tổ chức trình diễn ở đại sảnh hào hoa cực lớn ở tầng năm khách sạn Warner.

Vé vào cửa ‘ngàn vàng khó cầu’, có thể Vip kim cương trên người thì có thể dễ dàng đi vào.

Nam Cung Kinh Hiên vừa mới từ rời khỏi một buổi đấu thầu, gương mặt anh tuần lộc ra mấy phần khác nghiệt tàn ác, từ từ tản đi, bắt tay với người phụ trách hạng mục đang khen ngợi không dứt lời, dùng tiếng Anh chuẩn giọng Luân Đôn lớn tiếng than thở, Nam Cung Kinh Hiên dừng lại nói với anh ta hai câu, trực tiếp đi vào thang máy lên lầu năm.

“Tôi nghe nói người đảm nhận hội diễn tấu này vợ chưa cưới của anh, La Tiểu thư, phải hay không?” Người đàn ông tóc xanh mắt xanh hỏi.

Nam Cung Kinh Hiên ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới chuyện La Tinh Uyển mời anh tham gia hội diễn tấu, anh lại có thể quên mất không còn một móng.

“Đúng, là Tinh Uyển.” Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt lên tiếng.

“A, thật sự quá thần kỳ rồi, phu nhân của tôi cực kỳ thích nghệ sĩ dương cầm đến từ Trung Quốc này, không biết có cơ hội nào có thể giới thiệu thu nhân của tôi gặp mặt cùng nghệ sĩ dương cầm này hay không? Vợ tôi rất sùng bái anh ấy!” Người đàn ông tóc xanh mắt xanh rất hưng phấn.

Nam Cung Kinh Hiên giơ tay lên nhìn đồng hồ, lễ phép nói: “Tôi sẽ nói với Tinh Uyển một tiếng, yên tâm, có tin tức tôi sẽ thông báo cho anh và phu nhân của anh.”

Người đàn ông sau lưng vẫn còn đang cảm thán, ngơ lời cảm ơn, Nam Cung Kinh Hiên đã sải bước chân.

Hôm nay, hẳn là không đi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Đi Tra Giúp Tôi Đứa Bé Này Có Thân Phận Đứa Bé Gì (Tt)

Anh không có mang theo thẻ vào hội diễn tấu mà La Tinh Uyển đã đưa cho anh, quên mất, chắc là vứt trên bàn viết rồi.

Cho nên, có thể không đi được không?

Nam Cung Kinh Hiên đi tới cửa, ngẫm nghĩ một chút rồi dừng lại, lấy điện thoại di động ra gọi cho La Tinh Uyển.

“Kinh Hiên, thế nào?” Đang loay hoay sút đầu mẻ trán ở phía sau, La Tinh Uyển tranh thủ chút thời gian nghe điện thoại, nhẹ giọng hỏi.

“Thẻ em đưa cho anh quên mang theo, hôm nay không có biện pháp đi, em nghe một mình vui vẻ.”

“Không có..... Không có mang?” Trong lòng La Tinh Uyển một trời thất vọng, cắn cắn môi, tránh né tiếng động ồn ào xung quanh, đến trong góc nói điện thoại với anh: “Vậy anh đợi chút, bên này cực kỳ nghiêm ngặt không thể tùy tiện dẫn người vào, em đi mượn thẻ giúp anh là được.”

“Vậy cũng được sao?” Nam Cung Kinh Hiên nhận nhặt hỏi, biết một thẻ loại này mấy triệu một tấm thật sự là không có ai dễ dàng cho mượn như vậy: “Em không cần phiền phức, anh cảm thấy cũng không hứng thú lắm với Piano.”

“Anh đừng nói những lời như thế có được hay không? Em chuẩn bị toàn bộ hơn hai tháng, làm đủ loại tuyên truyền, chính là vì để có thể cùng anh nghe âm nhạc mà em thích nhất, Kinh Hiên, anh chờ một chút, em lập tức nghĩ biện pháp.” La Tinh Uyển cúp điện thoại.

Trên gương mặt tuấn tú trầm tĩnh của Nam Cung Kinh Hiên không lộ vẻ gì, cũng cúp điện thoại.

Chỉ có thể tạm thời chờ đợi.

Tầm mắt của anh từ từ quét nhìn trong đại sảnh, bỗng nhiên một bóng dáng nho nhỏ hấp dẫn ánh mắt anh, đứa bé trai có đôi mắt to đen bóng như kim cương kia, trong suốt sáng ngời, mặc trên người bộ lễ phục nhỏ lộ ra quý khí, thế nhưng cậu bé lại đội trên đầu một chiếc mũ lưỡi trai không tương xứng, che kín nửa bên mặt, chỉ thấy trước ngực đeo một tấm thẻ VIP trị giá ngàn vàng đang tỏa sáng lấp lánh.

Rất kỳ quái, ngũ quan của đứa bé kia quen thuộc mà thân thiết như là dấu ấn khắc ở trong lòng anh.

Nam Cung Kinh Hiên nhớ đây chính là đứa bé trai mà mình đã gặp phải ở sân bay ngày đó.

Mắt anh híp lại, chậm rãi đi tới.

“Một mình cháu ở trong này?” Nam Cung Kinh Hiên ngồi xổm người xuống chậm chậm nói, anh luôn luôn nói chuyện lạnh như băng, hôm nay thấy đứa nhỏ này lại không nhịn được để giọng mềm nhũn, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn cậu bé.

Tiểu Ảnh ngẩng ra, nâng mũ lưỡi trai lên mới nhìn thấy người, đây là chú làm rơi điện thoại di động ở sân bay ngày đó.

“Chào chú.” Tiểu Ảnh nghi ngờ trong lòng, vẫn lễ phép lên tiếng chào: “Cháu chỉ có một mình.”

“Ba mẹ cháu đâu?” Nam Cung Kinh Hiên hơi cau mày: “Sao bọn họ để một cháu ở chỗ này?” Đột nhiên anh cũng có chút phiền não, thằng bé nhỏ như vậy, người lui tới tới lui rất dễ dàng nhấn chìm thằng bé.

Tiểu Ảnh gạt mình một cái, trong lòng sinh ra một chút đề phòng.

Cậu bé lắc lắc đầu nói: “Mẹ có chuyện phải làm, mẹ biết cháu ở đây, chú không cần lo lắng.”

“Tại sao không nhắc ba cháu?” Nam Cung Kinh Hiên hỏi, không tự chủ được sửa sang lại cái áo sơ mi nhỏ có chút méo lệch giúp cậu bé: “Ông ấy bỏ mặc cháu hay sao?”

Tiểu Ảnh xoay mặt, né tránh anh đụng chạm: “Cháu có mẹ là đủ rồi, cần ba làm cái gì?”

“Cháu không có ba?” Nam Cung Kinh Hiên nhủ mảy.

“Cháu có!” Tiểu Ảnh kích động, mở mắt thật to: “Cháu có a, ai nói cháu không có, chú không biết gì về cháu chú nói như vậy để làm gì!”

Tên tiểu tử này, vừa nhắc tới chuyện này liền gào to, mắt trừng to tròn trịa, bùng bình tức tới mười phần.

Nam Cung Kinh Hiên lặng lẽ nhìn cậu bé, không nói lời nào, chỉ mím môi nhìn cậu bé.

Tiểu Ảnh bị nhìn đến khó chịu, mở miệng hỏi: “Chú, chú tới nghe diễn tấu sao? Không có thể chú không vào được nha!”

Nam Cung Kinh Hiên gật đầu: “Ừ, chú tới nghe diễn tấu, mà chú lại quên mang theo thẻ ra vào.”

“À? Là như thế.” Tiểu Ảnh nhìn nhìn anh, cảm thấy anh không giống như người có thể nói láo.

Hội diễn tấu sắp bắt đầu rồi, đại khái còn hơn mười phút nữa, tất cả mọi người đang ở tại đại sảnh đều hướng về phía bên trong đi tới, cười yếu ớt, cao nhả mà nói chuyện khéo léo.

Tiểu Ảnh nhíu mày ngẫm nghĩ một chút, hỏi: “Chú, chú cùng đi với bạn gái sao? Không phải là cô ấy chờ chú ở bên trong chứ?”

Ảnh mắt Nam Cung Kinh Hiền mềm mại đi rất nhiều, nghĩ nghĩ: “Ừ, phải.”

Tiểu Ảnh do dự một chút, giơ tay lấy tấm thẻ ra vào xuống nói: “Vậy chú lấy của cháu vào trước đi, cháu không nghe, khẳng định là bạn gái của chú chờ chú rất nóng ruột.”

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền dâng lên mấy phần kinh ngạc.

“Cháu biết giá trị của tấm thẻ này không? Cháu muốn cho chú?” Ảnh mắt thâm thúy của anh liếc nhìn gương mặt của đứa nhỏ này.

“Cháu giữ lại cũng vô dụng, nghe qua rất nhiều lần rồi, mẹ nói không nên so đo những thứ này, có đôi khi người khác càng cần hơn so với chúng ta thì giúp một chút, chú, chú cầm đi.” Tiểu Ảnh nhét tấm thẻ vào trong tay anh.

Nam Cung Kinh Hiền vẫn lẳng lẳng nhìn chăm chăm cậu bé như cũ, hỏi lại lần nữa: “Cháu tên là gì?”

“Chú gọi cháu là Tiểu Ảnh được rồi, hội diễn tấu sắp bắt đầu, chú đi vào nhanh lên.” Tiểu Ảnh thúc giục anh.

Nam Cung Kinh Hiền đứng dậy, trầm giọng nói: “Gửi lời chào đến mẹ cháu thay chú, cháu rất hiểu chuyện.”

“Dạ, được, chào tạm biệt chú!” Tiểu Ảnh ngồi trên ghế, lắc lắc hai chân, thoải mái mà vẫy vẫy tay với anh.

Sau cùng Nam Cung Kinh Hiền nhìn cậu bé thêm mấy lần rồi cảm lấy tấm thẻ sai bước đi vào trong, chậm rãi nắm chặt tấm thẻ kim loại lạnh như băng trong lòng bàn tay, bởi vì anh biết rõ, những tấm thẻ này khi phát ra đều rất hạn chế, bên trong từng cái có lưu tin tức cận kề của mỗi người.

Anh muốn hiểu thêm về đứa bé này.

Anh càng muốn biết vì sao mỗi một lần đứa bé này xuất hiện đều mang đến cho anh những rung động không nhỏ.

Trong nháy mắt đi vào trong, dưới ánh đèn, khuôn mặt của La Tinh Uyển lộ ra vẻ lo lắng rất rõ ràng, liếc thấy Nam Cung Kinh Hiền xuất hiện ở cửa, cô mừng rỡ chạy tới.

“Quản gia đưa tới sao? Thật tốt quá!” La Tinh Uyển đi qua nắm tay anh: “Chỗ ngồi của chúng ta ở trước mặt, tới đây, em dẫn anh đi. ”

Nam Cung Kinh Hiền mặc cho cô lôi kéo đi tới trước, đi ngang qua khán phòng, nghe được rất nhiều phụ nữ tán thưởng, người đàn ông này thật sự rất đẹp trai! Sống mũi anh tuấn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, nhất là đôi mắt thâm thúy như đầm nước sâu, liếc mắt nhìn cũng khiến người ta say mê, cả người anh tỏa mát ra hơi thở lạnh lùng lại làm cho người khác không dám đến gần.

Thời gian bắt đầu hội diễn tấu còn có ba phút, Nam Cung Kinh Hiền kêu đến một người.

“Nam Cung thiếu gia, có gì dặn dò sao?” Người bồi bàn thấp giọng hỏi.

“Đi tra giúp tôi đứa bé này có thân phận gì, tôi muốn tài liệu cận kề, bên trong này có.” Nam Cung Kinh Hiền đưa cái thẻ cho người bồi bàn, nhẹ giọng nói khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Dụ Thiên Tuyệt, Em Trở Về Rồi Sao

“Dạ, Nam Cung thiếu gia.” Người bồi bàn gật đầu rồi đi.

Hội diễn tấu chính thức bắt đầu, ở chính giữa vũ đài là bóng dáng một người đàn ông cao to, vàng trăn như ẩn hiện vẻ cô đơn và lạnh nhạt, ưu nhã tự nhiên, trong lúc đọc lời chào mừng thì dẫn đến thính giả kinh hô một trận, anh thanh nhả cười, trước sau như một.

Đây cũng là lần đầu tiên xem Bùi Vũ Triết trình diễn, Nam Cung Kinh Hiền chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua rồi không chú ý nữa.

Ngón tay thon đặt trên Piano, trong bầu không khí an tĩnh đột nhiên vang lên một chuỗi tiếng nhạc như nước chảy, tựa như sương khói phiêu tán, du dương quyến rũ, trong sự yên lặng dễ chịu, tản ra – Làm cho ý thức cũng quẩn quanh.

Quả nhiên, đúng là không giống nghe diễn tấu trong phòng thu âm, Nam Cung Kinh Hiên nhẹ giọng cảm thán.

Không lâu sau, người bồi bàn trở lại, thấp giọng nói: “Nam Cung thiếu gia, tư liệu anh cần đã gửi tới điện thoại di động của anh.”

Nam Cung Kinh Hiên gật đầu, sau khi người bồi bàn rời đi anh lấy điện thoại di động ra xem.

“Ồ đây phải giữ im lặng, điện thoại di động nên để chế độ rung đi.” Ở trong khuỷu tay anh La Tinh Uyển ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói, hơi nóng nhu hòa phả lên cằm anh, mặc dù biết anh làm việc luôn cẩn thận nhưng vẫn không nhịn được nhắc nhở một chút: “Đề em giúp anh. Đây là cái gì?”

Ánh mắt trong suốt của cô nhìn tư liệu trên điện thoại di động của anh.

‘Dụ Thiên Ảnh, năm tuổi, người Mỹ gốc Hoa, thân thuộc của nghệ sĩ dương cầm nổi danh Bùi Vũ Triết, địa chỉ : Los Angeles.....’

Đứa bé trai trong tấm hình linh động hoạt bát, đôi mắt đen bóng sáng ngời thông minh.

Trái tim của Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên nhói đau một cái, anh khép điện thoại di động lại nắm chặt ở trong lòng bàn tay, tựa vào chỗ ngồi, tâm tư đột nhiên bồn chồn.

La Tinh Uyển cũng nheo mắt nhìn anh, duỗi cánh tay qua ôm hông anh, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Bùi Vũ Triết có con sao?” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng hỏi.

La Tinh uyển ngẩn ra, lắc đầu: “Không có, anh ấy chưa có con, anh cũng biết anh ấy mắc chứng uất ức nhiều năm, do đó sự nghiệp cũng trì hoãn mấy năm, mới làm việc lại gần hai năm nay, sao thế? Sao bỗng nhiên anh hỏi chuyện này?”

Nếu không có con, vậy thì Dụ Thiên Ảnh này có quan hệ gì với anh ta?

Nam Cung Kinh Hiên ngồi im, nhưng bàn tay cầm điện thoại di động chặt đến sắp bẻ nát, xương ngón tay hơi trắng bệch, mu bàn tay cũng nổi gân xanh.

Đúng, anh phải thừa nhận, tên tuổi đứa nhỏ này khiến cho anh không thể ức chế mà nhớ tới người phụ nữ kia. Người phụ nữ đã bị anh tổn thương đến thương tích đầy mình.

Anh nhớ rõ ánh mắt trong suốt mà quật cường của cô, nhớ giọng nói của cô. Động tác của cô, một cái nhăn mày mỗi một nụ cười của cô.

Năm năm trước, trong phòng giải phẫu lạnh lẽo, Dụ Thiên Tuyết cầm kim phẫu thuật dí vào cổ của mình, nói với anh: “Anh đừng ép tôi, Nam Cung Kinh Hiên, hôm nay anh dám đụng đến bé con của tôi! Tôi sẽ chết cho anh xem!”

Cô ấy đã chết rồi sao? Hay là bỏ đi? Mất tích?

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên dần trở nên tái nhợt, nhớ đến ngày đó, trong đôi mắt thâm thúy chỉ còn lại nỗi đau mãnh liệt.

Anh còn nhớ rõ tiếng thét thảm thiết kia, anh cho là tất cả đều đã kết thúc, nhưng đến lúc Dạ Hi từ phòng giải phẫu ra ngoài, lại thấy hai mẹ con bình yên vô sự, đứa nhỏ nằm trong hộp giữ nhiệt, ngoại trừ sinh non ra, tất cả dấu hiệu đều rất bình thường.

Sắc mặt Nam Cung Dạ Hi suy yếu, lại giễu cợt nhìn anh: “Em chính là cố ý lừa gạt anh, vậy thì thế nào? Không lừa anh thì làm sao anh có thể thay em dạy dỗ con đàn bà dê tiện đó! Anh trai, anh không được quên, là cô ta đẩy em đến chiếc xe, là cô ta muốn em chết, nếu như vận số của em không tốt, em và con của em đã sớm chết hết rồi!”

Ngay lập tức, Nam Cung Kinh Hiên nổi gân xanh, lạnh giọng hỏi: “Chiếc xe kia là như thế nào? Nam Cung Dạ Hi, mày không sợ tao truy xét thì tốt nhất chính miệng nói cho tao biết!”

Sắc mặt Nam Cung Dạ Hi trắng bệch, không chịu nói, Nam Cung Kinh Hiên tức giận đến muốn đánh cô ta lại bị hộ vệ sau lưng ngăn cản, lạnh nhạt nói: “Thiếu gia, tiên sinh đã dặn dò không được để cho tiểu thư bị một chút tổn thương nào, chuyện vừa rồi là chúng tôi không làm tròn bổn phận, xin đừng làm khó chúng tôi, chiếc xe kia. Là tiểu thư an bài, chẳng qua là tiểu thư cũng đã chịu khổ, thiếu gia cũng đừng trách cứ tiểu thư nữa.”

Nói cách khác, chiếc xe kia, vốn là chuẩn bị đựng chết Dụ Thiên Tuyết.

Nam Cung Kinh Hiên nhớ rõ rằng một khắc kia, trong đầu anh có cảm giác ảm ảm như long trời lở đất, anh ngơ ngác suy tư hai giây, chạy như điên về phía phòng phẫu thuật phá vỡ cửa, lại chỉ thấy mấy mớ trần đầy máu tươi, còn có y tá mang gang tay plastic đang xử lý bàn mổ.

“..... Cô ấy đâu? Đứa bé đâu?” Nam Cung Kinh Hiên té xuống vào bàn mổ, đôi mắt đỏ hồng, nghiêng răng hỏi.

Y tá bị bộ dáng của anh dọa sợ, khiếp đảm nói: “Vị tiểu thư kia đi rồi, vừa làm xong là cô ấy đi liền, còn đứa bé. Cũng chưa phải là đứa bé, mới hơn một tháng căn bản là chưa thành hình, anh nhìn thử chỗ đó đi.”

Theo ngón tay của y tá, anh chỉ thấy plastic trong thùng, một ít máu tươi đỏ thắm cũng không phân biệt được hình dạng gì cả.

Đó là tự tay anh hủy diệt, chính sinh mạng con trai của anh.

Nam Cung Kinh Hiên chợt mở mắt ra, trong đôi mắt thâm thúy đầy tơ máu li ti, một trận võ tay vang dội, một bản nhạc đã kết thúc.

“Hậu trường ở đâu?” Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nắm chặt tay, khàn giọng hỏi.

Anh nhất định phải đi tìm đứa bé kia, phải hỏi mẹ nó rốt cuộc là ai, trên thế giới này không có chuyện trùng hợp như vậy, anh nên biết điều này từ lâu!

La Tinh Uyển ngăn ra: “Anh muốn đi vào hậu trường bây giờ sao? Nhưng diễn tấu còn chưa kết thúc, anh đừng gấp gáp, có chuyện gì đợi lát nữa kết thúc em đi làm cùng với anh, có được hay không?”

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn hội trường an tĩnh, cổ nén ham muốn xông tới lên tiếng hỏi cho rõ, khó khăn gật đầu một cái.

Tâm tư La Tinh Uyển cũng thấp thòm, tựa sát vào người anh lần nữa.

Hội diễn tấu kết thúc trong bầu không khí quý dị, đi ngược chiều giữa dòng người, bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên cao lớn rần rờ vẫn đi tới, La Tinh Uyển nhếch nhác đi theo anh ở phía sau, kêu to: “Kinh Hiên, anh đừng đi nhanh như thế, sau khi hội diễn tấu kết thúc còn có liên quan ở khách sạn, Bùi Vũ Triết có thể sẽ ở đó, anh đừng đi nhanh như vậy!”

Nam Cung Kinh Hiên không để ý đến cô, chỉ đẩy nhân viên làm nhiệm vụ chặn cửa ra, hướng về phía hậu trường đi tới.

“Aiz, tiền sinh, anh là....” Nhân viên làm việc trong hậu trường nhìn anh, vẻ mặt ngạc nhiên sừng sốt.

“Anh ấy là chồng sắp cưới của tôi, chỉ muốn qua đây nhìn một chút, mọi người đừng phiền lòng!” La Tinh Uyển thờ hồng học đi theo kịp, duy trì dáng vẻ ưu nhã của tiểu thư khuê các, nhẹ giọng nói.

“Bùi Vũ Triết đâu?” Nam Cung Kinh Hiên nhìn thoáng qua bộ trang phục trình diễn máng trên mắc áo, lạnh giọng hỏi.

“Vừa kết thúc thì Bùi tiên sinh đã đi, ngay cả phòng vấn của truyền thông cũng không tiếp nhận, đúng rồi chị Tinh Uyển, liên hoan anh ấy cũng không tới, nói cảm ơn ý tốt của chị, nhưng anh ấy có người nhà đợi ở đằng sau....”

“Người nhà nào?!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng cắt đứt lời nói của người nhân viên.

“Kinh Hiên!” La Tinh Uyển nhẹ giọng kêu lên, tiến đến vòng lấy cánh tay của anh để anh đừng nóng nảy.

Người nhân viên sợ tới mức có phần rụt rè, không biết dạng đàn ông tuấn lãng như thiên thần thế này sao có thể có lạnh lùng có lực uy hiếp đến thế, cả người tan nát ra sự mỉa mai hoặc không bình thường, chị Tinh Uyển nhìn đàn ông thật đúng là vô cùng tình mắt.

“Bùi tiên sinh không có nói người nhà của anh ấy là ai, nhưng anh ấy đi ra ngoài từ cửa hông.”

Nam Cung Kinh Hiên nghe xong, tách tay của La Tinh Uyển đang vòng lấy cánh tay mình đẩy ra, nhìn cô chăm chăm nói: “Anh có việc phải xử lý, em ở trong này đừng đi đâu, anh tìm tài xế đưa em về, không cần chờ anh.”

Nói xong, bóng dáng cao ngất liền rời đi.

“Kinh Hiên!” La Tinh Uyển vội vàng đuổi theo anh: “Anh gấp phải chuyện gì, em có thể giúp anh không?”

“Em không giúp được anh!” Anh lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đẩy cửa hông ra đuổi theo.

La Tinh Uyển ở phía sau còn gọi mấy tiếng nữa nhưng không có bất kỳ câu đáp lời nào.

Ánh nắng ảm áp, phía sau khách sạn là một con đường lớn xe qua lại không dứt, Nam Cung Kinh Hiên mặc tây trang màu đen dưới ánh mặt trời tản ra vẻ lạnh lùng, quần tây phẳng phiu vượt qua một dãy xe đang đỗ, mắt nheo lại nhìn xung quanh.

Không có.

Không có gì hết.

Nhưng đột nhiên, anh bị một hình ảnh ở đối diện phía bên kia đường hấp dẫn.

Bùi Vũ Triết mặc áo khoác ngoài màu trắng mở cửa xe, cười yếu ớt, ôm một đứa bé trai đội mũ lưỡi trai nâng lên cao khỏi đỉnh đầu, rồi hạ xuống vui đùa với cậu bé, tiếng cười từng trận từng trận, mà đứng ở bên cạnh anh là một bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp động lòng người, áo khoác màu vàng nhạt làm thân hình mảnh khảnh yếu đuối của cô càng thêm nổi bật, đôi mắt trong suốt sáng lấp lánh, lông mi thật dài chớp chớp như cánh bướm, mái tóc xõa tán loạn trên bờ vai, cũng vẫn y như năm đó.

Dụ Thiên Tuyết.

Trong nháy mắt kia, Nam Cung Kinh Hiền cho rằng mình đã nhìn lầm người.

Anh run rẩy muốn đi tới, lại bị một tiếng kèn trước mặt làm giật mình, mấy chiếc xe qua lại nhanh như gió lướt qua thân thể của anh, Nam Cung Kinh Hiền bị bức phải lui về ven đường, ngược mắt lên nhìn, thấy Bùi Vũ Triết đặt cậu bé kia vào trong xe, lúc này mới ôm eo của Dụ Thiên Tuyết kéo qua, cúi đầu in một nụ hôn lên môi cô.

Cô không tránh, nhưng lúc anh hôn xong cô cau mày nói gì đó với anh, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy sự quật cường.

Bùi Vũ Triết thản nhiên cười, cho dù là cô trưng ra bộ dáng gì cũng đều đẹp.

Cái loại quật cường quen thuộc đó, cả đời của Nam Cung Kinh Hiền không bao giờ quên được.

Dụ Thiên Tuyết..... Em trở về rồi sao?

Cũng không thèm quan tâm dòng xe qua lại như nước chảy nữa, Nam Cung Kinh Hiền sai bước trực tiếp băng qua, mấy chiếc xe đang chạy như bay trên đường bị dọa sợ tới mức bấm kèn loạn xạ, bất thành lĩnh có một chiếc xe thắng lại, nhưng có điều thắng không kịp nên lướt sát qua thân thể của anh, bởi vì Nam Cung Kinh Hiền vịn lấy lan can phân tuyến đường phóng qua, cùng chiếc xe đó gần trong gang tấc.

Trong đôi mắt thâm thúy của anh cuộn cuộn sóng lớn, cái gì cũng không thèm để ý, chỉ muốn giữ người phụ nữ kia lại hỏi xem mấy năm nay rốt cuộc là cô đã đi đâu, rốt cuộc là đã đi tới nơi nào! Còn nữa, đứa bé kia, rốt cuộc là ai? !

“Vù ----- !” Một chiếc mạnh mẽ lao thẳng tới.

Ánh nắng mặt trời nướng mặt đất nóng ran, trên trán Nam Cung Kinh Hiền đã ướt đầm mồ hôi, chỉ kịp liếc mắt nhìn chiếc xe kia, bước chân đã không ngừng lại được, chiếc xe cũng nhanh chóng phản ứng lách ra, nhưng vẫn không thể kịp thời tránh anh, đành cố hết sức lách sát qua thân thể anh, kính xe đập mạnh vào trên cánh tay phải của anh! !

“Phịch!” Bị va chạm mạnh từ bên hông, Nam Cung Kinh Hiền nghiêng người lộn qua té trên mặt đường, hàng mày tuấn mỹ nhíu lại, đau nhức làm cho cả người anh đầm đìa mồ hôi, sắc mặt cũng trắng bệch.

Mà giờ khắc này, Dụ Thiên Tuyết đã ngồi vào trong xe lại bị động tình lớn bên ngoài thu hút, đôi mắt trong veo nhìn sang hướng bên này.

Ở bên cạnh lại vang lên giọng nói thanh thúy của Tiểu Ảnh, xe cũng đang chậm rãi khởi động.

Dụ Thiên Tuyết không nghe rõ Tiểu Ảnh nói gì, chẳng qua là sắc mặt tái nhợt khi nhìn thấy người bị xe đụng té trên mặt đất, chính là người đàn ông kia --- Mặt mày anh tuấn của anh quá mức quen thuộc, ở trong đoạn trí nhớ thống khổ nhất của cô, sự ngoan độc hung ác trong đôi mắt cùng quyết định tàn nhẫn kia, đã cho cô ấn tượng khắc cốt ghi tâm nhất!

Trong cơn đau nhức, Nam Cung Kinh Hiền mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Dụ Thiên Tuyết ở trong chiếc xe kia quay đầu lại, khuôn mặt thanh thấu của cô có hơi tái nhợt, nhưng chỉ nhìn anh một cái rồi lạnh lùng di chuyển ánh mắt như người không quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Mẹ Sợ Con Bị Người Ta Lừa Bán

Thời gian dường như bất động, quá khứ như dòng nước chảy xuôi, dọc đường Dụ Thiên Tuyết cũng có chút không tập trung.

Đến nơi, Tiểu Ảnh kéo kéo tay cô nói: “Mẹ, chúng ta đến rồi!”

Lúc này Dụ Tuyết mới hồi hồn, kinh ngạc nhìn Tiểu Ảnh, dắt tay cậu bé cùng xuống xe, Bùi Vũ Triết dặn dò tài xế ít lời rồi để anh ta lái xe đi, bóng dáng cao to mạnh mẽ đi tới mở cửa công, ở phía sau Dụ Thiên Tuyết ngồi chồm hồm xuống, đột nhiên cô giờ hai cánh tay ôm lấy Tiểu Ảnh, vòng ôm có hơi chặt, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra mấy phần lo lắng.

“Ừm. Mẹ, mẹ làm sao à nha? ” Tiểu Ảnh mở to hai mắt nhìn Dụ Thiên Tuyết.

Hai cánh tay mảnh khảnh ôm chặt con trai trong ngực, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi chăm chú nhìn Tiểu Ảnh nói: “Tiểu Ảnh, mẹ phải giữ con thật kỹ. ”

“À?” Tiểu Ảnh có chút ngoài ý muốn, giờ bàn tay nhỏ bé sờ sờ trán Dụ Thiên Tuyết nói: “Mẹ sợ con gặp phải bọn buôn người sao? Mẹ lo lắng con sẽ lừa bán bọn buôn người hả?”

Dụ Thiên Tuyết cảm thụ được nhiệt độ từ bàn tay nhỏ bé, cô nhắm mắt lại, nở nụ cười.

“Tiểu Ảnh, con nhớ kỹ, bất kể là ai chạy tới nói là ba con, con cũng không được tin, người nọ có lẽ là tên bại hoại ma quỷ bệnh thần kinh, tóm lại không phải người tốt, biết không?” Sau khi cười xong, Dụ Thiên Tuyết vẫn còn có chút hoảng hốt, hơi căng thẳng khăn trương nói.

Tiểu Ảnh cũng có chút mờ mịt, nhưng vì để cho Dụ Thiên Tuyết không lo lắng, vẫn gật gật đầu.

Bại hoại ma quỷ bệnh thần kinh ----- Đây là đánh giá của mẹ đối với ba sao?

Oh, my god, đây là sự thật?

Bùi Vũ Triết ở trước mặt cũng nghe được lời cô, trên gương mặt tuần tú thoáng vui vẻ, mở cửa để bọn họ đi vào, nhưng ngay khi Tiểu Ảnh đi vào trong thì ở phía sau chậm rãi ôm eo của Dụ Thiên Tuyết, cùng cô đi vào nhà.

“Thiên Tuyết, em làm sao vậy?”

“.....” Trái tim của Dụ Thiên Tuyết đập lỡ một nhịp: “Cái gì?”

“Vì sao em lại nói những lời vừa rồi với Tiểu Ảnh?” Bùi Vũ Triết vuốt vuốt tóc cô, có chút bận tâm: “Ngày thường em đâu có nói những lời như vậy, có phải gặp chuyện gì hay không? Em nhìn thấy ba của Tiểu Ảnh rồi hả?”

Dụ Thiên Tuyết căng thẳng trong lòng, quay đầu lại nói: “Không có, chỉ là năm năm trước tôi đã từng sống ở nơi đây, có ít người tôi rất không muốn gặp, cũng không muốn để cho bọn họ biết Tiểu Ảnh tồn tại.”

“A..... Em có thù nhà?” Bùi Vũ Triết cười hỏi.

Trên khuôn mặt thanh thấu của Dụ Thiên Tuyết để lộ ra vẻ mơ màng hồi tưởng, nhớ tới sắc mặt của người một nhà Nam Cung và La Tĩnh Uyên năm đó, nhất là gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên vô số lần phóng đại trong giấc mơ của cô, nở nụ cười thâm cô lắc đầu: “Xem là như thế đi, tóm lại là không muốn gặp, cũng chưa hẳn là không thể gặp, tránh không khỏi thì tôi cũng không có biện pháp nào, chẳng qua là không còn sợ như hồi đó.”

Cô cời áo khoác, để lộ ra lễ phục tinh xảo bên trong phơi bày bờ vai trần trắng nõn.

Bùi Vũ Triết dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, đôi mắt chột lóe sáng.

“Y phục rất đẹp, đáng lẽ anh tính dẫn em cùng nhau tham gia tiệc liên hoan, nhưng em không muốn đi, anh chỉ đành theo em về, bây giờ ngắm lại vẫn còn rất mong đợi em ăn mặc xinh đẹp như thế này đứng cùng một chỗ với anh.” Bùi Vũ Triết không nhịn được đi tới quan sát cô, tay vén mấy sợi tóc trên mặt cô: “Lần này thật là đáng tiếc, lần sau.....”

Dụ Thiên Tuyết có phản kinh ngạc, trên mặt lộ vẻ xin lỗi: “Không phải anh nói là anh không thoải mái cho nên mới cùng về với tôi sao? Bùi Vũ Triết, tôi thật sự cho là anh thấy khó chịu, anh cũng không có nói là vì tôi không muốn đi mà anh bỏ qua, anh.....”

“Được rồi.” Bùi Vũ Triết cười ngắt lời cô: “Anh chỉ tùy tiện nói thế thôi, em không nên tưởng thật.”

“Anh đừng tùy tiện như thế.” Khuôn mặt thanh thấu nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết có vẻ nghiêm túc: “Đây là hội diễn tấu đầu tiên anh trở về nước, anh vốn nên cùng bên tài trợ liên hệ nhiều hơn, như vậy mới có lợi với sự phát triển của anh.”

“Em nói La Tĩnh Uyên sao?” Về mặt Bùi Vũ Triết lạnh nhạt: “Mấy ngày nữa anh sẽ dành thời gian thăm hỏi cô ấy là được.”

Vừa nghe đến cái tên kia, Dụ Thiên Tuyết cơ hồ có chút hít thở không thông.

“Anh..... Anh nói nhà tài trợ lần này là La Tĩnh Uyên?” Cô hơi nghẹn giọng, khó khăn hỏi.

“Ừ, thế nào?” Bùi Vũ Triết phát hiện cô có gì đó không đúng.

Dụ Thiên Tuyết sợ run một hồi mới đón nhận sự thật này, không nhịn được lắc đầu ----- Thành phố Z quả nhiên quá nhỏ, nhà Nam Cung và nhà họ La là danh môn vọng tộc hiếm thấy, đương nhiên là có thực lực tiếp nhận tài trợ những việc như thế này, cô lại có thể không suy tính đến.

“Không có gì.” Dụ Thiên Tuyết đi qua treo áo khoác, suy nghĩ một chút rồi nghiêng mặt qua đối diện với Bùi Vũ Triết nói: “Anh có thể cho tôi mượn mấy người hộ vệ được không? Không cần bảo vệ theo bên người, là mấy người mà chỉ cần tôi gọi điện thoại là có thể đến ngay..... Là được rồi.”

Bùi Vũ Triết có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn chậm rãi gật đầu, đi tới nhìn cô, thoáng nở nụ cười.

“Thiên Tuyết, thật ra thì em có thể trực tiếp hỏi ‘Bùi Vũ Triết, anh có thể giúp em bất cứ lúc nào hay không’, chỉ một câu này là được, câu trả lời của anh tuyệt đối là nhất định.” Gương mặt tuần lãng của anh từ từ cúi xuống, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra sự dịu dàng: “Có điều là anh rất tò mò, rốt cuộc là trước kia em đã trêu chọc những người nào mà bây giờ cần vận dụng đến hộ vệ.”

Dụ Thiên Tuyết thoáng ngẫm nghĩ, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng: “Ác ma, so với ác ma còn xấu xa hơn, hộ vệ không phải bảo vệ tôi, là dành cho Tiểu Ảnh, tôi không sợ bọn họ.”

Bùi Vũ Triết càng kinh ngạc hơn nữa, nhưng không hỏi thêm gì, chỉ nhìn cô bạn bị, trong đầu chậm rãi suy đoán.

“Mẹ, mẹ muốn để dành cho con cái gì à!” Tiểu Ảnh vừa định chạy tới phòng vệ sinh đi tiểu, đi được một nửa thì dừng lại tò mò hỏi.

Dụ Thiên Tuyết nhìn Tiểu Ảnh, trong lòng dâng lên chua xót, đi qua ôm lấy cậu bé, áp mặt mình vào mặt con trai nói: “Tiểu Ảnh không nên tùy tiện tin tưởng người khác, mẹ sợ người ta thấy con thông minh lanh lợi thế này liền bắt cóc con, con có thể thông cảm cho tâm tình của mẹ không?”

Tiểu Ảnh bị cô ghì chặt đến thở không nổi, gương mặt nhỏ bé tuấn tú kìm nén đến đỏ bừng.

Thử tránh thoát cánh tay mãnh mãnh mềm mại nhưng không được, Tiểu Ảnh nhìn trời nói: “Con biết rồi, tất cả người không có ý tốt đến gần Tiểu Ảnh đều là bại hoại ác ma bệnh thần kinh, mẹ, con không phải ngu ngốc nha.”

“Con nhớ kỹ, nếu ai bắt cóc con, mẹ sẽ liều mạng với người đó.” Trên gương mặt của Dụ Thiên Tuyết lộ vẻ nghiêm túc, chuyên chú nhìn chằm chằm bảo vệ vàng ngọc của mình.

“Dạ, mẹ, con có thể đi tiểu chưa? Con sắp tè ra quần rồi....”

Rốt cuộc Dụ Thiên Tuyết buông cậu bé ra, nhìn cậu bé tỉnh quái đống cửa nhà vệ sinh lại, lo lắng trong lòng cũng không vui đi.

Tiểu Ảnh đóng cửa lại, tự mình ngồi lên bồn cầu, lắc lắc chân ngẫm nghĩ gì đó.

Cuối cùng cậu bé nghĩ ra một quyết định, kéo khăn giấy qua, đặt lên nắp bồn xả rồi cầm bút vẽ lên mặt giấy sần sùi, lệch qua uốn éo lại một bản đồ tuyến đường xuất hiện trước mặt cậu bé, cậu bé ghi chú lên trên bản đồ, trong đôi mắt thông tuệ lộ ra sự giao hoạt.

Mẹ, lần này con có thể thay mẹ lừa bán người khác nha!

Trong bệnh viện, La Tinh Uyển tìm từng căn từng căn phòng bệnh, cuối cùng ở phòng bệnh cuối thấy được bóng dáng của Nam Cung Kinh Hiên.

“Kinh Hiên!” Cô hoa mắt choáng váng, bỏ lại túi xách, chạy tới nhìn anh.

“Như thế nào? Anh ấy sao rồi?” La Tinh Uyển túm cánh tay bác sĩ kéo qua một bên, trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lộ vẻ vô cùng lo lắng, mồ hôi lỉ ti chứng tỏ tâm tình giờ phút này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Mẹ Sợ Con Bị Người Ta Lừa Bán (Tt)

Bác sĩ đeo khẩu trang, bởi vì bị cô kéo mà tay cầm bút vẽ một đường thật dài trên bệnh án.

“Cánh tay phải của bệnh nhân bị gãy xương, não chấn động nhẹ, không có gì đáng ngại.” Tính tình bác sĩ rất tốt, nói xong lật qua trang khác tiếp tục ghi chép, viết xong vỗ nhẹ nhẹ lên vai của La Tinh Uyển một cái: “Chẳng qua chỉ là bị kính xe đụng vào, nhẹ, đừng lo lắng.”

Hàng mi dài của La Tinh Uyển rủ xuống, gật đầu: “Làm phiền ông, bác sĩ.”

“Kinh Hiên, anh cảm thấy như thế nào? Làm sao lại không cẩn thận bị xe đụng? Lúc em nghe được cũng bị hù sợ chết, sao anh không cẩn thận như vậy....” La Tinh Uyển đi qua nói với anh, đôi mắt đẹp đã sắp trào nước mắt.

“Anh không có gì.” Nam Cung Kinh Hiên cố sức đứng dậy, gương mặt tuấn tú tái nhợt, thấy cô rơi lệ thì ngăn ra, giơ tay trái phủ lên má của cô: “Chỉ là gãy xương, đừng khóc.”

La Tinh Uyển khó được anh đôi đôi dịu dàng thế này, cảm thụ nhiệt độ bàn tay của anh, rơi lệ càng nhiều thêm.

“Rốt cuộc là anh tìm Bùi Vũ Triết có chuyện gì, anh nói với em là được, em có thể liên lạc với anh ấy để các người gặp mặt, sao anh lại kích động một mình đuổi theo anh ấy như thế?” La Tinh Uyển không nhịn được oán trách, hàng mày thanh tú hơi nhíu lại.

“Không có gì.” Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt nói, nhớ đến ánh nhìn kia của Dụ Thiên Tuyết, còn có bài học năm năm về trước, theo bản năng, anh không muốn để cho bất luận kẻ nào biết sự hiện hữu của cô, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua một tia sáng: “Vợ của một đối tác rất sùng bái anh ta, nên anh muốn giới thiệu.”

“Chuyện nhỏ như vậy anh nói một câu là được, em sẽ hết sức đi làm giúp anh, anh làm sao vậy.....”

“Đã xảy ra rồi, đừng nói ahhh.....” Nam Cung Kinh Hiên muốn cô nói ít một chút, giờ tay vuốt ve môi của cô, cố gắng để ánh mắt của mình dịu dàng một chút, sau đó vỗ vỗ đầu cô: “Lần sau anh sẽ cẩn thận.”

La Tinh Uyển biết tính cách của anh, cắn cắn môi, nhin xuống nước mắt cũng không nói gì nữa.

Cô vẫn canh giữ ở trước giường bệnh đến tối, thậm chí đến bữa tối còn muốn dứt anh ăn cơm, Nam Cung Kinh Hiên rất không thích ứng, mặc dù là tay phải bị gãy xương, anh vẫn không thể chịu được những hành động thân mật mập mờ của một người phụ nữ.

“Được rồi, anh còn có tay trái, em đi ra ngoài ăn đi, không cần ở đây ăn cơm dinh dưỡng.” Nam Cung Kinh Hiên nhú mày, gương mặt tuần tú né tránh tay của cô, lạnh lùng nói.

“Kinh Hiên, chừng nào thì anh mới coi em như vợ của anh, để em có thể chăm sóc anh thật tốt?” La Tinh Uyển bỗng chốc hoảng hốt, có chút buồn bã nhẹ giọng nói.

Hoàng hôn chập chờn, một cô gái mỹ lệ dịu dàng như nước êm ái nói, bất luận kẻ nào cũng sẽ bị rung động.

Ánh mắt thanh lãnh của Nam Cung Kinh Hiên đang nhìn bên ngoài cửa sổ di chuyển tới trên người cô, theo bản năng buột miệng nói: “Vợ của anh không phải để chăm sóc anh, là để được anh yêu, không cần phải làm cái gì hết chỉ ở nhà cũng không sao, miễn là anh thích.”

Sau khi buột miệng nói ra, anh mới cảm thấy lời mình nói có bao nhiêu xúc động, nhưng đã không kịp thu hồi.

La Tinh Uyển giật mình, suy xét lời anh nói, cũng bắt đầu đỏ mặt, cô thật không ngờ ý nghĩ trong lòng Nam Cung Kinh Hiên là như thế này, ý tứ của anh có phải..... Để cho anh yêu cô là được rồi, cô không cần làm những việc cực khổ, là như vậy phải không?

Nam Cung Kinh Hiên mím chặt đôi môi kêu gọi, không nói một lời, cũng không giải thích đoạn thoại vừa rồi không phải là nói cho cô nghe.

“Dạ, em đi ăn cơm, khi em trở lại anh nhất định phải ăn hết những món này, em biết anh có thể, một dự án hợp tác anh có khả năng kiếm được mấy chục triệu trong vòng nửa tháng, dùng tay trái ăn cơm cũng không làm khó được anh.” La Tinh Uyển cười duyên, giúp anh thu dọn một tý, lúc này mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn thức ăn trước mặt, giờ tay bấm gọi điện thoại.

“Đi vào nói chuyện.”

Vừa nói xong thì có một người đàn ông mặc tây trang màu xám tro từ bên ngoài đi vào, vừa mới đi tới trước mặt Nam Cung Kinh Hiên đã nghe anh hỏi: “Tra được chưa?”

Người đàn ông mặc tây trang màu xám tro gạt đầu, mở văn kiện trong tay ra đưa cho anh: “Đây là tất cả tư liệu thu được, toàn bộ đều ở trong này, mấy năm nay Bùi Vũ Triết mai danh ẩn tích vẫn luôn không có tin tức, giới truyền thông cho rằng anh ta xuống dốc nên tìm được những tấm hình kia cũng mất không ít công sức.”

“Tôi không quan tâm mấy năm nay anh ta sống ra sao, tôi chỉ muốn biết Dụ Thiên Tuyết có quan hệ thế nào với anh ta, còn nữa.... Đứa bé kia là ai?” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói, chẳng qua là khi nói đến tên Dụ Thiên Tuyết, gương mặt tuần tú có phần thâm tình hoảng hốt.

Người đàn ông mặc tây trang màu xám tro thoáng trầm mặc, cầm văn kiện lật ra phía sau: “Những cái đó ở chỗ này.”

Đó là mấy tấm hình lớn nhỏ không đều nhau.

Về cơ bản không chụp được ngay mặt, có mấy tấm cũng không tính là chụp hình chỉ như lấy phong cảnh làm nền, trên đó Bùi Vũ Triết đều mặc quần áo thoải mái, sắc mặt tái nhợt có vẻ bệnh hoạn, mà bên cạnh anh chính là cô gái xinh đẹp động lòng kia, cho dù chụp không được ngay mặt, nhưng Nam Cung Kinh Hiên biết đó nhất định là Dụ Thiên Tuyết.

Thân hình cô mảnh khảnh, xương bướm xinh đẹp, kể cả cái vết nhỏ màu nâu phía bên bả vai phải ở sau cổ.

Ở những đêm nước sữa hòa hợp xưa kia, anh so với ai khác cũng vô cùng rõ ràng.

Những ngón tay thon dài từ từ nắm chặt, Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại nhìn chằm chằm tấm hình cô diu dờ Bùi Vũ Triết, khí lạnh từ đáy lòng chậm rãi sinh ra quanh quần cả người anh.

“Căn cứ vào thông tin, ít nhất bốn năm trước vị Dụ tiểu thư này đã ở chung một chỗ cùng với Bùi Vũ Triết, đứa bé kia xác định là con của cô ấy, chỉ là không có ghi chép nào nói cô ấy và Bùi Vũ Triết có kết hôn, nhưng 80% khả năng, đứa bé kia là con của anh ta.”

Người đàn ông mặc tây trang màu xám tro chậm rãi nói xong, nhưng thật không ngờ đang lúc nói đến câu cuối cùng, một tiếng ‘Pằng’ tập văn kiện bị quăng trên mặt đất, phát ra một tiếng vang không lớn không nhỏ.

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng: “Lúc nào thì sức phán đoán của cậu lại dùng cái từ ‘có thể’ này để thay thế rồi hả?”

Người đàn ông mặc tây trang màu xám tro thối chí tự giác im bật, không nói lời nào nữa.

“Tôi muốn chính là tư liệu chuẩn xác hơn, nhất là đứa bé kia, cậu đi tra địa chỉ cụ thể hiện tại của Dụ Thiên Tuyết, tôi nhất định phải tìm được cô ấy ----- Còn nữa..... Cô ấy và Bùi Vũ Triết có kết hôn sinh con hay không, đừng lặp lại những lời như thế với tôi, tôi sẽ tự mình hỏi cô ấy.” Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng dặn dò, hiển nhiên không thể tiếp nhận những tấm hình vừa rồi.

Năm năm.

Một khắc trước cô xóa sạch bé con, một khắc sau lại có thể cùng với người đàn ông khác kết hôn sinh con sao?

Dụ Thiên Tuyết, em tới nói cho anh biết đây không phải là sự thật!

Năm năm sau gặp lại nhau, cô có thể hận, có thể trả thù, có thể cắn xé đánh đập phát tiết đối với anh không gì làm không được, nhưng không được phép coi thường sự hiện hữu của anh, rõ ràng cô cũng đã nhìn thấy anh rồi!

Trong tay anh còn có tất cả tài liệu tin tức của Dụ Thiên Nhu, em gái cô, năm đó, vì để cho cô an tâm ở lại bên cạnh mình, thậm chí anh đã không ngại ngăn chặn liên lạc của bọn họ, trừ phi thông qua anh, bằng không, căn bản là cô đừng nghĩ liên lạc được với Dụ Thiên Nhu.

Thiên Tuyết..... Em tới nói cho anh biết em không bỏ xuống được, em còn việc cầu xin anh, em không thể dễ dàng bỏ xuống như vậy đây!

Lần này..... Anh sẽ không đối xử với em như thế nữa.

Nam Cung Kinh nhíu chặt mày, nhắm mắt lại lắng lắng trầm tư, người đàn ông mặc tây trang màu xám tro rất tự giác rời đi còn giúp anh đóng cửa lại, biết rõ giờ phút này anh cần nhất chính là sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Mẹ Mau Tới Cứu Con, Tiểu Ảnh Gặp Nguy Hiểm Á!

Xe taxi lướt sát thân thể của Lạc Phạm Vũ, người đàn ông mặc tây trang màu trắng đứng lặng tại chỗ thật lâu, không có cách nào cứng rắn đuổi theo, chỉ có thể quay ngược trở về, đi đến phòng họp, gương mặt lạnh lùng nói: “Lý lịch sơ lược vừa rồi đâu?”

Về mặt người phỏng vấn kinh ngạc: “Cái gì. Cái gì lý lịch sơ lược?”

“Lý lịch sơ lược của Dụ Thiên Tuyết, đưa cho tôi.” Sắc mặt Lạc Phạm Vũ có chút khó coi, vừa nói vừa chìa tay ra.

Người phỏng vấn vội vàng lấy lý lịch ban nãy đưa cho anh, nhìn sắc mặt của Lạc Phạm Vũ cũng vững bụng một chút, vừa chuyên chú nhìn lý lịch sơ lược kia vừa đi ra ngoài, ít nhất thì trên lý lịch sơ lược cũng có số điện thoại và địa chỉ của cô, mặc dù trên đó viết ‘ở tạm’, nhưng đầu mối cũng đã đủ.

Thế nhưng anh cũng chỉ giữ lại để tự an ủi lòng mình một chút mà thôi.

Nếu như cô không hy vọng bị người khác quấy nhiễu, thế này là tốt nhất, anh không cho bất luận kẻ nào phương thức liên lạc với cô, cũng bao gồm cả Nam Cung Kinh Hiên.

Giờ tan học.

Tiểu Ảnh một mình đi ra phía cổng trường, nhìn bốn phía đường cái, chờ Dụ Thiên Tuyết tới đón.

“Dụ Thiên Ảnh nha!” Vài cậu bé trai vây xung quanh, trên mặt lộ ra sự vui vẻ và tò mò, hỏi cậu: “Bạn nói cái trò chơi nước ngoài đó là mới có sao? Nơi này của chúng ta không có à?”

“Mình không biết, mình chưa thấy chỗ này có.” Tiểu Ảnh thành thật nói.

“Vậy bạn có thể cho bọn mình mượn chơi hay không, bọn mình sẽ không làm hư.....” Mấy đứa bé trai tiến lại gần cậu bé, bọn chúng đều kékính, đứa nào cũng tình quái.

Tiểu Ảnh: “.....”

“Được rồi, để mình về hỏi chú Bùi coi có thể mang laptop tới đây hay không” Tiểu Ảnh khẳng khái đáp ứng: “Nhưng mà không thể để cho mẹ của mình

biết, bằng không mình nhất định chết chắc.”

“Dạ Thiên Ảnh, bạn thật tốt, bài tập ngày mai mình sẽ cho bạn mượn chép!”

“Mình giúp bạn viết nửa trang, có điều là chữ của mình không đẹp.”

“.....”

Tiểu Ảnh rồi rầm, cậu lại có thể vì một trang tập viết mà bán đứng trò chơi SingleDiamond. Mẹ con sai rồi, mẹ mau tới đón con đi.

Một chiếc xe màu xám tro dừng lại ở cửa trường học.

Giọng trẻ con riu rít bên trong trường, chiếc xe kia vẫn lặng im dừng tại đó, không có ai bước ra, chỉ có cửa kính xe chậm chậm hạ xuống, một gương mặt già nua ở bên trong, một đôi mắt như mắt chim ưng lấp lánh ánh sáng sắc bén, chậm rãi tập trung trên người đám bé trai đang đứng ở cửa trường học.

Nam Cung Ngạo chống ba-toong lẳng lẳng nhìn, ông nheo mắt lại, càng nhìn càng thấy giống.

“Tiên sinh, có muốn làm hay không?” Tài xế mở miệng hỏi.

Nam Cung Ngạo thoáng do dự, không nói gì, một hồi lâu mới nặng nề “Ừ” một tiếng, phát tay dẫn dò kẻ dưới rồi để bọn họ đi xuống.

Một người đàn ông xuống xe, đi tới trước mặt Dạ Thiên Ảnh, nhẹ giọng nói: “Bạn nhỏ đang chờ người tới đó có đúng không?”

Tiểu Ảnh liếc mắt nhìn người đàn ông đi ra từ trong chiếc xe hơi màu xám tro, bằng số của chiếc xe kia cậu bé chỉ quét mắt một vòng đã ghi nhớ ở trong đầu, không biết làm sao mà mẹ không cho cậu mang điện thoại đi động tới trường học, cho nên hiện tại không có biện pháp liên lạc với bất kỳ người nào.

“Dạ, còn ba phút nữa là mẹ cháu đến rồi.” Tiểu Ảnh làm như là thật nâng tay lên nhìn đồng hồ, khẳng định nói.

Người đàn ông hơi sững sờ, thoáng nở nụ cười: “Vậy sao? Mẹ cháu đã liên lạc với cháu?”

Đôi mắt Tiểu Ảnh trong trẻo nhìn anh ta: “Mẹ cháu không liên lạc với cháu chẳng lẽ lại liên lạc với chú sao? Chú là ai hả? Cháu có quen biết chú hay không?”

Người đàn ông vẫn tiếp tục duy trì lễ độ cười yếu ớt: “Là như thế này, mẹ cháu có chuyện không thể tới đón cháu, nhờ chúng tôi tới đón cháu về, Tiểu Ảnh khỏi cần ở đây đợi nữa, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Mí mắt của Tiểu Ảnh nhảy một cái, người đàn ông này lại có thể kêu đúng tên của cậu, hơn nữa còn là nich name mẹ đặt cho cậu.

“A” Tiểu Ảnh gật đầu: “Vậy chú chờ một chút cháu nói với bác gác cổng một tiếng, bác ấy nói cho cháu biết nếu như không phải là mẹ đích thân đến đón thì cũng không được đi cùng với người lạ, chú cũng không phải người xa lạ, chú nói đúng không?”

Người đàn ông lúng túng, gật gật đầu: “Không cần, chờ lên xe rồi chúng ta liên lạc với mẹ cháu, được không?”

Mất thấy các bạn nhỏ đi cùng cha mẹ chung quanh càng lúc càng ít, trong lòng Tiểu Ảnh bắt đầu đề phòng và nôn nóng, càng lúc càng lo lắng, cậu bé lui về phía sau một bước đề phòng bị người đàn ông bắt được: “Không, cháu còn phải nói với bác ấy một tiếng, nhanh thôi mà, chú ở chỗ này chờ cháu!”

Thân ảnh cậu bé nhanh nhẹn quay mình bỏ chạy, đến cửa phòng gác cổng muốn nhảy lên nói với bác trông cổng một câu nhưng chiều cao không đủ, chỉ có thể cao giọng kêu lên: “Bác gác cổng ơi có người lạ, bác ra xem một chút a họ tùy tiện muốn đón bạn nhỏ về nhà!!”

Kêu xong Tiểu Ảnh bỏ chạy vào trong trường học, so với bên ngoài, trong trường an toàn hơn.

Bác gác cổng gỡ mắt kính xuống, hình như nghe có người bên ngoài kêu, nhón hai chân nhìn ra bên ngoài, nhìn một hồi cũng không thấy cái gì, cho là ảo giác, lại đeo mắt kính lên an tĩnh đọc báo.

Ngoài cửa, người đàn ông quay đầu lại nhìn thoáng qua Nam Cung Ngạo, thấy được ánh mắt đồng ý của Nam Cung Ngạo, anh ta đi vào trong học.

Giáo viên trong trường cũng đã về gần hết, trước đây Tiểu Ảnh chưa hề gặp qua tình cảnh này, nhưng cảm thấy trốn ở chỗ này vẫn tốt hơn, suy nghĩ một chút lại móc trong túi ra một cái hộp đen nhỏ, phía trên có một cái nút màu đỏ.

Cậu bé nghe phía sau có tiếng bước chân, khuôn mặt nhỏ nhăn gặt mình một cái, nhưng còn chưa kịp quay đầu lại thì đột nhiên có một tấm vải bưng kín miệng của cậu bé, Tiểu Ảnh giằng giằng mạnh, thân thể mềm nhũn ngã xuống, ngón tay nhỏ bé vẫn thừa dịp còn chút hơi sức cuối cùng nhấn cái nút kia.

Người đàn ông chậm rãi nhíu mày, vội vàng lấy cái khăn tay tắm Ê-te* ra, bởi vì là trẻ con, anh ta không dám bưng bít quá lâu.

Nơi này vẫn còn người, anh ta ôm lấy đứa bé đi đến chỗ cửa bỏ hoang bên hông trường học, đi ra ngoài, chui vào chiếc xe đã sớm chờ đợi ở nơi đó.

Cho đến khi ôm đứa bé kia vào trong xe, ánh mắt của Nam Cung Ngạo mới từ từ mềm dịu xuống nhìn đứa bé trai đã hôn mê trên ghế sau.

Ngũ quan tinh xảo trắng nõn, đôi mắt to tròn thông tuệ kia đã nhắm lại an tĩnh ngủ say sưa.

Tuổi đã hơn năm mươi, Nam Cung Ngao không nhận được đưa tay vuốt ve mặt của đứa bé, cảm thấy đáng dấp đứa nhỏ này thật sự rất giống Nam Cung Kinh Hiên khi còn bé, suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Lái xe, trở về biệt thự.”

Chiếc xe màu xám tro từ từ phát động, dưới sắc trời sập tối có chút mùi vị khắc nghiệt

Dụ Thiên Tuyết vô cùng sốt ruột từ chỗ phòng vẫn cuối cùng chạy về, nhìn đồng hồ đeo tay thì thấy đã đến giờ tan học, vừa mới ngồi vào xe taxi, điện thoại di động đã vang lên.

Cô tò mò lấy điện thoại di động ra, không biết là ngoài Bùi Vũ Triết ra thì còn có ai dùng tin nhắn liên lạc với cô, nhưng Bùi Vũ Triết vẫn thích gọi điện thoại chứ không thích nhắn tin.

Trên màn hình lại có thể biểu thị là ‘Tiểu Ảnh!’

Hàng mây thanh tú của Dụ Thiên Tuyết chậm rãi cau lại, mở ra xem, nội dung là ‘Mẹ mau tới cứu con! Tiểu Ảnh gặp nguy hiểm á!’.

Đây là tin nhắn gì?!

Dụ Thiên Tuyết chỉ cảm thấy trong đầu ‘Ông’ một tiếng rồi triệt để rối loạn, tràn đầy trong đầu đều là hình ảnh con trai, cô run rẩy tắt tin nhắn rồi gọi điện thoại cho Tiểu Ảnh, rất không dễ dàng điện thoại mới thông, tiếng tút tút liên tục, vẫn vang vẫn vang, nhưng không có người nhận!

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, run rẩy cắt đứt cuộc gọi, bấm gọi lại, rồi lại tiếp tục bấm gọi!

Tiếng tút tút thật dài như nhắc nhở phía bên kia căn bản là không có người bắt máy, Dụ Thiên Tuyết gấp đến độ rơi nước mắt, ai có thể nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc Tiểu Ảnh ở nơi nào, thằng bé như thế nào rồi?

“Bác tài, làm phiền đi tiểu học Ấu Dương, chạy đường nào gần nhất, xin anh làm ơn nhanh một chút!”

Dụ Thiên Tuyết run giọng nói xong, lập tức gọi cho Bùi Vũ Triết, đợi đến khi điện thoại có người bắt máy thì giọng cô khổ sở gấp gáp: “Vũ Triết! Tiểu Ảnh đã xảy ra chuyện! Không..... Tôi không biết có phải thằng bé thật sự xảy ra chuyện hay không, tôi nhận được tin nhắn thằng bé gửi cho tôi nói tôi đi cứu nó! Tôi không biết chuyện gì xảy ra, Vũ Triết.....”

Cô nói xong thì khóc rống lên, lời nói cũng không được rõ ràng lắm.

Bên kia, Bùi Vũ Triết đang ở biệt thự nhà họ La cùng với La Tinh Uyển và mẹ của cô, đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ, mặc dù trên hình thức chỉ là nói một vài lời, nhưng mẹ của La Tinh Uyển cũng am hiểu về Piano, trò chuyện cũng coi như hợp ý, Bùi Vũ Triết vừa nhận được điện thoại thì sắc mặt liền thay đổi, đặt tách trà trong tay xuống, chuyển điện thoại di động qua phía bên kia: “Thiên Tuyết, em đừng có gấp, tóm lại là chuyện gì xảy ra, em nói cho rõ.”

La Tinh Uyển uống trà, đột nhiên nghe được cái tên đó, bỗng chốc đầu lưỡi bị nóng rát.

Cô cau mày, đôi mắt trong suốt nâng lên, sự nghi ngờ và chấn động đồng thời dâng lên trong lòng.

“Được, anh biết rồi, em đến trường học trước đi, anh đi tìm em ngay lập tức!” Cúp điện thoại, sắc mặt Bùi Vũ Triết rất khó coi: “La tiểu thư, La phu nhân, rất xin lỗi tôi tạm thời có việc nhất định phải đi ngay, hôm nay quá rầy rồi, nhưng tôi thật sự phải đi ngay lập tức, xin lỗi không tiếp chuyện được nữa.”

“A, nếu như Bùi tiên sinh có việc thì cứ đi trước đi, thật sự rất gấp sao?” La phu nhân hỏi.

“Vâng gấp gấp, lần sau chúng ta trò chuyện!” Bùi Vũ Triết chỉ kịp nói câu này, người luôn trầm tĩnh từ trước đến giờ, vậy mà ngay cả động tác giờ tay ra dấu chào tạm biệt cũng không có đã trực tiếp chạy ra khỏi phòng khách.

Mà La Tinh Uyển vẫn còn ở tại chỗ trở mắt sững sờ.

Thiên Tuyết.

Anh ấy vừa mới gọi..... Thiên Tuyết??

Đôi mắt trong suốt sắc bén thêm vài phần quét về phía cửa, cô nhớ rồi, ngày đó Nam Cung Kinh Hiên cũng vì tìm Bùi Vũ Triết mới xảy ra tai nạn xe bị thương, từ trước tới nay bọn họ chưa hề quen biết nhau, một người lạnh lùng như Kinh Hiên làm sao có thể muốn nhắc lên quan hệ cùng với anh ấy?

Thiên Tuyết.....

Trong đầu La Tinh Uyển chậm chậm lẩm nhẩm cái tên đó hoàn chỉnh, Dụ Thiên Tuyết.

Rất khó vì bị thương mà được nghỉ phép, Nam Cung Kinh Hiền dùng tay trái xử lý công văn xong, xoa xoa mi tâm nghỉ ngơi một chút.

Số còn lại có thể để ngày mai xử lý, không cần phải gấp gáp.

Trên màn hình máy tính thông báo có người liên lạc, Nam Cung Kinh Hiền di chuyển tới máy tính, nhấp vào biểu tượng đó, lại hiện ra một cửa sổ chat video.

Anh nhìn cái tên cực kỳ quen thuộc đó, Dụ Thiên Nhu.

Năm năm nay, anh thật sự luôn duy trì liên lạc với cô, nhưng anh lại mất tung tích của Dụ Thiên Tuyết, căn bản là không có biện pháp nói rõ cùng với cô, mỗi lần cô hỏi anh cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Nhấp ‘chấp nhận’, một khuôn mặt mỹ lệ và trẻ trung xuất hiện trên màn hình.

“Anh đến rồi sao? Em gửi yêu cầu rất lâu anh mới chấp nhận, em chờ anh nãy giờ, môn học quá nhiều em đang làm bài tập, bây giờ anh có rảnh không?” Dụ Thiên Nhu đẩy nắp cây bút lại, khẽ cười, ngồi nghiêm chỉnh lại.

Nam Cung Kinh Hiền hơi nghẹn giọng, trong cổ họng không phát ra được tiếng nào.

“Ừ, hôm nay tương đối ít việc.” Anh nhàn nhạt nói một câu.

“Em rất bận, gần đây phải bắt đầu chuẩn bị thi tốt nghiệp, có thể mấy tháng sau sẽ ra trường.” Dụ Thiên Nhu lo lắng chống cằm suy nghĩ, cô gái nhỏ đang giữa tuổi hoa niên đẹp nhất, một chút nhũn nhẽm một nụ cười yếu ớt đều xinh đẹp, cô nghĩ đi nghĩ lại lại vui vẻ: “Nhưng mà cũng may, tốt nghiệp rồi em có thể về nước, anh đã nói tốt nghiệp xong sẽ để em trở về gặp chị của em, chị ấy vẫn bận rộn như vậy sao? Sao số điện thoại di động trước kia của chị không gọi được? Đã quá lâu em không liên lạc với chị, có phải chị ấy đã xảy ra chuyện gì nhưng anh không nói cho em biết?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Nói Cho Ông Biết, Ba Cháu Là Ai

Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn cô gái trẻ trung xinh đẹp trên màn hình, khuôn mặt thuần khiết không có chút khuyết điểm nào, nội tâm anh giống như bị tra khảo đánh đập.

Cô vẫn chấp nhứt như thế, lần nào cũng hỏi, chị của em đâu?

Anh phải trả lời như thế nào?

“Tôi đã nói với em là cô ấy đi đến một thành phố khác, chúng tôi cũng không liên lạc nhiều, tôi cũng rất muốn gặp cô ấy.” Tiếng nói của Nam Cung Kinh Hiền nhỏ dần, hàng mi dài rũ xuống, mấy chữ sau cùng có hơi khàn khàn.

“Vậy anh có thể an bài cho em trở về sao?” Dụ Thiên Nhu bỗng chốc hoảng hốt, nhìn người đàn ông có gương mặt tuấn tú mị hoặc này cô hơi đỏ mặt, cảm thấy lịch để bàn của mình nhìn nhìn một chút: “Tháng chín, tháng chín em trở về có được hay không? Nam Cung, mấy năm nay anh đã tạo điều kiện cho em đến trường, mất em có thể phục hồi em vẫn luôn rất cảm tạ anh, chỉ có điều tháng chín này anh không cần lo lắng cho em nữa, ở trong trường em cũng đã từng đi làm, hiện giờ có thể dành được chút ít, đủ để em quay về Trung Quốc an cư tìm việc làm, hiện tại em rất muốn gặp chị của em, em -----“

Dụ Thiên Nhu dùng một chút, thoáng hòa hoãn nước mắt đã dâng lên trong mắt: “Năm năm nay em không hề gặp chị, thậm chí em không biết khi đó chị làm thế nào mà có thể kiếm được một số tiền lớn cho em ra nước ngoài chữa bệnh, còn anh nữa, em cũng không biết anh là như thế nào xuất hiện, thời điểm mất em có thể nhìn thấy thì anh chính là người đầu tiên, khi đó anh đến Mỹ thăm em, nói em có yêu cầu gì cũng có thể nói với anh, cuộc sống đều không cần lo lắng gì, nhưng anh không nói cho em biết rốt cuộc là chị của em đã đi đâu, mấy năm nay em vẫn tự nói với bản thân là chị không có sao, chỉ là anh cũng không biết phương thức liên lạc với chị ấy mà thôi, thế nhưng em cũng không thể tự lừa mình quá lâu, anh Nam Cung, em tin tưởng anh mới không hỏi đến cùng, nhưng em thật sự không nhìn được, người thân duy nhất trên thế giới này của em đã mất tích năm năm rồi phải không? Anh nói cho em biết đi!”

Trên màn hình, khuôn mặt thanh mỹ động lòng người long lanh nước mắt, cô gái nhỏ đã không kiềm chế được sự kích động.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiền tái nhợt, trên cánh tay phải có cảm giác đau đớn âm ỉ.

“Em rất muốn gặp cô ấy đúng không?” Giọng nói của anh khàn khàn, trong đôi mắt thâm thúy lấp lánh ánh sáng, nhớ tới cái ngày xảy ra tai nạn xe khi nhìn thấy Dụ Thiên Tuyết, mấy ngón tay thon dài chậm rãi nắm chặt.

Dụ Thiên Nhu ngẩn ra, theo bản năng liền gạt đầu, suy nghĩ một chút nói: “Anh có thể để cho em gặp chị của em rồi hả?”

Nam Cung Kinh Hiên không thể nói ra, năm năm nay, anh cũng khắc cốt ghi tâm cỡ nào muốn nhìn thấy người phụ nữ kia, muốn nói rõ ràng với cô, hãy cho anh một cơ hội để anh trả lại tất cả những tội nghiệt và tổn thương đã gây ra cho cô.

“Tôi sẽ cho em gặp cô ấy, rất nhanh.” Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt bảo đảm, vầng trán tuấn dật lộ ra chút thống khổ, liếc nhìn sách vở bên cạnh tay cô: “Em còn phải ôn tập đúng không? Học bài trước đi.”

Trong mắt Dụ Thiên Nhu vẫn còn sót lại nước mắt, thấy anh muốn tắt video, nhẹ giọng nói: “Chờ một chút.”

Nam Cung Kinh Hiên ngược mắt, đôi mắt thanh lãnh như đầm nước sâu nhìn về phía cô.

“Anh Nam Cung, thật xin lỗi, vừa rồi là do em kích động.” Dụ Thiên Nhu cắn cắn môi, động tác giống chị cô như đúc, đôi mắt trong trẻo nhìn anh nói: “Thật sự em không rõ lắm chuyện giữa anh và chị em là như thế nào, chỉ là cảm ơn anh đã giúp đỡ em nhiều năm như vậy, sau này em trở về sẽ báo đáp anh, hết khả năng em có ----- Được hay không?”

Một người con gái trẻ trung xinh đẹp, đưa ra cam kết như thế khiến cho người ta sợ hãi trong lòng.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên lại lạnh lùng mà tái nhợt, nói đến đây, anh cũng đã không còn chịu nổi.

“Học tập cho tốt.” Nam Cung Kinh Hiên gật đầu chào cô, mặt không chút thay đổi, cắt đứt loại liên lạc làm người ta hít thở không thông giữa bọn họ.

Tiểu Ảnh đã tỉnh lại vài giây, ý thức như là sáng sớm muốn rời giường nhưng lại có cảm giác giãy giụa thế nào cũng không đứng lên được.

Nhưng chỉ trong mấy giây kia, đôi mắt to tròn trong sáng đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Tiểu Ảnh trở mình một mực bò dậy, nhớ tới chuyện gì đã xảy ra, nhìn thấy mình đang ở tại một nơi xa lạ, nhưng trong phòng rất xa hoa phú quý, giống như là phòng sách, nháy mắt trong lòng cậu bé gào thét cảnh giác, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú và nghiêm túc, nhảy xuống giường, nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía, quan sát hoàn cảnh nơi này.

Còn không biết mình đang ở đâu bị người nào bắt cóc nên không thể chạy loạn, trên trán Tiểu Ảnh rịn mồ hôi li ti nhưng lại tận lực làm cho mình trấn tĩnh, thấy trên bàn có đặt computer đang để chế độ chờ, cậu bé hai ba bước chạy tới bò lên ghế, di chuyển chuột dùng định vị GPS tìm kiếm vị trí cụ thể của mình, khi cậu bé thao tác con trỏ nhanh chóng di động, mắt nhanh nhạy thấy được mình đang ở tại Trung Quốc thành phố Z lệch về khu vực phía nam, hẳn là vùng ngoại thành!

Tiểu Ảnh từ trên ghế nhảy xuống, tiện tay cầm lấy một cái tủ thuốc gỗ đàn hương khổng lồ nặng trĩu treo trên vách tường coi như để phòng bị, sau đó liền muốn lao ra cửa.

Còn chưa chạy ra tới cửa thì đã đâm đầu vào người vừa đi vào, ‘Bịch!’ một tiếng, lực đụng mạnh khiến cho Tiểu Ảnh ‘A’ một tiếng rồi lao đảo té xuống, mắt thấy sẽ phải ngã xuống thảm hại, bỗng chốc được người nọ đỡ lại.

“Đã tỉnh rồi?” Người đàn ông kinh ngạc nhìn đứa bé trai tuấn tú xinh xắn nhưng lại lộ vẻ đề phòng, vui mừng một hồi, ngẩng đầu hướng về phía bên ngoài kêu: “Tiên sinh, đứa bé tỉnh..... A!”

Đột nhiên người đàn ông kêu gào bị thống một tiếng, gương mặt vặn vẹo buông cậu bé ra, liều mạng hất tay, thật là đau!

Tiểu Ảnh chau mày không chút lưu tình đập cái tủ thuốc lên trên bàn tay đang nắm chặt cánh tay của mình, lui về sau mấy bước nói: “Tỉnh hay không mất mớ gì tới chứ! Người xấu!”

Cậu bé tức giận, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng, thừa dịp người đàn ông chưa bình tĩnh lại, mau chóng vòng qua anh ta chạy ra phía ngoài.

Nam Cung Ngạo ngồi trong phòng khách cau mày thường thức trà, nghe được tiếng kêu kia thì chân mày nhảy lên giật mình, ngược mắt nhìn sang, không thấy được hộ vệ vừa mới đi vào, ngược lại chỉ nhìn thấy một mình Tiểu Ảnh cầm cái tủ thuốc khổng lồ nặng nề chạy ra, vẻ mặt nghiêm túc cùng khăn trương.

“.....” Tiểu Ảnh thấy cảnh tượng bên ngoài phòng khách thì hít vào thở ra một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm nghiêm trang, theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Trong phòng khách, mấy hộ vệ tứ thế đứng thẳng vây quanh, mà giữa phòng khách lớn như thế trên ghế salon bằng da xa xỉ đắt tiền, một ông cụ mặt mày cứng cáp đang ngồi im, kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xám tro, cây gậy đầu rồng gỗ đàn hương, tràn đầy khí thế.

“Các người là ai, tại sao lại dẫn cháu tới nơi này!” Giọng của Tiểu Ảnh thanh thúy không sợ hãi chút nào hướng về phía bọn họ kêu to.

Nam Cung Ngạo nghe tiếng kêu kia chỉ cảm thấy giống như tiếng trời, trái tim già nua vậy mà hơi cảm động.

Đứa nhỏ này, là trời sinh làm cho người ta có cảm giác thân thiết sao?

“Cháu đừng sợ, nơi này của ông rất an toàn, ông sẽ không thương tổn cháu.” Hai tay Nam Cung Ngạo sờ soạng cây gậy, đôi mắt chim ưng chậm rãi hít lại, theo bản năng giọng nói cũng mềm xuống.

“Hừ.” Tiểu Ảnh cười lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thấu ngược lên: “Xin lỗi ông cụ, ông đã thương tổn rồi, chưa có sự đồng ý của người trong cuộc đã tước đoạt tự do của người ta, đây là xâm phạm nhân quyền, theo luật pháp của Trung Quốc là sẽ bị giám thị thẩm tra đấy!”

Nam Cung Ngạo có hơi sững sốt kinh ngạc, nhìn đứa bé nhỏ như vậy mà nói năng sắc bén ngữ điệu lưu loát, đúng là một sự kiện kinh hãi mà tuyệt vời.

“Chuyện này là ông làm không đúng.” Nam Cung Ngạo thoáng ngẫm nghĩ: “Nhưng vì không có cách nào, do ông muốn gặp cháu, muốn nghiệm chứng một chuyện nên không thể không áp dụng phương pháp này.”

Tiểu Ảnh cười lạnh càng sâu hơn, ánh mắt quan sát bố cục cả phòng khách, thấy trên bàn có điện thoại bàn, tiếp tục cất giọng nói: “Ông cụ, lời này của ông là có ý gì, cháu thích cầu thủ bóng rổ Kobe*, có phải cháu cũng nên tìm vài người giúp cháu tới chủ ấy tới để nhìn thử xem chủ ấy có đúng là hàng thật giá thật hay không, nghiên cứu một tý tám đời tổ tông của chủ ấy nữa, ông cụ, ông cảm thấy việc này được không!” Đối với một đứa bé lại có thể sử dụng phương pháp này, thật hèn hạ!

Nam Cung Ngạo bị đâm chọc đến nói không ra lời, nhưng cũng biết là trong lòng cậu bé có sự chống đối, theo bản năng phát phát tay để cho những người hộ vệ kia lui xuống, trong phòng khách chỉ còn lại hai ông cháu bọn họ và một bà người làm lâu năm.

“Cháu bé này, cháu có thể thả lỏng rồi chưa? Ông sẽ không làm cháu thương tổn, tới đây nói cho ông biết, cháu tên gì?” Nam Cung Ngạo cực kỳ muốn biết chuyện này, đôi mắt chim ưng lấp lánh ánh sáng, lòng bàn tay vuốt ve cây gậy, lộ ra sự sốt ruột vô cùng trong lòng ông.

Ánh mắt Tiểu Ảnh vẫn đề phòng như cũ, nhưng thấy hộ vệ thật sự lui xuống hết thì cả người mới bớt đi vài phần khí lạnh.

Đàn ông con trai, không chịu thiệt trước mắt.

Hơn nữa, nếu như ông cụ này quả thật muốn tôn trọng cậu, một đứa bé như cậu hoàn toàn không có sức đề kháng.

“Ông không có lễ phép, là ông vô lý với cháu trước, vì cái gì cháu phải trả lời vấn đề của ông?” Bộ dáng Tiểu Ảnh như một ‘tiểu đại nhân’ đi tới ngồi trên ghế salon, khoảng cách gần với điện thoại bàn, trừng mắt nhìn ông.

Nam Cung Ngạo thoáng hoảng hốt, dường như xuyên thấu qua ánh mắt quật cường kia thấy được một người nào đó.

“A.... Vậy ông với cháu trao đổi, trước tiên cháu có thể hỏi ông một vấn đề.” Nam Cung Ngạo nâng tách trà thưởng thức một ngụm trà, cười ha hả nói, không hiểu sao tâm tình trở nên tốt hơn.

“Tại sao ông muốn bắt cóc cháu, ông biết cháu sao?”

“Ông không phải bắt cóc cháu, chỉ là muốn xác định một sự việc.....”

“Chính là bắt cóc, Cháu nói thế còn nhẹ, nếu như mẹ cháu tới đây sẽ trực tiếp liều mạng với các người, thừa dịp bây giờ cháu lên tiếng hỏi cho rõ ràng để có thể tận lực tránh hiểu lầm, nếu không mẹ cháu sẽ không bỏ qua cho mọi người đâu!” Tiểu Ảnh bình tĩnh nói xong, đôi mắt trong sáng như một vì sao.

“.....” Nam Cung Ngạo nheo mắt lại suy nghĩ một chút: “Cháu nói là người phụ nữ tên Dụ Thiên Tuyết kia sao?”

Tiểu Ảnh nheo mắt, hơi thở rối loạn mấy phần, gật đầu: “Dạ, ông biết mẹ cháu?” Cậu bé nghĩ nghĩ, quyết định nói tiếp: “Nhưng ông không phải là ông ngoại của cháu, ông ngoại của cháu đã không còn, ông là vị kia?”

Quả nhiên không sai.....

Nam Cung Ngạo vuốt ve cây gậy, nheo mắt lại, ánh mắt rời khỏi một vòng mới trở lại trên người đứa bé.

“Vậy thì không sai, ông không có tìm lộn người, bây giờ cháu có thể nói cho ông biết ba cháu là ai không?” Nam Cung Ngạo cẩn thận từng li từng tí hỏi ra vấn đề mà đáy lòng ông muốn biết nhất.

Tiểu Ảnh cau mày trả lời: “Ông phải tuân thủ quy tắc, chúng ta phải có hỏi có đáp, cháu còn chưa biết ông là ai.”

Ánh mắt Nam Cung Ngạo chợt lóe sáng, biết mình có hơi nóng lòng, trầm giọng trả lời: “Nơi này là nhà Nam Cung.”

Tiểu Ảnh cẩn thận tìm kiếm trong ký ức về dòng họ này, lắc lắc đầu: “Cháu không có nghe nói qua.”

“Hả? Mẹ cháu cũng không có nhắc qua?” Nam Cung Ngạo nhú mày hỏi.

“Mẹ chỉ luôn nhớ rõ chuyện tốt, chuyện xấu tự động loại bỏ vì vậy cho tới bây giờ cũng không có nói với cháu, nếu như ông quen biết mẹ cháu muốn cùng mẹ ôn chuyện xưa cũng không có vấn đề gì, hiện tại cháu có thể liên lạc với mẹ.” Tiếng nói của Tiểu Ảnh trong trẻo rõ ràng.

Theo bản năng Nam Cung Ngạo khoát khoát tay, biết rõ những chuyện năm đó, không có gì đáng nói với người phụ nữ kia.

“Dạ Thiên Ảnh. Tiểu Ảnh có đúng không?” Nam Cung Ngạo có chút mơ màng cẩn thận kêu ra cái tên này.

Đôi mắt trong suốt của Tiểu Ảnh phản chiếu bóng dáng già nua của ông, lễ phép lắc lắc đầu: “Cháu không quen người khác gọi cháu như vậy, đây là độc quyền của mẹ, ông có thể gọi cháu là Thiên Ảnh, cũng có thể trực tiếp xưng hô tên đầy đủ của cháu.”

Nam Cung Ngạo cười rộ lên, hàng mày kiếm lộ ra mấy phần thư thái, đã có tư thế vô cùng tự tin.

“Nếu cháu trả lời ông thêm một vấn đề, có lẽ giữa chúng ta cũng không còn xa cách như vậy nữa, đứa nhỏ, cháu nói cho ông biết, ba cháu là ai?” Nam Cung Ngạo cơ hồ nhận thức đây chính là huyết mạch của nhà Nam Cung, ung dung bình tĩnh hỏi.

Tiểu Ảnh lập tức nín thở, ngẫm nghĩ một hồi rồi cất cao giọng nói: “Ba cháu là nghệ sĩ dương cầm nổi danh, ba cháu tên Bùi Vũ Triết, ông cụ có thể đi tra.”

Mí mắt Nam Cung Ngạo giật giật, trong đôi mắt già nua hiện lên sự kinh ngạc thật lớn, giật mình hồi lâu cũng không nói gì.

“Bùi Vũ Triết.” Nam Cung Ngạo nhớ là mình đã nghe qua cái tên này ở đâu đó, nhưng cũng không kịp suy nghĩ nữa, trong đầu ông đều là những lời đứa nhỏ này nói, ba nó là Bùi Vũ Triết? ! Nó không phải là cốt nhục của nhà Nam Cung? !

Ngẫm nghĩ lại chuyện năm đó theo như Dạ Hi nói, đứa nhỏ của Dạ Thiên Tuyết thật sự là bị xóa sạch tại phòng giải phẫu rồi, nhưng vì cái gì ông lại cảm thấy đáng đáp đứa nhỏ này giống Kinh Hiên như vậy, chẳng lẽ chính là ảnh hưởng tâm lý? Hẳn là không, sẽ không a.

Tiểu Ảnh nhìn ra được Nam Cung Ngạo có chút nôn nóng nghi hoặc, bình tĩnh bổ thêm một câu: “Ông cụ, bây giờ ông cũng có thể đi tra, ba cháu mới vừa tổ chức hội diễn tấu ở chỗ này, ba tìm không thấy cháu cũng sẽ đặt biệt nóng này, các người không muốn âm ỉ thì mau thả cháu!”

Nam Cung Ngạo cũng không có nửa điểm ý tứ thư giãn, không thể thả lỏng bé đi.

“Bà Ngô, bà ở trong này trông nom thằng bé, tôi đi một chút sẽ trở lại.” Thân thể Nam Cung Ngạo cường tráng đứng lên, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Tiểu Ảnh một cái, chóng gây hướng về phía thư phòng bên trong đi tới.

Người làm lớn tuổi gật đầu nói: “Dạ được.”

Chờ đến khi Nam Cung Ngạo rời đi, bà Ngô đi tới từ ái nhìn Tiểu Ảnh nói: “Cháu nhỏ, cháu muốn uống chút gì không? Hay là muốn ăn gì đó cũng được, hôm nay trễ rồi, bà đi làm cho cháu nha.”

Thời điểm Tiểu Ảnh ở nước ngoài đã từng sống chung với bà Bùi, sự quan tâm như thế này ít nhiều cũng làm cho trong lòng một đứa trẻ như cậu bé hơi có chút ấm áp, nhỏ giọng nói: “Bánh ga-tô, bà biết làm bánh ga-tô không?”

Bà Ngô nhìn đứa nhỏ này đáng thương đáng yêu, vội vàng nói: “Biết, bà biết! Bà sẽ đi liền, một hồi là có rồi!”

Bà Ngô nói xong liền xoay người đi lấy dụng cụ.

Tiểu Ảnh đợi chính xác là thời cơ này, nhảy xuống ghế cầm điện thoại bàn lên bấm 110, trái tim đập kịch liệt, đôi mắt trong suốt của cậu bé nhìn chăm chăm thư phòng và hành lang phòng bếp bên cạnh, bàn tay nhỏ bé nháy mắt đã ướt đầm mồ hôi.

Sau khi điện thoại vang lên ba tiếng đã có người bắt máy: “Xin chào, đơn vị Cảnh Sơn thành phố Z, xin hỏi trường hợp của bạn là gì?”

“Chú cảnh sát cháu bị bắt cóc rồi! Ở vùng ngoại thành trong nhà một người tên là Nam Cung, các chú mau lại đây cứu cháu, nhanh lên một chút a!” Lời Tiểu Ảnh còn chưa nói xong thì đã bị hộ vệ bên ngoài xông tới kéo lấy, tiếng cuối cùng nhỏ xuống, ông nghe đã bị ném cúp trên điện thoại.

Hộ vệ nhủ mảy thật sâu, biết không thể tổn thương cậu bé, nhưng lại không thể để cho cậu bé báo cảnh sát, dứt khoát ôm lấy cậu bé hướng về phía bên trong đi tới.

“Mấy chú buông cháu ra! Mấy chú bắt cóc người là phạm pháp! Chú cảnh sát cứu cháu a!” Tiểu Ảnh giãy giụa kịch liệt, nắm lấy tay hộ vệ liền cắn mạnh.

*Kobe Bryant sinh ngày 23-8-1978 tại Philadelphia, bang Pennsylvania – Hoa Kỳ, Kobe Bryant xếp hạng nổi tiếng thứ 1434 trên thế giới và đứng thứ 8 trong danh sách Cầu thủ bóng rổ nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Vĩnh Viễn Cũng Không Nghĩ Sẽ Gặp Lại

“Há.” Hộ vệ nhịn đau ôm cậu bé đi trở vào bên trong, nhưng toàn bộ người trong phòng khách vẫn bị kinh động.

“Làm sao vậy sao vậy.....” Bà Ngô sợ tới mức bỏ lại tất cả mọi thứ vội vàng chạy đến.

Mặt của Nam Cung Ngao cũng xanh mét đi ra từ phòng sách, mắt kiếng cũng không kịp lấy xuống, một hộ vệ từ phía sau xông tới nhanh chóng ngắt điện thoại, cũng rút luôn cả dây điện thoại.

Mặt Tiểu Ảnh kìm nén đến đỏ bừng, vùng vẫy nên tiêu hao hết tất cả hơi sức, ánh mắt Nam Cung Ngao liếc hộ vệ ý bảo để cậu bé xuống, về mặt Tiểu Ảnh tràn đầy sự đề phòng nhìn Nam Cung Ngao.

“Đứa nhỏ này thật đúng là có phần thú vị!” Nam Cung Ngao cười cười, nhưng trong nụ cười kia rõ ràng ẩn chứa khí sắc tái xanh khó coi, tràn đầy sự tức giận: “Mối lo lắng một lát thế này, cháu lại có thể bắt lấy cơ hội, hả?”

Tiểu Ảnh không nói lời nào, một câu cũng không muốn nói nữa, có thể làm cậu bé cũng đã làm, ở tại Trung Quốc xa lạ không ngờ sẽ gặp phải những chuyện này, một đứa bé như cậu có thể tự bảo vệ mình cùng kêu cứu đã là làm quá sức!

Đột nhiên trên lầu truyền đến chút động tĩnh.

Nam Cung Kinh Hiên bị tiếng kêu thanh thúy “Chú cảnh sát cứu cháu” ầm ĩ đến, anh chau mày không biết có chuyện gì xảy ra, toàn thân mặc quần áo thoải mái, ưu nhã nọ hoặc đi xuống lầu nhìn một chút, không nghĩ tới lại chứng kiến cảnh tượng này.

Trong phòng khách to như thế, mấy hộ vệ nhà Nam Cung xơ xác tiêu điều vây chung quanh, bà Ngô thì luống cuống tay chân siết vạt áo, mà ở giữa vòng vây của hộ vệ, một già một trẻ đang giằng dũa giằng co.

Nam Cung Kinh Hiên chỉ nhìn thoáng qua, cả người anh liền cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Đứa bé *phấn điều ngọc mải* trong phòng khách kia, mặt mày sáng sủa, sự quật cường trong đôi mắt trong suốt không cách nào phai mờ.

Thời điểm Dụ Thiên Tuyết và Bùi Vũ Triết cùng chạy tới trường tiểu học Âu Dương thì trời đã tối.

Trường học cũng đã đóng cửa, ngay cả phòng gác công cũng đã đi tối, Dụ Thiên Tuyết gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm của Tiểu Ảnh, đầu bên kia cô giáo cũng kinh ngạc một hồi, nhanh chóng đứng dậy theo chân bọn họ cùng nhau tìm kiếm.

“Thiên Tuyết, em đừng có gấp, cẩn thận suy nghĩ thử xem rốt cuộc là ai làm? Tiểu Ảnh vừa tới bên này không có quen với bất kỳ người nào, lại càng không thể có kẻ thù gì đó, em ngầm kỹ lại xem có phải là người em quen biết trước kia hay không!” Bùi Vũ Triết nắm cánh tay của Dụ Thiên Tuyết, chống giữ nửa thân thể của cô nói, vàng trán tuần lẳng lộ ra sự thương tiếc và nóng nảy.

Trên mặt Dụ Thiên Tuyết chảy đầy nước mắt, đột nhiên mất đi con trai sự đau đớn khiến cho lý trí của cô cũng bị đánh mất hoàn toàn, bây giờ đang đứng giữa trời đêm gió lạnh, bị Bùi Vũ Triết trách móc mới hơi tỉnh táo lại một chút, cô che miệng nuốt nước mắt, cố gắng nghĩ xem rốt cuộc là Tiểu Ảnh có thể bị nguy hiểm gì.

Cô mới về thành phố Z mấy ngày mà thôi, cũng không có gặp bao nhiêu người, Tiểu Ảnh luôn luôn thông minh lanh lợi, nói chung là mẹ mình thì không thể nào dụ dỗ bắt cóc được thằng bé, nếu có người có thể bắt đi Tiểu Ảnh, nhất định là chỉ có cách dùng sức mạnh, không sai!

Chỉ có một lần kia.....

Dụ Thiên Tuyết nâng hàng mi ướt nhẹp lên, đột nhiên nhớ tới một ngày kia, cô ở trên xe đã từng nhìn thấy Nam Cung Kinh Hiên!

Ngày đó, ba người bọn họ ở cùng một chỗ, nếu như anh đã nhìn thấy cô, vậy thì nhất định cũng đã nhìn thấy Tiểu Ảnh, phải hay không?!

Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái, hoàn toàn thanh tỉnh.

Nam Cung Kinh Hiên.

Đêm tối dần buông xuống, trong màn đêm, sao trời li ti sáng lấp lóe, toàn bộ ký ức năm năm trước như một trận gió lạnh thổi quét tới, cô không muốn nhớ, nhưng trong đầu vẫn khắc sâu nhớ mãi không thể nào quên, chờ đến một lúc nào đó bị kích thích, những oán hận cũng như oán niệm bị đè nén quá lâu kia sẽ dâng trào, ầm ầm mà đến!

“Tôi biết thằng bé ở nơi nào rồi.....” Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, đôi mắt trong suốt càng lúc càng rõ ràng.

“.....” Trong lòng Bùi Vũ Triết dâng lên chút hy vọng, đồng thời cũng có chút lo lắng cho cô, bởi vì anh nhìn thấy trên khuôn mặt của cô lộ ra sự quật cường lạnh như băng, nhìn cô giờ mu bàn tay lau khô nước mắt, hung hăng lau khô, sau đó chạy ra đường đón xe, trong lòng anh đau nhói như bị kim châm.

“Thiên Tuyết, anh đã kêu lái xe tới, em không cần đón taxi.....”

“Tôi chờ không kịp!” Giọng nói của Dụ Thiên Tuyết trong veo mà quả quyết, tay vẫn ngăn đón taxi ở ven đường, cô không có cách nào tưởng tượng ra

cánh Tiểu Ảnh ngậy ngô ở trước mặt Nam Cung Kinh Hiên, cho dù chỉ là một giây, cô cũng chịu không được!

Xe lao nhanh trên đường, Bùi Vũ Triết đau lòng nhìn bóng dáng mềm yếu của cô, anh tiến lên đưa tay ôm lấy cô, bá đạo mà cường thế, giờ cánh tay kia thay cô ngăn đón một chiếc xe, mở cửa xe để cho cô ngồi vào, sau đó chính mình cũng ngồi vào trong.

Dụ Thiên Tuyết thoáng ngẩn ngơ, trước kia cô cũng không có thói quen dựa vào người khác, nhưng hôm nay, trong lúc vô cùng lo lắng có người làm bạn ở bên cạnh mình, cô có phần không thích ứng, trong lòng cũng có chút chua xót.

“Nói muốn đi chỗ nào, không phải rất gấp sao? Nhanh lên một chút.” Bùi Vũ Triết cầm tay cô, trầm giọng nói.

Dụ Thiên Tuyết tỉnh táo lại, vội vàng nói: “Khu biệt thự Cảnh Sơn, tại vùng ngoại ô, làm phiền anh nhanh lên một chút, càng nhanh càng tốt.”

Tiểu Ảnh, con không phải sợ, mẹ tới ngay lập tức đây!

Bùi Vũ Triết nghe cô nói ra địa chỉ kia thì mí mắt bỗng nhiên nhảy một cái, anh không quen thuộc thành phố Z nên cũng không biết rõ tình huống nơi đó, nhưng mà khu biệt thự Cảnh Sơn thì anh có nghe La Tình Uyển nói qua, mấy đại danh môn vọng tộc ở thành phố Z đều tập trung ở chỗ ấy, người bình thường căn bản là không vào được, đó là một địa phương xa hoa cao vời vợi không thể chạm tới.

Xe cấp tốc lao nhanh, dọc đường trái tim của Dụ Thiên Tuyết như bị dao cắt, Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng an ủi cô, ôm thân thể mềm yếu của cô vào trong ngực, hơi thở ấm áp phả vào gò má cô.

Xuống xe, cô nhìn chằm chằm cánh cổng sắt khắc hoa đóng chặt phía trước cách đó không xa, không sợ hãi chút nào chạy tới.

Mà thời khắc này, tại biệt thự nhà Nam Cung, trong phòng khách, một bầu không khí khác nghiệt đang lan tỏa.

“Đặt thẳng bé xuống.” gương mặt Nam Cung Kinh Hiên lộ vẻ bất mãn, lạnh giọng nói.

“Nhưng mà, thiếu gia.” Hộ vệ đang nắm cánh tay Tiểu Ảnh nhủu mảy, vẻ mặt bối rối khó xử.

“Tôi kêu cậu buông ra!” Giọng của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp lộ ra sát khí, ánh mắt lạnh như lưỡi kiếm sắc bén quét tới.

Toàn thân hộ vệ rét run vội vàng buông cậu bé ra, Tiểu Ảnh ngưỡng mặt lên nhìn người đàn ông đang chậm rãi đi xuống từ trên cầu thang, nhìn diện mạo của anh cùng với trí nhớ chồng chéo trong đầu, kinh ngạc mà nghi hoặc kêu: “Chú!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé lộ vẻ nghi ngờ nhìn Nam Cung Ngao, lại nhìn nhìn Nam Cung Kinh Hiên, chợt phát hiện hình dáng của hai người kia có nhiều điểm giống nhau, đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra cái chú này là con trai của ông cụ hư hỏng kia!

Lòng bàn tay của Tiểu Ảnh đã ướt đầm mồ hôi, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tái nhợt, nhưng ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng vẫn quật cường như cũ.

Nam Cung Kinh Hiên chậm chậm đi tới trước mặt cậu bé, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống.

“Ai kêu ba cứ như vậy mà mang thẳng bé tới đây? Ba đã được sự đồng ý của Thiên Tuyết chưa?” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên lạnh như băng.

Sắc mặt Nam Cung Ngao bỗng nhiên âm trầm xuống, tay cầm gậy run lên gằn nhẹ: “Mày nói cái gì? Cái thằng ngổ nghịch này, mày đang nói chuyện với ba sao! Đứa nhỏ này mày cũng đã phát hiện ra, còn không nhanh chóng điều tra tìm hiểu cho rõ ràng, chờ ba mày điều tra cho mày sao?!”

Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng băng lãnh: “Nếu như có liên quan tới con, con chưa từng cầu xin ba hao tâm tổn trí, ba động đến thẳng bé làm gì!”

“Mày.” Nam Cung Ngao bị con trai ruột của mình chọc giận gần chết.

Tiểu Ảnh không biết rốt cuộc là hai người đang tranh cãi cái gì, chẳng qua là toàn thân cậu bé cũng đã cứng ngắc, thần kinh căng thẳng cao độ, trong đôi mắt trong trẻo có sự cơ trí cùng quật cường, vẫn kiên định không ngã xuống.

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn vào khuôn mặt cậu bé, quan sát vàng trán của cậu tìm chút vết tích của cô, nơi mềm mại nhất trong lòng hung hăng đau đớn, anh không biết đến tột cùng là Nam Cung Ngao đã làm gì với đứa nhỏ này, thế nhưng để cho thẳng bé khản trương đến vậy.

Bàn tay to của anh chậm rãi cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang siết chặt thành quả đấm của Tiểu Ảnh, bàn tay anh ấm áp làm cho cậu bé thanh tỉnh lại.

Ánh mắt Tiểu Ảnh thoáng hoảng hốt, nhìn người đàn ông đang từ từ đến gần mình.

“Sợ hãi đúng không?” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi ám ách, kéo cậu bé lại gần một chút, trong lòng tràn đầy sự thương yêu.

Tiểu Ảnh chấn động, nơi yếu ớt trong lòng bị sụp đổ, dù cậu bé có thông minh cường hãn thế nào thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, loại trường hợp này đều chưa từng thấy qua, sống đến đến bây giờ không có khóc cũng đã là kỳ tích.

“Đừng sợ.” Nam Cung Kinh Hiên kéo cậu bé qua che chở ở tại bờ vai rộng lớn của mình, vỗ vỗ đầu cậu bé: “Chú đưa cháu về nhà.”

Đây là bé con của cô ấy, con trai của Dụ Thiên Tuyết.

Trong lòng Tiểu Ảnh thoáng cái được dòng nước ấm đánh trúng, cắn miệng, gì đó nóng nóng đang nhẩn nhẩn trong mắt đột nhiên ứa ra.

Nói xong, anh ôm lấy Tiểu Ảnh, thân thể cao lớn rần ròi tản ra khí lạnh, tất cả người trong phòng khách cũng sợ tới mức không dám động đậy, chỉ có Nam Cung Ngạo là sắc mặt tái xanh, nhìn anh như là chỉ tiếc rền sắt không thành thép.

Bầu không khí khác nghiệt trong phòng khách cũng rất nhanh bị một tiếng động phá vỡ.

Quán gia từ ngoài cửa chạy vào, có chút kinh hoảng, cung kính nói với Nam Cung Ngạo: “Tiên sinh! Ngoài cửa có một nam một nữ muốn gặp thiếu gia, tôi không ngăn được, bọn họ biết chuyện đứa nhỏ này nói không mở cửa sẽ báo cảnh sát, tôi không có biện pháp....”

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, tựa như năm năm trước, sáng chói chiếu vào trong mắt của cô mỗi đêm, Dụ Thiên Tuyết nghiền nát chút yếu ớt cuối cùng trong đáy lòng, đôi mắt trong suốt long lánh ánh sáng, chạy ào tới, nóng lòng sốt ruột kêu to: “Tiểu Ảnh!”

Cô thở hổn hển, trên khuôn mặt trắng nõn là sự đau lòng và lo lắng vô cùng, nhìn thấy con trai, trong nháy mắt toàn thân chấn động, giong tay nghênh đón: “Tiểu Ảnh!”

Ở trong khuỷu tay Nam Cung Kinh Hiên, Tiểu Ảnh cũng thấy được Dụ Thiên Tuyết xông tới, ra sức vùng vẫy mấy cái từ trên người Nam Cung Kinh Hiên tụt xuống chạy tới: “Mẹ!”

“Tiểu Ảnh!” Dụ Thiên Tuyết rung rung kêu lên, giang hai cánh tay nghênh đón, cảm thụ được cảm giác chân thật khi con trai nhào vào trong ngực, ôm lấy cậu bé thật chặt: “Tiểu Ảnh, con làm mẹ sốt ruột muốn chết!”

Tiểu Ảnh cũng ôm Dụ Thiên Tuyết thật chặt, trái tim đập thình thịch cuồng loạn cuối cùng đã bình thường trở lại, bản tính trời sinh của một đứa bé khiến cho cậu ôm cổ của Dụ Thiên Tuyết thật chặt không chịu buông ra, cũng nhẹ giọng an ủi: “Mẹ, con không sao! Hiện tại con không sao rồi!”

Bùi Vũ Triết cũng nghênh đón từ phía sau, trái tim bị hung hăng níu chặt đột nhiên buông lỏng, cũng ngồi chồm hổm xuống ôm chặt lấy hai mẹ con.

Mà ở chỗ cách xa bọn họ mấy bước chân, bóng dáng mạnh mẽ rần ròi của Nam Cung Kinh Hiên có sự cô đơn hiu quạnh khắc cốt ghi tâm, đáy mắt thâm thúy có sóng to gió lớn cuộn cuộn, có vướng mắc, sắc mặt trắng bệch, cánh tay phải quẩn băng gạc nhìn người phụ nữ đang ở khoảng cách gần với mình như thế.

Ròng rã năm năm, anh từng nghĩ qua ngàn vạn phương thức khi gặp lại cô.

Nhưng có chết cũng không nghĩ đến sẽ là như thế này.

Cô ở gần anh như vậy, trong lòng một người đàn ông khác, ôm con trai của cô đau lòng rơi lệ.

Nam Cung Kinh Hiên hung hăng nắm chặt nắm tay, đôi mắt đỏ hồng, lúc này đây, anh đang cố nén xúc động mới không tiến lên kéo cô qua

*Phân điều ngọc mài: Đẹp như bức tượng điêu khắc như ngọc đã được mài dũa.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Thoạt Nhìn, Anh Ta Rất Yêu Em

Ngoài cửa, còi xe cảnh sát cũng đồng thời vang lên.

Một sự hỗn loạn rồi rầm.

Thời điểm cảnh sát nghiêm túc nện bước chân đi tới, nhìn thấy giống như là một dòng họ lớn đang đứng vây quanh bên trong phòng khách, ngay cả phòng khách to như thế cũng có hơi chật chội.

“Chuyện gì xảy ra? Người nào báo cảnh sát? Đứa nhỏ kia đâu? Hà?” Về mặt cảnh sát nghiêm trang, tìm kiếm bốn phía.

“Chú, là cháu báo cảnh sát!” Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên nói.

Dụ Thiên Tuyết kéo tay Tiểu Ảnh, ổn định cảm xúc một chút, đại khái có hiểu là Tiểu Ảnh đã ở chỗ này báo cảnh sát, hàng mi thật dài hơi rung động, đứng dậy kéo con trai vào trong lòng ngực của mình, quay đầu nói: “Anh cảnh sát, cảm ơn các anh đã có thể chạy tới, cho dù con trai của tôi không báo cảnh sát thì tôi cũng sẽ báo, xin anh điều tra một chút, tôi thấy không sai đây chính là bất cóc.”

Lời của cô gái xinh đẹp động lòng người trước mặt có logic rõ ràng, đôi mắt cô cũng thanh lãnh như băng.

“Bắt cóc?” Cảnh sát vuốt ve đầu Tiểu Ảnh một cái, cau mày nói: “Người nào bắt cóc?”

“Bọn họ!” Tiểu Ảnh không chút lưu tình giọng tay chỉ về phía Nam Cung Ngạo, còn có một đám hộ vệ bên cạnh ông ta: “Bọn họ dùng thuốc mê đối phó cháu đây, chính là ông ấy!”

Sắc mặt của Nam Cung Ngạo trở nên rất khó coi.

Cảnh sát nhíu mày liếc mắt nhìn, biết gia tộc Nam Cung danh tiếng bọn họ không chọc nổi, nhưng vẫn muốn chiếu theo lệ làm việc.

“Nam Cung tiên sinh có thể giải thích một chút đây là chuyện gì xảy ra hay không? Nếu như có thể nói ở chỗ này thì chúng ta nói ở chỗ này, ví bằng không được thì chỉ có thể đi đến đồn ghi lời khai, Nam Cung tiên sinh cảm thấy thế nào?” Cảnh sát duy trì lễ phép, thoạt nhìn đứa nhỏ này thật là thông minh, mẹ của đứa bé cũng kịp thời chạy tới, không có xảy ra chuyện lớn gì, nên cũng rất dễ xử lý.

Mà khi Dụ Thiên Tuyết nghe đến mấy chữ ‘thuốc mê’ thì cả người run lên một cái, lạnh lùng quét ánh mắt sắc bén về phía Nam Cung Ngạo.

Về mặt của Nam Cung Ngạo xanh mét, trầm giọng nói: “Một sự hiểu lầm! Nếu như tôi có lòng bất có một đứa bé, vẫn còn có thể để cho các người âm thầm xông vào trong nhà Nam Cung tôi hay sao! Chuyện cười!”

Cảnh sát thận trọng suy nghĩ một phen, xác thật là như vậy, hơn nữa, hiện tại bọn họ còn chưa biết mục đích Nam Cung Ngạo bắt cóc đứa nhỏ này.

Dụ Thiên Tuyết tức giận đến cả người run run, nâng khuôn mặt tái nhợt thanh thấu lên, giọng nói trong trẻo: “Nam Cung tiên sinh, đã lâu không gặp, xin hỏi Tiểu Ảnh có chỗ nào đặc tội đến ông? Sử dụng thuốc mê đối phó với một đứa bé, các người có nhân tính hay không!”

Hộ vệ bên cạnh không nhịn được nhẹ giọng giải thích: “Tiểu thư, điểm này là có chút cực đoan, nhưng mà tiên sinh đã dặn dò chúng tôi phải chắc chắn đảm bảo là thuốc mê chỉ có tác dụng hôn mê, không có tác dụng phụ cùng bất kỳ tổn thương gì, ông ấy vẫn rất bảo hộ đứa bé.”

“Xin đừng dùng những lời qua loa tắc trách này nói với một người mẹ, có chuyện gì mà không thể tới tìm tôi để hỏi trực tiếp cần gì phải bắt con tôi đến trả lời các người! Lại có luật pháp nào nói cho anh biết thuốc mê vô hại với người là có thể tùy tiện sử dụng trên thân thể người khác?!” Dụ Thiên Tuyết nghiêm khắc hung dữ nói xong, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng, ngồi xổm người xuống ôm lấy Tiểu Ảnh, muốn kiểm tra xem cậu bé có bị thương chỗ nào khác hay không.

Trên mặt hộ vệ bị cô nói nóng hừng hực, không dám mở miệng phản bác lại.

“Xem ra thật sự cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi, vị tiểu thư này, cô có thể theo chúng tôi về ghi lời khai hay không, tình huống như thế này chúng tôi sẽ cảnh cáo lần thứ nhất, nếu như tái phạm lần nữa thì coi như là trực tiếp vi phạm pháp luật, Nam Cung tiên sinh biết không?” Cảnh sát chậm chậm nói.

Sự tàn ác trong mắt Nam Cung Ngạo giảm xuống, nhìn Tiểu Ảnh, cảm xúc trong mắt bắt đầu trở nên phức tạp.

“Đứa nhỏ này rất thông minh.” Nam Cung Ngạo chống gậy đi qua, đáy mắt thâm thúy già dặn có chút tang thương mơ hồ, vuốt ve đầu Tiểu Ảnh một cái, nhìn chằm chằm Dụ Thiên Tuyết: “Cô cũng dạy dỗ rất khá, chỉ là tôi muốn biết, ba của đứa nhỏ này rốt cuộc là ai?”

Cả người Dụ Thiên Tuyết run lên, lệ ngân ngấn trong mắt chưa rút đi, ánh mắt chăm chú nhìn về phía bóng dáng cao ngất rần rờ vẫn lạnh như băng đứng thẳng trong phòng khách kia, trong lòng ngập tràn sự thê lương lạnh lẽo, khuôn mặt xinh đẹp cổ nén xuống sự chua xót cùng hận ý.

“Tiểu Ảnh là con trai của tôi và Thiên Tuyết.” Bùi Vũ Triết chậm chậm đi tới, ánh mắt ôn tồn bảo hộ hai mẹ con, tay anh khoác lên trên vai Dụ Thiên Tuyết, ngược mắt hỏi: “Nam Cung tiên sinh có nghi vấn gì sao?”

Thoáng cái Nam Cung Ngạo dường như trở nên rất tang thương, rõ ràng nhìn ra được hình dáng tuấn đạt rõ nét của Tiểu Ảnh lại không thể nhận thức, khao khát chờ mong thất vọng, bỗng nhiên giống như già đi mười mấy tuổi, giọng nói khàn khàn: “Năm đó, cô cũng đã từng mang thai con của Kinh Hiên....”

Tiếng nói kia rất nhỏ, nhưng lại như một trái bom nặng ký bùng nổ cả phòng khách.

Nước mắt trong mắt Dụ Thiên Tuyết rung động dữ dội, ôm chặt Tiểu Ảnh, không muốn để cho con trai nghe được quá khứ chật vật bi thảm của mình, nhẹ nhàng hít một hơi nói: “Đứa bé năm đó đã mất rồi, ông có thể đi hỏi chính con trai của ông, có vẻ như anh ta biết rất rõ chuyện gì xảy ra, hiện tại, tôi và nơi này hoàn toàn không có quan hệ gì, xin đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi, cảm ơn.”

Sắc mặt Nam Cung Ngạo trầm xuống, ánh mắt trở nên phức tạp hơn.

Trong lòng Tiểu Ảnh có sự kinh hãi rất lớn, nhưng hiểu chuyện nên một câu cũng không nói, ôm chặt mẹ, tăng thêm sức lực cho mẹ.

“Xem ra mọi người cũng có thể tự thỏa hiệp rất khá, thế thì vấn đề giải quyết đến đây được không?” Cảnh sát dò xét nhìn chung quanh rồi xác nhận, lúc này mới từ từ ngồi xổm người xuống vuốt ve đầu Tiểu Ảnh: “Cháu bé, cháu thật sự rất thông minh, lần sau gặp phải nguy hiểm cũng nhớ báo cảnh sát, các chú sẽ nhanh chóng tới cứu cháu.”

Tiểu Ảnh gật đầu một cái, ánh mắt có chút kỳ quái nhìn về phía Nam Cung Kinh Hiền đang đứng sâu bên trong phòng khách.

“Thật xin lỗi, quá muộn rồi, chúng tôi cần phải trở về.” Bùi Vũ Triết nhàn nhạt nói một câu, ôm Dụ Thiên Tuyết từ chỗ ngồi lên, kéo Tiểu Ảnh qua chuẩn bị về nhà.

Toàn bộ vở hài kịch này, đã đến lúc nên hạ màn.

“Đợi chút.” Một giọng nói nồng hậu ám ảnh truyền đến phá tan sự yên lặng, làm cho tất cả mọi người trong phòng khách bỗng chốc trở mắt sững sờ.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiền sâu xa như đại dương yên ả, chỉ có tơ máu trong mắt cùng sắc mặt tái nhợt đã tiết lộ tâm tình của anh, anh đi chuyển bước chân, bóng dáng cao lớn rần rờ hướng về phía Dụ Thiên Tuyết đi tới.

Người đàn ông kiên cường, cương quyết, tuấn lãng bức người.

Dụ Thiên Tuyết cơ hồ có thể ngửi được mùi vị cuồng thế tàn mát ra trên người anh, bá khí ngang ngược, vẫn như năm ấy.

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền như ẩn chứa sự đau đớn tê liệt, không coi ai ra gì, chăm chú nhìn khuôn mặt của Dụ Thiên Tuyết, trong lúc ánh mắt của mọi người đang kinh ngạc, đột nhiên túm cánh tay của Dụ Thiên Tuyết hung hăng kéo cô qua ôm thật chặt vào trong ngực!

“....” Dụ Thiên Tuyết lão đảo một cái, cảm giác bị người ôm chặt đến mức hít thở không thông ùn ùn kéo đến, ngang hông bị cánh tay kia siết chặt làm xương cốt của cô cũng đau đớn.

Nam Cung Kinh Hiền cúi đầu dán mặt sát vào tai cô, dán chặt để cảm thụ nhiệt độ ấm áp cùng sự tồn tại chân thật của cô, đôi mắt thâm thúy ngân ngân hơi nước nhàn nhạt, giọng nói khàn khàn: “Năm năm rồi, Thiên Tuyết. Đến tốt cùng là em đã đi đâu?”

Tất cả sự chua xót và đau đớn, dâng trào mãnh liệt, anh run rẩy không cách nào khống chế.

Trên gương mặt tuấn tú tái nhợt có sự đè nén đau đớn cùng áy náy, rốt cuộc anh lại được ôm người phụ nữ này, người được hơi thở trong veo của cô, do dùng sức ôm cô mà khớp xương mấy ngón tay cũng trắng bệch, hận không thể dụi cô vào trong thân thể mình.

Dụ Thiên Tuyết, anh tìm em đã bao lâu, em biết không?

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, nghênh đón anh là sự giãy giụa kịch liệt và một tiếng ‘Chát!’ thanh thúy!

Dụ Thiên Tuyết từ trong ngực anh gãy thoát ra, trong đôi mắt lạnh lạnh có nước mắt rung động kịch liệt, một cái bạt kia, cô đánh mạnh đến nỗi cả bàn tay cũng đau rát.

Mặt của Nam Cung Kinh Hiền lệch qua một bên, trên gương mặt tuấn tú đỏ ửng năm dấu tay rất rõ nét.

“Đừng đụng vào tôi.” Giọng nói của Dụ Thiên Tuyết run run, sự yếu ớt và huyết tính trong đôi mắt trong trẻo như đã được mưa to lọc qua: “Tôi có tính thích sạch sẽ, không thích thứ gì đó ghê tởm chạm vào tôi.”

Cô đâm chọc, cô đầy gai nhọn, sự quật cường và kiên quyết của cô có thể gây tổn thương cho người khác, vẫn như năm ấy.

Bùi Vũ Triết cũng không biết xảy ra chuyện gì, có hơi kinh ngạc, chẳng qua là thương tiếc đưa tay ôm cô vào trong ngực, bởi vì rõ ràng thấy được cả người cô đều đang run rẩy, run rẩy kịch liệt.

“Thiên Tuyết.” Anh cau mày, lo lắng kêu tên cô.

Dụ Thiên Tuyết nghiêng mặt sang một bên, sắc mặt tái nhợt hơi hòa hoãn xuống, bàn tay phải của cô vẫn còn đau rát, nhưng không có xen vào nữa, cúi người sửa sang lại y phục cho Tiểu Ảnh, kéo bàn tay nhỏ bé của con trai qua, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi biệt thự nhà Nam Cung.

Đêm, vắng vẻ yên tĩnh, cũng rất thê lương.

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào bóng dáng đã đi xa của cô, trong lòng đau đến không có tri giác.

Từng phong cảnh thoáng qua bên ngoài cửa sổ xe, Dụ Thiên Tuyết nhìn trời đêm lơ mờ, không nói một lời.

Tiểu Ảnh cũng trầm mặc ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh cô, thận trọng suy xét chuyện vừa rồi, lúc này cậu bé mới biết hóa ra là mẹ và chú đó quen nhau, nhưng mà.

Mẹ thật là đáng sợ, hẳn là mẹ vô cùng hận chú đó mới đúng, nếu không, cho tới bây giờ mẹ cũng chưa từng vượt qua giới hạn đánh người ác như vậy.

Bùi Vũ Triết cũng không nói chuyện, chẳng qua là lúc xuống xe giúp hai mẹ con mở cửa xe, sau đó ôm Tiểu Ảnh xuống.

Sau khi về đến nhà, Dụ Thiên Tuyết thu xếp tốt cho Tiểu Ảnh trước tiên, sao đó mới mệt mỏi đi đến toilet rửa mặt mũi, áo khoác cũng không kịp cởi ra,

đôi tay ẩm ướt chống trên bồn rửa mặt, ngăn người.

Bùi Vũ Triết đi tới, nhìn cô mấy giây, lời cô qua ôm vào trong ngực.

Dụ Thiên Tuyết ít khi không phản kháng, để mặc cho độ ẩm của người đàn ông này bao quanh mình, nhất thời yếu ớt, hàng mi ướt nhẹp rũ xuống, chợp mắt nghỉ ngơi chốc lát.

“Tạm thời em chưa thể chuyển khỏi nơi này, phải không?” Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi anh chưa được sự đồng ý của em đã nói Tiểu Ảnh là con trai của anh, chẳng qua là anh nghĩ, hẳn là em cũng hi vọng anh nói như vậy, đúng hay không?”

Dụ Thiên Tuyết mở mắt, một mảnh mờ mịt ngỡ ngàng.

Cô cần môi, suy tư trong chốc lát, vẫn cảm thấy cuộc sống - ở khắp nơi làm cho người ta hi vọng, rồi lại khắp nơi ép người ta không đường nào thối lui.

“Không cần, tôi chỉ muốn anh ta tin Tiểu Ảnh là con trai của anh là tốt rồi, nếu như tôi có năng lực vẫn sẽ chuyển ra ngoài.” Dụ Thiên Tuyết nói rõ ràng, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng kiên định ----- Vì tạo ra hoàn cảnh giả mà phải sớm chiều chung đụng cùng với một người đàn ông dưới một mái nhà, nhìn như bất đắc dĩ nhưng kì thực là lệ thuộc vào người ta, đây không phải là tác phong của cô, Dụ Thiên Tuyết.

Bùi Vũ Triết vuốt vuốt tóc cô, nói thật nhỏ: “Thiên Tuyết, em vẫn là bướng bỉnh như thế.”

Cô không nói lời nào, Bùi Vũ Triết hỏi tiếp: “Người đàn ông kia chính là ba của Tiểu Ảnh thật sao? Thoạt nhìn anh ta..... Rất yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Ngoại Trù Không Chừa Thủ Đoạn Nào, Anh Còn Có Thể Làm Gì?

Anh nhớ lại ánh mắt vừa rồi của Nam Cung Kinh Hiên, bên trong đó là sự bá đạo chiếm hữu của một người đàn ông đối với một người phụ nữ, nhưng nhiều hơn, là một tình yêu khắc cốt ghi tâm, điểm này, hẳn là anh không có nhìn lầm.

“Người không có nhân tính căn bản cũng không hiểu tình yêu là gì!” Dụ Thiên Tuyết run giọng nói, trong đôi mắt trong suốt có sự hốt hoảng trốn tránh, cần cần môi, rửa tay lại lần nữa rồi lau sạch sẽ: “Tôi chịu đựng người đàn ông này đủ rồi, tôi không muốn có chút quan hệ gì với anh ta nữa!”

“Hẳn là em không hiểu.” Bùi Vũ Triết chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Bây giờ trong mắt bọn họ, em là Bùi phu nhân.”

Mặt của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, bị cái danh hiệu này dọa sợ.

“Tôi..... Tôi không phải, đó chẳng qua là dùng để lừa bọn họ!” Bên trong không gian toilet nhỏ hẹp, Dụ Thiên Tuyết có loại cảm giác bị ánh mắt nóng bỏng của Bùi Vũ Triết thiêu đốt, cô cần môi nói.

Thân ảnh mảnh mẽ rắn rỏi của Bùi Vũ Triết tiến lên, hai tay đặt lên vai cô cởi áo khoác của cô ra, trầm giọng nói bên tai cô: “Đừng khản trương, Thiên Tuyết..... Có lẽ trên thế giới này đã từng có rất nhiều người bức ép em, làm rất nhiều chuyện thương tổn em, nhưng anh sẽ không..... Điểm này em phải tin anh, biết không?”

Hai vai bị ôm, hơi thở ấm áp của Bùi Vũ Triết phả vào vành tai mềm mại trắng như tuyết của cô.

Dụ Thiên Tuyết nhìn vào gương, đột nhiên cảm thấy giống như là chồng và vợ cùng nhau về nhà vào buổi tối, tương thân tương ái, ôm nhau thì thầm, cô cũng từng tự hỏi lòng mình, Thiên Tuyết, cuộc sống như thế rốt cuộc có cái gì không tốt?

Lựa chọn một người đàn ông khác, dựa vào một người khác, một lần nữa tin tưởng trên thế giới còn có tình yêu chân thành, có cái gì không tốt?

“Thế nào? Cảm thấy anh quá đẹp trai, cứ như vậy cự tuyệt anh thì rất đáng tiếc sao?” Đôi mắt Bùi Vũ Triết dịu dàng cũng nhìn vào gương, cười khê: “Thiên Tuyết, bây giờ em hối hận vẫn còn kịp, bất cứ lúc nào anh cũng chờ em đồng ý.”

Trong lòng giật mình một cái, mặt Dụ Thiên Tuyết càng đỏ hơn, lắc lắc đầu nói: “Tôi tìm việc làm rất thuận lợi, nếu không có vấn đề gì thì trong vòng một tuần là tôi có thể dọn ra ngoài, còn nữa, trường tiểu học Âu dương rất gần chỗ làm việc của tôi.”

Bùi Vũ Triết đè nén rung động trong lòng, vẫn cười yếu ớt như cũ: “Ừ.”

Dụ Thiên Tuyết lau khô tay đi ra ngoài, đôi mắt trong trẻo nhìn anh một cái: “Tôi đi tìm Tiểu Ảnh, tối nay thằng bé bị dọa sợ.”

Trong căn phòng yên tĩnh, Tiểu Ảnh đang mò mẫm một hộp mạch điện tinh vi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thấu sáng lên, nghiêm túc khác thường.

Dụ Thiên Tuyết đẩy cửa đi vào, hơi kinh ngạc: “Tiểu Ảnh, con đang làm cái gì?”

Tiểu Ảnh thấy là mẹ đi vào cũng không tính che giấu, thân thể nhỏ bé tránh ra một chút, trong trẻo nói: “Hệ thống báo nguy cảnh sát, còn có chức năng định vị nữa, con đang làm, mẹ vào đi.”

Dụ Thiên Tuyết càng thêm kinh ngạc, đôi mắt trong suốt tràn đầy vẻ không thể tin tưởng nổi, đóng cửa lại, cẩn thận quan sát bản mạch điện màu xanh đậm lạnh như băng trước mắt, phía trên chỉ chít chằng chịt mạch điện cô nhìn không hiểu, nhưng bên cạnh lại có cái bàn ủi điện!

“Tiểu Ảnh, con. Chú ý an toàn, cái này nóng phỏng tay đấy!” Dụ Thiên Tuyết sợ tới mức tiến lên ôm lấy cậu bé.

“Mẹ, con người chưa từng té ngã thì không học chạy được, mẹ yên tâm.” Tiểu Ảnh xoa mặt của Dụ Thiên Tuyết một cái, đôi mắt to tròn tràn đầy sự tự tin: “Con sắp hoàn thành rồi, làm hai cái, mẹ một con một, sau này mẹ không cần lo lắng không tìm được con, nếu như có người xấu, con sẽ trực tiếp cho họ biết sự lợi hại của con!”

Trong lòng cậu bé trai nhỏ bùng cháy lý trí hào hùng.

Dụ Thiên Tuyết nhìn bộ dáng cậu bé thật sự nghiêm túc thì không quá rầy rầy nữa, chỉ ngồi xổm xuống, ánh mắt nhu hòa nhìn cậu bé bận bịu, thỉnh thoảng bảo hộ cậu bé một tý, giúp cậu bé chuyển đồ vật này nọ, mặc dù cô vẫn mờ mịt căn bản là không rõ Tiểu Ảnh học được loại kiến thức này lúc nào, chẳng qua là, theo bản năng cô tin tưởng bảo bảo của mình, cậu bé hiểu chuyện, cậu bé thông minh, muốn làm gì đều nói cùng với mẹ của mình, vậy thì, căn bản là cô cũng không cần lo lắng cậu bé sẽ làm sai cái gì.

“Bảo bảo.” Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng kéo Tiểu Ảnh qua, cầm đặt trên bờ vai nho nhỏ của con trai nhẹ giọng nói: “Con không muốn hỏi mẹ tối nay là chuyện gì xảy ra sao? Về chuyện ba con, con có muốn biết hay không?”

Chuyện cũng sắp ‘đại công cáo thành’, Tiểu Ảnh làm không chút hoang mang, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua một cái, cất cao giọng nói: “Mẹ nói là chú bị thương cánh tay đó sao? Ừm. Rất tuần tú! Nhưng mà hình như mẹ không thích chú, Tiểu Ảnh cũng không thích!”

Rất tuần tú. Trán Dụ Thiên Tuyết đỏ mồ hôi, bị cái ấn tượng ban đầu này của con trai oanh tạc không nhẹ.

Khe khẽ thờ phào nhẹ nhõm, Dụ Thiên Tuyết lật người cậu bé qua đối diện với mình, nhẹ giọng hỏi cậu bé: “Làm sao con xác định đó chính là ba con?”

Tiểu Ảnh ngẩn ra, đôi mắt to tròn tràn đầy sự nghi ngờ: “Chẳng lẽ không đúng sao? Con có thể xác định chú Bùi chắc chắn không phải là ba của con, bởi vì ông cụ kia cũng cảm thấy con nhất định là cháu nội của ông ấy nên mới bắt cóc con, vậy không phải chú đó là ba con sao? Hơn nữa mẹ lại hận chú như thế, vậy thì không sai!”

Đây là logic mà một đứa bé như cậu suy diễn, chỉ có thể là như vậy.

Chẳng qua là cái miệng nhỏ nhắn lạnh lợi kia nói đến một nửa thì dừng lại, không dám với mẹ nữa, một đứa trẻ suốt năm năm không có ba, đột nhiên xác định người đàn ông cao lớn đó chính là ba mình, trong lòng có tâm tình gì.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết có hơi tái nhợt, cũng không biết nên nói như thế nào.

Chẳng lẽ lại nói, Bảo bảo, ba không phải là người tốt, đương nhiên là ba ép mẹ phá bỏ con, ngay cả ruột thịt của mình ba con cũng không cần! Tại sao bây giờ anh ta lại chạy tới xác nhận đến cùng có phải là con trai của mình hay không? Anh ta dựa vào cái gì tới nhận thức!

“Năm đó, mẹ và ba có chút hiểu lầm, tình cảm giữa ba mẹ không tốt lắm, con cũng có thể hiểu thành là quan hệ của mẹ với nhà bên nội con không được tốt, cho nên chỉ có thể một mình dẫn con ra nước ngoài sinh sống.” Giọng nói của Dụ Thiên Tuyết lạnh lạnh, đôi mắt trong suốt cố đè nén sự quật cường, hai tay ôm con trai vào lòng: “Tiểu Ảnh, xin lỗi con, là do mẹ còn trẻ nên suy tính quá ít, để cho con trai của mình từ nhỏ đã không có ba, đây là lỗi của mẹ, mẹ đúng là có lỗi với con.”

Dụ Thiên Tuyết rung rung nước mắt, ôm lấy Tiểu Ảnh nói.

Trong lòng Tiểu Ảnh vốn không thoải mái, cuối cùng bị sự ghen ngào của mẹ xua tan đi, nâng bàn tay nhỏ bé lên giúp cô lau nước mắt.

“Mẹ, không sao, nếu như ba đối xử với Tiểu Ảnh không tốt, như thế thì không cần cũng được! Tiểu Ảnh là đàn ông con trai, về sau, coi như không có ba bảo vệ cũng có thể khiến mẹ hạnh phúc, mẹ đừng khóc á. Con còn rất thích bộ dạng mẹ kích động mắng chửi người ta, ‘rất đẹp trai!’” Tiểu Ảnh không e dè nói.

Dụ Thiên Tuyết bị con trai miêu tả như thế thì nở nụ cười, khuôn mặt xinh đẹp lấp lánh ánh sáng động lòng người.

“Tiểu Ảnh nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay ở trường học có ngoan không?”

“Ng ngoan, cô giáo khen con thông minh chính là *nhất minh kinh nhân*!”

“... Tại sao cô giáo lại khen như vậy?”

“Ai kêu cô giáo cầm bảng cửu chương từ 1 đến 9 ra kiểm tra con?” Tiểu Ảnh nghĩ nghĩ, nghiêm túc bung mặt của Dụ Thiên Tuyết nói: “Mẹ, mẹ còn kêu con tiếp tục ngốc ở lớp một nữa con sẽ điên mất!”

Dụ Thiên Tuyết kéo đôi tay bé nhỏ của con trai xuống: “Con chỉ mới ngốc có một ngày mà thôi.”

“Mẹ, nghe đầu Trung Quốc có một câu là ‘một ngày không gặp như cách ba năm’, con ở nhà học cùng với mẹ đi....”

“Vây thì chờ hết học kỳ mẹ giúp con chuyển cấp, nhìn biểu hiện của con!” Dụ Thiên Tuyết hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái.

Tiểu Ảnh tính toán một chút.

Được rồi, đó chính là còn một tháng, mẹ, con nhẫn nại!

Sáng sớm hôm sau.

Một chiếc xe hơi xa hoa bí mật dừng sát ở dưới bóng cây, bên ngoài cửa xe là tro và tàn thuốc lá tán lác đầy đất.

Cổng căn nhà lớn mở ra, một người đàn ông dẫn theo một đứa bé trai đi ra.

“Mẹ dậy sớm quá, thật chịu khó! Chú Bùi, cháu có thể tự mình ngồi xe buýt đi học, chú không cần đưa cháu đi!” Tiểu Ảnh kéo kéo cái mũi lưỡi trai xuống, ngửa đầu nói với Bùi Vũ Triết.

“Không được, như vậy thì mẹ cháu sẽ giết chú.” Bùi Vũ Triết cười yếu ớt, lôi kéo cậu bé hướng về phía xe của mình đi tới.

“Vây lần sau chú Bùi đổi xe đạp đưa đi, loại xe này dừng ở cổng Ấu Dương quá phong cách, ngộ nhờ người ta cho rằng cháu là *‘phú nhị đại’* thì làm sao bây giờ?” Tiểu Ảnh suy nghĩ trên đầu, đôi mắt to tròn trong trẻo lấp lánh sáng.

“Cháu mới đến Trung Quốc bao lâu, từ ngữ gì cũng đều đã học xong rồi!” Bùi Vũ Triết vuốt mũi của cậu bé, đóng cửa xe

“Chú cũng cần phải cầu tiến!” Tiểu Ảnh lắc lắc cặp chân nhỏ nói.

Ở khoảng cách xa xa, bên trong chiếc xe dưới bóng cây, có tiếng động rất nhỏ.

Nam Cung Kinh Hiền tựa vào chỗ tài xế ngồi, đáng người thẳng tắp lộ ra vẻ mị hoặc đặc hữu của người đàn ông thành thực, cả đêm không ngủ, giữa trán lộ ra vẻ uể oải, chỉ có đôi mắt thâm thúy là trong trẻo, tràn đầy tơ máu.

Anh hơi mím chặt môi, chậm chậm quay cửa sổ xe xuống, lắng nghe đoạn đối thoại của bọn họ không sót một chữ.

Cánh tay gác ở trên cửa kính xe, tay để ở môi, Nam Cung Kinh Hiền cố hết sức khống chế rung động cùng cuồng loạn trong lòng mình, thế mới nhận được không có nửa chừng xung động xông ra lên tiếng hỏi rõ sự tình.

Chú.

Thằng bé gọi Bùi Vũ Triết là chú.

Tối hôm qua ở nhà Nam Cung, người đàn ông dựa vào Piano mà nổi tiếng trên toàn thế giới này đã nhẹ giọng nói qua, “Tiểu Ảnh là con trai của tôi cùng Thiên Tuyết”, có vấn đề sao?

Bàn tay để ở môi của Nam Cung Kinh Hiền từ từ nắm chặt, nắm chặt thành quyền.

Đó không phải là con trai của người đàn ông nào khác.

Đó là con trai của mình!

Dụ Thiên Tuyết, chính em tới nói cho anh biết có phải hay không, đừng lại gạt anh nữa !

Cửa kính xe đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, công nhân vệ sinh buổi sáng lễ phép nói: “Tiên sinh, hình như nơi này không được ngừng xe, có thể lái đi để cho tôi quét một cái không?”

Tơ máu trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiền quá nặng, có nhàn nhạt sát khí cùng sự đau lòng, anh im lặng không lên tiếng quay cửa sổ xe lên, khởi động xe, chậm rãi hướng về phía bên ngoài chạy tới.

Dùng di động gọi thông một dãy số, giọng nói trầm thấp của Nam Cung Kinh Hiền vang lên trong xe: “Cô ấy đi nơi nào?”

“Thưa thiếu gia, công ty Nam Phong là gia sản của bên nhị thiếu nhà họ Đường, biểu hiện của Dụ tiểu thư rất tốt, đang phỏng vấn lần hai rồi.”

“Liên lạc với người của nhà họ Đường, không cho tiếp nhận cô ấy.”

“Yes, thiếu gia, tôi lập tức đi làm.”

Nam Cung Kinh Hiên cúp điện thoại di động ném qua một bên, trong lúc hoảng hốt không biết rốt cuộc mình đang làm cái gì, anh muốn đến gần cô, nhớ cô đến sắp điên rồi, anh biết rõ người phụ nữ này ghét nhất chính là anh không chừa thủ đoạn nào, nhưng ngoại trừ không chừa thủ đoạn nào như thế này, anh còn có thể làm gì?

Oán hận sâu như vậy, anh không thể bỗng chốc liền hóa giải, trên mặt còn lưu lại một cái tát hung hăng kia, đau đến dính đáp mỗi một dây thần kinh, nhưng anh vui vẻ cam tâm.

Thời gian phỏng vấn lần hai kết thúc, người cuối cùng trong nhóm của Dụ Thiên Tuyết cũng thảo luận diễn đạt xong.

Người phỏng vấn nghe rất nghiêm túc, nhưng giữa chừng nhận được một cú điện thoại, muốn ngắt đứt, liếc mắt nhìn tên lại sợ tới mức không nhẹ vâng nhận.

Chờ người phỏng vấn quay trở lại, ánh mắt nhìn Dụ Thiên Tuyết bắt đầu trở nên lo lắng trùng trùng.

*Nhất minh kinh nhân: Gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc.

*Phụ nhị đại: Nhà giàu thế hệ thứ hai

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Đừng Vợ Vã Đầy Anh Ra Như Thế, Được Không?

Đoàn người đi ra khỏi phòng, ở bên ngoài chờ kết quả

Cô gái trẻ tuổi bên cạnh kéo nhẹ tay áo của Dụ Thiên Tuyết nói: “Tôi cảm thấy mình xong đời, vừa rồi biểu hiện thật là tệ, công ty Nam Phong này yêu cầu cực kỳ cao không thể leo tới, hôm qua cảm thấy có thể vào được vòng phỏng vấn lần hai tôi rất hưng phấn, hiện tại thì nản lòng rồi, khẳng định là không được tuyển!”

Đôi mắt trong suốt của Dụ thiên Tuyết nhìn mặt cô gái, vỗ nhẹ lên tay cô: “Còn chưa có kết quả, đừng nhụt chí, tuổi tôi cũng hơi lớn mà còn phải tranh giành với mọi người, tôi còn sợ bản thân trở thành trò đùa đây.”

“Hả? Lớn tuổi?” Cô gái nhìn nhìn cô: “Cô rất lớn sao? Tôi vẫn cảm thấy cô còn nhỏ hơn so với tôi! Cô chính là có khí chất, cũng không phải lớn tuổi đi!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thoát của Dụ Thiên Tuyết thoáng qua vẻ lúng túng.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cô nhàn nhạt thoáng cười yếu ớt: “Cùng chờ kết quả thôi.”

Một người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm đi ra, ánh mắt chăm chú tìm kiếm trong mười mấy người, chạm rãi rơi vào trên người Dụ Thiên Tuyết.

“Dụ tiểu thư, phiền cô đi theo tôi một chút.”

Dụ Thiên Tuyết giật mình, hàng mi dài rũ xuống che khuất đôi mắt trong trẻo, do dự một chút vẫn là đứng dậy theo người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm đi vào.

“Dụ tiểu thư, trải qua hai lần phỏng vấn chúng tôi cảm thấy mọi điều kiện phương diện của cô đều rất tốt, vô cùng ưu tú, thường thì sau khi phỏng vấn lần hai căn bản là chúng tôi sẽ xác định tuyển dụng nhân viên, rất xin lỗi Dụ tiểu thư, cô không có trong biên chế tuyển dụng của chúng tôi.” Người đàn ông lễ độ nói.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết chua xót, cũng biết phỏng vấn xin việc không có khả năng chỉ một lần là thành công, bàn tay chậm rãi nắm chặt rồi buông ra, ánh mắt mát lạnh nhìn người đàn ông: “Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân hay không?”

Người đàn ông hơi lúng túng, suy xét hồi lâu mới mở miệng: “Dụ tiểu thư chịu ảnh hưởng nền giáo dục phương tây khá nhiều, thật ra thì lấy kinh nghiệm làm việc ở nước ngoài để áp dụng với trong nước có đôi khi không thích hợp lắm, ngược lại thì có lúc sẽ là trở ngại, điểm này Dụ tiểu thư có thể lý giải chứ?”

Trên gương mặt trắng nõn của Dụ Thiên Tuyết thoáng qua sự nghi ngờ, lại dần dần biến mất.

“Tôi nộp đơn chính là vị trí thư ký, dựa vào lương tâm mà nói, tôi cảm thấy quan niệm về thời gian và kỷ luật ở nướì ngoài so với trong nước tốt hơn rất nhiều, vị tiên sinh này, lý do của anh thật sự khiến tôi không thể tiếp nhận được.”

Cô gái xinh đẹp trước mắt ăn ngay nói thẳng, lý trí cùng cảm tính đồng thời chói sáng, không người nào có thể chống đỡ.

Người đàn ông lúng túng trong giây lát, bỗng chốc nở nụ cười.

“Tôi nói trắng ra vậy, cô có con nhỏ, có gia đình, thế nhưng phần công việc trợ lý này cần khả năng nghiệp vụ khá nhiều, tôi nghĩ Dụ tiểu thư hẳn là không thể tiếp nhận những điều này.”

Dụ Thiên Tuyết dần hiểu được ý tứ của anh ta, đôi mắt thoáng lấp lánh ánh sáng, lúc nghe đến mấy chữ ‘khả năng nghiệp vụ khá nhiều’ thì hoảng hốt hiểu ra ám hiệu của người đàn ông này, khuôn mặt thanh tú có hơi ửng hồng.

Công ty Nam Phong này, một trong những công ty hàng đầu toàn quốc, lại cũng có thể định ra loại quy tắc hạ cấp này trong kinh doanh.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, gạt đầu một cái rồi đứng dậy, vươn tay: “Vây xin lỗi, đã quấy rầy anh.”

Trong lòng người đàn ông như có khối đá lớn rơi xuống đất, cũng đứng lên bắt tay cô: “Không sao, chúc Dụ tiểu thư may mắn lần sau.”

Đôi mắt Dụ Thiên Tuyết mát lạnh chăm chú nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt cười cười, xoay người rồi đi.

Sau khi cô đi, người đàn ông chậm rãi châm một điếu thuốc, nhìn chăm chăm hai chữ ‘Nam Cung’ không ai dám đặt tội lưu trong điện thoại di động kia, nghiền ngẫm về cô gái xinh đẹp khiến trái tim người khác hồi hộp loạn nhịp này, rốt cuộc là có quan hệ như thế nào với nhà Nam Cung

Tiếp theo là viện tư vấn tâm lý Huệ Minh.

Dụ Thiên Tuyết lẳng lặng đứng trong đại sảnh xa hoa lạnh như băng, dưới hàng mi dài là ánh mắt hơi uể oải.

Cô không biết có phải sức chống chọi của bản thân đã bị suy giảm hay không, cả buổi sáng thất bại rất nhiều lần, làm cho cô sắp không còn chút tự tin nào, cô chăm chú nhìn đại sảnh huy hoàng xa hoa này, thậm chí là có chút rụt rè.

Đi? Hay là không đi?

Dụ Thiên Tuyết cắn cắn đôi môi đỏ tươi, sống lưng thẳng tắp đi vào, cô quyết định rồi, nếu như lần này thất bại nữa, buổi tối đi đón Tiểu Ảnh tan học sẽ đi ăn một bữa đại tiệc! Đúng vậy, cô bị đá kích rồi, tuyệt đối là đã bị đá kích! Chính là muốn đền bù cho bản thân một bữa ra trò!

Cách một lớp cửa chất liệu thủy tinh đặc thù, Nam Cung Kinh Hiền nhìn chăm chú người phụ nữ đang chậm chậm đi tới, cô mặc y phục công sở, vẫn giống như năm năm trước, thanh mỹ mê người, thậm chí còn có hương vị hơn so với trước kia, đôi chân tròn bóng trắng mịn lộ ra dưới tà váy, nhu hòa động lòng người, tóc dài xõa tán lác trên áo sơ mi trắng như tuyết, cho dù nút áo không có cài ra cũng có thể bộc lộ hình dáng khuôn ngực xinh đẹp.

Vẻ đẹp của cô, sự bướng bỉnh của cô, đôi mắt lấp lánh ánh sáng của cô, cứ như thế khắc sâu trong đầu của anh.

Nhưng cũng chỉ có thể như vậy, anh chăm chú nhìn cô, nhìn từng nơi từng chỗ cô đi đến.

Đi vào căn phòng rộng lớn ưu nhã, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, mở lời nói: “Xin chào tiên sinh, tôi tới phỏng vấn.”

Lần phỏng vấn này tiến hành rất thuận lợi, Dụ Thiên Tuyết đối đáp rất trôi chảy, một chút khảo nghiệm nho nhỏ cũng không thành vấn đề, đối phương là một người đàn ông trẻ tuổi giàu kinh nghiệm, mắt anh ta thỉnh thoảng lại sáng lên biểu lộ sự tán thưởng. “Dụ tiểu thư, tôi thật sự tán thưởng năng lực khai thông cùng năng lực hóa giải mâu thuẫn của cô, cô chưa từng được huấn luyện chuyên nghiệp nhưng có kinh nghiệm thực tế, xác thực cô là người có tư chất, cho nên cô có khả năng làm việc ở nơi đây, quả thật Huệ Minh chính là thiếu những nhân viên chuyên nghiệp cao cấp như vậy, nếu như có thể, trước tiên tôi muốn nói về tính chất công việc, sau đó bàn lại mức lương, Dụ tiểu thư cảm thấy như thế nào?”

Dụ Thiên Tuyết có hơi kinh ngạc, ý tứ như thế là, cô đã thông qua rồi sao?

Trước tiên nói về tính chất công việc, bàn lại mức lương?

Mọi việc tới quá nhanh, Dụ Thiên Tuyết dừng lại chốc lát mới từ từ phản ứng kịp, khuôn mặt thanh tú có chút ửng hồng, gạt gạt đầu: “Được.”

Người đàn ông trẻ tuổi cười cười nói: “Thực tập ba tháng, sau khi cô thông qua kiểm tra đánh giá tính chuyên nghiệp sẽ phát chứng nhận tư cách nghiệp vụ cho cô, một phần công việc của cô là ở tại chỗ này tư vấn trên đường dây nóng hoặc là có khách tới cần tư vấn, một phần khác, nếu như khách có yêu cầu tới nhà phục vụ, hơn nữa còn chỉ đích danh cô, hi vọng Dụ tiểu thư hiểu rõ đây là loại nghề nghiệp khắt định năng lực, không được bất bẻ và cự tuyệt.”

Dụ Thiên Tuyết gật đầu: “Tôi hiểu.”

“Mức lương thực tập tôi có thể đưa ra lên đến 8000, sau đó xem năng lực và biểu hiện mà tiến hành điều chỉnh, cũng có thể dựa theo số lần tư vấn trên đường dây nóng và số lần tới nhà phục vụ cùng chất lượng mà tính tỉ lệ phần trăm, Dụ tiểu thư cảm thấy có thể chấp nhận không?”

Dụ Thiên Tuyết ngồi lặng yên, trong cuộc sống của cô từ trước đến giờ chưa hề có bất kỳ thành công hay cơ hội nào có thể tới nhanh như vậy, cô ngồi rất yên tĩnh, trong lòng có chút đề phòng cảnh giác.

“Thế nào, Dụ tiểu thư không hài lòng sao?” Người đàn ông trẻ tuổi có hơi run sợ, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nếu như Dụ tiểu thư không hài lòng....”

“Tôi có thể mạo muội hỏi một chút, viện Huệ Minh này trực thuộc công ty khác? Hay là hoạt động độc lập?” Dụ Thiên Tuyết khó khăn hỏi: “Tôi rất xin lỗi khi hỏi về vấn đề này, do tôi chưa hề học qua chuyên ngành, thật ra thì có một số việc không phải cứ dựa trên thành tích học tập là có thể chứng tỏ, vì thế tôi muốn hỏi rõ ràng.”

Người đàn ông trẻ tuổi chăm chú nhìn cô, trong mắt lấp lánh ánh sáng nhân nhật, thậm chí còn có chút khấn trương.

“Dụ tiểu thư, xin cô an tâm, chế độ của nhân viên ở Huệ Minh rất hoàn thiện và nhân tính hóa, Dụ tiểu thư không cần có bất kỳ lo lắng gì, còn về phần người lãnh đạo viện Huệ Minh, đó là một người Đài Loan lấy danh nghĩa cháu gái của ông ấy để đăng ký thành lập công ty, độc lập tự chủ không có dựa vào bất kỳ hậu thuẫn nào, Dụ tiểu thư cũng có thể yên tâm.”

Rốt cuộc cũng có thể hỏi rõ ràng, sự đề phòng trong lòng Dụ Thiên Tuyết lúc này mới từ từ buông lỏng.

“Rất xin lỗi đã hỏi anh những điều này, tôi không cố ý, tôi....” Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, có chút lúng túng xấu hổ.

Người đàn ông trẻ tuổi cười cười: “Không sao, cô nên tin tưởng chính mình, cô rất xứng đáng.”

Hai người đứng dậy bắt tay nhau, thời điểm Dụ Thiên Tuyết ra khỏi cửa phòng, bước chân cũng nhanh nhẹn nhẹ nhàng.

Bên ngoài cổng công ty là ánh mặt trời rực rỡ, cô không đón xe, chỉ an tĩnh đi dọc theo ven đường, trên đường có cô bé cầm bóng bay trong tay lại bị vuột mất, cô mua một cái bóng bay khác nhét vào trong tay cô bé.

“Cám ơn chị.” Trên mặt cô bé vẫn còn đầy nước mắt, giọng non nớt nói.

Dụ Thiên Tuyết cười cười, vuốt ve đầu của cô bé.

Một chiếc Lamborghini dừng ở ven đường, tốc độ không nhanh không chậm chạy theo cô, tâm tình của Dụ Thiên Tuyết đang buông lỏng, đột nhiên cảm giác được mình bị theo gót, trong nháy mắt khấn trương, đường phố vô cùng náo nhiệt, lòng bàn tay cô lại đổ mồ hôi lạnh.

Cuối cùng lấy hết dũng khí quay đầu lại, đôi mắt trong trẻo của Dụ Thiên Tuyết nhìn thẳng vào bên trong chiếc xe kia.

“Anh muốn đi theo tôi bao lâu nữa?!” Dụ Thiên Tuyết hắng giọng lạnh lạnh chất vấn, đôi mắt sáng trong, sắc bén quét về phía người ngồi trong xe.

Nhưng vừa nói ra những lời này thì nháy mắt cô liền rung động, chiếc xe này quá mức quen thuộc với cô, quen thuộc đến mức làm cho lòng người sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, nhìn người ngồi trong xe, hình dáng quen thuộc đến mức tận cùng đó càng khiến cô hít thở không thông.

Nam Cung Kinh Hiền.

Dụ Thiên Tuyết không thêm để ý, xoay người rời đi.

Không biết gió từ đâu tới, thổi tung mái tóc dài của cô, lòng cô rối loạn, cũng không biết là đang đi nơi nào, chỉ biết là phải mau chóng thoát đi thật xa, nhất là khi nghe được tiếng đóng cửa xe sau lưng, cô đi càng gấp gấp hơn.

Người đàn ông phía sau lại càng nhanh hơn, Dụ Thiên Tuyết đã sớm biết chạy không khỏi anh, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Một bàn tay to kéo cổ tay của ngăn trở bước chân của cô, bất thành linh kéo cô quay lại bỏ nhào vào trên người mình, gương mặt Nam Cung Kinh Hiền kiêu căng lạnh lùng xuất hiện ở trước mặt cô, Dụ Thiên Tuyết đau ngầm lên một tiếng, anh đã ôm lấy eo cô, hơi thở nhẹ nhàng, ở khoảng cách rất gần gần gũi co với khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Không cần mỗi lần nhìn thấy anh là bỏ chạy, anh không muốn hù dọa em, em cũng không cần sợ anh.” Giọng nói trầm thấp nồng hậu của Nam Cung Kinh Hiền vang lên, từng chút từng chút đánh thức trí nhớ năm năm trước của cô.

Đôi mắt trong trẻo của Dụ Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào anh: “Anh nói sai rồi, không phải tôi sợ, mà là không muốn dây dưa với người máu lạnh vô tình, nửa chữ cũng không muốn nói! Nam Cung thiếu gia, đây là đang ở trên đường cái, anh không muốn ép tôi kêu to thì buông tôi ra ngay.”

Hơi thở quen thuộc của cô phả trên mặt anh, hàng mi dày rậm của Nam Cung Kinh Hiền rũ xuống, ôm cô chặt hơn.

Chính là như thế này, ôm cô, mặc cho cô hô to gọi nhỏ với anh, một câu nửa câu đều nhất quyết không khoan dung không buông tha, rất giống trước

kia.

“Dụ Thiên Tuyết.....” Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi kê trán mình vào trán cô, đôi mắt mang theo sự đau đớn ngắm nhìn cô, khàn giọng nói: “Anh tìm em năm năm nay, đừng vội vã đẩy anh ra như thế, nói chuyện với anh một chút, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Nam Cung Kinh Hiên, Anh Hèn Hạ

Giọng nói này, người đàn ông này, đi đôi với một năm cừu hận cùng máu tanh kia đồng thời xông tới, tràn đầy đất trời.

Dụ Thiên Tuyết nhắm mắt lại rồi mở mắt ra lần nữa, dứt khoát nói: “Buông ra.”

Đôi môi mỏng khiêu gợi của Nam Cung Kinh Hiên tái nhợt, mím chặt, không nói một lời.

Đôi mắt Dụ Thiên Tuyết trong trẻo nhìn anh: “Anh không buông ra phải không?”

Nam Cung Kinh Hiên vẫn không nói gì, nhưng giữa lúc anh ngần ngại hoảng hốt, người phụ nữ trong ngực gập đầu một cái, bất thành linh bất lấy cánh tay anh chuyển một vòng hung ác dùng sức bẻ ngoặc lại, đang khi anh nhúu mày kêu rên thì trong nháy mắt cô đã tránh thoát khỏi sự khống chế của anh, một cú đá xoáy tuyệt đẹp đá trúng càm anh! Nam Cung Kinh Hiên không có phòng bị, thân thể cao lớn rần ròi đụng vào biển quảng cáo phía sau, đau nhức ho ra tiếng.

Một chút vết máu quét qua trên gương mặt tuấn tú của anh.

Trong đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết cháy bóng hận ý, bày ra một tư thế chuyên nghiệp, đề phòng nhìn anh.

Nam Cung Kinh Hiên giờ mu bàn tay lau vết máu trên mặt, đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự rung động và kinh ngạc.

“Anh cho rằng tôi vẫn giống như lúc trước dễ bị khi dễ vậy sao? Nam Cung Kinh Hiên, anh có thể nhìn thử, anh còn dám, động tay động chân với tôi một lần nữa tôi sẽ khiến cho anh hối hận cả đời!” Tư thế của Dụ Thiên Tuyết không có đổi, gió thổi làm mái tóc cô xốc xếch, trên gương mặt bùng sáng sự quật cường.

Thân thể thon dài của Nam Cung Kinh Hiên cũng đứng thẳng tắp, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng mê ly.

“Anh đã hối hận cả đời Hối hận đã bỏ qua em, cũng bỏ qua bé con của chính mình.”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết chấn động, vài sợi tóc phát qua mặt, sắc mặt cô trở nên tái nhợt, sự đề phòng trong đôi mắt có mấy phần hốt hoảng, nhẹ nhàng hít một hơi lạnh lùng nói: “Tôi không biết anh đang nói cái gì.” Cô quay người rồi đi

“Tim em nói về chuyện của Thiên Nhu, em ấy sắp trở về nước, muốn gặp em ấy không?” Một giọng nói nhàn nhạt vang lên phía sau.

Đó chính là chỗ mềm mại nhất trong lòng Dụ Thiên Tuyết, một lần nữa bị người đàn ông này hung hăng níu chặt!

“Anh.....” Cô xoay người, trong mắt đã rung rung lệ, hận đến nắm chặt tay thành quả đấm, hận không thể giết chết anh!

Năm năm rồi, ban đầu cô mang theo bảo bối trong bụng rồi đi, điều duy nhất không bỏ được đúng là Tiểu Nhu! Người đàn ông này, cho dù là trong một tháng giao dịch kia của bọn họ, anh ta cũng tuyệt đối không cho phép mình liên lạc với Tiểu Nhu! Đúng vậy, anh ta chính là nắm giữ mạch máu của cô, bất kể là năm năm trước hay là năm năm sau!

Nam Cung Kinh Hiên chậm chậm đi tới, tiến đến gần cô.

“Nếu như em không muốn gặp anh có thể nói cho em ấy biết khỏi cần trở lại, dù sao hai người cũng đã không gặp mặt năm năm nay, em ấy cũng vẫn cho là em đã sớm xảy ra chuyện không còn ở đây, anh còn đang suy nghĩ có nên nói cho em ấy biết chuyện em bỏ lại một mình em ấy rồi mất tích, em thấy sao?”

“Đù rồi!” Dụ Thiên Tuyết lớn tiếng kêu lên, trong đôi mắt đã dâng trào nước mắt, hận ý ngập trời: “Nam Cung Kinh Hiên, anh đừng quá hèn hạ! Năm năm trước tại sao tôi biến mất anh không biết phải không? Tôi không đi chẳng lẽ còn phải chờ anh giết chết rồi mang tôi và bé con bị bức tử chôn cùng với nhau hay sao? ! Người một nhà anh là hạng người gì chính anh rõ ràng nhất, đừng nói với tôi chuyện này nữa nếu không tôi sẽ giết chết anh ngay tại đây!”

Cô tức giận đến cả người cũng run rẩy, sắc mặt tái nhợt rất dọa người, nắm chặt quả đấm hận không thể cầm lấy một con dao đâm chết anh ngay lúc này!

Nam Cung Kinh Hiên mỉm cười, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua sự đau lòng nồng đậm cùng áy náy.

“Đi theo anh, chúng ta hòa thuận mà nói chuyện, hửm?” Anh tới gần người phụ nữ bị mình thương tổn đến thương tích đầy mình, vuốt vuốt mái tóc của cô chống trán mình vào trán cô nhẹ giọng dụ dỗ, dù biết là đụng chạm như vậy chỉ có thể khiến cô chán ghét hơn, anh vẫn không thể khống chế, dùng thủ đoạn hèn hạ này để được đến gần cô.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, cắn đến mức sắp nhỏ ra ra máu, nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt nhất định không rơi xuống.

“Anh sẽ phải xuống địa ngục, anh, cái tên khốn kiếp này.” Dụ Thiên Tuyết tức giận, hơi thở mong manh, nói rõ ràng từng chữ.

“....” Nam Cung Kinh Hiên không nói lời nào, chỉ lặng lẽ dựa vào cô, cảm thụ độ ấm của cô, nước mắt của cô, bộ dáng lửa giận ngập trời của cô, cô không biết, bản thân anh cũng đã sớm ở trong địa ngục ròng rã năm năm.

“Ừ, anh là tên khốn kiếp.” Giọng anh khàn khàn nói một câu, khóe miệng thoáng hiện nụ cười nhợt nhạt mà khổ sở.

“Đây là hình em ấy gửi về mấy năm nay, em hãy xem một chút.” Nam Cung Kinh Hiên đặt túi giấy lên bàn đẩy qua, trên vàng trán tuần lẳng không có tâm tình, dường như chỉ khi nào ở cùng một chỗ với người phụ nữ này thì sự lạnh lùng của anh mới có thể hòa tan, trở nên nhu hòa, sâu sắc, cảm xúc cũng mơ hồ.

Dụ Thiên Tuyết tháo túi giấy ra, từ bên trong rơi xuống một chồng lớn hình.

Trên ảnh chụp đều là một người, cô gái trẻ trung xinh đẹp đi trên đường phố Manchester, trong ngày đông tuyết rơi bay tán loạn cô đứng dưới đèn đường, đội trên đầu chiếc mũ giáng sinh đỏ đỏ, dưới tuyết trắng đẹp như thế, mỹ lệ đến đau lòng người.

Còn có một tấm, mặt sau viết ngày tháng, trong hình, cô ngồi trước một cái bánh ga-tô có cắm nến xung quanh, sự nghiêm túc dịu dàng hiện rõ trên mặt, đằng trước cái bánh ga-tô có một tờ giấy nhỏ nhỏ, trên đó viết: Chị ơi, sinh nhật vui vẻ.

Dụ Thiên Tuyết che miệng, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Người bồi bàn từ bên ngoài đi vào khom người hỏi: “Tiên sinh, tiểu thư, có thể gọi món ăn chưa?”

Nam Cung Kinh Hiên cũng không nói lời nào, chỉ đưa tay rút khăn giấy lau nước mắt giúp Dụ Thiên Tuyết, lại bị cô nghiêng mặt qua tránh thoát.

Người bồi bàn hơi lúng túng: “Tiên sinh....”

“Muốn ăn cái gì, chọn món trước, ăn no rồi chúng ta nói chuyện tiếp.” Nam Cung Kinh Hiên cũng không buồn bực, chỉ rút hình trong tay cô đi, đưa thực đơn tới cho cô.

Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt đầy lệ lên, lắc đầu: “Tôi không muốn ăn, chúng ta nói chuyện trước đi.”

Nam Cung Kinh Hiên dừng tay một chút, giấu điếm sự lúng túng, ưu nhã thu hồi thực đơn, đôi mắt thâm thúy quét qua thực đơn, nhàn nhạt nói với người bồi bàn: “Hai phần gan ngỗng, cảm ơn.”

“Được, tiên sinh, có ngay.” Người bồi bàn ghi chép lại, cầm lấy thực đơn cung kính nói, quay người đi ra ngoài.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết rất không thoải mái, rất ghét bầu không khí bế tắc làm người ta hít thở không thông như vậy, nhưng mà cô trốn không thoát, chỉ có thể bị buộc phải đối mặt với người đàn ông mà cô hận đến xương này, nhìn anh ưu nhã tự nhiên, cho dù cánh tay bị thương còn vết thương thì lạnh lùng như thế, mỹ hoặc vẫn lan tràn, mấy năm nay, có bao nhiêu phụ nữ bị anh làm cho thần hồn điên đảo, nhưng chỉ có Dụ Thiên Tuyết biết sắc mặt chân chính của anh.

“Chùng nào anh có thể cho tôi gặp Thiên Nhu?” Dụ Thiên Tuyết trực tiếp hỏi.

Nam Cung Kinh Hiên đặt một cái ly trước mặt cô rót chút rượu đỏ, trên vàng trán tuần lẳng có sự nghiêm túc cùng sự thư thả ấm áp chưa từng trải qua cùng với bất kỳ người nào, thân nhiên mở miệng: “Uống chút rượu, rượu này rất trân quý anh đã nếm qua, rất ngon.”

Dụ Thiên Tuyết ôm hận nhìn rượu đỏ trong ly, bùng lên, uống một hơi cạn sạch.

“Anh còn muốn tôi làm cái gì nữa, nói một lần luôn đi, tôi chỉ có một vấn đề kia, chùng nào thì anh mới có thể để cho tôi gặp Thiên Nhu?” Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết đã hồng hồng, uống vào rồi mới biết rượu đỏ kia có hơi nồng, ít nhiều gì cũng mạnh hơn so với rượu thường.

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn mặt cô, rất muốn bế cô qua đây, dịu dàng dỗ dành cô, chẳng qua là không thể nào.

“Tháng chín.” Anh thân nhiên nói, giúp cô sửa sang dao nĩa, trải rộng khăn ăn trước ở mặt cô, thuận thế lấy cái ly cô cầm trong tay ra: “Em ấy bận thi tốt nghiệp, chưa thể trở về nhanh như vậy.”

Dụ Thiên Tuyết bị lời anh nói hấp dẫn, ánh mắt sắc bén từ từ hòa hoãn xuống, có chút mờ mịt.

“Em ấy..... Tốt nghiệp?” Dụ Thiên Tuyết nói chuyện có phần khó khăn, ánh mắt trong suốt nhìn khăn ăn phút chốc mới nhìn trở lại mặt anh: “Anh vẫn tạo điều kiện để em ấy học đại học, cho tới bây giờ, phải không?”

Nam Cung Kinh Hiên dừng động tác lại một chút, không nhìn cô: “Chuyện đã đáp ứng em, ta làm theo mà thôi.”

Đổi chơi gay gắt lâu như vậy, giờ phút này, tâm tình của Dụ Thiên Tuyết rốt cuộc cũng hòa hoãn đi một ít, dù trước kia đã phát sinh cái gì, ít nhất hiện tại Thiên Nhu rất khỏe mạnh rất vui vẻ, em ấy có cuộc sống hoàn mỹ của chính mình, có học thức cùng thanh xuân tươi đẹp.

Hốc mắt hơi ướt át, Dụ Thiên Tuyết nhìn những tấm hình kia, có thể tưởng tượng đến cuộc sống ở Manchester rất tốt, nụ cười áp áp sáng rõ như thế vào rất nhiều năm trước cũng chưa có, nhưng mà, thật tốt, em gái của cô vẫn còn đó.

Người bồi bàn đẩy cửa đi vào, gan ngừng nhìn rất ngon.

Dụ Thiên Tuyết không nhìn đĩa gan ngừng vẫn còn máu tươi trước mắt, trên khuôn mặt thanh thấu có vẻ mơ màng, cầm cái ly lên tự mình rót rượu đỏ vào lần nữa, gắp ly rượu lên nói: “Vô luận như thế nào cũng cảm ơn anh đã chăm sóc em gái của tôi, xem ra em ấy rất tốt, ly này tôi mời anh.”

Nói xong cô ngửa đầu uống cạn, cay, chất lỏng kích thích tim phổi, chậm rãi chảy vào trong dạ dày.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô chăm chú, không nói một lời.

“Em không sợ anh bỏ thuốc ở trong rượu sao, hôm nay em uống rất nhiều, căn bản là sẽ không ra khỏi nơi này!” Chờ người bồi bàn đi ra ngoài, Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô, trầm giọng nói.

Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái, trong đôi mắt trong suốt có mấy phần đề phòng.

Bỏ thuốc? Anh ta bỏ thuốc sao? Thuốc gì?

Dụ Thiên Tuyết khản trương, nhìn chằm chằm ly rượu trước mắt ý đồ phát giác xem có cái gì không đúng.

Nam Cung Kinh Hiên đưa tay dịu dàng vuốt ve gò má cô, giọng nói khàn khàn: “Làm sao em vẫn cứ khò khạo như vậy?”

Thế này Dụ Thiên Tuyết mới biết mình lại bị anh lừa gạt, lạnh lùng xoay mặt né tránh tay của anh: “Nam Cung Kinh Hiên, anh hèn hạ!”

“Anh thừa nhận anh hèn hạ, trước kia là do tính tình, hiện tại anh không thể không hèn hạ.”

“Anh không cần tìm bất cứ lý do gì để viện cớ, căn bản anh không phải là người tốt lành gì, nhà các người cũng không có ai tốt cả!” Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, mụn rượu mạnh mẽ buột miệng nói ra.

Nam Cung Kinh Hiên im lặng không lên tiếng, trong đôi mắt thâm thúy lắng đọng sự quyến luyến thâm sâu đối với cô mấy năm qua.

“Ăn một chút đi.” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp: “Em đã chạy cả buổi sáng rồi.”

Dụ Thiên Tuyết đắm chìm trong thế giới của chính mình, buồn bã, cảm động, đầu óc hơi choáng váng, căn bản cũng không suy xét làm sao Nam Cung Kinh Hiên biết cô vì phòng vấn mà bỏ bữa cả một buổi sáng.

Chẳng qua là, cô nghĩ đến một vấn đề.

“Em ấy xác định tháng chín sẽ trở về sao? Tôi có thể gặp em ấy?” Dụ Thiên Tuyết xác định việc này trước tiên.

Dao nĩa trong tay Nam Cung Kinh Hiên dừng lại một chút, nâng đôi mắt thâm thúy lên, lạnh nhạt nói: “Em lấy cái gì tới trao đổi với anh?”

Dụ Thiên Tuyết bị kích thích nên thanh tỉnh lại, khuôn mặt đỏ hồng tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, hận ý bốc cháy lên một lần nữa.

“Anh lại muốn uy hiếp tôi nữa sao? Tôi là chị của em ấy, anh cho rằng em ấy mù mấy năm nên không nhận ra tôi hay sao? Nam Cung Kinh Hiên, anh đừng nằm mơ giữa ban ngày!” Cảm xúc của cô có hơi mất không chế, bóp mạnh ly rượu đến muốn vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Đó Không Phải Là Con Của Anh

Nam Cung Kinh Hiên bình thần nhìn cô, đôi môi mỏng kiều gọi nhẹ nhàng mở ra, giọng nói nồng hậu trầm thấp quanh quẩn trong phòng: “Có thể em ấy không cần thiết phải trở về, cũng có thể muốn trở về nhưng mà không về được, em nghĩ như thế nào?”

Giống như bị một chậu nước lạnh thấu xương ập xuống đầu, toàn thân Dụ Thiên Tuyết ướt đẫm, trống rỗng mềm nhũn không có hơi sức.

“Anh....” Tay của Dụ Thiên Tuyết đặt trên bàn nắm chặt lại, khăn trải bàn cũng bị cô nắm đến nhăn nhúm, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cũng phiếm hồng nồng đậm hận ý và rồi rã, cô đoán không ra ý tứ của người đàn ông này, cô thật sự đoán không ra!

Nam Cung Kinh Hiên cắt một miếng gan ngừng dùng nữa đưa tới, nhẹ giọng nói: “Hả miệng.”

Nước mắt trong đôi mắt suốt của Dụ Thiên Tuyết dâng tràn, không nhúc nhích chút nào, Nam Cung Kinh Hiên thân nhiên tiếp tục nói: “Ăn một chút đi.”

Dụ Thiên Tuyết hé miệng, ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên mang theo sự phức tạp mà nồng đậm thương yêu nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kia nuốt vào miếng gan ngừng.

“Em ấy nghĩ như thế nào?” Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt đầy lệ lên, đè nén suy nghĩ xung động bộc phát trong lòng, run giọng hỏi: “Em ấy không có hỏi đến tôi sao? Trong thời gian trải qua cuộc sống một mình ở nước ngoài không có hỏi anh thân nhân duy nhất của mình đã đi đâu hay sao? Nam Cung Kinh Hiên, nói cho tôi biết anh giải thích như thế nào với em ấy!”

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô chốc lát, chậm rãi thu hồi ánh mắt thâm thúy, lạnh nhạt nói: “Không quan trọng.”

Rốt cuộc nước mắt của Dụ Thiên Tuyết cũng rơi xuống, từng giọt từng giọt nặng nề rơi xuống chiếc cảm trắng nõn, cô run rẩy đứng dậy dọn dẹp đồ đạc: “Được, không có vấn đề gì, nếu cuộc sống ở nước ngoài của em ấy rất tốt thì cũng không cần thiết trở về, em ấy có thể ở bên đó học hành làm việc kết hôn sinh con, anh nói cho em ấy biết tôi đã mất tích đi! Nói không tìm thấy tôi nữa khuyên em ấy về sau sống cho tốt, kiên cường một chút đừng để bị người ta lừa gạt đừng để bị người ta ức hiếp! Anh đi đi!”

Cô kiên quyết hướng về phía cửa đi tới, Nam Cung Kinh Hiên cũng không hề ngăn trở cô, chẳng qua là trong đôi mắt thâm thúy thoáng hiện lên sự đau lòng.

Dụ Thiên Tuyết đi tới cửa muốn vặn mở cửa, tay đặt trên tay nắm cửa nhưng chỉ run rẩy, run rẩy dữ dội, mỗi một cái nháy mắt đều gọi cho cô nhớ tới cuộc sống chung cùng với Tiểu Nhu, cô nhớ mình cũng đã từng nói với em gái là sau khi ra nước ngoài thì không cần trở về nữa, thế nhưng trên đời này, cô chỉ có một người thân phu nhân ở bên ngoài, chẳng lẽ suốt cuộc đời sẽ bao giờ gặp lại hay sao.

Đó là sinh ly, vĩnh viễn lớn hơn tử biệt.

Bàn tay mềm mại gắt gao cầm tay nắm cửa, một giọt nước mắt nặng nề rơi xuống, cô từ từ ngồi xổm người xuống, đè nén giọng nói nức nở: “Anh để cho tôi gặp em ấy một lần....”

Một cái chớp mắt kia, toàn bộ thế giới trong lòng Nam Cung Kinh Hiên hoàn toàn sụp đổ, so ra cái gì cũng thua kém một giọt nước mắt của cô.

Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi đứng lên, đi tới kéo cô qua, hung hăng ôm vào trong ngực.

Dụ Thiên Tuyết đứng không vững, chỉ cảm thấy ngang lưng bị một lực đạo ra sức ôm chặt lấy thân thể cô, hơi thở phả nam mãnh liệt mà mị hoặc tiến tới gần chống trán mình vào trán cô, Dụ Thiên Tuyết mở to đôi mắt đầy nước mắt, thấy gương mặt tuấn lãng như thiên thần của Nam Cung Kinh Hiên.

“Anh muốn cái gì, anh nói đi.” Dụ Thiên Tuyết đẩy anh ra, thối lui đến cạnh cửa dán sát cánh cửa, giọng run run hỏi.

Trong đôi mắt trong suốt của cô có sự kiên quyết kháng cự cùng hận ý.

“Xuất hiện bên cạnh anh, không cần tránh né, cũng đừng cự tuyệt anh đến gần em.” Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi đến gần cô, chống một cánh tay ở cạnh một bên đầu của cô, đôi mắt thâm thúy quan sát cô: “Anh chỉ muốn thế thôi.”

Hơi thở của Dụ Thiên Tuyết mong manh, trong đầu cô mơ màng hoa mắt chóng mặt không rõ được ý tứ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt để lộ ra sự tuyệt vọng, cuối cùng chuyển thành hận ý sắc bén, hiện rõ trong đôi mắt sáng trong của cô.

“Tôi hận anh.... Tại sao đối xử với tôi như vậy! Anh dựa vào cái gì dựa vào cái gì! !” Dụ Thiên Tuyết chậm rãi lắc đầu, nước mắt rơi xuống, liều mạng đánh người đàn ông trước mặt, hung hăng đẩy anh, gào thét: “Nam Cung Kinh Hiên, anh là tên khốn kiếp! !”

Nam Cung Kinh Hiên chờ cho cô đánh mệt mới ôm eo của cô đỡ lấy cô, cả ngày nay đã bị cô đánh cho cả người đau nhức, nhưng anh vẫn muốn tới gần người phụ nữ khắp người đầy gai nhọn này, gần sát một chút, trái tim của anh mới không còn đau đớn nữa.

“Em uống nhiều rượu, anh đưa em về.” Giọng nói khàn khàn của Nam Cung Kinh Hiên vang lên ở bên tai cô.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi đẩy anh, trong đôi mắt rõ ràng vẫn còn hận ý: “Không.... Tôi muốn đi đón Tiểu Ảnh....”

“Anh đưa em đi.”

“Anh cách xa thằng bé một chút cho tôi!” Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt lên, đôi mắt trong suốt tức giận rơi xuống từng giọt nước mắt.

Trường tiểu học Âu Dương.

Dụ Thiên Tuyết ngồi trên ghế lái phụ chốc lát mới từ từ thanh tỉnh, nắng chiếu vào trong xe, cô chớp chớp mắt, mơ mơ màng màng mà chói mắt.

Cổng trường mở ra, từng nhóm học sinh tiểu học náo loạn í ới chen chúc ra ngoài, Dụ Thiên Tuyết chống đỡ thân thể mỏng manh của mình, kéo áo khoác đã trượt xuống lên vai lần nữa, xoa xoa huyết thái dương.

Ánh mắt mát lạnh của cô nhìn chăm chú vào một nhóm trẻ con tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Ảnh, nhưng khi trong tầm mắt xuất hiện hình bóng người đàn ông bên cạnh thì cô sợ hết hồn, lúc này mới tỉnh táo nhớ lại là mình đang ở trong xe của Nam Cung Kinh Hiền.

“.....” Đôi mắt trong veo như suối nước của Dụ Thiên Tuyết nhìn anh, sắc mặt cô tái nhợt.

Sao cô lại đồng ý ăn cơm cùng với người đàn ông này? Như thế nào lại ngồi trong xe của anh ta? !

Toàn bộ lý trí của cô đều hướng về phía bên ngoài xe, đầu óc của Dụ Thiên Tuyết hỗn loạn, để lại một câu “Cám ơn anh đã đưa tôi tới đây” rồi muốn xuống xe, tay lay động cửa xe mấy cái thì phát hiện cửa đã bị khóa lại.

“Nam Cung Kinh Hiền!” Dụ Thiên Tuyết tức đến kêu to tên anh, khuôn mặt thanh thấu lộ vẻ tức giận.

Nam Cung Kinh Hiền an tĩnh tựa vào chỗ ngồi, dưới hàng mi dày rậm là đôi mắt trong veo thâm thúy sâu như đầm nước, nghe tiếng kêu của cô cũng không quay đầu lại, chỉ là an tĩnh chờ đợi, cho đến khi trong tầm mắt xuất hiện bóng dáng đứa bé ‘phần điều ngọc thể’ đó.

Tiểu Ảnh bị một đám bạn nhỏ vây quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn lóe sáng sự thông tuệ lạnh nhạt, hướng về phía bên ngoài đi tới.

Mấy ngón tay thon dài đặt trên nút khóa cửa xe, Nam Cung Kinh Hiền đề xuống, nghe tiếng mở cửa xe của người phụ nữ bên cạnh, nhưng cô kêu lên một tiếng đau đớn rồi bị ngăn cản trở lại, đôi mắt thâm thúy của anh nhìn sang, thấy thân thể mềm yếu của cô còn bị dây an toàn nịt lại.

Dụ Thiên Tuyết đau đến hít vào, vừa rồi cử động quá mạnh, dây an toàn cơ hồ làm cô bắn trở về.

Nam Cung Kinh Hiền thò người qua giúp cô cởi dây an toàn ra, gương mặt anh tuần bức người phóng đại trước mặt Dụ Thiên Tuyết, nói thật nhỏ: “Dáng đứa trẻ giống anh đúng không? Hẳn là em cũng phát hiện, nhất là đôi mắt và cái miệng, giống như đúc.”

Một tiếng ‘Chát!’ giòn vang, Nam Cung Kinh Hiền cảm nhận được mặt mình bị bàn tay của cô hời hợt thăm lần nữa.

“Đó không phải là con của anh!”

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết mang theo hận ý, dùng động tác nhanh nhất cởi dây an toàn ra, đẩy anh ra xuống xe chạy đi.

Thật sự là trốn xuống xe, bởi vì nhìn thấy Tiểu Ảnh, mặt cô lúc đỏ lúc trắng, còn mơ hồ ngân ngấn nước mắt, giống như là trốn khỏi chiếc xe kia, tránh né xe đạp của các phụ huynh đang qua lại, đi về phía bên này.

“Tiểu Ảnh!” Dụ Thiên Tuyết nhìn thấy bóng dáng con trai, đau lòng mà lo lắng kêu to.

“Mẹ!” Tiểu Ảnh ngoan ngoãn chạy tới, không nhìn được lại nhìn chiếc xe mà cô vừa bước xuống thêm mấy lần.

Ừm, rất phong cách, Lamborghini.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Trên Thế Giới Này, Điều Duy Nhất Chú Không Chấp Nhận Được Là Cô Ấy Rơi Lệ

Nhưng rất rõ ràng là mẹ đã khóc.

“Mẹ, có phải chú hư hỏng bắt nạt mẹ!” Tiểu Ảnh nhú mày hỏi.

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: “Không có, bọn họ không dám bắt nạt mẹ, Tiểu Ảnh, chúng ta về nhà, hôm nay mẹ tìm được việc làm rồi, mời con ăn tiệc lớn, có được hay không?”

Trên mặt Dụ Thiên Tuyết hiện lên nụ cười hiếm thấy, ấm áp mà sáng chói, Tiểu Ảnh nhìn rất là hài lòng.

Chỉ có điều, người nên trừng phạt thì vẫn phải nghiêm khắc trừng phạt!

“Được rồi, vậy mẹ đón xe đi, Tiểu Ảnh muốn đi tiểu!” Tiểu Ảnh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

“Được, vậy Tiểu Ảnh đi tiểu xong thì tới đây chờ một chút, đừng làm cho mẹ lo lắng.” Dụ Thiên Tuyết hôn cậu bé một cái, buông cậu bé ra rồi đứng dậy, nhìn con trai chạy xa mới đi tới ven đường đứng đón xe, cô có ý nghĩ muốn dọn đến ở gần nơi này, như vậy Tiểu Ảnh đi học sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tiểu Ảnh chạy thật xa mới quay đầu lại nhìn mẹ, đề cái vành nón lưỡi trai xuống một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự nghiêm nghị hướng về phía chiếc xe Lamborghini dừng ở ngõ hẻm bên cạnh trường học đi tới.

“Thùng thùng!” Tiểu Ảnh vỗ cửa sổ xe không chút khách sáo, gương mặt nhỏ nhắn non nớt tràn đầy vẻ tức giận.

Nam Cung Kinh Hiên có phần kinh ngạc đẩy cửa xe ra, môi mỏng mím chặt, vẻ mặt hơi khản trương quan sát cậu bé trước mắt.

“Chào chú, xin hỏi mẹ cháu mới vừa từ trên xe của chú xuống sao?” Tiểu Ảnh duy trì lễ phép, trong tròng lạnh lùng nói.

Nam Cung Kinh Hiên yên lặng mấy giây, thân nhiên nói: “Ừ.”

“Kia chú, xin hỏi là chú làm mẹ khóc à?” Giọng nói của Tiểu Ảnh càng thêm lạnh nhạt.

Nam Cung Kinh Hiên: “.....”

“Chú, là đàn ông con trai thì mình sẽ không khóc, thế nhưng nếu như là đàn ông, cũng không nên bắt nạt phụ nữ làm cho phụ nữ khóc! Mẹ cháu là một người phụ nữ tốt, trước kia mẹ và chú có cái gì đụng chạm cháu không biết, nhưng mà Tiểu Ảnh phải bảo vệ mẹ, nếu như lần sau chú lại để cho mẹ khóc, Tiểu Ảnh sẽ dẫn theo mẹ đi xa thật xa khiến chú vĩnh viễn biến mất trong mắt của mẹ! Chú, cháu không phải đang hù dọa chú!” Giọng Tiểu Ảnh vang vang có lực, đôi mắt trừng to đến tròn trịa, giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Trong đôi mắt của đứa bé này phát ra sự tàn nhẫn cùng thanh lãnh, thế nhưng thật sự khiến Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy sợ hãi.

Sắc mặt anh không còn chút máu, rất muốn biết, đứa nhỏ này nói vĩnh viễn biến mất, là có ý gì.

Một người đàn ông và một đứa bé, giằng co hồi lâu.

Nam Cung Kinh Hiên đưa tay vỗ về đầu của cậu bé, trong đôi mắt thâm thúy còn lưu lại sự đau đớn.

“Cháu thắng.” Anh khàn giọng nói.

“Chú sẽ tranh thủ không để cho mẹ cháu khóc nữa” Nam Cung Kinh Hiên đóng cửa xe, khởi động xe, khàn giọng thì thầm: “Trên thế giới này, điều duy nhất chú không chấp nhận được là cô ấy rơi nước mắt.”

Tiểu Ảnh nghe được mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy chú này hình như cũng không chịu nổi, chiếc Lamborghini di chuyển, theo bản năng cậu bé tránh ở một bên, nhìn chiếc xe cấp tốc lái đi đẩy lên một trận gió cùng bùn đất.

Ba, cái từ này, quá xa lạ.

Tiểu Ảnh vầy vầy đầu, không để cho cái chú này cùng ba ba trong suy nghĩ của bản thân phân định lên ngang bằng, có lẽ đàn ông trên thế giới này bao gồm cả chú Bùi cũng chưa từng ngang hàng cùng với ba ba trong suy nghĩ của cậu bé, nhưng Tiểu Ảnh tin tưởng, chỉ có hình tượng ba ba trong suy nghĩ của mình mới có thể mang hạnh phúc đến cho mẹ! Không tìm được người đàn ông kia, Tiểu Ảnh tuyệt đối sẽ không chấp tay nhường mẹ cho đâu!

“Mẹ!” Tiểu Ảnh chạy đến bên cạnh Dụ Thiên Tuyết, ôm chân của cô, lạnh lạnh kêu to.

“Mẹ nghĩ là con lại chạy mất tiêu rồi, nhanh chút lên xe, chúng ta đi Pizza Hut.” Dụ Thiên Tuyết cười tươi kéo bàn tay nhỏ bé của con trai qua.

“Dạ!” Tiểu Ảnh trèo lên xe.

“Nơi này thông gió rất tốt, tầng lầu này cũng không cao lắm, trên cửa sổ có song chắn cho dù trẻ con leo lên cũng không nguy hiểm.” Di chủ nhà trọ

đứng tại chỗ xoay tới xoay lui, ân cần lôi kéo Dạ Thiên Tuyết nhìn xung quanh: "Tiểu thư, cô nhìn này, phong cảnh bên ngoài cũng vô cùng tốt, bên kia là trường học và cửa hàng tổng hợp, sau này sẽ là khu công nghiệp, không phải là cô còn mang theo con trai sao? Về sau thằng bé đi học giao thông cũng rất thuận tiện."

"Dạ, thằng bé đang học tiểu học, ở trường Ấu Dương bên kia." Dạ Thiên Tuyết cười cười nói.

"Vậy sao? Ai yêu, cùng một trường với Niếp Niếp nhà di nha!" Di chủ nhà kinh ngạc kêu lên, lộ vẻ thân càng thêm thân.

Dạ Thiên Tuyết quan sát đánh giá cấu trúc căn nhà một chút, kiểu hai phòng ngủ một phòng khách coi như cũng rất rộng rãi....., không gian rất ấm áp, đồ gia dụng rất nhiều đều là làm bằng gỗ, rất giống gian phòng trước kia cô cùng Tiểu Nhu mượn.

"Tiền thuê nơi này cũng không đắt, giá điện nước cũng rẻ, người thuê trước mới vừa dọn đi có một tuần lễ chứ đâu, bên trong có một ít đồ gia dụng cũng để lại cho cô xài, không đủ thì tự mình có thể mua thêm, tiểu thư thấy như thế nào?" Di chủ nhà tiếp tục giới thiệu.

"Cháu rất hài lòng, gần tới cháu dẫn con trai của cháu tới xem một chút, nếu như thằng bé thích thì cháu sẽ thuê nhà này." Dạ Thiên Tuyết nở nụ cười nhẹ giọng nói.

Trên ban công, gió nhẹ nhàng thổi.

Dạ Thiên Tuyết nghĩ đến chỗ này biết đâu có thể có được tương lai, trong không gian ấm áp lộ ra một chút lo lắng, gió thổi rối loạn tóc của cô, nhớ tới ngày đó dây dưa cùng với Nam Cung Kinh Hiền, anh đứng là hy vọng cô không trốn tránh anh nữa thì tốt rồi, nàng chỉ có thể cầu nguyện, chờ thêm mấy tháng nữa để gặp được Tiểu Nhu thì sẽ không còn có bất kỳ dính líu gì với người đàn ông này nữa.

Tiểu Nhu.....

Dạ Thiên Tuyết nghĩ đi nghĩ lại liền cười rộ lên, xinh đẹp đến mức say lòng người.

Chẳng qua là nàng vẫn không biết phải làm sao giải thích với Tiểu Nhu về chuyện Tiểu Ảnh, đã năm năm rồi, chị gái gả cho người ta rồi sinh con vốn không phải là chuyện gì lý kỳ, nhưng còn ba của Tiểu Ảnh? Cô phải tìm ở đâu đây?

Nghĩ tới đây Dạ Thiên Tuyết có hơi nhức đầu, điện thoại trong túi xách lại đột nhiên vang lên.

"Alô? Xin chào, cô giáo Đàm." Dạ Thiên Tuyết vội vàng nhận, đây chính chủ nhiệm lớp của Tiểu Ảnh.

"Dạ tiểu thư phải không? Cô mau chóng tới đây một chút đi, Tiểu Ảnh đánh nhau với bạn cùng lớp, đánh bạn nhỏ khóc, phụ huynh người ta mới vừa tới đây nói muốn truy cứu trách nhiệm của cô, cô xem....."

"Cô nói cái gì? !" Trong lòng Dạ Thiên Tuyết thắt chặt một hồi: "Cô giáo Đàm, trước tiên cô giúp tôi chăm sóc Tiểu Ảnh một lát, tôi tới ngay lập tức!"

Nàng cầm túi xách lên chạy ra ngoài, tâm tư rối loạn như mớ bòng bong.

Lúc Nam Cung Kinh Hiền trở về biệt thự thì đã rất khuya, đóng cửa xe, phát hiện đèn đêm trong phòng khách còn sáng mờ.

Tiếng ồn ào bên trong vẫn liên tục.

Đã thành thói quen tranh cãi om sòm thế này, Nam Cung Kinh Hiền không cần suy nghĩ cũng biết là ai đang ở đây.

"Oa....." Tiếng khóc vang dội ngay cả nóc phòng nhà Nam Cung cũng đều muốn xóc lên.

"Trình Lan Y, con còn khóc! Ai dạy con sau khi bị ăn hiếp về nhà mới khóc, vừa rồi lúc ở trường học sao một chút kiêu ngạo cũng không có? Vừa nhìn thằng nhóc kia thì biết chính là đồ hạ tiện sinh ra, rõ ràng con chửi cũng đã chửi vậy mà vẫn thua nó? !" Nam Cung Dạ Hi giận đến quai hàm phình lên, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng như một tờ giấy quơ mắng cô con gái nhỏ của mình.

"Oa....." Cô gái nhỏ Trình Lan Y năm tuổi khóc đến tê tâm liệt phế, giờ hai tay lau nước mắt đến ướt nhẹp.

"Dạ Hi, cô không nên hù dọa con bé, nó vẫn còn là trẻ con, sao cô có thể dạy con như vậy?" Trình Dĩ Sinh cau mày, ôm lấy con gái nhỏ của mình, vừa vỗ nhẹ lên lưng của cô bé dụi dụi, vừa trách cứ Nam Cung Dạ Hi.

"Tôi dạy thế thì sao? Ba tôi là Nam Cung Ngao, dầu gì tôi cũng là tiểu thư nhà Nam Cung, thời điểm anh gặp tôi có thấy khi nào tôi ra ngoài bị người ta bắt nạt thế thảm như vậy chưa? ! Tôi không dạy chẳng lẽ để anh dạy? ! Anh cũng chỉ biết dạy con hiểu cái gì lễ phép mà thôi, cái gì bị thiệt thòi là phúc, phúc cái đầu anh á, Y Y cũng khóc cả nửa ngày, tôi phải để cho thằng nhóc con kia trả giá thật lớn, tôi sẽ ở chỗ này chờ ba ra ngoài, tôi muốn thằng nhóc kia bị đuổi khỏi trường học, tôi coi sau này còn ai dám ăn hiếp con gái tôi!"

"Ô ô....." Trình Lan Y nức nở, nhìn mẹ mình, trong đôi mắt to tròn có chút quý dị.

"Dạ Hi, em không nên dạy trẻ con như thế, trước tiên phải làm rõ ràng mọi chuyện, bác trai mới có biện pháp giải quyết, bằng không cũng sẽ không đóng

cửa ở trong phòng sách không gặp em, phải hay không?" La Tinh Uyển đứng dậy, cũng cầm bàn tay nhỏ bé của Trình Lan Y dự đỡ cô bé, nhẹ giọng nói với Nam Cung Dạ Hi.

"Chị Tinh Uyển!" Nam Cung Dạ Hi chau mày: "Nói hay không thì cũng như nhau, dù sao con gái của em cũng bị ăn hiếp, em muốn thằng nhóc kia bị đuổi học, em không tin chỉ một thằng nhóc tiểu học mà ba cũng không giải quyết được!"

"Àm ỉ cái gì không thể đi về nhà mình hay sao?" Một giọng nói trầm thấp lạnh lùng cùng tiếng bước chân truyền đến, đôi giày da sáng bóng xuất hiện ở trong mắt mọi người, thuận theo quần tây trắng thớm nhìn lên, đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên lãnh ngạo quét tới, ném chìa khóa xe ở trên bàn, lạnh lùng nói: "Tới nơi này ăm ỉ là có ý tứ gì?"

"Anh trai!" Nam Cung Dạ Hi sợ tới mức giật nảy mình, muốn nói cái gì cũng không nói ra được, ngậm miệng thật chặt.

Trình Lan Y nhìn thấy cậu của mình về cũng đột nhiên cầm miệng nín khóc, ôm cổ của Trình Dĩ Sinh, kéo kéo cổ áo của ba mình.

"Nói rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nếu không trở về nhà của chính mình đi! Ba cũng còn không muốn để ý tới mày." Nam Cung Kinh Hiên liếc mắt nhìn cánh cửa phòng sách đóng chặt, ngồi ở trên ghế salon lạnh lùng nói.

"Ba không giúp em cũng không sao, anh trai, anh giúp em là được rồi!" Nam Cung Dạ Hi ngẫm nghĩ, tiến tới gần nói.

Nam Cung Dạ Hi liếc mắt nhìn Trình Dĩ Sinh đang ôm cô con gái nhỏ, lạnh nhạt nói: "Y Y tới đây."

Xưa nay Trình Lan Y vốn cực kỳ sợ người cậu này, nghe nói như thế thì khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, vội vàng từ trên người Trình Dĩ Sinh tụt xuống, sủa sang lại cái váy một chút ngoan ngoãn đi tới trước mặt cậu mình.

"Nói cho cậu nghe, chuyện gì xảy ra?" Nam Cung Kinh Hiên ngồi thẳng lên, vuốt ve đầu của cô bé thấp giọng hỏi.

Trình Lan Y ấp úng không chịu nói.

"Kêu con nói thì con cứ nói đi, ngậm miệng ấp úng cái gì!" Nam Cung Dạ Hi cau mày la to.

"Oa....." Trình Lan Y lần nữa khóc đến ruột gan đứt từng khúc, nước mắt vừa mới khô lại trào ra, thân thể dựa vào trong ngực của cậu.

La Tinh Uyển cúi đầu thờ dài một hơi, kéo Nam Cung Dạ Hi lên, đến trước mặt Trình Lan Y, nhẹ nhàng ôm lấy cô bé: "Y Y đừng khóc, do mẹ cháu sốt ruột, sợ cháu bị bắt nạt mới rống cháu, hiện tại nói cho cậu nghe một chút là chuyện gì xảy ra, nếu như Y Y bị uất ức thì cậu sẽ giúp cháu giải quyết, nín khóc có được hay không?"

Lúc này Trình Lan Y mới ngưng khóc thút thít.

"Cậu..... Cháu muốn có máy chơi game....." Trình Lan Y vừa nói vừa khóc: "Bạn đó không đưa cho cháu, không cho cháu chơi....."

Tất cả người trong nhà đều trầm mặc.

Máy chơi game, thì ra là chính là vì trò chơi.

Gà bay chó sủa thế này đã không phải là lần một lần hai, mỗi lần đều là lý do khiến người ta muốn mắc ghen như vậy, tính tình tốt như La Tinh Uyển cũng có chút xấu hổ.

Nam Cung Kinh Hiên hơi cúi người, một cánh tay ôm cô bé đặt lên trên đùi, La Tinh Uyển có chút kinh sợ, cũng ôm cô bé, chỉ lo Nam Cung Kinh Hiên lại động tới thương tổn ở tay phải còn chưa khỏi hẳn của anh.

"Là Y Y muốn mượn máy chơi game của bạn sao?" Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng nói, ôm Trình Lan Y, giọng nói đậm đà đồng thời lộ ra sự nghiêm túc cùng nhu hòa: "Là bởi vì bạn không cho mượn nên đánh nhau, hay còn nguyên nhân gì nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Tuyệt Đối Không Để Cho Mẹ Chịu Uất Úc

Đôi mắt to tròn còn tràn đầy nước mắt của Trình Lan Y vụt sáng, mím môi không khóc ra tiếng, cũng không nói lời nào nữa.

La Tinh Uyển lẳng lặng chờ đợi mấy giây, sợ Nam Cung Dạ Hi lại bắt đầu phát giận, không thể làm gì khác hơn đành phải kéo bàn tay nhỏ bé của Trình

Lan Y qua, thử dò xét hỏi: “Y Y, tại sao bạn nhỏ không cho cháu mượn?”

Trình Lan Y cắn môi, tính tình luôn kiêu ngạo ngang ngược cũng không dám ở trong ngực của cậu là lỗi om sòm, thế nhưng mỗi lần gặp phải loại sự tình này thì nhất định không nói lời nào, giống như biết chắc chắn là người lớn sẽ không thể làm gì cô bé, cho nên càng lúc càng ra vẻ ầm ức, chính là không nói lời nào!

La Tình Uyển lẳng lặng đợi mấy giây mà cô bé cũng không có phản ứng, ánh mắt trong suốt nhìn thoáng qua Nam Cung Kinh Hiên, có phần bất lực.

Nam Cung Kinh Hiên nâng hàng mi dày rậm lên, cũng không cung chiều cô bé nữa, vỗ vỗ đầu cô bé nói: “Ngày mai đến trường nhìn xem, bây giờ đi theo mẹ cháu về nhà, nghỉ ngơi sớm một chút ngày mai tiếp tục đi học.”

Trình Lan Y bị thả xuống đất, mắt thấy đáng về hung thần ác sát của mẹ muốn tiến tới gần, giọng thanh thúy nói: “Y Y không muốn đi học! ngày mai Y Y không cần đi học á!”

“Trình Lan Y, con lại náo loạn phải hay không? Mỗi lần cãi cộ hay đánh lộn không lại người ta con liền làm đà điều, con vừa mới khóc đến mức thiếu chút nữa xóc nóc nhà sức lực đó đi đâu rồi! Có giỏi thì đi tìm ông ngoại, để ông ngoại giải quyết giúp con, đuổi học thẳng nhóc kia thì sẽ không có ai dám ăn hiếp con nữa, có hiểu hay không hả!”

Trình Lan Y mím môi không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ mềm mại tràn đầy vẻ khấn trương, giật nhẹ tay áo của Nam Cung Kinh Hiên: “Cậu, không cần đến trường học....”

“Không đến trường làm sao có thể hỏi rõ ràng? Là cháu sai hay là lỗi của bạn nhỏ, dù sao cũng nên làm rõ ràng rồi mới kết luận, nếu như là lỗi của Y Y, phải phạt thế nào thì phạt thế ấy, chuyện đến đây cậu đã hiểu, đừng nghĩ mẹ hay là ông ngoại có thể bảo vệ cháu, hiểu không?” Nam Cung Kinh Hiên siết chặt cằm của cô bé, đôi mắt thâm thúy kiêu căng thoáng qua sự lạnh lùng nghiêm nghị.

Đứng ở bên cạnh anh, sắc mặt cô bé đã trắng nhợt còn hai mắt thì tròn to.

“Y Y không đi học! Không phải lỗi của Y Y, đều là do Dụ Thiên Ảnh đó! Chính là bạn ấy không cho cháu mượn máy chơi game, mấy bạn khác có thể mượn tại sao không cho cháu mượn!” Rốt cuộc Trình Lan Y cũng bộc phát ra, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng.

Toàn thân Nam Cung Kinh Hiên chấn động, đôi mắt thâm thúy bỗng run run nổi con sóng gió.

“Vậy con muốn làm gì hả? Con lại muốn chiếm đoạt phải hay không?!” Nam Cung Dạ Hi kéo mạnh cô con gái nhỏ của mình qua, đôi mắt đẹp bùng cháy lửa giận: “Trình Lan Y, con đúng là rất có triển vọng, nhà con nghèo rớt mồng tơi ngay cả cái máy chơi game cũng không mua nổi cho con đúng không? Ai cho con ở trong trường học làm mất thể diện của mẹ hả!”

Trình Lan Y bị mẹ hung hăng đẩy ngã nhào ở trên sofa, méo môi thiếu chút nữa lại khóc, nhưng cố nén, trừng đôi mắt la to: “Nhà chúng ta nhất định là không có, đúng là con chưa hề thấy qua, chính là muốn giành! Nhưng mà bạn ấy bắt nạt con, bạn ấy chạy nhanh như vậy hại con té ngã, cái mồng con té đau, con bị chảy máu, ô oa.....”

Cô bé cong cong cánh tay nhỏ của mình lên, trên da thịt mềm mại quả nhiên có mấy dấu trầy xước đo đờ.

Cô bé khóc đến ruột gan đứt từng khúc, sắc mặt của Nam Cung Dạ Hi lại sung huyết đỏ bừng sắp nhỏ ra máu, mỗi lần tiểu ác ma Trình Lan Y này gây chuyện là cô ta đều hao tổn tâm tư, tính tình cô ta vĩnh vào tự đắc không cho phép bản thân chịu chút xú uất ức, tóm cánh tay nhỏ của con gái đẩy tới nói: “Vậy đi tìm ông ngoại đi, kêu ông ngoại giúp con đuổi học bạn nhỏ đó! Mỗi lần con khóc có dùng được cái rắm gì không, ông ngoại thương con nhất, còn không đi mau!”

Trình Lan Y bị rống càng khóc dữ dội hơn, sự ngang ngược cùng uất ức trộn lẫn trong lòng, vỗ vỗ bụi đất trên cái váy, lau nước mắt rồi hướng về phía phòng sách của ông ngoại đi tới.

“Đủ rồi.” Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp ngăn lại vờ kịch ồn ào này, giọng nói nồng hậu quanh quẩn trong không gian phòng khách.

Sắc mặt Nam Cung Dạ Hi đỏ lên: “Anh trai, anh muốn làm gì! Bình thường anh đâu có quan tâm, lần này anh cũng không cần trông nom!”

Nam Cung Kinh Hiên quét ánh mắt thâm thúy qua Trình Lan Y, trên gương mặt lạnh lùng lộ ra tâm tình phức tạp: “Y Y tới đây.”

Trình Lan Y sợ tới mức chân không dám di chuyển, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên vẫn là vội vã di chuyển từng bước từng bước, bàn tay nhỏ của cô bé bị Nam Cung Kinh Hiên cầm lấy, bên tai là tiếng nói thật nhỏ: “Người bạn nhỏ đó tên gọi là gì?”

Trình Lan Y cho là cậu đôi tính muốn giúp cô bé chen ép tên tiểu tử thói kiêu căng kia, mang theo tiếng khóc nức nở giọng nói giòn tan: “Dụ Thiên Ảnh!”

Sắc đen trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng nồng đậm, giống như biển cả cuộn trào sóng ngầm mãnh liệt.

“Chuyện này không cần đi tìm ông ngoại, ngày mai cậu dẫn cháu đến trường học giải quyết.”

Vừa nghe những lời này trái tim của Nam Cung Dạ Hi bỗng nhiên nhảy lên, ôm con gái của mình nói: “Em không cần! Anh trai, anh không cần phải lo chuyện của em, em nhất định không để cho người khác bắt nạt con gái em, em chính là muốn dạy dỗ bọn họ một chút, coi bọn họ sau này còn dám đối nghịch với nhà Nam Cung nữa hay không!”

“Gà ra ngoài rồi cũng không cần nhắc đến nhà Nam Cung, về sau mày còn dám lấy ba chữ này điều võ dương oai ở bên ngoài, cẩn thận tao không khách khí với mày!” Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng quét mắt qua khuôn mặt của em gái.

“Anh trai! Em không cần, em chỉ muốn đi tìm ba!” Nam Cung Dạ Hi giận đến trợn tròn đôi mắt đẹp, đầu lòng kêu lên.

“Chuyện này để cho tao giải quyết, hoặc là cả đời không cho mày bước vào cửa lớn nhà Nam Cung nữa—— chọn đi.” Ánh mắt âm trầm của Nam Cung Kinh Hiên quét qua, cả người tản ra hơi thở lạnh liệt mị hoặc như Satan địa ngục, làm cho người ta không dám kháng cự lại.

“Anh..... Tại sao anh lại đối xử với em như vậy!”

“Mày nói thử đi?” Ánh mắt lạnh như hàn băng nhìn cô ta chăm chăm, mang theo chút mùi vị khát máu, khiến người ta tình huống thấy được sát khí bên trong!

Thở dốc phập phồng, đôi mắt đẹp của Nam Cung Dạ Hi bùng cháy lửa giận, cảm xúc cuộn cuộn dữ dội, được, được, cô ta cũng biết anh trai còn nhớ rõ mấy chuyện năm năm về trước, rỗng rã năm năm rồi, con đàn bà hèn hạ hại cô ta sinh non vẫn còn có địa vị quan trọng như thế ở trong lòng của anh trai sao!

Sau khi róc xương lóc thịt bóng dáng mỏng manh đó ở tận đáy lòng, Nam Cung Dạ Hi ôm hận bỗng con gái của mình lên: “Ngày mai để cậu theo chúng ta cùng đến trường dạy dỗ thằng nhóc kia! Dù sao hôm qua cũng đã nói là để cho phụ huynh của nó tới gánh chịu trách nhiệm! Chuyện Y Y bị thương em theo bọn họ cãi đến cùng! Chờ coi!”

Nam Cung Kinh Hiên không nói một lời, trong đầu lưu lại cảnh tượng đó, bóng dáng Dụ Thiên Tuyết mảnh khảnh lôi kéo con trai xuất hiện ở trước mặt anh, anh có dự cảm mãnh liệt có thể khẳng định, đứa bé kia là con trai của anh.

Anh muốn gặp hai mẹ con, mỗi một phân, mỗi một khắc, mỗi một lần cơ hội.

Xua tan sương sớm, ánh mặt trời chiếu sáng ở cổng chính trường tiểu học Âu Dương.

“Đây là ngày đầu tiên mẹ đi làm, lại phải xin nghỉ.” Dụ Thiên Tuyết có chút mất mát nói một câu, giữ chặt tay Tiểu Ảnh, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng nghiêm túc nói: “Một lát nữa nếu như con nhìn thấy ba mẹ của bạn, Tiểu Ảnh nhất định phải nói thật, không cần hành động theo cảm tính, mẹ đang ở bên cạnh con, tin tưởng con có thể phân rõ ai đúng ai sai, phải hay không?”

Tiểu Ảnh ngẩng mặt lên, vẻ mặt hơi phức tạp, “Dạ” một tiếng.

Thật sự là cậu bé chưa từng sinh hoạt học tập cùng với các bạn thế này, không nghĩ tới còn có thể mâu thuẫn âm ỉ cùng với bạn nhỏ, nhưng mà chuyện ngày hôm qua rõ ràng cũng không thể trách cậu bé, cô bé kia tự ngã xuống mà mình còn đi lướt qua!

“Mẹ, con muốn đi tiểu.” Tiểu Ảnh ngẩng mặt lên nói.

“Tiểu Ảnh, không thể trốn tránh hiện thực.” Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, khuôn mặt xinh đẹp lấp lánh ánh sáng động lòng người, nắm chặt tay cậu bé: “Mẹ ở ngay bên cạnh mà con còn sợ sao?”

“Mẹ, không phải Tiểu Ảnh sợ! Trước kia Tiểu Ảnh và mẹ ở nước Mỹ chưa bao giờ gặp qua chuyện không phân rõ phải trái thế này, Tiểu Ảnh không sợ bọn họ, nhưng mà mẹ không cần vì Tiểu Ảnh mà chịu uất ức, con thả chuyện trường không đi học cũng không để mẹ chịu uất ức!” Tiểu Ảnh lớn tiếng nói, trong đôi mắt trong trẻo phát ra ánh sáng quật cường.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết hơi cảm động, ngồi xổm xuống xòe bàn tay ra: “Được, mẹ cũng giống như vậy, chúng ta đều tin tưởng nhau, coi như đối phương ngang ngược thì chúng ta cũng không khuất phục! Mẹ sẽ không chịu uất ức, Tiểu Ảnh tuyệt đối cũng không thể chịu uất ức!”

“Dạ!” Tiểu Ảnh trịnh trọng gật đầu, không sợ hãi ngẩng đầu ưỡn ngực lôi kéo Dụ Thiên Tuyết đi về hướng phòng học.

Trong phòng học, cô giáo Đàm đã đợi hồi lâu.

Ở tại cửa ra vào thấy bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết, cô giáo Đàm đi ra ngoài nghênh đón, có chút lo lắng nhìn nhìn phương hướng phòng giáo viên, hơi xấu hổ cười cười nói: “Đi thôi, phụ huynh của cô bé kia đã đi qua đó rồi, có hơi hung hãn, Dụ tiểu thư, cô đừng thấy lạ.”

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, kéo Tiểu Ảnh qua: “Dạ.”

Cửa phòng giáo viên bị mở ra, đầu tiên thấy chính là cánh tay nhỏ đã được cuộn tay áo lên lộ ra vết thương nhỏ, cô bé đang riu rít khóc thút thít.

“Ồ, rốt cuộc cũng đã đến đúng không? Hôm qua chưa kịp nhìn, hôm nay tôi muốn nhìn thử là người nào không có mắt dám ăn hiếp cháu ngoại của nhà Nam Cung!” Nam Cung Dạ Hi cười lạnh một tiếng đặt con gái đang bỗng trên người xuống đất nói.

Đôi mắt trong veo của Dụ Thiên Tuyết quét qua thương thế của cô bé kia trước, xác định không có gì đáng ngại mới nhìn về phía cô gái đang nói chuyện.

Chẳng qua là một trong nháy mắt, sấm sét vang dội cả phòng giáo viên, Dụ Thiên Tuyết bị mấy người trước mắt làm cho chấn động tại chỗ, đôi mắt trong trẻo rung động không lớn không nhỏ, sắc mặt có hơi tái nhợt.

Mà Nam Cung Dạ Hi bị bất ngờ nên sắc mặt trắng bệch, đôi mắt tròn to cả kinh: “Cô..... Dụ Thiên Tuyết, tại sao là cô? !”

Không riêng gì cô ta, sau lưng cô ta khuôn mặt Trình Dĩ Sinh lại càng lộ vẻ không thể tin nổi.

“Thiên Tuyết, em.....” Trình Dĩ Sinh kích động kêu lên một tiếng, không ngờ cô vẫn còn sống, năm năm sau còn có thể sống sờ sờ xuất hiện trước mặt bọn họ!

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết mát lạnh đảo qua, rơi vào trên thân người đàn ông cao ngất rần ròi kia, trời sanh anh quý khí quanh quẩn cả người, đôi mắt thâm thúy phát ra sự kiên cường, chậm chậm đi tới, ưu nhã mà mỉa mai.

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiền tràn đầy nhu tình mà thâm ý nhìn cô một cái, chậm rãi ngồi xổm người xuống, vuốt ve đầu Tiểu Ảnh: “Còn nhớ chú không?”

Tiểu Ảnh cũng kinh ngạc, nhìn cô bé kia hỏi: “Chú theo chân bọn họ là quan hệ như thế nào? !”

Cô giáo Đàm thấy một màn như thế thì hơi yên tâm một chút: “Hóa ra là mọi người đều quen biết, anh thấy giải quyết như thế này được không, trẻ con không hiểu chuyện cãi nhau âm ỉ, cũng không cần đến mức kinh động gây sức ép cho nhà trường, để cho hai đứa bé nói rõ rồi bảo đảm sẽ không có việc gì xảy ra nữa là tốt rồi, mọi người nói có đúng hay không?”

“Đúng cái gì mà đúng hử!” Một câu nói hung ác của Nam Cung Dạ Hi bức cô giáo lui về phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dụ Thiên Tuyết, cười lạnh nói: “À, tôi thật sự không nghĩ đến năm năm sau vẫn có thể đụng phải cô, Dụ Thiên Tuyết, cô còn chưa chết sao? Không chết nên cô lớn lối vậy sao? ! Cùng người đàn ông nào sinh ra một đứa hạ tiện như thế lại dám trở về ăn hiếp con gái của tôi, cô không muốn sống nữa đúng không!”

Lời nói sắc bén như gai nhọn trực tiếp bức Dụ Thiên Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thoát của cô không có bất kỳ biểu tình gì, chỉ là lẳng lặng chăm chú nhìn Nam Cung Dạ Hi, năm năm sau, đã lâu không gặp, cô ta lại vẫn là bộ dáng phách lối đứng đầu ấy.

Nàng không có bức bối, nhưng mà Tiểu Ảnh thì tức giận.

Đôi mắt trong trẻo đột nhiên phát ra một chút sát khí, Tiểu Ảnh vòng qua Nam Cung Kinh Hiền đi tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngẹn hồng sáng lên sự quật cường: “Di này, di thật là không có lễ phép! Lúc gặp mặt người ta thường ân cần thăm hỏi, sao trước sau di chỉ biết hỏi người ta có chết hay không? ! Mẹ cháu còn sống hay không còn sống mắc mớ gì tới di, tại sao ở chỗ này *thuyết tam đạo tứ*! Nơi này là trường học, ngay cả lễ phép căn bản như học sinh tiểu học chúng cháu đang học ở đây di cũng đều không có! Ba mẹ của di cũng không dạy di phải làm thế nào tôn trọng người khác hay sao!”

Cậu bé tức giận, giọng thanh thúy như từng lần rơi hung hăng quất vào trên mặt của Nam Cung Dạ Hi! Đôi mắt trong suốt to tròn lộ ra sự căm phẫn, cực độ căm phẫn, cậu bé vừa tròn năm tuổi cũng chưa từng mất khống chế thế này, nhưng cũng chưa bao giờ dễ dàng tha thứ cho người nào đối đãi với mẹ như vậy!

Giương cung bạt kiếm! Xung đột kịch liệt nhất, lại có thể kích thích ở trên người một đứa bé đầu tiên!

“Mày.....” Nam Cung Dạ Hi tròn to hai mắt, giận đến nói không ra lời, nổi trận lôi đình: “Thằng nhóc tạp chủng, mày là thứ gì mà dám nói tao như thế! Mày biết tao là con gái duy nhất của nhà Nam Cung không? Thậm chí các người còn dám ăn hiếp con gái của tôi, các người không còn muốn lẫn lộn ở trường học này nữa rồi! Dụ Thiên Tuyết, năm năm trước con của cô bị anh trai tôi xóa sạch, năm năm sau cô lại còn có thằng con trai lớn thế này, ha, cô đúng là không thể thiếu đàn ông? Cô quả thật là ti tiện đến xương tủy!”

Tiểu Ảnh bị lời nói trắng trợn như vậy kích thích đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, xông lên muốn liều mạng cùng cô ta, bị Dụ Thiên Tuyết kéo lại, nhót chặt thân thể của cậu bé không để cho cậu bé xông về phía trước, đứa nhỏ này chưa hề kích động như vậy, hôm nay đã bị ô nhiễm quá nhiều rồi.

Kéo Tiểu Ảnh ra phía sau mình, đôi mắt trong suốt nhìn về phía Nam Cung Dạ Hi, Dụ Thiên Tuyết mở miệng hỏi: “Cô mới vừa nói gì?”

Nam Cung Dạ Hi ngẩng đầu lên: “Tôi thật sự không nghĩ tới hôm nay đụng phải cô ở chỗ này, nhưng đụng phải tôi cũng sẽ không để cho dễ chịu! Dụ Thiên Tuyết, thằng con hoang hèn hạ kia của cô dám bắt nạt con gái tôi, tôi.....”

Một tiếng ‘Chát!’ mạnh mẽ hung ác giòn tan, vang dội cả phòng giáo viên.

“Cô thử nói lại lần nữa.” Đôi mắt Dụ Thiên Tuyết lạnh lạnh tẩn ra ánh sáng lạnh như băng, hoàn toàn ngược lại với lòng bàn tay nóng rát, bình tĩnh mà khát máu: “Nam Cung Dạ Hi, cô mắng chửi tôi như thế nào cho tới bây giờ cũng không có quan hệ gì, nhưng cô có tin hay không cô lại nói đến con tôi một câu nữa, tôi sẽ để cho cô không thể bước ra khỏi cánh cửa này!”

Trong phòng giáo viên lan tỏa bầu không khí khắc nghiệt, cô gái nhỏ đứng trong góc sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không dám thở mạnh.

Hồi lâu Nam Cung Dạ Hi mới phản ứng được, bùm bên mặt nóng rát đau nhức không có tri giác, giọng bén nhọn như xé rách cổ họng, nước mắt nóng bỏng rơi xuống: “Dụ Thiên Tuyết, cô lại dám đánh tôi? !”

“Tôi đánh cô là nhẹ!” Dụ Thiên Tuyết cất cao giọng, trong đôi mắt lộ ra sát khí, giọng nói lạnh lạnh làm mọi người trong phòng làm việc chấn động: “Không ai dạy cô làm sao làm người hôm nay tôi sẽ dạy cho cô, miệng mồm không sạch sẽ thì ra ngoài súc rửa cho sạch rồi hãy đi vào!”

*Thuyết tam đạo tứ: trách móc phê bình

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Cho Anh Một Cơ Hội, Anh Cũng Đâu Có Muốn Làm Gì Em

Nam Cung Dạ Hi chưa bao giờ uất ức lớn thế này, nhất thời phát điên nổi khùng quát to: “Dụ Thiên Tuyết, tôi liều mạng với cô!”

Sắc mặt Trình Dĩ Sinh tái xanh ôm lấy cô ta không để cho cô ta nhào tới, trầm giọng nói: “Dạ Hi đủ rồi, nơi này là trường học, chuyện đùa nhỏ còn chưa có giải quyết em đừng gây sự nữa, thế này chỉ khiến cho người ta cười nhạo nhà Nam Cung em không biết hay sao? !”

“Buông tôi ra..... Dụ Thiên Tuyết, con đàn bà đê tiện, từ trước tới nay không có người nào dám đánh tôi, ba cũng chưa từng đánh tôi, cô dựa vào cái gì mà đánh tôi.....” Nam Cung Dạ Hi vẫn còn đang la lối om sòm, nước mắt chảy đầy mặt.

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết hơi mềm nhũn một chút, lạnh lùng nhìn cô ta, ung dung thản nhiên.

Tiểu Ảnh cũng vừa mới phục hồi tinh thần lại từ trong cái tát kia, ngửa đầu nhìn mẹ, ừm, mẹ ‘đẹp trai’ nhất rồi !

Một bóng dáng cao lớn mạnh mẽ rần ròi chậm rãi tiến tới gần, Dụ Thiên Tuyết hoảng hốt một cái, còn chưa lấy lại tinh thần thì cảm giác được lòng bàn tay nóng rát của mình bị cầm lấy, cô vừa ngước mắt lên đã thấy người đàn ông nọ hoặc đến mức tận cùng này, cùng với tiếng nói trầm thấp của anh ở bên tai: “Hà giận chưa? Hết giận thì chúng ta đi nói chuyện.”

Trong phút chốc Dụ Thiên Tuyết sửng sốt, một cái chớp mắt tiếp theo liền hất tay anh ra, ôm lấy Tiểu Ảnh, bóng dáng mảnh khảnh tan mát ra một loại ngạo khí trong trẻo lạnh lùng: “Lần sau xin tìm người tình tảo đến nói chuyện với tôi, tùy tiện đối xử với tôi thế nào cũng không có vấn đề gì, nhưng tốt nhất đừng để cho tôi nghe được nửa điểm công kích đối với Tiểu Ảnh, các người không có tư cách đó!”

Vừa nói xong cô đi ra cửa, Tiểu Ảnh ôm thật chặt cổ của mẹ, nhìn người phụ nữ gào khóc tê tâm liệt phế phía sau, ánh mắt cũng quật cường mà trong trẻo lạnh lùng.

Nam Cung Kinh Hiền nhìn chăm chú bóng lưng của cô, thu hồi ánh mắt thâm thúy, kéo tay Trình Lan Y bên cạnh qua: “Đi.”

Trái tim Trình Lan Y cũng đập cuồng loạn, sắc mặt trắng bệch, không nghĩ tới người mẹ luôn luôn phách lối cường hãn cũng có thể bị người ta giáo huấn đến phải ngoan ngoan ngoan ngoãn, chút ít kiêu ngạo trong lòng cô bé bị giẫm đến một chút cũng không còn dư thừa, trong đầu có suy nghĩ sâu sắc.

Ở tầng lầu trên, cô giáo Đàm cúi người nhẹ giọng nói: “Cãi nhau ầm ĩ giữa các bạn nhỏ có cọ sát là không tránh được, nhưng mà Tiểu Ảnh, tại sao phải làm Y Y bị thương hả?”

Ánh mắt Tiểu Ảnh mát lạnh nhìn cô giáo nói: “Con không có làm bạn ấy bị thương, là bạn ấy đuổi theo con muốn giành đồ của con, tự mình chạy rồi ngã sấp xuống.”

Tiếng của Trình Lan Y vang vọng: “Bạn nói vậy! Không phải bạn làm cho mình đuổi theo bạn hay sao? !”

Tiểu Ảnh dừng một chút, quay đầu lại nhỏ giọng nói với Dụ Thiên Tuyết: “Mẹ, làm sao bây giờ, đây cũng là một người thiếu não!”

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Ảnh một cái, nhẹ giọng dặn dò cậu bé: “Không nên nói lung tung, có đạo lý thì giảng đạo lý.”

Không hiểu đạo lý coi như có nói cũng như không! Trong lòng Tiểu Ảnh cộng thêm một câu.

“Được rồi, vậy bạn ngã xuống thì trách mình đi, nhưng mà mình có đỡ bạn dậy, cũng có hỏi bạn có sao không, mình còn nói cho bạn biết là không nên chạy theo, mình đã từng đoạt giải vô địch nhi đồng chạy cự ly ngắn! Là bạn không nghe!” Tiểu Ảnh cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thấu lộ vẻ hoang mang.

Trình Lan Y trợn to hai mắt, mặt đỏ lên: “Vậy bạn còn không đưa máy chơi game cho mình, mình muốn máy chơi game!”

“Thứ bạn muốn rất nhiều, bạn muốn sao trên trời mọi người nhất định phải hái cho bạn hay sao? !” Tiểu Ảnh cau mày càng sâu hơn.

“Bạn.....” Giọng nói của Trình Lan Y trở nên bén nhọn: “Mình muốn thì ông ngoại sẽ cho, mình thích cái gì ông ngoại cũng sẽ cho mình, muốn sao trên trời cũng được, muốn mặt trăng cũng có thể!”

“Vậy bạn nhận lầm rồi, mình là bạn nhỏ, cũng lớn bằng bạn, không phải ông ngoại của bạn!”

Trong mắt Trình Lan Y ngân ngấn nước mắt, lại muốn khóc ngay lập tức.

“Y Y.” Nam Cung Kinh Hiên kéo bả vai của cô bé qua, đôi mắt thâm thúy lộ ra sự nghiêm nghị đặc hữu của một người đàn ông: “Nói cho cậu nghe, là ai nói cho cháu biết, cháu muốn cái gì cũng có thể?”

“Mẹ nói! Mẹ nói cháu là cháu gái duy nhất của nhà Nam Cung, mẹ nói muốn cái gì cũng có thể đấy!” Trình Lan Y thật sự khóc lên, vừa nói vừa khóc, bả vai run run thút tha thút thít.

“Mẹ bạn đúng là thiếu não!” Tiểu Ảnh không nhịn được bật thốt lên.

“Ô oa....” Trình Lan Y nhìn Tiểu Ảnh, khóc càng dữ dội hơn.

“Tiểu Ảnh.” Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng quát cậu bé: “Không được không có lễ phép, lời như thế về sau không thể nói lung tung.”

“Y Y.” Nam Cung Kinh Hiên kêu một tiếng giữ bả vai Trình Lan Y quay lại, gơ bàn tay lau nước mắt cho cô bé, ôn trọng mà trầm thấp nói: “Sau này ghi nhớ kỹ, trên thế giới này, nếu cháu muốn bất kỳ thứ gì đó đều phải tự mình cố gắng để lấy được, không ăn trộm không lừa gạt không giành giật thì khi có được đó mới thật sự là đồ đặc của mình, mẹ cháu quen thói kiêu căng cho nên cảm thấy tất cả đều là chuyện đương nhiên, điểm này là lỗi của mẹ, thích máy chơi game có thể hỏi mượn bạn, đó là đồ chơi của bạn, phải hỏi bạn, nếu như bạn cho phép mới có thể cầm lấy, biết chưa?”

Trình Lan Y tiếp tục thút tha thút thít, lau nước mắt nhìn về phía Tiểu Ảnh.

Tiểu Ảnh tức giận, thấy cô bé này cứ khóc lóc sụt sướt thì nhìn chăm chăm, trừng mắt, cứ thế là làm cô gái nhỏ nhà người ta sợ tới mức khóc đến càng thêm tê tâm liệt phế.

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, không biết làm sao với đứa nhỏ này bây giờ, một giọng nói êm ái thổi qua: “Trẻ con không thể dạy trong một lúc, từ từ đi, không nên quá chê bai cô bé, bởi vì có chút quan niệm không phải chính cô bé hiểu rõ mà là do người khác dạy, cô bé cần có thời gian để thay đổi suy nghĩ của mình, không có nhanh như vậy.”

Nam Cung Kinh Hiên ngược mắt lên, người phụ nữ trước mắt ngồi xổm người xuống ôm con trai trong ngực, lần đầu tiên ánh mắt trong suốt không hề giương cung bạt kiếm nữa, mà là có sự dịu dàng đặc hữu của một người mẹ.

“Hôm nay Tiểu Ảnh xin phép nghỉ không đi học, tôi dẫn thằng bé đi chơi.” Dụ Thiên Tuyết đứng lên: “Cô giáo Đàm, có được không?”

“Cũng tốt, đứa bé Tiểu Ảnh này rất thông minh, tôi có thể nhìn ra được trình độ của thằng bé đã không phải là lớp một, thỉnh thoảng nghỉ ngơi một chút cũng rất tốt, đi ra ngoài khuấy khuấy cùng với mẹ, có được hay không?” Cô giáo Đàm cười yếu ớt vuốt ve đầu Tiểu Ảnh.

Dụ Thiên Tuyết không hề liếc mắt nhìn lại Nam Cung Kinh Hiên một cái, lắc lắc tay Tiểu Ảnh: “Nói hẹn gặp lại cô giáo.”

“Hẹn gặp lại cô giáo Đàm!” Tiểu Ảnh lạnh lợi nói.

Nam Cung Kinh Hiên cũng chậm rãi đứng dậy, không nghĩ tới Trình Lan Y lại nắm ống quần của mình: “Cậu.”

“Thế nào?”

“Cậu.” Trình Lan Y ngập ngừng: “Y Y cũng muốn đi chơi.”

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên khẽ động, nhớ tới người phụ nữ vừa mới đi xa đó, sự rung động trong lòng càng trở nên mãnh liệt, không còn biện pháp khống chế.

“Ôm lấy cậu.” Nam Cung Kinh Hiên tới gần cô gái nhỏ đang uất ức khóc thút thít, ôm cô bé đứng dậy.

“Nam Cung tiên sinh, bạn nhỏ Trình Lan Y hôm nay.”

“Cũng phá lệ nghỉ một ngày, cô giáo thông cảm bỏ qua cho.” Nam Cung Kinh Hiên thật thấp nói một câu, ôm cô bé rồi đi.

Băng qua đường cái, xe cộ qua lại trên đường chạy rất nhanh.

Dụ Thiên Tuyết vừa định gơ tay cản xe, đột nhiên một chiếc Lamborghini màu lam đậm dừng ở trước mặt hai mẹ con.

Trình Lan Y bấu lấy cửa sổ xe nhô đầu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào có chút xấu hổ, thậm chí là có phần e ngại, nhỏ giọng nói: “Dụ Thiên Ảnh, nếu không thì chúng ta cùng đi chơi đi?”

Tiểu Ảnh ngẩn ra, có chút kinh ngạc nâng đôi mắt lên nhìn về phía mẹ.

Qua cửa sổ xe, Dụ Thiên Tuyết nhìn chằm chằm bóng dáng người đàn ông cao ngất mị hoặc trong xe, sự chán ghét trong lòng cũng không có giảm đi, hàng mi như cánh bướm rũ xuống nhẹ giọng nói với Tiểu Ảnh: “Mau cảm ơn Y Y, không cần, Tiểu Ảnh đi theo mẹ là được rồi.”

Tiểu Ảnh còn chưa mở miệng nói, cửa sổ xe đã từ từ hạ xuống hoàn toàn, Nam Cung Kinh Hiền bỗng Trình Lan Y xuống xe, đôi mắt thâm thúy quét qua mặt của Dụ Thiên Tuyết, trầm giọng nói: “Muốn đi đâu, anh đưa hai mẹ con đi.”

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi: “Không cần, khu vui chơi ở gần đây, tôi không quá giang xe cũng có thể đi đến.”

“Nơi này xe cộ quá nhiều, mẹ con em băng qua bốn lần đường mới tới nơi, anh không yên lòng.”

“Cảm ơn, chỉ có điều không cần anh quan tâm.”

“Thiên Tuyết!” Nam Cung Kinh Hiền nắm cổ tay lạnh buốt của cô, chậm rãi dùng sức: “Em đã nói sẽ không trốn tránh anh nữa, cho anh một cơ hội, anh cũng đâu có muốn làm gì em.”

Người đàn ông tuấn lãng như thiên thần, giọng nói mang theo vài phần trầm thấp nói ra mấy câu đó, lại có thể khiến trái tim của Dụ Thiên Tuyết thoáng hung hăng đau đớn, không biết vì sao mà đau, cũng có lẽ, là do sức lực của anh quá lớn, nhiệt độ lòng bàn tay anh tổn thương cô.

Hai người giằng co, Dụ Thiên Tuyết muốn gãy giữa, Nam Cung Kinh Hiền cầm thật chặt, đã làm mấy chiếc xe phía sau ùn tắc.

Tiếng kèn tin tin của bọn họ đang gấp rút thúc giục.

“Chỉ một lần này thôi, lần sau đừng lại dùng bất kỳ lý do gì tìm tôi đi ra ngoài, tôi nói không tránh anh, nhưng không có nói muốn dây dưa gì với anh nữa!” Dụ Thiên Tuyết quăng xuống một câu, lúc này mới có thể rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, sau khi mở cửa xe ra, trước hết để cho Tiểu Ảnh ngồi lên, sau đó mình cũng ngồi lên theo.

Trên khuôn mặt thanh thấu của cô không có biểu cảm gì, vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.

Nam Cung Kinh Hiền nhìn mặt cô từ trong kính chiếu hậu, trong lòng nặng trĩu tội lỗi, cánh tay gánh ở trên cửa kính xe bàn tay chống đỡ môi, chậm chạp mà ưu nhã khởi động xe.

Anh trầm mặc nhưng không phải là cam chịu, chẳng qua là biết tính tình của cô, thật vất vả mới có cơ hội này, anh sẽ không ngu ngốc đến mức phá hư chút âm áp cùng ăn ý giữa bọn họ.

“Cậu, chúng ta đi khu vui chơi ngồi cáp treo sao?” Trình Lan Y ngẩng mặt hỏi.

“Cháu thích ngồi?” Nam Cung Kinh Hiền giờ tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé một cái.

“Dạ! Cháu thích, nhưng mà rất sợ!” Trình Lan Y xoay thân thể lại nhìn về phía sau: “Dụ Thiên Ảnh, bạn sợ không?”

Trên mặt Tiểu Ảnh hơi hơi lộ ra một phần không kiên nhẫn, gương mặt xinh đẹp nghiêng qua một bên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ồ khu vui chơi cũng đâu phải là chỉ có cáp treo, sao nhất định phải chơi cái đó?”

“Vậy còn thuyền hải tặc..... Còn có dòng nước xiếc.....”

“Mình không thích!” Tiểu Ảnh bật thốt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc không có biểu tình.

Dụ Thiên Tuyết cũng đột ngột phát hiện ra một vài vấn đề, trên mặt lộ vẻ hơi lo lắng, ôm chặt con trai bên cạnh, bắt đầu hỏi hân đã cùng nhau đi đến khu vui chơi với anh, có một số chuyện cô muốn giấu giếm và trốn tránh, không muốn bị người khác phát hiện, lại càng không muốn để cho nhược điểm của Tiểu Ảnh bị mổ xẻ cũng như bại lộ trước mặt anh.

“Một lát đến nơi chúng ta tách ra, mỗi người chơi riêng phần mình có được không?” Dụ Thiên Tuyết suy nghĩ một chút vẫn là nói ra.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền thoáng qua một chút nghi ngờ, chăm chú nhìn mặt của cô qua kính chiếu hậu, không nói một lời.

“Dụ Thiên Ảnh, tại sao bạn không chơi cùng với mình hả?” Trình Lan Y không sợ chết hỏi tới.

Tiểu Ảnh tức giận, trừng mắt, đăm đăm sát khí nhìn cô bé.

Trình Lan Y xác thực bị dọa đến sợ run một cái, nhưng bàn tay nhỏ bé bấu lấy áo bọc ghế ngồi, vẫn như cũ không biết sống chết: “Mà mình muốn chơi cùng với bạn.....”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Ngay Cả Khi Anh Không Tranh Giành Với Em Thì Cũng Biết Đó Là Con Trai Của Anh, Em Đang Giấu Diễm Cái Gì!

"Đến nơi hãy nói, anh không yên lòng mẹ con em." Nam Cung Kinh Hiền nhàn nhạt nói, chỉ một câu đã cắt đứt ý tưởng của Dụ Thiên Tuyết.

Cô gái thanh lệ động lòng người chậm rãi cau mày, khó có thể chịu được sự bá đạo người đàn ông này.

Rất nhanh đã đến khu vui chơi, trời trong nắng ấm nên có rất nhiều du khách lui tới qua lại không ngớt, thỉnh thoảng có đám người bay qua trên bầu trời phát ra tiếng kêu the thé, âm nhạc mở rất lớn tiếng, kích thích cảm giác hưng phấn.

Tiểu Ảnh ngoài ý muốn rất an tĩnh, cũng không có cảm giác hưng phấn gì, ngược lại sau khi xuống xe thì Trình Lan Y rất sôi nổi, còn chạy tới dắt Tiểu Ảnh tay: "Minh mời bạn chơi tàu lượn siêu tốc, bạn cho mình chơi game có được hay không?"

Tiểu Ảnh tránh ra khỏi tay của cô bé: "Mấy chơi game cho bạn, mình không chơi tàu lượn siêu tốc."

"...." Trong đôi mắt của Trình Lan Y tràn đầy vẻ hoang mang không biết làm thế nào, phồng má nhìn cậu, cho là mình đã nói sai rồi.

"Thằng bé làm sao vậy?" Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiền mạnh mẽ rần rỏi đi tới, nhạy cảm phát hiện ra có chút gì đó không đúng.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết có chút tái nhợt ôm lấy Tiểu Ảnh: "Thằng bé chỉ không thích những hoạt động có tính kích thích, tôi dẫn thằng bé đi chơi mấy trò chơi bình thường là được rồi, cho nên mới nói chúng ta vẫn nên tách ra, tránh cho mọi người đều không chơi tận hứng."

"Là sợ hay là không thích? Nếu như có chú bảo vệ cháu, cháu có dám chơi hay không?" Nam Cung Kinh Hiền đi lên trước, cầm tay Tiểu Ảnh nhẹ giọng hỏi.

"Nam Cung Kinh Hiền!" Nhưng Dụ Thiên Tuyết lại giống như bị điện giật lui về sau một bước, ánh mắt trong suốt mang theo sự đề phòng nhìn anh: "Anh đừng làm khó người khác như vậy được không? Tôi đã nói rõ là tôi thật sự không muốn gặp anh nữa, anh không được nói gì với con trai của tôi, thằng bé cũng sẽ không nghe lời anh!"

Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn Dụ Thiên Tuyết, gương mặt tuấn lãng bình tĩnh như nước.

"Trước tiên chúng ta nghỉ ngơi một chút đợi lát nữa mới đi xếp hàng, Y Y, cùng Tiểu Ảnh đi qua bên kia mua chút đồ uống lạnh, chọn thứ mình thích, nhưng cố gắng không được mua đồ uống có ga biết không?" Nam Cung Kinh Hiền nhét ít tiền vào trong tay Trình Lan Y, nhẹ giọng dặn dò.

"Dạ! Y Y biết!" Trình Lan Y đã chạy tới, Dụ Thiên Tuyết cũng đành phải do dự đặt Tiểu Ảnh xuống, nhìn hai đứa nhỏ tay trong tay chạy đến chỗ bán đồ uống lạnh bên kia, nhẹ giọng kêu: "Cẩn thận một chút!"

Ánh mặt trời sáng rỡ chiếu trên da thịt trắng nõn của cô, trong suốt có thể nhìn thấy được tia máu màu hồng bên trong.

"Tại sao thằng bé không thể tham gia những hoạt động có tính kích thích và vận động kịch liệt?" Nam Cung Kinh Hiền chậm chậm tiến tới gần, tay chống tại mũi xe, không để lại dấu vết giam cầm Dụ Thiên Tuyết trong lồng ngực của mình.

"Tôi không có nói như vậy!" Trong mắt Dụ Thiên Tuyết lộ ra vẻ khản trương, đề phòng nhìn anh.

"Tiểu Ảnh không giống là bé trai có lá gan rất nhỏ, nếu như không phải là vì lòng can đảm, hơn phân nửa chính là nguyên nhân khách quan." Bàn tay Nam Cung Kinh Hiền xoa nhẹ lên mặt của cô, nghiêm túc thấp giọng hỏi: "Thân thể của thằng bé có vấn đề gì?"

Ánh mắt của Dụ Thiên Tuyết càng thêm hốt hoảng, cắn môi thật chặt, chốc lát sau mới trấn tĩnh lại, một câu cũng đều không nói.

"Thiên Tuyết...." Nam Cung Kinh Hiền cúi đầu gọi cô.

"Anh đừng nguyên rủa con trai của tôi được không? Thân thể thằng bé không có vấn đề, nó chỉ là không thích loại cảm giác này mà thôi, anh có thể đừng hỏi nữa được hay không? Thằng bé và anh lại không có quan hệ gì, cho dù có vấn đề cũng là tôi và Vũ Triết mới có thể cùng giải quyết, không phải chuyện của anh!" Dụ Thiên Tuyết nóng lòng nói, trong đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng.

"Em nói chuyện này anh mới nhớ tới." Nam Cung Kinh Hiền thấy cô kích động thì nói chậm lại: "Hình như đã lâu rồi cũng không nhìn thấy Bùi Vũ Triết, thế nào, có phải anh ta thật sự quá mức yên tâm về vợ và con trai của mình? Ngay cả Tiểu Ảnh tan học anh cũng chỉ thấy có một mình em tới đón thằng bé."

"Anh ấy rất bận, mỗi ngày cả chục cuộc phỏng vấn không rảnh tới đón con trai là chuyện bình thường!" Dụ Thiên Tuyết giải thích rất dứt khoát, hàng mi như cánh bướm khẽ run run, đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng: "Làm sao anh biết Vũ Triết không tới đón Tiểu Ảnh?"

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiền bình tĩnh, chẳng qua là trong con ngươi có chút tránh né, không nhìn vào mắt cô, lạnh nhạt thản nhiên.

"Nam Cung Kinh Hiền, anh...."

"Đúng lúc anh thay bọn Dạ Hi chạy tới đón Y Y, em không phải nghĩ nhiều!" Nam Cung Kinh Hiền lên tiếng phủ nhận suy nghĩ của cô.

Ở đằng xa, hai đứa bé đã tay cầm tay chạy trở lại.

"Mẹ, kem đậu đỏ mẹ thích nè, nơi này cũng có!" Tiểu Ảnh ngửa mặt nói.

Dụ Thiên Tuyết nhận lấy, hôn lên mặt con trai một cái: "Tiểu Ảnh thật biết nghe lời!"

Trình Lan Y nhìn có chút trở mặt, cắn kem bắp trong miệng, nghĩ tới hình như thật lâu rồi mẹ cũng không có hôn mình như vậy nha.

Đang suy nghĩ, Nam Cung Kinh Hiền liền bế cô bé lên: "Đi thôi, muốn chơi cái gì chúng ta đi xếp hàng!"

Dụ Thiên Tuyết cũng dắt Tiểu Ảnh đi ở phía sau, lo lắng trùng trùng, trong lòng cô biết rõ thân thể Tiểu Ảnh như thế nào, ngày thường phải chú ý thời tiết để giữ gìn nhiều hơn mới không ngã bệnh, thế nhưng loại vận động có tính kích thích thì cậu bé thật sự không thể làm, nguyên nhân là do thân thể của bản thân cô, căn bản không phải là vấn đề của thằng bé.

"Tiểu Ảnh, con không thích thì chúng ta về nhà, không cần miễn cưỡng." Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng ngồi chồm hổm xuống nói.

Sắc mặt Tiểu Ảnh cũng rất phức tạp, lôi kéo tay mẹ nói: "Mẹ, chú này thật sự đúng là ba con sao?"

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết khản trương một hồi, nắm chặt tay cậu bé, nhìn phía trước mặt thoáng đề phòng, thật may là Nam Cung Kinh Hiền không nghe được, sự áy náy và đau lòng trong lòng cô như thủy triều xông tới: "Tiểu Ảnh, mẹ thực sự xin lỗi con, thời điểm con ở trong bụng mẹ không có bảo vệ con tốt, con có trách mẹ không?"

Tiểu Ảnh cau mày: "Vậy có phải chú ấy đã từng bắt nạt mẹ đúng không?"

Trong lòng bàn tay của Dụ Thiên Tuyết thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, nhẹ giọng thì thầm: "Có lẽ mẹ không nên dẫn con quay trở về, cũng không nên để cho con nhìn thấy anh ta..... Tiểu Ảnh, là lỗi của mẹ."

Tiểu Ảnh cười lạnh một tiếng: "Mẹ, mẹ nên nói cho con biết, con không biết trước kia chú ấy đã làm gì mẹ, nhưng mà mẹ nên nói cho con biết sự thật, như thế thì Tiểu Ảnh mới không u mê hồ đồ không biết rõ ai là người tốt, nhưng bây giờ xem ra, trước kia mẹ gặp phải người không tốt, cũng rất xấu! Mẹ, trước kia Tiểu Ảnh không có ở đây, hiện giờ Tiểu Ảnh nhất định sẽ bảo vệ mẹ!"

"Ngoan, hôm nay chúng ta không nói những thứ này, mẹ không muốn làm cho trong lòng con không thoải mái, chúng ta đi chơi thật vui vẻ, chỉ mẹ với con có được hay không?"

"Dạ!" Tiểu Ảnh cũng lôi kéo tay Dụ Thiên Tuyết hướng phía trước mặt chạy tới.

Tiếng hét chói tai bốn phía trong khu vui, quả nhiên là bọn họ tách ra, Nam Cung Kinh Hiền nhạy cảm nhận ra Tiểu Ảnh chỉ chơi mấy loại trò chơi không có tính kích thích tương tự như ngựa gỗ xoay tròn hay xe điện đụng, thật vất vả Trình Lan Y mới kéo được cậu bé qua chơi trò cá bay, mặt của đứa bé kia cũng lạnh như băng, Trình Lan Y không chịu bỏ qua, vẫn một mực quán lấy cậu bé.

"Bạn xem bạn xem, cái này không sợ, có dây an toàn, không kịch liệt, chỉ xoay vòng vòng trên không trung, bạn chơi cùng với mình đi!" Trình Lan Y tiếp tục đầu độc cậu bé.

Tiểu Ảnh vốn cũng không để ý, nhưng cũng ngẩng đầu lên nhìn, hình như phía trên không có ai hét chói tai, càng không có người có vẻ mặt hoảng sợ —— chỉ là xoay tròn trên trời cao như vậy, sẽ không có cái gì đáng sợ chứ?

"Bạn mau nha mau nha, lập tức khởi động rồi, chúng ta không lên lại phải chờ lượt sau!"

"Y Y, chú ý an toàn!" Nam Cung Kinh Hiền cau mày nói.

"Cháu biết rồi cậu!" Trình Lan Y lôi kéo Tiểu Ảnh chạy đến chỗ ngồi đằng trước: "Bạn xem, bạn phải nín cái này lại, đợi lát nữa di chuyển lên sẽ không té xuống, sợ thì nắm tay vịn, hiểu chưa?"

Tiểu Ảnh mang theo cảm giác mới mẻ thỏa mãn ngồi lên, ngấm lại chẳng qua là xoay quanh cũng không phải là lật lộn nhào, tốc độ cũng không nhanh, sẽ không có chuyện gì.

‘Vù’ một tiếng, thiết bị phát động.

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền tràn đầy vẻ khản trương, nhưng loại trò chơi này xác thực tính nguy hiểm cũng không lớn, so với những trò khác mà nói thì độ an toàn tương đối cao, tầm mắt của anh vẫn chăm chú nhìn hai đứa bé kia, thậm chí thời điểm xoay chuyển lên trời cao còn có thể nghe được Trình Lan Y đang nói chuyện với Tiểu Ảnh, giọng nói thanh thúy phiêu tán trên không trung.

Dụ Thiên Tuyết từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài mới phát hiện không thấy Tiểu Ảnh, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

"Anh nhìn thấy Tiểu Ảnh không? Tại sao tôi không thấy được thằng bé!" Cô nóng lòng sốt ruột chỉ có thể nắm tay áo Nam Cung Kinh Hiên mà hỏi.

Người đàn ông mạnh mẽ kiên cường bên cạnh xoay người, nhìn ra cô đang khấn trương, một cánh tay ôm cô nhẹ nhàng nói: "Thằng bé đang chơi cá bay cùng với Y Y, trò chơi này không mạnh, cũng không nguy hiểm kích thích, em đừng lo lắng."

Dụ Thiên Tuyết không đếm xỉa tới khoảng cách Nam Cung Kinh Hiên gần mình bao nhiêu, đôi mắt trong suốt nhìn về phía bầu trời, cái chỗ ngồi nhỏ nhỏ đó hung hăng níu lấy lòng cô, cô cũng biết trò chơi này không kịch liệt, nhưng con trai luôn luôn có thể làm động tới mỗi một giây thần kinh của cô, cô ngửa đầu nhìn, một giây cũng không dời tầm mắt: "Tôi không biết, trước kia tôi không có dẫn thằng bé đi chơi, kể từ lần kia xảy ra chuyện sau đó tôi cũng không dẫn thằng bé đi chơi nữa, tôi cũng không biết thằng bé có thể chịu đựng được bao nhiêu...."

"Thằng bé xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày hỏi.

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, đôi mắt trong trẻo như nước hồ thu liếc anh một cái, nói một câu: "Không phải chuyện của anh." Tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời.

"Rốt cuộc thì thân thể xảy ra chuyện gì? Là di truyền hay là lớn lên mới bị? Thiên Tuyết, em phải nói cho anh biết, ngay cả khi anh không tranh giành với em thì cũng biết đó là con trai của anh, đến tột cùng là em đang giấu diếm cái gì? !" Cánh tay Nam Cung Kinh Hiên siết chặt, nhíu mày càng sâu hơn.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt tránh thoát ngực của anh: "Rốt cuộc anh đang nói cái gì, căn bản là tôi không hiểu!"

Trải qua vòng xoay tròn cao nhất nhanh nhất, thiết bị chậm chạp dừng lại, cuối cùng thì một nam một nữ cũng ngưng đối thoại, chạy về phía chỗ ngồi của hai đứa bé, Trình Lan Y vẫn hoạt bát như cũ từ trên chỗ ngồi bước xuống, chạy tới nhìn Tiểu Ảnh ở phía sau, khi nhìn thấy sắc mặt của cậu bé thì sợ hết hồn: "Dụ Thiên Ảnh.... Bạn, bạn làm sao à nha?"

Sắc mặt Tiểu Ảnh phờ phạc, tay gấu gao nắm tay vịn, nghe được tiếng kêu của cô bé thì lắc đầu, tay có hơi cứng đờ cời dây nịt an toàn trên người mình ra, đột nhiên vẻ mặt rất thống khổ, nắm dây chuyển trên cổ bắt đầu nôn mửa liên hồi.

"Tiểu Ảnh!" Dụ Thiên Tuyết run rẩy kêu một tiếng, tiến lên ôm lấy con trai, vỗ lưng cho cậu bé.

Trình Lan Y sợ hết hồn lui về phía sau, thối lui đến đuôi của Nam Cung Kinh Hiên thì đột nhiên bị vịn lại, sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên cũng xanh mét: "Y Y, cháu tránh ra một bên."

Trình Lan Y "Dạ" một tiếng vội vàng lui qua một bên, Nam Cung Kinh Hiên lập tức ngồi xổm người xuống tại chỗ Tiểu Ảnh đang ngồi nôn mửa dữ dội ôm lấy cậu bé vào trong ngực mình, khuỷu tay ngăn ngay ngực để cho cậu bé khạc ra, vỗ vỗ cái lưng nhỏ yếu ớt của cậu bé.

"Tiểu Ảnh, con làm sao vậy? Rất khó chịu phải hay không?" Dụ Thiên Tuyết gấp đến độ gần như rơi nước mắt, tay vội vàng vuốt theo sống lưng của cậu bé.

"Còn khó chịu nữa không? Còn muốn ói tiếp không?" Nam Cung Kinh Hiên ôm cậu bé thật chặt, trong đôi mắt thâm thúy đầy vẻ lo lắng, vô cùng lo lắng, thấp giọng em ái hỏi.

Hết chương 128

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Đánh Thoải Mái Rồi Thì Phải Trả Lời Câu Hỏi Của Anh

"Khụ....." Tiểu Ảnh ói đến sắc mặt cũng trắng bệch, bàn tay nhỏ bé hung hăng nắm cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên, ho khan dữ dội.

"Tiểu Ảnh....." Dụ Thiên Tuyết đau lòng đến mức hai mắt đã rung rung lệ, vỗ nhẹ nhẹ lưng của cậu bé, mở nắp chai nước suối đặt vào trong bàn tay nhỏ để cậu bé súc miệng, nhân viên làm việc gần đó cũng đã chạy tới dò hỏi: "Bạn nhỏ không sao chứ?"

"Xin lỗi, do anh không biết thân thể thằng bé không tốt thế này, anh không nên hồ đồ để cho Y Y mang theo thằng bé chơi trò này." Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên tái mét, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng, ánh mắt thâm thúy mang theo sự áy náy nhìn Dụ Thiên Tuyết.

"Không phải thân thể Tiểu Ảnh không khỏe....." Tiểu Ảnh ở trong ngực anh suy yếu nói, ánh mắt trong suốt lại lấp lánh sáng: "Chẳng qua là do cái đồ di chuyển quá nhanh Tiểu Ảnh có chút choáng váng, thân thể Tiểu Ảnh rất khỏe mạnh!"

Đôi mắt đen của Nam Cung Kinh Hiên càng sâu càng nồng đậm hơn, lòng dạ của Dụ Thiên Tuyết lại như lửa đốt, muốn cưỡng ép nhận lấy con trai từ

trong ngực anh: "Không cần anh quan tâm, tôi nói rồi Tiểu Ảnh không thích hợp chơi loại trò chơi này, tôi đã cầu xin rồi mà các người còn dẫn theo thằng bé như thế!"

Khuỷu tay của Nam Cung Kinh Hiên lại mạnh mẽ chậm rãi buộc chặt không chịu buông ra, nói thật nhỏ: "Thân thể thằng bé hẳn là không phải ngày một ngày hai như vậy, hay chúng ta đi bệnh viện khám một chút thì tốt hơn."

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, sắc mặt trắng nhợt, đột nhiên lắc đầu: "Chúng tôi không đi!"

"Thiên Tuyết." Nam Cung Kinh Hiên cau mày khẽ kêu một tiếng.

"Ta ghét bệnh viện, vô cùng ghét, ghét chết đi được! Con trai của tôi không có bệnh gì hết tôi không muốn dẫn thằng bé đến bệnh viện!" Dụ Thiên Tuyết gần như là cưỡng chế ôm con trai qua từ trong ngực Nam Cung Kinh Hiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chảy xuống dòng nước mắt.

Trước mặt đứa bé Nam Cung Kinh Hiên cũng không muốn lôi kéo cùng cô, chẳng qua là đột nhiên nhớ tới mấy chuyện kia năm năm về trước, cô ở trong phòng giải phẫu của bệnh viện cầm kim giải phẫu đâm rách cổ của mình, máu tươi đầm đìa, trong lòng anh đau đớn một hồi!

"Được, không đi." Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên vẫn trầm tĩnh có khí phách như cũ, trong ánh mắt tràn đầy sự thương yêu cùng trĩu mến, bàn tay mạnh mẽ ôm eo Dụ Thiên Tuyết không để cho cô trốn tránh: "Vậy thì về nhà nghỉ ngơi thật tốt, anh đưa em về."

"Không cần, tôi có thể tự dẫn con trai về!"

"Không cần khách sáo với anh, em cảm thấy anh sẽ để em đón taxi hay sao?!" Nam Cung Kinh Hiên hơi tức giận, cau mày nói một câu, đôi mắt quan sát cô trở nên giống như biển cả gợn sóng mãnh liệt trong đêm tối.

Dụ Thiên Tuyết đang tức giận bị anh ôm như vậy thì chấn động tại chỗ, ánh mắt quật cường mát lạnh bỗng nhiên mềm nhũn xuống.

Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiên rất muốn cúi đầu hôn cô, nhưng nhìn được, cúi đầu thật thấp nói một câu "Đi thôi", hơi bá đạo ôm đứa bé suy yếu nằm ở đầu vai Dụ Thiên Tuyết qua, kéo bàn tay nhỏ bé của cô đi về phía xe.

"Y Y đuổi theo."

"Dạ!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Lan Y cũng tràn đầy vẻ sợ sệt và áy náy, bước chân nhỏ chạy theo Nam Cung Kinh Hiên.

"Anh." Dụ Thiên Tuyết bị sự sốt ruột và đau lòng làm cho cả đầu óc đều không thanh tỉnh, nhưng khi nhìn Tiểu Ảnh nằm ở trên bả vai rộng rãi cường tráng của anh, đích thật là thoải mái hơn so với trong ngực mình nên cũng không đấu tranh nữa.

Nhưng Dụ Thiên Tuyết đã quên một chuyện, căn nhà mới nhỏ bé vừa trang trí xong của cô và Tiểu Ảnh lại bị người đàn ông này xâm nhập!

Máng áo khoác lên móc áo, Dụ Thiên Tuyết quay đầu lại nhìn con trai nằm trên ghế salon và người đàn ông cao lớn rắn rỏi bên cạnh đó, sợi dây cung trong lòng bị kích thích nặng nề, tiếng còi báo động dề phòng trong lòng cô đột nhiên vang lên!

Có rất nhiều chuyện cô không quên được.

Chẳng hạn như anh từng nói, Dụ Thiên Tuyết, coi như đây là con trai của tôi thì thế nào, cô có tư cách gì thay tôi sinh con dưỡng cái!

Anh cũng đã từng nói, đứa bé này tôi xác định phá bỏ, cô muốn chết thì theo nó cùng nhau xuống địa ngục đi!

Ký ức đầy máu tươi, trào dâng như thủy triều nước lớn.

"Nhà có mật ong không? Cho thằng bé uống một chút sẽ khá hơn." Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên cao lớn rắn rỏi đi tới.

Lực áp bách cũng đánh tới theo.

Lòng bàn tay Dụ Thiên Tuyết đột nhiên ướt đầm mồ hôi, vòng qua người anh xem xét tình huống Tiểu Ảnh một chút, lạnh giọng nói: "Cảm ơn anh đã đưa chúng tôi về đến nhà, buổi tối tôi sẽ tự mình chăm sóc Tiểu Ảnh, cảm ơn anh, anh có thể về!"

Cầm cái ly trong tay, Nam Cung Kinh Hiên cứng đờ tại chỗ.

"Em rất sợ anh ở trong này?" Anh xoay người, nhìn cô chăm chú.

"Tôi không có, đây là con trai của tôi, một lát nữa tôi sẽ điện thoại gọi Vũ Triết tới đây cùng chăm sóc thằng bé, không cần anh hao tâm tổn trí."

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên quét qua ngũ quan quen thuộc của Tiểu Ảnh lần nữa, trong lòng rung động một hồi.

"Cũng tốt." Anh lạnh nhạt nói, đi tới đưa cái ly cho cô: "Chuyện này, vốn là ba thằng bé nên làm."

Dụ Thiên Tuyết khấn trương một hồi, đưa tay nhận lấy cái ly, trong nháy mắt chạm trúng ngón tay của anh, lại run lên một cái, phảng phất như là bị điện giật.

"Tôi đi nấu chút nước nóng, anh và Y Y ngồi chơi một lát, nhưng mà trước khi Vũ Triết đến vẫn hi vọng anh đi về, tôi không muốn để chồng tôi thấy có đàn ông khác xuất hiện ở trong nhà tôi." Đôi mắt cô trong trẻo, nói.

Nam Cung Kinh Hiên cũng không nói gì, chăm chú nhìn khung hình ba mẹ cô chụp chung đặt trên giá sách, như có điều suy nghĩ.

Dụ Thiên Tuyết vẫn có chút không yên lòng, nhưng khê cần rằng đi vào trong phòng bếp.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn lướt qua Trình Lan Y, trầm giọng nói: "Y Y trông chừng Tiểu Ảnh một lát, cậu đi một chút sẽ trở lại."

"Dạ!" Trình Lan Y từ trên ghế salon nhảy xuống, tò mò tiến tới trước mặt Tiểu Ảnh, nhỏ giọng hỏi: "Bạn thật sự sợ xoay vòng vòng trên cao như vậy sao? Cậu của mình nói thân thể bạn không khỏe, chỗ nào không khỏe hả?"

Đầu óc Tiểu Ảnh không tỉnh táo, nhìn lên trần nhà vẫn còn có chút choáng váng, định nhắm mắt lại không để ý tới cô gái nhỏ om sòm này.

Mà ở trong phòng bếp.....

Dụ Thiên Tuyết nấu một ấm nước, rút phích cắm, dùng bao tay vải bông cầm ấm xuống rót nước.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên cao lớn cũng đi vào theo, đóng cửa lại.

Dụ Thiên Tuyết nghe được tiếng khóa cửa mới căng thẳng trong lòng, đột nhiên quay đầu lại thì thấy gương mặt mị hoặc mà trong trẻo lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên, hít sâu một hơi lui về phía sau, quên mất trong tay còn cầm ấm nước.

"Cẩn thận!" Nam Cung Kinh Hiên cau mày kêu lên, một tay cầm lấy cánh tay của cô bảo vệ cô, nước trong ấm đổ ra ngoài, 'ào' một tiếng văng vào trên tay của anh, nếu như không phải là anh che chở, cánh tay mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết lại muốn gãy vỡ.

"." Nam Cung Kinh Hiên nắm tay cô thật chặt, gương mặt tuần tú có chút thống khổ, đôi mắt vẫn thâm thúy mà trong trẻo như cũ.

Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng nho nhỏ mới từ trong kinh sợ hồi hồn, vội vàng để ấm nước xuống, nhìn tay anh bị nước sôi văng trúng đỏ bừng.

"Nam Cung Kinh Hiên, anh." Đột nhiên cô nghẹn giọng, trái tim đập kịch liệt, không biết có phải anh rất đau hay không.

"Cầm ấm nước sôi mà em cũng dám tùy tiện lộn xộn, thật đúng là không muốn sống!" Nam Cung Kinh Hiên lại thoáng nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhìn cô.

"Tôi làm sao biết anh lại xông tới vào lúc này!" Dụ Thiên Tuyết cau mày oán trách, thói quen chăm sóc Bảo Bảo nên khó tránh khỏi sẽ có chút đau lòng, nhìn vết thương của anh nói: "Trước tiên anh rửa nước đi tôi đi lấy thuốc mỡ."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Đánh Thoải Mái Rồi Thì Phải Trả Lời Câu Hỏi Của Anh 2

Cánh tay đột nhiên bị túm chặt, là Nam Cung Kinh Hiên nắm lấy tay cô, không để cho cô nhúc nhích.

"Anh....."

"Anh không sao, đừng lo lắng." Nam Cung Kinh Hiên dứt khoát nói, trong đôi mắt thâm thúy đột nhiên tràn đầy sự tham muốn chiếm giữ, lấy tư thế kiêu căng chậm rãi ôm cô, áp sát cô chống đỡ lên kệ bếp: "Dụ Thiên Tuyết, trước kia em chưa từng khấn trương anh như thế này....."

Hơi thở ấm áp vấy vào mặt cô, Dụ Thiên Tuyết sửng sốt, cảm thấy ngang eo và trên lưng của mình có một bàn tay quấn vòng quanh.

"Trước kia anh cần tôi khấn trương sao? Tôi khấn trương bản thân còn không kịp!" Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết trong trẻo lạnh lùng nhìn anh, thử quấy người một cái nhưng không có tác dụng, trong lòng bỗng nhiên sinh ra đề phòng: "Nam Cung Kinh Hiên, anh buông ra!"

Nam Cung Kinh Hiên cảm thụ được trên mu bàn tay đau rất, trong ánh sáng mờ mờ cảm xúc trên gương mặt tuần tú cũng không trong sáng, trầm thấp nói: "Thật sự chính là rất đau. Vết thương trên bả vai em đâu? Vẫn còn ở đây sao?"

Dụ Thiên Tuyết còn chưa kịp trả lời, chỉ cảm thấy trong đầu 'Ông' một tiếng, đột nhiên trên vai chột lạnh, vết sẹo trên bả vai năm năm trước cứ như vậy mà bại lộ trước mắt người đàn ông này.

Vết thương có chút xấu xí kia lưu lại trên da thịt trắng nõn như tuyết của cô.

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên âm trầm, chậm chậm cúi đầu, hơi thở ấm áp phả trên da thịt cô, trong lúc cô run rẩy anh hôn lên vết thương đó, môi lưỡi ấm áp ướt át liếm qua mỗi một góc vết thương kia, nụ hôn tình tế tỉ mỉ.

"Trên thân thể và trong lòng em có bao nhiêu vết thương cùng đau đớn mà anh chưa nếm qua? Anh đều sẽ nếm qua từng cái từng cái, như vậy có thể khiến em không còn hận anh nữa không?" Giọng nói ám ách của Nam Cung Kinh Hiên lượn lờ trong không gian nhỏ hẹp, chui vào tai của người có màng nhĩ nhạy cảm.

Lời nói và môi lưỡi của người đàn ông này cùng lúc mà đến, kéo theo những nỗi xấu hổ cùng nhục mạ tràn đầy trời đất đó.

Dụ Thiên Tuyết nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đột nhiên dùng hết sức lực hung hăng đẩy người đàn ông trước mắt ra, nghe 'Phịch!' một tiếng, thân thể cao lớn cường tráng của anh đụng vào cửa phòng bếp, Dụ Thiên Tuyết kéo y phục của mình, ánh mắt hung hăng nhìn anh chằm chằm!

"Nam Cung Kinh Hiên, đã năm năm rồi mà anh vẫn cảm thú như vậy! Xin đừng quên đây là nhà tôi, tôi đang ở tại nhà của chính mình! Anh muốn cợt nhả tôi vậy thì trước tiên phải làm cho rõ xem anh có cái quyền đó hay không! Tôi đã từng là nhân tình của anh nhưng cũng không phải tình nhân cả đời của anh, muốn động dục thì cứ đi quán bar mà tìm phụ nữ, đừng làm ô uế chỗ của tôi!" Trong đôi mắt quật cường của cô lóe sáng hận ý rất rõ ràng.

Phút chốc, trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên chỉ có sự đau đớn, ngay sau đó khôi phục lại như cũ, trên gương mặt tuấn tú sáng rọi sự ưu nhã cao quý, hai tay cắm ở trong túi quần, giọng nói đậm đà: "Anh cho là em sẽ cho anh thêm một cái tát, không nghĩ tới em vẫn còn tương đối lễ phép."

"Anh muốn thì tôi có thể thành toàn cho anh! Bây giờ mời anh đi ra ngoài, ngay lập tức! Chỗ này của tôi không hoan nghênh anh!" Dụ Thiên Tuyết xông tới muốn mở cửa phòng bếp đuổi anh ra ngoài, lại không nghĩ rằng sẽ phải đau ngấm lên bởi vì bị anh tóm được cổ tay vịn ra phía sau lưng, áp thật chặt cô vào trên cửa bếp!

"....." Dụ Thiên Tuyết ngửa đầu khẽ kêu một tiếng, không phải đau, mà là trọng lượng của người đàn ông này quá nặng.

"Anh biết em không hoan nghênh anh, anh chỉ hỏi một chuyện, hỏi rõ anh sẽ đi ngay." Hơi thở ấm áp của Nam Cung Kinh Hiên vẩy vào mặt cô, trầm thấp nói.

"Nam Cung Kinh Hiên, anh cách xa tôi một chút!" Dụ Thiên Tuyết xoay mặt, run rẩy dữ dội, không muốn để cho hơi thở của người đàn ông này quanh quẩn mình: "Tôi hận anh, anh lập tức rút ra ngoài cho tôi, ngay lập tức! Bằng không tôi sẽ kêu lên!"

Trong mắt cô đều là nước mắt, Nam Cung Kinh Hiên nhìn mà đau nhói trong lòng.

"Em có thể kêu, hai đứa bé đều ở bên ngoài, bọn chúng còn chưa hiểu việc đời cũng không biết đó là thanh âm gì."

"Nam Cung Kinh Hiên, anh vô liêm sỉ!" Dụ Thiên Tuyết tránh thoát, giơ tay lên, một tiếng 'Chát!' thanh thúy rơi trên mặt anh.

Sau khi đánh xong Dụ Thiên Tuyết cũng ngây ngẩn cả người, một cái tát này, ở khoảng cách gần như vậy rõ ràng anh có thể né tránh, thậm chí, với sức lực mới vừa rồi của anh rõ ràng có thể kiềm hãm cô, không để cho cô có chút lợi lông nào!

"Đánh thoải mái chưa? Thoải mái rồi thì phải trả lời câu hỏi của anh." Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên xoay trở lại, nhàn nhạt thân nhiên hỏi.

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết trừng rất lớn, run rẩy nói: "Anh có bệnh..... Anh quả thực có bệnh!"

"Con trai là của ai?"

"Tôi không biết anh đang nói gì!"

"Tiểu Ảnh là con của ai?"

"Tôi nói tôi không biết anh đang nói gì! Đó là con trai của Vũ Triết, tôi đã kết hôn, tôi đã sớm kết hôn cùng với anh ấy! Anh ấy là chồng tôi, Nam Cung Kinh Hiên, nếu không muốn tôi kiện anh tội quấy rối thì buông tôi ra!" Dụ Thiên Tuyết rưng rưng giãy giụa.

"Là con của anh ta mà gọi anh ta là chú sao? Dụ Thiên Tuyết, em muốn gạt anh tới khi nào!" Nam Cung Kinh Hiên gầm nhỏ một tiếng, lửa giận trong đôi mắt thâm thúy rất rõ ràng, áp sát ngũ quan xinh đẹp động lòng người của cô trầm thấp nói: "Thằng bé nhỏ như vậy anh không muốn dẫn nó đi xét nghiệm ADN gì đó, chính em nói cho anh biết, đây là con trai của anh, phải hay không?"

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, ngực phập phồng dữ dội: "..... Anh theo dõi thằng bé?"

"Ừ!" Nam Cung Kinh Hiên thừa nhận bản thân hèn hạ xấu xa, kiêu căng chậm rãi cúi đầu xuống, chống trán mình vào trán của cô khàn giọng hỏi: "Thiên Tuyết, nói cho anh biết, năm đó em làm thế nào giữ được con? Đã xảy ra chuyện gì?"

Dụ Thiên Tuyết có thể hít thở được, tất cả không khí, đều là hơi thở nóng bỏng của Nam Cung Kinh Hiên.

"Tôi không có bảo vệ nó..... Tôi gánh không nổi, là anh nhốt tôi ở trong phòng giải phẫu, tình huống lúc đó không phải anh rõ ràng nhất hay sao? Có muốn tôi nói cho anh biết từng chi tiết nạo thai trong bệnh viện là cái gì hay không? ! Chính là có một cái máy dẫn vào trong tử cung, đưa qua đưa lại qua khuấy nát nhúm thịt chưa thành hình kia, hút chảy ra ngoài, chảy cho đến khi nào không còn nữa, vậy là tử cung đã được làm sạch! Năm đó, cứ như vậy anh còn muốn nghe nữa không? !"

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết đầy tia máu, giọng run run nói.

Bàn tay siết cổ tay cô của Nam Cung Kinh Hiên nổi gân xanh, mặt gục xuống không thấy rõ vẻ mặt, chẳng qua là có thể cảm nhận được thân thể phái nam cao lớn cường tráng kia đang cực lực áp chế gì đó, nhẹ nhẹ run rẩy.

"Em không cần gạt anh....." Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên trắng bệch, ánh mắt thâm thúy mang theo sóng lớn cuộn cuộn nói: "Anh đã hỏi bác sĩ, thời điểm đó thể chất em quá yếu, nếu như phá mất đứa bé kia, đời này em sẽ không còn cơ hội mang thai nữa."

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, tái nhợt thoáng nở nụ cười: "Cho nên lúc đó, dù là tước đoạt quyền làm mẹ đời này của tôi, cũng muốn giết chết bé con của tôi, vì báo thù cho em gái của anh, phải hay không?"

Nam Cung Kinh Hiên mím môi yên lặng, chẳng qua là ôm cô thật chặt, không nói một lời.

"Buông tôi ra..... Nam Cung Kinh Hiên, không buông ra tôi sẽ thật sự liều mạng với anh!" Dụ Thiên Tuyết khàn giọng kêu to, nước mắt nóng bỏng chảy xuống: "Tôi mặc kệ con có ở bên ngoài hay không! Anh có gan thì để cho thằng bé nghe một chút nhìn một cái xem ba ruột của nó có bao nhiêu không bằng cảm thú!"

Nam Cung Kinh Hiên không chế thân thể cô thật chặt: "Rốt cuộc em cũng chịu thừa nhận nó là con trai của anh rồi sao?"

"Thằng bé không phải!"

"Là nó!" Nam Cung Kinh Hiên nói như đinh chém sắt, đôi môi bao trùm trên lỗ tai cô bá đạo gằn nhỏ: "Thằng bé là con trai của anh!"

"Thằng bé không phải không phải không phải!" Dụ Thiên Tuyết liều mạng né tránh, tránh khỏi thanh âm như một loại ma chú của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 139: Đây Là Chuyện Giữa Đàn Ông, Em Không Phải Nhúng Tay Vào

Khi Bùi Vũ Triết từ ngoài cửa đi vào nhìn thấy hai đứa quỷ nhỏ, cũng đúng lúc nghe được thanh âm này.

"Chú Bùi, chú đến rồi!" Về mặt Tiểu Ảnh suy yếu, nhưng vẫn vội vàng mở cửa giúp anh.

Bùi Vũ Triết gật đầu, lực chú ý tạm thời trở lại hai trên người hai đứa quỷ nhỏ, ánh mắt khẽ khóa lại: "Cô bé này là....."

"Cháu tên là Trình Lan Y, cháu cùng đi với cậu."

"Tiểu Ảnh, mẹ cháu đâu?" Bùi Vũ Triết hơi lo lắng, đi tới kéo tay Tiểu Ảnh qua.

"Ở trong kia!" Tiểu Ảnh chỉ chỉ về hướng phòng bếp.

"Ngao, trước tiên hai đứa cứ ở đây." Thanh âm bên kia càng lúc càng lớn, trong lòng Bùi Vũ Triết có dự cảm xấu, không biết người cậu trong miệng của Trình Lan Y rốt cuộc là ai: "Chú đi qua đó nhìn một chút."

Cửa phòng bếp vào thời khắc này bị mở ra, khuôn mặt nhòe nước mắt của Dụ Thiên Tuyết xuất hiện ở trước mặt, một cái chớp mắt tiếp theo đã bị người đàn ông ở phía sau kéo lại, Nam Cung Kinh Hiên ôm cô vào lòng thật chặt, trong ánh mắt thâm thúy có tâm tình phức tạp đan xen: "Để em thừa nhận đó là con trai của anh có khó khăn đến thế không? Dụ Thiên Tuyết, em có thể hận anh, nhưng nhất định phải để cho anh biết rõ chân tướng!"

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, Bùi Vũ Triết cau mày nhìn hai người bên trong.

Một người đàn ông cao lớn rắn rỏi ôm thật chặt một người phụ nữ trong ngực, cô mềm yếu ở trong lòng anh rơi nước mắt càng lộ rõ vẻ bất lực, nhưng chỉ có đôi mắt kia là trong suốt sáng ngời sự quật cường mà oán hận, không chịu khuất phục.

"Thiên Tuyết!" Bùi Vũ Triết cau mày kêu một tiếng.

Dụ Thiên Tuyết hung hăng tránh khỏi sự khống chế của Nam Cung Kinh Hiên, chạy về phía cửa ôm lấy hông của Bùi Vũ Triết: "Vũ Triết!"

Bùi Vũ Triết chưa từng thấy qua cô chủ động như thế, theo bản năng ôm lấy cô, cánh tay buộc chặt, ánh mắt hơi sắc bén quét về phía người đàn ông đối diện: "Nam Cung Tiên Sinh, không nghĩ tới có thể nhìn thấy anh ở nơi này, xin lỗi, có thể hỏi một chút hay không, anh đã làm gì Thiên Tuyết?"

Phảng phất như một giấc mơ dữ dội, trên ngực Nam Cung Kinh Hiên còn lưu lại độ ấm của cô, nhưng chỉ chớp mắt, cô đã ở trong ngực của người đàn ông khác.

Ánh mắt thâm thúy ngưng tụ, khóa chặt, trên bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp của cô.

Gương mặt tuần tú xanh mét không nói một lời, mím chặt đôi môi mỏng, lạnh lùng dứt hai tay vào túi quần, hướng về phòng khách đi tới.

"Thiên Tuyết, sao vậy?" Bùi Vũ Triết cúi đầu ở bên tai cô kêu một tiếng.

Lòng ngực đàn ông rộng rãi ấm áp khiến tâm tình của Dụ Thiên Tuyết có hơi thả lỏng và an định một chút, cô nâng đôi mắt đầy lệ lên, cắn môi nói: "Anh đừng nhúc nhích, cho em ôm một lát."

Bùi Vũ Triết ngẩn ra, chân tình cuộn cuộn trong đôi mắt mát lạnh, chậm rãi ôm chặt thân thể của cô nhẹ nhàng nói: "Anh cầu còn không được."

Bọn họ cứ ôm nhau như vậy mà đi ra phòng khách, Trình Lan Y đang lúi cúi Tiểu Ảnh nói chuyện, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên đưa lưng về phía bọn họ.

"Bạn nghỉ ngơi thật tốt nha." Rốt cuộc Trình Lan Y cũng nói xong câu cuối cùng: "Nhớ ngày mai mang máy chơi game cho mình!"

Tiểu Ảnh đỏ mặt hời.... Hừ, cậu bé biết cô bé này bụng dạ khó lường mà.

"Mình biết rồi...." Tiểu Ảnh nhảy xuống ghế salon, ánh mắt trong trẻo nhìn Nam Cung Kinh Hiên nói: "Chú này, cảm ơn chú, cháu đã không sao, ba mẹ sẽ chăm sóc tốt cho cháu, chú có thể đi về rồi."

Một bóng lưng lẫm liệt mà lạnh lùng, rốt cuộc cũng lay động.

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi xoay người, mím chặt đôi môi mỏng hơi tái nhợt, vuốt ve đầu cậu bé nói: "Vậy sao? Ba cháu?"

"Đúng a, ba cháu đang ở đây! Chú, cháu đã giới thiệu qua với chú chưa?" Tiểu Ảnh chạy tới nắm tay Bùi Vũ Triết: "Hai người làm quen một chút đi, nếu như lần sau mẹ cháu gặp chuyện không may lại bị chú gặp phải thì có thể trực tiếp gọi điện thoại cho ba cháu, như vậy cũng không cần làm phiền chú, mẹ, mẹ nói có đúng không? Chú, bắt tay một cái nha...."

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, nhìn gương mặt *thiên chân vô tà* của Tiểu Ảnh, trái tim đau như bị đâm một đao quả thật làm anh hít thở không thông.

"Ha..... Là em dạy thằng bé sao?" Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng, gương mặt tuần tú tối đen, ngọn lửa hừng hực trong đôi mắt thâm thúy có thể đốt cháy cô: "Ba nó là người nào nó ngược lại phân biệt được rõ ràng!"

"Đương nhiên thằng bé phân biệt rất rõ ràng, con trai của tôi lại không ngốc, biết ai đã ở bên cạnh nó năm năm nay, sinh ra nó nuôi nấng nó, cũng chăm sóc mẹ của nó, Nam Cung tiên sinh, thế giới trong mắt trẻ con có lẽ không hoàn thiện, nhưng tôi thiếu cũng đầy đủ nhất! Cảm ơn anh hôm nay đã đưa Tiểu Ảnh về, Tiểu Ảnh, chào tạm biệt chú!" Dụ Thiên Tuyết ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng kéo Tiểu Ảnh qua nói.

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên càng thêm xanh mét.

Bùi Vũ Triết vươn tay: "Cảm ơn Nam Cung tiên sinh hôm nay đã giúp đỡ, là do tôi không làm tròn bổn phận không chăm sóc tốt cho hai mẹ con, lần sau sẽ không có tình huống như thế nữa."

Nam Cung Kinh Hiên nhìn chằm chằm bàn tay kia, sát khí trong đôi mắt cho dù ai nhìn cũng đều phải thấy rõ ràng.

"Nam Cung Kinh Hiên, anh có thể đi được chưa? Tôi đã cảm ơn anh, anh còn muốn thế nào nữa?" Dụ Thiên Tuyết nhìn ra sát khí của anh, đôi mắt tràn đầy sự đề phòng, ngăn ở trước mặt Bùi Vũ Triết, cô chỉ sợ anh bất thành linh nổi cơn cuồng bạo ra tay với Bùi Vũ Triết.

Động tác che chở người đàn ông kia của cô, cổ tình càng thêm thêm dầu vào lửa.

Đôi môi tuần dật lạnh như băng của Nam Cung Kinh Hiên bắt gặp nở một nụ cười, đưa tay lôi cô ra: "Chuyện giữa đàn ông em không phải nhúng tay vào, anh ta là đàn ông cũng không cần em bảo hộ ở phía sau."

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết kinh hoàng một trận, đây là căn hộ mà cô vất vả lắm mới an trí tốt, cô cũng không muốn cứ như vậy bị phá hư.

"Nam Cung Kinh Hiên, anh...."

"Anh cũng đang suy nghĩ, là đàn ông, ngay cả một người đứng ở trước mặt mà cũng không chịu chào hỏi nhau, cũng có phần quá thất bại." Bùi Vũ Triết

nhân nhật nói xong, sự cơ trí mà ưu nhã trong đôi mắt lộ rõ khí thế không nhượng bộ chút nào.

"Chúng ta nên đi ra ngoài nói chuyện một chút."

Mắt thấy cục diện đã sắp không khống chế được, Dụ Thiên Tuyết kinh hoàng, Tiểu Ảnh cũng không ngờ tính khí của Nam Cung Kinh Hiên dữ dội đến vậy, chỉ một hai câu nói đã bị kích thích muốn đánh nhau, sợ tới mức dán chặt vào mẹ không muốn để mẹ dính vào.

"Ồ oa....." Một tiếng gào khóc sang sảng kinh động đến tất cả mọi người trong phòng khách.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Lan Y trắng bệch, nhìn Nam Cung Kinh Hiên trưng ra gương mặt xanh mét đến mức tận cùng thì khóc lớn ra tiếng.

"Y Y." Nam Cung Kinh Hiên cau mày, không thể làm gì khác hơn là bước qua ôm cô bé.

"Cậu thật là đáng sợ....." Trình Lan Y sợ tới mức lúc được bồng lên vẫn còn run rẩy ở trong ngực anh, nhìn mặt anh khóc đến rung động tâm can: "Cháu không cần cậu, cháu muốn mẹ..... Oa....."

Dụ Thiên Tuyết cũng đau lòng oán trách một hồi, cái tên đàn ông thú vị này! Ngay cả trẻ con cũng bị hù dọa đến khóc!

"Được rồi, đừng khóc." Sắc mặt xanh mét của Nam Cung Kinh Hiên rốt cuộc cũng hòa hoãn đi một ít nhưng nhìn vẫn không tốt, bồng Trình Lan Y vỗ nhẹ nhẹ vào lưng của cô bé, muốn cho cô bé ngừng khóc lớn.

"Ồ oa....." Trình Lan Y vừa mới bị bầu không khí giương cung bạt kiếm làm sợ tới mức gần chết, trong nhà của cô bé, mặc dù ba mẹ có gây gỗ cũng không có đáng sợ như thế này.

*Thiên chân vô tà: ngây thơ, hồn nhiên

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Sau Đây Anh Tuyệt Đối Sẽ Không Đối Xử Với Em Như Vậy Nữa

"Bùi Vũ Triết!" Dụ Thiên Tuyết thấp giọng thét chói tai, không dám kêu tiếng lớn, một cái chớp mắt tiếp theo, anh đã hôn lên lên cái gáy mềm cảm trắng như tuyết của cô, bàn tay men theo vạt áo khoác len mỏng manh thăm dò tiến vào, xoa bóp cái eo mịn màng trơn mềm của cô, hướng dẫn lên phía trên.

"Không được..... Không nên như vậy! Anh buông ra! Đứng!" Nụ hôn mạnh mẽ rơi xuống lần nữa, thân thể Dụ Thiên Tuyết bị giam trên ghế salon trong vòng vây của anh, gãy gập kịch liệt cũng không có cách nào tránh thoát.

Bùi Vũ Triết say sưa hôn cô, cả ý thức tràn đầy vẻ đẹp của cô, da thịt cô mềm nhũn, bụng bằng phẳng không giống như phụ nữ đã từng sinh con chút nào, ngón tay tru nhả đã từng là lướt trên phím Piano hơi dùng sức, nặng nề xoa nắn thân hình xinh đẹp của cô, sắp khống chế không được ngọn lửa trong thân thể của chính mình.

Nhưng đột nhiên, anh cảm nhận được bờ môi có chút tanh mặn lạnh ngắt, hình như là nước mắt.

Trong nháy mắt Bùi Vũ Triết thanh tỉnh, mở mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, mái tóc của người phụ nữ ở dưới thân xóc xếch, trong đôi mắt suốt quật cường lộ ra sự đề phòng cùng oán hận, dòng lệ trong veo chảy xuống, đầm đìa mà đáng yêu.

"Anh nào loạn đủ chưa? Đủ rồi thì buông ra!" Dụ Thiên Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Đôi mắt thâm thúy của Bùi Vũ Triết phục hồi sự trấn tĩnh, đột nhiên ý thức được mình làm cái gì, cô cũng đã đột ngột đẩy anh ra, thân thể nhếch nhác chống đỡ đứng dậy, hung hăng đẩy tay anh ra bước xuống ghế salon.

Anh lại có thể..... Nhất thời không khống chế được.

"Thiên Tuyết....." Sắc mặt Bùi Vũ Triết tối tăm, chống lên gối dựa trên ghế salon đứng dậy, hơi lo âu nhìn bóng dáng kia: "Xin lỗi, anh không phải cố ý."

Anh biết ở Mĩ cô đã học qua Taekwondo, nếu như vừa rồi muốn ra sức gãy gập cũng không để cho anh áp đảo nhanh như thế, chứng tỏ cô còn coi anh là bạn, chẳng qua là anh làm ra chuyện thế này khiến cô quá thất vọng!

Dụ Thiên Tuyết vuốt mái tóc xóc xếch của mình hai cái, đến bên cạnh bàn rót một ly nước uống....., tay cô run rẩy, vừa mới nâng cái ly lên nước mắt đã

rót vào trong ly.

“Em coi như anh không phải có ý, bây giờ mời đi ra ngoài, đừng để cho em đuổi anh!” Dụ Thiên Tuyết đưa lưng về phía anh run giọng nói.

Bùi Vũ Triết đứng lên, đi tới sau lưng cô gắt gao ôm cô thật chặt.

“Bùi Vũ Triết, anh đừng chạm nữa em sẽ không khách sáo với anh, buông ra!” Dụ Thiên Tuyết đặt cái ly lên bàn ‘Cạnh’ một tiếng, rung rung lạnh giọng nói.

“Xin lỗi.” Bùi Vũ Triết vẫn ôm cô thật chặt, đôi môi ấm áp dán sát mái tóc cô, giọng nói khàn khàn: “Anh nhìn lâu như vậy vẫn là không nhìn được, Thiên Tuyết, tha thứ cho sự mất khống chế của anh hôm nay, nhưng anh yêu em, điều này không có sai.”

“Anh không cần nói gì nữa, bây giờ em có thể xác định, em không thương anh, không yêu một chút nào, anh có thể đi được chưa? !” Dụ Thiên Tuyết quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mà oán hận, một giọt nước mắt rơi trên gò má.

Bùi Vũ Triết đưa tay lau đi giọt nước mắt, nói thật nhỏ: “Em đừng nên nói lấy ở thời điểm kích động, anh sẽ không cho là thật.”

“Anh được quyền mất khống chế lại không cho phép em mất khống chế hay sao? ! Em là phụ nữ, không sai, nhưng không phải là loại phụ nữ để cho các người tùy tiện tiện có thể khi dễ! Anh còn như vậy em sẽ tránh xa thật xa bảo đảm anh sẽ không tìm được em, anh có thể thử!” Dụ Thiên Tuyết xoay người lại, oán hận nhìn về phía anh nói.

Tay Bùi Vũ Triết dừng một chút, chậm rãi đến gần cô, chống trán vào trán của cô.

“Được, anh thừa nhận những lời này hù dọa anh, sau này anh tuyệt đối sẽ không đối xử với em như vậy nữa, cho dù là nhìn không được, nếu không sẽ để cho em đánh, anh bảo đảm, được không?” Giọng nói của anh trầm thấp.

Dụ Thiên Tuyết không để ý tới, giận đến sắc mặt trắng bệch, mắt hồng hồng như cũ.

Bùi Vũ Triết cúi đầu, hôn hít cái trán của cô một chút, bị cô hung hăng đẩy ra, trợn mắt nhìn.

“Còn có hơi sức đây anh chứng minh em không sao, hôm khác anh tới thăm em.” Bùi Vũ Triết lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, vuốt ve mái tóc của cô một chút: “Chăm sóc Tiểu Ánh rất vất vả, có đến chỗ của anh thì nhớ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ thường sang đây thăm em.”

“Anh đi nha.”

Bùi Vũ Triết vừa nói xong đã ra khỏi phòng, tới cửa thay giày của mình, quay đầu lại hướng về phía cô nhàn nhạt cười rồi đi ra khỏi cửa.

Bóng đêm yên lặng tịch mịch, Dụ Thiên Tuyết ngồi chồm hổm xuống tự ôm lấy chính mình, uất ức mà buồn bã.

Sáng sớm tại đại sảnh Huệ Minh, một bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp đi vào.

Dụ Thiên Tuyết đã ngồi xuống được mười lăm phút, sửa sang lại bàn làm việc của mình, pha một ly cà phê, bắt đầu nhìn tư liệu trên tay.

Công việc vừa mới bắt đầu cô không muốn phân tâm vì bất cứ chuyện gì, mặc kệ là một tên cầm thú hay là một người đàn ông thành thạo kích động, cô đều không muốn để ý, hiện tại cô chỉ muốn làm tốt công việc để xứng đáng với mức lương mà mình được trả, có thể độc lập nuôi dưỡng Tiểu Ánh cho con trai một cuộc sống thật tốt.

“Dụ tiểu thư.” Một người đàn ông tuổi còn trẻ gõ gõ mặt bàn của cô.

“Chủ quản Chương.” Dụ Thiên Tuyết để điện thoại xuống ngược mắt lên, lễ phép đứng dậy kêu một tiếng.

“Không sao, cô không cần khẩn trương, ngồi xuống đi.” Chủ quản Chương cười cười: “Chỗ này của tôi có một bệnh án, sợ rằng phải nhờ cô xử lý thử xem, trường hợp này cũng chưa từng có người nào có khả năng tiếp nhận, tuy cô mới tới nhưng có chút can đảm, tôi muốn để cho cô thử một lần.”

“Vậy sao?” Dụ Thiên Tuyết hơi nghi ngờ, ngẫm nghĩ là dạng trường hợp nào.

“Chuyện này có hơi phức tạp, bởi vì thân phận đặc biệt của đối phương, không muốn cho bất luận người nào biết thân phận thật của anh ta, diện mạo, thậm chí là những việc đã từng trải qua, nhưng mà hi vọng cô có thể chữa khỏi trái tim của anh ta, cho nên phần bệnh án này, tôi không có tư liệu đáng giá cấp cho cô, cần cô tự mình đi tìm hiểu.” Chủ quản Chương giải thích đơn giản tình huống.

“Cái gì?” Dụ Thiên Tuyết cau mày, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Không cung cấp thân phận thật, điểm này đích thật là tâm lý của rất nhiều khách hàng đến tư vấn, không có vấn đề gì, với kinh nghiệm cùng sự chuyên nghiệp của họ, không thể nào không có khả năng thăm dò để khách hàng tự thổ lộ.

Nhưng mà, diện mạo.

Người này, còn hi vọng người khác không biết diện mạo của anh ta như thế nào, chẳng lẽ mặt mày của anh ta chính là danh thiếp, chẳng lẽ là minh tinh? Chính khách? Hay là nghị phạm? ?

Dụ Thiên Tuyết cảm thấy hơi nhức đầu, nhất là điều sau cùng, những gì đối phương từng trải qua đều không thể biết được, làm sao có thể làm cho đối phương tháo gỡ khúc mắc? Chỉ sợ ngay cả đối phương có tâm sự gì cũng không biết ấy chứ? Chẳng lẽ còn muốn cô đoán từng chút từng chút hay sao? !

“Dụ tiểu thư, cô có vấn đề gì không?” Chủ quán Chương mở miệng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, thành thật đáp: “Tôi không biết khách hàng này là ai, nhưng tôi nghĩ, những người khác không nhận là có nguyên nhân, nhiệm vụ này cần bản là không thể hoàn thành!”

Chủ quán Chương cười cười: “Ừ, tôi cũng cảm thấy không có khả năng hoàn thành!”

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, thiếu chút nữa bật thốt lên, vậy đây là là đang đùa giỡn cô sao?

“Tôi nói lại rõ ràng một chút, bệnh án này là người bên trên, có chút tự bế, rất ít mở miệng nói chuyện, thật ra thì tất cả chứng tự bế đều có bất đồng khúc mắc, nhưng triệu chứng cùng phương thức tháo gỡ khúc mắc cơ bản là như nhau, trong lý lịch sơ lược của Dụ tiểu thư ghi chú là đã có kinh nghiệm về điểm này, tôi đang nói gì, Dụ tiểu thư hiểu không?”

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, nếu là như vậy, đây cũng dễ làm hơn nhiều, tựa như năm đó, thời điểm cô gặp Bùi Vũ Triết cũng giống thế, khi đó, trời mới biết người đàn ông này làm sao lại uất ức, còn không phải do cô từng chút từng chút thăm dò tháo gỡ.

“Còn có thù lao.” Chủ quán Chương nhẹ nhàng nói: “Đối phương đưa ra giá tiền là hai mươi vạn, thời gian là ba tháng, trả đúng thời hạn, Dụ tiểu thư cảm thấy có vấn đề gì không?”

Tay Dụ Thiên Tuyết khẽ run lên một cái, khi nghe được mấy chữ kia, đôi mắt trong trẻo thoáng lấp lánh ánh sáng quý dị, chăm chú nhìn người trước mắt, muốn phát giác xem có chỗ nào không đúng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: La Tình Uyển, Không Nghĩ Tới Em Cũng Có Bộ Dạng Đây!

"Tại sao lại là tôi?" Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng hỏi, trong đôi mắt trong suốt không gạt bỏ sự nghi ngờ.

Cùng nhóm còn có mấy người bên trong, đứng ra chỉ có cô là không giống, mấy người khác đã từng được đào tạo chuyên ngành tâm lý cùng phương diện tư vấn, mà cô là một tờ giấy trắng, một tờ giấy trắng có kinh nghiệm không hề qua đào tạo.

Chủ quán Chương cười cười: "Cái này..... Tôi cũng thấy rất kỳ quái."

Dụ Thiên Tuyết giật mình một cái, hơi cau mày.

"Tóm lại mọi công việc trong tay cô đều có thể để qua một bên trước, cái bệnh án này rất lớn, nếu như cô có thể tiếp nhận, thì tương đương với việc hoàn thành kiểm tra đánh giá kỳ thực tập cuối cùng, hơn nữa thù lao rất cao, Dụ tiểu thư thật sự nên suy tính một chút mới đúng."

Dụ Thiên Tuyết lắng lắng nghe, thế nhưng cảm thấy trong không khí nổi lên chút cảm giác chán nản.

Hai tay cô chậm rãi ôm lấy bả vai của mình, mặc cho suy nghĩ trong đầu vương vẩn, cắn cắn môi nhẹ giọng nói: "Tôi suy nghĩ một ngày, ngày mai trả lời anh chắc chắn, có thể không?"

Chủ quán Chương lộ ra biểu tình ‘of course’, nói một câu "Cô làm việc trước đi" rồi xoay người rời khỏi phòng làm việc nhỏ của cô.

Một đồng bệnh án trên mặt bàn cùng tài liệu đang chờ cô xem, tâm tư của Dụ Thiên Tuyết rối cuộc cũng không có cách nào tĩnh lặng, vừa rồi cô quên hỏi một vấn đề, nếu như bệnh án này không thành công, thế thì phải làm gì?

Nói như thế này, nếu đột ngột trị liệu tâm lý này chưa hoàn toàn hồi phục, thế nhưng, ví bằng cô làm quá tệ thì sao đây?

Dụ Thiên Tuyết khẽ nhíu hàng mày thanh tú lại, hơi không có lòng tin đối với bản thân.

Thôi, nói sau đi, quả thật cô không biết phải dùng phương thức nào, để trao đổi với một người mà không thể biết bộ dáng hay thân phận cùng những chuyện anh ta từng trải qua, khách hàng này còn có thể có yêu cầu biến thái hơn nữa không? Nhưng không thể phủ nhận, thù lao người này trả thật sự rất hấp dẫn, cô quen ăn nhờ ở đậu, cũng sợ nghèo túng, hận bản thân không đủ kiên cường, như thế cũng sẽ không cần dựa vào những người khác.

Bóng đêm chập chờn.

Hộ vệ tiến lên mở cửa xe, La Tinh Uyển mặc một cái váy dài màu xám nhạt bước xuống, áo choàng hơi trượt xuống, lộ ra bả vai tuyết trắng, cô đưa tay vuốt mái tóc hơi xoắn dài tán lác, ánh sáng rực rỡ mà mê ly tán mát ra chung quanh.

Nắm chặt túi xách trong tay, cô vững bước đi lên từng bậc thang.

"Chị Tinh Uyển, chị đến rồi!" Nam Cung Dạ Hi mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên một câu.

"Ừ, em làm sao vậy?" La Tinh Uyển cời áo choàng đưa cho người giúp việc bên cạnh, có chút nghi ngờ nhìn mặt cô ta.

"Chị Tinh Uyển, chị nhìn đi! Là người phụ nữ kia đánh, cô ta đã trở về! Cô ta lại dám đánh em!!" Nam Cung Dạ Hi đi đến gần, nửa bên mặt ngọt ngào sưng vù đỏ au rất dọa người, La Tinh Uyển chỉ đưa tay đụng một cái đã bắt đầu cau mày.

Đánh thật đúng là nặng.

"Em nói là ai đánh?" La Tinh Uyển bỗng nhiên ngăn ra, không nghe rõ lời cô ta vừa mới nói.

"Dụ Thiên Tuyệt a!" Nam Cung Dạ Hi càng nức nở, thời điểm kêu lên cái tên này hận không thể tháo cô thành tám khối: "Con trai của cô ta bắt nạt con gái em, con đàn bà hèn hạ không biết xấu hổ còn ăn hiếp em, cô ta dám đánh em! Chị Tinh Uyển, chị nhìn đi! Anh trai cùng tên khốnTrình Dĩ Sinh kia lại bảo vệ cô ta, em không có cách nào, con đàn bà ti tiện kia trở về rồi!"

Dụ Thiên Tuyệt.

Cánh tay mảnh khảnh của La Tinh Uyển khựng ở giữa không trung, hàng mi dài nhỏ run lên một cái.

Nam Cung Kinh Hiên dẫn theo Trình Lan Y từ bên ngoài đi vào, Trình Lan Y vốn là dựa vào bên chân của cậu, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy mẹ thì nhào tới: "Mẹ, Y Y đã về rồi!"

Nam Cung Dạ Hi nhìn thấy con gái mình liền dặm chân một cái: "Con, ác ma nhỏ này rốt cuộc đã về!"

La Tinh Uyển nhanh chóng hòa hoãn tâm tình một chút, xoay người chăm chú nhìn Nam Cung Kinh Hiên, nhàn nhạt cười yếu ớt: "Anh về rồi?"

Đền thạch anh nho nhỏ treo rũ xuống đầy phòng khách, người phụ nữ này xinh đẹp đến mức khiến cho lòng người sợ hãi.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên hơi xanh mét, tâm tình cũng chìm đến mức thấp nhất, giờ phút này, thấy La Tinh Uyển cũng không có thoải mái bao nhiêu, chẳng qua là lạnh lùng liếc mắt qua những người khác trong phòng khách, trầm giọng nói: "Ồ chỗ này ngay ngô đủ rồi thì về đi, đừng để cho tôi đuổi các người."

Nam Cung Dạ Hi tròn mắt, giận đến nổi con tam bành.

"Anh trai, anh thật quá đáng, anh quả thật là quá đáng! Nói thế nào thì em cũng là em gái anh, em gái ruột thịt của anh, hôm nay anh lại có thể nhìn Dụ Thiên Tuyệt đánh em mà không dạy dỗ cô ta! Anh nhìn đi, anh nhìn em đau muốn chết anh lại không giúp em, chị Tinh Uyển, chị xem!!" Nam Cung Dạ Hi nói xong liền khóc rống lên, bước tới túm lấy ống tay áo của anh hung hăng lay động, kêu gào tê tâm liệt phế.

Khiến cô ta sụp đổ và phát điên không phải là ai khác, mà chính là anh trai ruột và chồng của mình đều không chịu giúp đỡ mình, như vậy thì cô ta còn sống làm cái gì? Căn bản là cô ta cũng không còn thể diện để sống nữa!

"Nam Cung Dạ Hi, mày còn la lối om sòm thì biết tay tao!" Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên nổi giận, gầm nhỏ một tiếng.

Nam Cung Dạ Hi sợ tới mức nước mắt treo trên mặt, sắc mặt cô ta tái nhợt.

"Trước kia mày từng ra tay thương tổn cô ấy bao nhiêu lần không phải chỉ một cái tát là có thể giải quyết! Nhà Nam Cung nuông chiều mày không phải đại biểu tao cũng phải nuông chiều mày, lần sau còn dám nói năng không lễ độ cũng đừng hòng bước chân vào cửa lớn nhà Nam Cung nữa! Tao nói được làm được!" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên như chém đinh chặt sắt mang theo khí lạnh lạnh liệt, trực tiếp đe dọa Nam Cung Dạ Hi.

"Anh trai.... Sao anh lại bênh vực người ngoài!" Nam Cung Dạ Hi sợ tới mức buông anh ra, đầu xót kêu lên, lời kéo La Tinh Uyển qua bắt đầu khóc: "Chị Tinh Uyển, em không sống nổi, em không muốn sống! Em muốn đi tìm ba, tại sao ba không gặp em, tất cả mọi người đều ăn hiếp em, em muốn chết quá đi cho các người nhìn!"

"Mẹ...." Trình Lan Y cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, cũng sắp khóc theo.

La Tinh Uyên vỗ nhẹ lưng của Nam Cung Dạ Hi, cũng không nói chuyện, chẳng qua là ánh mắt dịu dàng nhìn Nam Cung Kinh Hiên, thần nhiên nói: "Tĩnh tĩnh Dạ Hi tuy kiêu căng một chút, nhưng đầu gối cũng không nên vì người ngoài mà làm hỏng không khí trong nhà, huyền não quá lớn là ném bỏ mặt của bác trai, anh cũng đâu muốn như vậy, có đúng hay không?"

Giương mặt tuần dật của Nam Cung Kinh Hiên băng lãnh như cũ, cau mày khi nghe cô nói câu "không khí trong nhà" kia, người phụ nữ này xác thực là có chút đáng sợ, rờn rã năm năm, mặc dù không có cưới cô, nhưng từ trên xuống dưới nhà Nam Cung đã hoàn toàn xem cô như thiếu phu nhân, chỉ là thiếu phu nhân không có ở trong biệt thự mà thôi, uy danh cùng sự hiển thực của cô cũng giống như một loại virus, đã sớm khuếch tán rộng rãi.

"Y Y, dẫn mẹ đi về phòng nghỉ ngơi một chút, ngày mai kêu ba tới đón, bây giờ quá muộn cũng không nên đi về." La Tinh Uyên nhẹ giọng nói với Trình Lan Y.

"Anh trai xấu xa, anh trai đáng ghét! Người phụ nữ kia chính là ti tiện, đã có một đứa con trai lớn bằng con của em rồi, trời sinh đê tiện! Lần sau để em gặp được sẽ mắng cô ta, mắng chửi cho đến khi nào cô ta không dám xuất hiện ở trước mặt em nữa, cũng cút xéo cách xa nhà Nam Cung chúng ta ra!" Cô họ hàng Nam Cung Dạ Hi khàn khàn rống lên mấy câu, ý cô La Tinh Uyên làm chỗ dựa cho mình, trợn mắt nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiên, trước khi anh đụng tới mình đã ôm lấy con gái đi về hướng phòng của mình.

Quả nhiên, sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh tới cực điểm, giận đến nổi trợn lồi đình muốn dạy dỗ đứa em gái không biết trời cao đất rộng! La Tinh Uyên sợ tới mức vội vàng chặn ở trước mặt đẩy lồng ngực của anh ngăn lại. "Kinh Hiên!" La Tinh Uyên kêu nhỏ một tiếng, ánh mắt trong suốt nhìn anh, hai cánh tay chống trên lồng ngực của anh dịu dàng khuyên bảo: "Anh đừng coi là thật, nhiều khi Dạ Hi rất hay nói lầy, anh đừng so đo với em ấy! Lại càng không nên vì người không quan trọng mà *chơi cứng* với em gái của mình, năm năm trước anh huyền não còn chưa đủ sao?!"

Ánh mắt của người phụ nữ trước mặt mềm mòng như nước, đẹp đến mức khiến người ta không muốn dời tầm mắt.

"Rờn rã năm năm anh không có đụng chạm đến em cũng không cưới em, em dự định vẫn tiếp tục như thế này sao?" Lừa giận của Nam Cung Kinh Hiên xác thực đã lắng lại bình thường, ánh mắt thâm thúy vẫn rét lạnh bốn phía, lạnh lùng nói ra một câu nói như vậy.

Thân thể La Tinh Uyên cứng đờ, hiểu ra lời anh nói, cũng cố gắng theo kịp suy nghĩ của anh.

"Muốn em tiếp tục làm thế nào?" Cô nhẹ nhàng hít một hơi, hỏi ngược lại.

Trạng thái hiện giờ của cô—— ánh mắt người ngoài cùng tâm tư của cô đều là xiềng xích khóa chặt lệ thuộc vào nhà Nam Cung, mỗi lần trở về nhà họ La gia luôn bị lâm bầm nhắc nhở phải nhanh kết hôn sinh con, áp lực của ba mẹ cùng áp lực bên ngoài cũng không làm cô suy sụp, nàng vẫn là diễn viên bên cạnh anh chính xác là nhân vật cô dâu, bất động không dời, thoáng cái chính là năm năm.

Cảm xúc trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên phức tạp, không nói một lời.

"Em không cần thiết phải uất ức chính mình như vậy, nếu cảm thấy anh không thích hợp, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi người khác." Nam Cung Kinh Hiên trầm giọng nói.

Ánh mắt của La Tinh Uyên dừng lại một chút, cười yếu ớt, trong lòng hơi chua xót.

"Người trong cả thành phố Z đều biết La Tinh Uyên em là phụ nữ của anh, chúng ta có hôn ước, cũng nên có tương lai, anh kêu em đổi thế nào? Kinh Hiên, phương thức giải quyết vấn đề của anh rất kỳ quái, nếu biết em uất ức, vậy thì tại sao anh không làm chút gì để em không còn phải chịu uất ức nữa, mà chỉ khiến em tự buông tay để bảo vệ chính mình?"

"Em là người của anh, anh hãy bảo vệ em, đau lòng em một chút được không?" Giọng cô êm dịu, nhưng cô kiên cường đã quá lâu, mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi.

Rốt cuộc, ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên khẽ mềm mại, đúng vậy, người phụ nữ này luôn có biện pháp để cho con giận đến mức tận cùng của anh cứ như vậy mà bình ổn xuống, không còn cách nào nổi cáu.

"Rất xin lỗi, anh không có biện pháp." Bàn tay anh chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhớ tới Dự Thiên Tuyết, hàng mày anh tuần nhu lại, không chút nào che giấu: "Anh thật sự có lỗi với em rất nhiều, so với em, cô ấy uất ức hơn."

Ánh mắt La Tinh Uyên run lên, dĩ nhiên biết rõ anh đang nói tới ai.

Dự Thiên Tuyết.

Từ khi nào thì người phụ nữ này đã ở trong lòng anh, lợi hại đến mức có năng lực trở nên ngang hàng cùng với La Tinh Uyên cô?

"Anh đang bàn bạc về việc cưới vợ sao?" La Tinh Uyên hơi nghiêng mặt sang bên hướng thụ nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, ánh mắt trong trẻo, nhẹ giọng nói: "Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, tính tình của cô ấy khiến Dạ Hi chán ghét cho nên cô ấy bị thương bị hại bị ghét bỏ bị mắng chửi thì có quan hệ gì tới em đâu? Anh nói thử xem, em có chỗ nào không đúng, lại đáng đời bị anh bỏ quên năm năm nay cũng không nghe không hỏi tới, bây giờ anh lại đến nhắc nhở kêu em buông tha anh, cuộc hôn nhân đợi năm năm thế nhưng không được gì, lại nghênh đón một câu nên đổi người, là như thế này phải không?"

Trên người nàng truyền đến từng đợt hương thơm mê ly, phân biệt không rõ là mùi gì, chẳng qua là lại gần thì ngửi được, làm cho lòng người cũng rung động, Nam Cung Kinh Hiên thật vất vả mới thanh tỉnh từ trong mùi hương này, ánh mắt thâm thúy sâu xa nhìn cô.

"Bàn về vô tội, em cũng rất vô tội." La Tinh Uyển vươn cánh tay mảnh khảnh vòng qua hông của anh, khe khẽ thở dài một cái ngửa đầu nói: "Em ngày ngày sáng ngời ở trước mắt anh, anh xác định không nhìn thấy em?"

Thân thể mềm mại áp sát lồng ngực anh, Nam Cung Kinh Hiên hơi cau mày, không thích ứng muốn đẩy ra, tay đặt lên bả vai của cô nhưng đột nhiên không có hơi sức, mùi thơm trên thân người phụ nữ này không nồng nhưng chết tiệt lại quyến rũ người, anh không những không có đẩy cô ra, ngược lại còn ôm sát hơn một chút.

Chết tiệt, đây là cái mùi gì?!

Nam Cung Kinh Hiên cảm giác được ý thức của mình đang dần dần mê ly, bàn tay vuốt ve bả vai trần của La Tinh Uyển, một tay ôm lấy cô hung hăng ấn vào trong ngực, cúi đầu mê say ngửi mùi hương trên người cô.

Như là thuốc độc, ngửi một tý sẽ nghiện, hàng mi dài của La Tinh Uyển hơi hơi run rẩy, nằm ở trong ngực của người đàn ông này, cảm giác được thân thể to lớn của anh đang căng thẳng, được người đàn ông mình mến yêu ôm ấp cảm giác thật tốt, cho dù là anh không tỉnh táo, tóm lại, loại cảm giác này cô mong ngóng ròng rã năm năm, cô ôm lấy anh cũng không muốn rời đi.

"Em phun nước hoa gì?" Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên mở ra, cố gắng làm cho mình tỉnh táo một chút, khàn giọng hỏi.

"Ái Thần new style, hình như có bỏ thêm một chút anh túc ở bên trong, nhưng anh yên tâm, chẳng qua là để cho dễ ngủ mà thôi sẽ không nghiện." La Tinh Uyển không e dè, nhẹ giọng nói: "Dĩ nhiên còn có một tác dụng, có thể khiến cho người tâm thuật bất chính bại lộ nguyên hình."

Mấy chữ cuối cùng cô nói một cách dí dỏm, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

"Có thành phần thuốc ảo giác?" Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên lạnh dần, băng lãnh đến mức không có người nào dám nhìn thẳng.

La Tinh Uyển nhẹ nhàng bưng lấy mặt của anh: "Em nói rồi cái này sẽ khiến cho người tâm thuật bất chính bại lộ nguyên hình, người đoan chính vô dục vô cầu thật sự sẽ không bị loại mùi hương này ảnh hưởng, ngoại trừ trong lòng có tình yêu, trong lòng có dục vọng, anh có sao? Ý của em là, anh có cảm giác với em sao?"

Nam Cung Kinh Hiên muốn hất bàn tay phụ nữ trên mặt mình ra, nhưng kì lạ là không làm được.

Vô dục vô cầu, trái tim không có tình yêu.

Làm sao có thể!

"La Tinh Uyển, không ngờ em cũng có bộ dạng này." Ý thức của Nam Cung Kinh Hiên đã mê ly tới cực điểm, sắp bị lừa dục trong thân thể khổng lồ, đột nhiên nắm chặt eo của cô lạnh lùng nói.

Hai cánh tay của La Tinh Uyển quấn lên cổ anh, nhẹ giọng nói: "Không phải em muốn chơi kiểu này, mà là em không sợ mang toàn bộ bản thân cho anh, anh thì sao? Anh dám muốn em không?"

Nam Cung Kinh Hiên đã hoàn toàn khổng lồ không nổi chính mình, trước khi điên cuồng hôn môi của cô giọng anh khàn khàn gắp nhỏ một câu "Anh muốn không phải là em!", một cái chớp mắt tiếp theo, môi lưỡi hai người đã quấn quít thật chặt với nhau.

La Tinh Uyển chưa bao giờ cảm thụ qua nụ hôn mãnh liệt và bá đạo như thế, rờn rã năm năm, coi như anh có hôn cô nhưng cũng chỉ tựa như chuẩn chuẩn lướt nước, tuyệt nhiên sẽ không đụng chạm môi, nhưng bây giờ, bàn tay anh mạnh mẽ không chế khuôn mặt cô, lưỡi của anh cường hãn khuấy động ở trong cô họng cô, công thành đoạt đất, La Tinh Uyển mềm nhũn sắp đứng không vững, lại bị anh ôm eo nâng lên, tiếp tục đoạt lấy thật sâu.

"...." Sắc mặt cô đỏ lên, bị khoái ý mãnh liệt như vậy hù sợ.

"Không nên ở chỗ này, đây là phòng khách.... Chúng ta đi lên...." La Tinh Uyển run rẩy nói, bước chân cũng bắt đầu như nhũn ra.

Trong đầu Nam Cung Kinh Hiên đều là bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết, thỉnh thoảng thanh tỉnh một chút, mở mắt ra lại thật sự nhìn thấy khuôn mặt của Dụ Thiên Tuyết xuất hiện ở trong lòng ngực mình, sắc mặt cô đỏ hồng, ánh mắt mê ly, nhẹ giọng khàn cầu quả thật làm cho anh điên cuồng!

"Thiên Tuyết...." Nam Cung Kinh Hiên khàn giọng kêu lên, cảm giác thân thể cô run lên một cái.

Anh ôm cô thật chặt, chạm vào đôi môi cô thì thầm: "Không phải sợ, anh sẽ không xúc phạm em.... Đừng sợ...."

*chơi cứng ~ cãi nhau đến mức bết tắc

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Được Tính Không Tệ, Lại Có Thể Khiến Tôi Không Có Một Chút Ấn Tượng Nào

La Tinh Uyên run rẩy trong lòng anh, rõ ràng trong đôi mắt trong trẻo thoáng qua chút đau nhức.

Cô có thể không đau sao?

Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, phải như thế nào mới chịu đựng được người đàn ông mình mến yêu, trong lúc ôm ấp cô lại kêu tên một người phụ nữ khác?

Trong thân thể Nam Cung Kinh Hiền dục vọng cháy bỏng càng ngày càng kịch liệt, đôi mắt thâm thúy lóe sáng như mắt dã thú, lại đè nén không dám hù dọa người phụ nữ trong ngực, chỉ rên lên một tiếng rồi hôn cô, bông lầy cô đi lên lầu.

Trong căn phòng rộng rãi, trên chiếc giường lớn mềm mại trắng nõn, đó là thánh địa của bọn họ.

La Tinh Uyên cảm giác mình được đặt xuống giữa một đồng gối mềm mại, thân thể người đàn ông này nặng nề áp xuống nhưng lại tận lực không chạm vào cô, chẳng qua là để cho cô nằm ở bên trong thoải mái hơn mà thôi, cúi đầu hôn lên khoe miệng của cô. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

“Có thể đừng gạt anh nữa không?” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiền ám ảnh mang theo sự run rẩy, hàng mi dày đậm nhắm lại, bùng mặt của cô hôn thật sâu như một loại trân bảo, vào thời khắc này, sự đau đớn đè nén trong trái tim trào dâng, thân thể to lớn cũng hơi run rẩy: “Đó là con trai của anh phải hay không? Tiểu Ảnh là con trai của anh..... Thiên Tuyết, em làm sao sinh hạ con.... Rất đau có đúng không.....”

Hơi thở của anh nóng hổi run run phả trên mặt cô, mang theo sự đau lòng kịch liệt hôn cô, từng chút từng chút, hơi thở mong manh, thậm chí khóe mắt tuần dật cũng thấm ra nước mắt trong suốt.

Đôi mắt trong trẻo của La Tinh Uyên vẫn nhìn anh, cảm giác được anh ôm chặt mình, bàn tay run run thăm dò chạm vào dưới bụng cô, cả người anh dường như đang thừa nhận sự áy náy cùng đau lòng không lồ, rất sợ, rất sợ làm người phụ nữ trong ngực vỡ vụn, không dám đụng vào cô, chính là đau lòng đến trái tim cũng run rẩy.

Con trai? Con trai của Dụ Thiên Tuyết.

Đôi mắt của La Tinh Uyên trong trẻo mà không có nhiệt độ, cô nhớ khi đó đã từng nghe Bùi Vũ Triết thông báo là sau khi chấm dứt, anh sẽ trở về cùng với đứa bé trai ngồi ở trong xe, đứa bé kia, cô nhớ không lầm tên là Dụ Thiên Ảnh.

Thời gian đã năm năm, bây giờ, người đàn ông này lại nói đó là con trai của anh.

Năm năm trước, đứa nhỏ trong bụng Dụ Thiên Tuyết không phải đã bị chính tay anh xóa sạch rồi hay sao? !

Sắc mặt La Tinh Uyên tái nhợt, vốn nên thừa nhận nộ hôn không thuộc về mình, đột nhiên nghiêng đầu qua né tránh, cẩn thận nhìn chăm chú người đàn ông hình như đã thay đổi tính tình trong nháy mắt này ——

Anh - Nam Cung Kinh Hiền kiêu ngạo biết bao, lại có thể vì người phụ nữ Dụ Thiên Tuyết kia mà bỏ xuống bản thân, cung chiều cô ta đến nước này!

Cô phải thừa nhận, bên trong nước hoa cô phun tuyệt đối có thành phần thuốc ảo giác rất mạnh, thế nhưng rõ ràng người đàn ông này tên đã lắp vào cung, lại cứng rắn chịu đựng! Khuôn mặt tái nhợt của cô dần dần chuyển đỏ hồng, đỏ hồng nóng ran, trong đôi mắt óng ánh trong suốt thoáng qua sự chua xót, hơi thở nhu tình quanh quẩn ở bên người cô, lại bù không được tảng đá nặng nề che phủ ở trong lòng cô.

“Anh sẽ lấy em sao?” La Tinh Uyên lạnh giọng hỏi, thừa dịp ý thức của anh không tỉnh táo, cô muốn hỏi rõ ràng chính xác: “Nếu đứa bé là con của anh, em cũng là phụ nữ của anh, anh sẽ lấy em sao?”

Cả người Nam Cung Kinh Hiền cứng đờ, ý thức dần dần trở về trong đầu, gương mặt tuần tú bởi vì vấn đề cô hỏi mà trở nên tái nhợt.

“Em muốn anh cưới em?” Giọng nói của anh ám ảnh không xác định.

La Tinh Uyên nhẹ nhàng hít một hơi, ánh mắt nhìn thẳng vào anh: “Anh cho là sao? Nếu không anh muốn nhận con về làm cái gì? Hay anh chỉ muốn xác nhận đây là con của anh mà thôi, để cho nó làm một đứa con riêng, để cho em cả đời là một người phụ nữ không có danh phận? Vợ chưa cưới của anh có biết không? Có đồng ý không?”

Lời của cô rất bén nhọn, cô rất tin tưởng, nhất định Dụ Thiên Tuyết cũng muốn chính miệng hỏi anh như vậy.

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền gió mưa cuộn cuộn, có tình yêu khắc cốt ghi tâm, đè nén thân thể run rẩy, giọng ám ảnh hỏi: “Em chịu gả cho anh?”

Trong lòng La Tinh Uyên hung hăng đau xót, đau đến mức cắn chặt môi của mình, nhưng vẫn không thể ngăn được nỗi đau.

“Ừ, nếu em muốn vậy thì sao?” Đôi mắt cô mát lạnh mà thể lương nhìn chằm chằm vào anh.

Thân thể Nam Cung Kinh Hiền run rẩy càng lúc càng kịch liệt, sự bi thương cùng tâm tình kích động cuốn tới, anh bưng lấy mặt người phụ nữ trong ngực, nặng nề hôn lên.

La Tinh Uyển thử giãy giụa, trong lúc giãy giụa nước mắt cũng chảy xuống, rõ ràng cô biết nụ hôn này không phải dành cho cô, anh kích động như thế, nhưng tình yêu đó cũng không phải dành cho cô! Cô lại cứ khẳng khái nhất định đắm chìm trong nụ hôn này, thế mà Dụ Thiên Tuyết tùy tiện là có thể lấy được, còn cô, đó là yêu cầu xa xỉ mà năm năm nay cũng chưa từng có được!

Những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt drap giường, nước mắt La Tinh Uyển rơi như mưa, hận đến nghiến răng, hận đến lòng chua xót!

“Đừng khóc.....” Nam Cung Kinh Hiền ôm chặt cô, hôn cô thật sâu, giọng nói khàn khàn: “Thiên Tuyết đừng khóc.....”

Anh đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, chống đỡ chớp mũi khóc đến đỏ au của cô, giọng trầm thấp phát ra từ trong lồng ngực: “Em biết anh có bao nhiêu vui mừng. Anh nhớ em hận anh, nhất định là em rất hận anh hận đến mức muốn giết chết anh. Tại sao em đột nhiên muốn gả cho anh.....”

La Tinh Uyển chấn động, lúc này mới nhận thấy mình bỏ quên điểm này, nhất định biểu hiện của cô cùng Dụ Thiên Tuyết chênh lệch quá lớn.

Trong lúc trong lòng cô run sợ, giọng nói trầm thấp của Nam Cung Kinh Hiền vang lên bên tai lần nữa.

“..... Chỉ có điều không có vấn đề gì..... Thiên Tuyết, em muốn cái gì cũng được, đó là anh nợ em.” Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, ánh sao tràn đầy trong đêm tối cho cô cam kết nóng bỏng cam nhất: “Chỉ cần em muốn, bất cứ cái gì anh cũng đều cho em.....”

Một giọt nước mắt nặng nề rơi xuống, La Tinh Uyển đã không còn rõ ràng lắm, nước mắt đó, là của mình, hay là của anh.

Bóng đêm mông lung, cô đối xử với chính mình như thế, quả thực là so lãng trí còn đau đớn hành hạ hơn.

La Tinh Uyển gắt gao bịt kín lỗ tai không muốn nghe nữa, dù người đàn ông này ôm mình nói chuyện như thế nào cô cũng không muốn nghe nữa! Đây không phải nói cho cô nghe, đều không phải! !

Nước mắt liên tục rớt xuống, trong đêm ám áp đầu tiên, La Tinh Uyển lệ rơi đầy mặt.

Một đêm nặng trĩu cứ trôi qua như thế.

“Rầm rầm rầm, rầm rầm rầm!”

Sáng sớm cửa phòng sách đã bị gõ đến rung trời.

Mới vừa luyện quyền xong trở về phòng sách luyện chữ, Nam Cung Ngạo lạnh lùng ngược mắt lên, thật không biết là người nào có lá gan lớn như vậy, sáng sớm đã dám tới đây ám! !

“Ba, mở cửa, con là Dạ Hi! Con không phải tới quấy rối, ba, con có việc gấp!” Nam Cung Dạ Hi dắt con gái nhỏ của mình gõ cửa thật mạnh, đẩy đẩy Trình Lan Y: “Mau, kêu ông ngoại mở cửa.”

“Ông ngoại mở cửa.....” Giọng Trình Lan Y non nớt kêu lên, ánh mắt trong veo như nước nhìn mẹ.

Nam Cung Ngạo cau mày, đi tới, mở cửa phòng sách ra.

“Lăn tăn cái gì?” Đôi mắt chim ưng quét qua đứa con gái không có tiền đồ của mình, cả người Nam Cung Ngạo tan mát ra khí phách cường thế khiến Nam Cung Dạ Hi đứng ở cửa sợ tới mức run rẩy, vừa định nói gì đó lại nuốt trở vào trong bụng.

“Ba! Tôi hôm qua chị Tinh Uyển qua đêm ở nhà chúng ta, ở trong phòng anh trai!” Nam Cung Dạ Hi không để ý tới con gái nhỏ đang ở đây đã gấp gấp hò hét, ánh mắt sáng ngời sự hưng phấn.

Mí mắt Nam Cung Ngạo nặng nề nháy lên!

Đôi mắt chim ưng quét về phía Nam Cung Dạ Hi, giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên: “Không biết lớn nhỏ!”

Nam Cung Dạ Hi chấn động đến run lên một cái, không biết mình đã làm sai điều gì, trở mắt nhìn người cha nghiêm nghị của mình, vội vàng im bất, nhưng mấy người giúp việc ngoài cửa lại xào bàn tán, bàn luận xôn xao, Nam Cung Dạ Hi ngẩng đầu lên, cho rằng mình làm đúng, thấy rất hạnh diện, hừ, người phụ nữ Dụ Thiên Tuyết kia trở về thì thế nào, rõ ràng chị Tinh Uyển đã thật sự..... cùng anh trai!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Được Tính Không Tệ, Lại Có Thể Khiến Tôi Không Có Một Chút Ấn Tượng Nào (Tt)

Thế nhưng lúc này Nam Cung Ngạo không có lạc quan như vậy, chân mày nhíu rất chặt, suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước tiên đừng nói chuyện này ra ngoài! Con đó, sáng sớm há miệng kêu loạn cái gì! Gà cũng gà ra ngoài còn ngày ngày chạy về làm cái gì!"

Nam Cung Dạ Hi cả kinh hết như uất ức, giọng nói trầm thấp của ba khiến cô ta cảm thấy hình như mình thật sự làm sai chuyện động trời gì đó.

Nhưng rốt cuộc cô ta đã làm sai điều gì nha, cũng là vợ chồng chưa cưới năm năm rồi! Xảy ra chút chuyện đó thì như thế nào!

Nam Cung Ngạo càng thêm phiền muộn đi đến trước mặt Trình Lan Y, nhìn mặt mũi đứa bé mềm mại trước mắt, trong đầu thoáng qua khuôn mặt giống Nam Cung Kinh Hiền khi còn bé như đúc, nội tâm khẽ nhúc nhích, tay siết chặt gậy đi ra ngoài.

Mà giờ khắc này, trong phòng ngủ trên lầu hai, đầu đau muốn nứt ra Nam Cung Kinh Hiền mới vừa tỉnh lại.

Lúc này, anh phải thừa nhận chấn động mà còn kinh ngạc —— bên trong cái mềm mọng, thân thể La Tinh Uyển trắng nõn tròn mịm như một nữ thần rúc vào trong người anh, đang ngủ say sưa, bởi vì động tác của anh cũng chậm chạp tỉnh lại.

Trong nháy mắt trên mặt lộ ra sắc đỏ hồng, La Tinh Uyển kéo mềm qua gối dậy, vuốt xuôi mái tóc của mình một chút: "Anh thức dậy?"

Chấn động trong lòng Nam Cung Kinh Hiền vượt qua tường tượng của chính mình.

Xốc mềm lên, không có may mắn ôn tồn hay tham luyến cảnh đẹp bên trong, dùng khăn tắm qua loa vẩy quanh nửa thân dưới, đôi mắt trong suốt rét lạnh, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại.

Tối hôm qua.

Nghĩ tới tối hôm qua đầu liên đau đến muốn chết, Nam Cung Kinh Hiền đi vào phòng tắm, cực lực tắm rửa một chút.

Trong lúc hoảng hốt, anh chỉ nhớ rõ La Tinh Uyển áp sát thân thể vào mình, còn có một câu kia "Ái thần new style, có bỏ thêm một chút anh tức ở bên trong, chẳng qua là để cho dễ ngủ mà thôi không cần lo sẽ bị nghiện."

Quả thật là anh tức.

Nam Cung Kinh Hiền ngẩng đầu lên, hai cánh tay chống trên bồn rửa mặt nhìn mình trong gương, trong đôi mắt thâm thúy khí lạnh bức người, trên trán tóc lòa xòa nhỏ nước, mị hoặc lan tràn.

La Tinh Uyển vẫn còn lẳng lặng nằm ở bên ngoài, hơi thấp thòm, đột nhiên nghe một tiếng 'Rầm' thật lớn trong phòng tắm! Cô sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, ngồi dậy sống lưng thẳng tắp, không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Chốc lát, Nam Cung Kinh Hiền đi ra.

Ngũ quan anh tuấn như thiên thần của anh như bị phủ lên một tầng băng lạnh, khuôn mặt tuấn đạt sạch sẽ mát mẻ sau khi tắm rửa làm cho người nhìn tim đập thành thịch, bị ánh mắt sáng ngời cùng khí phách cường thế kia hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, trái tim La Tinh Uyển đập cuồng loạn nhìn anh đi về phía mình, trên bàn tay ưu nhã có máu nhỏ giọt, rõ ràng là anh vừa mới đánh nát gương trong phòng tắm.

"Tối hôm qua chúng ta xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Kinh Hiền chống hai cánh tay bên người cô, lạnh giọng hỏi.

La Tinh Uyển cố gắng làm cho mình trấn định lại, ánh mắt mát lạnh chăm chú nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Như anh thấy."

"Tôi chỉ nhìn thấy cô thân thể trần truồng xuất hiện ở bên cạnh tôi, có thể nói rõ điều gì?"

La Tinh Uyển chấn động.

"Có thể nói rõ điều gì thì chỉ có anh mới có thể rõ ràng, đầu phải anh chưa từng có phụ nữ, em nghĩ là anh hiểu rõ hơn em." Giọng cô hơi run, như là không chịu nổi sự vũ nhục như thế.

"Thời điểm tôi có phụ nữ ít nhất có thể biết rõ mình ở trong cơ thể cô ấy, tôi đã từng đoạt lấy cô ấy." Nam Cung Kinh Hiền giữ chặt cằm của cô, lạnh giọng nói: "Cô thì sao? La Tinh Uyển, dùng thuốc chơi vui không? Tối hôm qua tôi thỏa mãn cô chưa?"

"Kinh Hiền, anh không cần nói những lời tổn thương người khác như vậy! Em là con gái của nhà họ La, em không có bất kỳ sự tình gì không trong trắng chính anh biết rất rõ, tối hôm qua là lần đầu tiên của em!" Trong mắt La Tinh Uyển rung rung lệ, nhìn anh chăm chú, nói.

Nam Cung Kinh Hiền mím môi, sắc mặt tái xanh rất đáng sợ.

Anh nhớ rất rõ ràng, khi đó, Dụ Thiên Tuyết cũng từng nói với anh những lời giống như vậy, thật sự cô khiến anh có một loại xung động nguyên thủy như dã thú, anh nhớ lần đầu tiên của cô, nhớ rõ ràng đến vậy.

Nhưng tối hôm qua —— con mẹ nó, người nào tới nói cho anh biết là chuyện gì xảy ra? !

"Vậy sao? Lần đầu tiên?" Bàn tay của Nam Cung Kinh Hiên nắm cái mềm, hung hăng xóc lên!

La Tinh Uyển nghiêng mặt một qua, không có tiếng thét chói tai, không có sự ngượng ngùng, chỉ là lẳng lặng để cho thân thể trắng như tuyết của mình bại lộ trước mặt anh, mà ở trên drap giường, một vết máu giống như cánh hoa nở rộ.

Mặt của Nam Cung Kinh Hiên càng xanh mét hơn.

Anh chỉ liếc mắt thoáng qua, bỗng nhiên phù chấn đập lên lần nữa!

"La Tinh Uyển, tôi sẽ nhớ kỹ lần đầu tiên của cô, thuốc không tề, khiến cho tôi ngay cả một chút ấn tượng cũng không có!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng bỏ lại một câu, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

La Tinh Uyển cuộn mình ở trên giường, gờ tay chống trán, thống khổ không chịu nổi.

Cô đi bước này là sai lầm rồi sao? Trước kia, quan hệ của bọn họ không có cứng nhắc thế này, bây giờ, không phải là một tay cô đã làm hư quan hệ này hay sao? Ông trời ơi. Đây là chuyện cô sợ nhất.

Nam Cung Kinh Hiên mở cửa xe ngồi vào, sắc mặt lạnh lùng đến đáng sợ.

"Anh trai, buổi trưa trở về ăn cơm nha! Chị Tinh Uyển đang đợi anh!" Nam Cung Dạ Hi thêm dầu vào lửa hướng về phía chiếc Lamborghini hô to, một đám người giúp việc chung quanh cũng ngăm hiểu lẫn nhau.

Chiếc Lamborghini lại lạnh lùng đảo qua một đường vòng cung ưu nhã, nhanh chóng phóng ra ngoài từ cổng lớn.

Gió lạnh thấu xương thổi xuyên qua cửa sổ xe, làm suy nghĩ vốn rối loạn của anh càng thêm ngổn ngang, cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên gác ở trên cửa kính xe lạnh lùng chống đỡ môi, ngón tay thon dài hung hăng đảo tay lái, tốc độ xe tới cực hạn như bão tố.

Anh cùng La Tinh Uyển xảy ra quan hệ?

Chết anh cũng không tin!

Chẳng qua là tối hôm qua xảy ra chuyện gì thì anh thật sự không rõ ràng lắm, cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ có thể nghĩ đến bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết, một cái nhăn mày một nụ cười của cô đều như thiêu đốt mơ hồ hiện lên ở trong đầu của anh, anh muốn gặp cô, nhất định, ngay lập tức!

Chiếc Lamborghini phong cách dừng ở cửa Huệ Minh.

Nam Cung Kinh Hiên một thân tây trang màu đen, tản ra quý khí vương giả tự nhiên, lạnh lùng đi vào, quản lý Chương đang nghe điện thoại trong phòng làm việc, thấy bóng dáng của Nam Cung Kinh Hiên nhất thời sắc mặt tái nhợt, vội vàng cúp điện thoại, chạy ra ngoài.

"Nam Cung thiếu gia!" Quản lý Chương kêu lên.

"Câm miệng!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng quát.

Quản lý Chương bị nghẹn không thở nổi, hòa hoãn một cái mới nói: "Vị tiên sinh này, xin hỏi anh có nhu cầu phục vụ hay là tư vấn gì sao? Trung tâm Huệ Minh chào mừng anh."

Ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên quét qua người anh một lần, lúc này mới hơi hài lòng.

"Phòng làm việc của cô ấy ở đâu?" Anh lạnh giọng hỏi.

"Vào cửa quẹo trái căn thứ ba, chính là phòng có cửa sổ thủy tinh sát đất."

Một thân Nam Cung Kinh Hiên cao ngất cũng không quay đầu lại, bước thẳng vào, đi tới chuẩn bị đẩy cửa, suy nghĩ một chút vẫn là nhịn xuống, gõ gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Thiên Tuyết, Anh Có Thể Làm Gì Cho Em

"Mời vào." Dụ Thiên Tuyết đặt tư liệu sắp xếp ổn thỏa vào trong ngăn kéo phía sau mình, lễ phép nhẹ giọng nói: "Trung tâm Huệ Minh chào mừng quý khách đến tư vấn, xin hỏi có thể giúp gì cho quý khách?"

Cô xoay người, thấy được người đàn ông cao ngất một thân màu đen.

"Anh....." Dụ Thiên Tuyết cau mày, có phần không rõ ràng lắm, sao Nam Cung Kinh Hiên lại đột ngột xuất hiện ở đây, người đàn ông này..... Anh đúng là âm hồn bất tán sao? !

"Tư vấn tâm lý, có thể phục vụ không?" Nam Cung Kinh Hiên không nhìn ánh mắt của cô, đi tới trước bàn kéo cái ghế ra ngồi xuống.

Dụ Thiên Tuyết cau mày suy nghĩ mấy giây, không thể nào hiểu được, nhưng mà nghề nghiệp của cô cần sự chuyên nghiệp, vẫn là ngồi vào bàn làm việc thoáng suy nghĩ rồi nói: "Có thể, xin hỏi anh cần tư vấn về phương diện nào? Hoàn cảnh chung quanh như thế này được không? Có cần tôi kéo rèm cửa sổ hoặc ghi âm cái gì không? Hay anh chỉ muốn hỗ trợ về tâm lý mà thôi?"

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn mặt cô, giọng khàn khàn nói: "Kéo rèm cửa sổ lại, tắt đèn."

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết nhìn anh, không biết anh muốn làm cái gì, nhưng mà yêu cầu biến thái như thế này khiến trong lòng cô muốn vùng vẫy một cái biết bao nhiêu, cô vẫn đứng dậy, theo yêu cầu kéo rèm cửa sổ lại, đèn cũng tắt, đang là ban ngày nên còn có thể lộ ra ánh sáng le lói, vì vậy cũng không phải là rất tối, Dụ Thiên Tuyết vẫn có thể chấp nhận.

"Tiên sinh, anh có thể bắt đầu." Nàng nhẹ nhàng hít một hơi, ngồi xuống.

"Anh rất nhớ em " Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn: "Chỉ cách một buổi tối, anh đã nhớ em đến mức không biết phải làm gì bây giờ."

Dụ Thiên Tuyết như đứng trong đồng lửa, cau mày nói: "Nam Cung Kinh Hiên, tôi đang làm việc, anh có thể đừng quấy rối?"

"Nơi này không phải có một loại phục vụ mà bất kể người bệnh nói cái gì thì cũng không được phép chen ngang, chẳng qua họ chỉ là dốc bầu tâm sự mà thôi, không cần các người đề nghị gì hết." Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên lấp lánh ánh sáng ở trong bóng tối.

Dụ Thiên Tuyết cau mày chặt hơn, rất không muốn làm, cầm chặt cây viết trong tay, cuối cùng vẫn buông ra.

"Được, anh nói, tôi nghe."

Nam Cung Kinh Hiên yên lặng trong chốc lát.

"Em thật sự hận anh sao? Anh biết rõ em nhất định rất hận anh, ròng rã năm năm, anh luôn suy nghĩ nếu như anh có thể gặp lại em lần nữa, anh có thể làm gì để cho em đừng hận anh như thế này, anh vẫn luôn suy nghĩ." Giọng anh trầm thấp tựa như ma chú, cúi đầu thì thâm lẫn quần ở bên trong phòng: "Nhưng hình như anh không thể làm gì, em quá bài xích anh, hận không thể vĩnh viễn không bao giờ gặp lại anh, ngay cả con trai của anh, em cũng không chịu thừa nhận, lại càng không chịu nói rõ cuộc chính mình đã từng chịu bao nhiêu khổ cực....."

"Đó không phải là con của anh!"

"Đừng ngắt ngang."

Gương mặt tuần lẳng như điêu khắc của Nam Cung Kinh Hiên lộ vẻ lạnh nhạt mà thương cảm, cúi đầu nói với cô.

Dụ Thiên Tuyết giận đến hai gò má đỏ bừng, cô không thể chịu đựng được người đàn ông này nhỏ giọng thì thầm, trong lòng cô có quá nhiều chua xót cùng cừ hận, năm năm trước, cô chịu biết bao nhiêu khổ bao nhiêu đau, nàng khinh thường nói chuyện cùng với tên khốn kiếp này! Hiện tại, vì sao tới phiên anh ta chạy tới nói cho cô biết trong lòng anh ta buồn khổ? ! Năm năm trước người bị buộc xóa sạch bé con không phải là anh ta! Người bị buộc cùng đường phải quỳ xuống cầu xin người khác cũng không phải là anh ta!

"Thiên Tuyết, tùy ý em muốn đối xử với anh như thế nào cũng được, nhưng đừng rời khỏi thế giới của anh, anh có thể dốc hết tất cả để hoàn trả cho em, miễn là em muốn....."

"Đủ rồi!" Rốt cuộc Dụ Thiên Tuyết không chịu nổi, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng quật cường, đứng dậy kéo rập một tiếng kéo toàn bộ rèm cửa sổ ra, đèn cũng bật lên, ngồi trở lại trên ghế hít sâu một hơi nói: "Tôi quên nhắc nhở anh, vị tiên sinh này, tôi là người tư vấn nhưng vẫn có quyền cự tuyệt khách hàng, bây giờ mời đi ra ngoài đừng làm trở ngại công việc của tôi! Nếu như anh cảm thấy tôi không phù hợp thì có thể đi khiếu nại, nơi này có đường dây khiếu nại, còn quả thực bắt đắ dĩ thì anh cứ ra ngoài tìm quản lý của tôi, ra cửa quẹo phải phòng thứ nhất, tôi không có ý kiến!"

Rốt cuộc, Nam Cung Kinh Hiên trầm mặc xuống.

"Thiên Tuyết..... Nói cho anh biết, anh có thể làm gì cho em?" Gương mặt tuần tú tái nhợt, nắm bàn tay của cô lên, nắm thật chặt không buông ra.

Dụ Thiên Tuyết thử giầy giũa, chỉ là phí công, lạnh lùng nhìn anh chăm chú: "Anh không muốn lại bị bạt tai thì buông ra ngay!"

"Tùy em." Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng tái nhợt, đôi môi mỏng tuấn dạt nở một nụ cười yếu ớt khổ sở: "Em có thể đánh nhiều thêm mấy cái để cho anh tỉnh táo lại, hiện tại anh thật sự không biết mình đang làm gì."

"Anh." Dụ Thiên Tuyết giận đến sắc mặt đỏ bừng.

Điện thoại trên bàn vang lên, cô chỉ có thể sử dụng bàn tay còn lại bắt máy.

"Xin chào, trung tâm tư vấn Huệ Minh." Dụ Thiên Tuyết cố gắng bình ổn hơi thở nói.

"Dụ Thiên Tuyết, có đúng không?"

Bên trong vang lên một giọng nói nhu hòa mát lạnh, Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, cảm giác giọng nói này có chút quen thuộc, nhưng là ai thì cô không rõ lắm.

"Chào cô, tôi là Dụ Thiên Tuyết, xin hỏi cô là ai?"

"Tôi là La Tinh Uyển."

Dụ Thiên Tuyết nghe đến đó thì ngẩn ra, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Nam Cung Kinh Hiên ngồi trước mặt, ánh mắt mát lạnh như nước.

"Cô có chuyện gì không?" Cô trực tiếp hỏi.

"Tôi biết cô đã trở về thành phố Z, cũng biết cô làm việc ở Huệ Minh, cho nên mới tìm cô, đầu tiên, là vì đã năm năm không gặp tôi muốn gặp cô một chút, thứ hai, tôi muốn nói chuyện với cô, về Kinh Hiên." La Tinh Uyển nói đơn giản rõ ràng.

"Anh ta đang ở trong này, cô tự mình nói với anh ta." Dụ Thiên Tuyết trực tiếp đưa điện thoại tới.

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên phát ra ánh sáng bén nhọn, lúc này bàn tay nắm tay cô mới chậm rãi buông ra.

Ở bên kia, La Tinh Uyển có hơi kinh ngạc, chưa phản ứng kịp thì đã nghe giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên.

"Cô tìm cô ấy làm cái gì?" Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Trong đầu La Tinh Uyển ong ong một hồi, sắc mặt tái nhợt, cô biết, thật ra Huệ Minh chính là một sản nghiệp khác mà nhà Nam Cung mới mở rộng, chỉ vì lúc trước chưa hề thăm dò qua lĩnh vực này bao giờ, nên hiện tại đang để cho một người bạn của Nam Cung Ngạo xử lý, nhưng Nam Cung Kinh Hiên tuyệt đối có quyền sắp xếp điều động nhân viên bên trong, để như trở bàn tay.

—— Lúc nào thì anh có liên hệ cùng với Dụ Thiên Tuyết? Anh lại tí mĩ sắp xếp để cho cô ta đến công ty của mình làm việc? !

"Em muốn tìm cô ấy để nói chút chuyện, về anh, cũng là chuyện chúng ta." La Tinh Uyển nhẹ nhàng hít một hơi, không e dè trả lời.

"Chuyện gì?"

"Em với anh đã có chuyện vợ chồng thật sự, cô ấy không còn cơ hội dây dưa với anh nữa."

"Vậy sao?" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh nhạt nói: "Tôi đã cho cái quyền đó sao?"

La Tinh Uyển cắn môi, cảm thấy sự tình đang dần dần trở nên hồng бет, càng lúc càng tệ hơn.

Cô trầm mặc, nhẹ giọng nói: "Kinh Hiên, anh có thể dùng vô tình thế này được không? Em vừa mới cho anh toàn bộ bản thân em, anh đi tìm cô ấy, không vấn đề gì em không so đo, nhưng ít nhất anh cũng phải cho em một sự giao phó, được không?"

"Đừng có lại tìm cô ấy mà gây phiền phức." Nam Cung Kinh Hiên trầm giọng nói, ngữ điệu lạnh nhạt bình tĩnh mang theo sát khí nhàn nhạt: "Nếu không tôi sẽ cho cô một sự giao phó tốt nhất."

Ngón tay thon dài cúp điện thoại, bỏ lại trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Anh Chỉ Hi Vọng Trong Thế Giới Của Anh Có Em, Có Con Trai Của Chúng Ta

Hàng mi của Dụ Thiên Tuyết hơi run run khép hờ, cô thật sự không ngờ, người đàn ông này vẫn tuyệt tình lãnh khốc như trước kia, có thể đối đãi với vợ chưa cưới của mình ác liệt như thế, cho dù là vì cô.

"Anh còn có chuyện khác cần tư vấn không? Không có thì mời đi ra ngoài nhớ đóng cửa giúp tôi.... Còn nữa" Dụ Thiên Tuyết giận đến mặt đã hơi đỏ lên, suy nghĩ một chút rồi nói: "Xin đóng phí trước, anh có thể trả tiền mặt hoặc là quét thẻ, hay sau khi về thì chuyển khoản cũng được, tôi sẽ cho anh số tài khoản bên công ty của tôi, nếu anh cảm thấy không hài lòng thì có thể cự tuyệt trả tiền, tùy ý! Tóm lại, bây giờ mời đi ra ngoài!"

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn mặt cô, nhàn nhạt hỏi: "Em muốn bao nhiêu tiền?"

"Anh." Khuôn mặt thanh tú của Dụ Thiên Tuyết hơi cúi xuống nhìn tư liệu trên bàn, nghe được câu này thì khí huyết dâng trào, cầm tư liệu trên bàn lên quăng qua phía anh, giận đến lồng ngực phập phồng dữ dội: "Tôi không cần, mời đi ra ngoài!"

Những lời này làm cho cô nhớ đến lúc trước, vì để Tiểu Nhu có thể xuất ngoại chữa bệnh đã giẫm nát tự tôn mà đi cầu xin anh!

Những trang giấy trắng như tuyết rơi ngổn ngang trên người Nam Cung Kinh Hiên, trong đôi mắt anh tuấn lộ ra sự đau lòng kịch liệt, nhưng rất nhanh bị sắc mặt tái nhợt thay thế, cửa sổ trong suốt mở ra, người đến người đi, quản lý Chương nhìn qua từ cửa sổ hoa bách hợp trong phòng làm việc của mình, thấy Dụ Thiên Tuyết ném một chồng tài liệu lên trên người Nam Cung Kinh Hiên, sợ tới mức nắm chặt song cửa sổ hoa bách hợp màu xanh, hô hấp cũng dừng lại.

Rốt cuộc thì Nam Cung Kinh Hiên cũng hiểu rõ, chỉ cần anh đứng ở trước mặt cô, cô sẽ vĩnh viễn hận anh như thế này.

Cúi người nhặt tư liệu rơi tán lác lên, đặt lại lên trên bàn của cô lần nữa, Nam Cung Kinh Hiên trầm giọng nói: "Cho anh mười phút cuối cùng, nói xong anh sẽ đi, sau đó sẽ chuyển khoản chi phí tới tài khoản công ty của em."

Trong giọng nói ám ảnh của anh lộ ra sự khẩn cầu nhàn nhạt, lửa giận của Dụ Thiên Tuyết hơi hơi hạ xuống, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, một câu cũng không nói nữa.

"Thiên Tuyết..... Em mất tích ròng rã năm năm, anh luôn luôn nghĩ, nếu như có thể tìm được em, nhất định sẽ dốc hết hết khả năng để bồi thường những chuyện mà anh đã từng làm sai, đã từng thương tổn em." Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên có sự thê lương tuyệt vọng, giăng đầy tơ máu, khàn khàn chậm rãi nói: "Nhưng bây giờ, xem ra anh đã quá ngây thơ, anh có thể lật nghiêng tất cả thành thị, tuy nhiên, lại không có biện pháp khiến em ít hận anh một chút....."

Khỏe mỗi tuần dạt thoáng nở một nụ cười thê lương đến cực điểm: "Anh cũng cảm thấy bản thân rất thất bại....."

Dụ Thiên Tuyết nghe được thì có hơi đồ ỉn, một cái chớp mắt tiếp theo, bóng dáng cao lớn rần rờ của anh lại đứng lên, hàng mi của Dụ Thiên Tuyết run lên, còn chưa kịp phản ứng đã, thấy bóng đen khổng lồ nặng nề bao phủ áp bách mình bên dưới, cánh tay có lực của Nam Cung Kinh Hiên vượt qua bàn làm việc mạnh mẽ nắm eo cô, bàn tay nhẹ nhàng bưng lấy mặt cô cưỡng bách cô ngừng đầu, ở trên cánh môi đỏ tươi của cô nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn.

"Đời này, anh không muốn bắt kỳ người phụ nữ nào....." Hơi thở của Nam Cung Kinh Hiên mong manh, chậm rãi thắm thì, như là tự nói: "Anh muốn em....."

Đột nhiên Dụ Thiên Tuyết tỉnh táo lại, từ sống lưng vọt lên một sự kinh hãi lạnh lẽo, bất thành linh giẫy giụa, lại phát hiện eo bị giam cầm đến sít sao, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông này cổ tình phun ra nuốt vào ở cách mình gần thật gần thế này, Dụ Thiên Tuyết giận đến hai gò má đỏ lên, định quay mặt hất anh ra, lại phát hiện khuỷu tay kia dần dần buông lỏng, Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi đứng dậy, cúi nửa người, ánh mắt phức tạp nhìn cô chăm chú.

Bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết lấy mu bàn tay che môi, hung hăng lau mấy cái, tròn mắt nhìn: "Anh vĩnh viễn đều tự đại tự phụ như vậy, vĩnh viễn cũng không bao giờ bận tâm cảm thụ của người khác! Anh có tư cách gì mà tự chọn người phụ nữ mình muốn, anh có tôn trọng họ sao? Bảo vệ họ qua chưa? Biết phụ nữ muốn cái gì sao?! Ngay cả người vợ chưa cưới do chính anh lựa chọn cũng không có cách nào đối đãi nghiêm túc, những người phụ nữ khác đối với anh tính là gì? Một loại vãi rách, thời điểm muốn thì lấy ra giẫy xéo, lúc không muốn liền vứt bỏ không thương tiếc! Tôi sẽ không dây dưa với một tên cầm thú mà ngay cả nhân tính căn bản cũng không có, một người mà ngay cả bé con của mình cũng có thể ngoan tâm hủy diệt thì không đáng để cho bất luận kẻ nào yêu!"

Cô rút ra mấy tờ khăn giấy lau chùi môi của mình, bởi vì kích động, hơi nước trong mắt đang dâng trào kịch liệt.

Nam Cung Kinh Hiên bị chửi đến thương tích đầy mình, gương mặt tuấn tú tái nhợt, nhưng anh biết, trong lòng cô càng khó chịu hơn, vẫn đưa tay đặt lên mặt của cô, cố gắng vì cô lau nước mắt.

Dụ Thiên Tuyết quay mặt qua, đôi mắt đẹp tròn to: "Không được đụng chạm vào tôi, nếu không tôi sẽ không khách sáo với anh!" Cô kiên quyết như thế, cả người đều là gai nhọn, anh đã bị đâm đến cả người đâm đầy máu tươi, nhưng vẫn muốn đến gần như thế này.

"Trách mắng có khiến cho em thoải mái một chút không? Em có thể tiếp tục, anh có thể chịu đựng." Giọng nói ám ảnh của Nam Cung Kinh Hiên chậm

rãi vang lên.

"Anh." Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc mà rung động, nhìn chăm chú người đàn ông này, khó có thể tiếp nhận anh chạy đến phòng tư vấn của mình chỉ vì để bị chửi, cô quen với tính tình nóng nảy khát máu của người đàn ông này, quen sự tàn phá không hề có nhân tính của anh, tất cả cô đã chuẩn bị xong để liều chết độ sức cùng với anh, không nghĩ tới ngay cả trả đũa anh cũng không đánh!

"Anh có bệnh, không có chuyện gì thì đừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi!" Dụ Thiên Tuyết kéo cái ghế lên trước, cố gắng suy nghĩ để không nhìn anh, chuẩn bị chuyên tâm làm việc.

"Đã từng chịu uất ức dừng để nó càng trở nên uất ức hơn, anh có thể bồi thường, đó là con trai của anh, năm năm nay, anh không có làm hết trách nhiệm làm cha..... Thiên Tuyết, ngay cả cơ hội em cũng không cho anh sao?" Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn khuôn mặt trắng nõn thanh tú của cô, khàn giọng nói.

Đầu bút của Dụ Thiên Tuyết run lên, cả người cũng hơi run rẩy, cô ôm chặt hai cánh tay có phần bất lực, ai có thể nói cho cô biết phải làm như thế nào mới có thể đuổi người đàn ông này ra ngoài? Những lời vô cùng tàn nhẫn tuyệt tình cô cũng đã nói, anh ta là kẻ điên hay sao mà nghe không hiểu?!

"Anh không nên nói nữa, anh còn như vậy tôi sẽ gọi điện thoại kiện anh tội quá rồi! Đi ra ngoài!" Dụ Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, như khốn thú hướng về phía anh mà rống.

"Anh muốn đi đón con tan học."

"Anh dám! Anh không được đụng vào thằng bé, cách xa nó một chút!" Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, sắc mặt cũng tái nhợt.

"Đó là con trai của anh." Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền chứa đựng sự đau lòng kịch liệt, bản thân anh chưa bao giờ trải qua khoảnh khắc yếu ớt như thế này, khó khăn mấp máy đôi môi mỏng, tiếng nói phát ra từ tim phổi: "Thiên Tuyết, em có biết sự thật này sáng ngời trong đầu anh cả ngày lẫn đêm hay không! Anh không muốn phải đối mặt với nhiều người nhiều sự việc đáng ghét như vậy nữa, anh chỉ hi vọng trong thế giới của anh có mặt em, có con trai của chúng ta, những thứ khác, mẹ nó, đi gặp quỷ đi, em có hiểu hay không!!"

Anh kiềm chế gầm nhỏ, sắc mặt trắng bệch, bị sự đau lòng mãnh liệt kích thích đến hai mắt đỏ hồng, tay chống trên mặt bàn cũng nổi gân xanh.

Trong nháy mắt bị rống, Dụ Thiên Tuyết có chút ít ngây ngốc, hơi thở mong manh, cảm môi không biết phải đáp trả anh như thế nào.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cô đã bị Nam Cung Kinh Hiền ôm thật chặt vào trong ngực, cách một cái bàn làm việc thân thể cô bị đè ép rất đau, tay lại bị bàn tay của anh nắm thật chặt ở trong lòng bàn tay, tim đập mạnh như đánh trống, trần đầy trời đất đều là hơi thở ảm áp mà run rẩy.

Đã rất lâu không bị anh không chút kiêng kỵ gì mà ôm thế này, theo bản năng, Dụ Thiên Tuyết cau mày giãy giụa, nhưng chỉ phí công, cô giống như người chết đuối ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, thấy toàn bộ quá khứ đều là cảnh hoàng tàn khắp nơi, cô thống khổ muốn nhắm mắt lại, Nam Cung Kinh Hiền lại hôn lên đôi mắt của cô, nụ hôn sâu nặng thế đó, hận không thể nuốt nàng vào trong bụng.

"Khốn kiếp. Buông ra!" Dụ Thiên Tuyết tránh không thoát, run rẩy nói.

Nam Cung Kinh Hiền không chút nào để ý sự giãy giụa của cô, cả người đã mất khống chế. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Anh ghé thăm một màn sáng sớm nay nhìn thấy, cực kỳ ghé thăm! Anh cần một chút ảm áp tới nói cho anh biết những thứ kia đều là giả! Anh biết mình muốn cái gì, rõ ràng anh ôm người anh yêu ở trong ngực mình! Cô kích động, cô đẩy gai nhọn, cô nói những câu đã thương tim phổi người khác, anh như ôm một bụi gai vào trong ngực, cả người bị đâm đầy máu, toàn thân đau đớn, cũng yêu đến hoàn toàn triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Anh Chỉ Hi Vọng Trong Thế Giới Của Anh Có Em, Có Con Trai Của Chúng Ta (2)

Cả ngày Dụ Thiên Tuyết cứ ngây ngô mơ hồ, đi đến phòng làm việc của quản lý Chương đưa tài liệu, nhưng lại đưa sai năm lần bảy lượt.

"Xin lỗi, không phải phần này, thật xin lỗi do tôi sơ sót, tôi đi lấy bản chính xác!" Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt luống cuống, vội vàng nói.

"Thiên Tuyết, cô chờ một chút." Quản lý Chương nhẹ nhàng gõ gõ hai cái trên mặt bàn kêu cô lại, nhìn mặt cô nhớ lại một màn vừa rồi của cô cùng với Nam Cung Kinh Hiền, rung động trong lòng đã sớm vượt ra khỏi tưởng tượng, rốt cuộc cô gái này theo chân ông chủ của bọn họ có quan hệ gì?

"Chuyện hồi sáng nói với cô, suy tính như thế nào rồi?"

Đầu óc Dụ Thiên Tuyết vẫn chưa thanh tỉnh, nhớ tới sự kiện kia, càng cảm thấy trong lòng rối như bòng bong.

"Tôi." Dụ Thiên Tuyết do dự, không thể đưa ra quyết định.

"Không sao, công việc này không muốn làm thì không cần miễn cưỡng, tôi thấy những việc khác cô làm cũng tốt vô cùng." Quản lý Chương tiến thêm một bước nói.

Dụ Thiên Tuyết suy nghĩ thật nhanh, nhẹ nhàng hít một hơi nói: "Không, tôi quyết định tiếp nhận, khi nào bắt đầu thì quản lý Chương nói cho tôi biết một tiếng, tôi sẽ sớm sắp xếp thời gian biểu."

Cô đã suy nghĩ rất kỹ, không biết tại sao Nam Cung Kinh Hiền lại biết nơi làm việc của cô, thật sự là cô rất sợ sớm muộn gì người đàn ông này cũng tới quấy rầy nữa, dù cô có lý trí có tuyệt tình như thế nào cũng không chống đỡ được sự vô lại cùng kiên trì của anh, quyết định lựa chọn phần công việc này là để cô thể thường xuyên không cần ở công ty, ít nhất cô có thể tránh mặt người mà mình không muốn gặp.

Mí mắt quản lý Chương giật giật, ngay sau đó cười yếu ớt đứng lên: "Rất tốt, tôi sẽ sắp xếp giúp cô, mau chóng thôi."

Đợi đến khi bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp của Dụ Thiên Tuyết biến mất ở cửa ra vào, quản lý Chương cầm điện thoại lên gọi một cú điện thoại, nhẹ giọng nói: "Cô ấy đã tiếp nhận."

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng tút. quen thuộc, dài thật dài, chờ đợi hồi lâu cũng không có người bắt máy.

La Tinh Uyển cắt đứt điện thoại di động, hàng mi dài nhắm lại, bên dưới lông mày xích đu, biệt thự Nam Cung to lớn như một cung điện đứng lặng im tại chỗ, dưới ánh mặt trời, cô nhắm mắt lại nhẹ nhàng lắc lắc dây thừng xích đu, khuôn mặt xinh đẹp ủ rũ như một bóng ma nhàn nhạt.

Anh nghe được tiếng chuông điện thoại, chẳng qua là không muốn bắt máy mà thôi!

La Tinh Uyển, may sao vậy, làm cho chính mình chật vật đến nông nỗi này?

"Chị Tinh Uyển! Chị rất lợi hại nha!" Nam Cung Dạ Hi như một chú chim nhỏ bay đến bên người cô, cười vô cùng vui vẻ.

Dây thừng xích đu bị người ta kéo, La Tinh Uyển mở mắt ra thì thấy khuôn mặt hoa đào chói lọi, nhẹ nhàng cười: "Em còn chưa đi? Đợi đến khi Kinh Hiền về lại giận dữ với em, Dĩ Sinh cũng không thức giấc em về nhà sao?"

Nam Cung Dạ Hi chu chu miệng: "Em mới mặc kệ anh ấy! Em về nhà mẹ đẻ thì thế nào? Em không có chỗ nào để đi, em đã không tức giận ngược lại anh ấy thì thôi! Trình Dĩ Sinh mới không trông nom em, chính anh ta cũng bận bịu bao vợ bé ở bên ngoài, hừ, cho là em không biết sao, chờ em trở về thì biết tay em, sẽ làm cho anh ta trở tay không kịp!"

La Tinh Uyển nheo mắt, trong lòng hơi hơi có phần kinh hãi.

Trình Dĩ Sinh —— Anh ta cũng nuôi tình nhân? Dạ Hi làm sao biết?

"Em không nên tùy tiện nói đùa về chồng em như thế, những lời này nói chơi với chị thì được, đừng để cho Kinh Hiền và bác trai nghe được, bọn họ không chấp nhận em chịu uất ức như thế!" La Tinh Uyển nhẹ nhàng cười nói.

"Bọn họ? Bọn họ có tư cách trông nom em sao?" Nam Cung Dạ Hi kéo cánh tay của cô qua thoải mái dựa vào, cười lạnh một tiếng: "Vĩnh viễn chị cũng không biết lúc ba em còn trẻ phong lưu đến cỡ nào, cưới mẹ em cũng không phải vì yêu thích! Còn anh trai em nữa, chị thấy anh ấy có chút xíu nào giống một ông chồng chưa cưới không? Năm năm trước vì chuyện tình nhân mà huyền nào xôn xao, năm năm sau lại tiếp tục u mê không tỉnh ngộ, bỏ một người vợ tốt chạy đi ăn vụng, hơn nữa còn là một người phụ nữ đã có con trai lớn như vậy, anh ấy có tư cách cái rắm gì mà dạy dỗ em!"

Nói xong lại thấy có gì đó không đúng, Nam Cung Dạ Hi cảm thấy sắc mặt của La Tinh Uyển đúng là rất khó coi.

"Ai nha, chị Tinh Uyển, em tìm chị không phải nói chuyện này!" Nam Cung Dạ Hi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt là sự giảo hoạt: "Em phục chị thật nha! Ngày hôm qua lại có thể làm cho anh trai em thần phục ở dưới gấu quần của chị."

Cô ta nói đùa như ngày thường vén váy của La Tinh Uyển, La Tinh Uyển sợ tới mức che lại, cười nắc nẻ: "Cái con bé này, đừng náo loạn như vậy nha!"

"Ha ha, chẳng lẽ em nói không đúng sao? Rốt cuộc ngày hôm qua dùng chiêu số gì mê hoặc anh trai em lên giường với chị hả? Thành thực khai báo! Anh trai em vì người phụ nữ từ tiện đó cũng cấm dục đã năm năm rồi, chị làm sao khiến cho anh ấy nghe theo chị, nói mau nói mau!"

La Tinh Uyển bị cô ta gãi rất nhột, cười tránh né cầu xin tha thứ: "Em đừng gãi chị, dừng lại chị nói cho em nghe!"

Rốt cuộc Nam Cung Dạ Hi cũng không làm khó nữa, ngoan ngoãn ngã đầu ở trên vai cô nghe cô nói chuyện.

"Đàn ông luôn luôn cần sự an ủi, chủ động một chút là được." La Tinh Uyển cười yếu ớt, nói đơn giản, nhưng tay lại buông xuống kéo làn váy phủ qua đầu gối như muốn che kín miệng vết thương, tối hôm qua, thủ đoạn của cô có bao nhiêu tiện chính cô rất rõ ràng, chẳng qua là đầu óc của Nam Cung Dạ Hi ngu si, cô sẽ không ngu đến mức tiết lộ với cô ta những điều này.

"Ha, chỉ có vậy?" Nam Cung Dạ Hi cười đến giáo hoạt: "Chị Tình Uyên, chị không cần gạt em nha, tối hôm qua chị dùng nước hoa, em vừa ngủ đã đoán được, nhớ năm đó, Trình Dĩ Sinh còn không phải ở trước mặt em cứ giả bộ như là đại gia, muốn vì người phụ nữ Dụ Thiên Tuyết kia mà thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng cũng không chịu không được một chút xíu treu chọc, em phun lên người một chút là có thể làm cho anh ta đi vào khuôn khổ!"

La Tình Uyên tròn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn cô ta.

"Em nói là..... Dĩ Sinh cùng Thiên Tuyết?" Cho tới bây giờ cô cũng không biết có một đoạn chuyện tình này.

"Hừ, nếu không chị cho rằng tại sao em lại hận Dụ Thiên Tuyết đến vậy?" Nam Cung Dạ Hi cười lạnh nói: "Đầu tiên cô ta quyến rũ Dĩ Sinh sau đó lại quyến rũ anh trai, cô ta cho là mình có thể đạt được sao? Chị Tình Uyên, một chiêu của người này rất là cao siêu! Làm tốt lắm!"

La Tình Uyên lặng im, khuôn mặt xinh đẹp không có chút cảm xúc nào.

Nếu cô thật sự làm tốt, cũng không phải giống như thế này, ngày thất thân đó liền bị anh hoài nghi, đến bây giờ cũng không trông thấy bóng dáng anh.

Điện thoại di động chấn động.

Theo bản năng La Tình Uyên nhìn màn hình, sự vui mừng trong lòng bề tan tành trong nháy mắt, đó không phải là Nam Cung Kinh Hiên gọi tới.

A..... Cũng đúng, có khi nào thì anh chủ động gọi điện thoại cho cô đâu?

Nhẹ nhàng đứng lên, La Tình Uyên không để lại dấu vết né tránh Nam Cung Dạ Hi, khẽ hít một hơi nói: "Chuyện gì?"

"La tiểu thư, báo cáo xét nghiệm kiểm tra ADN đã có rồi, muốn tôi gửi cho cô không?"

Mí mắt La Tình Uyên giật giật.

"Không cần." Cô đưa tay cắt đứt một cành hoa đào yếu ớt mà xinh đẹp, ánh mắt mát lạnh, giọng nói chậm chậm: "Anh nói cho tôi biết kết quả là được."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Anh Thật Sự Nên Xuống Địa Ngục Lần Lượt Ném Trái Nổ Khổ Của Nhân Gian

"Được, La tiểu thư, theo chứng cứ thì đứa bé trai tên Dụ Thiên Ảnh ở trường tiểu học Áu Dương kia thật sự là con của Nam Cung thiếu gia —— nếu như mẫu xét nghiệm tôi qua cô đưa cho chúng tôi không sai."

Chỉ một câu nói, đã làm cho tay của La Tình Uyên run lên, cánh hoa là tả rơi đầy đất.

"Tôi biết rồi, chuyện này phiền anh đừng nói ra ngoài, cho dù sau này có rất nhiều người biết, tôi cũng không hy vọng chuyện này sớm bị lộ ra ngoài, biết không?" La Tình Uyên nhẹ nhàng nói.

Đối phương dừng một chút: "La tiểu thư, chúng tôi nhận tiền làm việc, xin tin tưởng sự chuyên nghiệp của chúng tôi."

La Tình Uyên lắc đầu: "Không liên quan đến vấn đề tin tưởng hay không, tiền hẵn là nên đưa, nhưng có đôi khi, tiền cũng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì."

Nói xong cô cúp điện thoại, chăm chú nhìn lên bầu trời, cảm giác có một mối nguy cơ đang đánh úp về phía mình.

Con trai.

Dụ Thiên Tuyết có huyết mạch của nhà Nam Cung.

"Chị Tình Uyên, chị đang nói điện thoại với ai nha!" Nam Cung Dạ Hi nhảy tới trước mặt.

Tay vịn cành đào của La Tình Uyên buông xuống, đôi mắt trong suốt nhìn cô ta, do dự một chút rồi hỏi: "Hồi đó em thật sự đã dùng phương pháp này

hấp dẫn Dĩ Sênh, sau đó mang thai con gái của anh ấy?"

Nhắc tới chuyện năm đó, Nam Cung Dạ Hi xi mũi coi thường: "Hừ, anh ta cho là em thích mang thai con của anh ta à? Em còn trẻ tuổi như vậy, mang thai vui lắm sao? Nếu không phải vì để cột chặt anh ta, em sẽ không sớm sinh con như thế, làm cho anh ta phản bội cô bạn gái nhiều năm kia! Nào có dễ dàng như vậy."

La Tinh Uyển như có điều suy nghĩ.

"Đàn ông sẽ bị con cái ràng buộc sao?" Cô khe khẽ tự nói.

"Đương nhiên có thể nha! Nếu không thì sao đây? Chị phải làm cho huyền não xôn xao, tốt nhất là người khắp thiên hạ đều biết! Nếu không phải là lúc đầu em nói trước cho ba chuyện em mang thai, đoán chừng đêm đó Trình Dĩ Sênh sẽ bị ba trực tiếp tìm tới cửa đánh chết!" Nam Cung Dạ Hi trừng mắt nói: "Cái tên lòng lang dạ sói đó, năm ấy em đòi xử với anh ta tốt như vậy, hiện tại anh ta lại dám nuôi bồ nhí ở bên ngoài, hừ, đợi bản tiểu thư trở về không thể không cho anh ta biết thế nào là lễ độ!"

"Mà lúc đó Dụ Thiên Tuyết cũng mang thai con của Kinh Hiên, không phải là bị anh ấy xóa sạch rồi sao?" La Tinh Uyển nghiêng đầu qua nhẹ nhàng nói.

"Đó là bởi vì khi ấy em bị đẻ non!" Nam Cung Dạ Hi hô to: "Anh trai vốn thương em, hơn nữa, lúc ấy căn bản là anh ấy cũng không xác định được đứa bé của Dụ Thiên Tuyết có phải là con của anh ấy hay không, quan hệ của anh ấy và Dụ Thiên Tuyết vốn không ổn định, chỉ trách độ tín nhiệm giữa hai người không đủ, Thôi đi, ai lại có tình cảm sâu sắc với một tình nhân a...."

Nam Cung Dạ Hi vẫn còn tức giận đang nói gì đó, suy nghĩ của La Tinh Uyển cũng đã hướng về nơi xa.

Cô nhắm mắt lại, nghĩ tới, nếu như có một ngày cô cũng có thể mang thai con của anh, người đàn ông mạnh mẽ kiên cường đó có lại dùng ngữ điệu lạnh như băng nói chuyện với cô hay không, ánh mắt của anh có dịu dàng hơn một chút hay không, anh có không do dự nữa, không để cho cô chờ thêm năm năm lâu như vậy.... Cô không còn trẻ nữa, trời cao biết, cô không thể đợi một người khác thêm năm năm.

Khóe mắt hơi ướt át, La Tinh Uyển mở mắt ra, vẫn là một thế giới sáng trong.

Hóa ra, bắt quả chỉ đúng là một đứa bé mà thôi.

Dụ Thiên Tuyết từ trong công ty đi ra ngoài, ráng chiều như lửa, gió thổi rối loạn mái tóc của cô.

Cô giờ tay lên nhìn đồng, đủ thời gian đón xe đến tiểu học Âu Dương, cô đi tới đường lớn đón xe, không hề đoán trước, nhìn thấy một chiếc Lamborghini phong cách đứng ở cửa công ty, hết giờ làm việc nên đồng nghiệp lui tới lui cũng cảm thán kêu la, không biết là chiếc xe kia đang đợi người nào.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, kéo chặt áo khoác nghĩ mình chỉ đi một đoạn là đến đầu đường trước mặt đón xe.

Chiếc Lamborghini màu lam đậm chậm rãi khởi động, chậm chậm theo bước chân cô.

Dụ Thiên Tuyết khó có thể chịu được, biết có tránh như thế nào thì cũng tránh không khỏi, xoay người nhìn anh chằm chằm, đôi mắt long lanh trong suốt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Trước kia cô làm bạn cùng với Bùi Vũ Triết mấy năm, cho là sự kiên nhẫn và sức chịu đựng của mình đã được tôi luyện đến cực hạn, không gì có thể rung chuyển được cô, làm cho cô gấp gấp luống cuống, giận đến nổi trợn mắt, nhưng người đàn ông này làm được, anh không lên tiếng nói lời nào, cũng có thể khiến tâm tư cô rối loạn, muốn tránh né, lại bị dây dưa có chết cũng trốn không thoát.

Nhìn cô rớt cuộc đã có thể tỉnh táo lại, bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên mạnh mẽ rần rori xuống xe, chậm chậm đi về phía cô.

"Em đã nói sẽ không né tránh anh nữa, muốn đi tiểu học Âu Dương đúng không?" Anh đưa tay vén tóc giúp cô, nhẹ giọng nói: "Anh đưa em đi."

Đôi mắt trong suốt như nước của Dụ Thiên Tuyết nhìn chằm chằm anh: "Anh nhất định phải dây dưa với tôi thế này sao?"

"Năm năm trước anh đã dây dưa với em." Nam Cung Kinh Hiên không hề kiêng dè, giọng trầm thấp trong lộ ra từ tính, chăm chú nhìn cô thắm thiết: "Hoặc là nói không phải anh muốn dây dưa, mà là anh không có biện pháp..... Anh không buông em ra được."

Ánh sáng trong mắt Dụ Thiên Tuyết vẫn trong sáng thuần khiết, nhưng lại mềm nhũn xuống, trong giọng nói mang theo sự bất đắc dĩ: "Anh đừng như vậy được không? Tôi rất mệt mỏi, tôi tránh không khỏi anh, anh bỏ qua cho tôi được không?!"

Nam Cung Kinh Hiên tiến lên một bước nhẹ nhàng ấn đầu của cô lên vai mình, cúi đầu thì thầm: "Mệt mỏi thì dựa vào anh, nghỉ ngơi một lát."

Dụ Thiên Tuyết cắn môi đẩy anh, nhưng lồng ngực to lớn kia vẫn không nhúc nhích.

"Vừa mới tan tầm tôi thật sự mệt chết đi, không rảnh âm ỉ với anh, tôi phải đi đón Tiểu Ảnh." Cô vùng mở cánh tay của anh xoay người rồi đi.

"Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiên nói nhỏ một tiếng giữ chặt cổ tay cô, cau mày kéo cô về bên người: "Anh cùng đi với em."

"Tại sao anh muốn đi theo tôi? Nam Cung Kinh Hiên, anh muốn thế nào?" Dụ Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt như nước nhìn chăm chăm vào anh, lần đầu tiên đưa tình huống của bọn họ hoàn toàn phơi bày: "Anh có vợ chưa cưới, tương lai đã cố định sẽ có một gia đình tốt đẹp, anh tới trên chộc tôi làm cái gì? Anh cũng biết anh đã từng tổn thương tôi, tôi cũng đã không so đo! Cũng không cần anh bồi thường! Tôi chỉ muốn tránh xa các người để trải qua cuộc sống của chính mình, tôi có năng lực nuôi dưỡng Tiểu Ảnh, thằng bé khỏe mạnh hoạt bát thông minh đáng yêu, tôi có thể nuôi lớn con trai mình thì mắc mớ gì tới anh! Dù tôi tha thứ cho anh thì thế nào đây? Anh cho tôi được những gì? Tiền bạc hay là nhà cửa? Hay muốn giống như năm năm trước bao dưỡng tôi cũng nuôi lớn con trai của tôi, một tình nhân một đứa con riêng? Nam Cung Kinh Hiên, anh cảm thấy tôi muốn vậy sao!"

Cô nói một hơi, như một thùng nước đá, dội tình người đàn ông cổ chấp trước mắt.

"Em xác định thằng bé khỏe mạnh hoạt bát?" Giọng nói trầm thấp của Nam Cung Kinh Hiên vang lên, ép hỏi cô: "Từ khi sinh ra thằng bé đã không có cha, chưa từng có tình thương của cha, em chỉ là một người phụ nữ thì có thể bảo vệ hay cho con cuộc sống như thế nào?! Thằng bé chỉ là một đứa trẻ, con muốn cái gì em biết rõ sao?! Thân thể con có chuyện gì xảy ra? Con có bệnh gì em hãy nói cho anh biết!"

"Chuyện đó không liên quan gì tới anh!" Bị anh ép hỏi không chỗ tránh né sắc mặt Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, liều mạng giùng giàng: "Đừng vì tư dục của mình mà nói những lời quá quắt như vậy với tôi, ai cũng có tư cách chỉ trích tôi không nuôi dưỡng con tốt, chỉ có anh là không được! Anh hỏi một chút lương tâm của chính mình, thằng bé không có cha không có tình thương của cha, thân thể nó không khỏe nên sống ở Mi năm năm cũng không hề đi học là bởi vì có bạn nhỏ cười nhạo nó không có cha, lần này anh hài lòng chưa! Anh chỉ không có trách nhiệm thôi sao?! Khốn kiếp..... Anh buông tôi ra!"

Nước mắt trong suốt đang điên cuồng rung động, Dụ Thiên Tuyết chỉ muốn mau chóng đẩy anh ra, để anh cút xa thật xa!

Nam Cung Kinh Hiên mím chặt đôi môi mỏng, bị những lời cô nói không đất dung thân, gương mặt tuần tú trắng bệch như tờ giấy, chỉ có thể ôm cô thật chặt, tùy ý cô la lối om sòm vùng vẫy ở trong lòng anh, anh ôm cô thật chặt, không thể buông tay!

"Là lỗi của anh." Giọng nói khàn khàn của Nam Cung Kinh Hiên vang lên bên tai cô, như một loại ma chú quanh quẩn quanh: "Là lỗi của anh, Thiên Tuyết..... Là anh không có trách nhiệm làm cha, em có thể mắng chửi anh, nhưng xin đừng đẩy anh ra....."

Dụ Thiên Tuyết giãy giụa đã mệt mỏi, kiệt sức, nước mắt cũng rớt đầy mặt, cả người chặt vật nhếch nhác.

"Cho anh cơ hội chăm sóc con. Cũng chăm sóc em." Đôi môi Nam Cung Kinh Hiên nóng bỏng dán sát tai của cô, khàn giọng thì thầm: "Đừng khổ cực chống đỡ một mình như vậy nữa....."

Dụ Thiên Tuyết nghiêng đầu né tránh, không hề che giấu thù hận trong ánh mắt trong suốt: "Không cần cho tôi cái loại cam kết này, Nam Cung Kinh Hiên, tôi nói rồi tôi không cần, anh đừng hòng như lúc trước, nuôi một cô tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng mà cư xử giống như thế với con trai của tôi, nằm mơ giữa ban ngày!"

Con trai của cô cần một người cha, nhưng thằng bé cần là một người đàn ông quang minh chính đại, không phải là chồng chưa cưới của người phụ nữ khác! Càng không phải là một tên khốn kiếp đã từng tổn thương thằng bé sâu sắc như vậy! mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Anh không biết." Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên ám ách, nhìn thẳng vào trong đôi mắt đẹp đầy hận ý của cô, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của cô: "Anh biết tại sao em hận anh, anh sẽ không đối xử với em như vậy nữa, anh bảo đảm....."

Cả người Dụ Thiên Tuyết cũng mềm nhũn xuống, thống khổ nhúu mày lại, ý thức của cô cũng đã bị người đàn ông này làm cho rối loạn, không biết nên tin tưởng điều gì không nên tin tưởng điều gì, lời tâm tình nghe quá mức cảm động, nhưng cô e ngại và sợ hãi nên không dám tin tưởng.

"Tôi phải đi đón Tiểu Ảnh, anh buông ra....."

"Anh cùng đi với em"

"Tôi không cần! Cái tên khốn kiếp này. Anh dựa vào cái gì!" Dụ Thiên Tuyết thống khổ đẩy anh.

"Nhanh một chút, chúng ta không kịp giờ."

Dụ Thiên Tuyết bị anh giữ chặt cổ tay kéo đến trên xe, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy sự thống khổ, thật sự là cô rất gấp gáp, bị anh dây dưa một lúc như vậy đã không còn kịp giờ, nhưng mà cô ghét người đàn ông này, cô không muốn cùng nhau ngây ngô với anh, cho dù là một giây!

"Anh thật sự nên xuống địa ngục lần lượt ném trái nõi khổ của nhân gian, ném thử xem có bao nhiêu đau khổ bao nhiêu thương tổn, anh sẽ biết rõ tôi hận anh bao nhiêu!" Dụ Thiên Tuyết nắm chặt quả đấm, trong đôi mắt đẹp mang theo thống khổ cùng hận ý, nhìn chăm chăm người đàn ông đang nịt dây an toàn giúp cô.

"Anh biết rõ." Nam Cung Kinh Hiên cài xong nút dây an toàn, nhẹ nhàng hôn lên gò má cô: "Anh tình nguyện xuống địa ngục....."

Thân ảnh anh mạnh mẽ rắn rỏi đầy mị hoặc khiến vô số phụ nữ si mê, đóng cửa xe cho cô, lúc này mới đi qua phía bên kia, Dụ Thiên Tuyết suy yếu tựa vào chỗ ngồi, nhìn bầu trời rắng chiều ngoài cửa xe, trong lòng càng phiền não đau khổ.

Thật không ngờ đến khi bước xuống xe, thế nhưng thấy được này cảnh tượng.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền nhìn chằm chằm đằng trước ——

Bùi Vũ Triết cầm lấy cặp sách trên lưng Tiểu Ảnh, cười yếu ớt vuốt ve đầu cậu bé, lôi kéo bàn tay nhỏ bé hướng về phía bên kia đi tới.

Dụ Thiên Tuyết cũng hơi hoảng hốt, cô rất hiểu tính tình của Nam Cung Kinh Hiền, còi dây an toàn ra bước xuống xe, hướng phía bên kia kêu một tiếng: "Tiểu Ảnh!"

"Mẹ!" Tiểu Ảnh nghe được giọng cô thì quay đầu lại, tròn to hai mắt, nghiêng đầu hướng Bùi Vũ Triết hỏi: "Không phải chú nói mẹ đang chờ chúng ta ở tại nhà hàng sao?"

Bùi Vũ Triết từ từ đứng dậy, ánh mắt chăm chú mà lạnh nhạt rơi vào chiếc Lamborghini kia, cùng với bóng dáng người đang đàn ông chậm rãi bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Tại Sao Ở Trước Mặt Tôi Nói Cho Con Trai Tôi Biết Những Điều Này!

Tiểu Ảnh có phần mờ mịt mà khó hiểu, nhưng vẫn tránh khỏi tay của Bùi Vũ Triết chạy về phía mẹ.

"Mẹ, sao mẹ ngồi xe của chú này tới đón Tiểu Ảnh nha? Mẹ gặp phải người xấu trên đường sao?" Tiểu Ảnh lôi kéo tay mẹ nhủu mày hỏi, trong đôi mắt trong trẻo có chút giảo hoạt.

Dụ Thiên Tuyết kéo Tiểu Ảnh tới gần hơn, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng qua chút mê mang, cắn môi nói: "Ừ, gặp phải người rất xấu."

Tiểu Ảnh phòng má nhỏ giọng hỏi: "Vậy mẹ có muốn Tiểu Ảnh dạy dỗ bọn họ giúp mẹ không?"

Dụ Thiên Tuyết khẽ cau mày, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của con trai, biết cậu bé lại muốn quấy rối, nhưng cô hiểu rõ cục diện hiện tại, không đến phiên trẻ con tới quấy rối thì hai người đàn ông này cũng đã giương cung bạt kiếm.

"Tiểu Ảnh ngoan, đừng nói chuyện." Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng dặn dò.

Cô nói xong thì đứng lên, bóng dáng mảnh khảnh đứng đối diện với Bùi Vũ Triết, hỏi: "Anh tới đón Tiểu Ảnh sao không nói một tiếng cho em biết?"

Thái độ Bùi Vũ Triết lạnh nhạt, đi tới trước mặt hai mẹ con nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Ảnh một cái, giọng nói chậm rãi: "Hôm nay lịch tập không nhiều lắm, muốn đón em và Tiểu Ảnh đến nhà anh ăn cơm, mẹ anh cũng đang ở đó."

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, hơi thở có hơi không thuận: "Dì Bùi cũng tới rồi sao?"

Bùi Vũ Triết gật đầu, ánh mắt lạnh nhạt như nước chấm chú nhìn sau lưng cô, mở miệng nói: "Nam Cung tiên sinh, xin chào."

Lúc này, Dụ Thiên Tuyết mới nhớ đến Nam Cung Kinh Hiền vẫn còn ở sau lưng, trên gương mặt mỹ lệ của cô lộ ra mấy phần khản trương, kéo chặt tay Tiểu Ảnh, nhưng Nam Cung Kinh Hiền chỉ cầm túi xách của cô bước xuống, đi tới phía sau cô nhẹ nhàng nhét vào trong tay cô, Dụ Thiên Tuyết cảm giác lòng bàn tay mình cũng đã toát ra mồ hôi, lúng túng nói: "Cảm ơn."

Nàng quên mất túi xách của mình còn để ở trên xe anh.

Tầm mắt Bùi Vũ Triết rơi vào cái đũa chạm nhẹ nhàng trên tay của họ, trong lòng là sự lạnh lẽo tận xương cốt .

"Không ngờ anh có thời gian rảnh rỗi thế này, thật vất vả, bận bịu sự nghiệp còn muốn chăm sóc vợ con của người khác, trình độ tư tưởng của nghệ sĩ đương cầm quả nhiên rất cao." Nam Cung Kinh Hiền ngược mắt lên, giọng nói trầm thấp nhàn nhạt. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Cơ hồ trong nháy mắt, Dụ Thiên Tuyết đã ngửi được mùi thuốc súng giữa bọn họ .

Tiểu Ảnh cũng kinh ngạc, nhìn chằm chằm cái chú này nghe nói là ba ruột của mình, trong lòng dâng lên một loại cảm giác rất kỳ quái, chú ấy nói chuyện thật sự không nề mặt, quả thật có thể giết người trong nháy mắt.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, xoay người nói: "Nam Cung Kinh Hiền, anh đừng nên quá đáng, Vũ Triết là bạn tốt của tôi, từ trước tới giờ chúng tôi ăn cơm cùng với nhau cũng không có người nào nói có cái gì không đúng, huống chi còn có dì Bùi ở đó, tôi là con cháu thì cũng phải đi gặp."

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiền rơi vào trên mặt cô: "Vậy thì ai mới có liên quan tới em?"

"Anh." Dụ Thiên Tuyết giận đến bốc lửa, người đàn ông này, chỉ mới mấy phút mà thôi, lại biến thành loại tính khí thô nát khiến người ta muốn chửi cho anh một trận!

Bùi Vũ Triết chậm rãi kéo cô qua, tay không chút kiêng kỵ choàng qua eo cô, lúc này mới ngược mắt lên nói: "Cũng không phải là phụ nữ và con trai của người khác, hôm nay mẹ tôi tới đây, đúng lúc nói chuyện hôn sự của chúng tôi cùng với cô ấy, Nam Cung tiên sinh có ý kiến gì sao?"

Dụ Thiên Tuyết nhạy cảm nhận ra cánh tay choàng ngang eo mình, trong nháy mắt đầu óc rối loạn.

Hai người kia, đang nói cái gì với cái gì?!

Đôi mắt trong suốt của nàng lộ ra sự rối rắm, quả thật, nghĩ cứ như vậy mà ngắt đi cho rồi, cô chống đỡ không được Bùi Vũ Triết nói liệu, hơn nữa, giờ phút này, cũng chống đỡ không nổi lửa giận ngập trời đang dâng lên trên người Nam Cung Kinh Hiền.

Lạnh lùng nở một nụ cười, Nam Cung Kinh Hiền đi đến gần mấy bước: "Tốt nhất anh nên bỏ tay ra, tính khí của tôi không được tốt, không nhìn nổi các người đóng kịch diễn trò như vậy, đừng chọc tôi."

"Được rồi!" Dụ Thiên Tuyết thật sự không chịu nổi, đi tới trước mặt anh, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng: "Nam Cung Kinh Hiền, tôi cảm ơn anh đã đưa tôi tới đây, hiện giờ người tôi đã đón được, xin đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, anh có thể đi được chưa?"

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền mềm xuống, bên trong đó có chút thê lương đau đớn, nhìn cô chăm chú.

"Em thích loại đàn ông này?" Anh nghiêm túc hỏi cô, hơi thở mong manh, trong mắt có sự khiêu khích mà tuyệt vọng: "Tình tình không lạnh không nóng không phát cáu, đối xử tốt với em là được, đúng không?"

Dụ Thiên Tuyết vừa muốn nói thì đã bị kéo lại, ánh mắt Bùi Vũ Triết lạnh lùng như băng quét tới, từng chữ từng câu rõ ràng: "Cô ấy thích loại đàn ông gì tùy cô ấy quyết định, nhưng mà theo sự hiểu biết của tôi, nhất định cô ấy sẽ không thích loại đàn ông mà ngay cả cốt nhục của cô ấy cũng muốn bóp chết, cô ấy hận còn không kịp."

Một câu nói khiến cả người Nam Cung Kinh Hiền cũng cứng ngắt ở tại chỗ, sắc mặt xanh mét đến đáng sợ, trong lòng Dụ Thiên Tuyết cũng bị xé rách rất đau đớn, nhưng cô biết, về mặt thể này của Nam Cung Kinh Hiền chứng tỏ là anh đã bị dồn đến cực hạn, quả nhiên, anh lạnh lùng gật gật đầu, khoe miệng thoáng nở nụ cười yếu ớt tà tũ, đột nhiên 'Bốp! một tiếng, một quyền hung hăng nện lên mặt Bùi Vũ Triết!

Nhất thời, tiếng thét chói tai vang lên làm chung quanh sững sốt, đang là tan giờ học, công trường hỗn loạn lung tung.

Một quyền kia hung ác vô cùng, cả người Bùi Vũ Triết bị lật ngược về sau, xương cốt giống như vỡ vụn đau không thể tả, ho khan lau đi vết máu tươi bên môi, lao đảo một chút chống thân thể đứng lên.

"Tôi biết rõ cô ấy hận..... Nhưng, cũng không phải anh tới nói!" Cả người Nam Cung Kinh Hiền tản ra hơi thở khát máu lâm liệt, lạnh lùng nói.

Dụ Thiên Tuyết cũng sợ tới mức bụm miệng, một cái chớp mắt tiếp theo, đôi mắt đẹp tức khắc toát ra ngọn lửa.

"Nam Cung Kinh Hiền, anh làm gì vậy! Vũ Triết có lỗi với anh ở chỗ nào, tại sao anh ra tay đánh anh ấy!"

Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt thoáng qua chút lạnh lùng đau lòng.

"Đánh nhau không phải là điểm mạnh của tôi, đối đãi tốt với phụ nữ cũng không phải là điểm mạnh của anh, Nam Cung Kinh Hiền, có muốn biết tại sao cô ấy không tha thứ ngay cả cơ hội chuộc tội cũng không cho anh không? Hôm nay tôi sẽ nói cho anh biết!" Khóe miệng Bùi Vũ Triết bầm xanh, vẫn luôn nhả đứng thẳng, trong ánh mắt lộ ra sự âm lãnh.

Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiền cứng đờ ở tại chỗ.

"Bùi Vũ Triết, anh câm miệng!" Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, chỉ sợ anh nói ra chuyện không nên nói, muốn kịp thời ngăn cản, lại bị Bùi Vũ Triết bắt được cổ tay kéo đến trước người mình, không chế không thể nhúc nhích

"Anh biết cô ấy làm thế nào mang theo bào thai trong bụng chạy ra khỏi phòng giải phẫu hay không?" Trong ánh mắt thâm sâu của Bùi Vũ Triết có sự thê lương mà thương tiếc hồi tưởng lại, giọng nói chậm rãi trầm thấp, dường như muốn mang toàn bộ bí mật đào bới ra cho người đàn ông này nhìn: "Cô ấy quý xuống..... Cô ấy quý xuống trước mặt mẹ tôi cầu xin bà cứu bé con của cô ấy..... Anh còn nhớ cô ấy đã bị chích thuốc mê nên cả người đều không thể cử động được hay không..... Anh đoán thử coi cô ấy làm như thế nào....."

"Đủ rồi!" Cả người Dụ Thiên Tuyết run rẩy, toàn bộ ký ức trong đầu điên cuồng thổi quét tới, trong mắt cô tràn đầy nước mắt nóng hổi, gào thét muốn Bùi Vũ Triết dừng lại, đó là ký ức khuất nhục nhất của cô, ký ức thê thảm nhất không muốn khơi gợi lại: "Anh đừng nói nữa!"

Mặt Nam Cung Kinh Hiền xám như tro tàn, cứng đờ đứng tại chỗ, sắc môi trắng bệch.

Bùi Vũ Triết nhàn nhạt cười: "Cô ấy lấy kim phẫu thuật đâm vào cánh tay, đâm sâu đến máu tươi đầm đìa để giữ cho mình thanh tỉnh..... Anh không chú ý cô ấy chỉ mặc áo tay dài thôi sao? Có biết tại sao không?..... Còn Tiểu Ảnh, đứa con mà cô ấy liều mạng bảo vệ, nhưng anh có biết, năm năm qua đứa

bé này làm sao sống sót được không? Năm một tuổi ấy, thằng bé thiếu chút nữa chết vì viêm phổi, Thiên Tuyết ba ngày ba đêm không ngủ coi chừng con trai, hiện tại, anh có dám nhìn thẳng vào thằng bé, nói cho nó biết ba của nó là loại người gì hay không?"

"Bùi Vũ Triết, anh đủ rồi!!" Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết trắng bệch, đôi môi run rẩy không còn hình dáng, nước mắt nóng hổi hỗn loạn chảy xuống hai gò má, chảy đầy mặt, cô không để ý đến biểu tình của hai người đàn ông này là gì, chẳng qua là liều mạng tránh khỏi sự kiểm chế của Bùi Vũ Triết, chặt vật xoay người ôm chặt lấy con trai của mình!

Thân ảnh yếu ớt nhỏ bé đó vẫn đứng tại chỗ, cho đến khi Dụ Thiên Tuyết ôm thật chặt vào trong ngực mới có chút phản ứng.

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ảnh đã tái nhợt, đầu óc ong ong, bàn tay nhỏ bé theo bản năng bầu vùi vai của mẹ.

—— Đó là nguyên do, năm ấy là ba cưỡng bách mẹ bỏ cậu, có đúng không?

—— Ba không muốn có cậu, mẹ phải quỳ xuống cầu xin người ta mới cứu được cậu trở về, có đúng không?

Một đứa bé mới năm tuổi, đột nhiên toàn bộ thế giới nghiêng ngả, những ảo tưởng kia, những suy đoán về ba, sự chờ mong về tương lai, toàn bộ đã sụp đổ, cậu bé chưa hề nói cho mẹ biết, khi mấy bạn nhỏ cười nhạo cậu không có cha, cậu không sợ, cậu không đau lòng, mà cậu bé tin tưởng, thật sự có một người đàn ông bởi vì nguyên nhân nào đó nên không tìm được cậu và mẹ.

Nhưng mà không phải.

Sự thật cực kỳ tàn nhẫn, tàn nhẫn đến như thế.

Tiểu Ảnh ngược mắt lên nhìn bóng dáng cao lớn rần rờ trước mắt này, sự thể lương cùng hận ý dần dần dâng lên trong mắt.

Toàn thân Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên mất đi sức lực, nhìn chằm chằm vào Dụ Thiên Tuyết, hồi lâu sau đôi môi mỏng tái nhợt mới phát ra tiếng nói: "..... Là như vậy sao?"

"Thiên Tuyết. Hồi đó em." Mở miệng thì giọng đã khàn đặc, nói cũng không thành câu.

"Đủ rồi!" Dụ Thiên Tuyết đứng lên, đôi mắt long lanh trong suốt run rẩy, lửa giận cùng hận ý tràn đầy trong đôi mắt của cô, cô kéo con trai qua lạnh lùng nói: "Tôi không muốn giải thích, chuyện thăm hại nhếch nhác nhất của tôi hiện giờ anh cũng đã biết đúng không? Tại sao các người ở trước mặt tôi nói cho con trai của tôi những điều này, các người dựa vào cái gì!"

Cô gào thét chói tai, run rẩy kịch liệt chỉ vào hai người đàn ông trước mặt, nước mắt hoảng loạn rơi xuống.

Cô đau lòng cỡ nào thăm hại ra sao cũng không có vấn đề gì! Chẳng qua là làm thương tổn Tiểu Ảnh, ai trong bọn họ cũng không bồi thường nổi!

"Thiên Tuyết." Bùi Vũ Triết khẽ cau mày, rốt cuộc nhận ra đoạn đối thoại mình vừa mới nói kia có bao nhiêu không thích hợp, anh quên mất, Tiểu Ảnh vẫn còn ở đây!

"Cút!" Dụ Thiên Tuyết lui về phía sau một bước, đột nhiên ôm lấy con của mình, nước mắt lượn vòng trong hốc mắt của cô, cô cúi kính nói: "Đừng để cho tôi nhìn thấy anh nữa!"

Nói xong cô cũng xoay người, ở trên đường cái chặn lại một chiếc taxi đặt Tiểu Ảnh vào trong xe, cũng không quay đầu lại, 'Phanh' một tiếng, cửa xe đóng lại.

Ánh nắng chiều làm bầu trời đỏ như biển lửa, trong nháy mắt toàn bộ đều yên lặng trở lại.

Đêm khuya.

Nam Cung Kinh Hiên lái xe chạy trên đường tối om tròn mấy giờ đồng hồ cũng không thấy bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết.

Anh chạy qua chỗ ở cũ của hai mẹ con, qua khu căn hộ nhỏ hai mẹ con mới thuê, chạy qua sân chơi, qua mỗi một con phố hai mẹ con đã từng đi qua. Đều không có.

Trong điện thoại, lại một lần nữa truyền đến một tràng dài tiếng tút tút, cứ tuyệt vọng vang lên như thế.

Nam Cung Kinh Hiên bỏ điện thoại di động qua một bên, ngừng xe ở ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Rốt Cuộc Các Người Làm Ba Mẹ Như Thế Nào? !

Bóng đêm đen như mực thâm trầm phủ xuống.

Đã trễ thế này, cô ấy có thể dẫn theo con trai đi chỗ nào?

Khớp xương nẩy ngón tay thon dài trắng bệch, siết thật chặt, trong kính chiếu hậu phản chiếu gương mặt tuấn tú tái nhợt, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền lộ ra sự nhu tình, chăm chú nhìn bãi biển và thành thị mệnh mông bao la phía bên dưới đường cao tốc, đột nhiên cảm thấy vô vọng và mờ mịt.

Vô vọng như thế mờ mịt như thế.

Sao đến bây giờ, mới có thể phát hiện ra lúc còn trẻ mình đã từng làm sai nhiều chuyện như vậy? Lại còn đợi đến khi có người xé toạt vết thương đầm đìa máu tươi này, anh mới biết lỗi lầm của mình có bao nhiêu thái quá.

—— Cho tới lúc này, anh cũng đã biết Tiểu Ảnh là con trai của mình.

—— Anh cũng nên biết, cô, Dụ Thiên Tuyết là một người quật cường như thế, làm sao có thể cho phép bé con của mình bị người ta hủy diệt như vậy.

Nam Cung Kinh Hiền nhắm mắt lại, nhớ tới cái ngày kia vào năm năm trước, sắc trời đều là màu xám trắng, anh tưởng tượng, trong khoảnh khắc sau cùng cô bị đẩy lên bàn mổ một cách quyết tuyệt như thế nào, kim phẫu thuật sáng bóng lạnh như băng đâm vào trong thịt non trắng như tuyết, máu tươi đầm đìa chảy theo dòng, cô quý xuống, cầu xin chút hy vọng sống sót sau cùng cho bé con của mình.

Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiền nắm chặt tay lái, siết chặt thật chặt, hai bàn tay run rẩy nổi gân xanh.

Nói cho anh biết em đang ở đâu.

Thiên Tuyết..... Là lỗi của anh..... Nói cho anh biết em ở đâu.....

Sóng biển dâng lên tầng tầng lớp lớp.

Gió thổi tung mái tóc dài của Dụ Thiên Tuyết, trong bóng đêm lơ mờ, cô nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt trong lòng bàn tay mình, đôi mắt vẫn còn nhật nhòa nước mắt ngời xỏm người xuống nhìn con trai, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người của Tiểu Ảnh không có bất kỳ cảm xúc gì.

"Tiểu Ảnh, thật xin lỗi..... Có một số việc mẹ vẫn chưa nói cho con biết, mẹ không muốn cho con biết những chuyện kia, đó không phải là chuyện tốt đẹp gì." Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng giải thích, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của con trai, chỉ sợ câu bé không chịu nổi.

"Mẹ!" Tiểu Ảnh nghiêng đầu qua nhìn cô: "Tại sao ba không cần con?"

Chóp mũi của Dụ Thiên Tuyết chưa xót mảnh liệt một hồi, run rẩy rơi nước mắt, đột nhiên cô nghẹn lời.

"Tiểu Ảnh vẫn còn chưa sinh ra, ba cũng không biết Tiểu Ảnh là nam hay nữ, có phải là một đứa bé rất ngoan hay không, có khỏe mạnh hoạt bát đáng yêu hay không, vì sao ba không cần con?" Tiểu Ảnh khẳng khẳng hỏi, nhất định phải hỏi cho ra đáp án.

Cả người Dụ Thiên Tuyết run rẩy, ôm chặt lấy bóng dáng nhỏ bé, trái tim đau như bị đao cắt. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Tiểu Ảnh bị ôm chặt có chút hít thở không thông, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đỏ lên, tất cả tâm tình đè nén trong lòng cũng bạo phát ra, trong đôi mắt trong trẻo có hận ý ngập trời, từ trước tới nay cậu bé cũng không có khóc, bây giờ thì hốc mắt cũng đã đỏ hồng.

"Tại sao mẹ không nói cho Tiểu Ảnh biết sớm một chút là ba không cần con? Tiểu Ảnh vẫn luôn cảm thấy mình có ba, cho dù là đã chết không có ở đây giống như ông bà ngoại, so hiện tại cũng tốt hơn! Mẹ là kẻ lừa gạt..... Tại sao mẹ lại gạt Tiểu Ảnh!" Tiểu Ảnh tránh khỏi ngực của cô, hốc mắt đỏ hồng dâng tràn nước mắt, ngón tay run rẩy kịch liệt chỉ về phía cô, lồng ngực cũng phập phồng dữ dội.

"Tiểu Ảnh." Nước mắt của Dụ Thiên Tuyết cũng rớt xuống, đưa tay muốn kéo cậu bé lại.

"Rốt cuộc các người làm ba mẹ như thế nào! Không cần con vì sao còn sinh ra con!" Tiểu Ảnh lui về phía sau một bước hướng về phía cô gào thét, nước mắt lăn dài xuống, thân thể non nớt run rẩy kịch liệt.

"Tiểu Ảnh, là mẹ có lỗi với con, Tiểu Ảnh..... Con đừng chạy!" Đột nhiên Dụ Thiên Tuyết nóng lòng kêu một tiếng, hướng về phía bóng dáng bất thành linh xoay người chạy mất của Tiểu Ảnh mà đuổi theo.

Gió biển thổi vù vù, Tiểu Ảnh dùng hết toàn lực chạy trốn, giày cũng loạng choạng trôi vào trong nước biển, nhưng cậu bé vẫn chạy băng băng.

Trái tim của Dụ Thiên Tuyết đau đớn như tê liệt, kêu tên cậu bé rồi đuổi theo, kéo cậu bé trở lại ôm ở trong lồng ngực mình, ở xa xa sóng biển tràn đầy trời đất cuốn tới đây, cô mặc kệ, chỉ gât gao ôm con trai vào trong lồng ngực của mình.

Tiểu Ảnh nằm áp chặt ở vai mẹ, khóc lớn ra tiếng.

Đứa nhỏ này từ nhỏ cũng rất ít khi khóc, cho dù là thời điểm sinh mạng bị đe dọa phải nằm ở trong bệnh viện cũng chỉ lôi kéo tay của Dụ Thiên Tuyết không buông, một giọt nước mắt cũng không rơi, nhưng bây giờ, cậu bé ôm mẹ gào khóc như một đứa trẻ thật sự, mang tất cả uất ức tủi thân trong lòng mà khóc rống lên.

Dụ Thiên Tuyết cùng khóc theo con trai, khóc không thành tiếng, sóng biển che mất tiếng khóc của hai mẹ con, nhưng không bao phủ được nỗi đau trong lòng của bọn họ.

.....

Hồi lâu sau Tiểu Ảnh mới ngưng khóc thút thít, áp chặt rồi lại áp chặt bờ vai của mẹ, đôi mắt trong suốt lại lấp lánh sáng.

"Mẹ, mẹ đừng khóc, Tiểu Ảnh không trách mẹ." Con trai giơ bàn tay nhỏ lau gương mặt của mẹ, oa oa nói.

Dụ Thiên Tuyết ôm cậu bé lên, ngồi lên trên băng ghế bên cạnh, giúp cậu bé cởi giày và vớ ướt đầm ra để qua một bên, ôm lấy cậu bé thật chặt: "Tiểu Ảnh ngoan, là mẹ vô dụng, không bảo vệ con thật tốt."

Tiểu Ảnh hơi ngó ra, bỗng nhiên chân không đứng ở trên ghế ngồi, hai cánh tay vòng chặt cổ của mẹ.

"Mẹ, bắt đầu từ hôm nay Tiểu Ảnh sẽ bảo vệ mẹ!" Tiểu Ảnh cao giọng tuyên bố, trong mắt lấp lánh sáng ngời: "Cuối cùng thì Tiểu Ảnh cũng biết ban đầu ba làm thế nào bắt nạt mẹ rồi, tất cả người một nhà của ông cụ kia đều là trướng thối bại hoại, không thể tha thứ cho trướng thối bại hoại! Mỗi một sự kiện bọn họ bắt nạt mẹ Tiểu Ảnh đều nhớ kỹ, nhất định Tiểu Ảnh phải làm cho bọn họ trả giá thật lớn, phải nói xin lỗi mẹ!"

Dụ Thiên Tuyết có hơi kinh ngạc, kéo bàn tay nhỏ bé lại, ủ ấm ở trong lòng bàn tay mình.

Cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói: "Tiểu Ảnh, những chuyện này con không nên quan tâm thay mẹ, con chỉ là trẻ con, học hành tốt là được rồi, năm đó mẹ thật sự đã từng chịu uất ức, nhưng mà bây giờ mẹ không muốn có nữa điểm quan hệ cùng với bọn họ, lui tới cùng những người có phẩm hạnh đạo đức thì thái độ đối nhân xử thế của mình cũng sẽ cao hơn, con là trẻ con, trong lòng không nên có oán hận, mẹ chỉ hy vọng con *kiện kiện khang khang khoái khoái lạc lạc*, biết không?"

Tiểu Ảnh bĩu môi suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu.

"Mẹ, mẹ nghĩ quá ít, nếu quả thật có thể theo chân bọn họ không có quan hệ gì, vậy ba —— không, đó là chú khốn kiếp, tại sao chú ấy vẫn luôn muốn dây dưa với mẹ? Còn ngày đó mẹ gây gỗ cùng với mẹ của Trình Lan Y, miệng của cô ta thật thối, cứ mắng chửi người, Tiểu Ảnh ghét cô ta, ghê tởm cô ta! Mẹ, cũng may là cô ta không đụng phải con, nếu như đụng phải con thì con nhất định sẽ để cho cô ta hối hận vì đã đối nghịch với mẹ của con!"

"Còn có ông cụ kia!" Tiểu Ảnh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cau mày nói: "Không thể, nương, tay! Ban đầu mẹ rời khỏi bọn họ thật sự quá đúng, ba chồng như vậy thật là đáng sợ! Còn chồng già như vậy không cần cũng được!"

Mặc dù tâm tình chưa xót khổ sở, Dụ Thiên Tuyết vẫn bị lời nói non nớt của Tiểu Ảnh chọc cho cười.

"Tiểu Ảnh, thật sự rất xin lỗi, mẹ sống hai mươi mấy năm nay, người mà mẹ cảm thấy có lỗi nhất chính là di nhỏ của con, mẹ để cho di mù ba năm, lãng phí thời gian ba năm, người thứ hai chính là con, mẹ không cho con một người cha tốt cùng gia đình hoàn chỉnh, con có tha thứ cho mẹ không?"

Tiểu Ảnh nghĩ nghĩ một chút: "Vậy mẹ bồi thường cho Tiểu Ảnh đi! Đi coi mắt, tìm một người đàn ông tốt nhất trên thế giới, so với chú Búi còn tốt hơn, so với baba khốn kiếp tốt hơn, so Tiểu Ảnh cũng phải tốt hơn! Tức chết đám người khốn kiếp kia đã bắt nạt mẹ!"

"Ách....." Dụ Thiên Tuyết bỗng chốc nghẹn lời, đôi mắt trong veo thoáng qua chút kinh ngạc cùng nghi ngờ..... Coi mắt? Hình như cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng bây giờ nhìn lại, thật sự là không thể để cho Tiểu Ảnh cả đời không có cha được?

Coi mắt, đây cũng là biện pháp mà khi cùng đường cô nghĩ tới.

*Kiện kiện khang khang, khoái khoái lạc lạc: Khỏe mạnh cường tráng, vui vui vẻ vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Rốt Cuộc Các Người Làm Ba Mẹ Như Thế Nào? ! 2

Ai lại đi cưới một người chưa lập gia đình đã mang thai, hơn nữa còn là một phụ nữ có đứa con trai đã năm tuổi?

"Mẹ." Tiểu Ảnh bưng lấy mặt cô, nghiêm mặt nói: "Mẹ không nên lo lắng không có ai thích mình, mẹ của con là một người mẹ tốt nhất trên đời, bởi vì mẹ yêu con cho nên liều chết cũng muốn giữ được con, bởi vì yêu đi nhỏ của con cho nên dù khi đó bị người xấu bắt nạt cũng muốn cho đi ra nước ngoài chữa bệnh, hẳn là sẽ có người thương mẹ, sẽ có người đàn ông tốt nhất trên đời này yêu thương mẹ!"

Đêm khuya rét cóng, lòng của Dụ Thiên Tuyết rất áp ảm, ảm áp như mùa xuân.

"Tiểu Ảnh." Dụ Thiên Tuyết ôm lấy cậu bé, chú ý tới hai bàn chân trần nho nhỏ, ôm cậu bé lên người mình: "Đến đây, dẫm chân lên người mẹ, nếu không sẽ bị lạnh."

"Dạ." Tiểu Ảnh ngoan ngoãn co rúc trong ngực mẹ, ngửa đầu nhìn trăng sao, cố gắng không nghĩ đến những chuyện không tốt kia nữa.

"Tiểu Ảnh, nguyện vọng của con là gì?" Bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết hỏi.

"Làm cho mẹ hạnh phúc!"

"....." Dụ Thiên Tuyết nghẹn lời: "Mẹ hỏi là nguyện vọng của chính con kìa?"

"Phát triển ra game lớn nhất thế giới, để cho toàn bộ thương nhân kinh doanh game trên thế giới tới sùng bái con, sau đó kiếm tiền làm cho mẹ hạnh phúc!"

"....."

Rạng sáng mới về đến nhà, sáng sớm lại theo đồng hồ sinh học rời giường đi làm, đầu óc Dụ Thiên Tuyết khó tránh khỏi mê mẩn một chút.

Gọi điện thoại xin phép nghỉ học cho Tiểu Ảnh, cô vội vàng chạy tới công ty.

Lúc ra cửa mới phát hiện, bên cạnh bồn hoa dưới lầu có tro cùng tàn thuốc đầy đất, trong ánh mắt mát lạnh của Dụ Thiên Tuyết thoáng qua chút nghi ngờ, nhưng cũng không để ý lắm, trực tiếp đón xe đi làm.

Thật không ngờ, sáng sớm đã nhận được lời mời của vị khách thân bí đó.

Dụ Thiên Tuyết ngồi trên ghế, chăm chú nhìn địa chỉ và số điện thoại đang cầm trong tay, chữ viết mạnh mẽ có lực cùng với ký tên như rồng bay phượng múa, do dự không biết có nên đến nơi hẹn hay không.

—— hôm nay cô thật sự muốn chết, sợ ứng phó không nổi với vị khách này.

Ngón tay nhỏ nhắn yếu ớt xoa huyết thái dương, điện thoại trên bàn vang lên, Dụ Thiên Tuyết liếc mắt nhìn, thấy ba chữ 'Bùi Vũ Triết', cô cũng không muốn bắt máy, tối hôm qua điện thoại di động rung cả đêm cô đều không quan tâm, trực tiếp tắt máy, sáng nay mở máy không ngờ vẫn còn gọi tới, người đàn ông này gọi cả đêm hay sao?!

Muốn chuyên tâm làm việc chốc lát, điện thoại di động vẫn ong ong vang như cũ.

Dụ Thiên Tuyết không còn cách nào, bắt máy hỏi: "Anh có chuyện gì không?"

"Tiểu Tuyết."

Nghe giọng nói này Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, lập tức phản ứng kịp, ngữ điệu đột nhiên thông thả, nhẹ giọng: "Di Bùi."

"Tiểu Tuyết, chuyện hôm qua Vũ Triết đã nói với dì, nó nhất thời xúc động mới nói những lời không nên nói làm cho cháu tức giận phải không?"

Dụ Thiên Tuyết có cảm giác như đầu, hàng mày thanh tú hơi nhíu lại, dịu dàng nói: "Không có..... Xin lỗi dì Bùi, cháu biết đi về nước hôm qua, là cháu tùy hứng không có qua ăn cơm với dì"

"Ha ha, không sao, tối nay mang theo Tiểu Ảnh đến đây đi, đúng lúc Vũ Triết cũng muốn nói xin lỗi với cháu."

Hơi thở Dụ Thiên Tuyết có hơi bình ổn, do dự chốc lát vẫn là đáp ứng: "Dạ, buổi tối cháu đón Tiểu Ảnh rồi sẽ qua."

Cúp điện thoại, điện thoại bàn lại bắt đầu vang lên.

Dụ Thiên Tuyết không có cơ hội thở, nhắc điện thoại: "Quản lý Chương."

"Ngoài cổng có xe đang đợi cô, dọn dẹp một chút rồi đi ngay lập tức, vị khách kia cũng không thích buổi tư vấn đầu tiên đã đến trễ."

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, nhìn danh thiếp trên tay một chút, bỗng nhiên nghẹn lời. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Đợi..... Đợi đã.....! Tôi còn chưa xác định có đi hay không, tôi..... Chưa chuẩn bị xong!" Lòng cô như lửa đốt, cuống quýt giải thích.

"Cô muốn chuẩn bị cái gì? Phải chuẩn bị chính là đầu óc của cô, nhanh lên một chút!"

Đến đây thì điện thoại bị ngắt, tiếng tút tút liên hồi như thúc giục đòi mạng. Dụ Thiên Tuyết đặt điện thoại xuống, đứng dậy soi gương sửa sang lại bản thân, may mà trước đây mang theo phấn mắt màu cam nên có thể che đi quầng thâm, cầm bản ghi chép và bút trên bàn lên bỏ vào trong túi xách, lấy áo khoác, đứng dậy đi ra cửa.

Không sao, dù làm không được tốt cũng phải thử một lần! Thiên Tuyết, cố gắng lên!

Một chiếc Bugatti màu trắng xuất hiện ở trước mặt.

Dụ Thiên Tuyết ngồi vào trong xe, thấy lái xe chính là một người đàn ông xa lạ, mà quản lý Chương thì ngồi ở ghế sau.

"Lần này tôi cùng đi với cô, cũng xác nhận quy củ giúp cô một chút, sau này cô phải tự đi." Quản lý Chương nói.

Dụ Thiên Tuyết gật đầu, lặng lẽ trầm mặc.

Cô cũng không hiểu lắm về yêu cầu của vị khách này thì làm sao mà thực hiện —— không cho người tư vấn nhìn dung mạo của anh ta, như vậy thì chỉ có thể cách một tấm rèm nói chuyện hay sao? Còn không cho hỏi những chuyện đã từng trải qua cũng không cho hỏi thân phận thật sự, vậy thì bọn họ có thể ngồi tán gẫu chuyện gì?

Đợi chút —— đôi phương là nam là nữ?

Dụ Thiên Tuyết hơi đỏ mặt khi hỏi vấn đề này.

Quản lý Chương cười cười: "Đến nơi thì cô sẽ biết."

Dụ Thiên Tuyết càng thêm trầm mặc, cảm giác nếu như không phải là sắp xếp của công ty, cô cơ hồ cho rằng đây là một vụ án lừa gạt, nhất là khi cô xuống xe, trong nháy mắt đã bị một băng vải đen bịt kín, cô gần như muốn lui bước!

"Quản lý Chương, đây là....." Lòng bàn tay của Dụ Thiên Tuyết đỏ mềnh, mấy ngón tay mảnh khảnh chạm tới đôi mắt đã bị buột miếng vải đen, khăn trương kêu anh ta.

"Đôi phương muốn giữ bí mật thân phận thật sự cùng tương mạo, Thiên Tuyết, cô chịu đựng một chút đi." Giọng quản lý Chương vang lên bên tai.

Dụ Thiên Tuyết cau mày càng lúc càng sâu, theo bản năng siết chặt túi xách, tính toán xem nếu có tình huống gì thì phải báo cảnh sát lập tức!

Tình huống thế này..... Thật sự rất quý dị!

"Dụ tiểu thư, tôi là quản gia nơi đây, nói đơn giản qua với cô một chút, phần lớn thời gian tiên sinh mời cô đến là buổi chiều hoặc buổi tối, tiên sinh không thích người khác biết thân phận cùng dung mạo của anh ấy, cho nên phiền toái cô mỗi lần tới đây đều phải bịt mắt, dĩ nhiên, tin tưởng sự chuyên nghiệp của cô đã vượt qua kiểm tra, điểm này chúng tôi không lo lắng, còn một điều, tiên sinh tương đối ít nói, nếu như Dụ tiểu thư cảm thấy ngột ngạt thì có thể tự bật nhạc nghe để thả lỏng một chút."

Dụ Thiên Tuyết hơi mờ mịt khi nghe người kia dặn dò, dù sao thì trước mắt là một màu đen cái gì cũng không nhìn thấy, cô có nghe gì thì cũng uống công.

Sau đó theo người gọi là 'Quản gia' kia đi vào.

Không biết quản gia Chương rời đi từ lúc nào, Dụ Thiên Tuyết theo bản năng thẳng tắp sống lưng, bóng dáng mảnh khảnh theo tiếng bước chân trước mặt đi về phía trước, có cảm giác băng qua một hành lang dài, quẹo qua một cửa quẹo, mới đi đến trước cửa.

"Dụ tiểu thư, cẩn thận, có bậc thang."

Dụ Thiên Tuyết gật đầu, cẩn thận từng li từng tí đi lên bậc thang, nghe được tiếng dầy cửa.

Bên trong là sự cô đơn yên tĩnh.

"Dụ tiểu thư có thể tiến vào, tiên sinh đang ở bên trong." Vị quản gia kia nói xong, sau đó lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Người Kia Chính Là Một Tên Biến Thái!

“Xin chào....” Dụ Thiên Tuyết cau mày chào một tiếng, nhưng chỉ có tiếng vang không có tiếng trả lời, cô chỉ có thể tự mình đối mặt với không gian hoàn toàn xa lạ tối đen này, trong phòng có cái gì không, người kia ở đâu cô cũng không rõ ràng lắm.

Nhẹ nhàng hít một hơi, Dụ Thiên Tuyết mở miệng nói: “Vị tiên sinh này, anh khỏe chứ, tôi là Dụ Thiên Tuyết, tư vấn viên của trung tâm Huệ Minh, rất vinh hạnh vì có thể tới đây để tư vấn cho anh, anh. Anh có thể lên tiếng không?”

Lúc nói xong câu cuối cùng cô hơi đỏ mặt, nhưng trừ nói những lời này cô cũng không biết phải nói gì.

Bên trong vẫn không có tiếng tăm gì, ngay khi Dụ Thiên Tuyết sắp có cảm giác tuyệt vọng, đột nhiên có một chuỗi tiếng bước chân từ xa đến gần đi tới trước mặt cô, khoảng cách có chút quá gần, Dụ Thiên Tuyết cảm thấy hơi khó chịu, ngay sau đó đã nghe được một giọng nói vang lên từ đỉnh đầu: “Cô tới một mình?”

Giọng nói đậm đà du dương, trầm thấp đè nén lộ ra sự từ tính, kèm theo hơi thở phách nam mãnh liệt cuốn sạch ý thức của cô.

Dụ Thiên Tuyết có chút hít thở không thông, gật gật đầu.

Cô cảm thấy giọng nói này có phần quen thuộc biết bao, nhưng là giống ai? Nhất thời cô nhớ không nổi, chẳng lẽ là giống người dẫn chương trình thời sự? Mặt cô hơi đỏ lên, không thể tháo bật mắt ra nhìn kỹ một cái, cảm giác quá kém, nhưng cô vẫn duy trì lễ phép, nhẹ giọng nói: “Tiên sinh, chúng ta ngồi xuống trò chuyện được không? Xin lỗi tôi nhìn không thấy, cũng không biết bố cục trong phòng như thế nào.....”

Bật mắt màu đen, da thịt cô trắng nõn như tuyết vô cùng mịn màng, đôi môi đỏ như máu.

Mấy ngón tay ưu nhã của người đàn ông theo bả vai cô lướt xuống, nhẹ nhàng kéo tay cô qua, nắm trong lòng bàn tay, dẫn dắt cô đi vào bên trong.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, có thể thế này sao, trong nháy mắt cô muốn vùng vẫy, dù sao, thật sự là không quen bị người khác phai đụng chạm không có ý do thế này, nhưng ngẫm nghĩ cũng không có biện pháp nào, chỉ đành mặc cho người đàn ông cao lớn nắm bàn tay nhỏ bé của mình, dắt cô đi thẳng tới ghế salon.

Nói anh ta cao lớn, là bởi vì giọng nói của anh ta truyền đến từ đỉnh đầu, cô mơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực của anh ta.

Người đàn ông này so ra cao cô hơn một cái đầu, thân thể cũng rất có cảm giác bị áp bách.

“Cô thích uống gì?” Giọng nói đàn ông trầm thấp đậm đà vang lên lần nữa.

“Nước lọc, cảm ơn.” Dụ Thiên Tuyết lấy ra bản ghi chép từ trong túi xách của mình, định dùng phương thức ghi chép nguyên thủy nhất để trao đổi cùng với bệnh nhân này, thật ra thì tình huống cũng tốt hơn rất nhiều so với dự liệu, dường như người này không khó khai thông đến vậy.

“Không có nước lọc, cà phê hoặc hồng trà, muốn loại nào?”

Dụ Thiên Tuyết ngần ra, có chút xấu hổ: “Vậy thì Hồng trà, cảm ơn.”

“Cô công tác ở Huệ Minh bao lâu rồi?”

“Chỉ mới mấy ngày.” Dụ Thiên Tuyết lắc đầu một cái, vô cùng thành khẩn nói, hơi cau mày: “Chẳng qua tôi có kinh nghiệm, xin anh tin tưởng sự chuyên nghiệp của tôi.”

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô.

Dụ Thiên Tuyết cau mày sâu hơn, cô có chút không hiểu, thông thường khi nói chuyện phiếm, không phải ngồi ở phía đối diện thì tương đối thành khẩn hơn sao? Chẳng lẽ bây giờ cô phải xoay người qua mới có thể đối thoại với người đàn ông này?

“Tốt.” Anh ta chỉ nhàn nhạt nói một chữ, sau đó ngửa đầu tựa vào ghế salon, cánh tay ưu nhã đặt trên trán, hình như đang muốn chớp mắt nghỉ ngơi một chút.

“Tiên sinh?” Dụ Thiên Tuyết không nghe được động tĩnh gì, do dự gọi nhỏ: “Tiên sinh, anh còn ở đây không?”

Vẫn không có động tĩnh, theo bản năng Dụ Thiên Tuyết sờ soạn bên cạnh mình, bỗng nhiên sờ được một thân thể nóng hừng hực, mấy ngón tay mảnh khảnh trắng nõn chạm trúng nút áo sơ mi, xuyên qua lớp vải mỏng manh kia có thể cảm nhận được cơ ngực trắng kiện của anh ta.

Dụ Thiên Tuyết sợ hết hồn, bất thành linh rút tay về.

Thật sự là cô đã quá mạo muội, bên cạnh có một người sống sờ sờ, hẳn là cô phải nghe được tiếng hít thở và nhịp tim đập.

Nhưng hiện giờ, hình như là anh ta đã ngủ thiếp đi, cô có thể làm cái gì?

Bàn tay nhỏ bé cầm cây bút, không ý thức mà viết loạn trên bản ghi chép, loại không khí này làm người ta hít thở không thông, Dụ Thiên Tuyết bất đắc dĩ viết trên bản ghi chép: “Ngày thứ nhất, không thu hoạch được gì, anh ấy ngủ thiếp đi, đối thoại không nhiều hơn mười câu, hoàn tất.”

Hiện tại không thấy rõ chữ mình viết, chắc là rất xấu.

Trong bầu không khí ngột ngạt, thậm chí Dụ Thiên Tuyết không thể nhận biết được hiện tại là mấy giờ, cả người ở trong thế giới thời gian không gian điên đảo.

Tối qua ngủ trễ, hiện giờ con buồn ngủ đột nhiên kéo tới, cô chống đỡ không nổi, cũng ngủ thật say.

.....

Thân thể Nam Cung Kinh Hiền cao ngất đứng lên, trong đôi mắt thâm thúy tản ra ánh sáng như ngọc lưu ly, đi tới bức tường phù điêu, rót một ly rượu đỏ, bỗng nhiên uống hết.

Toàn thân người đàn ông anh tuấn khôi ngô đều là sự tà tứ sức quyến rũ, anh hơi say, đi trở lại ghế salon, cúi đầu chống tay ở hai bên thân thể người phụ nữ trên ghế salon.

Tháo ra bật mắt màu đen che lấy hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong tay Dụ Thiên Tuyết vẫn còn cầm bút, mềm mại xiêu vẹo ngã trên ghế salon.

Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn cô hồi lâu, trong đôi mắt thâm thúy có tình yêu say đắm đam mê cùng sự đau lòng, anh đưa tay rút bản ghi chép trong tay cô ra, nhìn chữ viết rất đẹp có điều hơi lộn xộn, ngón tay thon dài mon trón rồi để lên trên bàn.

Ngay sau đó anh bỗng cô lên, đi đến bên trong đặt cô xuống giường lớn, kéo chiếc mềm mòng bên cạnh qua đắp cho cô.

Hai cánh tay cường tráng ôm chặt lấy cô, siết thật chặt.

“....” Trong lúc ngủ mê, Dụ Thiên Tuyết ưm một tiếng, cảm giác được sự nóng bỏng ấm áp ùn ùn kéo đến, cô quá mức buồn ngủ không thể mở mắt ra, càng không biết hiện giờ mình đang bị một người đàn ông ôm ấp như thế nào. “Thật xin lỗi....” Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiền khàn khàn vang vọng ở trong phòng, bao trùm bên tai cô, nói không biết bao nhiêu lần: “Thiên Tuyết, thật xin lỗi....”

Nụ hôn ấm áp rơi xuống, mang theo hương thơm tinh khiết của rượu đỏ bao phủ đôi môi đỏ mọng, dễ dàng đẩy ra hàm răng hơi khép của cô.

Mùi vị ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng, thân thể to lớn của Nam Cung Kinh Hiền run nhẹ, yêu thương đôi môi của cô như thương yêu một loại trân bảo quý hiếm, bàn tay từ cái mềm mòng mò vào, cởi áo ngoài của cô ra, lần theo phía bên trái thăm dò lên chạm đến cánh tay của cô.

Trên cánh tay trái, một đoạn da thịt trơn mềm mịn màng, anh có thể đụng chạm được một vết sẹo dữ tợn thật dài.

Cho tới bây giờ chưa hề để lộ, cho tới bây giờ cũng chưa hề có người nào nhìn thấy.

Cánh tay Nam Cung Kinh Hiền siết chặt, ôm người phụ nữ bị chính mình tổn thương đến thương tích đầy mình vào trong ngực, dưới tình huống cô hoàn toàn không thanh tỉnh, dùng sự trầm mặc để biểu đạt sự áy náy của anh, anh biết, khi cô thanh tỉnh thì lý trí sẽ khiến cô hung hăng đẩy anh ra, cô sẽ không muốn nghe anh nói bất cứ lời nào, thậm chí, căn bản là không muốn nhìn thấy anh.

Trộn vện mấy giờ đồng hồ, Nam Cung Kinh Hiền cứ dùng tư thế không đổi mà ôm ấp cô như vậy, ngoại trừ, thỉnh thoảng lúc cô cảm thấy không thoải mái thì thay đổi tư thế, anh cứ kiên trì ôm lấy cô.

Buổi sáng cứ trôi qua như thế, anh không phải là không có lý trí đến mức ở chỗ này đợi tới lúc cô tỉnh lại.

Chống trán mình vào trán cô, Nam Cung Kinh Hiền nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, giọng khàn khàn: “Có thể cho anh một cơ hội để yêu em hay không? Một lần là đủ rồi....”

Lúc Dụ Thiên Tuyết tỉnh lại thì đã qua buổi trưa.

Cô phải thừa nhận cô vẫn còn chưa đủ chuyên nghiệp, bởi vì không thể hiểu được, khi cô tỉnh dậy không phải ngồi ở trên ghế salon như lúc đầu mà là đang trên giường lớn, động tác đầu tiên của cô chính là đột nhiên kéo bật mắt màu đen xuống, cố gắng thích ứng ánh sáng chói lóa, phân biệt nơi mình đang ở.

Giường lớn mềm mại màu trắng, mềm mòng đắp trên người, quần áo của cô nguyên vẹn không tổn hao gì.

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết mang theo sự kinh ngạc và mơ màng, đầu óc mê man không biết xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là người đàn ông kia nhìn thấy ngủ trên ghế salon nên ôm nàng tới nơi này ngủ? Đột nhiên Dụ Thiên Tuyết nắm cổ áo của mình, cẩn thận nhớ lại mình có bị anh ta xâm phạm hay không, trong trí nhớ hình như là không có.

Nhưng mà cô có thể cảm giác được rất rõ ràng, trong cổ họng có hương thơm tinh khiết của một loại rượu đỏ.

Bỗng nhiên Dự Thiên Tuyết đứng dậy, quan sát căn phòng có phong cách cổ xưa này, bên ngoài là một phòng khách rất lớn, ghế salon cùng khay trà cũng đặt ở ngay chính giữa không có sự dư thừa, mà cô cũng liếc nhìn bức tường phù điêu bên ngoài có bày một cái quầy dài —— phía trên treo một ít ly, hai bên sắp rất nhiều rượu đỏ.

Dự Thiên Tuyết đi tới, ngửi mùi vị trong cái ly kia.

Sau đó sắc mặt cô tái nhợt đặt cái ly xuống, đề phòng nhìn tất cả mọi thứ chung quanh, suy nghĩ lại thì không có khả năng người đàn ông kia làm gì với mình, trong lòng nhất thời oán giận, chỉ có cảm giác là mình gặp phải lưu manh!

Quý tha ma bắt..... Sao mà nơi nào cũng đều có mấy tên khốn kiếp?!

Dự Thiên Tuyết không còn kịp nghĩ bất cứ chuyện gì nữa, cầm túi xách của mình lên, lấy điện thoại di động ra mới phát hiện đã bị người ta tắt máy.

Cô cũng không nhịn được nữa, xông tới mở cửa đi ra ngoài, cô cam đoan đây là lần cuối cùng mình tới nơi này, cho dù đến cùng là khách hàng này có thân phận gì quyền hành lớn bao nhiêu, cô chịu đủ rồi những chuyện bị lợi người bi ổi này thừa dịp người khác ngủ mà giờ trò dâm ô hèn hạ!

Trở lại công ty, quản lý Chương chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn oán giận của Dự Thiên Tuyết, chân mày cũng là nhíu lại.

“Tôi không làm.... Tùy tiện như thế, tôi không làm!”

Quản lý Chương kèm nén cảm xúc, tỉnh táo hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh có biết vị khách này là một tên biến thái không? Tôi tới đó thì bị bịt mắt cái gì cũng không thể thấy, vậy thì cho dù anh ta lừa bán đi tôi cũng không biết! Hơn nữa một câu anh ta cũng không nói, chỉ biết ngủ, anh lại còn.....” Sắc mặt Dự Thiên Tuyết đỏ lên, cố nén nhục nhã nói: “Anh ta lại còn thừa dịp tôi ngủ mà động tay động chân, anh có thể tự mình đi hỏi anh ta, đừng có trách tôi nói oan cho anh ta!”

Mí mắt quản lý Chương giật giật.

“Tôi cũng vừa mới nhận được điện thoại của khách hàng, cô bị tố cáo.” Anh thận trọng nói.

“Cái gì?!” Dự Thiên Tuyết kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trắng đến đỏ hồng.

“Cô có tuân thủ quy củ không?” Giọng quản lý Chương trong trẻo: “Đối phương đã quy định là không cho phép cô lấy bịt mắt xuống, từ đầu tới đuôi cô vẫn tuân thủ sao? Mỗi lần tư vấn là ba giờ hoặc có thể kéo dài hơn, có phải cô cũng chưa hỏi ý kiến của khách đã tự mình trở lại hay không? Còn nữa....., Thiên Tuyết ——”

Ánh mắt quản lý Chương có chút nghiêm nghị chăm chú nhìn cô: “Cô đã ngủ trong quá trình tư vấn, cô nói tôi làm thế nào để tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của cô? Lần đầu tiên phục vụ tận nơi cô đã làm hư chuyện thành ra như vậy, ngay cả tôi cũng không có biện pháp nào giao phó!”

“Tôi.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Dự Thiên Tuyết hơi tái nhợt, không có cách nào cãi lại, trong đôi mắt trong suốt lóe ra sự kích động, giờ phút này đành phải thừa nhận là cô thật sự đã sai lầm, cô nhất thời buông lỏng để mặc cho mình ngu quên.

“Thật sự xin lỗi, là lỗi của tôi.” Dự Thiên Tuyết nhẹ giọng thừa nhận, ánh mắt thành khẩn nhìn quản lý Chương: “Tôi chấp nhận trừng phạt, trừ tiền thưởng hay là cái khác cũng được, nhưng vụ này, tôi không muốn nhận nữa, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.”

Quản lý Chương lặng im trầm mặc.

Điện thoại trên bàn vang lên, quản lý Chương nhận máy nói đôi câu thì hơi cau mày nhìn Dự Thiên Tuyết, do dự một chút rồi đưa điện thoại qua nói: “Chính cô tự nói xin lỗi khách đi.”

Dự Thiên Tuyết khẽ cắn răng, nhận lấy điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 152: Anh Ta Không Có Cơ Hội Đến Gần Em Nữa, Cho Dù Chỉ Là Một Chút

"Tiên sinh, chào anh." Dự Thiên Tuyết đề nén tâm tình nói.

"Cô đi rồi?"

Lòng ngực Dự Thiên Tuyết phập phồng, càng nghe giọng nói này càng thấy quen, sự từ tính trên choker làm cho lòng cô rối thành một nùi, nhưng hiện giờ cô không quan tâm chuyện này, nhẹ nhàng hít một hơi nói: "Vị tiên sinh này, xin thứ lỗi vì tôi không chào mà đi, tôi nghĩ quan hệ thuê mướn giữa chúng ta nên kết thúc, rất xin lỗi vì tôi không thể đảm nhiệm công việc này, Huệ Minh vẫn còn có rất nhiều tư vấn viên muốn đảm nhiệm phần công tác này, cũng không nhất định phải là tôi!"

"..... Cô rất tốt."

"Tôi không cảm thấy tôi làm tốt, tôi không thích cảm giác khó hiểu như vậy, nếu muốn bảo vệ sự riêng tư cá nhân lại đồng thời xâm phạm đến quyền lợi của người khác, phần công tác này tôi không tiếp nhận!" Dự Thiên Tuyết cắn môi đỏ mọng thật sâu, khó khăn nói.

"Tôi xâm phạm đến quyền lợi gì của cô?"

"Nhân cách!" Sắc mặt Dự Thiên Tuyết đỏ lên, trong đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng kiên định: "Sau khi tôi ngủ anh đã làm cái gì với tôi chính anh biết rõ!"

Quản lý Chương đang uống nước thì bị sặc đến ho khan, mắt lóe lên, bị người phụ nữ to gan lớn mật này làm cho sợ tới mức tay chân cũng lạnh ngắt.

Đây chính là người thừa kế duy nhất của nhà Nam Cung a, cô dám nói chuyện với anh ấy như vậy?!

"....." Đôi phương lặng im trầm mặc.

Dự Thiên Tuyết chờ đợi một hồi lâu, nhẹ giọng nói: "Nếu như không có vấn đề gì nữa thì tôi cúp điện thoại, lần tư vấn sau sẽ an bài tư vấn viên khác, hy vọng có thể trợ giúp mọi điều cho anh."

Cô an tĩnh chờ đợi, giọng nói trầm thấp chậm rãi truyền tới: "Sau khi ngủ cô kêu muốn uống nước, tôi không rảnh đi lấy giúp cô, nên đã cho cô uống chút rượu đỏ..... Cô còn có nghi vấn gì khác không?"

".....!" Tức khắc Dự Thiên Tuyết tròn to hai mắt, suy nghĩ trong đầu nhất thời rối loạn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Anh ta không có xâm phạm mình?!

Lúc đó, xác thực là cô ngủ đến mê man khi tỉnh lại cũng không biết đã mấy giờ, căn bản cũng không biết khi mình ngủ mê đã nói cái gì, nhưng thật sự là một chút ấn tượng cô cũng không có! Và lại..... Một người vốn không quen biết, tại sao lại muốn dùng loại phương thức thấp hèn bỉ ổi này với mình? Nhìn chỗ ở cùng phẩm vị của anh ta mà nói, anh ta hẳn là nhân vật của giới xã hội thượng lưu, càng không thể thiếu phụ nữ!

Đột nhiên Dự Thiên Tuyết tỉnh ngộ, khuôn mặt thanh tú trắng đến đỏ hồng, hoàn toàn không biết còn có thể nói gì nữa: "Tôi..... Thật sự xin lỗi, thật xin lỗi vị tiên sinh này, là tôi hiểu lầm, tôi cho là....."

"..... Cho rằng cái gì?"

Dự Thiên Tuyết cắn chặt môi, cắn đến đau không chịu nổi, lúc này mới vầy vầy đầu, cau mày tiếp tục hỏi: "Điện thoại di động của tôi chẳng biết tại sao lại tắt máy, xin hỏi là anh làm sao?"

"Cô hi vọng bị quấy rầy khi ngủ à?"

Dự Thiên Tuyết trầm ngâm một lát, biết vấn đề không phải ở chỗ có bị quấy rầy hay không, cô để điện thoại ở chế độ rung, bởi vì tư vấn viên chuyên nghiệp trong thời điểm giao tiếp với khách tuyệt đối không cho phép mở máy, về điểm này, thật sự là cô làm được chưa được thỏa đáng.

"Xin lỗi, tiên sinh, hôm nay là lần đầu tiên tôi tới trò chuyện, có rất nhiều điều tôi làm được chưa tốt, hi vọng anh thông cảm bỏ qua, lần sau tôi sẽ chú ý." Dự Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, dũng cảm thừa nhận tất cả sai lầm của mình, thật sự là cô vẫn chưa thích ứng đảm nhiệm công việc này.

"Lần sau rồi hãy nói." Giọng nói trầm thấp nhàn nhạt lưu lại một câu, cúp điện thoại.

Dự Thiên Tuyết hơi lúng túng nhìn chằm chằm ống nghe, một lát sau mới đưa lại cho quản lý Chương.

"Thế nào rồi? Đối phương tỏ thái độ thế nào?..... Thiên Tuyết, có phải cô hiểu lầm cái gì hay không? Sao mặt đỏ như vậy?" Quản lý Chương chăm chú nhìn người phụ nữ xinh đẹp rung động lòng người trước mắt, cười yếu ớt hỏi.

Thân ảnh mảnh khảnh của Dự Thiên Tuyết khựng lại, đôi mắt trong suốt chớp chớp quét đi tất cả cảm xúc, chỉ còn lại sự thông suốt sáng ngời, một hơi thở quật cường vọt lên sống lưng của cô, cô mở miệng, giọng nói mát rượi: "Xin lỗi quản lý Chương, lần này tôi làm không xong, lần sau sẽ không xuất hiện tình huống như thế nữa, tôi bảo đảm."

Trong đôi mắt trong suốt trong tràn đầy sự thành khẩn.

Quản lý Chương đưa tay chống đỡ môi, ánh mắt nập mờ chăm chú nhìn cô, giờ một ngón tay lên quơ quơ: "Đi ra ngoài đi."

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, cầm túi xách của mình lên đi ra cửa.

Mở laptop ra gõ vào dòng chữ đã viết kia, quả thật là lung tung mà xấu xí, cô khép lại, lần đầu tiên cảm giác được công việc của mình có tính khiêu chiến vài phần, nhưng mà tại sao, rõ ràng cô cảm thấy suy nghĩ của người kia có logic chính xác, chắc chắn là không giống như người có bệnh tâm lý cùng chứng ngại tâm lý? Thông thường thì người mắc loại bệnh này không có cách nào không chế tâm tình cũng như tư tưởng của mình, rốt cuộc thì tâm lý của anh ta có vấn đề gì?

Nghĩ như vậy mãi cho đến khi tan việc, Dụ Thiên Tuyết nhớ tới buổi hẹn với dì Bùi.

Cô nhìn đồng hồ, quyết định đi đón Tiểu Ảnh trước rồi mới đến nhà Bùi Vũ Triết.

Giữa đường lại nhận được điện thoại của Bùi Vũ Triết, giọng nói ưu nhã trầm thấp của anh truyền đến: "Không cần đến nhà anh, đi thẳng đến nhà hàng Hồ Nam ở trung tâm thành phố, anh không để cho mẹ anh nấu ăn, nên cứ trực tiếp ra ngoài ăn đi."

Dụ Thiên Tuyết nghe giọng nói của anh thì có hơi không được tự nhiên, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, đúng ra tôi phải tới nấu ăn để chiều đãi dì Bùi."

"Đừng so đo những điều này với mẹ anh..... Anh chờ em." Bùi Vũ Triết êm ái nói xong, cúp điện thoại.

"Mẹ, bà Bùi đã tới rồi sao?" Tiểu Ảnh ngẩng mặt lên.

"Ừ, hôm qua dì Bùi đã đến." Dụ Thiên Tuyết tựa vào chỗ ngồi, vuốt ve đầu cậu bé.

Tiểu Ảnh chu mỏ: "Vậy mẹ thăm rồi!"

"Hà?"

"Mẹ, mẹ sẽ bị bà Bùi bức hôn!" Tiểu Ảnh khẳng định nói: "Bà Bùi vẫn luôn hi vọng mẹ cùng con trai của bà trăm năm hảo hợp sớm sinh quý tử!"

Dụ Thiên Tuyết hơi đỏ mặt, quẹt đầu mũi của cậu bé một cái: "Tiểu Ảnh không được nói lung tung."

"Yên tâm đi, Tiểu Ảnh sẽ thay mẹ làm người xấu!" Tiểu Ảnh vỗ ngực một cái, đôi mắt trong trẻo tràn đầy sự tự tin.

"...." Dụ Thiên Tuyết do dự một chút không hỏi ra miệng, nhưng chốc lát sau vẫn không nhịn được lo lắng nhìn cậu bé: "Tiểu Ảnh, rốt cuộc con muốn làm gì?"

"Nói cho bà Bùi và chú Bùi biết, con có cha! Mặc dù con vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận, nhưng nếu chú ấy cưới mẹ, con nhất định sẽ làm cho gà chó không yên! Mẹ, mẹ không muốn gả cho chú Bùi, viện cớ này cũng được!" Tiểu Ảnh đẩy cửa xe ra nhảy xuống, nhìn nhà hàng Hồ Nam trước mắt, nói giòn tan.

Dụ Thiên Tuyết cũng có chút lo lắng bước xuống xe, rất muốn biết, đến cùng là sự kiện ngày hôm qua đã nảy sinh ảnh hưởng gì với Tiểu Ảnh, dường như cậu bé đã sự thực tiếp nhận có người cha Nam Cung Kinh Hiên này, chẳng qua là kế tiếp cậu bé muốn làm như thế nào, ngay cả Dụ Thiên Tuyết cũng không thể suy đoán được.

"Chúng ta đi vào trước, chờ họ một lát mới phải phép, nhớ đưa quà tặng cho bà Bùi biết không....." Dụ Thiên Tuyết bỏ qua u sầu của mình, kéo tay Tiểu Ảnh qua, vừa dặn dò vừa đi vào bên trong.

Mà bên ngoài nhà hàng Hồ Nam, một chiếc xe chậm rãi dừng lại.

Một ống kính đen kịt nhô ra ngoài cửa sổ, ngay tại lúc Dụ Thiên Tuyết lôi kéo Tiểu Ảnh đi vào, tiếng 'Rắc rắc', bóng dáng của hai người đã bị chụp ảnh.

Gió đêm phơ phất.

Đi Bùi ngồi ở phía sau ôm Tiểu Ảnh trêu chọc cậu bé nói chuyện, Dụ Thiên Tuyết ngồi ở phía trước, cùng Bùi Vũ Triết nhàn nhạt yên lặng không nói lời nào.

Có người già cùng trẻ con ở đây, trao đổi giữa bọn họ cũng ngưng trệ.

Một đường về đến nhà, Bùi Vũ Triết ưu nhã bước xuống mở cửa sau xe: "Mẹ, mẹ dẫn Tiểu Ảnh đi vào trước, con còn có chuyện nói với Thiên Tuyết, lát nữa sẽ vào."

Đi Bùi xuống xe, lôi kéo tay Tiểu Ảnh, từ ái cười cười: "Hai đứa cứ nói chuyện đi, mẹ dẫn Tiểu Ảnh vào trước."

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết hơi đề phòng, nhưng biết chối từ không xong, nhẹ giọng dặn dò: "Tiểu Ảnh ngoan, chờ mẹ, nghe lời bà nói."

Ở xa xa Tiểu Ảnh gật đầu: "Dạ, được! Con chờ mẹ bên trong!"

Bùi Vũ Triết không ngẩng đầu, nhưng có thể nghe ra sự xa cách trong lời nói của Tiểu Ảnh, cũng không giấu diếm sự thực là anh không ở cùng một chỗ với hai mẹ con mình, căn bản là không thích Dự Thiên Tuyết có quan hệ gì với anh.

Đợi một giây một trẻ đi vào, Bùi Vũ Triết nhìn chăm chăm vào bóng lưng họ, nhàn nhạt hỏi: "Có cần thiết phải ở trước mặt mẹ anh phân chia rõ ràng như thế không?..... Thiên Tuyết, anh luôn biết rõ ý tứ của em, chúng ta vốn không có nửa điểm cơ hội, đúng không?"

Thân ảnh anh cô đơn, tựa như khi đó, lúc Dự Thiên Tuyết mới vừa gặp anh, ừ đột đến mức khiến người ta sợ hãi.

"..... Đây là ý của Tiểu Ảnh, em hi vọng có thể tôn trọng sự lựa chọn của thằng bé." Dự Thiên Tuyết nhẹ giọng nói.

Bùi Vũ Triết chậm chậm xoay người, đôi mắt thâm thúy thoáng qua chút ánh sáng.

Dự Thiên Tuyết đứng ở bên cạnh xe nhìn anh đến gần, theo bản năng muốn lùi lại một bước, nhưng bị anh chậm rãi bắt được bàn tay đặt trên cửa xe của cô, cảm tay cô kéo khỏi cửa xe, 'Phanh!' một tiếng, đóng cửa xe lại.

Dự Thiên Tuyết bị âm thanh chấn động kia làm cho run lên, còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị anh từ từ áp ở trên xe.

Thân thể của Bùi Vũ Triết chậm rãi đè thấp, chống trán vào trán cô, đôi mắt trong vắt như nước.

"Em nhất định phải lấy con trai ra viện có vậy sao?..... Thiên Tuyết, anh hiểu rõ trong lòng em Tiểu Ảnh rất quan trọng, hôm qua nói ra những lời như thế anh rất xin lỗi, anh không nên khơi gợi lại ký ức thống khổ nhất của em ở trước mặt thằng bé..... Thật xin lỗi....." Bùi Vũ Triết trầm thấp nói, sắc môi hơi tái nhợt, thành khẩn xin lỗi.

Dự Thiên Tuyết bị hơi thở của anh bức bách không chỗ để trốn trốn, nâng đôi mắt trong suốt lên, lắc lắc đầu: "Thôi, em không so đo, anh tổn thương không phải là em, nếu muốn xin lỗi cũng không cần nói với em."

Bùi Vũ Triết cảm thấy hơi vô lực, rõ ràng đang ôm cô, nhưng không có biện pháp đi vào trong lòng của cô.

"Anh không hối hận....." Bùi Vũ Triết không chế được thân thể hơi giãy giụa của cô, thì thầm nói ra một câu, trong đôi mắt sáng ngời ánh sáng quý dị mà bén nhọn: "Thiên Tuyết, một chút anh cũng không hối hận khi nói ra những lời đó..... Cho tới bây giờ người đàn ông kia cũng không xứng với em, để Tiểu Ảnh biết những chuyện kia, anh ta lại càng không có cơ hội đến gần em dù là một chút, cho nên, căn bản là anh không hối hận khi nói ra những lời đó, chẳng qua đã làm tổn thương em, trái tim anh cũng đau đớn....."

Dự Thiên Tuyết chậm rãi tròn to hai mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Sắc mặt cô tái nhợt, không ngờ người đàn ông này lại đáng sợ thế này, trước kia cô chỉ cảm thấy con người anh có chút tối tăm, cũng chưa đến nỗi sẽ dùng thủ đoạn đặc thù như thế để đuổi đàn ông bên cạnh cô đi, nhưng bây giờ.....

"Bùi Vũ Triết, anh buông ra, cứ thế này em thấy không thoải mái!" Dự Thiên Tuyết khẽ cau mày, cảm giác eo bị ép rất đau, cô cũng không dám buông lỏng sức lực, một khi buông lỏng sẽ thật sự bị anh hoàn toàn trấn áp trên xe.

Ánh mắt Bùi Vũ Triết khẽ dịu lại, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô hơi ngồi dậy một chút, Dự Thiên Tuyết nhúu mày lại rồi thả lỏng, trong đêm tối anh cảm giác được có một tia chớp sáng, không rõ ràng, nhưng anh vẫn nhạy bén quan sát được —— mấy năm nay, kinh nghiệm trên sân khấu đã rèn luyện được loại nhạy bén này, anh biết, giờ phút này đang có một camera ở đối diện bọn họ.

"Bây giờ thoải mái hơn chưa?" Bùi Vũ Triết nhàn nhạt hỏi.

Đôi mắt trong veo của Dự Thiên Tuyết nhìn anh, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy sự nghiêm túc: "Nếu như anh có thể buông ra em sẽ thấy tốt hơn."

Bùi Vũ Triết nở nụ cười, ngênh đón ánh sáng nhạt của camera ở xa xa kia, đỡ lấy gáy của cô, chính xác mà thâm tình hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Tôi Chưa Chắc Sẽ Cưới Cô Ta

Dự Thiên Tuyết ngăn, đột nhiên cô giằng co.

Nếu là ở Mĩ như trước kia cô sẽ không cự tuyệt nộ hôn này, nhưng từ sau lần Bùi Vũ Triết bày tỏ khát vọng thì cô luôn đề phòng, người đàn ông có vẻ ngoài ôn tồn này cũng là mối nguy hiểm!

Bùi Vũ Triết không cưỡng bách, cô liều mạng dùng sức đẩy anh ra, chẳng qua là hai người chỉ chạm môi như chuồn chuồn lướt nước mà thôi.

Dưới bóng đêm mập mờ, sắc mặt Dự Thiên Tuyết đỏ lên, cau mày thật sâu: "Bùi Vũ Triết, anh....."

Gương mặt người đàn ông thanh nhã như nước thoát qua chút bi thương, nhưng cũng rất mau phai nhạt đi, quả nhiên, nhất thời mắt không chế là đáng sợ nhất, anh, Bùi Vũ Triết, cho tới bây giờ, cũng chưa từng nóng lòng gấp gáp theo đuổi để đạt được điều gì đó, đối với Piano cũng thế, đối với tất cả mọi thứ cũng đều như thế, nhưng thời điểm đối mặt với tình cảm thì lại vô lực như thế này, anh cũng muốn biểu hiện ra chút giả dối, giả bộ như bọn họ vẫn còn ở chung một chỗ rất tốt đẹp, nhưng mà không thể.

"Anh luôn nghĩ, rốt cuộc anh hết bệnh là chuyện tốt hay là chuyện xấu." Bùi Vũ Triết nâng mắt lên nhìn cô chăm chú, giọng nói chậm rãi trầm thấp: "Có lẽ hẳn là chuyện tốt, ít nhất anh có thể là một người khỏe mạnh, đứng ở bên cạnh em."

Khỏe miệng nhẹ nhàng nở một nụ cười tái nhợt mà vô lực: "Nhưng sao em lại cách xa anh như thế này....."

Âm cuối nhàn nhạt, tiêu tán trong trời đêm.

Ngón tay thon dài cởi nút áo ba-đơ-xuy, cởi áo ra, đi tới trước mặt Dự Thiên Tuyết bao lấy cô vào bên trong, nhẹ nhàng ôm cô, trầm giọng nói: "Không còn sớm, vào cho Tiểu Ảnh nghỉ ngơi đi..... Chủ nhật có thể tới thăm mẹ anh không? Bà rất nhớ em."

Dự Thiên Tuyết chỉ có cảm giác mình bị ôm vào trong một lồng ngực ấm áp như mùa xuân, hàng mi nhẹ nhàng rung động như cánh bướm, chỉ nói một chữ "Được".

Người đàn ông này, luôn tập kích trái tim cô ở thời điểm yếu ớt nhất.

Nam Cung Kinh Hiền chậm chậm đi xuống lầu, thấy vợ chồng nhà họ La sắc mặt tối tăm ở trong phòng khách.

Sáng sớm, nắng nhạt chiếu rọi trong phòng khách, đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền mang theo chút âm lãnh, ưu nhã mà lạnh nhạt đi xuống, đôi môi mỏng khẽ mở: "Chú La, dì, chào buổi sáng."

Trong phòng khách, Nam Cung Ngao ngồi ở đối diện lạnh lùng "Hừ" một tiếng.

Thân ảnh thẳng tắp mị hoặc vòng qua ghế sa lon, Nam Cung Kinh Hiền hồ hững nhìn lướt qua sắc mặt hơi tái nhợt của La Tinh Uyển đang đứng ở bên cạnh, cười lạnh nói: "Không ngồi xuống sao? Đều đã tới rồi."

Sắc mặt La Tinh Uyển tái nhợt, ngược mắt liếc nhìn Nam Cung Kinh Hiền, cầm áo khoác trên ghế salon lên, nhẹ giọng nói: "Ba, mẹ, có chuyện gì thì hai người tự nói với bác Nam Cung, con và Kinh Hiền có ước định lẫn nhau, xin hai người đừng nên cưỡng cầu, con chưa từng chịu uất ức gì ở nơi này, không cần thiết phải như thế này."

"Cái gì nha!" Nam Cung Dạ Hi nhảy dựng lên: "Hai người cũng đã như vậy còn không chịu kết hôn! Chị Tinh Uyển, chị còn không uất ức sao, em cũng thấy uất ức thay cho chị! Hôm nay vất vả lắm mới mời được chú La cùng dì La qua đây, kêu họ mau chóng chủ trì công đạo giúp chị!" Nam Cung Dạ Hi nói xong còn liếc mắt trừng mắt nhìn cô, sáng nay, cô ta đang chờ xem kịch hay đây!

Sắc mặt La Tinh Uyển càng thêm nhợt nhạt, cau mày nói: "Dạ Hi....."

"Thật ra, vốn là mẹ cảm thấy chuyện kết hôn này tự hai đứa thương lượng định đoạt là được rồi, hai đứa đều là người lớn, tự có chủ trương của chính mình!" Bà La mở miệng nói, ánh mắt có hơi trách cứ nhìn Nam Cung Kinh Hiền: "Cũng đã đính hôn rồi, kết hôn cũng là chuyện sớm hay muộn, nhưng mà cũng không nên chờ đợi nhiều năm như vậy! Tinh Uyển là con gái, chờ đợi thêm nữa thì người cũng tiêu tụy, hiện tại lại xảy ra chuyện như thế, chẳng lẽ hai đứa còn muốn chưa cưới đã sống chung, để đến lúc có đứa bé lại bị ép cưới hay sao? Kinh Hiền, không phải đi nói cháu, cháu là đàn ông, ít nhất cũng nên chịu trách nhiệm hành vi của mình chứ?!"

Không khí trong phòng khách có chút ngưng trọng, Nam Cung Ngao không thể làm gì khác hơn đành phải tươi cười nói: "Hân Lan, chị đừng kích động, con trai của tôi quen phóng túng, lần này để anh chị nào tới cửa quả thật làm cho cái mặt già nua của tôi cũng có chút không nén được giận! Để thằng bé nói xin lỗi với anh chị, nhất định nói xin lỗi! Kinh Hiền! ——"

"Ba, mẹ!" La Tinh Uyển nhíu chặt hàng mày thanh tú, thật sự là không chịu nổi bầu không khí thế này: "Vẫn là câu nói kia, đây là chuyện của chúng con, chúng con có thể xử lý tốt, hai người về nhà trước được không? Con bảo đảm cho mọi người câu trả lời chắc chắn!"

Nói xong, đôi mắt cô u oán nhìn thoáng qua Nam Cung Dạ Hi —— trời mới biết, con bé này đã nói gì với ba mẹ của cô, lại có thể khiến ba mẹ thật sự đến nhà Nam Cung!

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiền u lãnh quét qua phòng khách, bóng dáng mạnh mẽ rần rời ngồi xuống ghế salon, nhàn nhạt hỏi: "Mọi người đã nghe nói cái gì?"

La Mân Thành nghe lời này thì nhất thời giận đến nổi trợn lời đanh, chỉ vào Nam Cung Kinh Hiền run rẩy nói: "Đứa nhỏ này! Cháu cùng Tinh Uyển cũng đã có chuyện vợ chồng, bây giờ lại hỏi chúng ta chuyện gì xảy ra!"

Khỏe miệng Nam Cung Kinh Hiền thoáng nở nụ cười yếu ớt, cạn đến mức gần như không thấy được. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Xin lỗi, tôi không biết tư tưởng của các người lại cổ hủ như thế, vì một đêm phóng túng mà tôi cửa bức hôn." Thân ảnh anh cao lớn đứng lên, ba người lớn ngồi trên ghế salon cũng cả kinh tròn to hai mắt, thế nhưng anh lại ưu nhã mà lạnh lùng kéo La Tình Uyển bên cạnh qua, không hề dịu dàng, lạnh nhạt nói: "Cô vợ chưa cưới thân yêu của tôi, cô có muốn nói cho họ biết, đến tốt cùng là đêm đó đã xảy ra qua chuyện gì hay không? Dù sao thì loại chuyện như vậy người thua thiệt chính là cô, cô phải so thiệt hơn cho rõ ràng, phải hay không?"

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên mang theo sự âm lãnh nghiêm túc, chăm chăm nhìn cô.

Lòng bàn tay của La Tình Uyển đỏ mềnh, sắc mặt tái nhợt.

"Em là phụ nữ, cũng là vợ tương lai của anh, anh có thể tôn trọng em một chút hay không, đừng ép em chính miệng nói loại chuyện này ở trước mặt người lớn trong nhà? Anh nghĩ ngờ em thì để ở trong lòng cũng đủ rồi, cần gì ở trước mặt ba mẹ em cũng hoài nghi như vậy?!" Cô cố nén nước mắt, giọng nói cũng bắt đầu phát run.

Nói cứ như thật ấy, trong nháy mắt, Nam Cung Kinh Hiên gần như cảm thấy cô thực sự rất uất ức. "Anh trai, anh không nên quá đáng!" Nam Cung Dạ Hi nhảy dựng lên, lửa giận ngập trời: "Sao lại có loại người dám làm nhưng không dám nhận như anh vậy chứ! Rõ ràng là anh đã chạm vào chị Tình Uyển nhưng lại không thừa nhận, anh nói sau này chị ấy phải làm người như thế nào?!"

"Mày câm miệng!" Ánh mắt khát máu của Nam Cung Kinh Hiên quét tới, ngoan độc khiếp người: "Tao có rất nhiều thời gian để tính sổ với mày!"

Nam Cung Dạ Hi tròn to hai mắt, cứng họng không dám nói lời nào nữa.

"Con nào đủ chưa!" gương mặt Nam Cung Ngao lạnh lùng, gõ thật mạnh cây gậy trên mặt đất: "Tại sao ba lại có con trai như con vậy chứ! Làm cho chú La con cũng đến nhà mình mà con còn chưa tính ngó! Con có biết người cả thành phố này đang chờ xem nhà Nam Cung chúng ta diễn trò hay không! Con muốn kéo dài chuyện kết hôn cho tới khi nào?!"

"Ba cũng bắt đầu nóng nảy rồi sao?" Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm Nam Cung Ngao, trong nụ cười ưu nhã là sự lạnh lùng: "Tôi nghĩ, có vẻ như ba muốn biết cháu nội ruột của mình bây giờ đang ở nơi nào, có còn muốn nhận thức về hay không.... Nếu như ba không muốn nhận, hiện tại tôi có thể cưới cô ta!"

Câu nói đó giống như một quả bom nặng ký nổ tung phòng khách nhà Nam Cung, tất cả mọi người cả kinh đến tròn to hai mắt.

"Cháu nội.... Cái gì cháu nội?!" La Mân Thành tròn to hai mắt hỏi, vội vàng nhìn con gái của mình: "Tình Uyển, con...."

Sắc mặt La Tình Uyển trắng bệch, không nghĩ tới Nam Cung Kinh Hiên sẽ nói ra chuyện đó vào lúc này.

"Cháu nội.... Tình Uyển của chúng ta không mang thai chứ?!" Lời nói của bà La không mạch lạc, sắc mặt thật sự là khó coi, vỗ bàn nói: "Nam Cung, anh nói rõ ràng cho tôi biết, đây là chuyện gì xảy ra hả?! Cháu nội từ đâu tới?!"

Sắc mặt Nam Cung Ngao tái xanh, ánh mắt né tránh, hơi nhếch môi, giận đến muốn róc xương lóc thịt Nam Cung Kinh Hiên.

"Tôi chỉ đùa một chút.... Không nên kích động." Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt nói, đôi mắt lạnh lùng như băng quét qua Nam Cung Ngao đang ngồi trên salon, như có như không tạo áp lực, ánh mắt thâm thúy lại quét về phía vợ chồng nhà họ La: "Có xảy ra quan hệ với cô ta hay không, có thời gian tôi sẽ tự mình đi kiểm chứng, còn nữa....., nếu hai người nói chưa cưới đã sống chung hay có con rồi ép cưới thì hãy còn quá sớm, tôi không có bất kỳ dự định nào phát triển cùng với con gái của hai người đến bước này —— tôi nói rồi, nếu như không chờ nổi tùy thời có thể đi, tôi chưa chắc sẽ cưới cô ta."

Trong phòng khách ồ lên xôn xao, vợ chồng nhà họ La hít sâu một hơi, trong mắt La Tình Uyển cũng hoảng hốt rớt xuống một giọt lệ.

"Cháu.... Đứa nhỏ này...." La Mân Thành giận đến mức không thờ nổi, quan trọng là bệnh tim cũng muốn tái phát.

"Chú ý thân thể, chú La." Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt liếc ông một cái, cầm áo khoác trên salon lên đặt ở khuỷu tay.

"Sao hồi đó Tình Uyển lại thích cháu chứ! Hai đứa ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, coi như không yêu nhau thì ít nhất cũng phải có tình cảm! Làm sao cháu có thể tôn thương nó như thế này?" Bà La tức giận đến mức cũng bắt đầu khóc.

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên mềm xuống một chút, nhớ tới những ngày tháng du học nước ngoài cùng La Tình Uyển, trong mắt trong lòng anh, đích thực là không chấp nhận được người phụ nữ thứ hai, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chăm chăm cô gái đứng trong góc, vẫn xinh đẹp động lòng người, anh cũng rất muốn biết, vì sao quan hệ của bọn họ lại biến thành thế này.

Đơn giản thôi, chỉ vì Dụ Thiên Tuyết đã chiếm cứ toàn bộ tâm tư của anh, anh mới không còn hơi sức để chu toàn cho bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Trên thế giới này, có thể rung chuyển Nam Cung Kinh Hiên anh, ngoại trừ người phụ nữ kia, không còn người nào khác.

"Xin lỗi, tôi còn có chuyện phải đi ra ngoài, mọi người cứ từ từ ngồi." Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên lại trở nên lạnh như băng, hờ hững bỏ lại một câu rồi đi ra cửa.

"Cái thằng súc sinh này.... Tốt nhất là mày đừng về nhà cho tao!!" Nam Cung Ngao đứng lên, giận đến mức cầm cây gậy hung hăng hướng về phía

bóng lưng của anh, vừa đâm vừa nói.

Như ba mong muốn.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên cũng hơi xanh mét ngồi vào xe, lái đi mất.

"Cậu xem tin tức hôm nay chưa?" Giọng nói của Lạc Phạm Vũ vang lên.

"Chưa." Nam Cung Kinh Hiên vừa lái xe vừa nghe điện thoại, lạnh lùng nói, cũng không hỏi là chuyện gì.

"Tốt nhất là cậu nên nhìn một chút đi." Lạc Phạm Vũ lạnh lùng nói, trong giọng điệu mang theo chút nghi ngờ: "Sao Thiên Tuyết có thể nhắc lên quan hệ cùng với một nghệ sĩ đương cầm chứ? Bọn họ có con trai? Báo chí thế nào lại ăn nói lệch lạc như vậy!"

Mí mắt Nam Cung Kinh Hiên nặng nề nhảy lên một cái, suýt nữa không thấy rõ đường xá trước mắt, đôi môi mỏng sắc sảo mím chặt, đặt điện thoại đi động xuống, mở ra tìm kiếm trang tin tức mới nhất, ánh mắt lạnh như băng, vừa lái xe vừa quét qua đầu đề phía trên trang tin giật gân.

‘Vợ yêu của vương tử Piano Bùi Vũ Triết lộ ra ánh sáng —— năm năm trước đã kết hôn sinh con, phá hủy biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ!’

Phía dưới là bóng lưng Dụ Thiên Tuyết và Tiểu Ảnh, hình ảnh hòa thuận ân ái của ba người bọn họ ở trên bàn com trong khách sạn, kéo xuống dưới, trong bóng đêm mập mờ, là hình ảnh người đàn ông ưu nhã cúi đầu hôn cô.

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên gắt gao nhìn chăm chăm tấm hình kia, không nghe được chiếc xe tải ở phía trước phát ra một tiếng ‘Két ——’ thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Ba Ba Khốn Kiếp Này Lại Không Tránh!

Đội đến khi Nam Cung Kinh Hiên phản ứng kịp, cũng chỉ còn kịp nhìn thấy bóng dáng chiếc xe tải phóng đại trước mắt!

Trong phút chốc sắc mặt anh trắng nhợt, đột nhiên xoay tròn tay lái! Bánh xe bất thành linh thay đổi phương hướng trong tiếng thắng xe chói tai, một tiếng nổ ‘Ầm!’ khiến mọi người trên đường lớn náo loạn hết rầm lên, ánh mắt hoảng sợ nhìn về hướng bên này!

Ánh mắt trời hơi chói mắt, chiếc Lamborghini màu lam đậm kia với tư thế tấn mãnh bất thành linh ngoặt cua thay đổi phương hướng, nhưng đuôi xe vẫn khó tránh khỏi bị chiếc xe tải đâm vào, bỗng chốc xe lắc lư dữ dội bị hất khỏi đường quốc lộ! Toàn bộ xe cộ trên đường cũng dồn dập thắng lại, trận va chạm lớn này làm cho cả thế giới cũng ông ông tác hưởng.

Nam Cung Kinh Hiên hồi hải thắng xe, ngừng xe ở ngay ven đường.

Đầu đau đón dữ dội làm cho anh phải ngẩng đầu lên tựa vào ghế ngồi, hoàn toàn không biết chỉ mới mấy giây trước đầu đã đụng vào cửa kính xe, mà chiếc xe tải phát ra tiếng thắng xe chói tai cũng đã hồi hải chạy xa.

Trời đất vang lên tiếng ‘ong ong’, bao gồm tiếng huyền não cùng tiếng kinh hô ngoài cửa xe, nghe sao xa xăm thế kia.

Duy nhất cũng chỉ có giọng nói khẩn trương của Lạc Phạm Vũ trong điện thoại trên xe là rõ ràng: "Kinh Hiên? Kinh Hiên, cậu xảy ra chuyện gì?! Tiếng động gì thế!! Chết tiệt..... Nói chuyện a! Đã xảy ra chuyện gì!"

Nam Cung Kinh Hiên nâng gương mặt tuần tú lên, dòng máu đỏ thấm chảy xuống dọc theo cẳng cổ tuần dật, chảy vào trong cổ áo.

Cổ nén trong chốc lát anh mới nhắm mắt lại lạnh lùng nói: "Không có sao."

Bên kia, gương mặt tuần tú của Lạc Phạm Vũ đỏ lên suýt nữa giậm chân: "Không có sao? Tiếng động ban nãy lớn như vậy mà cậu nói không sao!! Nam Cung Kinh Hiên, cậu đang lái xe phải không? Cậu không muốn sống nữa có phải hay không! Nói cho mình biết hiện tại cậu đang ở trên đường nào, lập tức ngay lập tức!"

Tiếng rống dữ dội kia cứ vang vang ở trong xe như thế.

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi gục trên tay lái, gương mặt tuần tú tái nhợt trầm mặc, không nói một lời.

‘Rầm rầm rầm’, ‘Rầm rầm rầm’, cửa sổ xe bị người ta gõ, một tiếng so một tiếng lại càng dồn dập. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Nam Cung Kinh Hiên từ từ chống thân thể lên, về mặt lạnh lùng hạ cửa sổ xe xuống, bên ngoài là cảnh sát giao thông thăm dò vào tra xét: "Không có sao chứ tiên sinh? Anh bị chảy máu, xe tải vừa mới gây tai nạn bỏ chạy kia chúng ta đang đuổi theo, bị thương có nghiêm trọng hay không, gọi xe cứu thương giúp anh trước!"

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên là sự băng lãnh: "Không cần."

Anh đưa tay khỏi động xe lần nữa, trên gương mặt anh tuần xẹt qua dòng máu đỏ thắm, mang theo chút mỉa mai hoặc trí mạng, cảnh sát giao thông cau mày: "Vậy tiên sinh, anh có thể xuống xe theo chúng tôi ghi lời khai không? Nếu đôi bên đều không có việc gì thì chúng tôi cũng không cần lập án, chỉ ghi biên bản là được rồi."

"Tránh ra."

"Tiên sinh, anh...."

Trong nháy mắt, chiếc Lamborghini màu lam đậm lại di chuyển, lướt qua trên đường lớn như một vết sáng chói mắt, cảnh sát giao thông sợ tới mức vội vã lui về phía sau mấy bước, đỡ lấy cái mũ nhìn người đàn ông này nhanh chóng lái xe đi mất, trong đôi mắt là sự rung động cùng kinh hãi.

"Cậu không sao chứ? Kinh Hiên, cậu lại đi chỗ nào? Mình khuyên cậu nên đi bệnh viện băng bó trước đã, đừng xúc động, cậu có nghe thấy không?" Lạc Phạm Vũ kêu mấy tiếng mà không ai trả lời, lại cau mày tiếp tục kêu: "Nam Cung Kinh Hiên, cậu có nghe thấy không!"

"Mình có nghe được." Nam Cung Kinh Hiên tỉnh táo lái xe, mặc cho đầu bị đập mạnh đau đớn lan tràn đến tứ chi: "Tin tức này mới xuất hiện sáng nay sao? Bên Bùi Vũ Triết có chứng thật hay không?"

Lạc Phạm Vũ ngẩn ra, thế mới biết, sự chú ý của tên đàn ông đáng chết này vẫn còn ở tại cái tin tức kia!

Con mẹ nó! Quả thật là không muốn sống!

"Cái này mình cũng không biết, hiện giờ thì công ty và người đại diện của Bùi Vũ Triết đều chưa trả lời, cậu làm sao vậy? Có cần mình gọi điện thoại cho Tinh Uyển để cô ấy đến tìm cậu hay không?" Lạc Phạm Vũ cau mày nói xong, suy nghĩ một lát thì mới phát giác được có cái gì đó không đúng, cười lạnh một cái lại nói tiếp: "Hay là cậu hi vọng mình gọi Thiên Tuyết tới đây?"

Nam Cung Kinh Hiên mím thật chặt đôi môi mỏng kêu gọi, không nói một lời nào.

"Không nên quấy rầy cô ấy." Giọng anh ám ám nói xong câu này thì đưa tay ngắt điện thoại.

Ở một chỗ khác, Lạc Phạm Vũ cau mày găm thét vào trong điện thoại, rốt cuộc cũng không nghe được tiếng tăm gì của Nam Cung Kinh Hiên.

Trong lúc vô tình xe đã chạy đến dưới lầu khu nhà mới của cô, ngõ hẻm vẫn rất nhỏ rất hẹp, Nam Cung Kinh Hiên ngừng xe ở cửa, do dự không biết có nên chạy vào hay không, ở xa xa nhìn chăm chú cái cửa sổ nhỏ nhỏ nơi lầu ba đó, anh giờ tay kéo khăn giấy qua tùy tiện lau sạch sẽ máu trên cổ và trên gò má của mình, lái xe vào.

Anh cũng không muốn quấy rầy cô

Chẳng qua là rất muốn nhìn thấy cô, rất muốn nhìn cô một chút, dù cho cô không trông thấy mình.

Trong đầu truyền đến từng cơn choáng váng, hẳn là não có chút chấn động, Nam Cung Kinh Hiên cau mày chịu đựng, trên gương mặt là sự lạnh lùng.

Tiểu Ảnh cảm theo cái mũ lưỡi trai từ trong hành lang đi ra ngoài, hướng về phía bên trong phát phát tay: "Bà Vu, bà về đi, mẹ điện thoại tới thì nói với mẹ là cháu tự đi học rồi, 20 phút là có thể tới nơi, nói mẹ đừng lo lắng!"

"Tiểu Ảnh, cháu cẩn thận một chút nha!" Di chủ nhà chạy đến, từ ái kêu.

Tiểu Ảnh gật đầu, ánh mắt trong trẻo mở thật to, vui vẻ chạy về phía đầu ngõ, cậu bé đã quen đầu ngõ này sáng sớm luôn yên tĩnh, nhưng thật không ngờ lại đâm đầu vào một chiếc xe, nhất thời không dừng được bước chân, bất thành linh bị đập thật mạnh! Một tiếng 'A!' rồi té lăn quay trên đất, Tiểu Ảnh đau đến nhe răng há miệng, cảm giác được lòng bàn tay cũng bị ma sát rách một lớp da!

Nam Cung Kinh Hiên bất thành linh thảng xe lại, hơi thở không ổn định, thật may là khi lái vào tốc độ xe rất chậm rất chậm, nhưng rõ ràng anh thấy có một bóng dáng nho nhỏ đột nhiên xông tới!

Trong đầu có một hồi báo động, Nam Cung Kinh Hiên vội vàng xuống xe, 'Phanh!' một tiếng, đóng cửa xe lại đi thăm dò.

Tiểu Ảnh ngã ngoi trên mặt đất, cả người dính đầy đất.

"Tiểu Ảnh!" Nam Cung Kinh Hiên cau mày, sắc mặt tái nhợt kêu lên một tiếng chạy tới, kéo con trai từ trên mặt đất ôm lên, khẩn trương cực độ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, trầm giọng hỏi: "Có bị thương chỗ nào hay không? Sao lại đột ngột xông tới?!"

Tiểu Ảnh ù ù cạc cạc đột nhiên bị kéo vào trong một lồng ngực, cả người bị đập đau lại càng thêm đau đớn, nhưng khi ngước mắt lên lại thấy gương mặt quen thuộc, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên lạnh như băng, đôi mắt to tròn trong trẻo tràn đầy sự âm lãnh oán hận, tránh ra khỏi lồng ngực của

Nam Cung Kinh Hiền: "Cháu không sao! Một chút việc gì Tiểu Ảnh cũng không có, chú không nên chạm vào cháu!"

Tiểu Ảnh nói xong cũng không để ý lòng bàn tay và đầu gối bị rí máu, lạnh lùng xoay người muốn chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ba Ba Khốn Kiếp Đây Lại Không Tránh! (Tt)

Cậu bé không nghĩ tới mới sáng sớm lại gặp phải người này ở đây! Ba ba khốn kiếp..... Thế nào lại là chú ấy!

Nhưng Nam Cung Kinh Hiền đã sớm thấy được vết thương của cậu bé, cau mày bắt lấy cổ tay nhỏ kéo cậu bé trở lại vào trong khuỷu tay, cẩn thận tránh vết thương của cậu bé, trầm giọng nói: "Trầy da rồi sao? Tiểu Ảnh đừng động đây, chú dẫn cháu đi bệnh viện!"

"Cháu không cần!" Tiểu Ảnh đau đến mức bàn tay cùng đầu gối nóng rát, nhưng vẫn cao giọng cự tuyệt, nhìn chằm chằm anh nói: "Cháu không cần chú đưa đi bệnh viện, chú buông cháu ra, cháu không thích chú!"

Vẻ mặt của con trai nhìn anh chính là vẻ muốn trốn tránh, đó là sự đề phòng và kiên quyết khước từ anh.

"Tiểu Ảnh! Tiểu Ảnh nha!" Di chủ nhà nhìn thấy tình hình này vội vàng chạy đến, nét mặt vô cùng khẩn trương: "Cái cậu này, chuyện gì xảy ra hả! Mới sáng sớm sao lại đụng vào trẻ con! Cậu cậu cậu..... Tôi phải ăn nói với Thiên Tuyết thế nào hả!"

Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiền hơi trắng bệch, bị con trai cự tuyệt hành hạ đến đầu lòng không chịu nổi, chỉ có thể tùy ý cậu bé quấy đạp giày giũa, nhưng không thể để mặc cho cậu bé không băng bó, cứ như vậy mà chạy đến trường học!

"Chú buông cháu ra..... Buông ra buông ra, không được đụng vào cháu a!" Tiểu Ảnh kích động, nhớ lại chuyện xưa ngày đó, đôi mắt trong suốt toát ra ngọn lửa, hận thấu người cha này, liều mạng giũa rồi lại giũa giũa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, dứt khoát túm lấy bàn tay to của Nam Cung Kinh Hiền "Ồ oa" một tiếng rồi hung hăng cắn.

Cậu bé cắn, hung hăng cắn!

Nam Cung Kinh Hiền cảm giác được ý nghĩa đau đớn này, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua sự đau lòng kịch liệt, cũng không buông tay, để mặc cho cậu bé cắn, hàm răng non nớt của con trai cắm thật sâu vào thịt của anh, kia là dùng hơi sức lớn nhất, nhưng Nam Cung Kinh Hiền lại cảm thấy đó như là một loại giải thoát, sắc mặt hơi trở nên tái nhợt, ánh mắt thâm lương chăm chú nhìn con trai trong ngực. manbg truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Tiểu Ảnh. Tiểu Ảnh mau nhả ra, đừng cắn chú ấy, đi bệnh viện với bà đi! Tiểu Ảnh." Di chủ nhà cũng kinh hãi với biểu hiện đột nhiên nổi điên của Tiểu Ảnh, gấp gấp nói.

Rốt cuộc Tiểu Ảnh há miệng, lồng ngực phập phồng dữ dội, thở hắt hắt từng ngụm từng ngụm, ánh mắt sáng trong nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiền.

Chú ấy không tránh..... Ba ba khốn kiếp này lại không tránh!

"Tiểu Ảnh, mau nhả ra mau nhả ra, lập tức đi bệnh viện, bà lập tức gọi điện thoại cho mẹ nha....."

Nam Cung Kinh Hiền nhìn cậu bé cuối cùng cũng chịu há miệng, ôm chặt lấy cậu, giọng nói ám ảnh vang lên bên lỗ tai cậu bé: "Có cáu kỉnh cũng đợi đến bệnh viện băng bó xong rồi tái phát, cháu có rất nhiều cơ hội."

Tiểu Ảnh cau mày, đôi mắt trong suốt lộ vẻ trốn tránh, hướng về phía anh la to: "Cháu không cần chú! Mẹ nói không cần chú! Chú cách xa mẹ con cháu ra, cháu bị thương cũng không cần chú giúp đỡ không có quan hệ gì với chú!" Nhìn nhìn hoàn cảnh của bản thân, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Tiểu Ảnh đỏ lên vẫn phản kháng: "Chú buông cháu ra!"

"Đợi đến bệnh viện chú sẽ thả cháu ra. Mẹ cháu có thể không cần chú, là chú không thể rời bỏ hai mẹ con." Nam Cung Kinh Hiền đặt Tiểu Ảnh ở chỗ cạnh tài xế, ánh mắt thâm thúy chứa đựng sự thâm lương đau lòng, khàn giọng nói.

Tiểu Ảnh hơi kinh ngạc, lại vầy vầy đầu bầy tỏ không tin, đôi mắt sáng trong đầy vẻ oán hận: "Chú đừng có lừa gạt mẹ cháu nữa! Chú dám bắt nạt mẹ nữa cháu sẽ cắn chết chú!"

Trong phút chốc, ánh mặt trời hơi chói lóa xẹt qua trong mắt, Nam Cung Kinh Hiền đóng cửa xe, mới có thể che giấu chút trong suốt đã không không chế được nơi đây mất kia, hai cánh tay của anh chống cửa xe, bởi vì cô đề nên loại tình tự nào đó, cả người đã run nhẹ nhẹ.

Chốc lát, đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền mới khôi phục bình thường, đi vòng qua bên kia mở cửa xe.

Di chủ nhà vội vàng tiến lên hỏi địa chỉ bệnh viện bọn họ đi, ghi nhớ bảng số xe của Nam Cung Kinh Hiên, cũng ghi nhớ số di động của anh, mạnh mẽ cường ép giữ lại CMND của anh mới để cho anh lái xe mang Tiểu Ảnh đi.

Đáng lẽ Dụ Thiên Tuyết đang ở công ty đón tiếp người đến tư vấn, thấy điện thoại di động vang lên chỉ đành âm thầm sốt ruột, cắt đứt chờ một lát mới nhận máy.

Nhưng mà điện thoại di động vẫn cứ ong ong chấn động.

Cũng may người đến tư vấn đã dốc hết bầu tâm sự, Dụ Thiên Tuyết dịu dàng nói với cô ấy mấy câu tiễn cô ấy đi, lúc này mới vội vàng đã chạy tới nhận điện thoại: “Di chủ nhà, di tìm cháu sao? Có phải Tiểu Ảnh xảy ra chuyện gì hay không?”

Sau khi cô gắng nghe di chủ nhà nói rõ ràng, khuôn mặt của Dụ Thiên Tuyết tức khắc trở nên trắng bệch.

“Cái gì.....” Dụ Thiên Tuyết nhất thời luống cuống, vội vàng cầm lấy bút ghi lại tên và địa chỉ bệnh viện, ngòi bút cũng run rẩy: “Cháu biết rồi, cháu chạy tới ngay lập tức.... Thương thể của thằng bé có nghiêm trọng không? Người nào dẫn nó đi!”

“Một người đàn ông lái xe, ai nha di cũng không rõ lắm, di đang nhìn chứng minh của cậu ta a.....”

“Di đừng nói nữa..... Cháu lập tức đi tới đó, ngay lập tức!” Lòng Dụ Thiên Tuyết như lửa đốt, nghĩ tới thân hình Tiểu Ảnh nhỏ như vậy mà bị một chiếc xe hơi lướt qua ngã lăn quay liền sợ hãi! Cô cầm áo khoác túi xách lên rồi chạy ra ngoài!

Trong bệnh viện, mùi nước sát trùng vẫn nặng như trước đây.

Dụ Thiên Tuyết vòng tới vòng lui ở trước phòng cấp cứu, nhìn bệnh nhân lui tới, lo lắng tìm Tiểu Ảnh.

Rốt cuộc thấy được Tiểu Ảnh đang chích ngừa uốn ván ở trong phòng nghỉ, bóng dáng nhỏ gầy lại thỏa mái như *tinh linh* vậy, lúc y tá nắm cánh tay nhỏ của cậu bé lên, một chút sợ hãi trên mặt cũng không có, ngược lại lạnh lùng mà quật cường.

“Tiểu Ảnh!” Dụ Thiên Tuyết kêu một tiếng, xót xa chạy tới.

“Mẹ!” Lực chú ý của Tiểu Ảnh dời khỏi kim tiêm, kêu một tiếng.

“Tiểu Ảnh, chuyện gì xảy ra? Sao lại bị xe đụng, là ai đụng con!” Dụ Thiên Tuyết đau lòng lôi kéo tay con trai ngồi chồm hồm xuống, lúc này mới phát hiện ra hai bàn tay nhỏ bé cũng quấn băng gạc, nhất thời trong mắt ngấn ngấn nước: “Đau không? Ngoại trừ tay còn có chỗ nào bị thương? Cho mẹ nhìn một chút!”

“Mẹ, đều là trầy da, chị y tá nói chích uốn ván xong là không sao!” Tiểu Ảnh an ủi mẹ, sờ sờ gương mặt của mẹ không muốn làm cho mẹ khăn trương nữa.

Toàn bộ trái tim của Dụ Thiên Tuyết vẫn treo lơ lửng, cho đến khi trên đỉnh đầu truyền tới một giọng trầm thấp: “Xin lỗi, là do anh không nhìn thấy thằng bé lao ra từ trong hèm, là anh sơ sót.”

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, nghiêng đầu mới nhìn thấy Nam Cung Kinh Hiên đang đứng ở phía sau mình, cô hoảng hốt một hồi, sau khi phản ứng kịp thì một tiếng ‘Chát!’ vang dội tạt thẳng vào mặt của anh, đôi mắt trong veo phùng phùng lửa giận: “Anh sao lại thế này? Nam Cung Kinh Hiên, ai cho anh thương tổn tới con trai của tôi! Sáng sớm anh lái xe tại sao không chú ý một chút! Thằng bé nhỏ như vậy anh không cẩn thận đụng vào phải làm sao bây giờ! Nói xin lỗi thì hết chuyện hay sao?!”

Cô thống thanh gào thét, trong mắt rung rung nước mắt.

Nam Cung Kinh Hiên cũng chăm chú nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang tức giận này, khàn giọng nói nhỏ: “Xin lỗi, là anh không đúng.”

Thanh âm của anh đưa trong đầu Dụ Thiên Tuyết, có sự quen thuộc trí mạng, lòng của Dụ Thiên Tuyết lại bị thương thể Tiểu Ảnh níu lấy gắt gao, không có tính lực đi suy tư thanh âm này nghe qua ở nơi nào, cũng không muốn để ý tới anh, hung hăng lau nước mắt rồi lần nữa ngồi chồm hồm xuống nhìn Tiểu Ảnh, cẩn thận từng li từng tí cầm cánh tay của cậu bé nâng lên để y tá có thể chích thuận lợi.

“Nha! Tiên sinh! Vị tiên sinh này, trên đầu anh sao lại chảy máu vậy! Oh my god, thật là nhiều máu.....” Y tá cầm khay đứng bên cạnh đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng, bị máu tươi từ trên đầu Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi chảy xuống hù sợ.

Ngón tay thon dài chạm vào gò má, quả nhiên đầy tay là chất lỏng sền sệt ẩm áp, đầy tay là máu đỏ tươi.

“Không có sao.” Nam Cung Kinh Hiên hơi cau mày, không nghĩ tới đã lau khô mà máu còn có thể chảy.

Bên này Tiểu Ảnh đã chích ngừa uốn ván xong, Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc mà rung động xoay người qua, không thể tin nhìn Nam Cung Kinh Hiên, nhẹ nhàng che miệng lại —— nhìn thấy trên đầu anh máu chảy không ngừng, thấm ướt tóc theo gương mặt tỉnh xảo góc cạnh chảy xuôi xuống, thấm vào trong áo sơ mi trắng như tuyết.

“Nam Cung Kinh Hiên, anh.....” Hai mắt Dụ Thiên Tuyết lấp lánh trong suốt, trong mắt đầy sự rối rắm mà phức tạp.

*Tình linh: quý quái, ma quý, yêu tinh

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Tôi Yêu Ai Mặc Mớ Gì Tới Anh?

Nam Cung Kinh Hiên lại nhú mày, không muốn cô nhìn thấy một màn này.

"Em chăm sóc con trước đi, anh đi một chút sẽ trở lại." Vừa nói xong anh xoay người đi ra cửa, không muốn để cho cô nhìn cảnh tượng nhếch nhác này.

"Tiên sinh, anh chảy máu nhiều quá! Qua bên đây cầm máu....." Y tá cau mày hướng dẫn anh đi tới một gian phòng khác, Dụ Thiên Tuyết không biết anh xảy ra chuyện gì, xoay người nhìn chăm chăm Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh cũng kinh ngạc lắc lắc đầu, bày tỏ mình cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết nghi ngờ nhưng vẫn tiếp tục chăm sóc Tiểu Ảnh, sau khi xác định cậu bé không sao thì để cậu bé nằm nghỉ trên giường bệnh, lúc này mới đi ra ngoài tìm kiếm Nam Cung Kinh Hiên, cô nhất định phải biết chuyện gì xảy ra mới được.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, trên cổ tay của Nam Cung Kinh Hiên cũng bị quấn một vòng băng gạc, trên đầu cũng nổi bật băng gạc, gương mặt tuần tú tái nhợt, có chút yếu ớt không giống với sự cường thế khí phách thường ngày, tựa người bên cửa sổ ngồi yên lặng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi hỏi, trong đôi mắt trong suốt lộ vẻ mong muốn thăm dò.

Chút yếu ớt kia trong mắt của Nam Cung Kinh Hiên nhanh chóng mất đi khi nhìn thấy cô. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd LeQuyDon

Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của anh lạnh lùng chậm rãi quay qua, đậm mật nói: "Anh cũng muốn biết chuyện gì xảy ra."

Dụ Thiên Tuyết cau mày: "Anh nói gì tôi nghe thế nào cũng không hiểu?"

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua chút bi thương, bóng dáng thẳng tắp tản ra hơi thở vương giả cùng sự ưu nhã, chậm chậm đi về phía cô, bàn tay chậm rãi vờn về tóc của cô, trong tiếng nói trầm thấp có sự áp bách nhân nhạ: "Tôi hôm qua, ảnh chụp..... Ảnh chụp ở trước cửa nhà Bùi Vũ Triết —— hai người đã hôn môi hả?"

Đầu óc mờ mịt của Dụ Thiên Tuyết vào thời khắc này đã hiểu rõ ràng, ý thức cô mê loạn, nhất thời sắc mặt đỏ lên, không rõ anh làm sao mà biết được.

Vậy vậy đầu, ánh mắt mát lạnh của cô không sợ hãi chút nào: "Đó là ngoài ý muốn, không có xảy ra chuyện gì hết..... Anh làm sao mà biết? Nam Cung Kinh Hiên, đừng nói với tôi là anh theo dõi tôi!"

Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng, móc điện thoại di động từ trong túi ra nhét vào trong lòng bàn tay cô, siết thật chặt.

"Anh sẽ không theo sát em 24h, anh rất không chịu nổi, nhưng cũng không quá quá giống như em nghĩ." Anh vừa trầm giọng như cảnh cáo vừa mở điện thoại di động, Dụ Thiên Tuyết lại có chút cảm giác mình bị đặt trong hầm băng.

Anh nói xong thì điện thoại di động đã mở, Dụ Thiên Tuyết nhìn chăm chăm điện thoại trong lòng bàn tay, nhấp nhấp trang tin tức nhìn thoáng qua, ở đầu trang có vài tấm hình hơi chói mắt, tiêu đề cực độ bẽ cong càng làm cho Dụ Thiên Tuyết trợn to hai mắt.

"Tôi không biết bọn họ lại ăn nói vô căn cứ thế này..... Rất thái quá rồi!" Cô cau mày cảm thán, nói ra cảm thụ chân thật nhất.

Một câu nói nhẹ nhàng của cô đã khiến trái tim của Nam Cung Kinh Hiên bỗng nhiên hỗn loạn.

Đôi mắt thâm thúy thoáng lấp lánh ánh sáng, đột nhiên Nam Cung Kinh Hiên nắm cánh tay cô bất thành tình kéo cô đến trước người mình, trong mắt là sự dịu dàng tận xương tủy sắp hòa tan cô, chống trán vào trán cô, giọng khàn khàn hỏi: "Cho nên là giả, phải không?"

Bất thành tình bị gài gữ khiến Dụ Thiên Tuyết ứng phó không kịp, chậm rãi cau mày nói: "Anh đừng chạm vào tôi....."

"Nói với anh đó là giả!" Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên gầm nhỏ, trong đôi mắt thâm thúy bùng lên ngọn lửa có thể thiêu cháy cô! Giọng nói ám ảnh thổi vào màng nhĩ của cô, hai tay anh nắm chặt bờ vai gầy yếu của cô: "Em chưa từng suy nghĩ sẽ kết hôn với người đàn ông kia, hết thấy đều là bịa đặt vô căn cứ, phải hay không?!"

Hai vai của Dụ Thiên Tuyết bị anh nắm rất đau, đôi mắt trong suốt nhìn kỹ người đàn ông trước mắt, chậm rãi lắc đầu: "Chuyện không liên quan tới anh..... Anh dựa vào cái gì mà tới hỏi tôi những điều này?! Buông ra..... Đau quá!"

Cô không chịu thừa nhận, nhưng động tác cau mày nhìn đau lại làm cho Nam Cung Kinh Hiền đau lòng, cánh tay to lớn của anh kéo người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp này vào trong lòng ngực mình, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, cùng trầm mặc ôn tồn với cô.

"Thiên Tuyết..... Nói với anh em sẽ không chấp nhận đàn ông khác đi..... Hả?" Bàn tay Nam Cung Kinh Hiền xoa mái tóc mềm mại của cô, giọng khàn khàn nói nhỏ: "Anh biết anh đã làm sai rất nhiều chuyện, cho anh cơ hội để anh đền bù cho mẹ con em.... Em muốn như thế nào cũng đều có thể, như vậy được không? Đừng yêu những người đàn ông khác..... Em không thể yêu người khác....."

Giọng nói khàn khàn của anh giống như ma chú, quanh quẩn ở bên tai Dụ Thiên Tuyết, bị quẩn quanh khiến cô gần như điên cuồng.

"Nam Cung Kinh Hiền, anh đừng có ngây thơ như vậy....." Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, tránh khỏi sự kiểm chế của anh, giọng nói rõ ràng: "Tôi yêu ai mặc kệ gì tới anh, anh có quyền gì mà quản tôi?! Anh buông ra —— không buông tôi sẽ không khách khí với anh nữa!"

Nam Cung Kinh Hiền đã tiếp nhận qua sự lợi hại của cô, nhưng vẫn nhắm mắt không chịu buông, ôm cô thật chặt vào trong ngực ngửi mùi hương thanh khiết của cô, tham lam mà mê say.

Dụ Thiên Tuyết bắt đầu bức tức, nhanh chóng mà mãnh liệt xoay người trong chớp mắt, đối mặt hung hăng chụp lấy bàn tay của anh! Nam Cung Kinh Hiền không có phòng bị, cả người bị đẩy ra đụng vào vách tường, gương mặt tuần tú tái nhợt đến cực điểm, hơi thở khó phải ngửa đầu ra sau. Thân thể anh đụng thật mạnh vào vách tường gây ra một tiếng động lớn, cho dù ai nghe được cũng phải kinh hãi.

"Hình như lần này không có dùng sức lần trước." Nam Cung Kinh Hiền giờ tay che ngực, ngước mắt lên, đáy mắt mát lạnh tràn đầy sự thê lương tận xương cốt, khàn giọng cười yếu ớt, "Không ngờ dùng sức sao?"

Tuy nói những lời như vậy, nhưng đôi mắt đẹp của Dụ Thiên Tuyết vẫn tức giận nhìn vết thương vừa được băng bó tốt của anh đã bị hở ra, máu đỏ tươi lại chảy, giống như đóa hoa nở rộ trên băng gạc trắng toát.

"Anh....." Dụ Thiên Tuyết giận đến mức lui về phía sau, muốn trực tiếp sập cửa rồi đi, nhưng vẫn bị màu máu đỏ tươi kia làm cho phát hoảng, dứt khoát tiến lên kéo thân thể cao ngất to lớn của anh qua, trực tiếp kéo đến trên giường bệnh, cầm băng gạc cùng bông gòn lên, trước tiên dùng bông gòn lau sạch sẽ máu cho anh, quấn băng gạc lại từ đầu.

Trọn cả quá trình, Nam Cung Kinh Hiền vẫn nhìn chăm chú vào cô, trong đôi mắt thâm thúy có sự xúc động nhu tình.

"Rốt cuộc là làm sao mà anh bị thương? Đừng nói với tôi là bởi vì Tiểu Ảnh, anh hại thằng bé bị thương tôi còn chưa tính sổ với anh đó, anh nhớ kỹ cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!" Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết nhìn anh chăm chú nói.

"..... Ngoài ý muốn." Nam Cung Kinh Hiền nhàn nhạt nói, để tùy ý cô cầm băng gạc loay hoay trên đầu mình, dù bị làm đau cũng chỉ hơi cau mày, mới vừa bị đẩy ngã nên ý thức của anh càng thêm mơ hồ chập chờn, gương mặt tuần tú càng lúc càng tái nhợt.

Chẳng qua là, Dụ Thiên Tuyết, tốt nhất em chớ bỏ qua cho anh.

Rốt cuộc cũng quấn xong vòng băng gạc cuối cùng, cánh tay mảnh khảnh sắp rời khỏi vết thương của anh, Nam Cung Kinh Hiền duỗi tay nắm giữ bàn tay mềm mại của cô, đột nhiên kéo một cái làm cho cô ngã xuống vào trong lòng anh!

"....." Dụ Thiên Tuyết kêu lên một tiếng bầu vú bờ vai của anh, tức giận đến cau mày: "Nam Cung Kinh Hiền, anh....."

Người đàn ông có ngũ quan tuần láng như thiên thần ôm cô thật chặt, sắc mặt tái nhợt khiến cho gương mặt góc cạnh của anh càng thêm khắc sâu rõ nét, thâm sâu nhìn cô chăm chú, bỗng nhiên lật người ôm lấy cả thân thể cô chặt chẽ đè ở phía dưới!

"Anh rất muốn nhìn thấy em.... Anh không không chế được bản thân nên chạy đi gặp em, không ngờ lại làm Tiểu Ảnh bị thương, thật xin lỗi Thiên Tuyết....." Giọng Nam Cung Kinh Hiền khàn khàn nói xin lỗi, ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn cô: "Năm ấy là anh không đúng, tội lỗi lớn nhất của anh chính là tự tay giết chết bé con của mình, đó là lí do khiến em hận anh..... Nhưng em không biết, sau đó anh mới biết sự thật, anh chạy đi tìm em, nhưng chỉ thấy một bãi máu trong thùng rác, anh nghĩ em đã bị phá thai rồi..... Mà anh cũng đã tìm không được em....."

Sắc mặt anh tái nhợt, trong ý thức mơ mơ màng màng nhớ lại toàn bộ mọi chuyện năm đó, hơi thở cũng mong manh.

Cảnh vật trắng toát chung quanh bệnh viện khiến Dụ Thiên Tuyết sợ hãi, trong đôi mắt lạnh lạnh mang theo hận ý, nước mắt dâng lên: "Chuyện năm đó anh đừng nhắc lại nữa! Tôi hận đến một mối, không muốn có nửa điểm quan hệ gì với anh nữa, cũng xin anh đừng xuất hiện ở trước mặt con trai tôi, anh muốn thằng bé phải làm sao bây giờ! Nhìn thấy anh thằng bé sẽ thôi thôi khắc khắc nghĩ tới ba của nó là một kẻ giết người, năm xưa anh không cần nó tại sao hiện tại lại chạy tới tìm nó! Anh, gia thất không rõ lục căn không thanh, còn có một hôn ước đang đợi chờ thì có tư cách gì để thằng bé nhận thức anh là ba nó, anh không cảm thấy thật đáng buồn sao? Không cảm thấy vô lý hay sao?!"

Bệnh viện đã cho Dụ Thiên Tuyết quá nhiều ký ức kinh khủng, cô bị người đàn ông này đè ép che phủ, ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy trần nhà trắng bóng, nước mắt chảy xuống, nụ hôn của anh cũng rơi xuống, Dụ Thiên Tuyết ghét bỏ nghiêng đầu qua, thấy drap giường cũng là màu trắng! Đầu đầu cũng một màu trắng toát còn có mùi vị máu tanh!

Cô muốn nôn!

"Thật xin lỗi..... Thật xin lỗi thật xin lỗi....." Giọng của Nam Cung Kinh Hiền khàn khàn nói một lần rồi lại một lần, hôn những giọt nước mắt trong suốt

chảy xuống của cô: "Thiên Tuyết, đừng khóc....."

"Anh không được nhốt tôi.... Khốn kiếp..... Buông ra....." Dù Thiên Tuyết run giọng nói xong, đôi mắt đắm lệ trong mộng lung muốn đẩy anh ra, thể nhưng thân thể người đàn ông này như một tảng đá khổng lồ hoàn toàn không cách nào lay động được, cô thờ hồn hèn, bị ép tới mức không có cách nào hít thở!

Người phụ nữ nhỏ nhắn phía dưới có mái tóc đen nhánh bóng mượt mềm mại, da thịt trắng nõn như tuyết, ở trên drap giường trắng tinh khiến lòng người sợ hãi, Nam Cung Kinh Hiên nếm những giọt nước mắt chua xót của cô, biết đây là người phụ nữ mà anh vĩnh viễn cũng không thể buông tay, hương vị của cô, cho dù là vị nước mắt chua xót cũng quyến rũ anh không muốn buông ra.

Cô trách móc, cô giãy giụa, cô khóc thút thít, anh chỉ siết chặt bàn tay mềm mại của cô, nắm tay cô trong lòng bàn tay đặt tại lồng ngực của mình.

Bên trong này, tràn đầy đều là cô.

Ý thức của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng mê ly cuồng loạn, bàn tay nặng nề xoa mái tóc cô, hơi thở nóng bỏng chậm chậm phả xuống, rốt cuộc không nhìn được mà bao trùm lên cánh môi mềm đỏ tươi, nếm hương vị của cô lần nữa rồi dần dần xâm nhập, đầu lưỡi đầy kẻ răng khép thật chặt ra, đôi lấy sự xấu hổ tức giận và hơi thở cô gấp gáp, Nam Cung Kinh Hiên hôn sâu hơn, đắm chìm trong vẻ đẹp của cô.

Cửa phòng bệnh, vào thời khắc này bị đẩy ra.

La Tinh Uyển cầm túi xách về mặt khăn trang xuất hiện ở cửa, từ khi nhận được điện thoại của Lạc Phàm Vũ cô đã bắt đầu hốt hoảng, vội vàng kêu tài xế đưa cô đến tất cả bệnh viện lân cận để tìm! Trong điện thoại, Lạc Phàm Vũ nói Kinh Hiên xảy ra tai nạn xe cộ, hiện tại cũng không liên lạc được với anh!

Thấy một màn kịch tình bên trong, nhất thời La Tinh Uyển giật mình!

Cô khẽ thở hồn hèn, lòng bàn tay còn đỏ mề hôi, vì an nguy của người đàn ông này mà lo lắng không kiềm chế được! Nhưng mà có chết cô cũng không ngờ, trong khoảnh khắc đẩy cửa tiến vào, lại có thể nhìn thấy cảnh tượng này!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Được, Bây Giờ Chúng Ta Kiểm Tra Một Chút!

Đôi mắt trong suốt mang theo chút đau xót, La Tinh Uyển đứng yên, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào bọn họ.

"Vị tiểu thư này, xin đừng ngăn cản ở cửa, tôi phải đưa thuốc." Ở sau lưng cô, y tá nhẹ nhàng nói.

Giọng nói này đột nhiên vang lên làm hai người trong phòng thức tỉnh, Nam Cung Kinh Hiên đang hôn cô say mê thì dừng lại, kiểm chế thân thể cô, tay cũng chậm chậm buông lỏng, rốt cuộc Dù Thiên Tuyết cũng có thể hung hăng đẩy anh ra, mặt cô đỏ lên, trong đôi mắt tràn đầy thống hận cùng sự mê loạn nhìn anh chăm chăm!

La Tinh Uyển lễ phép gạt đầu một cái, đi vào bên trong một chút, ánh mắt càng lúc càng mát lạnh như nước.

"Em nghe Phàm Vũ nói anh xảy ra tai nạn xe nên tới đây nhìn một chút, xem ra hình như không tệ." La Tinh Uyển chăm chú nhìn Nam Cung Kinh Hiên nhẹ giọng nói, tầm mắt lại rơi vào trên người Dù Thiên Tuyết: "Dụ tiểu thư, đã lâu không gặp."

Dù Thiên Tuyết có chút chật vật, thời điểm đứng dậy đưa tay chống đỡ giường, lại bị cánh tay to lớn của Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng ôm xuống, cô giống như điện giật né tránh, dùng sức đẩy anh ra, đôi mắt đẹp mang theo sự đề phòng nhìn anh.

Thân ảnh thẳng tắp mịn màng của Nam Cung Kinh Hiên hơi nghiêng qua, đôi tay cắm vào túi quần, dường như đã thành thói quen bị Dù Thiên Tuyết đối đãi không chút khách khí như vậy, thậm chí anh còn trầm mê phương thức chung đụng thô bạo không chút dịu dàng này.

"Cô tới đây làm gì?" Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên dời khỏi người Dù Thiên Tuyết, rơi vào trên người La Tinh Uyển.

Trái tim La Tinh Uyển khe khẽ buông lỏng, nhưng ánh mắt có hơi lo âu nhìn chăm chăm vào vết thương trên đầu anh, nhìn chốc lát mới chậm rãi dời đi, nhẹ nhàng đụng chạm một tý, dịu dàng hỏi: "Có đau hay không?"

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên lắng đọng một loại tâm tình không rõ nói được, đôi môi mỏng kêu gọi mím chặt, không nói một lời.

Người phụ nữ này, vẫn lạnh nhạt như nước như thế, luôn luôn dịu dàng thấu tình đạt lý.

"Xin lỗi, em không biết anh xảy ra tai nạn xe, Phàm Vũ nói cho em biết, sau đó em chỉ có thể đi từng bệnh viện tìm kiếm." Ánh mắt La Tinh Uyển Nhu

nhẹ nhàng quét qua: "Điện thoại di động của anh đâu? Em gọi vẫn thông nhưng không có ai bắt máy."

"Ở trên xe." Nam Cung Kinh Hiên cau mày trả lời theo bản năng, không muốn dây dưa vấn đề này cùng với cô.

Bàn tay của La Tinh Uyển nhẹ nhàng dừng trên cổ tay anh.

Hàng mày thanh tú nhíu lại, lạnh lạnh giương mắt lên nhìn: "Chỗ này cũng có thể bị thương tổn, bị trật gân sao? Hay va quệt mà bị thương?"

Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên không muốn nói thêm câu nào nữa.

Trong bầu không khí thế này, Dụ Thiên Tuyết đứng bên cạnh hoàn toàn giống như 'người trong suốt', xác thực La Tinh Uyển rất có bản lĩnh, trường hợp nào cũng bị cô khống chế vững vàng, chỉ cần cô tỉnh táo, chỉ cần cô dụng tâm, bất luận kẻ nào cũng chạy không khỏi một cái nháy mắt một nụ cười của cô.

Dụ Thiên Tuyết nhìn bộ dạng khăng khít thân mật của bọn họ, trong mắt là một trận thể lương.

—— đàn ông như vậy, còn muốn nhận thức Tiểu Ảnh làm cái gì? Nhất định không thể thiếu đứa nhỏ Tiểu Ảnh này hay sao? Có người nữ dịu dàng hiền thực này sinh con cho anh ta, rồi cuộc anh ta còn buồn bã gì nữa?! Cũng đúng, không trách được lúc ban đầu anh ta từng nói chỉ có La Tinh Uyển mới có tư cách sinh con cho anh ta!

Thân ảnh mảnh khảnh lạnh bạc liếc nhìn bọn họ một cái, Dụ Thiên Tuyết xoay người đi về phía cửa phòng.

Nam Cung Kinh Hiên căng thẳng trong lòng, tránh khỏi tay La Tinh Uyển đi tới trước mặt cô, chỉ mấy bước đã chống tay trên cửa phòng, giọng nói khàn khàn: "Em đi đâu?"

"Đi chăm sóc con tôi." Dụ Thiên Tuyết ngược mắt nhìn anh, giọng nói không thiện ý: "Bây giờ anh không cần tôi quan tâm lo lắng nữa chứ? Tôi không muốn đánh nhau với anh, anh cũng đừng giả vờ đáng thương với tôi nữa!"

Cô vừa nói vừa kéo cửa ra, lại kéo không nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, lạnh lùng nhìn anh chăm chăm: "Nam Cung Kinh Hiên, anh tránh ra!"

"Anh đưa em về." Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng nói.

"Không cần!" Dụ Thiên Tuyết cự tuyệt: "Chúng tôi đi bộ là có thể về nhà, không phiền anh nhọc lòng! Vị trí đó để lại cho người khác tốt hơn, tôi không muốn là người xâm nhập vào cuộc sống của anh!"

Nam Cung Kinh Hiên mím chặt đôi môi mỏng, lần nữa bị cả người đầy gai nhọn của cô đâm vào tim phổi đau đớn, muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực hung hăng hôn cô, để cô thừa nhận cô và mình có quan hệ, cho đến khi cô trốn không thoát mới thôi!

"Đi đường cẩn thận." Nam Cung Kinh Hiên thỏa hiệp, nhàn nhạt nói một câu, chủ động kéo cửa ra để cô đi ra ngoài.

Thân ảnh mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết biến mất ở cửa ra vào, La Tinh Uyển an tĩnh chờ đợi, dù trong lòng như bị đao cắt cũng chờ đợi, nhìn phương thức bọn họ chung đụng, nhìn người đàn ông này có thể ở trước mặt người phụ nữ khác khoan dung ăn nói dịu dàng.

Sự thật tới vội vàng thế này, bất ngờ không kịp chuẩn bị.

"Chuyện ba mẹ tới nhà anh sáng nay em cũng không biết, sự kiện kia không phải em nói cho ba mẹ biết —— anh có tin em không?" La Tinh Uyển nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, nhẹ giọng giải thích.

Nam Cung Kinh Hiên chống nhẹ tay trên cửa, từ khi Dụ Thiên Tuyết rời đi anh vẫn chưa lấy lại cảm xúc, chẳng qua là nghe được cô nói câu nói này, đôi mắt thâm thúy mang theo sự lạnh lùng, xoay người lại ngắm nhìn cô.

"Cũng tốt, nhân tiện hôm nay đến bệnh viện, chúng ta có thể kiểm tra một chút."

La Tinh Uyển run nhẹ lên, trong đôi mắt có chút đề phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt: "Kiểm tra cái gì?"

"Không phải chúng ta mới vừa xảy ra quan hệ sao?" Thân thể Nam Cung Kinh Hiên cao ngất chậm rãi đi tới trước mặt cô, nheo mắt lại quan sát diện mạo của cô: "Màng trinh mới bị rách hẳn là có thể kiểm tra được, cô có muốn đi cùng tôi hay không? Tôi cũng muốn chứng thật đêm hôm đó chúng ta có thật sự xảy ra chuyện gì hay không, tôi mới có thể chịu trách nhiệm với cô ——"

La Tinh Uyển tròn to hai mắt, giận đến cả người run rẩy, sự dịu dàng hòa nhã được rèn luyện hàng ngày bị kích thích hoàn toàn tiêu tan, rung rung đưa tay hung hăng tát vào mặt anh!

Đôi mắt rét lạnh của Nam Cung Kinh Hiên chợt lóe lên, đột nhiên bắt được cổ tay muốn làm bừa của cô!

La Tinh Uyển ngẹn ngào dùng sức, nhưng vẫn không thể động đậy!

"Hừ....." Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng: "Dụ Thiên Tuyết quả thực có quyền tùy tiện sát tôi, nhưng không có nghĩa là cô cũng có! La Tinh Uyển, cô cứ không biết tự lượng sức mình như thế này hay sao?"

La Tinh Uyên bị anh nắm chặt cổ tay làm đau, qua lại cùng nhau nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô mới biết, bị người đàn ông này chất vấn là một chuyện thống khổ như thế! Đôi mắt nhòa lệ nhìn chăm chăm vào anh, cố gắng tìm chút dấu tích tốt đẹp bọn họ đã từng chung đụng, nhưng mà không có! Ánh mắt của người đàn ông này dường như bị sự mê muội che phủ, căn bản không có biện pháp nào để anh nghe lời cô nói!

"Em nói rồi.... Nếu anh còn coi em là vợ chưa cưới thì đừng làm nhục em như vậy! Em không cần màng trình để chứng minh tình yêu của em đối với anh, Kinh Hiên, anh có thể làm bất cứ chuyện gì với em, nhưng xin anh đừng chất vấn điểm này! Rõ ràng năm năm em vẫn đang đợi chờ anh, một người phụ nữ có thể có bao nhiêu cái năm năm?! Sao anh lại tàn nhẫn đến mức ngay câu nói đầu tiên đã gạt sạt tất cả những điều này?!" Nước mắt La Tinh Uyên rớt xuống, lần đầu tiên bị hành vi tàn nhẫn của Nam Cung Kinh Hiên kích thích đến khóc không thành tiếng.

Sắc mặt âm u băng lãnh của Nam Cung Kinh Hiên hơi hòa hoãn một chút.

Phải, La Tinh Uyên chờ đợi anh rõ ràng năm năm, dù biết rõ anh vì ai mà chậm chạp không kết hôn cũng vẫn đợi chờ! Nhìn thấy anh ở trong phòng bệnh hôn Dụ Thiên Tuyết, cô lại có thể làm ra vẻ thờ ơ ơ hờ như thế!

Nam Cung Kinh Hiên kéo cô tới gần, trong đôi mắt thâm thúy có tâm tình phức tạp tột cùng.

"Nói cho tôi biết sao một chút tâm tình cô cũng không có?..... Tôi ở chung một chỗ âu yếm người phụ nữ khác, thậm chí lên giường cô cũng không có cảm xúc vậy sao? Tôi không thương cô, tôi như thế cô cũng muốn?!"

"Anh cảm thấy thế nào?!" Đôi mắt thanh lãnh của La Tinh Uyên Thanh nhìn anh chăm chú, giọng nói run run: "Lúc du học ở nước ngoài anh không có phụ nữ sao? Em đi Paris ba năm anh không có phụ nữ sao? Bao gồm cả hiện tại, dù em đã hoàn toàn giao bản thân cho anh nhưng anh vẫn đang lêu lổng cùng người phụ nữ khác, em có thể làm như thế nào đây!"

"Em hiểu rõ người em yêu chính là dạng đàn ông gì, em có thể tiếp nhận! Em khẳng định ban đầu mình dính hôn với anh không phải nhất thời đùa giỡn! Nhưng anh thì sao? Em lãng phí năm năm thanh xuân đợi chờ anh, anh lại nói với em là anh không yêu em, nói một câu không muốn đợi nữa thì tùy thời có thể đi! Tại sao anh có thể tàn nhẫn đến vậy?!" Nước mắt từ trong hốc mắt rớt xuống boong boong, từng giọt từng giọt, La Tinh Uyên không có cách nào kiềm chế, mang uất ức rõ ràng năm năm phát tiết ra ngoài, phát tiết thôi cũng vẫn còn chưa đủ! Cô chỉ hi vọng người đàn ông này có thể hiểu cho cô một chút, cho dù chỉ là một chút xíu!

Nam Cung Kinh Hiên mím chặt đôi môi mỏng, trong đôi mắt gió nổi mây phun.

Tại sao mỗi một lần muốn hung ác tuyệt tình cũng không thể nhẫn tâm được? Anh thay đổi rồi sao? Trở nên không đành lòng tổn thương người khác?

"Tôi phải xác định xem có phải chúng ta thật sự đã từng xảy ra quan hệ hay không." Tay Nam Cung Kinh Hiên vuốt ve mặt cô, tâm tình lạnh lùng mà phức tạp nói: "Tôi biết cô rất uất ức, nhưng tôi không thương, đây là sự thật."

La Tinh Uyên lau sạch nước mắt, run giọng hỏi anh: "Vậy còn Dụ Thiên Tuyết? Anh yêu cô ta sao?"

Nam Cung Kinh Hiên yên lặng hồi lâu, đôi môi mỏng sắc sảo nhẹ nhàng mở ra, giọng nói khàn khàn: "Có lẽ..... Có lẽ tôi yêu cô ấy, mặc dù tôi không hiểu yêu là gì, rốt cuộc tôi yêu cô ấy đến mức độ nào, nhưng tôi có thể khẳng định, tôi yêu cô ấy....."

La Tinh Uyên nhìn chăm chăm người đàn ông này, nở một nụ cười xinh đẹp mà thê lương.

"Được, được." Cô chỉnh đốn sạch sẽ nỗi u uất cùng sự đau lòng của mình, kéo tay của anh qua: "Chúng ta đi kiểm tra —— em sẽ dùng sự thật nói cho anh biết, quan hệ của chúng ta là gì!"

Trong phòng bệnh rộng lớn như vậy, La Tinh Uyên lôi kéo Nam Cung Kinh Hiên đi tới cửa.

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên phức tạp, chốc lát đã bình thường trở lại, đưa tay níu ngược lại tay cô, đi càng thêm mau.

Cửa phòng khám phụ khoa.

Thời điểm giải thích mục đích đến đây, bác sĩ chậm rãi cau mày, có chút lo lắng hỏi La Tinh Uyên: "Cô gái, cô bị..... Bị cưỡng bạo sao? Nhớ trước tiên phải báo cảnh sát! Sẽ có người chủ trì công đạo cho cô!"

La Tinh Uyên nén lệ, lắc đầu: "Không phải, tóm lại cứ kiểm tra trước, làm ơn!"

Bác sĩ càng lúc càng nghi ngờ, liếc mắt nhìn Nam Cung Kinh Hiên bên cạnh cô, giễu cợt một câu: "Đàn ông bây giờ nha, bản thân làm bừa làm loạn ở bên ngoài, còn đòi người yêu là xử nữ gì đó, thật là ghê tởm....."

Nói xong, dịu dàng lôi kéo La Tinh Uyên đi tới giường bệnh phía sau rèm.

Chờ đợi —— hơn 10" sau.

Về mặt Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng ngồi đợi ở bên ngoài.

Hơn 10" sau, La Tinh Uyên đi ra, sắc mặt có chút tái nhợt, chắc hẳn cũng là lần đầu tiên cô làm loại kiểm tra này, cảm giác xấu hổ cùng sự bất lực bao

quanh cô, vừa đi ra phía trước cô đã ôm lấy bà vai mình, ngồi trên ghế mà ngây ngô.

Chốc lát, kết quả kiểm tra rơi vào trước mặt Nam Cung Kinh Hiền.

“Đây! Nhìn kỹ đi! Màng trinh mới vừa bị rách, vẫn còn chưa thích ứng, có phải lần đầu tiên hai người không nhìn thấy máu nên mới tới kiểm tra hay không? Ài u, anh không biết hiện giờ có rất nhiều cô gái trẻ học nhảy múa có động tác vận động gì đó rất dễ làm rách màng trinh, không có máu cũng là chuyện rất bình thường a, chắc chắn, anh phải biết, anh làm thế này sẽ tổn thương bạn gái anh biết bao nhiêu....”

Bác sĩ nói xong những lời này, thao thao bất tuyệt rồi cất bước đi thẳng.

Nam Cung Kinh Hiền nắm thật chặt lấy tờ kết quả kiểm tra, gương mặt tuấn tú tái nhợt, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua sự rung động to lớn và vẻ không thể tưởng tượng nổi.

—— điều này, sao có thể?

—— đêm hôm đó, anh thật sự chạm vào người phụ nữ này sao?!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Xử Nữ Dơ Bẩn!

Sự kinh hãi to lớn lan tràn ở trong lòng anh.

Cả phòng khám cũng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền thoáng qua vẻ âm u tàn nhẫn, ngón tay thon dài nắm chặt tờ xét nghiệm, nắm rất chặt, từ từ trở thành một cục giấy nhăn nhoe ở trong lòng bàn tay.

Từ đầu đến cuối La Tinh Uyển vẫn nhẹ nhàng ôm bà vai mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không nói một lời.

Trong lòng cô vẫn còn một màn kinh hãi kia, vừa rồi ở phía sau tấm rèm trắng, có trời mới biết trong lòng cô căng thẳng cỡ nào, cô vốn không muốn khiến bản thân chật vật như vậy, thế nhưng người đàn ông này quá tuyệt tình! Tuyệt tình đến mức làm cho lòng người lạnh lẽo!

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi đứng dậy, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đi tới trước mặt cô.

"Quả thật tôi đã xem thường cô, ngay cả một tờ xét nghiệm nho nhỏ mà cũng có thể suy tính chu toàn, La Tinh Uyển, cô cứ như vậy mà làm phụ nữ của Nam Cung Kinh Hiền thì thật là đáng tiếc? Cô nên đi làm gián điệp!" Gương mặt tuấn tú trầm tĩnh của anh lạnh như băng, chậm chậm nhấn rõ từng chữ, hai cánh tay chống hai bên người cô, trong đôi mắt thâm thúy âm lãnh dần dâng tràn hận ý.

Cả người La Tinh Uyển run lên, sắc mặt trắng bệch!

Cô nâng đôi mắt nhòa lệ lên, run giọng nói: "Anh vẫn không tin em.... Cho dù đã kiểm tra nhưng anh cũng không tin tưởng em đúng không?"

"Tôi tin tưởng cảm giác của mình!" Nam Cung Kinh Hiền nói như chém đinh chặt sắt, đột nhiên giờ một tay bóp càn cổ mảnh khảnh của cô, ánh mắt âm lãnh sắc bén: "Màng trinh của cô làm thế nào rách nát tôi không muốn biết, tôi càng không muốn tự mình kiểm tra, La Tinh Uyển, tôi hỏi lại một lần nữa, cô khẳng định đêm đó tôi đã chạm vào cô sao?"

Mấy chữ cuối cùng anh nói rất ác độc, La Tinh Uyển run rẩy toàn thân, lần đầu tiên đối mặt với một Nam Cung Kinh Hiền đáng sợ như thế.

"Không phải anh thì là ai? Trong mắt anh em có bao nhiêu xấu xí? ! Tại sao anh cứ kiên trì mình không có chạm vào em? !"

"Không phải tôi kiên trì mình không có chạm vào cô —— mà là năm năm nay, tôi không có chạm qua bất kỳ phụ nữ nào, căn bản cũng sẽ không đụng vào bất kỳ phụ nữ nào!" Nam Cung Kinh Hiền hung ác tàn nhẫn bóp chặt cổ cô, dán đầu mũi mình vào chóp mũi đầy mồ hôi của cô, lạnh lùng nói: "Đêm hôm đó, cô thật sự cho là một chút ấn tượng tôi cũng không có hay sao? !"

Một tiếng sét nổ vang ở trong đầu, tay La Tinh Uyển bao phủ mấy ngón tay mạnh mẽ của anh, mắt rung rung lệ tràn to.

Anh..... Anh.....

Không phải anh đã nói đêm hôm đó căn bản là anh không có ấn tượng gì sao.....

"Anh có..... Anh thật sự có..... Chúng ta thật sự đã xảy ra quan hệ....." Về mặt La Tinh Uyển thống khổ, giọng nói run run, dưới tình huống sắp hít thở không thông nắm thật chặt cổ tay của anh, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy sự uất ức

"Đương nhiên tôi biết cô khát khao —— cô cho rằng tôi muốn cô rồi thì không thể không cưới cô đúng không? A..... Chỉ là một tầng màng, cô lại muốn ép tôi chịu trách nhiệm với cô? Cô có biết tôi ghét nhất là bị người bức hiếp hay không? !" Lửa giận của Nam Cung Kinh Hiền dâng cao, hận không thể bóp chết cô.

Khỏe mắt La Tinh Uyển rơi xuống một giọt lệ, giùng giàng, đã hít thở không thông đến mức nói không ra lời!

Lúc bác sĩ đẩy cửa đi vào, thấy sắc mặt trắng bệch của La Tinh Uyển kìm nén đến sắp bất tỉnh, hét lên một tiếng buông cái khay trong tay, nhào qua nói: "Trời ơi..... Buông tay! Vị tiền sinh này, anh mau buông tay! Đây là mạng người à nha? !"

Nam Cung Kinh Hiền hung ác dùng sức, kéo dài vài giây mới đột ngột buông ra, ném cô ở trên ghế.

La Tinh Uyển nhếch nhác đứng vào trong góc, vịn cái ghế ho khan lớn tiếng, vẻ ngoài xinh đẹp động lòng người bị phá hủy không còn một mảnh, nước mắt rơi đầm đìa, sau khi hít thở bình thường trở lại thì che miệng khóc thành tiếng, như hoa lê đầm mưa, khiến người ta sinh lòng thương tiếc.

"Anh..... Cái người này, chuyện gì xảy ra! Anh có biết nơi này là bệnh viện hay không, chẳng lẽ anh muốn ở trong bệnh viện giết người sao? ! Tốt xấu gì cũng là bạn gái là vợ tương lai của anh, anh muốn bóp chết cô ấy hả, anh muốn bạo hành gia đình thì cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý hay không! Anh đúng là không muốn sống nữa mà!" Bác sĩ tức giận đến mặt cũng đỏ lên, hung hăng chỉ trích Nam Cung Kinh Hiền.

"Bà nhận của cô ta bao nhiêu tiền?" Đột nhiên, ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiền quét về phía bác sĩ.

Bác sĩ run lên, trong đôi mắt thoáng qua chút hoảng sợ.

"Anh nói bậy bạ gì đó? Đây chỉ là một cái kiểm tra nho nhỏ anh đừng có nói lung tung! Bệnh viện của chúng tôi có văn bản quy định không cho nhận tiền, anh dám bôi nhọ tôi, tôi có thể đi kiện anh!"

"Cô ta đưa bà bao nhiêu tiền tôi sẽ trả gấp hai mươi lần ——" Ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiền lộ ra sát khí khát máu: "Nói cho tôi biết kết quả chính xác là gì, hoặc là chuyện bà nhận hối lộ sẽ được báo trực tiếp cho bệnh viện, này đời bà cũng không cần mặc cái áo blouse trắng này nữa, tôi bảo đảm sẽ khiến bà thất nghiệp cả đời! Suy xét kỹ chưa?"

"Kinh Hiền!" La Tinh Uyển ngược mắt lên, lệ trong mắt rung động kịch liệt: "Tại sao anh nói như thế? Căn bản là em không có động tay động chân gì hết, tại sao anh cứ hoài nghi em như vậy? !"

Trong ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiền căn bản chưa từng có bóng dáng của người phụ nữ này.

"Gấp hai mươi lần không đủ? Gấp năm mươi thì sao?" Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiền càng lúc càng băng lãnh.

Bác sĩ đã đứng không còn vững, ánh mắt Nam Cung Kinh Hiền nghiêm túc mà lạnh lẽo khiến ý thức của bà ta cơ hồ hoàn toàn hốt hoảng, vuốt ve hai tay lên lên nhìn La Tinh Uyển, do dự phân vân, nhưng mà..... Bị tố cáo, bị xa thải, sau này có khả năng sẽ không còn làm bất kỳ công việc nào liên quan đến ngành y —— sắc mặt bác sĩ trắng nhợt, không dám nhìn mặt La Tinh Uyển, nhanh chóng cúi đầu thấp xuống.

"Tốt, y đức thật sự tốt." Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói: "Bây giờ tôi đi tìm viện trưởng của các người, kêu ông ấy tăng lương để khích lệ bà được không? ?"

Bác sĩ tròn to hai mắt, hoàn toàn hốt hoảng, đôi môi run rẩy dữ dội kêu lên: "Anh đừng đi tìm viện trưởng! Viện trưởng của chúng tôi không quản nhiều chuyện như vậy..... Chúng ta nói chuyện với nhau, nói cùng nhau được rồi!"

Trong lòng La Tinh Uyển lạnh lẽo, nước mắt đầm đìa, run giọng quát: "Bà câm miệng! Không cho bà nói bậy bạ lung tung, chẩn đoán bệnh bà cũng đã làm bà còn muốn thế nào? ! Bà làm bác sĩ thế này hay sao? !"

"Tôi..... Trong nhà tôi còn có chồng con, tôi có thể làm như thế nào đây." Bác sĩ khổ sở nói, tận lực cách xa La Tinh Uyển một chút, cau mày nói: "Hơn nữa cô nói hai người là người yêu đang cãi nhau gì đó, tiểu thư, cô không cần phải uất ức như vậy, rõ ràng cô vẫn còn trong trắng, còn sợ người đàn ông này không cần cô sao! Tiền sinh, anh nói có đúng không? !"

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền đột nhiên chấn động, gật đầu, sát khí bốn phía, tầm mắt nhìn về phía La Tinh Uyển.

"Bà ——!" Sắc mặt La Tinh Uyển sung huyết đỏ bừng như sắp nổ tung, trong khoảnh khắc cảm thấy cả bầu trời cũng sụp đổ, cô ta ngậm miệng căn bản không dám ngẩng đầu lên, thật sự muốn tìm một chỗ trốn chạy, cực lực trốn chạy!

"Không phải như thế này..... Không phải như thế! Bà là đồ lường gạt, bà không được nói lung tung! Không phải như vậy tôi không có hư hỏng như vậy!" La Tinh Uyển gào thét, từ nhỏ đến lớn đã được giáo dục tốt cùng cuộc sống an nhàn sung sướng, căn bản là chưa từng để cô chịu khuất nhục thế này, chưa hề lộ ra một mặt xấu xa ác liệt của mình trước mặt người khác! Cô ta hoàn mỹ, dịu dàng, thiện lương, đáng giá để yêu! Cô ta không hề làm chuyện xấu! Cô ta thật sự tốt đẹp!

Bác sĩ càng thêm kinh ngạc, ngập ngừng không biết phải giải thích như thế nào, mà La Tinh Uyển lại càng mất phong độ, tranh cãi ở ngay trong phòng khám, khuôn mặt xinh đẹp hào phóng có vẻ nhếch nhác vô cùng, gào thét chói tai, cử chỉ luống cuống.

Nước mắt nóng hổi che phủ mọi thứ, La Tinh Uyển khó mà tiếp nhận trò hề của mình bị vạch trần ở trước mặt người mình thích nhất, trước kia, cô ta còn có thể có được sự đồng tình của anh, còn có thể dùng sự dịu dàng của mình để cảm hóa anh, nhưng mà bây giờ, cô ta còn có thể làm cái gì? !

Ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Kinh Hiên có thể đâm thủng người khác, chậm chậm đi tới trước mặt cô ta, cúi người xuống lạnh lùng nhéo cằm của cô ta, trong đôi mắt thâm thúy lộ vẻ chán ghét cùng sự hờ hững chưa bao giờ có: "Thật không biết thì ra cô thật sự còn là xử nữ..... Nhưng là..... Xử nữ dơ bẩn!"

Xử nữ dơ bẩn!

Anh gần từng chữ, vang vang mạnh mẽ, giọng nói khàn khàn, hoàn toàn lộ ra sự chán ghét.

La Tinh Uyên bị ép buộc phải nhìn thẳng vào mắt anh, có cảm giác mình giống như đang bị lăng trì, từng đao từng đao, đau đến không thể tả!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Xử Nữ Dơ Bẩn! (2)

Nam Cung Kinh Hiên nói xong cũng lạnh lùng buông cô ta ra, ánh mắt hung ác mà quyết tuyệt.

"Đừng để cho tôi thấy cô xuất hiện ở nhà Nam Cung —— chuyện hôn ước tôi sẽ mau chóng giải quyết, tôi không cần một người phụ nữ ngay cả chồng mình cũng có thể bỏ thuốc, đoán chừng cô có còi hết ở trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không đụng vào cô..... Tự giải quyết cho tốt!" Nam Cung Kinh Hiên hờ hững nói, bóng dáng mạnh mẽ rần rờ lạnh lùng đi ra khỏi phòng khám.

Dụ Thiên Tuyết dặt tay Tiểu Ảnh rời khỏi bệnh viện, ngắm nghĩ vẫn nên bông cậu bé thì tốt hơn.

Mới vừa ngồi xổm người xuống thì sau lưng có một bóng dáng mạnh mẽ rần rờ bông cậu bé lên, vững vàng ôm vào trong ngực.

Dụ Thiên Tuyết hoảng hốt, trong nháy mắt thấy Nam Cung Kinh Hiên thì bắt đầu cau mày, Tiểu Ảnh cũng kinh ngạc nhìn về phía Nam Cung Kinh Hiên, theo bản năng giơ cánh tay nhỏ bé ngăn cản, Dụ Thiên Tuyết nhìn người đến người đi trước cửa bệnh viện, cuống cuống cau mày nói: "Nam Cung Kinh Hiên, anh đặt thẳng bé xuống, anh đặt xuống, có nghe hay không? !"

Cô không muốn tranh chấp cùng anh ở nơi công cộng, anh là đứa con cưng của thương giới, một khi bị người khác nhìn thấy cảnh này thì thật sự không thể nào giải thích rõ ràng được!

"Không muốn để cho nhiều người nhìn thấy thì nhỏ giọng một chút." Nam Cung Kinh Hiên thản nhiên nói, nhìn về phía Tiểu Ảnh: "Khuyên nhủ mẹ cháu, mẹ không được bình tĩnh."

Sắc mặt Tiểu Ảnh đỏ lên, cái đầu thông tuệ cấp tốc xoay tròn, chịu đựng sự chán ghét quay đầu lại an ủi Dụ Thiên Tuyết: "Mẹ không cần gấp gáp, mặc dù chú này quá hư hỏng nhưng cũng chưa đến mức làm gì chúng ta, mẹ, chúng ta không nên âm ỉ ở nơi này!"

Dụ Thiên Tuyết cau mày sâu hơn, quả thật không biết Nam Cung Kinh Hiên muốn làm gì, nhưng mà hô to gọi nhỏ hiển nhiên không phải biện pháp giải quyết, cô nhẹ nhàng hít một hơi, cố nén tất cả tâm tình, đi theo Nam Cung Kinh Hiên tới bãi đỗ xe ngầm của bệnh viện.

"Anh muốn làm cái gì? Vợ chưa cưới của anh vẫn còn ở trong bệnh viện, bây giờ anh bông con trai tôi đi là có ý tứ gì? Nam Cung Kinh Hiên, anh không sợ rước lấy phiền phức nhưng tôi sợ! Cầu xin anh đừng để cho người ta nhìn thấy tôi và anh ở chung một chỗ, tránh cho hiểu lầm thêm nữa!"

"Không cần để ý cô ta!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói, đặt Tiểu Ảnh xuống nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cậu bé, giương mắt nhìn quanh quần khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt xa cách của Dụ Thiên Tuyết, trong lòng hơi đau nhói, tiến lên nhẹ nhàng chạm vào mặt cô: "Nếu anh để ý đến lời nói của cô ta thì cũng sẽ không ra ngoài tìm em! Anh vốn có quan hệ với mẹ con em, sợ người ta hiểu lầm cái gì?"

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết nhìn anh chăm chăm, trong mắt tràn đầy vẻ không tưởng tượng nổi.

"Anh quả thật là bệnh thần kinh, anh không sợ người khác nhìn thấy rồi bắt gió bắt bóng giống như sáng sớm hôm nay hay sao? ! La Tinh Uyên cũng đã nhìn thấy, anh còn muốn như thế nào nữa? ! Anh muốn huyền nào dư luận xôn xao hay sao? !"

"Thật sự anh muốn huyền nào dư luận xôn xao!" Nam Cung Kinh Hiên nói một cách kiên định, trong đôi mắt có chút mập mờ: "Tốt nhất là có thể dìm xuống cái tin tức gì đó của Bùi Vũ Triết, vậy thì anh khỏi cần phí hết tâm tư đi tìm mấy tòa soạn đăng tin tức kia, khiến bọn họ ngoan ngoãn cầm miệng lại, ai cũng không dám nói nữa! Cái gì mà vợ đẹp, cái gì mà năm năm trước đã kết hôn sinh con, còn dám ăn nói lung tung anh sẽ để cho bọn họ sống không bằng chết!"

Dụ Thiên Tuyết giận đến tay chân lạnh ngắt, người đàn ông này, đã năm năm rồi mà cũng còn bá đạo như thế sao!

"Bệnh thần kinh!" Cô tức giận mắng một tiếng, dặt tay Tiểu Ảnh muốn rời đi.

"Cũng đã tới đây cùng với anh, không để anh đưa em về sao?" Nam Cung Kinh Hiên nắm bả vai của cô, trầm thấp nói.

"Tôi với anh có quan hệ gì mà anh cứ quẩn lầy tôi như thế này! Mỗi lần Tiểu Ảnh gặp anh thì đều không có chuyện tốt, anh không dây dưa với tôi thì chết phải không? !" Dụ Thiên Tuyết gạt tay anh ra, cau mày lui về phía sau, lại bị anh kéo trở về lần nữa!

"Anh thừa nhận, mỗi lần anh bị kích động đều làm cho Tiểu Ảnh bị thương, thật xin lỗi." Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng nói xin lỗi: "Không nên xúc động, để anh đưa em về được không? Thiên Tuyết...."

Tiểu Ảnh đứng im tại chỗ nhìn bọn họ dây dưa, cơ hồ có thể suy đoán, năm năm trước, mẹ bị người đàn ông này ăn sạch sành sanh như thế nào.

"Mẹ, không cần tranh cãi." Tiểu Ảnh gạt nhẹ ống quần của Dụ Thiên Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ngược lên cát cao giọng nói: "Có người muốn làm tài xế thì để chú ấy làm, nếu không chú ấy sẽ ngủ không yên! Chúng ta cũng đâu có tổn thất gì!"

Dụ Thiên Tuyết hơi kinh ngạc, nhìn bảo bảo của mình, cố gắng muốn nhìn ra ý tưởng trong đầu của cậu bé.

Đứa bé này, luôn luôn bái xích người cha kia, sao bây giờ lại.

Dụ Thiên Tuyết có thể nhìn thấy trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Tiểu Ảnh có sự thần bí mà lạnh lùng, hơi thở khê khiếp người.

"Lên xe, hửm?" Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng ôm lấy cô, nói.

Gió thổi chậm chậm vào cửa sổ xe, bên trong chiếc Lamborghini màu lam đậm, Tiểu Ảnh ngồi ở trong lòng Dụ Thiên Tuyết ngay trên ghế lái phụ tạo thành một bức tranh ấm áp hoàn mỹ, chẳng qua biểu tình của Dụ Thiên Tuyết rất không được tự nhiên, tựa hồ cảm thấy bầu không khí này rất khó chịu.

"Về sau anh có thể đừng xen vào cuộc sống của chúng tôi nữa được không? Thật sự là không cần, hơn nữa, không phải là anh sắp kết hôn sao? Anh có thể kiềm chế lòng mình một chút hay không?" Rốt cuộc Dụ Thiên Tuyết cũng không nhịn được mà nói với anh, thật sự cô không muốn lần nào cũng dùng phương thức kịch liệt để giải quyết vấn đề cùng với người đàn ông này.

"Ai nói với em là anh sắp kết hôn?" Nam Cung Kinh Hiên hỏi.

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: "Tôi vô tình nghe được, trong công ty có đồng nghiệp đang nghị luận."

"Em tin?" Anh cười lạnh, nghĩ lại thì nhất định là vợ chồng nhà họ La thả tin tức này ra, thật đúng là rất nhanh chóng.

"Điều này không có quan hệ gì tới anh, tôi chỉ không muốn bị một người đàn ông có vợ quấy rầy mỗi ngày, anh có biết như vậy sẽ làm cho người ta rất ghê tởm hay không? !" Dụ Thiên Tuyết cau mày nói, lại có hơi kích động.

Nam Cung Kinh Hiên trầm mặc không nói lời nào, anh biết, trước khi làm cho cô mềm lòng thì không thể đưa ra bất kỳ cam kết nào, cô sẽ không cần, ngược lại sẽ ném xuống đất mà chà đạp, anh cần có thời gian, bây giờ thì cứ từ từ dây dưa.

Người phụ nữ này, anh có thể bỏ ra tất cả thời gian cùng tinh lực, đi vào trái tim cô đồng thời bồi thường cho mẹ con cô.

"Chú, chú dẫn mẹ con cháu đi chỗ nào nha?" Đột nhiên Tiểu Ảnh hỏi.

Nam Cung Kinh Hiên hơi ngẩn ra, lúc này mới phát hiện là mình chạy thẳng hướng về phía biệt thự nhà Nam Cung.

"Tiểu Ảnh muốn đi chỗ nào?" Ánh mắt cùng giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên cũng chậm rãi êm ái, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Ảnh giảo hoạt nở nụ cười: "Đi xem phim đi! Máy bạn ở trong lớp cháu nói rạp chiếu phim gần đây chiếu bộ ‘Trần Thế Mỹ’! Nghe nói nhân vật chính là một kẻ bạc tình, cuối cùng lại bị chặt đầu, phải hay không mẹ?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Anh Thật Sự Rất Quái Lạ!

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút mê man.

Còn Nam Cung Kinh Hiên bên cạnh lại đột nhiên đen mặt, ánh mắt trở nên tinh mịch mà mờ mịt, bàn tay cầm vô-lăng cũng siết chặt.

"Tiểu Ảnh, con thật sự muốn đi xem?" Dụ Thiên Tuyết hít một hơi, nhẹ giọng hỏi, muốn xác định, có phải Tiểu Ảnh cố ý nói để chọc Nam Cung Kinh Hiên tức giận hay không, bởi vì sự thật ở ngay trước mắt, quả nhiên người đàn ông bên cạnh tỏa ra khí lạnh, quanh thân tản mát hơi thở lạnh lẽo.

"Đúng vậy nha, Tiểu Ảnh muốn đi." Tiểu Ảnh nghiêng đầu qua phía Nam Cung Kinh Hiên nói: "Chú, chú có muốn xem hay không? Nếu như chú không muốn đi cùng mẹ con cháu thì đưa mẹ con cháu đến đó là được, chú có thể đi nơi khác, cháu xem cùng mẹ."

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng xanh mét.

"Trẻ con xem phim thiếu nhi thì tốt hơn, loại phim điện ảnh tình yêu nam nữ này cháu xem không thích hợp."

"Nhưng mà nghe nói trong phim có trẻ em nha, biên kịch sửa đổi nội dung rồi, Trần Thế Mỹ và Tần Hương Liên có con —— không phải chú không thích xem đó chứ?" Giọng điệu của Tiểu Ảnh cực kỳ vô tội.

"Đó là nói bừa bịa đặt."

"Dạ, xác thực là nói bừa bịa đặt, nhưng mà tình cảm rất chân thật! Mấy bạn nhỏ xem rồi thì cũng rất oán giận! Chú xác định không muốn xem sao? Vậy cháu và mẹ cùng xem với nhau nha, Chú đừng có hối hận!" Tiểu Ảnh nháy mắt nói.

"Két ——" Một tiếng thắng xe thật dài chói tai, Nam Cung Kinh Hiên đen mặt dừng xe ở ven đường.

Ai có thể nói cho anh biết, rốt cuộc thì một đứa bé năm tuổi làm thế nào mà hiểu những điều này? Ai dạy thằng bé? !

"Được ——" Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên thâm thúy mà trầm ổn nhìn về phía Tiểu Ảnh, gương mặt tuấn tú lạnh lùng có hơi tái nhợt, cố nén tâm tình: "Chú đi cùng hai mẹ con."

"Oh! ! Đi xem phim!" Tiểu Ảnh ở trong ngực Dụ Thiên Tuyết hoan hô lên.

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết có hơi lúng túng, cô biết rõ, theo tính tình của Tiểu Ảnh thì không phải là vô ý nói ra những lời này, nhất định là cậu bé cố ý, nhưng thấy bộ dáng vui vẻ của con trai cô cũng không muốn hỏi han nữa, cậu bé vui là được rồi.

Nam Cung Kinh Hiên xuống xe, cau mày nhìn rạp chiếu phim trước mắt.

Nhiều năm rồi anh cũng không tới những nơi này, sau khi mua vé phải đợi mấy phút, thấy có rất nhiều người đàn ông dẫn theo vợ con cùng nhau đến xem phim, bộ dáng ân ái có hơi chói mắt.

"Chú, chú không biết xem phim là phải ăn Popcorn sao? Ở đó kia! Đi mua đi đi mua đi!" Tiểu Ảnh trừng to mắt nhìn anh, ngón tay nho nhỏ chỉ chỉ.

Nam Cung Kinh Hiên bất đắc dĩ đi tới phương hướng Tiểu Ảnh chỉ, đứng giữa một đám mây cô gái trẻ đang xếp hàng chờ mua Popcorn, đường nét anh tuấn khôi ngô hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, trên mặt anh tản mát ra sự mỉa mai, cũng không thích chen lấn cùng với nhiều người như vậy, nhưng bộ dáng cau mày cũng làm cho đám nữ sinh bên cạnh vui vẻ thật lâu.

Đẹp trai nha..... Đúng vậy, đẹp trai quá nha! !

"Tiên sinh, anh muốn phần nào? Phần lớn hay là phần trung?" Nhân viên bán hàng thân thiết hỏi.

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên quét qua mấy túi Popcorn vàng cam trong tủ kính trong suốt, thật sự không rõ lắm, tại sao đột nhiên mình lại lưu lạc tới mức này —— đi xem phim cùng với trẻ con? Từ trước đến nay, loại chuyện thế này anh cũng chưa từng làm qua, bao gồm cả khi còn bé anh cũng rất ít làm chuyện tương tự.

"Tùy tiện." Anh cau mày nói.

Cầm Popcorn trở lại bên cạnh hai mẹ con, phòng chiếu phim đã bắt đầu xét vé, mặc dù cảm thấy làm chuyện thế này có chút ngu dại, nhưng có thể nhìn thấy hai mẹ thân mật ấm áp ở bên cạnh mình, nơi mềm mại nhất đáy lòng Nam Cung Kinh Hiên bắt đầu buông lỏng, đưa Popcorn cho Tiểu Ảnh: "Chúng ta có thể tiến vào, nắm tay chú, đừng để bị lạc."

Khuôn mặt của Tiểu Ảnh sáng rỡ, nhếch miệng nở một nụ cười: "Lâu rồi chú chưa tới rạp chiếu phim phải không? Vẫn nên đi theo cháu và mẹ, cháu sợ chú bị lạc!"

Gương mặt Nam Cung Kinh Hiên biến sắc, có cảm giác mình bị tên nhóc con này ăn sạch sành sanh, có lẽ là thằng bé cố ý làm chuyện xấu, nhưng có thể nào Nam Cung Kinh Hiên cũng không tức giận được —— nếu chỉ như vậy mà có thể làm cho thằng bé nhọc chí cũng tốt, tóm lại, không để ý tới thằng bé là tốt hơn hết.

"Hôm nay tôi mời nhưng không biết anh có bận hay không, nếu có chuyện thì cứ trở về xử lý đi, bên này Tiểu Ảnh sẽ xem phim cùng với tôi." Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, cho anh cơ hội cự tuyệt lần cuối cùng, cô kéo tay Tiểu Ảnh, cũng không quên để Nam Cung Kinh Hiên tham dự vào cuộc sống ấm áp thường ngày của bọn họ.

"Em không nhìn ra được là thằng bé rất thích hay sao? Tùy ý thằng bé muốn như thế nào anh chiều nó là được." Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh

Hiền liếc nhìn cô một cái, ở phía sau còn có rất nhiều người chen chúc chung một chỗ chờ xếp hàng, Nam Cung Kinh Hiền đưa tay nhẹ nhàng kéo cô qua, không để cô bị những người bên cạnh chen lấn.

Dụ Thiên Tuyết bị động tác của anh làm cho rất không thoải mái, nhưng thật sự người rất đông, ló vào lại đặc biệt tối, theo bản năng cô không giãy giụa, nghe được người phụ nữ bên cạnh cao giọng cảm khái: "Trời ơi, cô thật hạnh phúc nha, chồng cô lại đi xem phim cùng với cô và con trai! Chồng tôi có chết cũng không chịu tới!"

Về mặt Dụ Thiên Tuyết lúng túng, há miệng không biết nên giải thích làm sao, trong bóng tối, bóng dáng nhỏ bé đi phía trước lại mở miệng thanh thúy: "Dì à, dì hiểu lầm rồi, đây không phải là chồng của mẹ cháu, đây là tài xế của mẹ! Chồng của mẹ cháu mới không phải như thế này, ông ấy đẹp trai hơn nhiều, lành khóc lại có tiền! Đối xử với mẹ cháu siêu cấp tốt!"

"Hả....." Người phụ nữ giật mình kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ.

Dụ Thiên Tuyết càng thêm xấu hổ, ở chỗ đông người chật chội không có cách nào giải thích, chỉ có thể kéo chặt bàn tay nhỏ bé của Tiểu Ảnh, siết chặt mấy ngón tay của cậu bé cảnh cáo không để cho cậu bé nói lung tung, mà mặt của Nam Cung Kinh Hiền thì tối đen, ai cũng không thấy rõ biểu tình của anh.

Chẳng qua là ở bên cạnh anh, Dụ Thiên Tuyết có thể cảm nhận được khuỷu tay của anh buộc chặt hơn một chút.

Phim bắt đầu chiếu.

Thật ra thì nội dung cụ thể rất nhàm chán, không có quá nhiều tình tiết, chẳng qua là tới thời điểm kịch tính kia, trong bóng tối, vẫn có thể nghe được tiếng nấc mớ oán giận đàn ông của nhiều người kích động, ánh sáng chiếu xuống gương mặt của Nam Cung Kinh Hiền, phim không có tình tiết gì đặc biệt hấp dẫn nên Dụ Thiên Tuyết cũng khép hờ mắt, trong lúc vô tình quét qua về mặt của anh một cái.

Người đàn ông này, quả nhiên lù lù bất động, hơi thở trầm ổn mà nghiêm nghị, tràn đầy sự bá đạo mà khí phách.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, tay Nam Cung Kinh Hiền hạ thấp xuống, kéo cô qua, hơi thở ấm áp, cúi đầu xuống nhẹ nhàng chống trán mình vào trán cô: "Em cũng muốn ngắm anh hay sao? Đàn ông không có người nào tốt hết, em cũng muốn nói cho anh biết những điều này?"

Dụ Thiên Tuyết không muốn lời lời kéo kéo cùng anh ở chỗ đông người, đôi mắt trong trẻo tràn đầy sự nghiêm túc: "Tôi không có thành kiến gì với đàn ông, còn rất nhiều người tốt, chẳng qua là tôi chưa gặp được một người như vậy mà thôi, là do tôi xui xẻo."

Mấy ngón tay thon dài của Nam Cung Kinh Hiền nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô: "Em đúng là có thành kiến với anh —— em không tha thứ không cho anh một cơ hội nào, em luôn cố chấp chỉ tin tưởng phán đoán của chính mình, anh sẽ không đối xử với em giống như trước kia nữa, Thiên Tuyết, anh vẫn luôn rất xin lỗi em"

Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, nhìn chằm chằm màn ảnh: "Đừng có ép tôi nổi giận, tôi nói rồi, một người đàn ông có vợ thì không nên bàn luận đến cơ hội tha thứ hay tương lai gì đó, anh cảm thấy công bằng với vợ chưa cưới của anh sao? Tôi hận anh, hận đến mức mỗi lần tới gần anh đều sợ sẽ bị thương nhiều hơn nữa, anh có nhớ anh có bao nhiêu vô tình tàn nhẫn hay không? Một lần rồi lại một lần..... Hiện tại muốn tôi tin tưởng anh không phải động vật máu lạnh, tin tưởng anh có thể thay đổi, anh cảm thấy có khả năng sao? Vậy thì anh hãy mang những gì đã từng đối xử tàn nhẫn với tôi chuyển dời đến trên người của một người khác đi?!"

Nam Cung Kinh Hiền nắm tay của cô đặt trong lòng bàn tay, giọng nói khàn khàn: "Thật xin lỗi..... Anh đã từng rất không có lòng tin với chính mình, rất muốn xóa sạch những ký ức đau buồn đó của em, khi ấy, dù đã yêu em cũng không dám thừa nhận, em không biết trong lòng anh có bao nhiêu giãy giụa đâu. Bây giờ anh sẽ không tàn nhẫn độc ác với em nữa, anh đã có thể phân biệt rõ mình yêu hay là không yêu, anh rất rõ ràng."

Toàn thân Dụ Thiên Tuyết chấn động!

Yêu.

Anh nói yêu? !

Hơi thở ấm áp phả vào bên tai cô, mang đến cảm giác nhồn nhột, theo bản năng cô muốn trốn tránh, lại không nghĩ rằng Nam Cung Kinh Hiền chỉ cần một vòng tay đã vững vàng giam cầm cô.

Dụ Thiên Tuyết khề thờ hỏn hển nhìn anh, trong đôi mắt trong suốt có sự giễu cợt cùng đau đớn: "Tình yêu của anh chính là năm năm trước ép tôi làm tình nhân của anh rồi đối đãi một cách tàn nhẫn, một lần lại một lần tổn thương tôi, là như thế phải không?"

Nhắc tới năm năm trước, Nam Cung Kinh Hiền mím thật chặt đôi môi mỏng kêu gọi, nói không ra lời.

"Xem phim....." Anh không phản bác được, chỉ có thể nhẹ nhàng xoa tóc của cô, trầm thấp nói, sợ là nếu nói thêm câu nữa sẽ kích thích tâm tình cô kích động hơn.

Nhưng Dụ Thiên Tuyết đã không bình tĩnh được, né tránh sự đụng chạm của anh, không muốn để ý tới người đàn ông này nữa.

"Chú, mẹ cháu không thích mấy người đàn ông quái lạ đụng chạm vào mẹ, chú cẩn thận nha, ở Mĩ mẹ đã học qua hai năm Taekwondo, rất lợi hại đó!" Hết phim, Tiểu Ảnh nhảy xuống từ chỗ ngồi, nhai Popcorn không chút để ý nói.

Nam Cung Kinh Hiền đi ở phía sau, một lần nữa bị lời nói của đứa nhỏ này làm nghẹn đến gương mặt tuần tú đỏ bừng, một câu cũng không nói ra được!

"Trong mắt thằng bé anh chính là một người đàn ông quái lạ?" Anh kéo Dụ Thiên Tuyết lại, nhíu mày hỏi.

"Cái này tôi không biết, thế giới của trẻ con rất đơn thuần, thấy đáng vẽ gì chính là đáng vẽ đó, tôi phải sửa đúng như thế nào đây?" Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết liếc nhìn Nam Cung Kinh Hiền một cái, dò xét cẩn thận, gật gật đầu nói: "Anh thật sự rất quái lạ!"

"...." Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiền đỏ lên, nắm chặt cổ tay cô.

"Mẹ nhanh lên một chút á! Sắp đóng cửa!" Tiểu Ảnh đứng tại cửa ra vào kêu lên.

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết vẫn trong suốt như nước: "Anh nghe rồi đó, tôi là đai đen Taekwondo, anh còn nói những lời mập mờ thì đừng trách tại sao tôi không khách sáo với anh, đừng trách tôi đã không nhắc nhở anh!"

Cô vừa nói vừa tránh ra khỏi tay của anh, hướng về phía cửa đi tới.

Thân ảnh mảnh khảnh xinh đẹp, sự tự tin và duyên dáng chưa từng lộ ra trước kia, đi tới kéo con trai của mình lại.

Đáy lòng Nam Cung Kinh Hiền đang dè nén lửa giận cứ như vậy mà từ từ tiêu tán, dứt hai tay vào túi quần đuổi theo hai mẹ con, ưu nhã mà hào phóng, trong đôi mắt thâm thúy có chút kinh hãi động lòng, vừa rồi, trong nháy mắt kia, đôi mắt cô long lanh rung động, đột nhiên khiến anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Xe chạy thẳng một đường đến khu nhà Dụ Thiên Tuyết mới thuê.

Dọc đường chạy qua màn hình TV quảng cáo khổng lồ, trong đó không ngừng phát ra tin tức mới nhất, nghe được những lời 'Vợ chồng nhà họ La tỏ ý đang chuẩn bị ti mi ngày cưới cho con gái' thì Dụ Thiên Tuyết ngó ngán, cô nhìn qua cửa sổ xe, trên màn ảnh là tấm hình La Tinh uyển dịu dàng mà nhã nhặn lịch sự, tự nhiên thanh thản, tràn đầy khí chất văn nhã của phụ nữ phương đông, cô có hơi sững sờ nhìn tấm hình ghép hai người với nhau, cô mới phát giác được, bọn họ thật sự đúng là xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Em Nói Lại Lần Nữa, Thằng Bé Là Con Trai Của Bùì Vũ Triết?

"Em đang suy nghĩ gì?" Giọng nói trầm thấp của Nam Cung Kinh Hiền vang lên.

Dụ Thiên Tuyết lấy lại tinh thần, thành thật nói: "Nghĩ anh kết hôn nhanh lên, hi vọng ai đó có thể trói buộc anh, đừng để cho anh gieo họa nhân gian nữa!"

Trong đôi mắt của cô có chút hận ý, cũng có sự chán chường mệt mỏi.

Nam Cung Kinh Hiền hơi giận: "Em vẫn cứ muốn thoát khỏi anh?"

"Tôi muốn tự do, tự do hoàn toàn, nhưng tốt nhất là có thể trả thù anh, mang những gì tôi đã từng chịu phạt chịu tội để cho anh cũng chịu một lần! Sau đó tùy ý anh muốn kết hôn với ai, mặc kệ người phụ nữ nào gả cho anh, để anh không cần quan chuyện của tôi nữa!" Dụ Thiên Tuyết cau mày, hồi tưởng lại chuyện năm đó bị anh ức hiếp, giọng nói mang theo một chút hung ác.

Nam Cung Kinh Hiền không nói gì thêm, khóe miệng chỉ nở một nụ cười rất cạn nhìn không ra là cười.

"Anh sẽ cho em cơ hội để em trả thù, nhưng em đừng nghĩ tới kết hôn xong là có thể trói buộc anh!" Nam Cung Kinh Hiền ngừng xe ở đầu ngõ, nói chậm chậm mà kiên định.

Dụ Thiên Tuyết vẫy vẫy đầu, không muốn tranh cãi cùng với anh nữa, quả thực là phí công. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"Đừng tưởng rằng em có thể đắc ý một cách đơn giản như vậy." Nam Cung Kinh Hiền nhìn xuống dây an toàn giờ tay cởi ra, không nhìn được mở miệng nói chậm chậm: "Đó là con trai của anh, là người thừa kế đời sau của nhà Nam Cung, thằng bé không chỉ là một đứa trẻ mà thôi —— nghe lời anh, mang theo Tiểu Ảnh phải cẩn thận một chút, biết chưa?"

Dụ Thiên Tuyết run rẩy một trận, bị lời nói của anh làm cho có chút kinh sợ.

"Chỉ cần anh không nói sẽ không có người biết! Thân phận của Tiểu Ảnh rất đơn giản, thằng bé chỉ là con trai của tôi mà thôi, của một mình tôi, cái gì mà người thừa kế, thằng bé không cần, các-người-đừng-hòng!" Dụ Thiên Tuyết vô cùng lo lắng, cau mày nói.

Nam Cung Kinh Hiên mở miệng nói: "Dĩ nhiên anh sẽ không nói ra, nhưng em cảm thấy có khả năng lừa gạt được sao? Một mình em làm thế nào bảo vệ Tiểu Ảnh?"

"Tôi...." Dụ Thiên Tuyết suy nghĩ, đôi mắt lấp lánh chút ánh sáng: "Tôi không cần thiết phải lo lắng, hiện giờ tin tức phát ra ngoài đã công nhận Tiểu Ảnh là con trai của nghệ sĩ dương cầm Bùi Vũ Triết, thằng bé không phải là người thừa kế gì đó của nhà Nam Cung!"

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nhú mồm: "Em nói lại lần nữa, thằng bé là con trai của Bùi Vũ Triết?"

Giọng nói âm lãnh, khiến người ta có hơi khiếp đảm.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, đột nhiên đóng sầm cửa xe lui về phía sau mấy bước, cất giọng nói: "Anh đi nhanh lên, tôi không có ý định mời anh lên uống trà, anh đi về đi!"

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô, mấy ngón tay chậm rãi siết chặt, hận không thể xông lên kéo cô lại, nói cho rõ ràng minh bạch.

Nếu cô dám công khai thừa nhận cái tin tức rác rưởi kia, anh cam đoan có chết cũng không buông tha cô!

"Trở về nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa anh trở lại thăm em, còn nữa....., cách xa tên khốn Bùi Vũ Triết kia ra." Nam Cung Kinh Hiên cảnh cáo nói.

"Bệnh thần kinh, đi nhanh đi!" Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt, giận đến mức muốn cầm cục đá ném anh.

Nam Cung Kinh Hiên sống chết đứng ý tại chỗ không lái xe đi, nhìn cô dẫn Tiểu Ảnh đi vào, trên lầu ba đèn chập chòn sáng lên, như thể trong lòng mới có một chút thực tế, lại lẳng lặng chờ đợi thêm chốc lát, lúc này mới quay xe ngược lại từ từ lái ra đầu ngõ.

Thế này mới có chút yên tâm, có thể giữ cho hai mẹ con bình an, cả đêm trái tim của Nam Cung Kinh Hiên cũng có một chút ấm áp bao quanh, đồng thời trong lòng anh cũng kiên quyết đưa ra một quyết định.

Tin tức mới tràn đầy trời đất.

Mười mấy cái bóng đèn nhỏ đồng thời phát sáng, chiếu vào làm người hoa mắt.

Toàn thân Bùi Vũ Triết mặc âu phục quý tộc màu trắng xuất hiện trong ánh đèn sáng chói, gương mặt ôn tồn anh tuấn góc cạnh rõ ràng, ở tại camera không có nửa điểm khảm trương, ưu nhã phóng khoáng như vương tử, chẳng qua ánh mắt thâm thúy có chút mơ hồ, không biết anh đang suy nghĩ cái gì.

"Thật sự không biết tại sao cậu lại xào xáo ra loại tin tức này, cậu không biết làm vậy sẽ không tốt cho bản thân à?" Ở trên ghế cao người đại diện cúi người xuống, cau mày đập đập vào trang bìa tạp chí Fashion Magazine, mang theo một luồng lửa giận nói: "Kết hôn thì cũng thôi đi, còn có con trai lớn như vậy? ! Cậu có biết người hâm mộ cậu đa số là phái nữ hay không, cậu như thế có còn muốn lẫn lộn nữa không?"

Bùi Vũ Triết giờ tay cầm quyển tạp chí lên, lạnh nhạt nói: "Có vấn đề gì sao?"

"Có vấn đề gì? ? Cái người này, quả thực là tự tìm chết đường mà!"

"Tôi biểu diễn chính là Piano, liên quan gì tới con người của tôi? Tôi không hy vọng chuyện riêng của mình bị bắt kỳ ai đào bới, càng không hy vọng bị bất kỳ người nào tham dự vào, anh không nên nhiều lời."

"Tôi có khả năng mặc kệ được hay sao? !" Người đại diện nổi trận lôi đình: "Nếu không phải tôi muốn đè ép đám ký giả bên ngoài thì cậu đã sớm không chống đỡ nổi rồi! Nhưng bây giờ thì sao đây? Cậu im lặng cũng chỉ làm cho đám ký giả kia viết tới viết lui, đoán tới đoán đi, làm bừa làm loạn! Cậu là người thế nào tôi còn không rõ hay sao? Trước khi cậu mắc bệnh tôi đã đi theo cậu, chuyện của cậu và người phụ nữ này cậu cho là tôi không biết? Cậu còn gạt tôi? !"

Ánh mắt Bùi Vũ Triết mềm nhũn một chút.

"Những chuyện này không cần khuyên tôi nữa, truyền thông muốn viết như thế nào thì cứ viết như thế đó, tóm lại, tôi muốn Thiên Tuyết lấy tư cách này xuất hiện ở bên cạnh tôi, nếu không, cô ấy sẽ thật sự xem tôi như người xa lạ —— Piano của tôi so ra cũng không quan trọng bằng cô ấy, anh có hiểu hay không?"

"Cậu nói những nói cuội gì đó hả! Cậu còn muốn thành công hay không!" Người đại diện giận đến mặt mũi cũng trắng bệch.

Bùi Vũ Triết không nói thêm gì nữa, cảm giác theo chân bọn họ khai thông quả thực là có vấn đề, những ý nghĩ này của anh đã biểu đạt đủ rõ ràng, chẳng qua, đúng là công ty ký thác rất nhiều kỳ vọng vào anh, như vậy thì kế hoạch của anh không thể tiến hành thuận lợi được.

"Tóm lại, bây giờ cậu lập tức ra mặt nói rõ ràng với truyền thông!" Người đại diện đề con tức xuống, nói.

Cửa phòng hóa trang bị đóng ‘Sầm!’ một tiếng, tất cả đều trở nên yên lặng.

Bùi Vũ Triết nhìn chằm chằm hình ảnh của mình trong tạp chí, ngẫm nghĩ về tấm hình bị người ta chụp được trong tạp chí kia, tấm hình bọn họ hôn môi, anh không hồi hận một chút nào khi bị chụp lên.

Chẳng qua là, một lát nữa ở buổi họp báo, anh phải nói như thế nào?

Thời gian qua rất nhanh.

Đèn flash chớp lóe kịch liệt, trong nháy mắt khi Bùi Vũ Triết đi ra, anh nghe được chút ít tiếng thét chói tai cùng thanh âm kích động, ánh mắt trong trẻo quét qua khán phòng, ưu nhã ngồi xuống nghe người chủ trì hỏi.

"Hình như gần đây Bùi tiên sinh có một tin tức nóng bỏng rất xôn xao, ồn ào huyên náo, tất cả mọi người rất muốn biết rõ chân tướng, vậy bây giờ anh có thể tiết lộ chân tướng thật sự là gì hay không? Chính là người phụ nữ trong tấm ảnh kia, thật sự là vợ của anh sao?"

Đôi mắt Bùi Vũ Triết nhàn nhạt nâng lên, liếc nhìn đèn đóm sáng chói và bầu không khí quanh quẩn ở phía dưới.

"Đúng." Rốt cuộc anh nói: "..... Đó là vợ và con trai của tôi."

Một sự xôn xao dữ dội ở phía dưới.

Cùng lúc đó, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng bước qua bước lại trong gian phòng nhỏ mới thuê, nhìn Tiểu Ảnh ở trong phòng đang hết sức chuyên chú thao tác bàn phím viết trò chơi, cô cười cười âm thầm thu thập quần áo đã phơi khô, ngay sau đó nghe được giọng nói này.

Cô liếc qua TV, vừa đúng lúc thấy bóng dáng của Bùi Vũ Triết ở bên trong.

Ừ, trên ti vi, thật sự anh còn đẹp trai hơn, Dụ Thiên Tuyết nở nụ cười, từ chối cho ý kiến, xoay người rời đi.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, cô nghe được Bùi Vũ Triết nói câu kia "Đó là vợ và con trai của tôi", đột nhiên trái tim rung động, y phục trong tay cũng rớt xuống.

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, quay đầu nhìn bóng dáng ôn nhã như nước đó trên TV.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Anh Yêu Em Nên Mới Để Cho Em Tự Do

Phần sau của chương trình hỏi gì nữa thì Dụ Thiên Tuyết căn bản cũng không có nghe.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, đôi mắt trong suốt lấp lánh, trong đầu toàn là câu nói kia: "Đó là vợ và con trai của tôi."

Bùi Vũ Triết..... Rốt cuộc anh đang làm cái gì? !

Ngày chủ nhật yên lành cứ như thế bị làm cho bức bối, Dụ Thiên Tuyết cau mày, bỏ đồng quần áo mới xếp được một nửa xuống, đi tới cầm điện thoại gọi cho Bùi Vũ Triết, cô biết chương trình thường quay trước một ngày, nhất định là hiện giờ anh có thời gian nghe điện thoại.

"Alo? Xin chào, tôi là Johnny, có chuyện gì sao?"

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, đổi tay cầm ống nghe, không xác định nói: "Ngại quá, tôi gọi lộn số rồi sao? Tôi tìm Bùi Vũ Triết, đây là điện thoại di động của anh ấy mới đúng."

"..... A!" Người đại diện khép lại tạp chí trong tay, cau mày chốc lát, nở nụ cười nhạt: "Cô là Dụ tiểu thư."

"Phải." Dụ Thiên Tuyết không nhớ đối phương là người nào, đôi mắt long lanh trong suốt có sự trong trẻo lạnh lùng mà u oán, mở miệng nói: "Có thể phiền anh tìm anh ấy giúp tôi không? Tôi có việc gấp."

"Cô tìm cậu ấy có chuyện gì?" Người đại diện đề ép tính khí nói tiếp: "Bùi phu nhân."

Hàng mây xinh đẹp thanh tú của Dụ Thiên Tuyết nhú lại.

"Anh đừng có gọi như thế được không? Chính vì chuyện này nên tôi mới tìm anh ấy, tại sao anh ấy có thể nói như vậy? ! Chuyện tâm tình căn bản là hiểu lầm, đó chính là sai, tại sao còn muốn đâm lao phải theo lao? ! Bản thân tôi thì không có vấn đề gì, nhưng có thể suy tính cho con trai của tôi một chút hay không? Thằng bé còn nhỏ, các người không nên coi thằng bé là một loại tư liệu sống mà viết tới viết lui, các người thật là quá đáng!"

Sắc mặt của người đại diện cũng trở nên không tốt, lạnh lùng nói: "Dụ tiểu thư, nói tới việc này tôi nghĩ khi có thời gian, tôi vẫn nên đến thăm hỏi cô một chuyến, tôi cũng thấy rất kỳ quái, tại sao một nghệ sĩ dương cầm tài hoa hơn người lại muốn ở trước truyền thông trả lời vấn đề tự hủy tương lai của mình như vậy, người dưới tay tôi xảy ra loại chuyện thế này tôi còn gấp hơn so với ai khác, còn về phần cô —— a, cô không có suy nghĩ gì sao? Lời vừa rồi cô cũng có thể nói lung tung? Nếu như bị truyền thông nghe được cô biết sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng với Vũ Triết hay không? Chuyện riêng giữa các người là gì tôi mặc kệ, nhưng hiện tại Vũ Triết nào loạn thành ra như thế, thật sự cô cũng có trách nhiệm, biết hay không!"

"Tôi...." Dụ Thiên Tuyết cứng họng, cau mày, nghĩ không ra làm sao mà đến cuối cùng lại là mình có lỗi.

"Khi nào có thời gian chúng ta gặp mặt đi, bây giờ Vũ Triết đang ở buổi tuyên truyền hội diễn tấu tiếp theo, lát nữa cô hãy gọi lại, còn nữa....., chỗ ở hiện tại của các người còn chưa đưa ra ánh sáng, nhưng phải cẩn thận coi chừng bị tìm ra, đoán chừng bên kia đã bị truyền thông theo dõi, lúc nói chuyện phải chú ý một chút, không muốn thừa nhận thì cái gì cũng đừng nên nói!"

‘Tút tut tut.....’ Dụ Thiên Tuyết còn chưa kịp nói gì thì điện thoại cũng đã bị cắt đứt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có hơi trắng bệch, càng lúc càng cảm thấy không thể nói lý lẽ, đứng dậy kéo màn cửa sổ ra, chăm chú nhìn phong cảnh phía dưới lầu ba, quả nhiên, phát hiện ở đầu ngõ có vài bóng người quanh quẩn chần chờ, thậm chí còn có người ngăn cản đi chủ nhà hỏi thăm gì đó.

"Xoạt!" Dụ Thiên Tuyết kéo rèm cửa sổ lại, thấy phiền lòng muốn chết.

Di động trên bàn vang lên.

Cô đứng dậy đi qua cầm di động lên, nhìn dãy số hiện trên màn hình thật lâu, mã số này rất quen thuộc khiến cô có chút kinh tâm động phách, Dụ Thiên Tuyết không muốn bắt máy, nhưng suy nghĩ đến hậu quả vẫn là ấn nút nhận.

"Xin chào, tôi là Dụ Thiên Tuyết." Cô lạnh lùng nói.

"Đang làm gì?"

"Không có làm gì hết, có chuyện gì sao?"

"A..... Thật sự là anh nên sớm cảnh cáo Bùi Vũ Triết không nên lấy em và Tiểu Ảnh ra rêu rao thổi phồng, như vậy cũng sẽ không xảy ra chuyện thế này....." Giọng nói trầm thấp mỉa mai của Nam Cung Kinh Hiền truyền đến, mang theo sự châm chọc mà lạnh như băng, cười nhạt: "Không nghĩ tới, anh ta thật sự có dũng khí!"

Dụ Thiên Tuyết căng thẳng trong lòng, cau mày nói: "Đây là chuyện của chúng tôi, anh đừng có nhúng tay vào!"

Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiền thoáng trầm mặc, có loại cảm giác bị áp bách khiến người ta hít thở không thông.

"Anh không nhúng tay vào thì rất nhanh em sẽ thật sự trở thành Bùi phu nhân, em cho rằng tất cả anh đều cho phép em hay sao? !" Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói: "Hay là em cam tâm tình nguyện thừa nhận các người sự thật đã kết hôn? Dụ Thiên Tuyết, cho dù anh phá hủy em cũng sẽ không để em trở thành phụ nữ của người khác, dù là trên danh nghĩa cũng không thể!"

Dụ Thiên Tuyết nghe được lời nói hung bạo của anh thì rung mình một cái, hàng mi dày đậm cũng run run.

"Anh bệnh thần kinh, những điều này có liên quan gì tới anh? ! Anh vẫn giống như trước kia, bá đạo vô tình, ích kỷ máu lạnh! Tôi không phải là anh, tôi muốn ở chung một chỗ hay đây đưa không rõ với ai cũng là tự do của tôi!"

"Em phải hiểu cho rõ điều này!" Nam Cung Kinh Hiền thô bạo ngắt lời cô, giọng nói cũng hơi khàn khàn, giống như đè nén một loại thống khổ: "Anh yêu em mới có thể cho em tự do! Nếu để anh trọn vẹn mắt nhìn em ở chung một chỗ với người đàn ông khác, dù phải bẻ gãy cánh của em giam cầm em bên người cũng sẽ không để em vượt lời trề nửa bước!"

"Anh ——!" Dụ Thiên Tuyết tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tay cầm điện thoại cũng bắt đầu run rẩy.

Nghe người đàn ông này nói chuyện luôn giống như đang ngồi trên cáp treo, động một chút là nói yêu cô, động một chút là nổi cáu làm người ta sợ hãi, động một chút lại bá đạo giống trước kia khiến người ta muốn hung hăng đẩy anh ra!

"Chuyện của bản thân tôi tự tôi sẽ giải quyết, vẫn là câu nói kia, anh đừng có nhúng tay vào!" Dụ Thiên Tuyết tuyệt vọng mà bất đắc dĩ nói.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiền tái xanh, trầm thấp khắc ra mấy chữ: "Không làm được!"

Nói xong anh cũng cúp điện thoại di động ném xuống bên cạnh, trong lòng một nửa là căm tức một nửa là đau lòng, người phụ nữ này bước bình đến mức muốn dỗ ngọt cô cũng không dỗ được, phải hù dọa mới có thể ngăn lại mọi chuyện, rõ ràng anh đau lòng muốn chết nhưng chỉ có thể nói ít lời uy

hiếp, như thế, trong lòng anh mới cảm thấy có chút thực tế.

Người phụ nữ này..... Thật sự là dụ dỗ cũng sợ bẻ nát!

Dụ Thiên Tuyết cũng mệt mỏi cúp điện thoại, cảm giác quá hao tổn tâm lực cùng người đàn ông này, cô mơ hồ lo lắng anh cùng Bùi Vũ Triết lại nảy sinh xung đột, ngẩng đầu nhìn Tiểu Ảnh ngoài ban công, trong lòng phát sinh thay đổi nho nhỏ.

Mà giờ khắc này, trong biệt thự nhà Nam Cung, cũng là một bầu không khí tiêu điều khắc nghiệt.

Nam Cung Ngạo neho mắt nhìn chăm chăm tấm hình kia trong ti vi, đôi mắt già nua băng lãnh không bỏ sót chút gì, bàn tay siết cây gậy chậm chậm vuốt ve —— không ngờ, Dụ Thiên Tuyết đã sinh con đó lại là một người phụ nữ best-seller, tính tình cùng bối cảnh của cô rất cuộc là như thế nào thì ông ta chẳng hề quan tâm, ông ta quan tâm chính là Tiểu Ảnh! Cháu nội đích tôn của ông ta!

Hừ..... Chỉ bằng một cái tin tức như thế mà có thể ngăn chặn chuyện kết hôn hay sao? !

Bàn tay già nua có lực của Nam Cung Ngạo vuốt ve gậy, trầm tĩnh tự hỏi, nhúu chặt mày, ông ta phải nghĩ ra biện pháp tách đứa nhỏ khỏi Dụ Thiên Tuyết mang về đây, tùy tiện nhà họ La có náo loạn như thế nào, đứa nhỏ này là đích tôn của nhà Nam Cung, về sau, cho dù La Tĩnh Uyển kết hôn cùng Nam Cung Kinh Hiên thì đây cũng là cốt nhục của nhà Nam Cung!

Trong tấm hình, bộ dáng đứa bé kia thông minh đáng yêu, Nam Cung Ngạo cũng nhớ rõ ngày đó trong biệt thự, khuôn mặt nho nhỏ kia thông minh đối nghịch như thế nào ứng đối cục diện, cháu nội của Nam Cung Ngạo ông, quả nhiên không phải bình thường!

Vì vậy, lúc xế chiều, một chiếc Lincoln phiên bản dài chậm rãi dừng ở đầu ngõ.

Ngõ có hơi hẹp, căn bản là xe không vào được, Nam Cung Ngạo không thể làm gì khác hơn đành phải xuống xe ở rồi đầu ngõ rồi đi vào, vừa đi vừa nhìn hoàn cảnh chung quanh, đơn giản mộc mạc, là một chỗ ở bình dân, cửa sổ nhỏ chỉnh tề mà ấm áp nơi lầu ba đó, Nam Cung Ngạo neho mắt lại quan sát một hồi rồi mới đi lên.

"Các người....." Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết thoáng qua chút kinh ngạc, nhìn chăm chăm mấy người đàn ông áo đen vạm vỡ đeo kính đen cùng bóng dáng của Nam Cung Ngạo, bất ngờ đề phòng, nắm chặt cửa: "Các người muốn làm gì?"

"Tiểu thư, tiên sinh của chúng tôi có chuyện muốn nói cùng với cô." Hộ vệ áo đen nói, bàn tay to chống trên cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Anh Yêu Em Nên Mới Để Cho Em Tự Do (Tt)

Lần này, Dụ Thiên Tuyết muốn nhốt bọn họ ở ngoài cửa cũng không thể.

"....." Dụ Thiên Tuyết cần môi lui về phía sau, trong mắt tràn đầy sự cảnh giác, phía sau cô, cửa phòng nho nhỏ bị đẩy ra, Tiểu Ảnh hoan hô chạy đến, hưng phấn nói: "Mẹ nè! Tiểu Ảnh làm xong trò chơi rồi! Mẹ mau đến xem!"

Bé trai phấn trác ngọc thể, đôi mắt trong trẻo to tròn lấp lánh ánh sáng thông tuệ, cầm trong tay một cái máy chơi game thao tác thành thạo, có sự kiêu ngạo khí phách, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy người ở cửa, Tiểu Ảnh liền cứng người, ngay sau đó nhúu chặt mày.

"Tiểu Ảnh!" Theo bản năng Dụ Thiên Tuyết kêu một tiếng, xoay người ngồi xổm xuống ôm con trai vào trong ngực, càng thêm đề phòng nhìn người đứng trước cửa.

"Ông cụ, ông tới nhà người khác làm khách trước hết phải gõ cửa, được chủ nhà cho phép sau đó mới có thể đi vào, ngay cả điểm lễ phép này ông cũng không có sao?" Tiểu Ảnh cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ trong trẻo chói mắt, nhìn thẳng Nam Cung Ngạo.

Trong đôi mắt của Nam Cung Ngạo lộ ra sự thương yêu, nhìn Tiểu Ảnh lại nhìn Dụ Thiên Tuyết, mím môi không nói đi thẳng tới ngồi ở trên sofa trong phòng khách, cau mày quan sát căn phòng nho nhỏ bình thường giản dị này.

"Cô mang theo đứa nhỏ sống trong căn hộ như thế này?" Giọng nói của Nam Cung Ngạo trầm thấp như tiếng chuông đồng lạnh lùng vang lên.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết hưng hăng nhói đau, ánh mắt trong suốt cũng quan sát hoàn cảnh sống của mình một chút, trong lòng sinh ra chút áy náy, vẫn là nhẹ giọng nói: "Dạ"

Đôi mắt già nua mà thâm thúy của Nam Cung Ngạo nhìn cô một cái.

Cái nhìn này khiến Dụ Thiên Tuyết sợ run cả người, quả nhiên là tác phong cường thế của người đã từng phong vân một cõi trên thương trường, ý chí của cô dao động chống không lại một cái liếc mắt lạnh lùng mà sâu xa đầy thâm ý này.

Nhẹ nhàng hít một hơi, Dụ Thiên Tuyết vẫn không muốn cho Tiểu Ảnh đối diện với chuyện này, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ảnh ngoan, mẹ nói một chút việc cùng với ông, Tiểu Ảnh vào phòng làm bài tập được không?"

Tiểu Ảnh đã sớm làm xong bài tập, chẳng qua là nghe mẹ nói vậy vẫn nhu thuận gật gật đầu

"Tiểu Ảnh à....." Đột nhiên Nam Cung Ngạo mở miệng, khác xa với biểu tình thâm trầm khiếp người vừa rồi, nụ cười lộ ra mấy phần từ ái, nói: "Tới đây để ông nội nhìn một chút."

Tiểu Ảnh không hiểu, cũng không phải rất tình nguyện đi tới trước mặt ông ta.

"Hình như lại cao thêm một chút hả? Phải hay không?" Nam Cung Ngạo vuốt ve đầu cậu bé, cười nheo mắt.

Theo bản năng Tiểu Ảnh né tránh, thanh thúy nói: "Ông cụ ngồi chơi, Tiểu Ảnh phải đi làm bài tập!"

Nói xong liền tránh ra khỏi bàn tay của ông ta chạy về phòng mình, chậm rãi đóng cửa chỉ chừa lại một đường nhỏ, dán sát vào trên cửa nghe động tĩnh ở bên ngoài, đôi mắt đen bóng không chút nào lơ là.

Dụ Thiên Tuyết hơi yên tâm một chút, đứng dậy rót nước đặt xuống trước mặt Nam Cung Ngạo, nhẹ nhàng hít một hơi nói: "Xin lỗi, nơi này của tôi chỉ có nước lọc, có bảo bảo nên tôi không uống trà và cà phê, ông uống tạm"

Nụ cười trên mặt Nam Cung Ngạo chậm rãi rút đi, vuốt ve cây gậy, thái độ đó làm cho người ta đoán không ra thâm ý.

"Cô dự định đời này cứ như vậy mà mang theo Tiểu Ảnh hay sao?" Giọng nói như chuông ngân của Nam Cung Ngạo vang lên lần nữa.

Dụ Thiên Tuyết khẽ cau mày.

"Hiện giờ tôi vẫn chưa có năng lực sở hữu nhà của chính mình, tôi mới vừa tìm được công việc, tiền lương cũng không tệ lắm, cho nên tôi không cảm thấy mẹ con tôi sẽ mãi sống như thế này, tôi sẽ tận hết khả năng để cải thiện cuộc sống của Tiểu Ảnh, chỉ cần tôi có thể làm được." Thân ảnh mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết ngồi đối diện Nam Cung Ngạo có vẻ nhu nhược mà cô đơn, một vòng lớn hộ vệ áo đen đứng chung quanh, cô không khăn trương là không thể nào.

"A....." Nam Cung Ngạo không có chút biểu hiện bức bách nào, giọng trầm thấp chậm chậm nói: "Một mình cô mang theo đứa nhỏ cũng rất khổ cực, Kinh Hiên cũng phóng túng các người như vậy?"

Hồ hấp của Dụ Thiên Tuyết cứng lại.

"Tôi và anh ta cũng không có quan hệ gì, cuộc sống của Tiểu Ảnh cũng không cần anh ta tới chịu trách nhiệm!" Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phỉếm hồng không bình thường, bàn tay cầm cái ly bất đầu toát ra mồ hôi.

Thậm chí Nam Cung Ngạo không nghe cô nói hết lời, chỉ khoát khoát tay, gương mặt già nua không có tức giận nhưng có sự ngang ngược.

"Chuyện của các người tôi không rành nghe, rốt cuộc đứa nhỏ này là ai tôi đây cũng rõ ràng, cô tưởng một hai câu là có thể khiến tôi mơ hồ bỏ qua?"

Giọng nói uy nghiêm lần nữa trong căn phòng nhỏ, làm lòng của Dụ Thiên Tuyết bị trói chặt, càng lúc càng buột chặt.

"Thằng bé là bảo bảo của tôi, của một mình tôi!" Ánh mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết mang theo chút hận ý nhìn Nam Cung Ngạo, cười lạnh nói: "Nam Cung tiên sinh, đến cùng là có chuyện gì xảy ra với cha con các người? Một người vào năm năm trước hao hết tâm lực làm cho tôi mất bé con, năm năm sau một người chạy tới chỉ trích tôi không cho đứa nhỏ cuộc sống tốt, các người muốn thế nào?"

Sắc mặt Nam Cung Ngạo nặng nề.

"Chuyện năm đó cũng không nên nhắc lại, nếu đã sinh đứa nhỏ ra, làm mẹ thì cô phải có trách nhiệm cho nó cuộc sống tốt nhất! Sự giáo dục tốt nhất! Thậm chí là bối cảnh gia đình tốt nhất!" Giọng nói của Nam Cung Ngạo vang vọng cả phòng khách.

"Tôi có cho thằng bé! Tôi đã cho thằng bé hết khả năng có thể!" Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết không chút nào sợ hãi nhìn Nam Cung Ngạo, không có chút ý tứ nhượng bộ nào: "Căn hộ nhỏ này tôi đã nghiêm túc chọn lựa, không gian tuy rất nhỏ nhưng môi trường sống tuyệt đối không có vấn đề gì, mặc dù trường tiểu học Áu Dương không phải là trường quý tộc gì, nhưng theo tôi được biết, cháu ngoại của ông cũng học ở đó, xin đừng nghi ngờ nền giáo dục của nơi này! Còn về phần hoàn cảnh gia đình, tôi cảm thấy thằng bé có thể theo mẹ là lựa chọn tốt nhất, nếu không thì sao đây? Sự ra đời của thằng bé vốn không được hoan nghênh, tôi cũng đã thử tìm một hoàn cảnh tốt cho thằng bé, tôi đang cố gắng!"

"Cô nói là nghệ sĩ dương cầm đó?"

"Tôi chưa chắc sẽ tùy tiện tìm đàn ông để gả mình ra ngoài, tôi thấy như bây giờ rất tốt!" Trên mặt Dụ Thiên Tuyết lúc đỏ lúc trắng, trong hốc mắt lấp lánh ánh sáng, có chút kích động, cắn môi nói.

Nam Cung Ngao neho mắt lại chăm chú nhìn người phụ nữ này, so năm năm trước nhuệ khí có tăng chứ không giảm.

"Cô thật sự cảm thấy đứa nhỏ này sống rất tốt? Hừ, thằng bé nên có bối cảnh cùng tương lai như thế nào cô hiểu rất rõ, cô vì riêng tư bản thân bắt thằng bé bọc trong lòng giam của cô, cả đời ngọt ngào? ! Nhà Nam Cung có thể cho nó cái gì chính cô rõ ràng nhất!" Nam Cung Ngao lạnh giọng nói.

Tay chân của Dụ Thiên Tuyết lạnh như băng, ánh mắt dò đi, trong lòng rã rời yếu ớt.

Cô muốn trốn tránh sự thật này, được không?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Anh Cũng Đến Giành Con Với Tôi Sao

"Vẫn là câu nói kia, giữa cô và Kinh Hiền có chuyện gì chính các người tự giải quyết! Chuyện đứa nhỏ, nếu như cô không có biện pháp cho thằng bé một cuộc sống tốt nhất thì cũng đừng cản trở tiền đồ của nó, làm như vậy cô cảm thấy cô là một người mẹ tốt hay sao? !" Giọng nói của Nam Cung Ngao chấn động khiến cả căn hộ cũng hơi rung động, gần như cầm cây gậy đâm về phía cô.

Trong căn phòng nhỏ, Tiểu Ảnh nhìn đáng vẻ của mẹ, cau mày một hồi.

Mẹ của cậu, cậu có thể nói, lúc nào thì đến phiên những người tới khác nói? !

"Cháu thích theo mẹ cùng nhau trải qua cuộc sống như thế này, vậy thì thế nào? Ông không nên mang những gì ông cho rằng tốt tới đeo vào trên thân thể người khác, từ lúc sinh ra cũng chỉ có một mình mẹ thương yêu cháu chăm sóc cháu, từ trước tới nay các người cũng chưa từng quan tâm đến sự sống chết của cháu, dựa vào cái gì bây giờ lại chạy tới đây thảo luận cháu sống tốt hay là không tốt!" Tiểu Ảnh chạy ra lớn tiếng nói, đầu mày nhíu thật chặt, vron hai cánh tay ra che chắn trước mặt Dụ Thiên Tuyết: "Các người với cháu không có quan hệ gì, nhưng các người dám bắt nạt mẹ cháu, cháu sẽ liều mạng với các người!"

Tiểu Ảnh chạy ra bất thành linh, cắt đứt đối thoại của hai người.

Mí mắt của Nam Cung Ngao nhảy mạnh một cái, sắc mặt trở nên hơi khó coi, tay nắm cây gậy chặt hơn.

"Tiểu Ảnh!" Dụ Thiên Tuyết tràn đầy kinh ngạc, bắt lấy cánh tay nhỏ ôm cậu bé vào trong ngực, lo lắng nói: "Tiểu Ảnh, sao con lại chạy ra ngoài? Không phải mẹ đã kêu con đi làm bài tập sao? Con không được nghe lén mẹ và ông nói chuyện, mau vào phòng đi!"

"Mẹ, con không nghe lén, hiệu quả cách âm của nhà chúng ta không được tốt, con đã sớm nói với mẹ rồi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ảnh sa sầm nói.

Dụ Thiên Tuyết: "....."

"Bối cảnh của đứa bé này tôi đã điều tra qua, khẳng định đây là cháu trai của nhà Nam Cung chúng tôi, tôi nhất định phải dẫn đi." Sắc mặt Nam Cung Ngao xanh mét, trầm giọng chậm rãi nói: "Năm năm qua cô đã cực khổ chăm sóc đứa nhỏ này, ra giá đi, tôi sẽ bồi thường cho cô."

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết run lên, kéo Tiểu Ảnh qua, run giọng nói: "Nam Cung tiên sinh, ông cho tôi là hạng người gì? Năm năm nay tôi nuôi nấng con trai chẳng lẽ là vì muốn ông bồi thường? Ông đừng có nằm mơ giữa ban ngày, tôi sẽ không để ông mang Tiểu Ảnh đi đâu hết!"

Cô vừa nói vừa ôm chặt Tiểu Ảnh, ôm thật chặt, nhần nhịn nước mắt sắp rơi xuống vì bị nhục nhã, nói với Tiểu Ảnh: "Tiểu Ảnh không nên nghe những lời này, ngoan ngoãn đi vào phòng, mẹ sẽ không để cho con chịu uất ức, thứ người muốn đưa tiền tới bắt con đi như thế này nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Hừ, cô thật sự cho rằng đây là vì tốt cho thằng bé? !" Nam Cung Ngao cau mày, cất giọng lạnh lùng nói.

"Chẳng lẽ ông thật sự vì tốt cho cháu sao? Ông muốn đưa cháu đi, đưa cháu đi nơi đó? Ông có biết trẻ con không có mẹ rất đáng thương hay không, ông có cho cái gì nhiều hơn nữa cũng không đổi được!" Tiểu Ảnh trấn an Dụ Thiên Tuyết, neho mắt lại nói với Nam Cung Ngao.

Nam Cung Ngao từ từ ổn định sự nôn nóng thấp thòm, nhìn chằm chằm cháu nội của mình, trong lòng cũng mềm xuống.

"Tiểu Ảnh à, cùng ông nội trở về sống với ba cháu, cháu sẽ có mẹ mới, ở nhà Nam Cung cháu chính là bảo bối của ông nội, không có ai dám bắt nạt cháu! Suy nghĩ kỹ một chút, không cần theo mẹ sống khổ cực ở chỗ này, làm mẹ nên nghĩ như thế nào mới là tốt nhất cho con của mình! Mẹ cháu sẽ hiểu rõ!" Lúc nói chuyện, ánh mắt của Nam Cung Ngao cũng vô cùng mềm mại, ngữ điệu dịu dàng đến mức làm cho tất cả hộ vệ áo đen nghe được đều khiếp sợ, cho là mình đã nghe lầm.

"Hừ, ông cụ nghĩ thật chu đáo, nói đi nói lại cũng là ông cảm thấy như vậy chính là rất tốt với cháu, ông và chú ấy đều như nhau, cực kỳ tự đại!" Tiểu

Ảnh không khách khí nói.

“Tiểu Ảnh, đừng có gọi ông cụ, kêu ông nội.....”

“Cái này không được, cháu sinh ra cũng chưa từng kêu qua, cháu không quen, cháu nghĩ chờ cháu quen đã, nói không chừng khi quen rồi thì có thể kêu thuận miệng, nhưng bây giờ còn chưa được.” Giọng Tiểu Ảnh thanh thúy nói.

Nam Cung Ngạo bị từ chối uyển chuyển mấy lần nên sắc mặt càng lúc càng khó coi, ánh mắt lạnh lùng băng lãnh liếc nhìn Dụ Thiên Tuyết, đậm mạnh cây gậy xuống mặt đất một cái: “Xem cô đã giáo dục đứa nhỏ như thế nào!”

“Mẹ dạy cháu phải ‘biết vinh nhục hiểu liêm sỉ’, ‘kính già yêu trẻ’ ‘tri ân đồ báo’, ông cụ, ông đã từng dạy cháu cái gì chưa?” Tiểu Ảnh ngưỡng mặt lên, dùng ánh mắt vô tội mà nghi hoặc nhìn Nam Cung Ngạo.

Nam Cung Ngạo hoàn toàn mất đi sự cáu kỉnh, trong ánh mắt lóe ra mấy phần suy sụp.

Dụ Thiên Tuyết trở mắt nhìn Tiểu Ảnh cùng Nam Cung Ngạo đấu đi đấu lại, lúc này mới nhận ra không nên để cho Tiểu Ảnh ra mặt nói những lời này với ông ta, người làm mẹ như cô thật vô dụng, không bảo vệ tốt bản thân, tại sao lại còn để cho một đứa trẻ tới bảo vệ mình? !

“Nam Cung tiên sinh, ý của tôi đã nói rất rõ ràng, tôi không chấp nhận bất kỳ điều kiện gì của ông, ông không được mang Tiểu Ảnh rời khỏi tôi, không có khả năng!” Dụ Thiên Tuyết nói một cách rất kiên định.

Nam Cung Ngạo chậm chậm ngược mắt lên, trong ánh mắt già nua lóe sáng bén nhọn: “Năm ngàn vạn, tôi muốn cháu của tôi!”

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, đôi mắt trong suốt lấp lánh sáng, một cơn bức ức vọt thẳng lên đỉnh đầu, năm đó, về mặt của Nam Cung Kinh Hiến cũng là như thế, bọn họ đúng là cha con!

“Oa, năm ngàn vạn.....” Tiểu Ảnh bẽ đầu ngón tay tính toán coi có bao nhiêu số không, tổng kết ra một câu: “Ông cụ, ông thật sự có tiền.”

“Tiểu Ảnh à, cùng ông nội trở về đi, những gì trên tay ông nội tương lai đều là của cháu, cho mẹ cháu một phần coi như là ông nội tôn trọng và cảm tạ mẹ cháu, mẹ cháu cũng không cần ở căn hộ nhỏ như thế này, đi làm khổ cực còn phải dẫn theo cháu, phải hay không?” Nam Cung Ngạo chậm rãi dẫn dắt cậu bé.

Tiểu Ảnh cup mắt xuống suy tư, năm ngàn vạn, đổi lại mẹ không cần đi làm khổ cực và chăm sóc cậu, có đáng giá hay không?

Dụ Thiên Tuyết vô cùng lo lắng, ôm chặt con trai: “Tiểu Ảnh! Con sẽ không.....”

Tiểu Ảnh suy nghĩ một chút vẫn cau mày nói: “Năm ngàn vạn quá ít, ông cụ, nếu ông muốn dùng tiền để đổi lấy năm năm mẹ đã chăm sóc nuôi nấng cháu, ít nhất cũng phải gấp đôi, nếu không khỏi bàn nữa!”

Cậu bé nói một cách kiên quyết, khiến mí mắt của Nam Cung Ngạo nặng nề nhảy lên, mí mắt không nói, tin tưởng đứa nhỏ này không phải đang nói đùa!

Dụ Thiên Tuyết kinh hãi, kéo tay Tiểu Ảnh: “Tiểu Ảnh! Con.....”

“Mẹ, để cho ông cụ suy nghĩ kỹ một chút, cái này cũng đâu có khó khăn nha, phải hay không?” Tiểu Ảnh tỉnh ranh gật gù đắc ý nói.

Nam Cung Ngạo mí mắt nhìn Tiểu Ảnh, một lát sau bật lên một trận cười sang sảng, chấn động cả căn phòng.

Đi theo Nam Cung Ngạo đã lâu, mấy người hộ vệ chưa từng thấy ông ta thoải mái cười to sang sảng như thế.

“Đứa nhỏ này rất thông minh! Ông nội thật sự rất thích cháu! Ha ha..... Quả không hổ là con cháu của nhà Nam Cung.....”

Tiểu Ảnh đỏ mặt, rốt cuộc thì cái này có quan hệ gì cùng nhà Nam Cung.

“Tiểu Ảnh, thật sự con sẽ không đi theo ông ấy đúng không? Tiểu Ảnh nhìn mẹ, nói thật với mẹ!” Dụ Thiên Tuyết tâm hoảng ý loạn, nỗi sợ hãi sắp mất đi con trai làm cho trái tim của cô bị buộc chặt, theo bản năng ôm chặt con trai.

“Mẹ, con vẫn còn nguyên vẹn ở đây mà!” Giọng Tiểu Ảnh giòn tan, nhìn Nam Cung Ngạo: “Những lời con nói cùng ông cụ này chẳng qua là muốn xem thành ý của ông ấy, xem ra ông ấy thật sự muốn đến đón con trở về! Nhưng con còn chưa có suy tính kỹ!”

Nam Cung Ngạo ngừng cười to, đôi mắt thâm thúy lộ ra ánh sáng, chậm chậm nói: “Tiểu tử, còn học được ‘được voi đòi tiên!’”

“Ông cụ, thật sự cháu chính là cháu nội của ông sao? Ông không làm đấy chứ!”

“Việc này ông nội không làm! Thân phận của cháu ông nội đã cẩn thận điều tra qua, bao gồm ghi chép khi cháu ra đời cùng tình trạng thân thể, ông nội đều điều tra, cháu chính là đích tôn của nhà Nam Cung! Cháu ngoan..... Ông nội lại tăng thêm năm trăm vạn, đổi cách xưng hô của cháu, gọi một tiếng ông nội, có được hay không?” Nam Cung Ngạo nheo mắt lại, nhìn chằm chằm đứa bé.

Tiểu Ảnh cau mày, nhớ tới những uất ức cùng si nhục mẹ đã từng chịu mấy năm trước là do ông cụ này và người nhà ông ta gây ra, cười lạnh trong lòng, nhưng cậu bé cũng không biểu hiện ra ngoài, đôi mắt trong trẻo lộ ra khí thế chói mắt khiến người ta hít thở không thông: “Việc này còn phải chờ, ông cụ, cháu cần có một khoảng thời gian mới tiếp thu được sự thật là cháu có ba và ông nội, chờ cháu cân nhắc xem có muốn đi theo ông hay không rồi mới trả lời ông chắc chắn, ông phải đáp ứng cháu, trong lúc này không được trở lại quấy rầy mẹ, không được quấy nhiễu và gây áp lực với mẹ, nếu không cháu không đi theo ông!”

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Ngạo lóe sáng ngẫm nghĩ.

“Được! Ông nội đáp ứng cháu điều này! Nhưng thời gian nhiều nhất chỉ là một tháng, ông nội sẽ đến đón cháu! Đến lúc đó hi vọng cháu có thể tuân thủ cam kết, mẹ cháu cũng không có quyền can thiệp vào quyết định của cháu!”

“Được, chúng ta một lời đã định!” Tiểu Ảnh quả quyết nói.

Mãi cho đến khi Nam Cung Ngạo ra khỏi cửa, cả người Dụ Thiên Tuyết vẫn còn choáng váng ngây ngốc, cô không biết sao bọn họ đã đạt thành thỏa thuận, nhìn dáng vẻ Tiểu Ảnh tràn đầy lòng tin, cô lại chỉ nhớ rõ một câu kinh tâm động phách kia “Ông nội sẽ đến đón cháu!” Trái tim đập cuồng loạn, tiến lên bắt lấy Tiểu Ảnh.

“Tiểu Ảnh! Con muốn rời khỏi mẹ sao? Con không hi vọng sống cùng mẹ mà muốn đi tìm ba con và ông nội sao? Tiểu Ảnh mau nói rõ ràng không nên hù dọa mẹ!” Dụ Thiên Tuyết cũng đã chày nước mắt.

Đáng lẽ Tiểu Ảnh định đi về phòng tiếp tục hoàn thiện trò chơi, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ mẹ khóc lóc thì sợ hết hồn, vội vàng không đi, giơ bàn tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt mẹ, nhẹ giọng nói: “Mẹ làm sao vậy! Mẹ đừng có khóc nha! Mẹ nghe Tiểu Ảnh nói, không phải Tiểu Ảnh muốn rời khỏi mẹ, Tiểu Ảnh làm sao có thể rời khỏi mẹ được!”

“Ông cụ đó không phải là người tốt lành gì, mẹ chống cự ông ta như vậy khẳng định sẽ bị thua thiệt, trước hết chúng ta lừa ông ta, treo ngược ông ta! Đợi một tháng, sau đó con đưa ra cái giả dọa chết ông ta, đến lúc đó ông ta đổi ý càng tốt Tiểu Ảnh cũng không cần phải đi, cho dù ông ta đáp ứng điều kiện rồi dẫn Tiểu Ảnh đi, Tiểu Ảnh cũng sẽ nghĩ biện pháp quay trở về! Nhưng mà Tiểu Ảnh nhất định phải mang những uất ức mẹ đã chịu trước kia trả lại cho một nhà ông ta! Để cho bọn họ biết mẹ không phải dễ bị ức hiếp!”

Dụ Thiên Tuyết nghe nhưng vẫn mơ hồ hồ hồ, chỉ một mực ôm chặt cậu bé, ôm vào trong ngực, không buông ra được.

“Tiểu Ảnh, mẹ không muốn con mạo hiểm, con có biết hay không? Dù mẹ cực khổ hơn nữa cũng phải cho con cuộc sống tốt nhất, con đừng rời khỏi mẹ....” Dụ Thiên Tuyết ôm bảo bảo trắng mềm trong lồng ngực, nước mắt đã rớt xuống.

“Mẹ, Tiểu Ảnh không rời khỏi mẹ, không rời khỏi mẹ....” Tiểu Ảnh cam đoan, chỉ muốn mau chóng đỡ mẹ, cậu bé biết đầu óc của mẹ có đôi khi ‘chết ngủm’, nhưng không sao, cậu bé sẽ thuyết phục mẹ! Nhất định cậu phải làm cho mấy người nhà Nam Cung khốn kiếp kia bị trừng phạt, để cho bọn họ biết mẹ không dễ trêu chọc!

“Cậu nói cái gì?” Nam Cung Kinh Hiên đổi điện thoại di động qua bên kia, cau mày hỏi.

“Nam Cung lão tiên sinh đã đi tới nhà Dụ tiểu thư, ngay buổi sáng hôm nay.” Người được bố trí ở đầu ngõ nhà Dụ Thiên Tuyết nói.

Nam Cung Kinh Hiên nín thở trầm ngâm, ngay tức khắc chuyển động tay lại cấp tốc hướng về phía biệt thự Nam Cung chạy tới, anh không rõ Nam Cung Ngạo đưa ra quyết định gì mà phải đi tìm Dụ Thiên Tuyết, nhưng khẳng định là có liên quan tới Tiểu Ảnh.

Chắc là tin tức Bùi Vũ Triết phát tán ra ngoài hồi sáng đã kích thích đến ông ta.

“Ba đi tìm cô ấy làm gì?” Nam Cung Kinh Hiên đi vào phòng sách lạnh lùng hỏi.

Nam Cung Ngạo đang luyện chữ bồng chốc dừng bút, kiểu chữ thư pháp cứng cáp có lực không bị ảnh hưởng gì, mực nước thuận lợi phác họa trên mặt giấy Tuyên Thành tô vẽ ra một bức tranh chữ ‘chỉ điểm giang sơn’ tuyệt đẹp, lúc này ông ta mới ngược mắt lên nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiên.

“Mấy trăm năm con chưa từng vào phòng sách của ba nhìn một cái, ngược lại bây giờ muốn vào rồi!”

“Rốt cuộc ba tìm cô ấy làm gì?” Nam Cung Kinh Hiên cau mày hỏi lần nữa.

“Ngược lại ba muốn hỏi con, con muốn nắm giữ người phụ nữ này làm cái gì!” Nam Cung Ngạo cất cao giọng: “Nếu là xương thịt của nhà Nam Cung chúng ta thì không nên để cho một người phụ nữ không có quan hệ gì nuôi nấng, mau chóng đưa về nhà cho ba! Con có hiểu hay không? !”

Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên tỉnh ngộ, trong nháy mắt hiểu ra mục đích ông ta tìm Dụ Thiên Tuyết.

“Con biết đó là con trai của con, nhưng con không muốn ép cô ấy! Rốt cuộc ba đã sử dụng thủ đoạn gì!” Nam Cung Kinh Hiên chống hai cánh tay trên bàn sách lạnh giọng chất vấn.

Nam Cung Ngạo lạnh lùng nhìn anh: “Hừ, loại phụ nữ này cũng đáng giá để con hao tổn tâm tư! Nhưng chỉ đúng là một người phụ nữ tham tiền như mạng, đưa tiền là có thể đổi phò, con cần gì gây sức ép!”

Trái tim của Nam Cung Kinh Hiền níu chặt: “Đáng chết..... Ba đưa tiền đổi lấy Tiểu Ảnh!”

“Hừ!” Nam Cung Ngao tức giận, vốn còn muốn mạng bức tranh chữ này đi tìm người treo lên, nhưng lại bị Nam Cung Kinh Hiền làm cho mất hoàn toàn hứng thú: “Nếu không thì con muốn sao đây? Chờ lấy lòng người phụ nữ đó, chờ cô ta chủ động cho con nhận thức đứa nhỏ?”

“Con không chỉ muốn đứa nhỏ, con muốn cô ấy!” Nam Cung Kinh Hiền thấp giọng gầm thét, lửa giận ngập trời nhìn ba của mình.

“Quả thực con đã điên rồi!” Nam Cung Ngao đập mạnh lên mặt bàn một cái, trợn mắt trừng trừng: “Sao con lại muốn loại phụ nữ đó! Con còn dám cưới cô ta phải không! Bên chú La đã ép đến không còn cách nào, con còn không mau suy nghĩ tìm cách khiến Tình Uyên sau khi vào cửa làm thế nào để con bé thật sự tiếp nhận Tiểu Ảnh, con đây đưa cùng một người phụ nữ đã từng là tình nhân làm cái gì!”

Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói: “Có cưới cô ta hay không là do con quyết định, bắt đầu từ hôm nay ba đừng có can thiệp vào, về phần La Tình Uyên —— con sẽ để chính cô ta cho các người câu trả lời thỏa đáng!”

“Con..... Con đứng lại đó cho ba, con lại chạy đi đâu!”

“Đi nơi con nên đi!”

Cao ốc Huệ Minh, bóng dáng Nam Cung Kinh Hiền xuất hiện lần nữa.

Đã là một ngày mới, sau khi đưa Tiểu Ảnh Tuyết đi học thì về mặt của Dự Thiên cũng vẫn còn chút hoảng hốt, đi tới công ty ngồi một lát vẫn không có cách nào bình ổn tâm trạng, cô nhớ tới điều kiện cùng một tháng giới hạn của Nam Cung Ngao, tim như bị đao cắt, như đứng trên đồng lửa.

Cửa bị đẩy ra.

“Xin chào, trung tâm tư vấn Huệ Minh, xin hỏi có thể giúp gì cho.....” Dự Thiên Tuyết ngẩn ra, vội vàng ngồi thẳng lên nhìn người tới, đôi mắt mát lạnh cũng đã thấy rõ ràng bóng dáng kia, lúc này cô run lên một cái, đột nhiên cứng họng.

Lại là anh.

“Anh.....” Bỗng nhiên Dự Thiên Tuyết hoảng hốt, cô không biết giờ phút này Nam Cung Kinh Hiền tới đây là có ý gì, cha con bọn họ, một người tới trước một người tới sau: “Nam Cung Kinh Hiền, anh cũng tới giành con với tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Tôi Còn Có Thể Tin Tưởng Anh Sao?

Nam Cung Kinh Hiền nhìn thấy vẻ yếu ớt cùng sự hoảng hốt trong mắt cô, trong lòng nhói đau thương tiếc.

“Anh không biết ba của anh lại tự mình tới tìm em, xin lỗi, đoán chừng là ông ấy thấy tin tức kia của em cùng Bùi Vũ Triết nên nhất thời thiếu kiên nhẫn —— em cũng biết, so với ông ấy anh càng muốn nhận thức Tiểu Ảnh.” Nam Cung Kinh Hiền đi tới trước bàn làm việc của cô, vén mấy sợi tóc rũ xuống gò má của cô ra sau tai, nhẹ giọng nói.

Dự Thiên Tuyết hơi yên tâm, biết Nam Cung Kinh Hiền không phải tới tranh giành Tiểu Ảnh với cô, nhưng ngẫm lại lời anh nói, trong lòng dâng tràn chua xót cùng oán hận, đôi mắt long lanh buồn bã nhìn anh: “Các người lại muốn làm gì nữa? Tại sao muốn nhận thức thằng bé! Cũng bởi vì là ruột thịt với các người sao? Năm năm trước là các người không cần nó, tôi liều mạng che chở mới có nó, các người dựa vào cái gì mà nhận thức!”

Cô kích động, đôi mắt ngân ngấn lệ, tất cả uất ức cũng trào dâng.

“Đừng khóc..... Thiên Tuyết đừng khóc.....” Nam Cung Kinh Hiền bị bộ dáng bi ai của cô làm cho trái tim tan nát, nắm bàn tay cô lên dán vào ngực mình, chống trán vào trán cô, nhẹ giọng nói: “Anh sẽ không tranh đoạt bảo bảo với em, trừ phi em tình nguyện, anh sẽ không làm chuyện em không muốn, đừng khóc.....”

Dự Thiên Tuyết càng nghĩ càng chua xót trong lòng, cắn môi một cái cố nén không rơi lệ, tránh ra khỏi tay anh, sửa sang lại dáng vẻ của mình một chút rồi tiếp tục nghiêm trang ngồi trước bàn: “Sớm biết thế tôi sẽ trốn đi xa thật xa không nên quay lại, nếu không phải vì Tiểu Nhu căn bản tôi cũng không trở về! Tôi làm sao biết Nam Cung Ngao là một người cường đạo như thế, rõ ràng mình không cần đứa nhỏ bây giờ lại muốn cướp đoạt, không phải ông ta ghét bỏ tôi đã từng là tình nhân hay sao? Tại sao còn muốn giành con trai của tôi!”

Cô là một người mẹ, gặp phải chuyện đứa nhỏ cô biết bản thân nên cường hãn, nhưng không có cách nào, đây là xương sườn mềm đau nhất của cô, cô

quá lo lắng, quá quan tâm! Bị đụng chạm một chút cũng không chịu nổi!

Nam Cung Kinh Hiền lại cau mày, trong lòng có chút lo lắng, anh không rõ lắm tình hình hiện giờ, có phải anh đã quá thả lỏng cho cô hay không, nhưng sự thật là —— nếu đợi đến khi Dự Thiên Nhu trở về, cô có thể trực tiếp mang theo con trai biến mất trong thế giới của anh hay không!

Khả năng này, không phải là không có!

Xác thực, anh bắt đầu mơ hồ lo sợ, không có cách nào nắm giữ cảm giác của cô, thật sự rất không tốt....

Cau mày sâu hơn, Nam Cung Kinh Hiền kéo bàn tay đang đặt lên bàn của cô quần lên cổ mình, trong lúc cô hoàn toàn chưa kịp phản ứng ôm eo của cô, cúi đầu hôn lên môi cô, thân thể hai người áp về phía sau ngăn tù tị liệu, cạp rớt mấy xấp văn kiện, vài trang giấy rơi xuống tán lác.

Dự Thiên Tuyệt trợn to hai mắt, “Úm” một tiếng thì đã bị cưỡng hôn.

Nam Cung Kinh Hiền ôm lấy người phụ nữ nhỏ trong ngực, khuỷu tay vòng qua siết chặt eo của cô, nụ hôn cường thế mà hung mãnh.

Trong tiếng thờ dốc kịch liệt, môi lưỡi nóng bỏng của anh đẩy kề răng cô ra quắp lấy cái lưỡi non mềm hồng phấn bên trong, nụ hôn hung hăng chặn lại tất cả hô hấp của cô, sốt ruột khó nén công thành đoạt đất, ý nghĩ vừa rồi thật sự dọa được anh, anh thật sự sợ cô vì vậy mà biến mất không thấy nữa..... Chuyện như thế, tuyệt đối không thể!

“Úm.... Nam Cung....” Dự Thiên Tuyệt liều mạng cướp đoạt hô hấp, dốc sức tránh né, sắc mặt cũng đỏ lên.

“Đừng.... Buông tôi ra! Tại sao các người ai cũng ức hiếp tôi! Tôi không muốn! Đây....” Cô liều mạng né tránh, mái tóc được buộc gọn gàng cũng hơi tán lác, khuôn mặt trắng ngời quyền rũ đỏ bừng, cánh tay cô đẩy Nam Cung Kinh Hiền, sức lực không là gì dưới vòng ôm cường thế mạnh mẽ của anh, căn bản là trốn không thoát nụ hôn của anh!

Cho đến ném được nước mắt của cô, Nam Cung Kinh Hiền mới ngưng tấn công.

“Đáng chết. Tại sao lại khóc!” Nam Cung Kinh Hiền trầm thấp nguyên rửa một tiếng vội vàng dừng lại, kéo khăn giấy trên bàn qua giúp cô lau nước mắt, nhìn cô thờ dốc kịch liệt, gương mặt đỏ bừng bộ dáng nhếch nhác, đau lòng thương tiếc.

“Buông tôi ra..... Các người ai cũng ức hiếp tôi! Ức hiếp tôi thì thôi còn bắt nạt con trai của tôi! Cút!” Dự Thiên Tuyệt thống thanh kêu lên, vừa mới có một chút ấn tượng tốt với anh đã bị mất sạch, người đàn ông này, quả thật chính là lợn giống phát tình lung tung!

“Anh không cố ý, Thiên Tuyệt....” Nam Cung Kinh Hiền cau mày dụ dỗ cô: “Xin lỗi, vừa rồi anh không nhận được, anh sợ em sẽ rời bỏ anh, rất sợ rất sợ, nói với anh là em sẽ không rời đi, phải hay không? Anh cam đoan dưới tình huống không có sự đồng ý của em Tiểu Ảnh sẽ không bị đưa đến nhà Nam Cung, em muốn cái gì anh đều cam đoan với em! Đừng khóc.....”

Trong lòng Dự Thiên Tuyệt chán ghét muốn chết, nhưng nghe được lời cam đoan của anh thì ngẩn ra, ngược mắt lên nhìn anh.

“Anh cam đoan? Anh xác định cam đoan của anh hữu dụng sao?” Cô không dám xác định.

“Em nói đi?” Nam Cung Kinh Hiền cau mày.

Dự Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút, thật sự là anh có bản lĩnh làm Nam Cung Ngạo tức chết, có chút thống khổ ngược mắt lên nhìn anh: “Tôi có thể tin tưởng anh không? Tôi hận anh hận muốn chết, tôi đã sớm không tin anh! Hiện tại tôi có thể tin anh sao?”

“Có thể.” Nam Cung Kinh Hiền dịu dàng nói với cô, hơi thở nóng hổi phun ra nuốt vào trên gương mặt mỹ lệ của cô: “Chỉ cần em tin tưởng, anh có thể thay em làm được bất cứ chuyện gì —— đây là anh phải bồi thường cho em”

Dự Thiên Tuyệt bán tín bán nghi, nhưng giày vò quá mệt mỏi, cô cúi đầu, hàng mi như cánh bướm cũng mệt mỏi rũ xuống như muốn được nghỉ ngơi một chút.

Cô không biết, rõ ràng cô hận tên khốn kiếp này thấu xương, nhưng giờ phút này, lại chỉ có thể lệ thuộc vào anh.

Nam Cung Kinh Hiền hài lòng nhẹ nhàng ôm cô nói chuyện, cố gắng dỗ ngọt cô, săn sóc tất cả tâm tình của cô, rèm cửa sổ sát đất không có kéo lại, người bên ngoài đi qua đều có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Hồi lâu Dự Thiên Tuyệt mới phản ứng được, đây là giờ cô đang làm việc.

“Anh.... Sao anh lại đến trong giờ tôi làm việc, anh muốn tôi bị phê bình hay sao? Trong giờ làm việc không cho phép chúng tôi xử lý chuyện riêng!” Dự Thiên Tuyệt đẩy anh ra, vội vàng nói.

Trên gương mặt tuần lãng của Nam Cung Kinh Hiền hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, rất cung chiều rất phóng túng, không nói lời nào.

Thật cao hứng khi trở thành ‘Chuyện riêng’ của cô.

Dự Thiên Tuyệt có chút hoảng hốt ngồi xuống xử lý công việc, trong lòng rối loạn chẳng những không bình tĩnh mà ngược lại còn lộn xộn hơn, cô có hơi

mê muội, không biết trạng thái như vậy của mình là thế nào, người đàn ông này đứng ở đây lại có thể khiến mình tâm thần không yên!

“Yên tâm, coi như anh tới tư vấn, sau khi anh về sẽ chuyển khoản đến tài khoản của công ty em.” Nam Cung Kinh Hiền chậm chậm nói.

“Không cần, anh không nên lần nào cũng kiếm cớ để tới đây, sau này đừng đến trong giờ làm việc tôi sẽ không nhận tư vấn cho anh đâu!” Dụ Thiên Tuyết giờ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, lý trí nói.

“Cái này coi như là một phần phí tư vấn.” Nam Cung Kinh Hiền cúi người, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Quan tâm giúp anh tháo gỡ khúc mắc trái tim, Dụ tiểu thư, không thể không có công của em.”

Dụ Thiên Tuyết ngăn ra, tiếp theo cả người liền xấu hổ, sắc mặt đỏ lên, vội vàng né tránh anh đụng chạm.

“Anh đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu.”

“Từ từ hiểu là được, anh không bắt buộc em có thể hiểu ngay lập tức, anh không ép em.” Nam Cung Kinh Hiền cười nói tiếp.

Xuyên qua cửa sổ hoa bách hợp trong phòng làm việc của mình, quản lý Chương nhìn chăm chú một màn ở bên trong, cười cười, ông chủ nhà bọn họ thật đúng là có ý tứ, mượn công tác để thuận tiện theo đuổi con gái, nhưng còn cổ tình không cho người ta biết anh là ông chủ, chuyện thế này.....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 166: Cô Dẫn Theo Con Của Cô Rời Khỏi Nơi Đây, Được Hay Không?

Hội diễn tấu của Bùi Vũ Triết chính thức trình diễn lần thứ hai.

Dụ Thiên Tuyết trực tiếp tặng vé mời cho hai đồng nghiệp trong công ty, cô cũng không muốn đi nghe, thôi thì nhường cơ hội cho người khác.

Liên tiếp mấy ngày, độ nóng của tin cũng chậm lại, nhưng ảnh của cô đã lan rộng, trong công ty và bên ngoài cũng lan truyền ồn ào huyền ảo, có rất nhiều người hỏi han cô, cô chỉ có thể lựa chọn thái độ lảng tránh, không đáng phải trả lời.

Nhưng Dụ Thiên Tuyết cũng hiểu rõ, mấy tòa soạn báo chí truyền thông truyền mạnh mẽ tin tức kia đã bị Nam Cung Kinh Hiền chèn ép đến mức không dậy nổi.

Người đàn ông này, thật sự rất quý dị!

Dụ Thiên Tuyết vậy vậy đầu không thèm nghĩ tới nữa, cố gắng chuyên tâm làm việc, nhưng không nghĩ tới gần tới lại nhận được điện thoại của La Tinh Uyển.

"Dụ Thiên Tuyết, chào cô." Cô ta không khách sáo, trực tiếp nói thẳng.

Dụ Thiên Tuyết nhớ dây số này, là lần trước La Tinh Uyển gọi tới, nhẹ nhàng hít một hơi nói: "Xin chào, La tiểu thư."

"Có rảnh không? Tôi ở Trà Nghệ Quán bên cạnh công ty của cô, hi vọng gặp mặt nói chút chuyện với cô."

"Chúng ta có cái gì tốt đẹp để nói sao?" Dụ Thiên Tuyết chần chờ một chút, nâng tay nhìn đồng hồ: "Ngại quá, tôi phải đi đón Tiểu Ảnh tan học."

"Tôi hi vọng chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện, con của cô đã bị người khác đón đi, là mẹ của Bùi Vũ Triết, cô gọi bà ấy là đi Bùi đúng không? Hội diễn tấu vừa kết thúc là bọn họ liền đi đón đứa nhỏ, họ hi vọng buổi tối cô cũng có thể đi qua, chỉ là điện thoại của cô liên tục gọi không thông." La Tinh Uyển nhẹ giọng nói, từng chữ rõ ràng, không nhanh không chậm.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, biết chuyện gì xảy ra bên kia điện thoại, nhưng cô vẫn không muốn nhận điện thoại của Bùi Vũ Triết.

"Còn mười phút nữa tôi mới hết giờ làm.""Vậy tôi chờ cô mười phút." La Tinh Uyển nhẹ giọng: "Hi vọng cô có thể đến."

Dụ Thiên Tuyết cúp điện thoại xong bắt đầu cảm thấy quý dị, có lẽ La Tinh Uyển muốn nói mấy lời mà lần trước đã gọi điện thoại tìm cô, chẳng qua là giữ lại đến bây giờ mà thôi —— cũng khó trách, lần trước đụng phải ở bệnh viện, tình huống giữa bọn họ quá lúng túng.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không biết La Tinh Uyển có thể nói chuyện gì cùng cô, Dụ Thiên Tuyết bỏ qua suy tư, chỉ chờ hết giờ làm việc.

Gió mát phát phơ, gần tới, Dụ Thiên Tuyết chậm rãi nặng nề đẩy cánh cửa gỗ của Trà Nghệ Quán. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: ddlequydon

Tiếng chuông đùng đùng đưa đình linh linh.

Cô liếc mắt một cái đã thấy La Tinh Uyển ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, một thân mặc y phục giả kiêu Giang Nam màu khói tựa vào ghế mây, trước mặt là tách sứ bình trà nho nhỏ, xinh đẹp đến mức làm cho lòng người sợ hãi, đối với người phụ nữ này Dụ Thiên Tuyết vẫn có cảm giác mơ hồ không rõ, cảm thấy cô ta quá dồi dào rộng lượng, cơ hồ không có gì mà không thể bao dung, nhưng cố tình, vẫn có một loại cảm giác rất mâu thuẫn.

Cô tương đối không thích, năm năm trước, thân phận cô là tình nhân còn cô ta là vợ chính thức, năm năm sau thì sao đây? Cô ta lại muốn làm cái gì?

"La tiểu thư, chào cô."

La Tinh Uyển từ trong trầm tư nhàn nhạt lấy lại tinh thần, đứng dậy chào hỏi, bắt tay với cô, đều nhu hòa mát lạnh giống như nhau.

Hai người ngồi xuống, La Tinh Uyển mở miệng nói: "Biết cô về nước đã lâu rồi, vẫn không có cơ hội ra ngoài ngồi một chút với cô, ban đầu tôi còn rất kinh ngạc sao cô và Bùi Vũ Triết có thể cùng nhau về nước, có lẽ giữa các người đã xảy ra chuyện gì đó cho nên mới trở thành bạn bè, cô ở nước ngoài nhiều năm, ngẫm lại cũng không có gì là không thể, cô biết tôi muốn nói gì chứ?"

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết trong vắt như nước, nhàn nhạt lắc đầu: "Cô nói thẳng thì tốt hơn."

La Tinh Uyển giật mình, nâng tách lên thưởng thức một ngụm trà, nhẹ giọng nói: "Tôi có thể cho cô một khoản tiền, cô dẫn theo con của cô rời khỏi nơi này, được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Cô Yêu Kinh Hiên Sao?

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết run lên, ngược mắt nhìn cô ta.

Ánh mắt La Tinh Uyển cũng êm ái nhìn cô chăm chú, người phụ nữ trước mặt này, năm năm trước thì có loại ánh mắt quật cường như ánh mắt nai con, cho tới bây giờ, cô ta không biết đến cùng là Nam Cung Kinh Hiên bị cô hấp dẫn chỗ nào, khí chất sao? Gương mặt sao? Những thứ này, La Tinh Uyển cô ta đều có! Vậy rốt cuộc là cái gì?

"Tôi không thích tương lai của chính mình bị người khác thao túng, La tiểu thư, tin rằng trong lòng cô cũng như thế, không có lý do thích hợp, vì sao muốn tôi dẫn con của tôi chạy tới chạy lui?" Dụ Thiên Tuyết suy xét sơ qua vẫn là lắc đầu, trong đôi mắt trong suốt có sự nghiêm túc nghi ngờ cùng vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Ngón tay mảnh khảnh của La Tinh Uyển nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo cái ly, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Cô nhất định phải nói rõ ràng như thế sao?"

Dụ Thiên Tuyết có chút hít thở không thông, trầm mặc không nói gì.

"Xem như là tôi cầu xin cô, cô hãy rời khỏi nơi này, đừng để cho Kinh Hiên gặp lại cô, hay là các người" La Tinh Uyển nhẹ giọng nói, nhìn cô nở một nụ cười bất đắc dĩ: "Cô hẳn không nhìn ra anh ấy có cảm giác với cô, cho dù là năm năm trước hay là năm năm sau, khi đó tôi không để ý tới việc anh ấy cần quấy, đàn ông ở bên ngoài ăn vụng là chuyện rất bình thường, nhưng còn bây giờ, cô vẫn muốn tiếp tục như vậy hay sao? Dụ tiểu thư, tôi chưa từng có cuộc sống của một người bình thường, tôi không biết trong suy nghĩ của cô khái niệm về một người đàn ông ăn vụng ở bên ngoài là gì, là một loại vinh dự hay là cái gì khác, tôi đứng trước mặt cô, cô lại dùng vẻ vô tội như vậy mà hỏi tôi tìm cô làm gì? Cô thật sự không biết hay là giả bộ không biết?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết hơi trắng bệch, bàn tay từ từ nắm chặt.

"Rất xin lỗi, sợ rằng La tiểu thư đã hiểu lầm, chuyện năm năm trước tôi không muốn giải thích với cô, nếu cô muốn biết vì sao tôi vẫn cùng anh ta dây dưa không rõ, vậy thì cô hãy trực tiếp đi hỏi anh ta thì tốt hơn, nếu không phải là bất đắc dĩ, cô cho rằng tôi sẽ cùng người đàn ông đã từng chà đạp mình ở chung một chỗ cùng với nhau nữa hay sao?" Dụ Thiên Tuyết nói có phần kích động, trong đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng, bình tĩnh lại một chút mới tiếp tục nói: "Còn hiện tại, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm, giữa tôi và anh ta không có gì cả."

Sắc mặt La Tinh Uyển trở nên hơi ửng đỏ, có một chút thống khổ khó nén.

Cô ta cố gắng che giấu nỗi thống khổ kia, nhẹ nhàng nở một nụ cười, hỏi: "Ngày đó ở bệnh viện nhìn thấy các người hôn nhau, cũng là không có gì?"

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, vầy vầy đầu, bất ngờ nói: "Tôi không biết, anh ta bệnh thần kinh, tôi cũng không biết anh ta muốn làm gì" Ánh mắt trong trẻo nhìn La Tinh Uyển, nói: "Cô có thắc mắc gì tại sao không đi hỏi anh ta? Cô là vợ chưa cưới của anh ta, cô"

"Cô muốn nói tại sao tôi không trông nom tốt người đàn ông của mình phải không?" La Tinh Uyển cắt đứt lời nói của cô.

Dụ Thiên Tuyết hơi cau mày, quả thật trong lòng có nghi ngờ như thế.

"Tôi cũng muốn giữ kỹ anh ấy, cũng muốn để cho anh ấy cảm thấy tôi thật sự rất thích anh ấy, nhưng tôi không có biện pháp nào, năm năm nay, tôi tưởng là mình đã có thể làm cho anh ấy cảm động, ngày kết hôn của chúng tôi cũng đã thương lượng xong, quyết định tổ chức vào cuối năm, chỉ còn chờ một cái gậy đầu của anh ấy, thế nhưng Dụ Thiên Tuyết, tại sao cô lại xuất hiện?" Trong mắt La Tinh Uyển có chút lóng lánh, run giọng hỏi: "Sự xuất hiện của cô có ý nghĩa gì? Chính cô có biết không?"

Trong đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết mờ mịt sương mù, ném bỏ sự mê mang nghiêm túc nói: "Tôi cũng không muốn dây dưa với anh ta, tôi đã rất cực lực tránh né, nếu đôi lại là cô, cô có muốn dây dưa cùng một người đàn ông đã triệt để thương tổn cô hết lần này tới khác không?!"

"Nhưng các người đã dây dưa!" Ánh mắt La Tinh Uyển lộ vẻ nghiêm túc hơn: "Không phải cô rất cao ngạo sao? Không phải cô là một người độc lập sao? Không phải muốn bảo vệ con trai của cô sao? Vậy cô trở về làm gì! Ở nước ngoài cô có thể sống thật tốt để con trai của cô có được sự giáo dục tốt nhất, cô cách xa thật xa nơi này không được sao? Là cô tự mình hướng vào hòng súng!"

Sắc mặt của Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, cắn môi thật chặt suýt nữa cắn môi mình chảy máu, ánh mắt run rẩy, đột nhiên đứng lên nói: "La tiểu thư, tôi nghĩ tôi có thể hiểu được tâm tình của cô, nhưng xin cô không nên dùng logic của cô tới suy đoán suy nghĩ của tôi được không?! Tôi không muốn trở lại nơi đây, một chút xíu cũng không muốn! Nhưng em gái của tôi vẫn còn ở nơi này, đó là thân nhân duy nhất của tôi! Cô có người nhà có bạn bè, có hôn nhân hoàn mỹ, tôi cũng có thể tự mình mang theo con trai sống ở đất khách quê người cả đời không có vấn đề gì! Nhưng tôi không thể không có em gái của tôi, tôi không thể để cho con bé sau khi học thành tài về nước lại không có nhà cũng không có người thân, năm năm trước, nếu không phải vì con bé tôi cũng không có nửa điểm quan hệ cùng Nam Cung Kinh Hiên! Anh ta năm mơ!"

Một giọt nước mắt hoảng hốt rớt trên bàn, Dụ Thiên Tuyết đã hết sức nhẫn nại để giải thích nhưng vẫn nhịn không được, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt khê thờ hờn hển, cũng không muốn nói thêm bất cứ gì nữa, lau sạch nước mắt cầm túi xách của mình lên: "Tôi không cần phải giải thích với cô nhiều như vậy, tóm lại, có gì thì cô hãy đi hỏi anh ta, tôi cũng hận không thể bỏ rơi anh ta, cô giúp tôi một tay đi!"

"——!" Hô hấp của La Tinh Uyển căng thẳng, vội vàng đưa tay đỡ cô lại, ngăn cản cô rời đi.

"Thật xin lỗi, tôi không biết chuyện này, cô đừng kích động." La Tinh Uyển nhẹ giọng nói, trong lòng có chút rối loạn.

Trọng điểm cuộc nói chuyện rõ ràng không phải là điều này! Hiện tại La Tinh Uyển mới có cảm giác vô lực thật sự, thì ra tất cả ngọn nguồn đều ở trên người Nam Cung Kinh Hiên, người phụ nữ trước mắt này, cô ta nói không hận cô là giả, cô ta hận muốn chết! Nhưng nguyên nhân căn bản không ở trên người cô! Nếu cô vẫn còn ở trong tầm mắt của Nam Cung Kinh Hiên, khẳng định là Nam Cung Kinh Hiên sẽ u mê không tỉnh ngộ!

"Tôi muốn cùng cô nói về con trai của cô, tôi biết bác trai đã từng đi tìm cô, chắc hẳn cô cũng có một chút áp lực, tôi có thể giúp cô." La Tinh Uyển nhìn chằm chằm vào cô, nói.

Dụ Thiên Tuyết khẽ cắn răng tiếp tục ngồi xuống, muốn nghe cô ta nói xong thì lập tức đi ngay.

"Tôi biết cô mang theo đứa nhỏ nhiều năm như vậy cuộc sống cũng không dễ dàng gì, nếu thằng bé cứ như thế bị cướp đi cô cũng không muốn, phải hay không?" La Tinh Uyển nhẹ nhàng hít một hơi nói tiếp: "Tôi nói rồi, tôi có thể cho cô một khoản tiền, thậm chí cô có thể đưa ra một cái giá, chờ sau khi cô tìm được em gái thì hi vọng cô hãy mang theo con trai rời đi, không phải cô rất ghét Kinh Hiên sao? Cô cũng có thể rời khỏi anh ấy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết giống như hoa cỏ sau cơn mưa, thanh thấu xinh đẹp, lại lộ ra tâm trạng hoảng loạn không thể che giấu.

Thế nào mà dường như chỉ là trong phút chốc, tất cả mọi người đều bức cô tới cực điểm?

Một người đang liều mạng tranh đoạt con trai của cô, một người đang kêu cô mau chóng dẫn con trai trốn chạy nơi đất khách quê người, bên cạnh Nam Cung Kinh Hiên người nào cũng đều có mục đích, căn bản không có ai quan tâm cô và con trai của cô rốt cuộc đã trải qua cuộc sống như thế nào, mẹ con cô chỉ muốn một cuộc sống không tranh quyền đoạt thế an ổn bình thản.

Không một ai quan tâm.

Cô nhớ tới câu nói kia của Nam Cung Kinh Hiên, anh cam đoan dưới tình huống không có sự đồng ý của cô sẽ không để cho Tiểu Ảnh đi tới nhà Nam Cung, cô có nên tin tưởng anh không? Rốt cuộc cô nên tin ai đây?

"Thật xin lỗi, tôi có chút hỗn loạn, cô để tôi suy nghĩ một chút." Dụ Thiên Tuyết khàn giọng nói.

La Tinh Uyển ngăn ra, rút tay về, nhàn nhạt nở nụ cười: "Hay là cô không muốn rời đi, cô muốn ở lại nơi này tiếp tục giành đàn ông với tôi sao?"

Dụ Thiên Tuyết từ chối cho ý kiến, cũng không muốn để ý tới loại phụ nữ nữ này, tùy tiện cô ta nghĩ sao cũng được.

"A, tôi quên, thật ra thì cô còn có một con đường khác, chính là kết hôn cùng với Bùi Vũ Triết, trở thành Bùi phu nhân chân chính, vậy thì hoàn toàn có thể tránh khỏi sự quấy rầy của nhà Nam Cung, nhưng cũng chưa chắc, bọn họ có thể quấy rầy con trai của cô, nhưng theo tình huống trước mắt, cô cũng không muốn ở chung một chỗ cùng Bùi Vũ Triết, đúng không?" La Tinh Uyển nhẹ giọng nói.

Dụ Thiên Tuyết hơi cau mày: "Chúng tôi chỉ là bạn bè."

"Vây cũng tốt, suy tính điều kiện của tôi thử xem, tôi sẽ trợ giúp cho cô tất cả, giúp cô rời đi, làm cho mọi người tìm không được cô, cô thấy sao?" La Tĩnh Uyên nhẹ giọng nói, thanh âm nhẹ nhàng như có như không, phiêu tán trong không khí.

Rời khỏi anh, để anh không bao giờ tìm được mẹ con cô nữa.

Như vậy, có được không?Dụ Thiên Tuyết rung mình một cái, cô nghĩ nếu Nam Cung Kinh Hiên mà biết tin này thì sẽ nóng nảy dữ dội đến mức muốn nguyền rủa phan thân cô mới đúng.

"Năm năm rồi, vì cái gì mà các người không kết hôn?" Bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết nhớ tới, mở miệng hỏi.

Ban đầu, lúc cô muốn trở về cũng đã suy tính rất lâu, người đàn ông này, khẳng định đã kết hôn rồi, nói không chừng cũng đã có con cái nên căn bản là không quá đề phòng, nhưng tại sao anh lại chưa kết hôn?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Tĩnh Uyên tái đi, bất đắc dĩ cười: "Còn không phải là bởi vì cô?"

"....." Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc: "Bởi vì áy náy với tôi sao? Trong lòng anh ta có cảm giác tội lỗi nên không muốn kết hôn?"

Sắc mặt La Tĩnh Uyên càng lúc càng tái nhợt, cũng không giải thích, cô ta còn chưa ti tiện đến mức ở trước mặt tình địch của mình mở miệng nói cho người đó biết 'Kinh Hiên nói anh áy yêu cô', những lời này, cô ta thật sự không thể ti tiện như thế.

Mà theo cách nhìn của Dụ Thiên Tuyết, quả thật là đầu óc của người đàn ông này bị cháy hòng rồi!

"Tôi cho là anh ta máu lạnh đến mức ngay cả bản thân cũng nhất định hủy diệt, bản thân anh ta chính là một kẻ tuyệt tình tàn nhẫn, sao anh ta có thể có tình thương, có tình cảm!" Dụ Thiên Tuyết cau mày, tự nhủ.

La Tĩnh Uyên ngược mắt lên, nhẹ giọng nói: "Dụ tiểu thư, xin cô hiểu rõ một điều, đứng ở trước mặt tôi nói vị hôn phu của tôi có bao nhiêu không tốt, anh áy chỉ vô tình máu lạnh đối với cô, trong lòng tôi anh áy rất hoàn mỹ."

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết lộ vẻ nghi ngờ, chẳng lẽ người đàn ông này còn có một mặt sức quyến rũ mà mình không phát hiện ra?

"Ban đầu chúng tôi ở nước ngoài học đại học cùng nhau, anh áy rất ưu tú, vô cùng ưu tú, cô không biết anh áy có có bao nhiêu chói mắt, cô cũng không biết đã từng có bao nhiêu phụ nữ vây lượn bên cạnh anh áy, nhưng ai anh áy cũng không nhìn, anh áy chỉ nói chuyện giao du cùng với một mình tôi, cùng nhau vượt qua nhiều năm như vậy, anh áy ở trong lòng tôi vẫn rất hoàn mỹ, cho dù sau này anh áy thay đổi như thế nào, bởi vì tôi yêu, cho nên, dù anh áy yêu người khác tôi đều có thể bao dung, cô có hiểu không?" La Tĩnh Uyên đắm chìm trong hồi ức, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ mê say.

Dụ Thiên Tuyết khó có thể tưởng tượng được, Nam Cung Kinh Hiên mà La Tĩnh Uyên nói là bộ dáng gì.

Cô lắc đầu, cảm thấy mình không thể hiểu được.

"Cần nhắc lời tôi nói một chút, trước khi bác trai thật sự hành động hãy trả lời tôi chắc chắn —— cô nên biết thực lực chân chính của nhà Nam Cung, nếu bác áy kiên quyết tranh giành cô không có biện pháp nào, có lẽ bác áy sẽ cho cô một số tiền lớn, đây là đã nhân từ với cô, cố gắng đừng để ngay cả điểm nhân từ này bác áy cũng không cho cô." La Tĩnh Uyên tốt bụng cảnh cáo.

Dụ Thiên Tuyết nâng hàng lông mi ướt rượt lên, kiên định nói: "Tôi sẽ không để cho ông ta cướp đi con trai của tôi, tuyệt đối sẽ không."

La Tĩnh Uyên cười yếu ớt.

"Cô yêu Kinh Hiên sao?" Cô ta hỏi một câu.

Dụ Thiên Tuyết sững sốt ngồi trên ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn mê mang lộ ra mấy phần thống khổ, nhớ lại tình tiết trầm bổng phập phồng ngày trước, còn có gương mặt mị hoặc tuấn đạt kia của Nam Cung Kinh Hiên, lời anh nói vẫn còn quanh quẩn đâu đây, tốt-xấu, trong đầu cô rồi thành một mủi.

Lắc lắc đầu, từ trong mê loạn cô khó khăn khạc ra mấy chữ: "Tôi không thương."

La Tĩnh Uyên gật đầu một cái: "Rất tốt, tôi hi vọng cô có thể vĩnh viễn không yêu."

Cùng đi Bùi ăn com xong, Bùi Vũ Triết đưa mẹ con cô về chỗ ở.

Bóng đêm hơi thâm trầm, Tiểu Ảnh dài dòng ngồi ở trong áo khoác của Dụ Thiên Tuyết, vừa xuống xe đã lôi kéo tay đi Bùi sôi nổi đi lên lầu, Dụ Thiên Tuyết xuống xe theo sau, không để ý đến người đàn ông phía sau, trực tiếp đi lên lầu.

"Thiên Tuyết." Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng kêu một tiếng, vội vàng đuổi theo cô.

"Hoan nghênh anh đến nhà tôi ngồi một chút, nhưng vẫn giống như lần trước không có gì thay đổi, anh rộng lượng bỏ qua." Nụ cười của Dụ Thiên Tuyết âm áp nhưng xa cách, giờ phút này ở trong lòng cô, Bùi Vũ Triết không còn đơn giản là bệnh nhân, là người bạn đã từng dựa vào nhau để tồn tại, mà đã

trở thành một loại quan hệ quý dĩ.

Bùi Vũ Triết khe khẽ thở dài: "Tin tức kia, anh rất xin lỗi."

"Anh không cảm thấy gần đây anh đã nói xin lỗi rất nhiều sao? Tại sao vẫn muốn làm chuyện có lỗi với tôi?" Dụ Thiên Tuyết quay đầu lại nhẹ giọng nói: "Giữa chúng ta vốn không có phức tạp như thế, Vũ Triết, là do anh một mực có ý đồ làm cho mọi chuyện phức tạp lên."

"Anh chỉ là muốn thử dò xét phản ứng của em, không ngờ lại sôi nổi như vậy." Bùi Vũ Triết thản nhiên nói, chậm chạp mà rõ ràng: "Anh cho đây là phương thức tốt nhất để bảo vệ em và thằng bé, đối với nhà Nam Cung, một cô gái yếu đuối như em thì không có biện pháp nào chống lại, dù Tiểu Anh thông minh nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi."

Dụ Thiên Tuyết thoáng ngẩn ra, rốt cuộc đã hiểu ý của anh, ngay sau đó cô cười cười, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

A, thật đúng là tốt, hình như toàn thế giới đều đang suy nghĩ cho mẹ con cô, Nam Cung Ngao nói sợ con trai của cô đi theo một người mẹ mà cô sẽ chịu uất ức, La Tinh Uyển sợ cô đoạt đi người đàn ông thuộc về cô ta, Bùi Vũ Triết là sợ mẹ con cô không có cách nào tự vệ —— Dụ Thiên Tuyết cô bị nhiều người quan tâm như thế, có nên cảm thấy may mắn hay không?

Cô không nói lời nào, lấy chìa khóa ra mở cửa.

"Nếu như cảm thấy không thoải mái, anh sẽ nói rõ ràng cùng với truyền thông, bất cứ chuyện gì em không muốn cứ nói cho anh biết, anh có thể đền bù." Bùi Vũ Triết đã nhận thấy được sự xa lánh của cô tối nay, ngay lúc cô mở cửa lập tức nhẹ giọng nói.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, bóng đen trước mắt chợt lóe một cái, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của người đàn ông này đã đi vào.

Đêm đã khuya, di Bùi chơi trò chơi cùng với Tiểu Ảnh một hồi, Bùi Vũ Triết và Dụ Thiên Tuyết ngồi nói chuyện phiếm ở phòng khách, bọn họ tán gẫu về những ngày trị liệu ở nước Mỹ, chứng uất ức chữa khỏi không có nghĩa là trí nhớ bị xóa bỏ, Bùi Vũ Triết vẫn nhớ rõ mỗi một lần mất khống chế cùng triệu chứng của mình, nói xong thì khóe miệng liền nở nụ cười yếu ớt, những ngày kia, thật sự rất khó khăn nhưng cũng có vui vẻ.

"Nếu như anh vẫn còn là bệnh nhân thì tốt rồi, trong lòng sẽ không phức tạp như thế." Dụ Thiên Tuyết nhìn anh, bỗng nhiên lờ mờ nói: "Anh vẫn như xưa thì đâu có rối rắm, ít nhất tôi sẽ không như bây giờ, trong lòng không nắm chắc, rõ ràng đã sinh sống cùng nhau năm năm lại phải đề phòng thế này, tôi cũng rất không thoải mái."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Anh Muốn Biết Em Chủ Động Tới Tìm Thì Anh Sẽ Có Cảm Thụ Gì

Bùi Vũ Triết yên lặng, anh biết, ngọn nguồn tất cả sự hỗn độn này, anh chính là đầu sỏ gây nên.

"Em nói anh không nên thích bác sĩ của mình?" Anh cười yếu ớt, dưới ánh đèn có hương vị ấm áp, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"Thích cũng không hẳn phải như thế này, vì sao anh không có can đảm theo đuổi? Giờ thủ đoạn sẽ khiến mấy cô gái ghét anh có biết không?" Dụ Thiên Tuyết nghi ngờ nhìn anh, nhưng ngẫm lại mình cũng đã là mẹ của một đứa bé, không còn là cô gái trẻ trung gì nữa, vì vậy, lúc vừa nói xong thì căng đỏ mặt, cắn môi im lặng.

Bùi Vũ Triết vẫn cười yếu ớt, đưa cánh tay qua nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu của cô.

"Gần tình sẽ bị loạn." Giọng anh trầm thấp khạc ra mấy chữ này: "Anh quá nóng lòng, khiến em khổ nhiều phải hay không?"

Dụ Thiên Tuyết không nói lời nào, trên thực tế, trong khoảng thời gian này chuyện khổ nhiều của cô rất rất nhiều, cô lẳng lặng tựa vào ghế salon nhắm mắt lại, đắm chìm trong loại dịu dàng này của Bùi Vũ Triết, cô mệt mỏi, cô thật sự muốn nghỉ ngơi một chút.

Nhưng mà cô không biết, có một chiếc xe đã chờ đợi hồi lâu dưới bóng cây ở khu nhà của cô, nhìn chằm chằm ánh đèn nơi cửa sổ, trì hoãn không chịu rời đi.

"Về sau không nên tặng vé hội diễn tấu của anh cho người khác." Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng cười, nói: "Em có biết anh ở trên sân khấu nhìn thấy chỗ ngồi dành cho mẹ con em là người khác, trong lòng anh có cảm thụ gì biết không?"

Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt, ngẫm lại thật sự có chút áy náy, nhưng vẫn làm mặt lơ hời một câu: "Cảm thụ gì?"

Bùi Vũ Triết chậm rãi áp sát mặt của cô, ánh mắt sáng trong chói mắt: "Muốn giết em, sau đó chết vì tình."

Dụ Thiên Tuyết bị lời nói nửa thật nửa giả của anh chọc cho bật cười ‘phốc xuy’ một tiếng, bả vai khẽ run, lười biếng mà quỵn rũ tựa vào ghế salon, Bùi Vũ Triết nhìn càng lúc càng động lòng, một cô gái xinh đẹp thế này, anh thật sự muốn nâng trong lòng bàn tay cho cô cuộc sống tốt nhất nuông chiều cô thật nhiều, nhưng mà, vì sao lại nhất thời xúc động mà làm tổn thương cô?

Bùi Vũ Triết cẩn thận suy nghĩ.

Là bởi vì Nam Cung Kinh Hiên.

Trên thân người đàn ông kia có cảm giác áp bách làm người ta hít thở không thông, đối với Thiên Tuyết, ham muốn chiếm hữu của anh ta quá mạnh, vì vậy, mỗi một lần Nam Cung Kinh Hiên xuất hiện là Bùi Vũ Triết đều sẽ mất khống chế, anh muốn giữ chặt cô cùng trái tim của cô, không muốn cô bị người đàn ông cường thế đó làm cho dao động.

"Mẹ anh rất thích Tiểu Ảnh, chờ em tìm được Thiên Nhu chúng ta quay về Mỹ đi, vẫn ở cùng một chỗ với nhau, anh cũng rất muốn biết em có một cô em gái như thế nào, em luôn khen cô ấy giống như tiên tử, ai biết thiệt giả." Bùi Vũ Triết cười cười, ôm bờ vai của cô để cô từ từ dựa vào vai anh: "Nơi này có quá nhiều người em không muốn gặp, anh sẽ dẫn em đi, đến lúc đó tùy em có tiếp nhận anh hay không, chúng ta vẫn sinh hoạt giống như trước đây, Thiên Tuyết, có được không?"

Dụ Thiên Tuyết dựa vào bờ vai rộng của anh, ánh mắt trong suốt tưởng tượng ra hình ảnh kia, tựa hồ, thật sự rất ấm áp rất hoàn mỹ.

Nhưng trong lòng cô có một nỗi sợ hãi mơ hồ, nhưng đang lo sợ cái gì, cô cũng không biết.

Trong lòng dường như có chút quỹ dị, kể từ sau khi trở về Trung Quốc thì dần dần càng trở nên cuồng loạn, hàng lông mi như cánh bướm chậm rãi nhắm lại, bên tai là câu nói của Nam Cung Kinh Hiên bởi vì giận dữ mà rống to "Anh yêu em mới có thể cho em tự do! Nếu để anh trọn vẹn mất nhìn em ở chung một chỗ cùng tên đàn ông khác, dù phải bẻ gãy cánh của em giam cầm em bên người cũng sẽ không để cho em vượt lời trề nửa bước!"

Cô nhú mày, cắn cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có chút đau đớn, hướng gần một chút về phía bên trong bờ vai của Bùi Vũ Triết.

"Được." Dụ Thiên Tuyết nhàn nhạt đáp ứng, hy vọng có khả năng như thế.

Bóng đêm thâm trầm, sau khi tiễn Bùi Vũ Triết và đi Bùi rời đi, Dụ Thiên Tuyết vừa định đi lên thì điện thoại di động lại vang lên.

"Chào anh." Dụ Thiên Tuyết nhìn chuỗi mã số kia thì lại khẩn trương, hơi khó khăn khạc ra hai chữ.

"Đang làm gì?" Giọng nói trầm thấp đậm đà của Nam Cung Kinh Hiên truyền đến.

"Không có làm gì hết, Tiểu Ảnh mệt, tôi định lên nhà dỗ thằng bé ngủ."

"Em mới vừa ở chung một chỗ với ai?"

"." Dụ Thiên Tuyết nghi ngờ nhìn nhìn điện thoại di động, đưa lên bên tai lần nữa: "Anh đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu."

"Anh thấy có người từ trong căn hộ của em đi ra ngoài, anh ở bên này." Giọng Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp vang vang ở bên tai, nhàn nhạt khàn khàn lộ ra sự từ tính: "Nhìn bên phải, tới đây."

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, nhìn hướng bên phải, quả nhiên thấy chiếc Lamborghini quen thuộc kia ở dưới gốc cây.

Cô còn muốn nói chuyện tiếp thì điện thoại di động đã bị cắt đứt, ngẫm nghĩ một chút, vẫn là nhắc chân đi tới.

Xe im lìm, người ở bên trong cũng yên lặng.

—— người đàn ông này, tại sao kêu cô qua đây, ngược lại bộ dáng anh lại lạnh như băng giống như có người thiếu tiền anh vậy?

‘Cốc cốc cốc’, Dụ Thiên Tuyết dần tỉnh khí lại, gõ cửa xe.

"Anh có chuyện gì sao?" Đã trễ thế này, thật sự không biết anh đang làm cái gì ở nơi này.

Xuyên qua cửa kính xe dày cộm, Nam Cung Kinh Hiên ưu nhã mà lạnh lùng ngồi ở ghế lái, ngoảnh mặt làm ngơ với người ở bên ngoài, Dụ Thiên Tuyết kiên nhẫn đợi mấy giây, cau mày gõ cửa sổ xe lần nữa, người này, bộ dáng vẫn ngồi lì lì bất động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhăn lại, Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi đứng thẳng người lên nhìn anh, cô tức giận đi trở về.

Quả nhiên là bệnh thần kinh!

Chẳng qua đi chưa được hai bước, ở sau lưng cửa xe liền mở ra, một bóng dáng mạnh mẽ rần rờ bước ra, hướng về phía cô đi đến gần.

Dụ Thiên Tuyết vẫn đang tức giận, tên khốn kiếp này, ngược lại bây giờ đã có động tĩnh rồi?

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên nheo lại, nhìn chăm chăm người phụ nữ phía trước, đi tới ôm eo của cô kéo cô vào trong ngực, ôm thật chặt, động tác thô lỗ khiến Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng nho nhỏ, ngay sau đó, cảm giác được bên tai mình bị môi lưỡi nóng bỏng bao trùm, giọng nói trầm thấp của Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn vang lên: "Một chút kiên nhẫn em cũng không có! Cô gái ngốc, chờ anh thêm một chút thì sẽ chết sao!"

Vòng ôm nóng bỏng trộn lẫn nỗi nhớ mong của anh, còn có một loại cảm giác mơ hồ không rõ ràng.

Dụ Thiên Tuyết khề thở dốc, tay nắm cánh tay của anh, cau mày nói: "Là anh có bệnh, rõ ràng chính anh gọi điện thoại cho tôi, tôi gõ cửa xe anh lại không ra, đến cùng là anh muốn làm cái gì?"

"Anh muốn biết em chủ động tới tìm thì anh sẽ có cảm thụ gì, anh muốn thương thức nhiều thêm mấy giây có được hay không?" Nam Cung Kinh Hiên vô lại nói.

Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt, tức giận mắng: "Anh thật sự có bệnh!"

Nam Cung Kinh Hiên không nói lời nào, cũng không muốn phá hư bầu không khí này, đổi lại là trước kia, đích thật là gặp phải trường hợp này anh sẽ không chỉ nổi điên, hơn nửa đêm lại tùy tiện mời đàn ông lên căn hộ của mình ngồi một chút, mặc kệ là quan hệ thân mật cỡ nào cũng đều không thể được! Người phụ nữ này không có sự đề phòng thông thường sao? ! Nhưng hiện tại, anh muốn dùng phương thức khác để giải quyết vấn đề, bởi vì anh biết, như thế chỉ đưa tới cái vạ, người phụ nữ này vô cùng bướng bỉnh và không nhượng bộ một chút nào, anh đã được dạy dỗ rất nhiều lần.

"Em vừa mới gặp ai?" Nam Cung Kinh Hiên ôm chặt nàng, hỏi.

Dụ Thiên Tuyết cảm thấy tư thế này rất kỳ quái, từ chối mấy cái cố gắng từ trong ngực anh tránh thoát nhưng chỉ phí công, dứt khoát quyết định nói hết với anh để anh mau chóng đi, đã trễ như thế, người đàn ông này vẫn còn ở khu nhà của người khác lác lư mà không cảm thấy kỳ quái hay sao?

"Tôi mới vừa tiễn Vũ Triết về, có vấn đề gì không?" Cô nhẹ nhàng hít một hơi, nói.

"Vũ Triết..... Em kêu thật rất thân thiết."

"Tâm tình tốt tôi sẽ gọi như vậy, tâm tình không tốt thì sẽ gọi tên họ đầy đủ, Nam Cung tiên sinh, anh có ý kiến gì sao?" Dụ Thiên Tuyết cau mày, cảm thấy người đàn ông này thật sự không nên lấy lý do này làm cái cớ để dây dưa với mình, anh sạch sẽ lắm sao? Vốn là chính bản thân anh có vị hôn thê, tại sao còn ở chỗ này can dự sự lui tới của cô cùng với Bùi Vũ Triết? !

"Chênh lệch đúng là lớn....." Nam Cung Kinh Hiên hơi nghiêng rang thì thảm một câu, mấy ngón tay bầu bở vai của cô chậm rãi quay người cô trở lại đối diện với mình, hai tay nắm vai cô, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dường như càng ngày càng xinh đẹp của cô: "Trả lời anh, em thích anh ta sao?"

"Cái này có liên quan gì với anh?"

"Không thích thì đừng nên dây dưa, tâm địa của người này không tinh khiết."

"Lòng dạ của anh ấy tinh khiết hay không tôi là người có quyền lên tiếng nhất, anh ấy đã từng là bệnh nhân của tôi, so với ai khác tôi hiểu rõ tâm lý cùng tình trạng hiện nay của anh ấy, ngược lại là anh, đường đường chính chính nói chuyện này với tôi để làm gì? Anh đâu phải mẹ tôi." Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết trong suốt nhìn anh, nói.

Bờ môi của Nam Cung Kinh Hiên nở một nụ cười nhàn nhạt, có một chút hứng thú tà khí.

"Lên xe, ngồi với anh một lát, được không?" Anh chậm chậm kéo cô tới gần, chống trán mình vào trán cô, hỏi.

"Tiểu Ảnh mệt nhọc, tôi phải đi lên....."

"Ngồi một lát thôi, anh sẽ đưa em lên nhà." Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp nói.

Dụ Thiên Tuyết có hơi hoảng hốt, quả thật, không biết từ khi nào thì bọn họ bắt đầu có thể tâm bình khí hòa nói chuyện như thế, cô bắt đầu thay đổi không bài xích người đàn ông này nữa, thỉnh thoảng nghe lời nói bá đạo cường thế của anh cũng sẽ tức giận mắng anh, nhưng đã không phải là cái loại chán ghét cùng thống hận đó..... Cô làm sao thế này?

Cứ như vậy mà bị anh nửa lời nửa kéo vào trong xe, chung quanh toàn là tiếng côn trùng kêu vang, dường như bóng đêm càng lúc càng u tối thần bí.

"Nam Cung Kinh Hiên, anh có thể tỉnh táo một chút được không? Anh có vị hôn thê, có thể đừng tùy tiện ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt hay không? Anh cũng là người sắp kết hôn rồi, có thể biểu hiện mình là một người đàn ông trung thành một chút được hay không?" Dụ Thiên Tuyết thật sự nhịn không được, nói.

Trong xe tối đen, Nam Cung Kinh Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút xúc động phần nộ, đôi mắt thâm thúy từ từ nheo lại.

"Anh vẫn cho là anh đủ trung thành, chẳng qua anh trung thành với trái tim của mình, còn chuyện tình miễn cưỡng thì bỏ đi."

Dụ Thiên Tuyết cau mày, càng nghe càng không hiểu ý tứ của anh.

"Nhưng là chồng của người ta anh phải có trách nhiệm, anh không thể làm cho người phụ nữ bên cạnh buồn bã, anh cứ như vậy là có ý tứ gì? ! Tôi không muốn lại bị người khác nói xấu, anh bỏ qua cho tôi được không?"

"Không nên tùy tiện nói ra hai chữ ‘chồng người’ này, anh vẫn chưa kết hôn." Bàn tay của Nam Cung Kinh Hiền vuốt ve mặt cô, cau mày nói: "Ngay cả đính hôn đều là do lúc ban đầu du học nước ngoài, sau đó về nước nhất thời cao hứng quyết định, anh chưa bao giờ nói là anh thích cô ta, em bắt anh phải trung thành cái gì với cô ta?"

"Anh ——" Dụ Thiên Tuyết cứng họng: "Sao anh có thể như vậy? !"

"Anh làm sao buông em ra được đây? Không có anh ở bên cạnh, em cảm thấy ổn không? Em xác định em đấu thắng ba của anh? Em xác định không có sự trợ giúp của anh thì em có thể thuận lợi gặp lại Dụ Thiên Nhu?" Nam Cung Kinh Hiền trầm thấp nói.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết là một mảnh rối rắm thống khổ, do dự nói: "Tôi có thể....."

Cô vẫn không nói ra khỏi miệng, cô muốn nói, đợi sau khi gặp lại Tiểu Nhu, họ có thể rời đi, đi xa thật xa! Cô không tin trốn không thoát lòng bàn tay của Nam Cung Ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Ăn Bữa Cơm Cùng Ông Nội Đi

Nhưng rõ ràng, những lời như thế không thể nói ra.

Cô cũng không phải bởi vì điều kiện của La Tinh Uyển mà có ý nghĩ này, mà thật sự là La Tinh Uyển đã nhắc nhở cô, cô chỉ có duy nhất một phương thức để giải quyết cục diện hỗn loạn này, chính là lần mất xa thật xa, vậy thì cũng không cần phải dằn dụa nữa, cô cũng có thể mang theo Tiểu Ảnh trải qua cuộc sống của mẹ con cô. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

“Em có thể cái gì?” Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiền nheo lại một cách nguy hiểm.

Dụ Thiên Tuyết không một nói lời nào, nhưng lòng bàn tay khẽ đổ mồ hôi, ở trước mặt người đàn ông này, căn bản cô không dám tiết lộ ý tứ muốn chạy trốn.

Nam Cung Kinh Hiền lại giống như có thể nhìn thấu tư tưởng của cô, gương mặt tuấn tú hơi trắng bệch, bụng lấy mặt của cô chậm rãi áp sát vào, trong không gian nhỏ hẹp bức bối khàn giọng nói: "Đừng tưởng rằng anh không biết em đang nghĩ cái gì..... Dụ Thiên Tuyết, em dám rời bỏ anh thì nhất định chết chắc..... Năm năm trước anh đã để cho em chạy một lần, em nghĩ rằng bây giờ anh còn có thể để em chạy nữa hay sao?"

Đầu óc của Dụ Thiên Tuyết hỗn loạn, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy bóng dáng anh: "Anh không bỏ qua cho tôi thì phải làm thế nào đây? Tôi ghê tởm loại đàn ông giống như anh, đã có vợ chưa cưới còn hoa tâm lưu tình khoe khoang khắp nơi, anh cho rằng tôi vẫn giống như năm năm trước để mặc anh tùy ý định đoạt hay sao? ! Tôi bị anh làm cho mệt mỏi, không muốn âm ỉ với anh! Tôi có thể không hận anh nữa, nhưng xin hãy thu hồi sự bá đạo của anh, anh không có tư cách đối xử với tôi như vậy!"

Cả người cô vẫn đầy gai nhọn, nhận định rằng anh tâm thuật bất chính, đã có vợ còn tới gây chuyện thị phi!

Đàn ông như thế là buồn nôn nhất, mặt dày vô liêm sỉ nhất!

"Đừng nói với anh chuyện anh sẽ kết hôn nữa! Anh muốn cưới dạng người như thế nào anh rất rõ ràng, chỉ cần một tờ hôn ước đến đã muốn bắt nhốt anh! Người phụ nữ La Tinh Uyển kia đã bỏ bùa gì em? Xem ra em lại bắt đầu nói dùm cho cô ta!" Nam Cung Kinh Hiền hơi hờn giận, không biết vì sao mọi người kể cả cô đều bắt đầu lấy hôn ước ra gây sự với anh!

"Tôi không phải bệnh vực cô ấy, cô ấy không có quan hệ gì với tôi! Là bản thân anh không có trách nhiệm căn bản của một người đàn ông, đối với vị hôn thê của mình mà anh cũng có thể như thế, vậy đối với những người phụ nữ khác anh còn vô tình đến thế nào nữa? ! Tại sao anh không cho tôi rời đi?" Dụ Thiên Tuyết giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tức giận mắng.

"....." Trong mắt của Nam Cung Kinh Hiền có mưa gió cuộn cuộn kịch liệt, lại bỗng nhiên trầm mặc không nói thêm gì nữa, cứ tiếp tục cãi và như thế này cũng là uống công, người phụ nữ này, căn bản là cô không tin tưởng lòng dạ của anh!

"Được rồi, không nên kích động như vậy." Nam Cung Kinh Hiền u ám nói, chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô, trong mắt lóe lên chút bi thương: "Anh không nói rõ thì vĩnh viễn em cứ cãi nhau thế này với anh phải hay không? Anh không thương cô ta, cũng nhất định không cưới cô ta, hôn ước năm đó chính là một sai lầm, sắp tới anh sẽ đính chính, nhất định."

Dụ Thiên Tuyết nhìn anh, rung động trong lòng vượt qua sức tưởng tượng.

"Người này, nhìn anh như vậy làm cái gì?" Nam Cung Kinh Hiền nheo mắt lại, hỏi.

"Anh. Cô ấy đợi anh rông rã năm năm, sao anh lại có thể đổi ý? !" Dụ Thiên Tuyết cau mày, không nhận được hỏi: "Anh dám nói năm năm nay anh chưa chạm qua cô ấy không? ! Sao có thể nửa đường nói đây cô ấy ra là đây? !"

Nam Cung Kinh Hiền cau mày, cảm thấy mình đã bị người phụ nữ nhỏ này âm ỉ đến chết mất.

Bàn tay giữ chặt eo của cô ôm cô vào trong ngực, giọng của Nam Cung Kinh Hiền khàn khàn ôm hận nói: "Người phụ nữ đáng chết này! Thời điểm nắng chói anh sao thông minh như vậy, lúc khác thì lại dại dột muốn chết! La Tinh Uyên là dạng phụ nữ gì em nhìn không ra cũng tốt, anh nhìn rõ là được! Về sau ít lui tới cùng cô ta nghe chưa? ! Còn về phần anh có chạm qua cô ta hay không, em có muốn thử nghiệm một cái không?"

Dụ Thiên Tuyết bị anh làm cho ngây ngốc rồi lại ngây ngốc một hồi, không cam lòng bị anh mắng thành 'Ngu dại', trợn mắt nhìn anh chằm chằm, cô chưa bao giờ tính toán và suy đoán tâm tư phức tạp của người khác, thấy như thế nào chính là như thế ấy, cho nên mới dễ dàng bị anh lừa, chính bản thân cô cũng biết, như thế nào lại đến phiên người đàn ông này đến day dỗ cô? !

"Anh không cần nói những câu đầu môi chót lưỡi, có đụng chạm cô ấy hay không khỏi cần nói ra miệng, có trách nhiệm với cô ấy hay không hay chính anh rõ ràng!"

Nam Cung Kinh Hiền dờ khóc dờ cười, nhưng ban đêm lạnh lạnh ôm cô vào trong ngực như thế này, cố kiềm chế cảm giác muốn xông tới lần nữa, ôm cô thật chặt, ngẫm nghĩ, nếu nói cho cô biết, Nam Cung Kinh Hiền anh đã vì cô mà cầm dục suốt năm năm, cô sẽ có phản ứng gì?

Đáng chết, chẳng lẽ đợi không được cô, đời này anh sẽ phải cầm dục hay sao!

"Anh không có chạm qua cô ta, chưa từng, một lần cũng không có...." Nam Cung Kinh Hiền thấp giọng giải thích, vuốt tóc của cô, khàn giọng thì thầm: "Dụ Thiên Tuyết, rông rã năm năm, anh cũng chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày anh còn có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với em như thế này, còn có thể ôm em, còn có thể nghe được giọng nói của em, anh vẫn luôn cảm thấy nghiệp chướng của anh rất nặng nề, nhưng hôm nay anh đã gặp được em, anh vẫn không biết làm sao mới có thể đền bù cho em, đền bù cho con."

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi cau mày, trên mặt có nỗi thống khổ cùng sự ảm áp đan xen, chống trán mình vào trán của cô, nói: "Con thật sự rất đáng yêu..... Thiên Tuyết, cảm ơn em đã giữ lại con..... Cảm ơn....."

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết có một cơn chua xót, cô cũng không ngờ, có một ngày tên đàn ông khí phách cường thế khốn kiếp này có thể buông xuống dáng vẻ tự cho là đúng kia mà tới cảm tạ cô đã giữ lại con trai, dù xưa kia là chính anh không cần thẳng bẻ.

"Đó là bản năng làm mẹ, không cần cảm ơn tôi." Dụ Thiên Tuyết nghiêng đầu qua, muốn tách khỏi sự dịu dàng của anh.

"Còn có một chuyện anh phải nói." Nam Cung Kinh Hiền không để ý tới sự tránh né của cô, hơi thở ảm áp phả bên tai cô tiếp tục thì thầm, giọng nói khàn khàn nồng đậm tan biến dưới ánh trăng: "Anh nghĩ anh yêu em, Thiên Tuyết....."

Ánh sao đêm dày đặc, rồi đột nhiên trong cái nháy mắt này trở nên rực rỡ mà sáng chói.

Lại một lần nữa thấy xe của Nam Cung Ngạo xuất hiện ở cổng trường tiểu học Áu Dương, trái tim của Dụ Thiên Tuyết chợt khản trương căng thẳng.

Chờ đến khi đường dành cho người đi bộ nhảy đèn xanh, cô lập tức chạy qua như bay.

Rất rõ ràng, Tiểu Ảnh đang đứng ở đối diện cùng Nam Cung Ngạo mặt mày hớn hờ trò chuyện đã được một lúc lâu.

"Tiểu Ảnh!" Dụ Thiên Tuyết cau mày kêu lên.

Tiểu Ảnh thấy được cô, nháy nháy mắt nói với Nam Cung Ngạo: "Rất xin lỗi ông cụ, hôm nay cháu không thể đến nhà ông làm khách, ông nhìn đó, mẹ tới đón cháu."

Nam Cung Ngạo cười đến nếp nhăn ở khóe mắt cũng giãn ra, vừa nhìn thấy Dụ Thiên Tuyết thì nụ cười cũng từ từ giảm sút.

"Tôi muốn dẫn Tiểu Ảnh về nhà một đêm, thuận tiện ăn bữa cơm cùng nhau, cho tới bây giờ hai ông cháu chúng tôi cũng chưa ngồi ăn chung bữa cơm nào, đứa nhỏ này cũng nên sớm một chút thích ứng với hoàn cảnh nhà Nam Cung." Nam Cung Ngạo trầm ngâm du dương nói.

Dụ Thiên Tuyết cầm chặt tay con trai, nhẹ giọng nói: "Nam Cung tiên sinh, ông không phải mời tôi, tôi cũng không có tư cách phát biểu ý kiến, những điều này ông hỏi Tiểu Ảnh là được."

Nam Cung Ngạo chờ đợi chính là những lời này của cô, từ trước tới nay, ông vừa ý người phụ nữ này nhất chính là câu nói này, gật đầu một cái nheo mắt lại nói: "Tiểu Ảnh à, mẹ cháu không có ý kiến, về nhà ăn cơm cùng với ông nội đi."

Đối với cái từ 'Về nhà' này, tâm tình của Tiểu Ảnh căn bản là có sự mâu thuẫn.

Nhà Nam Cung —— chính là một ông nội bá đạo còn có một người cha khôn kiếp, lại thêm một người đàn bà chanh chua khó dây dưa kèm theo con bé ngọc Trình Lan Y đó, cái nơi như thế, khó tránh khỏi lời mắng mỏ nhặt, chiến tranh kịch liệt lại càng khó tránh hơn.

Tiểu Ảnh cười cười: "Ông cụ, cháu có thể đáp ứng yêu cầu của ông trở về ăn cơm cùng nhau, chẳng qua cháu có một yêu cầu, cháu chưa bao giờ một mình đi tới nhà người lạ làm khách, cháu hi vọng mẹ có thể đi theo cháu, ông đồng ý không?"

Dụ Thiên Tuyết rất kinh ngạc, sắc mặt hơi trắng bệch, cô thật sự không ngờ Tiểu Ảnh sẽ đồng ý đi tới nhà Nam Cung làm khách, càng không nghĩ tới cậu bé lại đề cho cô cũng đi theo, đứa bé này, rốt cuộc là đang suy nghĩ gì? ?

Nụ cười của Nam Cung Ngạo cứng đờ.

"Tiểu Ảnh à, mẹ cháu đi làm mệt mỏi, không nên chạy xa như thế, hơn nữa lần này đi theo ông nội là gặp mặt ba của cháu, người một nhà chúng ta vui vẻ trò chuyện, không nên làm phiền mẹ cháu."

"A, ông cụ, ông nói những lời này thật là kỳ quái, mẹ không phải là người một nhà với chúng ta sao? Không có mẹ vốn cũng không có cháu sinh ra, tại sao mẹ mang thai mười tháng sinh ra cháu thì đã thay đổi thành người nhà của các người? Đây không phải là thật sự rất kỳ quái sao?" Tiểu Ảnh vẫn cười cười như cũ, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn thiên chân vô tà lại lộ ra mấy phần bất bình cùng giễu cợt.

Sắc mặt của Nam Cung Ngạo càng thêm khó coi.

Có điều là, chỉ cần đứa nhỏ vui vẻ, tâm tình của ông cũng tốt theo.

"Cũng được, để cho mẹ cháu đi theo, chúng ta ăn bữa cơm thật ngon!" Nam Cung Ngạo cười lớn, vuốt ve đầu cháu trai, trong nháy mắt, sự từ ái cả đời đều dừng ở khoảnh khắc này.

Theo bản năng Dụ Thiên Tuyết muốn cự tuyệt, nhưng Tiểu Ảnh siết chặt ngón tay của cô ý bảo cô đáp ứng.

Thừa dịp Nam Cung Ngạo gọi người đi lái xe tới đây, Dụ Thiên Tuyết có chút lo lắng nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Ảnh, rốt cuộc con muốn làm cái gì? Nói cho mẹ biết được không?"

Đứa bé này, luôn có ý tưởng kỳ lạ lại chần chừ, giống như một 'tiểu ác ma', cô không dám xác định cậu bé có thể làm ra hành động kinh thế gì.

"Mẹ không cần lo lắng, cứ xử với kẻ địch cũng giống như đối đãi với một con gián, đâm đầu xông lên bắt bọn nó giẫm thật mạnh ở dưới chân! Mẹ chờ xem, tối nay Tiểu Ảnh sẽ cho bọn họ đẹp mắt!" Tiểu Ảnh vuốt ve mặt của Dụ Thiên Tuyết, kiên định nói.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết càng thêm lo âu, nắm tay con trai, chỉ sợ cậu bé chọc ra chuyện phiền toái.

Cùng nhau lên xe, Dụ Thiên Tuyết ngồi trên ghế sau chạm vào điện thoại di động trong túi, do dự không biết có nên thông báo cho Nam Cung Kinh Hiền hay không, vào giờ khắc này, cô thật sự rất cần sự giúp đỡ của anh.

Nhớ tới lời tỏ tình của anh đêm hôm đó, ngay lập tức đầu óc cô hỗn loạn không biết phải làm sao, thời điểm muốn trốn xuống xe lại bị anh bắt trở lại, găt gao ôm vào trong ngực mà hôn, cô giãy giụa thế nào cũng đều vô dụng, thật không ngờ phương thức biểu đạt tình yêu của một người đàn ông lại cuồng liệt như vậy, cô có thể cảm giác được trong một khắc kia cả người anh phấn khích kích động cùng thờ dốc nặng nề, nhưng anh cố chịu đựng, không có phá tan giới hạn chạm vào cô, giữa bọn họ có quá nhiều yêu hận sâu nặng, còn rất xa mới đến mức độ tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Nghĩ đến những điều này Dụ Thiên Tuyết liền đỏ mặt, vẫy vẫy đầu, mấy ngón tay duỗi vào trong túi cũng rút trở về.

Cô không muốn liên lạc với anh.

Cứ như vậy đi, dù sao đến nhà Nam Cung nhất định là anh cũng ở đó, chẳng qua nơi đó có quá nhiều người cô không muốn gặp lại.

Xe từ từ dừng lại.

Tiểu Ảnh dò dẫm sức sống xuống xe, nhìn cái biệt thự lớn siêu cấp hào hoa mình tới lần thứ hai này, lại nhìn bãi cỏ cùng hồ bơi mênh mông chung quanh một chút, các loại kiến trúc Châu Âu cũng như hoa viên, lớn đến mức làm cho người ta chặc lưỡi.

"Tới đây, Tiểu Ảnh, theo ông nội đi vào, buổi tối muốn ăn món gì thì nói với bà Ngô, để bà Ngô làm cho cháu, đến đây....." Nam Cung Ngạo chống gậy xuống xe, khuôn mặt già nua cười thành một đóa hoa, dắt tay của cậu bé đi vào trong.

"Dụ tiểu thư, mời bên này." Hộ vệ áo đen đi tới, bày ra một tư thế mời.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Không Phải Chỉ Có Người Đàn Bà Này Mới Có Thể Sinh Con

Dụ Thiên Tuyết nhìn chăm chăm địa phương xa cách đã lâu này, trong lòng ngũ vị tạp trần, gật đầu một cái, kéo dây túi xách lên trên bờ vai, hộ vệ cùng đi theo vào.

Bàn dài trong phòng ăn rộng lớn đã chuẩn bị tốt, đèn thủy tinh xa hoa sáng chói treo trên trần làm Dụ Thiên Tuyết hoa mắt, nhớ lại từng chút từng chút quá khứ ở chỗ này, cô trầm mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ vẻ bình thản.

"Dụ tiểu thư, trước tiên cô ở phòng khách ngồi một chút, tiểu thư và thiếu gia lát nữa sẽ về." Người giúp việc đi tới nói.

Dụ Thiên Tuyết gật đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến -

Tiểu Ảnh đi đâu rồi?

Trong lòng cô khẩn trương, đi ra ngoài phòng khách nhìn quanh một vòng, không phát hiện gì cả, trong hành lang bên phải phòng khách có căn phòng sáng đèn, cô đi vào trong mới nghe được tiếng vang, là Tiểu Ảnh và Nam Cung Ngạo.

Phòng sách rộng lớn xa hoa như thế, có phong độ nghiêm túc của người trí thức, hai chân Tiểu Ảnh đạp ở trên người Nam Cung Ngạo, nửa người nằm trên bàn sách tập trung tinh thần cầm bút lông viết chữ, bàn tay nhỏ bé không cầm được bút lông thô to, chữ viết cũng rất vụng vẹo méo mó, vết mực vung vẩy một mảnh.

"Vì sao Tiểu Ảnh viết lại khó coi như vậy?" Tiểu Ảnh nghiêng đầu nhìn nhìn mấy chữ vừa viết.

Nam Cung Ngạo cười đến hiền từ, giờ tay vuốt ve đầu cậu bé: "Ai nói! Tiểu Ảnh viết rất được! Lát nữa ông nội kêu người đóng khung mấy chữ này treo lên tường!"

Tiểu Ảnh đỏ mặt, trong lòng có một con gió mát nho nhỏ thổi qua.

Dụ Thiên Tuyết thấy một màn như vậy đầu tiên là kinh ngạc, sau đó phản ứng kịp thì khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vội vàng đi tới khẩn trương kêu lên: "Tiểu Ảnh!"

Cô nhìn thấy chân của Tiểu Ảnh trực tiếp giẫm lên tây trang nhập khẩu tinh xảo được cắt may thủ công của Nam Cung Ngạo, hai bàn chân nhỏ bé vẫn còn mang theo bụi đất, vậy mà Nam Cung Ngạo ôm cậu bé ngồi trên ghế bành thể nhưng lại rất vui vẻ, mặt cũng híp thành một đường ngang.

"Ông cụ, cháu phải xuống, mẹ tới tìm cháu." Tiểu Ảnh nhìn ra mẹ đang khẩn trương, giáo huấn hướng về phía cô cười cười, quay đầu lại dùng vẻ mặt ngây thơ nhìn Nam Cung Ngạo, nói.

"Không cần để ý mẹ cháu!" Nam Cung Ngạo giương mắt nhìn Dụ Thiên Tuyết một cái, trầm giọng nói: "Tiểu Ảnh thích là tốt rồi! Hồi nãy đã nói với bà Ngô muốn ăn cái gì chưa? Nếu chưa đủ lại đi chọn thêm!"

"Đù rồi, Tiểu Ảnh không kén ăn, có điều là Tiểu Ảnh quen ăn cơm mẹ làm, thỉnh thoảng vẫn có thể đi ăn ở bên ngoài, nhưng Tiểu Ảnh không thể rời bỏ món ăn mẹ làm! Ông cụ, lúc rảnh rồi có thể đến nhà cháu nếm thử nha!" Tiểu Ảnh lắc lư khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nói, tay nắm chặt cây bút lông thô to bị dính mực, lại không cam lòng trải ra tờ giấy Tuyên Thành thật to viết chữ lên.

"....." Sắc mặt Nam Cung Ngạo sa sầm, từ 'Nhà cháu' trong miệng đứa bé này thật sự làm ông ta đau đầu.

"Ông ngoại!" Một tiếng kêu ngọt ngào vang lên tại cửa ra vào.

Trình Lan Y đeo cặp sách nhỏ chạy vào, thở hồng hộc đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trướng đỏ, vừa vào cửa thì nhìn thấy bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết, cô bé ngửa đầu lên nhìn nhìn, di này lần trước đã dỗ dành cô bé không khóc, sau đó mắt mới rơi vào trên người Nam Cung Ngạo, trong nháy mắt, mắt cô bé tròn to so chuông đồng còn lớn hơn! !

"A, Y Y đã về rồi." Nam Cung Ngạo cười lên, ôm cháu nội trong ngực lại nghe cháu ngoại ngọt ngào gọi mình: "Đã tới thì mau lại đây cho ông ngoại nhìn một chút!"

Trình Lan Y kinh ngạc đi qua, mở miệng hỏi: "Dụ Thiên Ảnh, sao bạn lại ở nhà của mình hả?"

Cô bé hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Tới ăn cơm nha." Tiểu Ảnh quay đầu nói "Ông cụ, đúng không!"

"Tiểu Ảnh gọi là ông nội đi Như vậy ông nội mới vui vẻ." Nam Cung Ngạo không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để hướng dẫn cậu bé, cười ha hả nói: "Y Y, mẹ cháu đâu?"

"Mẹ và ba ở phía sau, lập tức tới ngay." Trình Lan Y cào cào cái bàn, nhìn chăm chăm Tiểu Ảnh không chớp mắt, càng nhìn càng thấy kỳ quái, không

phải Tiểu Ảnh chỉ là bạn học cùng lớp của cô bé thôi sao? Sao lại tới nhà cô bé ăn cơm nha?

Còn nữa....., còn nữa....., sao ông ngoại lại thân mật ôm bạn ấy như vậy cô bé có chút ghen tị.

"Ba, sao hôm nay đột nhiên kêu bọn con về ăn cơm?" Nam Cung Dạ Hi tươi cười ngọt ngào đi vào, khó có được tâm tình rất tốt, nhưng vừa vào cửa thì sắc mặt liền cứng ngắt tại chỗ.

"Cô..... Thế nào lại là cô? !" Nam Cung Dạ Hi đột nhiên kêu to, mắt trừng lớn thật lớn, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Thân ảnh Dụ Thiên Tuyết mảnh khảnh lẳng lẳng đứng tại chỗ, đôi mắt long lanh trong trẻo lạnh lùng sáng ngời, nhẹ giọng nói: "Nam Cung tiểu thư."

"Chào cái gì mà chào, sao cô lại ở nhà của chúng tôi hả? !" Nam Cung Dạ Hi nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, đột nhiên lòng rối loạn, thấy con gái của mình bám lấy cái bàn tha thiết mong đợi nhìn Nam Cung Ngao, Nam Cung Ngao lại thân nhiên ôm thằng bé kia trong ngực: "Ba, đây là chuyện gì xảy ra! Người phụ nữ ti tiện cùng thằng con hoang này tại sao lại ở nơi này! Người nào dẫn bọn họ tới!"

Vừa nghe được hai chữ ‘con hoang’ sắc mặt của Nam Cung Ngao lập tức xanh mét, đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn ‘Sầm!’ một tiếng, gương mặt tức giận nâng lên, giận dữ quát: "Con nói cái gì? !"

Nam Cung Dạ Hi sợ bắn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lửa giận vừa mới xông lên đỉnh đầu trong nháy mắt tắt ngúm, từ trước đến giờ cô ta sợ nhất là khi ba nổi giận, hiện giờ thật sự không biết vì sao ba lại phát lửa lớn như vậy! Cô ta run rẩy, lấy can đảm tiếp tục hét lên: "Vốn là như vậy! Ba, không phải ba không biết con đàn bà hạ tiện này, cô ta đã từng là tình nhân của anh trai, cô ta quyến rũ Dĩ Sinh cô ta chính là con đàn bà vô sỉ nhất trên thế giới, gái điếm sinh ra con trai vĩnh viễn hạ tiện như vậy! A!"

Nam Cung Dạ Hi kêu gào lên một tiếng bi thống, bị bút lông ở đối diện bay tới đập trúng đầu, vết mực dây ra cằm cùng y phục của cô ta.

"Cái đứa con gái bất hiếu này, mày cầm miệng cho tao! !" Nam Cung Ngao giận đến nổi trợn lồi đờn, giận dữ công tâm rút bút lông trong tay Tiểu Ảnh ném về phía Nam Cung Dạ Hi! Bút lông này không nặng, nhưng có thể ngăn cản con gái của ông ta la lối om sòm!

"Ba Ba lại có thể" Hai tay của Nam Cung Dạ Hi run rẩy chạm vào vết mực trên người mình, nhìn y phục bị vấy bẩn, hoàn toàn có thể tưởng tượng đến mấy từ nhếch nhác thảm hại, trong nháy mắt đôi mắt rung rung, nghiêng đầu nhìn Dụ Thiên Tuyết: "Đồ hạ tiện, rốt cuộc cô đã làm gì ba tôi! Cô bỏ bùa gì khiến ba tôi đối xử với tôi như vậy! Tôi mới là con gái ruột của ông ấy, cô dựa vào cái gì!"

"Tao nói mà mày không hiểu hay sao, đằng hoàng từ tể ngâm miệng lại cho tao một câu cũng không cho phép nói! Một lát nữa Kinh Hiền về mày cũng kiềm chế lại một chút cho tao!" Nam Cung Ngao chưa tiêu con giận vỗ bàn nói, đứa con gái này thật sự bị chính ông ta nuông chiều hư rồi, há mồm ngâm miệng đều hung hăng càn quấy muốn chết, bây giờ lại có thể không phân biệt gì mà chửi trên đầu ba của mình!

"Dạ Hi....." Trình Dĩ Sinh đi vào, cau mày, kéo Nam Cung Dạ Hi qua, thật không biết cô ta lại chọc ra cái họa gì.

Nhưng khi nhìn thấy Dụ Thiên Tuyết, đôi mắt thâm thúy của anh ta run lên kịch liệt, lại đột nhiên nhìn đứa nhỏ trong lòng Dụ Thiên Tuyết, trong nháy mắt, tựa hồ đã hiểu chuyện gì xảy ra.

"Ba, Dạ Hi mới tới còn chưa biết tình huống gì, trước đó ba chỉ kêu tụi con về ăn cơm cũng không nói cụ thể vì sao, Dạ Hi không hiểu chuyện, ba cũng đừng so đo với cô ấy." Trình Dĩ Sinh chậm rãi nói, ánh mắt rơi vào trên người Dụ Thiên Tuyết: "Thiên Tuyết, đã lâu không gặp."

Đây tai đều là sự tranh chấp cùng chửi bới lung tung, trong nháy mắt, Dụ Thiên Tuyết thấy hối hận đã đáp ứng Nam Cung Ngao tới bên này ăn cơm.

Rốt cuộc cô đang làm gì? Tự mình chuốc lấy cực khổ! Nghe Nam Cung Dạ Hi chửi rửa quả thực là chịu tội!

"Tôi có muốn tới bên này hay không cô là người là rõ ràng nhất, Nam Cung tiểu thư." Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết trong suốt nhìn cô ta: "Đừng lúc nào cũng treo chữ tiện trên miệng, tôi nghĩ loại trình độ này tôi vĩnh viễn cũng không theo kịp cô, hôm nay tôi được mời đến, không muốn cùng cô so đo chuyện trước kia, đừng ép tôi lật lại chuyện cũ."

"Cô có thể nói cái gì, cô tới nhà chúng tôi là muốn làm gì, cô nói!" Nam Cung Dạ Hi thờ phỉ phò, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào mang theo vết mực có chút tức cười: "Hừ, cô không hèn hạ sao? Không hèn hạ tại sao năm năm sau lại dẫn con trai trở về quyến rũ anh trai tôi, khiến chị Tĩnh Uyển thương tâm, đồ tiểu tam không biết xấu hổ, cô cho rằng tôi không biết!"

"Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi là tiểu tam? !" Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết sắc bén lạnh lùng quét qua cô ta: "Tôi mang theo con trai của tôi trải qua cuộc sống của mình, dính líu gì tới anh trai của cô! Ngược lại là cô, cô đâu có ti tiện, cô cao thượng, cô cùng người đàn ông bên cạnh này cầu tha đến như thế nào chính cô hiểu rõ nhất, cả thành phố Z cũng rõ ràng! Bản thân cô không có hường qua cảm giác làm tiểu tam là cảm thụ gì sao! Không phải so với tôi cô có kinh nghiệm hơn sao!"

"Cô....." Nam Cung Dạ Hi giận đến sắc mặt cũng đỏ lên: "Cô còn dám nói thêm một câu tôi sẽ và nát miệng cô!"

"Dám làm thì phải dám nhận, tôi nói những điều này cô không chịu nổi sao?" Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết trở nên âm u, tàn mát ra khí thế hơi khiếp người: "Vụ năm đó, chuyện cô thiết kế làm cho tôi bị xe đụng phải nói thế nào? Tôi không có báo cảnh sát kiện cô là bởi vì tôi biết kiện không nổi cũng kiện không thắng, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng bản thân mình vô tội trong sạch rồi hả?"

Cô nở một nụ cười nhu hòa, có sự lạnh lùng châm chọc!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Chương 155.2

Nam Cung Dạ Hi giận đến mức muốn tiến lên tranh đấu cùng cô, găm thắt rít gào, lại bị Trình Dĩ Sinh ngăn cản, cô ta vừa tức vừa không nể nang Trình Dĩ Sinh dẫn tới đánh lẫn nhau, Dụ Thiên Tuyết nhìn màn hài kịch này, đối với những thứ bản thủ ghê tởm kia thì làm như mắt nhắm tai nghe.

Về mặt Tiểu Ảnh sùng bái nhìn mẹ, đối với người phụ nữ đánh đá chưa ngoa nào đó trong lòng cậu bé càng thêm khi dễ đến cực điểm.

"Ông cụ, có phải đi này không hoan nghênh Tiểu Ảnh hay không? Vậy, hay là Tiểu Ảnh đi về thôi." Tiểu Ảnh nghiêng đầu uất ức nhìn Nam Cung Ngạo, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại sáng lên vẻ điềm đạm đáng yêu.

Trong lòng Nam Cung Ngạo đau nhói, vội vàng ôm lấy cậu bé, quát lạnh một tiếng: "Hai đứa mày cầm miệng lại cho tao!"

Đánh đấm lẫn nhau một lúc rồi cuộc Nam Cung Dạ Hi cũng an tĩnh lại, nước mắt chảy đầy mặt, Trình Dĩ Sinh càng nhếch nhác hơn, trên mặt bị bà điên này cào xước một vết máu, trong mắt chợt lóe lên hận ý, anh ta vẫn còn có việc phải lợi dụng người phụ nữ ngu ngốc này, đợi thời cơ chín mùi anh ta nhất định đã bay cô ta! Còn thiếu một chút xú nữa thôi, còn kém một chút là anh ta có thể hoàn toàn nắm giữ cổ phần bên phía Đài Bắc, đến lúc đó người phụ nữ thối tha này cứ chờ chết đi!

"Tao vất vả lắm mới gọi được Tiểu Ảnh tới đây ăn một bữa cơm, hai đứa mày còn gây sự nữa thì cút ra ngoài hết cho tao! Đây là cháu nội của tao, đứa nào còn dám nói nửa câu không phải thì vĩnh viễn đừng mong bước vào cửa nhà Nam Cung!" Giọng của Nam Cung Ngạo hùng hồn chấn động vang vọng cả căn phòng.

Tiểu Ảnh nhu thuận ở trong lòng ông ta, trừng mắt hướng về phía Nam Cung Dạ Hi thị uy, quay đầu lại thì là một bộ dáng đáng thương, đưa ra hai bàn tay nhỏ bé cho Nam Cung Ngạo nhìn: "Ông, tay dơ rồi."

Trên bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn dính đầy mực nước.

"Ông nội dẫn cháu đi rửa, không cần để ý bọn họ." Lừa giận của Nam Cung Ngạo đã bình ổn, bỗng Tiểu Ảnh từ đầu gối ôm xuống, vô cùng yêu thương dặt bàn tay nhỏ bé, cười híp mắt hướng về phía cửa đi tới.

Tiểu Ảnh sai bước đi theo, lúc đi tới cửa thì thấy hai người trước mặt ngây ra như phỗng, nâng cái cằm nhỏ lên vênh váo tự đắc một phen, ván này, mẹ khí thế xông lên, Tiểu Ảnh sẽ bực bội, toàn thắng, hoan hô!

Ngoài cửa, một bóng dáng thẳng tắp cao lớn chậm rãi đi tới, cảm thụ được không khí nơi này không giống ngày xưa, có hơi cau mày.

Có người lần lượt từ trong phòng sách đi ra, mặt của Nam Cung Dạ Hi đầy nước mắt lộ vẻ khiếp sợ và oán hận, cái kính gãy vỡ với Trình Dĩ Sinh ở sau lưng, mà phía sau bọn họ có một bóng dáng mảnh khảnh động lòng người, đối với sự tranh chấp ồn ào của bọn họ ngoảnh mặt làm ngơ, trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú không có chút biểu cảm gì, lạnh nhạt thờ ơ mà ưu nhã đi ra.

Nam Cung Kinh Hiền nheo mắt lại nhìn cô, trong lòng thoáng rung động dữ dội.

Dụ Thiên Tuyết cũng ngẩn ra.

Mãi cho đến khi Nam Cung Kinh Hiền đi tới trước mặt cô, đưa tay bao lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt trong tay áo của cô, cô mới phản ứng được.

"Sao em và Tiểu Ảnh lại ở đây?" Nam Cung Kinh Hiền nhíu mày hỏi, trong đôi mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ và dịu dàng.

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: "Là ba của anh muốn Tiểu Ảnh tới nơi này làm khách, thằng bé không cự tuyệt muốn đi, tôi không có lý do gì không đi theo, tôi sẽ lo lắng."

Nam Cung Kinh Hiền nhíu mày sâu hơn, đôi mắt lạnh lẽo quét về phía sau lưng Nam Cung Dạ Hi và Trình Dĩ Sinh.

"Dụ Thiên Tuyết.... Cuối cùng thì tôi đã nhìn thấu con người cô, cô là con đàn bà không biết xấu hổ, lúc trước cô đã giữ lại đứa nhỏ không có phá bỏ, chắc bây giờ cô rất đắc ý! Cô dẫn đứa nhỏ trở về uy hiếp ba tôi có phải không! Cô đúng là không biết xấu hổ..... Cô đúng là đồ gái điếm!" Hai gò má của Nam Cung Dạ Hi đỏ bừng, tức giận mắng chửi, ngón tay run rẩy chỉ về phía cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, nhưng về mặt lạnh lùng, căn bản không muốn dây dưa cùng người phụ nữ này.

"Mày nói lại lần nữa?" Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại lạnh buốt trong lòng bàn tay, đôi mắt rét lạnh sắc bén nhìn về phía Nam Cung Dạ Hi. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"Anh trai, chỉ vì một đứa bé mà anh để cho người phụ nữ này tiến dần từng bước sao? ! Vậy chị Tinh Uyển phải làm sao bây giờ? Chị ấy đợi anh rờn rã năm năm đôi lấy những điều này hay sao!" Nam Cung Dạ Hi la lớn.

"Chuyện của tao không cần mày trông nom, quản tốt chính bản thân mày!" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp đậm đà, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự ngoan độc: "Phụ nữ của tao, lúc nào thì đến phiên mày nhúng tay vào!"

Trình Dĩ Sinh ngăn Nam Cung Dạ Hi lại, cau mày nói: "Em có thể đừng làm khó được không? Họ cũng chỉ tới ăn bữa cơm thôi, cái gì mà tiến dần từng bước? Em không im miệng được phải hay không?"

Nam Cung Dạ Hi trừng to mắt nhìn chồng của mình, đột nhiên kích động: "Tốt lắm Trình Dĩ Sinh, vừa nhắc tới người đàn bà này anh liền kích động phải không? Tôi chỉ nói cô ta đôi câu hạ tiện anh đã nghe không được có phải không! Anh đừng ép tôi nói ra những chuyện phong lưu bên ngoài của anh ở đây, lưu tình với phụ nữ khắp nơi tôi đã sớm chịu đủ anh, một ngày nào đó tôi sẽ khiến mấy con đàn bà kia cụp đuôi biến mất hết, tất cả rút ra khỏi tầm mắt của tôi! Anh cũng chờ đó tôi sẽ thu thập anh, cái loại đàn ông bất trung này, tôi hận anh!"

Càng nói càng loạn.

Sắc mặt Trình Dĩ Sinh tái xanh, kéo cánh tay của cô ta qua: "Em nhỏ giọng một chút cho anh, có chuyện gì về nhà giải quyết, bây giờ em muốn thế nào? !"

"Ha ha ha..... Anh cũng biết sợ sao? Anh đừng quên tiền trong tay anh đều là ba của tôi cho anh, cái đồ lợn giống này, cuối cùng sẽ có một ngày tôi phải phá hủy anh để cho anh trở thành người rớt mòng tơi, tôi xem còn có con đàn bà nào dám leo lên giường của anh!" Nam Cung Dạ Hi giận đến gào lên, nước mắt chảy đầy khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Náo loạn đủ chưa!" Trình Dĩ Sinh bắt được cánh tay cô ta đang đánh tới, gầm nhỏ một tiếng.

Dạ Thiên Tuyết không muốn nhìn hai người này dây dưa nữa, không liên quan tới cô, cô muốn tránh thoát bàn tay của Nam Cung Kinh Hiên đi đến phòng ăn, không nghĩ tới lại bị anh cầm thật chặt, bên tai là tiếng nói trầm thấp: "Anh cùng đi với em."

Nam Cung Kinh Hiên ngẩng đầu lên, mặt mang chút lửa giận nhìn hai người trước mắt, nói: "Nói đúng, muốn ồn ào thì về của mình náo loạn đi, nhà Nam Cung không phải là địa phương mà các người có thể tùy tiện lấn qua lấn lại!"

Thân ảnh anh cao ngất tuấn lãng, kéo người phụ nữ nhỏ bên cạnh qua, dẫn đi tới phòng ăn, lạnh lùng để lại một câu: "Đi ăn cơm."

Nam Cung Dạ Hi nhìn bóng dáng anh trai biến mất mới hung hăng kéo ra khoảng cách cùng với Trình Dĩ Sinh, cười lạnh nhìn anh ta, không nói câu nào nữa, chỉ lấy điện thoại di động ra nhắn tin, tin hiệu báo gửi thành công thì khép điện thoại di động lại.

"Em làm gì đó?" Trình Dĩ Sinh phòng bị hỏi.

"Không liên quan tới anh!" Nam Cung Dạ Hi thoáng cười nhạt, nhìn anh ta: "Chuyện của anh về nhà tôi sẽ tính sổ với anh tiếp, bây giờ, tôi sẽ khiến người phụ nữ hạ tiện đó trả giá thật lớn!"

La Tinh Uyển nhận được tin nhắn của Nam Cung Dạ Hi, nói trong nhà gặp chuyện không may, kêu cô ta mau chạy tới đây một chuyến.

Cô ta có chút mệt mỏi, vốn không muốn tới đây, nhưng nghĩ vẫn không yên lòng, kêu tài xế trong nhà đưa tới đây nhìn một cái.

Xuống xe, phát hiện bên trong hơi ồn ào, đèn đuốc sáng trưng.

Trong phòng khách xa hoa, đèn thủy tinh treo lượn vòng tỏa ra ánh sáng, La Tinh Uyển có hơi ngỡ vực đi vào, phát hiện không có người giúp việc ở chỗ này, cô ta hơi thấp thỏm, do dự không biết nên đi vào hay không, đúng lúc này có một người giúp việc từ trong hành lang đi ra.

"La..... La tiểu thư? !" Người giúp việc suýt nữa làm đổ cái mâm, run giọng nói.

Trong lòng La Tinh Uyển càng thêm nghi ngờ.

"Tôi tới tìm Dạ Hi, cô ấy về đây đúng không?" La Tinh Uyển nhìn chung quanh, thấy cái mâm trong tay người giúp việc mới hiểu ra: "Bọn họ đang dùng cơm à?"

"La tiểu thư, cô..... Xin cô chờ một chút, tôi vào thông báo cho tiên sinh." Người giúp việc vừa nói vừa chạy, bước nhanh về hướng phòng ăn.

La Tinh Uyển căng thẳng trong lòng nhìn bóng dáng của người giúp việc kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì? Ngay cả người giúp việc cũng khẩn trương như vậy?

Cô ta không thể kiềm chế sự tò mò của mình, mặc dù biết có lẽ không phải là chuyện gì tốt, nhưng mà, còn có thể xấu đến thế nào nữa?

Người đàn ông mình thích nhất, lòng dạ cũng có thể ác độc mắng chửi mình như vậy, cô ta còn sợ gì nữa?

Dù sự thật có tệ hại hơn, La Tinh Uyển cô cũng muốn nghe một chút, nhìn một cái!

Cô ta đi vào.

Trong phòng ăn, Tiểu Ảnh ngồi ở giữa Nam Cung Ngao và Dụ Thiên Tuyết, không kiêu ngạo không tự ti, duy trì lễ phép ngoan ngoãn ăn cơm.

"Tiểu Ảnh có thích nơi này không? Chỉ cần cháu muốn, mỗi ngày ông nội đều ăn cơm cùng cháu đi học cùng cháu, tất cả ở đây tương lai đều là của cháu, Tiểu Ảnh suy nghĩ kỹ được không, có muốn sống cùng với ông nội hay không?" Nam Cung Ngao cười híp mắt, giọng nói trầm thấp nhỏ nhẹ.

Chỉ một câu hỏi, cả bàn ăn đều hít thở không thông.

Tay Nam Cung Dạ Hi run lên, cái muỗng rơi vào trong chén, mặt cô ta không còn chút máu, không nghĩ tới ba đón Tiểu Ảnh về đây lại còn tiết lộ ra chuyện muốn thăng bé thừa kế tài sản!

"Ba, ba đừng quên, tương lai anh trai phải kết hôn cùng với chị Tinh Uyển, không phải chỉ có người phụ nữ này mới có thể sinh con, ai cũng có thể sinh!" Nam Cung Dạ Hi kích động nói, trong mắt rõ ràng mang theo hận ý nhìn Dụ Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: Vẫn Có Cảm Giác Là Người Thứ Ba

"Mày im miệng thì chết sao?" Nam Cung Kinh Hiên dựa thân hình mạnh mẽ rần ròi vào ghế, chiếc áo sơ mi cổ chữ V đắt tiền nổi bật lên mười phần quý khí, trong ánh mắt âm lãnh có loại khí chất vương giả, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén quét về phía Nam Cung Dạ Hi.

"Anh trai Anh" Nam Cung Dạ Hi tức giận đến mức toàn thân phát run, đột nhiên đẩy cái bàn ra rồi đứng lên: "Bữa cơm này không có biện pháp ăn! Mày, cái thằng quỷ nhỏ này..... Cũng bởi vì có mày ở đây mà ba mới thiên vị như vậy, bây giờ ngay cả anh trai cũng bắt đầu bệnh vực, nhưng cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, rốt cuộc thì chứng minh được cái gì? !"

"Câm miệng lại cho tao!" Nam Cung Kinh Hiên mang theo lửa giận gầm lên một tiếng, ánh sáng lạnh trong đôi mắt tưởng chừng có thể giết người!

Tiếng gầm này, khiến tất cả mọi người trên bàn ăn run lên.

"Nam Cung Dạ Hi, mày nói chuyện tích đức một chút cho tao! Thật sự cho rằng nhà Nam Cung sẽ vĩnh viễn nuông chiều mày cho phép mày ngang ngược coi trời bằng vung vậy sao!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng nói: "Ngay cả một đứa bé mà mày cũng có thể mở miệng ác độc như thế, nên nhớ mày cũng là một người mẹ đó!"

"." gương mặt của bạn nhỏ Trình Lan Y lộ vẻ sợ hãi, nhìn cậu và mẹ gầy gò, sợ hãi hướng vào trong ngực ba của mình.

Đôi mắt trong veo của Dụ Thiên Tuyết run lên, vốn muốn phản bác thì Nam Cung Kinh Hiên đã lên tiếng

"Tất cả đều ngồi xuống ăn cơm!" Nam Cung Ngao giọng cây gậy lên nặng nề gõ xuống một cái, trầm mặt gầm nhẹ.

"Ông cụ, mẹ nói cô này đã từng muốn hại cháu, có đúng không?" Tiểu Ảnh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói, trong đôi mắt trong suốt to tròn là một mảnh tối tăm: "Nhưng không phải chính cô ấy cũng có bảo bảo sao? Tại sao còn muốn hại mẹ cùng cháu? Ông nhìn Y Y sợ cô ấy kìa, không phải cô ấy là con gái của ông sao? Mẹ cháu nói người càng tôn quý thì càng biết lễ nghi, sao cô ấy lại có thể như vậy?"

Trên gương mặt mềm mại của cậu bé có vẻ hơi giận, muốn tỏ vẻ bất bình, nhưng bởi vì quá oán giận nên trong đôi mắt to tròn long lanh nước, bùng bình bùng bốc chất vấn.

Sắc mặt Nam Cung Ngao rất khó coi, nhớ tới lúc trước con gái của mình bày kế gây ra cái trò tai nạn xe cộ, suýt nữa đã hại chết cháu trai ruột của mình, ông ta trầm mặt nói không ra lời, chỉ có thể lạnh lùng nhìn chằm chằm Dụ Thiên Tuyết nói: "Cô giáo dục thằng bé như thế hay sao! Những lời này mà cũng có thể nói với thằng bé!"

Ân ân oán oán giữa người lớn với nhau, còn xúi giục đứa nhỏ mang theo oán hận, người phụ nữ này không có đầu óc như vậy sao!

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết đau xót, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, chăm chú nhìn Nam Cung Ngao nhẹ giọng nói: "Con không dạy, lỗi của cha, con trai của tôi sinh ra đã không có cha, cho nên

tôi cũng không biết đó là tội lỗi của người nào, ông biết không?"

Chỉ một câu nói, khiến Nam Cung Ngao một câu cũng nói không nên lời!

Toàn bộ tất cả, nói cho cùng đều là nhà Nam Cung có lỗi với cô! ! Cô có làm sai một chút nào sao? !

Không khí trên bàn ăn ủ dột, Nam Cung Kinh Hiên hơi trầm mặt ở dưới bàn cầm tay cô, cúi đầu nói: "Quá khứ là anh có lỗi với em quá nhiều, anh có thể ở trước mặt mọi người nhận lỗi với em ——"

Anh vừa nói xong, Dụ Thiên Tuyết liền nghe bên cạnh đẩy cái ghế về phía sau, người đàn ông cao ngất rần rờ này đã muốn đứng lên.

Nhất thời cô thấy căng thẳng trong lòng, vội vàng kéo tay áo của anh!

"Nam Cung Kinh Hiên!"

Tim của Dụ Thiên Tuyết đập mạnh như đánh trống, cô khẩn trương đến mức sắc mặt có chút tái nhợt, giọng gấp gáp nói: "Tôi không cần, không cần được không? Anh ngồi xuống!"

Về mặt của Nam Cung Kinh Hiên rất nghiêm túc, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, tuấn nhã mị hoặc: "Em xác định là không cần."

"Tôi không cần, tôi hiểu tâm ý của anh, anh ngồi xuống." Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, bối rối cắn môi nói.

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một lát, nhàn nhạt cười một tiếng, lần nữa ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, trong lòng tức giận thầm mắng người đàn ông này!

Căn bản cô cũng không muốn anh ở trước mặt mọi người nói ra ý tứ nhận lỗi chuộc tội, chẳng qua anh có ý nghĩ này là đủ rồi, cô thật sự không quen ở trước công chúng tiếp nhận lời xin lỗi áy náy của người khác.

"Ông cụ đừng phê bình mẹ cháu, mẹ vẫn luôn yêu thương cháu, chưa từng nói bất luận chuyện gì về ba cho cháu biết, ông cảm thấy Tiểu Ảnh không hiểu chuyện cũng không sao, không nên trách cứ mẹ cháu." Trong lòng Tiểu Ảnh cũng ê ẩm, cảm thấy ăn không ngon.

Nam Cung Ngao đau lòng một trận: "Được được được, ông nội không trách mẹ cháu, Tiểu Ảnh phải ăn nhiều một chút"

... ..

Giờ phút này ở ngoài cửa, La Tinh Uyển lặng lẽ nhìn tất cả qua khe cửa, tay chân đã lạnh ngắt. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Người giúp việc từ phía sau đi tới, kêu lên: "La tiểu thư!"

La Tinh Uyển đứng dậy, ánh mắt nguội lạnh nhìn người giúp việc, nhẹ giọng nói: "Cô đi vào đưa đồ ăn đi, không cần nói cho bọn họ biết tôi qua đây, biết không?"

Người giúp việc khó xử: "La tiểu thư, việc này"

"Xin nhờ cô." La Tinh Uyển bổ sung thêm một câu, xoay người rời đi.

Sự kiêu ngạo cùng tự ái không cho phép cô ta có nửa điểm mềm yếu, cô ta thua không nổi, cô ta còn sót lại chút tôn nghiêm cuối cùng, thua không nổi.

Đi ra bên ngoài ngồi vào trong xe.

Tài xế rất kinh ngạc: "Tiểu thư, tối nay không ngủ lại đây sao? Chúng ta trở về?!"

La Tinh Uyển không nói lời nào, ngồi vào phía sau, vút túi xách qua một bên, ngửa đầu nhẹ nhàng tựa vào chỗ ngồi, khuôn mặt mỹ lệ có chút uể oải, bên trong áo khoác tình xảo tôn lên dáng vẻ yếu điệu, thật ra thì cô ta rất sạch sẽ, thật sự rất sạch sẽ, nhưng nhớ tới câu ‘Xử nữ dơ bẩn’ kia của Nam Cung Kinh Hiên ngày đó, khóe mắt cô ta chậm chậm chảy nước mắt.

"Về nhà thôi." La Tinh Uyển chỉnh đốn tốt tâm tình, nhẹ giọng nói, trong đêm đen đôi mắt lóe ra ánh sáng.

Cô ta siết chặt điện thoại di động, nghĩ đến bộ dáng Nam Cung Ngao đối đãi với Tiểu Ảnh, sự hỗn loạn trong đầu từ từ trở nên rõ ràng, cô ta âm thầm tính toán tất cả đường lui cùng biện pháp, rốt cuộc ngay thời điểm xe sắp về tới nhà họ La, đột nhiên trong mắt thoáng qua một tia sáng!

Bóng đêm yên tĩnh.

Nam Cung Ngao muốn lưu Tiểu Ảnh ở lại biệt thự qua đêm, nhưng lại bị cự tuyệt.

Không thể làm gì khác hơn là để Nam Cung Kinh Hiên đưa hai mẹ con trở về, Dự Thiên Tuyết liếc mắt nhìn tòa biệt thự xa hoa này, quyết định về sau không bao giờ đến nữa .

Cô và anh, chung quy là hai thể giới khác nhau.

Dọc theo đường đi Tiểu Ảnh đã buồn ngủ, nằm ở trong ngực Dự Thiên Tuyết, Dự Thiên Tuyết dụ nửa ngày mới dỗ được cậu bé nhắm mắt lại, cả sức nặng của đứa bé nho nhỏ đều ở trong khuỷu tay cô, cô mệt mỏi cau mày, cũng không dám buông lỏng.

"Đưa con cho anh." Nam Cung Kinh Hiên nhú nhú mày nói.

Dự Thiên Tuyết ngăn ra, lắc đầu: "Không cần, tôi như vậy rất tốt."

"Đợi đến khi về tới nhà cũng phải hơn một tiếng đồng hồ, em muốn mệt chết hay sao?" Nam Cung Kinh Hiên cau mày, không nói lời nào nữa nhận lấy con trai đang ngủ say từ trong ngực của cô, cánh tay có lực mạnh mẽ nâng lên, để đứa bé nho nhỏ nằm ở đầu vai rộng rãi của anh.

"Anh." Dự Thiên Tuyết chỉ có thể buông tay, bất đắc dĩ nhìn anh: "Anh còn phải lái xe, một tay làm được không?"

"Không sao." Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt nói.

Ban đêm xe cô không nhiều, bọn họ trở lại căn hộ, một đường an an ổn ổn.

Ở trên xe Dự Thiên Tuyết đột nhiên có một loại cảm giác quý dị, có một người đàn ông ở bên cạnh, có cảm giác con trai cùng cô đều có người bảo vệ và chăm sóc, rất thực tế, nhưng mà. Rồi lại không nữa.

Anh vẫn không phải là của cô, người thứ ba, thật sự vẫn có cảm giác là người thứ ba, cô như vậy có phải đang cùng người phụ nữ khác giành đàn ông hay không?

Hơn nữa còn là cướp đi vị hôn phu của người ta.

Miệng của cô nói lời đàng hoàng, nhưng lại làm điều trái đạo đức, phải hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Em Đã Không Nỡ Đẩy Anh Ra

Suy nghĩ của Dự Thiên Tuyết rất phức tạp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo sự nghi ngờ cùng bất an.

"Em không mời anh lên nhà ngồi một chút sao?" Nam Cung Kinh Hiên đóng cửa xe, trong mắt lấp lánh ánh sáng chói mắt .

"Quá muộn, về tới nhà rồi tôi cũng muốn ngủ ngay, lần sau đi." Dự Thiên Tuyết bị anh nhìn thì bối rối một hồi, đưa tay muốn ôm con trai qua.

Nam Cung Kinh Hiên lại chặn ngang nắm tay lấy của cô.

"Thiên Tuyết. Em cũng thấy được, có lẽ đi theo bên cạnh anh cũng không xấu, mặc dù ba của anh rất bá đạo, nhưng ông đối xử với Tiểu Ảnh rất tốt, cân nhắc một chút, ở lại bên cạnh anh, có được không?" Bóng đêm chập chờn, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên dường như cũng mê ly mà mỉa mai.

Dự Thiên Tuyết run lên, suýt nữa cũng đắm chìm trong vẻ mỉa mai đó.

Cô rút tay về, mặt lạnh lùng nói: "Anh nghĩ sai rồi, ông ta chỉ thích Tiểu Ảnh mà thôi, đâu phải tiếp nhận tôi, cũng tốt, tôi cũng không cần ông ta tiếp nhận, cũng sẽ không cho các người nuôi dưỡng Tiểu Ảnh, còn về phần anh, muốn tôi làm thế nào để ở lại bên cạnh anh? Anh lại thiếu tình nhân sao? Rất xin lỗi, lần này tôi chắc chắn sẽ không làm, anh tìm người khác đi!"

Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp.

"Được rồi, trước tiên chúng ta không nói mấy chuyện này." Anh khàn giọng nói.

Vốn cho là, trước khi Dự Thiên Nhu quay về anh còn có cơ hội đến gần cô, thật sự muốn cho cô yên tâm, trong lòng không còn những oán hận kia để cô hoàn toàn tiếp nhận anh, không nghĩ tới vẫn khó khăn như vậy.

Đưa cô lên lầu, Nam Cung Kinh Hiên do dự, cau mày, không chịu đi.

"Không phải anh muốn ăn vạ chứ, không đi không có nghĩa là tôi sẽ không đuổi anh!" Dự Thiên Tuyết hoảng hốt, khàn trương nói.

"Anh chưa nói anh không đi." Nam Cung Kinh Hiên cười rộ lên, đến gần nàng: "Anh chỉ muốn cùng em đơn độc nán lại một lát mà thôi, em đừng sợ, cái cô gái này, dầu gì anh đối xử thật lòng với em trong thời gian dài như vậy, em không có một chút cảm động nào sao?"

Dụ Thiên Tuyết cẩn thận suy nghĩ một chút, trong khoảng thời gian này, đích thực Nam Cung Kinh Hiên dường như biến thành một người khác, làm cho cô có phần không biết phải làm sao, cô cố gắng nhắc nhở mình, người đàn ông này là một ác ma, nhưng mà

"Tôi chưa hề yêu cầu anh thay đổi, tốt nhất là anh vẫn như trước kia, để tôi có thể tiếp tục hận anh, vô cùng hận anh, vẫn oán hận không lay chuyển được, sau đó thì quyết tâm đợi Thiên Nhu trở về rồi thoát đi xa thật xa" Cô mệt mỏi, ngồi xuống tựa vào ghế salon, nhẹ giọng nói thầm.

Càng về sau Nam Cung Kinh Hiên càng nghe không rõ, thân thể đề thấp xuống chống hai cánh tay nhốt chặt cô, hỏi: "Cái gì?"

"Anh có đi hay không? Không đi thì tôi ngủ luôn ở trong phòng khách!" Dụ Thiên Tuyết tức giận nói, bỗng nhiên cô cũng có chút thống hận cái tính khí tốt của người đàn ông này, sao trước kia lại không cảm thấy anh tốt như thế! Cô cũng không tin anh vẫn có thể cứ tốt như vậy!

"Vậy em ngủ đi, anh nhìn em là được."

Dụ Thiên Tuyết giận đến mức mặt càng đỏ hơn, cắn môi mắng: "Bệnh thần kinh!"

"Em thật sự rất thích mắng ba chữ này, lần sau đổi từ khác, hửm?" Ngón tay của Nam Cung Kinh Hiên vuốt ve môi cô, nhẹ nhàng cười nói.

"Nói thật, Dụ Thiên Tuyết." Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiên nghiêm nghị: "Nếu như lúc ban đầu anh đối xử tốt với em thế này, vẫn luôn đối xử như thế với em, em có thể yêu anh hay không?"

"." Lòng bàn tay của Dụ Thiên Tuyết toát ra mồ hôi lạnh.

"Không có khả năng này, tôi biết rõ anh là tụy đàn ông như thế nào, tôi quá rõ! Trước kia anh đối xử xấu xa với tôi mỗi lần tôi đều nhớ rõ, tôi nói rồi, sẽ trả lại toàn bộ cho anh!" Dụ Thiên Tuyết cau mày nói, trong mắt lộ vẻ ghét bỏ.

Nam Cung Kinh Hiên có chút bi thương, thì thầm nói một câu "Yêu tình thù dai!", bàn tay di dời xuống đến phần eo của cô, mang theo một chút hận ý bất ngờ tập kích chỗ da thịt mềm cảm nhất của cô.

"A!" Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng né tránh, cả người co rúc hướng vào góc ghế salon: "Đừng..... Đừng gần nữa! Đừng!"

Nam Cung Kinh Hiên cười yếu ớt, ánh sáng trong mắt chói lóa như sao đêm, nhìn cô ở dưới thân mình tránh né, không nhìn được ôm cô lên tùy ý trêu chọc, Dụ Thiên Tuyết chỉ đành trốn tránh, khẽ gọi liên tục, nước mắt cũng chảy ra, cầm lấy tay anh luôn miệng cầu khẩn: "Chớ gần tôi..... Thật là nhột..... Cầu xin anh..... A!"

Lúc này ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên mới mềm xuống, dịu dàng hơn một chút, nhưng vẫn chói mắt như cũ.

Người trong ngực thở hổn hển, sắc mặt đỏ ửng, trong đôi mắt còn mang theo ít nước mắt, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên dâng lên dục vọng mãnh liệt, cúi đầu hôn lên môi cô, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, theo bản năng đẩy đẩy lồng ngực anh, "Đừng" một tiếng.

Chạm được cánh môi thơm mềm của cô, Nam Cung Kinh Hiên có phần mất khống chế trần trọc hôn, càng hôn càng sâu, cuối cùng xiết chặt lấy cô, đẩy kề răng ngượng ngùng của cô ra tiến quân thần tốc, lược đoạt hương vị ngọt ngào của cô.

Bóng đêm tối dần, Nam Cung Kinh Hiên bùng mặt cô thờ dốc dữ dội, nhìn ánh mắt mê ly cùng hỗn loạn của cô, nặng nề thờ dốc, nói: "Thật ra thì em cũng yêu anh phải hay không? Em thích anh đối xử thế này với em..... Em đã không nỡ đẩy anh ra....."

Trong đầu Dụ Thiên Tuyết bùng nổ pháo hoa rực rỡ, bất thành linh ý thức bị đánh trúng, lắc đầu phủ nhận: "Tôi không có..... Tôi không có yêu anh, anh, tên khốn kiếp này....."

Còn chưa nói hết lại bị hôn lần nữa, đôi tay của Dụ Thiên Tuyết lôi kéo ở sau lưng anh, hy vọng có thể ngăn cản anh, nhưng chỉ phí công, môi của cô bị hung hăng giày xéo, đầu lưỡi thơm mềm tránh né, cái lưỡi cũng bị anh mút đến đau nhức.

"Đừng nói dối, anh biết rõ em đang nghĩ gì" Nam Cung Kinh Hiên thờ gấp hôn lên cắn cổ nhạy cảm của cô, kích động mà mắt không chế di chuyển xuống, bàn tay ở trên eo nhào nặn, hơi thở nóng bỏng kèm theo giọng nói khàn đặc: "Không phải đã sinh con rồi sao? Thế nào vẫn....."

Vòng eo của cô vẫn mảnh khảnh mềm mại, bàn tay anh lần theo quần áo thăm dò vào, chạm tới nơi mềm nhũn không thể tưởng tượng nổi kia, một chút thịt thừa cũng không có, tron nhẵn thoải mái, quyến rũ anh không muốn buông ra.

"Thiên Tuyết..... Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiên nặng nề thờ hổn hển cúi đầu thì thầm gọi tên cô, xúc cảm tuyệt vời này gọi lên ký ức trong đầu anh, đó là cái loại cảm giác tiêu hồn thực cốt mỗi một lần đoạt lấy cô, thân thể to lớn của anh run nhè nhẹ, động tác càng lúc càng không chế không được, kêu rên điên cuồng thăm dò.

"Đừng..... Anh không được thế này! Tránh ra!" Dụ Thiên Tuyết bị bàn tay cầu thả của anh làm cho giật mình một cái, thân thể run rẩy, muốn tránh cũng

không được, cô run rẩy kêu lên mong người đàn ông trên người tỉnh táo lại.

Nam Cung Kinh Hiên ôm cô chặt chẽ, bàn tay dừng lại trên lưng cô hung hăng dùng sức, hận không thể dúi cô vào trong thân thể chính mình.

"Tránh ra..... Anh không được chạm vào tôi!" Dụ Thiên Tuyết cố gắng chống tay trên ngực anh, mấy ngón tay xanh xao đều run run, đôi mắt mờ sương: "Anh tránh ra! Tôi thờ không được!"

Âm cuối cô phát ra run run, mang theo nước mắt, lúc này Nam Cung Kinh Hiên mới cúi đầu thờ gấp chậm rãi buông cô ra, dục vọng cháy bỏng trong đôi mắt thật lâu cũng không tiêu tan, nhưng anh cũng chỉ vỗ về vuốt ve mái tóc dài của cô, lặp đi lặp lại, không nở buông tay.

"Hít thở được chưa?" Giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn ở bên tai cô.

Dụ Thiên Tuyết đề phòng, đôi mắt ngân ngấn lệ, giọng nói run run: "Anh đi đi, ngay lập tức! Tôi đã nói không nên để cho người đàn ông như anh vào nhà, căn bản tôi không nên tin tưởng anh ở chung một phòng với anh, anh đi đi!"

Trong mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua chút bi thương.

"Không để cho anh vào nhà, vậy Bùi Vũ Triết thì có thể hay sao?" Giọng nói của anh lạnh lẽo rét buốt.

"Không giống nhau! Anh đi đi!" Cái gì Dụ Thiên Tuyết cũng không nghe lọt, chỉ muốn đẩy anh ra, đẩy anh ra ngay tức khắc!

Nam Cung Kinh Hiên bắt được bàn tay xô đẩy của cô, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

"Anh sẽ đi, nhưng em phải thừa nhận vừa rồi em cũng rất hưởng thụ phải hay không? Tiếng yêu này không phải em nói không có thì là không có, em nói sẽ không thì cũng sẽ không, sao không để anh nhìn vào trái tim em, rốt cuộc em đang suy nghĩ gì?"

"Tôi sẽ không yêu người đàn ông mà ngay cả tôn nghiêm của tôi cũng chà đạp dưới chân!"

"Đó là trước kia! Hiện tại anh căn bản không sẽ đối xử với em như vậy nữa!" Nam Cung Kinh Hiên cau mày: "Anh hiểu anh đã từng tổn thương em thì bây giờ anh càng sẽ không!"

Dụ Thiên Tuyết liều mạng lắc đầu, muốn bỏ qua tất cả suy nghĩ về anh trong đầu.

"Tôi không muốn nghe, anh đi đi, đi mau!" Xô đẩy anh không được, cô đành gắt gao che lỗ tai của mình lại, cái gì cũng đều không nghe anh nói.

Nam Cung Kinh Hiên bất đắc dĩ, đôi mắt lảng động, lần nữa ôm lấy cô.

Cứ như vậy cho đến khi cô ổn định tâm tình, Nam Cung Kinh Hiên mới hôn lên trán cô một cái rồi chậm rãi buông cô ra.

"Hôm nay muộn quá rồi em nghỉ ngơi sớm một chút, anh lập tức đi ngay, hừm?" Anh thấp giọng dỗ dành.

Dụ Thiên Tuyết che hai lỗ tai không nhìn anh, cả người giống như thú con bị hoảng sợ co rúc ở góc ghế sofa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ trốn tránh, cuối cùng Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô thêm mấy phút rồi đứng dậy cầm chìa khóa bước đi, đến khi đóng cửa lại cô vẫn còn đưa lưng về phía anh, một cái cũng không nhìn.

Nam Cung Kinh Hiên nở nụ cười nhàn nhạt, có chút thê lương, đóng cửa lại.

Sáng sớm, Dụ Thiên Tuyết mang theo đôi mắt hồng hồng tới chỗ làm.

"A, thế nào? Ngủ không ngon?" Quản lý Chương quan tâm hỏi.

Dụ Thiên Tuyết bối rối lắc đầu, lại gật đầu một cái: "Dạ, mắt ngủ một chút."

Bỏ quản lý Chương ở lại phía sau, cô điều chỉnh lại cảm xúc một chút mới bắt đầu công việc, điện thoại trên bàn vang lên, gọi cô đi lên lầu đưa chuyển tài liệu, Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng đáp ứng, thu thập một tý rồi đi lên tầng.

Chỉ ở lầu ba nên cô không đi thang máy, trực tiếp đi cầu thang.

Tối trung tâm Huệ Minh đã lâu cô cũng chưa từng nhìn qua tầng trên, cũng rất kỳ quái rốt cuộc cấp trên có đáng vẻ như thế nào, gõ cửa, không có ai đáp lại, Dụ Thiên Tuyết tự mở cửa đi vào, suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống cái ghế bên cạnh chờ đợi.

Quét mắt qua gian phòng, ngoài ý muốn phát hiện một phần tài liệu ở trên bàn.

Vốn phần tài liệu đó không có gì lạ, nhưng tấm hình ở phía trên lại thu hút chú ý của Dụ Thiên Tuyết, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô run lên, cả trái tim cũng đập cuồng loạn —— đó là hình Tiểu Nhu!

Dụ Thiên Tuyết bước lên nhìn túi tài liệu đó, xác định hình trên đó là Tiểu Nhu không sai!

Cô vô cùng kích động, hoàn toàn không suy xét đây là tình huống gì, tư liệu về Tiểu Nhu sao lại xuất hiện tại nơi này, cô muốn mở ra nhìn bên trong một chút, lại phát hiện túi tài liệu bị dán kín, mở không ra!

"...." Dụ Thiên Tuyết cực kỳ khẩn trương, mấy ngón tay xanh xao khẽ run lên.

Ai có thể tới nói cho cô biết, đây là có chuyện gì? !

Điện thoại di động trong túi vang lên.

"Alo, xin chào." Dụ Thiên Tuyết ngẩng đầu vẫn là nhận máy.

"Thấy phần tài liệu kia chưa?" Giọng nói của La Tinh Uyển vang lên, êm ái mà bình thản, mở miệng nói: "Dụ Thiên Nhu là em gái của cô đúng không? Tôi vô tình thấy trong máy tính của Kinh Hiên, tôi cho người đi thăm dò thử, tôi nhớ là cô rất cần nó."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Dù Cô Yêu, Cô Cũng Là Người Đến Sau Là Người Thứ Ba

Tay cầm điện thoại di động của Dụ Thiên Tuyết có chút lạnh lẽo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi tái nhợt, ổn định tâm tình run giọng hỏi: "La Tinh Uyển, rốt cuộc cô muốn làm cái gì?"

Người ở phía bên kia dừng một chút, hơi thở mong manh nói: "Tôi muốn giúp cô, cũng muốn giúp bản thân tôi."

Dụ Thiên Tuyết cố gắng để bản thân thanh tĩnh một chút, chần chờ nói: "Cô thấy trong email của Nam Cung Kinh Hiên? Cô nhìn lên tài liệu của anh ta? Anh ta không thích như vậy, cô sẽ gặp rắc rối."

La Tinh Uyển cười nhẹ: "Cô đang lo lắng cho tôi sao? Tôi nghĩ cô quan tâm nội dung trong tư liệu hơn, mở ra xem đi, có toàn bộ phương thức liên lạc với cô ấy, cô ấy không thích dùng di động, vì thế chỉ có hộp thư bưu điện và MSN, còn đây là toàn bộ tài liệu ở đại học."

Dụ Thiên Tuyết hít thở thật sâu, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước mỏng, mấy ngón tay của cô cầm thật chặt túi tài liệu ở trước ngực, xương ngón tay trắng bệch, chỉ một tấm hình của Thiên Nhu lộ ra cũng làm cho lòng cô thất lại.

Rốt cuộc cũng tìm được, em gái của cô.

"Tôi nghĩ tôi với cô nhất định phải gặp mặt." Dụ Thiên Tuyết lý trí nói.

Tựa hồ La Tinh Uyển đã sớm có chuẩn bị, nhẹ giọng nói: "Nửa tiếng nữa, tôi tới công ty của cô tìm cô."

Dụ Thiên Tuyết ngăn ra, lắc đầu: "Không, tôi không muốn nói chuyện riêng ở nơi làm việc, nếu cô cũng muốn nói chuyện thì tôi có thể xin nghỉ."

La Tinh Uyển nhàn nhạt cười: "Không cần, Dụ Thiên Tuyết, cô không cần phải nghiêm túc với công việc như thế, coi như cô có bỏ bê công việc thì bọn họ cũng không dám xa thải cô, sao cô lại ngại thẹn như vậy, ngay cả chính mình đang ở hoàn cảnh nào cũng không biết, lại càng không biết ai đang thao túng tính mạng của cô, nhưng tại sao cô lại may mắn như thế, không cần hao tâm tổn trí anh ấy đều sẽ vì cô mà an bài xong tất cả, còn tôi thì phí hết tâm tư, thế nhưng ngay cả nhìn tới một cái anh ấy cũng không nhìn...."

Dụ Thiên Tuyết khẽ cau mày, có chút không hiểu: "Cô nói cái gì?"

"Nửa giờ, gặp ở trung tâm Huệ Minh." La Tinh Uyển chỉ nói một câu, liền cúp điện thoại.

"Cô nói toàn bộ Huệ Minh kỳ thực là tài sản thuộc tập đoàn của Nam Cung Kinh Hiên?" Dụ Thiên Tuyết nhìn người phụ nữ trước mặt, có chút khó khăn mở miệng hỏi.

La Tinh Uyển nhẹ nhàng hớp một ngụm cà phê, gạt đầu một cái.

Dụ Thiên Tuyết lẳng lặng tựa vào chỗ ngồi, mái tóc dài đen bóng như thác nước tăn ra trên bờ vai, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút kinh ngạc cùng mờ mịt,

hơn nữa là còn bị lừa gạt đã lâu nên trong lòng cảm thấy giả lạnh, người đàn ông này..... Thì ra là từ lúc cô vừa mới trở về thành phố Z gặp phải anh, vận mạng của cô đã bị anh nắm giữ ở trong tay rồi! Anh nắm giữ công việc của cô, nắm giữ hạnh phúc của Thiên Nhu, chính là như thế cô mới không thoát khỏi lòng bàn tay của anh!

Rõ là..... Đáng hận!

Dụ Thiên Tuyết giận đến run run, tay nắm chặt cây viết, rất muốn bóp nát nó.

"Bây giờ cô có thể đi được chưa?" La Tinh Uyển nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng, nhẹ giọng hỏi.

Từ trong trầm tư Dụ Thiên Tuyết bừng tỉnh, đôi mắt trong suốt dần trở nên sáng tỏ, hiểu được ý của cô ta.

"Cô"

"Không phải lần trước cô nói cô không thể rời khỏi thành phố Z cũng là vì em gái sao?" La Tinh Uyển rất dứt khoát hỏi, "Tôi có thể khẳng định thế này, thứ nhất cô không yêu Kinh Hiên, thứ hai cô cũng sẽ không vì tham lam tài sản của nhà Nam Cung mà buộc con trai nhận tổ quy tông, thứ ba cô ghét mấy người này cứ dây dưa không rõ với cô và con trai, hiện tại tôi cho cô cơ hội, cô có thể liên lạc với em gái, mang theo con trai chạy trốn, muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể cung cấp, cô có đi hay không?"

Cả người của Dụ Thiên Tuyết có một loại cảm giác hít thở không thông, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, cảm thấy người ta có vẻ như đang gây sự.

"Cô rất hi vọng tôi rời khỏi đây, phải không?"

"Đĩ nhiên." La Tinh Uyển không e dè: "Tôi biết Kinh Hiên có cảm giác với cô, cô biến mất một lần nữa có lẽ anh ấy sẽ cần thời gian lâu hơn năm năm để quên cô, chỉ cần cô vĩnh viễn không xuất hiện nữa, một ngày nào đó tôi sẽ có cơ hội tiến vào trái tim của anh ấy, nhưng nếu cô vẫn còn ở đây thì vĩnh viễn cũng không thể, dĩ nhiên tôi hi vọng cô rời đi, đi càng xa càng tốt vĩnh viễn đừng bị anh ấy tìm được, ý của tôi rất rõ ràng rất đơn giản, cô nghe có hiểu không?"

Yêu cầu như thế, vô cùng bình thường, chỉ có điều.....

Bàn tay của Dụ Thiên Tuyết đặt trên mặt bàn chậm rãi nắm lại, giống như đang cố gắng quyết tâm điều gì đó, mấy ngón tay dùng sức hết lần này tới lần khác nhưng cái gì cũng bắt không được, lòng cô rất hỗn loạn, trong đôi mắt trong trẻo có mưa gió dao động.

La Tinh Uyển nhìn cô, cười lạnh một tiếng: "Thế nào, không bỏ được có phải không?"

Dụ Thiên Tuyết rất kinh ngạc, nhìn cô ta.

"So với bất kỳ ai tôi hiểu rõ sức quyến rũ của Kinh Hiên, chỉ cần anh ấy đặt một người phụ nữ ở trong lòng thì sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi, cho dù là toàn bộ thế giới này anh ấy cũng sẽ đặt ở trước mặt cô ấy, đàn ông như thế, cho dù có phạm qua sai lầm lớn ngập trời cũng không có phụ nữ nào có sức kháng cự được anh ấy." La Tinh Uyển nói rất nhẹ nhàng, ánh mắt lạnh bạc trong trẻo lạnh lùng: "Dụ Thiên Tuyết, tôi cũng vậy cô cũng thế thôi, cô đã không thể rời bỏ anh ấy, cô không rời đi."

Cô ta vừa nói vừa cười: "Chẳng qua tôi hiểu cô, phụ nữ luôn không có cách nào ngăn cản một người đàn ông sức quyến rũ theo đuổi quấn chặt lấy mình, cô cũng không ngoại lệ."

Dụ Thiên Tuyết cảm giác có một chậu nước lạnh dội mạnh xuống đỉnh đầu mình, lạnh buốt thấu xương, đánh thức lý trí của cô.

"Tôi chỉ có chút không tinh táo, điểm này tôi thừa nhận, nhưng tôi hi vọng cô có thể tin tưởng tôi, tôi không ôm hi vọng gì với Nam Cung Kinh Hiên, cho dù tôi không hận anh ta thì cũng không thể ở chung một chỗ cùng anh ta, người anh ta muốn cưới là cô, tôi không có tí tiện đến mức tiếp tục làm tình nhân của anh ta, con trai là của tôi, bọn họ cũng đừng mơ tưởng cướp đi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi tái nhợt, mấy ngón tay nắm chặt như đang nhắc nhở bản thân không được trầm luân, không được trầm luân!

"Cô đã thông suốt như vậy thì tại sao lại không đi?" La Tinh Uyển nhíu mày, lạnh giọng hỏi.

"Tôi" Dụ Thiên Tuyết cứng họng, cắn môi không biết lấy cái gì tới cãi lại.

La Tinh Uyển nhẹ nhàng hít một hơi, tựa vào trên ghế sau, đôi mắt xinh đẹp nâng lên: "Cô muốn bao nhiêu tiền? Ba trăm vạn có đủ hay không?" Cô ta đưa ra cái giá này, căn bản đã đủ sinh hoạt phí nửa đời sau của mẹ con cô.

Dụ Thiên Tuyết có một loại cảm giác bị sỉ nhục, cô chịu đựng, ánh mắt quật cường nhìn La Tinh Uyển.

"Được, tôi thêm lên năm trăm vạn, như vậy được không?" Ánh mắt La Tinh Uyển cũng lạnh như băng: "Tôi biết rõ bác Nam Cung đưa ra cái giá cao hơn rất nhiều, nhưng cô hi vọng bán con trai hay hi vọng có thể cao bay xa chạy, chính cô rõ ràng," mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Dụ Thiên Tuyết gật gật đầu, khóe miệng cũng nở một nụ cười lạnh: "Thì ra các người đều thích dùng tiền để nắm giữ vận mệnh của người khác trong tay, La Tinh Uyển, cô không cần dùng bộ dạng ban ơn đối đãi với tôi, cô có mục đích của cô, tôi có nguyện vọng của tôi, cô cầm một phần tài liệu của Thiên

Nhu cùng năm trăm vạn để đổi lấy tôi rời khỏi nơi này, đây là một khoản giao dịch, cô đồng ý tôi ưng thuận thì mới có thể tiếp tục bàn tiếp."

La Tinh Uyển giật mình, ánh mắt nhìn người phụ nữ này hơi thay đổi.

Người phụ nữ này, dường như không có đơn giản như mình nghĩ.

"Tôi cho rằng chính cô cũng muốn vậy, cho nên tôi hi vọng cô có thể để tôi san sẻ một phần." La Tinh Uyển nhẹ giọng nói: "Cô còn có yêu cầu gì, có thể nói."

Về bên nhón cùng sự sắc sảo trong mắt Dụ Thiên Tuyết chậm rãi rút đi, ngẫm nghĩ một chút, giọng hơi khàn khàn: "Cái này tôi còn chưa suy nghĩ kỹ." Mấy ngón tay từ từ nắm chặt túi tài liệu, ánh mắt cô khàn trương: "Nhưng nếu tôi không đáp ứng, không phải cô sẽ....."

"Tôi không có hèn hạ như vậy." La Tinh Uyển nói, ánh mắt trong suốt động lòng người: "Tôi là phụ nữ, không phải ác ma."

"Dụ Thiên Tuyết, nếu cô cần thời gian suy nghĩ tôi có thể cho cô, phần tài liệu này coi như tôi đưa cho cô xem miễn phí, nhưng cô cũng phải hiểu rõ một điều, tôi mới là người từ ban đầu Kinh Hiên xác định muốn ở chung một chỗ, dù cô yêu, dù cô không bỏ được, cô cũng là người đến sau là người thứ ba, vĩnh viễn cũng là cô bắt nạt trước, tôi tha thứ, không có nghĩa là sẽ luôn luôn tha thứ."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Dù Cô Yêu, Cô Cũng Là Người Đến Sau Là Người Thứ Ba (Tt)

La Tinh Uyển thu hồi ánh mắt lạnh lẽo thu thập túi xách của mình một chút rồi đứng dậy.

"Chính cô nghĩ kỹ xem có muốn đáp ứng điều kiện của tôi hay không, tôi cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng thời gian không nhiều lắm." La Tinh Uyển nói xong liền xoay người đi về phía cửa, đi tới trước cửa cô ta chợt xoay người lại, khuôn mặt xinh đẹp có vẻ trầm tĩnh: "Không biết cô có nghe qua câu nói này chưa? Đắc tội với ai cũng được, không nên đắc tội với phụ nữ, nếu không bạn sẽ chết rất thảm."

Phụ nữ, so với ác ma thật ra còn đáng sợ hơn.

Cô ta nói xong thì đi ra cửa, cũng không quay đầu lại.

Dụ Thiên Tuyết tựa vào chỗ ngồi, nhẹ nhàng ôm chặt hai cánh tay của mình, cắn môi, có cảm giác bị buộc đến tình thế không lối thoát.

Sao khí thế của cô lại kém như vậy, sao không biết cách nói chuyện, không biết phản bác lại?

Cô cũng muốn lựa lời nói để La Tinh Uyển đừng lớn lối như thế, nhưng không có, rốt cuộc vai trò của Dụ Thiên Tuyết cô là dạng nhân vật gì? Chính là tiểu tam? Cho nên vô luận cô có nói như thế nào cũng đều giống như không có trọng lượng?

La Tinh Uyển nói rất đúng, nếu không thương, không muốn dây dưa, không muốn bán con trai, tại sao cô không đi!

Dụ Thiên Tuyết, tại sao mày không đi?!

Đầu óc cô hoàn toàn rối loạn.

Mở túi tư liệu bị dán kín ra, bên trong là một xấp tài liệu mới tinh.

Lấy trong đó ra, phía bên trên là tấm hình của cô gái trẻ có nụ cười tươi như hoa, bên ngoài nhu thuận ngọt ngào, bên phải tấm hình kia là tên trường đại học, chói mắt đến mức khiến người nhìn rơi lệ, Manchester xa xôi, đằng đằng năm năm em ở nơi nào.

Tài liệu rất chi tiết.

Địa chỉ liên lạc, hộp thư bưu điện, MSN, đó là hai phương thức duy nhất liên lạc với Thiên Nhu.

Em gái của cô thuê nhà trọ ở nơi đó, phòng ốc như thế nào, bài biện bàn học ra sao, có còn thói quen đọc thơ hay không?!

Người trong hình dương dương tự đắc, mỗi một chi tiết cũng chụp rất rõ ràng, thậm chí mỗi một lần Thiên Nhu đọc luận văn, nụ cười thời điểm đạt được học bổng, ảnh lưu niệm trên vũ hội giao lưu học sinh sinh viên hàng năm.

Tuổi thanh xuân chời lợi như vậy, chỉ hé mở một chút xú, hiện ra ở trước mắt cô.

Dụ Thiên Tuyết lẳng lẳng nhìn xấp tài liệu, tay che miệng, nước mắt trong suốt rơi xuống, cô có một loại xung động muốn mau chóng liên lạc với em gái, nói cho em ấy biết, rốt cuộc chị đã tìm được em, nhưng lại không dám.

Người thân cắt đứt liên lạc lâu như vậy, cô lại không dám giang hai cánh tay ôm em gái, để lần nữa chị em các cô sống nương tựa sườn ả lẫn nhau.

Cô mở máy vi tính, ngón tay nhỏ gầy ở trên con chuột run rẩy, lưu địa chỉ người nhận, trang văn bản vẫn trống không, cô viết viết xóa xóa, vừa viết vừa rơi lệ.

Cuối cùng vẫn là bỏ qua.

Bởi vì cô bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, rờn rã năm năm đều là Nam Cung Kinh Hiền giữ liên lạc với Thiên Nhu, người đàn ông kia..... Rốt cuộc thì cô giải thích cùng Thiên Nhu thế nào về việc cô biến mất năm năm? Thiên Nhu có biết cô vẫn còn ở đây không??

Tâm tư của Dụ Thiên Tuyết rối loạn, trong đôi mắt trong suốt có chút yếu ớt cùng hốt hoảng.

Ngẫm lại, ngay cả phần công việc cô thật vất vả tìm được cũng là anh sắp xếp, suy nghĩ kỹ thì tất cả mọi chuyện của cô đều bị người đàn ông này nắm trong lòng bàn tay, tay Dụ Thiên Tuyết khẽ run, có một loại cảm giác mọi thứ đều bị lừa gạt.

Tại sao anh lại có thể như thế?!

Bất thành linh điện thoại trên bàn vang lên.

Dụ Thiên Tuyết hòa hoãn cảm xúc một chút mới nhận máy: "Xin chào, quản lý Chương chủ."

"Thiên Tuyết, buổi chiều cô có việc gì gấp không? Khách hàng lần trước lại gửi thư mời, buổi chiều cô không có việc gì thì qua đó một chuyến."

"Tôi" Dụ Thiên Tuyết chậm rãi cau mày, nhớ tới kinh nghiệm trải qua lần trước, trái tim dần thất lại, theo bản năng cần môi, nhỏ giọng nói: "Tôi không muốn đi...."

"Ha ha, đây chính là công việc, cô muốn tùy ý chọn lựa cái gì? Chuẩn bị nhanh lên một chút, nửa tiếng sau ra cửa công ty."

Dụ Thiên Tuyết vẫn cau mày như cũ, còn muốn nói gì đó thì điện thoại đã bị chặt đứt.

Cô để điện thoại xuống lẳng lẳng suy xét, càng nghĩ càng thấy không hợp lý, từ trước tới nay cô đều không phỏng đoán mọi việc phát sinh bên cạnh mình có bình thường hay không, chẳng hạn như bệnh nhân khó hiểu này, phương thức tư vấn kỳ quái..... Cô ôm chặt hai cánh tay mình cau mày nghĩ tới tất cả ngọn nguồn, nhớ giọng nói quen thuộc cùng hình thể to lớn cao ngất của người kia, thậm chí là cái giường lớn sau khi cô tỉnh dậy, rượu đỏ nhàn nhạt tinh khiết và thơm nồng trong miệng cô.....

Đột nhiên, một ý nghĩ bất ngờ tập kích Dụ Thiên Tuyết!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhất thời trở nên tái nhợt, nghĩ đến người kia có thể là người nào, cô như bừng tỉnh hiểu ra, cảm giác bị lừa gạt bị lừa gạt bị lừa gạt ập vào lòng, mấy ngón tay xanh xao hơi run run, cô nghĩ, là anh ta sao? Thật sự là anh ta??

Đôi mắt như lưu ly của Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng run rẩy, to gan đưa ra một quyết định.

Gió thổi rối loạn mái tóc của Dụ Thiên Tuyết, cô bước nhanh ra cổng công ty, thấy được chiếc xe Bugatti kia.

"Dụ tiểu thư, chào cô." Vị 'Quản gia' lần trước quay cửa kính xe xuống, lễ phép chào cô.

"Xin chào." Ánh mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết cũng nhìn chăm chăm vào anh ta, thậm chí cười cười, mở cửa xe ngồi vào: "Chờ lâu không? Ngại quá, hình như tôi tới trễ nửa tiếng."

Sắc mặt quản gia có vẻ hơi lúng túng, giọng nói vẫn ổn định tự nhiên như cũ: "Không sao, chỉ hi vọng lần sau Dụ tiểu thư có thể đúng giờ."

"Tôi sẽ cố gắng!" Dụ Thiên Tuyết tựa vào chỗ ngồi, cười ngọt ngào: "Lái xe."

Quản gia cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng vẫn điềm tĩnh đi tới phía trước mở cửa xe.

Đến nơi, vẫn là bị mất màu đen quen thuộc, dưới sự hướng dẫn của quản gia Dụ Thiên Tuyết đi qua hành lang, hướng về phía cánh cửa kia đi tới.

"Dụ tiểu thư, tiên sinh đang ở bên trong, thời gian tư vấn lần này khoảng ba tiếng, nếu muốn đi, xin thông báo trước với tiên sinh." Quản gia hết lòng dặn dò, đẩy cửa ra cho cô.

"Tôi muốn hỏi một chút, tiền sinh của anh thật sự mắc chứng rối loạn tinh thần sao?" Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi dài.

Quản gia ngăn ra: "Dụ tiểu thư, tôi nghĩ đây cũng là vấn đề mà tư vấn các người phải có năng lực phán đoán chứ."

"Thật ra thì cũng không phải, chẳng qua chúng tôi chỉ tiếp xúc và quan sát mà thôi, không phải là bác sĩ tâm lý chính quy và chuyên khoa, không có cách nào đưa ra phán định cuối cùng, thật ra thì tư vấn viên có thể làm rất ít, chẳng hạn như tôi cảm thấy vị tiền sinh này thật sự rất thông minh, tôi thấy hình như anh ấy không có khúc mắc gì cả." Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mà dịu dàng ở dưới bật mắt.

Quản gia cau mày, càng cảm thấy lúng túng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Tôi Hận Nhất Là Người Khác Gạt Tôi, Sao Anh Lại Có Thể Hèn Hạ Như Vậy!

"Dụ tiểu thư, những điều này không ở trong phạm vi công việc của tôi, xin mời Dụ tiểu thư."

Hỏi không ra cái gì, Dụ Thiên Tuyết cắn cắn môi, không thể làm gì khác hơn là gờ tay sờ cánh cửa đi vào bên trong, cũng yên tĩnh và trầm mặc giống như lần trước, cô nghe được tiếng đóng cửa chậm rãi phía sau lưng, bóng dáng cô mảnh khảnh đứng ở cửa.

Vô luận có suy đoán thế nào, Dụ Thiên Tuyết vẫn có cảm giác khẩn trương đến đổ mồ hôi.

"Tiền sinh, anh ở đâu?" Giọng nói của cô trong veo.

Rất nhanh, cô đã cảm giác có một bóng dáng đứng ở trước mặt mình, trên người vẫn nhàn nhạt hương rượu đỏ tinh khiết và thơm nồng, xen lẫn mùi thuốc lá phảng phất, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đó đứng rất gần, Dụ Thiên Tuyết nhận thấy khoảng cách an toàn giữa bọn họ đã không còn tồn tại, trong lòng hơi hơi để phòng lui lại một bước, nhưng bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo, nhẹ nhàng giữ cô ở trước người.

"Cẩn thận." Giọng nói chậm rãi đậm đà tự nhiên, tràn đầy sự từ tính: "Đằng sau có bậc thềm."

Dụ Thiên Tuyết vội vàng tránh ra khỏi lồng ngực của người kia, vịn lấy vách tường đứng vững lại, ổn định tâm tình nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn đã nhắc nhở, tôi sẽ cẩn thận."

Người nọ không nói gì nữa, chỉ chậm rãi xoay người đi vào bên trong: "Vậy thì tự mình tới ghế salon ngồi đi."

Dụ Thiên Tuyết nghe giọng nói quen thuộc đến mức tận cùng này, suy đoán trong lòng càng lúc càng lớn, cơ hồ cô không nhận được muốn tháo bật mắt ra nhìn xem rốt cuộc là ai, nhưng vẫn nhìn xuống, Dụ Thiên Tuyết vịn tường từ từ đi tới hướng bên này.

Nhưng mà..... Người đàn ông này thật sự rất đáng ghét!

Đụng phải học tử, một tiếng 'Cộp' vang lên, Dụ Thiên Tuyết kêu nhỏ một tiếng vội vàng vịn cái bàn, bị đụng trúng xương rất đau, cô muốn cắn môi nhìn xuống, người nọ lại có chút động tĩnh, bước chân càng lúc càng đến gần.

Một cái tay kéo lấy cánh tay của cô, giọng nói hơi lo lắng truyền đến: "Cậy mạnh cái gì."

Dụ Thiên Tuyết không nói lời nào, bị anh dẫn dắt đi về phía ghế salon.

Vẫn là phương thức ngồi song song như lần trước, cô mở bản ghi chép ra, nhẹ giọng hỏi: "Vị tiền sinh này, chúng ta có thể bắt đầu chưa?"

"Được." Hồi lâu sau anh mới trả lời.

Tay cầm bút của Dụ Thiên Tuyết run lên một cái, bởi vì cảm giác được hô hấp của anh chỉ cách cô nửa tấc, hơi thở rất ấm áp.

"Trên người tôi không có bất kỳ thiết bị ghi âm nào, anh không cần lo lắng đối thoại của chúng ta sẽ bị tiết lộ ra ngoài, tôi cũng có sự chuyên nghiệp của mình, anh không nên khẩn trương." Dụ Thiên Tuyết có chút xấu hổ, tiếng nói êm ái mang theo chút khàn khàn.

"Tôi lại cảm thấy cô có vẻ khẩn trương." Giọng nói trầm thấp của người nọ quanh quẩn ở bên tai cô.

"Tiền sinh, giọng nói của anh rất giống một vị cố nhân của tôi." Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi dài.

"Người nào?"

Dụ Thiên Tuyết khẽ cau mày, người này, sao hôm nay lại nói nhiều như vậy?

"Rất phức tạp, tôi không nói rõ được." Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: "Hay là nói chuyện của anh đi, vì sao anh lại thích loại phương thức nói chuyện này? Không cảm thấy không đủ thành khẩn sao? Anh muốn tôi giữ bí mật, nhưng thật ra bí mật gì tôi cũng đều không biết, vậy anh hi vọng tôi biết điều gì, làm sao tôi có thể giúp anh?"

Người nọ yên lặng mấy giây, thân nhiên nói: "Trên thế giới này có hai thứ tôi không rõ ràng lắm, một là công lý, một là tình cảm, theo cô thì là loại nào?"

Ách....

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Dụ Thiên Tuyết đỏ bừng lộ vẻ lúng túng, tay cầm bút cũng bắt đầu đổ mồ hôi, cô thật sự không biết rốt cuộc ai là người tư vấn, dứt khoát đáp: "Loại nào cũng đều không phải, chúng ta hàn huyên một chút về anh được không?"

Người nọ trầm mặc, lại trầm mặc một thời gian dài.

Kiên nhẫn của Dụ Thiên Tuyết bị chuyện xảy ra mấy ngày gần đây quấy rầy đến mất sạch, cô lẳng lặng tựa vào ghế salon chờ đợi sự trầm mặc này bị phá vỡ, nhưng thời gian qua rất lâu cũng vẫn không có động tĩnh, chẳng lẽ, anh ta lại ngủ thiếp đi rồi?

Dụ Thiên Tuyết chậm rãi vươn tay, lớn mật chạm qua bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: "Tiên sinh, anh ngủ rồi sao?"

Tay cô trắng mềm lạnh ngắt, bị một bàn tay giữ ở trong lòng bàn tay.

Độ nóng đột ngột khiến Dụ Thiên Tuyết như bị phóng, cô vội vàng rút tay ra, cả người như bị điện giật nhảy dựng lên, thối lui về phía sau, sắc mặt lúng túng mà tức giận: "Anh.... Sao anh có thể tùy tiện động tay động chân! Anh thật quá đáng!"

Sau khi nói xong cô lùi về sau một bước, chân chống trên kệ rượu sau lưng, không cẩn thận đụng cùi chỏ vào, một bình rượu trên kệ lung lay sắp rớt, một cái chớp mắt tiếp theo, Dụ Thiên Tuyết liền bị một tiếng 'Xoảng!' nặng nề dọa sợ tới mức giơ chân lên nã.

Người đàn ông đứng dậy, vội vàng kéo cô qua, không để mảnh vụn miếng thủy tinh bắn vào người cô.

"Có sao không? Có bị thương chỗ nào hay không?" Trên bắp chân mảnh khảnh của cô bị dính tung tóe một chút rượu đỏ, không biết là máu hay là cái gì khác, giọng người đàn ông trầm thấp mang theo chút khàn khàn truyền đến, hơi khàn trướng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết bị kinh hãi đến trái tim cũng đập thình thịch thịch, ở trong khuỷu tay của anh nhẹ nhàng cắn môi, hỏi: "Rốt cuộc anh là ai?"

Hơi thở của người đàn ông lắng đọng xuống, không nói một lời.

"Anh nói cho tôi biết rốt cuộc anh là ai, nếu không tôi sẽ tháo bịt mắt ra!" Dụ Thiên Tuyết có dự cảm mãnh liệt, hơi kích động nói, không nhận được uy hiếp anh. Người đàn ông vẫn trầm mặc, trầm mặc đến mức làm người ta hít thở không thông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, cuối cùng ném ra một câu: "Anh định im lặng mãi sao, rốt cuộc anh có nói hay không!"

Người đàn ông tiếp tục trầm mặc kích thích cô, Dụ Thiên Tuyết gât gât đầu, nói một chữ "Tốt", giờ tay muốn gỡ bịt mắt xuống, tay nâng đến một nửa thì bị tay của người đàn ông cầm thật chặt, Dụ Thiên Tuyết chỉ cảm thấy động tác này vô cùng quen thuộc, nhiệt độ thân thể của người đàn ông này cũng cực kỳ quen thuộc, vừa muốn mở miệng nói, đột nhiên cánh môi đã bị đối môi phải nam hung hăng lấp kín.

Dụ Thiên Tuyết hoàn toàn kinh hãi, một cái chớp mắt tiếp theo, cô bắt đầu giãy giụa theo bản năng, đẩy người đàn ông này ra!

Hai cánh tay đàn ông cường tráng giam cầm thân thể nhỏ nhắn của cô thật chặt, không để ý cô giãy giụa ôm cô dựa lên kệ rượu, động tác mạnh mẽ đụng đổ vài chai rượu đỏ đắt tiền, thời điểm mấy chai rượu bị rơi xuống bề vụn tiếng loảng xoảng vang lên cực lớn, Dụ Thiên Tuyết sợ tới mức run rẩy từng trận, cái lưỡi của người đàn ông đẩy kề răng đang hoảng loạn của cô ra đoạt lấy sự ngọt ngào, thăm dò thật sâu, quắp được cái lưỡi của cô hôn đến cổ họng của cô, sâu đến mức làm cho người phụ nữ nhỏ trước mắt mê loạn từng trận hít thở không thông.

Cả người Dụ Thiên Tuyết sắp điên mất rồi, hai tay gât gât nắm lấy tây trang của người đàn ông, dùng hết toàn lực cũng không cách nào lay động thân thể to lớn của người đàn ông này nửa phần, cô quá quen thuộc nụ hôn cuồng thế bá đạo này, cô quá quen thuộc mùi vị của anh!

Nam Cung Kinh Hiên!

Bàn tay của anh rời khỏi eo cô thăm dò ra sau đầu cô tháo bịt mắt, phóng thích đôi mắt trong suốt xinh đẹp của cô.

Dụ Thiên Tuyết mở mắt ra, trong mắt là sự kinh hoàng mà rung động, thấy gương mặt tuấn dật mị hoặc của Nam Cung Kinh Hiên, khoảng cách gần với mình như vậy.

Quả nhiên là anh!

Cô run rẩy, một loại cảm giác bị si nhục và lừa gạt mãnh liệt ập vào lòng!

Nam Cung Kinh Hiền hôn đến hít thở không thông mới rời khỏi môi cô, ngay lúc cô nắm lấy cổ áo của anh mở to miệng hô hấp anh liền hôn lên đôi mắt xinh đẹp, hôn lên giọt lệ bởi vì bị hôn đau cùng hít thở không thông mà chảy xuống.

Dịu dàng như thế.

"Tránh ra..... Anh buông tôi ra!" Mang theo tiếng khóc nức nở Dụ Thiên Tuyết gào thét một tiếng, dùng sức quay đầu, hai tay chống trước người anh hung hăng đẩy anh ra! Thân thể mình cũng đụng mạnh vào kệ rượu, lại có hai chai rượu rớt xuống.

Dụ Thiên Tuyết sợ hãi kêu lên, nhìn màu đỏ ngổn ngang đầy trên sàn, nhìn bóng dáng đàn ông cao ngất quen thuộc trong phòng, run giọng nói: "Tôi biết ngay là anh..... Tôi biết ngay nhất định là anh! Anh là tên lừa gạt!!"

Dụ Thiên Tuyết kích động đến hai mắt ươn ướt, hung hăng mắng một câu rồi chụp lấy túi xách của mình trên ghế salon, không để ý mảnh vụn miếng thủy tinh đầy trên sàn, chân mang giày cao gót muốn chạy đi.

Nam Cung Kinh Hiền bắt được cô, ổn định thân thể của cô túm cô rời khỏi khu vực ẩm ướt rượu bị bẻ, ôm lấy cô đè ở trên ghế salon.

"Anh lừa em cái gì?"

"Cái gì anh cũng gạt tôi! Tên lừa gạt..... Anh bệnh thần kinh! Tôi không muốn để ý tới anh nữa! Cái gì mà bệnh nhân, cái gì mà cần tư vấn, cái gì mà bệnh tâm lý, anh cút ngay!" Dụ Thiên Tuyết tránh cánh tay của anh lại muốn rời đi.

"Thật sự là anh cần tư vấn, cần lời khuyên của em, anh không có lừa em."

"Chỉ có anh mới có thể lợi dụng phương pháp này để gạt tôi lừa gạt tôi, anh hèn hạ!" Lần nữa bị anh bắt được, Dụ Thiên Tuyết rung rung tức giận mắng.

"Em suy nghĩ kỹ lại thì biết anh có hay không, thật sự là anh không muốn cho em biết anh là ai nên mới nghĩ đến biện pháp này, Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiền muốn để cho cô tỉnh táo lại trước, ôm lấy cô không để cô đi, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi..... Thật xin lỗi thật xin lỗi..... Anh là tên lừa gạt được không? Em đừng đi."

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết trong suốt nhìn anh, cảm xúc đã hơi ổn định: "Công việc của tôi ở Huệ Minh cũng là anh an bài phải hay không? Từ lúc vừa mới bắt đầu cái gì anh cũng nắm giữ đúng có không?!"

"Không phải..... Em rất ưu tú, công việc cùng đãi ngộ ở Huệ Minh đều là em nên được." Nam Cung Kinh Hiền thấp giọng nói.

"Anh còn dám nói không!" Dụ Thiên Tuyết càng giận đến nổi trợn lời đanh.

"Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiền cúi đầu nhẹ giọng kêu một tiếng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nói: "Nghe anh giải thích có được không? Anh giải thích cho em nghe, em lắng lại xem rốt cuộc là không đúng chỗ nào."

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết trong suốt, mang theo chút hận ý cùng chán ghét, nhìn anh chăm chăm.

"Thời điểm em tìm việc làm thật sự anh có động tay động chân, anh hi vọng có thể trông chừng em, ít nhất cũng phải biết tình trạng của em, em biết không, đoạn thời gian đó hề em nhìn thấy anh là chống đối lại, em hận không thể gạt anh là có thể giết chết anh." Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền lấp lánh ánh sáng, nói một cách nghiêm túc chỉ sợ cô không tin: "Nên anh chỉ có thể gạt em, không nói cho em biết."

"Vậy còn bây giờ? Giả bộ bệnh chơi vui lắm sao? Thừa dịp tôi ngủ cọt nhả tôi rất vui sao?!" Dụ Thiên Tuyết nhìn chăm chăm anh, nói.

"Anh đâu có cọt nhả, anh chỉ hôn em" Nam Cung Kinh Hiền càng thêm đàng hoàng nói.

"Anh....." Dụ Thiên Tuyết giận đến sắc mặt đỏ lên, không biết còn có thể nói gì, trong mắt toàn là mưa gió gợn sóng, cái gì cô cũng không muốn nói nữa, trực tiếp đẩy anh ra, bước đi.

Nam Cung Kinh Hiền kéo cô lại, cau mày nói: "Em cẩn thận một chút! Đừng đi bên này, nguy hiểm!"

"Không cần anh quan tâm! Sao anh lại hèn hạ như vậy! Tôi hận nhất là người khác gạt tôi, tôi hận anh chết đi được!" Dụ Thiên Tuyết xấu hổ đến cực điểm, cố gắng kéo cổ tay của anh ra.

"Anh không có lừa em, thật sự anh không muốn cho người khác biết thân phận của anh, nhưng anh có khúc mắc mở không ra chỉ có thể đi tìm em, cũng chỉ có em giúp anh mới có tác dụng!" Nam Cung Kinh Hiền bưng lấy mặt của cô, nghiêm túc nói: "Anh yêu em, anh không nỡ lừa gạt em, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Có Đủ Tư Cách Yêu Em Hay Không?

"Tôi không biết, anh không cần kiểm có nữa!" Dụ Thiên Tuyết không nghe anh nói hết, uất ức rung rung, tiếp tục đẩy đẩy anh.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng lấp lánh ánh sáng trong suốt.

Giải thích vô dụng, anh chỉ đành giơ tay ôm gáy của cô, bắt ngờ cúi đầu hôn cô.

Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc mở to mắt, gắng sức giùng giàng, Nam Cung Kinh Hiên bắt được tay của cô vịn ra sau lưng, tùy ý thưởng thức hương vị tuyệt vời trong miệng cô, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi sắp bao trùm hoàn toàn thân thể nhỏ nhỏ của cô ở trên ghế salon.

Giữa kịch liệt dẫn đến cạ sát, Nam Cung Kinh Hiên chỉ cảm thấy thân thể bị cô cạ qua cạ lại càng lúc càng nóng, giữ chặt thắt lưng của cô đi về phía bên trong gian phòng, người phụ nữ nhỏ cứng đầu cứng cổ này, quá khó dỗ dành!

"Nam Cung Kinh Hiên, anh thật là quá đáng.... Tôi phải rời khỏi nơi này, tôi không muốn gặp lại anh nữa!" Dụ Thiên Tuyết há miệng thở dốc, đôi mắt ngân ngấn lệ nhìn anh chăm chăm, tức giận đến cực hạn.

"Em dám!" Rốt cuộc Nam Cung Kinh Hiên cũng bộc phát lửa giận!

Anh có thể dễ dàng khoan dung hết thảy tính khí của cô, xem như là đền bù những lỗi lầm xưa kia, nhưng không có cách nào dễ dàng tha thứ cho những lời người phụ nữ này vừa nói! Muốn rời khỏi anh..... Đòi này cũng đừng nghĩ!

Dụ Thiên Tuyết bị anh nổi quạu rống to thì đàn ra, trong đôi mắt sáng trong có chút sợ hãi.

Tên đàn ông đáng chết này..... Rõ ràng chính anh ta không đứng trước!

"Em dám rời khỏi anh, dù anh đào sâu ba thước cũng phải tìm ra em!" Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên đỏ lên, trán nổi gân xanh, găm nhẹ giơ tay chạm vào khuôn mặt cô, không phải anh nảy sinh ác độc, anh chỉ đang trần thuật một sự thật.

"Tôi sẽ rời đi.... Sau này anh cũng sẽ kết hôn, sẽ có vợ con, anh quản lý tôi làm cái gì! Đừng tiếp tục loại chuyện nhảm chán này nữa, tôi tha thứ cho anh cũng không đại biểu anh có thể chơi đùa tôi như vậy!" Lòng ngực của Dụ Thiên Tuyết phập phồng dữ dội, trừng mắt nhìn anh.

"Anh không có chơi đùa em!" Nam Cung Kinh Hiên kim nén đến mặt cũng đỏ lên, ánh mắt dao động kịch liệt, chống trán vào trán của cô khàn giọng nói: "Là em đang ép anh, em liên tục ép anh phải đưa ra quyết định, anh không sạch sẽ, anh có hôn ước, dù anh chỉ có một chút trời buộc cũng không có tư cách yêu cầu em ở bên cạnh anh! Được..... Anh đưa ra một quyết định cho em!"

Dụ Thiên Tuyết nhìn anh chăm chăm, trong mắt có sự đề phòng cùng khó hiểu, đang lưỡng lự thì trong nháy mắt anh bỗng nhiên bồng cô lên, cô khẽ kêu lên một tiếng, cảm giác mình bị ném lên trên giường, nặng nề rơi xuống giữa một đồng gối mềm xốp thật dày, cô còn chưa kịp ngồi dậy, Nam Cung Kinh Hiên đã nặng nề đè lên, quỳ một gối xuống bên người cô, đôi mắt thâm thúy tưởng chừng như có thể ăn thịt người.

Đột nhiên đầu óc của Dụ Thiên Tuyết trở nên nhạy bén, chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch: "Anh muốn làm gì?"

"Anh sẽ không làm gì, đừng sợ." Giọng Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng, nhưng ngữ điệu lại rất dịu dàng.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết đề phòng không chút nào lơ lửng, cổ họng như bị ngăn chặn một chữ cũng nói không ra được, Nam Cung Kinh Hiên ôm lấy thắt lưng cô, cùng cô dính sát vào nhau, giọng nói khàn khàn ở bên tai cô thì thâm lời thề khắc cốt ghi tâm.

"Em yên tâm, năm năm trước, bắt đầu từ lúc em rời đi anh cũng không chạm qua phụ nữ nào khác, một lần cũng không có, còn về phần hôn ước, anh sẽ nghĩ biện pháp hủy bỏ, em hãy cho anh thời gian, Nam Cung Kinh Hiên anh đòi này chỉ muốn kết hôn với một người phụ nữ, đó chính là em, Dụ Thiên Tuyết." Anh dán sát vào vành tai mềm mịn của cô, hơi thở nóng bỏng cũng trở nên dịu dàng: "Anh cho em tình yêu, cho em danh phận, cho em một tổ ấm của riêng em—— những điều này có đủ tạo thành tư cách để anh yêu em hay không?"

Hơi thở mong manh cùng những lời nói kia, như hàng loạt tiếng nổ, vang dội trong thế giới của Dụ Thiên Tuyết.

Hồ hấp của cô không đều, run run quan sát nhiệt độ của người đàn ông trên người mình, bả vai rộng lớn của anh chặn lại tầm mắt cô, để trong toàn bộ thế giới của cô chỉ có anh tồn tại, Dụ Thiên Tuyết cho rằng mình đã nghe lầm——

Anh muốn giải trừ hôn ước?

Anh muốn giải trừ hôn ước cùng La Tinh Uyển?!!

"Anh....." Dụ Thiên Tuyết cứng họng, có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

"Có đủ hay không? Hừm?" Nam Cung Kinh Hiên cổ chấp hỏi, gương mặt tuấn lãng như thiên thần lộ ra vẻ mỉa mai hoặc mê người.

Cả người Dụ Thiên Tuyết mông lung, trước kia, cô vẫn cho rằng người đàn ông này chỉ muốn giữ cô ở bên người vui đùa mới đến gần cô, cầu xin sự tha thứ của cô, nhưng cô thật sự không ngờ, tình yêu của anh cũng có thể kiên định như vậy, tình khiết thế kia, không thể không có cô.

Vươn một bàn tay ra, Dụ Thiên Tuyết thăm dò nhiệt độ trên trán anh.

"Anh xác định? Anh sẽ hủy bỏ hôn ước? Anh. Anh muốn cưới tôi?" Dụ Thiên Tuyết có phần nói không liền câu.

"Ừ." Đang bung mặt cô, Nam Cung Kinh Hiên ấn một nụ hôn xuống cái trán trơn bóng trắng mịn của cô: "Em có vấn đề gì sao?"

"Nam Cung Kinh Hiên, anh xác định anh không có phát sốt?"

"Anh không có."

"La Tinh Uyển là người phụ nữ chính anh lựa chọn, anh muốn vứt bỏ cô ấy?"

Nam Cung Kinh Hiên hơi cau mày, ôm cô, lời nói có chút sâu xa: "Đừng nói tới người phụ nữ đó với anh nữa, so với em thì anh hiểu rõ cô ta có đáng giá để anh đối đãi tốt hay không, cho cô ta chút trừng phạt như thế cũng còn nhẹ."

Dụ Thiên Tuyết nghe nhưng không hiểu ra sao, cô vẫn không biết La Tinh Uyển đã từng làm qua chuyện gì không đúng.

"Cho nên hiện tại anh sạch sẽ đúng không? Về sau không cho em nói anh là người có gia đình, anh không có tư cách nhìn nhận con trai, không có tư cách yêu cầu em ở lại bên cạnh anh ——" Nam Cung Kinh Hiên cau mày cảnh cáo: "Anh yêu em, anh có quyền tranh thủ để em yêu anh."

Đầu óc Dụ Thiên Tuyết là một mảnh hỗn loạn, đối với lời tỏ tình bất ngờ như thế, không có biện pháp trả lời.

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên cần cổ truyền đến một hồi tê dại, Dụ Thiên Tuyết rên lên một tiếng, lúc này mới phát giác Nam Cung Kinh Hiên đã cúi đầu hôn lên cổ của cô, theo bản năng cô muốn lui về phía sau, eo lại bị anh giam cầm thật chặt.

"Đừng, thật nhột." Cô run rẩy trán né.

"Rời đi mấy năm nay em có bị tên đàn ông nào khác chạm qua hay không? Nói cho anh biết." Giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn hỏi.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, cơ hồ muốn giơ chân đạp mạnh anh xuống giường: "Anh nghĩ tôi là anh sao? Tôi có con nhỏ, tôi cũng có tự ái! Đâu có giống anh, đồ lợn giống không biết xấu hổ!"

Nhớ tới bộ dáng cảm thụ của người đàn ông này năm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, mang theo chút lửa giận mẫn.

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu cười, hôn rồi lại hôn cô mạnh hơn, tay cũng không nhịn được nhào tới nặn lui ở trên người cô, chỉ một hồi Dụ Thiên Tuyết đã thở hồng hộc, trên cổ đầy dấu vết anh lưu lại, đỏ tươi, giống như đóa hoa đang nở.

"Không có là tốt rồi." Giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn: "Nếu em lừa gạt anh, anh sẽ không bỏ qua cho em, càng không bỏ qua cho tên đàn ông kia....."

"Anh." Dụ Thiên Tuyết cảm thấy tính tình bá đạo cường thế của người đàn ông này vẫn không thay đổi, cứng họng, có hơi đề phòng hỏi: "Nếu như tôi thật sự có thì sao?"

"Vậy anh sẽ giết tên kia, trói em lại mang ra nước ngoài, xinh đẹp thế này thì bán vào nhà thổ." Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói, mở một nụ hôn lên cánh môi đỏ tươi của cô, đôi mắt lấp lánh ánh sáng mê ly: "Tuyệt đối có thể bán được giá cao."

"Anh ——!" Dụ Thiên Tuyết tròn mắt, giận đến nghẹn lời.

"Đùa với em." Nam Cung Kinh Hiên cười cười, vuốt ve mặt cô, thấp giọng nói: "Anh không nở."

Lúc nào thì hai người bọn họ đã phát triển tới trình độ này?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Có Đủ Tư Cách Yêu Em Hay Không? (Tt)

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết cũng mềm xuống, lấp lánh trong suốt lộ ra mấy phần mê man, trêu chọc người trù mến.

"Rất xin lỗi, anh đã để em một mình mang theo bảo bối nhiều năm như vậy." Nam Cung Kinh Hiên khàn giọng nói: "Từ nay về sau có anh ở bên mẹ con em, cái gì cũng không cần lo lắng cứ giao hết cho anh, anh sẽ làm tất cả để mẹ con em hạnh phúc....."

Toàn bộ tâm tư của Dụ Thiên Tuyết đã tán loạn, rõ ràng cô vừa mới gặp mặt La Tinh Uyển, vừa rồi, rõ ràng mục đích của cô là hy vọng mình có thể rời đi, nhưng bây giờ phải làm sao? Lời thề cùng sự điu dàng của người đàn ông này, cô sắp tin tưởng..... Làm sao bây giờ?

Dụ Thiên Tuyết đột nhiên "Ừm" một tiếng, cảm giác trên bả vai như có dòng điện ầm ập, lúc này mới phát hiện Nam Cung Kinh Hiền đã cởi áo khoác của cô ra, tay anh kéo mở áo, từng nụ hôn nóng bỏng chiếm hữu bả vai trắng nõn của cô

Đã lâu lắm không có muốn cô, giờ phút này, Nam Cung Kinh Hiền cảm thấy cả người anh đã cố nén đến cứng rắn, cũng sắp không nhịn được nữa.

Thân thể phái nam cường tráng run nhè nhẹ, nặng nề áp tới, nhiệt độ nóng rực, cô giống như thú con bị giam trong cũi, sợ ý một chút là anh sẽ nhào tới gặm cắn cô đến xương cốt cũng không chừa!

"Nam Cung Kinh Hiền..... Không được!" Thân thể Dụ Thiên Tuyết như bị dòng điện xẹt qua rung động kịch liệt, quả thật, nụ hôn của anh khiến cô tê dại tận xương tủy, cô thở gấp kêu lên, hai tay run rẩy vịn vai anh, theo bản năng mà cự tuyệt.

Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiền đỏ lên, trong đôi mắt thâm thúy cuộn cuộn dục vọng, như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, không để ý đến sự chống cự của cô kéo y phục của cô xuống, môi lưỡi như lửa nóng chiếm giữ căn cổ trơn mềm cùng bờ vai trắng như tuyết, những nụ hôn dồn dập như mưa rơi khiến cô ứng phó không xuể, chỉ có thể nắm chặt ngực áo của anh mà thở hổn hển đáng yêu dụ người.

Hơi thở gấp gấp, run run vuốt ve mỗi tấc da thịt của cô, anh nghĩ muốn ăn luôn cô vào bụng!

"Nam Cung Kinh Hiền..... Anh không được như thế này, tôi chưa chuẩn bị xong, tôi còn chưa tiếp nhận anh! Buông tôi ra....." Dụ Thiên Tuyết ngửa đầu kêu lên, mấy ngón tay xanh xao cũng run rẩy, dùng hết toàn lực đẩy anh.

Hạ thân của Nam Cung Kinh Hiền đã căng cứng như sắt, dựng đứng kéo căng cái quần tây xa xỉ đắt tiền, nặng nề chống đỡ trên thân thể nóng bỏng mềm mại ướt át khiến người ta mê say của cô, anh kêu rên, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, cắn chặt non trên cổ cô, làm điệu đi con đái khát của mình.

Ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô lật lên trước người mình, hít thở sâu thật lâu, lúc này mới dập tắt được ngọn lửa một chút.

Nam Cung Kinh Hiền yêu thương hôn cô, từng chút từng chút, đầu lưỡi quét qua hàng mi cùng khuôn mặt của cô, giọng nói khàn khàn cực độ: "Chọc giận người ta..... Lần sau đừng cho anh cơ hội như vậy nữa, anh sẽ không bỏ qua cho em....."

"Do anh tâm thuật bất chính đừng có trách tôi!" Dụ Thiên Tuyết phản bác, tay run rẩy kéo y phục lên, cảm giác da thịt của mình cũng nóng đến dọa người, đôi mắt trong veo vẫn bừng bừng quật cường như cũ.

Nam Cung Kinh Hiền cười khê, ôm lấy cô, phàng phất như ôm toàn bộ thế giới.

"Nếu không muốn làm việc bên này thì trở về Lịch Viễn đi, bên kia em đã làm qua, có vẻ quen thuộc tình hình hơn." Nam Cung Kinh Hiền thấp giọng bàn bạc với cô.

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: "Anh không nhớ ba của La Tinh Uyển ở đó sao? Ông ấy có cổ phần bên đó cũng thường tới họp, anh cảm thấy ông ấy sẽ có sắc mặt tốt khi gặp tôi?"

Nam Cung Kinh Hiền cũng chậm chậm cau mày, anh biết, hiện tại chủ yếu nhất chính là chuyện La Tinh Uyển, anh quá hiểu người phụ nữ kia, cô ta quen điệu dàng, tha thứ, hào phóng, không chú ý chuyện vật vãn, nhưng chuyện mà cô ta đối đãi nghiêm túc thì bao giờ cũng sẽ rất kiên trì, kiên trì đến mức làm cho người ta giận sôi gan.

"Anh sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, không cần lo lắng." Trên mặt anh là sự nghiêm túc, nhỏ giọng nói với cô.

"....." Dụ Thiên Tuyết chậm rãi cau mày, cảm giác bắp chân có chút đau đớn.

"Làm sao vậy?" Nam Cung Kinh Hiền buông cô ra, xem xét hai chân thon dài dưới áo khoác của cô, có một ít dấu vết miếng thủy tinh quệt qua, vài vết xước nhỏ rướm máu.

"Ngủ ngốc, đã kêu em cẩn thận, vẫn còn bị thương." Nam Cung Kinh Hiền cau mày, cung chiều hôn lên môi cô một cái, từ trên giường đứng dậy: "Ổ chỗ này chờ anh."

Đặt hòm thuốc màu trắng xuống bên người cô, Nam Cung Kinh Hiền cường thế không để ý đến sự chống cự của cô cởi giày cô ra, kéo chân cô lên lau vết rượu đỏ tung tóe giúp cô, dùng nước sạch rửa vết thương, lấy băng keo cá nhân dán vào.

Ánh mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết thoáng nghi ngờ và nghiền ngẫm nhìn người đàn ông trước mặt này, trước kia, chưa bao giờ phát hiện anh cũng có thể điệu dàng thân thiết như thế, lúc trước bọn họ chung đụng quá kịch liệt sao? Hầu như cô chỉ có thể nhìn thấy một mặt nổi giận của anh, cũng làm hại bản thân mình nhiều lần bị thương.

"Mấy ngày nay không nên đụng nước, sẽ đỡ hơn chút." Nam Cung Kinh Hiền dặn dò.

Ánh mắt của Dụ Thiên Tuyết vẫn nhìn chăm chăm vào anh, Nam Cung Kinh Hiền nhìn cô cười cười: "Thế nào, yêu anh?"

Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, ánh mắt trong suốt như nước tràn đầy sự thẳng thắn: "Không có, tôi đang nhìn xem có phải anh thật sự đổi tính hay không, thì ra là không phải, vẫn còn tự đại tự luyện như thế."

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, áp tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Em nói cái gì?"

Khoảng cách gần như vậy, không cách nào chống cự được người đàn ông như dã thú này, Dụ Thiên Tuyết biết điều cầm miệng, một câu nói cũng không nói nữa.

"Thiên Tuyết." Nam Cung Kinh Hiên nắm cái cằm xinh xắn mềm mại của cô, thông thả mà nghiêm túc nói: "Nếu như có một ngày em yêu anh, nhất định phải nói cho anh biết, anh sẽ đốt pháo ăn mừng."

Dụ Thiên Tuyết ngạc nhiên, tiếp theo liền cười rộ lên, cười không nhịn được: "Anh bệnh thần kinh hả!"

Thật vất vả mới có thể chọc cô cười, Nam Cung Kinh Hiên cũng nhàn nhạt cười theo, ôm cô vào trong ngực, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng vòng quanh cổ mình, dùng tư thế thân mật nhất hôn cô, chạm đến đôi môi đỏ mọng của cô.

Anh dán chặt, xâm nhập sâu, nếm đến hương vị ngọt ngào nhất.

Sáng sớm hôm sau.

La Tinh Uyển đến Lịch Viễn đưa một phần tài liệu rơi ở nhà cho ba mình.

Vốn loại chuyện như thế này thì tài xế cũng có thể làm, nhưng cô ta muốn tự mình tới xem một chút, kể từ lần chơi cứng cùng Nam Cung Kinh Hiên, sau đó cô ta không nhìn thấy anh lần nào nữa, cũng không còn dám đi đến nhà Nam Cung.

Ngăn cách giữa bọn họ, quá sâu, phải làm sao mới có thể mở ra một chút?

La Tinh Uyển lẳng lặng dựa vào cửa kính xe suy nghĩ, có phần mê mẩn.

Xe từ từ dừng lại trước cửa Lịch Viễn.

La Tinh Uyển hoàn hồn, mở cửa xe định bước xuống, thấy xa xa có một chiếc Lamborghini lái về hướng bên này, cô ta hít thở không thông một hồi, tay đặt trên tay nắm cửa cũng dừng lại, nhìn chăm chăm về phương hướng kia không nhúc nhích, cô ta biết, Nam Cung Kinh Hiên sẽ ở bên trong.

Cửa chiếc xe màu lam đậm mở ra, cửa kính xe hạ xuống.

Từ phía ghế lái, Nam Cung Kinh Hiên đi vòng qua bên kia mở cửa xe.

Anh dẫn theo người tới sao? La Tinh Uyển vén vén tóc bị gió thổi loạn, muốn nhìn cho rõ.

Nhưng cô ta thật sự không ngờ, người từ bên trong đi ra lại là Dụ Thiên Tuyết.

Thân ảnh rất quen thuộc, mảnh khảnh yếu đuối, ánh mắt trong suốt mát lạnh, áo khoác màu vàng nhạt làm vóc người cao gầy có phần nổi bật, không thấp hơn Nam Cung Kinh Hiên quá nhiều, cô đi ra, vừa xoay người đã bị Nam Cung Kinh Hiên ôm lấy, cánh tay anh mạnh mẽ, chỉ cần một tay là có thể ôm người phụ nữ nhỏ nhắn vào trong ngực, nâng mặt cô lên cho cô nụ hôn chào buổi sáng.

Dụ Thiên Tuyết cau mày giãy giụa, nhưng lại bị anh bắt trở về, hôn xong mới buông ra.

Người phụ nữ nhỏ nhắn kia thoáng nổi giận, ngay lập tức lùi ra xa, oán hận vô cùng, Nam Cung Kinh Hiên cười vui vẻ, lại đi tới dỗ cô mấy câu, lôi kéo cô cùng đi lên lầu, bộ dáng cực kỳ thân mật khăng khít.

La Tinh Uyển ở trong xe lẳng lặng nhìn, sắc mặt tái nhợt.

—— ai tới nói cho cô ta biết, từ lúc nào thì hai người bọn họ đã phát triển đến trình độ này??

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Anh Nói Đúng, Dù Chết Em Cũng Không Buông Tay

Con gió mát lạnh mạnh mẽ thổi qua, ở trong xe La Tinh Uyển cũng phát run một cái.

Tài xế cũng nhìn thấy rõ cảnh tượng kia, có chút bận tâm nói: “Tiểu thư, chúng ta.....”

La Tinh Uyển rất khó khăn mới chịu đựng được, không muốn sự nhếch nhác quá mức của bản thân không chút che giấu lộ rõ ở trước mặt người khác, cô ta tựa nhẹ vào chỗ ngồi, ánh mắt trong suốt nhìn tài xế, mở miệng hỏi: “Chú thấy được cái gì?”

Tài xế khần trương một hồi, tức cười nửa ngày mới lên tiếng: “Tiểu thư, Nam Cung thiếu gia đối xử với cô không tốt, tại sao cô không nói cho lão gia và phu nhân biết? Chính mình chịu đựng thì quá uất ức.”

Là tài xế trong nhà nhiều năm, gặp chuyện vẫn phải vì cô ta mà lo nghĩ trước sau.

La Tinh Uyển lẳng lặng tự mình nghĩ ngợi một hồi, trên khuôn mặt tái nhợt nhẹ nhàng tươi cười, hơi thở mong manh nói với tài xế: “Chú Lưu, thật ra thì đừng xem thường cái tuổi đã hơn 40 của chú, đàn ông ở cái tuổi này có cuộc sống tinh thần cũng thể xác đang ở trên đỉnh cao lần thứ hai, chỉ là có thêm một chút màu sắc thì hao tổn tâm tư để làm cái gì? Đàn ông nào cũng thế mà thôi.”

Gương mặt của tài xế có hơi hồng: “Tiểu thư, lời này..... Những người sống lâu như chúng tôi luôn suy nghĩ chuyện về gia đình con cái, sao có thể dần vật giống người trẻ tuổi như các cô cậu.....”

La Tinh Uyển gật đầu, mở cửa kính để gió thổi qua tâm tư phiền loạn của cô ta, rốt cuộc cũng có hơi thanh tỉnh.

“Tôi cũng cảm thấy vậy, chính là vì chúng tôi còn chưa kết hôn chưa có gia đình riêng nên mới dễ phạm sai lầm hơn, tùy tiện gặp phải phụ nữ nào cũng đều coi là bảo bối.” La Tinh Uyển nhẹ nhàng nói một câu, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng sáng lấp lánh, ưu nhã bước xuống xe, nhìn tài xế cười cười bỏ tức một câu: “Chú Lưu, chú đừng lo lắng, tôi không sao, chú cũng đừng nói cho ba mẹ của tôi biết, tôi không muốn bọn họ vất vả nữa.”

Tài xế gật đầu: “Tiểu thư lên đi, tôi chờ tiểu thư ở chỗ này.”

La Tinh Uyển gật đầu nói “Được”, xoay người đi về phía Lịch Viễn.

“Đây là quy hoạch anh trừ định trong vòng năm năm?” Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết chăm chú nhìn một phần bản đồ, ngón tay mảnh khảnh di chuyển qua lại, cẩn thận nhìn kỹ, có chút khó khăn hỏi.

“Năm năm có lẽ hơi lâu, theo tiến độ hiện nay thì chỉ hơn ba năm là căn bản có thể hoàn thành.” Tầm mắt của Nam Cung Kinh Hiên quét qua cửa sổ sát đất nhìn phong cảnh bên dưới tầng hai mươi này, xoay người nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh trong phòng làm việc, ngần ngại có chút động lòng: “Trương lai khai thác thì khu dân cư kia sẽ tọa lạc tại vị trí em vừa thấy, hoàn cảnh cùng giao thông tuyệt đối đẹp mắt thông thuận, thích không? Thích thì nói với anh, hiện tại anh có thể quyết định một căn giúp em.”

Lực chú ý của Dụ Thiên Tuyết còn mãi miết theo lời hoạch định của anh, mấy ngón tay xanh xao xẹt qua một khu vực phồn hoa, trong lòng hơi ngạc nhiên thú vị, đây cũng là lần đầu tiên cô phát hiện, về mặt sự nghiệp thì người đàn ông này có sự sáng suốt kiên quyết cùng gan dạ kinh người.

“Tôi muốn nhà cửa để làm cái gì?” Cô ngược đôi mắt trong trẻo lên, nghi ngờ nhìn anh.

Nam Cung Kinh Hiên cười cười: “Em cứ nói đi? Trương lai anh cũng không tính cưới em rồi về nhà ở chung, không phải em nói là không thích ở biệt thự sao? Hay là, chẳng qua em ghét người ở đó mà thôi?”

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết càng lúc càng rung động, sau khi phản ứng kịp thì bỗng nhiên lắc lắc đầu, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

“Có phải anh suy nghĩ quá nhiều quá nhanh hay không? Cười tôi? Ngày hôm qua, tôi nghĩ anh chỉ nhanh mồm nhanh miệng đưa ra quyết định đột ngột mà thôi, anh thật sự dự định cưới tôi?” Lúc đó, nghe anh nói cô chỉ cho là lời đầu môi chót lưỡi, không hề nghĩ anh sẽ làm thật.

Hơn nữa, nhanh như vậy đã nhắc tới tương lai, còn tự mình lên kế hoạch thực hành.

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua chút bi thương.....

“Nếu không em cho là sao? Anh chỉ nói giỡn để逗 em vui vẻ?” Anh cũng cười yếu ớt hỏi.

Dụ Thiên Tuyết không nhìn anh nữa, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ vẻ vô tội, nhẹ giọng nói: “Cười tôi không phải là chuyện bản thân anh có thể quyết định, tôi chưa bằng lòng, ba của anh cũng không đồng ý, nhà họ La lại càng không đáp ứng, quan trọng nhất —— Tiểu Ảnh cũng chưa ưng thuận, nếu như ngày nào đó, bởi vì khó khăn trắc trở mà một bên tình nguyện dừng lại thì hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ không nghiêm túc để ở trong lòng.”

Cô liếc nhìn bản đồ, không chút để ý, nói.

“Nghe qua hình như thật sự rất khó khăn.” Nam Cung Kinh Hiên cười nói một câu, đi tới ôm lấy cô từ từ nhốt chặt, cúi đầu thấp giọng hỏi: “Chuyện hôn ước anh sẽ tự mình giải quyết, Tiểu Ảnh bên đó thì sao đây? Em có ý định giúp anh hay không?”

Dụ Thiên Tuyết ngược mắt, vẫn trong suốt sáng lấp lánh rất chói mắt.

“Việc này tôi cũng không biết, anh phải biết rằng chỉ số IQ của bảo bảo cao hơn tôi, tôi khuyên thằng bé không được, con thật sự rất giỏi, lần trước thằng bé phát triển ra trò chơi, nghe nói có một doanh nhân ở Mỹ nhìn trúng, rất ưa thích muốn hợp tác cùng thằng bé.” Dụ Thiên Tuyết nghĩ tới đây thì nở nụ cười: “Trời ơi, do tôi liên lạc, doanh nhân đó còn tưởng là tôi làm, kêu tôi làm sao thuyết phục ông ấy cùng một đứa bé năm tuổi hợp tác?”

“Quả nhiên rất thông minh.” Nam Cung Kinh Hiên cũng tán thưởng một tiếng, vuốt vuốt tóc cô nói: “Nhưng mà hình như không phải di truyền từ em, em nói xem là di truyền của ai đây?”

Nhất thời Dụ Thiên Tuyết không kịp phản ứng, lại còn ngẫm nghĩ kỹ càng, đến khi nghĩ ra thì không nhận được lấy cùi chỏ hung hăng đụng anh một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ phát cáu: “Anh nói ai đàn?”

Nam Cung Kinh Hiên che ngực, vẻ mặt cùng bộ dáng bị thương nhưng miệng lại cười cười: “Anh đàn, anh đàn được không?”

Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mặt anh, nhất thời không nhận được giờ tay nheo nheo mặt anh, thì thầm nói: “Sao anh không âm ỉ với tôi? Không phải tính khí của anh rất thú vị sao? Có phải tôi kích thích chưa đủ cho nên anh vẫn chưa bùng phát đúng không? Nam Cung Kinh Hiên, anh thế này tôi thật sự rất không thích ứng.”

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên hơi mê loạn, cầm tay cô, đặt ở dưới môi mà hôn.

“Không nhớ âm ỉ, đã bao lâu rồi mà tính khí của em cũng không thay đổi, ngược lại còn trầm trọng hơn, anh mà ồn ào theo em, đoán chừng nóc phòng ngày ngày cũng bị lật tung.” Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nói, hơi cau mày tìm từ diễn đạt: “Thật ra thì em..... Có lúc cũng rất đáng yêu.”

Dụ Thiên Tuyết hơi đỏ mặt, cảm thấy hết nói nổi mà còn phạm thời gian, lại còn bị nói thành đáng yêu.

Quả nhiên, trong tình yêu, tất cả đàn ông đều trở nên ngốc nghếch.

Có tiếng gõ cửa chợt vang lên.

“Tổng giám đốc, đã đến giờ đi họp.” Ở bên ngoài, quản lý cau mày nhìn đồng hồ đeo tay nói.

Nam Cung Kinh Hiên cũng đưa cổ tay lên nhìn nhìn, kéo Dụ Thiên Tuyết vào trong ngực nói: “Anh đi họp, em ở đây chờ nơi nào cũng không được đi, nghe chưa?”

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: “Anh đi đi, tôi về công ty.”

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, cánh tay cường tráng buộc chặt lấy cô, có hơi bất mãn: “Em nhất định phải trở về một mình hay sao? Chờ anh họp xong sẽ đưa em đi được không?”

“Không được.” Dụ Thiên Tuyết quả quyết nói: “Tôi có hẹn với một người khách, phải đến chỗ cô ấy chào hỏi.”

Chân mày của Nam Cung Kinh Hiên nhíu sâu hơn, vuốt tóc cô nói: “Không phải anh đã nói rồi sao? Công việc ở đó em muốn làm cứ làm, không muốn thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể từ chối, không cần thiết phải khổ cực như thế.”

“Tôi còn muốn kiếm tiền nuôi gia đình, không phải anh đã nói tôi hoàn toàn có thể đảm nhiệm, cầm những đồng tiền kia cũng là đúng hay sao?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết tràn đầy vẻ vô tội, đôi mắt trong suốt như nước đọng lòng người.

Nam Cung Kinh Hiên: “.....”

“Được, em đi đi, cẩn thận một chút.” Rốt cuộc anh đành thỏa hiệp.

Đi ra cửa phòng làm việc, chưa bao giờ, Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy tinh thần sảng khoái thế này khi làm việc ở đây trong năm năm qua, đôi mắt thâm thúy sáng ngời phóng khoáng, mị hoặc lan tràn, khiến trái tim của đám nhân viên nữ chung quanh đập thình thịch.

Nhưng khi anh vừa định đi về phía phòng họp, phát hiện một bóng dáng đi ra từ trong phòng làm việc bên cạnh.

La Tình Uyển.

Cô ta nhẹ nhàng đóng cửa, liếc mắt nhìn tám biển trên cửa rồi xoay người rời đi.

“Đội đã!” Nam Cung Kinh Hiên chợt cau mày kêu một tiếng, gọi cô ta dừng lại.

La Tình Uyển dịu dàng quét mắt một vòng mới phát hiện là Nam Cung Kinh Hiên đang gọi cô ta, nhất thời khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt, chẳng qua vẫn dịu dàng đứng tại chỗ, chờ anh đi tới.

Hàng mày tuấn đạt của Nam Cung Kinh Hiên nhíu lại, sải bước đi tới, chăm chú nhìn khuôn mặt của cô ta, chậm rãi hỏi: “Cô tới đây làm gì?”

La Tình Uyển nhẹ nhàng hít một hơi, ánh mắt trầm tĩnh như nước: “Tôi đưa cho ba một phần văn kiện, nhưng mà ba không có ở đây, chắc đã đến phòng

hộp, lát nữa anh nhắn ông ấy giúp em được không? Cái ông cần tương đối gấp.”

Nam Cung Kinh Hiền gật đầu một cái, ánh mắt thâm thúy lạnh như băng mà xa cách: “Được.”

La Tinh Uyển nhàn nhạt cười: “Cám ơn.”

Nói xong, cô ta nhẹ nhàng khoát khoát tay, ưu nhã hướng về phía thang máy đằng sau đi tới.

Nam Cung Kinh Hiền cau mày sâu hơn, đứng sau lưng cô ta lạnh giọng hỏi: “Gần đây cô lại đang trù tính cái gì? Tôi cảnh cáo cô, không nên giờ trò đùa, tốt nhất là cứ giống như khoảng thời gian vừa qua, an tĩnh một chút.”

Bóng lưng La Tinh Uyển tức khắc cứng đờ.

Cô ta quay người lại, khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt, nhưng lại bình tĩnh mà lạnh nhạt.

“Em bây giờ?” Cô ta nhẹ nhàng hít một hơi nghiêm túc hỏi.

“Chính cô hiểu rõ! Tương tự chuyện làm cho tôi leo lên giường của cô, tốt nhất nghĩ cũng đừng nghĩ!” Nam Cung Kinh Hiền cau mày nói.

La Tinh Uyển lắc lắc đầu: “Em không rõ anh đang rối rắm cái gì, em là một người phụ nữ, em có hôn ước với vị hôn phu của em, cho dù em muốn giữa chúng ta xảy ra quan hệ, loại tâm lý cũng này không quá đáng, đích thực là em cũng vì thế mà nỗ lực, nhưng sai lầm duy nhất của em chính là không nên lừa gạt anh, không cho anh hay biết gì cả khiến anh bị mắc lừa, điểm này, Kinh Hiền, thật xin lỗi, là lỗi của em”

Cô ta đứng đắn thừa nhận, thành khẩn nói xin lỗi, ánh mắt vẫn trong suốt như nước.

“Chuyện kết hôn em chưa từng thúc giục anh, cho dù ba mẹ hối thúc đến nỗi em không dám về nhà, em đều không dám nói cho anh biết để anh không phải khó khăn nhiều, chuyện về sau thì anh cũng biết, em thù thân như ngọc nhiều năm như vậy không để cho bất cứ kẻ nào chạm vào mình, em tính kế anh cũng chỉ vì muốn trao thân cho anh, nhưng anh không muốn, chỉ đơn giản vậy thôi! Em quá nóng lòng nên bị anh sỉ nhục bị anh chán ghét, nhưng còn anh thì sao? Anh mất đi cái gì? Anh có bị thương tổn chút xíu nào hay không?” Hơi thở của La Tinh Uyển mong manh, nhẹ giọng hỏi

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi nheo mắt lại, thận trọng dò xét người phụ nữ trước mắt.

“Cô không gấp gáp muốn kết hôn sao? Cô vội vã leo lên giường của tôi, không phải là vì để ba mẹ cô tới nhà Nam Cung bức hôn hay sao?!” Nam Cung Kinh Hiền đi tới, dùng sức nắm cằm của cô ta lạnh giọng nói: “Tôi không cần một người phụ nữ mưu mô như vậy ở bên cạnh, huống chi, cô còn thất bại đến mức tự mình vạch trần mọi việc! Cô chặt vật nhếch nhác là tôi gây ra, vậy thì đó là do cô tự chuốc phiền, chính cô hiểu rõ!”

Trên cằm đau nhói, trong mắt La Tinh Uyển có hơi nước trong suốt dâng lên, mặc cho anh nắm, một chút cũng không gãy giữa.

“Đúng, là em tự tìm.” La Tinh Uyển tiếp tục thừa nhận, ánh mắt khó nén vẻ yếu ớt, mở miệng nói từng chữ từng chữ: “Bởi vì em yêu anh, cho nên tất cả đều là em tự tìm, dù cuối cùng anh vẫn không quan tâm đến em, là tự em chuốc phiền được chưa? Anh ở bên ngoài bắt trung cũng đừng kiếm cớ cho mình, hôn ước giữa chúng ta đã bắt đầu từ sớm, em không để cho bất cứ kẻ nào chạm vào mình, nhưng anh thì sao?! Anh có nhớ anh đã chạm qua bao nhiêu phụ nữ không, chạm qua bao nhiêu lần!”

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiền sắc lạnh hơn, mí mắt không nói, nhưng lửa giận ngập trời kia đã sớm không che giấu được.

“Em yêu anh, cho nên em nhẫn nhịn, nhịn luôn cả những chuyện mà phụ nữ cũng không nhịn được, dù anh không yêu em nhưng có thể tùy ý tổn thương em như vậy hay sao?” Hơi thở của La Tinh Uyển mong manh, trong mắt dâng tràn nước mắt: “Có thể đưa phụ nữ về nhà ở trước mặt em, thân thiết ở trước mặt em, nhiều năm như vậy, em tự đau lòng muốn chết khi đó anh có quan tâm em dù chỉ một lần hay không? Kinh Hiền, anh nói cho em biết tại sao không công bằng như thế? Em không nói anh bản, một lần cũng không có, nhưng anh có tư cách gì mà ghét bỏ em?!”

Câu cuối cùng, giọng cô ta phát run, cơ hồ là quát to.

Người ở trong tầng lầu cũng ghé mắt về phía bên này, Nam Cung Kinh Hiền nheo mắt đã nhận ra những ánh mắt kia, trầm giọng nói với La Tinh Uyển: “Trong tình cảm không có cái gì công bằng hay không, cô cũng biết tôi không thương, tại sao còn muốn dây dưa?”

“Em không cam lòng!” La Tinh Uyển mở to hai mắt, nói: “Cũng đâu phải là lúc vừa mới bắt đầu anh liền yêu Dự Thiên Tuyết, đúng không? Vì sao anh lại tin tưởng mình không thể yêu em, anh đã thử rồi sao? Còn nữa....., cô ta hận anh muốn chết cũng không thương anh! Nhưng anh buông tay được sao? Nếu anh cũng không bỏ qua được, tại sao muốn em buông anh ra? Anh có thể ngốc, vì sao em không thể?!”

Nam Cung Kinh Hiền mí mắt, đôi mắt thâm thúy lạnh như băng.

“Ý của cô là cô không thể nào buông tay, đúng không?” Anh lạnh giọng hỏi.

La Tinh Uyển cảm thấy mình đã bị dồn đến bước đường cùng, người đàn ông này, đã hoàn toàn bị tư tưởng của chính mình che mắt, anh cố chấp yêu người phụ nữ kia, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không vào, dù cô ta có nói thế nào cũng đều vô dụng!

Cô ta dần bình tĩnh lại, đè nén tất cả cảm xúc kịch liệt xuống.

Nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay anh, La Tinh Uyển bước tới, nhắm mắt lại, nhón chân, nhẹ nhàng hôn lên cái cằm trần đầy hơi thở nam tính, giọng nói khàn khàn: “Anh nói đúng rồi, dù chết em cũng không buông tay..... Em chính là yêu anh.”

Nói xong, cô ta buông tay anh ra xoay người rồi đi, nước mắt rớt xuống, cô ta nhanh chóng giơ tay lau đi, chạy vào thang máy.

Cho đến khi cửa thang máy chậm chậm khép lại, Nam Cung Kinh Hiên mới phục hồi tinh thần lại.

Ngón tay thon dài chạm vào chỗ vừa mới bị hôn như chuồn chuồn lướt nước, vuốt vuốt mấy cái, lạnh lùng chậm rãi nhú mày, thấp giọng mắng một câu “Chết tiệt”, cầm văn kiện trên bàn lên chạy về phía phòng họp.

Người phụ nữ này, thật khó dây dưa!!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Yêu Và Tha Thứ Là Hai Việc Khác Nhau

Từ trong nhà người khách đi ra ngoài, trên trời mưa phùn giọt giọt tí tách rơi xuống.

Dụ Thiên Tuyết chìa tay đón lấy giọt mưa nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Ảnh không có mang theo dù đến trường học, nhất thời nóng ruột, vội vã đón xe đến trường cậu bé.

Ai biết thời điểm chạy tới cửa trường học, đã có người đến trước.

Dụ Thiên Tuyết vượt qua một đám người che dù, thấy Tiểu Ảnh đeo cái bao lô nhỏ đứng dưới một chiếc dù thật to, nhất thời yên lòng, mà bên cạnh cậu bé là Bùi Vũ Triết, anh mặc một bộ y phục thoải mái ưu nhã mà đẹp mắt.

"Mẹ!" Xa xa Tiểu Ảnh thấy được cô, nhón chân kêu, ra sức vẫy tay.

Dụ Thiên Tuyết vội vàng chạy tới, ngồi xổm người xuống ôm lấy con trai: "Bảo bối, có bị mưa ướt không?"

"Không có, chú Bùi tới đây rất sớm chờ con tan học." Tiểu Ảnh chớp chớp đôi mắt to tròn, rất hiểu chuyện giơ tay chụp bả vai ướt nước mưa của Dụ Thiên Tuyết: "Mẹ mặc mưa nha, có lạnh hay không?"

Dụ Thiên Tuyết nắm lấy bàn tay nhỏ bé hôn một cái, cười đến ngọt ngào: "Không lạnh."

Một cái chớp mắt tiếp theo, bóng dáng cao lớn của Bùi Vũ Triết đã bao trùm cô, nắm cả cánh tay của cô kéo cô từ trên mặt đất đứng lên, chậm rãi kéo vào dưới dù, đưa tay phẩy phẩy khuôn mặt ướt nhẹp nước mưa của cô: "Sao không cẩn thận như thế? Nóng ruột thì gọi điện thoại cho anh tới đón em là được, sao tự mình chạy tới đây?"

"Em chưa kịp gọi cho anh, không phải là gần đây anh đang vội vàng cho giải bình chọn thế giới sao? Khăng định là rất bận." Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng giải thích, cảm giác ông quần của mình bị kéo.

"Mẹ, tin tức tốt nha! Chú Bùi được bình luận là ‘Nghệ sĩ đương cầm có phong cách đặc biệt trẻ nhất thế giới’, có phải hay không chú nha? Nghe nói rất lợi hại, siêu cấp lợi hại!" Tiểu Ảnh ngửa đầu chứng thực.

Bùi Vũ Triết cười yếu ớt vuốt ve đầu Tiểu Ảnh: "Cũng không tồi, rất bình thường."

Dụ Thiên Tuyết hơi sừng sốt, dừng một chút mới nói: "Vây chúc mừng anh! Xin lỗi, em biết tin tức quá muộn, chưa kịp chúc mừng anh!"

"Từ khi nào thì em trở nên khách sáo với anh như vậy rồi, hả?" Bùi Vũ Triết cười yếu ớt siết chặt cầm của cô: "Không phải em nói là đối với Piano em không có hứng thú, cảm thấy không có Piano anh là kẻ điên, có Piano là thiên tài sao?"

"Nhưng cô giáo của tụi cháu nói, thiên tài và kẻ điên chỉ cách một ranh giới, chú là chứng minh tốt nhất!" Tiểu Ảnh to giọng nói.

Dụ Thiên Tuyết bị chọc cười, tâm tình khá tốt, nhẹ nhàng nói: "Vây chúng ta tìm một chỗ ăn mừng cùng anh!"

Bùi Vũ Triết cúi người bông Tiểu Ảnh, chăm chú nhìn Dụ Thiên Tuyết, cười yếu ớt nói: "Em có để ý đi dự tiệc chúc mừng với anh không? Anh vừa từ bên đó trốn đi qua đây, đoán chừng điện thoại di động cũng sắp bị gọi bể, trước khi người đại diện biết anh đến nơi này, có thể đi cùng anh không?"

Dụ Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, ban đêm thì cái tên ‘gia hỏa’ Nam Cung Kinh Hiên kia hẳn là luôn có chuyện quần lấy anh, vì vậy gật đầu.

Mưa càng lúc càng lớn, Bùi Vũ Triết thả Tiểu Ảnh vào ghế ngồi sau xe rồi mới đến đón Dụ Thiên Tuyết, dùng áo ba-đo-xuy che kín cô ở bên trong sau

đó mới ôm cả người cô đi về hướng xe đang dừng. Dự Thiên Tuyết hơi lúng túng, khi được bao bọc trong áo khoác ấm áp của anh cảm thụ sự dịu dàng từ trong lần ngoài của người đàn ông này, cô hơi rung động, anh là một người đàn ông thật sự rất tốt.

Tiệc rượu rất đông người, những nhân vật nổi tiếng trong các giới của thành phố Z đều tụ tập nơi đây.

Dự Thiên Tuyết cẩn thận chăm sóc Tiểu Ảnh không để cho cậu bé chạy loạn, trong nháy mắt không chú ý, thế nhưng cậu bé lại chạy đến giữa một đám quý phu nhân phô trương đáng yêu, chọc cho mọi người vui vẻ một trận, cô cau mày lo lắng, vốn định đi tới kéo cậu bé trở lại, nhưng Bùi Vũ Triết ngăn cản cô.

"Anh sẽ kêu người đi theo bảo vệ thằng bé, không phải lo lắng." Bùi Vũ Triết nhẹ nhàng nói: "Ngược lại là em, đừng chỉ cố chăm sóc thằng bé, thứ gì cũng chưa ăn, bên trong có phòng ăn, em muốn qua đó cùng anh ăn chút gì không?"

Dự Thiên Tuyết cảm thấy hơi lúng túng, ánh mắt người ở đây nhìn cô có chút kỳ quái quý dị, có lẽ là tin tức lần trước lực ảnh hưởng quá lớn, mọi người đều còn đang kỳ quái, tại sao bọn họ đã hủy bỏ quan hệ hôn nhân nhưng vẫn còn thân mật thế này.

Bùi Vũ Triết nhìn ra sự do dự của cô, từ từ tiến tới gần nói nhỏ bên tai cô: "Không cần để ý ánh mắt của mấy người đó, thanh giả tự thanh, có sự dạy dỗ lần trước, lần này anh sẽ không để cho bọn họ viết loạn."

Dự Thiên Tuyết gật đầu, hơi yên tâm một chút.

"Bùi tiên sinh, chúc mừng." Một giọng nói êm ái vang lên từ phía sau.

Hai người quay lại, trong nháy mắt, thấy một chiếc váy dài ưu nhã màu tím đậm cùng gương mặt quen thuộc.

La Tinh Uyển bung một ly rượu đỏ, trên mặt nhàn nhạt ửng hồng, cho thấy đã uống vài ly rượu tượng trưng, ánh đèn chớp chớp làm nổi bật vẻ xinh đẹp động lòng người của cô ta, nhẹ nhàng nâng ly rượu lên, cười yếu ớt nói: "Tôi đã sớm biết nhất định anh sẽ có thành tựu, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, thật sự tôi vô cùng thích phong cách Piano của anh, chúc mừng anh!"

Bùi Vũ Triết cũng cười yếu ớt: "Cám ơn La tiểu thư, Nam Cung tiên sinh không có tới sao?"

La Tinh Uyển lắc đầu: "Công ty của anh ấy có vài hạng mục phải lên kế hoạch khẩn cấp, có thể tối nay phải thức đêm." Ánh mắt trong suốt nhìn về phía Dự Thiên Tuyết, cô ta nhẹ nhàng cười một tiếng: "Chào Dự tiểu thư, không ngờ có thể nhìn thấy cô ở nơi này, lần trước nhìn thấy tin tức của cô cùng Bùi tiên sinh tôi còn tưởng là thật, không nghĩ tới sau đó lại phủ nhận, hiện tại thật giả khó bề phân biệt, cô có để ý nói cho tôi biết sự thật là gì hay không? Thật ra thì Kinh Hiền cũng rất tò mò đó."

Hồ hấp của Dự Thiên Tuyết dừng lại, trong hoàn cảnh này, cảm giác được lời nói La Tinh Uyển cũng bắt đầu có mùi vị đặc ý khách sáo, cô muốn cự xử đứng đắn nhưng rõ ràng người được sự dịch ý cùng chăm chọc bên trong.

Mấy ngón tay mảnh khảnh chậm rãi nhắc một ly rượu giơ lên, cô nhẹ giọng nói: "Như cô thấy, chúng tôi là bạn rất thân." "À....." La Tinh Uyển ra vẻ hiểu rõ, hàng mày thanh tú hơi nhíu lại, cười yếu ớt tiếp tục hỏi: "Vậy còn ảnh chụp lần trước? Hai vị đang diễn kịch sao?"

Mặt Dự Thiên Tuyết đỏ lên, cảm thấy lúng túng, nhưng Bùi Vũ Triết đã ôm bả vai của cô, dịu dàng trấn an.

"Hình chụp lần trước là ngoài ý muốn, tôi ngưỡng mộ Thiên Tuyết đã lâu nên nhất thời không nhịn được, không nghĩ tới sẽ bị ký giả chụp hình, La tiểu thư, hiện tại rõ ràng chưa?" Bùi Vũ Triết ôn tồn nhã nhặn, nhưng trong vẻ tươi cười mang theo chút xa cách và lạnh lùng.

La Tinh Uyển nhẹ nhàng cười rộ lên, gật đầu một cái: "Tôi hiểu rồi, chẳng qua tôi cảm thấy sức quyến rũ của Dự tiểu thư thật sự rất lớn, có bảo bảo đã năm tuổi, lại còn có thể được đàn ông ưa thích như vậy, từ trước đến giờ Bùi tiên sinh cũng không ngại cô ấy chưa kết hôn mà đã có con, tấm lòng rất rộng lượng, có muốn cạn một ly hay không? Bùi tiên sinh, tôi chúc anh sự nghiệp mau chóng thành công, chiếm được trái tim người đẹp.....!"

Sau khi hơi say rượu, La Tinh Uyển nói năng hơi nhiều, miệng cười duyên lộ ra vẻ quyến rũ phong tình, hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

Bùi Vũ Triết ung dung thản nhiên, vẫn duy trì lễ phép, cười yếu ớt, chạm ly cùng cô ta.

Mất thấy Bùi Vũ Triết uống hết một ly rượu đầy như vậy, Dự Thiên Tuyết biết anh đã hơi tức giận.

Người đàn ông này, thời điểm tức giận luôn không muốn nhiều lời, có phần tự ngược bản thân.

Thật vất vả mới cáo biệt được, Bùi Vũ Triết nhàn nhạt nói một câu "Xin lỗi không tiếp chuyện được" rồi mang theo Dự Thiên Tuyết hướng về phía phòng ăn đi tới, trên mặt La Tinh Uyển đã đỏ hồng hơn, ánh mắt mập mờ nhìn hai người, cười yếu ớt, khóe mắt càng thêm cong lên.

Một phần gan ngỗng xuống bụng, rót cuộc cái bụng đói không kêu vang nữa.

Hàng mi của Dự Thiên Tuyết hơi rũ xuống, đôi mắt trong suốt lộ vẻ mệt mỏi lạnh nhạt mà điềm tĩnh, thảnh thơi cô nhìn túi xách của mình, dường như đang

mong đợi điện thoại di động bên trong có thể chấn động, đêm mưa to thế này, bỗng nhiên cô cảm thấy điều hòa trong phòng tiệc mở có hơi thấp, ôm hai vai của mình, thường thức cảnh tượng mưa to bằng bạc bên ngoài.

Tựa hồ có chút trống rỗng.

"Tiên sinh, xin hỏi muốn mở rượu sao?" Người bồi bàn đi tới nhẹ giọng hỏi.

Bùi Vũ Triết gạt đầu, ánh mắt từ chai rượu di chuyển đến khuôn mặt Dụ Thiên Tuyết, trầm tĩnh chăm chú nhìn cô, đợi người bồi bàn chậm rãi rót hai ly rượu sau đó rời đi, mới từ từ đưa tay qua, kéo cô xuống vòng quanh bờ vai mềm mại của cô, giữ trong vòng tay mình.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, ánh mắt mơ màng mà hốt hoảng nhìn anh.

"Mặc kệ hiện giờ em đang nghĩ cái gì, nơi này là tiệc rượu chúc mừng anh, có thể dành ra một chút thời gian chỉ nhìn anh đi theo anh hay không, đừng nghĩ tới những chuyện khác?" Bùi Vũ Triết chăm chú nhìn cô, dịu dàng mà nghiêm túc nói.

Dụ Thiên Tuyết hơi lúng túng: "Thật xin lỗi, em vừa mới ngẩn người, em đâu có nghĩ tới ai, em...."

"Anh thật sự không quan tâm em đang nghĩ tới người nào, tóm lại, bắt đầu từ thời khắc này, em nghĩ tới anh là tốt nhất." Bùi Vũ Triết bung ly rượu lên: "Vì nhiều năm quen biết, chúng ta cạn chén."

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết mang theo sự áy náy, bung ly rượu lên cùng anh cụng ly, trong nháy mắt uống xong cảm thấy hơi bị sặc, để cái ly xuống liền ho khan, Bùi Vũ Triết quan tâm cầm khăn ăn lau khô miệng cho cô, cười yếu ớt nói: "Rượu hơi mạnh, đừng uống nhanh như vậy."

"Bây giờ em có thể nói, vừa rồi đang nghĩ tới ai?" Anh hỏi.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, gương mặt đỏ ửng có chút khó tin: "Mới vừa rồi anh nói em không cần nói."

"Mới vừa rồi em cũng đã nói chúng ta là bạn rất thân, em cảm thấy không thể nói với anh sao? Hay là sợ nói ra anh sẽ ghen?" Bùi Vũ Triết cười yếu ớt, chậm rãi nheo mắt lại, khàn giọng nói: "Anh ta vẫn còn dây dưa với em? Thiên Tuyết, em dao động?"

Dụ Thiên Tuyết bị tác dụng chậm rãi của rượu đỏ làm cho rất không tỉnh táo, cũng không tránh khỏi rập rờn trong lời nói của Bùi Vũ Triết, cau mày lắc đầu: "Em không có, em vẫn nhớ chuyện xảy ra trước kia, mỗi một chuyện đều nhớ, em không có tha thứ cho anh ta."

"Nhưng tha thứ và yêu có đôi khi là hai việc khác nhau, yêu là một loại cảm giác không có cách nào kháng cự, mà tha thứ, chẳng qua là ngưỡng cửa trong lòng em mà thôi." Bùi Vũ Triết nhàn nhạt nói.

"Đó là anh không biết chuyện trước kia, đến tận cùng em đã trải qua những gì, trừ Tiểu Ảnh ——" Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết đỏ ửng, đôi mắt trong suốt lấp lánh, lắc lắc đầu: "Em không muốn nói tới."

"Có lẽ nói ra sẽ đỡ hơn một chút, khúc mắc của em sẽ không trầm trọng như vậy." Bùi Vũ Triết cầm tay cô, nhẹ giọng nói.

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, muốn rút tay ra từ trong lòng bàn tay anh, nhưng không có hơi sức, anh chỉ hơi hơi dùng sức cô cũng cảm giác mình không gãy thoát được, nhìn giống như cô đang có bộ dáng ốm ờ.

Kỳ quái, rõ ràng cô vừa mới ăn xong, sao lại bủn rủn vô lực thế này?

"Thiên Tuyết, em làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Bùi Vũ Triết phát hiện cô có gì đó không đúng.

Dụ Thiên Tuyết giờ tay chống trán, có chút thống khổ gạt đầu một cái: "Nhức đầu."

Bùi Vũ Triết cau mày, chậm rãi kéo tay cô xuống, hai ngón tay day day huyết thái dương của cô, đè giữ, thả ra, anh còn đang suy nghĩ có phải gần đây cô quá mệt mỏi hay không: "Khá hơn chút nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 181: Có Phải Em Bị Bỏ Thuốc Hay Không? ?

Mặt rất nóng, Dụ Thiên Tuyết cảm thấy cả người cũng sắp bị thiêu cháy, chỉ khi tay của Bùi Vũ Triết chạm vào mặt cô mới hơi thoải mái một chút, huyết thái dương giật giật, đầu thật là đau.

"Đã đỡ hơn một chút...." Dụ Thiên Tuyết khàn giọng nói, chỉ muốn thoát khỏi cảm giác nóng ran này.

Nhưng, mặt và thân thể đều nóng đến mức như không phải là chính cô vậy.

Một loại khát vọng không giải thích được từ trong thân thể tàn mát ra, cả người cô tê dại, mềm nhũn sắp ngồi không yên.

Bùi Vũ Triết càng lúc càng lo lắng, đi qua đỡ vai cô để cô dựa vào chỗ ngồi, nhẹ giọng hỏi: "Thiên Tuyết, rốt cuộc em làm sao vậy? Nói cho anh biết ở đâu không thoải mái, anh dẫn em rời đi được không?"

Dụ Thiên Tuyết dựa vào lưng ghế lạnh ngắt thấy có chút thoải mái, hàng mi như cánh bướm từ từ mở ra, thấy gương mặt của Bùi Vũ Triết tay cô vô ý thức xoa xoa bả vai anh, cắn môi nói: "Em không đứng lên nổi, mệt quá....."

Bùi Vũ Triết có hơi kinh ngạc nhìn động tác của cô, cảm thụ lòng bàn tay mềm mại của cô, tim đập nhanh và loạn nhịp một trận.

"Được, anh đỡ em dậy." Anh khàn giọng nói, ôm thắt lưng của cô kéo cô từ trên ghế đứng dậy, thể nhưng không nghĩ tới, nhất thời cô đứng không vững lại ngã vào trong lồng ngực mình, Bùi Vũ Triết vội vàng ôm chặt thắt lưng cô không để cô trượt xuống, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

"Thiên Tuyết, nói cho anh biết rốt cuộc em làm sao vậy?" Bùi Vũ Triết chăm chú nhìn mặt cô, lo âu hỏi.

Thân thể Dụ Thiên Tuyết mềm nhũn nương tựa vào người anh, thanh âm bên tai như có như không như đến từ ngoài không gian, mắt cô nặng nề không mở ra được, hàng mi như cánh bướm rũ xuống, cúi đầu thờ hờn dựa vào anh, chết sống ở trong lòng anh, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, tay cô run rẩy muốn kéo mở cổ áo của anh ra.

"Em rất khó chịu..... Không biết khó chịu ở đâu....."

Bùi Vũ Triết bị động tác của cô làm cho sợ hết hồn lần nữa, ngón tay cô luôn mềm mại mát lạnh, nhưng bây giờ lại nóng hổi, anh vội gơ tay sờ trán cô một cái, cũng rất nóng, mặt và cổ cũng giống như vậy.

Tình huống như thế này không giống bị dị ứng, cô chỉ mới ăn qua một phần gan ngỗng, uống qua một ly rượu mà thôi, hơn nữa anh cũng ăn một phần như thế làm sao có thể xảy ra chuyện gì??

"Ngoan..... Anh dẫn em rời khỏi nơi đây, trở về phải nghỉ ngơi biết không?"

Dụ Thiên Tuyết không chịu, khó khăn lắc đầu, cau mày nói: "Tiểu Ảnh....."

"Đừng lo lắng cho Tiểu Ảnh, anh sẽ kêu người trông nom thằng bé." Bùi Vũ Triết bảo đảm, ôm lấy thân thể mềm mại nóng hổi của cô, đi tới cửa dặn dò bồi bàn một tiếng, rồi đi ra bên ngoài.

Mưa lớn bùng phát.

Dụ Thiên Tuyết cảm giác có chút mát lạnh, chậm rãi mở mắt nhìn mưa đầy trời, Bùi Vũ Triết để cô đứng ở cổng rồi đi vào lấy dù, cô ngửa mặt nhìn màn mưa khắp trời cảm thấy như có thể giải thoát, trong nháy mắt, mưa bụi lạnh buốt phản phất tạt vào người, Dụ Thiên Tuyết lạnh cóng đến mức giật mình một cái, lại thấy cảm giác nóng ran toàn thân đang dần dần biến mất.

Cô ôm chặt hai vai, một lát lại buông ra, mê man đi trong màn mưa mịt mù.

Bùi Vũ Triết cầm dù quay trở lại đã không thấy tăm hơi bóng dáng cô, sốt ruột một trận, rốt cuộc nhìn thấy cô ở trong mưa.

"Thiên Tuyết!" Bùi Vũ Triết vừa kêu vừa chạy tới, chạy ào vào trong mưa, quăng cái dù ôm chặt cô: "Đáng chết..... Sao em ở chỗ này dầm mưa! Không phải kêu em chờ anh một lát sao! Mưa lớn như thế em muốn làm cái gì!"

Dụ Thiên Tuyết không nói lời nào, cả người chỉ run rẩy, phát hiện mưa dội vào thân thể cũng không xua tan được khát vọng.

Bùi Vũ Triết cố định lại thân thể cô, cúi người nhặt cây dù trên đất lên muốn mở ra che kín cả hai, bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết quẩn lên cổ anh, cánh môi mềm lạnh hôn lên môi anh.

Bùi Vũ Triết trợn to hai mắt, khiếp sợ đứng im tại chỗ.

Hai cánh tay cô quẩn vòng quanh cổ anh, cánh môi khe khẽ hôn lên bờ môi anh, không bắt được trọng điểm, giọng nói run run mang theo tiếng khóc nức nở: "Giúp em..... Em nóng quá..... Nóng quá....."

Lần đầu tiên Bùi Vũ Triết cảm thụ sự chủ động của cô, trái tim cũng bị rung động, cơ hồ không nhìn được mà ôm chặt thắt lưng của cô nặng nề hôn trả lại, nhưng mưa lạnh như băng kích thích lý trí của anh, bàn tay anh nắm lấy thắt lưng cô, chống trán vào trán cô, nói: "Thiên Tuyết, em nhìn anh..... Anh biết chuyện gì xảy ra, em..... Em bị bỏ thuốc phải hay không?"

Căn bản là Dụ Thiên Tuyết nghe không rõ anh đang nói gì, không chiếm được gì đó có thể thoải mái, hai cánh tay của cô lại quẩn lên cổ anh, thống khổ cúi đầu, cả người run rẩy, đôi tay vòng sau lưng anh níu chặt áo anh không biết làm sao mới có thể giải thoát.

Trong mắt Bùi Vũ Triết là sự nóng bỏng, không còn kịp cầm dù ngăn trở cô nữa, trực tiếp ôm ngang cô lên hướng về chiếc xe đi tới.

Mưa to bằng bạc, anh đặt Dụ Thiên Tuyết ở trên ghế sau cài dây an toàn lại, vén tóc cô ra chăm chú nhìn cô.

Dụ Thiên Tuyết nắm thật chặt một bàn tay của anh, run rẩy không chịu buông ra.

Bị mưa dầm ướt đầm, y phục dính sát trên người cô, tôn lên hình dáng và đường cong quyến rũ khiến người ta hít thở không thông, cô ngửa đầu thờ hỏn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã ửng hồng, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp hấp dẫn, tình xảo vô cùng.

Bùi Vũ Triết không nhịn được, cúi người hôn lên môi cô.

Cánh môi lạnh như băng, lúc hôn lại trơn nhẵn mềm mại, đầu lưỡi nóng bỏng của anh quét qua cánh môi cô, trượt sâu vào, dùng sức hôn, ném đến hương vị nơi đầu lưỡi của cô, cả người anh run lên, ở trên ghế sau ôm cô thật chặt.

Dục vọng trong thân thể Dụ Thiên Tuyết bị khơi mào, hai cánh tay quấn quanh cổ anh kéo thấp xuống.

Thật thoải mái..... Đường như chạm đến dòng nước lạnh, mát rượi đến mức có thể làm dịu đi sự khô nóng trong cơ thể cô.

"....." Bùi Vũ Triết kêu rên lên một tiếng, tay anh xoa tóc cô cảm giác mình muốn mau chóng chiếm lấy cô, chẳng qua là đang ở trong xe anh không có cách nào cứ như vậy mà cọt nhả cô, huống chi cô đã không còn thanh tỉnh..... Anh cau mày thật chặt, liều mạng dùng lý trí khiến bản thân dừng lại, hồi lâu sau mới rời khỏi cánh môi bị hôn có hơi sưng đỏ của cô, ở khoảng cách gần chăm chú nhìn cô.

"Dừng đi....." Dụ Thiên Tuyết quấn anh thật chặt, trong mắt mơ hồ rung rung lệ, run giọng nói: "Không được đi, em thật sự rất khó chịu." Thậm chí cô giờ tay túm lấy y phục của chính mình, cả người nóng đến muốn thiêu cháy.

"Thiên Tuyết!" Giọng của Bùi Vũ Triết khàn khàn kêu cô ngưng lại, đột nhiên cầm lấy tay cô không để cho động tác của cô đi xuống.

"Ngaoan một chút, xin em..... Nếu không anh thật sự không thể không được, anh không muốn tổn thương em!" Bùi Vũ Triết thờ hỏn hển nói, trong mắt có ngọn lửa cháy bùng, kiên quyết kéo tay cô ra ném cô ở trên ghế sau, đóng cửa xe "Phanh!" một tiếng.

Bước ra ngoài xe, dính ướt chút nước mưa, lúc này Bùi Vũ Triết mới kéo cửa xe ghế trước ra ngồi vào.

Đêm này, quả thật điên đảo cuồng loạn, Bùi Vũ Triết khởi động xe mới nhớ tới hoàn toàn không biết muốn dẫn cô đi nơi nào, anh không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nên không nhìn kính chiếu hậu một lần nào, đối với sự khó chịu rên rĩ của cô cũng mất điếc tai ngo, chẳng qua quả dấm càng nầm càng chặt, dễ dàng nhận ra sự nhẫn nại chịu đựng đang trải qua khảo nghiệm lớn đến như thế nào.

Đi chỗ nào?

Bây giờ cô đang trong tình trạng này, chẳng lẽ tìm một chỗ đông lạnh cô cả đêm?!

"Chết tiệt....." Bùi Vũ Triết khê nguyên rủa, vốn sự kiềm chế của anh cũng rất thấp, vẫn luôn dựa vào sự thanh tỉnh của cô không ngừng đẩy ra anh cảnh cáo anh mới có thể kiềm nén, hiện tại anh càng lúc càng không thể kiềm chế bản thân, mà vừa nãy, đến tột cùng là ai bỏ thuốc hại cô?

Nghĩ tới nghĩ lui đều không hiểu rõ, Bùi Vũ Triết móc lung tung từ trong túi ra một tấm thẻ, là của một khách sạn vừa cho anh danh thiếp, tối nay, có lẽ, chỉ có thể đến đó.

Gọi điện thoại cho người chăm sóc tốt Tiểu Ảnh, Bùi Vũ Triết đập cần ga hướng về phía khách sạn kia chạy tới.

Bóng đêm yên tĩnh.

La Tinh Uyển dựa vào cửa sổ xe mơ màng nhắm mắt, mãi cho đến khi trong xe có chút động tĩnh mới từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt sắc lạnh của Nam Cung Kinh Hiên xuất hiện trước mặt cô ta, lạnh lùng hỏi: "Sao cô lại ở chỗ này?"

Ý thức của La Tinh Uyển có hơi không thanh tỉnh, cố gắng mở mắt nhìn chung quanh, lúc này mới rõ, hình như xe đang chạy đến dưới cao ốc Lịch Viễn, cô ta ngước mắt, đôi mắt trong trẻo có chút mê man: "Em....."

"Nam Cung thiếu gia." Tài xế vội vàng nói: "Là như thế này, tôi biết xe của cậu xảy ra chút vấn đề nên kêu tôi tới đón về biệt thự, nhưng nửa đường nhận được điện thoại của quản lý La, kêu tôi thuận đường cùng đón La tiểu thư về, La tiểu thư vừa tham dự tiệc rượu, có thể, có thể uống hơi nhiều....."

Nam Cung Kinh Hiên nghe tài xế giải thích, hừ lạnh một tiếng.

"Cho ông hai lựa chọn, ông đưa cô ta về tôi tự mình đón taxi, hoặc là ——" Anh lạnh giọng nói với tài xế, cúi người nhìn chằm chằm La Tinh Uyển trên ghế sau, tiếp tục nói: "Cô xuống, tự mình đón taxi về nhà họ La, tôi không rảnh dẫn cô đến biệt thự Nam Cung."

La Tinh Uyển nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn lãng của anh, trong lòng là một trời tuyệt vọng.

"Không cần đâu....." Đôi môi tái nhợt của La Tinh Uyển khạc ra ba chữ kia, tự bước xuống xe, nắm chặt túi xách không để cho mình ngã xuống: "Em tự

đi, không nhọc phiền anh phí tâm, đây là xe nhà anh, thật ra thì cũng không còn bao nhiêu quan hệ với em, không phải em không trả nổi tiền taxi, anh không cần đuổi em."

Vừa nói xong, cô ta liền đi tới ven đường, thân hình có chút lắc lư, ở ven đường vẫy tay đón xe.

Tài xế chặn lại nói: "Thiếu gia, đã trễ thế này đừng để La tiểu thư một mình đón taxi, không an toàn! Cho dù có ồn ào mâu thuẫn gì, tóm lại La tiểu thư mà xảy ra chuyện thì không tốt....."

Guồng mặt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên đè nén sự tức giận.

Một hồi lâu, rốt cuộc anh đi tới kéo cánh tay của La Tĩnh Uyển, lạnh lùng nói: "Được rồi, say khướt thì đừng mất mặt đứng ở ven đường, tôi đưa cô về nhà họ La, chính cô tự xem xét lại bản thân, uống nhiều rượu như vậy làm cái gì!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Tĩnh Uyển lặng ngắt như tờ, một câu cũng không nói.

Hai người cứ như vậy lên xe, cô ta dựa vào cửa sổ xe chậm rãi nhắm mắt lại, khàn giọng nói: "Em cũng không muốn uống nhiều, chỉ vì mỗi người em gặp đều hỏi tại sao anh không tới cùng em, vì thế em đành phải uống luôn phần rượu kia của anh mới không mất lễ tiết. Anh cho rằng trên thế giới này có bao nhiêu người thật tâm đau lòng em....."

Nam Cung Kinh Hiên lạnh mặt nghe cô ta nói, trong đôi mắt thâm thúy mơ hồ có sự không kiên nhẫn cùng hận ý.

Anh chịu đựng không nói gì nữa, chỉ nghe điện thoại vang lên trong túi xách của cô ta.

La Tĩnh Uyển cau mày nhịn xuống cảm giác muốn nôn, thò tay vào trong túi xách nhận điện thoại: "Alô? Chuyện gì?"

"Tôi không biết Bùi Vũ Triết đi đâu." La Tĩnh Uyển chống tay ngồi dậy, nhẹ giọng nói: "Ban tổ chức mấy người không trông chừng anh ấy, kêu tôi tìm người ở đâu? Tôi chỉ biết anh ấy và Dụ Thiên Tuyết đến cùng nhau, mấy người tìm cô ấy đi....."

Vốn Nam Cung Kinh Hiên không chú ý nghe cô ta nói gì, chẳng qua, đột nhiên nghe thấy cái tên kia, bất thành linh kích động thần kinh của anh!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Sự Tình Này, Chính Anh Sẽ Giải Quyết!

Trong đêm tối, đôi mắt thâm thúy của anh lóe sáng, nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm La Tĩnh Uyển.

Dường như La Tĩnh Uyển hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, ngà ngà say nồng nặc, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương của mình, giọng nói khàn khàn: "Tôi không rõ lắm, tôi gọi điện thoại hỏi Tiểu Ngải giúp cô....."

Nói xong, cô ta cắt đứt điện thoại di động, tựa nhẹ vào chỗ ngồi, điện thoại ở trong tay cũng trượt xuống.

Hình như thật sự rất say, cũng rất mệt mỏi, một chút cũng không muốn động dậy.

"Cô vừa nói gì?" Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày hỏi.

Mí mắt của La Tĩnh Uyển giật giật, hàng mi dài run lên một cái, đôi mắt mang theo hơi nước mờ ra, có chút mê muội nhìn anh.

"Dụ Thiên Tuyết ở chung một chỗ cùng Bùi Vũ Triết?" Ngữ điệu của Nam Cung Kinh Hiên rất lạnh, hỏi cô ta.

La Tĩnh Uyển có chút thanh tỉnh, ánh mắt trong suốt nhìn anh: "Lúc này là ở cùng nhau, ở tiệc rượu chúc mừng Bùi Vũ Triết ——" Cô ta ngược mắt nhìn lướt qua anh, ánh mắt lóe sáng trong đêm tối: "Em nghĩ anh biết."

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên càng thêm xanh mét.

"Vậy bây giờ thì sao? Hiện tại cô ấy ở đâu?"

La Tĩnh Uyển chậm rãi di chuyển ánh mắt, tựa hồ không muốn trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút ưu thương nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tôi đang hỏi cô!" Nam Cung Kinh Hiên hung hăng nắm cầm cô ta quay mặt cô ta lại, tức giận hỏi: "Bây giờ cô ấy đang ở đâu? Có phải vẫn còn ở chung một chỗ với Bùi Vũ Triết hay không? Trễ thế này?!"

La Tĩnh Uyển vẫn không nói lời nào, chẳng qua, sương mù trong đôi mắt xinh đẹp càng mờ mịt hơn.

"Nam Cung thiếu gia, đừng hỏi tiểu thư như thế, tiểu thư uống quá nhiều rượu, cậu đợi cô ấy tỉnh táo một chút rồi hỏi, hoặc là có chuyện gì thì về đến nhà mới xử lý....." Tài xế ở ghế trước nhìn có hơi đau lòng, chậm chậm nói.

"Ông cảm miệng cho tôi!" Nam Cung Kinh Hiên cũng không quay đầu lại, cắt đứt lời của tài xế.

"Mau nói rõ cho tôi, nếu không cô sẽ biết hậu quả." Giọng của Nam Cung Kinh Hiên lạnh như hàn băng.

La Tinh Uyển bình tĩnh nhìn anh, bỗng chốc cười khẽ, vẻ vô tội làm đau lòng người, giọng nói khàn khàn: "Em vừa mới hiểu ra, năm năm trước anh đối xử với Dụ Thiên Tuyết cũng không tốt, cô ấy đã từng chịu khổ rất nhiều, sau đó lại khiến anh đau lòng nhiều năm như vậy, cho nên bây giờ anh mới quan tâm cô ấy thế này, hình như em thật sự say rồi, em đang nghĩ, có phải nên để anh tôn trọng em nhiều thêm một chút hay không, rồi anh cũng sẽ đau lòng em như thế, nói không chừng, sau đó sẽ thích em, tốt hơn với em"

Hơi thở của cô ta mong manh, ý thức rất không thanh tỉnh, giọng nói trong trẻo có hơi khàn khàn.

Cảm xúc trên gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên có chút phức tạp, rõ ràng đã tiêu hao hết sự kiên nhẫn, anh không rảnh ở nơi đây nghe người phụ nữ này thu buồn xuân đau, giờ phút này, anh chỉ muốn biết Dụ Thiên Tuyết đang ở nơi nào.

La Tinh Uyển nhìn ra suy nghĩ của anh, nhẹ nhàng gạt đầu, có chút thê lương: "Được, anh đừng nổi giận, em giúp anh tìm."

Cô ta lấy điện thoại di động ra ấn một dãy số, ngược mắt lên nhẹ nhàng cười với anh: "Quả nhiên yêu ai thì chính là mắc nợ người đó, hiện tại, em cũng bái phục bản thân mình rộng lượng đến mức có thể giúp anh tìm phụ nữ."

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên rất khó coi, cô ta cũng không ngại, chỉ thoải mái dựa vào lưng ghế, cảm thụ được anh đang nhìn mình chăm chú, mặc kệ là chán ghét hay là vứt bỏ, giờ phút này, ánh mắt của anh vẫn dính chặt trên người cô ta, không phải sao?

"Tiểu Ngải, là chị Tinh Uyển." La Tinh Uyển nhẹ giọng hỏi: "Có biết Bùi tiên sinh đi đâu không?..... Đúng, còn bạn gái bên cạnh anh ấy nữa, hẳn là bọn họ ở cùng một chỗ."

Cô ta cau mày nghe tiếp một hồi, cắn môi nói: "Em nói chậm một chút, khách sạn nào?..... Phòng 8301, chị nhớ kỹ rồi."

Cúp điện thoại di động, trong lòng La Tinh Uyển có chút sợ hãi thấp thòm, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt của Nam Cung Kinh Hiên, quả nhiên, sát khí có chút nồng đậm, cô ta có hơi miệng đắng lưỡi khô, giọng nói khàn khàn: "Anh cũng vừa nghe được Tiểu Ngải nói, trước khi tan tiệc thấy bọn họ từ phòng ăn đi ra ngoài bằng cửa sau, đi theo mới biết bọn họ thuê phòng ở khách sạn Dương Ngọc, biết số phòng rồi thì không đi theo nữa, vì không có nhân vật chính nên người đại diện của anh ấy chỉ có thể thay mặt tuyên bố kết thúc tiệc rượu chúc mừng..... Chính là như vậy."

Khách sạn, muốn phòng.

Nam Cung Kinh Hiên chỉ có cảm giác trên trán mình nổi gân xanh.

Anh nắm chặt hai bàn tay chống bên người La Tinh Uyển, xương ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch, khàn giọng hỏi: "Chuyện xảy ra bao lâu rồi?"

"Không rõ thời gian cụ thể, chắc là cùng lúc em rời khỏi."

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng gạt đầu: "Dừng xe."

Tài xế thoáng sùng sốt: "Thiếu gia, cậu có chuyện gì sao?"

"Tôi kêu ông dừng xe!" Nam Cung Kinh Hiên gầm nhẹ.

La Tinh Uyển bình tĩnh nhìn anh, mở miệng hỏi: "Tại sao anh phải kích động thế này? Suy nghĩ kỹ thì cũng dễ hiểu thôi, cô ta sống chung một chỗ cùng với Bùi Vũ Triết nhiều năm như vậy, có khả năng không phát sinh quan hệ sao? Giữa nam nữ trưởng thành có loại quan hệ này cũng rất bình thường, huống chi cô ta là một người mẹ đơn thân, cuộc sống vốn cũng đủ khổ sở đủ tịch mịch....."

"Cô cảm miệng cho tôi!" Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô ta như muốn giết người, nghiêng răng gằn ra mấy chữ, gân xanh nổi lên, đột nhiên lạnh lùng tháo dây an toàn của mình ra: "Nếu để tôi biết cô có dính dấn đến chuyện này, cô nhất định sẽ chết! Tôi hận nhất chính là phụ nữ bôi nhọ chữ bới lẫn nhau! La Tinh Uyển, may mắn là cô có tình ngồi bên cạnh tôi để tôi biết tin này, phụ nữ của tôi có bộ dạng gì tự tôi sẽ đi nhìn, thu hồi những lời cô tự cho là đúng!"

La Tinh Uyển cũng không sợ hãi, ánh mắt trong suốt mà mềm mại, khe khẽ tựa vào chỗ ngồi, dịu dàng nói: "Được, sau này em sẽ không như thế nữa, anh có thể tự mình đi xem, cô ta là hạng người gì, em là cái gì hạng người gì." Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy, đóng mạnh cửa xe "Sầm!" một tiếng.

Trong xe yên lặng mấy giây, qua cửa sổ xe, La Tinh Uyển xuyên có thể nhìn thấy Nam Cung Kinh Hiên đang bấm điện thoại gọi xe, cô ta chăm chú nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh, cao ngất thẳng tắp như thế, giờ tay nhắc chân đều có sự mỉa mai hoặc khiếp người, cô ta nâng mu bàn tay lên nhẹ nhàng đụng vào cằm của mình, nơi đó, mặc dù bị anh nắm đau vô cùng, nhưng ít nhất, có nhiệt độ của ngón tay anh.

Cô ta mê luyến người đàn ông này, toàn bộ mọi thứ thuộc về anh.

"Chúng ta về." La Tinh Uyên nhẹ nhàng nói một câu, nhắm mắt lại, chìm vào mộng đẹp ấm áp nhất.

Lạc Phàm Vũ lái xe tới từ nơi hội họp gần đây, nhìn sắc mặt xanh mét mà nóng nảy của anh, cũng thu lại biểu tình quần là áo lượt, nghiêm túc hiềm thấy, hỏi: "Cậu sao vậy? Hơn nửa đêm còn gọi mình ra ngoài, xe cậu đâu?"

Thân ảnh mảnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên nhanh chóng đi tới, đột ngột bao trùm hơn phân nửa ánh sáng đèn đường, Lạc Phàm Vũ chỉ nghe tiếng mở cửa, ngay sau đó, cổ áo của anh đã bị nín lên, túm mạnh lôi ra ngoài!

"Mẹ kiếp..... Con bà nó, Nam Cung Kinh Hiên, cậu muốn làm gì!" Lạc Phàm Vũ bẻ ngoặc bàn tay như kim sắt của anh, tuôn ra một câu nói tục.

"Cho mượn xe dùng một chút, cậu có thể đi!" Nam Cung Kinh Hiên ngồi vào, đóng cửa xe, lạnh giọng nói.

Lạc Phàm Vũ lão đảo nghiêng ngã đứng vững, kéo lỏng cà vạt, ngược mắt lên tức giận mắng: "Cái tên khốn kiếp này, xuống xe cho mình!!"

Nhưng không còn kịp nhiều lời nữa, xe đã thụt lùi, đột nhiên ngừng lại, quay đầu, sau đó như một mũi tên lao vào trong bóng đêm nồng đậm!

Khách sạn Dương Ngọc.

Nam Cung Kinh Hiên xông vào nói số phòng, sắc mặt cô tiếp tân hơi lúng túng: "Vị tiên sinh này, khách ở phòng này dặn dò là không cho ai tới quấy rầy bọn họ, anh xem....."

Trán Nam Cung Kinh Hiên nổi gân xanh, gương mặt tuấn tú xanh mét lạnh như băng, đôi mắt lộ ra sự tà mị lãnh khốc, không để ý đến bất cứ ai sai bước đi tới thang máy.

Lầu tám, phòng 8301.

Nam Cung Kinh Hiên cắt đứt cuộc gọi cho Dụ Thiên Tuyết lần thứ N, "Ầm!" một tiếng, cửa phòng bị đập vang lên một tiếng thảm thiết - đứng trước cửa, anh bắt đầu điên cuồng đập cửa!

Trong hành lang dài, hệ thống báo động điên cuồng kêu vang, người trong cả tầng lầu cũng kinh hoàng.

Thời điểm an ninh chạy tới, chỉ nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn cao ngất, sắc mặt tái xanh đang đập cửa, sức lực kinh hãi khiến bọn họ phải chạy lên khiển trách, nhưng cánh cửa dây cộm nặng nề kia lại "Rầm!" một tiếng, đã bị đập thủng!

Trong nháy mắt bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên xuất hiện ở cửa, toàn bộ hình ảnh trong phòng đều như ngừng lại.

Trên mặt đất, một loạt dấu chân ướt nhẹp.

Cửa phòng tắm mở, còn có tiếng nước chảy róc róc, nhưng lại có hai người đang dây dưa trên cái giường lớn trắng như tuyết, lễ phục màu trắng trên người Bùi Vũ Triết bị nước thấm ướt đã được cởi bỏ, sơ mi bên trong đã mở ra ba nút áo, tóc lò xo xòa rơi xuống vài giọt nước có vẻ mị hoặc vô cùng, mà người phụ nữ trong lòng anh cũng đã lộ cả bờ vai, mìn màng trắng nõn, y phục trên người cũng ướt nhẹp dán chặt.

Tiếng vang cực lớn ngoài cửa vừa rồi cũng làm cho hai người chán tỉnh.

Hàng mi ướt rượt của Dụ Thiên Tuyết thủy chung nhắm chặt, không biết một hồi nóng ran một hồi lạnh như băng trên người mình là đến từ đâu, tóm lại cô khó chịu muốn phóng thích nhiệt độ nóng ran trong cơ thể mình, vẫn ôm thật chặt một người, mặc cho những nụ hôn chẳng chịt rậm rạp kia rơi vào bà vai và cẳng cổ mình, rất thoải mái, cô còn muốn nhiều hơn.

Nhưng một tiếng "Rầm!" kia, nhất thời làm cho cô tỉnh táo không ít, có người xông vào phòng, giữa ánh mắt sắc bén của những người xa lạ, cảm giác bạo lộ thân thể khiến lòng cô nhói đau! Toàn thân cũng hoàn toàn lạnh ngắt!

"." Gương mặt tuấn tú của Bùi Vũ Triết ửng hồng, thét lớn một tiếng, theo bản năng kéo cái mền qua che kín người phụ nữ trong ngực mình, nhìn Nam Cung Kinh Hiên đang đứng tại cửa.

Trong nháy mắt nhìn thấy một màn kia, Nam Cung Kinh Hiên chấn động toàn thân, dường như bị một một búa tàn nhẫn chí tử nện trúng! Sắc mặt anh lạnh lùng xanh mét, cả linh hồn cũng như bị hút ra, ánh mắt âm lãnh như băng nhìn hai người trên giường.

Thân thể cô trắng mịn dụ người, giờ phút này đang quấn chặt người đàn ông khác, kích tỉnh bốn phía.

Dụ Thiên Tuyết thấy được Nam Cung Kinh Hiên, ý thức bị dục vọng thiêu cháy đến mơ hồ - đột nhiên thoảng thanh tỉnh, đôi mắt long lanh tròn to nhìn chăm chăm vào anh, cô cũng không biết mình đang làm cái gì, tại sao lại có thể như vậy!

Mà gương mặt tuấn tú của Bùi Vũ Triết cũng xanh mét, không nghĩ tới sẽ có người xông vào nhìn thấy cô trong trạng thái chật vật nhếch nhác thể này, anh thương tiếc dùng cái mền bao bọc cô thật kín, lạnh lùng nói: "Nam Cung tiên sinh, anh không biết đi vào là phải gõ cửa sao?"

Giờ phút này, Nam Cung Kinh Hiên chỉ cảm thấy, anh, muốn, giết, người!!

Thì ra, là do anh tiến vào không đúng lúc, phá hư chuyện tốt của bọn họ, có đúng không?!

Đôi mắt lạnh lùng sáng lên sự khát máu, đôi môi mỏng mím chặt, lửa giận ngập trời khiến anh gần như nổ tung! Nam Cung Kinh Hiên kéo qua cách cửa đã bị mình đập hư, hung hăng hướng phía sau lưng đập tới, lạnh giọng quát: "Mẹ nó, cút đi hết cho tôi!"

Chuyện nơi đây, không cần người khác, chính anh sẽ giải quyết!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Thời Điểm Phóng Đãng, Chẳng Qua Cô Cũng Như Thế

"Tôi cần gõ cửa khi vào?" Lửa giận của Nam Cung Kinh Hiên ngút trời bước tới hung hăng kéo cổ áo của Bùi Vũ Triết, trên nắm đấm cũng nổi gân xanh: "Con mẹ nó, anh đang làm gì bản thân anh không rõ sao!"

"Bốp!" một tiếng! Cú đấm hung ác mạnh mẽ nện vào mặt của Bùi Vũ Triết!

Bùi Vũ Triết lao đảo lui về sau mấy bước, vịn vách tường, lửa giận cũng bốc cháy lên, khi Nam Cung Kinh Hiên đánh quyền thứ hai tới, trong nháy mắt, anh bắt đầu tránh né, đồng thời cũng vung quyền đánh trả lại! Hai người đàn ông bị lửa giận làm cho mất lý trí, xông vào đánh đấm lẫn nhau!

Thở dốc kịch liệt, mỗi quả đấm lướt qua đều là hung ác ngoan độc, Bùi Vũ Triết bị Nam Cung Kinh Hiên bắt được cổ áo lần nữa, gương mặt luôn luôn ôn tồn trở nên vặn vẹo, lạnh lùng nói: "Đừng tự cho là đúng, Nam Cung Kinh Hiên, Thiên Tuyết là phụ nữ của ai anh cho rằng mình biết rõ sao?! Anh có tư cách gì để cô ấy giữ mình vì anh? Rốt cuộc cô ấy là gì của anh!"

"Bốp!", Bùi Vũ Triết nếm được vị máu tanh trong miệng, cùng với sự đau nhức như sắp vỡ vụn ở cằm.

Nam Cung Kinh Hiên hung hăng siết cổ anh, trong đôi mắt lóe ra sự ngoan độc: "Cút cho tôi, chuyện của tôi và cô ấy không tới phiên anh tới chỉ trích!"

"A!" Bùi Vũ Triết cười lạnh, nhìn anh chằm chằm, nói: "Bị tôi chọc trúng chỗ đau sao? Cô vợ chưa cưới của anh không theo anh đến đây à? Anh cho rằng anh đang bắt gian sao? Chẳng qua anh đang phá hư mối quan hệ của người khác!"

Lại một quyền hung hãn đập tới, Bùi Vũ Triết cắn răng giờ cánh tay ngăn trở, trong mắt cũng phát ra mấy phần sát khí cùng lạnh lẽo.

"Anh nói đúng, tôi không có tư cách, cũng đừng mơ tưởng tôi buông cô ấy ra! Đã là phụ nữ của tôi thì cả đời sẽ là phụ nữ của tôi! Anh dám động chạm đến một ngón tay của cô ấy thì thử nhìn xem!" Nam Cung Kinh Hiên giận dữ quát.

"Anh thật đúng là bá đạo, ngay cả cạnh tranh công bằng cũng đều không hiểu!" Bùi Vũ Triết lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng anh là ba của Tiểu Ảnh thì có tư cách ở bên cạnh Thiên Tuyết hơn so với tôi! Anh nợ năm năm tình thương của người cha là tôi thay anh bù vào, cả đời này của anh, cũng, không, trả, hết!!!"

Một trận đánh đấm lẫn nhau, hai người đàn ông giận dữ đến mức tận cùng.

Tiếng một vật nặng rơi xuống, là chai rượu bị bẻ nát, biểu hiện rõ ràng, căng thẳng đã đến mức tận cùng mà bộc phát ra tức giận!

Mấy ngón tay của Dụ Thiên Tuyết run run, nắm drap giường ngồi dậy, đôi mắt ướt sướt mê mang nhìn hai người trước mắt, giọng nói khàn khàn: "Đừng đánh..... Hai người đừng đánh nữa!"

Thân thể cô khó chịu muốn chết, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nóng đến mức ửng hồng không bình thường, run rẩy chống người ngồi dậy, rốt cuộc cũng hiểu rõ xảy ra chuyện gì! Hình như người đàn ông vừa giải cứu cô —— là Bùi Vũ Triết!

Ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Kinh Hiên quét tới, nhìn thẳng vào ánh mắt mỏng lung ngập nước của Dụ Thiên Tuyết, cô run rẩy kịch liệt, cả người bị đông cứng lạnh như băng, đột nhiên có cảm giác sợ hãi cùng hốt hoảng.

Ánh mắt rét lạnh như thế, đột nhiên khiến cô cảm thấy, quan hệ của bọn họ vì vậy mà sụp đổ, hoàn toàn kết thúc.

Cuối cùng, Bùi Vũ Triết không địch lại thân thủ của Nam Cung Kinh Hiên, cả người co rúc ở trên mặt đất, thống khổ đến nhe răng, khoe miệng bầm tím và có vài vết máu, còn Nam Cung Kinh Hiên thì thở gấp từ trên mặt đất đứng lên, chằm chằm nhìn Dụ Thiên Tuyết.

Đột nhiên anh cười lạnh một tiếng, sát khí trong mắt biến thành lạnh lùng khinh bỉ.

"Xem ra cô cũng là loại người không chống cự nổi sự tịch mịch —— rốt cuộc, tại sao tôi lại xem cô như bảo bối mà nâng niu trong lòng bàn tay?" Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái nhợt, đè nén sự thống khổ đau lòng, lạnh lùng nhấn rõ từng lời từng chữ.

Ý thức của Dụ Thiên Tuyết lại bắt đầu mơ hồ, tay nắm chặt drap giường, nóng đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, muốn cời y phục của mình để nước lạnh mạnh mẽ dội xuống người! Cô cắn môi giữ sự thanh tỉnh, nước mắt rung rung uất ức đến mức tận cùng.

"Không phải như vậy..... Anh hãy nghe tôi nói....."

"Cô còn chưa thỏa mãn phải không?" Nam Cung Kinh Hiên ngược gương mặt tuấn tú tái nhợt lên, nhìn chăm chăm động tác xáo trộn của cô, trong lòng hung hăng đau nhói, lại độc ác đập Bùi Vũ Triết một cước, lạnh giọng buông lời với cô: "Vây, thật xin lỗi, là tôi quá rầy, hai người cứ tiếp tục!"

Anh cố nén lửa giận ngập trời cùng sự đau lòng, đột nhiên bước nhanh đi thẳng ra ngoài.

"Nam Cung....." Dụ Thiên Tuyết run rẩy chỉ kêu ra được hai chữ, anh cũng đã đi rồi, tay cô nắm drap giường, ra sức nắm, trong lòng đau đớn như tê liệt.

Bùi Vũ Triết từ trên mặt đất từ từ bò dậy, trên mặt là sự thống khổ.

"Thiên Tuyết....." Anh cau mày kêu tên cô, nhìn cô ngửa đầu rơi nước mắt, muốn tiến lên an ủi, lại lão đảo một cái té nhào lên trên giường.

Dụ Thiên Tuyết biết được tính trong cơ thể mình còn chưa tan hết, cô chảy nước mắt, cả người vẫn nóng đến muốn chết, cô co rúc vuốt ve drap giường, trong lòng tuyệt vọng..... Rất muốn có một cây dao, để có thể cho chính mình một dao!

"Ừm....." Dụ Thiên Tuyết cảm giác được dưới hạ thân của mình đã ẩm ướt, cắn môi chống cự sự khao khát điên cuồng kia, thậm chí cô thò tay hung hăng nheo mình, hung hăng nheo! Dừng sự đau đớn làm cho bản thân thanh tỉnh!

"Rầm!" một tiếng, cửa lại bị đập mở ra.

Thân ảnh mảnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên xuất hiện ở cửa phòng một lần nữa.

Bị dục vọng khổng lồ chế, đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết đã mê mang, trong nháy mắt khi anh xuất hiện, trong mắt cô sáng lên chút hy vọng.

"Nghĩ thật hay..... Thoát khỏi tôi đi tìm mấy thằng đàn ông khác, nghĩ rất hay!" Nam Cung Kinh Hiên khàn giọng gầm nhẹ, sải bước đi tới, kéo thân thể của cô qua ấn cô lên vách tường, cắn răng nghiến lợi nói: "Tôi đã nói là phụ nữ của tôi thì cả đời phải là phụ nữ của tôi, dù cho cô dơ bẩn tôi cũng sẽ không chấp tay nhường cho người khác! Dụ Thiên Tuyết, cô nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Nói xong, anh dùng cái mền bao kín cô, bá đạo mà cường thế ôm cô lên!

Toàn thân anh đầy lửa giận, động tác không chút nào êm ái.

Dụ Thiên Tuyết bị anh làm đau, trong lòng lại cười khổ, cô rúc vào trong lòng anh, tay nắm chặt y phục của anh.

"Chết tiệt..... Nam Cung Kinh Hiên, anh muốn đối xử với cô ấy như thế nào!" Bùi Vũ Triết lạnh giọng gầm nhẹ.

Ánh mắt như muốn giết người của Nam Cung Kinh Hiên quét qua Bùi Vũ Triết, lạnh lùng nói: "Đây là người của tôi, nếu để tôi thấy anh chạm vào cô ấy một lần nữa, tôi sẽ khiến anh cả đời này cũng không có biện pháp nào động vào Piano, tôi nói được làm được!"

Nói xong, Nam Cung Kinh Hiên ôm lấy Dụ Thiên Tuyết, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Thời Điểm Phóng Đãng, Chẳng Qua Cô Cũng Như Thế (Tt)

Đêm khuya.

Nam Cung Kinh Hiên không đưa cô về biệt thự, mà đến một căn nhà của anh ở ngoại thành . mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Anh ném cô lên trên ghế sau, sau đó một cái cũng không nhìn.

Nhưng anh biết rõ, lòng mình tràn đầy lửa giận chính là do người phụ nữ này khơi lên! Giờ phút này, đầy trong đầu anh đều là cảnh tượng thời điểm vừa

đạp bẻ cửa phòng khách sạn, tay cô chủ động quẩn vòng quanh bả vai của Bùi Vũ Triết cùng anh ta hôn môi, để mặc anh ta sờ loạn trên người cô, còn phát ra cái loại thanh âm thỏa mãn mà ghê tởm đó!

Nam Cung Kinh Hiên dừng xe, nện mạnh một quyền ở trên tay lái, phát ra một tiếng "Bốp ——!" nặng nề.

Trên ghế sau, Dụ Thiên Tuyết mơ hồ run rẩy, cắn môi đến sắp nhỏ máu, không thể khống chế mà vuốt ve hai chân của mình hòng xoa tan đòi hỏi đang lan tràn kia, đột nhiên tiếng kèn bén nhọn làm cho cô thanh tỉnh phần nào.

Cửa sau xe được mở ra, một trận gió lạnh ập tới.

Nam Cung Kinh Hiên giật dữ cú người xuống, một tay túm lấy cô lôi ra ngoài ôm cô lên, đóng mạnh cửa xe.

Dụ Thiên Tuyết kêu lên một tiếng, cảm thấy trời đất quay cuồng, cô không biết mình đã tới nơi nào, chỉ biết là trên đỉnh đầu đầy sao sáng khiến cô hoa mắt, đột nhiên cảm nhận được một luồng ánh sáng mãnh liệt, ngay sau đó, cô bị anh ném mạnh lên trên sàn nhà!

Đau....

Mái tóc của Dụ Thiên Tuyết xốc xếch, tán lác trên bờ vai trắng mịn, trên đó có vết tím bầm do bàn tay đàn ông dùng sức, cô khó khăn nâng mắt lên, nhìn Nam Cung Kinh Hiên ngồi xổm xuống, hơn phân nửa bóng anh bao trùm cô.

"Nói rõ cho tôi biết là chuyện gì xảy ra!" Nam Cung Kinh Hiên thờ gấp nắm chặt cằm của cô, hung hăng dùng sức, trong đôi mắt thâm thúy dâng tràn lửa giận: "Dụ Thiên Tuyết, nói cho tôi biết, có phải cô tự nguyện leo lên giường của tên đàn ông đó hay không, nói rõ cho tôi nghe!"

Đau.... Lâu rồi không có trải nghiệm qua đau đớn, nhưng một lần nữa, tại nơi đây, lại được trải nghiệm bởi người đàn ông này.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết một hồi chua xót, cảm thụ được hành động thô bạo của anh, trong lòng là sự hoang vắng.

"Tôi không biết, căn bản là tôi cũng không thanh tỉnh.... Tôi không biết làm thế nào lại đến khách sạn.... Thời điểm tôi có ý thức thì đã thấy các anh đánh nhau...." Cô khàn giọng nói, cả người run rẩy, ở trên mặt đất lạnh như băng cố làm tiêu tan sự nóng ran trong cơ thể mình.

"Không, thanh, tỉnh?" Nhất thời, lửa giận của Nam Cung Kinh Hiên càng dữ dội hơn, kéo qua thắt lưng của cô lôi cô ngồi dậy, nhìn chăm chăm cô, nói: "Không phải cô rất chủ động sao? Không tỉnh táo thì cô có thể tùy tiện để người ta dẫn cô đến khách sạn hay sao? ! Dụ Thiên Tuyết, cô luôn miệng nói với tôi bản thân mình có bao nhiêu tự trọng, đảo mắt cô lại cùng tên đàn ông khác ân ái ở chung một chỗ, tự ái của cô đi nơi nào! Sức lực phản kháng tôi chạy đi đâu rồi! Chẳng qua là đôi đàn ông khác nên cô trở nên phóng khoáng có phải hay không! ! !"

Anh nổi điên gào thét làm lỗ tai cô suýt nữa cũng bị điếc.

Dụ Thiên Tuyết dựa vào thân thể của anh, cố gắng khắc chế dục vọng, liều mạng lắc đầu, nước mắt rớt xuống: "Không phải không phải! Là tôi bị bỏ thuốc, tôi đã nói là tôi không tỉnh táo, căn bản tôi không biết cùng Vũ Triết xảy ra chuyện gì!"

Bỏ thuốc, hai chữ này khuấy động Hiên thần kinh của Nam Cung Kinh.

"Cô nói là bị bỏ thuốc sao? Cho dù không phải bị bỏ thuốc vậy cô có thể khắc chế bản thân không lên giường với anh ta sao? ! Dụ Thiên Tuyết, cô có biết tôi hận không thể giết chết cô hay không, tôi hận không thể lột da cô để hủy diệt tất cả dấu vết mà tên đàn ông kia lưu lại!" Nam Cung Kinh Hiên gầm lên.

Dụ Thiên Tuyết triệt để bị dồn tới chân tường, cố nén sự khô nóng trong cơ thể hướng về phía anh gào lên: "Anh đủ rồi! Nếu tôi muốn cùng anh ấy xảy ra quan hệ thì không cần chờ đến bây giờ, chúng tôi quen biết năm năm, rông rã năm năm cũng không hề có sự tồn tại của anh, không thể có cái ngày tôi lên giường cùng anh ấy!"

"Ha. Tốt, tốt, rốt cuộc cô cũng nói ra phải hay không?" Nam Cung Kinh Hiên giận quá hóa cười, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô: "Cái gì mà giữ mình trong sạch, tôi làm sao biết rốt cuộc cô còn sạch sẽ hay không, nói không chừng, sau lưng tôi không biết bị bao nhiêu đàn ông chạm qua!"

Dụ Thiên Tuyết nhục nhã đến nước mắt cũng rớt xuống, cả người run rẩy không còn bộ dáng.

"Cút.... Cút xa một chút!" Cô còn mơ mộng giải thích cùng anh, mơ mộng để anh giải cứu mình, mơ mộng giành được sự thông cảm của anh, thế nhưng người đàn ông này lại có thể một lần nữa giẫm đạp tôn nghiêm của cô ở dưới chân, đạp đến vỡ tan đầy đất!

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng xanh mét, lạnh lùng nói: "Cũng tốt, hiện tại tôi không rảnh nghe cô nói nhiều, vừa nhìn thấy mặt cô, tôi liền nghĩ đến biểu tình của cô khi ở dưới người anh ta, cô thật sự nên nhìn bản thân mình có bao nhiêu phóng đãng! Tôi luôn cảm thấy cô rất lãnh đạo, không nghĩ tới cũng cùng một dạng như phụ nữ khác, lúc phóng đãng lại buồn nôn như vậy!"

Đột nhiên anh kéo cái mền ra, thò tay thăm dò vào giữa hai chân cô, Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng thụt lùi về phía sau.

Cô khát vọng đàn ông chạm vào, nhưng đã bị làm nhục thành ra thế này, cô tuyệt đối, tuyệt đối, chết cũng không cho phép mình mất khống chế ở trước mặt người đàn ông này!

Ngón tay chạm đến một mảnh ướt át, trong mắt Nam Cung Kinh Hiên lộ ra sát khí: "Đến bây giờ vẫn còn chưa hết dư vị vậy sao? A..... Rốt cuộc tên

đàn ông đó khiến cô nể được bao nhiêu sung sướng? !"

Dụ Thiên Tuyết té trên mặt đất lạnh lẽo, hai chân không nhện được mà kẹp chặt lại, khuôn mặt đỏ hồng không bình thường, cô đã dốc sức khắc chế mình đừng để ý sự đụng chạm của anh, nhưng bàn tay kia đang vuốt ve địa phương mẫn cảm nhất của cô, cô rên lên một tiếng, rung rung đắm chìm trong loại cảm giác thoải mái nhưng nhục nhã này.

Vọt , gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiền nhanh chóng đỏ lên, bất thành linh rút tay ra, lửa giận càng tăng lên!

"Quả là phóng đảng đến mức tận cùng, đàn ông nào, cũng, chạm, vào, được! !" Anh run rẩy mắng ra một câu như vậy, đứng dậy, không bao giờ muốn nhìn người phụ nữ này một lần nào nữa!

Hai mắt Dụ Thiên Tuyết bị nước mắt ẩm áp bao vây, cô gắt gao nắm chặt lòng bàn tay mình, một tiếng cũng không thoát ra cổ họng, co rúc ở trên sàn nhà, thân thể rung động dữ dội

Chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc kịch liệt của Nam Cung Kinh Hiền, nghe được tiếng gì đó trên bàn bị quét rơi hết xuống đất, ngay sau đó anh đi ra cửa, một tiếng ‘Sầm!’ vang dội, cửa phòng bị đóng mạnh lại.

Nam Cung Kinh Hiền lái xe đi tới một quán bar.

Cả đêm, anh uống rượu một mình, ra sức nốc rượu, nghĩ không ra, tại sao người phụ nữ này chân trước còn cùng anh thận mật kháng khí, chân sau lại có thể làm ra chuyện như thế!

Bỏ thuốc?

Hừ! Đại khái là tất cả đàn bà vùng trộm đều có thể sử dụng cái cơ này!

Quý cũng nhìn ra được là cô chủ động, thời điểm cãi lại mắng anh còn tỉnh táo như vậy, ai tin là cô thân bất do kỷ, cô không lý trí, không khống chế được mình? !

Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiền nốc cả chai rượu mạnh, cả người cũng bắt đầu lảo đảo.

Một cô gái diễm lệ đi đến bên cạnh, bàn tay mềm mại lướt trên vai anh: "Anh đẹp trai, đã trễ thế này sao còn uống rượu một mình ở đây? Em ngồi cùng anh được không?"

"Cút!" Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiền tái xanh, đối với loại gái phóng đảng này càng thêm chán ghét.

Khuôn mặt của cô gái diễm lệ cứng đờ, cánh tay của cô ta quấn lên cánh tay anh: "Uống rượu một mình thì không có ý nghĩa gì đúng không? Nếu không em mớm rượu cho anh? Nếu anh thấy xấu hổ thì chúng ta có thể đi chỗ khác, bảo đảm sẽ khiến anh thật thoải mái nha....."

Hơi thở ẩm áp bên tai, Nam Cung Kinh Hiền muốn đẩy cô ta ra, nhưng uống quá nhiều rượu làm cho cả người anh không còn chút sức lực nào, mặc dù chán ghét tới cực điểm, lại không có biện pháp trực tiếp quật cô ta ngã trên mặt đất, chỉ có thể lạnh lùng rút cánh tay của mình ra, tiếp tục chống lên trên quầy rượu.

"Anh đẹp trai." Cô gái diễm lệ càng lúc càng áp sát anh, chủ động rót đầy ly rượu cho anh, hơi thở nóng hổi tiếp sát gương mặt tuần tú: "Vậy em uống cùng anh một ly, anh thấy từ lượng của em như thế nào, đừng cự tuyệt em nữa, có được hay không?"

Nói xong, đoạt lấy cái ly trong tay anh, ngửa đầu uống cạn.

Nam Cung Kinh Hiền nhìn chằm chằm mặt cô ta, bỗng nhiên có chút mê ly, ngửi được một mùi thơm quen thuộc từ trên người cô ta.

Loại mùi thơm này, anh đã ngửi qua ở đâu đó.

Cô gái diễm lệ nháy nháy mắt mấy cái, đứng dậy, hai tay bưng gương mặt tuần tú hôn lên môi của anh.

Rất cuộc Nam Cung Kinh Hiền đã nhớ ra, khi đó, trên người La Tinh Uyển cũng xức loại nước hoa này, có thể mê hoặc người khác, khiến họ lúc nào cũng có ý nghĩ muốn ân ái với người khác phái, cho nên cái đêm kia anh mới không tỉnh táo, căn bản không biết gì xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 185: Tôi Nói, Anh Tin Sao? ?

Một tay bóp cổ cô gái, từ từ dùng sức, một tay choàng qua thắt lưng của cô ta kéo cô ta đến bên cạnh mình, đôi mắt lạnh lẽo của Nam Cung Kinh Hiền lộ ra men say, giọng nói khàn khàn: "Cô cũng muốn tới mê hoặc tôi?"

Cô gái diễm lệ bị bóp cổ có chút hít thở không thông, có hơi sợ, nhưng vẫn nở nụ cười quyến rũ: "Đừng kích động nha, bây giờ không anh muốn em, nhưng một lát nữa sẽ chủ động làm tới đó nha, anh tin hay không?"

Nam Cung Kinh Hiền nở nụ cười tà mị: "Tin, có điều là, nhất định cô sẽ hối hận hôm nay đã xúc loại nước hoa này."

Sắc mặt cô gái diễm lệ cứng đờ, có phần e ngại nhìn anh.

Đêm khuya, đột nhiên bên trong quán bar truyền đến một tiếng hét thảm thiết, quấy nhiễu đến bảo vệ ở bên ngoài.

Có người chạy tới, lạnh mặt hỏi Nam Cung Kinh Hiền: "Chuyện gì xảy ra?"

"Tôi nghĩ cô ta bị trẹo chân." Nam Cung Kinh Hiền đang ngà ngà say bỗng tỉnh, cười lạnh chống người đứng dậy, lạnh lùng nói: "Các người nhìn cho kỹ, tôi không hề đụng vào cô ta, vị tiểu thư này, cô nói đúng hay không?"

Cô gái diễm lệ nằm trên mặt đất không đứng lên nổi, tất cả mọi người đều cho là cô ta đau chân, ai ngờ khi lời cô ta đứng dậy mới nghe cô ta kêu đau loạn xạ, mới biết là cánh tay của cô ta đã bị trật khớp.

Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng liếc mắt nhìn cô ta, cầm chìa khóa lên, đi mất.

Uống rượu, không có cách nào lái xe trở về.

Nam Cung Kinh Hiền cũng không muốn quay về, không muốn nhìn thấy người phụ nữ kia, anh từng áy náy đã tổn thương cô, thời điểm gặp lại, anh muốn dành tất cả sự yêu thương để đền bù những sai lầm của mình, xác thực anh làm được, cô không còn bài xích anh nữa, thậm chí còn cho anh cơ hội yêu cô theo đuổi cô lần nữa, nhưng bây giờ.....

Thân thể to lớn say bí tỉ của Nam Cung Kinh Hiền gục trên tay lái, hàng mày tuấn dật nhú chặt, hơi thở phù phù đầy mùi rượu.

Anh khó có thể tiếp nhận chuyện giữa cô và Bùi Vũ Triết, bọn họ đã xảy ra quan hệ chưa?

Nam Cung Kinh Hiền nhíu mày, rất muốn cầm điện thoại gọi tới hỏi thăm tình trạng của cô, tâm bình khí hòa nghe cô giải thích, nhưng mà không có cách nào, vất vả lắm anh mới ấn xuống hai cái, trong đầu lại thoáng qua cảnh tượng bàn tay của Bùi Vũ Triết ở trên người cô vuốt ve xoa nắn.

"SHIT! !!" Nam Cung Kinh Hiền giận dữ quăng điện thoại đi động xuống ghế.

Bóng đêm càng lúc càng đen, dĩ nhiên anh cũng nằm gục trên tay lái ngủ thật say.

Sáng sớm, anh bị tiếng điện thoại di động đánh thức.

Tiếng chuông điện thoại kiên nhẫn vang động, âm ỉ sắp chết người.

Nam Cung Kinh Hiền mở mí mắt nặng trĩu ra, rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy cả người cứng ngắt căng thẳng, khó chịu muốn chết, đầu cũng rất đau, cảm giác say rượu đúng là rất không tốt.

Anh dựa vào chỗ ngồi, gương mặt lạnh lùng vẫn tái nhợt, chẳng qua là ý thức thanh tỉnh rất nhiều.

Anh mở mắt, thấy tia nắng bình minh dịu dàng mà bình thân chiếu vào mặt mình.

Dụ Thiên Tuyệt.....

Ba chữ này, ê ả, chất chất, chậm rãi hiện ra trong đáy lòng anh.

Anh bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời cô nói ngày hôm qua, cô bị..... Bỏ thuốc, nên cô mới ở cùng Bùi Vũ Triết? Anh suy đoán, coi như bị bỏ thuốc, với tính tình cương liệt cô cũng sẽ phản kháng mới đúng, trừ khi là Bùi Vũ Triết tâm thuật bất chính, thừa dịp làm bậy quấy rối.

Hàng mày tuấn dật thật sâu, Nam Cung Kinh Hiền hiểu ra mình đã để lọt mấu chốt sự thực.

—— rốt cuộc là cô bị người nào bỏ thuốc?

Khắc chế là một chuyện, đúng là khắc chế không dễ dàng, nhưng có người tới trêu chọc lại là một chuyện khác.

Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiền tỉnh táo.

Chuông điện thoại di động vẫn còn reo vang, anh tìm kiếm, lại thấy một chiếc điện thoại di động xa lạ dưới chỗ ngồi, suy nghĩ một chút, hẳn là của Lạc

Phạm Vũ làm rơi trong xe.

Dãy số cũng không có hiện tên người gọi tới.

"Alo?" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhận, khàn giọng nói.

"Kinh Hiên." Bên kia là giọng của Lạc Phạm Vũ, có hơi nghiêm túc: "Tôi hôm qua, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bên tôi có một bạn nhỏ tìm cậu, tìm rất gấp, có lẽ nói tìm mẹ của thằng bé thì đúng hơn, tìm rất gấp —— con trai của cậu?"

Lông mày của Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên giật giật, trong đầu hiện ra bóng dáng của Tiểu Ảnh.

"Cậu để thằng bé nghe điện thoại." Giọng của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng khàn đặc. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"Chú hư hỏng! !" Giọng của Tiểu Ảnh mang theo lửa giận rõ rệt truyền tiến tới, lớn tiếng chất vấn anh: "Mẹ cháu đâu? Chú đưa mẹ cháu đi đâu! Tại sao chú lại đánh chú Bùi bị thương rồi tự mình đưa mẹ cháu đi, điện thoại di động của mẹ cháu cũng không gọi được, đến cùng là chú đưa mẹ cháu đi đâu!"

Nam Cung Kinh Hiên trầm mặc, nhàn nhạt hỏi: "Những điều này là chú Bùi nói với cháu? Cháu biết chú Bùi của cháu đã làm chuyện gì với mẹ cháu hay không?"

"Cháu không biết! Nhưng tôi qua mẹ và chú Bùi còn rất tốt, thân thể của mẹ không thoải mái, là chú Bùi cho người đưa cháu về nhà, nhưng nửa đường mẹ bị chú đón đi, chú trả mẹ cho cháu!"

Thân thể của Nam Cung Kinh Hiên hơi cứng ngắc, có chút khó khăn hỏi: "Mẹ cháu..... Tôi hôm qua không thoải mái?"

"Đúng vậy, chú hư hỏng, chú gọi mẹ cháu nhanh lên một chút, bằng không cháu sẽ huyên não chú đến gà chó cũng không yên!" Đôi mắt Tiểu Ảnh sáng lên sự thông tuệ mà lạnh nhạt, cậu bé nói được là làm được, vốn nghĩ sáng sớm hôm nay nhận được tin tức của mẹ thì tốt rồi, nhưng không nghĩ tới vẫn không có bất kỳ tin tức gì, cậu bé chỉ có thể hỏi và chặn miệng tên ba khốn kiếp này!

"Tiểu Ảnh." Giọng Nam Cung Kinh Hiên mềm xuống, ánh mắt lơ mờ, tay bắt đầu động tác khởi động xe: "Có lẽ chú đã làm sai một chuyện, bây giờ chú lập tức phải đi tìm mẹ cháu, vẫn là một người mẹ thật khỏe mạnh của cháu, có được hay không?"

Nhất thời, con giận của Tiểu Ảnh tiêu tan một ít, cau mày nói: "Vậy chú nhanh lên! Cháu cho chú một giờ đồng hồ!"

Nam Cung Kinh Hiên nhanh chóng khởi động xe, cam kết: "Được."

Cúp điện thoại, anh lái xe như điên cuồng trở về, bởi vì nhớ đến tối hôm qua đã ném một mình cô ở nơi đó, cô chỉ quấn một cái drap giường cũng không có đắp gì cả, y phục cũng ướt đầm, anh lại có thể cứ như vậy mà bỏ cô một mình suốt đêm!

Tốc độ xe biểu hiện đến chỉ số cao nhất.

Nhanh chóng đi qua hành lang, mở cửa, Nam Cung Kinh Hiên đề ép hơi thở hỗn hển, nhìn về phía sàn nhà, không có ai.

Trong lòng anh căng thẳng, đau nhói như bị kim đâm thật sâu.

Thiên Tuyết!

Nam Cung Kinh Hiên cơ hồ đẩy từng cửa phòng ra nhìn qua một lần, hoàn toàn không có bóng dáng của Dụ Thiên Tuyết, cuối cùng anh nhìn thấy vết nước ở trên sàn nhà, nhìn theo dấu nước anh chạy đến phòng tắm, mở cửa ra.

Trong phòng tắm, trên sàn ướt đầm, một người phụ nữ nằm ngang, vùi sen trên đỉnh đầu nhẹ nhàng phun nước lạnh, cọ rửa thân thể cô, cả người cô cũng ngâm trong nước, sắc mặt trắng bệch, đôi môi đã không còn huyết sắc!

"Thiên Tuyết!" Nam Cung Kinh Hiên vội vàng kêu một tiếng chạy tới, ôm lấy cô, tranh thủ tắt vòi sen, ôm cơ thể lạnh như băng vào trong ngực, cả người thật sự lạnh như băng, chẳng lẽ cô ở đây ngâm nước lạnh cả đêm sao? !

"Thiên Tuyết, tỉnh, em tỉnh lại!" Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên đau nhói, ôm cô kêu lên, tay vỗ vỗ mặt của cô.

Cô vẫn còn chưa phải tỉnh lắm, Nam Cung Kinh Hiên cầm lấy khăn tắm thật to bao cả người cô lại, lau tóc cùng toàn thân cô, cời hết y phục bị thấm ướt của cô ra dùng khăn lông bao lấy cô, ôm cô hướng về phía phòng ngủ chính đi tới, đặt cô lên giường.

Đóng cửa lại, mở hệ thống sưởi tối đa, Nam Cung Kinh Hiên cởi áo khoác, lên giường ôm cô thật chặt, làm ấm thân thể của cô.

Thời điểm mới cởi quần áo của cô ra, anh mới cảm giác được toàn thân chấn động ——

Môi cô rách nát, rõ ràng cho thấy chính cô đã cắn, trong lòng bàn tay đầy dấu vết do móng tay để lại, càng thêm kinh hãi là bên trong bắp đùi cô, căn bản là cũng đầy dấu vết tím bầm.

Chính cô cầu vėjo sao? Cô còn dầm nước lạnh suốt cả đêm?

Nam Cung Kinh Hiên nhú mảy ồm cô, đau lòng tới cực điểm, cô đã nói là bị bỏ thuốc, vậy mà lúc đó, lực chú ý của anh chỉ ở chỗ đến cùng là cô có xảy ra quan hệ cùng Bùi Vũ Triết hay không, hoàn toàn quên mất tình cảnh của cô!

"Thiên Tuyết.... Thiên Tuyết...." Từng ngụ hôn nóng bỏng của Nam Cung Kinh Hiên rơi xuống đôi mắt cùng chớp mũi của cô, cuối cùng sượt ẩm môi cô, khàn giọng kêu to "Thật xin lỗi thật xin lỗi...."

Anh, thế nhưng để cho cô một mình đối mặt với cơn trào tình suốt cả một đêm!

Cánh tay to lớn ồm cô càng chặt hơn, ở nhiệt độ ẩm áp, rốt cuộc Dự Thiên Tuyết chậm rãi tỉnh lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô từ từ khôi phục màu hồng, chẳng qua là cái loại nóng kia.... Ý thức của cô mơ màng không rõ, chỉ cảm thấy cả người đau nhức nóng như muốn thiêu đốt, ngược mắt, thấy gương mặt của Nam Cung Kinh Hiên.

"Cuối cùng thì em cũng tỉnh...." Nam Cung Kinh Hiên bừng mặt cô hôn mạnh xuống, lúc này mới cảm giác được mặt cô nóng hổi, đôi mắt anh hốt hoảng một hồi, gờ tay chạm vào trán cô: "Sốt sao? Thế nào nóng như vậy!"

Ánh mắt Dự Thiên Tuyết thê lương nhìn chăm chú vào anh, một câu cũng không nói.

Người đàn ông này, không phải đi rồi sao? Hiện tại lại quay về?

Nam Cung Kinh Hiên bị ánh mắt của cô nhìn chăm chú vô cùng áy náy, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể cô chống trán vào trán cô, giọng khàn khàn: "Thật xin lỗi, tôi qua anh không nghe em giải thích rõ ràng.... Nói cho anh biết, tôi qua, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Thiên Tuyết, em nói cho anh biết...."

Dự Thiên Tuyết nhẹ nhàng mở miệng, giọng bẻ tan mà khàn khàn: "Tôi nói, anh tin sao?"

"...." Nam Cung Kinh Hiên cau mày, thấp giọng nói: "Ít nhất em phải để cho anh biết...."

"Hôm qua đi đón Tiểu Ảnh, đưa Tiểu Ảnh đi dự tiệc chúc mừng Bùi Vũ Triết, cùng nhau ăn cơm, nhưng giữa chừng tôi thấy không thoải mái, lúc đầu tôi cũng không biết gì hết, sau đó tôi mới hiểu ra, nhưng đã khổng chế không được mình...." Dự Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào mắt anh, ánh mắt trong suốt không nhiễm một hạt bụi: "Sau đó tôi không biết xảy ra chuyện gì, lúc thanh tỉnh thì các anh đã đánh nhau tại khách sạn, tôi có thể trả lời vấn đề của anh, tôi không có xảy ra quan hệ cùng Bùi Vũ Triết, nếu như tôi qua anh đã kịp thời tới đây chúng tôi còn chưa có phát sinh quan hệ, đó chính là cho tới bây giờ cũng không hề có, hiện tại anh tin sao?"

Nam Cung Kinh Hiên cũng nhìn cô, có chút khó khăn hỏi: "Rõ ràng năm năm, anh ta không thể nào không có bày tỏ với em.... Em không có động lòng qua một lần nào sao?"

"Có." Dự Thiên Tuyết thành thật nói: "Lòng tôi đã từng rung động, không có nghĩa là tôi sẽ xảy ra quan hệ cùng anh ấy, tôi không phải là loại phụ nữ tùy tiện, nhưng nếu anh cảm thấy tôi phóng đảng, tôi không có tự trọng, tôi cũng không có cách nào."

Nhớ tới những lời mình kích thích cô tới qua, Nam Cung Kinh Hiên cực kỳ áy náy, ôm chặt cô.

"Xin lỗi.... Lúc đó anh đã quá xúc động." Nam Cung Kinh Hiên khàn giọng nói: "Anh nhìn thấy em bị anh ta.... Anh hận không thể giết chết anh ta, thật sự anh không cho phép trừ anh ra còn có người khác chạm vào em, em biết không? Từ trước tới nay, anh không có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt này đối với bất kỳ phụ nữ nào, cho tới bây giờ cũng không hề có...."

Anh vuốt ve môi cô, chống trán vào trán cô, chậm rãi nói xin lỗi: "Thật xin lỗi.... Anh không nên nói những lời đó.... Nói cho anh biết, em không có bị bất kỳ đàn ông nào khác chạm qua, anh không chịu nổi trên người em có một điểm như dù chỉ chút xíu, thật xin lỗi...."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Nam Cung Kinh Hiên, Chúng Ta Kết Thúc

Cả người Dự Thiên Tuyết nóng sốt rất khó chịu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại không có chút biểu cảm, hàng lông mi dài an tĩnh rũ xuống.

Tối hôm qua cô vô cùng thống khổ, dường như đã trải qua cả một thế kỷ.

Không có biện pháp xua tan nóng ran trong cơ thể, cô chỉ đành bò đến phòng tắm, đón hứng nước lạnh dội xuống thân thể mình, nhắm chặt đôi mắt đầy lệ mặc cho dòng nước lạnh buốt bao trùm khuôn mặt mình.

Cô ra sức xoa thân thể mình, cùng với những dấu vết bị người ta lưu lại trên người. mang truyện đi ghi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Trong đầu vẫn quanh quẩn bốn chữ mà Nam Cung Kinh Hiên cắn răng nghiền lợi nói “ai, cũng, là, chồng!”

Cô nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn run run: "Tôi không bản..... Tôi không bản.....", để dòng nước lạnh buốt chà xát toàn bộ thân thể mấy giờ đồng hồ, từng giọt lệ ẩm áp từ trong mắt chảy xuống, trong nháy mắt đã bị nước lạnh cuốn trôi.

Cô vẫn sạch sẽ, cô không có bản như anh nói.

"Còn có một điều tôi muốn nói với anh." Trong khi anh thống khổ nói xin lỗi, cổ họng của Dụ Thiên Tuyết khàn khàn nói ra một câu, d.đ.lequydon hàng lông mi dài nâng lên, đôi mắt trong suốt mông lung lộ ra chút thê lương: "Nam Cung Kinh Hiên, chúng ta kết thúc."

Sự tha thứ của cô, đã kiệt quệ từ lúc ấy, cũng không bao giờ còn nữa.

Trong nháy mắt, gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên trở nên tái nhợt, ôm chặt cô, cứng ngắc ở tại nguyên chỗ.

"Thiên Tuyết....." Anh không biết phải làm sao, khàn giọng kêu tên cô, tay run rẩy vuốt ve mặt của cô.

Dụ Thiên Tuyết quay mặt đi, mái tóc ướt sũng còn dính trên sườn mặt, xinh đẹp, rất xinh đẹp, theo cần cổ tái nhợt đi xuống, trên ngực cô có một dấu răng rất rõ ràng, mờ nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Đó đã từng là ấn ký riêng của anh.

Đầu óc Nam Cung Kinh Hiên như bị búa tạ nện trúng, ong ong ù ù, toàn là giọng nói của cô, “Nam Cung Kinh Hiên, chúng ta xong rồi..”

Không!!!

Đôi môi mòng của Nam Cung Kinh Hiên run rẩy, mím chặt, ôm lấy cô muốn khấn cầu thêm một cơ hội, nhưng cổ họng như bị ngăn chặn không phát ra được thanh âm nào.

“Đừng nói thế..... Thiên Tuyết.....” Rốt cuộc Nam Cung Kinh Hiên cũng có thể phát ra giọng nói bẽ tan khàn khàn, run rẩy ôm cô thật chặt trong ngực, cầm bàn tay nhỏ bé nóng hổi của cô, giọng nói khàn đặc: “Đừng chối bỏ anh như thế, xin em! Em có thể đánh anh mắng chửi anh, phát tiết với anh như thế nào cũng không vấn đề, đừng nói kết thúc! Giữa chúng ta chưa xong!”

Tâm tình anh kích động, tay đặt sau gáy cô, ở bên tai cô găm nhẹ cầu xin.

Giọng nói kia có chút nghẹn ngào.

Dụ Thiên Tuyết nhắm mắt lại, để mặc người đàn ông này ôm mình, cả người bị nóng sốt hành hạ đến càng thêm khó chịu.

"Thiên Tuyết..... Thiên Tuyết!" Gọi mãi cô cũng không lên tiếng, Nam Cung Kinh Hiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, phát hiện cô bị sốt cao đã ngất đi, nhiệt độ nóng hổi, cơ thể yếu đuối mềm nhũn, co quắp ngã vào trong lòng anh.

"Đáng chết....."

Nam Cung Kinh Hiên suýt nữa quên mất cô đang phát sốt, cầm khăn lông lên lau tóc cô, dùng máy sấy dịu dàng thổi khô, găm thết gọi điện thoại cho bác sĩ, dùng cái chăn bao lấy cô ôm thật chặt vào trong ngực lao xuống lầu.

Một đường như đua xe đến bệnh viện, tốc độ xe của anh cũng gần như không chế không được!

Mùi nước sát trùng gay mũi, bao phủ toàn bệnh viện.

Nam Cung Kinh Hiên vô cùng lo lắng đi tới đi lui ở bên ngoài, gương mặt tuấn tú tái nhợt dọa người, mấy lần rút ra điều thuốc muốn hút rồi lại nắm chặt nghiền nát trong lòng bàn tay, bác sĩ từ bên trong đi ra, trong nháy mắt anh bước tới nghênh tiếp, kéo bác sĩ kia qua lạnh giọng hỏi thăm "Cô ấy như thế nào?"

Bác sĩ bị kéo lão đảo một cái, không vội tháo khẩu trang, ánh mắt kỳ quái liếc Nam Cung Kinh Hiên một cái.

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên lộ vẻ lo lắng vô cùng, cau mày găm nhẹ một tiếng: "Tôi đang hỏi ông!"

Bác sĩ lấy khẩu trang xuống, ánh mắt càng thêm kỳ quái, chẳng qua ngại anh đang nổi quạu cáu kỉnh nên không dám nói gì, nhét khẩu trang vào trong túi, hất đầu nói: "Vào nhìn một chút đi, sốt rồi, nhiệt độ không hạ xuống người cũng không tỉnh được, chờ xem."

Nam Cung Kinh Hiên há miệng muốn nói gì đó lại không kịp nói, bác sĩ đã đi mất.

Anh đẩy cửa đi vào xem tình trạng của cô.

Giường bệnh và trần nhà đều là màu trắng bạch, phía dưới cái mền là một thân thể yếu đuối mềm mại, Dụ Thiên Tuyết nóng sốt đến mức mê man, nằm trên cái gối khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua một bên, cánh tay trắng nõn lộ ra bên ngoài, băng dán màu trắng bao quanh kim tiêm, từng giọt từng giọt chất lỏng xuyên qua mạch máu di chuyển vào trong cơ thể của cô.

Nam Cung Kinh Hiên cúi người chống tay hai bên người cô, cực kỳ áy náy.

Ngoài cửa phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân, rất dồn dập, hình như là đang chạy rất nhanh.

Tiểu Ảnh cố gắng nhón chân đẩy mạnh cửa phòng bệnh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hoạt động kịch liệt có hơi hồng hồng, *le*quy*don* cậu bé thở hổn hển, đôi mắt sáng trong nhìn chăm chăm bóng dáng suy yếu đến mức tận cùng trên giường bệnh, chạy qua kêu một tiếng "Mẹ!".

Nam Cung Kinh Hiên tránh ra, nhìn Tiểu Ảnh nhào tới bên giường, cẩn thận từng li từng tí nắm bàn tay của Dụ Thiên Tuyết, nóng nảy kêu: "Mẹ! Mẹ làm sao vậy! Con là Tiểu Ảnh đây! Mẹ mở mắt nhìn Tiểu Ảnh!"

"Mẹ cháu làm sao vậy!!!" Đợi mấy giây cũng không có phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ảnh ôm hận, đột nhiên trợn mắt trừng Nam Cung Kinh Hiên.

"Mẹ phát sốt, đang ngủ, Tiểu Ảnh ngoan một chút không nên âm ỉ đến mẹ....." Nam Cung Kinh Hiên cao gần 1m9, tư thế chậm rãi ngồi chồm hồm xuống, sắc mặt tái nhợt, vuốt ve đầu Tiểu Ảnh, khàn giọng nói.

"Mẹ làm sao có thể phát sốt, sao mẹ cháu lại phát sốt! Tội qua, lúc đi mẹ còn rất khỏe! Chú phải nói cho rõ ràng cho cháu!!" Tiểu Ảnh gạt tay Nam Cung Kinh Hiên ra, tức giận chất vấn, ngón tay run run chỉ vào chóp mũi anh.

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn con trai của mình, mím môi, không nói một lời.

"Nói chuyện với chú đó! Mẹ cháu là thế nào phát sốt, chú lại bắt nạt mẹ cháu có phải hay không!" Tiểu Ảnh giận đến cắn răng, đôi mắt to tròn giận dữ, đau lòng và lo lắng đến nước mắt cũng lập tức trào ra: "Chú hư hỏng, chú khốn kiếp!! Cháu cần chết chú đánh chết chú đá chết chú! Tại sao bắt nạt mẹ cháu!"

Cậu bé rống rất lớn, vung tay liều mạng đánh Nam Cung Kinh Hiên, quyền đâm cước đá, như một chú sư tử con, trong đôi mắt to tròn giận dữ tràn đầy nước mắt, gào to phát tiết tâm tình của mình.

Nam Cung Kinh Hiên không nói một lời, sắc mặt tái xanh, để mặc cho con trai phát tiết lên người mình.

Mỗi một quả đấm, mỗi một chút đau đớn, là anh đáng nhận.

Bùi Vũ Triết đẩy cửa đi vào, sắc mặt cũng xanh mét, thấy tình hình kia thì vội vàng bước tới kéo Tiểu Ảnh ra: "Tiểu Ảnh, đừng kích động! Hỏi rõ tình huống trước đã, chuyện gì xảy ra với mẹ cháu?"

Tiểu Ảnh hồng hộc thở hổn hển, trong mắt dâng tràn nước mắt, tay chân vẫn còn đang liều mạng vung đánh.

Thấy tâm tình của cậu bé kích động, Bùi Vũ Triết nhìn bóng dáng trên giường một cái, cau mày hỏi Nam Cung Kinh Hiên: "Tốt nhất anh nên nói rõ ràng với tôi!"

Nam Cung Kinh Hiên trở mặt nhìn con trai an tĩnh lại ở trong lòng người khác, ánh mắt đầy sự thù địch nhìn chăm chăm Bùi Vũ Triết, trong lòng đau như thắt lại, tái mặt đứng lên, thân thể cao ngất như có như không lộ ra cảm giác áp bách.

"Tôi tạo thành hậu quả tự tôi tới giải quyết, không phiền anh hao tâm tổn trí." Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

"Anh tới giải quyết?" Âm điệu của Bùi Vũ Triết cũng lạnh như băng: "Nam Cung Kinh Hiên, nếu tới qua cô ấy không bị anh đưa đi thì hiện tại cũng sẽ không thể này?!"

"Vậy sẽ như thế nào?" Nam Cung Kinh Hiên dứt hai tay vào túi quần, ánh mắt như muốn giết người, lạnh lùng hỏi: "Tĩnh lại ở trên giường của anh, sẽ vui vẻ hài lòng, sẽ thỏa mãn, sau đó lấy thân báo đáp đúng không?"

Giương mặt tuấn tú của Bùi Vũ Triết đỏ lên, gầm nhẹ một tiếng: "Đừng nói mấy chuyện đó ở trước mặt trẻ con!"

"Vậy thì tốt nhất anh không nên làm gì hết!" Sự tàn bạo trên người Nam Cung Kinh Hiên quá mạnh mẽ, tràn đầy sát khí.

Tiểu Ảnh tránh khỏi không chế của Bùi Vũ Triết, chạy mấy bước đến trước giường, giang hai cánh tay, lửa giận dâng cao, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hai người đàn ông, nói: "Không cần hai chú trông nom! Đây là mẹ của một mình Tiểu Ảnh, hết thấy không có quan hệ gì với hai chú! Bắt đầu từ hôm nay, cháu sẽ không để cho hai người đến gần mẹ cháu, ai cũng không cho!!"

Cậu bé tức giận đến lồng ngực phập phồng lên xuống dữ dội, giống như ai dám tiến lên một bước sẽ liều mạng với người đó.

Bùi Vũ Triết cau mày, chậm rãi bước tới muốn nói gì đó, cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên chặn anh lại, giọng nói khàn khàn: "Đừng tới gần thằng bé."

Ánh mắt của anh mềm xuống một chút, thân nhiên nói: "Tiểu Ảnh, cháu ở đây chăm sóc mẹ, là chú không tốt, tối qua không chăm sóc tốt cho mẹ, chú xin lỗi cháu, chờ mẹ cháu tỉnh lại cũng sẽ nói xin lỗi với mẹ..... Hai mẹ con nguyện tha thứ hay không là một chuyện, chú phạm sai lầm sẽ không phủ nhận, cũng sẽ không đẩy trách nhiệm cho bất cứ người nào."

Tiểu Ảnh nhìn chăm chăm Nam Cung Kinh Hiên, lửa giận trong đôi mắt giảm xuống một chút.

"Theo mẹ nói chú là ba của cháu, nhưng cháu muốn nói cho chú biết, không phải cứ sinh ra cháu là có thể làm ba của cháu, không thể chăm sóc tốt cho mẹ để mẹ một đời một kiếp không bị tổn thương, một người ba như vậy cháu không cần! Ông ấy có thể đối xử không tốt với Tiểu Ảnh, nhưng nếu đối xử với mẹ không tốt, Tiểu Ảnh sẽ cắn chết ông ấy!" le-quy-don Cậu bé kìm nén đến mặt cũng đỏ lên nói ra mấy câu, cuối cùng xoay người không nhìn đến hai người đàn ông nữa, chạy đi tới bình đun nước nấu nước sôi, chuẩn bị cái ly, ngoan ngoãn canh giữ ở trước giường Dụ Thiên Tuyết, để lại cho bọn họ một bóng lưng.

Nghe con trai nói những lời đó, lồng ngực Nam Cung Kinh Hiên nghẹn ngào dâng lên một cổ chua xót.

Trong ánh mắt thâm thúy của anh gió mây vùn vụt, lấy điện thoại di động ra gọi người trông chừng nơi này không cho phép xảy ra nửa điểm sai lầm, cúp điện thoại xoay người rời đi.

"Anh định làm cái gì?!" Bùi Vũ Triết cau mày kêu.

"Đi điều tra tới qua chuyện gì xảy ra, ai dám cho bỏ thuốc hại cô ấy!" Nam Cung Kinh Hiên âm lãnh nói.

Hội quán Lạc thị.

Lạc Phàm Vũ xong việc vội vã chạy tới gặp Nam Cung Kinh Hiên, nghe tin tức cũng hơi cau mày.

"Cậu xác định cậu không có làm lẩn? Là ở chỗ của mình xảy ra chuyện?" Lạc Phàm Vũ nghi ngờ hỏi, anh nắm trong tay tất cả hội sở giải trí của thành phố Z, dạng tiệc rượu hạng sang này thuê nơi chốn của anh cũng rất bình thường, chỉ có điều..... Ai dám ở tại địa bàn của anh chơi cái trò này??"

"Nếu không phải mình sẽ không tới tìm cậu!" Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên đi tới, âm lãnh như Satan địa ngục: "Cho cậu một giờ, điều tra rõ cho mình, đêm hôm đó, đến cùng là xảy ra chuyện gì trong phòng ăn, bọn họ uống cùng một chai rượu đỏ, tại sao chỉ có một mình Thiên Tuyết gặp chuyện không may?"

Lạc Phàm Vũ suy nghĩ kỹ lưỡng, cau mày trầm ngâm một câu: "Mẹ nó, đúng là không bình thường! Cậu chờ một chút, mình tra giúp cậu!"

Cuối cùng thì sự rét lạnh trong mắt Nam Cung Kinh Hiên sút giảm một chút, nhìn Lạc Phàm Vũ gọi điện thoại gây sức ép mấy lần, chậm rãi ngồi xuống sofa, ngón tay thon dài xoa xoa mi tâm.

"Ừ, đúng, chính là người đó, giữ lại cho tôi đừng để cậu ta đi, đúng!" Lạc Phàm Vũ cau mày dặn dò.

"Có tin tức?"

"Ừ, mình chỉ có thể tìm được phục vụ đêm hôm đó, có cần mình đi cùng không?"

"Cậu nói đi?" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Chú Hư Hỏng Lại Chọc Giận Mẹ Cháu, Cháu Nói Chú Ấy Nên Làm Gì Bây Giờ?

Trong đại sảnh xa hoa, Nam Cung Kinh Hiên cùng Lạc Phàm Vũ dầm trên nền sàn lưu ly màu xanh biếc sáng chói đi vào.

Chỗ này chính là nơi tổ chức tiệc rượu tối qua.

Toàn bộ đã được dọn dẹp sửa sang, chỉ còn lại một nhóm nhân viên phục vụ với sắc mặt nghiêm trang, im bất không dám nói lời nào, ánh mắt Lạc Phàm Vũ đảo qua những người đó, tầm mắt rơi vào chai rượu cùng cái ly trên bàn.

"Lạc tổng, toàn bộ nhân viên phục vụ cùng ly chén đêm hôm đó đều ở nơi này, anh muốn..... Có muốn kiểm tra qua một chút hay không?" lê quý đôn Quản lý tiến lên, có hơi sợ hãi nói với Lạc Phàm Vũ.

Nam Cung Kinh Hiền quét ánh mắt lạnh lùng qua đồng ly kia, cầm lên một cái ly, ngón tay thon dài vuốt vuốt, lạnh lùng đặt trở lại.

"Cầm một đồng ly chén đã tẩy rửa sạch sẽ tới đây cho mình xem có ý nghĩa gì sao?" Nam Cung Kinh Hiền không chút nào lưu tình lạnh giọng nói, ánh mắt nhìn Lạc Phàm Vũ khinh thường: "Cậu dẫn mình sang đây xem mấy thứ này?"

Lạc Phàm Vũ cũng hơi cau mày: "Người đâu?"

"Lạc tổng, chính là cậu này." Quản lý vừa nói vừa đẩy một người trẻ tuổi tới trước mặt bọn họ.

"Chào hai vị ông chủ." Người thanh niên có chút khấn trương, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt, lễ phép cúi người chào.

"Tối hôm đó là cậu rót rượu cho bàn của Bùi Vũ Triết đúng không? Bao gồm món gan ngỗng cũng là cậu bung lên." Ánh mắt thâm thúy của Lạc Phàm Vũ theo dõi cậu ta, từng chữ từng câu hỏi rõ.

Người thanh niên hơi đỏ mặt hơi lạnh, vẫn gật đầu: "Đúng, là tôi bung lên."

Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiền cảm thấy có phần đần độn khi thẩm tra thế này, chứng cứ đã bị tiêu hủy, kéo người tới đây hỏi thì có ý nghĩa gì đâu? Lời trong miệng nói ra cũng có thể thay đổi, mà nguyên nhân khiến người khác thay đổi lời nói cũng quá nhiều.

Anh chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn người phục vụ, thông thả dạo bước trong phòng ăn.

Đoàn người nhanh chóng nhường ra một con đường, tùy ý người đàn ông cao lớn rắn rỏi mười phần khí thế này xem xét kỹ càng bọn họ, trong lòng nghĩ người cũng đã đánh trống, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Lạc Phàm Vũ vẫn còn ở thấp giọng gắng hỏi người thanh niên đó.

Nam Cung Kinh Hiền đi tới trước bàn ăn, thấy mấy bộ chén đĩa sáng bóng, cau mày, ở nơi này, người có thể xuống tay thật sự quá nhiều, chỉ điều tra như thế này có thể tra ra được cái gì không?

Cái ly, miệng chén, nước sốt, dao nĩa, thậm chí là khăn ăn....

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi chống tay trên bàn, tưởng tượng ra cảnh Dự Thiên Tuyết cùng Bùi Vũ Triết ngồi đối diện ở bàn ăn, tâm tư bắt đầu phiền loạn.

"Cậu ở chỗ này điều tra, có tin tức thì nói cho mình biết, mình về trước." Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Lạc Phàm Vũ kinh ngạc: "..... Mẹ nó, là chuyện phụ nữ của cậu hay là chuyện phụ nữ của mình?"

"Cậu có thể xem chuyện phụ nữ của mình thành của mình mà làm." Nam Cung Kinh Hiền ưu nhã mà lạnh lùng đi ra cửa: "Ngày mai gọi hỏi cậu kết quả, tốt nhất là cậu có thể cho mình một câu trả lời chắc chắn. Cảm ơn."

Mất thấy chiếc xe ngoài cửa đi mất, Lạc Phàm Vũ sờ sờ cằm: "Tên này đã bao nhiêu năm không có nói cảm ơn mình? Ha!"

Buổi chiều, bệnh viện yên tĩnh.

Nam Cung Kinh Hiền bỗng cậu bé đã ngủ ở trước giường bệnh lên, thả vào trên một cái giường bệnh khác, cời giày của cậu bé, kéo mền lên đắp cho cậu bé.

Y tá đẩy cửa đi vào, thấy cảnh tượng này bước chân chợt nhẹ nhàng.

"Đây là con trai của anh sao?" Bỗng nhiên y tá tò mò, nhón chân nhìn nhìn gương mặt xinh đẹp của đứa bé kia, nhỏ giọng hỏi.

Đáng lẽ Nam Cung Kinh Hiền cũng không thích người khác bắt chuyện, giờ phút này, ánh mắt lại hơi mềm mại, thản nhiên "Ừ" một tiếng.

Y tá che miệng cười, nói: "Cậu bé thật đáng yêu nha, buổi trưa tôi tới đây đổi bình nước biển. l.e.q.u.y.d.o.n lúc đó cậu bé còn nói chuyện với tôi, hỏi khi nào thì mẹ bé có thể khỏe mạnh, ài, bệnh nhân trên giường này là vợ của anh sao?"

Bóng lưng thẳng tắp của Nam Cung Kinh Hiền cứng ngắc, không nói câu nào.

Y tá chợt giật mình, chắc mình nói sai rồi, đứng sau lưng anh im bất, ngón tay đâm đâm miệng mình, nghĩ mình đã nói quá nhiều.

Té ra là bà mẹ độc thân nha.....

Y tá nhìn thoáng qua khuôn mặt của người phụ nữ kia, trong lòng nói thầm, thật là đáng thương.

Điện thoại di động để ở bên cạnh reo vang, Nam Cung Kinh Hiên cau mày, cầm lên đi ra ngoài ban công nhận máy.

"Alô?"

"Buổi tối chú La tới đây ăn cơm, tối nay nhớ về!" Bên trong truyền đến giọng nói già nua nhưng nghiêm trang.

Nam Cung Kinh Hiên cau mày: "Tối nay con không rảnh, mọi người ăn đi."

"Hò đồ!" Nam Cung Ngao lớn tiếng: "Đã bao nhiêu ngày rồi con không về nhà? Ở nhà cũng không thấy được cái bóng của con, con bé Tinh Uyển cũng không gặp được con, rốt cuộc là con muốn làm cái gì! Cái đám cưới này con còn muốn hay không hả?!"

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhếch miệng: "Con nói con muốn kết hôn sao? Cô ta thật đúng là không an phận, vừa mới cho cô ta một bài học, bây giờ lại tới gây sức ép."

"Con đừng có bôi nhọ người ta! Con cho rằng ba không biết hay sao, người ta là cô gái trong sạch, tại sao con lại ghét bỏ!" Nam Cung Ngao cất cao giọng: "Tối nay nhất định phải về nhà! Nếu không, thật sự khó ăn nói với chú La! Cuối năm nay hai đứa nhanh chóng kết hôn đi!"

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói: "Con không rảnh nói chuyện với ba nữa, hiện tại đừng có quấy rầy con."

"Rốt cuộc con đang ở đâu!"

"Con ở chỗ cháu nội của ba ——" Ánh mắt âm lãnh của Nam Cung Kinh Hiên quét qua bên ngoài, lạnh lùng nói: "Có ý kiến gì không?"

Đột nhiên Nam Cung Ngao bị nghẹn, che giấu chốc lát mới lên tiếng: "Mấy ngày nữa ba phải đi nhận thẳng bé Tiểu Ảnh kia, trước tiên đón về Đài Bắc, đợi đến khi con cưới Tinh Uyển vào cửa thì từ từ để cho con bé tiếp nhận sự tồn tại của Tiểu Ảnh, nó là đứa hiểu chuyện nên sẽ không gây rối, tối nay con nhớ về ăn cơm, đưa Tiểu Ảnh theo cùng!"

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng, một tay nắm lan can, cả người giống như một bức điêu khắc hoàn mỹ trong gió.

"A, chẳng lẽ ba muốn cướp Tiểu Ảnh khỏi Thiên Tuyết, chờ con cưới La Tinh Uyển xong mới để thẳng bé chính thức vào cửa nhà Nam Cung?" Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự giễu cợt: "Một cho ba nghĩ ra được!"

"Con im miệng cho ba! Có người nói chuyện với ba mình như thế này sao!"" Nam Cung Ngao giận đến bốc khói.

"Con cảnh cáo ba." Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói: "Không nên có ý nghĩ bắt Tiểu Ảnh rời khỏi Thiên Tuyết, lại càng không nên có ý nghĩ là con sẽ ngoan ngoãn cưới La Tinh Uyển, cái hôn ước chết tiệt kia con đã sớm muốn hủy bỏ, ép con quá thì ngay cả chào hỏi con cũng không mà sẽ trực tiếp công bố! Giải thích với bên chú La thế nào con sẽ đảm đương, kết hôn với cô ta, ba nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Nói xong, Nam Cung Kinh Hiên cúp điện thoại, tháo pin, nắm chặt ở trong lòng bàn tay, đứng ở ban công hóng mát.

Phiền não, không biết tại sao tất cả đều phiền não như thế.

Đến khi hóng gió đủ rồi Nam Cung Kinh Hiên mới quay người lại, Tiểu Ảnh đã đứng ở phía sau anh, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Chú Hư Hồng Lại Chọc Giận Mẹ Cháu, Cháu Nói Chú Ấy Nên Làm Gì Bây Giờ? (Tt)

"Đã tỉnh rồi sao?" Nam Cung Kinh Hiên yêu thương hỏi, cúi người chăm chú nhìn cậu bé: "Đói bụng chưa? Chú dẫn cháu đi ra ngoài ăn cơm."

Đáy mắt Tiểu Ảnh có sự căm thù cùng khinh thường, nhưng vừa rồi nghe đoạn đối thoại kia của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc nhìn Nam Cung Kinh Hiên, trong mắt có một ít thay đổi.

"Rốt cuộc chú có yêu mẹ cháu hay không?" Tiểu Ảnh mở miệng hỏi.

Từ trong miệng con trai hỏi đến vấn đề này, Nam Cung Kinh Hiên hơi cau mày, giọng nói khàn khàn: "Tiểu Ảnh...."

"Đến cùng chú có yêu mẹ cháu hay không?" Tiểu Ảnh cất cao giọng, hàng chân mày nhỏ nhoi cũng nhíu lại.

Nam Cung Kinh Hiên trầm mặc trong chốc lát, mở miệng: "Yêu, chủ rất yêu mẹ cháu." mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Sự bén nhọn trong mắt Tiểu Ảnh giảm sút mấy phần, lạnh lùng nói: "Chủ làm thế nào yêu mẹ cháu? Mẹ với chủ ở chung một chỗ có vui vẻ không? Sẽ hạnh phúc sao? Không phải một mình chăm sóc cháu khổ cực thế này sao? Chủ đã cho mẹ được những gì? Cái gì cháu cũng không nhìn thấy!"

Bị con trai chất vấn, Nam Cung Kinh Hiên á khẩu không trả lời được.

Tình yêu, đến cùng anh phải cho cô tình yêu như thế nào?

Cô đã từng vui vẻ hay chưa? Hạnh phúc? Thời điểm anh ở bên cạnh có cảm giác có thể thoải mái dựa vào hay không? *le*quy*don Một người phụ nữ cần có cảm giác an toàn, cần được che chở, cần sự toàn tâm toàn ý, anh đã cho cô được bao nhiêu?

Tiểu Ảnh nhìn chăm chăm Nam Cung Kinh Hiên, ánh mắt càng thêm khinh thường

Chẳng qua là khinh thường không kéo dài mấy giây, cậu bé xoay người tránh ra, khắc ra ba chữ: "Cháu đói bụng."

Sau khi cậu bé xoay người Nam Cung Kinh Hiên mới phản ứng kịp, đáy mắt bắt đầu hơi ươn ướt.

Bên trong quán ăn nhanh, bóng dáng của Nam Cung Kinh Hiên cao ngất mị hoặc dắt theo một cậu bé xinh đẹp đến mức tận cùng, trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong.

"Thức ăn nhanh không tốt cho cơ thể, chúng ta đi chỗ khác đi, Tiểu Ảnh thấy sao?"

Tiểu Ảnh lắc đầu: "Không, cháu chưa từng tới quán ăn nhanh, đều là mẹ nấu cơm cho cháu, hôm nay cháu muốn ăn ở chỗ này."

Vừa nói xong đã bỏ chạy đến cái ghế dựa, leo lên ngồi xuống.

Nam Cung Kinh Hiên không có cách nào, chỉ đành ngồi vào chỗ đối diện, nhìn cậu bé chọn món ăn.

Cậu bé luôn mang theo mũ lưỡi trai bên người, đề thấp vành nón che lại khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp, đứng đưa chân nhìn thực đơn, một nữ phục vụ đi tới, thân thiết hỏi: "Hai vị muốn ăn gì?"

Nam Cung Kinh Hiên nhìn chăm chăm tờ thực đơn kia, hơi cau mày, hồi lâu mới mở miệng, ai ngờ lại là cùng lúc nói ra.

"Gan heo xào."

"Gan heo xào."

Dưới vành nón, ánh mắt sáng long lanh của Tiểu Ảnh lộ vẻ kinh ngạc.

Nữ phục vụ cũng ngẩn ra, cười đến càng thêm thân thiết: "Được, hai vị, có ngay!"

"Thời điểm ở nước ngoài mẹ mang theo cháu sinh hoạt thế nào, nói cho chú nghe một chút được không?" Nam Cung Kinh Hiên cúi người thấp xuống, giọng nói trầm thấp đậm đà từ tốn, chiều nay, anh thật sự muốn hàn huyên với con trai một chút, muốn biết mấy năm nay mẹ con họ làm sao qua được.

"Cháu không nhớ rõ." Tiểu Ảnh kéo vành nón: "Dù sao mẹ là theo chân bà Bùi cùng chú Bùi sống chung một chỗ, chi phí sinh hoạt của mẹ con cháu đều là bà Bùi cho, công việc của mẹ chính là chữa bệnh cho chú Bùi."

Hai mắt Nam Cung Kinh Hiên hơi nheo lại, không nghĩ tới, năm năm nay, cuộc sống của cô cũng là ăn nhờ ở đậu.

Không trách được vì sao cô luôn muốn độc lập, dù người khác trợ giúp một chút xiu cũng đều không cần.

"Mẹ cháu làm việc lại dẫn theo cháu như vậy xác thực rất khổ cực."

"Đúng nha!" Tiểu Ảnh gật đầu thật mạnh, tay nắm thành quyền nói: "Cho nên cháu muốn kiếm tiền nuôi mẹ, cháu muốn mẹ có cuộc sống hạnh phúc, tìm một người ba đặc biệt tốt chăm sóc mẹ cháu một đời một kiếp!"

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên hơi trầm xuống, nhấp một ngụm trà, mở miệng hỏi: "Cháu kiếm tiền như thế nào?"

"Hừ, không nói cho chú biết!"

Nhớ dáng vẻ xinh đẹp của Dự Thiên Tuyết khi nhắc tới Tiểu Ảnh tự nhiên cứu phát triển trò chơi, Nam Cung Kinh Hiên giật mình, ưu nhã cười rộ lên: "Tiểu Ảnh có thể nói cho chú nghe thử một chút, chú là nhà kinh doanh, đối với loại chuyện này hiểu rõ hơn so với Tiểu Ảnh."

"A.... Thế à." Tiểu Ảnh tròn to hai mắt kinh ngạc nhìn anh.

Túm vành nón kéo quay một bên, Tiểu Ảnh hỏi: "Chú biết trò chơi Single-Diamond bản mới không?"

Nam Cung Kinh Hiên gật đầu: "Biết, mới ra không lâu."

Tiểu Ảnh giơ năm đầu ngón tay: "Cháu, có thể chỉ một lần oản tù tì, trong thời gian ngắn nhất, phân tích phá bỏ giới hạn nha!"

Bóng dáng nho nhỏ, mắt sáng trong suốt, ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên vào chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chói mắt vô cùng.

Nam Cung Kinh Hiên đang uống một hớp trà thì bị sặc, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra mấy phần kinh ngạc, mặc dù anh không có tiếp xúc với lĩnh vực này, nhưng ít nhiều cũng biết một chút, -le-quy-don- anh cầm lấy khăn giấy lau khóe miệng, ánh mắt nhìn Tiểu Ảnh càng thêm đặc biệt.

"Cháu dựa vào những lĩnh cảm này mà phát triển trò chơi của mình?" Nam Cung Kinh Hiên từ tốn nói, ánh mắt dò xét: "Sao cháu học được những kiến thức này? Mẹ dạy cháu?"

"NO!" Tiểu Ảnh lắc đầu: "Căn bản mẹ không biết gì cả! Cháu thích cho nên tự học, nhưng Single-Diamond thật sự không có tốt như trong tưởng tượng của mọi người, BUG rất nhiều, mạng lưới cũng không hoàn chỉnh, có rất nhiều lỗ hổng cho nên mới bị phá nhanh như vậy! Trò chơi mới của cháu sẽ không như thế!"

Nam Cung Kinh Hiên nhìn chằm chằm cậu bé, sự rung động trong mắt không thể dùng ngôn ngữ để nói.

Trước kia, anh chỉ biết đứa bé này rất thông minh, nhưng không ngờ cậu bé lại thiên tài như thế.

"Tiểu Ảnh, nếu có thể hợp tác với cháu, chú cảm thấy rất vinh hạnh." Nam Cung Kinh Hiên nghiêm mặt nói.

Tiểu Ảnh lắc đầu: "Cháu không cần! Cháu muốn tự mình nuôi mẹ, tự mình kiếm sống!"

Nam Cung Kinh Hiên khẽ cau mày: "..... Chú cũng không phải là người ngoài."

"Điểm này không tính!" Ánh mắt Tiểu Ảnh lóe sáng nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiên, cất giọng nói: "Người Tiểu Ảnh thích nhất chính là mẹ, nếu chú không đối xử với mẹ thật tốt, cháu sẽ không nhìn chú là ba, vĩnh viễn không!"

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn: "Chú biết, chú xin lỗi."

"Hừ, Tiểu Ảnh sẽ không để ý, chỉ cần mẹ hạnh phúc là được, nếu mẹ muốn Tiểu Ảnh vạch rõ giới hạn cùng chú, vậy thì chúng ta không thể làm gì khác hơn nha....." Nói xong, Tiểu Ảnh bắt đầu ăn món gan heo xào nóng hổi vừa được bung lên.

"Cháu không quan tâm đến mình sao?" Nam Cung Kinh Hiên giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé: "Tiểu Ảnh, trẻ con không nên cậy mạnh như vậy, nếu không sẽ khiến người ta không thương."

Đột nhiên Tiểu Ảnh như bị ong chích một cái, né tránh, trong mắt có sự đề phòng.

"Đứa nhỏ ngốc." Nam Cung Kinh Hiên nhéo nhéo mặt cậu bé, "Có phải cháu cũng muốn có một ngày cùng một người mà mình có thể gọi là ba cùng nhau ăn cơm ở bên ngoài hay không? Có thể không cần hâm mộ những bạn nhỏ khác có ba mẹ ở bên cạnh? Tất cả những điều đó là ba nợ con, ba đều biết."

Đây là lần đầu tiên, anh nói những lời này ở trước mặt Tiểu Ảnh.

Tiểu Ảnh chán ghét né tránh sự đụng chạm của anh, cúi đầu bới cơm, nhưng hai mắt lại ươn ướt.

Nam Cung Kinh Hiên kéo khăn giấy lau giúp cậu bé, Tiểu Ảnh ngẩng đầu trừng mắt, phê phán nói: "Chú hư hỏng!"

Nam Cung Kinh Hiên cười cười, có phần thê lương.

"Chú hư hỏng gặp phải phiền toái." Giọng anh khàn khàn: "Chú ấy lại phạm sai lầm chọc giận mẹ cháu, cháu nói chú ấy nên làm gì bây giờ?"

Tiểu Ảnh "Hừ" một tiếng: "Đánh vào mười tám tầng địa ngục, đại hình phục vụ!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Tôi Không Phải Vì Anh Thủ Thân Như Ngọc

Nam Cung Kinh Hiên thật sự muốn bị đánh vào mười tám tầng địa ngục —— nếu như có thể chuộc tội.

Buổi chiều, thật vất vả mới đỡ được Tiểu Ảnh đến trường học, ở cổng trường, Tiểu Ảnh ngoắc ngoắc tay để Nam Cung Kinh Hiên cúi người xuống.

Nam Cung Kinh Hiên có chút tò mò, chỉ thấy Tiểu Ảnh cau mày ghé vào tai anh nói: "Chú có biện pháp nào làm cho mẹ không bắt cháu học lớp một hay không?"

Bề ngoài ưu nhã mi hoặc của Nam Cung Kinh Hiên hấp dẫn quá nhiều ánh mắt, đôi mắt thâm thúy như biển cả sáng long lanh như kim cương, rực rỡ chói mắt, vuốt ve đầu Tiểu Ảnh một cái, cười yếu ớt nói: "Việc này, mẹ con định đoạt."

Tiểu Ảnh im lặng, âm thầm co tay thành nắm đấm, nghĩ, quả nhiên không thể giúp chú hư hỏng này, nếu không đến lúc đó chú ấy chỉ bệnh vực mẹ mà thôi!

"Cháu đi học, sau khi tan học tiếp tục đi nhìn mẹ, chú nhớ là không được bắt nạt mẹ cháu nữa, *lê* quý*đôn*nếu không cháu sẽ tính sổ với chú!" Trước khi đi Tiểu Ảnh không quên quay đầu lại cảnh cáo anh.

Nam Cung Kinh Hiên vỗ vỗ bả vai nhỏ của cậu bé, giọng nói trầm thấp: "Chú sẽ không bắt nạt mẹ con, nhưng sau khi tan học không nên tự mình tới bệnh viện, chú đón con."

Tiểu Ảnh kinh ngạc một hồi, nhìn chằm chằm vào anh, cảm thấy có chút quý dị.

Trên gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kinh Hiên vẫn giữ sự ưu nhã và bình tĩnh, vỗ vỗ lưng cậu bé, dịu dàng nói: "Đi đi."

Tiểu Ảnh "Oh" một tiếng bỏ chạy vào trường, còn bất chợt quay đầu lại khó hiểu nhìn bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên, thân thể kia cao ngất to lớn giống như một bên cảng tránh gió, uy nghiêm bất động đứng nguyên tại chỗ chăm chú nhìn cậu bé, tựa hồ trong vô hình kết thành một tầng lưới thật dày bảo vệ cậu bé, khí thế vô cùng hùng mạnh.

Bạn nhỏ bên cạnh cũng giống Tiểu Ảnh nghe tiếng chuông chạy vào trường học, há hốc miệng nhìn người đàn ông phía sau, hỏi: "Dụ Thiên Ảnh, đó là ba cậu à??"

Mặt Tiểu Ảnh đỏ lên không nói lời nào, trong cái đầu nhỏ hỗn loạn thành một đống, nắm chặt quai ba lô, chạy nhanh hơn.

Đó là chú hư hỏng! Không phải ba!

Bên trong bệnh viện.

Dụ Thiên Tuyết đã tỉnh lại, gờ tay che trán, phảng phất có cảm giác giống như đã cách một thế kỷ.

Khoát tay, mới phát hiện ra trên tay mình có ống truyền dịch, còn có trần nhà màu trắng cùng chút mùi nước sát trùng trên drap giường.

Cô lặng lẽ ngồi dậy, thấy mình mặc trên người bộ quần áo mỏng manh của bệnh nhân. mang truyền đi xin ghi rõ nguồn:dd lequydon

Cửa bị đẩy ra, Nam Cung Kinh Hiên thân nhiên liếc mắt về phía giường bệnh, ngay sau đó liền cứng ngắc không thể nhúc nhích, bỏ chìa khóa xuống, bước nhanh tới trước mặt cô, gờ tay vuốt ve trán cô, thấp giọng hỏi: "Thức dậy làm gì? Hết sốt rồi sao?"

Anh chậm rãi cau mày, cảm thấy mình có hơi kích động, kích động vì cảm thụ không ra độ ấm của cô.

"Em chờ một chút." Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng nói, vuốt ve mặt cô một cái, đứng dậy hướng ra phía ngoài kêu: "Bác sĩ!"

Y tá ở bên ngoài vội vàng chạy vào.

"Sao rồi sao rồi?" Y tá lấy nhiệt kế ra, nhìn tình trạng của Dụ Thiên Tuyết: "Tĩnh chưa?"

Dụ Thiên Tuyết vẫn không phản ứng kịp, nhiệt kế trên tay y tá đã xuyên qua cổ áo hơi rộng của cô dò xét vào, kéo cánh tay cô ra, kẹp ở dưới nách: "Đây, kẹp lại để tôi kiểm tra nhiệt độ một chút, ngoan ha."

Cần cổ của cô trắng nõn, cổ áo lại mở rộng, ánh mắt lạnh nhạt của Nam Cung Kinh Hiên có chút nóng rực vội vàng nhìn qua chỗ khác.

"Ừ, hẳn là đã hạ sốt, rất không dễ dàng nha." Y tá than phiền, cau mày nhìn cô chằm chằm: "Rốt cuộc là cô làm sao vậy? Thời điểm đưa tới đây thì cả người đã lạnh như chết, chẳng lẽ là mở cửa sổ đóng lạnh cả đêm? Cô như vậy thì thân thể thế nào chịu nổi, nhất định sẽ suy nhược."

Dụ Thiên Tuyết cũng cảm thấy xương cốt cả người cũng đau nhức, tái mặt, muốn mở miệng nói chuyện lại ho khan.

Nam Cung Kinh Hiên nhanh chóng đi qua rót nước, cầm tay cô lên đưa cho cô.

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết có chút kinh ngạc, nhưng cũng mặc cho bàn tay anh bao bọc tay của mình bùng lấy cái lý, không nói một lời.

"Cô xem cô xem, ho khan phải không? Nhiễm lạnh không đáng sợ, nếu để khí lạnh nhiễm đến xương cốt vậy thì phiền toái, hiện tại trẻ tuổi cảm thấy không có gì, nhưng già rồi cô mới biết là đã sai, làm cái gì cũng đừng để bản thân gánh hậu quả nha." Y tá tiếp tục cau mày oán trách, vừa ghi chép lên bình truyền dịch vừa nghiêng đầu dặn dò.

Dụ Thiên Tuyết rũ mắt xuống, giọng nói khàn khàn: "..... Tôi không trẻ."

Y tá "A" một tiếng, đột nhiên nhớ tới gì đó, tiếp cận hỏi: "Cậu bé hồi sáng thật xinh đẹp, đáng về đại khái bốn năm tuổi, thật sự là con trai của cô à?!"

Người phụ nữ này, nhìn đáng vẻ nhiều lắm là mới hai mươi tuổi, có chỗ nào giống mẹ của một đứa bé lớn như vậy?!

Dụ Thiên Tuyết run lên: "Tiểu Ảnh tới đây?"

Y tá nói thầm trong lòng, a, té ra kêu là Tiểu Ảnh.

Nam Cung Kinh Hiên lại khẽ cau mày, mấy ngón tay thon dài chậm rãi vận bả vai y tá: "Nói xong chưa? Đo nhiệt độ xong rồi thì ra ngoài để cô nghỉ ngơi một chút, tới qua cô ấy ngủ không ngon."

Y tá tròn to hai mắt nhìn người đàn ông chiếm cứ vị trí tốt nhất bên cạnh giường bệnh.

Y tá lắc đầu, đàn ông bây giờ..... Khi yêu thì dốc lòng chiều chuộng, nhưng đến khi thương tổn thì cũng dốc sức tổn hại, vĩnh viễn đi qua bên kia lấy nhiệt kế dưới nách Dụ Thiên Tuyết ra cẩn thận nhìn.

"37°3, vẫn còn sốt nhẹ, tiếp tục quan sát, ăn chút cháo loãng thanh đạm, chú ý đừng để sốt lại, uống nhiều nước, cứ như vậy đi." LE.QUY.DON Y tá dậm dậm cuốn sổ dặn dò, nhìn Dụ Thiên Tuyết cười cười rồi đi ra ngoài.

Dụ Thiên Tuyết thấy bóng dáng của y tá biến mất ở ngoài cửa liền mở miệng hỏi: "Tiểu Ảnh đâu? Hiện giờ thằng bé đang ở đâu?"

Ánh mắt cô trong suốt như nước, mở miệng hỏi.

Nam Cung Kinh Hiên cúi người xuống nhận lấy cái ly không trong tay cô, kéo mền đắp cho cô, thân nhiên nói: "Anh đưa con đi học rồi, yên tâm, tan học anh sẽ đi đón con."

Dụ Thiên Tuyết bị sự dịu dàng bất ngờ của anh làm cho chấn động, nhưng chỉ lạnh bạc nhìn anh một cái, lạnh nhạt nói: "Cám ơn anh."

Động tác của Nam Cung Kinh Hiên cứng đờ.

"Đây là việc anh phải làm, thằng bé là con trai của anh."

"Không cần, thằng bé có tôi là đủ, tôi muốn nghỉ ngơi một chút rồi ra viện, bên công ty tôi không cũng chưa xin phép." Dụ Thiên Tuyết nhìn anh, bộ dáng giống như cách xa ngàn dặm.

Nam Cung Kinh Hiên chống tay ở hai bên thân thể cô từ từ nắm quyền, nắm rất chặt, không biết làm sao mới có thể tiến vào trong lòng cô một lần nữa.

"Thiên Tuyết, thật xin lỗi là anh sai, anh không nên hoài nghi em, anh nên lên tiếng hỏi em chuyện gì xảy ra, tha thứ cho anh được không?" Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng chống trán mình vào trán cô, nói.

Dụ Thiên Tuyết không để lại dấu vết né tránh, không đổi mặt cùng anh.

"Đây không phải là vấn đề sai hay không sai, cho tới bây giờ, tôi cũng không biện pháp thay đổi tôi ở trong lòng người khác là đáng về gì." Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết mang theo sự đề phòng xa cách nhìn anh: "Anh cho tôi là loại người không chịu nổi tịch mịch, cho là tôi trời sanh phóng đảng, cho là tôi chủ động muốn lên giường cùng Bùi Vũ Triết, những ý nghĩ này tôi không có biện pháp thay đổi, nếu như có lần sau, nhiều nhiều lần sau nữa, có lẽ anh vẫn sẽ nghĩ như vậy, vì thế tôi thấy không cần thiết, tùy anh muốn nghĩ như thế nào, dù sao tôi với anh cũng không có quan hệ gì, không cần thiết vì anh thủ thân như ngọc."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Loại Chuyện Bỏ Thuốc Hạ Lưu Đây, Tôi Nhất Định Phải Biết Do Ai Làm

Trái tim của Nam Cung Kinh Hiên đau nhói như bị kim châm.

Anh suýt nữa lại không khống chế được mình.

“Thiên Tuyết, đừng nói nói lấy.” Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên lộ ra sự thống khổ: “Anh nói rồi anh yêu em, em cũng đã nói sẽ cho anh cơ hội theo đuổi em lần nữa, chúng ta dùng phương thức này hành hạ lẫn nhau được không?”

“Anh yêu tôi sao?” Dụ Thiên Tuyết nâng mắt lên, trong suốt không nhiễm một hạt bụi nhỏ, cô ngơ vực, trong bi thương xen lẫn sự nghi hoặc: “Anh thật sự yêu tôi?”

“Nam Cung Kinh Hiên, tôi luôn cảm thấy có rất nhiều phương thức để yêu một người, anh đặt tôi trong lòng, cho tôi rất nhiều quyền lợi cùng đãi ngộ mà phụ nữ khác không có, nhưng bên trong nhiều quyền lợi như vậy chẳng lẽ không hề có một cái gọi là nguyện ý tin tưởng tôi hay sao?”

“Anh không hiểu tôi là loại người nào, không biết tôi sẽ làm gì, đến cùng người phụ nữ anh yêu là người như thế nào? Anh xác định anh hiểu rõ sao?”

Ánh mắt trong suốt như mặt nước, khiến cho toàn bộ sự áy náy cùng tất cả suy nghĩ bấn thiêu trong đầu, lè, quý, đốn. cũng không có nơi nào trốn tránh.

Nam Cung Kinh Hiên bị lời nói bén nhọn của cô đâm đến cả người cũng đau đớn, vuốt ve mặt cô, còn sợ làm dơ bản sự thuần khiết của cô.

“Thật xin lỗi.... Thật xin lỗi....” Giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn, như muốn móc tim móc phổi trong ngực ra cho cô nhìn, từ trước đến nay anh chưa từng hối hận thế này, hối hận đến hận không thể lật đổ tất cả làm lại từ đầu, anh sẽ không bao giờ đối xử với cô như thế nữa.

Dụ Thiên Tuyết chậm rãi rũ mắt, hàng mi dài như cánh bướm rơi xuống, có sự yếu ớt treu chọc người triu mến.

“Không cần tổn thương xong sau đó lại tới nói xin lỗi tôi, tôi không cần.” Dụ Thiên Tuyết cau mày, né tránh hơi thở ấm áp của anh.

Loại cảm giác này, cô tiếp nhận nhiều lần lắm rồi.

“Anh bảo đảm sẽ không có lần sau, anh cam đoan, được không?” Nam Cung Kinh Hiên giống như ôm lấy bảo vật, dùng hết tất cả sự kiên nhẫn xoa dịu cô, chỉ sợ cô không bao giờ chịu quay đầu lại nữa.

Dụ Thiên Tuyết không muốn nghe, trực tiếp sử dụng tay che lỗ tai, hàng mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Nam Cung Kinh Hiên cảm thán trong lòng, thật tốt, cô vẫn còn mở miệng nói chuyện với anh, không có vừa mở mắt là coi anh như {người trong suốt}, đây thật là vạn hạnh trong bất hạnh, chẳng qua là tối hôm qua cô thật sự rất thống khổ, trong thời tiết rét lạnh xối nước lâu như vậy, trong quá trình đó, nhất định là cô hận chết anh, hận không thể xé rách nát cái miệng này của anh, hận đến không thể phan thây anh.

Nam Cung Kinh Hiên cũng không nóng lòng, lấy điện thoại di động ra gọi cho quản lý Chương.

Dụ Thiên Tuyết vốn bị hai lỗ tai không muốn nghe anh nói, thấy anh không dây dưa nữa thì để tay xuống, lại không nghĩ rằng nghe anh và quản lý Chương đối thoại, có chút kinh ngạc, không biết anh muốn làm gì.

“Hôm nay cô ấy không thoải mái, không muốn đi làm” Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên dịu dàng nhìn Dụ Thiên Tuyết, môi mòng kêu gọi hướng về phía điện thoại nói: “Không cho phép cậu trừ lương cô ấy, có nghe hay không?”

Nhất thời, sắc mặt Dụ Thiên Tuyết có một chút thay đổi, ánh mắt bối rối hốt hoảng.

“Ừ, làm vậy rất tốt, tốt nhất là cậu chuyển luôn tiền thưởng cuối năm vào tài khoản của cô ấy đi, như thế tốt hơn.” Bờ môi của Nam Cung Kinh Hiên nhếch lên một nụ cười, tà mị bàn bạc, sau đó cúp điện thoại.

“Tôi không cần anh thông cảm, nghi phép chính là nghi phép, anh còn cho tôi đặc quyền như vậy tôi sẽ trực tiếp từ chức.” Dụ Thiên Tuyết dựa vào giường bệnh ngửa đầu nhìn anh, nghiêm túc nói.

“Là anh hại em phát bệnh, anh muốn bồi thường.”

“Không cần.”

“Anh muốn bồi thường.”

“Tôi không cần!”

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô sinh động trở lại, anh căng thẳng đứng yên giống như một bức tượng, đôi mắt thâm thúy lấp lánh sáng nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, cúi người ôm cô, nhẹ giọng hỏi: “Tôi hôm qua là người nào bỏ thuốc, em biết không?”

Cả người Dụ Thiên Tuyết run lên.

Khi phát hiện mình bị hạ dược, trong nháy mắt kia, cô chính là nghĩ tới vấn đề này, sau đó đã bị thuốc khống chế.

Nhưng, rốt cuộc là ai bỏ thuốc hại cô?

Lại còn là loại thuốc..... Thuốc kích dục.....

“..... Tôi không biết.” Dụ Thiên Tuyết cắn cắn môi nói.

“Anh vẫn luôn nghĩ đối phương bỏ thuốc em là có mục đích gì, lúc đó chỉ có Bùi Vũ Triết ở bên cạnh em, em xác định không phải anh ta?” Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết nghe vậy thì lạnh lùng tránh ra khỏi ngực của anh, ánh mắt trong veo nhìn anh.

“Một khắc không nghi ngờ người khác thì anh sẽ chết sao? Tôi ở chung một chỗ cùng Vũ Triết nhiều năm như vậy, anh ấy là loại người nào tôi rất rõ ràng, cho dù làm sai chuyện anh ấy cũng sẽ thừa nhận, cho tới bây giờ cũng không hề lừa gạt tôi! Tại sao anh lại hoài nghi anh ấy? Tín nhiệm người khác đối với anh khó khăn đến thế sao?!” Dụ Thiên Tuyết cau mày nói.

Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt hai cánh tay của cô nhẹ nhàng áp chế cô lần nữa, ánh mắt lộ ra sự đau lòng mà phức tạp: “Anh tin em cũng không có nghĩa là anh sẽ tin tưởng người khác! Nhất là người có khả năng tổn hại đến em, một người anh cũng sẽ không bỏ qua!”

Thời điểm anh nói câu cuối cùng, đôi mắt lộ vẻ ngoan độc, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt nhìn anh chằm chằm, trong đôi mắt trong suốt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi, hơi thở mong manh, ánh mắt rung động, hỏi: “Đến cùng anh là dạng đàn ông như thế nào? Có khi tốt muốn chết, lúc hư hỏng thì khiến tôi hận đến muốn giết chết anh.....”

Nam Cung Kinh Hiên bóp chặt eo cô, hơi thở của anh hòa cùng hô hấp của cô, chống chóp mũi của mình vào mũi chóp mũi của cô, thở ra khí nóng: “Vậy còn bây giờ? Em cảm thấy anh đáng yêu hay đáng hận?”

Mắt thấy không khống chế được cục diện, Dụ Thiên Tuyết cau mày, nhẹ nhàng tránh ra khỏi sự giam cầm của anh.

“Tôi không biết ai bỏ thuốc, tóm lại không phải Vũ Triết, tôi cảm thấy không phải anh ấy.” Cô nhẹ giọng nói.

“Em dễ dàng tin tưởng người khác như vậy sao, sự tín nhiệm của em với bọn họ từ đâu mà đến?” Nam Cung Kinh Hiên phát mấy sợi tóc qua bên tai cô, khàn giọng hỏi.

“Vậy còn anh? Đối với người khác không tín nhiệm từ gì mà đến?” Dụ Thiên Tuyết ngược mắt hỏi ngược lại.

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn đôi mắt sáng long lanh của cô, không chớp mắt lấy một cái.

“Có một số việc sau này anh sẽ nói cho em nghe.” Giọng của Nam Cung Kinh Hiên vẫn khàn đặc, trở lại đề tài cũ: “Tôi hôm qua có thấy cái gì hay người nào khả nghi không? Từ lúc nào thì bắt đầu cảm thấy bất thường?”

Dụ Thiên Tuyết cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Tôi không rõ ràng lắm, loại thuốc này uống vào sẽ lập tức phát tác sao? Tôi hôm qua trên tiệc rượu tôi không quen biết người nào cả, tôi chỉ biết mỗi La Tình Uyển, nhưng cũng không có nói chuyện với cô ấy.”

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi trầm mặc, nghĩ tới người phụ nữ kia, nhú mày càng lúc càng sâu.

Biết rõ Dụ Thiên Tuyết ở chung một chỗ cùng Bùi Vũ Triết còn muốn hạ dược, nhất định mục đích là muốn để cho bọn họ xảy ra quan hệ, người này sẽ là ai?

“Em nghỉ ngơi cho mau khỏe, có tin tức anh sẽ nói với em.” Nam Cung Kinh Hiên vuốt ve tóc cô, nhẹ nhàng nói.

Dụ Thiên Tuyết mặc quần áo bệnh nhân màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại càng thêm nổi bật, dựa vào cái gối, đôi mắt sáng trong, mở miệng nói: “Tôi cũng muốn biết đó là ai.”

Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày: “Em muốn làm cái gì?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết lộ vẻ chính khí, nghiêm túc nói: “Mặc kệ đối phương có mục đích gì, loại người có thể làm chuyện bỏ thuốc hạ lưu này chắc chắn không phải là người tốt lành gì, chẳng lẽ tôi đáng đời chịu tội hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Anh Lại Muốn Nổi Giận Mắng Em Nữa Sao?

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, nhìn thấy sự quật cường hận ý cùng quyết tâm trả thù trong mắt cô.

“Nói anh nghe, sau khi bắt được hung thủ em sẽ làm như thế nào....” Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên muốn trêu chọc cô: “Đào mộ tổ? Hay là ghim người cô nguyên rủa người đó?”

“Anh....” Mặt Dụ Thiên Tuyết đỏ lên, cơ hồ muốn giơ tay đẩy anh ra.

Nam Cung Kinh Hiên cười rộ lên, nhẹ nhàng ôm cô, giọng nói khàn khàn: “Thiên Tuyết, anh cam đoan, sau này bất luận em làm gì nói gì anh đều tin tưởng, anh yêu em, yêu luôn sự thẳng thắn quyết cường thậm chí là tính khí nóng nảy của em, còn nữa, em đối với con trai của chúng ta chu đáo..... Em là người mẹ tốt.”

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết hơi tái nhợt, ở trong vòng tay của anh quay mặt qua một bên, cắn môi nói: “Nhưng tôi không còn tin anh, một giây trước rất tốt với tôi, ai biết một giây sau lại đối xử thế nào với tôi.”

“....” Nam Cung Kinh Hiên bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn chọc người trêu mền của cô, đau lòng vạn phần.

“Anh sai rồi..... Là anh sai rồi, được chưa?” Anh khàn giọng nói: “Em muốn trừng phạt anh sao cũng được, chẳng qua không nên tùy tiện nói ‘chúng ta kết thúc’, lời như thế, anh sẽ không chịu nổi..... Chúng ta làm sao mà kết thúc được? Đời này của anh sẽ không buông tha em, nếu chúng ta kết thúc anh còn có thể đi dây dưa với người nào đây.....”

Càng lúc càng thở dốc dồn dập, Nam Cung Kinh Hiên hôn lên môi của cô, mấy chữ cuối cùng nói mơ hồ không rõ ràng.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, giơ tay kéo cổ tay anh ra, chỉ muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh.

Nam Cung Kinh Hiên nhất quyết không tha, bàn tay vuốt ve sau tai cùng cổ của cô, chậm rãi vân vê, hướng dẫn cô ngả đầu đưa cái lưỡi non mềm đến trong miệng anh, anh hôn đến say sưa, chọc cho cô ngạt thở xấu hổ thở gấp một trận.

“....” Nam Cung Kinh Hiên vỗ vỗ gáy của cô, yêu thương ôm cô vào lòng: “Anh sẽ nhanh chóng giải trừ hôn ước, sau đó cưới em —— em yên tâm, anh sẽ xử lý tốt tất cả mọi việc.”

Dụ Thiên Tuyết cực kỳ mệt mỏi, hàng mi dài từ từ rũ xuống, ngã đầu trên bờ vai ấm áp dày rộng của anh, ngửi mùi hương quen thuộc trên người anh, nhớ tới sắc mặt chán ghét của mấy người nhà Nam Cung, khẽ cau mày, cảm thấy tất cả đều mờ mịt không rõ ràng.

Đêm khuya, tại nhà Nam Cung.

Bữa tiệc tối bởi vì Nam Cung Kinh Hiên về muộn mà trì hoãn hai giờ đồng hồ.

Sau khi về tới Nam Cung Kinh Hiên mới phát hiện quy mô bữa tiệc không nhỏ như Nam Cung Ngao đã nói, quả thực, đây là một tiệc rượu ngoài trời, có ba mẹ bạn bè các giới, thậm chí là thân thích xa cùng anh em bốn bên của bọn họ cũng tới.

Nam Cung Kinh Hiên bước xuống từ trong xe, bóng dáng cao ngất chói mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Nha, Kinh Hiên, sao trễ vậy mới về, đang chờ cháu đây!” Một người phụ nữ chào đón, đầm lên bờ vai của anh oán trách: “Cháu nhìn đi, tất cả mọi người mà lão gia mời đều đã tới, chúng ta cũng đã tận mắt nhìn thấy vị hôn thê của cháu, thật sự xinh đẹp nha, ha ha!”

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn người phụ nữ trước mắt, nhàn nhạt nở một nụ cười: “Dì La, ngồi thong thả.”

Người phụ nữ cười ha hả, cầm ly rượu muốn chạm ly cùng anh mới thả anh đi, Nam Cung Kinh Hiên vẫn mỉm cười duy trì lễ phép, cầm lấy ly rượu trong tay người phục vụ, nâng ly cùng với bà ta, uống xong, lúc này anh mới đứng dậy băng qua sân vườn đi về phía phòng khách.

Chẳng qua người phụ nữ đó không thấy, trong nháy mắt anh xoay người, ngón tay thon dài nói lỏng cả vạt, trong mắt đã lộ ra sự âm u lạnh lẽo.

Anh sai bước đi vào phòng khách.

La Mân Thành, Nam Cung Ngao, một đám thương nhân lớn cùng bạn hàng hợp tác đều đang ở đây chào hỏi nhau.

Nam Cung Kinh Hiên không nhìn tới sắc mặt lạnh lùng của Nam Cung Ngao, duy trì giao tiếp lịch sự chạm ly cùng mọi người, hết rượu lại rót, đi toàn bộ một vòng, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên sáng ngời bức người.

“Chú La, Tinh Uyển đâu?” Nam Cung Kinh Hiên uống xong ly rượu cuối cùng, sâu kín hỏi.

“Tinh Uyển ở trên lầu trò chuyện cùng Dạ Hi và mấy chị em họ, cháu có thể lên tìm thử xem, có điều là đoán chừng lên trên đó sẽ bị ép rượu!” La Mân Thành cười cực kỳ vui vẻ, giống như muốn phô trương hướng về phía mọi người nói: “Cô con gái nhỏ này của nhà Nam Cung rất lợi hại, chưa từng bị người nào chuốc say trên bàn rượu nha.....”

Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt liếc nhìn ông ta một cái, quay người đi lên lầu.

Quả nhiên, trên lầu truyền đến tiếng líu ríu của con gái, xa xa, Nam Cung Kinh Hiên nhìn thấy La Tinh Uyển đang nói chuyện cùng mấy chị em gái trên lan

can sân thượng, giọng nói rõ ràng là họ hàng của nhà Nam Cung.

“Hừ, có tình nhân thì thế nào? Biết làm sao để chinh phục con đàn bà ngực lớn đó cả đời không ngốc đầu lên được không?” Nam Cung Dạ Hi mặc lễ phục màu hồng nhạt, kiều ngạo hướng về phía mọi người nói.

“Nha, cô có kinh nghiệm?”

“Hi hi, nhiều chuyện chút nha, người nào không biết Trình thiếu gia của chúng ta có danh xưng là bị vợ khống chế, anh ấy còn đi tìm tình nhân?”

“Ha ha.....”

“Được rồi!” Nam Cung Dạ Hi tròn mắt liếc người chị em vừa mới nói chuyện: “Cười cái gì? Đàn ông nhà các người không ăn trộm thịt sao? Muốn nghe kinh nghiệm thì đừng cười nữa, cười tôi, chính cô chờ ngồi chồm hổm ở góc tường khóc đi nghe chưa?”

Một câu nói khiến mọi người im bật, quả nhiên như phép màu, một đám phụ nữ gương mặt nhìn Nam Cung Dạ Hi, chờ đợi cô ta truyền thụ kinh nghiệm.

La Tinh Uyển cũng đang lắng lắng nghe, bỗng nhiên cảm giác có một ánh mắt đang nhìn, ngẩng ra, hướng về phía ánh mắt kia nhìn sang.

“Kính Hiền.....” La Tinh Uyển nhẹ giọng kêu lên.

Một đám phụ nữ đang líu ríu đều ngưng kêu la, nhìn về phía anh, liên tiếp đều là tiếng hít khí.

“Anh trai, bọn em đói bụng chờ anh đã lâu rồi, sao bây giờ anh mới về!” Nam Cung Dạ Hi nói, giận đến chu mỏ: “Làm hại một mình chị Tinh Uyển đối mặt với nhiều khách như vậy, anh cũng thật là có ý tứ nha!”

La Tinh Uyển kéo tay áo Nam Cung Dạ Hi một cái: “Dạ Hi, bớt tranh cãi một tí, anh ấy rất bận.”

“Hừ, anh ấy có việc gì bận bịu, bận lấy lòng sẵn đón phụ nữ khác thì có.” Nam Cung Dạ Hi không chú ý một chút nào, mở miệng nói: “Loay hoay đến nhà mình cũng không để ý!”

Nam Cung Kính Hiền lạnh lùng quét mắt qua Nam Cung Dạ Hi, lạnh nhạt nói: “Có rảnh thì đi quản chồng của chính mình nhiều một chút, sửa trị tình nhân thì ích lợi gì? Đàn ông sẽ trở lại bên cạnh mày sao? Hay là cách xa mày hơn?”

Mặt của Nam Cung Dạ Hi bỗng nhiên đỏ hồng: “Anh trai! Anh.....”

Anh nói không sai, trước kia, ít nhiều gì thì Trình Dĩ Sinh cũng về nhà nhìn một chút, hiện tại, trừ phi là con gái có chuyện, nếu không, căn bản là cửa nhà anh ta cũng đều không về!

Một đám chị em ở bên cạnh đều im lặng, không lên tiếng chờ xem kịch vui. LÊ.QUÝ.ĐÔN. La Tinh Uyển nheo mắt, tiến lên dịu dàng nói: “Anh đói bụng không? Em dẫn anh xuống dưới ăn chút gì đó, chuyện của Dạ Hi anh cũng không cần quan, trong lòng cô ấy hiểu rõ, Dĩ Sinh yêu cô ấy như vậy, có lẽ là gần đây quá bận rộn mà thôi.”

Nam Cung Kính Hiền thấy cô ta đã đến gần sát người mình, lạnh lùng nhếch khóe miệng: “Tôi bận, cô cũng tin?”

La Tinh Uyển chậm rãi rũ mắt xuống, không muốn ở trước mặt mọi người thảo luận chuyện của bọn họ.

“Dĩ nhiên em biết anh bận rộn chuyện gì, nhưng em không có bất kỳ cách nào.” La Tinh Uyển nhẹ giọng nói: “Tựa như buổi tiệc này, xác định là ba mẹ vì hôn kỳ mà tới nơi này, nhưng em cũng không phủ định quyền lợi của mình, hoặc là nói em cũng đang mong đợi, vì thế em đành ích kỷ một lần.” Cô ta ngược mắt lên, khe khẽ cười: “Anh lại muốn nói giận hờn em nữa sao?”

Đột nhiên trong đầu anh nảy ra một ý nghĩ

Dưới ánh đèn mờ mờ, trong góc tối, gò má của người phụ nữ này bị ánh sáng chiếu vào, đẹp đến mức khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Anh Lại Muốn Nổi Giận Mắng Em nữa Sao? (Tt)

Ngón tay thon dài của Nam Cung Kính Hiền chạm vào cằm cô ta, môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng tà tếu, nháy mắt hóp hóp nhìn người khác, giọng anh trầm thấp từ tính, từng chữ từng chữ phun ra: “Cô thật đúng là lại đánh đòn phủ đầu!”

Trong nháy mắt La Tinh Uyển hiểu được ý tứ của anh, chẳng qua trên mặt vẫn là vẻ nhu hòa nhàn nhạt, đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm vào anh,

không nói một lời. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Mà bốn phía, lại là âm thanh hít khí lạnh.

"Chà chà., Dạ Hi, anh của cô thật sự rất đẹp trai...."

"Anh ấy cùng chị Tình Uyển thật xứng đôi nha, trước kia tôi hay thấy hình bọn họ trên tạp chí, không nghĩ tới ngoài đời lại xứng đôi thế này....."

"Đúng, đúng vậy nha, xem ra bọn họ thật sự rất nồng ấm."

Nam Cung Dạ Hi khẽ cắn răng, nắm chặt quả đấm, mấy người phụ nữ ngu ngốc, chả biết cái gì xác!

Lúc nào thì anh trai đối xử với người khác dịu dàng như thế? Nói năng dịu dàng luôn là điểm báo bùng nổ, @lequydon@ thật không biết anh ấy và chị Tình Uyển lại xảy ra chuyện gì.

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, đôi mắt tà mị lạnh như băng.

"Có một số việc tôi muốn nói với cô, có rảnh không?" Anh dứt hai tay vào túi quần, hỏi La Tình Uyển.

La Tình Uyển quét mắt xuống dưới lầu, nhẹ giọng nói: "E rằng không có nhiều thời gian, nhưng chúng ta vẫn có thể nói chuyện một lát."

Nam Cung Kinh Hiên gật đầu một cái, xoay người, bóng dáng mạnh mẽ rần ròi ròi đi.

Mí mắt La Tình Uyển khẽ nháy lên, đứng dậy đuổi theo.

Hai người băng qua hành lang lầu ba, cuối cùng đi tới gác lửng chứa đồ, nơi nho nhỏ đó ban ngày đã được người giúp việc sắp xếp, bên trên đặt mâm trái cây cùng rượu đỏ và mấy cái ly trống không, dưới trần tràn ngập ánh sáng.

Nam Cung Kinh Hiên cầm một cái ly lên, mở miệng nói: "Tôi nhớ cô đã dùng qua một loại nước hoa, tên Ái Thần, đúng không?"

Thân thể La Tình Uyển cứng đờ.

"Loại nước hoa kia hiện giờ rất khó mua, em chỉ dùng qua có một lần duy nhất." La Tình Uyển chậm rãi đi tới bên cạnh anh, cũng cầm cái ly lên nhìn nhìn, hơi thở mong manh, trong mắt có sự ưu thương nhân nhạ: "Anh có thể dùng quá thù dai được hay không? Từ đầu chí cuối em cũng chỉ làm sai một chuyện này, thậm chí còn chưa kịp phạm sai lầm thì đã bị anh phát hiện, anh vẫn nhớ cho đến bây giờ?"

Nam Cung Kinh Hiên cười cười, ánh mắt thâm thúy mà chói mắt nhìn cô ta: "Cho tới bây giờ tôi đều không mang thù, nhưng một khi xảy ra những chuyện tương tự tôi khó tránh khỏi không suy nghĩ đến cô —— ngày đó, cô cũng ở tiệc rượu của Bùi Vũ Triết đúng không?"

La Tình Uyển gật đầu: "Em ở đó."

"Cô thấy Thiên Tuyết? Đã tán gẫu với cô ấy?"

La Tình Uyển nhẹ nhàng hít một hơi, trong ánh mắt có sự ưu thương cùng bất đắc dĩ: "Đúng, nhưng lúc đó em uống hơi nhiều nên có hơi luống cuống, anh yên tâm, khi ấy em cũng không làm gì để cô ấy khó chịu, cô ấy không khiến em khó chịu em đã cảm ơn trời đất, dù sao thì vị hôn thê chính hiệu là em đây cũng không đầu lại cô ấy, anh và mọi người đều không đứng về phía em, em thực sự rất thất bại, một chút sức lực cũng không có."

"Vậy sao?" Mắt của Nam Cung Kinh Hiên rất lạnh, vô cùng thống hận người phụ nữ này, phương thức nói chuyện của cô ta tựa như đang đánh thái cực quyền vậy.

"Anh cho rằng thế nào?" La Tình Uyển nhú mày, cười cười: "Trước kia, em luôn nghĩ có thể cảm thân phận vị hôn thê này đến nói chuyện, nhưng bây giờ em mới biết cái danh hiệu này có bao nhiêu uất ức, mang bản thân trưng bày ở chỗ này đã định trước là ba không đau mẹ không thương, mọi người thúc giục em và anh kết hôn anh đều không thèm ngó tới, cái gì em cũng không làm được, chỉ có thể chờ đợi anh ——"

Cô ta lắc lắc đầu, mở chai rượu đỏ ra chậm rãi rót vào ly: "Phụ nữ không có đàn ông yêu thương che chở, bao giờ cũng hụt hơi, anh không biết đúng không?"

Màu rượu đỏ trong ly nhẹ nhàng mà sáng chói, cô ta ưu thương nói xong, nhấp một ngụm.

Động tác ưu nhã, rất có phong phạm tiểu thư khuê các.

"Vậy cô có biết đêm hôm đó Thiên Tuyết đã xảy ra chuyện gì hay không?" Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng, hỏi.

La Tình Uyển dùng lại, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ, sợ run trong chốc lát mới hỏi: "Cái gì?"

"Cô thật sự không biết?"

"Thời điểm em chia tay bọn họ cũng đã khuya lắm rồi, khi đó không phải là chuyện gì cũng không có sao? Cô ấy đã xảy ra chuyện?" La Tình Uyển chậm

rãi cau mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Kinh Hiên mím chặt đôi môi mỏng khêu gợi, rất muốn摸摸 xẻ tim của người phụ nữ này ra nhìn thử xem là dạng gì.

"Tôi rất muốn biết hiện giờ cô thật sự vô tội hay là đang giả ngu với tôi." Nam Cung Kinh Hiên sâu kín nói, bước đến gần cô ta, nhéo cằm của cô ta, tỉ mỉ nhìn: "Tôi vẫn hy vọng tất cả đều không liên quan đến cô, điều đó chứng tỏ, ít nhất cô không có đáng sợ như vậy, nhưng nếu có liên quan đến cô, vậy cô cảm thấy tôi sẽ yên tâm để một người phụ nữ ác độc, giỏi mưu tính ngày ngày ngủ ở bên gối tôi sao?"

Giọng nói của anh sâu xa, ngón tay mềm mại nhưng lạnh lẽo, khiến cho La Tinh Uyển rùng mình.

"Anh đang nói chuyện gì, em nghe không hiểu lắm." Theo bản năng La Tinh Uyển muốn né tránh ánh mắt sắc bén lạnh như băng của anh, vừa mới quay mặt đi bị anh vặn trở lại, cưỡng bách cô ta ngược mắt nhìn chăm chăm vào anh.

"Đêm hôm đó, Thiên Tuyết bị bỏ thuốc đưa đến giường của Bùi Vũ Triết ——rốt cuộc chuyện này do ai làm?"

La Tinh Uyển nghe xong lời của anh, cả thần kinh cũng nhảy lên dữ dội.

"Cô ấy." Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Tinh Uyển tái nhợt, suy nghĩ cẩn thận: "Bỏ thuốc? Cô ấy bị bỏ thuốc? Chẳng lẽ là..... Thuốc kích dục sao? Vậy..... Cô ấy và Bùi Vũ Triết xảy ra quan hệ chưa?"

Trên mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng rung động, không giống như là giả vờ.

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên sắc lạnh hơn, siết chặt cằm cô ta, tà mị cười một tiếng: "Cô nói xem?"

Đôi mắt của La Tinh Uyển mờ mịt, chỉ có thể lắc đầu: "Em.... Không biết, Kinh Hiên, em chỉ biết từ năm năm trước bọn họ đã bắt đầu biết nhau, nếu như bọn họ thật sự xảy ra quan hệ, vậy cũng xem như bình thường, có lẽ trước kia Bùi Vũ Triết là bệnh nhân, nhưng bây giờ anh ấy thật sự đã tốt hơn, Dù Thiên Tuyết và anh ấy phát triển như thế nào cũng không phải là điều anh có thể ngăn cản."

Nam Cung Kinh Hiên nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua trong đầu như một tia chớp.

Anh nhếch đôi môi mỏng, ý nghĩ vừa hiện ra kích thích anh.

"..... Ừ, như em đoán." Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta, có phần ác độc: "Bọn họ đã lên giường, thời điểm tôi chạy tới đúng lúc thấy một màn kia, thật đúng là phải cảm ơn em đã nhắc nhở."

Trong mắt La Tinh Uyển thoáng sáng ngời, giống như vui mừng hoặc như kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt đã có chút ửng hồng, sau đó lại khôi phục yên tĩnh.

"Kinh Hiên, anh." Tay La Tinh Uyển bao trùm lên cổ tay của anh, có chút cầu xin thấp giọng nói: "Có hơi đau, anh không nên thế này....."

Đôi mắt trong trẻo của cô ta lộ vẻ yếu ớt cùng đáng thương, xoa xoa bàn tay đang bao trùm trên mu bàn tay của anh.

"Tha thứ cho tôi, đến bây giờ vẫn chưa hết cơn tức ——" Nam Cung Kinh Hiên vuốt ve môi cô ta, trầm thấp nói: "Tôi không ngờ người phụ nữ tôi yêu sâu sắc lại có thể trong nháy mắt phản bội tôi, bất trung với tôi, em nói xem tại sao? Thân thể phụ nữ tịch mịch đến vậy, không có người xoa dịu là phải đi tìm đàn ông khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Giăng Một Cái Bẫy Thật Lớn, Để Cô Ta Tự Mình Ngã Vào

Giờ phút này, trong lòng La Tinh Uyển tràn đầy sự rung động.

Cô ta kinh ngạc nhìn Nam Cung Kinh Hiên, trong lòng lung lay, chịu đựng sự đau đớn trên cảm giác cánh tay mềm mại nhốt chặt thắt lưng tinh trắng to lớn của anh, dịu dàng nói: "Không phải..... Không phải tất cả phụ nữ đều như vậy, Kinh Hiên, dù em đã từng lừa gạt anh, nhưng thân thể của em vĩnh viễn là của anh sẽ không có người thứ hai làm bạn, ngay cả nhìn cũng không thể ——"

"Anh có biết không, dù ở trên sân thời trang T, thời điểm lên trình diễn em cũng cự tuyệt mặc quá mức y phục phơi bày thân thể, anh có biết em vì ai hay không? Dù Thiên Tuyết đã là mẹ của một đứa bé, cô ấy rất khó tái giá, nhưng may mắn là Bùi Vũ Triết yêu cô ấy thế nên mới cho cô ấy một hôn nhân, tại sao cô ấy lại không thật trọng tuyển chọn hạnh phúc mình nên có?" La Tinh Uyển ngửa đầu nhẹ giọng khuyên lơn, nhu tình ngập tràn: "Kinh Hiên..... Anh cũng có thể nhìn lại thử xem, bên cạnh anh, ngoài cô ấy còn có em ở đây....."

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của người phụ nữ này mê hoặc không khí chung quanh, mùi rượu cũng hòa tan trong lời nói dịu dàng của cô ta.

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên ẩn dấu băng hàn giá lạnh, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của cô ta lại dần dần mềm xuống.

Bàn tay vuốt ve tóc cô ta, Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng nói: "Nhưng không có biện pháp, đúng là tôi lại để ý người phụ nữ không biết cái gì là trong sạch đó, chết tiệt, tôi lại quan tâm cô ta! Biết cô ta phản bội, tôi hận không thể hủy diệt cô ta!"

Trong mắt La Tinh Uyển thoáng lấp lánh ánh sáng.

"Kinh Hiên." Cô ta ôm anh chặt hơn.

Rúc vào trong ngực anh, mặc dù anh không đưa tay ôm cô ta, nhưng nghe nhịp tim trầm ổn có lực của anh, lòng La Tinh Uyển cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, đôi mắt trong suốt lóe sáng sự hung ác, miệng lại dịu dàng: "Phụ nữ đã không còn sạch sẽ không đáng để anh vì cô ta hao tổn nhiều tâm tư như vậy, anh muốn dạy dỗ cô ta như thế nào đều là chuyện của anh, nhưng em cam đoan với anh, Tinh Uyển tuyệt đối sẽ không phản bội anh, đến chết cũng không, dù anh không cần em, em cũng sẽ chờ đợi cho đến hết cuộc đời, tất cả mọi thứ của em chỉ dành cho một người đàn ông....."

Người phụ nữ trong ngực đang xúc động nói lời tâm tình, Nam Cung Kinh Hiên nheo đôi mắt lạnh lùng, nhìn đỉnh đầu của cô ta, nghiền ngẫm lời nói của cô ta là thực hay giả. mang truyện đi xin ghi rõ nguồndd lequydon

Chỉ khi cô ta buông lỏng cảnh giác, mới có thể biết được nhược điểm của người phụ nữ này ở chỗ nào.

Anh muốn giăng một cái bẫy thật lớn, chờ cô ta tự mình ngã vào!

"Đêm nay tâm tình của tôi không tốt, cực kỳ không tốt." Mặt Nam Cung Kinh Hiên không đổi, vuốt vuốt tóc cô ta: "Bị người phụ nữ Dụ Thiên Tuyết kia làm cho tức giận, không muốn nói đến chuyện kết hôn gì hết, tối nay sẽ không định ngày cưới, em xem rồi xử lý."

Thân thể La Tinh Uyển cứng đờ.

Cô ta rời khỏi ngực Nam Cung Kinh Hiên, nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh, rót một ly rượu đỏ, thất vọng uống cạn.

Dường như tâm tình của anh thật sự rất không tốt.

"Nhưng ba mẹ em đang thương lượng cùng bác trai, lúc này còn nói với em là thời điểm cuối năm." La Tinh Uyển nhỏ giọng nói, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, có hơi hoang mang lo sợ.

"Em muốn tôi khiến em khó chịu lúng túng ở trước mặt nhiều người như vậy sao?" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhìn cô ta chăm chú, ánh mắt vẫn nhu hòa: "Ngay cả chuyện kết hôn tôi còn chưa xác định, em lại muốn tôi định ngày cưới, không sợ đến lúc đó tâm tình của tôi nhất thời không tốt trực tiếp quăng một mình em ở hôn lễ sao? Em cảm thấy như thế rất thích thú?"

Trong lòng La Tinh Uyển càng sợ hơn, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên, trong lòng cấp tốc cân nhắc.

Đúng, xác thực là như thế.

Anh cự tuyệt kết hôn là một chuyện, đáp ứng kết hôn nhưng trong hôn lễ trốn chạy lại là một chuyện khác —— trước hết cô ta chỉ có thể chờ, -le quy don-chậm rãi chờ Dụ Thiên Tuyết từ trong lòng anh bởi vì cừu hận mà phai nhạt đi, nói cho cùng, cô ta và cả nhà họ La cũng không chịu nổi sự nhục nhã lớn như vậy.

"Được, em không ép anh." La Tinh Uyển nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào anh nói: "Em lập tức đi nói với ba mẹ em, tạm thời không cần định ngày cưới, tối nay xem như là tiệc gia đình bình thường của chúng ta, đến lúc quyết định được ngày cưới sẽ mời bọn họ một lần nữa, như thế được không?"

Trong mắt của Nam Cung Kinh Hiên có chút thích thú mê hoặc, lại bước tới, nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu cô ta.

"Ừ, tôi biết em luôn rất hiểu chuyện." Giọng anh khàn khàn: "Cô gái ngoan."

La Tinh Uyển chưa bao giờ thử qua sự cưng chiều dịu dàng này của anh, nhất thời sửng sốt, khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng ửng hồng.

"Vậy bây giờ anh đối với Dụ Thiên Tuyết." La Tinh Uyển nhanh chóng hoàn hồn, mở miệng hỏi.

"Em nhắc người phụ nữ kia làm cái gì? !" Mặt Nam Cung Kinh Hiên xanh mét tức giận.

La Tinh Uyển giật nảy mình, nhẹ nhàng bước tới, vòng qua cánh tay của anh, nhẹ giọng nói: "Không phải em muốn nhắc tới cô ta, em biết anh nhìn thấy người phụ nữ mình yêu cùng đàn ông khác hồ mura gọi gió là cảm thụ gì, đừng nghĩ tới nữa có được hay không? Nhiều lắm là cảm thấy là mình yêu sai người. Vậy phản ứng của cô ta thì sao? Cô ta không có..... Giống như nói xin lỗi anh, hoặc là giữ anh lại sao?"

Trong lòng cô ta vẫn rất lo lắng điểm này, cô ta đã sớm nhìn ra Dụ Thiên Tuyết không phải là không có tình cảm với Nam Cung Kinh Hiên.

Cô đã sớm bắt đầu lệ thuộc và thích anh, chẳng qua là quá ngốc, bản thân không dám thừa nhận mà thôi.

Hàng mảy anh tuấn của Nam Cung Kinh Hiên nhảy lên.

"Tôi đã túm cô ta trở về trừng phạt suốt một buổi tối, hiện giờ cô ta đang nằm ở trong bệnh viện, cũng coi như tôi trút hận ——" Nam Cung Kinh Hiên xoay người, chăm chú nhìn mặt của La Tĩnh Uyển, cười lạnh một tiếng: "Cảm thấy còn rất nhẹ, thật sự tôi hận không thể bóp chết cô ta!"

La Tĩnh Uyển rung mình một cái.

Không nghĩ tới Nam Cung Kinh Hiên lại vô tình đến thế, thật ra thì La Tĩnh Uyển đã sớm biết anh đối với phụ nữ có tính thích sạch sẽ, phụ nữ bị người khác chạm qua dù là phải hủy diệt anh cũng sẽ không muốn ——Dụ Thiên Tuyết này, quả nhiên sắp tới số!

Cô ta đi bước cờ hiểm này, trong lòng rất hoảng sợ, nhưng đi đúng rồi.

"Dù sao thì cũng là người phụ nữ anh yêu, không nên đối xử với cô ta quá nặng." La Tĩnh Uyển nhẹ nhàng nói, nắm bàn tay của anh, dịu dàng cười cười: "Đôi đôi bình thường là được, có lẽ cô ta lựa chọn Bùi Vũ Triết cũng không phải là chuyện xấu, anh hãy bỏ qua cho cô ta, để cô ta theo đuổi hạnh phúc của mình, có gì không tốt đâu?"

Cô ta sốt ruột khó nén, hận Nam Cung Kinh Hiên không lập tức vứt bỏ Dụ Thiên Tuyết giống như một loại vải rách.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên nheo lại, anh đã nhận ra ý đồ của cô ta.

"Hiện tại em hi vọng tôi bỏ qua cho cô ta, cách cô ta thật xa?" Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt của cô ta, nâng mặt cô ta lên, cười lạnh nói: "Em cảm thấy có khả năng sao? Trước khi tôi chưa trừng phạt đủ, tôi tuyệt đối sẽ không thả cô ta! Tôi muốn cô ta hiểu rõ một điều, dùng thân thể phản bội tôi là cảm thụ gì!"

La Tĩnh Uyển nhìn chằm chằm vào ánh mắt của anh, mặc dù có hơi sợ hãi, nhưng trong lòng lại kích động .

Biết như thế thì đã sớm trình diễn màn kịch vui này rồi, vậy thì Nam Cung Kinh Hiên cũng sẽ không dây dưa cùng với cô lâu như vậy, đến nỗi yêu cô sâu đậm không bỏ được.

"Em biết rồi." La Tĩnh Uyển dán sát vào anh hơn, nhẹ giọng nói: "Chỉ là anh không nên dùng quá nhiều thời gian của mình để trút hận, người phụ nữ như vậy không đáng để anh yêu."

Nam Cung Kinh Hiên hừ lạnh một tiếng, trầm mặc bày tỏ mình ngầm thừa nhận.

La Tĩnh Uyển ôm lấy anh, chưa bao giờ thấy có đêm nào tốt đẹp như đêm nay!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Đi Lấy Lòng Vợ Và Con Trai Của Cậu À?

"Nói mình nghe, tối hôm qua trong nhà của cậu xảy ra chuyện gì?" Lạc Phàm Vũ ngồi trên ghế salon cười cười, ngón tay đang kẹp một miếng thuốc: "Không phải nói ông cụ nhà cậu muốn tuyên bố ngày cưới của cậu cùng tiểu thư nhà họ La sao? Thế nào mà mời cả một đồng khách đến ăn cơm rồi đi về? Các người đang chơi trò vui gì đây??"

Nam Cung Kinh Hiên mở cửa đi tới bên này, bóng dáng mạnh mẽ cao ngất lộ vẻ mị hoặc vô hạn. *

"Tối hôm qua vốn là cái gì cũng không có phát sinh!" Anh lạnh giọng nói, đôi mắt thâm thúy lạnh lẽo đến tận xương cốt.

"O, nhìn bộ dạng này của cậu, mình nghĩ chắc là kế hoạch tối qua của ông cụ đã bị cậu làm rối loạn!" Lạc Phàm Vũ sờ cằm nhìn anh, cười lớn tiếng: "Mau nói mình nghe, có phải ông cụ nhà cậu sắp bị cậu làm cho tức chết đúng không!"

Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên ngồi xuống, không kiên nhẫn cau mày.

"Mình làm cái gì không cần báo cáo với cậu, nhưng cậu nhớ kỹ điều này, nếu La Tĩnh Uyển hỏi chuyện của mình và Thiên Tuyết thì cậu ngầm miêng cho mình, một câu cũng không cho phép nhiều lời, nghe chưa?" Đôi mắt lãnh ngạo của Nam Cung Kinh Hiên quét qua Lạc Phàm Vũ.

Lạc Phàm Vũ cẩn thận suy đoán ý tứ của anh, nghiền ngẫm nửa ngày vẫn là không hiểu.

"Đến cùng là cậu tính toán làm gì, hả?" Ánh mắt của Lạc Phàm Vũ mờ mịt nhìn chằm chằm vào anh: "Không phải cậu tính che giấu Thiên Tuyết làm tình nhân đó chứ? Vậy thì cậu đúng là nhảy vọt thêm một bậc! Trừ người lớn còn kèm theo đứa nhỏ, nhưng thằng bé kia thật sự đúng là xinh đẹp..... Cậu

choáng nha, khốn kiếp như cậu làm thế nào sinh ra đứa con như vậy hả!"

Ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên rót cuộc cũng hòa hoãn đi một ít, đôi mắt thâm thúy lấp lánh sáng ngời, khinh khinh nhìn Lạc Phàm Vũ: "Nói nhảm! Con mình mà kém được sao!"

Thiếu chút nữa là Lạc Phàm Vũ bị sặc khói thuốc trong miệng mình, ho khan lên tiếng: "Vậy Thiên Tuyết..... Còn Thiên Tuyết làm sao bây giờ?"

"Mình sẽ cho cô ấy một cái công đạo." Nam Cung Kinh Hiên dịu dàng nói, nhắc tới cô, ánh mắt của anh cũng bắt đầu trở nên mềm mại: "Chuyện bỏ thuốc mình đã bắt tay vào điều tra, nếu quả thật như suy đoán, vậy thì chuyện hôn ước có thể thuận lợi giải quyết."

Cuối cùng thì Lạc Phàm Vũ cũng hiểu ý tứ của anh.

Cậu ấy muốn giải trừ hôn ước?! Cùng La Tinh Uyển?!

"Cậu không có nói đùa đó chứ? Cậu làm như đây là chuyện nói cho qua rồi thôi vậy?" Lạc Phàm Vũ tròn to hai mắt, ngồi dậy nói: "Gia tộc cùng sản nghiệp của nhà Nam Cung là dạng gì cậu không rõ ràng sao? Chắc chắn nhà họ La sẽ không chủ động giải trừ hôn ước, Tinh Uyển càng sẽ không, nếu như cậu đơn phương cùng truyền thông tuyên bố giải trừ hôn ước, cậu có nghĩ tới chuyện này sẽ mang đến bao nhiêu ảnh hưởng cho sản nghiệp nhà cậu hay không? Nhà họ La gia sẽ triệt để thu hồi thế lực, một khi danh dự bị tổn thương, cổ phiếu của tập đoàn Nam Cung cũng sẽ rớt điên cuồng, cậu quên bài học năm năm trước rồi phải không?!"

Năm năm trước.

Bài học kinh nghiệm

Ngón tay Nam Cung Kinh Hiên nheo nheo cảm của mình, đôi mắt lạnh lùng sắc nhọn như băng

Năm năm trước, bùng nổ tin tức người thừa kế duy nhất của nhà Nam Cung bao nuôi tình nhân, chỉ trong khoảng thời gian ngắn tất cả tin đã tràn đầy trời đất, ảnh chụp cùng chỗ ở của Dụ Thiên Tuyết rải rác trên internet, chứng cứ vô cùng xác thực.

Khi ấy xảy ra quá nhiều chuyện, nhưng Nam Cung Kinh Hiên chỉ tập trung tinh thần xử lý quan hệ cùng Dụ Thiên Tuyết, mà trên thực tế, tập đoàn Nam Cung vì thế mà bị thiệt hại nghiêm trọng, Thiên Tuyết rời đi, sau đó Nam Cung Kinh Hiên đưa xe xảy ra tai nạn ở trên đường cao tốc, thần trí không rõ, cả nhà Nam Cung lâm vào một loại trạng thái rất tệ, lúc đó, cũng là La Tinh Uyển đại diện cả nhà họ La ngăn chặn tất cả tin tức tiêu cực bên ngoài, dùng hết toàn lực mới áp chế được mọi chuyện.

Kế tiếp, lại hao tổn một thời gian rất dài Nam Cung Kinh Hiên mới thay đổi được cục diện bị động của tập đoàn Nam Cung.

Đôi mắt trầm tĩnh như nước không có chút tình cảm nào, bộ dáng lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiên kích thích Lạc Phàm Vũ, anh cau mày nói: "Này, cậu phải cho mình lời giải thích!"

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng liếc anh một cái: "Cậu nghĩ mình dần sao? Nếu không thể đơn phương giải trừ, vậy hãy để cho nhà họ La gia chủ động đề xuất."

Lạc Phàm Vũ suất rút khỏi ghế salon!"Mẹ nó, cậu coi La Tinh Uyển là con cóc hả!" Lạc Phàm Vũ vuốt đầu tóc rối loạn một cái, l.e.q.u.y.d.o.n. sắc mặt đỏ lên, không thể tưởng tượng nổi hướng về phía anh gầm thét: "Cô ta yêu cậu, yêu đến muốn chết lại chờ cậu nhiều năm như vậy, cô ta sẽ chủ động buông tha hôn ước?!"

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nở nụ cười, hờ hững nói: "Vậy cậu chờ mà nhìn!"

Thật sự là Lạc Phàm Vũ tò mò đến không nhìn được, buồn buồn rít một hơi thuốc, lại không nhìn được, hỏi: "Rốt cuộc là cậu có kế hoạch gì? Nói cho mình nghe cũng đâu có chết! Dầu gì cũng là bạn xấu với cậu nhiều năm!"

Nam Cung Kinh Hiên nhìn đồng hồ, xoa xoa mi tâm: "Mình có việc đi trước, tự cậu suy nghĩ đi, đúng rồi, còn phải nhờ cậu một chuyện, người ở phòng ăn bên kia cậu cho người nhìn chòng chọc giúp mình, trong vòng ba tháng không cho phép buông lỏng, mình mặc kệ là xâm phạm riêng tư cùng vấn đề nhân quyền gì đó, mình muốn biết rõ mỗi một dấu hiệu hành vi cử chỉ của bọn họ dù chỉ là một cử động nhỏ, một khi có gì bất thường cho mình biết trước tiên."

"Mình biết rồi! Chuyện như thế còn cần cậu dặn dò à!" Lạc Phàm Vũ không nhìn được, nhìn anh: "Cậu lại đi chỗ nào? Đi bộ đỡ săn đón vợ con?"

"Chứ đi đâu?" Nam Cung Kinh Hiên ưu nhả mà tà mị lưu lại câu này, xoay người rồi đi.

"Mẹ nó..... Có nhà liền quên anh em, đề tiện!" Lạc Phàm Vũ xấu xa mắng chửi.

Bên trong phòng bệnh trắng toát, Dụ Thiên Tuyết đặt quần áo bệnh nhân đã xếp gọn gàng lên giường.

Nam Cung Kinh Hiên đẩy cửa đi vào, nhìn bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp của cô, mới có một hai ngày hình như đã gầy đi rất nhiều.

"Gấp gấp xuất viện làm gì." Nam Cung Kinh Hiên đi tới phía sau cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, để cho lưng cô dán sát lồng ngực của anh, ở bên tai cô âm áp hỏi: "Có thể nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, bên công ty anh đã giúp em xin phép rồi."

Dụ Thiên Tuyết sợ hết hồn, kinh ngạc mở miệng: "Sao anh đi vào cũng không lên tiếng, làm tôi sợ muốn chết."

Nam Cung Kinh Hiên cười rộ lên, cúi đầu hôn gò má của cô, bị cô tránh thoát.

"Còn nữa....., anh không nói cho tôi biết tiền nằm bệnh viện lại đắt như vậy." Dụ Thiên Tuyết có hơi tức giận, ở trong lòng anh xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ lên, ánh mắt trong suốt như nước, giờ hóa đơn lên, nói: "Ai kêu anh dùng loại thuốc đắt tiền này? Tôi chỉ bị sốt mà thôi, anh gấp qua ai phát sốt mà phải thanh toán mấy ngàn đồng viện phí chưa?"

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiên là một trời âm áp, rất nghiêm túc nhìn hoá đơn viện phí trong tay cô.

"A, mấy ngàn." Anh nhẹ nhàng sờ trán của mình, nụ cười yếu ớt lộ ra sự từ tính mỉa mai: "Không mắc."

"." Nhất thời mặt của Dụ Thiên Tuyết đỏ lên thêm mấy phần, đôi mắt sáng long lanh nhìn người đàn ông này, không còn gì để nói.

"Anh thanh toán được, em còn giấy tờ gì nữa không, cũng lấy ra để thanh toán luôn thể." Nam Cung Kinh Hiên nhận lấy hóa đơn viện phí trong tay cô bỏ vào túi, dịu dàng nói.

Dụ Thiên Tuyết có chút hoảng hốt, luôn có cảm giác cuộc sống của mình có chỗ nào đó không thích hợp nữa rồi.

Trước kia, khi đến bệnh viện khám bệnh cô luôn rất cẩn thận, cho dù thân thể không thoải mái, đầu tiên cũng muốn suy tính tiền thuốc men cùng viện phí mỗi ngày có phải rất đắt hay không, chi phí trong bệnh viện, nói thật, le-quý-đôn thật sự là càng ngày càng cao.

Không phải cô không gánh nổi, mà là phải luôn tính toán tỉ mỉ cuộc sống hàng ngày mới được, cô không có thói quen tiêu tiền như nước.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Đối Với Tình Cảm, Yêu Cầu Của Cô Rất Hà Khắc

"Nam Cung Kinh Hiên, anh đưa hóa đơn cho tôi, tôi tự mình thanh toán." Dụ Thiên Tuyết cắn cắn môi nói.

Người đàn ông đang vây bọc cô hơi cau mày, nhưng vẫn cười yếu ớt, nhẹ giọng nói: "Anh có thể chi trả."

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: "Không được, kể từ bây giờ tôi không thể dựa vào anh, tôi với anh không có bất kỳ quan hệ gì, anh đưa hóa đơn cho tôi đi —— tôi nói thật."

Gương mặt vốn nhu hòa của Nam Cung Kinh Hiên từ từ trở nên cứng nhắc.

"Em nhất định phải cùng anh phân rõ thế này sao? Luôn bướng bỉnh như vậy, thỉnh thoảng mềm yếu một chút không được sao?" Anh cau mày, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi nói.

"Dĩ nhiên tôi hi vọng có người để tôi có thể dựa vào, nhưng trước kia không có, hiện tại tôi cũng không còn mong mỏi xa vời nữa." Nói ra lời này, Dụ Thiên Tuyết mới phát giác được mình có hơi hung ác, ánh mắt mát lạnh thành khẩn nhìn anh: "Tôi nói là..... Hiện tại tôi cũng không thể lệ thuộc vào anh, tôi....."

"Tại sao không thể lệ thuộc vào anh?"

"Anh và tôi không có quan hệ gì, cho dù có quan hệ, so với trước kia cũng chỉ là thân mật hơn một chút, nhưng còn chưa tới mức độ anh có thể xuất tiền ra phụ trách sinh hoạt của tôi, tôi là người độc lập, tôi có thể tự nuôi sống mình, cũng có thể nuôi dưỡng con trai của tôi —— nếu anh thật sự muốn trông nom thì phải chờ đến thời điểm chúng ta thật sự có quan hệ." Dụ Thiên Tuyết nói xong, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói tiếp: "Nhưng coi như là vợ chồng thì kinh tế của cả hai cũng phải độc lập, phụ nữ cũng có sự nghiệp của riêng mình....."

Nam Cung Kinh Hiên chỉ cảm thấy sắp bị người phụ nữ nhỏ này làm cho điên rồi.

"Em có biết, em như thế sẽ làm chồng của em rất không có cảm giác thành tựu hay không?!" Bàn tay của anh đang bưng mặt cô, Nam Cung Kinh Hiên bật cười, nói. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, đôi mắt trong trẻo lấp lánh sáng ngời: "Nhưng tôi không thích đàn ông chỉ có thể cho tôi tiền, tôi ghét đàn ông cho tôi tiền, há miệng mắc quai, lấy đồ của người thì mềm tay, anh không biết hay sao?"

Nam Cung Kinh Hiền cười lớn hơn, khóe miệng đong đưa, dưới ánh mặt trời có vẻ chói mắt vô cùng.

"Đó là nguyên tắc của em." Dáng người Nam Cung Kinh Hiền cao ngất đến gần cô, choàng tay qua thắt lưng cô kéo cô áp sát vào người mình, cúi đầu, chóp mũi chạm vào chóp mũi của cô, bá đạo mà dịu dàng tuyên bố: "Mà nguyên tắc của anh là, chỉ cần đi theo anh nhất định anh sẽ chu toàn, bất kể là phương diện nào, anh không cần phụ nữ của mình ra mặt, nếu không thì em cần dựa vào anh làm gì? Bây giờ, ngoan ngoãn đi thu thập đồ đạc, xong rồi thì theo anh xuất viện, những chuyện khác, hết thầy cũng không cho nghĩ lung tung!"

Dụ Thiên Tuyết nghe anh nói xong, tròn to hai mắt.

"Tôi nói rồi, tự tôi có thể gánh vác, sao anh lại không nghe....."

Đừng... " Cô bị anh mạnh mẽ hôn lên môi.

Nam Cung Kinh Hiền quắp lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, vững vàng chặn lại không để cho cô nói nữa, cô giơ tay muốn đẩy anh ra, Nam Cung Kinh Hiền nắm lấy cổ tay cô uốn ra sau lưng cô, cô đau đến cau mày, lực đạo của anh liền nhẹ hơn một chút, một tay nâng gương mặt cô lên dẫn dụ cô ngẩng cao cằm, để cô dùng góc độ tốt nhất tiếp thụ sự thương yêu của anh.

Tư thế này..... Rất sắc tình!

Dụ Thiên Tuyết gần như có thể cảm nhận được sự nóng bỏng ở phía dưới thân, có một vật cứng chống vào thân thể của cô, càng lúc càng bùng bùng phản chấn mà căng thẳng trương lớn, môi lưỡi của anh như sắp xông phá vãi vốc truyền nhiệt độ nóng bỏng sang cho cô!

"Thu thập xong chưa?" Nam Cung Kinh Hiền phóng thả cái miệng nhỏ nhắn sáng bóng của cô ra, đôi mắt lấp lánh sáng ngời.

Dụ Thiên Tuyết gần như hít thở không thông mà xui xẻo ở trong lòng anh, bị cánh tay của anh ôm thật chặt mới không có mềm nhũn xuống, hiện giờ cô đang xấu hổ thở dốc, đôi mắt cùng đầu óc chỉ còn lại mê ly sau khi pháo hoa nổ tung, mơ hồ không rõ.

Theo bản năng cô gật gật đầu, cô vốn là không có mang gì tới bệnh viện.

"Vây đi thôi, còn có nửa tiếng, anh lái xe đến tiểu học Áu Dương đón Tiểu Ảnh cùng nhau ăn cơm." Nam Cung Kinh Hiền tiếp tục dịu dàng dẫn dụ cô: "Chúng ta đi ăn ở bên ngoài hay là về nhà? Hừm?"

Lúc này Dụ Thiên Tuyết mới phản ứng được.

"Tôi.... Tôi cũng chưa có đáp ứng...."

"Em đã đồng ý cho anh cơ hội." Nam Cung Kinh Hiền đoạt lấy lời của cô, vuốt ve cánh môi bị hôn có hơi sưng đỏ của cô một chút: "Không thể đổi ý."

"Nam Cung Kinh Hiền, tôi không muốn giống một dạng tình nhân bị anh bao nuôi như năm đó nữa, tôi có cuộc sống của chính mình, tôi cũng có tôn nghiêm, anh không được đặt tôi ở trong một thế giới không thể lộ ra ngoài ánh sáng...." Trong lòng Dụ Thiên Tuyết vẫn còn sợ hãi, ánh mắt trong trẻo nhìn chằm chằm vào anh, nói: LÊ QUÝ ĐÔN.

Nam Cung Kinh Hiền yêu thương vuốt ve mặt cô, cười cười.

"Anh đang nhìn em đứng ở nơi rực rỡ nhất trên thế giới, anh đúng là đang theo đuổi một thiếu phụ xinh đẹp lại độc lập, có thể không?" Nam Cung Kinh Hiền khàn giọng nói ở bên tai cô, nụ cười tà mị mà ưu nhã lan tràn khóe miệng.

Dụ Thiên Tuyết cũng bị chọc cho nở nụ cười, lại chậm rãi giấu đi nụ cười, nhón chân, bỗng nhiên hai cánh tay quấn lên cổ của anh.

Nam Cung Kinh Hiền ngẩn ra, đột nhiên toàn thân cứng ngắt.

"Anh quyết định cùng em ở chung một chỗ thì không cho phép nhìn những phụ nữ khác, không cho phép phản bội em, không được ghét em, không được vứt bỏ em, không thể để em dựa vào rồi lại đi mất, không được hứa hẹn những chuyện không làm được, lại càng không cho phép loạn phát tính khí hối hận quyết định hôm nay của anh!" Dụ Thiên Tuyết nói một hơi, mặt có hơi hồng, trái tim cũng đang nhảy nhót kịch liệt, vô cùng thấp thỏm: "Anh sợ sao?"

Rõ ràng năm năm, cô không giao trái tim cho bất cứ ai, cũng không tin tưởng bất kỳ người nào.

Nhưng thời điểm cô lựa chọn tin tưởng một người, tất cả những điều kiện trên, người đó đều phải làm được!

Đối với tình cảm, yêu cầu của cô rất hà khắc.

"Anh sợ sao?" Dụ Thiên Tuyết buông lỏng hai cánh tay một chút, ánh mắt trong suốt nhìn chằm chằm vào anh, nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền mừng như điên, hưởng thụ sự chủ động lần đầu tiên của cô, hai cánh tay to lớn ôm chặt cô vào trong ngực, giọng nói khàn khàn phát ra từ trong lồng ngực, trầm thấp bao trùm ở bên tai cô "Không sợ..... Chỉ cần em tiếp nhận anh, yêu cầu gì anh cũng đều đáp ứng."

"..... Đây xem như là em tiếp nhận anh sao?" Nam Cung Kinh Hiền vẫn không thể xác định, trên vầng trán tuấn lãng tràn đầy sự lo lắng, tay giữ chặt thắt lưng của cô, vô cùng sốt ruột: "Nói cho anh biết, nhanh lên!"

Dụ Thiên Tuyết có cảm giác lời nói bị ngăn ở trong cổ họng, nói không nên lời, ánh mắt trong trẻo rất dí dỏm, muốn nhìn đáng vẻ nóng ruột của anh.

"Nhanh chút! Anh chờ không kịp, nếu không nói anh sẽ hôn đến khi em không thể nói chuyện mới thôi!" Nam Cung Kinh Hiên nóng lòng lấy được kết quả, chống chóp mũi vào chóp mũi của cô, giọng nói vô cùng khàn đặc.

Bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết nghĩ đến một chuyện: "Em quên, còn một điều nữa, không cho anh lấy Thiên Nhu tới uy hiếp em!" Cô giơ một ngón tay ra, nghiêm túc cảnh cáo anh.

Nam Cung Kinh Hiên cắn lấy ngón tay trắng nõn của cô, giọng nói khàn khàn: "Được, anh cam đoan!"

Dụ Thiên Tuyết sợ hết hồn, vội vàng rút ngón tay ra từ trong miệng anh.

"Vậy chúng ta qua lại với nhau thử xem, qua thời gian thử thách lại bàn chuyện sau này —— nếu mà em thấy anh không hòa hợp, đếm đến ba, knockout lập tức!" Dụ Thiên Tuyết nghiêm túc nói.

Nam Cung Kinh Hiên chỉ nghe được nửa câu đầu, đôi mắt thâm thúy lấp lánh sáng ngời.

Y tá đẩy cửa đi vào, cô ta cầm biên lai đến cho Dụ Thiên Tuyết ký tên, chỉ thấy bên trong có một người đàn ông cao ngất tuấn lãng như thiên thần, vui mừng ôm lấy cô đứng tại nguyên chỗ lượn vòng, cô sợ tới mức kêu lên, cười rộ, không khí ấm áp mập mờ đầy tràn cả căn phòng.

Y tá đỏ mặt, gõ gõ cửa: "Khụ, cái đó, tôi có thể vào không?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Con Trai Thông Minh Như Thế, Rốt Cuộc Là Di Truyền Từ Người Nào?

Nam Cung Kinh Hiên đặt Dụ Thiên Tuyết xuống ôm vào trong lòng ngực của mình, thở hỗn hển nâng đầu cô lên, nhìn khuôn mặt như trứng ngỗng hồng hồng của cô, trong mắt bùng cháy dục vọng, khàn giọng nói với y tá: "Xin lỗi, cô đợi lát nữa lại đến đi!"

Y tá: "....."

Trong nháy mắt cửa đóng lại cô ta không nhận được len lén liếc nhìn, qua khe cửa, bên trong là cảnh tượng kiều diễm khiến người ta trào máu, cánh tay to lớn của người đàn ông vững vàng giam cầm vòng eo mềm mại của người phụ nữ, cương nhu dung hòa hoàn mỹ, môi lưỡi kích tình đầy dục, hơi thở gấp gấp liên tục. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Thật sự là làm cho người ta..... Không chịu nổi.

Tiểu Ảnh ngồi tại bàn ăn, tay khoanh lại đặt ở trên bàn, dưới mũi lưỡi trai nhìn mình chăm chăm mẹ đẻ thân đáng yêu của mình.

Trong ánh mắt trong suốt như nước kia, có sự kiên cường cùng hứng thú khiêu khích.

Dụ Thiên Tuyết hơi lúng túng, ngón tay mảnh khảnh quét qua thực đơn, cuối cùng háng giọng hỏi: "Tiểu Ảnh, con muốn ăn cái gì? Mẹ gọi giúp con, nếu không thích thì chúng ta về nhà, mẹ làm cho con ăn được không?"

Cục cụng 'phần điều ngọc thể', bộ dáng tròn trĩnh mắt như muốn nhìn thấu tất cả tâm sự của cô, có phần làm cho cô không chịu nổi —— trời mới biết, bảo bảo thông minh so với cô cao bao nhiêu!

Mấy ngón tay thon dài duỗi qua cầm lấy thực đơn trong tay cô.le.quy.don.

"Tiểu Ảnh ăn cái gì tự mình chọn, hiện giờ còn nhỏ không thể kén ăn, thực sự bất đắc dĩ thì chúng ta đổi nhà hàng khác, hửm?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp chậm rãi, dáng người cao thẳng ngồi tại chỗ hấp dẫn ánh mắt cả phòng ăn, tư thế ưu nhã, bộ dạng phục tùng cúi đầu cũng lộ vẻ mỉa mai hoặc vô cùng.

Dụ Thiên Tuyết có chút xấu hổ, bởi vì giờ khắc này, cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên đang gác ở phía sau ghế của cô, từ góc độ nhìn của Tiểu Ảnh, ông chú khốn kiếp mỉa mai hoặc như thiên thần này là đang thân mật ôm lấy mẹ của cậu bé.

Trong lòng Tiểu Ảnh lác đác, phụ nữ, quả nhiên đều là động vật thiện biến.(Thiện lương, dễ dụ dỗ)

Được rồi, không cần rồi rằm.

Tiểu Ảnh lắc lắc hai chân, lớn tiếng chọn vài món ăn, ngồi trên ghế chờ đợi, đồng thời ánh mắt liếc trộm mẹ.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn ra mấy phần đầu mối, bên môi hiện lên một nụ cười, thản nhiên nói: “Anh đi rửa tay, em ngồi đây với Tiểu Ảnh.”

Anh vỗ vỗ bả vai của Dụ Thiên Tuyết, động tác dịu dàng lộ ra sự cung chiều.

Dụ Thiên Tuyết gật đầu, sau khi Nam Cung Kinh Hiên rời khỏi lại càng thêm lo lắng.

“Bảo bảo, con có chuyện gì nói cho mẹ nghe được không? Không nên nhìn mẹ như vậy, trong lòng mẹ sẽ luôn lo lắng.” Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, hàng mày xinh đẹp hơi nhíu lại, thật sự là cô không chịu nổi, chăm chú nhìn Tiểu Ảnh, nhẹ giọng nói.

“Mẹ, mẹ nói đi, mục đích chúng ta về nước là cái gì?”

Dụ Thiên Tuyết cắn cắn môi: “Tìm đi nhỏ.”

“Ừm, vậy bây giờ mẹ đã tìm được chưa?”

Dụ Thiên Tuyết nghĩ nghĩ: “Còn một tháng nữa là đi về nước, đến lúc đó chúng ta có thể đoàn tụ.”

“Được rồi, vậy sau khi tìm được đi nhỏ chúng ta có ở đây nữa không?” Tiểu Ảnh khoanh tay trước ngực nghiêng đầu nói: “Nhưng mẹ lưu luyến nơi này, không bỏ đi được à nha?”

Dụ Thiên Tuyết: “.....”

“Tiểu Ảnh, mẹ có hơi không rõ ràng, nhưng là.....” Dụ Thiên Tuyết không biết nói thế nào với con trai, tay chống đầu, hàng mày thanh tú càng nhíu chặt, bàn tay cầm đĩa cũng đã toát mồ hôi. “Mẹ không cần phải giải thích!”

Ánh mắt sáng trong của Tiểu Ảnh lấp lánh ánh sáng chói mắt, kéo mũ lưỡi trai thấp xuống: “Cuộc sống muôn màu, không cần giải thích!”

Dụ Thiên Tuyết: “.....”

“Tiểu Ảnh.” Dụ Thiên Tuyết cầm tay Tiểu Ảnh, nhẹ giọng nói: “Nếu con cảm thấy không thể tiếp nhận thì lập tức nói cho mẹ biết, ý kiến của mẹ, mình không tính gì hết, hai người chúng ta là không thể tách ra, nếu như con chính là hận chú ấy ghét chú ấy, vậy mẹ tuyệt đối sẽ không can chú ấy, như thế được hay không?”

Ánh mắt quật cường mà kiêu ngạo của Tiểu Ảnh rút cuộc cũng mềm xuống một ít.

“Mẹ, xác thực mấy năm nay quả là rất khổ cực, Tiểu Ảnh tuyệt đối sẽ không can thiệp chuyện mẹ tìm được hạnh phúc, thế nhưng, ba còn chưa có thông qua khảo nghiệm, Tiểu Ảnh sẽ không gọi ba!” Mặt cậu bé hơi hơi hồng, nghiêm nghị nói.

Dĩ nhiên Dụ Thiên Tuyết không hề trông chờ Tiểu Ảnh đổi cách xưng hô, hiện nay, cô và Nam Cung Kinh Hiên cũng chỉ xem như là đang trong quá trình yêu đương, thậm chí không thể coi là yêu, cô cũng nói không rõ ràng, chẳng qua không giương cung bạt kiếm giống trước kia, vậy thì Tiểu Ảnh cũng sẽ ít bị tổn thương.

Từ đằng xa Nam Cung Kinh Hiên chậm chậm đi tới, đến trong góc nghe được lời của Dụ Thiên Tuyết.

—— con trai không chấp nhận, cô cũng không tiếp nhận?

Nam Cung Kinh Hiên khẽ nhíu mày, chậm rãi đi tới, mặt đã khôi phục sự ưu nhã tự nhiên.

Anh cười cười, trước tiên sờ sờ đầu Tiểu Ảnh, thản nhiên nói: “Tối hôm qua chú đã nghiên cứu qua trò chơi của cháu một lần, muốn nghe một chút ý kiến không?”

Bỗng nhiên Tiểu Ảnh giật mình một cái hoạt bát hẳn lên, ngồi thẳng người, kinh ngạc hỏi: “Chú đã chơi rồi sao?”

“Cũng không có nhanh như vậy, suốt hai đêm, cố gắng rất nhiều nhưng vẫn chưa qua cửa cuối.” Gương mặt mỉa mai của Nam Cung Kinh Hiên có chút mệt mỏi, đôi mắt thâm thúy lộ ra ý cười, chăm chú nhìn Tiểu Ảnh: “Muốn nghe ý kiến hay không?”

Đôi mắt to tròn của Tiểu Ảnh tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi —— trò chơi mà cậu bé nghiên cứu ra đã được mở rộng thêm, cơ hồ là chưa có ai trong vòng ba ngày có thể đánh tới cửa cuối cùng!

“Chú, chú có dùng bí tịch không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ảnh trầm xuống, hỏi.

“Có bí tịch sao?” Nam Cung Kinh Hiên cười yếu ớt trả lời.

Tiểu Ảnh rồi rầm, ngẫm nghĩ vẫn là tiếp nhận thực tế, kéo mũi lưỡi trai nghiêng qua một bên: “Được! Chú nói đi! Tiểu Ảnh đang nghe!”

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết có chút mê mang, không gia nhập được chủ đề của bọn họ, chỉ có thể nghe bọn họ nói chuyện, Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi ngồi thẳng người, trong đôi mắt thâm thúy sáng ngời sự cơ trí không chế mọi thứ: “Cầu tứ rất tinh vi, nhưng căn bản là không dự liệu được tình tiết, vì thế khi đánh nhau phải cực kỳ thận trọng, đây là ưu điểm, khuyết điểm là ở quan trọng sharing, cháu gia tăng lợi thế không đủ, nói cách khác là sau khi phá trận phần thưởng lấy được không đủ hấp dẫn ——”

Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp đậm đà quanh quẩn ở trong phòng ăn, chăm chú nhìn đứa bé nhỏ trước mặt: “Điểm này, với một đứa trẻ như cháu xem như là nhiều, xác thực là có hơi ít một chút, nhưng khi qua cửa lại kiến tạo kích động cho người chơi, cháu cho đồ đủ nhiều, đủ kinh ngạc, đủ đặc biệt, điều này giống như là như mỗi trong buôn bán, hấp dẫn đúng lúc sẽ tạo hiệu quả khá lớn, người chơi đắm nhận cuộc phiêu lưu mới càng lớn thì tỷ lệ thất bại càng cao, thật ra đầu trí mới là mục tiêu kích thích người chơi, cháu nói có đúng không?”

Tiểu Ảnh sững sờ nghe, đột nhiên cảm thấy đây không phải là một trò chơi, ngược lại là một cuộc cạnh tranh kinh tâm động phách trong kinh doanh.

“Đạ, cháu hiểu rồi, trở về cháu sẽ sửa lại!” Tiểu Ảnh thoáng ngẫm nghĩ, khẳng định nói, trong mắt lấp lánh ánh sáng: “Chú, cảm ơn chú!”

Nam Cung Kinh Hiên thanh nhã cười rộ lên, tựa vào chỗ ngồi, hơi thở mong manh: “Cháu vốn là đã rất tuyệt.”

Tiểu Ảnh cũng không vì một câu nói này mà trở nên tự kiêu, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, cậu bé tròn to hai mắt —— bởi vì đôi môi mỏng kêu gọi của Nam Cung Kinh Hiên tựa vào bên tai Dụ Thiên Tuyết, nhỏ tiếng nhưng rõ ràng nói:

“Em nói xem, con trai thông minh như vậy là di truyền từ người nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Phụ Nữ Ngoan Một Chút Thì Ai Cũng Yêu

Nhất thời Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt, về mặt giận dữ, thật cùi chỏ về phía sau.

Ngực của Nam Cung Kinh Hiên bị cô đụng vào, một chút cau mày cũng không có, ngược lại ôm cô chặt hơn, êm ái cười rộ lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt của mọi người trong phòng ăn cũng hướng về phía bên này, cậu bé trai xinh đẹp mà cao ngạo kia đang kinh ngạc ngơ ngẩn nhìn người đàn ông và người phụ nữ ngồi đối diện thân mật, cũng cảm thụ được ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ của mọi người chung quanh, trong trái tim nhỏ nhỏ dâng lên một loại cảm giác không giải thích được ——

A, thì ra là cảm giác có đàn ông ở bên cạnh mẹ..... Là như thế này nha.

La Tinh Uyển lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện tại nhà Nam Cung.

Nam Cung Kinh Hiên trở về lúc bầu trời đầy sao, khóa xe kỹ lưỡng, nhoẻn mắt lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía phòng khách.

Đèn đuốc sáng trưng, trên ghế salon, La Tinh Uyển đang dịu dàng dỗ dành Nam Cung Dạ Hi, giống như một nữ thần xinh đẹp, ánh mắt nhu hòa, lời nói nhẹ nhàng, tay vỗ vỗ lưng của cô ta.

"Tên đàn ông khôn kiếp đáng chết kia, em muốn ly hôn!!" Nam Cung Dạ Hi ngẩng đầu lên, nước mắt đầy mặt.

La Tinh Uyển cười nhẹ, nâng tách trà lên uống một hớp: "Em nhìn em đi, tại sao lại kéo đến chuyện ly hôn? Y Y cũng đã lớn như vậy rồi, em còn muốn ly hôn?"

"Tại sao em không thể nghĩ tới chuyện ly hôn? Em rất già sao?" Nam Cung Dạ Hi giận đến cặp mắt đỏ bừng, giờ tay quệt nước mắt hung hăng nói: "Thời điểm em gả cho anh ta mới bao nhiêu tuổi? Vì anh ta mà mang thai khi còn trẻ như thế, đi theo anh chưa từng có một ngày hạnh phúc, lại không thể giống như người khác sau khi sinh con thì ném cho người giúp việc nuôi là được! Còn không phải là em tự mình nuôi sao! Hiện tại thì tốt rồi, con gái lớn như thế, đôi lại chính anh ta bắt đầu ở bên ngoài can rờ làm loạn, em đã mở một mắt nhắm một mắt, kết quả còn âm ỉ đến trước mặt em, anh ta còn muốn sống hay không?"

La Tinh Uyển khe khẽ tựa vào chỗ ngồi, nhàn nhạt cười.

"Đàn ông trên thế giới này, phần lớn đều có thói hư tật xấu, em đừng luôn khờ dại hy vọng xa vời là bọn họ có thể hiểu khổ tâm của em." La Tinh Uyển nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: "Không phải là chị đã nhắc nhở em rồi sao? Không nên cho đàn ông vừa đi công tác trở về ‘ngạc nhiên vui mừng’ gì đó, không cần thận vui mừng sẽ biến thành kinh sợ, hiện tại bị chị nói trúng phải hay không?"

"Chị Tình Uyên!!" Nam Cung Dạ Hi khóc nức nở kêu lên: "Chị đừng bỏ đá xuống giếng nữa! Em cũng đang rất khổ sở đây!"

La Tình Uyên vẫn cười, lắc lắc đầu.

"Em khổ sở cái gì hả? Không phải em cầm giày cao gót đuổi người phụ nữ đó từ trên lầu xuống dưới lầu sao? Hiện tại làm cho cả công ty đều biết ông chủ của bọn họ ăn vụng, vợ của anh ta là hình tượng người đàn bà chanh chua, em khổ sở cái gì? Đánh chưa thoải mái sao?" LeQuyDon La Tình Uyên quay mặt qua, nhẹ nhàng hỏi.

Nam Cung Dạ Hi suýt nữa nhảy dựng lên, mắt đỏ hồng, cả người run rẩy: "Em không nên đánh cô ta sao? Con đàn bà hèn hạ đó, ngày đầu tiên chồng em trở về lại leo lên giường của cô ta! Thời điểm em xông vào có thư ký ngăn cản, em tiến vào con đàn bà kia còn hỏi Trình Dĩ Sênh em là ai! Ngay cả em là ai mà cô ta cũng không biết? Vậy em sẽ để cho cô ta biết, để cả đời cô ta không quên em là ai!"

Nam Cung Kinh Hiền chậm chậm bước lên bậc thang, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi mang theo mị hoặc đi tới.

"Cả đời này hẳn là khó quên lần này dạy dỗ mới đúng." Giọng nói trầm thấp vang lên, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiền rét lạnh, ngón tay thon dài kéo lỏng cà vạt, lạnh lùng nói: "Đây cũng không phải là lần đầu tiên mày nhìn thấy Trình Dĩ Sênh ở trên giường cùng phụ nữ khác đúng không? Bài học kinh nghiệm cho mày chưa đủ phải không?"

Nam Cung Dạ Hi tròn mắt, suýt nữa bị lời nói của anh ruột làm cho tức mà ngất đi.

"A..... Em quên, em quên đàn ông trên đời này đều là một dáng vẻ! Anh trai, chẳng phải anh cũng thế à!" Nam Cung Dạ Hi giận đến tròn mắt, chỉ vào Nam Cung Kinh Hiền nói: "Không phải là thời điểm mới đính hôn với chị Tình Uyên anh còn bị Dụ Thiên Tuyết đó quyến rũ tới quyến rũ lui, anh còn ở trước mặt chị Tình Uyên dẫn con đàn bà hèn hạ kia về nhà! Dù Trình Dĩ Sênh có ghê tởm đến đâu cũng còn tốt hơn so với anh, ít nhất anh ta không dám đối xử với em như vậy!"

"Cậu ta không dám đối xử với mày như thế là bởi vì tài sản bên Nam Sơn vẫn chưa hoàn toàn chuyển qua tên của cậu ta, năm nay là năm cuối, sẽ sang tên hoàn toàn." Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiền lạnh hơn, bên môi là nụ cười nhàn nhạt khinh bỉ: "Biết mình ngu chưa? Cái này mà cũng không hiểu!" Mắt thấy Nam Cung Dạ Hi chần động, khẩn trương mà hốt hoảng nghĩ ngợi, La Tình Uyên đứng dậy, trong đôi mắt mang theo sự quyến luyến cùng mê say, bước tới trước, nở nụ cười yếu ớt mà xinh đẹp: "Về rồi!"

Nam Cung Kinh Hiền nhìn chằm chằm La Tình Uyên, sắc mặt trầm tĩnh, nhàn nhạt gật đầu một cái.

"Anh cũng đừng nói nhiều lời kích thích Dạ Hi như vậy, Dĩ Sênh vẫn đối xử tốt với cô ấy, chẳng qua là chính cô ấy ngờ vực vô căn cứ, vốn bị uất ức, là anh trai không giúp cô ấy mà còn trách nặng thì kêu cô ấy phải làm sao đây." La Tình Uyên nhẹ nhàng hít một hơi, dịu dàng khuyên lơn Nam Cung Kinh Hiền.

Nam Cung Kinh Hiền hừ lạnh một tiếng, treo chìa khóa lên trên vách tường, sau đó đi lên lầu.

La Tình Uyên ngăn ra, lưỡng lự một chút, bước theo anh.

Nam Cung Dạ Hi nhìn thấy thì sửng sốt, có hơi kinh ngạc, kéo tay La Tình Uyên hỏi: "Chị Tình Uyên, anh trai em..... Sao thế này, hai người hòa thuận rồi hả?"

La Tình Uyên có hơi xấu hổ, muốn mở miệng nói "Vốn là anh chị không có âm ỉ gì lớn", nhưng Nam Cung Kinh Hiền đã quay đầu lại, sắc mặt lạnh lùng như băng: "Phụ nữ ngoan một chút thì ai cũng yêu, nói năng phải khéo léo, đi theo Tình Uyên học một ít đi!"

Ngay tức khắc Nam Cung Dạ Hi cứng họng: "Anh....."

Trong lòng La Tình Uyên có chút rung động cùng ấm áp, cười nhẹ, vỗ vỗ mặt của cô ta an ủi, sau đó đi theo anh lên lầu.

"Chị Tình Uyên, chị..... Chị thấy sắc quên bạn! Thấy ông xã quên cô em chồng!" Nam Cung Dạ Hi nhìn bọn họ ân ái, trong lòng có chút chua xót, dậm chân nói.

Chẳng qua là cô ta lại càng tò mò hơn, rốt cuộc chị Tình Uyên dùng biện pháp gì thu thập anh trai phải ngoan ngoãn ngoan ngoãn? Thật là lợi hại!

"Được rồi, lát nữa chị xuống với em." La Tình Uyên trấn an cô ta, cười yếu ớt nói.

Dưới bóng đêm mập mờ, Nam Cung Kinh Hiền lại mở chai rượu đỏ lần nữa.

Rượu đỏ năm 82, nếm ở trong miệng tinh khiết và thơm mát lành lạnh, người phụ nữ ở sau lưng chậm rãi tiến gần sát, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền không có chút nhiệt độ nào, cũng không có hứng thú chăm sóc người phụ nữ sau lưng.

"Hôm nay, lúc em đi ngang qua World Trade Center, nhìn thấy anh qua cửa sổ của một nhà hàng——" La Tình Uyên trực tiếp nói: "Còn có hai mẹ con Dụ Thiên Tuyết, hôm nay các người ăn cơm ở đó?"

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt, một cảm giác lạnh như hàn băng lan tràn trong lòng, khóe môi tuấn đật nở nụ cười lạnh.

"Em theo dõi tôi?" Thân ảnh mạnh mẽ rần ròi của anh quay lại, dáng vẻ cao lớn mà ưu nhã mỉa mai.

Một chút âm lãnh khiến La Tĩnh Uyên rùng mình, cô ta lắc đầu: "Em chưa từng theo dõi hai người, chỉ là trùng hợp đi qua nơi đó nên nhìn thấy, em nghĩ anh tìm họ là có chuyện, cho nên em không gọi điện thoại cho anh ngay lúc đó."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Tôi Không Phải Muốn Cô Ta, Tôi Muốn Đứa Nhỏ

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên khẽ nheo lại một cách nguy hiểm, bước qua, nắm lấy cằm của cô ta, cẩn thận quan sát mặt cô ta một chút, cười lạnh.

"Không nên quá thông minh, tôi không thích phụ nữ quá thông minh, đàn một chút mới tốt." Trong tiếng nói có sự u ám nhân nhật.

La Tĩnh Uyên nhìn chăm chăm vào hai mắt của anh, nhẹ giọng nói: "Vậy anh có thể nói cho em biết anh tìm cô ta làm gì cái hay không?"

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên băng lãnh, lạnh giọng nói: "Ông cụ hi vọng nhận cháu nội về nhà, em có hiểu hay không?"

La Tĩnh Uyên giật mình.

Nam Cung Kinh Hiên thoáng nở nụ cười: "Tôi đã sớm biết em rất thông minh, chuyện đứa nhỏ tôi chưa nói, hẳn là không có ai trong nhà Nam Cung tiết lộ với em, thế nhưng bản thân em cũng đã biết rất rõ, quả nhiên, tôi đã đánh giá thấp em."

La Tĩnh Uyên lắc đầu, biện giải cho mình: "Em có rất nhiều đường dây có thể biết tin này, huống chi, lần trước đứa bé kia tới nhà Nam Cung em cũng đã gặp qua, là Dạ Hi nói cho em biết."

Nam Cung Kinh Hiên không có hứng thú nghe những điều này, cũng không muốn giải thích gì thêm cùng cô ta.

Nhưng La Tĩnh Uyên không chịu nổi loại trầm mặc này, trong lòng cô ta có phần rối loạn, rõ ràng Nam Cung Kinh Hiên đã nói dối với Dụ Thiên Tuyết anh rất thất vọng, anh không cần người phụ nữ đã lên giường cùng đàn ông khác, hẳn là anh sẽ không quay lại với Dụ Thiên Tuyết! Thế nhưng hôm nay nhìn thấy bọn họ ăn cơm, gương mặt anh tươi cười, quả thật bọn họ chung đụng vô cùng hài hòa, giống như là người một nhà vậy, ở xa xa La Tĩnh Uyên nhìn qua cửa sổ xe, trái tim như bị kim châm nhói đau, rất đau rất đau. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: [dd.lequydon](http://dd.lequydon.com)

Nhẹ nhàng đi tới, từ sau lưng nhốt chặt thắt lưng tinh trắng to lớn của anh, La Tĩnh Uyên dán sát cả thân thể mềm mại của mình vào lưng anh, trong đôi mắt xinh đẹp có chút buồn tủi.

"Anh giải thích một chút với em không được sao? Em chỉ muốn biết vì cái gì mà các người lại ăn cơm cùng nhau, anh đã nói qua, anh sẽ không quay lại với Dụ Thiên Tuyết." Có chút bất lực, La Tĩnh Uyên khàn giọng hỏi.

"Tôi không phải muốn cô ta." Nam Cung Kinh Hiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương ở ngang hông, kéo cô ta qua bên cạnh mình: "Tôi muốn chính là đứa nhỏ, thay vì để ông già đốt tiền đi đòi đứa nhỏ về, không bằng khiến người phụ nữ kia cam tâm tình nguyện nhường con cho tôi, cũng vừa khéo, hiện tại cô ta bị tôi lừa xoay vòng vòng, còn tưởng rằng tôi không quan tâm cô ta bất trung —— em cũng biết, Dụ Thiên Tuyết chính là hơi bướng bỉnh một chút, nhưng tâm tư của cô ta vẫn rất đơn thuần, còn lâu mới sâu xa được như em."

La Tĩnh Uyên ngờ vực nghe anh nói, cuối cùng lại vẫn không biết có nên tin tưởng anh hay không. DD.LEQUYDON

"Chẳng qua tôi ngược lại rất tò mò ——" Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lần nữa: "Em sẽ rộng lượng đến mức này sao? Tôi có con riêng ở bên ngoài, cũng đã năm tuổi, em cũng có thể bao dung?"

La Tĩnh Uyên kinh ngạc nhìn anh, thậm chí có chút cảm động, người đàn ông này, rốt cuộc có thể từ góc độ của cô mà suy xét vấn đề.

"Đó là con trai của anh, em không có biện pháp nào, đến cùng thì em đâu thể nào thay đổi quan hệ cha con giữa anh với nó, hơn nữa em hiểu rõ, coi như anh không cần đứa bé này, khẳng định là bác Nam Cung cũng kiên trì để đứa nhỏ nhận tổ quy tông." La Tĩnh Uyên ngẫm nghĩ, cười yếu ớt nói tiếp: "Thật ra thì cũng không phải là em sẽ không sinh con, hiện tại để đứa bé này vào nhà cũng không có vấn đề gì, mặc dù em không rộng lượng đến mức xem nó như con ruột, nhưng tiếp nhận hay không cũng không thành vấn đề, bởi vì đây không chỉ là con trai của Dụ Thiên Tuyết, đây còn là con trai của anh."

Nam Cung Kinh Hiên híp mắt nhìn cô ta chăm chăm, nụ cười thâm trầm: "Thật đúng là hào phóng!"

La Tĩnh Uyên ngẩng mặt lên, ánh trắng như phủ lên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta một tầng sương mỏng.

"Nếu như em không đủ rộng lượng, căn bản cũng không thể ở lại bên cạnh anh lâu thế này, còn nhớ thời điểm ở nước ngoài có biết bao nhiêu thiếu nữ vây lượn bên cạnh anh không? Chẳng qua khi ấy anh rất cao ngạo, cao ngạo đến một người cũng không nhìn, sau đó em vì sự nghiệp của chính mình đi Paris ba năm, anh muốn như thế nào em đều chiều theo anh, dù sao thì lúc ấy em cũng không ở bên cạnh anh, nhưng sau khi em trở về....." Ký ức chua xót, trái tim thương tổn đau nhói, trong mắt La Tinh Uyển như vẩn vù gió mây, sợ run một giây rồi nhẹ nhàng cười rộ lên: "Không nói nữa, anh cũng biết yêu cầu của em rất thấp, chỉ cần anh vẫn ở bên cạnh em là tốt rồi."

Nam Cung Kinh Hiền cảm giác được mùi vị châm chọc, đôi mắt anh tràn đầy sự lạnh bạc. truyện chỉ đăng trên [dđ lêquýđôn](#)

"Vậy sao? Vậy nếu tôi kết hôn, vẫn đối xử em như thế thì sao?" Nam Cung Kinh Hiền lặng lẽ nói bên tai cô ta, giọng khàn khàn: "Thật sự là em sẽ có con, nhưng nếu tôi không cho em cơ hội, em với ai sinh?"

La Tinh Uyển nheo mắt, cảm thụ sự ác liệt, nghi kỵ, lạnh lùng của anh.

"Kinh Hiền, giữa chúng ta không có cừu hận, đừng luôn lạnh lùng đối đãi với em quyết liệt như vậy." La Tinh Uyển nhẹ giọng: "Anh vẫn nhớ những chuyện trước kia đúng không, trời sinh anh có thành kiến đối với phụ nữ, trước kia anh rất tốt với Dạ Hi, sau này bởi vì chuyện của Dụ Thiên Tuyết anh không còn tốt với Dạ Hi nữa, nhưng em thì sao đây? Em với anh không có bất kỳ cừu hận gì, xin anh hãy thoải mái một chút, không nên ép chính mình phải thù hận, có thể không?" La Tinh Uyển tiến lên, nhẹ nhàng nắm tay của anh.

Nam Cung Kinh Hiền đang đứng ở bên người cô ta, thế nhưng trong mắt của anh chỉ có hình ảnh của Dụ Thiên Tuyết.

Đã trễ thế này, chắc là Tiểu Ảnh đã ngủ say, một mình cô cô đơn ở trong nhà trọ!

"Kinh Hiền?" La Tinh Uyển kêu anh một tiếng.

Nam Cung Kinh Hiền hồi hồn, lạnh nhạt nói: "Đã rất trễ, em có thể đi về."

La Tinh Uyển ngẩn ra, theo bản năng liếc nhìn trang phục thấp ngực của mình, đơn độc ở cùng anh trong một không gian lâu như thế, cư xử dịu dàng như thế, vậy mà cũng không thể khiến anh có một chút phản ứng.

Điện thoại di động vang lên, là Lạc Phàm Vũ gọi tới.

"Kinh Hiền, hiện tại có rảnh không?" Giọng của Lạc Phàm Vũ nghiêm chỉnh khó có được.

Nam Cung Kinh Hiền liếc nhìn người phụ nữ đang đứng ở sân thượng vịn lan can hóng gió một cái, cau mày, lạnh nhạt nói: "Cậu nói đi."

"Chuyện cậu kêu mình điều tra có chút đầu mối, còn nhớ tên phục vụ trẻ tuổi chúng ta tìm ngày đó không? Một tuần sau cậu ta liền từ chức, hiện giờ đang làm thẻ thông hành đi Hongkong, cùng đi với mẹ của cậu ta, mình đã dò la qua, tạm thời không ai biết tại sao cậu ta lại đột ngột từ chức không làm, cũng không ai biết cậu ta đi Hongkong làm cái gì." Lạc Phàm Vũ nghiêm túc nói.

"Mình biết rồi." Nam Cung Kinh Hiền lạnh nhạt nói, tầm mắt dừng ở bóng lưng của La Tinh Uyển: "Chuyện còn lại để mình lo."

Nói xong, anh cũng cúp điện thoại.

"Điện thoại di động đâu?" Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi đi tới sau lưng La Tinh Uyển, hỏi.

La Tinh uyển ngẩn ra, không hiểu tại sao anh đột ngột hỏi chuyện này, chỉ có thể móc từ bên trong túi xách ra đưa cho anh, điện thoại di động màu trắng tinh xảo xinh xắn, hình dáng cong cong, mềm mại nữ tính.

"Vẫn là cái này?" Nam Cung Kinh Hiền nhíu mày hỏi.

La Tinh Uyển thoáng sững sốt, gật đầu, nhẹ giọng nói: "Dạ, lúc ở đại học anh tặng cho em."

Nam Cung Kinh Hiền có chút kỳ quái nhìn vào mắt cô ta, do dự một chút, tháo sim bên trong ra, thuận tiện đưa cho cô ta một cái hộp: "Sử dụng cũng đã lâu, thay cái này đi."

La Tinh Uyển cả kinh, sim điện thoại rơi vào lòng bàn tay trái của cô ta, tay phải lại có một cái hộp được bao bọc đẹp đẽ.

Cô ta ngẩng đầu lên muốn nhìn về mặt của anh, nhưng chỉ nhìn thấy đường vòng cung của cái cằm tuấn dật, có sự mỉa mai hoặc đặc hữu của phái nam, thoáng qua ở trước mặt cô ta rồi lạnh lùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 199: Cô Ta Không Phải Là Người Phụ Nữ Có Thể Tùy Tiễn Lừa Gạt

Đã bao nhiêu năm rồi, cô ta không nhận được quà tặng của anh?

Ánh trắng nhàn nhạt, trong ánh mắt trong suốt của cô gái xinh đẹp dâng lên một tầng sương mù mờ mờ.

La Tinh Uyển mở cái hộp ra, bên trong là một cái điện thoại di động màu tím cao nhã, là màu sắc cô ta yêu thích, kiểu dáng cô ta yêu thích, không nghĩ tới đã qua nhiều năm như vậy, người đàn ông này còn có thể nhớ sở thích của cô ta. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

"Em nhớ anh đang dùng dòng điện thoại này nhưng màu lam đậm đúng không?" Bỗng nhiên La Tinh Uyển nhớ tới chuyện này.

Nam Cung Kinh Hiền cầm ly rượu trong tay, anh đứng cách đó không xa nhìn qua đây, mị hoặc lan tràn, mắt anh híp lại hồ hững nói: "Không thích? Không thích thì quăng đi."

"Không có." La Tinh Uyển vội vàng nắm chặt điện thoại di động, sương mù trong mắt đã bị gió đêm thổi khô, bên môi thoáng hiện lên vẻ dịu dàng, luống cuống cười: "Em thích..... Rất yêu thích."

Bề ngoài của Nam Cung Kinh Hiền vẫn lạnh lùng như cũ, không có chút biểu tình dư thừa nào.

Nhưng La Tinh Uyển biết, đây chính là anh, kể cả lúc du học ở nước ngoài, ngày ngày gương mặt như điêu khắc của anh cũng lạnh như thế, dù có rất nhiều thanh niên trẻ trung hơn anh, nhưng chỉ có cô ta mới biết sức quyến rũ của người đàn ông này có thể tới trình độ nào, chỉ một biến hóa rất nhỏ của ánh mắt cũng có thể treu chọc tiếng lòng của cô ta.

Ánh trắng lặng lẽ mờ mờ, La Tinh Uyển chậm rãi đi tới trước mặt anh, cầm lấy ly rượu trong tay anh.

Nam Cung Kinh Hiền khẽ cau mày.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cô ta nhắm mắt lại nhón chân lên, dưới ánh trắng hôn lên đôi môi lạnh bạc của anh.

Anh quá cao, cho dù cô ta đã từng là người mẫu nhưng cũng phải nhón chân mới có thể chạm tới môi của anh, bờ môi khô gọi kia cực kỳ rõ nét, mong đến lạnh nhạt, cô ta dịu dàng trần trọc trên đó, hoàn toàn phóng thích tình yêu say đắm của mình.

Nam Cung Kinh Hiền cau mày sâu hơn, cơ hồ muốn đẩy cô ta ra.

Nhưng mà, diễn trò cũng không thể chỉ làm đến một nửa.

Nín lặng nhẫn nhịn không để ý tới hô hấp nhàn nhạt của người phụ nữ này, Nam Cung Kinh Hiền dứt khoát cúi đầu xuống, ôm thắt lưng của cô ta, tượng trưng chạm nhẹ vào môi cô ta, ánh mắt phức tạp, vuốt ve đầu cô ta một chút, sau đó chậm rãi đẩy cô ta ra.

"Không còn sớm, về nhà đi."

Cabin máy bay mở ra, một trận gió lạnh thổi vào.

Bùi Vũ Triết từ bên trong bước ra, nhàn nhạt dặn dò mấy câu với trợ lý phía sau, đi xuống, trực tiếp ngồi vào trong xe.

Người đại diện - Johnny cầm văn kiện từ phía sau chạy tới, vừa nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của anh thì sắc mặt tái xanh, kéo mở cửa sau xe trực tiếp ngồi ở bên cạnh anh.

"Đến World Trade Center thì cho tôi xuống là được rồi, tôi có chuyện cần xử lý mọi người cứ về trước." Bùi Vũ Triết nói.

Johnny đang xem văn kiện, nghe anh nói thì khép văn kiện lại 'Pằng!' một tiếng, sắc mặt tái xanh.

"Cậu lại đi tìm người phụ nữ chưa kết hôn đã sinh con đó chứ gì?"

Sắc mặt của Bùi Vũ Triết cũng cứng lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua: "Anh đang nói cái gì?"

"Cậu nói cho tôi biết, có phải cậu lại đi tìm cô ấy hay không!" Johnny tức giận hỏi.

Bùi Vũ Triết đè nén lửa giận lạnh nhạt nói: "Ừ, trước khi đi nước ngoài tôi và cô ấy có chút ít hiểu lầm, tôi còn chưa kịp nói rõ."

Nếu không phải như vậy, anh tuyệt đối sẽ ở lại bệnh viện cùng với Thiên Tuyết, nhưng mà.....

"Cậu có bệnh đúng không?" Johnny cau mày quăng văn kiện qua một bên, điệu bộ thể hiện rõ là muốn dạy dỗ anh: "Cậu còn trách tôi khi đó đã kéo cậu

ra nước ngoài? Chính cậu không cần nhắc thiết hơn gì hết phải không? Một cái là giải thưởng quốc tế lớn một bên là người phụ nữ đang phát sốt, cậu không biết phân biệt nặng nhẹ hả!! Các người có mâu thuẫn gì? Giải thích trễ mấy ngày thì thế nào? Chẳng lẽ cậu hi vọng ở buổi lễ trao giải quốc tế tìm tôi đi lên thay thế cậu nhận thưởng? Cậu có còn muốn lẫn lộn hay không!" Bùi Vũ Triết chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống, phát tán nhiệt độ trong xe.

"Tôi không có biện pháp nói rõ với anh, anh có hiểu không? Tôi quan tâm người phụ nữ này, còn để ý hơn so với Piano, anh lấy cái giải thưởng gì đó ra so sánh với cô ấy là đang sỉ nhục cô ấy." Bùi Vũ Triết lạnh lùng quét mắt một cái: "Còn nữa, tôi cảnh cáo anh, lần sau còn dám dùng loại phương thức này cưỡng ép tôi ra nước ngoài, tôi sẽ trực tiếp hủy bỏ hợp đồng."

"Cậu....." Johnny giận đến tưởng chừng như muốn phát điên: "Đầu óc cậu quả thực xảy ra vấn đề!"

Đôi môi mỏng của Bùi Vũ Triết mím thành một đường thẳng, vuốt ve điện thoại di động trong bàn tay, trong lòng vô cùng lo lắng, đám khốn kiếp này, lại có thể ngay trong ngày Thiên Tuyết ngã bệnh ép buộc anh lên xe lửa, lại còn tắt điện thoại di động của anh, không tham gia hết buổi lễ tuyệt nhiên không được trở về.

Đại khái là đã hơn một tuần lễ, anh không có liên lạc với Thiên Tuyết.

"Cậu nói đi, một người phụ nữ mang theo đứa nhỏ thì có gì tốt? Cho dù cô ấy đã từng chữa khỏi bệnh cho cậu thì sao? Hiện tại, nếu như cậu không nói tới Piano còn không phải là phế nhân? Cậu còn có tư cách gì theo đuổi cô ấy!" Johnny đổi cách thức, thân thiện khuyên dỗ anh: "Cậu theo đuổi phụ nữ tôi không quản cậu, nhưng để theo đuổi phụ nữ thì điều kiện tiên quyết là cậu phải có một sự nghiệp vững chắc, xin cậu phải suy nghĩ cho kỹ?"

Bùi Vũ Triết cau mày, lạnh giọng hướng về phía tài xế nói: "Sắp đến rồi, anh dừng lại ở ven đường."

Tài xế nghe anh nói thì vững vàng dừng xe ở ven đường.

Bùi Vũ Triết xuống xe, lạnh nhạt nói với người đại diện: "Cảm ơn đã nhắc nhở, tốt nhất là anh đừng có ép tôi quá, bằng không, biết đâu hoàn toàn ngược lại."

‘Sầm!’ một tiếng, Bùi Vũ Triết hờ hững xoay người rời đi.

Trong World Trade Center, Nam Cung Kinh Hiền đứng ở trước cửa sổ sát đất, vẻ mặt rất lạnh lùng.

"Kinh Hiền, anh thấy cái này thế nào? Bác trai có thích hay không?" La Tinh Uyển đi tới, cầm một cái đồng hồ đeo tay, nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiền không dừng ở trên đó, nhưng lạnh giọng hỏi: "Em nhất định phải tới nơi này chọn quà tặng sao?"

La Tinh Uyển giật mình: "Sao vậy? Em chỉ không muốn đi quá xa, em sợ anh phiền lòng nên chọn chỗ tương đối gần nhà, hơn nữa nơi này là trung tâm mua sắm cao cấp, rất ít người có thể vào đây, anh..... Không thích nơi này sao?"

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Nam Cung Ngao, hôm nay La Tinh Uyển kéo anh ra ngoài cùng nhau chọn quà tặng.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiền rất kém, không nói gì, chẳng qua ánh mắt thâm thúy hướng về cửa sổ sát đất nhìn phía bên dưới —— nơi này là con đường duy nhất từ trường tiểu học Áu Dương đi về nhà trọ của Dụ Thiên Tuyết, mỗi ngày Thiên Tuyết đều dẫn Tiểu Ảnh đi qua con đường này.

Trong lòng anh nghi ngờ, có phải người phụ nữ sau lưng này lại đang giở trò gì hay không.

Cô ta không phải là người phụ nữ có thể tùy tiện lừa gạt.

"Chọn nhanh lên một chút." Nam Cung Kinh Hiền nâng tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, lạnh giọng nói.

"Dạ, em chọn được rồi." La Tinh Uyển chìa tay đưa tới, cười yếu ớt, nói: "Cái này, soái ca, cho ý kiến đi, không phải em không tin tưởng ánh mắt của mình, mà là em càng muốn để cho anh hài lòng."

Nam Cung Kinh Hiền nhàn nhạt quét mắt một cái, cái đồng hồ màu xám bạc sáng bóng cao nhã, xác thực rất thích hợp với ông già Nam Cung Ngao kia.

"Tùy ý, chính em chọn đi." Anh vẫn lạnh lùng, không hề biến chuyển.

Sắc mặt tươi cười của La Tinh Uyển phai nhạt, nhưng vẫn cười yếu ớt như cũ, thu tay lại, cầm quà tặng trả về.

Cô ta cũng cúi xuống liếc nhìn đồng hồ, vừa vặn đúng giờ.

"Kinh Hiền." La Tinh Uyển nhẹ nhàng hít một hơi, dịu dàng nở nụ cười, nói lớn: "Em quyết định về nhà lấy một bức tranh cổ tặng cho bác trai, theo em xuống đi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Cũng Không Biết Là Lỗi Của Người Nào

"Ừ." Nam Cung Kinh Hiên đã hao hết kiên nhẫn, nghe cô ta nói đã chọn xong cũng hận không thể đi ngay lập tức.

La Tinh Uyển nhàn nhạt cười bước tới nắm lấy cánh tay của anh.

Dưới đèn đóm sáng trưng rực rỡ, hai người bước đi trong đại sảnh, kim cương lấp lánh cũng không thể che khuất sự chói sáng khi bọn họ đứng chung một chỗ, người đàn ông tuấn lãng cao lớn, người phụ nữ xinh đẹp phong tình, cương nhu giao hòa hoàn mỹ, gây sự chú ý cho mọi người.

Vào thang máy, La Tinh Uyển không quên đưa tay giúp anh sửa sang cà vạt có chút nếp nhăn. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn ddlequydon

Một người đứng trong góc tối, máy chụp hình không mở đèn flash rắc rắc, chụp lại một màn này.

Đi ra khỏi World Trade Center đồ sộ, gió mát thổi tới, theo bản năng La Tinh Uyển nắm chặt cổ áo để che gió, thân hình nhỏ nhắn hơi phát run, đột nhiên cánh tay to lớn của Nam Cung Kinh Hiên ôm lấy cô ta, ngăn lại bước chân của cô ta.

". . . ." La Tinh Uyển khó hiểu ngược mắt nhìn anh.

"Tôi đi qua bên kia lấy xe, em ở nơi này chờ là được." Nam Cung Kinh Hiên cũng không muốn cùng đi với cô ta, lạnh lùng nói.

La Tinh Uyển thoáng ngần ra, có hơi luống cuống, anh đã đi về phía trước, La Tinh Uyển lập tức theo sau, mấy bước đã đuổi theo kịp anh, đặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn vào trong lòng bàn tay của anh nhẹ nhàng nắm chặt, nở nụ cười ngọt ngào: "Em không muốn, đứng ở nơi đó hà hơi cho ấm còn không bằng chạy tới chạy lui, em cùng đi với anh."

Nam Cung Kinh Hiên cau mày thật sâu, bước chân dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta. chương mới nhất đăng trên dd LEQUYDON

"Kêu em ở tại chỗ chờ thì ở tại chỗ chờ, em không nghe lời phải hay không?" Giọng của Nam Cung Kinh Hiên bắt đầu không tốt.

La Tinh Uyển giật mình, nhìn ra anh không vui, chỉ có thể nhẹ nhàng buông lỏng tay của anh ra.

"Được rồi, anh không nên vì một chút chuyện nhỏ mà cau mày, mặc dù cái bộ dạng kia rất tuấn tú, nhưng nhìn ra được tâm tình của anh không tốt." Ngón tay mảnh khảnh của La Tinh Uyển vuốt ve mi tâm của anh, dịu dàng cười khẽ, nói: "Em không đi là được chứ gì? Anh lái xe tới nhanh một chút, nơi này thật sự rất lạnh, em sợ là đứng lâu không được."

Thân thể Nam Cung Kinh Hiên cứng đờ, cảm giác được ngón tay đang xoa mi tâm của mình lạnh vô cùng.

Đôi mắt thâm thúy của anh nhìn chằm chằm La Tinh Uyển, trong lòng chỉ có hai chữ, yêu tình.

Nếu không phải biết cô ta còn có khả năng ẩn dấu một mặt khác ở sau lưng, suýt nữa là anh thật sự muốn không đỡ được thế tấn công của người phụ nữ này, trong cơ thể cô ta tàn mát ra loại hơi thở kia. Thật sự là có thể mê hoặc người khác.

Nhìn mặt của cô ta, không giải thích được liên liên tưởng đến Dụ Thiên Tuyết, người phụ nữ kia, chừng nào thì có thể dịu dàng như thế mà nói chuyện với anh?

Sợ là —— không có khả năng!

Trong nháy mắt, vẻ ảm đạm giữa hai lòng mày của Nam Cung Kinh Hiên hơi thả lỏng, trở nên chói mắt mà tuấn lãng, ánh mắt nhìn La Tinh Uyển cũng có hơi hoảng hốt.

"Lạnh thì lần sau ra ngoài mặc thêm y phục, em cho rằng phong độ có thể làm nhiệt độ sao?" Nam Cung Kinh Hiên khôi phục biểu tình lạnh như băng, giọng vẫn không tốt như cũ, cởi áo ba-đơ-xuy của mình xuống, ném qua cho cô ta. truyện chỉ đăng tại dd lê quý đồn

Rõ ràng lời nói cực kỳ châm chọc, La Tinh Uyển ôm áo khoác của anh, nghĩ nghĩ lại cười lên: "Đương nhiên, phong độ có thể làm nhiệt độ! Phong độ của anh, xác thật là có thể cho em ấm áp."

Gió thổi loạn mái tóc của cô ta, đứng ở trên đường, cô ta khoác áo vào, vóc người mảnh khảnh ở bên trong áo ba-đơ-xuy thật to càng lộ vẻ mảnh khảnh nhỏ bé, lúm đồng tiền như hoa, thật sự rất hấp dẫn quyến rũ.

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, không biết người phụ nữ này lão luyện như thế, dưới ánh mặt trời, quả thực là có thể rực rỡ toàn bộ thế giới.

Anh lại không để ý, một mình đi lấy xe.

Ngay tại lúc đó, Dụ Thiên Tuyết dắt Tiểu Ảnh từ ngã tư đường chậm chậm đi tới, dọc theo đường cái nơi này không có làn vạch, cô đánh phải cái một

nút áo khoác, cúi người ôm lấy Tiểu Ảnh băng qua đường.

Tiểu Ảnh cũng đưa tay ôm mẹ, hai mắt to tròn nhìn cách đó không xa, đầu mày nhỏ hơi nhíu lại.

"Mẹ, con nhìn thấy một di xinh đẹp nha." Tiểu Ảnh nói bên tai Dụ Thiên Tuyết.

"Vây à?" Dụ Thiên Tuyết đặt con trai xuống ven đường, sửa sang lại y phục của cậu bé một chút, ngón tay vuốt đầu mũi cậu bé một cái: "Di đó xinh đẹp hơn so với mẹ?"

"Dạ!" Vẻ mặt của Tiểu Ảnh giả hoạt, có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm bóng dáng ở xa xa: "Thật kỳ quái nha, sao người kia lại mặc y phục của chú?"

Dụ Thiên Tuyết ngăn ra, nhìn chung quanh một lần, cũng nhìn thấy được bóng dáng kia.

Khoảng cách rất xa, cô không có biện pháp nhìn rõ mặt của cô gái kia, chỉ cười cười, nắm tay Tiểu Ảnh muốn đi tới, ngược mắt lên lại chạm vào ánh mắt của người phụ nữ ở nơi xa kia, nhất thời Dụ Thiên Tuyết sửng sốt, trong lòng xung động mãnh liệt.

—— La Tình Uyển.

Hai người phụ nữ đứng lặng im, La Tình Uyển nhìn chằm chằm người phụ nữ xinh đẹp cùng đứa bé kia, cười yếu ớt vẫy vẫy tay.

Nhớ tới lời nói có phần khiêu khích của cô ta trong buổi tiệc cùng ba phen bốn bận ép buộc cô rời đi, tâm tình của Dụ Thiên Tuyết phức tạp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lóng lánh ánh sáng, không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể thần nhiên rũ xuống hàng mi như cánh bướm, kéo chặt tay Tiểu Ảnh.

"Con có biết di xinh đẹp đó không?" Dụ Thiên Tuyết chỉ muốn đi nhanh.

Ở bên cạnh cô Tiểu Ảnh giật mình nhảy lên, giọng điệu lạnh bạc mà tà khí: "Biết nha, mẹ không nhận ra sao?"

Dụ Thiên Tuyết có hơi kinh ngạc, chăm chú nhìn Tiểu Ảnh, cẩn thận ngắm nghĩ, Tiểu Ảnh làm thế nào mà biết La Tình Uyển: "Con biết?"

Tiểu Ảnh gật đầu một cái thật mạnh, neho mắt lại, ngẩng đầu nhìn Dụ Thiên Tuyết: "Mẹ, mấy chuyện này trên báo chí đều có viết, không phải di xinh đẹp đó là người mẫu thời trang từ Paris trở về sao?"

Trái tim bị nú của Dụ Thiên Tuyết buông xuống, cảm thấy mình cảnh giác có hơi quá, hoá ra là như vậy .

Tiểu Ảnh nhếch cái miệng nhỏ nhắn lộ ra hàm răng trắng bóc, cực kỳ lương thiện, tiếp tục nói: "Hơn nữa còn là vợ chưa cưới của một ông chú khôn kiếp!"

Chân Dụ Thiên Tuyết bị vấp một cái, suýt nữa ngã nhào, xấu hổ mà lúng túng chống đỡ cơ thể nhìn Tiểu Ảnh.

Tiểu Ảnh cười vô cùng thuần khiết, tiến lên vỗ vỗ cánh tay của Dụ Thiên Tuyết: "Mẹ cẩn thận, Tiểu Ảnh không có nói gì hết nha, mẹ không nên kích động!"

"Tiểu Ảnh..... Con, con làm sao biết được?"

"Tất nhiên là con đọc báo! Chẳng lẽ mẹ không đọc? Vây thì không trách được mẹ không biết tin tức chú khôn kiếp cùng di xinh đẹp đã đính hôn, mẹ lại còn đang cùng chú khôn kiếp câu kết với nhau làm việc xấu, tội lỗi ôi tội lỗi." Tiểu Ảnh cô làm ra vẻ thâm trầm, nói.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết rung động không cách nào tưởng tượng nổi.

Hôn ước.

Hai chữ này giống như gai nhọn đâm vào lòng của cô, quả thật, cô cũng không hiểu tại sao lúc ấy mình lại tiếp nhận Nam Cung Kinh Hiên, có lẽ là khi đó anh quá đối dịu dàng, có lẽ là mấy chữ quả quyết giải trừ hôn ước kia đã động cô, nhưng thật sự chỉ có bản thân cô mới có thể rõ ràng, tộc họ Nam Cung không lồ như vậy, anh muốn từ trong đó phân tranh lợi ích mà không mượn hôn nhân để bảo toàn, có biết bao nhiêu là khó khăn.

Cô đã không còn trẻ tuổi, sao lại còn có thể dễ dàng tin tưởng lời hứa hẹn cùng tình yêu của anh?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết có hơi tái nhợt, cầm tay Tiểu Ảnh, cắn môi nói: "Mẹ cũng cảm thấy có lỗi, nhưng mà ——"

Cô cười khổ một tiếng: "Suy cho cùng, cũng không biết là lỗi của ai đây."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Đối Trá, Nói Láo, Lừa Gạt Tôi Rất Vui Sao? !

Cho dù gặp La Tình Uyển cô cũng không thể nói gì cả, hôn ước của bọn họ vẫn còn đó, dù Nam Cung Kinh Hiên thủy chung yêu cô yêu hơn cả tính mạng, nhưng tăng quan hệ kia giữa anh và La Tình Uyển lại không có biện pháp nào thay đổi, cô đứng ở trước mặt La Tình Uyển, vĩnh viễn cũng là mờ ám.

"Trốn tránh hiện thực là có tội, mẹ." Tiểu Ảnh ngoan ngoãn đi ở phía sau cô, vẫn không quên thêm dầu thêm mỡ.

"Mẹ không có trốn tránh hiện thực, mẹ vẫn luôn rất hiểu rõ chủ, chẳng qua mẹ tin tưởng có vài thứ không đuổi theo thì sẽ không lấy được, tựa như Tiểu Ảnh phát triển trò chơi vậy, sẽ vì cực khổ mà vứt bỏ sao?"

"Mẹ không cần nói sang chuyện khác nha, phát triển trò chơi cùng chuyện kết hôn không giống nhau! Con nghe bạn nói, phải có thứ tự trước và sau!"

"Tiểu Ảnh!" Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng quát, xấu hổ hoảng hốt tới cực điểm.

"A...." Tiểu Ảnh chăm chú nhìn nơi xa kia, ánh mắt từ từ thay đổi, cau mày nói: "Chú bại hoại!"

Dụ Thiên Tuyết căng thẳng trong lòng, cũng nhìn sang phương hướng kia.

Nơi xa đó, chiếc Lamborghini màu lam đậm chạy tới, La Tình Uyển cười yếu ớt đi tới mở cửa xe, lại mở không được, cau mày có chút đáng thương nhìn chăm chăm người đàn ông trong xe, Nam Cung Kinh Hiên hồ hững bước ra khỏi xe, đi qua bên kia cúi người mở cửa thay cô ta, La Tình Uyển cúi áo khoác của anh ra bỏ vào trong khay tay anh, nhẹ nhàng cười ôm lấy thắt lưng của anh, đùa bỡn thẹn thùng một hồi không chịu lên xe.

Nam Cung Kinh Hiên nhủ mày rất sâu, muốn đẩy cánh tay đang dây dưa ngang hông của mình ra.

"Lên xe nhanh lên, tôi không có thời gian lãng phí với em." Anh lạnh lùng nói.

"Cho em một phút, em làm ấm người một tý." La Tình Uyển nhẹ giọng nói, cười yếu ớt, đôi mắt trong suốt nhìn anh: "Xong ngay đây, soái ca, nhẫn nại chút mà."

Trong khi cô ta nói chuyện dịu dàng, Nam Cung Kinh Hiên nhẫn nhịn chịu đựng sự thân mật giữa ban ngày ban mặt của cô ta, tay nắm cửa xe càng ngày càng gấp, rốt cuộc, lần nữa không nhịn được, đôi mắt đã vô cùng lạnh lùng: "Em đủ chưa?"

"Đủ rồi." La Tình Uyển lại ôm anh thật chặt một cái, buông anh ra, chà xát hai tay của mình, nhón chân hôn lên cái cằm của anh, cười ngọt ngào, ngồi vào trong xe.

Ngón tay thon dài của Nam Cung Kinh Hiên chạm vào chỗ bị hôn, đột nhiên, cảm thấy mình quả thật đã lãng phí thời gian hao tổn cùng cô ta, thật sự muốn giải phẫu một mặt chân thật của người phụ nữ này phơi bày cho mọi người nhìn, bức ép đến cô ta biết khó mà lui, cũng sẽ không như hiện tại, khó chơi như thế này.

Một tiếng "Sầm!", cửa xe đóng lại, ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng rời khỏi người cô ta, đột nhiên dừng lại ở một điểm nào đó.

Ở xa xa, một cô gái xinh đẹp động lòng người dắt tay một đứa bé trai xinh đẹp đến mức tận cùng, đứng nguyên tại chỗ nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Đến khi Nam Cung Kinh Hiên nhìn rõ bóng dáng quen thuộc đó, đáy lòng anh chấn động!

Anh thấy được Dụ Thiên Tuyết, đồng thời gần như thấy rõ vẻ mặt của cô, khiếp sợ, tái nhợt, ôm hận.

"Đáng chết...." Nam Cung Kinh Hiên suýt nữa không nhịn được muốn chạy như điên về phía cô, xoay người nhủ mày hướng về phía người trong xe, móc chìa khóa ra ném cho cô ta, nghiêng răng nói: "Tự lái xe về!"

Nói xong, anh nhắc chân sai bước hướng về phía Dụ Thiên Tuyết đi tới.

La Tình Uyển cuống quýt tiếp nhận cái chìa khóa, ánh mắt mát lạnh nhìn chăm chăm phương hướng Nam Cung Kinh Hiên đang đi tới.

Cô ta nghiêng nghiêng đầu, bờ môi thoáng nở nụ cười yếu ớt.

Mà ở xa xa, Dụ Thiên Tuyết nhìn thấy Nam Cung Kinh Hiên đi tới, túm chặt Tiểu Ảnh, sắc mặt tái nhợt đi về một hướng khác.

"Thiên Tuyết!" Nam Cung Kinh Hiên kêu to.

Gió thổi làm xốc xếch mái tóc mềm như tơ của cô, Dụ Thiên Tuyết cảm giác bên tai có tiếng o o, đầy trong đầu đều là cảnh tượng Nam Cung Kinh Hiên cùng La Tình Uyển thân mật đứng ở bên cạnh xe, anh tự tay thay cô ta mở cửa xe, cô ta quần quanh ôm lấy thắt lưng của anh nói chuyện vui vẻ, thậm chí còn nhẹ nhàng hôn môi..... Dụ Thiên Tuyết nắm chặt túi xách, cảm giác móng tay cắm vào lòng bàn tay! Đau!

Cô đã sớm tưởng tượng qua cảnh bọn họ thân mật, sự thật hiển nhiên trước mắt bóp nghẹt trái tim cô, cô muốn cười, muốn cười nhạo chính mình, nhưng miệng cười mà nước mắt trào ra, trong lòng ề ề, hốc mắt nóng nóng, truyện chỉ đăng trên [đd lequydon](#)

Đàn ông!..... Tất cả đàn ông đều là đồ khốn kiếp!

"Mẹ, chú đang gọi mẹ kìa." Bước chân Tiểu Ảnh lao đảo, nhưng vẫn cố thêm dầu thêm mỡ.

Đột nhiên trong lòng Dụ Thiên Tuyết thấy ưu thương, mắt hồng hồng, giọng khàn khàn: "Chú ấy gọi làm người!"

"Thiên Tuyết!"

Nam Cung Kinh Hiền bước nhanh đến phía trước, hai tay vững vàng nắm chặt lấy bả vai của cô, ngăn bước chân cô để cô đối diện với mình.

"Em sao vậy? Em muốn đi đâu?" Giọng anh khàn trương, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp nén giận của Dụ Thiên Tuyết.

"Buông tôi ra, tôi muốn về nhà."

"Thiên Tuyết!" Nam Cung Kinh Hiền lần nữa giam giữ cô, bởi vì động tác tránh thoát mà cô lao đảo một cái, Nam Cung Kinh Hiền ôm cô thật chặt vào trước ngực, giờ tay vuốt ve mặt của cô: "Em vừa nhìn thấy cái gì? Hãy nghe anh nói....."

"Anh buông tôi ra!" Trong mắt Dụ Thiên Tuyết có nước mắt cùng sự tức giận, giận đến mức muốn tránh thoát khỏi cánh tay mạnh mẽ của anh: "Tránh ra, tôi không muốn gặp lại anh, dối trá, nói láo, lừa gạt tôi rất vui sao?! Cút ngay!"

Tiểu Ảnh vội vàng thoát khỏi tay của mẹ nhảy sang một bên, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiền, hai người lớn chiến tranh cậu bé không tham gia, cậu bé chưa từng thấy mẹ kích động như thế này, cho nên cứ như vậy mà đứng xem kịch vui.

"Anh lừa gạt em khi nào?!" Nam Cung Kinh Hiền cau mày, vững vàng ôm chặt cô, cũng mặc kệ là đang ở trên đường cái: "Em hãy nghe anh nói hết được không? Mấy ngày nữa là sinh nhật của ba anh, hôm nay anh chỉ đi theo người phụ nữ kia ra ngoài mua quà tặng....."

Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, trong lòng chua xót một trận: "Anh giải thích với tôi làm gì? Nam Cung tiên sinh, anh và hôn thê của anh làm chuyện gì cũng đều rất bình thường, anh báo cáo với tôi làm cái gì!"

Cái gì mà không thương, cái gì mà hủy bỏ hôn ước, tất cả đều là lừa gạt!

"Nhưng anh chỉ đang diễn kịch!" Nam Cung Kinh Hiền nóng lòng nói cho cô biết sự thật, không để ý trong lúc giãy giụa cô cào gương mặt tuấn tú của anh chảy máu, cau mày lạnh lùng nói: "Em cứ như thế này sao, không biết rõ mọi chuyện đã phát giận, ít nhất cũng chờ anh nói xong rồi hãy giận!"

Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, trong lòng càng nổi sóng gió.

"Đúng, tôi thích nổi giận, trời sinh tôi như thế đâu phải anh không biết? Tính khí của tôi chính là thối, so với ai khác anh rất rõ, anh còn tới tìm tôi làm gì! Tôi biết vợ chưa cưới của anh rất dịu dàng, khắp thiên hạ đều biết, anh có bệnh thần kinh mới vứt bỏ cô ấy đến nơi này của tôi tự chuốc lấy cực khổ!" Dụ Thiên Tuyết kích động, cả người run rẩy, ánh mắt chứa đựng sự uất ức cùng lừa gạt nhìn anh chằm chằm "Không đúng, anh không có buông tha cô ấy, cho đến bây giờ các người đều hoàn hảo, rốt cuộc là anh diễn kịch với cô ấy hay là diễn kịch với tôi! Tôi không thông minh như cô ấy, vì vậy anh cảm thấy tôi đáng đời bị anh lừa gạt có phải không!"

"Không phải!" Nam Cung Kinh Hiền nói như đinh chém sắt, sắc mặt tái xanh, nhưng không muốn phát câu ở trên đường cái, ôm thật chặt thân thể đang run rẩy của cô, giọng khàn khàn nói bên tai cô: "Chúng ta đừng đứng ở nơi này âm ỉ, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện, thật sự anh với cô ta không có gì, nếu không phải vì điều tra giúp em, căn bản anh sẽ không đến gần cô ta một chút nào....."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Em Biết Không? Hai Chúng Ta Đều Có Bệnh

"Các người không có dựa sát vào nhau sao? Các người ôm nhau chặt như thế, thời điểm anh hôn cô ấy sao không nghĩ tới tôi sẽ nhìn thấy!" Dụ Thiên Tuyết muốn đẩy anh ra, thế nhưng sức lực của anh quá lớn, cô rơi lệ đẩy mặt cũng không biện pháp nào đẩy anh ra.

"Khi nào thì em thấy anh hôn cô ta!?" Nam Cung Kinh Hiền gấp đến độ hai mắt đỏ hồng, nắm cổ tay cô vặn ra phía sau, nhìn khuôn mặt ướt nheo nước mắt cùng cánh môi đỏ tươi, cúi đầu hung hăng hôn cô, khàn giọng mơ hồ nói: Anh không có hôn cô ta, em nhìn lầm rồi, đừng căn cứ vào phán đoán của em để suy đoán anh, anh chỉ hôn qua có một mình em."

Trong khoang miệng, hơi thở nóng hừng hực của anh xông vào, lần nữa mê hoặc thần trí của cô.

Dụ Thiên Tuyết giận đến cả người choáng váng, nước mắt nhạt nhòa, trong lòng chua xót, nhưng môi lưỡi của anh dịu dàng bá đạo xâm phạm khiến cô hơi rung động, bị sự an ủi tề đại mãnh liệt, cảm thụ sự hiện hữu của anh. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Nhưng mà, anh hôn kịch liệt mà triều miên như thế, cũng giống hệt đã cho La Tinh Uyển.....

Dụ Thiên Tuyết nghĩ tới đây thì cảm thấy bàn tay đang đỡ cái gáy của cô thật dơ bẩn, hiện giờ, nụ hôn nóng bỏng cùng môi lưỡi đang hôn cô cũng đều rất dơ bẩn!!

Cô liều mạng giãy giụa muốn rút cổ tay ra, trong lúc giằng co cổ sức tìm ra khe hở để tránh thoát sự kiềm chế của anh!

Tiểu Ảnh cau mày, cảm giác được mẹ đang thống khổ, gấp gấp đến độ tiến lên giờ chân liều mạng đá Nam Cung Kinh Hiên: "Chú hư hỏng, chú bại hoại! Buông mẹ cháu ra! Mẹ ghét chú! Buông mẹ ra! Thả ra có nghe hay không!"

Cậu bé giậm đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ lên, hận không thể hung hăng cắn lên chân của chú hư hỏng!

Bùi Vũ Triết cũng đang đi tới trên con đường này, thời điểm chứng kiến đến tình huống này chợt cau mày thật sâu, xông tới hung hăng kéo Nam Cung Kinh Hiên ra, một quyền ngoan độc đập trên mặt Nam cung Kinh Hiên!

"Chết tiệt, anh đang làm gì Thiên Tuyết!" Bùi Vũ Triết gầm lên một tiếng, thờ hồng hộc, ánh mắt căm tức nhìn chằm chằm anh.

Nam Cung Kinh Hiên rên lên đau đớn bụm cảm ngã lui ngược lại mấy bước, lúc này mới ngược đôi mắt lạnh sáng quất nhìn chằm chằm Bùi Vũ Triết. *lê quý dôn*

Trước mắt Dụ Thiên Tuyết vụt qua một cái, còn chưa kịp phản ứng thì bóng dáng cao ngất màu trắng của Bùi Vũ Triết đã chắn ở trước mặt cô, cánh môi bị hôn sáng bóng tăn ra sự quyến rũ, khẽ thở gấp, rất kinh ngạc tại sao Bùi Vũ Triết lại xuất hiện ở nơi này.

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng cười một tiếng: "Còn anh đang làm cái gì ở đây?"

"Anh lại muốn ức hiếp Thiên Tuyết phải hay không? Khốn kiếp..... Anh còn dám động vào cô ấy một cái tôi với anh sẽ không xong! Nam Cung Kinh Hiên, anh đừng khinh người quá đáng! Có gia đình rồi thì đừng trêu chọc Thiên Tuyết nữa!" Trong lòng Bùi Vũ Triết hận ý cuộn cuộn, đôi mắt đỏ hồng, nhớ trước khi anh đi Nam Cung Kinh Hiên đã đưa Thiên Tuyết đang bị sốt cao vào bệnh viện, anh siết chặt quả đấm, hận không thể róc xương lóc thịt người đàn ông này!"

"Tôi cũng không có lợi dụng thời điểm người ta gặp khó khăn giờ trò cảm thú, cut ngay!" Nam Cung Kinh Hiên gầm lên, đôi mắt lạnh lùng quét qua Bùi Vũ Triết.

Trên gương mặt tuần lãng ôn nhả của Bùi Vũ Triết lộ vẻ lạnh lùng, lắc lắc đầu, nói: "Tôi không có cảm thú như anh!"

Nam Cung Kinh Hiên không đếm xỉa tới người đàn ông này, tầm mắt dừng ở Tiểu Ảnh đang giận đến lồng ngực phập phồng, ánh mắt mềm xuống, giọng nói khàn khàn: "Mẹ con đang tức giận, chú phải dỗ mẹ, nếu không, không biết mẹ con sẽ hận chú tới khi nào."

Tiểu Ảnh tức giận giờ tay chỉ anh: "Đáng đời mẹ hận chú!"

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên nhu hòa, nở nụ cười: "Việc này chú biết rõ, nhưng tâm tình của mẹ không tốt là bởi vì chú, nếu như chú không dỗ mẹ, vậy thì tâm tình của mẹ vẫn không tốt, con nói đúng hay không?"

"Chú còn dám ức hiếp mẹ cháu sẽ cắn chú! Làm cho mẹ hận chú, hận đến mức không bao giờ muốn quan tâm đến chú, sau đó chúng tôi sẽ rời khỏi nơi này!" Đối với lý luận của anh Tiểu Ảnh xì mũi coi thường, lạnh lùng nói.

Quả nhiên, sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên đen xuống. Bảo bảo của anh..... Thật đúng là hung ác.

"Việc này không thể theo ý con được....." Trong ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên hòa lẫn sự thương yêu cùng kiên định, bên trong đó còn có tình yêu say đắm mà bá đạo, ngược mắt nhìn chằm chằm Bùi Vũ Triết: "Tốt nhất anh nên tránh ra đừng cản trở tôi, đây là chuyện nhà chúng tôi, không cần người ngoài như anh tới nhúng tay."

"Không có người một nhà gì cả!" Dụ Thiên Tuyết giận đến hai mắt tròn to, lui về phía sau hai bước, đi qua ôm lấy Tiểu Ảnh: "Tôi không cần người đàn ông ‘đứng núi này trông núi nọ’ ‘sớm ba chiều bốn’ như anh tới làm người nhà của tôi, tôi không cần! Lăn đi tìm vợ chưa cưới của anh đi!"

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, muốn đuổi theo cô, Bùi Vũ Triết lại chắn trước mặt. truyện chi đăng trên đđ lê quý dôn

"Tôi nói lại một lần nữa, tránh ra, bớt chỗ mồm ở chỗ này!" Tính nhẫn nại của Nam Cung Kinh Hiên đã tới cực điểm, lạnh lùng nói.

"Nếu cô ấy không muốn, chính là có chết tôi cũng không tránh ra." Ánh mắt của Bùi Vũ Triết vẫn kiên định.

Nam Cung Kinh Hiên gật gật đầu, đôi mắt lạnh thoáng qua một tia sáng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Bùi Vũ Triết đã ôm bụng, vẻ mặt cực kỳ thống khổ ngã xuống trên mặt đất, Nam Cung Kinh Hiên tự nhiên mà lạnh lùng thu hồi quyền cước, nhìn loại giờ tay nhắc chân tựa như gối thêu hoa này, cả người không ngăn được mà tăn ra hơi thở lạnh lùng.

Dụ Thiên Tuyết tròn to đôi mắt ngân ngấn lệ, không nghĩ tới người này vậy mà ngông cuồng bạo lực đến trình độ này.

Không chút suy nghĩ, cô đặt Tiểu Ảnh xuống chạy qua nhìn thương thế của Bùi Vũ Triết.

"Anh.... Anh không sao chứ?" Trong mắt Dụ Thiên Tuyết là sự đau lòng, ngồi xổm người xuống nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay của Bùi Vũ Triết, nhìn dáng vẻ đau đến không đứng nổi của anh, ánh mắt hung hăng trừng Nam Cung Kinh Hiên: "Anh làm gì vậy! Chuyện không liên quan tới anh ấy, tại sao anh lại ra tay đánh anh ấy! Cho tới bây giờ anh đều như thế, làm chuyện gì cũng hoàn toàn không dùng đầu óc!"

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, ngồi xổm xuống, lạnh giọng hỏi: "Chẳng lẽ em thật sự đã quên anh ta lợi dụng thời điểm em bị bỏ thuốc làm gì với em sao? Em lại tha thứ nhanh như thế? Vậy thì chuyện đó em cũng mau chóng quên luôn đi!"

Ánh mắt của Dụ Thiên Tuyết phức tạp, lắc lắc đầu: "Tôi biết rõ tâm tư của anh ấy đối với tôi, nhưng không thể lý giải! Tôi hận anh ấy, nhưng không có nghĩa là anh có thể đối đãi với anh ấy như vậy! Anh ấy không nói một đằng làm một nẻo giống anh, hèn hạ đối trả!"

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng cười nhạt một tiếng, giọng nói khàn khàn: "Dụ Thiên Tuyết, em luôn nói anh không tin tưởng em, em ngấm lại cho kỹ, em đã từng tin tưởng anh sao? Em cũng như thế, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho anh không phải sao? Giữa chúng ta có gì khác biệt đâu!"

Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, rung rung nước mắt, nhẹ nhàng nói: "Tôi không muốn nói chuyện với anh, tôi ghét nhìn thấy anh, anh cứ đi đừng tới tìm tôi nữa! Không bỏ được vợ chưa cưới cũng đừng tới trêu chọc tôi! Điều kiện tôi đưa ra một cái anh cũng không làm được, anh cam kết với tôi chưa tới ba ngày thì đã nuốt lời, dứt! Tôi cũng không muốn cho anh bất cứ cơ hội nào nữa, nói không chừng mấy lời anh nói muốn ở chung một chỗ với tôi đều là lừa gạt, tôi cũng sẽ không tin anh nữa!"

Gió lạnh thổi xào xạt, người đàn ông anh tuấn ánh mắt lạnh lùng ngồi chồm hóm trên mặt đất, có cảm giác cả người vô lực.

Anh đứng dậy, móc điện thoại bấm 120.

"Trước cửa World Trade Center, đứng, tôi ngay lập tức." Nam Cung Kinh Hiên cắt đứt điện thoại di động, đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Dụ Thiên Tuyết.

Đột nhiên, anh thoáng nở nụ cười lạnh.

"Em biết không? Hai chúng ta đều có bệnh, cứ tiếp tục dây dưa như vậy thì hai chúng ta ai cũng không chịu nổi." Trên gương mặt tuấn dật của Nam Cung Kinh Hiên lộ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị: "Đáng tiếc, anh không quyết tuyệt được như em, động một chút là buông tay anh, hoài nghi anh, cự tuyệt không cho anh đến gần —— anh đã gọi điện thoại kêu xe cứu thương tới nơi này, bây giờ, anh phải quyết chuyện của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Cảm Giác Đây Quen Thuộc Không?

Nói xong, anh kéo Dụ Thiên Tuyết đứng dậy, bàn tay nắm chặt cổ tay cô, hướng về phía nhà trọ đi tới.

"Anh buông tôi ra..... Nam Cung Kinh Hiên, anh buông tôi ra!" Dụ Thiên Tuyết muốn gãy thoát, nhưng sức lực của anh lớn đến mức dọa người, xương cổ tay của cô cũng bị anh bóp vỡ cùng đau, rất đau.

Sau lưng đã có cảnh sát đã tới, Tiểu Ảnh vội vàng nhờ chú cảnh sát chăm sóc Bùi Vũ Triết bị thương nằm trên mặt đất, ra sức chạy một mạch đuổi theo chú hư hồng và mẹ.

"Chú hư hồng, chú mau buông mẹ ra, nếu không cháu báo cảnh sát!" Ở phía sau, Tiểu Ảnh phô trương thanh thế.

Nam Cung Kinh Hiên quét ánh mắt lạnh lùng nhìn cậu bé tuấn tú sau lưng, chỉ một ánh mắt giao hội đã hiểu ý tứ lẫn nhau, Nam Cung Kinh Hiên biết đứa nhỏ này thông minh tới cực điểm, anh cũng đồng ý cách nói chuyện này giữa hai cha con, nút thắt ở trong lòng của Dụ Thiên Tuyết, chỉ có anh - Nam Cung Kinh Hiên mới biết cách tháo mở.

Nháy mắt đã tới nhà trọ, di chủ nhà cũng đang đi ra ngoài.

"Phiền đi giúp chúng tôi chăm sóc Tiểu Ảnh một lát, chúng tôi có chuyện cần giải quyết." Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng bỏ lại một câu.

Di chủ nhà sững sờ, còn chưa kịp nói gì thì bọn họ đã bỏ lại cậu bé đi lên lầu.

"Chú!" Ở phía sau, Tiểu Ảnh kêu một tiếng.

Nam Cung Kinh Hiên quay đầu lại, thấy Tiểu Ảnh đứng ở nơi khuất sáng, giơ một ngón tay lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ lạnh lùng xưa nay chưa từng có: "Cháu chỉ cho chú một cơ hội, qua lần này, chú dỗ mẹ không xong, cháu sẽ không cho cơ hội nào nữa."

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền bốn bề đầy sóng.

Nắm thật chặt tay của Dụ Thiên Tuyết, anh siết chặt thêm mấy phần một lần nữa, nghĩ rằng, mặc kệ có phải là cơ hội cuối cùng hay không, người phụ nữ này, anh đã quyết định cả đời không buông tay, ý niệm này, chết cũng sẽ không thay đổi.

Suốt dọc đường vùng vẫy về đến nhà, Dụ Thiên Tuyết giãy giụa cũng đã hết sức mệt mỏi.

"Anh còn có biện pháp nào khác không? Tôi ghét anh sử dụng bạo lực, tôi cực kỳ ghét!" Dụ Thiên Tuyết chống tay trên ghế salon, nén giận, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiền, nói.

Đóng cửa phòng, Nam Cung Kinh Hiền giờ một tay kéo cô vào trong ngực, tha thiết chôn mặt bên trong mái tóc của cô, ngửi mùi hương trên người cô.
DD LÊ QUÝ ĐÓN

"Buông tôi ra....." Giọng của Dụ Thiên Tuyết đã khàn khàn, thống khổ nhắm mắt lại, bầu vú bờ vai của anh gần như không còn hơi sức đẩy ra: "Anh không cần gạt tôi nữa, tại sao cho tôi hi vọng rồi sau đó lại tước đoạt quyền hạnh phúc của tôi? Anh có biết anh rất tàn nhẫn hay không, tôi hận anh chết đi được....."

"Anh không có....." Nam Cung Kinh Hiền hít thật sâu mùi hương trên người cô, chớp mũi cùng đôi môi xuyên qua mái tóc như tơ tóc của cô chui vào bên trong dán sát cổ áo cô, liếm láp cần cổ nhạy cảm của cô: "Em đúng là người phụ nữ khó dây dưa, vĩnh viễn cũng chỉ tin tưởng những gì mình thấy, em và anh có gì khác biệt nhau? Anh hiểu lắm em, không phải em cũng hiểu lắm anh giống như vậy sao?"

"Tôi hiểu lắm anh cái gì?" Dụ Thiên Tuyết ngược mắt lên, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Anh từng nói với tôi là muốn cùng tôi ở chung một chỗ, nói muốn hủy bỏ hôn ước, sẽ không đi tìm phụ nữ khác, anh từng nói chưa?! Là tôi nghe lầm hay đó là ảo giác của tôi?"

"Anh đã nói....." Nam Cung Kinh Hiền ngược mắt, bùng lấy mặt của cô ở trong lòng bàn tay, giọng nói khàn khàn: "Những điều này anh đều nói qua, anh chưa giải quyết tốt, là lỗi của anh....."

Anh cau mày thật sâu: "Vốn là anh muốn đợi cô ta lộ ra sơ hở, có đầy đủ chứng cứ thì có thể để cho hai nhà đều đồng ý hủy bỏ hôn ước, anh không cần người phụ nữ tâm kế ác độc như thế ở bên cạnh anh, nhưng bây giờ xem ra em chờ không kịp —— một nụ hôn em cũng hiểu lắm, em xác định nhìn thấy anh và cô ta hôn môi? Hôn nơi nào, em nói xem?"

Đại não Dụ Thiên Tuyết choáng váng, trong lòng vẫn còn tức giận cực độ, nhưng ngẫm lại, thật sự là cô có thêm dầu thêm mỡ một ít. Ở góc độ kia, chẳng qua chỉ nhìn thấy La Tinh Uyên nhón chân hôn anh, nhưng anh không có đáp lại.

"Anh gạt tôi....." Cô cau mày, ngoan cố nói.

"Anh không ngờ tính nhẫn nại của em kém đến vậy." Nam Cung Kinh Hiền siết eo của cô, áp sát để cô dựa lưng trên ghế sofa, hơi thở nóng hổi phả trên môi cô: "Để anh dạy em thế nào gọi là hôn môi, lần sau, đừng nhìn thấy anh đến gần cô ta một chút thì đã cảm thấy anh không đứng đắn, biết chưa?"

Dụ Thiên Tuyết vẫn còn đang mất hồn, đôi môi của Nam Cung Kinh Hiền đã hôn lên môi cô.

Dụ Thiên Tuyết né tránh, hơi thở nóng bỏng giống như phỏng da thịt cô, một cái chớp mắt tiếp theo, Nam Cung Kinh Hiền đã cố định cằm của cô, vờn vờn hôn lên, mạnh mẽ mẽ mẽ vọt vào trong hàm răng khê khép lại của cô, hung ác mà nồng nhiệt dây dưa với môi lưỡi của cô.

"....." Dụ Thiên Tuyết ngăn trở không được, hai tay chống đỡ lưng sofa mềm mại, cảm giác anh đang nặng nề trần trọc trong cổ họng của mình, nghiêng từng bộ vị mẫn cảm bên trong, cuồng quật mê muội, hô hấp của cô cũng bị anh cường thế hút đi, ngay tại lúc cô thở dốc sắp hít thở không thông, trong nháy mắt, chính anh truyền hô hấp qua cho cô, cưỡng bách cô tiếp nhận nụ hôn sâu thâm thiết của mình.

Bàn tay ở sau đầu cô vuốt ve, vuốt nhẹ gáy của cô, da thịt mềm nhũn động lòng người.

Nam Cung Kinh Hiền buông đôi môi của cô ra, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô há miệng thở dốc, cả người mềm nhũn ở trong lòng anh.

"Vẫn còn nghi ngờ anh à....." Nam Cung Kinh Hiền chống trán vào trán của cô, hô hấp nặng nề hỏi, tay thăm dò tiến vào áo khoác, phủ lên bầu ngực đầy đặn của cô, ôm chặt cô vào trong ngực, nặng nề xoa nắn.

".....!" Khoái cảm mãnh liệt đột kích, Dụ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, trong mắt là vẻ thất kinh hoảng hốt.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền giống như đầm nước sâu thăm thẳm, sáng ngời đáng sợ.

"Cảm giác này có quen thuộc hay không? Có phải lâu rồi không có trải qua hay không?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiền càng trở nên khàn đặc, ánh mắt mê ly, siết chặt eo cô để ép cô trên lưng sofa, chống trán vào trán cô, quan sát cô. truyện chỉ đăng trên dd le quy don

Dụ Thiên Tuyết choáng váng một trận, cổ sức chèo chống thân thể của mình, hàng mi rung động kịch liệt: "Không được..... Buông ra....."

"Không buông....." Nam Cung Kinh Hiền khàn giọng nói, đột nhiên kéo áo khoác của cô xuống, quấn vòng quanh hai cổ tay cô, giống như dây thừng buộc chặt cổ tay cô lại, sau đó hôn lên cổ của cô.

"Ách....." Dụ Thiên Tuyết không nhìn được ngửa đầu, cảm giác hai tay bị trôi ở phía sau, cả người bị phơi bày ở trước mặt anh.

Nam Cung Kinh Hiên tiến công mãnh liệt, môi lưỡi ẩm ướt nóng bỏng quét qua mỗi góc cần cổ của cô, khiến cô kinh hãi không ngừng, cả người liên tục run rẩy, thân thể của anh nặng nề đè ép, trong lúc cô không chú ý, trong nháy mắt lạnh lẽo kéo khóa kéo quần cô ra, ngón tay thon dài lướt qua vòng eo mịn màng, khẽ dùng sức nắm chặt eo cô, kéo quần cô xuống.

Động tác của anh có hơi thô bạo, vừa lời y phục của cô vừa ôm cô hướng về phía gian phòng bên trong đi tới.

Ánh mắt của Dụ Thiên Tuyết mê ly, trong mắt có sự uất ức cùng oán hận, nhưng nhiều hơn là mê say, môi lưỡi của cô vẫn luôn bị anh chiếm cứ, hăng say mà ẩm ướt dây dưa, có tiếng 'chắc chắc', căn bản là không chú ý tới áo khoác cùng áo len mỏng manh của mình là thế nào không còn, cảm thấy cả người thật nhẹ nhàng, thời điểm cảm giác được là khi mái tóc như tơ của cô rơi vào trên bờ vai lạnh lạnh.

Đột nhiên Dụ Thiên Tuyết cả kinh, hơi thanh tỉnh lại, lúc này mới nhận biết phần trên cơ thể mình đã trần trụi, da thịt trắng nõn mịn màng rơi vào trong lòng ngực cường tráng của anh, đầu lưỡi tê dại, cảm giác được Nam Cung Kinh Hiên ẩn nhẫn thống khổ rên một tiếng, móc áo ngực của cô bị mở ra, bị kéo xuống, một bàn tay nóng hừng hực trực tiếp chạm vào bầu ngực non mềm.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Mê Tình Cả Đêm 1

"Đùng....." Bờ vai trắng mịn như tuyết của Dụ Thiên Tuyết co rút lại, sắc mặt đỏ lên ngấm nhẹ ra tiếng, hai tay đẩy lồng ngực rắn chắc cường tráng của anh, ngược lại ngực lại bị xoa nắn, mân mê nhào nặn, cảm giác thật giày vò, mấy đầu ngón tay cũng đều đang phát run.

Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng thờ dốc ồ ồ, động tác cũng càng lúc càng dã man, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô ở trong ngực mà hung hăng xoa nắn, lưu lại trên làn da dẫu tay đỏ hồng, ở trong lòng ngực của anh Dụ Thiên Tuyết bị buộc ngựa đầu, giận dữ mà xấu hổ rên lên, tiếng rên rỉ vừa phát ra từ trong miệng cô, nụ hôn của Nam Cung Kinh Hiên đã hoàn toàn bao phủ tâm tư của cô.

"....." Nam Cung Kinh Hiên gắt gao giam giữ gáy của Dụ Thiên Tuyết, ánh mắt sáng chói như sao, giọng nói khàn khàn mà thô cát: "Mở mắt, mở mắt ra nhìn anh, Thiên Tuyết....."

Thân thể của Dụ Thiên Tuyết cùng thân thể nóng hừng hực của anh dính sát vào nhau, nghe được giọng nói này, cô dồn dập thờ hỗn hển ngược mắt lên, đôi mắt trong suốt mê mông sương mù, cái gì cũng đều thấy không rõ, nhưng bỗng nhiên gương mặt của anh phóng đại, cứ như thế mà xuất hiện rõ ràng ở trước mặt cô!

"Nam Cung Kinh Hiên....."

Giọng cô run run kêu tên anh, cảm nhận rõ rệt cánh tay của anh quyết liệt giam cầm thân thể cô.

Áo sơ mi xộc xếch, không biết nút áo bị anh cởi ra từ lúc nào, hai người đã tương đối trần truồng hơn phân nửa.

"Cảm giác được không?" Nam Cung Kinh Hiên vui đầu chống trán vào trán cô, đôi mắt đã hơi đỏ hồng, khát vọng lộ ra rõ ràng, bàn tay ở trên sống lưng trắng mịn tron bóng của cô khuấy động, một tắc một tắc, khiến loại cảm giác kích thích kia xâm nhập đến mỗi một dây thần kinh: "Cảm giác được anh đang thương em không? Rất lâu rất lâu rồi không có ôm em, Thiên Tuyết..... Có nhớ anh không? Có muốn hay không?"

Bàn tay anh giữ chặt cái mông vênh tròn của cô, gắt gao siết chặt!

"A!" Dụ Thiên Tuyết cắn môi kêu rên, một vật cứng rắn kích thích nơi mềm mại của cô, bức ra khoái ý mãnh liệt, trong nháy mắt, dường như có một dòng điện lan tràn ra đến toàn thân!

Cô muốn chạy trốn, nhưng nơi nơi đều là lửa nóng, cô cảm giác được quần bị gấp gấp cởi ra, đang từ từ tụt xuống dưới, đột nhiên cô mở to hai mắt, thì thầm một tiếng "Đùng", một cái chớp mắt tiếp theo, ngón tay nóng bỏng kia cũng đã chạm vào da thịt bên trong, cản trở suồng sã thăm dò xuống phía dưới. truyện chỉ đăng tại dd lê quý đôn

"Nam Cung Kinh Hiên....." Mấy đầu ngón tay của Dụ Thiên Tuyết bấu vào da thịt trên lưng của anh, mái tóc tán lác trên bờ vai, vui đầu vào lòng ngực của anh.

Nam Cung Kinh Hiên thờ hỗn hển dồn dập, hôn mái tóc như tơ của cô, ôm eo cô nhấc lên, ngón tay càng thêm cản trở suồng sã tiến vào.

"Đùng..... Em không muốn..... Buông em ra đi....." Dụ Thiên Tuyết khàn giọng cầu xin, chợt có cảm giác pháo hoa nổ tung sáng chói trước mắt, từng đợt từng đợt khoái ý mãnh liệt đánh thẳng vào toàn bộ thần kinh đã mềm yếu của cô, cô chịu không nổi, chỉ có thể nức nở cầu xin.

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu cười yếu ớt, liếm láp khoe miệng đang nức nở của cô.

Dụ Thiên Tuyết giống như bị điện giật, nghiêng đầu qua một bên, nụ hôn của Nam Cung Kinh Hiền liền đuổi theo, cắn cánh môi dưới của cô, trong tiếng ‘um um’ chống cự, làn nữa vàng chiếm đoạt cái miệng nhỏ nhắn của cô, cùng lúc đó, ngón tay ở nơi ướt át lâm ly, thăm dò chuẩn xác vào trong nơi ngọt ngào vô cùng khít khao của cô.....

".....!" Cả người Dụ Thiên Tuyết run lẩy bẩy, toàn thân mềm nhũn sắp tuột xuống dưới.

Cơ thể của Nam Cung Kinh Hiền run rẩy kịch liệt, bị nơi lạc thú ẩm ướt kia kích thích thật sâu, gặm gù cắn cánh môi dưới mềm mại của cô, bỗng bề cả người cô lên lão đảo đi về phía phòng ngủ.

Dụ Thiên Tuyết chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, cô ngã đầu như rơi vào trong một thế giới không trọng lực, cảm thấy sau lưng là một mảnh mềm mại bông bênh. Nam Cung Kinh Hiền đè ép lên, giọng nói khàn đặc nặng nề, hai ba cái đã cời được quần dài của cô, chiếc quần lót của cô ngưng ngừng bại lộ trước mắt anh, bàn tay anh bao trùm lên, nhưng không cời sạch vật che chắn cuối cùng đó, mà là hung hăng vuốt ve, dùng tư thế như chẻ tre hù dọa cô. ĐỀ LÊ QUÝ ĐÔN

"A....." Dụ Thiên Tuyết cảm giác hơi đau, ngửa đầu rên nhẹ, thở hổn hển kịch liệt.

Nam Cung Kinh Hiền nhắc eo cô lên, tay để phía sau lưng cô nâng cô lên, sau đó đột nhiên cúi đầu, một cái chớp mắt tiếp theo, Dụ Thiên Tuyết càng không chịu được mà phát ra tiếng rên rỉ, yếu ớt mà mê say, bị kích thích đến nước mắt cũng từ từ chảy ra.....

"Nam Cung Kinh Hiền..... Đừng..... Anh buông tay....."

Phản trên mềm mại trắng như tuyết tràn đầy dấu tay, giờ phút này, nơi bí ẩn đỏ tươi như máu đang bị người nào đó ngậm ở trong miệng, đầu lưỡi nóng bỏng khuấy động lặp đi lặp lại, nặng nề, hung hăng, khiến điểm nhỏ đỏ tươi càng thêm sáng bóng cứng rắn hơn.

Hồ hấp của Nam Cung Kinh Hiền càng lúc càng nặng nhọc, nhả nãi xé rách lớp vải mềm mại cuối cùng trong lòng bàn tay.

Mông bị đè chặt, hai đầu gối trắng nõn vẫn đang khép lại, một bàn tay màu lúa mạch thăm dò qua, nắm một cổ chân trắng nõn tách ra, một bàn tay khác mạnh dạn mà suông sã hướng lên trên.

"Hiện giờ kêu anh có thể buông ra sao....." Nam Cung Kinh Hiền nâng mắt lên, sáng ngời mê ly như ánh sao, hơi thở gấp gáp phả ra nơi đỏ tươi của cô, bóng dáng cao lớn cường tráng bao trùm lên người cô, vững vàng vậy khôn cô.

Dụ Thiên Tuyết nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, ánh mắt mê ly mơ màng, khó nén được sự mềm yếu.

Nam Cung Kinh Hiền thì thầm: "Thiên Tuyết..... Thiên Tuyết....." Anh bắt đầu hôn lên trán cô, tiếp theo là chớp mũi, hai gò má, khoe miệng, cắn môi mềm mại, vành tai trắng nõn, đầu lưỡi như một con rắn liếm láp vành tai khéo léo của cô, sau đó là đến cằm cô nõn nà..... Trong khi Dụ Thiên Tuyết đắm chìm trong nụ hôn ừn ừ kéo tới như mưa, không cảm giác được địa phương ướt át của mình bị một vật to lớn cứng rắn siết sao chống đỡ, mạch máu của vật đó vẫn đang động đập này nọ, như chứng tỏ sức mạnh như vũ bão, cô chỉ cảm thấy đau xót như tê liệt, địa phương yếu ớt nhất bị hung hăng xuyên sâu!

"A.....!" Dụ Thiên Tuyết ngửa đầu kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ cố nén, chộc người thương yêu.

Sống lưng của Nam Cung Kinh Hiền căng thẳng, hít sâu một hơi cảm thụ tưởng niệm cùng sự khát vọng rờn rã năm năm, mềm mại trơn ướt, trong lòng anh mừng như điên vượt qua cả tưởng tượng, thần trí đã giống như ngựa hoang cời cương, anh ngược mắt lên, cảm thụ từng đợt khoái cảm mãnh liệt rồi cúi đầu chăm chú nhìn người phụ nữ dưới thân, trong nháy mắt cả người bộc phát.

Cả đêm, Dụ Thiên Tuyết chỉ có cảm giác mình bị vây chặt trong một vòng tay nóng như lửa, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Sự đau đớn như tê liệt kia vẫn còn, cô chỉ cảm thấy mình bị va chạm mạnh mẽ đau đến sắp bất tỉnh, sau lưng lại bị người ôm chặt, có giọng nói khàn khàn ở bên tai cô, cưỡng bách cô thanh tỉnh, Dụ Thiên Tuyết mở mắt, chỉ thấy một gương mặt tuấn tú phóng đại, đôi mắt đỏ lộ ra khát vọng đáng sợ, cô chính là đắm chìm ở trong đôi mắt đó, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo lại hết rằm lên, vật thô cứng trong cơ thể nháy mắt lại sưng trướng, điên cuồng đâm vào nơi sâu nhất của cô!

Đau.....

Vô cùng đau.....

Trong sự ma sát kịch liệt mà nhanh chóng, cô chỉ nghe được tiếng thở dốc nặng nhọc không thuộc về mình, cô muốn chạy trốn nhưng vòng eo lại bị giam giữ chặt chẽ, cánh môi bị hôn sưng đỏ, ngược đầu kêu thì cô hống khàn khàn, địa phương bị xuyên sâu đau đớn kia đã từ từ thích ứng, bắt đầu dần có cái gì đó không đúng, cảm giác rất quý dị, khuấy động mỗi một sợi thần kinh, tiếp theo cả người cô cũng chìm đắm.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 205: Mê Tình Cả Đêm 2

"Ách!" Trên trán Nam Cung Kinh Hiên đầm đìa mồ hôi, gương mặt tuần tú ửng hồng, ngửa đầu rên hừ một tiếng, cảm thụ nơi khít khao tiêu hồn của cô, càng mãnh liệt đánh thẳng vào, cho đến khi cảm thấy người dưới thân gãy giữa tránh né, anh mới cúi người tra xét tình huống của cô.

"Đau không?" Nam Cung Kinh Hiên nặng nề thở hắt ra, muốn dừng lại nhưng không dừng được, chỉ có thể cấp tốc đánh sâu vào, cúi đầu hôn chớp mũi của cô, khàn giọng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết gật đầu, nước mắt cũng rớt xuống, tay gắt gao nắm chặt drap giường, nghẹn ngào lên tiếng: "Đau quá. Chậm một chút. em không chịu nổi."

Cô sợ loại cảm giác này, mỗi một lần xô xuyên qua đều khiến cô như tê liệt, sức lực của người đàn ông này quá mức đáng sợ, năm năm sau, lần nữa nếm trải khiến cô muốn gãy giữa trốn tránh, bao gồm cái loại cảm giác khuây khỏa tê dại khi đau đớn qua đi, cô khát cầu, nhưng đồng thời cũng đang sợ hãi.

Nam Cung Kinh Hiên cố nén xúc động muốn liều mạng đánh sâu vào của mình, tốc độ từ từ chậm lại.

Gương mặt tuần tú bởi vì kiềm nén mà đầm đìa mồ hôi, sau lưng cũng căng thẳng, cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết, ngậm lấy cái niềng nhỏ nhắn của cô, gồng sức khàn giọng thì thầm: "Anh không chê không được, muốn ăn tươi nuốt sống em, hung hăng ăn hết. Đau đến thế sao? Thật xin lỗi. Thật xin lỗi Thiên Tuyết. Anh sẽ nhẹ chút."

Dụ Thiên Tuyết không chịu nổi những lời thổ lộ tâm tình như thế, nén lệ muốn thoát khỏi anh, cái cảm non mềm lại bị mấy ngón tay của anh giữ chặt, anh hôn sâu hơn, cái lưỡi mềm mại ẩm ướt bị anh hung hăng thương yêu, hàng loạt đau nhức tập trung vào cái lưỡi, phản ứng phía dưới cũng dần dần không còn đau đớn nữa, bắt đầu thay đổi, từ từ chảy ra một dòng nước ấm, mang theo sự an ủi lan tràn ra toàn thân không cách nào che giấu. mạng truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"." Dụ Thiên Tuyết run rẩy, nước mắt càng chảy càng nhiều.

Nam Cung Kinh Hiên kêu rên một tiếng chôn mặt trong mái tóc của cô, khàn giọng nói: "Có biết anh nhớ em nhiều như thế nào hay không? Đã lâu rất lâu không có chạm vào em, biết bao nhiêu lần anh chạm vào em ở trong mơ, muốn em. Thân thể em thật mềm mại. Thiên Tuyết. Quả thật anh muốn chết ở bên trong em."

"Ừm!" Bỗng nhiên Dụ Thiên Tuyết cau mày, chịu đựng một cái đánh thẳng mạnh mẽ của anh, cần môi, cả ý thức cũng đã tán loạn.

"Đừng nói nữa. Đừng." Cô bắt đầu rút thân thể của mình lại, gãy giữa hướng về phía trước, muốn thoát khỏi dục vọng nóng hừng hực đến mức khiến người ta trốn tránh, có hai bàn tay giữ chặt eo cô lần nữa, tiếp theo lại là một lần ra sức xô xuyên qua! Dụ Thiên Tuyết cong lưng, hét lên một tiếng, bị sự khuấy khoả kinh hãi như thế hù sợ, cả người cũng đang run rẩy.

Nam Cung Kinh Hiên ngược đôi mắt lên đỏ ngầu lên, không quan tâm cô có thể chịu được hay không nữa, hung hăng hướng tới điểm mẫn cảm của cô: "Đừng kêu anh ngừng nữa. Anh dừng lại không được, Thiên Tuyết."

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh đèn nhu hòa, trong phòng ngủ có hai bóng dáng quấn quýt trên giường, người đàn ông mãnh liệt chạy nước rút, người nằm phía dưới không kềm chế được mà gào thét trong cực lạc khuấy khoả, cả người của Nam Cung Kinh Hiên đầm đìa mồ hôi, cuồng liệt như dã thú, điên cuồng nhấp nhô lên xuống, thỉnh thoảng nâng mặt của người phía dưới lên hôn thật sâu cho đến lúc cô hít thở không thông, nuốt vào tiếng rên rỉ khi không kềm chế được của cô, ngay sau đó, dưới thân lại bộc phát lần nữa, hung hăng tiến công, điên cuồng mãnh liệt đánh sâu vào bên trong.

Rốt cuộc, Dụ Thiên Tuyết không chịu nổi nữa, cả người co rút thít chặt lại, mấy ngón chân trắng như tuyết kéo căng co quắp, cô như bị bức vào trong một thế giới điên cuồng, Nam Cung Kinh Hiên đang bùng nổ của cô hôn thật sâu, thu nhận toàn bộ vẻ mỹ lệ của cô, để cho cả người cô ở trong vòng tay ôm ấp của anh đạt lên đỉnh thiên đường đẹp nhất, đáng vẻ run rẩy của cô thật đẹp, ngay cả cái lưỡi hoảng loạn bất lực cũng bị anh quán lấy an ủi, bàn tay thô ráp vuốt nhẹ nhẹ sau lưng cô, vật bên dưới thân thể vẫn ở nơi sâu nhất bên trong cô, kéo dài sự an ủi để cô bình tĩnh lại.

Một cuộc ân ái, kéo dài đến mồ hôi đầm đìa, thế nhưng, anh vẫn chưa tận hưởng.

Thất lưng của Dụ Thiên Tuyết cũng đã bần rần, địa phương yếu ớt nhạy cảm nhất đã bị hành hạ đến sưng đỏ không chịu nổi, thân thể bị lật qua, còn chưa kịp thở dốc đã phải nghênh đón một cuộc công kích mãnh liệt hơn.

Nam Cung Kinh Hiên hôn lên xương bướm tình xảo của cô, găm cắn đầu vai cô không thả, nhún người ra vào kịch liệt.

Tay Dụ Thiên Tuyết túm chặt drap giường màu trắng, khi anh nặng nề phủ người xuống, cô nức nở nghẹn ngào rên khẽ, cần môi chịu đựng.

"Đừng. Em đau quá." Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu cầu xin, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, cô không biết anh đã phóng thích bao nhiêu lần, nhưng anh vẫn còn chưa thỏa mãn, cô phải thẳng tắp lưng mềm mại trắng nõn chống đỡ, mới có thể chống cự lại thế công mạnh mẽ của anh.

Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên ửng đỏ, cả đôi mắt cũng đã đỏ ngầu, đau lòng cúi đầu xuống hôn đôi mắt của cô.

"Anh sẽ nhanh." Giọng nói của anh khàn khàn, tay thăm dò xuống phía dưới địa phương đang bị che lấp, ở nơi không nhìn thấy được, xoa xoa

điểm nhạy cảm của cô, quả nhiên, lại nghe thấy tiếng rên nhẹ vui sướng khiến lòng người say đắm của cô.

"Em thật đẹp. Thiên Tuyết. Anh muốn em." Giọng của Nam Cung Kinh Hiên khàn đặc, tiếng nói của anh ong ong quanh quẩn bên tai cô, cả người Dụ Thiên Tuyết càng thêm căng thẳng, cảm giác eo bị nắm chặt hơn, phía dưới lại bị nâng lên một chút, đột nhiên anh dùng hết toàn lực xuyên sâu vào, lực đạo hung ác, trực tiếp đánh thẳng chỗ sâu nhất của cô.

Tiếng thét chói tai liên tiếp, không khí nóng bỏng bên trong phòng ngủ đạt tới thời điểm căng thẳng nhất.

Cuối cùng, thời điểm Nam Cung Kinh Hiên bộc phát ra không biết đã chạy nước rút bao nhiêu lần, chỉ biết là người trong ngực đã mệt là đến sắp bất tỉnh, sống lưng của anh căng thẳng hết mức, liên tiếp đạt đến sự sướng khoái, cúi đầu gất gao hôn lên môi cô.

Khăn trương siết chặt đường cong mềm mại, đây là tư thế ôm nhau hoàn mỹ nhất của bọn họ.

Nặng nề ngã ở trên người cô, thân thể của Nam Cung Kinh Hiên chặt chẽ bao phủ cô, mồ hôi đầm đìa dung hợp cùng mồ hôi mỏng li ti của cô, ồ ồ thở dốc qua đi, hai cánh tay ôm cô thật chặt, ôm ở trước người, giống như ôm bảo vật quý giá nhất trên đời.

.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ rơi vào trên lông mi của anh.

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, chỉ chốc lát sau, đôi mắt tuấn đạt có chút đầu tranh mở to.

Tựa như nhìn không rõ trước mắt, anh chỉ sững sờ trong một giây, một cái chớp mắt tiếp theo, đột nhiên cánh tay anh thu chặt người trong ngực, thật chặt, sau đó cúi đầu xuống tra xét, quả nhiên, cô vẫn còn ở trong ngực anh. truyện chỉ đăng trên

"." Rốt cuộc căng thẳng trong lòng buông xuống, anh chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, Nam Cung Kinh Hiên buông lỏng lực đạo cái cánh tay, cảm thụ da thịt nhẵn nhụi mềm mại của cô, đôi mắt nóng rực, hơi lật người bao trùm cô dưới thân, chăm chú nhìn khuôn mặt của cô.

Tối hôm qua, bọn họ.

Dụ Thiên Tuyết ngủ trầm trầm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn còn dính vài sợi tóc ướt nhẹ mồ hôi, Nam Cung Kinh Hiên chìa ngón tay thon dài vén mấy sợi tóc kia lên, nhẹ nhàng bưng lấy mặt của cô, ấn một nụ hôn lên trên mặt cô.

Ôm cơ thể mềm mại trong lòng, anh chặt chẽ bá chiếm cô từ đầu đến chân, dù đã kết thúc cũng không chịu buông ra.

Chẳng qua là sáng nay, thân thể anh lại bắt đầu có cái gì đó không đúng, chỉ đơn giản là vén cái mền lên một chút, theo đường cong cơ thể cô nhìn xuống, đáy mắt anh càng thêm nóng rực.

Nam Cung Kinh Hiên thử nhúc nhích một chút, da thịt thân mật chạm nhau, ngay tức khắc, cảm giác kia lan truyền ra khắp toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Thật Hy Vọng Em Vĩnh Viễn Chỉ Lệ Thuộc Vào Anh

"Ách....." Anh rên lên một tiếng, nhíu hàng mày anh tuấn, cố chịu đựng nhưng vẫn khẽ thở gấp, nhìn chăm chăm cánh môi sáng bóng sưng đỏ của cô, cực kì đau lòng, lại hôn nhẹ nhẹ, lúc đầu còn vô cùng dịu dàng, sau đó không khách sáo mà cạy ra kẽ răng hơi khấp của cô, truy tìm cái lưỡi ngọt ngào mềm mại đêm qua.

Ấm áp, lệ thuộc, cứ ôm cô như vậy, cho đến ‘thiên hoang địa lão’.

Trong mắt Nam Cung Kinh Hiên chợt dâng lên chút ẩm ướt, cũng không biết là tại sao, chỉ là nhẹ nhàng ôm ấp cô vuốt ve tóc của cô, hôn cô trong lúc cô nửa mê nửa tỉnh, đã thấy thỏa mãn cùng khuấy khoả thế này.

"Cuối cùng thì anh lại có em lần nữa....." Giọng nói khàn khàn vang lên, Nam Cung Kinh Hiên hôn lên gò má cô, tựa như là cố ý nói cho cô nghe trong giấc mộng: "Từ trái tim em đến thân thể của em..... Thiên Tuyết..... Anh yêu em....."

Vào thời khắc này chuông điện thoại di động chợt vang lên, thực sự rất ‘sát’ phong cảnh.

Nam Cung Kinh Hiên ôm lấy người phụ nữ nhỏ trong ngực, đột nhiên cau mày, nhìn xuống dưới giường.

Quần áo bị ném đầy đất.

Anh dùng cái mền mỏng đắp kín người cô, tiếp đó, mặc kệ thân thể trần truồng bước xuống giường nghe điện thoại, ấn nút trả lời, đi ra khỏi phòng.

"Chuyện gì?"

"Nam Cung thiếu gia, số điện thoại chúng ta nghe lén có động tĩnh rồi, sáu giờ sáng, ở hoa viên Kim Vĩnh, La tiểu thư sẽ xuất hiện."

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, nhìn giờ trên điện thoại đi động, còn lại hơn nửa tiếng đồng hồ. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Chết tiệt.

"Tôi biết rồi, trước tiên cho người qua đó canh chừng đừng ‘đánh cò kính xà’, chụp hình lại, chờ tôi đến."

Cúp điện thoại, Nam Cung Kinh Hiên cảm giác được trong phòng hơi lạnh, kiểm tra một chút mới phát hiện ra căn hộ của Dự Thiên Tuyết không có cài đặt bất kỳ thiết bị sưởi ấm nào, anh có chút hoảng hốt nhớ lại năm năm trước, thời gian đó ở chung với cô cũng là như thế này, thời điểm trời chuyển lạnh cô cũng không thích bật máy điều hòa, cô thích sự ấm áp tự nhiên khi nằm ở trong chăn mền.

Nhớ tới những điều này, trái tim anh bắt đầu mềm mại, Nam Cung Kinh Hiên đi trở lại phòng, nhìn quần áo rơi đầy đất cũng không tính mặc vào, anh bước tới kéo mền ra, lần nữa nằm lên giường ôm lấy cô.

Dự Thiên Tuyết khẽ lật người, cảm giác có một lồng ngực nóng như lửa gần kề, chậm rãi cau mày dán sát vào.

Nam Cung Kinh Hiên chợt sững sờ, một cái chớp mắt tiếp theo, đôi mắt anh lấp lánh sáng ngời, ôm cô thật chặt ở trước ngực, giọng khàn khàn: "Ngoan quá..... Thật hy vọng lúc thanh tỉnh em cũng lệ thuộc vào anh thế này..... Vĩnh viễn lệ thuộc vào anh thế này....."

Mỗi lần ôm cô thì cơ thể sẽ nổi lên phản ứng, hôm nay quần áo gì cũng không có mặc, thì lại càng không cần nói.

Tay của Nam Cung Kinh Hiên cực kỳ tà ác dò xét xuống địa phương không nên đụng chạm thì ác ý dừng lại, nhẹ nhàng chạm vào, nhẹ nhàng xoa xoa, nhìn cô cau mày trong giấc mộng, ‘um’ một tiếng, nhích thêm một chút tới gần cổ của anh.

Phía bên trong tron ướt ở giữa hai chân kia, vô cùng mềm nhũn, thực sự khiến người ta cực kì lưu luyến.

Nam Cung Kinh Hiên cố nén mới không tách hai chân cô ra một lần nữa, mặc dù anh thật sự không nhịn được, cũng chỉ có thể hít thở thật sâu để đẩy lùi dục vọng toàn thân, nhưng không có chút hiệu quả nào, anh cương quyết vọt đi tắm nước lạnh.

Trên tóc còn nhỏ nước, nhìn đồng hồ thì đã không còn nhiều thời gian.

Nam Cung Kinh Hiên đi trở lại phòng ngủ cầm quần áo mặc vào, lúc này, anh mới chậm rãi đi tới bên giường ngắm nhìn cô.

Anh cũng muốn ôm cô ngủ thêm chút nữa, dù chỉ là chốc lát, chỉ nhìn cô ở trong lòng anh tỉnh lại cũng được, nhưng không thể.

"Yêu tình....." Nam Cung Kinh Hiên khàn giọng nói, lần nữa phủ lên môi cô, dịu dàng trần trọc: "Thật sự anh rất muốn em..... Muốn em cho đến khi em cầu xin mới thôi..... Nhưng anh có việc phải đi....."

Chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên nở nụ cười yếu ớt, khẽ sát tai cô thấp giọng nói: "Khi tỉnh lại, có khi nào hiểu lầm anh ăn xong rồi bỏ chạy hay không? Vậy coi như phiền toái rồi."

Ngẫm nghĩ xong lại nở nụ cười, lưu lại một nụ hôn trên lông mi của cô: "Tùy ý đi..... Hiểu lầm cũng tốt, tới tìm anh tính sổ, dù sao thì đời này anh cũng tính dây dưa không rõ với em....."

Nói xong anh cũng đứng dậy, đắp kín mền cho cô, gọi điện thoại đến trung tâm Huệ Minh xin nghỉ giúp cô, sau đó mới chậm rãi đi ra khỏi phòng.*****

Hoa viên Kim Vĩnh.

Nam Cung Kinh Hiên ngồi ở ghế sau, tầm mắt quét ra phía ngoài cửa sổ.

Hoa viên này thuộc về một khu dân cư, cũng không có hạn chế người bên ngoài, buổi sáng có rất nhiều người tập thể dục hoặc chạy bộ ở đây, còn có vài học sinh kết bạn cùng nhau từ bên trong đi ra.

Người đàn ông đeo kính đen ngồi ở ghế trước mở máy ghi âm cho Nam Cung Kinh Hiên nghe.

Bên trong chậm rãi vang lên giọng nói, một thiếu niên, một giọng nữ dịu dàng mà anh rất quen thuộc.

"Tôi đã nói rồi, có chuyện gì thì liên lạc với trợ lý của tôi, đừng tới tìm tôi, cậu quên rồi sao?" Giọng nữ mang theo chút ngái ngủ mông lung, giọng êm ái nhưng lạnh lùng: "Hơn nữa còn sớm thế này."

"La tiểu thư, thật sự tôi không có biện pháp kéo dài nữa, chiều nay tôi và mẹ tôi sẽ đi Hongkong, cô có thể nói cho tôi biết vị trí cụ thể của bà không?"

Tôi phải cùng đi với mẹ của tôi."

"Không phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao, phải theo sắp xếp của tôi."

"La tiểu thư....."

"Câu tên gì? Tôi không nhớ, tôi nói rồi, cậu cứ đi trước, tôi sẽ đưa mẹ cậu qua giúp cậu, tôi không quen bị người khác uy hiếp, cũng không có thói quen hại người, miễn là người ta không làm hại tôi, tôi tuyệt đối sẽ không lật lọng phản lời, điểm này cậu hiểu chưa?"

"La tiểu thư, tôi hiểu, nhưng....."

"Cậu đi tìm trợ lý của tôi đi, loại chuyện này tôi không thích tự mình xử lý, nếu không tin tôi, tại sao lúc ban đầu lại hăng hái đáp ứng giúp tôi?"

"Lúc đó tôi..... Thật sự rất cần tiền....."

"Là không đủ tiền?"

"Không không không..... La tiểu thư, bây giờ tôi có thể không lấy tiền nữa, cũng có thể không đi Hongkong, nhưng tôi muốn gặp mẹ tôi....." Giọng nói của thiếu niên lộ vẻ sợ hãi, lo lắng gánh không nổi hậu quả, chỉ muốn bảo toàn trạng thái lúc ban đầu.

Phía đối diện vì vậy mà trầm mặc im lặng một lát.

"Sáu giờ, cậu ở hoa viên Kim Vĩnh chờ tôi, tôi sẽ qua đó nói chuyện với cậu." Giọng nói của La Tinh Uyển dừng lại trong chốc lát, lại có chút êm ái thân thiết, thân nhiên nói tiếp: "Cậu thấy tôi có giống loại người độc ác 'qua sông đoạn cầu' không,, có giống không?"

"....."

"Được rồi, nhớ chờ tôi."

Ghi âm tới đây là hết, ánh mắt Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nhìn chằm chằm cái máy ghi âm màu đen, mấy ngón tay thon dài chậm rãi nắm chặt.

Ánh nắng ban mai sáng rõ, chiếu lên người một thiếu niên đang đứng trong hoa viên. truyện chỉ đăng trên dd le quy don

Người thiếu niên kia, thời điểm mặc đồng phục bồi bàn thì rất tuấn tú, khi mặc quần áo thoải mái lại có tác phong riêng biệt của tuổi trẻ.

Đón ánh nắng ban mai, có một bóng dáng dọc theo đường mòn chậm rãi đi tới.

Tên thiếu niên tròn to hai mắt, nhìn ngó chung quanh, thấy không có người khác mới nói với cô gái xinh đẹp đó: "Cô..... Cô chính là La tiểu thư?"

La Tinh Uyển mặc váy dài màu trắng, bên ngoài khoác tây trang màu đen, tóc dài hơi xoăn xõa tán lác, ánh mắt dịu dàng: "Không giống sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Nhất Định Là Nhìn Thấy Em Ôm Anh, Ghen Sao?

Thiếu niên có hơi đỏ mặt, cứng họng nghẹn lời.

"Cậu nghĩ tôi có đáng về gì? Vênh vào tự đắc, trong lòng đố kỵ giống như nhiều phu nhân nhà giàu sao, tỏ vẻ rộng lượng với cậu nhưng đằng sau là một bộ dáng cao ngạo, đúng thế không?" La Tinh Uyển cười yếu ớt, hỏi.

Thiếu niên lắc đầu, lại gật đầu: "Thật sự là tôi cảm thấy như vậy, nhưng mà..... Nhưng mà cô xinh đẹp thế này, tại sao ngày đó cô lại muốn tôi bỏ thuốc vào trong chén của người phụ nữ kia? Có khả năng tôi đã phạm sai lầm, tôi....."

La Tinh Uyển lắc đầu, cắt đứt lời của cậu ta.

"Đừng nghĩ rằng tôi có mưu tính trước, nếu như tôi đã có kế hoạch thì tuyệt đối sẽ không tìm người như cậu, một tay mơ." La Tinh Uyển cười duyên, châm chọc nhưng không có ác ý gì: "Tôi làm như vậy, là bởi vì người phụ nữ kia là tình nhân của chồng chưa cưới của tôi, tôi muốn cắt đứt quan hệ của bọn họ vì thế mới phải hại cô ta, cậu cảm thấy tôi rất xấu phải không?"

Thiếu niên cau mày suy nghĩ một chút, gật đầu cũng không đúng, lắc đầu cũng không phải. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"Tôi cảm thấy..... Chồng chưa cưới của cô thật sự không tốt, người phụ nữ kia vì tiền mà chung sống với chồng chưa cưới của cô sao? Vậy thì chính là

đáng đời cô ấy! Nhưng nếu không phải, vậy thì cô....."

La Tinh Uyên lẳng lặng nhìn cậu ta, cười yếu ớt, không nói một lời.

"Tôi không phải chúa cứu thế, chỉ cần hai người đó tùy tiện ở cùng nhau là tôi phải thành toàn." Cô ta nhẹ giọng nói tiếp: "Những người khác tôi không có quyền can thiệp, nhưng sao phải hy sinh bỏ rơi tôi để thành toàn cho hạnh phúc của cả bọn họ, dựa vào cái gì?"

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt của cô ta lóe sáng sắc bén: "Cậu nói cho tôi biết, dựa vào cái gì?"

Thiếu niên hoàn toàn không còn lời nào để nói.

"Vậy sau đó cô có thành công không? Đêm hôm đó....." Cậu ta hỏi.

Sự bén nhọn trong mắt La Tinh Uyên tan đi, thân nhiên nói: "Có lẽ là.....! Tôi không biết."

Thiếu niên cau mày: "Cô không biết? Cô không quan tâm đến kết quả sao? Nếu như không thành công, bị người ta nhìn thấu thì làm sao bây giờ?"

"Trên thế giới này có rất nhiều chuyện ngoài dự liệu của cậu, nếu không quan tâm đến hậu quả thì chỉ cần ẩn theo suy nghĩ của mình mà làm, nếu kết quả tốt thì cậu thừa hưởng, kết quả không tốt cậu cũng phải thừa nhận, còn như kết quả đối với cậu không quan trọng, vậy chỉ có thể nói rõ cậu không hối hận quyết định lúc ban đầu —— cho nên, cậu phải hiểu rõ, vô luận kết quả có như thế nào, khi đó, tôi chính là muốn làm như thế, quay lại một lần nữa cũng sẽ làm như thế."

La Tinh Uyên đứng đón gió lạnh một hồi, nhìn chăm chăm vào cậu ta nói: "Tôi giữ mẹ của cậu, đích thực là sợ cậu sẽ tùy tiện nói lung tung, nhưng bây giờ thấy cậu cũng không phải là người như vậy, nhưng cậu nên biết, tôi với cậu không quen, tôi cũng không có lý do gì chỉ dựa vào điều này mà tin tưởng cậu, vì thế, tôi vẫn phải theo quy tắc của tôi, hi vọng cậu bỏ qua cho."

Thiếu niên cau mày: "Không có biện pháp khác sao?"

La Tinh Uyên cười duyên: "Tôi sẽ không thương tổn bà ấy, sau khi cậu đến Hongkong tôi sẽ lập tức đưa bà ấy qua, bạn bè của tôi ở bên đó sẽ giúp đỡ cậu, cậu có thể yên tâm, dĩ nhiên, cậu không tin, tôi cũng không có biện pháp nào, nếu như có lựa chọn khác cậu có thể không đi."

Thiếu niên vẫn cau mày, lát sau mới nói: "Tôi tin cô sẽ không thương tổn mẹ tôi, nhưng một người xinh đẹp lại thông minh như cô, sao vị hôn phu của cô lại không thích, còn ở bên ngoài tiêu hoa ghẹo nguyệt?"

Nụ cười của La Tinh Uyên vẫn không hề tan đi, chẳng qua là có thêm một chút bất đắc dĩ. truyện chỉ đăng trên đđ lêquýdon

"Điều này, tôi cũng rất muốn biết."

Mà xa xa, ở trong xe, Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhìn chăm chăm một màn này, mấy người bên cạnh đã chụp hình và ghi âm cuộc gặp gỡ nói chuyện của hai người kia.

Nam Cung Kinh Hiên nhớ tới đêm hôm đó, anh đã hỏi qua La Tinh Uyên chuyện này, lúc ấy, về mặt của cô ta cực kỳ vô tội, anh còn nhớ rất rõ.

Mấy ngón tay thon dài chậm rãi nắm chặt, sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, đột nhiên cảm thấy rất kinh sợ, rốt cuộc người phụ nữ kia duy trì cái mặt nạ này ở bên cạnh anh đã bao lâu rồi? Cô ta còn làm qua bao nhiêu chuyện giả nhân giả nghĩa mà anh không biết!!

Hồi tưởng lại rất nhiều rất nhiều chuyện, Nam Cung Kinh Hiên lại cảm thấy có phần sợ hãi.

Nhớ tới người phụ nữ nhỏ vẫn còn đang ngủ say kia, Nam Cung Kinh Hiên căng thẳng trong lòng, thấy đã ghi chụp xong cảnh tượng kia, anh nhàn nhạt nói một câu: "Đi thôi, nơi này không cần để ý nữa." Sau đó rời khỏi hoa viên Kim Vĩnh.

Chuyện này của La Tinh Uyên tạm thời anh chộp vào tay để đó, cộng thêm phần cô ta làm giả kết quả kiểm tra ở bệnh viện lần trước, chuyện bản của cô ta đều bị anh nắm trong tay, nhìn lâu một chút cũng cảm thấy buồn nôn.

Trở lại nhà trọ.

Nam Cung Kinh Hiên hỏi di chủ nhà mới biết Tiểu Ảnh đã đến trường học, hơn nữa, còn là Dụ Thiên Tuyết đưa cậu bé đi.

Trong lòng anh căng thẳng, cầm chìa khóa di chủ nhà đưa vội vàng đi lên lầu, trong nhà chính tề sạch sẽ, hoàn toàn không còn dấu vết kích tình tối hôm qua, Nam Cung Kinh Hiên có chút sốt ruột xoay quanh trong phòng, người phụ nữ này, lại có thể còn khí lực mà đưa con trai đi học!

Thật tốt, năm năm rồi, thể lực có thay đổi tốt hơn.

Hồi tưởng lại hương vị của cô tối hôm qua, đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên dâng lên chút nóng rực, tâm tình có hơi tốt hơn.

Biệt thự Nam Cung.

La Tinh Uyển từ hoa viên Kim Vịnh trở về, vòng vo ở trên cầu vượt mấy vòng mới quẹo cua tới nơi này.

Thật bất ngờ, Nam Cung Kinh Hiên đang ở nhà, tinh thần vô cùng sáng khoái, người giúp việc đang chuẩn bị bữa sáng, thấy cô ta cũng nhiệt tình chào hỏi.

"Kinh Hiên." La Tinh Uyển có hơi kinh ngạc.

Đứng ở giữa cầu thang, quét ánh mắt thâm thúy nhìn cô ta, Nam Cung Kinh Hiên cài nút áo sơ mi, đi xuống, lạnh nhạt nói: "Tối đây sớm thế, có chuyện gì sao?"

La Tinh Uyển dừng một chút, nói: "Em tìm bác trai bàn bạc chút chuyện, không nghĩ tới anh ở đây sớm như vậy."

Nam Cung Kinh Hiên nở nụ cười, lạnh lùng mà tà khí: "Em cảm thấy tôi nên ở nơi nào?"

La Tinh Uyển cắn môi, có chút khản trương, đi qua, ánh mắt trong suốt như nước, hỏi: "Hôm qua thấy anh đi rồi nên em tự trở về, nếu em nhìn không lầm, anh đuổi theo Dự Thiên Tuyết đúng không?"

Nam Cung Kinh Hiên gật đầu, kéo ghế ra ngồi xuống, lấy khăn ăn lau tay: "Không phải tới cùng ăn điểm tâm sao? Ba tôi ra ngoài lát nữa mới về, chắc em phải đợi một lúc."

Lời mời mọc của anh khiến La Tinh Uyển rất kinh ngạc, có phần vừa mừng vừa lo ngồi xuống phía đối diện.

Chẳng lẽ tối hôm qua là hiểu lầm, chỉ đơn giản là một chữ 'Lầm' thôi sao?

Người giúp việc đặt nhẹ đĩa trứng ốp la ở trước mặt cô ta, cười nói: "La tiểu thư, ốp la hai trứng cô thích nhất."

La Tinh Uyển cũng nở nụ cười: "Cảm ơn."

Quay đầu lại chăm chú nhìn Nam Cung Kinh Hiên, thấy người đàn ông này tinh thần sáng khoái ăn điểm tâm, gương mặt tuần lễ mị hoặc mê người, cô ta không nhịn được dịu dàng hỏi lần nữa: "Vậy không có xảy ra chuyện khác sao? Anh đuổi theo cô ta nói anh còn để ý đến cảm thụ của cô ta sao, nhất định là đã nhìn thấy em ôm anh, ghen sao?"

Nam Cung Kinh Hiên ngược mắt lên, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt mỹ lệ động lòng người của La Tinh Uyển, đôi mắt càng lúc càng rét lạnh.

Ánh mắt của La Tinh Uyển rơi vào bên trong cổ áo của anh——

Nơi đó có mấy vết đỏ do móng tay của phụ nữ cào, nhìn vô cùng mập mờ.

‘Xoạt!’, mặt của La Tinh Uyển đỏ lên, có chút cảm không vững cái nĩa trong tay, giọng nói khàn khàn: "Anh....."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Đoán Xem Là Ai Làm? Đoán Đúng Có Thưởng

"Như em thấy." Giọng của Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt, nhìn cô ta chăm chú: "Tôi cũng thấy khó hiểu, đang êm đẹp em lại cố ý muốn cho người phụ nữ kia hiểu lầm là sao, tôi nói rồi, tôi muốn đón Tiểu Ảnh vào nhà Nam Cung nhưng không thích cứng rắn giành lấy, em cũng biết, nếu như đoạt con trai của cô ấy có khả năng bức cô ấy nóng nảy, lúc đó chiêu số gì cô ấy cũng sẽ lấy ra sử dụng, dù sao tôi và cô ấy đã từng có một đoạn tình cảm, tôi không hy vọng cuối cùng lại huyên não đến mức bẽ tắc như thế, nhưng em thích nhìn cô ấy ghen đến vậy sao? Hay là thích cô ấy bởi vì em mà ghen?"

La Tinh Uyển tròn to hai mắt, bên trong đôi mắt trong suốt có hơi rung động, có phần không biết phải làm sao.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô ta, khóe môi tuần dật thoáng hiện lên nụ cười, có chút tà khí, có chút hứng thú khó nói thành lời, mang theo chút trào phúng tiếp tục ăn bữa sáng.

Trong lòng La Tinh Uyển rối bời, từ đầu đến cuối tầm mắt chỉ dừng ở cổ áo kêu gọi của anh. mạng truyện đi xin ghi rõ nguồn:đđ lê quý đồn

Hàm răng nhẹ nhàng cắn môi, hơi thở của La Tinh Uyển mong manh cổ phát ra tiếng nói: "Vì thế tối qua anh lấy thân thể đi an ủi cô ta sao? Chính là vì không để cho cô ta hiểu lầm?"

Hàng mi dài hơi ướt ươn ướt run run, La Tinh Uyển có phần cảm không được cái nĩa lạnh ngắt trong tay.

Nam Cung Kinh Hiền nâng mắt lên, chán ghét liếc nhìn cô ta.

"Tôi không biết đồ ngọt phụ nữ, cũng không có kiên nhẫn đồ, em cảm thấy cách tôi giải quyết như thế nào?" Máy ngón tay thon dài nhẹ nhàng chống cằm, nghiêng ngẫm mà lạnh lùng chăm chú nhìn La Tĩnh Uyển.

Cô gái xinh đẹp ngược mắt lên, trong đôi mắt thoáng lấp lánh sáng.

"Không phải anh nói cô ta cùng Bùi Vũ Triết đã phát sinh quan hệ, anh ngại cô ta bán, anh sẽ không lại muốn một người phụ nữ đã bị đàn ông khác chạm qua sao?" Cô ta thừa nhận, lòng của cô ta chỉ vì mấy vết trầy đỏ hồng này mà hoàn toàn rối loạn, đây là sự ghen ghét mãnh liệt nhất khi làm một người phụ nữ.

Nam Cung Kinh Hiền quơ lấy khăn ăn bên cạnh, lau qua loa khoe miệng một chút.

"Xác thực tôi sẽ không muốn cô ấy, nhưng không đại biểu sẽ không chơi đùa cô ấy....." Đôi mắt anh lạnh như băng nhìn về mặt của La Tĩnh Uyển, nheo mắt lại, dè dặt bức bối hỏi: "Em cũng ghen?"

La Tĩnh Uyển cảm thấy mình thật sự là không chịu nổi.

Khuôn mặt trắng nõn của cô ta càng lúc càng tái nhợt, mái tóc hơi xoắn rũ xuống, ngón tay xanh xao buông lỏng cái nĩa, cả người lộ ra sự ưu thương, cô ta phí hết tâm tư làm cho Dự Thiên Tuyết leo lên giường của Bùi Vũ Triết, nhưng người đàn ông này vẫn có thể cùng Dự Thiên Tuyết phát sinh loại quan hệ thân mật kia lần nữa sao?

Rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào? Tại sao cô ta lại cảm thấy..... Vô lực thế này.....

"Em đến tìm ba tôi làm gì?" Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn thật sâu vào mắt cô ta, trong lòng lạnh lùng giấu cợt, ngoài miệng lại nhàn nhạt hỏi.

La Tĩnh Uyển từ trong sự ưu thương bình tĩnh lại, đôi mắt mông lung khôi phục sự thư thái.

"Là bác trai chủ động tìm em, em nghĩ là chuyện đùa nhỏ ——" Giọng của cô ta có hơi khàn, không hề phòng nói thẳng: "Thật sự là em đã biết đến sự tồn tại của đùa nhỏ cùng Dự Thiên Tuyết, sắp tới đây sẽ được đón vào nhà Nam Cung, bác trai hi vọng em có thể sớm tiếp nhận, bước kế tiếp sẽ làm cho ba mẹ em cũng đồng ý, có lẽ bác trai muốn tìm em bàn bạc một chút."

Nói đến đây, La Tĩnh Uyển buông dao nĩa trong tay xuống, đôi mắt hơi ươn ướt.

Hai tay của cô ta nắm chặt, đầu hơi cúi xuống dùng hai bàn tay che mặt, cả người lộ vẻ khổ sở mà mỹ lệ động lòng người. Một tiếng thở dài nhẹ nhàng phát ra từ miệng cô ta: "Thật sự em không biết mình đang làm cái gì..... Cố gắng tranh thủ cuộc sống cùng hạnh phúc của mình mà khó khăn đến thế sao? Vì cái gì mà em phải thừa nhận nhiều như vậy, chịu đựng người đàn ông mình yêu hoan ái cả đêm cùng phụ nữ khác, còn phải làm bộ như chuyện gì cũng không có cùng ngồi ăn điểm tâm với nhau, thừa nhận vị hôn phu có con riêng trước khi cưới, còn phải đón tới tham gia sinh nhật của ba chồng, ba chồng lại có thể yêu cầu em rộng lượng một chút mà tiếp nhận....." Một giọt nước mắt trào ra, rơi xuống trên bàn ăn, bàn tay che chắn nên không thấy rõ mặt của cô ta, chỉ thấy thấp thoáng dưới mái tóc hơi xoắn là khuôn mặt vốn trắng nõn giờ đã hơi đỏ ửng làm đau lòng người.

Cuộc đời của cô ta, tại sao đáng buồn và uất ức thế này, tại sao?

Nam Cung Kinh Hiền ngồi đối diện cô ta, đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại, trong lòng cực kỳ phức tạp.

"Tiểu Ảnh không phải là con riêng gì đó, khi em nói chuyện, tốt nhất là đừng khó nghe như vậy." Nam Cung Kinh Hiền sâu kín nói, trong mắt có sự sắc bén nhàn nhạt: "Còn nữa....., tất cả đều do tôi, không nên tự làm chủ mọi việc —— tôi không cảm thấy mình và em đã phát triển đến trình độ giống như vợ chồng, chẳng qua em quá coi trọng chính mình, đi vào cánh cửa này thì đã cảm thấy mình là thiếu phụ nhân, cảm giác của em có phần quá tốt đẹp đi."

La Tĩnh Uyển gạt mình, ánh mắt có chút hoảng loạn, cánh tay nhẹ nhàng buông xuống, mắt có hơi hồng, có chút ướt át.

"Con gái nhà quyền quý khi chưa gả ra ngoài, đại đa số đều rất căng thẳng, chú ý nhất chính là lễ nghi." Nam Cung Kinh Hiền nhìn chăm chú vào cô ta, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh nhạt: "Ngẫm lại bản thân mình đi, từ bao giờ thì bắt đầu coi nơi này như là nhà của mình, ngủ lại coi như xong, lại còn vênh mặt hát hăm sai khiến người khác, cho là mình thật sự đã ngồi vững vị trí này —— có bao nhiêu đàn ông ở trước hôn nhân tùy tiện trên hoa ghen nguyệt, nếu như em muốn dựa vào điểm này mà trói buộc tôi, vậy có phải từ bảy tám năm trước tôi đã phải bắt đầu cấm dục hay không, đặc biệt chờ đợi em bước qua cửa?"

La Tĩnh Uyển cắn môi, hồi tưởng hành động và việc làm của mình, luôn luôn dịu dàng nhã nhặn lịch sự, giờ phút này lại có phần nói không ra lời.

"Bác trai không có đề ý như thế, quan hệ của Dạ Hi và em cũng rất tốt, vì vậy em mới đi qua bên này tương đối chăm chỉ....." Cô ta nỗ lực biện luận, không thừa nhận, sự thực mình muốn kín đáo xâm nhập vào thế giới của anh.

Nụ cười của Nam Cung Kinh Hiền rất sâu, gật gật đầu: "Cũng đúng, em còn dám trước khi cưới trực tiếp leo lên giường của tôi, em còn rụt rè mắt tự nhiên gì nữa?"

Mặt La Tĩnh Uyển lúc đỏ lúc trắng.

"Anh đã nói sẽ không lấy chuyện này ra nói nữa....." La Tĩnh Uyển cắn môi nói.

"Cũng được, không nói chuyện này....." Giọng nói lạnh như băng của Nam Cung Kinh Hiên quanh quẩn ở trong phòng khách: "Tôi muốn hỏi em, ngày đó, ở tiệc rượu em gặp qua Thiên Tuyết, sau đó cô ấy bị bỏ thuốc, đi theo Bùi Vũ Triết đến khách sạn —— em có đoán được người bỏ thuốc Thiên Tuyết là ai hay không?"

Sống lưng La Tinh Uyển chợt lạnh, tay bắt đầu khẽ cứng ngắc.

"Em không rõ lắm, sau khi chạm mặt em không có nói gì với cô ấy, chuyện về sau thì anh cũng biết, lúc tối em còn gặp anh, chúng ta cùng ngồi trên một chiếc xe....." Cô ta nâng đôi mắt trong trẻo lên, cố gắng tìm ra một chút đồng tình.

Nam Cung Kinh Hiên lại cười cười nhìn cô ta, giống như đang xem chuyện gì đó tiêu lâm buồn cười.

"Từ trước tới nay em làm cái gì tôi cũng đều không biết, chỉ điểm này, đừng nghĩ là tôi có thể làm chứng giúp em, thời điểm tôi gặp em thì Thiên Tuyết bị phát tác thuốc, theo tên khốn kia đi khách sạn....." Ngón tay thon dài điểm một cái trên bàn, Nam Cung Kinh Hiên sâu xa nói: "Tôi đã tìm được người bỏ thuốc, chứng cứ xác thật, Tinh Uyển, em đoán thử là ai, đoán đúng có thưởng."

Cái nữa trong tay La Tinh Uyển đụng vào cái đĩa, phát ra tiếng động thanh thúy.

Sắc mặt cô ta tái nhợt, hàng mi ướt nhẹp run rẩy, giọng khàn khàn: "Em..... Không biết....."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Khi Nào Thì Để Cháu Gặp Cháu Nội Của Bác?

Khóe môi tuân dặt của Nam Cung Kinh Hiên nhếch lên một nụ cười, đó là nụ cười rét lạnh đến tận xương.

"Thậm chí chỉ đoán thôi mà em cũng không muốn đoán..... Thật là không phối hợp....." Nam Cung Kinh Hiên cười yếu ớt, tà mị lạnh như băng: "Vậy không thể làm gì khác hơn là để cho tôi nói cho em biết ——"

"Uyển nha đầu, tối sớm như vậy?" Một giọng nói hùng hồn dư âm ong ong truyền vào phòng khách.

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi nắm chặt mấy ngón tay thon dài, ánh mắt lạnh như băng, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Chết tiệt, sao trở lại đúng lúc này, anh sắp từ trong miệng người phụ nữ này bức ra mọi chuyện.

"Bác trai." La Tinh Uyển nhẹ nhàng đứng dậy, khôn khéo kêu một tiếng.

"Ngồi đi, ngồi xuống." Nam Cung Ngao cười sang sảng, trên người mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn màu xám trắng gợn tay hướng về phía cô ta vẫy vẫy, tay phải cầm quả trứng đầu rồng đậm mạnh xuống sàn, mắt lạnh thoáng nhìn Nam Cung Kinh Hiên, hừ một tiếng ngồi xuống: "Thật là lỳ kỳ, sớm thế này mà có thể nhìn thấy con ở nhà, mặt trời đúng là mọc từ hướng tây rồi!"

Về mặt của Nam Cung Kinh Hiên cũng lạnh lùng, lạnh giọng đáp lại: "Vậy sao? Đúng lúc con cũng ăn xong, không muốn nhìn thấy con thì sau này con sẽ ít về nhà, cũng tránh ảnh hưởng đến tâm tình của ba."

Nam Cung Ngao trợn mắt: "Mày..... Cái thằng khốn này!! Lại muốn sặc giọng tranh cãi cùng tao có phải hay không!"

La Tinh Uyển vội vàng đi qua, múc canh vào một cái chén nhỏ đặt bên cạnh Nam Cung Ngao: "Được rồi bác trai, đừng nóng giận, không dễ dàng gì Kinh Hiên mới có ở nhà, mọi người cũng đừng âm ỉ, dù sao cũng là gia đình, sao có thể nói không về là không về? Gần đây anh ấy rất tốt, mỗi ngày tan việc là trực tiếp từ công ty về nhà."

Nam Cung Ngao nén giận, không dám nói cho La Tinh Uyển biết, tên này, cả ngày lẫn đêm không về, cũng không biết thằng nhóc khốn kiếp này đang làm gì!

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nở nụ cười, cầm khăn ăn lau lau ngón tay thon dài, đạm mạc nói: "Con ăn no, các người từ từ ăn."

Nói xong anh cũng đứng dậy, đi tới cửa thì xoay người lại, lạnh giọng hỏi: "Đúng rồi, ba đã xác định, hiện tại muốn đón Tiểu Ảnh đến nhà sao? Thiên Tuyết đồng ý?"

Nam Cung Ngao để ý tới La Tinh Uyển đang ở đây nên không tiện nhiều lời, chẳng qua là gương mặt già nua xanh mét: "Mày nói đi đâu hả? Nếu như không phải do mày ầu tả, cốt nhục của nhà chúng ta có thể lưu lạc ở trong tay người phụ nữ không rõ lai lịch kia sao?! Chính mày gây họa còn ở nơi này kêu la cái gì! Uyển nha đầu đã nhìn mày đến mức này mày còn ồn ào cái gì!"

Khỏe miệng Nam Cung Kinh Hiên nở nụ cười nhàn nhạt: "Con không nói, ba cho rằng chỉ có cô ta đang nhìn con thôi sao?" Lạnh lùng quét mắt về phía La Tinh Uyển, anh đậm mặt nói tiếp: "Mấy chuyện mà cô ta làm, con cũng không thể chịu được nữa, đừng ép tôi, nếu không....."

Mấy câu cuối cùng kia, rõ ràng là anh nói cho người phụ nữ này nghe.

La Tinh Uyển vẫn dịu dàng ngồi ở bàn, ánh mặt trời rải rác trải trên cái váy dài, động tác của cô ta rất ưu nhã, chẳng qua là hàng mi nhẹ nhàng run rẩy, để xuống chút hốt hoảng ở trong lòng.

"Bác trai, Kinh Hiên cũng không có lỗi làm gì, sai là ở con, do con chưa đủ rộng lượng, đứa bé kia..... Con có thể gặp không? Con nghĩ con có thể chung sống hòa thuận cùng đứa bé, nếu như có thể." La Tinh Uyển nhẹ giọng nói. truyện chỉ đăng trên [đd lequydon](#)

Nam Cung Ngạo có hơi kinh ngạc, tròn to hai mắt, không nghĩ tới La Tinh Uyển dễ dàng nghĩ thông suốt như vậy.

Một người phụ nữ, người phụ nữ đó còn chưa bước qua cửa, lại có thể tha thứ cho đứa con trai hỗn trưởng này của ông ta ở bên ngoài chơi bời trăng hoa gây ra rắc rối, lại còn có thể bao dung cho anh vì nhất thời sai lầm mà lưu lại cốt nhục! Nam Cung Ngạo cảm thấy cả người đều đang rung động, kích động đến mức không cách nào kiềm chế.

Ánh mặt trời sáng chói chiếu vào phòng khách, theo bản năng, trong đầu Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua một ý nghĩ, nghiêng rằng hướng về phía La Tinh Uyển nói: "Cô đừng mơ tưởng!"

La Tinh Uyển bị giọng nói này làm cho sợ hết hồn, sắc mặt hơi tái nhợt nhìn chằm chằm vào anh..

Cô ta thoáng nở nụ cười, có chút chua xót khổ sở, khàn giọng hỏi: "Chuyện này em đã sớm biết, cũng biết mục đích bác trai muốn em tới để nói chuyện gì, em tiếp nhận, có thể không? Dù em không tiếp nhận thì điều này cũng đã là sự thật, huống chi, nếu như là máu mủ của nhà Nam Cung thì cũng không có đạo lý vứt bỏ, nhưng thưa bác trai, cháu có một thỉnh cầu."

Nam Cung Ngạo vẫn còn đang kinh ngạc vui mừng, chặn ngang nói: "Uyển nha đầu, cháu nói!"

La Tinh Uyển nhẹ nhàng hít một hơi, nói: "Nếu như đứa bé vào nhà, cháu hi vọng có thể đối với ngoại giới nói là cháu và Kinh Hiên nhận con nuôi, dù sao thì bên ngoài vẫn chưa biết đứa bé này là máu mủ của anh ấy, nhà Nam Cung cũng không cho phép những lời đồn đãi truyền bá ra ngoài làm tổn hại danh dự gia tộc, cho nên nói nhận con nuôi, đó là lựa chọn tốt nhất." Nói xong, cô ta nhìn xuống bụng của mình một cái, khẽ đỏ mặt, nói tiếp: "Và lại, cháu cũng không muốn bị ngoại giới cho rằng cháu không thể sinh con, yêu cầu này, có thể không?"

Nam Cung Ngạo mừng rỡ, vừa muốn đáp ứng, chợt nghe một tiếng găm nhẹ: "Cút!"

Toàn thân Nam Cung Kinh Hiên lộ vẻ tàn độc, đứng sừng sững ở cửa, đôi mắt lạnh như băng, anh nhìn La Tinh Uyển cười lạnh, đi qua chống tay ở hai bên người cô ta: "Nhận nuôi? Thua thiệt cô nghĩ ra được! Ở chỗ này, tốt nhất cô cầm miệng cho tôi, một lời cũng không được nói, nếu không, tôi sẽ khiến cô hối hận vì những lời đã nói hôm nay!"

Quả trọng trong tay Nam Cung Ngạo nặng nề nện xuống mặt đất, tràn đầy lửa giận đối với con trai của mình: "Cái thằng này, đồ khôn! Uyển nha đầu xử lý chuyện như thế cũng vì suy nghĩ cho danh dự của nhà chúng ta, mà lại còn rồng con bé!"

"Ba biết cái gì!" Ánh mắt tàn bạo ngoan độc của Nam Cung Kinh Hiên quét qua: "Đừng để cho tôi nghe thảo luận đề cập gì đến chuyện nhận con nuôi này, tốt nhất là một lần cũng không! Nếu không tôi sẽ cho cô biết hậu quả là cái gì!" Tay anh hung ác siết chặt cái ghế, cười lạnh một tiếng, nhớ tới mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Nam Cung Ngạo: "Thời gian chắc cũng đủ rồi, đến lúc đó tôi sẽ cho các người một câu trả lời chắc chắn, bảo đảm các người hài lòng!"

Mắt Nam Cung Ngạo nheo lại, nặng nề nện cây gậy xuống mặt đất, găm nhẹ: "Thằng hỗn đản, mày lại muốn làm cái gì?!"

Điện thoại di động trong túi đang chấn động, Nam Cung Kinh Hiên không muốn nói thêm gì nữa, chỉ ưu nhã mà thần nhiên đứng dậy, đôi mắt băng lãnh liếc La Tinh Uyển một cái: "Tôi sẽ cho các người biết."

Vừa nói anh vừa móc điện thoại di động trong túi ra, ấn nút nhận, xoay người đi ra ngoài.

Ánh mặt trời vẩy vào trên bóng lưng của anh, một mảnh sáng chói vàng óng ánh, La Tinh Uyển nhìn chằm chằm bóng lưng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thậm chí cả người vô cùng lạnh lẽo.

Nam Cung Ngạo ở bên cạnh an ủi cô ta, cô ta lại không để ý, nhưng đầu óc thì cấp tốc xoay tròn, tự hỏi, những chuyện cô ta đã từng làm có thể đã để lại nhược điểm, sau khi suy nghĩ triệt để mọi chuyện, mới hơi yên tâm lại.

Nhược điểm của cô ta, không dễ dàng bắt như vậy.

Cho dù có bị chộp, đương nhiên chỉ mình Nam Cung Kinh Hiên biết rõ, chẳng qua là, còn chưa đủ để cho những người khác tin phục.

Cô ta nhẹ nhàng cầm ly sữa tươi lên uống một hớp, hướng về phía Nam Cung Ngạo nở nụ cười: "Cháu hiểu mà bác trai, cháu sẽ không để ở trong lòng, nhưng mà cháu nội kia của bác, lúc nào thì có thể cho cháu gặp? Cháu muốn nhìn thử xem có phải thật sự thông minh đáng yêu như bác nói hay không."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 210: Ghét, Hai Người Kia, Cô Đều Ghét!

Nam Cung Ngạo vui đến vỗ bấp đùi, gương mặt già nua rạng rỡ: "Được! Tốt! Nhất định bác sẽ dẫn Tiểu Ảnh đến cho cháu nhìn một chút, đứa bé kia, bác nhìn là thích ngay....."

La Tinh Uyển nhàn nhạt cười, không có một chút nào là không thích hợp.

Giọng nói của Nam Cung Ngạo đột ngột dừng lại, trợn to hai mắt cuồng quát nói: "Uyển nha đầu, bác cũng không phải nói sau này không thích đứa nhỏ cháu sinh, nhưng cháu biết đó, Tiểu Ảnh là cháu đích tôn đầu tiên của bác, dù sao cũng là ruột thịt, sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia!"

La Tinh Uyển gật đầu, càng ngày càng hiểu biết dụ dàng động lòng người: "Dĩ nhiên cháu đều biết này, bác trai còn lo lắng gì nữa không?"

Nam Cung Ngạo tiếp tục hướng về phía cô ta thao thao bất tuyệt kể về đứa nhỏ đáng yêu xinh đẹp đó, La Tinh Uyển ung dung thản nhiên, chỉ khe khẽ tựa vào chỗ ngồi nghĩ tới hình dáng cậu bé kia, không phải chỉ là một đứa bé thôi sao, không có đứa bé kia, Dụ Thiên Tuyết lại càng không có bất cứ lý do gì chen chân vào nhà Nam Cung nữa.

Ánh nắng buổi sáng càng lúc càng trở nên chói mắt, La Tinh Uyển chợt có chút mê mang, dường như cô ta đang sợ cái gì đó, rồi lại như đang cực lực nghĩ phải bảo vệ điều gì đó, ngẫm nghĩ mấy ngày sau là tiệc sinh nhật, ánh mắt trong suốt lộ vẻ hứng thú, thật hy vọng mình cầm trong tay không phải là sữa tươi, mà là rượu. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Trung tâm Huệ Minh.

Dụ Thiên Tuyết đã ngồi ở trên ghế một hồi, đau lưng, buồn ngủ liên miên.

Ngón tay xanh xao nhẹ nhàng xoa xoa mấy chỗ bầm rún trên người, mí mắt cô đánh nhau, buông bút xuống, chỉ có thể nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế da nghỉ ngơi, nhắm mắt lại đều là bầu không khí mát lạnh trong phòng khi tinh dậy vào lúc sáng sớm hôm nay.

Bên cạnh trống không, cảnh tượng hoang vu giống như là thôn trang sau một trận bị cướp đoạt. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Đưa Tiểu Ảnh đi học, Tiểu Ảnh lại nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cẩn thận tìm phía sau cô xem có bóng dáng người khác hay không, Dụ Thiên Tuyết không nhìn được hồi cậu bé đang tìm cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ảnh xanh mét không nói lời nào, chỉ cồng ba lô nhỏ xoay người, nắm chặt quả đấm cắn răng bắn ra mấy chữ: "Chú hư hỏng, chú chết chắc rồi!"

Điện thoại trên bàn vang lên nhắc nhở, Dụ Thiên Tuyết mở hàng mi như cánh bướm ra, liếc mắt nhìn.

"Xin chào!" Cô duỗi dài cánh tay qua mở ra hands-free (ché độ rảnh tay).

"Xin hỏi là Dụ tiểu thư phải không?" Bên trong là một giọng nam nhu hòa nhưng lạnh như băng.

Dụ Thiên Tuyết hơi ngẩn ra: "Dạ, anh là?"

"Là thế này Dụ tiểu thư, tôi là thư ký chủ tịch Lịch Viễn, nơi này có một phần thiệp mời dự tiệc sinh nhật của Nam Cung tiên sinh muốn đưa qua cho cô, hiện tại muốn xác nhận địa chỉ cùng điện thoại của cô....."

Dụ Thiên Tuyết mơ mơ màng màng nghe, nhưng khi nghe được hai chữ Nam Cung, bỗng chốc giật mình một cái.

"Tôi không cần." Cô cau mày, giọng rất nhỏ, đưa tay qua muốn nhấn tắt điện thoại.

"Dụ tiểu thư, đây là thiệp mời La tiểu thư phát cho cô, xin hỏi cô muốn cự tuyệt sao? Nếu như cự tuyệt, tôi sẽ trực tiếp trả về cho La tiểu thư, vậy cũng sẽ không quấy rầy đến cô."

Ngón tay của Dụ Thiên Tuyết sờ tới cái nút thì dừng lại, đôi mắt trong suốt thoáng qua vẻ phức tạp, không hiểu hỏi: "Cái gì?"

"Dụ tiểu thư, xin hỏi cô muốn cự tuyệt sao?" Giọng nam dụ dàng nhắc lại lần nữa.

Tâm tư Dụ Thiên Tuyết bấn loạn, nhớ tới lúc gần tối ngày hôm qua nhìn thấy La Tinh Uyển cùng Nam Cung Kinh Hiền thân mật ở trong xe, còn nữa, tên đàn ông khốn kiếp kia đã hành hạ cô cả đêm khiến cô suýt tắt thở, tâm trạng càng lúc càng rối loạn, cơ hồ muốn cắt đứt điện thoại ngay lập tức!

Cô ghét, hai người kia, cô đều ghét!

Sinh nhật của Nam Cung Ngao, liên quan gì tới cô?!

"Dụ tiểu thư, La tiểu thư muốn tôi nhắc nhở cô, bất kể ngày đó cô có tới hay không, con trai của cô - Dụ Thiên Ảnh nhất định sẽ xuất hiện ở buổi tiệc, bởi vì Nam Cung lão tiên sinh chỉ đích danh muốn cậu ấy tham gia, hi vọng cô thận trọng suy nghĩ xem có muốn tới hay không."

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, đột nhiên trong lồng ngực vọt lên một ngọn lửa.

"Có ý tứ gì? Để Tiểu Ảnh qua đó? Anh nói rõ ràng với tôi cái gì gọi là Tiểu Ảnh nhất định sẽ xuất hiện, nếu như thằng bé không muốn đi thì sao? Chẳng lẽ các người còn có thể bắt cóc thằng bé qua đó?! Nó chỉ là một đứa bé năm tuổi, các người có còn luật pháp hay không?!"

Giọng nam nhu lạnh tiếp tục nói: "Vì thế mới nói Dụ tiểu thư suy nghĩ thận trọng, La tiểu thư nói, chuyện con trai của cô, cho tới bây giờ cô ấy đều không làm chủ được, chẳng qua là tốt bụng nên mới mời cô cùng tham gia, dù sao thì đứa bé chỉ mới năm tuổi, không có ai ở bên cạnh trông nom cũng không tốt, cô nói có đúng hay không?"

Cả người Dụ Thiên Tuyết sắp sụp đổ, tay nắm lấy tờ giấy nháp trên bàn, tức giận đến đôi mắt cũng ngân ngấn lệ.

"Rốt cuộc các người muốn làm cái gì? Chẳng lẽ không sợ tôi mang theo bảo bảo từ nay về sau không xuất hiện ở trước mặt các người nữa?! Tôi nói tôi sẽ không để cho con trai không hiểu gì bị mang đi, kêu Nam Cung Ngao chết tâm đi!"

Đôi phương trầm mặc trong chốc lát.

"Dụ tiểu thư, là như thế này, tôi chỉ là phụ trách thông báo mà thôi, còn thiệp mời sẽ được đưa tới sau, cô biết tính cách của Nam Cung Ngao tiên sinh, chuyện cần phải làm ông ấy sẽ không từ thủ đoạn nào, hi vọng Dụ tiểu thư có thể suy tính rõ ràng."

Dụ Thiên Tuyết đáp lại là cảm điện thoại lên rồi đột nhiên để xuống 'cụp' một tiếng

Tiếng ục ục nhắc nhở cô, rốt cuộc đã cúp điện thoại.

Đáng ghét..... Thật sự rất đáng ghét!

Hàng mày thanh tú cau chặt lộ ra mấy phần bi thương, trong lúc bất chợt muốn gọi điện thoại liên lạc với Tiểu Ảnh một chút, nhưng ngẫm lại có thể cậu bé đang trong giờ học, vẫn là thôi, lão già khốn kiếp kia lại muốn bắt đầu cướp người, lần trước là ăn com, lần này lại là tham gia bữa tiệc gì đó, chẳng lẽ ông ta thật sự muốn công bố Tiểu Ảnh với mọi người hay sao?

Nghĩ đến đây, Dụ Thiên Tuyết giống như bị một chậu nước lạnh húng hắng dội tỉnh!

—— một khi Tiểu Ảnh bị lộ ra ở trước mặt truyền thông, cô nên như thế nào bảo vệ con trai không cho nhà Nam Cung nhìn nhận?

Dụ Thiên Tuyết hoàn toàn luống cuống, trong đôi mắt trong trẻo có nồng đậm lo âu, làm sao đây? Hơn nữa, Nam Cung Ngao nói, ông ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp làm cho Tiểu Ảnh tham gia buổi tiệc, nói cách khác, bất kể cô trốn đến chân trời góc biển cũng tránh không khỏi đúng không?

Đột nhiên cửa từ từ bị đẩy ra.

Dụ Thiên Tuyết còn chưa thoát khỏi con suy nghĩ sầu lo, cũng không có nói "Xin chào", trực tiếp kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng dáng cao lớn đang chậm rãi đi tới, đến khi phản ứng kịp mới phát hiện, người đàn ông đứng ở trước mặt mình lại là.....

"Không phải nói xin nghỉ giúp em rồi sao? Thế nào mà còn đi làm?" Nam Cung Kinh Hiên khẽ cau mày đi tới trước mặt cô, nhưng vẻ mặt lại dịu dàng mà cung chiêu, cúi đầu chống tay hai bên chỗ ngồi của cô, ở trên đỉnh đầu cô ẩn xuống một nụ hôn.

Toàn thân Dụ Thiên Tuyết cứng đờ, chậm rãi trở lại bình thường, sau đó nhìn anh chòng chọc, trong mắt tràn đầy sự buồn bã.

"Ai cho anh đi vào? Ra ngoài!"

Hình như Nam Cung Kinh Hiên đã dự liệu được cô sẽ có phản ứng thế này, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm thon khéo léo của cô, thấy cô quần khăn lụa che giấu phong cảnh mỹ lệ ở căn cổ, ánh mắt nóng rực vài phần, tươi cười rạng rỡ.

"Buổi sáng anh có chút chuyện phải xử lý vì vậy mới đi trước, tức giận à?" Anh khàn giọng nói, cúi người xuống nhẹ nhàng ôm ấp, hôn lên trán cô: "Đừng nóng giận, anh xử lý xong mọi chuyện là lập tức tới đây tìm em, chúng ta về nhà có được hay không? Đừng ở chỗ này, anh biết em rất mệt mỏi, cũng không muốn làm việc tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Đến Cùng Là Ông Cụ Muốn Làm Gì?

Nhớ tình huống hai người chiến đấu kịch liệt tới hôm qua, Dự Thiên Tuyết đỏ mặt, nhưng thấy tủi thân và tức giận nhiều hơn.

"Cách em xa một chút em không muốn gặp lại anh, không muốn!" Tay cô chống trên lồng ngực của anh, tràn ngập oán giận nói.

Nam Cung Kinh Hiền liếc mắt nhìn lên khóe miệng của cô, cô tránh, nụ hôn của anh liền rơi vào trên sườn mặt cô, cảm thấy hành động khước từ nhỏ này rất có tình thú, sau khi nhàn nhạt cười xong mới phát hiện mắt cô hồng hồng, lúc này nụ cười mới tan đi, đột nhiên bắt lấy bàn tay nhỏ bé như lạnh của cô, giọng khàn khàn hỏi: "Sao vậy? Không phải tôi qua còn vui vẻ sao, khóc cái gì?"

Dự Thiên Tuyết không muốn giấu giếm, nâng vành mắt hồng hồng lên nói: "Em còn muốn hỏi anh là chuyện gì xảy ra, sinh nhật của ba anh thì có quan hệ gì tới mẹ con em? Tại sao Tiểu Ảnh phải đi tham gia? Ông ấy có quyền gì mà cưỡng bách một đứa bé, dựa vào cái gì mà uy hiếp em! Em chính là không muốn cho bảo bảo nhận thức thì thế nào, ông ấy chính là một lão già ích kỷ tự đại độc tài chuyên chế, dựa vào cái gì mà Tiểu Ảnh phải nhận thức ông ấy!"

Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn vẻ mặt uất ức mà tức giận của cô, hình như đã thoáng hiểu ra điều gì đó.

Hàng mày tuấn dật chậm rãi nhíu lại: "Ông ấy lại nói cái gì với em?"

Dự Thiên Tuyết nghiêng đầu qua một bên, lạnh giọng nói: "Ông ấy không có nói gì, chẳng qua sai người nói cho em biết là hi vọng em và Tiểu Ảnh cùng nhau tham gia bữa tiệc của ông ấy, rốt cuộc ông ấy muốn làm cái gì? Em đã nói là em sẽ không nhận tiền của ông ấy để đổi con trai, đến cùng là ông ấy còn muốn như thế nào?!"

Nhìn mắt cô đã loáng loáng có nước mắt, Nam Cung Kinh Hiền chỉ cảm giác được trái tim mình bị siết chặt.

"Đừng khóc. Đừng khóc đừng khóc. . . ." Ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt của cô, bàn tay cũng bung lấy mặt cô ôm ái dụ dỗ: "Thiên Tuyết, không nên kích động, chuyện này anh sẽ lên tiếng hỏi rõ, anh bảo đảm không để Tiểu Ảnh và em chịu uất ức được không? Đừng khóc."

"Em không có khóc." Dự Thiên Tuyết quay mặt qua một bên, quật cường nói: "Em chỉ ghét phương thức giải quyết ông ấy, dựa vào cái gì mà uy hiếp em?!"

Biểu tình của Nam Cung Kinh Hiền cũng trở nên nghiêm trang, anh biết Nam Cung Ngạo hi vọng Tiểu Ảnh đến tiệc sinh nhật, nhưng mà tại sao lại muốn Thiên Tuyết cũng cùng theo tới? Hôm đó có nhiều thân thích và khách khứa như vậy, rốt cuộc ông già này muốn làm cái gì?

Nhưng anh nghĩ đi nghĩ lại kế hoạch của mình, tựa hồ tất cả cũng trở nên không còn quan trọng, mạng truyện đi xin ghi rõ nguồn: ddlequydon

"Không sao. Hôm đó em đi cũng tốt, đúng lúc có thể tận mắt nhìn anh giải trừ hôn ước." Nam Cung Kinh Hiền ôm chặt cô, khe khẽ hôn nhẹ lên mi tâm của cô: "Chuyện anh cam kết với em thì nhất định phải thực hiện, bằng không thì sự tình sẽ phát triển càng ngày càng hồng бет, anh không thể chịu được việc em hiểu lầm anh nữa, càng không có biện pháp chịu đựng một người phụ nữ lòng dạ ác độc tâm kế đa đoan ở bên cạnh anh, anh không thể rời bỏ em. Thiên Tuyết."

Nụ hôn của anh nóng rực mà mê ly, khiến Dự Thiên Tuyết tạm thời bị mê hoặc lạc lối, truyện chi đăng trên dd.le.quy.don

Mở to đôi mắt say đắm mộng lung, đột nhiên cô hỏi: "Anh nói ai lòng dạ ác độc tâm kế đa đoan?"

Nam Cung Kinh Hiền mím đôi môi mỏng khẽ gọi, suy tư chốc lát mới lên tiếng: "La Tinh Uyển, ngay từ đầu không phải em luôn cảm thấy cô ta là người tốt sao? Có biết ngày đó là ai bỏ thuốc ở trong rượu của em hay không?"

Bỗng nhiên Dự Thiên Tuyết tròn to hai mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ở trong ấn tượng của cô, La Tinh Uyển có tri thức hiểu lễ nghĩa, cô đã từng vì sự tồn tại của La Tinh Uyển mà thấy rằng mình lựa chọn ở chung một chỗ cùng Nam Cung Kinh Hiền là một loại tội ác, nhưng mà —— làm sao có thể.

"Em đang kinh ngạc cái gì hả?" Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn bộ dáng rất đáng yêu này của cô, ngón tay thon dài vuốt chóp mũi của cô một cái, đột nhiên rất muốn yêu cô cưng chiều cô thật nhiều, phóng túng cô đến long trời lở đất.

Dự Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, cắn cắn môi nói: "Em vẫn cảm thấy không có khả năng là cô ấy, em luôn nghĩ cô ấy rất vô tội, là em có lỗi với cô ấy, do em. Anh xác định là cô ấy bỏ thuốc em sao? Bởi vì cô ấy không chiếm được anh, cho nên mới nghĩ cách hãm hại em?"

Nam Cung Kinh Hiền nhìn dáng vẻ thật sự nghiêm túc của cô, không nhịn được mà cười yếu ớt.

"Có phải để người khác hại em đến xương cũng không còn thì mới biết đối phương là hạng người gì hay không?" Nam Cung Kinh Hiền cười khẽ, nói tiếp: "Sao em có thể ngây thơ đến mức này?"

Dự Thiên Tuyết ngẩn ra, bỗng nhiên nện một quyền lên trên ngực anh, tròn mắt nói: "Vậy còn anh? Không phải anh cũng chẳng hay biết gì sao? Hồi đó là ai đã nói qua, người có thể làm vợ anh có thể sinh con cho anh chỉ có La Tinh Uyển, còn em, ngay cả tư cách cũng không có, anh có nói những lời này hay không, có hay không?!"

Nam Cung Kinh Hiên cười bắt được quả đấm của cô, chống trán vào trán của cô, giọng khàn khàn: "Anh nói rồi. . . . Ai bảo khi ấy anh cũng ngu xuẩn, không thấy rõ bộ mặt thật của cô ta. . . . Anh sai rồi được chưa? Anh phải nói xin lỗi với em thế nào mới được? So với bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới em đều tốt hơn gấp một ngàn một vạn lần, phụ nữ tốt hơn nữa anh cũng không quan tâm, anh chỉ cần em, như vậy được chưa?"

Một bầu không khí tĩnh lặng trong phòng làm việc, Dụ Thiên Tuyết muốn rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh nhưng chỉ phí công, chỉ có thể trơ mắt bị anh nhìn chăm chăm, sắc mặt ửng hồng đến đáng sợ.

"Em không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, những thứ này vô dụng đối với em, về sau anh không cần nói nữa!" Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết mát lạnh nhìn chăm chăm vào anh, hơi khiêu khích nói tiếp: "Anh muốn có em thì dùng hành động để chứng minh đi, em chính là không có cảm giác an toàn, chính là rất không dễ dàng tin tưởng người khác, bản thân em cũng không có cách nào, anh chỉ có thể tự chứng minh để cho em tin."

Nam Cung Kinh Hiên cười yếu ớt: "Nghe thật khó khăn, hoàn toàn chiếm được lòng của em quá không dễ dàng."

Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn anh, cắn môi nói: "Bây giờ anh biết khó mà lui vẫn còn kịp."

"Không còn kịp rồi." Nam Cung Kinh Hiên nắm tay cô đưa lên môi hôn, cười yếu ớt, vàng trán như tồn tại tình yêu lắng đọng qua năm tháng, giọng khàn khàn: "Từ lần đầu tiên, thời điểm gặp lại em ở thành phố Z sau năm năm, anh biết ngay là không thể cứu vãn, năm năm nay, anh không biết mình đang chờ đợi cái gì, nhưng khi đó, chỉ là nhìn thấy bóng lưng em, anh biết ngay, rốt cuộc mình hao phí năm năm thời gian để đổi lấy điều gì, anh còn nhớ rất rõ, lúc đó em chỉ lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, lạnh đến đáng sợ, người kia sao lại hận anh đến thế, thật sự anh rất sợ em cứ như thế mà đi không bao giờ trở về nữa, em sẽ không bao giờ quay đầu lại nhìn anh một lần nào nữa."

Giọng anh khàn khàn chậm rãi nói, những lời giấu kín sâu tận trong tim, chuyện mà anh không muốn người khác biết.

Dụ Thiên Tuyết nhớ lại cảnh tượng gặp lại kia, đôi mắt cũng dần mềm xuống, chương mới nhất đăng tại dd -lequydon-

"Còn Tiểu Ảnh, em có biết anh đã gặp qua con ở trong khách sạn hay không, khi đó anh hỏi con có ba hay không, đứa bé nhỏ như vậy lại đột nhiên xù lông rống anh, nói nó có ba, lúc ấy anh không biết thằng bé là con trai của anh, nhưng về sau khi anh biết rõ, trong lòng vô cùng chua xót. . . . Anh vậy mà nợ mẹ con em nhiều như thế."

Nam Cung Kinh Hiên kéo tay cô qua đặt ở ngực mình, đôi mắt thâm thúy sáng trong mà lạnh lẽo, giọng khàn khàn: "Anh lấy cả cuộc đời của anh bồi thường cho mẹ con em, có được hay không?"

Đáng lẽ nghe được những lời này Dụ Thiên Tuyết rất cảm động, chẳng qua là do cuộc điện thoại khi nãy nên chỉ cau mày, nhỏ giọng nói: "Cuộc đời của anh, em lại không lạ gì."

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên âm u buồn bã, ngón tay捏捏 bờ eo nhạy cảm của cô, giọng nói khàn khàn: "Cái gì mà không lạ gì? Anh móc tim móc phổi nói lâu như vậy em lại không lạ gì? !"

"A." Dụ Thiên Tuyết bị nhốt lui về phía sau tránh né, đôi mắt sáng trong nhìn anh, vừa e ngại vừa buồn cười: "Nói chuyện thì cứ nói, đừng có động tay, nếu không em sẽ cắn anh, anh cứ thử đi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 212: Nói Yêu Anh Nghe Một Lần Đi

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua chút nóng bỏng.

Căn bản là phớt lờ sự tránh né của cô, Nam Cung Kinh Hiên giam cầm cô thật chặt ở bên trong khuỷu tay, ngón tay thon dài thăm dò sâu vào áo ngoài của cô, đôi mắt sáng trong chăm chú nhìn cô, giọng khàn khàn nói: "Được. . . . Cho anh nhìn xem em cần người thế nào, hửm?"

Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng, cả người co rúc ở trên ghế, kinh hoàng đề mấy ngón tay đang gây sóng gió bên trong quần áo của mình lại, bị nhốt đến mức cười rộ lên, mắt cũng ngân ngấn nước, vội vàng cầu xin tha thứ: "Đừng. . . . Đừng, không muốn, em chỉ tùy tiện nói mà thôi đừng gài em, thật là nhột."

Nam Cung Kinh Hiên tỉ mỉ chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thu nạp từng biểu tình nhỏ xíu vào đáy mắt nóng bỏng, đột nhiên tay anh dò theo vòng eo cô trượt lên trên bao phủ nơi mềm mại trắng như tuyết của cô, mấy ngón tay nhẹ nhàng hoạt động chung quanh một vòng, đẩy cái áo ngực mỏng manh ra, trực tiếp bao trùm nơi cao ngất mềm mại ở trong lòng bàn tay. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: ddlequydon

"." Dụ Thiên Tuyết tròn to hai mắt, hít sâu một hơi nhìn chăm chăm vào anh.

Trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên nhiều thêm mấy phần nóng rực, khóe miệng nở một nụ cười, chống trán vào trán cô: "Thế nào, bao nhiêu lâu rồi

mà cũng chưa quen thuộc cảm giác này sao? Tối hôm qua tận hứng nhưng chưa thỏa mãn, có hài lòng biểu hiện của anh không?"

Ngực từng trướng mà đau đớn, Dụ Thiên Tuyết hốt hoảng muốn tránh ra, nhưng Nam Cung Kinh Hiên không cho, cánh tay to lớn của anh vững vàng không chế cô, làm cho cô chỉ có thể ở trong lòng anh mà ngửa đầu mở mắt nhìn thẳng vào mắt anh, mặt hồng tím đập trả lời vấn đề anh hỏi.

"Anh đừng mạnh như vậy, đau." Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc với sự can đảm của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên cảm thật chặt cổ tay anh không để cho anh càn rỡ quá mức: "Còn nữa. . . . , nơi này là phòng làm việc anh không nên càn quấy!"

"Trời sinh anh lớn lối như vậy, đâu phải em không biết!" Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu áp sát mặt cô, hô hấp giao hòa chung một chỗ cùng cô, nhưng vẫn thả lỏng lực đạo trên tay một chút, càng lúc càng không kiêng kỵ chút nào, giọng khàn khàn nói: "Anh thật rất hoài niệm hương vị của em tối hôm qua, Thiên Tuyết, em để anh cảm dục suốt năm năm, anh cũng muốn hoài nghi nửa đời sau mình phải dựa vào tay của mình để."

Ở trong phòng làm việc rộng rãi sáng sủa bị anh ve vãn tán tỉnh như thế này, Dụ Thiên Tuyết chỉ cảm thấy trái tim cũng sắp từ trong cổ họng nhảy ra ngoài.

Mấy ngón tay nhỏ nhắn yếu ớt bầu vú bờ vai của anh, dùng sức đẩy ra ngoài. truyện chỉ đăng trên dd lequydon.

"Em không có kéo rèm cửa sổ lại, anh có thể khiêm tốn một chút hay không, ở bên ngoài có thể nhìn thấy đó!" Cô gấp đến độ buộc phải thấp giọng kêu lên.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên trở nên sâu thẳm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, bàn tay từ nơi ẩm áp đẩy đà của cô rút cuộc cũng lưu luyến di chuyển, sửa sang lại áo ngực cho cô, bàn tay dọc theo bụng dưới tròn mọng tiếp tục vòng qua thắt lưng cô.

Dụ Thiên Tuyết thờ phào nhẹ nhõm, đầu óc hỗn loạn, bị anh náo loạn một trận căn bản là không nghĩ ra mình đang rối rắm chuyện gì, thanh tỉnh một chút mới nhớ tới buổi tiệc của Nam Cung Ngao —— quả thực là nhức đầu, cô thật sự không muốn đi.

"Đừng nghĩ cướp đi con trai của em, ông ấy đừng hòng mơ tưởng." Dụ Thiên Tuyết nhớ tới ông già xấu xa phách lối kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên rồi rầm mà thống khổ, cúi đầu cắn môi nói.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên nheo lại, kéo cô lên từ trên chỗ ngồi, ôm vào trong ngực, tự mình ngồi vào chỗ đó, để cô ngồi ở trên đùi mình, ôm chặt cô ở trong ngực nhẹ nhàng ngửi mùi hương thoang thoảng trên mái tóc cô.

"Thật ra thì điều em nên lo lắng không phải cái này, ông ấy là ba anh, tất nhiên cũng là ông nội của Tiểu Ảnh, điểm này, vĩnh viễn không thay đổi được, cùng lắm thì chờ sau khi em gả cho anh rồi sẽ từ từ chung đụng với ông ấy, lúc đó em sẽ biết ông ấy cũng là người có nhược điểm, tựa như anh, còn không phải là bị em ăn gât gao sao?" Lần đầu tiên Nam Cung Kinh Hiên ở trước mặt cô vì ba của mình của mà nói chuyện.

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, hàng mày thanh tú nhíu lại, có hơi kích động: "Anh nói gả cưới gì hả? Em nói sẽ gả cho anh lúc nào? Ông ấy có thể có nhược điểm gì? Ngay cả chuyện bỏ tiền ra mua trẻ con mà ông ấy cũng làm được!"

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu cười rộ lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô. dd:LEQUYDON

"Không bỏ tiền mua thì em sẽ chủ động tặng cho ông ấy sao? Ba anh là thương nhân, nhưng không có nghĩa là chuyện gì ông ấy cũng đều dùng tiền để giải quyết vấn đề, nếu như ông ấy dùng đến biện pháp này, chứng minh là đã cùng đường bí lối."

Dụ Thiên Tuyết cắn cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thê lương nở nụ cười: "Vậy anh cũng quá ngây thơ rồi, ông ấy chỉ muốn Tiểu Ảnh mà thôi, từng trước tới nay, cái ông ấy cự tuyệt là thân phận của em, bất luận là gia thế hay bối cảnh, chỉ mỗi chuyện chưa kết hôn đã có con là đã bị ông ấy kêu án tử hình rồi, không có khả năng em sẽ gả vào nhà anh."

Nói xong, chính cô cũng có chút hoảng hốt, có chút tuyệt vọng: "Em cũng không biết vì cái gì mà muốn ở chung một chỗ cùng với anh, không phải em đang tự chuốc khổ sao? Em cũng không thể xác định sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn yêu nhau, về sau. Phải làm sao bây giờ?"

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên hơi âm trầm, trong đôi mắt thâm thúy không hề biểu lộ anh đang suy nghĩ cái gì, bưng lấy mặt cô cúi đầu áp xuống, chăm chú nhìn cô, giọng khàn khàn nói: "Không nên đưa ra những quy định cứng nhắc để hạn chế tương lai của chúng ta, hiện tại, anh muốn em xác định, có phải em thật sự yêu anh hay không, đã yêu anh thì không được thay đổi, chuyện kia cũng sẽ trở nên dễ dàng, nếu ngay cả em cũng không muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng anh, vậy một mình anh kiên trì thì có ích lợi gì?"

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, trong mắt lộ vẻ thất thần không xác định, nhìn chằm chằm anh, một câu cũng nói không nên lời.

"Chính anh đã từng nói em rất ti tiện chỉ có thể làm tình nhân của anh, thời điểm xảy ra chuyện là anh không tin em, em cũng rất khó tin tưởng anh lần nữa, làm sao em ở chung một chỗ cùng anh được?" Trong giọng nói của cô có sự ghen ngào khó nén.

"Viện có!" Nam Cung Kinh Hiên cau mày nói, trong đôi mắt nóng bỏng lộ ra khát vọng mạnh mẽ, ôm lấy cô để thân thể của cô đè ở trên người mình, bá đạo mà dịu dàng hôn lên khóe miệng cô, giọng khàn khàn: "Không phải là chuyện gì chúng ta cũng đều trải qua rồi sao? Chẳng lẽ em không rõ anh là hạng người gì à? Anh thừa nhận, anh ích kỷ bá đạo tính khí nóng nảy, nhưng em cũng rất bú đống bình luôn tự cho là đúng, tính khí cũng không tốt đến đâu, nhưng anh chính là yêu người phụ nữ nhỏ này, nếu như em không yêu anh, tại sao lại ở dưới thân anh trần trọc giao hoan cả đêm?!"

Hô hấp của anh nóng rực phun ở khóe miệng cô, Dụ Thiên Tuyết tránh không được, mặt đỏ lên, ý thức bị khuấy động đến mơ màng cuồng quýt, cơ hồ muốn trầm luân trong loại không khí nóng bỏng này mà không có cách nào tự kiềm chế, ghen ngào nói: "Anh đừng nói nữa, đừng nói."

"Nói yêu anh nghe một lần, hửm?" Nam Cung Kinh Hiên áp sát nhìn cô chăm chú, giọng khàn khàn ra lệnh: "Cho tới bây giờ em chưa hề nói yêu anh, em keo kiệt mấy chữ này đến vậy sao? Nói, em yêu anh!"

Cả người cùng ý thức của Dự Thiên Tuyết gần như hồng mắt, đầu lưỡi cũng cứng ngắc, căn bản là không cách nào nói ra những lời này.

Cô chưa từng nói, chưa từng nói qua với bất kỳ người nào!

"Em không." Mặt đỏ lên, đôi mắt của người phụ nữ nhỏ mê ly, cau mày lắc đầu cự tuyệt, tránh né muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Có Hậu Quả Gì Mà Tôi Đảm Đang Không Nói, Nói Nghe Thử

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng nóng rực, dề gáy của cô lại rồi áp xuống, hôn rất sâu lên môi cô, hôn đến khi cô hít thở không thông, mơ hồ nghe tiếng rên nhẹ của cô vang lên bên tai, cảm nhận được mấy ngón tay của cô nắm chặt tây trang của mình xô đẩy mình nhưng mà đẩy không ra, bụng dưới nóng rực căng thẳng, một loại khát vọng giống như dòng điện lan tràn ra toàn thân.

"Nói yêu anh." Nam Cung Kinh Hiên hôn cô rất sâu, trong lúc cô thở hổn hển che kín môi cô lần nữa, giầy xéo cái lưỡi bùn rùn tê dại của cô, ní non: "Thiên Tuyết. Nói mau."

Tay của Dự Thiên Tuyết gần như muốn níu rách áo sơ mi của anh, một chút xíu hô hấp cũng không có, mặt trưởng đến đỏ bừng, nhưng thỉnh thoảng anh sẽ hơi thả lỏng để cô có cơ hội thở dốc kịch liệt, nước mắt của cô cũng sắp rớt, khi giọng nói của anh vang vang bên tai giống như đầu độc thì cô nhẫn không được mà run giọng: "Em. Yêu anh."

"." Nam Cung Kinh Hiên bị ba chữ run rẩy của cô kích thích đến rên lên một tiếng, thân thể phái nam to lớn bắt đầu có chút khống chế không được, hai cánh tay ghim thật chặt người phụ nữ nhỏ mềm mại trong ngực, nụ hôn nóng như lửa chạm sâu vào cổ họng nhạy cảm của cô.

Hai mắt anh hơi đỏ hồng, thả cánh môi cô ra trực tiếp hôn lên cần cổ nhạy cảm của cô. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Trên bàn làm việc một đồng văn kiện xóc xếch, Nam Cung Kinh Hiên vòng qua thắt lưng cô ôm cô đặt lên bàn, để cả người mình bao trùm lên thân thể cô, siết chặt thân thể cô, mất khống chế mà mạnh mẽ xoa nắn, nụ hôn nóng bỏng ùn ùn tới tấp.

Dự Thiên Tuyết bị dọa giật mình, cảm thấy cả người bị một sức nặng bao trùm, hai tay cô vịn bả vai của anh trầm thấp rên khẽ, hàng mày thanh tú cau lại, chịu đựng lực đạo xoa nắn mạnh mẽ của anh, sương mù dâng lên trong mắt, nhìn trần nhà màu trắng của phòng làm việc, nghiêng đầu qua nhìn cửa sổ đang mở, có người lui tới thưa thớt, đột nhiên ý thức thanh tỉnh.

"Nam Cung Kinh Hiên, đừng." Cô vội vàng bắt lấy cổ tay của anh, gấp gáp nói.

Nam Cung Kinh Hiên cắn thật non trên cổ cô, trong mắt bùng cháy ngọn lửa, hổn hển thở dốc, thân thể to lớn gần như hoàn toàn bao trùm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, cảm giác được bàn tay mềm mại lạnh ngắt của cô đặt lên cổ tay mình, rút cuộc mấy ngón tay tà tứ kia cũng chịu buông tha da thịt mềm mại trơn nhẵn bên trong bắp chân của cô, nặng nề xoa nắn mấy cái trên eo cô rồi mới buông hẳn.

Nam Cung Kinh Hiên chống thân thể lên, đôi mắt thâm thúy sâu thẳm giống như màn đêm, hai tay chống ở hai bên thân thể xinh xắn, nhìn người phụ nữ xinh đẹp nhỏ nằm trên bàn làm việc, sắc mặt cô ửng đỏ, mái tóc xóc xếch, trong cổ áo còn lộ ra dấu vết bị anh giày xéo tối hôm qua.

Nhìn cô lại muốn không nhịn được.

Đưa tay kéo cô xuống từ trên bàn làm việc, để hai chân cô chạm đất, thân thể to lớn cùng hai cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên vây cô ở giữa lòng ngực và bàn làm việc, cúi đầu hôn lên môi cô.

Dự Thiên Tuyết thở hổn hển, giật mình một cái, một lần nữa ánh mắt lại mê ly, mặc cho nụ hôn của anh xâm nhập, hai tay chạm vào lồng ngực của anh, cảm thụ được cánh tay ở thắt lưng buộc chặt, cái lưỡi mềm mại bắt đầu từ từ vũ điệu cùng cái lưỡi của anh.

"Thiên Tuyết." Cảm giác được sự chủ động rất nhỏ của cô, Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn kêu lên, đôi mắt chợt sáng ngời lấp lánh.

Chống trán vào trán cô, tay Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng đặt sau cái gáy mềm mại của cô, cảm thấy thời gian như dài đằng đẵng.

"Gã cho anh có được hay không?" Ở trong phòng làm việc an tĩnh, giọng nói khàn khàn của anh vang lên rất rõ ràng, giống như một làn khói mù chui vào màng nhĩ của cô, khiêu khích trêu đùa thần kinh đã tê dại của cô.

"Gà cho anh. Anh cho bảo bảo và em một mái nhà, để anh có cơ hội thương yêu mẹ con em, Thiên Tuyết."

Thiên Tuyết. Theo thời gian, cái tên này tưởng chừng như đã trở thành một phần trong giấc chiêm bao hàng đêm của anh, giọng anh trầm thấp lắm bám tên cô, dường như giữa con mộng mị mê say, vận mạng của cô và anh quấn chặt ở cùng một chỗ.

Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt sáng trong lên, bên trong như có từng con sóng nhỏ lưu chuyển. truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Hai cánh tay mềm mại quấn lấy thắt lưng to lớn của anh, quấn lấy thật chặt, giọng nói hơi run của cô vang lên bên tai anh: ". Em có thể có được anh sao. Anh chỉ thuộc về em và bảo bảo, em không cần bất kỳ cái gì của anh. Chỉ cần một mình anh."

Đúng vậy, cô cần một bóng dáng cao lớn để có thể lệ thuộc cũng như dựa vào, chống đỡ mưa gió cho cô và con trai, ở thời điểm cấp thiết nhất cho mẹ con cô sự ấm áp, bảo hộ mẹ con cô chu toàn, cho mẹ con cô tất cả tình yêu cùng sự che chở.

Thân thể Nam Cung Kinh Hiên hơi chấn động, đôi mắt thâm thúy sáng chói như một vì sao, bàn tay bùng mặt của cô, cúi đầu hôn thật sâu: "Có thể. Em muốn cái gì cũng được."

Chỉ cần cô yêu anh, bất kỳ yêu cầu gì, tất cả anh đều có thể cho.

Môi lưỡi quấn quít ấm áp cùng một chỗ, nhiệt độ nóng bỏng cùng xúc cảm tê dại len lỏi ở giữa giác quan của hai người, da thịt thân thiết kéo dài sự ấm áp ôn tồn, lâu thật lâu.

Tiểu Ảnh đi ra từ cổng lớn trường tiểu học Âu Dương, nhìn chằm chằm mấy hộ vệ mặc đồ đen trước mặt, lại thoáng nhìn đáng vẻ hồn nhiên chân chất Trình Lan Y ở bên cạnh, triệt để rồi rầm

"Hộ vệ của ông ngoại bạn thật đáng ghét!" Tiểu Ảnh rất thành thực oán trách.

Bạn nhỏ Trình Lan Y tròn to hai mắt, nắm chặt cái túi sách nhỏ, hỏi: "Sắp đến tiệc sinh nhật của ông ngoại mình, bạn có muốn đến hay không?"

"Mắc mớ gì tới mình?"

"Nhưng mà ông ngoại kêu mình mời bạn cùng đi."

Tiểu Ảnh nở nụ cười âm u: "Bạn xác định là ‘mời’ mình cùng đi sao?"

Bạn nhỏ Trình Lan Y nhìn nhìn mấy hộ vệ kia, thành thực nói: "Nhưng đúng là ông ngoại cho bọn họ tới bảo vệ chúng ta mà."

Tiểu Ảnh quay gương mặt xinh đẹp qua một bên: "Mình không cần bảo vệ, mình phải ở chỗ này chờ mẹ mình, các người về trước đi!" Lòng ngực của cậu bé đập dồn dập, lui về phía sau co co rụt rụt, muốn cách xa đám người này. chương mới nhất đăng tại ddlequydon

"Tiểu Ảnh thiếu gia" Một người đàn ông đi tới trước mặt cậu bé, ngồi xổm xuống nói: "Nam Cung tiên sinh dặn dò chúng tôi mời cậu, ngày mai là tiệc sinh nhật, cậu được phép qua biệt thự ở một đêm, cũng tiện tiếp khách cùng tiên sinh."

Tiểu Ảnh đỏ mồ hôi, đôi mắt sáng trong nhìn chằm chằm vào anh ta, thật sự rất muốn hỏi, cháu và ông cụ kia rất thân quen sao?

"Chú, chú trở về trước đi, cháu sẽ không đi cùng mấy chú, chưa có sự đồng ý của mẹ, cháu sẽ không tùy tiện đi chơi ở nơi khác, nhất là nhà của người xa lạ." Cậu bé cường điệu nhấn mạnh mấy chữ phía sau.

"Tiểu Ảnh thiếu gia, nhà của Nam Cung tiên sinh hẳn là cậu rất quen thuộc mới đúng."

"Cháu không quen biết người đã từng bắt trói cháu, cháu chán ghét còn không kịp."

Người đàn ông cau mày, nhìn cậu bé trước mặt mà không có biện pháp nào.

Một chiếc Lamborghini dọc theo quốc lộ chạy tới, vượt qua người đàn ông tuần tũ, dừng lại ở trước mặt bọn họ.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiên mạnh mẽ rần rời bước ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng quét qua hàng hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh của nhà Nam Cung, cuối cùng ánh mắt nhu hòa rơi vào trên người Tiểu Ảnh.

"Thiếu gia!" Người đàn ông đứng dậy, hơi có chút lúng túng.

"Đưa Y Y về trước đi." Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng bỏ lại một câu, hướng về phía Tiểu Ảnh đi tới.

"Nhưng thiếu gia, tiên sinh đã dặn dò chúng tôi là nhất định phải đưa cậu bé trở về, bằng không."

"Nếu không thì thế nào?" Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên lóe lên sự khát máu, xoay người nhìn chằm chằm hộ vệ sau lưng, tư thế ưu nhã

mà khiếp người: "Có hậu quả gì mà tôi đảm đương không nổi, nói nghe thử."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Cuộc Sống Một Nhà Ba Ngụm, Cô Lại Có Phần Khẩn Trương

"Thiếu gia." Người đàn ông cắn răng nói: "Tiên sinh muốn đứa nhỏ này ngày mai tham gia tiệc sinh nhật của ông."

"Ông ấy già nên hồ đồ à?" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng cười nhạt: "Thằng bé tới hay không thì có vấn đề gì, cậu thấy thằng bé muốn đi sao? Toàn là người lớn như thế lại tới cưỡng bách một đứa bé, ông ấy không biết xấu hổ à?"

Người đàn ông đỏ mặt, những lời như thế, làm sao anh ta có thể ở trước mặt Nam Cung Ngạo mà nói ra khỏi miệng.

"Đừng để tôi nhìn thấy các người đến đây đưa thằng bé nữa, nếu không, không cần ở lại nhà Nam Cung làm việc" Lần nữa, biểu tình của Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt xuống, hồ hững lạnh như băng: "Tôi nói được làm được."

Người đàn ông đã đỏ mặt khắp người, cúi thấp đầu, một câu nói cũng không dám nói. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Nam Cung Kinh Hiên đi tới trước mặt Tiểu Ảnh, ngồi xổm xuống, đưa tay cầm lấy ba lô của cậu bé, trong ánh mắt mê hoặc mà kinh ngạc của Tiểu Ảnh nhẹ giọng nói: "Mẹ của con ở nhà nấu cơm, không rảnh tới đón con, cho nên chú ——"

Đôi mắt thâm thúy của anh sáng ngời, khoe miệng nhếch lên một nụ cười bá đạo: "Tiểu Ảnh không cần sợ, có chú ở đây, mấy người này đừng hòng dẫn con đi bất kỳ nơi nào."

Trong đôi mắt to tròn long lánh của Tiểu Ảnh tràn đầy sự nghi ngờ, thế nhưng đã hiểu rõ, thì ra, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà mẹ đã nộp khí giới đầu hàng.

"Chú, chú thật sự rất biết dỗ ngọt phụ nữ!" Tiểu Ảnh nói như đinh chém sắt.

Bờ môi của Nam Cung Kinh Hiên thoáng hiện nụ cười nhàn nhạt, kéo cánh tay nhỏ bé của con trai qua, nói: "Cảm ơn đã khen!"

Tiểu Ảnh lại tránh ra khỏi tay của anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ trầm tĩnh cùng lạnh lùng, cười lạnh nói: "Nhưng mà Tiểu Ảnh và mẹ không giống nhau, mẹ có thể tiếp nhận chú, nhưng không có nghĩa là Tiểu Ảnh đã tiếp nhận nha."

Cậu bé suy nghĩ vô cùng rõ ràng, trước khi mẹ chính thức gả cho chú này, cậu tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiếp nhận chú ấy.

Cậu bé không phải mẹ, mẹ bị tình yêu làm cho mê muội đầu óc, sau đó u u mê mê hồ đồ tiếp thu ý tốt của người khác, quá dễ bị lừa.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng lóe sáng, có chút suy sụp, nhưng cũng rất mau mất đi.

"Được rồi, chú sẽ tiếp tục cố gắng để con cũng tiếp nhận," Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp, trong mắt ánh lên sự thâm thúy sâu xa, xoa xoa đầu con trai: "Chú nợ con quá nhiều, đền trả gấp đôi, được không?"

Trong lòng Tiểu Ảnh cảm thấy là lạ, ánh mắt lạnh như băng cũng mềm nhũn một chút, nghiêng đầu tránh khỏi lòng bàn tay anh: "Đi thôi, không phải nói mẹ đang đợi chúng ta sao?"

Mắt thấy cậu bé xinh đẹp chạy về phía xe của mình, trong lòng Nam Cung Kinh Hiên có sự an ủi ấm áp.

"Mẹ!" Tiểu Ảnh chạy vào nhà, hướng về phía phòng bếp kêu lên.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng lộ đầu ra, chăm chú nhìn bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên mạnh mẽ rắn rỏi mang theo Tiểu Ảnh đi vào cùng nhau, trong lòng cảm thấy có chút quý dị, nhưng rất ấm áp, nhẹ giọng nói: "Còn một món nữa, hai người rửa tay trước đi, xong ngay đây."

Nói xong, cô xoay người nhìn chằm chằm bếp lửa, từ trước đến giờ ở phòng bếp chỉ có một mình cô, vì thế trong lòng hơi khẩn trương.

Lâu lắm rồi, mang theo bảo bảo, cuộc sống chỉ có hai mẹ con, đột nhiên, bên trong tiết tấu nhịp nhàng đã định hình lại nhô ra một người đàn ông, trong lòng cô có hơi không thể thích ứng, cứ như vậy mà ngờ ngác sợ run mấy giây, nghe được chút xú mùi khét.

"."! Dụ Thiên Tuyết chợt hoàn hồn, đi tới giảm nhỏ lửa xuống, vội vàng dùng cái sạn xào rau.

Trời, cô lại có thể đi tới tình trạng mất hồn mất vía như thế này!

Hàng mi dài run rẩy, nghe trong phòng khách hình như có tiếng nói chuyện, nhưng sau chốc lát lại không có, Dụ Thiên Tuyết vừa xào thức ăn vừa tâm hoảng ý loạn, ngẫm nghĩ Nam Cung Kinh Hiên và Tiểu Ảnh có thể làm cái gì ở trong phòng khách, loại cuộc sống một nhà ba ngụm này, cho tới bây giờ cô chưa hề thể nghiệm qua, cô thật sự. Rất khẩn trương, truyện chỉ đăng trên dd lequydon

Cứ suy nghĩ như thế, một món ăn đã làm xong, Dụ Thiên Tuyết cũng không chú ý tới, từ lúc nào thì trong phòng bếp bỗng nhiên có thêm một người.

Ánh mắt chợt quét qua một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi, trong lòng Dụ Thiên Tuyết chấn động, suýt nữa cầm không được cái sạn.

Nam Cung Kinh Hiên nhanh chóng bao trùm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ dùng sức, nhẹ giọng nói: "Cẩn thận."

Mãi cho đến khi múc rau vào đĩa, Dụ Thiên Tuyết mới mặt hồng tím đập rút tay ra khỏi lòng bàn tay của anh, đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chằm vào anh: "Sao anh lại vào đây? Em đã nói anh ngồi đợi ở trong phòng khách là được, không nên vào đây nhìn em làm gì, có người nhìn em làm không được."

Nam Cung Kinh Hiên cười cười, dưới ánh đèn lộ ra vẻ tuấn dật phóng khoáng, nhẹ nhàng kéo cô qua vén mấy sợi tóc ra sau tai của cô: "Quy củ của em đúng là nhiều, thật vất vả anh mới tới nơi này một lần, cứ thế này mà nhìn em vất vả bận bịu?"

Dụ Thiên Tuyết thấy rất kỳ quái: "Nấu ăn thì có cái gì mà cực nhọc?"

Nam Cung Kinh Hiên lờ cô qua, nhẹ nhàng cô ôm ở trong ngực: "Anh cảm thấy rất khổ cực, thật ra thì em không cần phải làm những chuyện này một mình, nhìn thử nơi này xem có cái gì anh có thể giúp một tay, xin em cứ việc phân phó."

Dụ Thiên Tuyết cau mày, giơ tay đẩy anh, vội vàng nói: "Anh đừng, đừng gần như vậy, trên tạp dề dính dầu mỡ, anh không sợ dính lên quần áo hay sao!"

Tây trang của anh là hàng thủ công nhập khẩu từ Italy, dính dầu mỡ thì nhất định là hỏng nát.

"Không sợ," Nam Cung Kinh Hiên trả lời một cách dứt khoát, ôm cô càng chặt hơn, khàn giọng nói: "Ở trong này ngây ngốc mấy phút sau đó cái gì anh cũng không cần, chỉ cần mẹ con em. Thiên Tuyết, nếu không chúng ta bỏ trốn đi, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng nhau."

Hơi thở đàn ông phun ra nuốt vào ở căn cổ của cô, hít thật sâu hương vị trên người cô, có chút tham luyến thích thú.

Dụ Thiên Tuyết giật mình, bỗng nhiên cảm thấy anh có chút tính trẻ con.

Cười cười gỡ cánh tay anh đang quấn ở trên eo mình ra, lúm đồng tiền tươi như hoa: "Anh nói đùa gì thế? Người nhà của anh cũng không cần sao? Công ty của anh thiếu anh quả thật chính là không có cách nào hoạt động, anh cũng không cần à? Rửa tay nhanh lên một chút rồi ra ăn cơm, em không cần anh giúp, món này nữa là xong ngay đây."

Ý tưởng cứ như thế mà bị cô chối bỏ, Nam Cung Kinh Hiên cũng không suy sụp, ngược lại còn nhẹ nhàng cười, nhìn cô xoay người tiếp tục nấu ăn.

Lát sau anh lại áp sát phía sau cô, choàng tay qua thắt lưng của cô ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng xoay đầu cô lại hôn phớt lên môi, giọng khàn khàn nói: "Anh không nói đùa, nếu như có một ngày thật sự đến tình trạng kia, anh muốn nói cho em biết cái gì anh cũng có thể vứt bỏ, vì em cùng con trai chúng ta".

Dụ Thiên Tuyết giật mình, trong nháy mắt không có hô hấp.

Nam Cung Kinh Hiên buông cô ra, đi tới vòi nước trước mặt mở van nước, rửa tay, dịu dàng nhắc nhở: "Dầu nóng rồi."

Dụ Thiên Tuyết hoàn hồn, nhìn chằm chằm đầu trong nồi, vội vàng đồ thịt băm vào, luống cuống tay chân một trận, sau đó trong phòng bếp đã không còn bóng dáng của anh.

"Đàn ông thú!" Cô cau mày mắng một câu, giọng nói có chút thích thú mà oán trách.

Trên bàn ăn, Tiểu Ảnh uốn éo người cảm thấy rất không tự nhiên, nhìn hai người lớn đánh tình mắng yêu, cực kỳ cao hứng.

Lúc điện thoại vang lên Nam Cung Kinh Hiên đang giúp Dụ Thiên Tuyết khâu xương cá, điện thoại di động ở trong túi tây trang reo không ngừng không nghỉ, hai tay bận bịu, không thể làm gì khác hơn là nói: "Nhận giúp anh."

Dụ Thiên Tuyết đành phải móc điện thoại di động từ trong túi áo của anh ra, đưa cho anh.

"Nghe giúp anh," Ánh mắt thâm thúy mà bá đạo của Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô, nhàn nhạt cười: "Hiện tại anh không rảnh."

Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt, nhìn mã số hình như là số điện thoại cố định, không có hiện tên, không thể làm gì khác hơn là giúp anh nhận.

"Alo, xin chào."

Không khí ở đối diện tựa hồ rất khác nghiệt, lại là một hồi trầm mặc, tiếp theo chính là một câu nói hùng hậu mà lạnh như băng: "Là cô?"

Hết chương 193

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 193: Cuộc sống một nhà ba ngum, cô lại có phần khản trương

"Thiếu gia." Người đàn ông cắn răng nói: "Tiên sinh muốn đưa nhỏ này ngày mai tham gia tiệc sinh nhật của ông."

"Ông ấy già nên hồ đồ à?" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng cười nhạt: "Thằng bé tới hay không thì có vấn đề gì, cậu thấy thằng bé muốn đi sao? Toàn là người lớn như thế lại tới cưỡng bách một đứa bé, ông ấy không biết xấu hổ à?"

Người đàn ông đỏ mặt, những lời như thế, làm sao anh ta có thể ở trước mặt Nam Cung Ngạo mà nói ra khỏi miệng.

"Đừng để tôi nhìn thấy các người đến đây đưa thằng bé nữa, nếu không, không cần ở lại nhà Nam Cung làm việc" Lần nữa, biểu tình của Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt xuống, hồ hững lạnh như băng: "Tôi nói được làm được."

Người đàn ông đã đỏ mặt khắp người, cúi thấp đầu, một câu nói cũng không dám nói. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Nam Cung Kinh Hiên đi tới trước mặt Tiểu Ảnh, ngồi xổm xuống, đưa tay cầm lấy ba lô của cậu bé, trong ánh mắt mê hoặc mà kinh ngạc của Tiểu Ảnh nhẹ giọng nói: "Mẹ của con ở nhà nấu cơm, không rảnh tới đón con, cho nên chú ——"

Đôi mắt thâm thúy của anh sáng ngời, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bá đạo: "Tiểu Ảnh không cần sợ, có chú ở đây, mấy người này đừng hòng dẫn con đi bất kỳ nơi nào."

Trong đôi mắt to tròn long lánh của Tiểu Ảnh tràn đầy sự nghi ngờ, thế nhưng đã hiểu rõ, thì ra, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà mẹ đã nộp khi giới đầu hàng.

"Chú, chú thật sự rất biết dỗ ngọt phụ nữ!" Tiểu Ảnh nói như đinh chém sắt.

Bờ môi của Nam Cung Kinh Hiên thoáng hiện nụ cười nhàn nhạt, kéo cánh tay nhỏ bé của con trai qua, nói: "Cám ơn đã khen!"

Tiểu Ảnh lại tránh ra khỏi tay của anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ trầm tĩnh cùng lạnh lùng, cười lạnh nói: "Nhưng mà Tiểu Ảnh và mẹ không giống nhau, mẹ có thể tiếp nhận chú, nhưng không có nghĩa là Tiểu Ảnh đã tiếp nhận nha."

Cậu bé suy nghĩ vô cùng rõ ràng, trước khi mẹ chính thức gả cho chú này, cậu tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiếp nhận chú ấy.

Cậu bé không phải mẹ, mẹ bị tình yêu làm cho mê muội đầu óc, sau đó u u mê mê hồ đồ tiếp thụ ý tốt của người khác, quá dễ bị lừa.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng lóe sáng, có chút suy sụp, nhưng cũng rất mau mất đi.

"Được rồi, chú sẽ tiếp tục cố gắng để con cũng tiếp nhận," Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp, trong mắt ánh lên sự thâm thúy sâu xa, xoa xoa đầu con trai: "Chú nợ con quá nhiều, đền trả gấp đôi, được không?"

Trong lòng Tiểu Ảnh cảm thấy là lạ, ánh mắt lạnh như băng cũng mềm nhũn một chút, nghiêng đầu tránh khỏi lòng bàn tay anh: "Đi thôi, không phải nói mẹ đang đợi chúng ta sao?"

Mắt thấy cậu bé xinh đẹp chạy về phía xe của mình, trong lòng Nam Cung Kinh Hiên có sự an ủi ấm áp.

"Mẹ!" Tiểu Ảnh chạy vào nhà, hướng về phía phòng bếp kêu lên.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng lộ đầu ra, chăm chú nhìn bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên mạnh mẽ rần rỏi mang theo Tiểu Ảnh đi vào cùng nhau, trong lòng cảm thấy có chút quý dị, nhưng rất ấm áp, nhẹ giọng nói: "Còn một món nữa, hai người rửa tay trước đi, xong ngay đây."

Nói xong, cô xoay người nhìn chằm chằm bếp lửa, từ trước đến giờ ở phòng bếp chỉ có một mình cô, vì thế trong lòng hơi khản trương.

Lâu lắm rồi, mang theo bảo bảo, cuộc sống chỉ có hai mẹ con, đột nhiên, bên trong tiết tấu nhịp nhàng đã định hình lại nhô ra một người đàn ông, trong lòng cô có hơi không thể thích ứng, cứ như vậy mà ngỡ ngàng sợ run mấy giây, nghe được chút xú mùi khét.

"." Dụ Thiên Tuyết chợt hoàn hồn, đi tới giảm nhỏ lửa xuống, vội vàng dùng cái sạn xào rau.

Trời, cô lại có thể đi tới tình trạng mất hồn mất vía như thế này!

Hàng mi dài run rẩy, nghe trong phòng khách hình như có tiếng nói chuyện, nhưng sau chốc lát lại không có, Dụ Thiên Tuyết vừa xào thức ăn vừa tâm hoảng ý loạn, ngẩng ngẩng Nam Cung Kinh Hiên và Tiểu Ảnh có thể làm cái gì ở trong phòng khách, loại cuộc sống một nhà ba ngum này, cho tới bây giờ

cô chưa hề thử nghiệm qua, cô thật sự. Rất khẩn trương, truyện chỉ đăng trên dd lequydon

Cứ suy nghĩ như thế, một món ăn đã làm xong, Dự Thiên Tuyết cũng không chú ý tới, từ lúc nào thì trong phòng bếp bỗng nhiên có thêm một người.

Ánh mắt chợt quét qua một bóng dáng mạnh mẽ rần ròi, trong lòng Dự Thiên Tuyết chấn động, suýt nữa cảm không được cái sạn.

Nam Cung Kinh Hiên nhanh chóng bao trùm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ dùng sức, nhẹ giọng nói: "Cẩn thận."

Mãi cho đến khi mức rau vào đĩa, Dự Thiên Tuyết mới mặt hồng tim đập rút tay ra khỏi lòng bàn tay của anh, đôi mắt trong trẻo nhìn chăm chăm vào anh: "Sao anh lại vào đây? Em đã nói anh ngồi đợi ở trong phòng khách là được, không nên vào đây nhìn em làm gì, có người nhìn em làm không được."

Nam Cung Kinh Hiên cười cười, dưới ánh đèn lộ ra vẻ tuấn đạt phóng khoáng, nhẹ nhàng kéo cô qua vén mấy sợi tóc ra sau tai của cô: "Quy củ của em đúng là nhiều, thật vất vả anh mới tới nơi này một lần, cứ thế này mà nhìn em vất vả bận bịu?"

Dự Thiên Tuyết thấy rất kỳ quái: "Nấu ăn thì có cái gì mà cực nhọc?"

Nam Cung Kinh Hiên lôi cô qua, nhẹ nhàng cô ôm ở trong ngực: "Anh cảm thấy rất khổ cực, thật ra thì em không cần phải làm những chuyện này một mình, nhìn thử nơi này xem có cái gì anh có thể giúp một tay, xin em cứ việc phân phó."

Dự Thiên Tuyết cau mày, giơ tay đẩy anh, vội vàng nói: "Anh đừng, đừng gần như vậy, trên tạp dề dính dầu mỡ, anh không sợ dính lên quần áo hay sao!"

Tạp trang của anh là hàng thủ công nhập khẩu từ Italy, dính dầu mỡ thì nhất định là hỏng nát.

"Không sợ," Nam Cung Kinh Hiên trả lời một cách dứt khoát, ôm cô càng chặt hơn, khàn giọng nói: "Ồ trong này ngây ngốc mấy phút sau đó cái gì anh cũng không cần, chỉ cần mẹ con em. . . . Thiên Tuyết, nếu không chúng ta bỏ trốn đi, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng nhau."

Hơi thở đàn ông phun ra nuốt vào ở căn cổ của cô, hít thật sâu hương vị trên người cô, có chút tham luyến thích thú.

Dự Thiên Tuyết giật mình, bỗng nhiên cảm thấy anh có chút tính trẻ con.

Cười cười gỡ cánh tay anh đang quấn ở trên eo mình ra, lúm đồng tiền tươi như hoa: "Anh nói đùa gì thế? Người nhà của anh cũng không cần sao? Công ty của anh thiếu anh quả thật chính là không có cách nào hoạt động, anh cũng không cần à? Rửa tay nhanh lên một chút rồi ra ăn cơm, em không cần anh giúp, món này nữa là xong ngay đây."

Ý tưởng cứ như thế mà bị cô chối bỏ, Nam Cung Kinh Hiên cũng không suy sụp, ngược lại còn nhẹ nhàng cười, nhìn cô xoay người tiếp tục nấu ăn.

Lát sau anh lại áp sát phía sau cô, choàng tay qua thắt lưng của cô ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng xoay đầu cô lại hôn phớt lên môi, giọng khàn khàn nói: "Anh không nói đùa, nếu như có một ngày thật sự đến tình trạng kia, anh muốn nói cho em biết cái gì anh cũng có thể vứt bỏ, vì em cùng con trai chúng ta".

Dự Thiên Tuyết giật mình, trong nháy mắt không có hô hấp.

Nam Cung Kinh Hiên buông cô ra, đi tới vòi nước trước mặt mở van nước, rửa tay, dịu dàng nhắc nhở: "Dầu nóng rồi."

Dự Thiên Tuyết hoàn hồn, nhìn chăm chăm dầu trong nồi, vội vàng đổ thịt băm vào, luống cuống tay chân một trận, sau đó trong phòng bếp đã không còn bóng dáng của anh.

"Đàn ông thú!" Cô cau mày mắng một câu, giọng nói có chút thích thú mà oán trách.

Trên bàn ăn, Tiểu Ảnh uốn éo người cảm thấy rất không tự nhiên, nhìn hai người lớn đánh tình mắng yêu, cực kỳ cao hứng.

Lúc điện thoại vang lên Nam Cung Kinh Hiên đang giúp Dự Thiên Tuyết khều xương cá, điện thoại di động ở trong túi tạp trang reo không ngừng không nghỉ, hai tay bận bịu, không thể làm gì khác hơn là nói: "Nhận giúp anh."

Dự Thiên Tuyết đành phải móc điện thoại di động từ trong túi áo của anh ra, đưa cho anh.

"Nghe giúp anh," Ánh mắt thâm thúy mà bá đạo của Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô, nhàn nhạt cười: "Hiện tại anh không rảnh."

Dự Thiên Tuyết đỏ mặt, nhìn mã số hình như là số điện thoại cố định, không có hiện tên, không thể làm gì khác hơn là giúp anh nhận.

"Alo, xin chào."

Không khí ở đối diện tựa hồ rất khắc nghiệt, lại là một hồi trầm mặc, tiếp theo chính là một câu nói hùng hậu mà lạnh như băng: "Là cô?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Cô Dám Nói Cô Không Phải Muốn Gả Cho Kinh Hiên!

Toàn thân Dụ Thiên Tuyết chấn động, thân thể có hơi cứng ngắc, ánh mắt trong trẻo nhìn thoáng qua Nam Cung Kinh Hiên, cắn môi nói: "Đúng, là tôi, bác tìm Nam Cung Kinh Hiên sao? Tôi kêu anh ấy nghe điện thoại."

"Không cần, tôi tìm cô cũng giống thế!" Giọng Nam Cung Ngao hùng hồn lộ ra sự uy hiếp không thể kháng cự.

Dụ Thiên Tuyết nghe ông ta nói như thế, trong lòng cũng hơi bình tĩnh lại, nhẹ nhàng hít một hơi lễ phép nói: "Bác nói đi."

"Kinh Hiên đang ở chỗ cô?"

"Dạ đúng!"

"Tiểu Ảnh cũng ở đó?"

Giọng của Dụ Thiên Tuyết bình tĩnh mà rõ ràng: "Vấn đề bác hỏi rất kỳ quái, Nam Cung tiên sinh, con trai của tôi không ở chỗ của tôi thì nên ở đâu?"

"Hừ!" Giọng của Nam Cung Ngao mang theo sự tức giận: "Thu đoạn của người phụ nữ này thật đúng là không ít! Chuyện cháu nội tôi chưa cứng rắn giành với cô ngược lại cô còn lớn lối, hiện giờ ngay cả Kinh Hiên cũng bị cô quyền rũ qua bên đó!"

Dụ Thiên Tuyết liếc mắt nhìn Nam Cung Kinh Hiên đang khêu xương cá, mềm mòng mà kiên định nói: "Nam Cung tiên sinh, xin đừng tùy tiện đẩy trách nhiệm lên thân người khác, người đúng là đang ở nhà của tôi, tôi đuổi cũng không đi, tôi có biện pháp gì đây?"

Cô cũng muốn phách lối một lần như thế, tóm lại, mỗi lần nói chuyện cùng với ông lão này, cô đều sẽ rất tức giận.

Nam Cung Ngao đề con tức xuống nói: "Ngày mai cô để cho Tiểu Ảnh tới đây mừng sinh nhật cùng tôi, tôi có thể thư thả thêm mấy ngày cho cô, tương tôi không biết chuyện cô và Kinh Hiên sao? Chuyện không có kết quả cô còn tranh giành làm cái gì! Đừng nên ép tôi chia rẽ các người!"

Dụ Thiên Tuyết cười lạnh: "Ý của bác là chỉ cho phép bác giành con trai của tôi chứ không cho tôi giành con trai của bác đúng không? Có phải ở trong thế giới của bác cho tới bây giờ đều 'duy ngã độc tôn' như vậy, nói một là một hay không? Nam Cung tiên sinh, hiện tại là xã hội có pháp luật chứ không còn là xã hội phong kiến, tư tưởng của bác có phải hơi lạc hậu hay không?"

Phía đối diện, Nam Cung Kinh Hiên đang tỉ mỉ khêu xương cá giúp cô, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn người phụ nữ nhỏ ngồi đối diện, trong ánh mắt ưu nhã tràn đầy tình yêu say đắm cùng sự tán thưởng

"Cô đúng là không biết điều, thật sự là không biết điều!" Lừa giận của Nam Cung Ngao cũng không thể đè nén nữa: "Cô cho rằng ở thành phố Z này cô có bao nhiêu thế lực? Kinh Hiên che chở cô là đủ rồi sao? Cô có biết, ngay cả vị trí cùng sản nghiệp đều là tôi cho nó hay không! Từ bỏ nhà Nam Cung quả thật cái gì nó cũng không còn! Tôi nói rồi, đừng ép tôi ra tay với tôi, cô nuôi cháu nội của tôi năm năm tôi cũng rất cảm ơn cô, cho cô một khoản tiền cô phải đi thật xa cho tôi, hôn sự của Tinh Uyển và Kinh Hiên sẽ không thay đổi, Tiểu Ảnh thật sự là cháu nội của tôi cũng sẽ không thay đổi, tốt nhất, cô nên rõ ràng sự thật này cho tôi!"

Qua làn sóng điện, nghe giọng nói lạnh như băng mà hùng hậu bá đạo kia, Dụ Thiên Tuyết bị tức đến cả người cũng run run.

"Đừng nhắc tiền với tôi nữa, tôi ghét nhất chính là người cầm những đồng tiền dơ bẩn vênh mặt hást hàm sai khiến, bác có tiền thì giỏi lắm sao? !" Dụ Thiên Tuyết tức giận liều mạng, không chút để ý người ở đối diện là ai: "Tôi sẽ không nhường con trai của tôi cho bác, ngay từ đầu đúng là tôi rất sợ, sợ mình cản trở tiền đồ và không cho con hoàn cảnh sống tốt hơn, nhưng bây giờ, tôi tuyệt đối sẽ không để cho bác động vào con trai của tôi, tôi không muốn một người không có nhân tính gia trưởng như bác dạy hư con trai của tôi, bác chết tâm đi! Về phần hôn ước, căn bản là không phải là vấn đề của tôi, bác không cần nói chuyện này với tôi!"

Nam Cung Ngao cũng tức đến nổi trận lôi đình, suy nghĩ một chút vẫn là nặng nề đề xuống con giận. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Hừ, người phụ nữ dối trá, đừng tưởng tôi không biết cô muốn làm cái gì! Cô không phải không muốn cho tôi nhận thức Tiểu Ảnh, mà là muốn cùng con trai nhảy vào cửa nhà Nam Cung, ép Kinh Hiên cưới cô đúng hay không? Cô thật sự nghĩ là dựa vào thằng bé thì cô có thể được như ý? !"

"Bác." Dụ Thiên Tuyết giận đến đỏ mặt, cảm thấy người này quả thật là không thể nói lý.

"Cô dám nói cô không phải muốn gả cho Kinh Hiên!"

"Chuyện của tôi và anh ấy chỉ có hai người chúng tôi biết, có quan hệ gì với các người?"

"Hừ, phụ nữ như cô tôi đã thấy nhiều, cho cô nhiều tiền như vậy cô cũng không cần, còn không phải là có ý đồ hướng về nhà Nam Cung! Cô cho rằng tôi sẽ để cho cô thực hiện được sao? !"

Dụ Thiên Tuyết giận đến mức chỉ muốn cúp điện thoại, trong lòng cô rất loạn, cô rất muốn tranh cãi, nói cô không phải ái mộ hư vinh leo lên nhà quyền quý mới ở chung một chỗ cùng Nam Cung Kinh Hiên, càng không phải muốn ‘mẫu bằng tử quý’ gả vào nhà giàu, nhưng cô phải nói rõ thế nào với loại người ngoan cố không đổi này!

"Tôi không muốn đề ý tới bác nữa!" Nói xong cô cũng muốn cúp điện thoại. truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

"Chờ một chút! !" Giọng Nam Cung Ngao hùng hồn ngăn trở động tác của cô, chậm rãi nói: "Ngày mai để Tiểu Ảnh tới tham gia bữa tiệc của tôi, cô không cần tới đây, nói như vậy hẳn là không quá bức ép cô, tốt nhất, cô nên cân nhắc lại xem ở chung một chỗ cùng Kinh Hiên có thể có tương lai hay không, tôi vẫn còn chưa dùng thủ đoạn cứng rắn đối phó với cô."

Dụ Thiên Tuyết cắn cắn môi, cúp điện thoại di động.

Nam Cung Kinh Hiên ưu nhả tựa vào chỗ ngồi, đưa đĩa cá đã gỡ hết xương cho cô, dịu dàng chăm chú nhìn cô: "Tức giận?"

Dụ Thiên Tuyết nhét điện thoại di động vào trong túi áo của anh, một câu cũng không nói.

Lúc này, Nam Cung Kinh Hiên mới khẽ cau mày, bắt lấy tay của cô: “Ông ấy đã nói gì với em? Thật sự giận thành thế này?"

Trong lòng bàn tay ấm áp, Dụ Thiên Tuyết hung ác trừng anh một cái, chỉ trích nói: "Ông ấy già nên hồ đồ rồi! Tư tưởng bá đạo cường thế lại lạc hậu, động một chút là lấy suy nghĩ của mình lồng lên người người khác, giống anh năm đó như đúc!"

Nghe lời nói bộc phát tức giận của cô, lúc này Nam Cung Kinh Hiên mới hơi yên tâm, mỉm cười yếu ớt.

"Ông ấy chính là như vậy, còn anh là thói quen nhiều năm," Nam Cung Kinh Hiên tựa vào chỗ ngồi, chăm chú nhìn cô, thân thiết hỏi: "Còn nói cái gì nữa? Anh thấy hình như em không chỉ đang giận mỗi điều này."

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, ở trước mặt Tiểu Ảnh cái gì cô cũng không muốn nói.

Hai mắt to tròn của Tiểu Ảnh nhìn cô: "Mẹ, có phải ông cụ kia muốn con tới sinh nhật của ông ấy không?"

Ánh mắt của Dụ Thiên Tuyết có chút yếu ớt, thấy bảo bảo chăm chú nhìn mình, nhỏ giọng hỏi: "Bảo bảo, nói cho mẹ nghe con có muốn đi hay không?"

Tiểu Ảnh xoa xoa tay: "Tại sao con phải đi? Ông cụ kia có quan hệ gì với con đâu? Ngộ nhớ có ai hỏi tới, con không thể nói con là bạn của ông ấy, đúng không mẹ?"

Cậu bé đáng yêu nháy nháy mắt nói.

Bỗng nhiên, mặt của Nam Cung Kinh Hiên âm trầm xuống, biết lời của đứa nhỏ này là nói cho anh nghe.

"Tiểu Ảnh." Dụ Thiên Tuyết cau mày.

Một bàn tay dò xét qua, nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Ảnh, Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn vào mắt con trai, nói: "Tiểu Ảnh, chú sẽ cho mẹ con một danh phận, đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

"Chỉ chỉ nói thôi Tiểu Ảnh không tin, Tiểu Ảnh chỉ nhìn kết quả, cũng là chuyện sớm hay muộn," Tiểu Ảnh nghiêng đầu, ánh mắt trào nhìn Dụ Thiên Tuyết: "Mẹ cần hạnh phúc chứ không cần ngăn thiếu không?"

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên lộ vẻ sâu thẳm mà hứng thú, nhẹ nhàng nhếch một nụ cười, nhìn qua Dụ Thiên Tuyết.

Cô dạy bảo bảo, quả nhiên là thông minh lanh lợi.

Dụ Thiên Tuyết khẽ đỏ mặt, một lớn một nhỏ nhìn cô chăm chăm khiến cô không biết phải làm sao, cắn môi nói: "Không ăn cơm nữa sao? Ăn nhanh lên, thức ăn sắp nguội rồi, em chuẩn bị rất lâu mới nấu xong đó!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Mang Con Trai Em Đi Cũng Không Nói Cho Em Biết Sao? !

"Ừ, ăn nhanh lên một chút," Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu hùa theo cô ..., trong đôi mắt thâm thúy có tình yêu say đắm sâu nặng cùng sự cung chiêu,

nhẹ nhàng nói với Tiểu Ảnh: "Không nên lãng phí một trận vất vả tâm sức của mẹ con."

Một bữa cơm ăn rất bình thân, giữa chừng Tiểu Ảnh lại bị Nam Cung Kinh Hiên thuận miệng hỏi đến sách lược hấp dẫn của trò chơi, đôi mắt to tròn thông tuệ đặc biệt sáng rõ, ở bên cạnh, Dụ Thiên Tuyết nhìn bọn họ nói chuyện, trong lòng vừa hạnh phúc vừa lo lắng.

Buổi tối, tiễn Nam Cung Kinh Hiên đi về, ánh trăng chiếu rọi ngõ hẻm, nhu hòa mà xinh đẹp. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Cả đêm em cứ ưu sầu lo lắng, làm sao vậy? Vẫn còn vì lời nói của ông cụ mà tức giận?" Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô chăm chú, kéo cô tới trước mặt mình: "Lời ông ấy nói em không cần để ở trong lòng, sớm biết thế anh sẽ không để em nghe điện thoại."

Dụ Thiên Tuyết nhìn vào mắt anh, cắn môi nói: "Có dễ dàng như anh nói không? Anh nói muốn kết hôn với em, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, có dễ như vậy không? Sao em cảm thấy càng ngày càng khó khăn?"

Dưới ánh trăng đáng vẻ của cô có chút yếu đuối, Nam Cung Kinh Hiên cau mày, trong lòng khẽ nguyên rủa một tiếng.

Lão già đáng chết, sao lại nói với cô chuyện không nên nói!

"Ngoan ngoãn nói cho anh nghe, ông ấy uy hiếp em thế nào?" Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi tựa vào xe, kéo cô tới, vòng ở giữa khuỷu tay mình, Nam Cung Kinh Hiên nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt mà yếu ớt của cô, nhẹ giọng hỏi.

Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, nhìn anh chăm chăm hỏi: "Tóm lại, cưới em có bao nhiêu khó khăn anh biết đúng hay không? Gia tộc của anh không cho phép xuất hiện một phụ nữ có vết đen, hơn nữa anh có hôn ước cùng tiểu thư nhà họ La, nếu bởi vì sự can dự của em khiến cho quan hệ của các người xòe cụng, ba anh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh —— ngộ nhờ có ngày ông ấy làm cho anh chỉ còn hai bàn tay trắng thì làm sao bây giờ?"

Nam Cung Kinh Hiên cười yếu ớt, kiên cường ngạo mạn khác thường.

"Em lo lắng cái gì? Anh chỉ có hai bàn tay trắng thì em sẽ không có chỗ dựa?" Ngón tay khơi cái cằm mịn màng của cô lên, hỏi.

Dụ Thiên Tuyết có hơi phát cáu, thoát khỏi sự khống chế của anh, cau mày nói: "Em không có ý đó."

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên vẫn trầm tức như cũ, hai tay đút ở trong túi quần, giọng nói du dương: "Không phải anh đã nói rồi sao? Nếu như nhà Nam Cung không tha cho anh, chúng ta bỏ trốn là được, em không muốn bỏ trốn cùng anh?"

Dưới ánh trăng, đôi mắt anh trong vắt lộ ra vẻ nị hoặc khiến người ta hít thở không thông. truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Dụ Thiên Tuyết cau mày chặt hơn, nhìn kỹ anh mấy giây, lắc đầu xoay người rời đi: "Anh điên rồi."

Ngay tức khắc, đôi mắt thâm thúy nheo lại, nhìn cô đi được mấy bước Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy đưa tay bắt lấy cô, kéo cô trở lại ôm thật chặt vào trong ngực!

"." Dụ Thiên Tuyết lão đảo một cái, thờ dốc không ngừng, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng anh.

"Anh cũng cảm thấy mình điên rồi," Nam Cung Kinh Hiên cười yếu ớt, túm một lọn tóc của cô đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi: "Không điên sao anh lại quần lấy một cô gái như em? Anh hoàn toàn có thể thường thường xoàng xĩnh sống hết một đời, cho dù hôn nhân bị người ta thiết kế cũng không quan trọng, dù sao thì thoát nhìn La Tinh Uyên cũng thật sự là một người phụ nữ tốt —— nhưng không có nếu như, anh chính là gặp phải em."

Dụ Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh, không phản ứng kịp, anh đã từ từ cúi đầu cắn lên môi dưới của cô.

".!" Dụ Thiên Tuyết cả kinh, rầu rĩ thở dài, tay để ở bả vai to lớn của anh.

"Quyết định cùng anh ở chung một chỗ cũng đừng quay đầu lại, một mình anh xử lý những chuyện này đã đủ phiền lòng, đừng để nội bộ của chúng ta mâu thuẫn, hửm?" Nam Cung Kinh Hiên trần trọc ở trên làn môi của cô, giọng nói khàn khàn, mang theo sự nồng tình mật ý ngăn lời nói kế tiếp của cô lại, nhốt cô trong ngực hôn thẳng đến khi cô thở hổn hển mới buông ra.

Mâu thuẫn nội bộ, lời này là có ý gì?

Dụ Thiên Tuyết cũng không nói gì nữa, tràn đầy trong lòng trong mắt đều là người đàn ông bá đạo mà dịu dàng này, chẳng qua là thỉnh thoảng nhìn mặt anh chợt nhớ tới những lời Nam Cung Ngao đã nói, lại có chút sợ hãi, người đàn ông ưu tú xuất sắc này căn bản không thuộc về cô, trên con đường bước về phía trước, sẽ có những con sóng dữ và trở ngại lớn cần nuốt cô đến ngay cả xương cũng không thừa.

Ở trong lòng ngực anh, thế nhưng Dụ Thiên Tuyết lại rùng mình một cái!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, ôm trong ngực anh mới có cảm giác chân thật thế này.

"Sao vậy? Lạnh à?" Nam Cung Kinh Hiên cau mày, cời tây trang của mình ra, bao bọc người cô lại.

Dụ Thiên Tuyết đùn đẩy chối từ, gơ tay lấy tây trang xuống đưa lại cho anh, lui về phía sau một bước, đôi mắt trong suốt lộ vẻ bối rối, lúng túng nói: "Em không lạnh, muộn rồi, em vào nhà đây, anh cũng về đi."

Nói xong, không đợi Nam Cung Kinh Hiền nói gì nữa, cô đã thở hồng hộc chạy lên lầu.

Thân ảnh mảnh mẽ rần ròi của Nam Cung Kinh Hiền vẫn đứng tại chỗ, cau mày thật sâu, không có đuổi theo.

Cả đêm, tinh thần của Dụ Thiên Tuyết có phần không yên, tỉnh giấc rất nhiều lần.

Cho đến thời điểm đi làm vẫn còn chút hoảng hốt, tiếp đãi cổ vắn cho một bệnh nhân, sau khi trò chuyện xong, cô mở điện thoại di động, không nghĩ tới sẽ nhận được nhiều cuộc gọi nhờ đến vậy.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, bấm gọi trở lại cho mã số đó: "Cô giáo Đàm, cô tìm tôi có việc sao? Sao gọi điện thoại nhiều như thế?"

"Dụ tiểu thư à!" Ở đối diện, giọng của cô giáo rất khẩn trương: "Xin hỏi Nam Cung tiên sinh là người nhà của cô sao? Sáng hôm nay có rất nhiều người tới trường học đưa Dụ Thiên Ảnh đi, tôi gọi điện thoại cho cô mãi mà không gọi được! Dụ tiểu thư, cô có biết những người đó."

Trong đầu Dụ Thiên Tuyết 'Ong' một một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dần đỏ lên, tưởng tượng ra cảnh tượng đó, nhất thời tâm loạn như ma.

"Tôi biết rồi. Tôi biết rồi. Tôi sẽ giải quyết!" Cô cúp điện thoại, cầm túi của mình lên chạy ra khỏi phòng làm việc.

—— cô nên sớm biết, từ trước tới nay Nam Cung Ngạo luôn luôn cường thế, sẽ không vì một lần hai lần bị ngăn trở mà lùi bước, cho dù chính con trai của mình ngăn ở trước mặt không cho phép ông ta làm bừa, ông ta cũng sẽ không để ở trong mắt!

Nhưng mà Tiểu Ảnh.

Dụ Thiên Tuyết cắn mạnh môi dưới, cắn đến đau nhói. Tại sao bọn họ có thể bức ép người khác như thế!

Ngay cả xin phép cũng không, cô trực tiếp chạy ra khỏi công ty, quản lý Chương gấp phải cô ở cửa ra vào, kinh ngạc tròn to hai mắt, anh ta vội vàng nói một câu "Có chuyện cứ đi trước, không sao", Dụ Thiên Tuyết nhìn anh ta, ánh mắt phức tạp nhưng cũng không muốn giải thích nhiều, mắt đỏ lên chạy ra ngoài, đến cổng công ty chặn một chiếc taxi lại, hướng về biệt thự Nam Cung chạy tới.

Trên xe, cô bấm số điện thoại của Nam Cung Kinh Hiền.

Điện thoại reo thật lâu vẫn không có người nghe, tay Dụ Thiên Tuyết nắm chặt chỗ ngồi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tràn đầy trong đầu đều là gương mặt của Nam Cung Kinh Hiền, thật sự cô gấp muốn chết, thế nhưng không liên lạc được với anh!

Gọi lại một lần nữa, rốt cuộc cũng thông.

Tay Dụ Thiên Tuyết cầm điện thoại di động, giọng nghẹn ngào run rẩy nói: "Anh ở đâu? Tiểu Ảnh bị đưa đi rồi, hiện tại em đang chạy tới nhà anh, tại sao ông ấy có thể làm như vậy! Đưa con trai em đi cũng không nói cho em biết một tiếng? !"

Trong mắt cô dâng lên nước mắt trong suốt.

Đầu kia điện thoại dừng lại một chút, tiếp theo là một giọng nữ êm ái mà quen thuộc: "Là Thiên Tuyết sao? Kinh Hiền đang thay quần áo, bộ tây trang vừa đưa tới có hơi nhỏ, thước tắc không thích hợp, có chuyện gì chờ anh ấy ra ngoài mới tìm anh ấy đi, có điều. chuyện cô nói tôi cũng biết rõ, cô cũng muốn tới à? Vậy thì hoan nghênh."

Cửa sổ xe mở rất lớn, lòng Dụ Thiên Tuyết như bị một kích nặng nề, gió thổi làm cho nước mắt của cô lạnh buốt, khiến cô chợt hoảng hốt mà thanh tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Nếu Trong Mắt Tôi Không Có Ba Thì Đã Trực Tiếp Giết Chết Ba Rồi !

Đó là giọng nói của La Tinh Uyên.

Ngoài cửa xe, gió mát thổi thoáng qua, hiện tại Dụ Thiên Tuyết đang nghĩ đến cảnh tượng bọn họ ở cùng nhau, Nam Cung Kinh Hiền ở trong phòng thay tây trang, vị hôn thê xinh đẹp hào phóng ở bên cạnh nghe điện thoại giúp anh, trong lòng cô đau nhói như bị kim châm!

Một giọt lệ lỏng lạnh rơi xuống, cô để điện thoại xuống, tay ấn nút bên trên muốn cúp điện thoại.

Nhưng hiện tại, Tiểu Ảnh lẻ loi một mình bị đưa đến biệt thự Nam Cung, cô lo lắng muốn chết, cô không thể cúp điện thoại!

Lần nữa, dán điện thoại di động lên lỗ tai, Dụ Thiên Tuyết đè nén tiếng nức nở nói: "Tôi có việc gấp, cô để cho anh ấy nghe điện thoại."

"Có thể đợi một lát nữa được không? Anh ấy đang nói chuyện với người khác....."

"Tôi xin cô! Hiện giờ con trai của tôi đang ở chỗ các người, tôi không rõ các người muốn đối đãi với thằng bé như thế nào, cô để Nam Cung Kinh Hiên nghe điện thoại!" Dụ Thiên Tuyết kích động, giọng nói hòa lẫn tiếng nức nở mang theo chút oán hận.

"Ai cho cô đụng đến điện thoại của tôi hả?" Một giọng nói lạnh như băng từ trong điện thoại truyền đến.

Gió thổi qua làm cho nước mắt của cô lạnh lạnh, Dụ Thiên Tuyết gạt mình một cái, hai tay nắm chặt điện thoại di động, cảm giác giống như nắm được hi vọng.

Ở đối diện, giọng La Tình Uyển nhẹ như lông vũ, thờ dài nói: "Anh đã nói sẽ không quan tâm đến người phụ nữ này, còn khăn trương như thế khi em nhận điện thoại của anh làm cái gì, cô ta lại không có chuyện quan trọng....."

Những lời này, Dụ Thiên Tuyết nghe được mơ mơ hồ hồ, nhưng theo bản năng, cô biết đây là đối thoại của bọn họ.

Kính ngạc, lan tràn ra tận đáy lòng.

Mái tóc của Dụ Thiên Tuyết xốc xếch bay múa ở trước mắt, mấy ngón tay mảnh khảnh nắm chặt áo bọc ghế ngồi, trong đầu hơi hỗn loạn.

"Phụ nữ của tôi có quan trọng với tôi hay không, không tới phiên cô tới nói." Giọng nói trầm thấp càng đến gần, càng lúc càng lạnh như băng.

Nam Cung Kinh Hiên cầm lấy điện thoại di động, cúi đầu khẽ gọi một tiếng: "Thiên Tuyết?"

"....." Dụ Thiên Tuyết ngẫm nghĩ lại lần nữa, đầu óc trở nên thanh tỉnh, vội vàng nói: "Tiểu Ảnh đã bị Nam Cung Ngao mang đi, anh có thể giúp em nhìn xem có phải con đã đến nhà anh hay không, có ở trên bữa tiệc không?"

"Em nói cái gì?!" Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày thật sâu.

Người giúp việc cầm tây trang được cất may vừa vắn dán lên người anh, Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng đẩy ra, bình tĩnh kiên định nói: "Thiên Tuyết em không nên gấp gáp, anh lập tức đi xem con!"

"Hiện giờ em đang trên đường đi đến nhà anh, em....."

"Ngoan, không có chuyện gì, đến thì gọi điện thoại cho anh, anh ra ngoài đón em!" Miệng của Nam Cung Kinh Hiên dán lên điện thoại di động cúi đầu dụ dỗ cô một câu, cúp điện thoại xong, sắc mặt anh tái xanh hướng phía phòng sách ở lầu dưới đi tới.

Toàn bộ sàn nhảy ngoài trời đã tràn đầy người, Nam Cung Kinh Hiên hồ hững chào hỏi mọi người, đi tới trước cửa phòng sách đóng chặt còn bị hai hộ vệ ngăn lại, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên lạnh như hàn băng trừng hai người một cái, đưa tay mở cửa.

Bên trong phòng sách, hình như Tiểu Ảnh mới vừa bị mấy hộ vệ mang tới.

Khuôn mặt nhỏ nhò trưởng đỏ, liễu mạng giùng giăng, ở trong khuỷu tay to lớn của hộ vệ đập thành thịch, nhảy xuống đất thờ hồn hèn dử dội, trong đôi mắt to tròn tràn đầy sự đề phòng, từ trước đến giờ thân thể của Tiểu Ảnh đều không tốt, trải qua quá trình lần qua lần lại như thế, hộ hấp cũng có phần suy yếu. truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

"Người xấu, các người là kẻ xấu!" Tay Tiểu Ảnh chỉ bọn họ, giọng nói trong trẻo, tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhảnh đỏ lên.

Sắc mặt Nam Cung Ngao biến hóa, nhưng vẫn giữ vẻ mặt từ ái đi qua: "Tiểu Ảnh, không nhận biết ông nội rồi hả?" Tiểu Ảnh nhìn chằm chằm ông lão trước mắt, chịu đựng thân thể suy yếu, lý trí nói: "Ông cụ, sinh nhật vui vẻ."

"Thực nghe lời....." Nam Cung Ngao cười ha ha, bàn tay thô tháo vuốt ve đầu cậu bé.

"Ba dẫn thằng bé tới đây làm gì?" Nam Cung Kinh Hiên đẩy cửa đi vào, lạnh giọng hỏi, nhìn Tiểu Ảnh lẻ loi, thân thể có phần suy yếu, anh đau lòng một trận, đôi mắt càng lúc càng lạnh quét về phía Nam Cung Ngao.

Sắc mặt của Nam Cung Ngao hoàn toàn trầm xuống.

"Cần quấy!" Giọng nói trầm thấp hùng hậu kèm theo một gậy nện mạnh trên mặt đất: "Ngày sinh nhật ba mời cháu nội tới một chút thì thế nào? Đòi này ba có con trai có con gái nhưng trái lại không có một đứa nào quan tâm đến ba! Đứa nhỏ Tiểu Ảnh này rất thông minh lanh lợi, ba nhìn đã thích, sinh nhật ông nội chẳng lẽ cháu nội không thể đến?"

Nam Cung Kinh Hiên mặt lạnh đi tới, ai cũng không nhìn, cầm tay Tiểu Ảnh kéo qua, kiểm tra tình trạng của cậu bé một chút.

Hắn lạnh lùng gật gật đầu, dáng người cao ngất đứng lên, lạnh giọng hỏi: "Các người làm thế nào dẫn được thằng bé tới đây?"

Nếu như đứa nhỏ không tình nguyện, đám người này sẽ dùng thủ đoạn gì?

Ở bên cạnh, hộ vệ hít thở không thông một trận, một người đeo kính đen trong số đó có hơi hốt hoảng, nhìn chung quanh một cái, đồng nghiệp không lên tiếng anh ta cũng vội vàng cúi đầu nín thinh, ánh mắt sắc bén của Nam Cung Kinh Hiền quét tới, lạnh giọng hỏi: "Nói, làm thế nào dẫn được thằng bé tới?"

Sắc mặt hộ vệ đỏ lên: "Chỉ là đứa trẻ, hơi sức lại không lớn....."

Một cái chớp mắt tiếp theo, 'Bốp!', một quyền ngoan độc nện lên cằm của anh ta, thân thể lực lưỡng thật lùi mấy bước đụng vào trên tường.

Trong phòng chỉ còn tiếng chạy của mấy điều hòa.

Nam Cung Ngao chỉ ngó ra một giây, giận đến sắc mặt tái xanh, thiếu chút nữa là cầm gậy quăng về phía Nam Cung Kinh Hiền: "Hỗn trướng!! Người của ba mà mày cũng dám ra tay, trong mắt mày còn người ba này hay không!"

Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiền lạnh như băng quét qua một cái: "Nếu trong mắt tôi không có ba thì đã trực tiếp giết chết ba rồi! Ba cũng biết thằng bé còn nhỏ, con mẹ nó, ba không có cháu nội cho nên trong lòng dị dạng rồi sao?! Đối đãi với một đứa bé như vậy mà ba cũng xuống tay được!"

Con trai cáu kỉnh quát lớn khiến Nam Cung Ngao giận đến một chữ cũng không nói ra được.

"Trường hợp hôm nay, nhất định Tiểu Ảnh phải ở đây!" Nam Cung Ngao xanh mặt nói: "Hôn kỳ của mày và Tinh Uyển đã định vào cuối năm, trước hết phải tìm một cơ hội nhận thức Tiểu Ảnh vào cửa, ba thấy hôm nay mọi người đều tới, mày cùng Uyển nha đầu chuẩn bị đi, coi như là hai đứa nhận con trai, quan hệ ba đều tìm xong rồi, chuyện hôm nay cứ làm như thế!"

Cuối cùng thì Nam Cung Kinh Hiền cũng hiểu tại sao Nam Cung Ngao nhất định phải làm cho Tiểu Ảnh tới đây, bữa tiệc này, quả thật chính là một âm mưu!

Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói: "Tôi vẫn luôn cảm thấy ba hồ đồ, thật không ngờ lại hồ đồ đến thế này!"

Nói xong, anh đi tới ôm lấy Tiểu Ảnh, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, đợi lát nữa mẹ cứ tới đây, chú đưa con lên lầu nghỉ ngơi."

Đến cùng là trong lòng Tiểu Ảnh bài xích người đàn ông này, nhưng ở đây, bên trong phòng sách to lớn, giữa một đám người nguy hiểm lại bá đạo, hình như chỉ có chú ấy ở che chở cho mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ảnh tái nhợt như một tờ giấy, không nói gì chỉ chăm chú nhìn đôi mắt thâm thúy mà trầm ổn của Nam Cung Kinh Hiền, cánh tay nhỏ bé do dự vòng quanh lên cổ của anh.

"Mày nói cái gì? Người phụ nữ kia!" Nam Cung Ngao nghe ra từ mẫn cảm trong lời nói của anh, nhú mày thật sâu.

"Chẳng qua Thiên Tuyết chỉ tới đón thằng bé mà thôi, cô ấy không rảnh tới tham gia bữa tiệc của ba, đừng có tự mình đa tình." Đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiền quét tới.

Nam Cung Ngao đâm mạnh cây gậy xuống mặt đất: "Hỗn trướng! Nhà Nam Cung cùng người phụ nữ kia có nửa điểm quan hệ sao?! Quên gia đi xuống giữ cửa cho tôi, đừng để loại phụ nữ không có thân phận đó tiến vào nhà Nam Cung!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 218: Diễn Kịch Với Cô Tới Hôm Nay Đủ Rồi

Suy yếu nằm sấp ở trên bả vai của Nam Cung Kinh Hiền, Tiểu Ảnh giật mình một cái tỉnh táo lại, đôi mắt sắc nhọn tràn đầy oán hận nhìn Nam Cung Ngao.

"Tôi tự mình đi ra cửa đón cô ấy, việc này không thể theo ý ba được." Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng liếc ông một cái, bồng Tiểu Ảnh xoay người rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Mày đứng lại đó cho tao!" Nam Cung Ngao giận đến sắc mặt cũng tái xanh, ngón tay run rẩy chỉ chỉ ở sau lưng anh nói: "Mày thật sự là càng ngày càng tệ, ngày ngày hướng cùi chỏ ra bên ngoài coi như xong! Rốt cuộc thì người phụ nữ kia hạ độc gì cho mày hại mày biến thành bộ dạng này! Tao nói cho mày biết, Tiểu Ảnh, tao nhất định phải nhận thức, hôn ước của mày và Tinh Uyển cũng sẽ tiến hành như đã định, ngày hôm nay, nếu mày dám chọc ra chuyện gì thì đừng có trách tao đuổi mày ra khỏi nhà!"

Nam Cung Kinh Hiền ưu nhã xoay người lại, lạnh lùng nở nụ cười: "Tốt, tôi cầu còn không kịp, đúng lúc một nhà ba người đoàn tụ, ba có thể bức bách

tôi thử xem, cũng không nhất định phải làm cái chức người thừa kế này thì tôi mới có thể sống sót!"

Thân ảnh tuấn lãng và mạnh mẽ rắn rỏi, ôm đứa bé trai phấn điều ngọc thể đi ra cửa phòng sách.

Nam Cung Ngạo có chút suy sụp ngồi trở lại trên ghế, mạnh tay vuốt đi vuốt lại cây gậy đề nén lửa giận, đồng thời đầu óc cũng cấp tốc xoay tròn nghĩ ngợi biện pháp đối phó, một kế hoạch tốt cứ như vậy mà bị phá hư, ông ta thống hận người phụ nữ tên Dụ Thiên Tuyết đó! Thằng con ngỗ nghịch này, thật sự không biết hôm nay còn có thể làm ra chuyện gì!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trong đầu Nam Cung Ngạo lóe lên một ý nghĩ! Cuối cùng thì ông ta đã hiểu ra cái gì không được bình thường rồi!

——mang Tiểu Ảnh tới đây là ông ta bí mật tiến hành, đơn giản là trên bữa tiệc có mặt nhiều người trong giới thương mại và giới giải trí truyền thông, lúc này, anh và La Tinh Uyên ra mặt nhận Tiểu Ảnh thì nhất định thằng bé sẽ tránh khỏi đầu sóng ngọn gió, chẳng lẽ, anh ngược lại muốn giống trống khua chiêng cứ như vậy mà công khai Tiểu Ảnh là con riêng của mình?!

Ông trời ơi.....

Nam Cung Ngạo càng lúc càng đứng ngồi không yên, nghĩ đến Dụ Thiên Tuyết cũng đang chạy tới bên này, nghĩ đến..... Tuyết đối không thể để danh dự của nhà Nam Cung hủy ở trong tay người phụ nữ kia!

Bên trong căn phòng u tĩnh, La Tinh Uyên thử một cái váy dài màu rượu đỏ, ưu nhã mà động lòng người.

Da thịt ở sau lưng lộ ra, còn chưa có kéo khóa kéo lên, da thịt mịn màng trắng nõn làm cho người nhìn tim đập thành thịch.

Nam Cung Kinh Hiên mở cửa, mang theo Tiểu Ảnh đi vào.

La Tinh Uyên không né tránh, thậm chí từ trong gương mỉm cười nhìn Nam Cung Kinh Hiên, nhưng khi nhìn thấy bên cạnh anh chính là đứa bé kia, đột nhiên đỏ mặt xoay người sang chỗ khác, ánh mắt mang theo chút chật vật nhìn bọn họ.

Nam Cung Kinh Hiên cũng chú ý tới, cau mày, bịt kín mắt của Tiểu Ảnh, lạnh giọng nói với cô ta: "Ai cho cô thay quần áo ở trong phòng tôi? Cô có bệnh phải không?!"

Toàn thân của La Tinh Uyên nhếch nhác thảm hại, sắc mặt hơi đỏ hồng, gương mặt trang điểm tinh xảo không có bán đứng sự bối rối hốt hoảng của cô ta, tranh thủ kéo khóa kéo vẫn còn treo ở gần móng lên, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, em vẫn chưa thay xong, quên khóa cửa, bởi vì nơi này trừ anh ra cũng không ai dám đi vào nên em mới ở đây thay..... Đây là Tiểu Ảnh đúng không?"

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhìn cô ta một cái, khạc ra hai chữ: "Ra ngoài!"

Bàn tay trên mắt Tiểu Ảnh dời đi, đôi mắt to tròn trong trẻo nhìn người phụ nữ xinh đẹp không ăn khói lửa nhân gian đang đứng trước mắt mình.

Ừ, cậu bé còn nhớ, đây chính là di vị hôn thê trong truyền thuyết.

Cậu bé càng nhớ rõ hơn, ngày đó, chính là di này thân mật cùng chú hư hồng nên làm cho mẹ cực kỳ rất tức giận.

Bỗng nhiên điện thoại di động vang lên, Nam Cung Kinh Hiên mau chóng nhận máy, giọng liền trở nên mềm mại, cúi người nói: "Ừ, hiện giờ con đang ở bên cạnh anh, đừng nóng nảy được không? Anh ra cửa đón em ngay lập tức."

Tiểu Ảnh giật mình một cái, nhận lấy điện thoại Nam Cung Kinh Hiên đưa tới: "Mẹ! Con không sao!"

Đứng xa xa, La Tinh Uyên nhìn chằm chằm một đôi cha con này —— bọn họ rất giống nhau, từ mặt mày cho đến tính khí, dù là ý định hay một dao động nhỏ trong đôi mắt cũng giống nhau đến như vậy, bóng dáng cao lớn của Nam Cung Kinh Hiên ngồi chồm hóm xuống, cẩn thận từng li từng tí che chở đứa bé trong khuỷu tay, lúc nói chuyện điện thoại cùng Dụ Thiên Tuyết, khóe môi của anh mới có thể hiện lên nụ cười rạng rỡ tuấn đạt mị hoặc như thế.

Một nhà ấm áp như vậy, anh, cùng cô, còn có bảo bảo của bọn họ.

Một màn này, khiến trái tim của La Tinh Uyên tựa như bị đâm một đao, máu tươi chảy ròng ròng, đau đớn đến tê liệt.

Cuối cùng thì cuộc nói chuyện qua điện thoại cũng xong.

La Tinh Uyên nhẹ nhàng đi qua, ngồi xổm người xuống, đưa bàn tay trắng mềm ra: "Tiểu Ảnh, xin chào, di đã sớm nghe nói về cháu đến hôm nay mới gặp mặt, có cần di chính thức giới thiệu một chút không?"

Nụ cười của cô ta rất ấm áp, mang theo mùi hương hoa hồng thơm tho.

Trong mắt của Tiểu Ảnh có nẩy phần đề phòng, thậm chí không để lại dấu vết, thoáng cái né vào trong lồng ngực rộng lớn của Nam Cung Kinh Hiên.

"Cháu biết dì, dì rất đẹp, chú hư hỏng của cháu rất có phúc khí nha, có vợ chưa cưới xinh đẹp như dì." Tiểu Ảnh vươn tay ra cầm tay của cô ta, không keo kiệt chút nào mà ca ngợi.

La Tinh Uyển nhàn nhạt cười duyên, nói tiếp: "Không nên kêu chú hư hỏng nữa, chú ấy là ba của cháu, về sau chúng ta sẽ sống cùng với nhau, Tiểu Ảnh phải thích ứng đó."

Tiểu Ảnh nghiêng nghiêng đầu, rất là mê hoặc.

"Cái gì sống cùng nhau?" Giọng nói lạnh như băng của Nam Cung Kinh Hiên truyền đến từ phía sau, cười lạnh một tiếng: "Trong sinh mệnh của thằng bé có ba mẹ là đủ rồi, chẳng lẽ còn cần người khác?"

Sắc mặt La Tinh Uyển hơi tái nhợt, che giấu sự cả kinh trong lòng.

Cô ta nâng đôi mắt xinh đẹp lên, do dự nhẹ giọng hỏi: "Em biết rõ anh không tình nguyện, nhưng mà bác trai vẫn luôn nói để cho em tiếp nhận Tiểu Ảnh, hiện tại em cũng có thể đón nhận..... Sau khi chúng ta kết hôn, em sẽ đối đãi tốt với thằng bé."

"Tôi có nói chúng ta sẽ kết hôn sao?"

La Tinh Uyển cắn môi, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt: "Anh có ý tứ gì?"

"Ý của tôi, hẳn là cô rất rõ ràng," Nam Cung Kinh Hiên để tay trên bả vai của Tiểu Ảnh, không muốn nói ở trước mặt trẻ con: "Cô dễ dàng quên mất chuyện mình đã làm vậy sao? Bắt đầu từ lúc đùa bỡn âm mưu với tôi, đến đùa bỡn âm mưu với người phụ nữ tôi yêu, chẳng qua thủ đoạn của cô cũng chỉ có thế."

Nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn La Tinh Uyển trở nên trắng bệch!

"Anh nói cái gì..... Em không hiểu lắm....."

"Có thể người phục vụ ở tiệc rượu kia sẽ rõ ràng hơn so với cô, thanh niên rất dễ bị tiền bạc mê hoặc, cô đáp ứng cho cậu ta bao nhiêu thù lao? Để cậu ta thay cô đi làm cái loại chuyện hạ lưu đó?"

Cả người La Tinh Uyển khẽ run lên, đứng dậy, thụt lùi hai bước, ánh mắt chán kinh nhìn Nam Cung Kinh Hiên.

"Em....." Cô ta không nghĩ tới lại bại lộ nhanh như vậy, làm sao anh biết được?!

"Tôi diễn kịch với cô tới hôm nay đủ rồi, không muốn diễn tiếp nữa," Thân ảnh cao ngất mạnh mẽ của Nam Cung Kinh Hiên mang theo sự kiêu căng lạnh lùng, chậm rãi đi đến gần cô ta, bức cô ta đến một góc chết, quan sát bộ dáng hoang mang sợ hãi của cô ta: "Nói cho cô biết, đừng nói là Thiên Tuyết không có bị người làm nhục, coi như cô ấy thật sự bị người ta làm nhục tôi cũng luyến tiếc buông cô ấy ra —— cô ấy là phụ nữ của tôi, đời này cũng sẽ là người của tôi, nhưng còn cô là ai? Tôi không rõ lắm."

Nam Cung Kinh Hiên nhếch lên một nụ cười tuấn dật phi phàm, lạnh lẽo như băng: "Có lẽ tâm hồn của cô chính là thuộc về ma quỷ!"

"Tôi đi xuống dưới đón Thiên Tuyết, tốt nhất cô đừng ở lại bên trong phòng này," Anh chế trụ cổ tay của cô ta, ánh mắt sắc bén như kiếm: "Tiểu Ảnh lại ở đây, tôi sợ cô nhất thời xúc động làm gì đó với con trai của tôi —— hiện tại tôi không có bất kỳ tâm tư nào lượn vòng với cô nữa, tôi muốn trực tiếp giết chết cô."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Nên Kết Thúc, Tình Uyển

Cả người La Tinh Uyển sửng sốt, đầu óc ong ong, để mặc Nam Cung Kinh Hiên kéo cô ta ra khỏi phòng.

Cổ tay cô ta cảm thụ được nhiệt độ của anh, tưởng tượng một mặt xấu xí ác độc nhất của mình đã bại lộ ở trước mặt anh..... Cô ta bỏ thuốc để Dụ Thiên Tuyết xảy ra chuyện cầu thả cùng Bùi Vũ Triết, cô ta làm bộ như vô tội, trưng ra bộ dáng cái gì cũng không biết

Những chuyện này, Kinh Hiên cũng đã biết rồi sao?!

Trước mắt giống như có một tấm lưới khổng lồ bao phủ, cô ta hít thở không thông, bị sự sợ hãi và băng giá vây quanh.

Dụ Thiên Tuyết đứng ở ngoài cổng biệt thự, bị sự xa hoa của nơi đây bức lùi trở về.

Cô mặc y phục công sở, khuôn mặt trang điểm nhàn nhạt, đôi mắt trong suốt long lanh nước mắt, nhìn sàn nhảy ngoài trời ở bên trong, người trong giới xã hội thượng lưu và giới chính trị qua lại như con thoi, tùy tiện một bộ ly chén bằng bạc hay một tấm rèm cửa sổ cũng đều có giá đắt đỏ hoặc có lai lịch lớn, người phục vụ nho nhã lễ độ ngăn cản cô ở ngoài cửa, nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái.

Dụ Thiên Tuyết thối lui một bước, ngửa đầu nhìn biệt thự có kiến trúc phong cách quý tộc Châu Âu xa hoa này, khổng lồ như một tòa cung điện, trong lòng dâng lên sự chua xót mãnh liệt.

Hắn là Tiểu Ảnh phải thuộc về nơi này, cậu bé có tư cách sống ở nơi đây.

Thế nhưng cô thì sao?

Cô là mẹ của cậu bé, nhưng có biết bao nhiêu khó khăn cô mới có thể bước vào cánh cổng này? Có lẽ Nam Cung Ngạo nói không sai, chẳng qua, trong lúc vô tình cô lưu lại huyết mạch của nhà Nam Cung tôn quý mà thôi, không có đứa bé, cái gì cô cũng đều sai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Dụ Thiên Tuyết lộ ra chút thê lương, thế nào cũng vào không được, hai tay cô vô lực run rẩy, gần như tuyệt vọng.

"Nam Cung thiếu gia!" Người phục vụ cung kính mà khẩn trương kêu lên.

Thân ảnh cao lớn mạnh mẽ của Nam Cung Kinh Hiên xuất hiện ở cổng, ánh mắt mang theo chút quyền uy và lo lắng nhìn cô chăm chú.

"....." Trong nháy mắt nhìn thấy anh, Dụ Thiên Tuyết lại có phản ứng không ra lời.

"Mắt chó của cậu mù hay sao mà dám ngăn cản cô ấy!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng quát lớn một tiếng, bước tới kéo Dụ Thiên Tuyết vào trong ngực.

"Thiếu gia!" Ở phía sau quần gia đuổi theo kịp, sắc mặt rất khó coi: "Tiên sinh đã nói qua là không hoan nghênh Dụ tiểu thư vào đây, cho dù đi vào cũng đừng để người khác nhìn thấy cô ấy và thiếu gia ở chung một chỗ —— hôm nay khách tới quá nhiều, kính xin thiếu gia kiêng dè một chút, suy cho cùng, nếu như tuôn ra tin tức Dụ tiểu thư là tình nhân của người thừa kế nhà giàu sang quyền thế, đối với nhà Nam Cung và Dụ tiểu thư cũng đều có ảnh hưởng vô cùng không tốt."

Quần gia nói một cách ung dung bình tĩnh, lý trí phân tích tình thế.

Dụ Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào ông ta: "Tôi chỉ muốn bảo bảo của tôi, những thứ khác tôi không có hứng thú, tôi cũng không muốn tới nơi này."

Ánh mắt của quần gia lạnh bạc liếc nhìn cô một cái, trong ánh mắt không có bất kỳ cảm xúc gì.

Đó không phải là sự khinh thường, không phải là sự khinh miệt, không phải đồng tình cũng không phải khinh bỉ, đó là một loại không thèm đếm xỉa, căn bản là lời của cô không đáng để ý tới!

Trong mắt Dụ Thiên Tuyết thoáng qua chút yếu ớt, cảm thấy rất bất lực.

Một cánh tay ôm cô vào trong ngực, Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh nói: "Tình nhân? Người nào nói cho ông biết cô ấy là tình nhân của tôi?"

Quần gia vẫn không lên tiếng, trong khái niệm của ông ta, trừ người vợ chính thức thì mọi phụ nữ ở bên ngoài, dù không phải tình nhân, cũng không sạch sẽ.

"Chúng ta vào trong." Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu nói bên tai cô.

Dụ Thiên Tuyết nhìn bóng người đứng đưa bên trong cánh cửa kia, quý khí bốn phía, bỗng nhiên cô kéo tay Nam Cung Kinh Hiên.

"Anh chờ một chút....." Dụ Thiên Tuyết yếu đuối nói: "Anh mang Tiểu Ảnh ra được không? Em không muốn vào....."

Nam Cung Kinh Hiên nhíu mày thật sâu.

"Chỉ vì một câu nói mà em bắt đầu sợ rồi sao? Thật sự cảm thấy em không xứng với nơi này, không xứng với anh?" Giọng anh lạnh như băng hàm chứa sự trách cứ.

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết lộ vẻ yếu ớt, không biết phải nói gì với anh.

"Muốn chạy trốn?" Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi đến gần cô, cười lạnh: "Nghĩ thật hay!"

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết chua xót một trận, tiếp theo đó, Nam Cung Kinh Hiên cúi người xuống bế bổng cô lên, không để ý tới sự giãy giụa và tiếng hét chói tai của cô ôm cô đi vào bên trong: "Em không ngoan, anh không thể làm gì khác hơn là cứ thế này mà ôm em đi vào, xuyết, đừng giãy giụa, em càng giãy giụa thì càng có nhiều người nhìn về phía bên này, anh không ngại hai chúng ta cứ thế này mà tiếp nhận sự chiêm ngưỡng của mọi người....."

Ở bên cạnh, quần gia cả kinh hoảng sợ, vội vàng run giọng kêu: "Thiếu gia!"

Đây cũng không phải là chuyện đùa, hiện tại, lực chú ý của mấy ký giả giới giải trí đều ở trên người Nam Cung Kinh Hiên và mấy nhân vật nổi tiếng trong bữa tiệc, ngó nhờ tiếng kêu sợ hãi hấp dẫn ký giả sang đây thì xong đời!

"Nam Cung Kinh Hiên, anh thả em xuống, không cần, em biết rồi, để em tự đi có được hay không?!" Dự Thiên Tuyết sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ôm lấy cổ của anh đáng thương cầu xin.

Trong mắt Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua chút nóng rực, lúc này mới thả cô xuống đất, thời điểm cô còn chưa đứng vững, một nụ hôn nóng bỏng triền miên cách thức tiêu chuẩn xâm nhập môi cô, hôn cho đến khi cô mềm nhũn trong khuỷu tay của anh.

"Thế này mới ngoan," Nam Cung Kinh Hiên thở ra khí nóng ở bên môi cô, nói: "Anh dẫn em đi gặp bảo bảo."

Dự Thiên Tuyết choáng váng cả người, cảm giác cả trời đất đều là gương mặt khí phách mà mị hoặc của Nam Cung Kinh Hiên.

Đi thẳng một mạch lên trên lầu, gian phòng này cô quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa.

Ký ức mấy năm trước ùn ùn cuốn tới.

Dự Thiên Tuyết không để ý tới những ký ức xưa kia, đẩy cửa ra đã nhìn thấy Tiểu Ảnh, kêu nhỏ một tiếng: "Bảo bảo!"

"Mẹ!" Trong phòng Nam Cung Kinh Hiên, Tiểu Ảnh bỏ lại máy chơi game, chạy tới. chương mới nhất đăng tại diendan-lequydon-

Ba người ôn tồn không bao lâu, bên ngoài có người giúp việc gõ cửa, thò nửa người vào thăm dò, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, tiệc rượu sắp bắt đầu, tiền sinh nói cậu đi xuống, tiểu thư đã mang theo Trình tiên sinh trở về, cũng đang ở phía dưới."

"Tôi biết rồi, nói bọn họ đợi chút." Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt nói.

Dự Thiên Tuyết ôm bảo bảo nhẹ giọng nói: "Anh đi xuống đi, dù sao cũng là sinh nhật của ba anh, không lộ diện cũng không tốt."

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, nhẹ nhàng nhốt chặt thân thể cô, giọng khàn khàn nói bên tai cô: "Uất ức cho em"

Chẳng qua sự uất ức này, rất nhanh là có thể kết thúc.

Buông cô ra, bóng dáng cao ngất rần ròi của anh ưu nhã mà phóng khoáng rời khỏi phòng.

Khi Nam Cung Kinh Hiên cùng La Tĩnh Uyển đi xuống, trong nháy mắt cả tứ hội trở nên sôi trào, máy ảnh liên tục lóe sáng ghi lại từng hình ảnh của cặp đôi hoàn mỹ này, chẳng qua về mặt của người đàn ông tuần láng kia có hơi lạnh lùng, mấy lần bạn gái nhẹ nhàng khoác qua cánh tay của anh cũng bị anh không để lại dấu vết tránh ra, cuối cùng, ở bên tai cô ta nhận nhặt nói một câu.

"Không cần biểu hiện giả dối trước mặt bọn họ nữa, Tĩnh Uyển, nên kết thúc."

Đã bao lâu rồi cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên, anh kêu tên của cô ta dịu dàng như thế, Tĩnh Uyển.

Bỗng chốc, La Tĩnh Uyển lão đảo loạn choạng.

Nam Cung Kinh Hiên sẵn sốc đưa tay ra đỡ cô ta: "Đừng kích động, nếu như tôi hủy bỏ hôn ước, tôi sẽ bồi thường, không để cho nhà họ La có bất kỳ tổn thất nào, nguyên nhân hủy bỏ hôn ước, phương diện này tôi cũng sẽ gánh chịu, yên tâm, cô vẫn là người vô tội."

La Tĩnh Uyển nắm chặt cánh tay của anh, khuôn mặt xinh đẹp đè nén sự thống khổ.

"Kinh Hiên, đừng....."

"Em không có ý hại cô ta, em không chịu nổi anh đối đãi với em như vậy....."

"Em thật sự không có làm gì cả, em chưa từng hại cô ta..... Anh phải tin em....."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Ba Đưa Thiên Tuyết Đi Đâu? !

Cô ta nói năng lộn xộn, nước mắt cũng rớt xuống, đưa lưng về phía khách khứa, ở trong khuỷu tay anh khóc đến bả vai rung động, trong mắt người ngoài thì hình ảnh này rất có giá trị, từ trước đến giờ, bọn họ chụp được rất ít cảnh thân mật của Nam Cung Kinh Hiên và La Tĩnh Uyển.

"Ngày đó ở Word Trade Center, là cô cố ý hôn tôi để Thiên Tuyết hiểu lầm đúng không?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn bên tai cô ta, một câu so với một câu càng thêm đau nhói lòng người.

"Quả thực cô ấy đã hiểu lầm, nhưng cảm ơn cô đã để cho tôi biết cô ấy cũng quan tâm đến tôi....."

"Hôm nay về nhà, hãy nói với chú La là không cần giận dữ, tôi sẽ gởi cho bọn họ bản sao phần ghi âm cuộc gặp mặt giữa cô và cậu thanh niên kia để bọn họ biết chuyện cô đã làm, nếu như bọn họ cảm thấy có thể tha thứ, cô vẫn là con gái ngoan của bọn họ như xưa, đối với bên ngoài thì tiểu thư hào môn xinh đẹp thuần khiết trong truyền thuyết..... Nhìn xem, cô khóc cái gì, hửm?"

Anh đã làm đến cực hạn.

Cho dù là giải trừ hôn ước, anh cũng sẽ gánh vác thương tổn lớn nhất, nếu như danh dự bị tổn thương, vậy để anh đảm nhận thì tốt hơn.

La Tinh Uyển ngẩng mặt lên, trong đôi mắt xinh đẹp có sự tuyệt vọng sâu sắc. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cho tới bây giờ, người đàn ông này chưa hề đối xử dịu dàng với cô ta như thế, một lần dịu dàng nhất này, lại đâm cho cô ta một dao máu tươi đâm đũa.

Giữa bữa tiệc, mọi người đều nâng ly chúc mừng sinh nhật của Nam Cung Ngao.

"Tốt tốt tốt, cảm ơn mọi người đã tới tham gia tiệc sinh nhật của tôi, người già rồi, còn có nhiều người nhớ kỷ tôi thế này thật là vinh hạnh cho Nam Cung Ngao tôi! Hiện giờ con cái cũng đã trưởng thành, đến thời điểm tôi nên lui về đường già rồi! Chờ đứa con trai này của tôi kết hôn, mọi người nhớ phải tới đây họp mặt! Cạn ly!"

Một câu nói, khiến tất cả tiêu điểm cùng mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người Nam Cung Kinh Hiên và La Tinh Uyển.

La Tinh Uyển đưa tay bưng một ly rượu, rượu bên trong vẩy ra ngoài, trong đôi mắt long lánh lệ, suýt nữa ngã sấp xuống.

Nam Cung Kinh Hiên duỗi tay vịn chặt cô ta, về mặt lạnh lùng, môi khẽ nhếch lên một nụ cười.

Tiếng chúc mừng cùng tiếng đèn flash lóe sáng, Nam Cung Ngao nín thở liếc mắt qua phía bên này một cái, ngay thời điểm không ai chú ý tới, nhẹ giọng gọi quản gia đứng bên cạnh, lạnh lùng dặn dò bên tai quản gia mấy câu.

Mùi rượu tràn đầy, bầu không khí trong tiệc rượu đã lên tới đỉnh điểm.

"Kinh Hiên, rốt cuộc thì ngày kết hôn của cháu và La tiểu thư đã xác định chưa, mấy chú vẫn đang chờ uống rượu mừng của cháu đây!" Mọi người trong nhóm bạn chí cốt của Nam Cung Ngao đều là nhân vật trong giới chính trị hoặc là người có trọng lượng trong giới thương mại, đáng về thân thiết tươi cười hỏi.

Nam Cung Kinh Hiên kính nâng ly rượu lên uống cạn, gương mặt tuấn tú hơi ửng hồng, đôi mắt thâm thúy lại sáng lấp lánh bức người, u lãnh nói: "Cũng vừa đúng lúc, tôi muốn tuyên bố một chuyện có liên quan tới ngày kết hôn."

"Vậy sao?! Là khi nào!" Cả bữa tiệc đều bị đề tài này hấp dẫn, có phần nhốn nháo sôi trào.

La Tinh Uyển đang ở trong khuỷu tay của anh, sắc mặt tái nhợt, lại được anh giữ lấy nên không bị xui xẻo xuống dưới.

Người đàn ông ưu nhã tựa như thiên thần đứng lặng nghiêm ở trên bậc thang, cầm trong tay ly rượu trống không, lạnh lùng nói: "Rất xin lỗi phải để cho các vị thất vọng, về hôn ước của tôi và La tiểu thư ——"

"Thiếu gia!!" Có người giúp việc vội vã chạy tới bên cạnh, cắt đứt lời của anh.

"Chuyện gì?" Đột nhiên mặt của Nam Cung Kinh Hiên trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

"Dụ tiểu thư..... Dụ tiểu thư cô ấy....." Sắc mặt của người giúp việc trắng bệch, mới vừa được Nam Cung Kinh Hiên dặn dò đưa mâm trái cây lên lầu, nhưng khi đẩy cửa ra lại phát hiện.....

"Cô ấy thế nào?" Hàng mày tuấn dật của Nam Cung Kinh Hiên khẽ nhíu lại: "Nói chuyện!" Người giúp việc cũng sắp rơi nước mắt, tay níu vạt áo run giọng nói: "Lúc tôi đưa trái cây lên lầu thì phát hiện không thấy Dụ tiểu thư, điện thoại di động của cô ấy rơi trên sàn nhà, bị bể, đứa bé kia cũng không thấy....."

Trong nháy mắt, đầu Nam Cung Kinh Hiên ‘Ong’ một tiếng.

Sắc mặt của anh từ hơi ửng đỏ nhanh chóng chuyển thành xanh mét, từ xanh mét chuyển thành tái nhợt dọa người, tay nắm lấy bả vai của người giúp việc, giọng khàn khàn: "Không thấy? Cái gì kêu là không thấy? Hai mẹ con cô ấy đang êm đẹp ở bên trong làm sao lại không thấy?!"

Có tiếng kêu gào trong bữa tiệc, nhiều người nhón chân chờ Nam Cung Kinh Hiên xác định ngày kết hôn, đây chính là hôn lễ xa hoa chói mắt nhất thành phố Z trong năm nay! Nhưng không nghĩ tới, đột nhiên người đàn ông cao ngất anh tuấn đó lại mất khống chế, hất đổ bàn rượu cùng bánh ngọt, hung hăng đẩy đám người đang chen chúc chật chội chạy như điên lên trên lầu!

Mà trong khuỷu tay của anh, La Tình Uyển sơ sẩy ngã nhào trên đất.

Cô ta nhíu mày được mọi người đỡ dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ, nở một nụ cười yếu ớt, giọng khàn khàn: "Cám ơn, tôi chỉ hơi không thoải mái."

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, cả lồng ngực như muốn nổ tung, xô đẩy đám người đang đứng trên lầu, đẩy cửa phòng của mình ra.

‘Rầm rầm’, hai tiếng vang thật lớn, cánh cửa suýt nữa bị vỡ, nhưng bên trong không có một bóng người.

"Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiên kêu lên một tiếng, vừa đi vào đã dẫm lên mảnh vụn, là điện thoại di động của cô, vỏ ngoài bị ném bẻ, lòng của Nam Cung Kinh Hiên hung hăng đau xót, đập mảnh vụn đi vào nhìn bốn phía chung quanh: "Thiên Tuyết!!!"

Đáng chết..... Mẹ con cô đâu? Ai có thể nói cho anh biết họ ở nơi nào!

"Lần cuối cùng cô thấy cô ấy là lúc nào? Làm sao cô ấy có thể mất tích!!" Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên đỏ hồng, găm thét túm lấy người giúp việc.

"Tôi không có đi vào, tôi không biết Dự tiểu thư mất tích lúc nào....."

"Cút đi cho tôi!!" Nam Cung Kinh Hiên quăng người giúp việc té ngã trên vách tường, cả người bộc phát giống như dã thú: "Đây là đang ở trong nhà của tôi, sao có thể không thấy mẹ con cô ấy ở trong nhà tôi! Điện thoại di động này là chuyện gì xảy ra? Nói cho tôi biết những người nào đã từng đi lên lầu hai, có những ai biết cô ấy ở chỗ này!!"

"Tôi không biết..... Thiếu gia, tôi thật sự không biết....." Người giúp việc sợ tới mức co rúc ở trong góc khóc ra thành tiếng.

Nam Cung Kinh Hiên bị chính lời chất vấn của mình mà rung động thật sâu, anh nhớ rồi, không có mấy người biết Dự Thiên Tuyết cùng Tiểu Ảnh ở trong phòng của anh, trừ hai người kia!

Anh chạy như điên xuống lầu, ánh mắt như muốn giết người quét nhìn khắp đám người đông nghìn nghịt.

Nhiều người như vậy, lại đột nhiên không biết tung tích của Thiên Tuyết cùng con trai của anh!

Nam Cung Kinh Hiên hít sâu một hơi, vọt tới phòng sách của Nam Cung Ngạo, hai bàn tay chống lên mặt bàn chất vấn: "Thiên Tuyết đâu?!"

Nam Cung Ngạo vừa từ trong đám người trở lại, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, mở mắt ra đã nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của con trai mình, gân xanh trên trán khẽ nổi lên, lộ rõ con giận của ông ta.

Giơ bàn tay gãi nua lên chỉ chỉ cổ áo của anh: "Nhìn bộ dáng của mày một cái đi! Lúc này còn là đáng vẽ con người, mới mấy phút đã thành bộ dạng ma quỷ này, mày thế này còn ra thể thống gì hả!"

Anh hất đổ bàn rượu và bánh ngọt, khắp người nhếch nhác tán loạn nhưng cũng không giảm đi vẻ tuấn tú mỉa mai.

Đôi mắt thâm thúy đè nén lửa giận, thanh âm khát máu phát ra từ trong lồng ngực của Nam Cung Kinh Hiên: "Tôi hỏi lại ba một lần nữa, ba mang Thiên Tuyết cùng Tiểu Ảnh đi đâu!"

Nam Cung Ngạo nặng nề hừ một tiếng: "Người phụ nữ kia nên ở địa phương nào thì đưa đến địa phương đó!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Mày Thật Sự Cho Là Tao Không Biết Mày Muốn Làm Gì Sao?!

Cuối cùng thì Nam Cung Kinh Hiên có thể kết luận, chính Nam Cung Ngạo đã thừa dịp anh không có ở đó mang mẹ con Thiên Tuyết đi, trên trán nổi gân xanh, mấy ngón tay từ từ siết chặt tờ báo ở trên bàn, chậm rãi nghiền răng nói: "Rốt cuộc ba muốn làm gì? Ba mang Thiên Tuyết đi thì cũng thôi đi, Tiểu Ảnh là cháu nội của ba, ba muốn làm gì thằng bé!"

"Nếu như tao không mang bọn họ đi, mày dự định làm cái gì!" Nam Cung Ngạo giận đến mức đứng bật dậy, nện mạnh cây gậy xuống nền nhà: "Mày cho rằng tao không biết ý định của mày sao, nếu không phải có người xuống nói cho mày biết chuyện này, mày sẽ tuyên bố kết thúc hôn ước cùng Uyển nha đầu đúng không?! Mày cho rằng tao sẽ để cho mày được như ý à!"

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiên xanh mét, cắn răng nói: "Giao mẹ con họ ra đây, lập tức!"

"Mây trở về tỉnh táo mà hối lỗi cho tao! Tao phải để cho mây thanh tỉnh nhìn thử người phụ nữ kia đã mê hoặc mây như thế nào!" Sắc mặt của Nam Cung Ngạo cũng xanh mét, nghiêm nghị lạnh lùng nói tiếp: "Được lắm, gia sản mây không muốn thừa kế, khuê tú hào môn mây không chịu cưới, lại chạy đi kiếm người thứ ba thứ tư, thật sự cho là tao hết cách với mây có phải hay không!"

Nam Cung Kinh Hiên chống thân thể đứng lên, lui về phía sau, chậm rãi bước lui về phía sau.

"Rốt cuộc ba có biết con dâu mà ba xem trọng là dạng người gì hay không? Đến cùng thì ba có nghĩ tới vì sao ba cứ kiên trì muốn tôi cưới người phụ nữ đó hay không! Từ nhỏ đến lớn tôi không hề có quyền tự chủ, ai bảo tôi sinh ra ở cái gia tộc quý quai này! Nhưng ngay cả chuyện tôi cưới người phụ nữ nào ba cũng quản, thậm chí còn không tiếc lấy cô ấy đến uy hiếp tôi, rốt cuộc ông có phải là ba của tôi hay không!!" Nam Cung Kinh Hiên gầm nhẹ, đôi mắt đỏ hồng lộ ra sự thống khổ.

Nam Cung Ngạo cũng tức giận không nhẹ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

"Đừng có nói nhảm, mây còn dám nói đến chuyện hủy bỏ hôn ước cùng Tinh Uyển, tao sẽ cho mây một bài học kinh nghiệm! Không dạy dỗ được mây, tao còn không dạy dỗ được một người phụ nữ hay sao?!"

"Ông thử động vào một ngón tay của cô ấy đi, xem tôi có dám liều mạng với ông hay không!"

"Nếu tao muốn động đến cô ta thì ngay cả cục xương của cô ta cũng sẽ không còn!" Nam Cung Ngạo cất cao giọng nói, thanh âm nặng như chuông vang lên ồm ồm, ông ta cũng hoàn toàn bị chọc giận: "Mây và Tinh Uyển ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, người ta bị bao nhiêu uất ức mây kể ra hết được không?! Bây giờ lại vì một người phụ nữ buông thả ở bên ngoài mà muốn hủy bỏ hôn ước, không có cửa đâu! Mây không thể có lỗi với chú La của mây, nhớ khi xưa, thời điểm tao thất bại quần bách, nếu không có chú La của mây giúp tao một tay thì làm gì có thắng nhóc mây ngày hôm nay! Mây chẳng những không tri ân đồ báo mà cứ tiếp tục khăng khăng u mê, cũng không thể theo ý mây!"

Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên từ từ đứng lên, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra sát khí.

"Ông đội ơn thì tự mình đi mà báo đáp, đừng lấy tôi ra làm bia đỡ đạn cho ông, năm đó, mẹ của tôi chết ở bên ngoài như thế nào tôi rất rõ ràng, bắt đầu từ năm ba tuổi, tôi đã ra nước ngoài du học cho tới khi phải trở về xử lý sản nghiệp nhà Nam Cung, đến bây giờ, công cán cùng sản nghiệp cũng đã đủ đền đáp ơn sinh dưỡng của ông! Không nên ép tôi, nếu không, thật sự cái gì tôi cũng làm ra được"

"Tao lại muốn nghe thử một chút, mây muốn làm cái gì!" Nam Cung Ngạo giận dữ, trừng mắt gầm lên.

"Tôi sẽ không cưới người phụ nữ kia, ông muốn cưới thì tự mình đi mà cưới!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói xong, xoay người rời đi.

"Mây đứng lại cho tao!" Nam Cung Ngạo gầm lên: "Tao cảnh cáo mây, tao vừa mới tuyên bố ngày cưới của mây và Tinh Uyển với bên ngoài, đúng nửa tháng nữa, mây dám không cưới con bé, hừ, chờ người phụ nữ tên Dụ Thiên Tuyết đó ‘mai danh ân tích’ đi!"

Giống như một tiếng sấm rền, vang dội ở trên đỉnh đầu của Nam Cung Kinh Hiên.

Sắc mặt anh tái nhợt, xông tới, cách một cái bàn làm việc hung hăng nắm lấy cổ áo của ba mình, hung hăng níu chặt, trong đôi mắt giận dữ tựa như có sát khí khát máu, bởi vì dùng sức mà xương tay trắng bệch.

Nam Cung Ngạo trừng to hai mắt, nổi giận nói: "Đồ hỗn trướng, mây lại còn dám động tay với tao!"

Bởi vì giận dữ, cả người của Nam Cung Kinh Hiên cũng run rẩy, nắm chặt cổ áo của ông ta nghiêng lợi nói từng chữ: "Ông dám động vào một cọng tóc của cô ấy, tôi sẽ dám hủy diệt tất cả cơ nghiệp đời này của ông!"

"Hừ, trước khi mây hủy diệt cơ nghiệp của tao, tao sẽ chôn cô ta theo mẹ của mây!"

"Ông....." Hai mắt Nam Cung Kinh Hiên đỏ đến mức gần như rỉ máu, vì anh siết chặt nên xương tay phát ra tiếng rắc rắc, đột nhiên hung hăng đẩy Nam Cung Ngạo ra, gầm lên: "Đến cùng thì ông là người hay là ác ma, ông cũng muốn bức chết tôi có đúng không!!"

Con giận của Nam Cung Ngạo vẫn chưa tiêu, lạnh lùng nói: "Vì một phụ nữ mà mây có thể nói ra những lời này, một ngày nào đó mây sẽ biết bản thân có bao nhiêu ấu trĩ! Bây giờ, trở về đi, đừng có gây sự nữa, mây dám có bất kỳ cử động vượt rào nào tao sẽ để cho cô ta nhận trừng phạt!"

"Đừng động vào cô ấy..... Ông đừng động vào cô ấy!" Giống như một con thú bị vây hãm, Nam Cung Kinh Hiên gầm lên, lạnh lùng uy hiếp.

"Mây quay về suy nghĩ cho thật kỹ, rốt cuộc thì vì một người phụ nữ như thế có đáng giá hay không, nếu ngay từ lúc đầu mây nghe lời thì tao đâu cần phải đối xử với mây như thế này! Về phần Tiểu Ảnh, mây cứ yên tâm, đó là cháu nội mà tao thích nhất, tao hại ai cũng sẽ không hại thẳng bé!" Nam Cung Ngạo lạnh lùng khoát khoát tay, ngồi xuống ghế lần nữa.

Dường như âm thanh trên toàn thể giới đều rất xa xăm, Nam Cung Kinh Hiên đi ra cửa phòng sách, nện mạnh một quyền vào kệ trưng bày đồ cổ ở bên cạnh, cái bình hoa cổ bị đánh nát thảm thiết rớt xuống, trên nắm tay của anh còn mang theo chút vết máu.

Anh muốn điên rồi.

Muốn điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Ai có thể nói cho anh biết, hiện giờ Thiên Tuyết ở đâu, con trai của bọn họ ở nơi nào.....

Cả bữa tiệc vẫn còn tiến hành đầu vào đấy, ăn uống linh đình, mùi thơm tràn ngập, La Tình Uyên đứng giữa một đám người đẹp danh tiếng, nhẹ nhàng cười yếu ớt, hình như mọi người đều trở thành phông nền làm nổi bật vẻ xinh đẹp của cô ta.

Mà trong thế giới của Nam Cung Kinh Hiên, chỉ còn lại trái tim như bị thiêu đốt, vô cùng lo lắng, cùng với nỗi ân hận ngập trời.....

Màn đêm đen như mực, một chiếc xe ngoặt qua ở ngay tại đầu giao lộ, một chiếc xe khách sợ tới mức khẩn cấp thắng xe lại, hành khách trong xe đều kinh sợ đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, nhìn ra xa xa, chiếc xe màu lam đậm đã sớm chạy đi mất.

Ở bên cạnh, điện thoại di động vẫn cứ reo vang, reo vang liên tục.

Nam Cung Kinh Hiên đã chạy khắp cả thành phố Z mấy lần, không có bất kỳ đầu mối nào, từ trước đến giờ Nam Cung Ngao làm việc đều rất nghiêm cẩn và ác độc, chưa từng thất bại qua, đây cũng chính là nguyên nhân, vì sao năm đó ông ta có thể đứng vững vàng không ngã, lần thất bại duy nhất, đó là bởi vì bị bạn bè phản bội, từ đó về sau, ông ta càng thêm cẩn thận đề phòng, cho dù là con trai của mình, ông ta cũng phòng bị giống như vậy.

"Nói?" Giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn nhận điện thoại.

"Kinh Hiên, khuya lắm rồi anh vẫn còn ở bên ngoài sao? Hôm nay anh đã uống rượu đừng chạy loạn khắp nơi, em kêu quản gia đi đón anh được không?" Giọng nói êm ái của La Tình Uyên vang lên.

Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng cười một tiếng: "Cô cũng biết phải không? Chuyện ngày hôm nay, cô đã biết trước đúng không?!"

La Tình Uyên trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: "Em cũng không rõ lắm, em chỉ biết bác trai vẫn luôn rất che chở em, chuyện ngày hôm nay bác cũng làm vì em, mặc dù không có nói trước cho em biết, nhưng em nghĩ bác trai không phải lên kế hoạch một mình, hẳn là bác ấy đã sớm muốn làm như vậy, chính là lợi dụng lỗ hổng lúc anh tuyên bố hủy bỏ hôn ước —— bác ấy biết rõ anh muốn làm cái gì."

"La Tình Uyên, cô có thể giả bộ cho giống thêm một chút!"" Giọng của Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn, quả thật, anh muốn xé nát cô ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Mình Sẽ Cho Bọn Họ Biết Hậu Quả Dám Giấu Diễm Mình!

"Kinh Hiên..... Hãy chú ý đến sức khỏe, trở về trước được không?"

Câu trả lời của Nam Cung Kinh Hiên là ném mạnh cái điện thoại di động qua ghế bên cạnh tài xế, điện thoại đập vào cửa xe vang lên một tiếng thật lớn.

Anh vô cùng lo lắng, trong mắt tràn đầy sát khí, rét lạnh mà khắc nghiệt, hung hăng ngoặt tay lái vòng qua một vòng cung, một tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, xe dừng lại ở ven đường!

Màn đêm thâm trầm.

Nam Cung Kinh Hiên nhắm mắt lại, bàn tay chậm rãi co thành quả đấm đặt ở trên trán, cố làm cho mình trấn tĩnh lại.

Cả bữa tiệc, chính là một âm mưu.

Theo diễn tiến của cuộc âm mưu này, anh không còn thời gian để tiếp tục suy nghĩ xem là ai đã thiết kế hoàn hảo như vậy, là Nam Cung Ngao hay là La Tình Uyên, những chuyện đó đã không còn quan trọng nữa, mà điều quan trọng là người nào đưa Thiên Tuyết đi, bằng mọi cách phải lôi được mắc xích này ra.

Sao có thể..... Làm sao có thể..... Anh cứ như vậy mà mất cô cùng bảo bảo.....

Đôi mắt thâm thúy mở ra, bên trong là nỗi lo lắng cùng sự khát máu hận ý, bàn tay của Nam Cung Kinh Hiên siết chặt thành quyền chống ở môi, cẩn thận nhớ lại mỗi một chi tiết, trên bữa tiệc, tất cả người giúp việc của nhà Nam Cung đều rất bận rộn, vào thời điểm kia, người duy nhất có thời gian đi bắt Thiên Tuyết, hẳn là hộ vệ bên cạnh Nam Cung Ngao, không sai.

Trong đôi mắt thâm thúy như biển sâu lóe lên ánh sáng sắc bén như kiếm!

Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi nắm chặt tay lái, dường như đầu óc được sóng lớn gột rửa qua, nhất thời minh mẫn, anh nhanh chóng khởi động xe, sờ tìm điện thoại di động trên ghế bên cạnh tài xế gọi cho Lạc Phàm Vũ.

"Cho mình mượn người của cậu, nếu có thể đánh thì xuống tay phải ngoan độc, bao nhiêu cũng được, đưa qua đây cho mình ngay lập tức!" Giọng của Nam Cung Kinh Hiền âm lãnh mà khàn khàn giống như tiếng gọi từ địa ngục, vang vang trong đêm tối khiến người nghe có cảm giác âm u ác độc.

Lạc Phàm Vũ ngẩn ra, từ trong sự dịu dàng mềm mại của người đẹp thoát thân ra ngoài, luống cuống cười cười: "Thế nào? không phải lần trước điều tra xong mọi chuyện cho cậu rồi sao? Người ta là tiểu thư của nhà họ La, cậu sẽ không lấy mấy chiêu thức xã hội đen rách nát kia đi đối phó người ta đó chứ?"

"Câm miệng cho mình!" Nam Cung Kinh Hiền lạnh giọng quát anh dừng dài dòng, sức lực mạnh đến mức gần như muốn bóp vỡ tay lái, trong mắt là sát khí: "Mình không rảnh tán gẫu với cậu, không thấy Thiên Tuyết và Tiểu Ánh, mình phải tìm cho được tung tích của hai mẹ con, phải biết rõ cụ thể địa phương hiện tại, rốt cuộc là cô ấy đang ở nơi nào!"

"Không thấy?" Lạc Phàm Vũ cau mày thật sâu: "Không thấy là có ý gì? Không phải hôm nay là tiệc sinh nhật của ông cụ nhà cậu sao? Mình đang ở bên ngoài không có biện pháp đến nên cho người tặng quà qua đó, thế nào mà....."

"Chính ông ấy đã giấu Thiên Tuyết đi!" Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói, sắc mặt tái xanh: "Đừng nói những chuyện này với mình, hiện tại, mình hận không thể giết người."

"..... Được, được rồi," Lạc Phàm Vũ cũng bị giọng nói lạnh lẽo của anh làm cho kinh sợ: "Cậu cần bao nhiêu người? Bây giờ mình điều động qua cho cậu ngay."

"Mình cũng cần người nghe lén mấy đường dây viễn thông để theo dõi người của ông ấy, ý định của ông ấy là kín đáo đưa người đi, vì thế sẽ không đi đường hợp pháp mà sẽ lên đưa Thiên Tuyết đi, mình rất hiểu ông ấy!"

"Vậy cậu muốn xuống tay từ nơi nào trước?"

"Người trong biệt thự," Nam Cung Kinh Hiền nói một cách dứt khoát, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm con đường phía trước, hung hăng ngoặc tay lái qua đường rẽ, giọng nói tiêu tán trong không khí: "Mình sẽ cho bọn họ biết hậu quả dám giấu diếm mình!"

Trời đêm yên tĩnh, chiếc xe lạng qua một đường vòng cung lạnh nhạt mà khắc nghiệt.

Từ thành phố khác, Lạc Phàm Vũ đi suốt đêm quay về, một thân một mồi, thời điểm xuống xe, anh nhìn thấy người đó đứng nghiêm nghị ở bãi đất bỏ hoang phía sau biệt thự, mưa phùn lất phất mặt mờ, nơi nơi đều ẩm ướt.

Bên trong láng máng truyền ra tiếng hành hung cùng tiếng rên rỉ thảm thiết. Lạc Phàm Vũ cau mày suy nghĩ, người này, sao lại dùng tới những ‘ám chiêu’ này? Đến cùng là có bao nhiêu cấp bách?!

Mới đi vào đã ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, bóng dáng cao ngất rần ròi của Nam Cung Kinh Hiền đứng tại đó, ở hai bên, hai người đàn ông giờ thiết côn trong tay lên gõ nhẹ từng phát từng phát trên mặt đất, mà ở trên mặt đất, mấy người bị đánh ngã nằm nơi đó đã bị kéo dẩy không biết bao nhiêu lần.

"Thiếu gia, tôi không biết..... Khụ..... Thật sự tôi không biết....." Một hộ vệ áo đen lung la lung lay đứng lên, khoe miệng rỉ máu, thân thể bị thấm ướt nước bùn, dường như đã bị đánh đến không còn sức sống.

Đôi mắt lạnh lẽo của Nam Cung Kinh Hiền quét qua mặt anh ta, một quyền ngoan độc nện vào gò má của anh ta.

Người đàn ông khô ngô nặng nề ngã trên mặt đất, thống khổ rên rỉ, thanh âm đè nặng trong lồng ngực nghe mà kinh hãi.

Lạc Phàm Vũ cau mày sâu hơn, tiến lên kéo lấy cánh tay của Nam Cung Kinh Hiền!

"Cậu làm gì vậy? Nam Cung Kinh Hiền, cậu điên à! Loại thủ đoạn độc địa này cậu cũng dùng tới!" Lạc Phàm Vũ mắng một câu, thật ra anh rất thông cảm với sự gấp gáp của Nam Cung Kinh Hiền, nhưng sao lại dùng tới loại biện pháp này!

Dụ dỗ đe dọa, vậy mà người này cũng nghĩ ra được.

Ngón tay thon dài của Nam Cung Kinh Hiền khẽ nói lỏng cà vạt, sự hung ác trong đôi mắt đỏ tươi dịu đi một ít.

Ở chỗ này đánh đã lâu, quát ngã một tên thì kéo xuống cho người hung hăng sửa trị, anh không tin không hỏi ra được nửa điểm đầu mối từ trong miệng của những người này!

"Cậu cảm thấy hiện giờ mình có thể làm gì? Ông già chết bầm đó sẽ không nói cho mình biết Thiên Tuyết ở nơi nào, ông ấy muốn nửa tháng sau phải thành hôn mình cũng nghe theo sao?!" Đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiền nhìn chằm chằm Lạc Phàm Vũ, hơi thở hỗn hển, giọng nói lộ ra sự khắc nghiệt hung ác mà quyết tuyệt: "Nhưng cũng may, còn tới nửa tháng, chờ mình tìm được Thiên Tuyết, mình sẽ để cho ông ấy biết cái gì gọi là hối hận!"

Người trên mặt đất đã thoi thóp hấp hối, Nam Cung Kinh Hiên vẫn còn muốn tiếp tục đánh, Lạc Phàm Vũ phiên nảo kéo anh lại!

"Cậu đủ rồi!" Lạc Phàm Vũ tỉnh táo nói: "Cậu suy nghĩ kỹ lại xem còn có biện pháp gì khác không, nếu như Thiên Tuyết cùng Tiểu Ảnh là bị ông cụ mang đi thì ít nhất cũng an toàn, đó là người mà ông cụ dùng để uy hiếp cậu, làm sao có thể dễ dàng tổn hại hay làm bị thương được? Ông cụ chỉ muốn cưỡng ép cậu kết hôn cũng không phải thật sự muốn phá hủy Dự Thiên Tuyết!"

Phút chốc, Nam Cung Kinh Hiên tỉnh táo lại trong tiếng gầm nhẹ của Lạc Phàm Vũ, nghiêng răng nói: "Đợi đến thời điểm ông ấy muốn phá hủy Thiên Tuyết thì đã trễ rồi, bởi vì mình sẽ không cưới La Tinh Uyển, chết cũng sẽ không!"

"Cậu....." Lạc Phàm Vũ cứng họng, bởi vì Thiên Tuyết mất tích, anh cũng vô cùng lo lắng, nhưng cũng không có biện pháp nào.

"Thiếu gia, bên kia có người đã khai, nói là biết ai đã mang Dự tiểu thư đi và cũng biết đưa cô ấy đi nơi nào." Có người đi tới, cung kính mà e ngại hướng về phía Nam Cung Kinh Hiên nói.

Đôi mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng sắc bén!

Trái tim của Nam Cung Kinh Hiên sôi trào hùng hục, tránh khỏi sự kiềm chế của Lạc Phàm Vũ, giọng khàn khàn nói: "Vẫn có hiệu quả, không phải sao?"

Nói xong anh xoay người lại, trong mắt dâng lên sự hi vọng, hướng về phía gian phòng bỏ hoang đó đi tới, không hề để tâm tới vẻ mặt khiếp sợ của Lạc Phàm Vũ.

Lạc Phàm Vũ kinh hãi một hồi, vội vàng cùng đi theo vào trong.

Cách ngăn một bức tường, người ở bên trong bị đánh nằm trên mặt đất không dậy nổi, Lạc Phàm Vũ chỉ nhìn thoáng qua rồi ngước mắt lên nói: "Cậu dám không kiêng nể gì động vào người của ông cụ nhà cậu, cậu thật đúng là không muốn sống!"

Nam Cung Kinh Hiên ngồi xổm xuống, lạnh lùng nói: "Ông ấy dám đụng đến người phụ nữ của mình, cũng không muốn sống giống như vậy!"

Đột nhiên, bàn tay của anh hung hăng bóp cổ người đàn ông nằm trên mặt đất, Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng hỏi: "Là ai mang Thiên Tuyết đi, nhìn thấy không? Rốt cuộc bọn họ bị đưa đi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Mình Không Thể Chết Ở Chỗ Đây Bị Ông Ấy Đùa Bỡ Xoay Quanh

"Dự tiểu thư..... Gian phòng Dự tiểu thư..... Chỉ có La tiểu thư đi vào....." Người đàn ông bị bóp cổ khó khăn nói, bị đánh đến sưng mặt sưng mũi căn bản là không nhìn ra bộ dáng gì, nhưng vì phòng ngừa tiếp tục bị đánh không ngừng nghĩ một cách hung ác quyết tuyệt, anh ta run rẩy nói: "Sau khi La tiểu thư đi ra cũng không có người nào đi vào..... Là Dự tiểu thư tự mình đi ra ngoài..... Đến cửa sau thì bị chụp thuốc mê đưa lên xe của tiên sinh....."

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái nhợt, cố gắng tưởng tượng ra tình cảnh kia, rốt cuộc thì tại sao bóng dáng xinh đẹp mảnh khảnh đó lại ra khỏi trong phòng mang theo bảo bảo đi ra từ cửa sau, rồi lại hôn mê choáng váng bị đưa lên xe như thế nào.....

Một cơn đau nhói như bị kim châm, thắt chặt lấy trái tim của anh!

"Còn gì nữa? Bọn họ lái xe đi đâu! Nói!" Nam Cung Kinh Hiên hung bạo quát.

Người đàn ông trên mặt đất liều mạng gầy gù, tay cào bới mặt đất, vẻ mặt cực kỳ thống khổ, Lạc Phàm Vũ thật sự nhìn không được tiến lên kéo anh lại: "Được rồi Kinh Hiên, cậu có thể hỏi được những điều này đã là không tệ, để cậu ta thở đã, nếu không cậu ta thật sự sẽ chết!"

Nam Cung Kinh Hiên cố nén lửa giận cùng sự lo lắng sốt ruột, tay cũng hơi nói lỏng chút ít.

Người đàn ông trên mặt đất ho khan dữ dội, mặt đỏ lên giống như cái đầu heo đầm đìa máu tươi.

"Nói, Thiên Tuyết bị đưa lên xe sau đó đi nơi nào, các người không thể nào không biết!" Lạc Phàm Vũ lý trí giữ chặt Nam Cung Kinh Hiên không cho anh động tay nữa, cau mày hỏi hộ vệ kia.

Anh cũng lo lắng cho Dự Thiên Tuyết, dù cô mất tích vì nguyên nhân gì, trái tim anh cũng đều như bị đao cắt!

"Tôi..... Thật sự tôi không rõ....."

Nam Cung Kinh Hiên hung hăng níu lấy cổ áo của người đàn ông kia, hơi thở mong manh nói: "Cậu chính là dựa vào này thân thể này để kiếm sống đúng không? Không nói, có tin tôi phế cậu hay không!"

Người đàn ông run rẩy, vì mấy chữ cuối cùng Nam Cung Kinh Hiên âm trầm nghiêng răng mà run rẩy không ngừng.

Lạc Phàm Vũ ngăn ở trước mặt Nam Cung Kinh Hiên lần nữa, lạnh giọng cảnh cáo: "Cậu cũng nghe rõ rồi, hiện tại cậu ta không tỉnh táo, đánh nữa thì thật sự mạng cũng không còn, cậu muốn chết thì cứ để cậu ta thành toàn cho cậu, mình cũng sẽ không nhặt xác thay cậu!"

"..... Phía nam....." Trong mắt người đàn ông lộ vẻ hoảng loạn, sợ hãi nói: "Bọn họ đi phía nam..... Đường biển..... Đi ra ngoài đảo nhỏ....."

Nam Cung Kinh Hiên kích động, đôi mắt chột sáng ngời!

Anh hung hăng bỏ lại người đàn ông, mang theo chút hi vọng duy nhất hướng phía bên ngoài chạy như điên.

Lạc Phàm Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng mất khống chế của Nam Cung Kinh Hiên, trái tim dần dần thắt chặt, lạnh lùng đứng dậy: "Coi trọng mấy người này đừng để bọn họ lộ mặt, bác Nam Cung hỏi thì cứ nói thật, dù sao cũng là ông ấy bức ép mà ra."

Lạc Phàm Vũ nói xong cũng mau chóng đi ra ngoài, chuyện này, không thể để cho một mình Nam Cung Kinh Hiên đi thăm dò!

Xe chạy như điên cuồng bão tố trên đường cao tốc.

Lạc Phàm Vũ điều động bao nhiêu chiếc xe cũng không chặn được anh, thấp giọng nguyên rủa, không thể làm gì khác hơn là tự mình lái xe ngăn trở.

Cũng may, người ở bến tàu bởi vì liên quan đến hàng hóa nên vẫn luôn rất quen thuộc với anh, trước khi Nam Cung Kinh Hiên cứng rắn muốn xông qua hải quan anh phải cố gắng ngăn lại, lúc đến nơi, Lạc Phàm Vũ lập tức xuống xe chạy như điên, thời điểm thở hổn hển chạy vào thì nhìn thấy bóng dáng ứ đọng của Nam Cung Kinh Hiên đang ngồi trên ghế salon, mấy ngón tay thon dài ưu nhã che kín mắt, một bầu không khí khắc nghiệt tiêu điều.

"Tên kia, cậu gấp gấp làm cái gì? Biết phía nam có biết bao nhiêu hòn đảo không, chẳng lẽ cậu định một mình đi qua đó lần lượt lục soát hay sao!" Lạc Phàm Vũ vừa đi vào liền lớn tiếng mắng, giận đến gương mặt tuần tử cũng đỏ lên, vẻ mặt đáng sợ khác với ngày thường: "Cậu hãy nghe mình nói, bên này mình tương đối quen thuộc, cậu muốn tra xét mình sẽ giúp cậu nghe ngóng, bảo đảm khi nào bọn họ ra khỏi vùng biển này thì cũng đừng nghĩ còn có thể quay về bằng đường cũ! Cậu có đầu óc một chút được không, đừng để Thiên Tuyết vừa xảy ra chuyện đã gấp đến độ lí trí cũng mất, nếu như ông cụ biết cậu tra tấn người của ông ấy cậu cho rằng ông ấy còn có thể giấu Thiên Tuyết và Tiểu Ánh ở tại đây sao?!" Lạc Phàm Vũ chống hai cánh tay trên bàn, đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên ghế salon, hung tợn nói.

Anh vừa dứt lời, một người chạy tới từ nơi xa, bóng dáng cao to khẩn cấp đi tới bên cạnh Nam Cung Kinh Hiên, lạnh lùng nhìn Lạc Phàm Vũ một cái, không để ý đến anh mà hồ hững thấp giọng nói: "Đã sắp xếp xong xuôi, tiên sinh."

Lúc này Nam Cung Kinh Hiên mới chậm rãi nâng mắt lên.

"Sắp xếp?" Lạc Phàm Vũ cau mày thật sâu, cất cao giọng: "Cậu sắp xếp cái gì?!"

"Khắp vùng duyên hải đều phải nhìn chằm chằm, phát sinh bất cứ việc nhỏ nào tôi sẽ tóm cậu để hỏi! Chỉ cần phương hướng bọn họ trở lại hoặc là vị trí thay đổi, bất cứ lúc nào cũng phải nói cho tôi biết." Giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn giống như tiếng gọi từ địa ngục, lạnh lẽo như băng, phảng phất có mùi máu tươi nhàn nhạt, tay siết chặt ghế salon, đột nhiên anh đứng dậy, bóng dáng cao ngất lộ vẻ khắc nghiệt mà hồ hững: "Xác thực mình không thể chết đi ở chỗ này bị ông ấy xoay quanh ——"

Đôi mắt băng lãnh của Nam Cung Kinh Hiên quét về phía Lạc Phàm Vũ, giọng nói rét lạnh không chút nhiệt độ: "Mình nhẫn nhịn đủ rồi!"

Trên vầng trán anh tuần của Nam Cung Kinh Hiên tràn đầy sự lo lắng, Lạc Phàm Vũ cảm thấy có chút hoảng hốt, thời điểm anh còn chưa phản ứng kịp, Nam Cung Kinh Hiên đã lạnh lùng kéo lỏng cà vạt nhanh chóng bước thẳng đi ra ngoài.

"Nghe rõ đây, trong vòng ba ngày, phong tỏa toàn bộ lộ tuyến duyên hải, ai dám để chạy một người thì chờ xuống biển dứt môi cho cá, rõ chưa?" Người đàn ông cao to lạnh lùng quét mắt một vòng qua những người bên cạnh, nói.

Lạc Phàm Vũ há to miệng, chân kinh đến nửa ngày nói không ra lời.

"Khi nào thì tên kia nuôi nhóm người đắc lực gan dạ này, sao mình lại không biết?" Anh thấp giọng ni non, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nhóm người đang nhanh chóng tản ra, vài người nhìn có chút quen mặt, hình như đây là người dưới quyền trùm xã hội đen Long Đầu.

Đôi mắt lạnh như băng của người đàn ông quét tới, cùng đụng vào ánh mắt của Lạc Phàm Vũ.

"Chuyện này nói ra rất dài dòng, Lạc tiên sinh, tôi biết thế lực nơi đây của anh, nếu thời điểm làm việc chúng tôi có gì đắc tội, kính xin anh bỏ qua cho." Người đàn ông nhàn nhạt nói, có một chút cung kính.

"Các người cứ mạnh tay đi làm, không đủ người thì tôi có thể giúp." Lạc Phàm Vũ từ trong kinh ngạc hồi hồn, nói.

"Có thể đánh liều hỏi một câu hay không, Nam Cung tiên sinh là muốn tìm người nào?"

"Câu ấy sao?" Lạc Phàm Vũ suy nghĩ một chút, trong đầu xuất hiện bóng dáng mềm yếu mảnh khảnh nhưng quật cường linh động kia của Dụ Thiên Tuyết, trong lòng nhói đau, giọng khàn khàn nói: "Câu ấy tìm vợ con..... Cho nên cậu ấy cực kỳ vội!"

Nói xong Lạc Phàm Vũ lại cau mày, anh nhìn bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên nhanh chóng rời đi——

Gấp gáp chạy trở về như vậy, anh lại muốn làm cái gì?

Bước vào cổng lớn nhà Nam Cung, hướng về phía phòng sách đi tới, người giúp việc nhìn thấy bóng dáng khắc nghiệt của Nam Cung Kinh Hiên thì sợ hãi suýt kêu ra tiếng, bị một ánh mắt lạnh như băng của anh làm cho im bật, sắc mặt trắng bệch, căng thẳng đến một chữ cũng không dám nhiều lời.

Bên trong phòng sách, người giúp việc lặng lẽ đưa vào hai tách trà, lúc đi ra cũng không dám khép cửa lại.

Thân ảnh âm lãnh của Nam Cung Kinh Hiên sâu kín xuất hiện ở cạnh cửa.

Trong phòng sách, La Tinh Uyển đứng thẳng nhẹ nhàng mài mực, nhìn Nam Cung Ngao viết xong chữ thư pháp cuối cùng, trong mắt lộ ra mấy phần khâm phục cùng sùng kính, nhẹ giọng nói: "Bác trai, hôm nay cảm ơn bác đã giúp cháu."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Anh Sẽ Khiến Cô Ta Thống Khổ Đến Không Muốn Sống, Hối Hận Lúc Ban Đầu Đã Làm Sai!

Nam Cung Ngao nâng đôi mắt đã hơi vẫn đục lên, lại cúi đầu chăm chú nhìn chữ dưới ngòi bút của mình, khẽ trầm ngâm chốc lát.

"Cháu đó, đứa nhỏ này..... Không phải là bác giúp cháu, mà là thằng hồn trướng kia đã hết nói nổi rồi!" Giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên trong phòng sách, Nam Cung Ngao cúi đầu hừ một tiếng, khuôn mặt nghiêm trang xanh mét: "Muốn dạng phụ nữ gì mà không có lại cứ muốn cùng một người phụ nữ chưa kết hôn đã có con! Huống chi cũng đã là loại tàn hoa bại liễu, còn có tư cách gì mà bước chân vào nhà Nam Cung!"

La Tinh Uyển tiếp tục mài mực nước, trong đôi mắt trong suốt lộ ra chút áy náy.

"Có lẽ cháu sai rồi, bác trai, cháu không nên đưa mấy tấm hình kia cho bác xem, nếu Kinh Hiên không để ý đến thân phận của cô ấy là gì, có sạch sẽ hay không, bác ngăn trở e rằng vẫn không thể thay đổi quyết định của anh ấy." Trên gương mặt mỹ lệ của cô ta thoáng qua chút bi thương cùng vẻ điềm đạm đáng yêu.

"Đây là chuyện nó có thể tự quyết định sao!" Nam Cung Ngao cất cao giọng, sắc mặt tái xanh đến đáng sợ.

Giận đến ngay cả bút lông cũng bỏ xuống, không viết chữ nữa, Nam Cung Ngao kéo cái túi giấy bên cạnh qua đổ ra một xấp hình, trong hình là một nam một nữ thân mật dây dưa, phần lớn da thịt đã phơi bày nhìn vô cùng dâm uế, kích tình đến mức khiến người ta đỏ mặt.

"Cháu nhìn đi, xem thử người phụ nữ kia đã làm chuyện tốt gì! Lúc đầu bác còn cảm thấy Tiểu Ảnh đi theo cô ta còn có thể nhận chịu ảnh hưởng tốt, nhưng không nghĩ tới mầu chót đạo đức của người phụ nữ này lại kém như vậy, làm sao bác có thể để loại phụ nữ này làm con dâu của bác!" Nam Cung Ngao lạnh giọng nói xong, gương mặt già nua giận đến nghẹn đỏ.

Đôi mắt trong suốt của La Tinh Uyển quét qua mấy tấm hình.

—— đó là xấp hình cô ta đưa cho Nam Cung Ngao vào buổi sáng hôm nay.

Trên hình là Dụ Thiên Tuyết cùng Bùi Vũ Triết ở bên trong khách sạn ngày đó, hai người dây dưa hết sức nóng bỏng, khiến người nhìn phải mặt đỏ tới mang tai, lúc đó Nam Cung Ngao đang bị Nam Cung Kinh Hiên chọc giận đến nổi trận lôi đình, từ cửa sổ trở mắt nhìn anh đứng ở cổng lớn nắm tay người phụ nữ kia kéo vào nhà, quả thật, muốn tìm người tổng bọn họ ra ngoài, nhưng rồi ông ta lại bận tâm, làm vậy có năng đưa tới hỗn loạn hay không, khi ấy La Tinh Uyển chỉ cười yếu ớt, tuyệt vọng nói "Bác trai, Kinh Hiên đối xử với cháu như thế nào bác vẫn luôn nhìn ở trong mắt, nếu như anh ấy thật sự không muốn định ra ngày cưới, bác không có cách nào bức bách, anh ấy muốn hủy bỏ hôn ước, cháu cũng không có cách nào ngăn cản, rất xin lỗi, cháu không có duyên phận làm con dâu của bác, có lẽ cháu nên tin tưởng Thiên Tuyết có thể thu hồi tâm tư, sẽ không làm loạn cùng đàn ông ở bên ngoài nữa, một lòng một dạ với Kinh Hiên, cũng như toàn tâm toàn ý làm con dâu của bác, đừng bôi đen mặt mũi của nhà Nam Cung là tốt rồi."

Một khắc kia, trên khuôn mặt động lòng người như viết câu ‘Quân tử là người thành toàn ước vọng cho kẻ khác’, nhưng biểu cảm thì lộ vẻ thống khổ và thê lương.

Nụ cười thoáng hiện ra sự hào phóng khéo léo kia, khiến Nam Cung Ngạo xấu hổ vô cùng.

"Uyển nha đầu, năm đó, nếu không phải anh La giúp đỡ thì bác đã sớm rơi đài bỏ dậy không nổi, chứ đừng nói đến còn có thành tựu lớn như ngày hôm nay, hai nhà chúng ta đã định ra hôn sự từ lâu, bác không thể vô duyên vô cớ để cho cháu ở nhà Nam Cung chịu uất ức lớn như thế, nếu không, sau này bác còn mặt mũi đâu mà nhìn ba cháu?!" Nam Cung Ngạo đau xót nói tiếp: "Trước kia, bác nghĩ Kinh Hiên chỉ là nhất thời bị người phụ nữ Dụ Thiên Tuyết này mê hoặc, nếu không thấy mấy tấm hình này, bác đâu biết người phụ nữ này trời sinh *thủy tính dương hoa*, thế mà còn diễn xuất ra vẻ trung trinh cương liệt! Chắc hẳn Kinh Hiên cũng là bị cô ta lừa gạt xoay quanh! Bác phải nhanh chóng xử lý cô ta, bằng không Kinh Hiên sẽ tiếp tục hồ đồ thêm nữa!"

La Tinh Uyển khẽ kinh ngạc, trong đôi mắt trong trẻo thoáng qua chút sợ hãi.

"Bác trai, bác tính..... Tinh xử trí Thiên Tuyết như thế nào? Có lẽ cô ấy cũng chỉ là nhất thời ham muốn hào quang nhà giàu quyền thế, nên mới dấy đưa không rõ cùng Kinh Hiên, nhưng ít nhất cô ấy chưa từng làm chuyện xấu, bác trai, bác sẽ không....."

"Điểm này cháu không cần phải lo!" Nam Cung Ngạo khoát khoát tay, lạnh lùng nói: "Người phụ nữ này nên chịu trừng phạt gì trong lòng bác có tính toán, chỉ cần đưa bé Kinh Hiên kia nghe lời thì chuyện gì cũng không có, nếu cô ta ngoan ngoãn giao Tiểu Ảnh cho bác thì cũng không có chuyện gì, nếu không..... Hừ!"

"Trong khoảng thời gian này cháu không nên suy nghĩ gì hết, ngoan ngoãn trở về chuẩn bị hôn lễ, sáng sớm ngày mai tin tức cũng sẽ được thả ra, hôn lễ của cháu và Kinh Hiên, nhất định bác Nam Cung sẽ để cho cháu được phong phong quang quang, tuyệt đối không để cho cháu chịu uất ức!" Nam Cung Ngạo vỗ vỗ bả vai của La Tinh Uyển, trong đôi mắt vẫn đục có sự thương thức cùng cung chiêu.

Khuôn mặt xinh đẹp của La Tinh Uyển có phần lo lắng, nhưng vẫn nở nụ cười nhàn nhạt.

"Bác trai, cháu còn có một thỉnh cầu." La Tinh Uyển nhẹ giọng nói.

"Cháu nói."

"Cháu nghĩ, không nên thật sự thương tổn Thiên Tuyết, dù sao cũng đều là phụ nữ, cháu hiểu, cô ấy cũng là vì sinh tồn, vì muốn cho bảo bảo của mình trải qua cuộc sống tốt hơn, nên mới có ý nghĩ muốn đồng thời leo lên Kinh Hiên cùng nghệ sĩ dương cầm hai người đàn ông này, dù sao thì làm vậy sẽ có đường lui, bác trai, cháu biết rõ thủ đoạn của bác, kính xin không cần....." "Cháu đó, nha đầu này không nên thiện lương quá mức như vậy!" Đôi mắt lạnh của Nam Cung Ngạo quét tới, có phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Cháu bị hại còn chưa đủ hay sao? Thằng nhóc Kinh Hiên kia đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi với cháu, nhanh như vậy đã quên?!"

Trong đôi mắt trong suốt của La Tinh Uyển thoáng qua chút thống khổ, cắn môi, nhớ lại những lời nói lạnh lùng hung hăng đâm vào vết thương, còn có những ngày chờ đợi cùng sự ảm đạm kia, hôm nay, chẳng phải cô ta đã có thể đưa tay vén mây mờ nhìn vàng trắng tỏ đố sao?

Giờ khắc này, dưới ánh đèn, cô gái dịu dàng mảnh khảnh lộ ra vẻ mong manh yếu ớt.

"Nha đầu, về sau có bác che chở cháu, trong nhà này không cần sợ cái gì hết, cháu là người có tư cách làm thiếu phu nhân của nhà Nam Cung nhất, bác không có nhìn lầm!" Lời nói của Nam Cung Ngạo sâu xa thành khẩn.

Mà giờ phút này, đứng bên ngoài cửa, đôi mắt đỏ như máu của Nam Cung Kinh Hiên lộ ra vẻ như muốn giết người, tay chống trên vách tường chậm rãi siết chặt.

La Tinh Uyển, đây chính là thủ đoạn của cô đó sao?!

A.....

Quả nhiên, khiến cho người ta ghê tởm đến cực độ!!

Nam Cung Kinh Hiên hung hăng đè nén xuống xung động muốn phá cửa vọt vào xé rách mặt của người phụ nữ kia, trong đôi mắt thâm thúy cuộn cuộn sóng lớn ngập trời! Anh sẽ không để cho cô ta dễ dàng bị xé nát như vậy, tuyệt đối sẽ không..... Nếu Nam Cung Kinh Hiên anh muốn hủy diệt một người phụ nữ lòng dạ ác độc, anh sẽ để cho huyết nhục của cô ta cũng bị xé rách phơi bày ra bên ngoài, khiến cho cô ta đau đến không muốn sống! Ân hận lúc ban đầu đã làm sai!

Bóng đêm đen như mực trầm trầm áp xuống như đè nén một cuộc phong ba dầm máu.....

Đêm khuya.

Rốt cuộc La Tinh Uyển theo bậc thang từ từ đi xuống lầu, dưới ánh trăng, trên gương mặt cô ta có chút ít mệt mỏi, lúc đi tới bên cạnh xe thì ngửa đầu thoáng ngắm nhìn sao trời, bước chân dừng lại, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập khắp toàn thân.

Hàng mi dài run rẩy, ngược nhìn trời sao không để cho bản thân nhìn thấy một mặt chân thật của thế giới này.

Vừa rồi ở bên trong phòng sách nói một ít lời kia, thật sự cô ta có một loại cảm giác hoảng hốt, thấy rằng mình thật xấu xa.

La Tinh Uyên, mày thật sự rất xấu xa!

Đến cùng là cái gì bức mày đến bước đường này, khiến mày có thể hung hăng ác độc dội nước dơ lên người khác? Tay của cô ta rất lạnh, đột nhiên cảm thấy bản thân mình tội ác đầy người, có tắm cũng tắm không thể sạch sẽ nữa, chẳng qua, thật là tốt.

Cuối cùng thì Dụ Thiên Tuyết cũng biến mất.

Rốt cuộc cô biến mất!!

Sắc mặt La Tinh Uyên tái nhợt, trong lúc đó, bên trong kính xe hiện lên nụ cười rất quý dị, lạnh như băng mà âm u lại dịu dàng.

*Thủy tính dương hoa: tính tình lãng lơ

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Anh Muốn Đối Phó Người Nào?

"Tiểu thư, cô muốn về hay chưa?"

La Tinh Uyên lấy lại tinh thần, sợ run trong chốc lát rồi gạt đầu, khàn giọng nói: "Muốn."

Nói xong, cô ta vừa định bước lên xe, đột nhiên nghe được một tiếng kêu đau đớn, cô ta kinh ngạc dừng lại, quay đầu nhìn sang, thấy tài xế vừa mới nói chuyện với mình đã gục đầu trên tay lái, sắc mặt xám trắng, nhắm mắt xụi lơ.

La Tinh Uyên thét lên một tiếng chói tai, che miệng run rẩy quay đầu nhìn phía sau, nhìn thấy từ phía sau xe có một người đàn ông từ từ đi ra, bóng dáng cao ngất, trong đôi mắt tuấn đạt sáng lên sự sắc bén như băng, sắc mặt tái xanh, nhìn tựa như la sát.

Lúc này La Tinh Uyên mới đè nén tiếng thét chói tai xuống, tay vịn chặt cánh cổng lớn bên cạnh, hô hấp cũng trở lại bình thường.

"Kình Hiên..... Kình Hiên, sao anh lại xuất hiện tại nơi này?" La Tinh Uyên run giọng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cắn môi, nhẫn nhịn sự sợ hãi xuống đáy lòng: "Tại sao anh lại đánh ngất chú Lưu? Anh....."

"Tôi nghĩ tôi nên chính thức nói chuyện cùng cô....." Nam Cung Kình Hiên sâu xa nói, đôi mắt thâm thúy u ám, chậm rãi đi tới, dáng vẻ lộ ra sự mỉa mai hoặc, giọng nói giống như Satan nơi địa ngục: "La Tinh Uyên, tôi thật sự đã nhìn lầm cô."

Mấy chữ cuối cùng, anh nói một cách chậm rãi mà nghiêng răng.

Gương mặt tuấn tú tái nhợt tựa Vampire (ma cà rồng), như một bóng ma bao phủ trước mặt người phụ nữ.

Theo bản năng, La Tinh Uyên lui về phía sau, lúc thối lui đến phía sau cánh cổng thì dẫn tới một tiếng vang, cô ta sợ tới mức đứng lại không dám động đậy nữa, tinh táo đề nén hô hấp dồn dập của mình, nhẹ giọng nói: "Em tìm anh rất lâu, anh không sao chứ? Chuyện Thiên Tuyết em cũng đã biết, anh đừng gấp gáp được không? Bác trai không có tuyệt tình như vậy đâu, anh sẽ tìm được cô ấy."

"Không phải cô mong muốn tôi vĩnh viễn không được tìm cô ấy sao?" Nam Cung Kình Hiên nhắc chân bước đến gần cô ta, đôi mắt sáng lên sự khát máu, trong khi cô ta chưa phản ứng kịp, anh hung hăng bóp cổ cô ta kéo đến bên cạnh: "Cô cho rằng tôi không nghe được cô nói gì với ông ấy à? Trước kia tôi không biết một người phụ nữ lại có thể âm hiểm đến mức này! La Tinh Uyên, cô có biết, hiện tại tôi chỉ muốn bóp chết cô hay không!!"

Sức lực hung ác bóp chặt cổ mảnh khảnh nhu nhược của người phụ nữ.

Trong nháy mắt, sắc mặt La Tinh Uyên đỏ lên, ngửa đầu nhìn chăm chăm đôi mắt như bốc lửa của Nam Cung Kình Hiên, cả người run lẩy bẩy.

"Em..... Anh nghe được cái gì? Em không có....."

"Cô cứ tiếp tục giả bộ vô tội đi, diễn xuất rất đạt!" Nam Cung Kình Hiên mắt không ché, hàm hừ hung dữ xoay người cô ta lại đặt lên trên xe, phát ra một tiếng vang lớn: "Cô dùng cái vỏ bọc này lừa biết bao nhiêu người rồi? Có muốn tôi xé rách gương mặt mỹ lệ này, để nhìn xem phía bên trong đến cùng là có bao nhiêu xấu xí hay không?!"

"Đừng....." La Tinh Uyên thống khổ đến than ra tiếng, ngửa đầu hô hấp, mắt chỉ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, còn có gương mặt xanh mét cùng vàng trần nổi gân xanh của người đàn ông này.

"Kính Hiền..... Kính Hiền....." Chấn động trong lòng La Tinh Uyển vượt xa tưởng tượng của cô ta: "Em chỉ nói ra sự thật với bác trai..... Em không có làm bất kỳ chuyện gì quá phận, anh nói Dụ Thiên Tuyết cùng Bùi Vũ Triết đã xảy ra quan hệ, chính anh thừa nhận mà! Tại sao lại sợ người khác biết?!"

Mắt cô ta ngân ngấn lệ, thờ hờn hèn kịch liệt, đối mặt với gương mặt tuấn tú đang tiến tới gần .

"Vì thế cô đã cho người chụp cảnh bọn họ ở trong khách sạn!" Tiếng gầm phát ra từ trong lồng ngực của Nam Cung Kính Hiền, tựa như mãnh thú bị dồn triệt để tới chân tường, muốn xé rách con mồi ở phía dưới thành trăm mảnh: "Chọn thời cơ rất tốt, trong khi tôi còn chưa vạch trần bộ mặt thật của cô với mọi người, cô đã đoán được mục đích của tôi là muốn hủy bỏ hôn ước!..... Thật thông minh, là tôi coi thường sự thông minh của cô, đưa mấy hình kia cho ba tôi, cô không cần tự mình ra tay mà lợi dụng thế lực của ba tôi giúp cô diệt trừ người phụ nữ mình nhìn không vừa mắt....."Gương mặt tuấn tú ửng hồng, hoàn toàn tỉnh táo mà minh mẫn, Nam Cung Kính Hiền giận quá hóa cười, giọng nói khàn đặc: "A..... Thật là mưu tính rất giỏi, cô biết không? Nhiều năm lần lộn ở trên thương trường tôi đã gặp qua rất nhiều loại người, cô là người lợi hại nhất, cũng là người phụ nữ buồn nôn nhất!"

La Tinh Uyển chỉ cảm thấy trái tim mình đang bị xé nát từng chút từng chút một

Mắt của cô ta dâng tràn nước mắt, nắm cổ tay anh ổn định lại hô hấp của mình, hơi thở mong manh nói: "Em chỉ ngăn cản anh hủy bỏ hôn ước, em chỉ muốn bảo toàn hôn nhân của chúng ta, không thể bởi vì anh không yêu em mà em phải ngồi yên chờ chết! Kính Hiền..... Sao anh không suy nghĩ cho em, anh không hiểu em vì cái gì mà làm như vậy....."

"Đủ rồi," Nam Cung Kính Hiền ngắt lời cô ta....., đôi mắt thâm thúy sắc bén lạnh như băng: "La Tinh Uyển, bây giờ tôi mới biết, đối với cô tôi có bao nhiêu nương tay, một lần rồi lại một lần vì cảm thấy cô vô tội mà thả cho một con rắn độc chạy đi..... Rất tốt, cuối cùng thì tôi đã nhìn thấu cô, rốt cuộc tôi cũng không cần kiêng nể hay do dự gì nữa....."

La Tinh Uyển chậm rãi trợn to hai mắt, đột nhiên cảm giác trên cổ được buông lỏng, cô ta vội vàng giơ tay che cản cổ, thờ hờn hèn dữ dội.

Cảm giác hít thở không thông thiếu chút nữa dọa cô ta ngất xỉu, La Tinh Uyển che lồng ngực, trong nháy mắt, nước mắt liền chảy ra.

"Cô khóc cái gì?" Hai cánh tay của Nam Cung Kính Hiền chống ở trên mũi xe, lạnh lùng siết chặt cầm cô ta để cho mặt của cô ta đối diện với anh: "Cô có biết bây giờ cô xấu xí muốn chết hay không, ngay cả nước mắt cá sấu cũng đáng đồng tình hơn so với nước mắt của cô!"

La Tinh Uyển cắn môi thật chặt, chịu nhận sự lăng nhục của người đàn ông này.

"Em không có hại cô ấy..... Ngay từ đầu cũng chưa từng hại cô ấy..... Anh oan uổng em....." Cô ta rơi lệ, nắm chặt tay áo của anh: "Ngay cả một ngón tay của cô ấy em cũng chưa chạm vào, em không có hại cô ấy....."

"Cô không có hại cô ấy sao?" Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kính Hiền từ từ áp xuống, tựa như muốn dùng ánh mắt để giết chết cô ta: "Cô không có bày kế khiến cô ấy suýt chút nữa đã thất thân, không có hại cô ấy hiện tại không biết tung tích sống chết không rõ sao! Cô cứ giả vờ vô tội đáng thương đi, xem tôi có đồng tình với người phụ nữ lòng dạ độc giống rắn rết như cô hay không! Cô cho rằng cô thành công ép cô ấy rời đi là có thể thuận lợi gả cho tôi hay sao? Tôi nói cho cô biết, La Tinh Uyển, cô đã hại người phụ nữ tôi yêu lâm vào khốn cảnh, tôi cũng không ngại cho cô ném thử một chút cảm thụ của nát nhà tan"

Cả người La Tinh Uyển run rẩy kịch liệt, suýt chút nữa từ trong khuỷu tay của anh xụi lơ xuống.

Tay cô ta nắm chặt tay áo của anh, trong đôi mắt hoảng sợ lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Anh nói..... Cái gì?"

"Hiện giờ cách cuối tháng không còn bao lâu, phải không?" Nam Cung Kính Hiền siết chặt cầm cô ta, lạnh lùng nói: "Cô rất khát vọng hôn lễ của chúng ta, đúng không? Cô yên tâm, trước lúc đó, nhất định tôi sẽ khiến cô hối hận đã ép Thiên Tuyết rời đi, tôi sẽ làm cho cô quý xuống cầu xin tôi hủy bỏ hôn ước với cô, chúng ta cùng chờ ngày đó đi."

Giọng nói của anh lạnh như hàn băng, tựa như tiếng gọi phát ra từ địa ngục, khiến cô ta cứng đờ ở tại chỗ không cách nào nhúc nhích.

"Đừng..... Kính Hiền, anh muốn làm gì?" Mắt thấy bóng dáng cao ngất mạnh mẽ lạnh lùng xoay người rời đi, La Tinh Uyển kinh hoàng chạy lên phía trước ngăn cản bước chân của anh, khuôn mặt dịu dàng của cô ta đầy nước mắt: "Anh khoan đi, nói cho rõ ràng..... Rốt cuộc anh muốn đối phó người nào? Anh nói cho em biết....."

Những giọt mắt thê lương từ trong hốc mắt rơi xuống, cô ta nghĩ đến người thân của mình, nghĩ đến cuộc hôn nhân mà mình toàn tâm toàn ý duy trì, giọng nói cũng bắt đầu phát run, nghẹn ngào, đau đớn không thể đề nén.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Tôi Chỉ Muốn Một Dụ Thiên Tuyết Hoàn Hoàn

Chỉnh Chỉnh

Thân ảnh cao ngất của Nam Cung Kinh Hiên đứng im tại chỗ, giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, tuần dật khác thường.

La Tinh Uyển kéo tay áo của anh, mềm yếu dựa vào anh, trong đôi mắt tràn đầy sự cầu xin thương xót.

Sao sáng đầy trời, ánh mắt thâm thúy tựa như đầm nước sâu không thấy đáy của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi quét qua mặt La Tinh Uyển, giờ tay nâng cằm cô ta lên, từng chữ từng câu trầm thấp mà êm ái: "Tôi sẽ không tự tay đối phó cô. Tôi ngại bẩn, không phải thể lực của nhà họ La rất mạnh sao? Tôi muốn nhìn thử xem nó mạnh như thế nào, có thể gồng gánh được bao lâu."

Nhất thời, cổ họng của La Tinh Uyển nghẹn ngào, đôi mắt dâng tràn nước mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Nam Cung Kinh Hiên.

"Giữ lại nước mắt mà chảy thay cha mẹ của cô, không cần lãng phí ở trước mặt tôi."

Đôi môi mỏng phun ra mấy chữ lạnh như băng sau cùng, ánh mắt sắc bén như đao liếc nhìn cô ta một cái, ưu nhã mà lạnh lùng buông cô ta ra, hướng về phía đèn đuốc sáng trưng bên trong biệt thự đi tới.

Trong đầu La Tinh Uyển ong ong, đầu nặng bước nhẹ, cả người không thăng bằng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Kinh Hiên." Cô ta cúi đầu kêu tên anh, giọng khàn đặc, giờ tay che trán, đến khi phản ứng kịp mới đuổi theo bóng lưng của anh, ngăn cản ở trước mặt anh, lệ rơi đầy mặt: "Kinh Hiên! Anh đợi chút, xin anh đợi một chút! Em không có. Không có. Em."

Cô ta hốt hoảng đến mức không biết phải nói gì, nước mắt rớt xuống từng giọt, giọng nghẹn ngào nức nở làm cho người thương tiếc: "Em thừa nhận sai lầm được không? Sau này em sẽ không làm vậy nữa, em sẽ không làm bất cứ chuyện gì thương tổn đến cô ấy, cũng sẽ không ở trước mặt bất kỳ người nào hăm hại cô ấy! Thật sự em sai rồi. Van xin anh đừng đối phó ba mẹ của em, đừng đối phó nhà họ La, dù ba em đã thành lập công ty khác nhiều năm, nhưng vẫn ở lại Lịch Viễn giúp nhà Nam Cung! Sao anh có thể."

La Tinh Uyển giờ tay che miệng, nước mắt từ giữa khe hở mấy ngón tay mảnh khảnh xanh xao chảy ra ngoài.

"Em cầu xin anh, xin anh." Cô ta run rẩy cầm lấy tay của Nam Cung Kinh Hiên, cố gắng thử xem bàn tay lạnh như băng này có thể bỏ thí cho cô ta một chút ấm áp hay không.

"Tôi cũng muốn bỏ qua cho cô. Nhưng ai bỏ qua cho tôi?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn, bởi vì đau lòng mà hai mắt đã trở nên đỏ hồng, nhìn chằm chằm người phụ nữ bị thương khóc thút thít trước mặt: "Tôi không cần cô cầu xin, tôi chỉ muốn cô trả Thiên Tuyết lại cho tôi, hoàn hoàn chính chính, không có chịu bất kỳ chút xúi tổn thương nào. Cô có thể sao? !"

Mấy chữ sau cùng, anh gần như gào lên, La Tinh Uyển bị anh hung hăng đẩy sang một bên! Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Chân bị trọ một cái, La Tinh Uyển đau đến kêu lên một tiếng, nước mắt rơi xuống, nhếch nhác té ngã trên bậc thang!

Đôi mắt hung ác đầy sát khí của Nam Cung Kinh Hiên liếc nhìn cô ta một cái, mím môi, lạnh lùng bước đi.

Nhưng thật không ngờ, một giọng nói trầm thấp mà tức giận vang lên: "Mày, cái thằng hỗn trướng này, mày đang làm cái gì vậy hả? !"

Thân ảnh cao ngất rần ròi dừng lại, ngửa đầu lên, thấy Nam Cung Ngạo chống gậy đứng ở bậc thang trên cùng.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên có chút mờ mịt, nhưng vẫn lạnh lùng như băng.

"Chính sai lầm của mày đã làm hại người phụ nữ Dự Thiên Tuyết kia, mày lại dám trút giận lên đầu Tinh Uyển! ! Cái thằng hỗn trướng này, mày cố ý muốn làm cho tao tức chết mà! !" Sắc mặt Nam Cung Ngạo tái xanh, một tay chống gậy, một tay run rẩy chỉ vào anh: "Được, đây là do mày ép tao, nhất định tao phải cho mày chút dạy dỗ!"

Hộ vệ bên cạnh thấy ông ta ra hiệu, lập tức đi lên phía trước.

Nam Cung Ngạo oán giận nói chuyện với hộ vệ, giọng nói kia không lớn không nhỏ, vừa đủ để Nam Cung Kinh Hiên có thể nghe được.

"Tách cô ta và Tiểu Ảnh ra cho tôi, đưa tôi biên giới ‘ZNV’ không cho trở về nữa! Bên kia có nhiều phụ nữ bị móc mắt xẻo tai tàn tật đang làm mại dâm như vậy, thêm cô ta cũng không nhiều!" Ông ta gầm lên, mang theo sự tức giận. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Hộ vệ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp nhận điện thoại, nói không lọt một chữ lời của Nam Cung Ngạo cho người ở đối diện nghe.

"Không." Ngay tức khắc, sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên trắng bệch, xông lên kéo cổ tay người hộ vệ kia, anh mãnh lực kéo tay của người đàn ông lực lưỡng kia xuống, một tiếng kêu gào bi thống tê tâm liệt phế cùng tiếng xương gãy, đã thành công làm cho anh ta buông thõng cách tay, anh hung hăng bẻ mấy ngón tay của anh ta ra, chụp lấy điện thoại trong lòng bàn tay của anh ta đặt bên tai, gầm lên: "Dừng tay cho tôi. Các người dừng tay cho tôi! ! ! Ai dám động đến một cọng tóc của cô ấy tôi tuyệt đối sẽ giết người đó, dừng tay cho tôi! !"

Thanh âm trong điện thoại di động hỗn loạn lung tung, có tiếng trầm thấp nói chuyện với nhau, sau đó điện thoại bị cúp.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn chăm chăm điện thoại di động, đôi mắt đỏ tươi, bất thành linh hung hăng ném điện thoại di động vỡ vụn trên bậc thang, cả người loạng choạng lao đảo, nhìn chăm chăm Nam Cung Ngạo nói: "Ông làm gì cô ấy? Tôi cảnh cáo ông, lập tức kêu bọn họ dừng lại. Kêu bọn họ dừng lại có nghe hay không!"

"Hừ," Nam Cung Ngạo vẫn lạnh lùng như thường: "Mày cho rằng tao không biết mày đã làm mấy chuyện kia sao? ! Người dưới tay tao đi theo tao vài chục năm mà mày cũng dám động vào, vùng duyên hải bên kia mày cũng có thể nắm trong tay hoàn toàn, thật sự là tao đã xem thường mày! Chỉ có điều, lần này Dụ Thiên Tuyết ra đi cũng đừng hồng trở về nữa, hiện tại tao chỉ mới cho cô ta ném thử một chút cái gì gọi là tàn nhẫn, vẫn còn chưa có muốn mạng của cô ta! Nếu mày thức thời thì ngoan ngoãn kết hôn cùng Tinh Uyển, cuối tháng này, tao chờ uống rượu mừng của hai đứa, một khi hai đứa đã kết hôn tao sẽ thả người phụ nữ kia ngay lập tức! Mày còn dám trút giận lên Tinh Uyển, tao sẽ khiến cô ta biến mất từ đây!"

Tựa như những tiếng sấm rền nổ vang trong bầu trời đêm, Nam Cung Kinh Hiên lao đảo một cái, trong đôi mắt đỏ tươi có sự hận ý ngập trời, nhìn chăm chăm người đàn ông đã hơn năm mươi tuổi trước mắt, nắm chặt quả đấm, khớp xương gần như sắp vỡ vụn.

Móc mắt.

Xèo tai.

Làm cho cô tàn tật, sau đó đưa đi làm mại dâm.

"Ông điên rồi phải không?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên bẻ tan thành khàn đặc tới cực điểm, sắc mặt trắng bệch, nghẹn ngào nói: "Thiên Tuyết không phải là kẻ thù của ông. Cô ấy chính là người tôi yêu, là người phụ nữ tôi yêu! Cô ấy còn là mẹ của cháu nội ông! Trái tim của ông làm bằng cái gì? Chỉ vì tôi không chịu cưới La Tinh Uyển mà ông muốn phá hủy người phụ nữ tôi yêu hay sao!"

"Hừ," Sắc mặt của Nam Cung Ngạo vẫn rất khó coi, nhưng hòa hoãn hơn rất nhiều: "Tao từng nói với mày là không nên đối nghịch cùng tao, người đang trong tay tao, mày cho là mày có thể hung ác đến cỡ nào? Mày đã yêu người phụ nữ đó, vậy thì dù cô ta có tàn tật dơ bẩn hẳn là mày vẫn yêu mới đúng, tao sẽ không để cho cô ta chết, đợi đến khi mày và Tinh Uyển đã thành hôn, tao sẽ trả cô ta lại cho mày ngay lập tức!"

Trả lại cho anh.

Trả lại cho anh một Dụ Thiên Tuyết đã tàn phế dơ bẩn? ! !

Nam Cung Kinh Hiên thoáng hoảng hốt đứng im tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, tuyệt vọng đến cùng cực, cho tới bây giờ anh mới biết, yêu một người cũng có thể đau lòng như thế này, dù là vào năm năm trước, thời điểm cô bắt tích anh cũng không có đau thấu xương đến thế này!

Anh ôm không được cô. Chạm không tới cô. Chỉ có thể hao tốn thời gian chờ cô bị thương tổn một cách tàn nhẫn!

"Khụ." Nam Cung Kinh Hiên buồn bực ho một tiếng, bóng dáng cao ngất mạnh mẽ hơi loạng choạng, trong cổ họng có chút ngại ngái!

"Đưa điện thoại cho nó!" Nam Cung Ngạo lạnh giọng ra lệnh.

Hộ vệ ở sau lưng đi lướt qua người hộ vệ đã bị gãy một cánh tay đang nằm trên mặt đất đau chết đi sống lại, lạnh lùng mở điện thoại di động, đưa cho Nam Cung Kinh Hiên: "Thiếu gia, mời nghe một chút."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Tôi Chịu Thua, Tôi Cưới Cô Ta

Nam Cung Kinh Hiên ổn định thân thể, đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự oán hận cùng đau lòng, nhìn về phía cái điện thoại kia.

Anh không có tiếp nhận, cho đến khi bên trong truyền đến tiếng thét chói tai, toàn thân anh mới chấn động!

"A ——!" Một giọng nữ thê thảm truyền đến từ bên trong, giống như đau không thể tả, giống như mang theo tiếng kêu khóc xé lòng thống khổ, xen lẫn các loại tiếng vang hỗn loạn, từ trong điện thoại truyền đến.

"Thiên Tuyết!" Nam Cung Kinh Hiên đoạt lấy cái điện thoại di động, áp chặt ở bên tai.

Tiếng thét chói tai vẫn liên tục kéo dài, thanh âm rất hỗn loạn, hình như có rất nhiều người đè cô lại, cô rất đau, đau đến mức tiếng thét chói tai cũng run rẩy, thậm chí có người đang lạnh lùng nói với cô "Dụ tiểu thư, phiền cô chịu đựng một chút", kế tiếp, cũng vẫn là tiếng la khóc càng thảm thiết hơn.

Trái tim của Nam Cung Kinh Hiên như bị một bàn tay hung hăng bóp vỡ, máu tươi đầm đìa!

"Các người đang làm gì..... Dừng tay..... Dừng tay cho tôi!!!" Đêm khuya, trước cổng biệt thự, một tiếng rống dữ dội, lực đạo lòng bàn tay của Nam Cung Kinh Hiền gần như muốn nắm vỡ cái điện thoại di động, bóng dáng cao ngất lao đảo run rẩy.

Hộ vệ kịp thời lấy lại điện thoại từ trong tay anh, vẻ mặt phức tạp, vội vàng né tránh đến phạm vi an toàn để không bị anh đánh trúng.

"Thả cô ấy..... Lập tức thả cô ấy, ông có nghe hay không!!" Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền ngân ngấn hơi nước, tràn đầy sự đau lòng, vừa muốn nói thêm gì đó, đột nhiên lồng ngực rung động kịch liệt, buồn bực ho ra một tiếng, anh che ngực lao đảo mấy bước, có chút máu đỏ thấm dính trên đôi môi mỏng.

"Kinh Hiền!" La Tinh Uyên đau lòng dữ dội, nén lệ chạy tới đỡ lấy anh.

Nam Cung Kinh Hiền ổn định thân thể, đẩy La Tinh Uyên ra, nâng đôi mắt tuyệt vọng mà oán hận lên, giọng khàn đặc: "Lập tức dừng tay..... Không được động vào mắt cô ấy, không được thương tổn cô ấy..... Bằng không, một khi tôi có cơ hội cứu cô ấy, tôi sẽ không chút do dự mà tự tay giết chết ông, ông có phải là ba của tôi hay không....."

Nam Cung Ngạo nhìn chăm chăm vào anh, đột nhiên, trái tim già nua bị câu nói sau cùng của anh làm cho vỡ tan thành từng mảnh.

Con trai của ông ta, chỉ vì chuyện này mà muốn giết ông ta..... Sự đau lòng, cứ như vậy, không chút kiêng kỵ mà lan tràn.....

"Ông thả cô ấy ra cho tôi có nghe hay không!!" Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiền tròn to hai mắt, như hung thần ác sát tiến tới gần Nam Cung Ngạo, hộ vệ sợ tới mức ngăn ở trước mặt Nam Cung Ngạo, La Tinh Uyên cũng tiến lên ôm lấy thắt lưng của anh, kêu khóc: "Đừng! Kinh Hiền, anh không nên như vậy, đừng xúc động, bác ấy là ba của anh!!"

Ông ta là ba của tôi sao.....

Ông ta thật sự..... Là ba của tôi sao.....

Lại có một dòng ngai ngái từ trong lồng ngực tràn lên, vẻ mặt của Nam Cung Kinh Hiền hoảng hốt, bóng dáng cao ngất mạnh mẽ lao đảo suýt ngã xuống đất, La Tinh Uyên dùng hết hơi sức toàn thân đỡ lấy anh, trong đầu đều là hình ảnh Dự Thiên Tuyết rơi vào trong tay lũ cầm thú kia, thế nhưng, anh chỉ có thể đứng ở đây, qua sóng âm điện thoại nghe cô bị đám khốn kiếp kia tưới sòng chơi đùa.....

Toàn thế giới không có tiếng động, anh chỉ nghe thanh âm trái tim mình bị xé nát, đau đến không có tri giác.....

"Tao đã sớm nói người phụ nữ đó là một mối họa, bây giờ còn khiến cho mày mất không chế, làm sao có thể giữ lại?" Nam Cung Ngạo đè nén sự đau lòng, giọng nói hòa hoãn, 'hạ tâm sắc đá' uy hiếp: "Có lẽ hiện giờ cô ta đã *tàn khuyết* rồi, một loại tàn hoa bại liễu, nhưng chỉ cần mày chịu theo sự sắp xếp của tao kết hôn cùng Tinh Uyên, tao còn có thể giữ lại cái mạng của cô ta! Mày suy nghĩ cho thật kỹ đi, còn náo loạn như thế này nữa, tao sẽ trực tiếp ném thi thể của cô ta tới trước mặt mày!"

Bóng đêm lơ lửng, La Tinh Uyên gắt gao đỡ lấy thân thể của Nam Cung Kinh Hiền, sự kinh hãi đã khiến cô ta hoàn toàn chấn kinh.

Vành mắt cô ta khẽ ướt át, rõ ràng cũng đã bị hù dọa không nhẹ.

Cô ta chưa bao giờ biết..... Thật sự chưa bao giờ biết..... Nam Cung Ngạo lại có thể tàn nhẫn đến như vậy.....

"So với tôi, ông thật sự hung ác hơn, cũng tuyệt tình hơn so với tôi..... Tôi yêu cô ấy như vậy, lại biến thành công cụ để ông ép tôi phải thỏa hiệp..... A....." Nam Cung Kinh Hiền che ngực nuốt dòng ngai ngái trong miệng xuống, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ hoảng hốt run rẩy, thê thảm cười khẽ một tiếng, tuyệt vọng nhắm chặt mắt, giọng nói khàn đặc: "Dừng tay đi..... Tôi chịu thua, tôi cưới người phụ nữ này....." Anh lao đảo nghiêng ngã, giọng khàn đặc bẽ bần thần: "Tôi cưới cô ta..... Ông đừng..... Tôn trọng Thiên Tuyết nữa....."

Giờ khắc này, tất cả sự kiên trì trong lòng anh đã âm ỉ sụp đổ, khi sự nỗ lực của anh vẫn không thể bảo vệ được thế giới của mình, anh lựa chọn thoái lui vạn bước, bỏ qua tất cả, hy sinh tất cả, để bảo toàn người anh yêu.

Thiên Tuyết, thật xin lỗi.....

Anh muốn dùng hết toàn lực bảo vệ cô, chăm sóc cô, cho cô tình yêu cùng sự che chở của một người đàn ông, nhưng hiện tại, ngay cả chuyện cơ bản nhất anh cũng làm không được.....

Rốt cuộc sắc mặt của Nam Cung Ngạo cũng hòa hoãn một ít, đè cảm xúc cuộn cuộn xuống đáy lòng, nhìn đứa con trai sa sút tinh thần đứng trước mặt, chậm rãi nói: "Mày hiểu là tốt rồi, trước cuối tháng đừng có phạm sai lầm gì nữa, bằng không mày cũng biết hậu quả, những chuyện tao làm với mày hiện giờ, sau này mày sẽ hiểu, Tinh Uyên là con dâu tao chọn, về sau mày sẽ biết, con gái nhà quyền quý so với một phụ nữ tùy tiện tiện tốt hơn không biết bao nhiêu lần!"

Bực bội "hừ" một tiếng, ông ta chống gậy hướng về phía phòng khách đèn đuốc sáng trưng đi tới.

La Tinh Uyên đỡ Nam Cung Kinh Hiền, nhìn nước mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Kinh Hiền, em biết anh rất hận em, nhưng bây giờ đi vào cùng em được không? Sắc mặt của anh thật sự rất tệ, chúng ta nghỉ ngơi một lát trước....."

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiền tái nhợt, không có bất kỳ cảm xúc gì, chỉ gờ tay đẩy La Tinh Uyên ra, cố gắng đứng vững.

Ở sự thật cường đại mà tàn nhẫn trước mắt, dù bị đánh đến xương cốt vỡ vụn, anh cũng không cần bất kỳ kẻ nào đỡ, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ sa sút, khắc sâu sự đau đớn, mím đôi môi mỏng lạnh như băng liếc nhìn La Tình Uyển một cái, anh thối lui về phía sau, đôi mắt lạnh lùng, một chút tình cảm cũng không còn.

Lảo đảo đi đến bên cạnh xe, ngồi vào ghế lái, không để ý La Tình Uyển kêu la ở phía sau, lái xe rời đi.

Đêm, tối đen như vậy.

Đêm khuya, Nam Cung Kinh Hiên lái xe như bay trên đường cao tốc không bóng người, anh không rõ mình lái xe đi đâu, lúc ngừng lại thì đã ở cổng khu chung cư Bích Vân.

Năm năm trước, anh đã từng giam cầm cô ở nơi này.

Xuống xe đi vào cửa, nơi này không có người ở rất lâu rồi, nhưng mỗi tuần đều có người tới quét dọn định kỳ, trong năm năm nay, Lạc Phạm Vũ có ý muốn khai thác phát triển nơi này thành building mới, hoặc bán hay cho thuê, đều bị Nam Cung Kinh Hiên ngăn cản, anh không nói rõ là muốn giữ lại nơi này làm cái gì, chỉ bởi vì cô đã từng sống ở đây..... Không, là bọn họ đã sống cùng nhau ở chỗ này.

Đi vào phòng khách, kéo rèm cửa sổ lên, bên ngoài là bầu trời đầy sao sáng.

Nam Cung Kinh Hiên bỏ chìa khóa lên bàn, anh đi vào trong phòng ngủ nhìn chằm chằm cái giường lớn mềm mại, anh bước tới, chầm chậm ngã lên trên đó, nhắm mắt lại, lắng lắng để cho mình chìm đắm.

Thiên Tuyết.

Em ở đâu?

Hàng mi dài nhắm chặt đang run rẩy, phảng phất như thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong đôi mắt trong suốt kia luôn là sự oán hận cùng phòng bị, chỉ khi nào bị anh hành hạ tới cực điểm, thỉnh thoảng mới lộ ra sự yếu ớt.

Cô luôn không tin anh yêu cô, dù đối xử với cô tốt một chút xíu, cô đều sẽ lộ vẻ khó tin giờ bàn tay nhỏ bé sờ trán anh, đôi mắt trong suốt tròn to, nói: "Nam Cung Kinh Hiên, anh không có phát sốt chứ?"

*Tàn khuyết: tàn tật khiếm khuyết

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Làm Cho Bọn Họ Tào Hủy Người Mất

Anh không có phát sốt.

Anh yêu cô, yêu sâu đậm, yêu khắc cốt ghi tâm.

"Thiên Tuyết." Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng nỉ non mấy chữ này, đôi môi mỏng khẽ gọi vô cùng tái nhợt.

Anh nhớ dáng vẻ xinh đẹp linh động của cô lúc ở trong bệnh viện, hai cánh tay cô quấn lên cổ anh, giọng nói dịu dàng mà thanh thúy: "Anh quyết định ở chung một chỗ cùng em thì không cho phép anh nhìn phụ nữ khác, không được phản bội em, không cho ghét bỏ em, không được bỏ rơi em, không nên cho em dựa vào rồi lại đi mất, đừng hứa hẹn với em chuyện anh không làm được, lại càng không được loạn phát tính tình với em, hối hận quyết định hôm nay của mình!"

"Nam Cung Kinh Hiên, anh sợ sao?"

Dưới ánh đèn dịu dàng mà tĩnh lặng, bóng dáng cô quanh quẩn ở trong đầu của Nam Cung Kinh Hiên. . . . , rõ ràng như thế, tựa như cô đang thì thầm ngay tại bên tai anh.

—— không nên cho em dựa vào rồi lại đi mất.

—— đừng hứa hẹn với em chuyện anh không làm được!

Nam Cung Kinh Hiên, anh sợ sao?

Đôi mắt thâm thúy mở ra, đôi đồng tử đen như đầm nước sâu thăm thẳm thoáng lấp lánh, giống như có một dòng điện truyền ra khắp toàn thân, đột nhiên, Nam Cung Kinh Hiền ngồi dậy từ trên giường.

Đường nét kiên nghị trên gương mặt lộ ra vẻ lạnh như băng, bầu không khí lạnh ngắt như tờ. (Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon)

Vào thời khắc này, điện thoại di động trong tay vang lên.

"Kinh Hiền, đã xảy ra chuyện gì? ! Vốn là bọn mình đang theo dõi một chiếc tàu chở dầu, chỉ thấy nó quanh quẩn ở vùng biển lân cận, vừa định ra tay thì phát hiện bọn họ thay đổi hướng đi, càng chạy càng xa, thật sự mình không dám tùy tiện xuống tay, cậu xem là chuyện gì xảy ra?" Lạc Phàm Vũ ngồi bên trong phòng giám sát, trong lòng vô cùng lo lắng, quả đầu cũng siết chặt.

Nam Cung Kinh Hiền đã hoàn toàn tỉnh táo lại, gương mặt tuần tú tái nhợt lộ ra mấy phần khắc nghiệt, dường như nín được một cơn co cứng cứu mạng, đè nén sự rung động trong lồng ngực, lạnh giọng ra lệnh: "Đuổi theo tàu chở dầu đó, nhìn thật kỹ cho mình!"

Chân mày của Lạc Phàm Vũ nẩy lên: "Thế nào? Cậu có vị trí của Thiên Tuyết rồi à? Cậu xác định cô ấy ở trên đó?"

"Ông già xuống tay độc ác với cô ấy, hiện tại mình cũng không biết cô như thế nào." Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiền càng lúc càng tái nhợt, đè nén sự đau đớn trong lồng ngực, khàn giọng nói: "Ngăn mấy tên kia lại cho mình, tên nào dám động vào một cọng tóc của cô ấy, mình muốn tên đó chết không có chỗ chôn."

Lạc Phàm Vũ nghe không hiểu, rốt cuộc Dự Thiên Tuyết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhất định là chuyện cực kỳ xấu, tức giận đến mức hung hăng nện một quyền lên bàn phím, cái bàn phím phát ra tiếng vang thảm thiết, anh nghiến răng: "Con mẹ nó, khôn kiếp!"

"Vậy hiện tại cậu đang ở đâu? Cậu." Bỗng nhiên Lạc Phàm Vũ nhớ ra, nếu ông cụ lấy an nguy tính mạng của Thiên Tuyết ra bức ép, tên này sẽ điên lên mất!

"Mình đã đáp ứng hôn sự."

"Cậu." Trong lòng Lạc Phàm Vũ khiếp sợ vượt qua sức tưởng tượng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười cực kỳ khó coi, tiếp theo, sắc mặt liền trở nên âm hiểm: "Cậu điên rồi đúng không? Cậu đáp ứng kết hôn với La Tình Uyên? !"

"Mình không còn cách nào," Nam Cung Kinh Hiền lạnh giọng nói, cố nén sự đau đớn như tê liệt cùng dòng ngai ngái trong lồng ngực xông lên cổ họng: "Mình không thể hao phí thời gian chờ cô ấy bị móc mắt bị chơi đùa. Vậy không bằng dứt khoát cầm dao giết chết mình cho xong."

Lạc Phàm Vũ tròn to hai mắt, gương mặt tuần tú bỗng chốc đỏ bừng, tay siết chặt điện thoại di động, cả người sắp bùng phát.

Móc mắt, bị chơi đùa?

Ông cụ nhất định phải làm đến mức này để bức con trai của mình đi vào khuôn khổ sao? !

Cố nén một lát mới không có đập bẻ luôn màn hình giám thị, sắc mặt Lạc Phàm Vũ tái xanh, giọng anh khàn khàn: "Mình sẽ nhìn chòng chọc chiếc tàu kia, đích thân mình sẽ đuổi theo. Mình muốn bọn chúng chết ngay cả xương cũng không còn! Cậu thì sao? Cậu cứ ngồi yên như thế mà chuẩn bị hôn lễ của cậu à? !"

"Mình có phương pháp xử lý của mình." Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói một câu, cúp điện thoại cái rụp.

Lạc Phàm Vũ còn muốn hỏi thêm mấy câu, lại chỉ nghe được tiếng tút tút, anh nghĩ đến cô gái xinh đẹp động lòng người kia, năm năm trước, sự kiên cường không chịu thua của cô đã từng đã động sâu sắc đến anh, làm sao cô có thể gặp chuyện không may? Làm sao có thể bị đối đãi tàn nhẫn như vậy? !

Tay cầm y phục bên cạnh lên, giọng khàn khàn nói: "Tìm mấy người đi cùng tôi, chúng ta đuổi theo tàu chở dầu, trong vòng một ngày, nhất định phải đuổi lên phía trước con tàu đó."

"Sau đó thì sao?" Người đàn ông ở sau lưng kinh ngạc hỏi.

Lạc Phàm Vũ cầm quần áo hung hăng mặc lên người, lạnh lùng bỏ lại mấy chữ: "Làm cho bọn họ tàu hủy người mất!"

Lúc về tới nhà họ La đã là rạng sáng.

La Tình Uyên rất mệt mỏi, bỏ túi xách lên bàn, trực tiếp ở trong phòng khách ngủ mất, mái tóc đẹp xõa tán lác trên vai cô ta.

"La tiểu thư." Người giúp việc cẩn thận đi tới, cầm áo khoác đắp lên trên người cô ta.*Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon*

La Tình Uyên bị giật mình tỉnh giấc, bên dưới hàng mi dài là đôi mắt hồng hồng giống như đã khóc, dịu dàng xinh đẹp động lòng người, giọng nói có chút khàn khàn, nhẹ giọng hỏi: "Ba mẹ tôi đâu? Bọn họ đều không có ở nhà à?"

"Tiên sinh đang ở phía bắc, chỗ mỏ khoáng sản gặp sự cố, nghe nói rất nghiêm trọng, đêm khuya tiên sinh đã chạy qua bên đó, phu nhân cũng ra ngoài chạy quan hệ, muốn đề ảnh hưởng của sự kiện lần này xuống." Người giúp việc vội vàng nói.

Trong lòng La Tinh Uyển run lên, mấy ngón tay xanh xao cũng run rẩy.

"Sự cố." La Tinh Uyển nhỏ giọng thì thầm hai chữ này, trong đôi mắt trong suốt thoáng qua chút sợ hãi, bỗng nhớ tới, lúc trước có người đã đưa cho ba một phần báo cáo về chuyện này, nhưng ba vẫn luôn không coi trọng, không ngờ sự cố lại tới nhanh như vậy, chẳng trách có phản ứng phò không kịp, ngay cả mẹ cũng phải vội vàng đi trợ giúp.

"Chuyện lớn như vậy sao không nói cho tôi biết? Tôi mới vừa ở nhà Nam Cung, chuyện có lớn cỡ nào cũng chỉ cần một câu nói của bác trai là có thể đề xuống, tại sao không cho tôi biết?" La Tinh Uyển khề cau mày, hỏi.

"Nhưng mà tiểu thư. Cô quên mấy cái địa sản ở phía bắc kia Nam Cung tiên sinh đã chuyển cho con rể của ông ấy rồi sao, bây giờ đã không phải do ông ấy đang quản nữa, thế lực cũng không thể vươn dài đến đó." Người giúp việc khó xử, bối rối nói.

"."

La Tinh Uyển trầm mặc, phía bắc, đó là phạm vi thế lực của Trình Dĩ Sinh.

Cô ta khe khẽ tựa vào ghế sofa, thân thể lọt thỏm vào trong sofa mềm mại, đột nhiên nghĩ đến Nam Cung Kinh Hiên, có thể anh có một ít quan hệ ở bên kia, nhưng.

Cô ta cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, cũng biết, vào lúc này không thể nào cầu xin anh.

"Thế này đi, ông tìm giúp tôi phương thức liên lạc với Trình Dĩ Sinh, nhớ, đừng thông qua Dạ Hi, tôi không hy vọng cô ấy biết chuyện này, tốt nhất không nên kéo cô ấy vào." La Tinh Uyển tinh táo phân tích, đưa ra quyết định. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Với giao tình của cô ta và Dạ Hi, cùng quan hệ với nhà Nam Cung, Trình Dĩ Sinh cũng sẽ không làm khó nhà họ La.

Đúng. Hẳn là vậy.

Mà giờ phút này, ở Lịch Viễn, trong phòng làm việc lạnh như băng, máy chiếu đang truyền hình ảnh ở hiện trường đến màn hình lớn trên vách tường, màu sắc cùng âm thanh rõ nét mang đến sự rung động thị giác vô cùng hiệu quả, Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn màn ảnh đã mấy giờ, thức suốt đêm làm cho đôi mắt thâm thúy của anh trở nên đỏ tươi, để cái điện thoại trong tay xuống, cũng chặt đứt đường lui cuối cùng của bọn họ.

"Tổng giám đốc, tra được La Mẫn Thành đang liên lạc với thế lực ở bên đó của ba anh, nhưng tạm thời không có gì chuyển biến, đối với vị Trình thiếu gia kia, tạm thời ông cụ không tin nhiệm lắm, vì vậy, có rất nhiều việc cũng không dự định giao cho anh ta đi làm." Trợ lý ghé vào tai anh nói.

"Ông cụ sẽ không vận dụng Trình Dĩ Sinh, đối với người này, ông ấy biết gốc biết rễ nên không có cảm tình gì," Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt nói, giọng khàn khàn chứng tỏ thân thể của anh đã cạn kiệt sức lực và cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn lạnh lùng nói tiếp: "Chỉ có điều, luôn có kẻ không biết cách làm người của cậu ta, chung quy, cũng nên có người đi mạo hiểm."

Trợ lý cau mày: "Tổng giám đốc, ý anh là."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Tôi Không Chạy, Anh Trả Lại Bảo Bảo Cho Tôi

"Không cần đề ý đến cô ta, mờ hết tất cả các lối đi cho cô ta, để cô ta trực tiếp tiếp xúc với Trình Dĩ Sinh," Nam Cung Kinh Hiên nhìn chăm chú cảnh tượng thể thao không nổi trên màn hình, ánh mắt lạnh bạc: "Tôi muốn cô ta tự mình nhận lấy trừng phạt."

Nghe lời nói nhàn nhạt mà khàn khàn kia, trợ lý chỉ cảm thấy một dòng lạnh lẽo vọt lên sống lưng.

Không dám nhìn Nam Cung Kinh Hiên nữa, anh ta cúi đầu đi thẳng ra ngoài.

Tất cả con một mối cực độ đã bị cuốn sạch, trong mắt Nam Cung Kinh Hiên hằn đầy tơ máu, anh nắm chặt nắm tay chống đỡ môi, để máu lạnh và sự bần rợn làm cho bản thân tạm thời quên đi tình cảnh của Thiên Tuyết và con trai, nhưng chỉ là phí công.

Anh đang nhớ mẹ con cô.

Mỗi một giây mỗi một phút đều nghĩ tới.

Bỗng nhiên điện thoại di động chấn động, Nam Cung Kinh Hiền nhìn chăm chăm mã số điện thoại kia, đột nhiên anh nín thở, nhanh chóng đón nhận.

"Kinh Hiền!" Đầu bên kia, giọng nói của Lạc Phàm Vũ xen lẫn gió biển phàn phật truyền đến, anh gầm lên: "Không có người ở đây..... Chúng ta chậm một bước, con mẹ nó, nơi này hoàn toàn không có ai!"

Một tiếng vang thật lớn, là Lạc Phàm Vũ thở hổn hển dữ dội mang theo hận ý ngập trời đập đổ cái thùng sắt trên boong tàu!

Nam Cung Kinh Hiền cầm chìa khóa, đứng dậy, lạnh lùng nói: "Không có khả năng nhanh như vậy, lục soát thật kỹ cho mình! Chuyện xảy ra mới mấy giờ mà thôi, mình không tin, không có bất kỳ sự tiếp ứng nào, sao bọn họ có thể nhanh như vậy được!"

Thân ảnh cao lớn mạnh mẽ giống như một con sóc đen nhanh chóng băng qua đại sảnh xa hoa lạnh lẽo, kéo cổng chính ra, như cơn gió đi ra ngoài.

"Được, mình đã phong tỏa hết thảy bên này, mình cho lục soát ngay lập tức....." Lạc Phàm Vũ đè nén hô hấp dồn dập mang tới cơn đau nhức trong lồng ngực, giọng khàn đặc nhưng vẫn lớn tiếng ra lệnh: "Lục soát từng căn phòng, nơi nào cũng không được bỏ qua!"

"Lục soát, dù một chút đầu mối cũng mang tất cả về cho mình, mình đến hội quán chờ cậu, không có tin tức thì cậu cũng đừng trở về!" Nam Cung Kinh Hiền đẩy cánh cửa kiếng nặng nề của công ty ra, khàn giọng nói.

Lạc Phàm Vũ nghe ra được sự bức hiếp cùng quyết tuyệt trong lời nói của anh, biết người đàn ông này đã bị dồn ép đến cực điểm, đôi mắt của anh cũng đã đỏ lên, thô lỗ cười, giọng nói tràn đầy sự hung ác và thê lương: "Mình biết rồi..... Không tìm được họ, mình tuyệt đối sẽ không đi gặp cậu!"

Cúp điện thoại xong, Lạc Phàm Vũ đứng trên boong tàu hứng gió biển mạnh mẽ tanh tạnh, đón ban mai dần lộ dạng tiền sao đêm sắp lu mờ, sau đó đi vào bên trong tàu chờ đợi.

Nam Cung Kinh Hiền đi về phía xe của mình, trợ lý chạy tới từ phía sau, gấp gáp nói: "Hiện giờ Trình Di Sinh đang đi công tác ở vùng khác, La tiểu thư đã liên lạc với anh ta, đặt vé sáng hôm nay bay tới đó, tổng giám đốc, người của chúng ta ở đó sẽ theo dõi, anh muốn tự mình tới đó không?"

"Cho người nhìn chòng chọc bọn họ, thiếu một chi tiết nhỏ thì chờ bị tôi đá ra ngoài vĩnh viễn không thể trở mình, còn nữa ——" Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiền tái nhợt mà lạnh lùng như một ác ma, liếc nhìn anh ta, giọng nói hung ác khắc nghiệt: "Tôi không rảnh tự mình đi chinh chiến bọn họ, tôi có chuyện quan trọng hơn phải làm, chết tiệt, cậu ở chỗ này cản trở gì hả?"

Trong mắt của trợ lý thoáng qua chút lo lắng, tay ngăn ở trên cửa xe, do dự nhìn anh, nói: "Tổng giám đốc, suốt đêm anh không có nghỉ ngơi, tình trạng thân thể rất kém, muốn đến bệnh viện nhìn một chút hay không?"

Tơ máu đỏ hồng trong đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm của Nam Cung Kinh Hiền khiến người ta sợ hãi, duỗi cánh tay hung hăng đẩy trợ lý qua một bên, mở cửa xe, giọng nói khàn khàn: "Cút xa một chút."

Cúi người bước vào xe, trong nháy mắt, lồng ngực đau đớn kịch liệt giống như bị một vật nặng đập trúng, tay của Nam Cung Kinh Hiền gắt gao vịn chặt cửa xe mới nén được cơn khó chịu không có ho ra một tiếng, nhưng trước mắt lại chói sáng tối đen, sắc mặt anh trắng bệch, dừng lại một lát, trước mắt đã sáng tỏ rõ ràng.

"Có tin tức gì thì liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." Nam Cung Kinh Hiền nuốt xuống chút ngai ngái, khàn giọng chỉ thị xong, nhanh chóng phát động xe chạy đi.

*****Bên tai là tiếng sóng biển rì rào.

Trước mắt có ánh sáng nhàn nhạt di động, cái rèm màu trắng lại bị vén lên, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào mặt của cô.

Không biết đã là buổi sáng thứ mấy, Dụ Thiên Tuyết chậm rãi tỉnh lại, dưới hàng mi dài, đôi mắt trong suốt từ trạng thái mê mang đến rõ ràng, rồi lại đến sự mệt mỏi cùng cơn đau đớn, thời gian cứ như thế trôi qua mấy giây.

Cô mặc quần áo mỏng manh, nằm trên cái drap giường màu trắng rất xóc xếch.

Trên cánh tay trắng ngần có chút xanh mét, còn có chút cát bụi trên mặt đất, khuôn mặt trắng như tuyết cũng tái nhợt.

Dụ Thiên Tuyết ngược mắt nhìn ra bên ngoài, ánh sáng hơi chói mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò thiếu sức sống, cánh tay run rẩy chống đỡ thân thể muốn bước xuống giường, chân lại truyền đến một cơn đau nhức như tê liệt, cô khó chịu rên lên một tiếng, cắn chặt môi, ngửa đầu, run rẩy đè ép sự đau đớn xuống, vì ần nhẫn mà trên trán cũng rì ra lớp mồ hôi mỏng.

Cô muốn xuống giường, nhưng chân không nhúc nhích được, không thể làm gì khác hơn là nằm ngang, nín lấy drap giường lăn xuống.

Trên sàn đến một âm thanh trầm đục, rốt cuộc Dụ Thiên Tuyết cũng rơi xuống sàn, cô vịn lấy tủ đầu giường, dùng một chân đứng lên, một chân khác che lấp ở dưới cái váy dài mỏng manh nhìn không ra chỗ nào không đúng, chẳng qua là đầu gối cong cong, bàn chân trắng muốt không dám đặt xuống sàn.

Hoàn thành một loạt động tác này, trên trán cô đã đầy mồ hôi.

Vào giờ phút này, cửa cũng bị đẩy ra.

Một người đàn ông đeo kính đen bung một cái khay xuất hiện ở cửa.

"Dụ tiểu thư, cô đã tỉnh." Người đàn ông thấp giọng nói, đi tới để cái khay lên trên bàn, tốt bụng nhắc nhở: "Chân còn chưa lành không nên lộn xộn, gối vụn trên đầu gối vừa mới rút ra, vì thế rất đau, Dụ tiểu thư cũng đừng tự chuốc khổ."

Ánh mắt Dụ Thiên Tuyết lóe lên, mông lung trong suốt, khàn giọng hỏi: "Bảo bảo của tôi đâu?"

Người đàn ông đứng dậy, lạnh nhạt đáp: "Vì đề phòng cô lại kích động cũng tránh làm cho tiểu thiếu gia bị thương, tiên sinh dặn dò tôi tách tiểu thiếu gia ra chăm sóc riêng, nếu như Dụ tiểu thư còn muốn chạy trốn, hậu quả cũng không có đơn giản như thế này nữa đâu."

Dụ Thiên Tuyết chậm rãi tròn to hai mắt, sắc mặt càng lúc càng thêm tái nhợt.

"Tại sao các người có thể làm như vậy....." Cô khàn giọng nói, đôi mắt trong suốt càng rung động kịch liệt: "Tại sao các người lại đối xử với tôi như vậy, tại sao tách Tiểu Ảnh ra khỏi tôi?!"

Người đàn ông nhún nhún vai: "Dụ tiểu thư, điều này khỏi cần tôi nói lại, là do cô chạy trốn trước."

"Vì sao tôi phải chạy trốn, hả?!" Giọng nói của Dụ Thiên Tuyết suy yếu nhưng quật cường, run rẩy chất vấn: "Các người có quyền gì mà tước đoạt tự do của người khác? Tôi muốn trở về..... Anh thả tôi ra."

"Chuyện này không thể thương lượng, Dụ tiểu thư, tiên sinh đã nói đủ rõ ràng với cô, chờ sau khi thiếu gia thành hôn, cô mới có thể trở về, chỉ còn lại mấy ngày thôi, không nên gấp gáp," Người đàn ông liếc nhìn chân của cô, ánh mắt có chút mềm xuống: "Lần sau nhớ cẩn thận, tôi biết tiểu thiếu gia rất thông minh, vì thế chúng tôi phải trông chừng thật kỹ, mọi người cũng là bị cậu ấy lừa nên cô mới có cơ hội chạy trốn, nhưng hiện tại đang ở trên biển, các người trốn thế nào được? Bất đắc dĩ, người của chúng tôi mới ra tay thương tổn cô, điều này, rất xin lỗi."

Dụ Thiên Tuyết nhìn căn phòng màu trắng trống rỗng, cổ nén nước mắt, nghẹn ngào nói: "Tôi không chạy, tôi không chạy nữa, được chưa? Anh trả Tiểu Ảnh cho tôi, tôi không muốn tách khỏi bảo bảo!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Các Người Bức Ép Nữa, Tôi Sẽ Cắn Lưỡi Tự Sát!

Người đàn ông im lặng không lên tiếng, chỉ chỉ cái khay, nói: "Bữa trưa cộng bữa sáng, Dụ tiểu thư, mời ăn từ từ."

"Anh chờ một chút!!" Dụ Thiên Tuyết gọi anh ta lại, gấp gáp muốn bước về phía trước, nhưng chỉ đứng bằng một chân còn không vững liền té ngã trên mặt sàn.

"A....." Đầu gối đập xuống sàn, cô đau đến kêu thành tiếng, thân thể mềm yếu mảnh khảnh run rẩy kịch liệt, người cuộn tròn trên sàn, máu đỏ tươi từ trong đầu gối đã được băng bó kỹ lưỡng thẩm thấu ra ngoài.....

".....!" Nhất thời, người đàn ông sững sốt, ngay lập tức chạy tới.

"Dụ tiểu thư, tôi đã nói cô đừng có động đây rồi mà!" Anh ta vội vàng nói một câu, mau chóng móc điện thoại ra: "Cô ấy bị thương, mau tới đây một chút!"

Dụ Thiên Tuyết đau đến cắn chặt môi, đôi môi đỏ mọng bị cô cắn đến trắng bệch, cánh tay mảnh khảnh không còn sức lực xuội lơ trên sàn nhà.

Chân cô đau như sắp bị đứt, nhớ tới đêm hôm đó, lúc có người gấp gối vụn trong đầu gối, cô đau đến mức gần như ngất đi, bởi vì đang ở trên biển nên không có thuốc mê, nếu như vẫn không gấp gối vụn ra, vậy thì ngay cả chân cũng phải cắt bỏ.

Rất đau..... Thật sự rất đau.....

Dụ Thiên Tuyết không biết mình được người nào ôm lên giường, trong ánh trăng mờ mờ, chỉ thấy cửa phòng bị mở ra, bên ngoài là hành lang tĩnh mịch, đại khái cô biết là mình đang ở trên một con tàu, nhắm mắt lại nhớ tới tối hôm qua, thời điểm bị tách ra khỏi Tiểu Ảnh, cậu bé lớn tiếng kêu la, cắn xé cổ tay của người hộ vệ kiểm chế mình, kêu khóc gọi mẹ.....

Bảo bảo của cô rất ít khi khóc, cô lại làm cho con trai phải khóc.

"....." Đột nhiên Dụ Thiên Tuyết đau đến mức co rúm người, tay nắm chặt cái mền.

"Sau này, nếu còn lộn xộn làm mình bị đau thì không có ai giúp cô nữa đâu!" Một giọng nói lạnh như băng truyền đến: "Cô đó, dựa vào chút sắc đẹp đó

mà cũng muốn bước vào nhà Nam Cung, không nghĩ tới người ta chỉ cần đưa nhỏ chứ không nhớ đến cô chứ gì? Nói cho cô biết, cuối tháng này Nam Cung thiếu gia sẽ kết hôn, cô sớm bỏ cuộc đi!"

"Hừ, nghe đầu lúc đó ông cụ đã cho cô rất nhiều tiền hả, có..... Máy chục triệu? Ha, tôi nghe nói, khi ấy cô không lấy! Hiện tại biết sai chưa, đưa nhỏ là cốt nhục của nhà người ta, cô đó, cho dù bây giờ bị quăng xuống nước làm mồi cho cá mập cũng không có người nào quản! Cô nghĩ mình là ai!"

"Cô gái này..... Đầu óc bị lừa đã rồi, ha ha....."

Mấy người đàn ông vây quanh giường của cô, bao gồm cả vị bác sĩ đang băng bó cho cô cũng lạnh giọng cười nhạt, tiếng cười thô lỗ mang theo sự khinh miệt cùng xem thường, thậm chí còn có người có cừ chỉ xấu chạm vào cái chân nhỏ của cô, hơi thở nóng hổi, nói: "Nếu không thì thế này đi, cô em cũng đừng mơ mộng bước vào nhà giàu làm gì, người ta cũng không phải là không có bà xã chính hiệu, nò mồm giầy vò cái gì nữa? Đi theo anh trai đây cũng mở BMW ngồi Mercedes-Bezn như ai, mấy ngày nay, các anh cũng đã trôi nổi trên biển với cô em đủ rồi, có ô cũng không thể về, cô em suy xét cân nhắc lại đi, hừm?"

Bàn tay bẩn thỉu kia nắm cổ chân cô, ti mi vuốt ve da thịt bóng loáng của cô.

"Buông tôi ra..... Đừng đụng vào tôi!" Dụ Thiên Tuyết lật người, chịu đựng cơn đau đớn ở đầu gối lui về phía sau co rút người lại, vừa núp vừa ôm chặt cái gối nhìn chằm chằm mấy tên đàn ông: "Lấy tay anh ra!"

Mắt cô rung rung lệ, đầy trong đầu đều là câu vừa mới nghe kia ‘Cuối tháng này bọn họ sẽ kết hôn’, đầu óc ong ong suy nghĩ, trên chân cô, tay của tên đàn ông giống như con rắn độc đang bò, cô chán ghét đến mức muốn đá văng ra!

"Ồ, thật đúng là rất cay độc, sờ không được đụng không xong, còn muốn mấy anh đây ngày ngày hầu hạ cô em, ở đâu có chuyện tốt như vậy hả?" Tên đàn ông nhếch miệng cười, cũng không thèm gỡ kính mắt ra, thò tay vuốt ve cằm của cô, nói: "Thật sự tưởng mình là liệt nữ trong sạch à? Sao nghe nói cô em không còn sạch nữa, đã chơi đùa cùng với ai?"

"Anh chạm vào tôi nữa tôi sẽ chết cho anh xem, anh cứ thử đi!" Mắt của Dụ Thiên Tuyết đỏ hồng, cô gào lên, sống lưng gắt gao dựa vào gối ôm, giọng run run nói: "Xác thực tôi không có phân lượng gì..... Tôi cũng biết Nam Cung Ngạo xem thường tôi, nhưng có đừng quên, bảo bảo của tôi là cháu nội của ông ta, tôi chết ở chỗ này, ông ta không truy cứu sao?!"

"Đừng ép tôi..... Các người bức ép nữa tôi sẽ cắn lưỡi tự sát!" Nước mắt của cô rớt xuống, suy yếu nhưng kiên cường, trong ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng.

Sắc mặt của tên đàn ông thay đổi, thấp giọng chửi rủa một tiếng, vịn bờ vai của cô lại muốn đánh cô, mấy người bên cạnh đề bả vai anh ta xuống, gầm nhẹ: "Được rồi! Mẹ nó, cậu muốn rước lấy xui xẻo phải không? Phụ nữ trên thế giới nhiều như vậy, cậu lại muốn trêu chọc phiền toái, cậu không muốn sống nhưng tôi muốn!"

Tên đàn ông ngấm nghĩ một lát, cuối cùng cũng áp chế cơn bức tức xuống, thấp giọng mắng chửi: "Mẹ nó, ông bỏ qua cho cô! Phụ nữ thôi!"

Nói xong, anh ta đứng dậy, hùng hùng hổ hổ đi ra bên ngoài, liếc mắt thấy cái khay để ở trên bàn, lạnh lẽo hắt khay thức ăn rơi xuống sàn, chén đĩa bể vụn, trái cây, món ăn bốc hơi nóng cũng rớt đầy trên mặt sàn màu trắng.

Dụ Thiên Tuyết cúi đầu thờ dốt, trong mắt ngân ngấn lệ, cho đến lúc tất cả mấy người đàn ông đều đi ra khỏi phòng, cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

Căn phòng trống trải, cửa bị khóa, cô không ra ngoài được.

Nhẹ nhàng ngửa đầu nhìn chằm chằm trần nhà, vẫn là màu trắng như cũ, đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết từ từ dâng lên nước mắt, hai tay vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng thu hẹp đầu gối lại, tự mình băng kỹ vết thương khi này chưa được băng bó, trên mấy ngón tay cũng dính đầy máu tươi.

"....." Dụ Thiên Tuyết chậm rãi ôm chặt chính mình, cảm thấy lạnh, rất lạnh.

..... Bọn họ sắp kết hôn sao?

Cuối tháng này, Nam Cung Kinh Hiên và La Tình Uyển, bọn họ sẽ kết hôn sao?

Người đàn ông đó, người vẫn luôn dây dưa với cô không tha, người đã thì thầm ở bên tai cô nói yêu cô, cô mất tích nhiều ngày như vậy, cuối cùng anh đã bỏ cuộc không còn kháng cự, đã thỏa hiệp với hôn nhân của mình rồi sao?

Rốt cuộc thì hạnh phúc là cái gì, chỉ là bọt nước thôi sao? Cô còn chưa có chạm tới, liền bề tan tành.

Gian phòng rất yên tĩnh, nước mắt của Dụ Thiên Tuyết chảy rất nhiều, dính trên mặt sền sệt, rơi vào trên mu bàn tay, trên bắp chân, chỗ nào cũng đều ươn ướt, trên khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập sự yếu ớt, nhưng vẫn chống đỡ không để cho mình ngã xuống, nhưng khi cô nhắm mắt lại, ừ ừ kéo đến chính là vòng tay cùng những nụ hôn của Nam Cung Kinh Hiên, một lần anh chống trán mình vào trán của cô, giọng khàn khàn nói ‘Thiên Tuyết, anh yêu em’, rồi lần anh kích động đến mức ôm lấy cô xoay quanh ở trong phòng bệnh, trong sự mê muội hôn lên môi cô, nói muốn cho cô một mái nhà, cho cô sự thương yêu cả một đời.....

Những điều đó, không phải là giả.

—— Nam Cung Kinh Hiền, anh tới giải thích cùng em, được không?

—— em tin, em nghe, chỉ cần anh tìm được em..... Giải thích với em..... Em đều tin tưởng.....

Tiếng sóng biển cuộn cuộn càng ngày càng xa, cô sắp nghe không rõ nữa, cũng không biết, đến cùng là mình bị đưa tới nơi nào.

Rốt cuộc, trời sáng.

Cả người của Lạc Phàm Vũ suy sụp, toàn thân đều là mùi tanh mặn của biển, đã một đêm không ngủ, uể oải mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại lấp lánh có thần.

Đẩy cửa ra, nhìn chăm chăm người đàn ông tựa như bức tượng điêu khắc ngồi cứng ngắt ở trên ghế suốt mấy giờ liền, Lạc Phàm Vũ đi tới trước mặt anh, chống hai cánh tay ở hai bên người anh, giọng nói khàn khàn: "Người của mình đã lục soát rồi, bao gồm cả mấy gian phòng cách vách, vốn dự định quay về bằng xuồng cấp cứu —— cậu muốn nghỉ ngơi một chút, hay đi xét hỏi ngay bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Nhiều Máu Hơn Nữa, Cũng Không Thể Đổi Về Người Anh Yêu

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiền từ trên màn hình giám sát di chuyển xuống, tơ máu trong đôi mắt càng thêm đỏ tươi.

“Bây giờ.” Anh khàn giọng nói, tắt màn hình theo dõi.

Lạc Phàm Vũ nhìn trạng thái của anh, hơi cau mày, “aiz” một tiếng, gờ tay đè bả vai của anh: “Cậu xác định? Không đợi thêm mấy giờ đồng hồ nữa được sao, dù sao thì người ở cách vách cũng không chạy được —— cậu có biết bộ dáng hiện giờ của cậu có bao nhiêu đáng sợ hay không?”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiền quét về phía anh, về mặt sâu xa phức tạp.

“Mình không có thời gian ở chỗ này mà hao tổn, chờ lâu thêm một giây là cô thêm một phần nguy hiểm, hiện tại, trên thế giới này, ngoại trừ mình ra thì không có ai quan tâm cô ấy, cậu có hiểu loại cảm giác muốn bảo vệ một người nhưng không nắm giữ được cô ấy hay không?” Nam Cung Kinh Hiền thấp giọng nói, lấp lánh ánh mắt có thần sáng lấp lánh như đá Hắc Diệu: “Hiện tại mình chính là có loại cảm giác này.”

Lạc Phàm Vũ mím môi không nói lời nào, chỉ có thể thu tay lại, nhìn mạnh mẽ như con gió đi tới gian phòng đi, vừa xoay người lại muốn đi theo, đột nhiên thấy được hai người trên màn hình giám sát ——

Bên trong phòng hội nghị rộng lớn, một bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp đang cời áo khoác xuống, nhìn có vẻ vô cùng nóng ruột, hình như chờ đợi cái gì đó, trang điểm tinh xảo cũng không che được quãng thâm dưới mí mắt, bởi vì lo lắng và thức đêm nên thoáng hiện một chút, mà từ hành lang khác, một người đàn ông mặc vest trắng đi tới, đôi mắt thâm thúy có vẻ mệt mỏi mà hài hước, khóe miệng cười nhàn nhạt.

Hai người kia?!

Lạc Phàm Vũ cau mày thật chặt, đây không phải là La Tình Uyển và Trình Dĩ Sinh sao?!

“Này.....” Lạc Phàm Vũ muốn mở miệng hỏi gì đó, bóng dáng của Nam Cung Kinh Hiền đã biến mất ở cửa.

Anh thấp giọng nguyên rủa một tiếng, vội vàng đi theo.

Cửa của một gian phòng khác bị đẩy ra, ánh sáng âm u, mấy người đàn ông bị súng mặt súng mũi ngã trên mặt đất, sàn đá cẩm thạch lạnh như băng, nhìn thấy người đàn ông đi vào, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng cùng sợ hãi.

Thân ảnh Nam Cung Kinh Hiền mạnh mẽ rần rờ bước vào, đi thẳng tới trước mặt mấy người đó, lạnh giọng hỏi: “Nhận ra tôi sao?”

“Nam..... Nam Cung thiếu gia.....” giọng nói khàn khàn vang lên ở trong gian phòng tối tăm.M

Nam Cung Kinh Hiền gật đầu, chậm rãi cúi người ngồi chồm hóm xuống, cả người lộ ra sự âm ngoan ác độc như một con báo chờ bộc phát, trong ánh sáng lờ mờ đôi mắt sáng lấp lánh, chậm chạp mà có lực nắm cổ áo của một người, hỏi: “Vậy thì nên biết, tôi muốn hỏi mấy người cái gì, đừng để tôi phí lời, nói cho tôi biết, Thiên Tuyết cùng đứa nhỏ ở đâu, nửa đường các người đổi qua đi tàu, hiện tại chiếc tàu kia đã đến nơi nào..... Nói chuyện.”

Người đàn ông bị nắm cổ áo trợn to đôi mắt, trong mắt tràn đầy sự hoảng sợ, run giọng nói: “Chúng tôi không biết..... Nam Cung tiên sinh không hề nói

cho chúng tôi biết điểm cuối là đi đâu, chúng tôi cũng chỉ được lệnh tiếp nhận ở phân đoạn đó, sau khi hoàn thành thì chuyển giao cho người tiếp theo, chúng tôi hoàn toàn không biết!”

“Người giao tiếp với cậu là ai?”

“Dạ..... Là một số người mà lão gia đã bồi dưỡng ở Đài Bắc, rất liều mạng, chúng tôi và bọn họ không quen nhau, vì thế, sau khi giao người cho bọn họ là rút về, không ngờ giữa đường lại bị Lạc thiếu gia chặn lại.....”

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng sáng rạng rỡ.

“Vây, nói cho tôi biết thêm một chuyện ——” Anh thấp giọng nghiêng rặng hỏi: “Thiên Tuyết, cô ấy như thế nào?”

Đau xé lòng, đau không thể diễn tả, tơ máu trong mắt Nam Cung Kinh Hiên nhìn cực kì dọa người, giọng nói trầm thấp khàn khàn quanh quẩn vang lên: “Rạng sáng hôm trước, rốt cuộc các người đã làm gì cô ấy..... Nói cho tôi biết!”.....” Sắc mặt của người đàn ông biến thành màu đỏ tím, cộng thêm hiệu quả sung mặt sung mũi, cả cái đầu nhìn cũng rất kinh khủng, anh giờ tay cào vách tường, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng nặng.

Lạc Phàm Vũ xông tới nắm thật chặt bả vai của Nam Cung Kinh Hiên, nhúu mày nói: “Cậu nhẹ tay một chút! Thật sự muốn bóp chết người sao?!”

Màu đỏ trong đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên từ từ dịu xuống, thấp giọng gầm thét: “Nói cho tôi biết! Bọn cảm thú các người đã làm gì cô ấy!”

“Khụ khụ.....” Người đàn ông ho khan dữ dội, giống như muốn ho ra luôn cả tim gan, đôi mắt càng lúc càng thêm hoảng sợ, ham muốn sống sót mãnh liệt khiến anh ta che chắn cô hoảng sợ lui về phía sau, giọng nói khàn khàn: “Tôi không biết! Thật sự tôi không biết!..... Thời điểm chúng tôi giao người thì Dự tiểu thư vẫn còn hoàn hảo, thật sự cô rất khỏe.....”

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng hiện lên sự u ám độc ác, run rẩy, ần ần, muốn xé nát người trước mắt.

Hung hăng ném người đàn ông lên trên sàn nhà lạnh buốt, Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy, tinh thần có chút sa sút, ánh mắt thâm thúy lạnh như hàn băng, giọng nói êm ái nhưng hung ác tàn độc: “Cho các suy nghĩ người 10 phút, ai có thể liên lạc được với đám người Đài Bắc kia thì còn sống đi ra ngoài..... Còn dư lại, chặt tay, giữa trưa chặt chân, tự chọn.....”

Thân ảnh cao ngất mạnh mẽ đứng đưa lưng về phía ánh sáng, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng tựa như tiếng gọi nơi địa ngục.

Cô chịu khổ..... Anh muốn đám người này trả bằng máu.....

Nói xong, Nam Cung Kinh Hiên cũng lạnh lùng đi khỏi phòng, nhất thời, phía sau lưng là tiếng thét khàn khàn tê tâm liệt phế như tiếng heo bị giết, thê lương thảm thiết, vô cùng kinh khủng.....

Lạc Phàm Vũ cũng tròn to hai mắt, sắc mặt tái nhợt, nhìn bốn phía một cái, chung quanh chính là thủ hạ mặc tây trang màu đen, cổ nén không nói gì nữa, chỉ nhanh chóng đi theo ra cửa, thấy bóng dáng màu đen cao ngất to lớn đó ở trước mặt, anh nhúu chặt mày, rốt cuộc bộc phát, thấp giọng quát: “Kinh Hiên, cậu đứng lại!”

Anh bước nhanh lên phía trước, đột nhiên kéo cánh tay Nam Cung Kinh Hiên qua, trong mắt mang theo sát khí hỏi: “Cậu nói giỡn phải không? Nói không chừng đám người kia cũng không có đụng chạm vào Thiên Tuyết, cũng có thể là ý định kín đáo của ông cụ, căn bản là cũng không cho những người đó biết đến cùng là Thiên Tuyết bị đưa đi đâu! Mình không phản đối cậu dạy dỗ đám người này, nhưng cậu thật sự tính đại khai sát giới hay sao!!”

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu thật thấp, trong bóng tối không thấy rõ sắc mặt u ám của anh.

Lạc Phàm Vũ gấp đến độ phát cáu, nóng nảy quát lớn: “Cậu nói gì với mình đi chứ!!”

“Nếu thật sự cô ấy đã tàn phế bị chơi đùa thì phải làm sao bây giờ?” Giọng nói khàn khàn của Nam Cung Kinh Hiên vang lên, tóc rũ trên trán, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, tinh thần suy sụp, đôi mắt thâm thúy sáng như sao lộ ra sự khát máu cùng đau lòng, giọng nói của anh trầm nhẹ ác độc, túm lấy cổ áo của Lạc Phàm Vũ kéo đến trước mặt, chậm rãi nói: “Cậu nói cho mình biết đi, chờ đến lúc tìm được cô ấy mình phải làm như thế nào để đối mặt đây, bởi vì mình mà thân thể cô ấy không còn trọn vẹn? Điều này đối với cô ấy có công bằng hay không?..... Mình biết rõ mình đang không tỉnh táo, hiện tại mình muốn giết người, cậu đừng có nói chuyện với mình.”

Nói xong, anh hung hăng buông cổ áo của Lạc Phàm Vũ ra, bóng dáng cao ngất mạnh mẽ có chút lay động, vẫn lạnh lùng như băng, hướng phía ngoài đại sảnh đi tới, mà trong căn phòng đóng chặt cửa sau lưng đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương cực kỳ kinh khủng.

Thanh âm kia khiến người nghe được tóc gáy dựng lên, dường như đau tới cực điểm, giống như rút gân gãy xương.

Sắc mặt Lạc Phàm Vũ trắng bệch, siết thật chặt quả đấm.

Không phải Lạc Phàm Vũ chưa từng ứng phó với loại trường hợp đầm máu này, cũng không phải là chưa có làm qua chuyện tương tự, chẳng qua, từ trước đến nay Nam Cung Kinh Hiên không hề đụng tới những thứ này, anh có thể ở trên thương trường giết người không thấy máu, nhưng bị buộc đến mức này, cũng chỉ có thể dùng loại phương pháp máu tanh tàn nhẫn nhất để đối lấy một chút trấn định và an ủi trong lòng.

Nhưng, có nhiều máu hơn nữa, cũng không có cách nào đối về người phụ nữ anh yêu!

Chương 232: Thân Tình Của Ông Ta, Vì Sao Lại Lạnh Lùng Như Thế

Lạc Phàm Vũ không có biện pháp nào, chỉ có thể đau khổ chờ đợi trong mười phút này, dây thần kinh nơi huyết thái dương nhảy thình thịch, anh phiến não mở một chai rượu, rót ồng ọc xuống cổ họng, trong đầu có cảm giác như thiêu đốt, tạm thời có thể làm tê dại thần kinh.

Mà Nam Cung Kinh Hiên lẳng lặng ngồi ở trên ghế, sắc mặt tối tăm, đôi môi mỏng tái nhợt, tóc rũ trên trán che đôi mắt đầy tơ máu, mấy ngón tay thon dài hơi co lại chống ở thái dương, nhìn giống như đang cố dần xuống sự đau thương.Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Màn hình theo dõi bên trong phòng vẫn đang mở, hình ảnh lại vô cùng đặc sắc .

Có thể thấy lò mờ là La Tinh Uyển đang ngồi đối diện với Trình Dĩ Sinh, họ đang nói cái gì đó, hình như tình cảnh hơi trở nên cứng ngắc, thân thể của Trình Dĩ Sinh vượt qua cái bàn trà thủy tinh ở trung gian bọn họ, ngón tay nhẹ nhẹ vuốt dọc theo lọn tóc bên tai La Tinh Uyển, La Tinh Uyển đề phòng né tránh, hàng mày thanh tú hơi nhíu lại, ánh mắt lạnh lạnh kháng cự.

Biến hóa rất nhỏ này cũng không thể hấp dẫn sự chú ý của Nam Cung Kinh Hiên, cái đèn màu đỏ trên màn hình giám sát vẫn còn nhấp nháy chậm chậm, ghi lại tất cả mọi hình ảnh cùng thanh âm.

Bỗng nhiên, cửa phòng bị mở ra.

Mùi máu tanh phả vào mặt, một người đàn ông đeo kính mặc tây trang màu đen đi tới, cung kính nói với Nam Cung Kinh Hiên: "Đã có người khai, anh ta có thể liên lạc với mấy người bên Đài Bắc, khẳng định là Dự tiểu thư được đưa đến biên giới ZNV, chắc cũng sắp lên bờ."

Cuối cùng thì Nam Cung Kinh Hiên cũng chậm rãi ngược mắt lên, trong đôi mắt anh lộ ra sự khát máu.

Lạc Phàm Vũ cau mày, giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Bây giờ mình lập tức liên lạc với người bên kia, chỉ cần bọn họ vừa lên bờ là có thể ở trong phạm vi không chế của chúng ta, nhưng chúng ta phải lập tức đuổi theo qua đó xử lý, nhất định ông cụ cũng đã sắp xếp xong người tiếp ứng bên kia!"

Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy, cầm áo khoác lên đi ra ngoài.

Thiên Tuyết.

Suy nghĩ của anh đã trở nên cuồng loạn, ở sau lưng Lạc Phàm Vũ kêu lên: "Cậu chờ một chút! Bên này cậu không thể thoát thân ra được, nếu như bị ông cụ phát hiện cậu vẫn còn tiếp tục hành động, Thiên Tuyết càng nguy hiểm!"

Nam Cung Kinh Hiên đang đi nhanh tới cửa thì bị Lạc Phàm Vũ kéo lấy!

"Bình tĩnh một chút!" Cánh tay của Lạc Phàm Vũ gắt gao cản trở anh, cau mày nói: "Cậu ở lại đây ổn định cục diện, mình đuổi theo là được, mình bảo đảm đưa người hoàn toàn chinh chinh về cho cậu, được không?"

Nam Cung Ngạo cũng đã sớm thả lời ra bên ngoài, đợi đến khi bọn họ thành hôn sẽ bỏ qua cho Dự Thiên Tuyết, nhưng, nếu như Nam Cung Kinh Hiên vẫn còn làm cản chống cự lại thế lực của ông ta, kinh động đến bên kia thì phiền toái lớn. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Tay của Nam Cung Kinh Hiên gắt gao chống trên vách tường, gương mặt tuấn tú đỏ lên, cổ nén ý nghĩ lập tức xông qua biên cảnh đi tìm cô.

Chốc lát sau, rút cuộc tay của anh cũng từ từ buông xuống.

Ánh mắt thâm thúy quét về phía người đang run rẩy rên ri bên trong phòng, giọng Nam Cung Kinh Hiên khàn và nhỏ: "Để đám người này liên lạc với ông già, ổn định ông ấy, đừng để ông ấy phát giác ra động tĩnh gì —— mình về biệt thự một chuyến."

Lạc Phàm Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghiêm túc nói: "Vậy bây giờ mình đuổi qua đó cứu người."

"Khỏi cần," Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói, đôi mắt thâm thúy quét qua anh, giọng nói rõ ràng nhưng trầm nặng phát ra từ trong lồng ngực: "Chính mình sẽ đi tìm cô ấy, tự mình phải tìm được cô ấy."

Nói xong, bóng dáng mạnh mẽ rần rời liền biến mất ở cửa phòng.

Tờ mờ sáng, sương mù còn chưa tan đi.

Nam Cung Ngạo tập luyện buổi sáng trở về thì nhìn thấy chiếc Lamborghini màu lam đậm lái vào trong sân.

Mang theo chút sương mỏng buổi sớm, Nam Cung Kinh Hiên bước ra từ trong xe, trong màn sương mù, ánh mắt anh chạm thẳng vào ánh mắt của Nam Cung Ngạo, hai cha con, sáng sớm tinh mơ thoáng nhìn nhau lại có cảm giác ‘giương cung bạt kiếm’.

"Mới tờ mờ sáng, mây lại trắng đêm không về, đã chạy đi điên khùng ở nơi nào?" Nam Cung Ngạo cau mày nói.

"Đi nơi nào cũng không cần thiết với trình báo với ông," Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói tiếp: "Chỉ cần nghe lời ông thành hôn cùng với La Tinh Uyên là được, không phải ông quan tâm nhất chính là chuyện này sao?" Anh cười nhạt: "Sống chết của tôi ăn nhập gì tới ông."

Sắc mặt của Nam Cung Ngạo trở nên rất khó coi.

"Tao không nên dài dòng hỏi mày nhiều thêm một câu à! Mày chính là cố tình giận tao phải không!" Ông ta mặc bộ quần áo màu trắng dùng để luyện tập buổi sáng, tay khẽ run chỉ vào Nam Cung Kinh Hiên.

"Tôi chỉ là giận ông mà thôi, ba thân yêu của tôi" Đang bước lên bậc thang, bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên xoay người lại, trong đôi mắt thâm thúy hơi nhàn nhạt đỏ hồng, mỉm cười nói: "Ông đã trừng phạt tôi, tôi sẽ nhớ kỹ thật kỹ, tất cả những gì ông đã làm với Thiên Tuyết, tôi đều sẽ nhớ thật kỹ."

Giọng của anh nhẹ như hạt bụi, khiến sắc mặt lạnh lùng của Nam Cung Ngạo càng xanh mét thêm, không dễ dàng gì mới bình phục tâm tình trong buổi sáng nay, giờ lại bị đảo loạn, Nam Cung Ngạo thở mạnh ra một hơi, nói: "Mây về là tốt rồi, hôm nay có rảnh thì đi qua bên chú La nhìn một chút, xem có thể giúp được gì hay không, trước hôn lễ, cần phải đề ảnh hưởng của chuyện này xuống, người bị thương trong sự cố thì cứ bồi thường là được, đừng để cho thân nhân của mấy người đó gây chuyện."

Chuyện của nhà họ La, ông ta rất rõ ràng, còn cần Nam Cung Kinh Hiên giúp một tay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nam Cung Kinh Hiên lặng lẽ đứng thẳng, bóng dáng cao ngất thon dài đứng trong ánh nắng ban mai như một bức tượng trong trẻo lạnh lùng nhưng tịch mịch, khiến cho người ta có cảm giác mờ mịt sợ hãi, anh cười lạnh một tiếng, giọng khàn khàn nói: "Tôi đáp ứng thành hôn, nhưng tôi đâu có nói là phải giúp nhà họ La —— đừng quá coi trọng tôi, tôi đâu không lại ông, làm sao còn giúp được gì cho ông?"

Nói xong, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lạnh bạc, quay người đi lên lầu.

"Mây. . . ." Nam Cung Ngạo tức giận không nhẹ, nhưng cũng không thể nói gì nữa, ông ta biết rõ mình quá đáng, vừa mới bức con trai đến đường cùng, đảo mắt lại muốn anh đi hỗ trợ làm việc, đương nhiên anh không cam lòng.

Chẳng qua, giọng điệu giễu cợt cùng sự chán nản kia làm cho Nam Cung Ngạo nghe mà đau lòng, trong lồng ngực cũng buồn buồn ngọt ngọt.

Nếu nói đến thân tình, tại sao cố tình đến đời của ông ta lại thay đổi không chịu được như thế. Trái tim già nua của ông ta lạnh thật lạnh.

"Tôi về thu dọn đồ đạc đến công ty ở, mấy ngày này ông có thể không phải nhìn thấy tôi." Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

Thấy con trai của mình lạnh lùng đi xa, Nam Cung Ngạo chấp tay sau lưng, sắc mặt âm trầm.

"Lão Phương, ông nói xem, chuyện này tôi đã làm sai sao?" Về mặt ông ta có chút hoảng hốt, hỏi quản gia đứng bên cạnh.

Quản gia hơi khom người, ánh mắt trầm tĩnh như nước, thấp giọng nói: "Tiên sinh có phương thức suy tính của mình, hiện giờ thiếu gia không hiểu cũng là bình thường, một ngày nào đó thiếu gia sẽ hiểu."

Nam Cung Ngạo đi vào phòng sách đứng lặng hồi lâu vẫn không nhúc nhích, cho đến khi nghe tiếng khởi động xe, ánh mắt cứng rần mới nhìn ra ngoài cửa sổ, cả đêm qua không về, vừa về chưa tới 20', con trai của ông ta lại tuyệt tình lạnh lùng đi mất.

Cuối cùng, cũng có thể bước lên bờ.

Dưới cánh tay bên phải của Dụ Thiên Tuyết chống một cây gậy, vừa bước lên trên boong tàu, cái quần lụa mỏng màu trắng liền bị gió biển thổi phất phật.

Ánh mắt trong suốt thoáng nhìn bốn phía chung quanh, giọng run rẩy hỏi mấy người bên cạnh: "Con trai của tôi đâu? Tại sao không thấy con trai của tôi, không phải thằng bé đi cùng tôi sao?"

Đằng đằng mấy giờ đồng hồ không nhìn thấy Tiểu Ảnh, trái tim của cô cũng đã bị xoắn chặt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 233: Nhất Định Cô Phải Chạy!

"Quản tốt bản thân cô là được! Con trai rất nhanh sẽ không còn là của cô nữa, lo lắng cái gì? Chẳng lẽ Nam Cung lão tiên sinh còn có thể làm khó cháu nội của mình sao?" Người đàn ông phía sau nhìn chăm chăm bắp chân trắng nõn mềm mịn cùng đầu gối bị bao băng gạc của cô, giễu cợt nói.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết đau nhói, đôi mắt to tròn trong suốt ngân ngấn hơi nước, hàng mi run rẩy rũ xuống, cắn môi, một câu nói cũng không nói thêm.

Phải, dù Nam Cung Ngao đối xử tồi tệ với cô, ông ta cũng sẽ không thương tổn Tiểu Ảnh, hiện tại, đây là chuyện cô cảm thấy may mắn duy nhất.

Nhưng, chẳng lẽ ông ta không thể thông cảm cho tâm tình của một người mẹ không tìm được con trai hay sao?

Một giọt nước mắt rớt trên sàn tàu, Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, đón gió biển vuốt gọn đầu tóc lại, trong mắt tràn đầy sự kiên cường cùng kiên định, cô phải còn sống, nhất định là có thể tìm được con trai của cô, cô phải sống để đợi thời điểm sung sướng vui vẻ đó.

Nhưng hiện tại, ngược mắt lên nhìn, hoàn toàn là hoàn cảnh xa lạ.

Bên cạnh bóng dáng mảnh khảnh của cô là một người đàn ông vạm vỡ mặc tây trang màu đen đứng canh chừng, bờ ngõ đứng ở trên vùng đất xa lạ, nhìn mọi người lui tới nói cười, căn bản cô nghe không hiểu, trong đôi mắt trong suốt thoáng qua chút sợ hãi cùng bất lực.

"Đi, lên xe!" Người đàn ông lôi kéo cánh tay cô: "Người tiếp ứng còn chưa tới, cô vào trong xe ngồi trước đi."

Dụ Thiên Tuyết lão đảo đờ mui xe.

Mái tóc xốc xếch bay múa ở trước khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cô nhìn thấy một cửa tiệm ở phía trước, hình như là bán các loại nước uống, thức ăn vặt ... của Đài Loan, kẹp chặt cật gây dưới nách, giọng nói rõ ràng mà êm ái: "Thật xin lỗi, tôi có thể đi toilet được không? Tôi đi lại hơi khó khăn, có thể tìm giúp tôi hay không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô thoáng hồng hồng, nhẹ giọng khấn cầu. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Tính nhẫn nại của đàn ông vốn không tốt, nhưng vừa nhìn khuôn mặt xinh đẹp khổ sở của cô, trong nháy mắt cũng có chút động lòng, đối với phụ nữ xinh đẹp, đàn ông vốn có thừa lòng thương hại cùng sự cường thế cũng như ý muốn bảo hộ, anh ta ngẫm nghĩ một chút, chân của cô đã bị thương nghiêm trọng như thế, cho dù hiện giờ có thả cho cô chạy cũng chạy không tới đâu, nghĩ xong liền nói: "Cô chờ một chút, tôi đi hỏi giúp cô!"

Dụ Thiên Tuyết nhìn anh ta, gật gật đầu: "Cảm ơn anh."

Thấy người đàn ông đi hỏi thăm, có thể loáng thoáng nghe được là anh ta đang dùng ngôn ngữ ZNV sứt sẹo xen lẫn với tiếng Anh để đối thoại, Dụ Thiên Tuyết nhanh chóng đảo mắt nhìn bốn phía, nơi này không phồn hoa như thành thị lớn, xem ra chỉ là một thị trấn nhỏ náo nhiệt, có nhiều cửa hiệu và kho hàng, rất nhiều người đang mua bán hải sản, bố cục cũng rất phức tạp.

"Đi thôi, ở bên đó!" Người đàn ông kéo cánh tay của cô, chỉ chỉ một cửa tiệm ở trước mặt: "Xong rồi thì mau ra đây, đừng có giờ trò gì nghe thấy không?"

Dụ Thiên Tuyết đi từng bước từng bước rất chậm, hàng mày thanh tú khẽ nhú lại, xem ra có chút đau đớn. Truyện chi đăng trên diendanlequydon

Bỗng nhiên người đàn ông cười cười tự giễu, rốt cuộc thì mình đang đề phòng cái gì? Cho dù có thả ra thì người phụ nữ này cũng chạy không được.

"Được rồi, vào đi, tôi đứng ở cửa hút thuốc, nếu không ra thì tôi tự mình đi vào bắt người, nghe chưa?" Người đàn ông nheo mắt lại, châm thuốc, sờ soạng cầm của cô một cái.

Dụ Thiên Tuyết gật mình, trong đôi mắt trong suốt dâng lên sự chán ghét mãnh liệt, cô cắn môi, lui về sau một bước.

"Đã biết." Cô ảnh nhẫn, đi theo một cô gái vào trong cửa hàng.

Cửa hàng rất tối, cô gái bên cạnh dìu đỡ cô, ở bên tai cô nói loại ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu, nhưng nghe qua có vẻ rất ân cần thân thiết, mặc dù biểu tình rất phong phú, nhưng Dụ Thiên Tuyết vẫn không biết cô gái đang nói cái gì.

Chẳng qua, trong nháy mắt khi cửa phòng vệ sinh mở ra, Dụ Thiên Tuyết bắt lấy tay của cô gái, trong ánh mắt trong suốt lộ ra sự cầu cứu.

"Cứu. . . . Cứu tôi, cầu xin cô cứu tôi, tôi bị bắt cóc, cô có thể giúp tôi thoát ra ngoài được không? !" Mặc dù biết đối phương nghe không hiểu tiếng Trung, nhưng Dụ Thiên Tuyết vẫn gấp gáp nói, trong mắt ngân ngấn lệ.

Cô gái sợ hết hồn, lui về phía sau, muốn tránh khỏi tay của cô để chạy ra ngoài.

"Đừng đi! Van cầu cô đừng đi!" Một giọt nước mắt rớt xuống, Dụ Thiên Tuyết níu tay cô gái, cô bình tĩnh lại, dùng tiếng Anh nói chuyện với cô gái, cô biết mình chỉ có thời gian một điều thuốc, cô không có thời gian để tiêu hao!

Sự hoảng sợ trong mắt cô gái dần dần tàn đi, nhưng trình độ tiếng Anh của cô gái cũng rất thấp, nghe thật lâu mới hiểu được ý của cô, nắm cánh tay cô kêu lên mấy tiếng, nhất thời trong mắt càng thêm sợ hãi.

Cô gái nói bô lô ba la, khoa tay múa chân, chỉ chỉ chân của cô.

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, giọng run run nói: "Không sao, tôi có thể chạy, chân của tôi không có vấn đề gì!" Vừa nói cô vừa bỏ cây gậy ra, cắn răng chịu đựng cơn đau nhức đặt cái chân còn lại xuống đất, cái váy dài che đầu gối bị băng bó, thậm chí cô còn đi nhanh mấy bước ở tại chỗ cho cô gái nhìn.

Cô gái cau mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên mắt sáng lên, lại nói mấy câu mà cô nghe không hiểu, nắm tay cô đi tới một cánh cửa nhỏ.

Đầu gối của Dụ Thiên Tuyết đau muốn chết, nhưng cắn răng cố chịu đựng, sắc mặt tái nhợt đi cùng cô gái, thời điểm nhìn thấy cánh cửa kia thì có hơi nghi ngờ, cô gái kéo cô đi tới mở cánh cửa kia ra, không gian bên trong rất nhỏ, chỉ có trẻ con mới có thể ở chui qua, cô gái lại khoa tay múa chân, hình như ý tứ là có thể thông qua đó đi ra bên ngoài, ý bảo cô mau chóng từ nơi này chạy trốn.

Dụ Thiên Tuyết hơi do dự, trong mắt tràn đầy sự lo lắng: "Vậy người bên ngoài thì sao đây? Bên ngoài có người coi chừng!"

Cô gái liều mạng vừa lắc đầu vừa khoát tay, kéo cửa ra đẩy mạnh cô vào trong, nghẹn đỏ mặt mới thốt ra được một tiếng Trung văn: "Chạy."

Dụ Thiên Tuyết khom người chen vào trong không gian nhỏ hẹp kia, mắt rung rung nhìn cô gái.

Cô gái vô cùng căng thẳng, khăn trương đến mức ngón tay cũng run run, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn sáng chói, nở một nụ cười, cúi đầu ấn một nụ hôn lên trên mặt cô, có bước chân người đi tới nơi này, vội vàng nói mấy câu với cô, nhanh chóng đóng cánh cửa nhỏ lại, bên ngoài là thanh âm lịch cách của ổ khóa.

Dụ Thiên Tuyết chưa hoàn hồn thì đã ở bên trong một mình.

Cô nhìn chằm chằm cánh cửa kia, giọng mang theo tiếng nức nở nói một câu "Cám ơn", xoay người, túm váy, khom người nhanh chóng đi về phía lối tối tăm kia, toàn bộ chung quanh đều là khói mù và dầu mỡ, cô giơ tay đụng vào, rất dơ rất dơ, cô cố chịu đựng, nhưng sức nặng toàn thân đè nặng khiến đầu gối đau như sắp gãy lìa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dụ Thiên Tuyết rỉ ra mồ hôi, dường như mỗi một bước chân là đang giẫm lên trên mũi dao, thịt bị xé rách, máu tươi nhỏ giọt, xương cốt bị đè ép, nhưng tốc độ chạy càng lúc càng mau, càng lúc càng nhanh!

Cô phải chạy nhanh lên một chút! !

Ngoài cửa, cô gái có làn da hơi ngăm đen vừa chạy ra ngoài thì bị người đàn ông bắt được.

Điều thuốc đã hút được một nửa, anh ta nhíu mày hỏi: "Người đâu? Người tôi dẫn vào giao cho cô đâu?"

Đôi mắt của cô gái lộ vẻ kinh hoàng, sợ tới mức run lẩy bẩy, miệng nói ngôn ngữ ZNV, khoa tay múa chân ra dấu một hình vuông, chỉ chỉ phía dưới, che bụng ra vẻ thống khổ, khuôn mặt ngăm đen ửng hồng, hi vọng anh ta có thể hiểu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Rốt cuộc thì người đàn ông cũng hiểu ra ý tứ của cô gái.

Chắc là người phụ nữ kia tới ‘chu kỳ nghỉ lễ’, mà đúng lúc bên trong này không có đồ dùng, cô gái kia cầm tiền trong tay chuẩn bị đi mua.

"Shit! !" Người đàn ông buông cô gái ra, nhìn đồng hồ, trợn mắt nói: "Nhanh đi, nhanh lên một chút!"

Cô gái như được đại xá, trợn to hai mắt gật gật đầu chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 234: Đột Nhiên, Rất Nhớ Anh

Giống như một cơn bão vừa mới quét qua.

Lạc Phàm Vũ đến nơi thì đã là nửa giờ sau, vừa bước khỏi du thuyền, anh nhìn thấy trên quảng trường trống trải có mấy người đàn ông cuống cuống như điên đang dây dưa ở trước một cửa tiệm, bất chợt, một tiếng hét chói tai của phụ nữ truyền đến.

Lạc Phàm Vũ nín thở đi qua, chụp lấy bả vai của người đàn ông kia, một quyền hung ác ngoan độc nện tới!

Tiếng thét chói tai lan tràn ra chung quanh, Lạc Phàm Vũ kéo lỏng cà vạt, túm người đàn ông trên mặt đất lên, lại nện tới thêm một quyền! Anh lo lắng đề phòng suốt mười mấy giờ đồng hồ, cuối cùng đã bắt được bọn họ, con giận nghẹn ở trong lồng ngực sắp nổ tung, cái gì cũng đều không để ý, chỉ túm lấy tên đàn ông kia, ra sức mà đánh!!

Mấy cú đấm rất hung ác ngoan độc, tên đàn ông bị đánh đến nhìn không thấy nam bắc, rốt cuộc sức lực của Lạc Phàm Vũ cũng đã cạn, túm lấy cổ áo của anh ta, hung ác hỏi: “Cô ấy đâu? Dụ Thiên Tuyết đâu? Giao ra đây cho tôi!”

“.....” Mặt mũi của tên đàn ông bầm dập, thống khổ khó chịu rên rỉ, bị đánh đến máu tươi đầm đìa, khó khăn mở mắt ra, kinh sợ nhìn Lạc Phàm Vũ, giọng khàn khàn, gấp rút nói: “Không thấy, không thấy cô ấy đâu! Chúng tôi cũng đang tìm.....”

Vừa nói xong thì họ khan dứt đội một trận, Lạc Phàm Vũ trợn to hai mắt, nhanh chóng kéo anh ta đứng dậy hung hăng đề ở trên vách tường: “Cậu nói cái gì? Không thấy? Không thấy cô ấy bao lâu rồi, nói rõ ràng cho tôi nghe! Người đang ở trong tay các người tại sao lại không thấy, hả?!”

“Khụ khụ..... Chính cô ấy..... Tự mình trốn.....”

Máu tươi sềnh sịch tràn ra từ khoe miệng của tên đàn ông, chảy xuôi xuống trên người anh ta.

“Shit!!” Lạc Phàm Vũ nóng nảy rống lên một tiếng, đôi mắt đỏ hồng, anh hung hăng muốn nện thêm một quyền vào mặt anh ta.

“Đừng ép hỏi nữa! Vô dụng thôi!” Nam Cung Kinh Hiền không biết chạy tới từ khi nào, sắc mặt tái xanh, đôi mắt thâm thúy đầy tơ máu gợn sóng: “Minh đã có tin tức chính xác, Thiên Tuyết đã trốn thoát..... Cô ấy đang ở gần đây.”

Nam Cung Kinh Hiền vô cùng lo lắng, đôi mắt mong ngóng tìm kiếm bốn phía, anh hơi lão đảo sai bước đi tới.

Lạc Phàm Vũ trợn to hai mắt, suy nghĩ một chút, đột nhiên bỏ qua tên đàn ông, bước nhanh đuổi theo.

“Làm sao cậu biết? Ông cụ cũng đã nhận được tin tức?”

“Ừ, vừa mất dấu Thiên Tuyết thì ông ấy đã biết, hiện tại cô ấy không ở trong tay ông ấy, mình cũng không cần giấu giếm hành tung nữa!” Nam Cung Kinh Hiền khàn giọng giải thích, giọng nói trầm thấp phát ra từ trong lồng ngực: “Minh phải tìm được cô ấy..... Ngay lập tức, phải lập tức tìm được, nhất định là cô ấy rất sợ hãi.”

Nỗi đau lòng kịch liệt hành hạ, anh đang tìm kiếm cô ở trong một đất nước hoàn toàn xa lạ, dù một góc nhỏ cũng đều không bỏ qua.

Rốt cuộc cũng tìm được cô gái đã trợ giúp cô chạy trốn, chính là cô gái kia, cô gái sợ hãi nhìn hai người đàn ông giống như hung thần ác sát, hơi nhếch môi cái gì cũng không nói, trong mắt là sự đề phòng.

Nam Cung Kinh Hiền gấp đến độ gương mặt tuần tú cũng đỏ lên, gần như muốn xé nát cô gái trước mắt, Lạc Phàm Vũ kịp thời ngăn trở anh, giọng khàn khàn nhìn về phía cô gái, chậm chậm nói: “Could you tell me where is she? She is his wife.”

Nghe anh nói, cô gái sững sờ, mấy từ khác cô nghe không hiểu, nhưng ước chừng có thể nghe hiểu từ wife.....

Cô gái ngẫm nghĩ một chút, sau đó dẫn bọn họ đi tới cánh cửa nhỏ mà Dụ Thiên Tuyết đã chạy trốn, mở học tủ lấy chìa khóa, mở ổ khóa ra, chỉ chỉ vào bên trong.

Đang cực kỳ nóng nảy, rốt cuộc Nam Cung Kinh Hiền cũng hơi bình tĩnh lại, đôi mắt thâm thúy nhìn cô gái, giọng nói khàn khàn: “Cám ơn.”

Không ai biết, rốt cuộc là cánh cửa này thông đi đâu.

Nam Cung Kinh Hiền đi thẳng một mạch, hoàn cảnh ở bên trong vừa nhỏ vừa ngột ngạt đến mức suýt nữa thở không ra hơi, nhưng thật sự khiến cho anh nhìn mà phát hoảng là vết máu ở trên mặt đất ——

Từng giọt từng giọt, màu sắc đỏ tươi, màu máu tươi ấm nóng.

Đó là máu của cô.

“Trời ơi.....” Lạc Phàm Vũ cũng kinh nín đến khó chịu, thấy vết máu kia thì thấp giọng kêu ra tiếng, trong mắt là sự sợ hãi cùng cảm giác hít thở không thông, nghiến răng nói: “Đến cùng là ông cụ nhà các người đã làm gì cô ấy!”

Trong mắt của Nam Cung Kinh Hiền lộ ra sự khát máu hung ác, nắm quả đấm vô cùng chặt, gương mặt tuần tú tái nhợt, chạy nhanh đuổi theo.

Cuối cùng thì cũng đến cửa ra, bọn họ phát hiện, chỗ này là chợ cá.

Mùi tanh tràn ngập khắp ngõ ngách, Nam Cung Kinh Hiền tìm kiếm giống như điên, đôi mắt sắc bén tìm kiếm bóng dáng cô ở từng ngõ hẻm, anh có cảm giác cô đang ở gần đây, chẳng qua là anh tìm không được..... Anh không thấy được cô!!

“Thiên Tuyết.....” Đột nhiên Nam Cung Kinh Hiền bắt lấy cổ tay của một cô gái kéo lại, tâm tình kích động, trái tim như muốn tan nát! Không phải.....

Không phải là cô!

Bỗng nhiên, một thanh âm hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh.

Cách một con sông, ở trước một tòa lầu bí ẩn u tĩnh, có mấy người mặc đồng phục ZNV đang nói chuyện, một bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối đang gồng gằng, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi cùng sự đề phòng né tránh đùng chạm của bọn họ.

“Thật xin lỗi, tôi tôi báo cảnh sát..... Tôi thấy các anh mặc đồng phục nên nghĩ các anh quản lý an ninh trật tự ở nơi này, tôi..... Không! Đừng đụng vào tôi!” Dụ Thiên Tuyết hoảng sợ né tránh tay của một người, cô loạng choạng thụt lùi về phía sau, mắt ngân ngấn lệ, trên đầu gối trắng nõn còn lưu lại máu tươi.

“Các anh hiểu lầm rồi, tôi không phải là loại người như các anh nghĩ, buông ra!” Dụ Thiên Tuyết xoay người muốn đi nhưng lại bị một người kéo qua, một tên đàn ông ở sau lưng ôm lấy thắt lưng của cô, cười nịnh áp sát vào người cô.

Ngôn ngữ kia cô nghe không hiểu, nhưng giọng nói ghé thăm lại vang vang ở bên tai.

“Không được! Buông tôi ra!” Dụ Thiên Tuyết dốc sức giãy giụa, vùng vẫy trong vòng vây của mấy tên đàn ông, mái tóc xốc xếch tán lác trên vai trên lưng, cô muốn chạy, nhưng chạy chưa được mấy bước thì trước mắt xuất hiện một bóng người chặn cô lại, giống như đang trêu chọc cô, vòn quanh không để cho cô thoát khỏi vòng vây của bọn họ, cô nghẹn ngào lùi về phía sau, lại có một bàn tay vuốt ve đầu vai cô từ phía sau.

Ngày nào cũng có thể nhìn thấy kiểu chơi đùa âm ỉ này ở chợ cá, ở một địa phương hỗn loạn như vậy, thần kinh của mọi người cũng đã tê liệt, chỉ hít hít mắt tiếc nhìn náo nhiệt, Dụ Thiên Tuyết vừa thét lên vừa giãy giụa, nước mắt chảy đầy mặt, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở tại chỗ, có người ôm cô nhét vào trong xe, cánh tay mảnh khảnh gắt gao chống ở cửa xe, nhưng vẫn bị người ta gạt ra, cứng rắn nhét cô vào trong.

Trong cơn đau đớn kịch liệt, Dụ Thiên Tuyết ngã xuống trong buồng xe lạnh như băng, có bàn tay đàn ông tùy tiện chạm vào da thịt cô, thật buồn nôn..... Cô gào thét lệ rơi đầy mặt, tay run rẩy nắm thật chặt cửa xe muốn mở cửa ra chạy đi, sau lưng lại có một tên đàn ông nhào tới, túm lấy váy của cô, ôm chặt cô dùng sức xé một cái!

“Đừng..... Không được làm như vậy.....” Cô thét chói tai, nước mắt điên cuồng rơi xuống, liều mạng bảo vệ sự trong sạch của mình..... Cô không muốn bàn tay bẩn thỉu kia chạm vào mình..... Cô không muốn cứ như vậy mà rơi xuống tầng cuối cùng trong địa ngục.....

‘Àm!’ ‘loảng xoảng!’

Một tiếng vang thật lớn, xe chấn động thật mạnh, cửa kiềng xe bẽ vụn, rơi đầy trên mặt đất vô cùng thê thảm.

Dụ Thiên Tuyết bịt tai thét chói tai, trong lòng chua xót và sợ hãi tới cực điểm, tên đàn ông trong xe bị kinh động, hăm hừ loại ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu, anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không nghĩ tới bị một quyền ngoan độc nặng nề nện vào mặt!

“Hự!” Tên đàn ông ngửa mặt về phía sau, ngã xuống.

Dụ Thiên Tuyết giật nảy mình, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lên, trên mặt vẫn còn nước mắt chưa khô, cô nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ, cô không biết đó là ai, nhưng đến thời điểm phản ứng kịp, cô liền giơ tay nắm cửa xe muốn nhân cơ hội này mà chạy đi.

Ngay tức khắc, tên đàn ông phía sau giữ chặt thắt lưng của cô, che miệng cô lại, kéo cô lùi về phía sau, muốn đi ra từ cửa xe bên kia.

“Ừm.....” Dụ Thiên Tuyết nắm thật chặt bàn tay đang bao trùm trên miệng cô, hô hấp cũng bị chặn, đành để bị kéo xuống xe, cô đứng không vững, trước mắt là ánh nắng trời sáng chói hoa mắt.

Hình như cô thấy một bóng dáng màu đen chợt lướt qua, nhưng nhìn không rõ ràng lắm cảm giác ít thờ không thông mãnh liệt kéo đến, khớp xương bàn tay đã trắng bệch, ở trong đầu cô, gương mặt của Nam Cung Kinh Hiên đang từ từ phóng đại, rõ nét, còn có hơi thở ấm áp cùng giọng nói khàn khàn của anh bao trùm ở bên tai..... Một giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống, bỗng nhiên cô thấy nhớ anh..... Rất nhớ rất nhớ anh.....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 235: Cảm Tạ Ông Trời, Anh Đã Tìm Được Em

Một tiếng ‘Bốp!’ trầm đục, tên đàn ông ở sau lưng Dụ Thiên Tuyết bị côn sắt đập trúng, buông cô ra, yếu ớt ngã xuống.

Dụ Thiên Tuyết chỉ cảm thấy mình có thể hít thở thông thuận, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô tràn đầy mồ hôi, mái tóc ướt nhẹp mồ hôi dính vào hai bên má, thân thể lung la lung lay, lúc sắp ngã xuống thì thắt lưng nhỏ nhắn yếu ớt được một cánh tay kiên cố ôm lấy thật chặt, đột nhiên cô ngã vào trong một lồng ngực.

Cánh tay nhỏ bé chống cự lại bờ vai cường tráng rắn chắc, Dụ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, giọng nói yếu ớt nhưng quật cường mang theo tiếng khóc nức nở: "Không được đụng vào tôi..... Khốn kiếp! Buông ra, đừng đụng vào tôi!"

Thần trí của cô đã không còn tỉnh táo, liều chết bảo toàn sự trong sạch của mình, muốn chạy trốn để thoát khỏi tất cả mọi sự kiềm chế.

"Thiên Tuyết..... Thiên Tuyết!" Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên tái nhợt, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ không thể tin nổi, liều mạng ôm chặt cô vào lòng: "Thiên Tuyết, em tỉnh táo lại! Anh là Nam Cung Kinh Hiên!"

Cánh tay anh đang run rẩy, nghe tiếng khóc của cô, đau lòng ôm lấy cô đang liều chết giãy giụa kháng cự ản chặt vào trong lồng ngực của mình, tay vuốt ve tóc của cô, hôn lên trán cô, giọng nói run run: "Thiên Tuyết..... Thiên Tuyết đừng sợ..... Là anh....."

Dụ Thiên Tuyết cảm giác được mình bị lửa nóng ấm áp bao vây thật chặt, nước mắt nóng hổi dâng tràn hốc mắt, cô thờ hờn hển, nâng đôi mắt đầy lệ lên nhìn người đàn ông trước mắt, cố gắng phân biệt mặt mày của người đó. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Nhìn rõ chưa? Nhìn rõ anh là ai chưa?....." Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn trầm nặng phát ra từ trong lồng ngực, đôi mắt thâm thúy lộ ra sự đau đớn ngập trời, hàng mi run run thoáng ngân ngẩn lệ, đôi môi mỏng tái nhợt, từng lời từng chữ chứa đầy nỗi nhung nhớ cùng sự thương yêu: "Anh tới cứu em..... Thật xin lỗi anh đã tới chậm....."

Dụ Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú quen thuộc, trong nháy mắt ngay khi thần trí thanh tỉnh, nước mắt mãnh liệt dâng tràn hốc mắt, đột nhiên cô khóc ra thành tiếng, vuron hai tay gắt gao quấn lên cổ của anh.

Là anh..... Là anh là anh!

Bờ vai trắng nõn của Dụ Thiên Tuyết run rẩy kịch liệt, tiếng khóc bén nhọn mà bi thống xé rách lòng người, cô gắt gao ôm lấy người đàn ông ở trước mắt, giống như ôm lấy kỳ vọng cuối cùng của mình, thực sự cô không có dũng cảm như trong tưởng tượng, cô, thật sự, rất, sợ.....

"Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiên gắt gao ôm lấy cô, lực đạo mạnh đến mức như muốn dụi cô vào trong thân thể mình, giọng nói khàn khàn kèm theo hơi thở ấm áp ở bên tai và cần cổ của cô, quả thực thần trí của anh đã mất khống chế, giọng nghẹn ngào, khớp xương ngón tay cũng vì dùng sức quá mạnh mà có hơi trắng bệch.

"Thiếu chút nữa anh nghĩ mình không còn gặp lại em, thiếu chút nữa anh cho là mình sẽ vĩnh viễn mất em, em biết không?" Giọng nói khàn khàn run rẩy, bàn tay ấm áp của Nam Cung Kinh Hiên run rẩy nâng mặt cô lên, sắc mặt anh tái nhợt mà căng thẳng: "Cảm tạ ông trời..... Anh đã tìm được em..... Thiên Tuyết anh yêu em....."

Nước mắt ấm áp từ trong hốc mắt chảy xuôi xuống, Nam Cung Kinh Hiên run rẩy nói xong, anh nhắm mắt lại, hung hăng hôn lên môi cô, phóng thích tất cả sự đau lòng cùng nỗi lo lắng gặm nhấm suốt mấy ngày qua.....Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Anh yêu em..... Yêu gần như điên loạn..... Từ năm ba tuổi, sau khi mẹ qua đời, anh không hề khóc lần nào nữa..... Lần duy nhất rơi lệ, chính là giờ phút này, anh ôm người phụ nữ mình yêu nhất, điên cuồng hôn cô, không khống chế được, muốn hòa tan toàn bộ sự quyền luyến của mình trong nụ hôn thâm tình này.....

Đôi mắt Dụ Thiên Tuyết nhạt nhòa nước mắt, bị sự khiếp sợ và hoảng hốt hành hạ đã quá lâu, giờ phút này, cô chỉ có thể trầm luân ở trong lòng anh, trong vòng tay của anh, mặc cho những nụ hôn thấm thiết ấm áp ùn ùn kéo đến như thủy triều vây quanh, cô khóc nức nở chỉ nói được một câu "Ôm chặt em", hai cánh tay càng quấn chặt cổ của anh hơn.....

".....!" Lạc Phàm Vũ đau đớn kêu thét một tiếng, vuron cánh tay đỡ côn sắt của một tên đàn ông đập tới, che cánh tay đau đến mức gương mặt cũng tái xanh, gắt gao cắn răng, nhìn chằm chằm hai người đang ôm chặt lấy nhau ở bên cạnh, chủ yếu là nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp trong ngực Nam Cung Kinh Hiên, nhất thời, trong lòng dâng lên sự thương tiếc, xúc động dâng tràn, nhưng nháy mắt sau đó, trong khoảnh khắc anh không lưu ý, ‘Bốp!’ một tiếng, côn sắt nện vào sau lưng anh!

"Hự!" Bị lực đạo nặng nề kia đánh trúng, Lạc Phàm Vũ chấn động, lồng ngực đau nhức kịch liệt một trận, huyết nữa phun ra máu.

Tên ở phía sau hét lớn vung thiết côn tới lần nữa, Lạc Phàm Vũ duỗi tay bắt được, gương mặt tuần tú nghẹn hồng, gắt gao cắn răng kiên trì nắm chặt! Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Khốn kiếp....." Lạc Phàm Vũ nghiêng răng phun ra hai chữ, tay đang bắt côn sắt của anh đột nhiên co lại, kéo về phía mình, vừa kéo qua, anh liền co chân lên gối thúc mạnh vào bả vai của đối phương! Tên nọ đau đến rên lên một tiếng, sắc mặt đỏ tím, ôm bụng suýt ngã xuống, Lạc Phàm Vũ lại hung hăng túm lấy anh ta đè lên trên xe, tay phải nện côn sắt lên, một tiếng ‘Bốp!’, côn sắt quét ngang đập tới mặt anh ta!

Đầu bị trúng một đòn nghiêm trọng, mũi miệng của tên đàn ông phun máu, lưng la lung lay té ngã xuống đất.

"Cầu xin cậu, giải quyết xong mấy tên này mới hôn tiếp được không, mình sắp chịu hết nỗi rồi!" Lạc Phàm Vũ lại hung hăng quật ngã một tên đánh lén sau lưng, hướng về phía Nam Cung Kinh Hiên, nghiêng răng nói.

Nam Cung Kinh Hiên buông đôi môi của người phụ nữ trong ngực ra, đôi mắt thâm thúy hằn đầy tơ máu sáng ngời sắc bén, anh cúi đầu khàn giọng nói bên tai cô "Đứng ở chỗ này đừng nhúc nhích", dần xếp cô ở bên cạnh xe xong, anh xoay người đi giúp Lạc Phàm Vũ.

Mà tên đàn ông vừa mới té xuống đất trên mặt đều là máu, răng cũng bị đánh rụng mất mấy cái, về mặt dữ tợn lồm cồm bò dậy, rút bên hông ra một cây

dao găm, nhìn bản lĩnh của hai người đàn ông cường tráng kia thì có chút sợ hãi, ngược lại nhìn chăm chăm về phía Dụ Thiên Tuyết.

Nét mặt của anh ta lộ vẻ hung ác, cầm dao găm hướng vào cần cổ của Dụ Thiên Tuyết hung hăng đâm xuống!

Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng nghiêng người né tránh, có vài cọng tóc bị chém đứt, mũi dao trượt qua trên mũi xe phát ra tiếng vang bén nhọn, cô sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tái nhợt, muốn chạy trốn, nhưng vừa bước một bước, một con dao nhức kịch liệt khiến cô lao đảo ngã xuống! Đầu gối bị thương đã rách toạt, máu thịt lẫn lộn, trên bắp chân cũng đầy máu tươi!

Tay của Nam Cung Kinh Hiên đang hung hăng quật côn sắt, sát khí lan tràn bốn phía, nghe được tiếng thét chói tai của Dụ Thiên Tuyết anh nhìn sang phương hướng của cô, bất thành linh ‘Bốp!’ một tiếng, một tên ở phía sau nện côn sắt trúng vào đầu của anh!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Cậu Chống Đỡ Cho Mình, Có Nghe Thấy Không!

Nam Cung Kinh Hiên đau đớn kêu lên một tiếng, lao đảo hai cái chống tay lên xe, cảm giác đầu óc ong ong chấn động, nháy mắt, chất lỏng ẩm áp chảy dọc xuống gò má cùng lỗ tai, gương mặt tuần tử đỏ lên cần rằng chịu đựng, ngay khi côn sắt vung đánh tới lần nữa, trong nháy mắt, anh liêu chết giờ cánh tay lên chặn lại, ngay trước lúc toàn bộ ý thức hôn mê, anh găm lên một tiếng đốc sức bắt lấy côn sắt, kéo qua, dùng cùi chỏ đập người nọ ngã đi! Cả người loạng choạng hai cái, mau chóng vọt về phía Dụ Thiên Tuyết.

"Anh đừng qua đây!" Dụ Thiên Tuyết đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân thể trắng nõn té ngã trong vũng nước bùn, lượm hòn đá nhánh cây trên mặt đất ném về phía tên đàn ông kia.

Gương mặt của tên đàn ông đầy máu, hung ác dữ tợn hướng về phía Dụ Thiên Tuyết chém tới.

Đúng lúc bị Nam Cung Kinh Hiên gắt gao bắt lấy cổ tay, hai người chống đỡ giằng co, Lạc Phàm Vũ thấy con dao kia lóe lóe sáng, trái tim cũng lạnh hết một nửa, mẹ nó, đây là cái địa phương quỷ quái hỗn loạn nào!

Náo động.

Thời điểm một dao kia xẹt qua mặt, Nam Cung Kinh Hiên không có cảm giác quá lớn, nhưng trong mắt lộ ra sát khí lạnh thấu xương, đưa tay hung ác bẻ gãy cổ tay của tên nọ, tên đàn ông gào lên một tiếng xui xẻo ngã xuống, ngay sau đó lại bị hung hăng túm lên, bị đá một cước vào ngực nặng nề văng trúng cửa xe, lồng ngực cũng bị lực đạo mạnh mẽ này làm cho chấn động vỡ nát.

Dòng máu đỏ tươi vẫn tiếp tục chảy xuống gương mặt tuần dật, Nam Cung Kinh Hiên nâng đôi mắt thâm thúy lên, cổ nén cơn đau nhức cùng cảm giác mê muội trong đầu, gắng sức đứng vững hướng về phía Dụ Thiên Tuyết đi qua, cùi người kéo cô đứng lên ôm vào trong ngực, giọng khàn khàn hỏi: "Có sao không....."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy tiếng kêu gào sợ hãi của Lạc Phàm Vũ ở sau lưng: "Kinh Hiên, cẩn thận!!"

Nam Cung Kinh Hiên cũng nghe được tiếng gào thét kia.

Đôi mắt thâm thúy thoáng qua một hồi mê ly, đó là do vừa rồi bị côn sắt đập trúng mang tới cơn đau đớn cùng sự chấn động, anh mím chặt đôi môi mỏng tái nhợt, không biết ở sau lưng xảy ra chuyện gì, theo bản năng kéo Dụ Thiên Tuyết ôm chặt lấy ——

Do nghe không hiểu ngôn ngữ ZNV, nên ở phía sau biến thành một trận gào thét như tiết hận.

Dụ Thiên Tuyết bị giật mình hét lên một tiếng, cảm giác được người đàn ông cao ngất rên lên một tiếng, càng ôm cô chặt hơn, nhưng thân thể lại như bị chấn động run rẩy kịch liệt, sau vài giây, cô thấy gương mặt tuần dật của anh tái nhợt, máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống ngực giống như đóa hoa hồng mỹ lệ.

Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy một trận đau đớn, có cái gì đó xuyên vào da thịt, tựa như muốn cướp đi sinh mạng của mình.

Phía sau là tiếng rít gào gầm thét, anh chỉ muốn đưa tay sờ mặt của cô để cho cô đừng sợ, nhưng tay giờ đến một nửa, trước mắt là bóng tối tràn đầy trời đất, thân thể anh nặng nề ngã xuống trên người cô.....

Tĩnh lại lần nữa, dường như toàn bộ thế giới đang rung động.

Trước mắt toàn là màu đỏ.

"Kinh Hiên!" Gương mặt tái nhợt mà vô cùng lo lắng của Lạc Phàm Vũ xuất hiện ở trước mặt, hung hăng xé rách cái áo đang mặc bao quần phản búng

của anh, vỗ vỗ mặt anh, giọng nói run run: "Tĩnh, đừng có ngắt! Cậu nghe không!..... Mình đã thông báo cho ông cụ, ông cụ sẽ cho trực thăng đến ngay lập tức, cậu chờ đợi cho mình, có nghe thấy không!"

Lạc Phàm Vũ nóng nảy rống lớn, hai mắt đỏ hồng, hai cánh tay chống ở hai bên người anh, tựa như một con sư tử mất khống chế.

Giương mặt của Nam Cung Kinh Hiên đã hoàn toàn trắng bệch, nhột nhạt đến dọa người, có lớp mồ hôi mỏng rỉ ra, cơn đau kịch liệt đã làm cho ý thức của anh bị bức bách đến biên giới sụp đổ, anh suy yếu nằm trên mặt đất, nhưng vẫn siết thật chặt bàn tay trong lòng bàn tay.

"Nam Cung Kinh Hiên..... Anh đừng gặp chuyện không may..... Đừng xảy ra chuyện!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Dụ Thiên Tuyết rớt xuống một giọt lệ, nói năng lộn xộn, cả người cứng ngắc căng thẳng, trên tay đều là máu của anh, không dám đụng chạm đến anh, chỉ có thể tro mắt nhìn Lạc Phàm Vũ băng bó cho anh, nhìn tình anh lại trong cơn đau đớn, thần trí cô hoảng hốt, cái gì cũng đều không làm được!

"....." Nam Cung Kinh Hiên buồn bực ho một tiếng, trong cổ họng có chút ngại ngái, trên đôi môi mỏng tái nhợt cũng rỉ ra chút máu đỏ, anh nắm tay của Dụ Thiên Tuyết đưa lên môi khẽ khề hôn, yếu ớt nở một nụ cười.

"Không chết được....." Giọng nói khàn khàn phảng phất như không nghe được, Nam Cung Kinh Hiên cầm thật chặt tay của cô, đôi môi mỏng vẫn hôn tay cô, giọng an ủi tràn đầy sự thương yêu: "Đừng khóc....."

Em có biết không, trên thế giới này..... Anh không thể nhìn nhất, chính là em khóc.

Vết thương ở bụng bị bó chặt cầm máu, trong nháy mắt, cơn đau đớn vọt thẳng lên đỉnh đầu! Nam Cung Kinh Hiên ngửa đầu, phút chốc khi cơn đau kéo tới, hàng mày tuấn tạc khẽ nhíu lại, trên mặt có dòng máu đỏ chảy xuống dọc theo đường nét cương nghị, rất đẹp.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, ngoại trừ tiếng kêu khóc cùng gào thét cuối cùng của cô, cái gì anh cũng không nghe được nữa.....

Cả nhà Nam Cung là một mảnh hỗn loạn.

Trong phút chốc nhận được cuộc điện thoại đó, từ trước đến giờ luôn oai phong một cõi ở trên thương trường, nhất thời, Nam Cung Ngạo mất hết tất cả phong độ, đôi mắt già nua lạnh như băng tràn đầy sự hốt hoảng, cả người suýt nữa ngã xuống.

Ông ta nhanh chóng chạy tới bệnh viện, trên đường tới bệnh viện cả đầu óc cũng ong ong, ông ta biết, đứa nhỏ này sẽ vì người phụ nữ kia mà có thể không đếm xỉa đến bất cứ cái gì, cho nên mới bất chấp tất cả đuổi theo đoạt người trong tay ông ta, mới liều lĩnh đuổi tới ZNV, nhưng ông ta không ngờ..... Không nghĩ tới sự tuyệt tình của mình lại làm cho con trai rơi vào tình cảnh này!!

"Kinh Hiên....." Bỗng chốc, Nam Cung Ngạo dường như già đi thêm hai mươi tuổi, tay chống gậy cũng đang run rẩy, vô cùng lo lắng thì thầm.

"Tiên sinh, thiếu gia đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, có kết quả sẽ cho chúng ta biết ngay lập tức....." Ở bên cạnh, vị quản gia luôn trầm tĩnh cũng hoảng loạn lên, thấp giọng an ủi ông ta.

"Tôi già nên hồ đồ rồi phải không?" Nam Cung Ngạo nâng đôi mắt vẫn đục lên, sắc mặt tái nhợt, thần trí hoảng hốt, hỏi quản gia: "Ông nói xem, sao tôi lại để cho một mình nó đuổi tới ZNV? Ông nói đám người kia có lợi ích như thế nào mà dám dấn thân thương con trai của Nam Cung Ngạo tôi..... Ông nói thử xem, đám người tôi cử đi kia đều làm ăn cái kiểu gì hả!"

"Tiên sinh, trước hết đừng gấp....." Quản gia sợ ông ta tức giận sinh ra bệnh, vội vàng bình tĩnh lại, nói tiếp: "Trước tiên chúng ta đi bệnh viện....."

"Người phụ nữ kia đâu?" Bỗng nhiên Nam Cung Ngạo nhớ tới: "Người phụ nữ mà nó liều mạng cũng phải đi cứu đó đâu?!"

"Nghe nói đồng thời trở về cùng thiếu gia và Lạc thiếu gia, đều ở đang bệnh viện!"

"Rốt cuộc cô ta là gì..... Tại sao có thể hại con trai của tôi thành ra như thế..... Tại sao cô ta có thể làm như vậy....." Nhớ tới uy lực mà người phụ nữ Dụ Thiên Tuyết kia mang tới, trên gương mặt già nua của Nam Cung Ngạo lộ vẻ sợ hãi và rung động, thấp giọng thì thầm, trong đôi mắt già nua là sự đau lòng cùng nỗi lo lắng, đó là con trai của ông ta..... Con trai duy nhất của ông ta!!

Cuối cùng đã tới bệnh viện.

Chung quanh phòng bệnh là một trận hỗn loạn.

Nam Cung Dạ Hi đã chạy tới sớm một bước, vừa tiến vào liền túm lấy tay áo của Lạc Phàm Vũ, hỏi: "Anh trai em đâu? Anh trai em xảy ra chuyện gì hả? Anh ấy ở đâu!"

Tay của Lạc Phàm Vũ chống trên vách tường, mới từ một màn kia chưa phục hồi tinh thần, gương mặt tuấn tú tái nhợt, chậm rãi quay người lại nhìn chăm chăm Nam Cung Dạ Hi, giọng khàn khàn nói: "Cậu ấy bị đâm một dao..... Từ phía sau..... Hắn là, trúng lá lách....."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Cũng Thế, Nếu Anh Ấy Gặp Chuyện Không May, Cả Đời Này Tôi Cũng Sẽ Không Bỏ Qua Cho Ông!

Mắt của Nam Cung Dạ Hi lộ vẻ hoảng sợ, giọng nói cũng phát run: "Tại sao có thể như vậy..... Sao anh trai lại bị người ta đâm hả? Rốt cuộc các người gặp phải chuyện gì! Không phải nói mọi chuyện đều đã giải quyết xong rồi sao, không phải cuối tháng này anh ấy sẽ kết hôn cùng chị tình Uyển hay sao? Tại sao có thể như vậy, anh nói cho em biết đi!"

Nước mắt rơi mãnh liệt, giọng nói của Nam Cung Dạ Hi mang theo tiếng khóc nức nở, vừa nói vừa đánh Lạc Phàm Vũ.

Bỗng nhiên, Nam Cung Dạ Hi nhìn thấy Dụ Thiên Tuyết ngồi trên cái ghế dài ở sau lưng Lạc Phàm Vũ.

"Lại là cô..... Tại sao lại là cô!!" Nam Cung Dạ Hi đẩy Lạc Phàm Vũ ra vọt tới trước mặt Dụ Thiên Tuyết, đôi mắt ngập lệ trùng to: "Sao cô lại ở chỗ này hả? Anh trai tôi bị thương có liên quan tới cô phải không? Cô nói đi!"

Dụ Thiên Tuyết mặc một cái váy trắng, lưng áo bị xé rách, da thịt trắng nõn dính đầy bùn đất, đầu gối băng bó đang rướm máu, trên bắp chân là từng vết máu đỏ chưa khô, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lộ vẻ mất hồn, mấy ngón tay dính máu cũng đang run rẩy vịn tay ghế, mắt nhìn chăm chăm cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, muốn đứng lên đi vào bên trong nhìn một chút, nhưng vừa đứng lên thì đã bị Nam Cung Dạ Hi hung hăng đẩy ngã!

Cô ngã ngồi ở trên ghế dài, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bởi vì đau đớn mà cau mày, một chữ cũng không nói.

Lạc Phàm Vũ xông tới kéo cánh tay của Nam Cung Dạ Hi qua, trợn mắt nói: "Em làm cái gì vậy!"

"Anh Phàm Vũ, anh nói cho em biết đi, anh trai em bị thương có liên quan đến cô ta đúng không? Anh nói đi!"

"Có liên quan với cô ấy thì thế nào?" Trên gương mặt xanh mét của Lạc Phàm Vũ có sự nghiêm túc mà lạnh nhạt: "Bọn họ yêu nhau, thời điểm Thiên Tuyết gặp nguy hiểm cậu ấy cam tình nguyện xông lên! Đừng nói là cậu ấy, nếu là người phụ nữ tôi yêu bị thương, tôi cũng sẽ liều mạng! Đây là ngoài ý muốn, em nghe rõ chưa, không được tìm Thiên Tuyết gây phiền phức."

Nam Cung Dạ Hi trợn to hai mắt: "Rốt cuộc anh có phải là bạn thân của anh em không? Anh trai em bị thương nặng như vậy, hiện giờ đang ở bên trong còn chưa rõ sống chết! Tại sao anh lại giúp người ngoài?!"

"Tốt nhất em đừng lên tiếng hỏi gì nữa!" Lạc Phàm Vũ gầm nhẹ, cởi nút áo tây trang của mình ra, đôi mắt đỏ như máu: "Không phải bạn thân tôi sẽ không đi tìm Thiên Tuyết cùng cậu ấy, không phải bạn thân tôi cũng sẽ không cùng cậu ấy đánh nhau với người ta! Nam Cung tiểu thư, muốn biết là chuyện gì xảy ra thì đi hỏi ba của em đó, hỏi ông ấy, thời điểm đối phó Thiên Tuyết có nghĩ tới sẽ mất đi con trai hay không!..... Là sự vô tình của ông ấy đã tạo thành tất cả, không nên trách người khác!"

Nói xong, anh cầm tây trang chậm rãi phủ lên trên người Dụ Thiên Tuyết, gờ tay vuốt tóc cô, giọng khàn khàn nói: "Đừng lo lắng, tôi với cô cùng nhau chờ kết quả, cậu ấy sẽ không có chuyện gì, đừng lo lắng....."

Nam Cung Dạ Hi nhìn đến choáng váng, lui về phía sau một bước, cảm thấy vô cùng rung động, thật sự cô ta không biết gần đây xảy ra chuyện gì, căn bản là cái gì cũng đều không hiểu, phía sau lại truyền đến một trận xôn xao.

Nam Cung Ngạo đẩy đám người ra đi vào bên trong, Nam Cung Dạ Hi vừa nhìn thấy ông ta thì òa khóc chạy tới.

"Ba! Con cũng vừa mới biết, anh trai....."

Sắc mặt Nam Cung Ngạo tái nhợt, chỉ nhìn thoáng qua đèn đỏ chói mắt phía trên phòng cấp cứu, vẻ mặt hoảng hốt suýt nữa ngã xuống, vô lực khoát khoát tay, lúc này, ánh mắt nhìn về phía Dụ Thiên Tuyết đang ngồi trên ghế dài.

Một cô gái vốn xinh đẹp động lòng người, lúc này lại tiêu tụy không chịu nổi, mấy ngón tay nhỏ yếu gắt gao nắm tay vịn ghế dài, sắc mặt tái nhợt, đau khổ, chờ đợi, khắp người lấm đốm máu đỏ.

"Thế nào rồi..... Ai có thể nói cho tôi biết bên trong thế nào hay không..... Kinh Hiên của tôi....." Giọng nói khàn khàn của Nam Cung Ngạo vang lên, thanh âm già nua mà hùng hậu mang theo sự run rẩy, đôi mắt lộ vẻ hoảng hốt cùng sợ hãi.

Vào thời khắc này, cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ đeo khẩu trang đi ra, trên trán rịn mồ hôi, lột cái bao tay plastic đầy máu me ra, giọng gấp gáp hỏi: "Trong các người ai là thân nhân của bệnh nhân? Mau ký tên vào đơn đồng ý giải phẫu, tình huống của bệnh nhân rất khẩn cấp không thể kéo dài được nữa!"

"Bác sĩ! Cậu ấy như thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?!" Lạc Phàm Vũ nắm chặt bả vai của thầy thuốc hỏi.

"Mấy người không ký tên thì cậu ấy sẽ thật sự gặp nguy hiểm!" Bác sĩ cau mày, gạt tay của Lạc Phàm Vũ ra.

"Tôi ký....." Nam Cung Ngao ngập ngừng, mắt nhìn chăm chăm tờ đơn, đến khi tờ đơn được đưa đến trước mặt, ông ta run rẩy cầm mắt kiếng bên người đeo lên, tay cầm bút viết xuống một chữ, ánh mắt vẫn đục mà phức tạp lại nhìn về phía Dụ Thiên Tuyết.

"Cô qua đây....." Ông ta khàn giọng nói.

Ngồi trên ghế dài, thân thể Dụ Thiên Tuyết khẽ cứng ngắc, trong đôi mắt trong suốt có sự đau lòng cùng vẻ yếu ớt, chậm rãi nhìn về phía Nam Cung Ngao.

Chỉ liếc nhìn một cái như vậy, cô ương ngạnh muốn đứng lên, Lạc Phàm Vũ tiến lên đỡ cô, bị khe khẽ đẩy ra.

"Tôi cho cô biết....." Nam Cung Ngao đè nén trong lòng nỗi đau cùng lửa giận, nhìn chăm chăm Dụ Thiên Tuyết, nói: "Chữ này tôi ký, tốt nhất cô nên cầu nguyện Kinh Hiền không sao..... Nếu như nó có chuyện..... Đời này, tôi sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ là cô....."

Kể từ khi gặp phải cô ta, cuộc đời tốt đẹp đã được đặt trên quỹ đạo của Kinh Hiền liền bắt đầu hỗn loạn không yên tĩnh, mấy lần nó đã mất khống chế vượt rào, bao lần không chút kiêng kỵ chống đối và phản kháng, đều là vì người phụ nữ này!

Bây giờ còn xảy ra chuyện như vậy, người phụ nữ này cũng không thoát khỏi liên can!

Trong hành lang vắng vẻ của bệnh viện, không khí lạnh lẽo vắng lặng, bóng dáng mảnh khảnh của Dụ Thiên Tuyết đứng tại đó, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ rồi lại giấu cợt, từ giấu cợt đến oán hận, từ oán hận đến tức giận, nước mắt từ từ dâng lên.

"Cũng thế....." Cô mở miệng nói, giọng run rẩy nhưng vô cùng rõ ràng: "Nếu như anh ấy gặp chuyện không may, cả đời này, tôi, Dụ Thiên Tuyết cũng sẽ không bỏ qua cho ông!"

Một câu nói mang theo nỗi hận mà vang dội, khiến đám người chung quanh cũng khiếp sợ đứng yên tại nguyên chỗ.

Tay cầm bút của Nam Cung Ngao run run rẩy rẩy chỉ vào Dụ Thiên Tuyết, giận đến sắc mặt tái xanh: "Người phụ nữ này, cô có tư cách gì nói chuyện với tôi như vậy!"

"Tôi không có tư cách gì hết!" Giọng nói của Dụ Thiên Tuyết khàn khàn, đôi mắt rung rung lộ ra sát khí: "Tôi chỉ biết người đàn ông trong đó là người tôi yêu, là ba của con trai tôi! Một dao kia trên người anh ấy không phải tôi đâm, nhưng là chịu vì tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh ấy cả đời! Nhưng còn ông ——"

Ngón tay mảnh khảnh dính máu chỉ vào Nam Cung Ngao ở đối diện.

"Đừng quên ông đã làm cái gì, nếu không phải ông chết sống bức bách anh ấy, căn bản anh ấy cũng sẽ không lâm vào tình trạng như bây giờ, lấy tôi cùng con trai tôi uy hiếp anh ấy, ông còn là ba của anh ấy sao! Là sự ngang ngược bá đạo của ông khiến anh ấy bị thương, đừng mơ tưởng trốn tránh sự thật này, ông mà dám quên, cả đời này tôi sẽ nhắc nhở, xem lương tâm của ông có bất an hay không!"

Chân cô bị thương không thể chạm đất, bởi vì quá mức kích động mà bất chợt đứng không vững.

Nghe tiếng gào tê tâm liệt phế của cô, Lạc Phàm Vũ đau lòng một trận, thấy cô loạng choạng vội vàng tiến lên ôm lấy cô, chống đỡ thân thể của cô!

"Thiên Tuyết! Đừng nói nữa..... Cô cũng bị thương, tôi tìm y tá giúp cô băng bó một chút....."

Dụ Thiên Tuyết đã mất đi tất cả hơi sức, nước mắt rơi đầy mặt, cả người suy yếu tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Là Tôi Nghe Làm Sao? Kết Hôn?

Nam Cung Ngao bị lời của cô làm cho tức giận đến mức run rẩy cả người.

"Mấy người nhanh lên một chút, rốt cuộc có còn muốn mạng hay không!" Từ trong con chấn kính, bác sĩ phản ứng kịp, vội vàng nói.

Nam Cung Ngao đành phải ký tên trước, đôi mắt già nua chợt lóe lên, buồn bực tức giận thò ra một hơi, cũng không nhìn đến Dụ Thiên Tuyết nữa.

Dáng vẻ phách lối lúc ban đầu của Nam Cung Dạ Hi bị trận gào thét này đè ép xuống, ánh mắt cô ta có hơi sợ hãi nhìn Dụ Thiên Tuyết, không nghĩ tới, ngay cả ba ba mà cô cũng dám chống đối, còn trách móc quá đáng như thế.

Mấy tiếng đồng hồ tiếp theo, mọi người đều chờ đợi trong tâm trạng vô cùng lo lắng.

Sau ba tiếng rưỡi đồng hồ, bác sĩ từ bên trong đi ra, mồ hôi đã làm cái mũ ướt nhẹp, giương mắt kính nhìn một chút bên ngoài, đột nhiên, một đám người túm tụm vây quanh, giọng ông khàn khàn nói: “Giải phẫu thuận lợi, vết thương đã may lại, giai đoạn nguy hiểm ba ngày, không phát sốt không dễ chịu kích thích là có thể an toàn vượt qua, mọi người có thể vào thăm cậu ấy một lát, nhưng không được ầm ĩ, nghe chưa?”

“Tôi đi vào nhìn một chút, các người canh giữ ở nơi này không được đi đâu.....” Trái tim đang treo của Nam Cung Ngao buông xuống, giọng khàn khàn hấp tấp nói.

Mà vẫn luôn ngồi ở trên ghế dài, nghe được giọng nói của bác sĩ, đột nhiên Dụ Thiên Tuyết đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cảm cũng trở nên gầy gò nhon hoặc khiến người ta nhìn mà đau lòng, sau khi nghe bác sĩ nói xong, trong đôi mắt to tròn lộ vẻ mừng rỡ mà ảm áp, nước mắt lần nữa dâng tràn, muốn bước tới nhìn một chút, nhưng hai chân giống như đang dẫm ở trên bông, đột nhiên mí mắt của cô nặng nề mà uest oải hơi khép lại, bóng tối tràn đầy trời đất cuốn tới.....

“Thiên Tuyết!” Lạc Phàm Vũ tròn to hai mắt, hướng về phía bóng dáng đang ngã xuống chạy tới như điên.

“Cô ở yên tại đây, tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể động đây, biết chưa?” Y tá cau mày rồi ngẩng đầu lên, nói liên tiếp nhiều câu ‘tuyệt đối’, giọng điệu trầm trọng, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà tái nhợt: “Tôi không biết cô vì sao mà bị thương, nhưng theo tình huống hiện tại thì vết thương này đã khá nghiêm trọng, dù năng lực chữa trị tự nhiên của cơ thể con người khá tốt cũng không thể chịu được sự giãy vò như thế, cũng may là dây chằng và xương không sao, bằng không, để chuyển biến xấu thì ngay cả tháo khớp cũng phải làm! Cô có biết hay không?”

Dụ Thiên Tuyết lẳng lặng tựa vào trên giường bệnh, cổ tay mảnh khảnh trắng nõn buông thõng bên người, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Về mặt của cô rất mệt mỏi yếu ớt, nhẹ nhàng vuốt vuốt cái trán, xem ra cũng không muốn nói chuyện.

Y tá cảm thấy có phần thất bại.

Ngẫm nghĩ lại hỏi: “Cô là thân nhân của bệnh nhân ở phòng bệnh VIP kia à?”

Dụ Thiên Tuyết khẽ run lên, ánh mắt trong suốt như nước nhìn về phía y tá

“Chắc là không phải rồi, chẳng qua là ngày đó thấy cô muốn vào thăm bệnh nhân nhưng bị ngăn cản không cho ——” Y tá tiếp tục giúp cô thay băng, dùng băng dán nhỏ màu trắng tí mỉ băng vết thương, ngược mắt lên, nghiêng đầu nói: “Người nhà đó rất có tiền, nghe nói là hào môn vọng tộc ở thành phố Z, cô có quan hệ gì với bọn họ?”

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, yếu ớt nở nụ cười: “Không có quan hệ.”

“Không có sao cô lại muốn vào thăm bệnh nhân kia? Lừa ai hả!” Y tá không cho là đúng, nghiêm túc nhìn cô chằm chằm: “Chẳng lẽ cô là bạn gái của người đàn ông kia, gia đình của người đó không thích cô, bài xích cô, ngay cả quyền lợi nhìn anh ấy một chút cũng không cho?”

Dụ Thiên Tuyết không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, bộ váy trắng càng làm nổi bật sự yếu ớt mỏng manh như loài hoa bách hợp.

“Chân có đau không?” Y tá thấy cô không vui liền đổi đề tài khác.

Ánh mắt mềm yếu mát lạnh của Dụ Thiên Tuyết rơi vào trên chân mình, nhẹ nhàng nói ra một chữ: “Đau.”

“Đau sao cô không kêu?” Y tá dọn dẹp khay thuốc men, tò mò hỏi. Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, cúi đầu thầm thì: “Bởi vì có chuyện càng đau đớn hơn đang chờ.”

—— rất vất vả và cô mới từ trong nơi sống chết chưa biết chạy thoát ra ngoài, rất vất vả và mới gặp lại Nam Cung Kinh Hiền, nhưng bây giờ muốn vào nhìn anh một chút cũng khó khăn như lên trời, con trai của cô, đến bây giờ tung tích cũng không rõ, không biết bị Nam Cung Ngao đưa tới nơi nào.....

Nước mắt lại dâng tràn, nóng hôi hổi.

Dụ Thiên Tuyết chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, qua màn nước mắt nhìn mọi thứ ở bên ngoài, mấy ngón tay xanh xao nhẹ nhàng siết chặt drap giường bên dưới, toàn thân lộ vẻ yếu ớt làm đau lòng người.

Ngoài cửa có tiếng ồn ào huyền ảo.

Cô nhắm nạy, nhưng không nhịn được nhìn sang hướng kia.

Không tới một giây, một bóng dáng màu trắng vọt vào, trên gương mặt tuần tú của Lạc Phàm Vũ lộ vẻ sốt ruột lo lắng cùng vui mừng, đè nén hơi thở, gấp gấp nói: “Cậu ấy tỉnh rồi, cô muốn gặp cậu ấy không?”

Đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết sáng lấp lánh rung động kịch liệt.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng nhợt bị thương, nhớ tới ngày đó, cô đi tới phòng bệnh của Nam Cung Kinh Hiền, nghe những lời

cực kỳ chán ghét cùng ác độc của Nam Cung Dạ Hi, trong lòng bắt đầu đau đớn như tê liệt, lắc lắc đầu, nhẹ nhàng dựa trở lại gối đầu.

“Cám ơn anh đã nói cho tôi biết..... Anh giúp tôi đi nhìn xem anh ấy có sao hay không.” Giọng nói êm ái của cô có chút khàn khàn.

Lạc Phàm Vũ rất kinh ngạc, hơi cau mày.

Anh đi qua, hai cánh tay chống ở hai bên người cô, giờ tay nhẹ nhàng vén tóc rơi trên trán của cô, khàn giọng hỏi: “Bọn họ lại ức hiếp cô nữa à?”

Dụ Thiên Tuyết nở nụ cười yếu ớt có hơi tái nhợt, né tránh tay của anh: “Bọn họ còn có thể ức hiếp tôi như thế nào nữa.”

“Vậy sao cô không qua nhìn cậu ấy?” Lạc Phàm Vũ cau mày nói, cũng nhàn nhạt cười theo: “Cô có biết, mấy ngày cô mất tích cậu ấy tìm cô như điên hay không, thủ đoạn gì cũng lòi ra sử dụng, tôi chưa bao giờ thấy Nam Cung Kinh Hiên mất khống chế như vậy..... Cậu ấy vừa trải qua ‘cửu tử nhất sinh’, thật sự cô không đi gặp cậu ấy?”

Nụ cười trên môi của Dụ Thiên Tuyết cũng không thể nguy trang được nữa, nước mắt trong suốt lại dâng lên, cô đứng dậy, vén cái mềm trên người mình lên, giọng run run nói: “Đề tất cả bọn họ đi gặp quý đi, tôi sợ bọn họ mới là lạ!”

Cô cầm lấy cây gậy bên cạnh, cố gắng đứng vững muốn đi ra ngoài.

Lạc Phàm Vũ vươn cánh tay vững vàng ổn định thân thể của cô, Dụ Thiên Tuyết ngược mắt lên nhìn anh, thấy trong mắt anh có chút nóng bỏng, cũng không tránh né, chân thành nói: “Cám ơn.”

Một đường đi đến phòng bệnh, qua cánh cửa khép hờ, có thể lơ mờ nhìn thấy Nam Cung Kinh Hiên đang tựa vào gối dựa, bộ quần áo bệnh nhân càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của anh, nhưng vẫn tuân thủ khác thường như cũ, đôi mắt thâm thúy như biển đang nhìn chăm chăm vào Nam Cung Ngao đang ngồi trong phòng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mà u tĩnh, giống như đầm sâu nhìn không thấy đáy.

“Con tình rồi thì tình dưỡng thân thể cho tốt, chuyện người phụ nữ kia sau này hãy nói,” Tay của Nam Cung Ngao chống gậy, ánh mắt mờ mờ: “Về phần hôn lễ, ba chờ Tinh Uyển và chú La từ phía bắc trở về bàn bạc, ngày cưới lùi lại một chút, nhưng không nên kéo dài quá lâu.”

Khỏe môi của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua nụ cười tái nhợt mà giấu cợt. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

“Là tôi nghe lầm sao? Kết hôn?” Ánh mắt sắc bén quét qua Nam Cung Ngao, giọng không lớn nhưng từng chữ rõ ràng: “Tôi đã từng đáp ứng kết hôn, đó là bởi vì Thiên Tuyết ở trong tay ông, còn hiện tại? Ông còn cái gì để có thể lấy ra uy hiếp tôi? Hay là muốn dẫm lên vết xe đổ, lấy tính mạng của cháu nội ra vui đùa?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Thiên Tuyết, Anh Rất Nhớ Em

Ngay tức khắc, sắc mặt của Nam Cung Ngao xanh mét, nặng nề đâm cây gậy xuống sàn: "Con làm càn!"

"Những lời như thế con có thể nói lung tung sao! Chuyện con đã đáp ứng, truyền thông bên ngoài cũng đều rõ ràng! Hiện tại, kéo dài ngày cưới là biện pháp duy nhất, nếu con không giữ lời nhất định muốn hủy hôn! So với hủy bỏ hôn ước thì hậu quả của chuyện này càng nghiêm trọng hơn!" Nam Cung Ngao nhíu mày phân tích cục diện, ánh mắt hòa hoãn một ít: "Ba biết con hận ba, nhưng bây giờ người phụ nữ kia cũng yên lành không gây tay thiếu chân, con còn muốn như thế nào nữa? Còn dám vì cô ta đến đòi công bằng với ba con sao?!"

Cả căn phòng đều là giọng nói khí phách hùng hậu của Nam Cung Ngao.

Nam Cung Kinh Hiên quan sát ông lão ngang ngược già nua trước mắt, không nhúc nhích mà chỉ nhìn chăm chăm, một lát sau, bên môi nở một nụ cười tuyệt vọng, giọng khàn khàn nói: "Thật sự tôi hi vọng có thể tìm ông đòi sự công bằng, nhưng trong từ điển của ông có hai chữ công bằng này sao?"

"Con ——!" Nam Cung Ngao mở trừng hai mắt.

"Tôi muốn gặp cô ấy....." Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu tiếp tục nói, trong đôi mắt thâm thúy sự có đau lòng cùng mê ly. "Ngoại trừ cô ấy, ai cũng không muốn gặp..... Ông đừng mơ tưởng chờ tôi phạm sai lầm lần thứ hai, đời này, tôi sẽ không để cô ấy rơi vào trong tay ông."

Mấy chữ cuối cùng, anh nói thân nhiên, nhưng lộ ra sự âm lãnh cùng căm giận.

Sắc mặt của Nam Cung Ngao xanh mét, mím môi nhìn chăm chăm đứa con trai duy nhất, tay cầm gậy cũng đang phát run, chẳng qua chỉ mấy ngày mấy đêm, cũng chỉ là một cây đao một vết thương, và cũng chỉ đúng một người phụ nữ.....

Bọn họ là cha con, cha con ruột thịt, cho dù có gây gỗ trở mặt rùng mình, nhưng chưa từng chơi cứng đến mức này?!

Cửa phòng bệnh bị chậm rãi đẩy ra.

Thân ảnh mảnh mẽ rần ròi của Lạc Phàm Vũ xuất hiện ở cửa, một thân vest trắng khiến cho anh thoát nhìn rất có tinh thần, trong đôi mắt lộ vẻ vui mừng cùng sự mỉa mai, nở nụ cười nhàn nhạt đi vào, cúi đầu nói bên tai Nam Cung Ngao: "Bác trai, hiện giờ Kinh Hiên vừa mới tỉnh nhưng tình huống vẫn chưa ổn định, có chuyện gì cũng chờ cậu ấy hoàn toàn khỏe lại rồi nói cũng không muộn, hơn nữa, hiện tại truyền thông cũng biết tin cậu ấy bị thương, ngày cưới trì hoãn cũng là điều tất nhiên —— bác nói đúng không?"

Đôi mắt của Nam Cung Ngao lộ vẻ phức tạp, liếc nhìn Lạc Phàm Vũ muốn nói gì đó, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh trắng nõn sau lưng anh, lửa giận chợt xông lên đầu, lạnh lùng nhìn người đàn ông trẻ tuổi, hừ một tiếng.

"Ngay cả cháu cũng muốn gây khó khăn cho bác phải không? Cháu biết rõ bác không thích thấy người phụ nữ này xuất hiện ở trước mặt của bác, lại càng không muốn cô ta xuất hiện ở trước mặt Kinh Hiên, xem ra, là cháu cố ý đưa cô ta tới đây!"

Lạc Phàm Vũ ngoái đầu lại nhìn Dự Thiên Tuyết, vừa cười yếu ớt vừa nói nhỏ: "Bác trai, dù sao làm người cũng nên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà thay họ suy nghĩ chút ít, cháu chưa từng nghe Thiên Tuyết nói xấu bác ở sau lưng, nếu có thành kiến thì cũng chờ khai thông rồi mới biết có phải là hiểu lầm hay không, dù sao bác cũng chưa từng chung đụng với Thiên Tuyết, cô ấy là hạng người gì, tất cả đều là lời đồn, đúng hay không?"

Anh liếc nhìn người trên giường bệnh, ánh mắt cùng hồn phách cũng đã bị cô gái đứng ở cửa hấp dẫn mãnh liệt, đặt tay lên bả vai của Nam Cung Ngao: "Bác trai, quân tử nên giúp người hoàn thành ước vọng, thật vất vả Kinh Hiên mới tránh được 'tử kiếp', dầu gì thì cũng phải cho cậu ấy phóng túng một thời gian, bác nói đúng không?"

Nghe những lời này, lửa giận của Nam Cung Ngao lắng xuống chút ít, chống gậy muốn đi ra ngoài, ánh mắt không thể tránh khỏi liếc nhìn Dự Thiên Tuyết, một cô gái dịu dàng thanh tú, mặc một bộ váy dài màu trắng giống như hoa bách hợp, yếu ớt không chịu nổi, khi ông ta nhìn vào đôi mắt trong suốt kia, mơ hồ có sự oán hận nhưng vẫn lễ phép, hàng lông mi dài rủ xuống, khẽ cúi đầu.

Cô không phải là người không có lễ độ, chẳng qua, thái độ đúng mực của cô phải dành cho người đáng giá.

Ở cửa ra vào, Lạc Phàm Vũ giơ tay hướng về phía hai người ra đầu, cười yếu ớt đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên rung động lấp lánh sáng, theo bản năng muốn đứng dậy, lại làm động tới vết thương, hàng mày tuấn dật cau lại, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Dự Thiên Tuyết vô cùng khẩn trương, mở miệng nói: "Anh đừng lộn xộn, em ở chỗ này cũng đâu có chạy, em đi qua có được không?"

Chân mày của Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi giãn ra, ánh mắt như ngọc lưu ly lưu chuyển, giống như đang ẩn giấu sự rối rắm quay cuồng.

Dự Thiên Tuyết cắn môi, chống gậy đi qua, một thân xinh đẹp đứng ở trước mặt anh.

Bầu không khí trong phòng tĩnh lặng, Nam Cung Kinh Hiên nở nụ cười nhàn nhạt, cầm tay cô nhẹ nhàng lôi kéo khiến cô loạng choạng, Dự Thiên Tuyết kêu lên một tiếng, vì sợ áp trúng vết thương của anh, cô vội cánh tay dùng sức chống đỡ thân thể, cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên cũng lần dò ôm thắt lưng của cô, thu hẹp vòng tay siết chặt cô vào trong ngực.

"....." Đôi mắt trong suốt của Dự Thiên Tuyết lộ vẻ lo lắng: "Anh đừng như vậy, miệng vết thương của anh còn chưa khép lại, sẽ áp trúng đó!"

"Mặc kệ....." Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu nói, ngón tay ưu nhã hơi run rẩy, nhẹ nhàng luồn vào trong mái tóc mềm mượt như tơ của cô, trầm thấp nói bên tai cô: "Thiên Tuyết, anh rất nhớ em"

Cả người Dự Thiên Tuyết cứng ngắc, không nói câu nào, chỉ nhẹ nhàng dựa người vào trong ngực anh, ngửi mùi thuốc trên người anh, còn có hơi thở hương bạc hà dễ ngửi mà mùi thuốc không thể che lấp được, cô nức nở nói: "Em cũng vậy."

"Em cũng vậy?" Nam Cung Kinh Hiên cảm thấy vui mừng, trên gương mặt tuấn tú tái nhợt không che giấu được nụ cười yếu ớt cùng sự kích động, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, khàn giọng hỏi: "Bắt đầu từ khi nào?"

"Bắt đầu từ khoảnh khắc anh tìm được em, có muộn không?" Dự Thiên Tuyết thành thật trả lời.

Ánh sáng trong mắt Nam Cung Kinh Hiên mờ đi một giây, nhưng vẫn cười rộ lên, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên môi cô: "Trẻ như thế em mới yêu anh..... Trẻ như vậy..... Nhưng anh vẫn rất vui, Thiên Tuyết....."

Làn môi của cô mát lạnh thơm mềm, anh hôn trên miên cắt đứt lời cô muốn nói, hơi thở ấm áp len lỏi giữa môi lưỡi hai người, quá lâu không có âu yếm thân mật, Dự Thiên Tuyết bị kích thích đến thần trí mê ly, cánh tay mảnh khảnh chống trên ngực anh khẽ dùng sức, chợt nghe thấy anh rên lên một tiếng, hình như cô áp trúng vết thương của anh.

"..... Thật xin lỗi," Dự Thiên Tuyết bị dọa sợ, đôi môi đỏ mọng khẽ rời khỏi hơi thở của anh: "Anh có sao không?"

"Không sao," Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên có dự vọng không hề che giấu, trầm thấp nói: "Thiên Tuyết, không nên cử động, rất

lâu rồi không có thương em....."

Mặt Dụ Thiên Tuyết chợt ửng hồng, chưa kịp phản ứng, lại bị anh hôn lần nữa.

Sự mềm mại cùng hương thơm trên làn môi của cô khiến Nam Cung Kinh Hiên trầm mê thật sâu lần nữa, càng lúc càng xâm nhập sâu, hô hấp cũng trở nên nặng nề, siết thật chặt thân thể cô khiến cô gần như hít thở không thông, dục vọng trong cơ thể càng lúc càng nóng bỏng, dây dưa quẩn quýt không ngừng.

"Ngày đó là chuyện gì xảy ra?" Trước khi cô hít thở không thông, Nam Cung Kinh Hiên thả cánh môi cô ra để cho cô hô hấp, khàn giọng hỏi, dục vọng trong mắt rất rõ ràng, giọng nói đau lòng: "Anh nghe thấy em hét chói tai trong điện thoại..... Đêm hôm đó, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Buổi tối hôm đó, trên bậc thang biệt thự Nam Cung, khi anh nghe được hét chói tai đau đớn tê tâm liệt phế của cô, cả thần kinh cũng sụp đổ.

Thật sự anh cho rằng cô bị đối đãi tàn nhẫn, thật sự anh đã chuẩn bị tinh thần thời điểm tìm được cô thì cô đã..... Trời mới biết, anh có bao nhiêu vui mừng, anh còn có thể thấy ánh mắt sáng ngời như nước của cô, cô khỏe mạnh, nơi nào cũng không thiếu!

"Em....." Dụ Thiên Tuyết nhớ lại đêm hôm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có chút mờ mịt: "Đêm đó bọn em ở trên một con tàu, không hiểu sao lại bị đối qua một chiếc tàu khác, khi ấy em vẫn còn ở cùng một chỗ với Tiểu Ảnh, thằng bé biết đằng sau tàu có xuồng cấp cứu, em muốn dẫn theo con cùng nhau chạy trốn, nhưng....."

"Nhưng vẫn bị bọn họ phát hiện, em chạy quá mau, dẫm lên một tấm ván mục trên boong tàu, vì vậy đầu gối bị thương, có rất nhiều mảnh gỗ vụn đâm vào, lúc đó trên tàu căn bản cũng không có thuốc mê gì hết, em chỉ có thể chịu đựng....."

Nam Cung Kinh Hiên trở nên kích động, gương mặt tuấn tú tái nhợt, ôm cô qua muốn nhìn vết thương của cô.

"Aiz!" Dụ Thiên Tuyết vội vàng ngăn cản tay anh, nhẹ giọng an ủi: "Bây giờ đã không sao, y tá đã giúp em băng bó kỹ, chờ vết thương khép lại thì hoàn toàn không sao nữa."

"....." Nam Cung Kinh Hiên trầm thiết nhìn cô chăm chú, chống trán mình vào trán cô, giọng khàn khàn nói: "Xin lỗi em, Thiên Tuyết, anh để em chịu khổ....."

Dụ Thiên Tuyết cắn môi, ánh mắt sáng trong nhìn anh: "Dù sao thì trước kia anh cũng khiến em chịu khổ rất nhiều, chúng ta vĩnh viễn kéo dài phần nợ vì sự bất công, anh mang cuộc đời của anh trả nợ cho em đi!"

Nam Cung Kinh Hiên cúi xuống hôn môi, nhìn không được mà lộ ra một nụ cười, khe khẽ hôn khoe miệng của cô, cảm giác mình ôm toàn bộ thế giới.

"Nhưng em không biết Tiểu Ảnh bị đưa đi đâu," Dụ Thiên Tuyết ngược mắt lên, trong mắt tràn đầy sự lo lắng sốt ruột: "Thằng bé chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, em không biết ba của anh liên hệ với người nào chăm sóc thằng bé, bây giờ có an toàn hay không, hết thấy em đều không biết."

Nam Cung Kinh Hiên khẽ cau mày, thoáng ngẫm nghĩ, vuốt vuốt tóc cô, nói: "Đừng lo lắng, ông ấy có hung ác đi nữa thì cũng sẽ không xuống tay với Tiểu Ảnh, đoán chừng là lại muốn lấy con trai đến bắt em thỏa hiệp, ông già kia....."

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết vẫn rất loạn, cắn môi, hỏi: "Thằng bé sẽ không sao thật chứ? Lúc trước ông ấy lấy em ra uy hiếp anh cái gì? Kết hôn cùng La Tinh Uyển?"

"Ừ," Nam Cung Kinh Hiên cười khò, siết chặt cằm của cô: "Tiếp đó, anh rất không có tiền đồ mà đáp ứng."

Dụ Thiên Tuyết ngẩn ra, giải cứu cái cằm ra khỏi ngón tay của anh, ngẫm nghĩ rồi mới lên tiếng: "Anh cho là em ngốc à? Nếu anh dễ bị bắt phục tùng như vậy thì đã sớm bị trừng trị phải ngoan ngoãn ngoan ngoãn rồi..... Rốt cuộc thì ông ấy đã nói cái gì với anh?"

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn vào đôi mắt trong trẻo của cô, không muốn nói những lời đó ra hù dọa cô, giữ chặt cái gáy của cô ép tới trước mặt mình, trầm thấp nói: "Ông ấy nói có thể về sau anh sẽ không còn gặp lại em được nữa, không biết em sống hay chết, không biết em ở chung cùng người đàn ông nào..... Đây là hành hạ lớn nhất đối với anh."

Dụ Thiên Tuyết nhìn anh, nửa tin nửa ngờ, nhưng đôi môi mỏng khô gọi của anh đã phủ lên, cô không còn cách nào nói chuyện, chỉ có thể mềm nhũn ở trong lòng anh, mặc cho môi lưỡi nóng bỏng của anh sưởi ấm thân kinh mình, bàn tay anh rời khỏi gáy của cô vuốt ve cần cổ và giữa xương quai xanh, toàn bộ sự kiên cường trong mấy ngày nay nháy mắt tan rã trong khoảnh khắc này, nhẹ nhàng hôn trả lại anh, phóng thích sự mềm yếu của mình, trong hốc mắt long lanh nước mắt trong suốt.

"Giúp em tìm bảo bảo....." Cô rung rung ni non: "Em rất nhớ con....."

Nam Cung Kinh Hiên đau lòng hôn lên đôi mắt cô, khàn giọng cam kết: "Được.....Nhất định chúng ta có thể tìm được..... Anh sẽ tìm được bảo bảo của chúng ta....."

Trong phòng bệnh tràn đầy sự ôn tồn an ủi, hơi thở ấm áp trầm bổng dập dờn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 240: Tôi Nói Lại Một Lần Nữa, Tôi Không Cần Anh Giúp

Mà giờ khắc này, ngay sau khi xuống máy bay, La Tinh Uyển kéo lê tấm thân mệt mỏi chạy tới bệnh viện, dáng vẻ luôn luôn dịu dàng hào phóng giờ đây có vẻ hơi xốc xếch, trong tay kéo vali hành lý, bước chân hoảng loạn, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Thậm chí cô ta hốt hoảng đến mức quên mất không mang theo trợ lý, chỉ có thể hỏi thăm khắp nơi trong bệnh viện, xem phòng bệnh của Nam Cung Kinh Hiền ở đâu, rốt cuộc cũng đã hỏi được, cô ta ngàn ăn vạn tạ, kéo vali hành lý tiếp tục đi về phía trước.

Đến trước phòng bệnh, hai mắt cô ta ướt át, run rẩy muốn gõ cửa.

Bên trong có thanh âm nho nhỏ.

La Tinh Uyển cố gắng phân biệt thanh âm đó, nhưng không có cách nào nghe rõ, chỉ có thể đi qua phía bên ngoài cửa sổ treo rèm, nhìn chằm chằm hình ảnh bên trong, tay cô ta chỉ khe khẽ run rẩy, bị cảnh tượng trước mắt chấn động ngay tại chỗ ——

Người đàn ông tuấn tú cao ngất sắc mặt tái nhợt tựa vào gối đầu, ôm thật chặt một cô gái mảnh khảnh xinh đẹp trong ngực, mấy ngón tay xưa nay vốn lạnh bạc giờ đây lại nhiệt tình vuốt ve mặt của cô, cô của cô, mỗi một tác trên thân thể cô, anh hôn cô thật sâu, nâng niu mỗi một tác da thịt của cô như trân bảo..... Cánh tay cô quấn ở trên cổ anh, nghẹn ngào nước nỡ ra tiếng, anh thì nhẹ giọng dỗ dành an ủi.....

La Tinh Uyển hô hấp dồn dập, đột nhiên rút tay trở về!

Cô ta thật lù lù lại một bước, ánh mắt trong suốt mờ mịt nhìn chằm chằm phòng bệnh trước mặt, trái tim đang ở biên giới sụp đổ, dường như trước mắt chính là vực sâu, cô ta bước một bước nữa, chính là vạn kiếp bất phục.

"....." La Tinh Uyển che miệng, toàn thân run rẩy, lệ dâng tràn trong mắt.

Khi nào thì anh tìm được Dụ Thiên Tuyết?

Lúc nào thì bọn họ đã không còn chút kiêng kỵ nào mà thân mật như vậy?

Trước cửa phòng bệnh người lui người tới, chẳng qua La Tinh Uyển chỉ mắt không chế trong chốc lát, cô ta gất gao đè nén nước mắt, đôi mắt oán hận mà tuyệt vọng nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, run rẩy kéo hành lý qua, cứ như vậy mà rời đi.

Vĩnh viễn, cô ta sẽ không lựa chọn xuất hiện ở thời điểm mình nhếch nhác nhất, đầu óc cô ta rất loạn, trước hết cô ta phải biết rõ mọi chuyện, tiếp đó mới có thể tính toán!

Sáng sớm, ở biệt thự nhà họ La.

La Tinh Uyển không thông báo cho bất cứ người nào, chỉ mình một mình trở về, cầm chìa khóa mở cửa.

"Ba mẹ, hai người có ở nhà không?" Cô ta cố gắng hắng giọng, để cho mình thoát nhìn như không có chuyện gì.

Nhưng rất kỳ quái, chung quanh một chút động tĩnh cũng không có.

Cô ta biết, chuyện của công ty đã khiến ba mẹ loay hoay bẽ đầu sút trán, tiến triển gì cũng không có, cô ta đi phía bắc một chuyến, hơn nữa còn tự mình đi đến hiện trường tra xét qua, thấy cục diện thế thảm không nỡ nhìn đó, cô ta cũng rất muốn khuyên ba mẹ ra ngoài thừa nhận sai lầm cùng truyền thông, mà không phải chỉ dựa vào thế lực bên ngoài tới đè ép những tin tức tiêu cực kia, nhưng.....

La Tinh Uyển buông túi xách và áo khoác xuống, cả người mệt mỏi, ngón tay mảnh khảnh xoa xoa huyết thái dương, trên mặt là sự đau đớn thống khổ.

Nhưng, dù sao đó cũng là ba của mình..... Nếu như bị tra ra sự cố tổn thất lớn như vậy, ba sẽ phải ngồi tù.

Cô ta mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi trước đã.

Nhưng đi tới phòng khách, chợt phát hiện có một bóng người ngồi trên ghế sa lon đưa lưng về phía cô ta.

La Tinh Uyển sợ hết hồn!"Anh..... Anh là ai? Sao anh lại ở trong nhà tôi?!" La Tinh Uyển trấn tĩnh lại, giọng dịu dàng lạnh lùng hỏi.

Người đàn ông ngồi trên ghế salon nở nụ cười tà mị, đứng lên, chậm rãi xoay người lại.

"La tiểu thư, mới một ngày không gặp, cô đã không nhận ra bóng lưng của tôi rồi sao?"

Hình dáng của người đàn ông trước mắt có sự ôn tồn tinh tế, nụ cười sáng rõ ấm áp khiến người nhìn yên lòng thoải mái, nhưng chỉ có giọng nói là lộ ra vẻ trêu đùa mà lạnh lùng, anh ta ưu nhã lật qua một phần của tờ báo, nhàn nhạt nói: "Nghe đâu ngay cả Lịch Viễn bây giờ ba cô cũng không dám đi..... Xảy ra chuyện lớn như thế, nhà Nam Cung cũng không giúp cô, Tình Uyển, cô còn có thể nghĩ ra biện pháp gì?"

La Tình Uyển chậm rãi tròn to hai mắt, tâm tình càng thêm hốt hoảng.

Trình Dĩ Sinh.

Người đàn ông này là Trình Dĩ Sinh.

"Không phải anh còn đang họp sao? Kinh Hiền bị thương, Dạ Hi kêu anh về thăm anh đều nói loay hoay không rảnh, thế nào mà chân trước tôi vừa bước xuống thành phố Z chân sau anh đã theo trở về?" La Tình Uyển rất tinh táo, lễ phép mà xa cách hỏi.

Trình Dĩ Sinh nhún nhún vai, trên trán có mấy phần chán ghét: "Cô cảm thấy tôi có khả năng nghe lời mẹ đàn bà chanh chua kia sao? Đời này của tôi, quyết định sai lầm nhất chính là kết hôn với mẹ đàn bà ngốc nghếch dữ dằn đó, ngày ngày ngủ chung với cô ta ở trên một cái giường, cùng ‘hồ mưa gọi gió’ —— tôi còn chưa đủ buồn nôn sao?"

La Tình Uyển khẽ cau mày, nhẹ nhàng ôm bả vai của mình, đi qua rót một tách trà đã nguội lạnh.

"Anh muốn gì?" Cô ta nhẹ nhàng quay đầu lại, lễ phép hỏi.

"Tôi muốn....." Đôi mắt thâm thúy của Trình Dĩ Sinh nhìn chằm chằm cô ta, chậm rãi đi tới, áp sát phía sau lưng cô ta, ôm lấy thắt lưng của cô ta, nói nhỏ bên tai cô ta: "Cái tôi muốn không phải trà, mà là cô."

La Tình Uyển vội vàng tránh ra, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút hốt hoảng, đè nén lửa giận nói: "Trình Dĩ Sinh, anh nên tôn trọng một chút, nơi này là nhà tôi, không phải là phòng làm việc của anh, lời nói ghê tởm này, lúc ở phòng làm việc anh đã nói qua, rất xin lỗi, tôi không đáp ứng —— rốt cuộc anh là người hay ác ma? Anh biết tôi có vị hôn phu không? Anh biết bản thân anh đã có vợ và con gái không? Anh ở bên ngoài làm loạn Dạ Hi cũng mở một mắt nhắm một mắt, anh lại dám ——"

Ngay cả tiểu thư của nhà họ La mà cũng dám đánh chủ ý!

"Đừng nhắc tới Nam Cung Dạ Hi với tôi!" Trình Dĩ Sinh nghiêng răng nói: "Đời này, tôi chính là bị hủy ở trên tay cô ta!"

La Tình Uyển lắc đầu, lạnh lùng nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, là anh treo cao leo vào nhà Nam Cung, hơn nữa, còn nhận lấy khối sản nghiệp này từ trong tay của bác trai?!"

"Đó là tôi nên được!" Trình Dĩ Sinh cắn răng nghiêng lợi, gương mặt tuấn tú đỏ lên: "Ai kêu lúc đó cô ta với tôi ngủ một buổi tối liền mang thai con của tôi còn yêu tôi? Ai kêu cô ta không đếm xỉa tôi đã có bạn gái mà lấy thể lực của nhà cô ta đến buộc tôi bỏ trốn! Tôi đã sớm chịu đủ mẹ đàn bà đáng ghét đó! Mấy năm nay, dù ngủ ở trên giường kỹ nữ cũng dễ chịu hơn so với ngủ cùng cô ta!"

La Tình Uyển không nói gì thêm, chỉ xoay người tiếp tục châm trà, tay có hơi run run.

"Tôi chẳng muốn quản mấy chuyện kia, chuyện vợ chồng các người thì tự các người giải quyết....." Giọng nói của La Tình Uyển khàn khàn, trong đôi mắt có chút yếu đuối: "Tôi chỉ xin anh giúp ba tôi xử lý sự cố quảng mỗ, nếu như anh không muốn giúp thì thôi, tôi có thể tự mình đi tìm Kinh Hiền."

"A....." Trình Dĩ Sinh lại chậm rãi dựa vào lần nữa, ngón tay thon dài kéo một lọn tóc của cô ta qua để ở chóp mũi người nhẹ, giọng khàn khàn nói: "Tôi đâu có nói không đồng ý giúp, chẳng qua điều kiện của tôi làm cho cô không hài lòng mà thôi..... Thật ra thì có cái gì đâu? Phụ nữ nào trên đời này mà không trải qua chuyện như vậy, cho ai mà không phải là cho? Tôi chỉ muốn ném thử một chút xem mùi vị phụ nữ của Nam Cung Kinh Hiền tới cùng là có cảm thụ gì, cũng trả thù lúc trước anh ta cường thế chiếm đoạt Thiên Tuyết của tôi..... Chúng tôi phải huề nhau mới được."

Sắc mặt La Tình Uyển biến hóa, kéo tóc trở về, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm anh ta, lửa giận bùng cháy.

"Tôi nói lại một lần nữa, tôi không cần anh giúp."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 241: Đối Phó Cô Cần Dùng Tâm Kế Sao? Bạo Lực Là Đủ Rồi!

"Vậy cô ngàn dặm xa xôi đến phía bắc tìm tôi, chính là vì quyền rũ tôi thôi sao?" Trình Dĩ Sênh khinh thường, giơ tay nhéo cằm cô ta, nói tiếp: "Tình Uyên, cô gạt ai vậy? Đừng tưởng tôi không biết quan hệ của Nam Cung Kinh Hiền và cô, anh ta chịu giúp cô sao? Cô làm nhiều chuyện có lỗi với Thiên Tuyệt như vậy, bao gồm cả mấy thủ đoạn mà cô đùa bốn năm năm về trước, so với ai khác, tôi rất rõ ràng..... Cô nói xem, anh ta biết rõ mà còn có thể giúp cô sao? Anh ta hận còn không kịp đi?"

"Anh câm miệng!" La Tình Uyên giơ tay gỡ bàn tay của anh ta ra, cau mày, nhớ tới hôm nay, cảnh tượng Nam Cung Kinh Hiền thân mật dây dưa cùng Dụ Thiên Tuyệt ở trong bệnh viện, trong mắt ngân ngấn lệ: "Chuyện của tôi và anh ấy không cần anh nhúng tay, cho dù anh ấy không giúp đỡ, tôi cũng sẽ không đáp ứng điều kiện của anh! Tôi nhìn lầm anh..... Tôi vẫn luôn cho rằng, chẳng qua anh chỉ là hạng đàn ông dùng quan hệ bảm vấy đàn bà 'ăn com mềm', không nghĩ tới, anh lại âm hiểm ác độc như thế này!"

Sắc mặt của Trình Dĩ Sênh dần dần thay đổi, có phần dữ tợn hung ác.

Tay của anh ta nhẹ nhàng buông xuống, chụp lấy cổ tay của La Tình Uyên, trong lúc cô ta chưa kịp phản ứng, bất thành linh kéo cô ta vào trong ngực nắm thật chặt thắt lưng của cô ta, hơi thở ấm áp phả ở trên mặt cô ta: "Tôi có thể so sánh với cô sao? La Tình Uyên..... Tôi muốn cái gì cũng sẽ công khai rõ ràng, không hề che giấu, nhưng còn cô? Cô thì ngược lại, há mồm mở miệng thật sự rất lợi hại, chỉ nói mấy câu là lừa ông cụ xoay quanh, bắt Thiên Tuyệt bán đến ZNV ngàn dặm xa xôi..... Ha, chẳng lẽ lòng dạ của cô không âm hiểm ác độc hay sao? Chẳng lẽ cô không cảm thấy hai chúng ta vừa vắn kết thành một đôi à?"

"Cút....." La Tình Uyên không chịu nổi khoảng cách gần sát như vậy, tay gắt gao chống ở trước ngực Trình Dĩ Sênh, liều mạng chống cự: "Lăn xa một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh!"

"Đừng luôn lấy lý do cô yêu Nam Cung Kinh Hiền để làm chuyện xấu!" Trình Dĩ Sênh nghiêng răng nói, dùng sức kiềm chế cổ tay của cô ta, gạt bỏ sự giãy giụa của cô ta: "Thời điểm Thiên Tuyệt bị thương không phải chỉ có một mình Nam Cung Kinh Hiền đau lòng, tôi cũng đau! Dù Nam Cung Dạ Hi hư hỏng, nhưng cũng không đùa bốn tâm kế diễn kịch giỏi giống như cô! Gương mặt này xinh đẹp thiện lương như vậy, lúc giả bộ cũng rất đậm đậm đáng yêu, thật sự tôi muốn nhìn thử xem dưới lớp quần áo này là cái dạng gì!"

"Không được..... Không!!!" La Tình Uyên liều mạng ngăn cản, chưa bao giờ ứng phó loại trường hợp này, rất nhanh cổ tay đã bị bắt được vắn ra ở phía sau, Trình Dĩ Sênh kéo cổ áo của cô ta, đột nhiên dùng sức xé mạnh một cái!

Rất nhanh, áo sơ mi trắng tinh đã bị xé rách, lộ ra da thịt trắng mịn nõn nà.

Trình Dĩ Sênh cúi đầu ở gần cổ của cô ta, hung hăng ngửi một cái, trong mắt dâng lên dục vọng, giọng khàn khàn nói: "Quả thật là chất lượng tốt, đã không còn trẻ nhưng hương vị còn tốt như vậy, sao Nam Cung Kinh Hiền lại cam lòng để cho cô vườn không nhà trống cũng không chạm vào cô, huh?"

"Trình Dĩ Sênh!" La Tình Uyên nén lệ nói: "Anh phải biết đây là đang ở nhà của tôi, bất cứ lúc nào ba mẹ tôi cũng có thể trở về, người giúp việc cũng sẽ trở về bất cứ lúc nào, anh dám làm loạn thì nhất định sẽ chết, nếu Dạ Hi biết thì tất cả những gì anh có hiện tại cũng đừng hòng quay trở về!"

"Ba mẹ cô?" Trình Dĩ Sênh nhếch một nụ cười, giơ một tay âm thầm dò vào trong y phục của cô ta, không chút kiêng kỵ nói: "Ba mẹ cô đã bị tôi dùng truyền thông giữ lại, toàn bộ đều phải nhìn biểu hiện hôm nay của cô, nếu tôi hài lòng, ngày mai toàn bộ tin tức cũng sẽ im hơi lặng tiếng, tôi không hài lòng, tất cả tin tức sẽ khiến ba mẹ cô chết đuối, táng gia bại sản cũng không đủ bồi thường cho những thợ mỏ bị thiệt hại tính mạng kia, sự phản đầu cả đời của bọn họ cũng sẽ trở thành bọt nước, khi đó, cô còn có tư cách gả cho Nam Cung Kinh Hiền sao? Hay cô muốn làm người giúp việc lau bàn rửa chén cho anh ta, vậy phải nhìn xem anh ta có thích hay không!"

"Không....." La Tình Uyên liều mạng lắc đầu, nước mắt điên cuồng rơi xuống: "Trình Dĩ Sênh, sao anh có thể hèn hạ như thế..... A..... Đừng chạm vào tôi, anh không được động vào tôi!!" Trình Dĩ Sênh chuyển tâm mãi miết với dục vọng của bản thân, ngược lại đè cô ta ở trên ghế sofa, một tay vén tóc rơi trên trán cô ta, tay còn lại tiếp tục do thám xuống dưới, một nút lại một nút, cời mấy cái nút áo còn lại ra, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm cái áo ngực đẹp để khoe gọi: "Cô biết không? Tất cả những người đó đều bị cô lừa, chỉ có tôi là không, biết vì sao không? Bởi vì chúng ta là cùng một loại người, chỉ có tôi biết cách làm như thế nào đối phó cô..... Ha ha!"

"Đối phó cô cần dùng tâm kế sao? Cần phiền toái vậy sao? Không cần!" Gương mặt tuấn tú của Trình Dĩ Sênh đỏ lên, khẽ nghiêng răng nói, đưa tay xuống dưới 'Cách!' một tiếng, cời dây nịt quần ra, mãnh lực kéo hai chân của cô ta dãn ra, nặng nề đè xuống: "Đối phó với loại phụ nữ như cô, trực tiếp sử dụng bạo lực phá hủy cô là được rồi! Cô có thể đùa bốn tâm kế cho tôi nhìn thử, xem có tác dụng ở trên người tôi hay không, hả?"

Trong tiếng thét chói tai của La Tình Uyên, Trình Dĩ Sênh cúi đầu liếm liếm bờ ngực lộ ra của cô ta, giọng khàn khàn: "Đừng giãy giụa, hôm nay tôi sẽ thương cô thật nhiều, đang ở trên ghế salon của nhà cô, hẳn là nơi ba mẹ cô thường rúc vào uống trà ân ái với nhau..... Có phải rất kích thích hay không, ha ha!"

"Không..... Trình Dĩ Sênh anh buông tôi ra, buông tôi ra!" Nước mắt của La Tình Uyên dường như đim cả người cô ta, ngửa đầu lên chỉ có thể nhìn trần nhà lay động, cổ tay giống như là bị bẻ gãy vắn ra ở phía sau, đau đến mức cả khuôn mặt cũng tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Kinh Hiền..... Cứu, cứu em..... Cứu, cứu em....."

Cô ta đau lòng khóc ròng, có chết cũng không ngờ sẽ gặp phải một tên ác ma như vậy trong đời, không kịp phản ứng, không kịp chống cự, không kịp phòng bị! Cô ta không muốn bị hủy ở trong tay tên đàn ông này, cô ta không muốn!!!

Đôi mắt Trình Dĩ Sênh đỏ hồng, nửa người trên của cô ta đã hoàn toàn bị lột bỏ, kéo áo sơ mi ra phía sau buộc thắt hai cổ tay cô ta lại, cúi đầu úp mặt vào ngực của cô ta tàn sát bừa bãi, bộ ngực kia chưa hề bị người nào chạm qua, nụ hoa đỏ tươi bị anh ta không thương tiếc ngấm vào trong miệng trên chọc đùa bốn, bàn tay nhấn tâm nhào nặn hai quả đào mềm mại trắng như tuyết đến không còn hình dáng, tràn đầy đều là dấu tay màu đỏ, anh ta muốn

cô ta cảm thụ, khắc sâu trạng thái bị khinh miệt, bị nhục nhã, cô ta thét chói tai, giọng cũng đã khàn đặc không chịu nổi.

"Chết tiệt....." Trình Dĩ Sinh khẽ nguyên rửa, nhặt áo sơ mi của mình lên hung hăng nhét vào trong miệng cô ta, tay vuốt tóc cô ta, nói: "Tôi không thích phụ nữ ở dưới thân của tôi là ó giống như heo bị giết, thân thể của cô đẹp thế này, tôi sẽ không nổi giận với cô, nhất định tôi sẽ dịu dàng hơn, để cho cô dục tiên dục tử, hửm?"

La Tinh Uyển ngược đầu, um um, nhưng không phát ra được thanh âm nào, cô ta nhắm mắt lại, toàn bộ thế giới đều đang lay động kịch liệt, có ánh mắt kỳ vọng của ba mẹ, có cảnh tượng cô ta sóng vai cùng Nam Cung Kinh Hiên dưới trời tuyết ở sân trường đại học, có hôn lễ của bọn họ trong ảo tưởng..... Nhưng vào giờ khắc này, tất cả đã không còn..... Không còn nữa.....

Trong sự giá lạnh như băng, địa phương mẫn cảm nhất của cô ta bị vật nóng như lửa bao trùm, trêu chọc, tàn sát, sự kích thích tán loạn, cô ta không chịu nổi ngứa đầu nức nở nghẹn ngào, cả người rung động giống như lá khô rơi rụng trong gió, nhưng ngay sau đó, một trận đau nhức như tê liệt đột nhiên xó xuyên qua thân thể của cô ta!!

"....." Cô ta không phát ra được thanh âm nào, tiếng thét chói tai chỉ có thể buồn bực ở trong cổ họng, nước mắt nóng hổi và mồ hôi cùng nhau chảy xuống, mà ở trên người cô ta, gương mặt tuần tú của Trình Dĩ Sinh đỏ lên, ngửa đầu hít vào, cảm thụ sự khít khao mềm mại của thân thể cực phẩm này, giác quan thỏa mãn đã tới tột cùng, tiếp theo, mặc kệ cô ta có phải là lần đầu hay không, anh ta đè ép xuống thật chặt, hung hăng dùng sức chạy nước rút đoạt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 242: Đó Là Địa Ngục Của Cô Ta

Đau rất nhức buốt ở địa phương tư mật nhất, giống như vĩnh viễn sẽ không dừng lại, mỗi một cái va chạm mãnh liệt là mỗi một lần càng khó chịu đựng hơn, đau đến bất tỉnh, sau đó lại tỉnh lại trong vòng tàn sát bừa bãi mới.

Giọng của La Tinh Uyển đã hoàn toàn khàn đặc, mái tóc ướt nhẹp mồ hôi, tên đàn ông đang mạnh mẽ chạy nước rút không có chút dấu hiệu dừng lại nào, vừa chạy nước rút vừa chăm chú nhìn nét mặt của cô ta, nếu chú ý sẽ thấy ở góc phòng có một cái chấm đỏ nhỏ lóe lóe, nó đang ghi lại tất cả những hình ảnh dâm uế phóng đảng, Trình Dĩ Sinh đắm đuối mồ hôi thỏa mãn cúi đầu hôn cắn cổ của cô ta, giọng khàn khàn nói: "Thật sự là nhìn không ra, cô vẫn chưa bị đàn ông yêu qua, tôi lại may mắn có được chính là lần đầu tiên của cô, ha....."

Thần kinh của La Tinh Uyển đã sụp đổ, nước mắt chảy dài xuống, cô ta đau đến chết lặng, cả người run rẩy không ngừng.

Trình Dĩ Sinh hung hăng đụng vào bên trong mềm mại đầm đìa của cô ta, trong mắt lóe lên sự hung ác, gờ tay lấy cái áo sơ mi trong miệng cô ta ra, cho cô ta cơ hội nói chuyện, vỗ vỗ mặt cô ta: "Nói cho tôi biết, hiện tại cô có cảm thụ gì, hả? Tinh Uyển..... Hương vị của cô thật sự rất tốt, ngon hơn nhiều so với con tiện nhân Nam Cung Dạ Hi kia, sao tôi lại không sớm phát hiện cô có thể khiến cho đàn ông mất hồn đến thế này....."

"Khụ khụ....." La Tinh Uyển ho khan dữ dội, trên khuôn mặt xinh đẹp mà tái nhợt tràn đầy nước mắt, mái tóc ướt nhẹp mồ hôi, cô ta nghiêng đầu liều mạng hô hấp, khàn giọng nói: "Trình Dĩ Sinh..... Tên cầm thú này....."

"Ha ha....." Trình Dĩ Sinh chống đối xò xuyên đi vào một cái sâu hơn, nhìn cô ta đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng run rẩy không ngớt, hôn lên gò má xinh đẹp của cô ta, khàn giọng nói: "Cô lại còn cảm thấy tôi là cầm thú..... Ngay cả Thiên Tuyết của tôi cũng biết tôi không bằng cầm thú, xem ra, cô thật sự còn chưa nếm được cái gọi là chân chính ác độc của tôi....., chúng ta tiếp tục, kêu lớn tiếng một chút, như vậy mới hứng thú!"

La Tinh Uyển cũng không hiểu anh ta có ý gì, nhưng đến khi anh ta lần nữa dùng lực đạo cùng góc độ ác hơn đụng chạm vào, cô ta mới khắc chế không được mà thét chói tai, cả phòng là bầu không khí dâm mỹ, cái chấm đỏ nhỏ trong góc đó vẫn đang dồn dập lóe lóe, trong màn hình là hai thân thể nam nữ trần trụi đang điên cuồng giao hoan, gương mặt tuần tú của tên đàn ông đỏ lên, thỏa mãn mà lỗ mãng, vốc người hoàn mỹ kêu gọi của cô gái đủ khiến cho người ta phun máu.....

Đây đúng là địa ngục của cô ta.....

Ngay nhắm mắt bất tỉnh, trong lòng của La Tinh Uyển tràn ngập sự chua xót, có cảm giác mình đã hoàn toàn rơi vào ‘vạn kiếp bất phục’.....

Trong quán trà thanh nhàn, Dụ Thiên Tuyết đẩy cửa ra, chăm chú nhìn quanh bốn phía.

"Hoan nghênh quý khách, xin hỏi tiểu thư có đặt bàn không?" Cô gái mặc sườn xám ở cửa dịu dàng cười hỏi.

"Tôi tìm một vị tiên sinh, hơn 50 tuổi, ông ấy....." Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng hình dung, nhưng vẫn không có cách nào miêu tả —— chẳng lẽ lại nói, đó là một ông già xấu xa cứng nhắc, thoát nhìn rất dọa người?

"A, cô nói Nam Cung Tiên Sinh đúng không?!" Cô gái cười cười, đưa tay nói: "Ông ấy đã ở trên lầu chờ cô, mời theo tôi..... Cô đi bộ hơi bất tiện sao? Có muốn tôi đỡ một chút hay không?"

Dụ Thiên Tuyết không chống có gậy mà là cả nhấc đi từng bước, mặc dù chậm, nhưng ít nhất chính mình có thể đi, cộng thêm khí chất thanh lệ thoát tục của bản thân, thoát nhìn đáng thương động lòng người, khiến người khác sinh lòng thương tiếc.

Một mạch đi lên trên lầu, quả nhiên đã nhìn thấy ông lão xấu xa đó, tay chống gậy, vẻ mặt cứng nhắc.

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít một hơi, trực tiếp chậm chậm đi qua, mở miệng hỏi: "Nam Cung tiên sinh, tôi đã tới, ông có thể nói cho tôi biết Tiểu Ảnh ở nơi nào sao?"

Nàng dịu dàng đứng thẳng người, trong quán trà tĩnh lặng, một cô gái xinh đẹp dường như đi tới từ một đám mây, mảnh khảnh dịu dàng, Nam Cung Ngạo chợt thấy hoảng hốt, giờ tay lên ý bảo cô ngồi xuống: "Cô ngồi cùng tôi một lát, chúng ta nói chuyện."

Dụ Thiên Tuyết không rõ ông ta lại muốn giờ trò gì, không thể làm gì khác hơn là lễ phép ngồi xuống, còn giúp ông ta châm thêm trà ngon, làm hết sức bổn phận của bậc con cháu.

"Kể từ khi biết cô cho tới nay cũng chưa từng nghiêm túc ngồi nói chuyện cùng với cô, Dụ tiểu thư, cha mẹ cô làm gì? Bây giờ trong nhà còn thân nhân nào không?" Về mặt của Nam Cung Ngạo lạnh lùng, cũng rất nghiêm túc hỏi.

Tay bưng bình trà của Dụ Thiên Tuyết run lên một cái, trong lòng bỗng có chút chua xót, cô và Nam Cung Kinh Hiên biết nhau lâu như vậy, con trai cũng đã năm tuổi, bây giờ ông nội của đứa nhỏ mới mở miệng hỏi cô, cha mẹ cô làm gì, còn thân nhân nào hay không.

Nhấn nhai hơi nước trong mắt xuống, ánh mắt trong trẻo nhìn ông ta, nhẹ giọng trả lời: "Ba mẹ tôi sinh ra ở một thị trấn nhỏ, cũng thuộc dòng dõi có học thức, tôi không phải là con gái một, còn có một đứa em gái, năm Tiểu Nhu mười hai tuổi, vì tai nạn xe cộ ngoài ý muốn nên bọn họ đã qua đời, hiện tại tôi một thân một mình mang theo bảo bảo, hiện giờ Tiểu Nhu đang đi học ở nước ngoài, mấy ngày nữa sẽ trở về."

Đúng vậy, Dụ Thiên Tuyết cảm thán trong lòng, thời gian trôi qua thật nhanh, hình như Tiểu Nhu sắp trở về rồi.

"Đi học ở nước ngoài....." Nam Cung Ngạo trầm ngâm rồi nói tiếp: "Ý cô là, chính là nữ sinh đang học đại học ở nước ngoài mà Kinh Hiên vẫn giúp đỡ kia sao?" Dụ Thiên Tuyết dừng một chút, suy nghĩ thấy không sai, gật đầu: "Đúng, thật sự là năm năm nay anh ấy vẫn luôn giúp đỡ Tiểu Nhu lên đại học."

"À....." Nam Cung Ngạo tiếp tục cân nhắc, ánh mắt phức tạp thâm thúy nhìn Dụ Thiên Tuyết: "Đại khái tôi có thể hiểu tình huống của cô, vậy tôi không cần quanh co nữa, Dụ tiểu thư, cô cũng biết nhà Nam Cung có bao nhiêu thế lực, dạng gia tộc này của chúng tôi có quy củ gì, đối với hôn nhân của con cái có yêu cầu thế nào, hẳn là Dụ tiểu thư cũng hiểu được."

Dụ Thiên Tuyết lặng lẽ suy nghĩ, nở nụ cười khổ.

"Nam Cung tiên sinh, ông muốn nói với tôi chuyện môn đăng hộ đối đúng không?"

"Chắc hẳn cô cũng biết là bởi vì sao," Nam Cung Ngạo cất cao giọng, vẻ mặt nghiêm trang: "Nhà Nam Cung tôi chỉ có một đứa con trai, tương lai nó sẽ thừa kế tất cả sản nghiệp của tôi, người bên cạnh nó, tôi không thể không chọn lựa, mặc dù gia thế của cô không có vết đen, nhưng năm năm trước đã chưa cưới sinh con, còn cùng Kinh Hiên âm ỉ xì căng đần tình nhân, hiện giờ lại dây dưa không rõ với một nghệ sĩ dương cầm, cứ coi như lúc trước là bị bôi nhọ nhưng sau đó là như thế nào? Ấn tượng của cô khó phai mờ đến mức nào, chính bản thân cô cũng biết rõ không phải sao?"

"Có một người vợ tốt, khéo léo độ lượng, có tất cả mối quan hệ quan trọng, có thể tiếp xúc giao thiệp với tầng lớp danh tiếng, thời điểm sự nghiệp của nó khó khăn còn có thể giúp nó một ít, bản thân người đó cũng phải vô cùng ưu tú, có sự nghiệp độc lập cùng sản nghiệp của gia tộc mình, nhưng cô thì sao? Nếu như cô gả cho Kinh Hiên, ngoại trừ mang đến cho nó một đứa con trai thì bản thân cô có thể mang đến cho nó cái gì nữa? Chẳng lẽ Tình Uyển không cho được hay sao? Nói vậy, chính cô còn phải dựa vào Kinh Hiên để sinh tồn, đúng không?! Thương trường như chiến trường, có thể thuận buồm xuôi gió mãi sao? Cô cần thận ngâm chí xem, cô có ý nghĩa gì trong cuộc sống của nó! Người trẻ tuổi..... À, các người cũng không còn trẻ nữa, sao vẫn còn nghĩ đến tình yêu lung tung gì đó, những thứ kia có ích lợi với cuộc sống của các người sau này không?" Nam Cung Ngạo nhẹ nhàng đâm cây gậy xuống mặt đất.

Càng nghe lời của ông ta, lòng Dụ Thiên Tuyết lại càng lạnh lẽo, tay cầm tách trà cũng bắt đầu vô lực.

Cô biết rõ, Nam Cung Ngạo chịu mở miệng nói với cô những điều này, ông ta cũng đã còn không cố kỵ chút nào nữa rồi, nhưng cố tình, mỗi câu mỗi lời của ông ta vô cùng đúng đắn, Dụ Thiên Tuyết muốn mở miệng nói gì đó, Nam Cung Ngạo khoát tay một cái, nói: "Nếu hôm nay đã ngồi đây nói chuyện cùng với cô, tôi cũng sẽ không tự cao tự đại, năm năm trước đã xảy ra chuyện gì, tôi đều biết, xác thực là nhà Nam Cung thật sự có lỗi với cô, nếu không phải Kinh Hiên tùy hứng cô cũng sẽ không bị nó hủy đi sự trong sạch, còn phải một mình nuôi dưỡng đứa nhỏ suốt năm năm, chỉ mỗi chuyện này, tôi xin lỗi cô, về sau, tôi sẽ đối xử tốt với cháu nội, cũng xem như là bồi thường đối với cô, vậy còn cô, cô có gì muốn nói không?"

Dụ Thiên Tuyết nấp mấy miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, bỗng nhiên cảm thấy nói gì cũng không có sức.

Không phải ông ta đã nói hết rồi sao, còn muốn cô nói gì nữa đây?

"Nam Cung tiên sinh, cháu không phủ nhận, bác nói rất đúng, nếu là vợ chồng, xác thực là phải chăm sóc nâng đỡ lẫn nhau, cái gọi là môn đăng hộ đối là muốn cho hai người có hoàn cảnh tương đương thậm chí là quan niệm về gia đình đến với nhau, cháu cũng không phủ nhận, cháu không thể mang đến cho anh ấy cái gì..... Gia đình của cháu rất sớm đã không còn, cháu có thể nuôi sống mình và con trai cũng đã rất tốt, cháu không ưu tú như La tiểu thư,

không nói được ngôn ngữ của nhiều quốc gia, không có kỹ năng xã giao thuần thục, cũng không biết những lễ nghi cùng quy củ của giới xã hội thượng lưu....." Hàng mi dài của Dụ Thiên Tuyết run rẩy sụp xuống, tiếp tục nói: "Cháu chỉ có thể cho anh ấy một thứ, yêu thương anh ấy, cho anh ấy sự an tâm, ấm áp, cháu cũng muốn giải thích với bác một chuyện, sự trong sạch của cháu, cháu không làm bất kỳ điều gì có lỗi với Kinh Hiên, nếu như thế giới của anh ấy cùng cháu có quá nhiều điều không giống nhau, cháu sẽ cố gắng nỗ lực hòa nhập, không hiểu, cháu sẽ học, chỉ cần có thể giúp được anh ấy —— dù bác không cho cháu cơ hội, cháu cũng muốn tranh thủ, khi anh ấy chưa buông tay trước, cháu không thể buông tay anh ấy."

Nam Cung Ngạo chăm chú nhìn cô hồi lâu, gật đầu một cái, ánh mắt già nua nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cháu, đứa bé này, lí lẽ rất rõ ràng, những chuyện trước kia..... Là bác có lỗi với cháu."

Sắc mặt Dụ Thiên Tuyết tái nhợt, căn bản không biết mình mới vừa nói những gì, cô không thể nghe mấy cái đạo lý kia của Nam Cung Ngạo, vừa nghe, cô liền có cảm giác mình thật sự không xứng với Nam Cung Kinh Hiên, thời gian chung đụng của hai người quá ngắn, căn bản là bọn họ không cùng một thế giới.....

Anh thỏa hiệp bàn bạc mỗi một hợp đồng như thế nào? Trong tiệc rượu anh tham gia tiếp xúc với những hạng người gì? Thời điểm gặp phải khó khăn trong kinh doanh anh vượt qua ra sao? Có người nào giúp anh mà không cần đền đáp hay không??

Thế giới của anh, khoảng cách với cô, sao mà xa đến vậy?

Đi ra khỏi quán trà, Dụ Thiên Tuyết đứng không vững suýt nữa ngã xuống đất, vội vàng vịn lấy vách tường bên cạnh.

Gió thổi tạt qua mặt, tinh thần không tỉnh táo, cô nhớ tới lời Nam Cung Ngạo nói "Tạm thời Tiểu Ảnh ở chỗ rất an toàn, bác sẽ không làm thương tổn thẳng bé cũng sẽ không bắt buộc hai đứa thỏa hiệp, chỉ muốn để cho hai đứa suy nghĩ thật kỹ thật rõ ràng, nếu như không có đứa nhỏ, hai đứa còn có liên hệ nào nữa? Còn có thể dùng phương thức gì để chung đụng, làm việc chung sao? Chờ hai đứa suy nghĩ kỹ rồi tới nói cho bác biết, hôn kỳ với nhà họ La không kéo dài lâu được....."

Đây có lẽ là quyết định rộng rãi nhất mà Nam Cung Ngạo có thể cho.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo đen đeo kính đen bước xuống từ trong xe, sắc mặt tái xanh, vội vàng mở cửa quán trà đi vào, không cẩn thận đụng phải Dụ Thiên Tuyết, vội vàng vịn cô lại, thấy rõ diện mạo của cô, vội nói: "Dụ tiểu thư, cẩn thận."

Nói xong, người đàn ông gấp gấp đi lên lầu.

Nam Cung Ngạo đang uống ngụm trà cuối cùng, nhú mồm suy nghĩ, người đàn ông mặc y phục đen vội vàng đi tới trước mặt, giọng nói trầm trọng mà vô cùng lo lắng: "Nam Cung tiên sinh! La tiểu thư..... La tiểu thư đã xảy ra chuyện!!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Mà Còn Phải Xin Lỗi Con Bé Cho Tới Khi Nào?

Tay Nam Cung Ngạo run lên, nắp của tách trà rơi xuống trên miệng tách phát ra một âm thanh thanh thúy, chấn động lòng người.

"Gặp chuyện không may? Xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Ngạo hơi căng thẳng, theo bản năng, cho là sự cố ở phía bắc của La Mân Thành đã tạo thành ảnh hưởng không thể xoay chuyển, về mặt trầm trọng nhũu chặt mảy, nhưng đến khi hộ vệ áo đen sắc mặt xanh mét gấp gấp che tai của ông ta nói mấy câu, Nam Cung Ngạo bỗng nhiên hoảng hốt, bởi vì run rẩy mà tách trà trong tay 'Xoảng!' một tiếng, bể vụn trên mặt đất.

"Làm sao có thể xảy ra chuyện này..... Sao có thể....." Nam Cung Ngạo run rẩy có phần nói không ra lời, mấy ngón tay thô ráp vuốt ve cây gậy, ngồi không yên, đứng lên nói: "Tôi phải trở về nhìn con bé! Nơi này..... Nơi này cậu dọn dẹp một chút!"

Nói xong, trong mắt của Nam Cung Ngạo lộ vẻ bi thống và lo lắng vô cùng, bước nhanh đi ra khỏi quán trà.

Làm sao có thể.....

Sao con bé Tinh Uyển có thể xảy ra chuyện như thế!!

Ngoài cửa sổ, phạm vi tầm nhìn rất bao la, liếc nhìn một cái chính là vườn hoa xinh đẹp, có rất nhiều người bệnh mặc quần áo bệnh nhân đi dạo, gần đó còn có trẻ con đang vui vẻ chơi đùa.

Không biết Nam Cung Kinh Hiên đã bấm số điện thoại của Dụ Thiên Tuyết lần thứ mấy, tiếng tút tút kéo dài bên trong làm cho anh hơi sốt ruột không an tâm

Không liên lạc được, vẫn chưa liên lạc được.

Đôi mắt thâm thúy sa sầm u ám, ngón tay thon dài vuốt ve điện thoại di động, rốt cuộc lại bấm gọi cho một số điện thoại khác, an tĩnh chờ đợi, sau khi nói xong mấy câu với người bên kia điện thoại, anh hoàn toàn biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Tôi biết rồi..... Phải quan sát chung quanh nhà cô ấy, bảo vệ cô ấy, nhớ, cố gắng đừng đến quá gần, nghe hiểu không? Chuyện còn lại tôi tự mình xử lý." Nam Cung Kinh Hiền cúp điện thoại, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra sự nhu tình cùng thương yêu.

Người phụ nữ nhỏ này.....

Người mà anh phải đi theo cô nói, sau khi đi ra khỏi bệnh viện, cô chỉ đi một chuyến qua quán trà bên cạnh, sau đó đi ra, về mặt hoảng hốt đi về căn hộ cô và Tiểu Ảnh thuê ở lúc trước, cô không thể nào vô duyên vô cớ trở về nơi đó, giấu lại thì biết rõ là ai gọi cô đi, cũng có thể đoán được Nam Cung Ngao sẽ nói gì với cô.

Nam Cung Kinh Hiền chống tay trên cửa sổ, muốn lui về phía sau mấy bước, đột nhiên bụng lại ập tới một con đau nhức như tê liệt, anh cau mày, tay bắt lấy khung cửa sổ, trầm ngâm mấy giây, đau đớn kia mới từ từ tàn đi.

Thật sự anh không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, hiện tại anh phải nhanh chóng khỏe lại mới được.

Điện thoại trong tay lại chấn động rung lên.

Nam Cung Kinh Hiền liếc nhìn số điện thoại, đôi mắt sắc bén có chút lạnh lẽo, suy nghĩ một chút vẫn ấn nút nhận.

"Alo?"

..... Thật không? Đã xảy ra chuyện sao, xảy ra chuyện gì?"

"..... Cậu đang nói bậy bạ cái gì hả?" Nam Cung Kinh Hiền lẳng lặng nghe nghe, chân mày cũng hơi nhíu chặt, giọng nói âm lãnh mà trầm thấp: "Cô ta bị cưỡng bạo..... Tôi nghe lầm đúng không? Cô ta mà cũng bị cưỡng bạo?"

Bên kia, điện thoại bị Nam Cung Ngao đoạt lấy, giọng cứng cáp mà hùng hồn, run rẩy nói: "Kinh Hiền, mau mau tới đây một chuyến! Tình Uyên đang ở phòng bệnh lầu dưới, mau mau chóng tới đây cho tao! Hiện giờ con bé đã xảy ra chuyện! Mau làm chồng chưa cưới cái kiểu gì vậy!! Sự tình ở phía bắc Tình Uyên có xin mày giúp hay không, tao có nhờ qua mày hay không! Nếu không phải mày không chịu giúp chú La thì cũng sẽ thành như bây giờ! Mau nhanh chóng tới đây cho tao, có nghe thấy không!!"

Lửa giận của Nam Cung Ngao như xuyên thấu qua điện thoại, vô cùng lo lắng mà tức giận, đau lòng mà oán hận.

Chân mày của Nam Cung Kinh Hiền càng nhíu càng chặt, cảm giác như mình nghe được chuyện đầm rùng hang hổ —— La Tình Uyên bị cưỡng bạo sao? Cô ta bị một người đàn ông không quen biết cưỡng bạo ngay trong nhà mình, bây giờ đang ở bệnh viện?!!

Đùa gì thế!!

Nam Cung Kinh Hiền đề xuồng suy nghĩ phiền loạn trong đầu, gương mặt tuấn tú lạnh như băng, tay nhẹ nhàng che vết thương ở bụng, không dám đi nhanh, chỉ có thể không chế tiết tấu thích hợp đi ra phía ngoài, thời điểm thang máy đến lầu dưới, quả nhiên, một trận xôn xao, cũng không biết là ai đưa tới nhiều phóng viên và truyền thông như vậy, ngay lúc cửa thang máy vừa mở ra, trong nháy mắt, đèn flash rắc rắc rắc rắc không ngừng lóe lên!

Quả thực là tình cảnh hỗn loạn mà huyền ảo!

"Nam Cung thiếu gia, thì ra anh cũng ở bệnh viện này, xin hỏi anh đã biết La tiểu thư xảy ra chuyện rồi sao?"

"Lần này La tiểu thư xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay trong nhà, Nam Cung thiếu gia, anh có ý kiến gì không?"

"Xin hỏi anh còn có thể cưới cô ấy không? Nhà Nam Cung có vì cô ấy không còn trong trắng mà hủy bỏ hôn ước hay không? Nam Cung thiếu gia, anh có phải là người bội bạc như vậy hay không?"

"....."

Ngôn luận bát quái ừ ừ kéo đến, Nam Cung Kinh Hiền giơ tay lên, ngón tay thon dài khẽ ngăn trở những câu hỏi cùng âm thanh rắc rắc của máy ảnh lóe lên, gương mặt tuấn tú mà băng lãnh tản ra khí lạnh, không chút nào che giấu sự chán ghét của mình.

Mấy hộ vệ áo đen thấy thế lập tức chạy tới, ra sức xô đẩy những phóng viên vẫn còn đang điên cuồng quay phim chụp hình, bảo vệ Nam Cung Kinh Hiền, mở ra một con đường cho anh thuận lợi đi vào trong.

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiền rét lạnh liếc nhìn phóng viên vừa kêu gào hung hăng nhất vừa vọt tới trước nhất, cầm trong tay micro có dấu hiệu của công ty truyền thông Hải Ngu, trong lòng anh biết rõ, ở sau lưng công ty truyền thông này, nhà họ La có cổ phần rất lớn.

Ánh mắt của anh lạnh hơn, trực tiếp đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, mấy y tá và bác sĩ đang bận rộn, công việc có phần lộn xộn rồi ren.

Nam Cung Kinh Hiên liếc nhìn La Tinh Uyển trên giường bệnh —— thân thể mềm mại trắng nõn của cô ta được cái mền mỏng che lấp, mái tóc xóc xếch, một lọn tóc bết dính trên sườn mặt, khoe miệng hơi sưng đỏ rướm máu, thỉnh thoảng cái mền bị vén lên, có thể nhìn thấy vết tím bầm trải rộng trên thân thể, nhìn thấy mà ghê.

"Thế nào rồi?" Anh nhàn nhạt hỏi.

"Mày lại còn hỏi như thế nào!!" Nam Cung Ngao không thể tưởng tượng nổi tron to hai mắt, ngón tay chỉ vào La Tinh Uyển trên giường bệnh, run run nói: "Mày qua đó nhìn đi, chính mắt mày nhìn cho tao! Sáng sớm hôm nay, con bé vừa xuống máy bay đã tới đây thăm mày, người tao sắp xếp ở bệnh viện đều nhìn thấy! Nhưng ai biết, ngay cả phòng bệnh cũng không vào đã rồi đi, mày nói đây là tác phong làm việc của con bé sao? Mày xảy ra chuyện, chẳng lẽ con bé lại không vào nhìn mày?!! Nhưng ai biết, con bé ngồi taxi về nhà, chứ La và di của mày bao gồm người giúp việc đều không ở nhà, lại bị người xa lạ thừa cơ hội tiến dần từng bước! Kết quả..... Aiz!!!"

Kèm theo là một tiếng thở dài nặng nề của Nam Cung Ngao, Nam Cung Kinh Hiên có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì ở phần sau.

La Tinh Uyển cứ như vậy mà bị người cường bạo???

Vàng trán lạnh như băng lộ ra sát khí, nhìn chăm chăm người phụ nữ nằm ở trên giường.

"Đừng nhìn..... Xin đừng nhìn tôi..... Đi ra ngoài!!" Ý thức của La Tinh Uyển vẫn còn tỉnh táo, đôi mắt tràn ngập nước mắt vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng lại tràn đầy sự bi thống, run rẩy nắm gối dựa bên cạnh lên ném qua! Giọng gào thét tê tâm liệt phế.

Áo của cô ta không ngay ngắn, chỉ còn lại cái mền bao chặt lấy thân thể, thật sự rất giống vì bị cường bạo mà trạng thái đã không còn thanh tỉnh.

"Mày nói đi, chính mày nói đi!! Vị hôn thê tốt như thế lại không cần, sống chết kéo dài ngày cưới chính là vì không muốn kết hôn, hiện tại nhà của con bé xảy ra chuyện mày cũng không chịu giúp một tay, nhìn con bé bị người bức hiếp thành bộ dáng này, ngay cả một chút phản ứng mày cũng không có!!" Nam Cung Ngao phần nộ đến muốn hôn mê, giờ cây gậy trong tay lên hướng về phía lưng của Nam Cung Kinh Hiên đập tới: "Cái thằng khốn kiếp này, mày đã có lỗi với con bé nhiều như thế, đến bây giờ vẫn còn muốn hủy hôn! Mày còn muốn tao nói xin lỗi con bé cho tới khi nào!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 244: Là Ai Cường Bạo Cô?

Đột nhiên một gậy nặng nề nện vào trên lưng! Không mạnh, nhưng lúc này, đối với tình trạng thân thể của Nam Cung Kinh Hiên mà nói, đó là một kích nặng nề, anh cau mày rên lên một tiếng, gương mặt tuấn tú có chút tái nhợt.

Đám người chung quanh cũng khiếp sợ tron to hai mắt, nhìn động tác đập tới hung ác của Nam Cung Ngao, rồi rít tiến lên khuyên can: "Nam Cung tiên sinh! Đừng như vậy, thân thể của thiếu gia có thương tích còn chưa khỏe! Đừng đánh cậu ấy!"

Trong đầu vang vọng tiếng âm ỉ huyền não, Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nhủ mày thật chặt, ai cũng không nhìn, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào La Tinh Uyển trên giường bệnh —— thật sự anh rất muốn biết, hiện tại đang xảy ra chuyện gì!

Cô ta đã tới đây sao? Sáng hôm nay, cô ta tới vào lúc nào??

Nam Cung Kinh Hiên nhớ lại, lúc đó Thiên Tuyết vẫn còn ở trong phòng bệnh của anh, anh vừa tỉnh lại không bao lâu, kích động ôm cô, mềm giọng an ủi..... Khi ấy, La Tinh Uyển đang ở ngoài cửa sao?

Đôi mắt thâm thúy che giấu sự chấn động, Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn khuôn mặt của La Tinh Uyển, muốn nhìn ra chút ít đầu mối gì đó.

"Đừng!" La Tinh Uyển giật mình, rút cuộc phản ứng kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mà điềm đạm đáng yêu, mắt ngân ngấn lệ, giọng hơi khàn khàn, run rẩy nói: "Bác trai..... Bác trai, bác đừng trách Kinh Hiên, anh ấy bị thương, bác không nên như vậy!"

Nam Cung Ngao đang tức giận, bị quần gia và đám hộ vệ ngăn lại, tay cầm cây gậy đã nâng lên giữa không trung vẫn còn đang run rẩy, bắt đắ dĩ chỉ có thể buông xuống, hô hấp dồn dập, trong đôi mắt già nua vẫn đục vẫn còn lửa giận ngập trời, găt gao áp chế xuống.

"Tinh Uyển..... Con gái, bác biết cháu có bao nhiêu khổ sở khi gặp phải chuyện như vậy, chuyện này Kinh Hiên cũng có trách nhiệm, cũng không thể trốn tránh trách nhiệm! Cháu yên tâm, cháu yên tâm nó sẽ không không cần cháu, có bác ở đây, cháu không cần sợ, không có bất cứ kẻ nào dám bắt nạt cháu nữa, bác bảo đảm giúp cháu bắt kẻ đã cường bạo cháu trả lại sự công bằng cho cháu!" Nam Cung Ngao nặng nề buồn buồn nói, con giận còn sót lại vẫn chưa tiêu, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cây gậy, ánh mắt lộ ra sự kiên quyết.

La Tinh Uyên co rúc người ở bên trong giường bệnh, nước mắt lưng tròng, ôm cái mền khóc không thành tiếng.

"Cháu không sao..... Cháu không sao, mọi người không cần lo cháu..... Ra ngoài hết đi, cháu muốn yên tĩnh một mình..... Mọi người ra ngoài....." Vào thời khắc này, về hào phóng cùng sự hiền thực ưu nhã của cô ta đã bị nước mắt đánh nát, trên cổ tay mảnh khảnh đầy dấu sưng đỏ, tay ôm đầu co người lại, nức nở nói.

"Được, được, đi ra ngoài....." Nam Cung Ngạo luống cuống tay chân quay lưng về phía con gái của bạn tốt, là bậc cha chú, cho dù nói nhiều lời hơn nữa cũng có vẻ cứng nhắc vô dụng, ông ta phát tay chuẩn bị cho tất cả mọi người đi ra khỏi phòng bệnh của La Tinh Uyên, nhưng khi ngược mắt lên thấy Nam Cung Kinh Hiên vẫn đứng ở tại chỗ, cặp mắt lạnh như băng hờ hững, lại không đuổi anh đi ra ngoài.

Qua giây lát, tất cả người trong phòng bệnh đều đi ra ngoài.

Y tá giúp cô ta băng bó kỹ mấy vết thương nhỏ, chích thuốc an thần cho cô ta xong cũng đi ra ngoài, bên ngoài hơi ồn ào, có không khí bất quá riêng biệt của phòng viên và truyền thông, giờ phút này, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người là Nam Cung Kinh Hiên và La Tinh Uyên.

Phòng bệnh tĩnh lặng, tiếng động cách ngoài ngàn dặm, bầu không khí trở nên quý dị.

Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt chăm chú nhìn La Tinh Uyên, chậm chậm đi tới, chậm rãi chống tay ở hai bên người cô ta, gương mặt tuần tú hơi tái nhợt, nói thật nhỏ: "Tiết mục rất đặc sắc Tinh Uyên, cô không đi làm diễn viên thật sự rất đáng tiếc."

La Tinh Uyên vẫn đang co rúc ôm cái mền khóc thút thít, nghe được giọng nói của anh thì cả người run rẩy, nâng đôi mắt đầm lệ lên nhìn anh.

"Anh....." Cánh môi của cô ta tái nhợt, chỉ khắc ra được một chữ. "Anh đi ra ngoài..... Em không muốn anh nhìn thấy bộ dạng như quỷ này của em..... Em rất xấu xí có phải không? Nhất định cực kỳ xấu..... Em không cần anh mắng em dơ bẩn, thật sự là em rất dơ! Em rất bẩn!" La Tinh Uyên có chút kích động, giọng run run, hai tay luồn vào trong mái tóc xốc xếch, ôm lấy đầu, thông khổ khóc thút thít, hai vai co quắp hơi run rẩy.

Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt, quan sát, cũng suy tư, rốt cuộc là cô ta đang diễn trò hay thật sự là như vậy.

"Là ai cưỡng bạo cô?" Bỗng nhiên anh lạnh giọng hỏi.

La Tinh Uyên lắc đầu, lại lắc đầu, dường như muốn quăng bỏ ấn tượng duy nhất trong đầu: "Em không biết..... Em không biết em không biết!!"

Nam Cung Kinh Hiên đã chịu đựng đủ vai diễn có hơi thái quá này của cô ta, một phát bắt được cổ tay La Tinh Uyên, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta.

"La Tinh Uyên, hiện giờ không có người thứ hai ở đây, cô không cần đùa bỡn giả bộ đáng thương cho bất cứ người nào nhìn! Không ai biết cô là hạng người gì, cô cho rằng tôi vẫn còn chưa rõ sao?!!" Gương mặt tuần tú của Nam Cung Kinh Hiên tái nhợt, trong giọng nói trầm thấp lộ ra sự tức giận và uy hiếp, lạnh lùng nói tiếp: "Tôi hỏi lại lần nữa, là ai cưỡng bạo cô?"

Ban ngày ban mặt, một tiểu thư thế gia vọng tộc lại có thể tùy tùy tiện tiện để một tài xế taxi tiến dần từng bước, ai sẽ tin?! Có lẽ người khác có thể không có đầu óc đến mức này, nhưng La Tinh Uyên là ai, cô ta có khả năng để bản thân rơi vào nguy hiểm sao?!

"Em không biết..... Em không biết....." La Tinh Uyên nhớ tới gương mặt hung ác của Trình Dĩ Sinh, còn có hung khí đáng sợ điên cuồng xô xuyên bên trong cơ thể nhạy cảm yếu ớt của cô ta, vô cùng ghê tởm và đau đớn, che hai lỗ tai, rung rung thông khổ nói.

"Vậy đó là taxi của hãng nào?" Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng, tiếp tục hỏi: "Không phải cô không nhớ rõ mình ngồi xe của hãng taxi nào đó chứ? Cô có biết hiện giờ trên tất cả taxi đều có hệ thống định vị hay không, 24/ 24 giờ, dù chạy đến đâu cũng đều có ghi chép, có khả năng sẽ truy xét được..... Nói chuyện, Tinh Uyên, là hãng taxi nào?"

"Em không rõ lắm..... Em không nhớ!" La Tinh Uyên nức nở, nước mắt kịch liệt rót xuống, ôm đầu co rúc ở trong cái mền, cô ta rất sợ Nam Cung Kinh Hiên ép hỏi, chỉ đành không ngừng co người vào bên trong.

"A....." Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh, giờ tay nắm lấy cằm của cô ta, dùng sức chậm rãi nâng lên, đôi mắt thâm thúy lạnh như băng nhìn vành mắt ngập nước mắt của cô ta, cúi đầu nói: "Vậy cô nói xem, làm thế nào tôi tin tưởng cô đây? Cô sớm không xảy ra chuyện muộn không xảy ra chuyện, lại cố tình gặp chuyện không may ngay lúc tôi vất vả lắm mới tìm được Thiên Tuyết trở về..... Bị người cưỡng bạo, sao cô có thể nghĩ ra nước cờ ghê tởm này?"

La Tinh Uyên vẫn còn đang run rẩy, hai mắt theo dõi anh, ánh mắt mát lạnh pha lẫn sự đau lòng, có oán hận, có bất đắc dĩ, có tuyệt vọng..... Thì ra, ở trong lòng người đàn ông này, cô ta là loại người ngấm ngấm tính kế, chỉ có tính kế..... Ha ha ha.....

La Tinh nở nụ cười duyên, làm động tới khóe miệng đau đớn, dù trên mặt đầy lệ cũng vẫn xinh đẹp như xưa.

"Anh vẫn cho rằng em đang diễn trò sao?" Giọng cô ta khàn khàn khiến người nghe cảm thấy đau lòng, trong đôi mắt tràn đầy sự oán hận và tuyệt vọng: "Anh có muốn đi kiểm tra lại kết quả giám định không, xem có phải em bị cưỡng bạo hay là tự nguyện cùng đàn ông khác xảy ra quan hệ... hay không... Kinh Hiên, anh có thể hoài nghi em bất cứ điều gì, nhưng có một chuyện, anh không thể hoài nghi là em thật sự yêu anh..... Nhưng người đàn ông em yêu lại chính là như thế này!"

Cô ta khóc ra thành tiếng, túm lấy cái gối hung hăng ném về phía anh, thân thể mảnh khảnh yếu ớt run lẩy bẩy.

"Đi ra ngoài..... Ra ngoài!!!" Đôi mắt La Tinh Uyển đắm lệ mông lung, níu thật chặt cái mền, nhìn về phía anh gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Cô Ta Đã Không Còn Đường Lui

Nam Cung Kinh Hiên bị cái gối đập trúng, mặt lệch sang một bên, vẫn nhúu mày lạnh lùng như cũ.

—— người phụ nữ này, rốt cuộc thì câu nào là lời kịch, câu nào là nói thật??

"Muốn dùng phương pháp này ép tôi không hủy bỏ hôn ước thì cô đã sai lầm——" Nam Cung Kinh Hiên lạnh nhạt quay đầu lại, nhìn cô ta chăm chăm. "Chính tôi sẽ tra rõ chuyện này, mỗi một chi tiết thực giả tôi đều phải biết rõ, tạm thời cô có thể che mắt ông già kia và mọi người, nhưng cứ yên tâm, có một ngày, tôi sẽ khiến cô còi bỏ toàn bộ mặt nạ phơi bày cho tất cả mọi người nhìn, cũng xin cô nhớ kỹ, La Tinh Uyển —— là cô khiến bản thân mình trở nên dơ bẩn như thế."

Nói xong, anh đứng dậy, ưu nhã tự nhiên như thường ngày.

"Còn nữa..., đừng có nói yêu tôi, đối với người không thương cô mà nói, không đáng giá một đồng..... Tôi nghĩ cô đã sớm rõ ràng." Anh lạnh lùng nhìn cô ta, đôi mắt như hàn băng, xoay người chậm rãi rời đi.

Trong phòng bệnh lại khôi phục sự an tĩnh.

La Tinh Uyển giặt mình tại nguyên chỗ, qua hồi lâu mới túm cái mền bao bọc thân thể thật chặt, ôm lấy chính mình, trong căn phòng đầy mùi thuốc sát trùng, bất lực mà đau lòng khóc thành tiếng.

Tiếng khóc cực kỳ thê lương, rất bén nhọn, tê tâm liệt phế, chưa bao giờ cô ta nghĩ mình cũng có thể khóc như thế này!!

Thì ra, không có ai thật sự thương cô ta, yêu cô ta..... Không có, một người cũng không có!

Cô ta đắm chìm trong sự bi thống thương tâm, bầu không khí lạnh như băng chung quanh đang mọi lúc nhắc nhở cô ta có bao nhiêu thâm thương, không có sự ấm áp, không có ai an ủi, cô ta hướng về người mình yêu khóc rống, đôi lần là sự hoài nghi cùng giễu cợt của anh, bất kể thân thể của cô ta có bị người cường bạo hay không cũng đều không sạch sẽ, không sạch sẽ!!

Đầu óc ong ong, La Tinh Uyển không biết mình đã khóc bao lâu, nước mắt đã thấm ướt cái mền trong tay.

Cô ta có cảm giác cả người không thăng bằng, cảm giác được tiếng ồn ào của phóng viên và truyền thông ở bên ngoài từ phức tạp đã dần trở nên an tĩnh, cô ta giờ tay chống trán ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, trong gió rét, ánh mặt trời âm áp vẫn xuyên thấu qua tầng mây chiếu xuống tia nắng chói mắt, cô ta giặt mình, nhớ tới thời điểm giao dịch cùng Trình Dĩ Sinh ở nhà họ La, cô ta bái phục mình, lúc ấy lại có thể lạnh lùng bình tĩnh thế kia.

Sau khi tàn sát bừa bãi như một tên cầm thú, Trình Dĩ Sinh thoả mãn bò dậy từ trên người cô ta, đứng lên đi lấy cái camera mini.

Anh ta rất đắc ý, thậm chí quay trở lại ôm lấy cô ta, phát lại hình cho cô ta xem.

Mắt La Tinh Uyển mở trừng trừng nhìn màn hình, hai chân trắng nõn của cô ta nhốt chặt thắt lưng anh ta, bị buộc phải nghênh đón mỗi một cái đánh sâu nhất mạnh nhất của anh ta, trơ mắt nhìn bộ phận xấu xí như lưỡi kiếm sắc bén của anh ta đâm xuyên vào trong cơ thể mình, trơ mắt nhìn tay anh ta giãy xéo mỗi một tắc tư mật trên thân thể mình Cô ta gào thét chói tai, túm lấy tất cả mọi thứ bên cạnh hướng về phía Trình Dĩ Sinh đập tới.

Trình Dĩ Sinh cười mà không phản kháng, sau cùng ôm lấy cô ta đã mất đi hơi sức, thì thầm nói: "Bảo bối Tinh Uyển, tôi không đủ dịu dàng nên làm đau cô phải không? Tôi bảo đảm lần sau sẽ cẩn thận một chút, không làm cho cô chảy nhiều máu như vậy, chẳng qua tôi thấy cô chảy máu thì kích động, thật sự không có cách nào....."

La Tinh Uyển giờ tay lên muốn tát vào mặt anh ta, nhưng mới nâng lên giữa không trung thì bị anh ta bắt được, bên tai là giọng nói trầm thấp: "Yên tâm, lần hiển thân này là thù lao, cục diện rối rắm ở bên kia của ba cô tôi sẽ giúp giải quyết, chỉ là đoạn video này vẫn còn ở trong tay tôi, nhưng không đủ lưu lại để làm kỷ niệm quý báu —— bảo bối, lần sau, thời điểm tôi khát khao, xin cô rộng mở hai chân xinh đẹp mà nghênh đón tôi....."

Đối mặt với một tên cầm thú như vậy, La Tinh Uyển chỉ đành nuốt nước mắt xuống, giọng khàn khàn nói: "Được, Trình Dĩ Sinh, tôi đồng ý yêu cầu của anh, nhưng tôi cũng có điều kiện, anh nhất định phải đáp ứng, nếu không, tôi không ngại cá chết lưới rách với anh, chúng ta, một sống hai chết!"

Trong mắt Trình Dĩ Sinh thoáng qua một tia sáng, nghiêng ngẫm nói: "Cái gì?"

"Tôi đã hư thân không có cách nào đền bù, cho dù cuối cùng tôi có thể gả cho Kinh Hiên cũng không giấu diếm được tôi đã không còn trong trắng!"

Trình Dĩ Sinh, tôi muốn anh cam kết là đoạn video này vĩnh viễn không xuất hiện, về phần anh muốn tôi làm gì cũng không có vấn đề, chỉ cần anh giữ bí mật là được!"

Chớp mắt, Trình Dĩ Sinh đã hiểu ý của cô ta. "Hả..... Đây không ngờ cô vẫn còn rất có đầu óc, chỉ là cô không cảm thấy tiết mục này đã quá xưa cũ rồi sao? Cô dùng thân thể để có được sự đồng tình của nhà Nam Cung, cô thấy bản thân có thể duy trì đến khi nào?"

"Những điều đó không cần anh quan tâm," La Tình Uyển lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Anh chỉ cần giữ bí mật là được, anh nên biết, một khi chuyện này vỡ lở, tôi không gả vào nhà Nam Cung, anh cũng sẽ bị Nam Cung Ngạo chinh đến sống không bằng chết, hai chúng ta ai cũng không có kết quả tốt! Mà tôi thì vẫn còn muốn gả cho Kinh Hiên, tôi yêu anh ấy, không phải anh cũng còn thích Dự Thiên Tuyết sao? Nếu như Kinh Hiên không chiếm giữ cô ta, vậy thì không còn ai tranh đoạt với anh nữa, về phần nghệ sĩ dương cầm kia, chắc hẳn anh chưa từng để ở trong lòng, đúng không?"

Sau cơn bi thống khổ đau, cô ta vẫn có thể tỉnh táo phân tích, cứu vãn hậu quả tệ hại nhất thành kết quả tốt nhất.

Trình Dĩ Sinh nheo mắt lại, ngẫm nghĩ một lát, cười lạnh đáp ứng.

Vì thế, toàn bộ sự hỗn loạn rồi ren mối chính thức hạ màn, cũng chính thức bắt đầu.....

La Tình Uyển nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, một dòng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cô ta dùng giọt nước mắt chân thật cuối cùng chôn theo trình tiết quý giá của mình, cô ta đã bị bức tới bước đường này, không còn đường lui nữa.....

Từ hôm nay trở đi, cô ta mới bắt đầu chân chính không chừa bất cứ thủ đoạn nào, cái gì thiện lương, cái gì đồng tình, tất cả vứt xéo! Trình Dĩ Sinh, tốt nhất là hãy nghiêm ngặt giữ bí mật, bằng không, nếu ngày nào đó sự thật bị vạch trần, tôi sẽ thật sự liều mình cả chết lưới rách với anh! Tôi chết cũng sẽ không để cho anh sống yên!!

Từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh giấc.

Bất thành linh Dự Thiên Tuyết mở mắt, trên trán mồ hôi đầm đìa, cả người nóng hổi.

Đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm trần nhà, sau đó lại bất lực nhìn bốn phía chung quanh, lúc này mới cảm giác được trời đã tối, sau khi về đến nhà, cô liền mơ mơ màng màng ngủ, bàn tay nhỏ bé sờ soạng trên ghế salon, mò tìm được điện thoại di động, trên đó có mấy chục cuộc gọi nhỡ.

Nhìn thấy cái tên trên di động, cô hơi đau lòng, dứt khoát bỏ điện thoại di động xuống, đứng lên nhìn xung quanh.

Sau lưng chính là phòng của Tiểu Ảnh, cô xoay người, kinh ngạc nhìn mấy giây, nước mắt lại bắt đầu tràn đầy hốc mắt, trước kia vào giờ này, cô đã nấu cơm xong, gõ cửa phòng của con trai, nhẹ giọng nói: "Bảo bảo, ăn cơm, con không ra là mẹ ăn hết đó, ăn xong rồi làm tiếp có được không?"

Nhưng còn bây giờ.....

Dự Thiên Tuyết vươn tay che miệng, nén nước mắt đã dâng tràn, cũng áp chế sự bi thương trở về lòng ngực.

"Sao ở chỗ này một mình?" Một giọng nói trầm nhẹ đậm đà vang lên sau lưng.

Dự Thiên Tuyết giật nảy mình, xoay người, sợ tới mức trái tim cũng suýt ngừng đập!!

Hồ hấp dồn dập, cô thấy mờ mờ một bóng người, còn chưa kịp nhìn rõ là ai, 'Tách' một tiếng, đèn trong phòng đã sáng lên, bóng dáng thon dài ưu nhã của Nam Cung Kinh Hiên đứng cách đó không xa.

"....." Dự Thiên Tuyết giờ tay che ánh đèn đột ngột chói mắt, đôi mắt ươn ướt, một cái chớp mắt tiếp theo, trên đỉnh đầu truyền đến hơi thở ấm áp, cô bị ôm vào trong một lồng ngực, cánh môi ấm áp của Nam Cung Kinh Hiên bao trùm lên vành tai nhạy cảm của cô: "Tại sao không trở lại bệnh viện? Em không biết anh rất nhớ em sao? Cả ngày nay không nhìn thấy bóng dáng của em, em muốn anh gấp chết hả?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Tay Của Em Ở Chỗ Đây, Anh Có Muốn Dắt Hay Không?

Bỗng nhiên xuất hiện sự ấm áp khiến Dự Thiên Tuyết thất kinh, cô ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn đôi mắt đang gằn trong gang tấc, trong lòng hoảng loạn bối rối cả lên.

"Sao anh lại đến đây? Không phải anh vẫn còn ở bệnh viện sao? Thế nào lại một mình chạy đến nơi này!" Dụ Thiên Tuyết rất khẩn trương, hai tay dịu dàng vòng qua thắt lưng rắn chắc, cẩn thận tránh ra vết thương của anh, run giọng nói.

"Xảy ra chút chuyện, anh không muốn ở trong đó nữa, vì thế đi ra ngoài một lát." Nam Cung Kinh Hiên hơi cau mày, thấy cô không ngoan lại ôm cô vào lòng lần nữa, nâng cằm cô lên, ấn một nụ hôn nóng bỏng lên môi của cô.

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết khẽ rung động, nhưng nhớ tới lời Nam Cung Ngao nói với cô hôm nay thì có chút mờ mịt, nhìn bộ trang phục có vẻ rất đắt tiền mà Nam Cung Kinh Hiên đang mặc, quý khí bức người, từng chi tiết hoàn mỹ đến mức tận cùng, trong lòng cô vô cùng chua xót, thật sự có một loại cảm giác không xứng khi đứng ở bên cạnh anh.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Cô chỉ có thể nhẹ giọng hỏi.

"Chuyện rất tệ," Nam Cung Kinh Hiên nói đơn giản, ngón tay thon dài vuốt ve cái cằm mềm nhẵn mịn màng của cô, nhàn nhạt nói tiếp: "Anh biết chắc chắn em sẽ nghe được tin tức này, thay vì để em hiểu lầm, không bằng anh tự mình nói cho em biết....." La Tinh Uyển bị cưỡng bạo ở tại trong nhà, tạm thời vẫn chưa tra ra người kia là ai."

Dụ Thiên Tuyết kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, rù rì nói: "Cưỡng bạo? Cô ấy bị người ta cưỡng bạo?"

"Ừ," Nam Cung Kinh Hiên hơi cau mày, cũng có chút buồn bực: "Xem ra, hình như là thật, nhưng có nhiều điểm không đúng, cô ta đi phía bắc tìm Trình Dĩ Sinh, sau khi trở về thì xảy ra chuyện như vậy, tuyệt đối không phải là trùng hợp, anh cũng vừa mới hỏi thăm tình huống của chú La ở bên đó, hiện tại những ảnh hưởng tiêu cực kia đã bị áp xuống, nhìn bề ngoài thì hình như chuyện bồi thường đang tiến hành gió êm sóng lặng, cũng không biết là ai giúp bọn họ, hừ, ở trong tối đùa bỡn thủ đoạn gì đó mới đề được sự cố lớn như vậy xuống."

Người ở tầng dưới cùng bị áp bức dễ bị chọc giận nhất, nhất là thời điểm tai nạn giáng xuống——vì thế, ngoại trừ dùng thủ đoạn cường thế ghê tởm, không còn bất kỳ phương pháp nào có thể trong nháy mắt khiến bọn họ bằng lòng nhận tiền bồi thường, chắc, không nói đến nhà họ La không có hào phóng như vậy, lần này, nếu như toàn bộ bồi thường theo định mức, vậy thì lợi nhuận của khối sản nghiệp ở phía bắc của nhà họ La sẽ hoàn toàn bị thâm hụt.

Dụ Thiên Tuyết nghe cái hiểu cái không, lại mang máng hiểu được ý tứ của anh, nhìn anh nhíu mày cũng biết chuyện này rất khó giải quyết, cô nhẹ nhàng hít một hơi, nhẹ giọng nói: "Anh ngồi nghỉ một lát, em đi nấu nước, thân thể còn chưa khỏe đừng có suy nghĩ nhiều."

Thấy cô muốn xoay người rời đi, đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên chợt âm u, vươn tay ôm cô vào trong ngực.

"Nếu chuyện này cũng có liên quan đến em thì sao?" Nam Cung buồn bã cúi đầu nói thật nhỏ bên tai cô: "Hiện giờ ở bên ngoài đều ầm ỉ tin tức La Tinh Uyển bị cưỡng bạo, còn có suy đoán hôn ước có hủy bỏ hay không, ông già lại bị lừa xoay quanh, không dễ gì đầu óc mới thanh tỉnh một chút lại bắt đầu hồ đồ, nếu tất cả đều buộc anh phải cưới cô ta, em sẽ làm thế nào?"

Giọng anh trầm thấp không cảm xúc, Dụ Thiên Tuyết nghe không hiểu ý của anh.

"Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiên khe khẽ hôn vành tai cô, thấp giọng hỏi: "Em sẽ làm thế nào?"

Dụ Thiên Tuyết cảm giác được sự tê dại trên lỗ tai, theo bản năng muốn tránh, tay của anh lại giữ chặt thắt lưng cô kiềm chế cô ở trước ngực, cô có làm như thế nào cũng không thể rời khỏi.

"Em....." Đôi mắt cô trong suốt lấp lánh, một lát sau nhẹ giọng nói: "Em không biết mình sẽ phải làm gì, căn bản là em không rõ chuyện gì xảy ra giữa nhà anh và nhà họ La, em cũng không sửa đổi được cái gì, điều kiện định duy nhất là em muốn ở bên cạnh anh không muốn nhường anh cho người khác."

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô bao trùm lên trên mu bàn tay anh, cũng kiên quyết tách tay anh ra khỏi thắt lưng mình, đơn độc đứng trước mặt anh, đôi mắt trong trẻo, nhẹ giọng nói: "Nếu là chuyện em có thể làm, đối với chúng ta có trợ giúp em sẽ tận hết sức lực đi làm, thế nhưng cũng phải xem thái độ của anh đến cùng là như thế nào, em nói tiếp nhận anh cũng sẽ không trốn tránh nữa, nếu như anh muốn lùi bước em cũng không còn cách nào, hiện tại, tay của em ở chỗ này, anh có muốn dứt hay không?"

Dụ Thiên Tuyết đứng cách anh một bước chân, đôi mắt trong vắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không chút tí vết, vươn tay ra, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh.

Chuyện đã quyết định cô sẽ không thay đổi, người mà cô đã định cũng sẽ không buông tay. Cô vẫn là Dụ Thiên Tuyết yêu ghét rõ ràng của năm năm trước, một thân nghèo khó nhưng vẫn kiêu hãnh thanh cao.

Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô thật lâu, rốt cuộc nhột nhạt cười rộ lên, hốc mắt cũng hơi ẩm ướt.

"Muốn....." Nam Cung Kinh Hiên trầm giọng nói, đưa tay kéo cô qua, siết thật chặt, cúi đầu hôn lên môi cô: "Đương nhiên anh muốn dứt....." Đòi này anh chỉ cần một mình em....."

Hai mắt Dụ Thiên Tuyết vẫn mở to nhìn chăm chăm vào gương mặt thâm tình của anh, cảm thụ lực bàn tay của anh ở sau gáy mình, còn có đầu lưỡi hơi run rẩy khi chạm vào nhau, cô có chút tránh né, lực trên gáy liền tăng thêm, ở điều kiện tiên quyết là không làm đau cô, anh hôn sâu hơn mạnh hơn, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng ấm lên, trong lúc đó nhiệt độ môi lưỡi của bọn họ cũng dần dần nóng bỏng.

"....." Nam Cung Kinh Hiên rên lên một tiếng, vốn định gát gao ôm cô vào trong ngực, nhưng không ngờ lại đè lên vết thương.

Dụ Thiên Tuyết cả kinh, vội vàng nhẹ nhàng đẩy bờ vai của anh vừa áp xuống, liếc mắt nhìn bụng anh.

"Anh cẩn thận một chút, vết thương chưa lành còn đi loạn khắp nơi, anh cho rằng chỉ là bị muỗi chích một cái thôi sao?" Cô lo lắng, nắm tay anh dắt đến ghế sofa ngồi xuống, kéo tấm thảm thường hay đắp cho Tiểu Anh qua đắp lên trên người anh, cúi xuống nhìn vết thương của anh.

Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên trở nên rất ngoan ngoãn, dưới ánh đèn êm dịu, gương mặt tuấn tú có phần ôn hòa hơn, sự mỉa hoặc tàn nhẫn từ trong từng động tác rất nhỏ, anh an tĩnh ngồi ở trên ghế sofa, an tĩnh theo dõi khuôn mặt cô, cảm giác được ngón tay mềm mại lạnh lạnh của cô vén vạt áo sơ mi của anh lên, trầm ngâm nhìn lớp băng gạc bao chặt chẽ trên bụng anh.

Quả nhiên là có rướm máu chút ít, Dụ Thiên Tuyết cắn môi, hơi trách cứ nhìn người đàn ông này.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua chút vô tội, cầm bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở bên môi hôn một cái, giọng nói mang theo chút làm nũng: "Thật xin lỗi, bà xã, anh biết em vẫn chưa thỏa mãn dục vọng, bây giờ trên người có thương tích không thể thỏa mãn em được, chờ anh khỏe lại nhất định sẽ bồi thường gấp đôi, được không?"

Một câu nói khiến Dụ Thiên Tuyết triệt để đỏ mặt xấu hổ, như mèo con xù lông muốn tránh khỏi tay của anh, lại không ngờ anh nắm chặt như vậy.

Nhưng mà..... Cái gì bà xã? Cái gì chưa thỏa mãn dục vọng?!

"Anh nói lung tung nữa Còn nói lung tung nữa em sẽ không để ý tới anh!!" Dụ Thiên Tuyết đỏ mặt kêu lên.

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu cười, nắm chặt tay cô tiếp tục dịu dàng hôn lên trên mu bàn tay cô: "Bà xã..... Nhất định anh sẽ cưới em..... Đây là chuyện sớm muộn....."

Dụ Thiên Tuyết an tĩnh lại, thật sự cô rất cảm động, nhưng nhớ tới lời Nam Cung Ngạo đã nói, nghĩ đến chuyện La Tinh Uyển bị cưỡng bạo, trong lòng lại loạn lên.

Bên tai truyền tới tiếng ong ong của điện thoại di động, là phát ra từ trong túi của Nam Cung Kinh Hiên.

Anh cũng không muốn nhận, mặc kệ di động chấn động, nhưng tiếng vang dội kiên nhẫn kia khiến Nam Cung Kinh Hiên hơi bực bội, đôi mắt anh sắc lạnh, lấy điện thoại di động ra liếc nhìn, đôi mắt lại sáng rõ khác thường!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Sao Tinh Uyển Có Thể Làm Loại Chuyện Này

Trên màn hình điện thoại di động chính là mã số kia, Dụ Thiên Tuyết không nhìn thấy được.

Cô thấy Nam Cung Kinh Hiên nhận cuộc gọi, nhàn nhạt nhưng êm ái nói mấy câu, cuối cùng nắm tay cô nói với bên kia: "Cô ấy sẽ đi đón em", rồi cúp điện thoại.

Thấy anh nói chuyện điện thoại xong mặt liền sáng rõ, trong lòng Dụ Thiên Tuyết khẽ sợ hãi, nhớ tới giọng điệu khi nói chuyện điện thoại của anh thì có chút chua chua, mở miệng hỏi: "Ai vậy?"

Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt cười, kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua ôm cô vào trong ngực, cánh môi ấm áp bao trùm lên tai cô, nói thật nhỏ: "Thiên Tuyết, anh luôn nghĩ, kể từ khi gặp em cho tới nay, chuyện mình làm đúng nhất là chuyện gì, hiện giờ anh đã biết....."

"Chuyện gì?" Dụ Thiên Tuyết hơi mê mẩn, bỗng nhiên anh dịu dàng khiến cô say đắm.

Nam Cung Kinh Hiên nghiêng mặt qua, hôn một cái lên trên khuôn mặt trắng nõn của cô, giọng nói khàn khàn: "Em gái của em, Thiên Nhu, em ấy trở về."

Màn đêm vừa buông xuống thành phố Z, vài ngôi sao lóe lóe sáng như đôi mắt của trẻ con, trong một căn hộ bình thường, đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai vui mừng, nhìn qua cửa sổ, có thể thấy một đôi nam nữ thân mật dựa trên ghế sofa, anh cười vô cùng ôn hòa mỉa hoặc, mê say hôn lên cánh môi của cô, yêu thương nhìn về mặt kích động chảy nước mắt lại không nhận được mà mỉm cười của cô, thỏa mãn ôm cô vào lòng.

Có thể nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa của cô lần nữa, mới thấy anh đã làm đúng, làm tốt nhất một chuyện.

Sáng sớm, trong phòng ăn ở biệt thự không nhiễm một hạt bụi.

"Càn quấy!" Nam Cung Ngao vỗ mạnh lên bàn một cái, một phần tờ báo cũng bị chụp ở dưới bàn tay, đôi mắt hơi nổi giận nhìn chăm chăm Nam Cung Kinh Hiên: "Ngược lại tao muốn hỏi mày, mày nói người phụ nữ đó từ nơi nào xuất hiện? Không có thân nhân sao? Không có tiền hay sao? Mày lại muốn đưa một phụ nữ không rõ lai lịch đến đây ở?!"

Nam Cung Kinh Hiên dùng khăn ăn nhẹ lau sạch khóe miệng, nâng đôi mắt thâm thúy lên: "Không phải là phụ nữ, cô ấy vừa mới tốt nghiệp đại học, xem như là nữ sinh."

"Mày....." Nam Cung Ngao tức giận không nhẹ, tay vuốt ve cây gậy, cố gắng dùng đạo lý nói chuyện với anh: "Vậy rốt cuộc là nữ sinh kia có quan hệ gì với mày? Tao biết mày thiện tâm giúp đỡ cô gái đó rỗng rã năm năm ở nước ngoài, nhưng về nước còn muốn mày thu xếp giúp cô ta hay sao? Không phải cô ta có chị gái à? Chẳng lẽ sẽ đói chết!"

"Có lẽ sẽ không," Nam Cung Kinh Hiên ngược mắt lên chăm chú nhìn Nam Cung Ngao, lạnh nhạt mở miệng: "Tôi chỉ đề nghị với ba mà thôi, ba không đồng ý tôi sẽ không miễn cưỡng, dù sao thì công việc của tôi và Thiên Tuyết rất bận, không có thời gian chăm sóc em ấy, nên muốn để em ấy đến ở bên này, nhưng không sao cả, chẳng qua là phải đặt mua thêm một phần bất động sản mà thôi, tạm thời để em ấy đến ở chỗ Thiên Tuyết vậy, như thế tôi cũng yên tâm hơn."

Anh bỏ khăn ăn xuống, thần nhiên nói: "Nói đến đây thôi, không cần bàn bạc nữa, tôi cũng sẽ chuyển ra ngoài ở."

"Mày..... Mày đứng lại đó cho tao!!" Nam Cung Ngao giận đến mức vỗ bàn lần nữa.

Thân ảnh thon dài của Nam Cung Kinh Hiên dừng lại, xoay người nhìn chăm chăm vào ông ta, lạnh nhạt hỏi: "Còn có việc?"

"Mày, cái thằng hồ đồ này," Nam Cung Ngao giận đến phát run, nhặt tờ báo trên bàn lên nhìn anh nói: "Mày xem báo chí hôm nay chưa, mày nhìn thử đi! Cả trang báo đều đang viết chuyện của mày và Tinh Uyển! Đối với truyền thông mày không có ẩn nói gì thì cũng thôi đi, ngày mai chú La cùng dì La của mày từ phía bắc trở về cũng sẽ biết chuyện của Tinh Uyển, mày phải cho bọn họ một câu trả lời! Chẳng lẽ mày vẫn còn khăng khăng một mực muốn kết hôn với Dụ Thiên Tuyết hay sao? Mày muốn cho nhà Nam Cung gánh trên lưng tai tiếng bội bạc xấu xa có phải không?"

"Người khăng khăng một mực không phải là tôi....." Nam Cung Kinh Hiên đi trở lại, chống hai tay ở trên mặt bàn, ánh mắt sắc bén, chăm chú nhìn ông ta: "Ba biết ba bắt buộc tôi cưới dạng phụ nữ gì sao? Cô ta cho ba xem hình chụp Thiên Tuyết cùng Bùi Vũ Triết đúng không? Tôi có trách nhiệm nói cho ba biết, cô ấy rất sạch sẽ, trừ tôi ra, không có ai chạm qua cô ấy, bao gồm cả chuyện cô ấy bắt ngờ lên giường cùng Bùi Vũ Triết, đều là do con dâu hoàn mỹ đó của ba giờ trò quỷ —— ba muốn chứng cứ tôi có thể cho ba xem, khoảng thời gian này quá rối loạn tôi vẫn chưa lấy ra cho ba xem, ba có hứng thú không?"

Nghe xong lời anh nói, Nam Cung Ngao chính là khiếp sợ, ngập ngừng hồi lâu, thế nhưng không nói ra được một chữ.

"Không đâu..... Sao Tinh Uyển lại có thể là loại người như vậy, thằng tiểu tử mày, đừng có tùy tiện tiện si nhục người ta, không thích thì có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm, sao mày có thể si nhục vợ tương lai của mày như thế!"

Trong mắt của Nam Cung Kinh Hiên thoáng qua chút khinh miệt, không nói một lời, xoay người đi lên lầu.

‘Phịch!’, một xấp văn kiện bị ném ở trên mặt bàn, mắt của Nam Cung Kinh Hiên lóe sáng như loài thú săn mồi, cúi người xuống nhìn chăm chăm ông ta: "Mở ra xem đi, sẽ nhận được đáp án ba muốn."

Nam Cung Ngao chưa tiêu lửa giận, tay chống gậy liếc xéo xấp văn kiện đó, do dự trong chốc lát mới hơi nén giận mở ra, nhìn hình chụp bên trong, kết quả xét nghiệm của bệnh viện, còn có các loại chứng cứ..... Một tiếng vang nho nhỏ, Nam Cung Kinh Hiên mở đoạn ghi âm ở vườn hoa Kim Vĩnh, đôi mắt sắc lạnh như băng, chờ đợi phản ứng của ông ta.

Bên trong máy ghi âm nho nhỏ, tiếng nói phát ra rất rõ ràng.

.....

"Đừng tưởng rằng tôi có mưu tính trước, nếu như tôi đã có kế hoạch thì tuyệt đối sẽ không tìm người như cậu, một tay mơ, tôi làm như vậy, là bởi vì người phụ nữ kia là tình nhân của chồng chưa cưới của tôi, tôi muốn cắt đứt quan hệ của bọn họ vì thế mới phải hại cô ta, cậu cảm thấy tôi rất xấu phải không?"

"Ta cảm thấy..... Chồng chưa cưới của cô thật sự không tốt, người phụ nữ kia vì tiền mà chung sống với chồng chưa cưới của cô sao? Vậy thì chính là đáng đời cô ấy! Nhưng nếu không phải, vậy thì cô....."

"Tôi không phải chúa cứu thế, chỉ cần hai người đó tùy tiện ở cùng nhau là tôi phải thành toàn." Cô ta nhẹ giọng nói tiếp: "Những người khác tôi không có quyền can thiệp, nhưng sao phải hy sinh bỏ rơi tôi để thành toàn cho hạnh phúc của bọn họ, dựa vào cái gì?"

"..... Vậy sau đó cô có thành công không? Đêm hôm đó?"

.....

Đoạn ghi âm vẫn còn tiếp tục, hình chụp rơi rải rác trên bàn và trong tay Nam Cung Ngao.

Tay ông ta có chút run rẩy, trong đôi mắt cứng cáp vẫn đục tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, dường như đang tận lực tiêu hóa những nội dung này, sự khiếp sợ đang từ từ hòa tan, thậm chí, ông ta có phần không biết phải làm sao.

"Được rồi..... Không cần tiếp tục nữa....." Nam Cung Ngạo khoát khoát tay, thật sự nghe không vô nể đoạn đối thoại kia.

Máy ghi âm tạm ngừng lại.

Bữa ăn sáng ngon lành vượt qua trong một bầu không khí bản khoăn phức tạp, Nam Cung Ngạo liếc nhìn tin tức tiêu cực ừn ừn đăng trên trang nhất báo chí, lại nhìn thoáng qua mấy tấm hình và kết quả xét nghiệm kia, tâm tình càng thêm phức tạp.

"Mấy thứ này của mày, tao biết rồi," Nam Cung Ngạo hơi hột nói, sắc mặt nghiêm trọng: "Là tao hiểu lầm đứa nhỏ Dụ Thiên Tuyết kia, điều này là tao không đúng, lúc đi nói chuyện với con bé, cũng đã nói tới chuyện này."

Ông ta dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nhưng mày phải xem trước mắt là tình hình gì, đứa nhỏ Tinh Uyển kia cũng đã chịu rất nhiều uất ức, trong lòng con bé có oán hận là chuyện rất bình thường, tao biết, con bé làm những chuyện này xác thực là không tốt đẹp gì cho lắm, nhưng mày nghĩ kỹ lại đi, con bé cũng đâu có mưu tài sát hại tánh mạng của ai, chẳng qua chỉ nói láo lừa mày là hai đứa có xảy ra quan hệ, chỉ làm một chút chuyện không quá nhân đạo đối với Dụ Thiên Tuyết mà thôi, cũng chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì, đúng không? Loại chuyện như vậy, tao hiểu..... Chính mày phải nghĩ phải nhìn, phải ăn nói như thế nào với chú La của mày!"

Sắc mặt của Nam Cung Kinh Hiền bắt đầu thay đổi trở nên rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Sao Bọn Họ Tìm Tới Nơi Này?

"Vì thế, cho dù tôi có lấy ra những chứng cứ này, ba vẫn muốn tôi cưới người phụ nữ kia, có đúng không?" Sắc mặt anh rất lạnh, đôi mắt thâm thúy giống như hàn băng nhìn chằm chằm Nam Cung Ngạo.

"Đứa bé Tinh Uyển kia vẫn rất được, nếu không phải là mày làm loạn ở bên ngoài thì làm sao lại dẫn đến nhiều chuyện như vậy!" Nam Cung Ngạo cũng cau mày, giọng điệu ra vẻ dạy dỗ, nói với anh.

"Ba không cần phải nói sang chuyện khác," Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói: "Năm đó, chính ba thiếu bao nhiêu khoản nợ phong lưu, có lỗi với bao nhiêu phụ nữ thì trong lòng ba rõ ràng nhất, hiện tại, còn cần ba tới dạy dỗ tôi sao? Tôi vẫn chưa kết hôn, có quyền lựa chọn người phụ nữ mình yêu để kết hôn, tôi không giống ba, lựa chọn người phụ nữ mình không thương, sau đó vẫn còn ở bên ngoài làm loạn, mẹ tôi chết như thế nào ba rõ nhất! Bà không có hại bất cứ ai, là những phụ nữ ở bên ngoài kia đùa bỡn tâm kế bức chết bà!"

"Mày im miệng cho tao!!!" Nam Cung Ngạo giận đến nổi con thịnh nộ, sắc mặt xanh mét, nhắc tới chuyện năm đó đã gọi lại nỗi oán hận của ông ta, giờ phút này, ông ta run rẩy cả người, suýt nữa cầm không được cây gậy.

"Không được nhắc tới người mẹ đã chết của mày..... Chuyện của Tinh Uyển nhất định mày phải giải quyết, mày phải có câu trả lời cho chú La bên kia! Ngày mai mày theo tao đến nhà họ La, sau đó đến bệnh viện, ngay trước mặt chú La, chính miệng mày nói cho rõ ràng, nói mày cam kết không vứt bỏ Tinh Uyển! Một cô gái tốt đẹp đang yên đang lành lại bị hủy, là vị hôn phu mà mày không có chút trách nhiệm nào hay sao? Chẳng lẽ chỉ vì con bé không còn trong trắng mà vứt bỏ nó, để người bên ngoài cười vào mặt của chúng ta phải không! Tốt nhất là mày suy nghĩ cho kỹ đi!"

Nam Cung Ngạo cũng ngồi không yên nữa, sắc mặt trắng bệch, run run rẩy rẩy chống gậy đi ra khỏi phòng ăn.

Quần gia nghe được tiếng rống dữ dội kia vội vàng đi tới, chỉ thấy lão gia đi ra từ bên trong, thấp thoáng có thể nhìn thấy chén bát ngổn ngang trên bàn ăn, còn có nhiều hình chụp rải rác đầy trên bàn trên sàn, sống lưng của Nam Cung Kinh Hiền thẳng băng, sắc mặt cũng xanh mét rất đáng sợ.

"Thiếu gia....." Quần gia lo âu chạy tới.

"Không cần để ý đến tôi" Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng nói, liếc nhìn về phương hướng Nam Cung Ngạo rồi đi: "Trông chừng ông ấy, đừng để ông ấy gặp chuyện không may, tim của ông ấy không khỏe, mấy ngày này tôi không về biệt thự, làm phiền ông."

So với bất kỳ người nào, anh biết rõ chiếc xương sườn mềm của ba mình, biết cả đôi ông ta thống khổ nhất là chuyện gì, vì thế có một số việc, chỉ ở thời điểm bức tức nhất anh mới nói ra, chỉ cần một lần, đã đủ khiến ông ta phải suy nghĩ cho thật kỹ!

"Dạ!, thiếu gia." Quần gia có phần yên tâm.

Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng xoay người rời đi, trong lòng anh rất rõ ràng, nếu không có lý do có thể thuyết phục Nam Cung Ngạo hủy bỏ hôn ước, vậy nhất định chính là chứng cứ vẫn chưa đủ, về chuyện La Tinh Uyển bị cưỡng bạo, nhất định anh phải tra ra manh mối mới được!

Bên trong phòng triển lãm rộng lớn, Lạc Phàm Vũ mặc một thân quần áo màu trắng nhích lại gần.

"Tốt quá, nếu không phải lần này Huệ Minh có triển lãm tôi còn không gặp được cô," Lạc Phàm Vũ chăm chú nhìn cô gái đang ngắm tranh trước mặt, nở nụ cười yếu ớt: "Cô sao vậy? Có phải chân vẫn còn rất đau hay không, có thể đi không?"

"Tôi không sao," Dụ Thiên Tuyết cười cười, nhón chân muốn treo một bức tranh, bỗng nhiên như chợt nhớ ra cái gì, nghiêng đầu hỏi anh: "Có tin tức gì của Tiểu Ánh không?"

Lạc Phàm Vũ nhăn mày lộ vẻ xin lỗi, lắc đầu thấp giọng nói: "Hôm nay tôi tới là muốn nói với cô chuyện này, tôi đã phát động tất cả lực lượng đi tìm, nhưng vẫn chưa có tin tức, khả năng xấu nhất là Tiểu Ánh đã bị ông cụ đưa ra nước ngoài, vậy thì khá phiền phức, trong nước thì chúng ta còn có thể thử mò kim đáy biển, nếu như ra nước ngoài, vậy thì biết đi đâu mà tìm....."

Dụ Thiên Tuyết lẳng lặng nghe, ánh sáng trong mắt từ mạnh đến yếu, dần dần biến thành mất hi vọng.

"Nhưng cô yên tâm, một ngày chưa tìm được thằng bé, tôi sẽ không buông tha, tôi thề, chỉ cần có manh mối, cho dù đuổi khắp chân trời góc biển cũng giúp cô tìm cho bằng được, được không?" Lạc Phàm Vũ cau mày, nghiêm túc nhìn cô, nói.

Dụ Thiên Tuyết gật đầu, tin tưởng nói: "Cảm ơn anh, Lạc Phàm Vũ." Lạc Phàm Vũ cười cười, nhớ tới tin tức trong mấy ngày nay, không nhìn được quan sát sắc mặt của cô, lại phát hiện cô vẫn như bình thường, không có chút nào không phù hợp.

"Thiên Tuyết....." Anh trầm thấp kêu một tiếng.

"Hả?" Dụ Thiên Tuyết nghiêng đầu, tò mò nhìn anh.

"Chuyện của Tinh Uyển tôi cũng có nghe," Lạc Phàm Vũ trầm thấp nói: "Tôi biết hiện giờ cục diện rất bế tắc, Kinh Hiên có nói cho cô biết cậu ấy định làm gì hay không? Đã tìm được người cường bạo Tinh Uyển chưa?"

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu: "Không có, tôi có xem tin tức, chính cô ấy nói không nhớ biển số xe cũng không nhớ là taxi của công ty nào, rất khó tra ra, thậm chí ngay cả kết quả kiểm tra của bệnh viện cũng không có bất kỳ dấu mối nào, thành phố Z nhiều người như vậy, biết đi đâu bắt người kia đây? Cô ấy làm việc nhất định là rất kín kẽ, tôi biết rõ."

"Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, như thế nào mà tất cả sự tình lại quý dị như vậy, cô và Kinh Hiên thật vất vả mới đoàn tụ, cô ta lại nháo ra chuyện, lần này còn huyền não rất lớn, nếu như Kinh Hiên không cưới cô ta....."

Trong lòng Dụ Thiên Tuyết lộp bộp, ngược mắt hỏi anh: "Sẽ như thế nào?"

Lạc Phàm Vũ nhíu chặt mày rồi lại hơi thả lỏng, thành thật nói: "Đối với nhà Nam Cung, sẽ có tổn thất danh dự rất lớn, cô cũng biết trên thương trường chữ tín rất quan trọng, một chút xúi cừ động của người lãnh đạo sẽ có ảnh hưởng khổng lồ đối với toàn bộ sản nghiệp, không chỉ là sự hổ thẹn của một gia tộc, những điều đó đều là thứ yếu, có lẽ bắt đầu chính là thị trường chứng khoán rớt điên cuồng, không kiếm được, đã hủy hôn thì nhà họ La sẽ không ra tay giúp đỡ, huống chi, hiện tại nhà họ La cũng mới vừa bồi thường tổn thất sự cố, khí lực rất yếu, hủy bỏ hôn ước đối với hai nhà đều có đả kích rất lớn."

Dụ Thiên Tuyết cầm trong tay bức tranh, càng nắm càng chặt.

"Vậy anh muốn nói cho tôi biết, tôi và Kinh Hiên sẽ không có hi vọng đúng không?" Cô cười khổ.

Lạc Phàm Vũ khẽ kinh ngạc, cũng cười rộ lên: "Tôi không có ý này, cô đừng nói oan tôi, tôi và Kinh Hiên đều đang tra xét chuyện này, chúng tôi sẽ mau chóng tra ra kết quả..... Đúng rồi, tôi nghe nói em gái của cô sắp về hả?"

Dụ Thiên Tuyết còn đắm chìm trong chủ đề vừa rồi, nghe câu này mới chính thức vui vẻ một chút, nhàn nhạt cười: "Dạ, em ấy tên Thiên Nhu, ngày mai sẽ về."

"Thiên Nhu....." Lạc Phàm Vũ cúi đầu đọc ra hai chữ này.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng náo loạn ầm ĩ.

Trung tâm triển lãm vốn rất an tĩnh, có vài người thuộc giới trí thức đang nhàn nhã dạo bước thưởng thức tranh, hành lang u tĩnh tràn đầy hơi thở nghệ thuật yên ả, nhưng ở phía bên ngoài hình như bão an đang cái và với đám người nào đó, mấy bảo an quát lớn không cho ai đó đi vào, nhưng vẫn không chống đỡ được một trận ầm ầm chen chúc.

Dụ Thiên Tuyết và Lạc Phàm Vũ trao đổi ánh mắt, hai người cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, dọc theo hai bên hành lang, ký giả và đèn flash chen chúc bao phủ tầm mắt của cả hai, Dụ Thiên Tuyết có hơi khiếp sợ, nhất thời quên tránh né, trong tay của những ký giả kia giờ lên vài tấm hình cùng báo chí, nói đến phun nước bọt, cầm micro đưa tới gần cô, đèn flash rắc rắc rắc rắc lóe lên chia thẳng về phía hai người.

"Chết tiệt....." Lạc Phàm Vũ nhìn chằm chằm mấy tấm hình chụp Nam Cung Kinh Hiền ôm hôn Dụ Thiên Tuyết ở trên giường bệnh, theo bản năng kéo Dụ Thiên Tuyết ra phía sau ngăn trở, nguyên rủa một câu: "Sao đám người này lại tìm tới nơi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đựng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Cô Không Cho Phép Bất Cứ Ai Đối Đãi Với Con Trai Của Cô Như Vậy!

Đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyết nhìn chằm chằm hết thấy sự tình trước mắt, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Cô chưa từng thấy người và phóng viên điên cuồng đến vậy, chưa từng nghênh đón dạng vấn đề ừ ừ kéo đến như thế này, thậm chí cô quên trốn tránh, chỉ có thể để Lạc Phàm Vũ che chở ở phía sau không cho những bóng đèn flash tà ác kia chụp được, nhưng những âm thanh xông phá màng nhĩ kia vẫn vang vang cao vút mà truyền tới dồn dập.

"Dụ tiểu thư, xin hỏi cô là Dụ Thiên Tuyết đúng không? Cô nhìn thử xem trên mấy tấm hình này có phải là cô và người thừa kế nhà Nam Cung - Nam Cung thiếu gia chụp chung hay không, xin hỏi quan hệ cụ thể của hai người là thế như nào?"

"Nghe nói vào năm năm trước Dụ tiểu thư cũng đã tuôn ra xì căng đan tình nhân cùng Nam Cung thiếu gia, xin hỏi đã qua nhiều năm như vậy mà hai người cũng không có đoạn tuyệt quan hệ hay sao?"

"Dụ tiểu thư, cô có biết chuyện thiên kim nhà họ La chịu nỗi khổ bị cường bạo hay không, cô cảm thấy Nam Cung thiếu gia có khả năng vì sự tình như thế mà bội bạc vứt bỏ vị hôn thê để tiếp nhận người tình đã từng mang thai con riêng của anh ấy hay không!"

"Dụ tiểu thư có thể trả lời một câu hay không? Dụ tiểu thư, cô nói chuyện đi!"

Micro lạnh như băng cùng những câu hỏi rất quá đáng lướt qua người Lạc Phàm Vũ chen chúc hướng về phía Dụ Thiên Tuyết, Lạc Phàm Vũ nhú chặt mày, xoay người trực tiếp che chở cô vào trong ngực mình, hung hăng gạt những cái micro lạnh như băng kia ra, dùng cánh tay bảo vệ cô, nguyên rủa một câu lấy điện thoại di động ra, trong không khí ồn ào huyền não tột cùng, đè ép lửa giận gầm thét gọi người vào giúp một tay.

Anh cúp điện thoại di động, mang theo Dụ Thiên Tuyết chen ra bên ngoài, một tay ôm cô, một tay thay cô gạt đỡ những phóng viên kia ra.

"Đám người này quả thực là điên rồi!" Lạc Phàm Vũ nhìn thấy rất nhiều hình chụp Dụ Thiên Tuyết và Nam Cung Kinh Hiền bị phóng to được giờ lên tràn ngập trong phòng triển lãm, không nhìn được mà khiếp sợ mắng một câu, lớn tiếng nói bên tai Dụ Thiên Tuyết: "Nắm chặt tôi đừng buông!"

Dụ Thiên Tuyết kịp phản ứng, ở trong khuỷu tay của Lạc Phàm Vũ bầu vú thật chặt cánh tay của anh, chịu đựng nỗi khiếp sợ cùng sự nhục nhã trong lòng, chen lẫn đi theo anh ra ngoài.

"Dụ tiểu thư có thể trả lời câu hỏi không? Có phải cô muốn thừa dịp trống chỗ mà nhảy vào đúng không, lấy thân phận tình nhân mà gả vào nhà Nam Cung thật sao?"

"Dụ tiểu thư, Dụ tiểu thư nhìn bên này!"

"Dụ tiểu thư phá hoại tình cảm của người khác như vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao!"

Dụ Thiên Tuyết nắm chặt cánh tay của Lạc Phàm Vũ, không biết dưới chân bị trật té bao nhiêu lần, cũng không biết đầu bị bao nhiêu micro và máy quay nặng nề đánh trúng, một đường lao đảo, rốt cuộc, khi người của Lạc Phàm Vũ vọt vào phòng triển lãm mới xua tan được đám phóng viên, trong nháy mắt có cơ hội thoát khỏi, Lạc Phàm Vũ túm lấy cô kéo cô chạy ra khỏi tòa nhà triển lãm.

Thở hồng hộc, Lạc Phàm Vũ bước thật nhanh, cầm chặt cánh tay của Dụ Thiên Tuyết, cúi người mở cửa chiếc xe đang dừng ở trước mặt.

"Lên xe, nhanh lên một chút!" Anh cau mày nói.

Dụ Thiên Tuyết vừa mới bị máy quay đập trúng một cái, đầu óc ong ong, che chỗ bị đập đau, cố gắng xoa dịu, cắn môi mở cửa xe ngồi vào trong, đóng cửa xe "Sầm!" một tiếng, toàn bộ thế giới mới khôi phục sự an tĩnh.

Lạc Phàm Vũ cũng ngồi vào ghế lái, không nói lời nào, chỉ chửi một tiếng "Shit!", tay chân lạnh lẽo khởi động xe hồi hả chạy đi.

Dọc đường chạy như đua xe, Lạc Phàm Vũ tâm phiền ý loạn, không có lo lắng Dụ Thiên Tuyết ở bên cạnh, chỉ điên cuồng gọi điện thoại.

"..... Chuyện gì xảy ra?" Lạc Phàm Vũ bức bối hỏi, nhú mày giận dữ: "Tốt nhất là ông nói rõ cho tôi biết, tại sao chuyện của Thiên Tuyết và Kinh Hiền bị phơi bày ra ánh sáng!"

"Mẹ nó, bót nói nhảm đi! Đương nhiên tôi có thấy ký hiệu dưới cờ công ty giải trí của ông, mau điều tra tìm hiểu rõ cho tôi, nửa phút sau, tôi muốn nghe câu trả lời!" Lạc Phàm Vũ tức giận gầm lên, gương mặt tuấn tú xanh mét, trầm ngâm chờ đợi phía đối diện trả lời, chốc lát sau lửa giận mới hơi bình thường trở lại, thay vào đó là sự nghi hoặc không biết phải xử trí cách nào, giọng khàn khàn nói: "Tôi biết rồi, ông nhìn kỹ tin tức trong tay ông cho tôi, nếu ông dám dẫn đầu báo chí đăng bài thì đừng trách tôi không khách sáo!"

Có chút phần hận cúp điện thoại, Lạc Phàm Vũ chống tay ở môi, cau mày tựa vào ghế tài xế, suy nghĩ một hồi lâu.

"Tôi vừa thăm dò được, mấy ký giả kia nhận được tin tức vào sáng nay, có người cố ý tiết lộ với bọn họ quan hệ của cô và Kinh Hiên, thậm chí những tấm hình kia cũng là có người cố ý thả ra ngoài, vì thế hôm nay bọn họ mới như ong vỡ tổ đuổi theo chân cô..... Chết tiệt, tôi phải tra ra cho bằng được người kia là ai, tin tức này phát ra thì chuyện cô cùng Tiểu Anh sẽ hoàn toàn bị công bố, đây không còn là vấn đề giữa cô và nhà Nam Cung nữa!" Lạc Phàm Vũ nện mạnh một quyền vào trên tay lái.

Đầu óc của anh rất loạn, vô cùng lo lắng, nhưng đại khái cũng biết sẽ phải giải quyết ra sao, chẳng qua là —— không biết chuyện của Thiên Tuyết sẽ bị mấy tên phóng viên khốn kiếp kia viết như thế nào, dù là cái gì thì đám người đáng ghét đó cũng sẽ lôi ra để viết.

Trên ghế sau hồi lâu cũng không có tiếng tăm gì, giờ đây Lạc Phàm Vũ mới chợt nghĩ tới.

Anh nhìn vào kính chiếu hậu, lúc này mới thấy Dự Thiên Tuyết an tĩnh ngồi ở ghế sau, thân thể mảnh khảnh lọt thỏm trong chỗ ngồi rộng rãi, có chút yếu ớt, tay che trán, một câu cũng không nói.

‘Két ——!’ Lạc Phàm Vũ vội vàng đạp thắng xe, có hơi lo lắng gọi nhỏ một tiếng: "Thiên Tuyết!"

Anh quan sát tình huống của cô, cũng không quản có phải đang ở trên đường cao tốc hay không, lập tức dừng xe ở ven đường, bước vội xuống xe, mở cửa xe hỏi cô: "" Thiên Tuyết, cô sao vậy..... Đầu thế nào? Lấy tay ra cho tôi nhìn!"

Dự Thiên Tuyết vẫn an tĩnh như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có chút mất hồn, bàn tay che trán bị gỡ ra, trên trán có một khối bầm tím lộ ra trước mắt Lạc Phàm Vũ.

"Đáng chết..... Cô bị thương sao không chịu nói?" Lạc Phàm Vũ cau mày nói: "Tôi đưa cô đến bệnh viện, đi ngay bây giờ!"

Dự Thiên Tuyết lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bệnh viện cũng là nơi công cộng, hiện tại vẫn là không nên đi."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô là một đôi mắt trong veo tinh táo mà thể lương, có chút bất đắc dĩ, năm năm trước cô cũng đã trải qua những chuyện như vậy, lần này, rốt cuộc không biết là ai dám chọc cho phóng viên biết sự tồn tại của cô và Tiểu Anh, cô có thể bị người ta gọi là tình nhân là người thứ ba, thậm chí có khó nghe hơn nữa cũng không sao hết, nhưng, cô không có cách nào chịu được, chết cũng không thể chịu được Tiểu Anh bị người ta gọi là con riêng.

Như vậy quá tàn nhẫn, cô không cho phép bất cứ ai đối đãi với con trai của cô như thế!

Khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi tái nhợt, Dự Thiên Tuyết ngược mắt lên nhìn Lạc Phàm Vũ: “Anh đưa tôi về nhà trước được không? Tôi sợ là hiện tại có đi nơi nào cũng không được."

Lạc Phàm Vũ lắc đầu, cau mày nói: "Khẳng định là trước nhà cô cũng có người canh giữ ở đó, cô trốn không được."

Hàng mi dài của Dự Thiên Tuyết rũ xuống, có chút mềm yếu tựa vào chỗ ngồi, điện thoại di động chợt vang lên, cô thoáng hoảng hốt một chút mới nhận, giọng khàn khàn nói: "Alo?"

"Hai người đang ở đâu?" Giọng của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp mà ấm áp nhưng có chút căng thẳng, khàn giọng hỏi.

Nghe được giọng của anh, lỗ mũi của Dự Thiên Tuyết có hơi đau xót, thoáng nhìn chung quanh, ánh mắt nhìn Lạc Phàm Vũ nhờ giúp đỡ.

Lạc Phàm Vũ lấy điện thoại qua nói vị trí cụ thể, trong điện thoại Nam Cung Kinh Hiên tinh táo nói: "Trước tiên cậu đưa cô ấy đến chỗ nào an toàn chờ mình một lát, mình tới ngay lập tức!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Chơi Vui Không? Tình Uyển

Mười lăm phút sau, chiếc Lamborghini màu lam đậm xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh bước xuống xe, nhìn thấy vết thương trên trán Dự Thiên Tuyết, hàng mày vốn đang nhíu chặt càng nhíu chặt hơn,

anh cởi áo khoác ra bao lấy người cô, cúi người kéo cô vào trong ngực, ngược mắt lên nói với Lạc Phàm Vũ: "Cám ơn đã giúp mình bảo vệ cô ấy, bây giờ mình đưa cô ấy đi, chuyện mới xảy ra mình đã nghe nói, mình đã cho người gấp rút kiểm soát, nhưng có lẽ hiệu quả không cao."

Một nụ cười lạnh như băng thoáng hiện trên khóe miệng, Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói: "Lá gan của cô ta thật sự là càng ngày càng lớn, làm mấy chuyện tay chân này cho là sẽ không để lại dấu vết sao? Cô ta đúng thật là hi vọng bản thân có thể chết thêm một chút!"

Lạc Phàm Vũ hơi kinh ngạc, hỏi: "Cậu đã biết là ai làm?"

"Mình có thể đoán ra là ai, hơn nữa chuyện này cũng không khó điều tra," Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói tiếp: "Mình sẽ khiến cô ta trả giá thật lớn."

Cúi đầu xuống nhìn người phụ nữ nhỏ không nói một lời trong ngực mình, trong lòng đau nhói, giờ tay vuốt ve mặt của cô, cúi đầu ấn một nụ hôn lên môi cô: "Mặc kệ vừa nghe được cái gì cũng tạm thời quên đi, không có chuyện gì, em đang ở bên cạnh anh vì thế sẽ không có chuyện xảy ra, nghe chưa?"

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, trong lòng chua xót vô cùng, bắt lấy y phục của anh vùi đầu vào trong cổ anh.

Nam Cung Kinh Hiên ôm chặt cô, vô cùng thương yêu khe khẽ hôn lên tóc cô.

"Hai người, nhất định phải ác tâm như vậy ở trước mặt mình sao?" Lạc Phàm Vũ không nhịn được cười nhẹ: "Sao mình nhìn giống một đôi uyên ương số khổ vậy!"

"Câm miệng của cậu lại." Nam Cung Kinh Hiên nhìn bạn của mình, ghét bỏ nói, cái miệng của tên này nói không ra được lời hữu ích!

"Được rồi, kế tiếp hai người sẽ làm thế nào?" Lạc Phàm Vũ nghiêm mặt nói.

"Trước tiên mình đưa cô ấy qua khu Bích Vân, chuyện còn lại cậu không cần xen vào, nếu người của nhà họ La gia trở về thành phố Z thì báo cho mình một tiếng." Nam Cung Kinh Hiên bình tĩnh nói, anh đã suy nghĩ rất kỹ, nếu như những tin tức này bị tung ra ngoài, nhất định ông già sẽ nổi trận lôi đình, vợ chồng nhà họ La trở về thấy con gái gặp chuyện không may, tình nhân của Nam Cung Kinh Hiên sinh con riêng..... Xi căng đàn lĩnh tinh bay đầy trời, đoán chừng sẽ tức giận đến tìm anh âm ỉ, ở tại thành Z này, không thể để bọn họ tùy ý đến cửa nào loạn được.

Lạc Phàm Vũ gật đầu: "Ok."

Trên đường cao tốc, anh giương mắt nhìn hai người kia rời đi, sự lo lắng ở trong lòng vẫn không có buông xuống, lấy điện thoại di động ra sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, lúc này mới ngồi vào xe của mình gấp rút trở lại hội quán Lạc thị.

Bên trong khu căn hộ Bích Vân, Dụ Thiên Tuyết vẫn yên lặng không nói một lời.

Nhẹ nhàng đặt cô lên trên ghế sofa, Nam Cung Kinh Hiên vuốt vuốt đầu cô, dịu dàng nói: "Anh đi tìm hòm thuốc băng bó vết thương cho em, chờ anh một lát."

Dụ Thiên Tuyết ôm hai vai của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mà nhu nhược, trên trán bị bầm tím nhìn thấy mà ghê.

Lúc Nam Cung Kinh Hiên quay trở lại cô vẫn giữ nguyên tư thế này, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, trong đôi mắt thâm thúy có chút u ám, nhưng chỉ thoáng qua lại biến thành đau lòng, nói thật nhỏ: "Đau không?"

Dụ Thiên Tuyết đỡ người ra, lắc đầu, run giọng nói: "Anh nói hiện tại Tiểu Ảnh đang ở đâu?"

Tay của Nam Cung Kinh Hiên khẽ cứng đờ.

Đôi mắt trong suốt dâng tràn nước mắt, ngược mắt lên nhẹ nhàng nói: "Anh nói xem, lúc đầu em lựa chọn sinh con ra có phải là sai lầm rồi hay không? Khi ấy em còn rất trẻ, chỉ là nghĩ không thể để cho con của mình bị hại mà không rõ nguyên do, vì thế mới kiên trì sinh con ra, em đã không cho con một gia đình hoàn chỉnh, sự thương yêu trọn vẹn, thậm chí bây giờ còn không rõ tung tích của con, người bên ngoài lại còn đang liều mạng kêu gào nói thằng bé là con riêng của gia tộc giàu có —— thằng bé còn rất nhỏ, nhưng cái gì cũng đều hiểu, em là mẹ, tại sao bởi vì sai lầm của em mà để cho con trai của em gánh chịu tất cả?"

Ánh mắt như thế, khiến trái tim của Nam Cung Kinh Hiên hung hăng đau nhói.

Khóe miệng tuần dật nhếch lên một nụ cười chua xót, kiêu căng mà thê lương, giọng anh khàn khàn, nói thật nhỏ: "Thiên Tuyết, nếu nói như thế, người chân chính thực sự phải xin lỗi mẹ con em là anh, nếu ban đầu không nghĩ sẽ chịu trách nhiệm thì không nên để cho em mang thai, em mang thai rồi thì không nên bức em phá thai, thậm chí hiện tại, đã quyết định chung sống cùng nhau thì không được để mẹ con chịu uất ức lớn như vậy —— người thật sự đáng trách là anh, là anh quá mức vô dụng."

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng cắn môi, khuôn mặt lộ vẻ bất lực, giống như là nhớ tới cái gì đó, có chút mắt hờn nhẹ nhàng chạm vào mặt của anh: "Khi em mất tích, ba của anh cũng đã bức ép anh đúng không?..... Sau đó anh đáp ứng kết hôn cũng bởi vì sợ em xảy ra chuyện, anh lo lắng lắm phải không?"

Nhớ tới mấy ngày cô mất tích, sự thống khổ cùng nỗi đau khổ kia, đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên thoáng hiện lên sự đau đớn cùng tuyệt vọng, nhàn nhạt cười, không muốn nói với cô mấy chuyện này, thăm dò qua khe khẽ hôn lên môi cô một cái.

"Chú ý vết thương, chuyện còn lại giao cho anh." Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp nói, bàn tay ấm áp vuốt ve gương mặt của cô, trong đôi mắt thâm thúy có chút dịu dàng, Dụ Thiên Tuyết chỉ nhìn thoáng qua, không đọc được sự rối rắm trong đôi mắt của anh.

Điện thoại di động trong túi đang rung động, Nam Cung Kinh Hiên cũng biết rõ.

Chẳng qua anh không để ý tới, chuyên tâm xử lý xong vết thương trên trán cô, cánh môi ấm áp nhẹ nhàng bao trùm lên môi cô, dịu dàng mà triền miên hôn cô thật sâu, cho đến khi thân thể cứng ngắc mà căng thẳng của cô khẽ buông lỏng mới dừng lại, Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu chăm chú nhìn người ở trong ngực, ánh mắt mê ly về mặt uể oải, anh vươn tay bông cô lên, hướng về phía gian phòng bên trong đi tới.

Gian phòng này, Dụ Thiên Tuyết có chút quen thuộc, năm đó cô bị ép buộc phải trở thành tình nhân của anh một tháng, ngay tại bên trong căn phòng này, bọn họ đã cùng giường chung gối một đoạn thời gian, tuy rằng khoảng thời gian đó bọn họ bên nhau gay gắt với nhau, so với kẻ thù còn kịch liệt hơn.

Lọt thỏm trên chiếc giường lớn mềm mại, cô có hơi hoảng hốt, theo bản năng giờ tay nắm lấy áo sơ mi của anh.

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu cười rộ lên: "Thế nào, không nhớ để anh đi?"

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng cắn môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chợt thanh tỉnh, vẻ mặt nghiêm túc: "Em không muốn ở chỗ này, Nam Cung Kinh Hiên, em không muốn làm tình nhân của anh cả đời, em cũng không muốn trở thành người có nhà mà không thể về, không muốn là người không thể nắm tay anh cùng nhau xuất hiện ở bên ngoài..... Ba mẹ của em đã mất từ rất sớm, em không muốn gặp chuyện gì cũng đều phải tự mình chống chọi, thật sự là mệt chết đi được....."

Hốc mắt cô hơi ướt át, nước mắt trong suốt dâng tràn.

"Không phải anh yêu em sao.....Em không muốn một mình đối mặt với mọi chuyện....." Giọng của cô đã nức nở nghẹn ngào.

Kiên cường quá nhiều, nhưng áp lực bên ngoài tràn đầy trời đất, từng câu nói nhọc nhằn khó nghe như muốn bức cô điên loạn, cô thật sự gánh không nổi.

Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên tràn đầy sự đau lòng, mím môi không nói một lời, cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, cúi người ôm cô vào trong ngực.

"Đừng lo lắng..... Em đang lo lắng cái gì? Anh tuyệt đối sẽ không đối đãi với em giống năm năm trước, nếu em không xác định, anh sẽ nói lại một lần nữa, anh muốn sống chung với em, người anh muốn kết hôn là em....." Bàn tay ấm áp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhìn nước mắt cô chảy xuống, Nam Cung Kinh Hiên nặng nề hôn lên mặt cô, triền miên trấn tĩnh: "Muốn anh làm như thế nào thì em mới tin anh yêu em, hả?"

Thần trí của Dụ Thiên Tuyết hoảng hốt, cô cắn môi, đến cùng cũng không biết là muốn anh làm như thế nào.

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên có chút nóng bỏng chăm chú nhìn mặt cô, bàn tay ở trên eo cô không nặng không nhẹ xoa xoa, hô hấp cũng trở nên hơi nặng nhọc.

Dụ Thiên Tuyết phát hiện anh có cái gì đó không đúng, bỗng nhiên cô đỏ mặt, giờ bàn tay nhỏ bé đẩy đẩy ngực anh: "Anh..... Anh đợi một chút....."

Hô hấp nặng nhọc, thân thể người đàn ông khẽ cứng ngắc, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, thấy cô hơi căng thẳng và ngượng ngùng, anh nở nụ cười yếu ớt, giọng khàn khàn nói: "Hiện tại anh sẽ không 'yêu' em, không cần khẩn trương, nhà trọ em và Tiểu Ảnh thuê đã không ở được nữa, trước tiên ở nơi đây đi, anh sẽ dọn toàn bộ đồ đạc qua bên này, ngày mai Thiên Nhu về cũng tới đây ở, hai chị em không cần quan tâm gì hết, trước tiên sum họp với nhau, cũng đã lâu em không nhìn thấy em ấy, phải không?"

Đột nhiên Dụ Thiên Tuyết đau xót trong lòng, gật đầu một cái.

"Cho nên nghỉ ngơi sớm một chút," Nam Cung Kinh Hiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ấn một nụ hôn ở trên trán cô: "Ngày mai anh sẽ cho người đi đón em ấy, em không cần đi, hiểu không?"

Dụ Thiên Tuyết cả kinh, ngược mắt lên nói: "Không, em muốn tự mình đi đón!"

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên sáng rõ tinh táo, nhẹ giọng dụ dỗ: "Anh không muốn để em đi ra ngoài nghe được những tin tức đồn ngang kia Thiên Tuyết, nghe lời."

Nghĩ đến những chuyện loạn thất bát tao ngoài kia, Dụ Thiên Tuyết vẫn là gật đầu.

Nam Cung Kinh Hiên tiếp tục nhẹ giọng an ủi cô hồi lâu, thậm chí nằm luôn lên trên giường ôm cô vào trong ngực, đắp chung một cái chăn mỏng, đợi đến lúc cô ngủ thiếp đi mới nhẹ nhàng đứng dậy, kéo chăn kỹ lưỡng cho cô, nhẹ nhàng hôn lên gò má cô.

Cho đến khi xác định cô đã ngủ say, sự dịu dàng trên mặt Nam Cung Kinh Hiên dần dần mất hẳn, trở nên thanh lãnh, lấy điện thoại di động ra gọi cho số điện thoại vừa gọi đến ban nãy.

"Có tin tức sao?" Anh đẩy cửa bước ra ban công, lạnh giọng hỏi.

"Nam Cung tiên sinh, chúng tôi tra được hình ảnh cùng video gọi cho truyền thông là thông qua email, hơn trăm nhà truyền thông cũng đều là một dạng như thế, nhưng hơn trăm tập tin này đều giấu tên, dùng bất đồng ID, toàn bộ đều là mới đăng ký, nếu thật sự có người chịu tổn hao khí lực lớn như vậy, thế thì nhất định chúng ta sẽ phải lao lực rất nhiều mới có thể tra ra."

"Gửi tài liệu chia tôi," Thân ảnh thon dài của Nam Cung Kinh Hiên đi trở về gian phòng, chăm chú nhìn cái Notebook đặt bên cạnh giường, lạnh nhạt nói: "Trong vòng một phút, ngay lập tức."

Anh cúp điện thoại, xắn tay áo sơ mi lên, trên người lộ ra vẻ hung ác nham hiểm mà kiêu căng, hơi cúi người trước máy vi tính, ngón tay thon dài thao tác trên bàn phím, anh không cần sử dụng chuột, nhẹ nhàng linh hoạt mấy cái đã vào được trang web muốn xem.

Mở phần tài liệu vừa được gọi tới, con số cùng mật mã phức tạp bên trong dao động trước đôi mắt thâm thúy của anh.

—— bất đồng ID, có thể cùng một lúc phát ra hơn trăm email giống nhau?

Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Kinh Hiên di chuyển từ những chữ số nhảy cảm xuống phía bên dưới, đôi môi mỏng khẽ gọi mím chặt, không nói một lời, bầu không khí hồi hộp mà căng thẳng tràn ngập cả căn phòng.

Anh giống như một con báo vận sức chờ phát động, tầm mắt dán vào những hình ảnh xuyên qua xuyên lại kia, rốt cuộc cũng tìm được một chút dấu vết, ngón tay ưu nhã gõ trên bàn phím, đánh hai cái, khóa chặt mục tiêu.

Cầm di động trên bàn lên, Nam Cung Kinh Hiên ấn một cái trên bàn phím, tiếp tục phần đối thoại lơ đãng ban nãy, anh lạnh lùng nói một câu: "Ghi nhớ địa chỉ này, ba phút sau, hack nó."

Trong căn phòng ngủ rộng lớn yên tĩnh, trước cửa sổ sát đất trong suốt, gió nhẹ thổi rèm cửa sổ phất lên, đẹp không sao tả xiết.

Nam Cung Kinh Hiên tính toán thời gian, nhìn Dự Thiên Tuyết một chút, bước tới trước cửa sổ cảm áo khoác của mình lên, cẩn thận chu đáo liếc nhìn cô đang ngủ say, ánh mắt mềm mại trong chốc lát, tiếp theo sau cầm chìa khóa trên bàn lên, rời đi.

Ngồi vào trong chiếc xe ở dưới lầu, Nam Cung Kinh Hiên lại gọi một cú điện thoại.

"..... Kinh Hiên?" Ở đầu bên kia, giọng nói của La Tình Uyển kinh ngạc mà một hồi, lại có chút hốt hoảng khó nói lên lời.

Anh nhàn nhạt cười, có sự lạnh bạc hòa lẫn chán ghét, từng chữ hỏi: "Chơi vui không..... Tình Uyển."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Cô Hãy Tiếp Tục Giả Vờ Trong Sáng Thuần Khiết Thì Tốt Hơn

Nhất thời, La Tình Uyển càng thêm kinh hoảng, tay chân luống cuống giống như đánh vỡ thứ gì đó, ổn định hô hấp, giọng nói phát run có phần trầm trầm đáng yêu: "Kinh Hiên, anh..... Sao anh gọi điện thoại tới đây giờ này?..... Anh đang nói cái gì?"

"Không có gì," Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt nói, giọng điệu gió nhẹ nước chảy lại có sự kiêu căng mà âm hiểm, cánh môi dán chặt trên điện thoại di động, tiếng nói trầm thấp nhưng rõ ràng: "Tôi nhớ thời chúng ta còn ở đại học có tu nghiệp khóa lập trình máy tính, kỹ năng tấn công cùng tường lửa phòng ngự là tôi dạy cô..... Còn nhớ không?"

Hô hấp của La Tình Uyển bắt đầu không ổn định, giọng nói có hơi khàn: "Em nhớ chứ..... Em chỉ không ngờ anh còn nhớ rõ những chuyện xưa kia, em cho là anh đã quên..... Hai ngày nay em khỏe hơn rất nhiều, ba mẹ sắp trở về, em không thể cứ ở trạng thái tinh thần này mà đối mặt với họ....."

"Vậy à?" Nam Cung Kinh Hiên phát động xe, ưu nhã lái ra khỏi khu nhà, trong đôi mắt thâm thúy chột lóe lên sự khát máu: "Chắc là ba mẹ của cô nghe được tin tức nên trở về, hẳn là đã chuẩn bị tâm lý, ngược lại cô —— là ai cưỡng bạo mình, thật sự cô nghĩ không ra sao?"

"Em....." Giọng của La Tình Uyển có chút thống khổ: "Các người đừng ép em suy nghĩ nữa được không? Em đã bị thương tổn lớn như thế, Kinh Hiên, xin nhân từ một chút....."

"Tôi còn phải nhân từ hơn với cô nữa sao?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên lạnh thêm vài phần, anh cười lạnh: "La Tình Uyển, tôi cho cô cơ hội tự mình thừa nhận với tôi những chuyện cô đã làm, là cô không biết quý trọng!"

"Anh nói cái gì..... Em nghe không hiểu....."

"Tốt nhất là cô nghe không hiểu," Anh lạnh lùng nói tiếp: "Tôi sẽ làm cho tất cả mọi người hiểu, ngoại trừ cô."

"Kính Hiền..... Kính Hiền! Đừng!" Giọng của La Tinh Uyên run rẩy, cô ta đã phát giác ra ý uy hiếp trong lời nói của anh, cả người hoảng loạn sở hãi, thật không ngờ, anh nhìn ra ý đồ của cô ta nhanh như vậy!

"Em không phải cố ý..... Em chỉ không muốn anh xem nhẹ em, không muốn anh quên chính bản thân anh đang làm cái gì! Em biết anh muốn bảo vệ cô ta, dù ở thời điểm này em vẫn còn là vị hôn thê của anh nhưng anh vẫn thân mật lui tới với cô ta, người mà anh muốn bảo vệ cũng chỉ có cô ta! Chuyện các người làm tại sao không thể để cho bên ngoài biết? Vì sao sự uất ức của em cũng chỉ có em và người nhà của em gánh chịu, người ngoài không thể thay em đòi công đạo hay sao?" Giọng nói của cô ta mang theo tiếng khóc nức nở.

"Thế à?" Nam Cung Kính Hiền nắm tay lái thật chặt, sắc mặt tái xanh, lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô muốn phơi bày chuyện của chúng tôi thì cứ tự mình đi tiết lộ, thậm chí cô có thể giống trống khua chiêng mở hộp bảo ký giả để vạch trần tôi có lỗi với cô như thế nào! Ngay bây giờ cô cũng có thể làm! Nhưng La Tinh Uyên..... Trời sinh cô thích chơi thủ đoạn ngầm phải không?"

"Em không có..... Em vốn là người vô tội..... Em là người vô tội!" La Tinh Uyên khóc nói.

Gương mặt tuấn tú của Nam Cung Kính Hiền giận đến trắng bệch, đè nén lửa giận dâng lên trong lồng ngực, thoáng nở nụ cười, lạnh lùng nói: "Cũng tốt, tôi sẽ để cho cô tiếp tục đóng kịch..... Tôi muốn nhìn xem, rốt cuộc cô có thể giả bộ bao lâu!"

Anh cúp điện thoại di động, nhanh chóng lái xe chạy về hướng bệnh viện.

Giống như trong dự liệu, ở cổng bệnh viện đã bu đầy người, Nam Cung Kính Hiền bước xuống xe, trong nháy mắt đã bị ùn ùn vây quanh, trời sinh anh lạnh lùng kiêu căng, tác phong đó khiến người ta thật sự không dám đến gần, chỉ có thể đứng xa mấy bước hướng về phía anh mà đặt câu hỏi, hy vọng đôi môi mím chặt kia có thể khạc ra dù chỉ là một chữ.

Nam Cung Kính Hiền sải bước đi vào bên trong, bóng dáng cao lớn mạnh mẽ rắn rỏi làm cho người ta nhìn mà sợ.

"Nam Cung tiên sinh! Một bên là vợ chưa cưới bị người cường bạo, một bên là tình nhân xinh đẹp cũng là mẹ vinh nhờ con, xin hỏi anh lựa chọn người nào? Anh thật sự sẽ hủy bỏ hôn ước với La tiểu thư, làm một người đàn ông bội bạc hay sao?"

Một trận ồn ào huyên náo, thanh âm bén nhọn truyền đến từ phía sau, bóng lưng lạnh lùng như băng của Nam Cung Kính Hiền chậm rãi đứng lại, xoay người nhìn chằm chằm phóng viên vừa mới đặt câu hỏi, hai tay cắm vào trong túi quần, kiêu căng đứng ở trên bậc thang quan sát cô ta.

"Chuyện hôn ước, xác thực tôi sẽ suy tính lại lần nữa ——" Giọng nói của anh mang theo sự từ tính nhàn nhạt, nhìn đám phóng viên chỉ vì một câu nói của mình mà dẫn tới một trận xôn xao mãnh liệt, đôi môi mím khêu gọi nhếch lên một nụ cười, âm điệu băng lãnh âm u: "Tôi rất kiên trì với quyết định của mình, chẳng qua tâm tình của Tinh Uyên rất không ổn định, do cô ấy cảm thấy mình không còn xứng đáng nữa, nói chung, tất cả phụ nữ gặp phải loại chuyện như vậy đều rất khó bỏ qua khúc mắc, vì thế....."

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kính Hiền nhìn chằm chằm máy quay, ánh mắt hung ác nham hiểm khiến người: "Chưa bắt được tên cường bạo cô ấy, tôi sẽ không kết hôn..... Cho dù như thế nào, tôi cũng phải cho Tinh Uyên một sự công bằng."

Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười lạnh như băng: "Xin mời mọi người, mọi mắt mong chờ."

Nói xong, Nam Cung Kính Hiền cũng đi lên lầu, lưu lại một trận náo động xôn xao.

Chỉ ngăn ngắn trong nháy mắt mà thôi, đám phóng viên trở nên sôi trào, đây là lần đầu tiên, Nam Cung Kính Hiền chính thức đối mặt với truyền thông để lộ ra thái độ về hôn ước, mà ở phía sau, vẫn còn phóng viên tiếp tục điên cuồng hỏi những câu tương tự như "La tiểu thư và vợ chồng nhà họ La có tiếp nhận con riêng của anh hay không"..... Vấn đề linh tính....., về mặt của Nam Cung Kính Hiền vẫn lạnh lùng, từ ống kính máy quay phản chiếu có thể nhìn thấy được phóng viên đã hỏi câu hỏi đó, nhớ kỹ nhãn tên công ty truyền thông trên cái micro trong tay cô ta, đôi mắt thâm thúy lóe lên sự tàn nhẫn!

Trong phòng bệnh ở tầng thứ mười mấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của La Tinh Uyên tái nhợt, kéo màn cửa sổ ra nhìn tình huống bên ngoài.

Chứng kiến cảnh tượng Nam Cung Kính Hiền cả người lạnh lùng kiêu căng bước đi, đám phóng viên thì xôn xao ầm ĩ, mấy ngón tay mảnh khảnh run lên, hoảng hốt kéo rèm cửa sổ lại, cô ta không rõ ràng lắm, cô ta không nghe được Nam Cung Kính Hiền nói gì với những phóng viên kia.

—— anh đã nói những gì?

La Tinh Uyên trở lại trên giường bệnh, mặc quần áo bệnh nhân màu xanh xen lẫn màu trắng, tay không nhìn được mà nắm chặt drap giường.

Cô ta biết..... Cô ta biết anh thống hận nhất là người khác uy hiếp và mưu hại anh, điều đó còn nguy hiểm hơn so với giết chết anh, sự trả thù của anh bao giờ cũng là đòn tới chân tường sau đó dẫn đến ‘hủy thiên diệt địa’, toàn thân cô ta phát run, cắn chặt đôi môi trắng nhợt.

Cửa phòng bệnh bị người đẩy ra.

Trong lòng La Tinh Uyên run lên, ngược mắt nhìn sang, thấy bóng dáng của Nam Cung Kính Hiền, phía sau còn có một vài phóng viên gian xảo chụp ảnh qua cửa sổ, ánh mắt cô lóe lên, thân thể cứng ngắc, đột nhiên không biết phải làm cái gì.

"Hài lòng với câu trả lời của tôi không?" Nam Cung Kính Hiền ưu nhã nhếch khóe miệng, lạnh giọng hỏi.

La Tinh Uyên giật mình, theo bản năng lắc đầu, cắn môi: "Em không biết anh nói gì với bọn họ..... Anh..... Rốt cuộc anh đã nói gì....."

Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi đến gần cô ta, ưu nhã tự nhiên nói: "Cô yên tâm, tôi không để cho bất cứ ai biết cô đã từng làm những gì, tôi nói tình cảm của chúng ta rất tốt, cho dù thân thể của cô bị ô uế nhưng về mặt tinh thần thì vẫn trong trắng tinh khiết....."

Thân ảnh cao lớn của anh đi tới, dang hai cánh tay chống hai bên người cô ta, cúi người chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô ta, lạnh lùng mà âm hiểm nói: "Vì thế cô nên phối hợp một chút, hãy tiếp tục giả vờ đáng thương, nếu như có một ngày tôi muốn xé mở khuôn mặt thật của cô, nhất định sẽ để cho mọi người nhìn thấy một mặt xấu xí nhất của cô, còn bây giờ —— chính là hãy tiếp tục giả bộ thuần khiết cho tốt."

Ngoài cửa sổ, đèn flash càng lúc càng lóe lên nhiệt liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: Trong Ngày La Tinh Uyên Gặp Chuyện Không May, Hôm Ấy Trình Dĩ Sinh Đang Làm Gì?

"..... Anh có ý gì?" La Tinh Uyên cắn môi, nhìn gương mặt mị hoặc gần trong gang tấc kia, run giọng hỏi.

"Ý của tôi, một ngày nào đó cô sẽ rõ....." Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt nói, ngón tay thon dài chậm rãi nâng cằm cô ta lên: "Tinh Uyên, tôi nhất định sẽ tìm ra người đã làm bẩn sự trong sạch của cô, cho cô một sự công bằng, được không?"

Đôi mắt của La Tinh Uyên chợt trừng to, trong đầu như có một dòng điện xẹt qua.

Đôi mắt thâm thúy của anh nồng đậm sương mù âm u, xuyên thấu qua lớp sương mù kia, La Tinh Uyên nhớ đến ngày đó ở trong nhà mình, trên ghế salon, Trình Dĩ Sinh trưng gương mặt như cầm thú, cả quá trình đau đớn mà nhục nhã kia, toàn thân run rẩy kịch liệt! Lại liếc nhìn Nam Cung Kinh Hiên, đột nhiên cô ta cảm thấy, hình như cái gì anh cũng biết..... Cái gì anh cũng biết!!

"....." Trong đôi mắt to tròn xinh đẹp tràn đầy nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống: "Không cần..... Em không muốn gặp lại tên cầm thú kia..... Em không muốn....."

"Tại sao lại không muốn?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên sâu kín vang lên: "Tôi cực kỳ muốn biết là ai to gan đến mức dám chạm vào vợ chưa cưới của tôi, xem đến tột cùng là cô tự nguyện hay là bị cưỡng bức, rốt cuộc người kia là ai, có bao nhiêu hèn hạ đến mức không dám gặp người..... Dẫu gì cũng là thiếu phu nhân của nhà Nam Cung, sao có thể vô duyên vô cớ mất đi trinh tiết như vậy, cô nói đúng không?"

La Tinh Uyên chậm rãi lắc đầu, nước mắt rơi xuống không cách nào kiềm chế, bàn tay yếu ớt gắt gao bắt lấy tay của anh: "Kinh Hiên..... Không phải em muốn lấy chuyện này để ép anh kết hôn..... Em không nghĩ dùng dư luận khổng chế anh..... Nhưng em....."

Nam Cung Kinh Hiên chịu đựng nhìn bộ dáng giả bộ của cô ta, đôi mắt lạnh như băng không có một chút nhiệt độ.

"Tôi nhớ là cô đã làm rồi." Anh nhàn nhạt nói xong câu cuối cùng, rút tay ra khỏi lòng bàn tay của cô ta.

Nếu đã làm, chờ đợi tiếp nhận sự trừng phạt đi.

Ngoài cửa sổ, đèn flash liên tục lóe lên, ghi lại hình ảnh này —— xuyên qua cửa sổ thủy tinh lọt vào ống kính, La Tinh Uyên đưa lưng về phía cửa sổ, loáng thoáng có thể thấy ánh mắt thâm thúy như biển của Nam Cung Kinh Hiên, nhìn không thấu ý tứ của anh, nhưng trong mắt bọn họ, tư thế này lại biểu lộ rõ ràng sự thân mật của hai người, nhìn giống như anh đang thì thầm an ủi.

Ra khỏi bệnh viện, Nam Cung Kinh Hiên nói lỏng cả vạt một chút, sự âm u trong đôi mắt càng lúc càng dày đặc.

Anh hồi tưởng phản ứng vừa rồi của La Tinh Uyên, càng tăng thêm suy đoán trong lòng, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lạc Phàm Vũ.

"Giúp mình tra xét xem rốt cuộc là ai giúp nhà họ La xử lý hậu quả, cả chuyện bình ổn và che giấu sự cố, mỗi một chi tiết mình đều phải biết, nếu như tra ra được là thế lực của Trình Dĩ Sinh đang tác quái thì nói cho mình ngay, mình muốn bí mật giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của cậu ta!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói.

"Trình Dĩ Sinh?" Lạc Phàm Vũ có hơi kinh ngạc: "Sao cậu lại nghĩ tới Trình Dĩ Sinh?!"

"Thế lực ở bên kia, ông già đã không còn biện pháp điều động, mình cũng không có ra tay, có thể giúp được La Tinh Uyên cũng chỉ có Trình Dĩ Sinh, sau khi cô ta từ phía bắc trở về thì sự cố liền lắng xuống, cậu không cảm thấy quá kỳ quái sao?" Nam Cung Kinh Hiên tỉnh táo phân tích.

"....." Lạc Phàm Vũ cũng ngẫm nghĩ, bỗng nhiên cười rộ lên, có chút khó tin: "Ý cậu là có khả năng giữa bọn họ có giao dịch gì đó sao?"

"Mình mặc kệ giữa bọn họ có giao dịch gì, mình chỉ muốn biết chuyện La Tinh Uyên bị cưỡng bạo có liên quan gì tới Trình Dĩ Sinh hay không! Cô ta không ngu ngốc đến mức tìm người cưỡng bạo chính mình để tranh thủ sự đồng tình của truyền thông....." Nói tới chỗ này, đột nhiên Nam Cung Kinh Hiên nghĩ đến một chuyện khẩn cấp khác, đôi mắt thoáng sáng ngời.

"Ok, nếu đây là suy đoán của cậu thì mình giúp cậu tra ngay!" Giọng của Lạc Phàm Vũ cũng trở nên nghiêm túc: "Thiên Tuyết đâu? Hiện tại cô ấy sao rồi?"

"Rất tốt," Giọng của Nam Cung Kinh Hiên mềm nhũn một chút, nhớ tới cô, trái tim anh cũng trở nên mềm mại, nói thật nhỏ: "Mình còn có chuyện, nếu như tra ra kết quả thì liên lạc ngay với mình."

"Được, không thành vấn đề!"

Hoàng hôn buông xuống, Nam Cung Kinh Hiên lái xe chạy về hướng khu nhà Bích Vân, lại gọi điện thoại cho một người khác: "Tra cho tôi hành tung của Trình Dĩ Sinh vào ngày La Tinh Uyên gặp chuyện không may, tôi muốn biết đường đi bước chân cụ thể, đừng nhìn sắp xếp hành trình hàng ngày ở ngoài mặt, biết không?"

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Nam Cung Kinh Hiên, người đối diện liền cắt đứt, anh vừa lái xe vừa chờ đợi, siết chặt điện thoại di động trong lòng bàn tay, gờ tay chống đỡ môi, trong đôi mắt thâm thúy không ngừng gợn sóng.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động chấn động.

"Như thế nào?" Nam Cung Kinh Hiên bắt máy bằng tốc độ nhanh nhất, lạnh giọng hỏi.

Tốc độ xe thả chậm lại, tinh táo nghe bên kia báo cáo, nói bọn họ đã căn cứ vào màn hình giám sát mấy ngày đó, sau khi La Tinh Uyên đến phía bắc có hẹn gặp Trình Dĩ Sinh mấy lần nhưng đều thất bại, lần gặp mặt duy nhất kia, đáng lẽ anh ta cũng ngồi ở trước màn hình giám sát, thế nhưng lúc ấy Thiên Tuyết còn mất tích, có được một ít đầu mối anh ta cũng rời khỏi chỗ ngồi, căn bản không có nhìn tình huống ở bên trong là như thế nào.

"Sau đó?" Nam Cung Kinh Hiên cau mày: "Mấy ngày tôi ở trên biển tìm kiếm Thiên Tuyết, bọn họ có động tĩnh gì?"

"Sau đó chúng ta vẫn tiếp tục tiến hành giám sát, nhưng bởi vì đối tượng chủ yếu là La tiểu thư, vì vậy không có ghi lại bên phía Trình Dĩ Sinh, thư ký bên người anh ta đưa ra hành trình trong ngày, vào hôm La tiểu thư gặp chuyện không may thì Trình Dĩ Sinh đi họp ở công ty....."

"Tra lại cho tôi!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng ngắt lời anh ta, trực giác nói cho anh biết, không có đơn giản như vậy!

"Dạ, chúng ta có tai mắt ngầm trong nội bộ cấp cao của Trình Dĩ Sinh, buổi sáng hôm đó, anh ta thật sự có xuất hiện ở công ty, chỉ có điều sau đó cũng không ở lại, buổi chiều chạng vạng mới trở về."

Từ sáng sớm đến gần tối..... Nam Cung Kinh Hiên ngẫm nghĩ, hoàn toàn có khả năng, từ thành thị chỗ Trình Dĩ Sinh bay tới đây, chỉ hơn hai giờ là có thể đến.....

"Kiểm tra ghi chép đặt vé của cậu ta, tra xong gửi đến điện thoại di động của tôi, còn nữa....., copy phần giám sát lần đầu bọn họ gặp mặt gửi cho tôi." Một đường chạy thẳng vào cổng khu Bích Vân, Nam Cung Kinh Hiên dừng xe, trong đôi mắt thâm thúy như biển sâu cuộn sóng mãnh liệt, mở cửa bước xuống xe.

Một đường đi lên căn hộ.

Nhiệt độ bên trong rất ấm áp, lúc đi vào, lòng Nam Cung Kinh Hiên cũng cảm thấy ấm áp theo, trong nhà vẫn y nguyên như lúc anh rời đi, Thiên Tuyết vẫn chưa tỉnh dậy.

Anh cũng không cời y phục đi vào trong phòng nhìn cô, không có mở đèn, trong ánh sáng mờ mờ, người vẫn đang ngủ rất say trên chiếc giường lớn mềm mại.

Nam Cung Kinh Hiên đi tới, dang hai cánh tay chống ở hai bên người cô, chăm chú nhìn khuôn mặt ngọt ngào say ngủ của cô.

Ngón tay thon dài vươn ra vén tóc rơi trên trán cô, Nam Cung Kinh Hiên không nhìn được cúi người xuống hôn lên gò má xinh đẹp, ở khoảng cách gần quan sát diện mạo của cô, bỗng nhiên, rất muốn cứ như thế này mà ôm cô vào lòng.

Ở bên ngoài nguy trang, bận rộn, khổ cực, lạnh lùng, dường như cũng chỉ vì để lúc trở về nơi này, ôm cô, cho cô sự an toàn cùng bến cảng ấm áp nhất.

Điện thoại di động lại chấn động, Nam Cung Kinh Hiên cau mày, nhẹ nhàng hôn cô lần nữa, sau đó đi ra ngoài.

Đi vào một căn phòng khác, thần kinh của anh lại căng thẳng cao độ ——

Màn hình máy vi tính sáng lên, anh mở email nhận thư, ngón tay thon dài kéo mở caravat cùng áo khoác vút qua một bên!

Ngồi xuống, màn hình đã bắt đầu phát hình giám sát.

Lúc mới bắt đầu không có gì kỳ lạ, cuộc gặp mặt của La Tinh Uyển và Trình Dĩ Sinh rất đơn giản, hai người đều có quan hệ với nhà Nam Cung, nhưng cũng không phải là rất thân thiết, ngồi đối diện nhau nói chuyện một hồi, giọng nói rất nhỏ.

Nam Cung Kinh Hiên cau mày, chậm rãi mở loa đến mức lớn nhất, tựa vào trên ghế xoay, tập trung lắng nghe ——

"..... Ba mẹ tôi không còn biện pháp nào, vì vậy tôi đành phải đến đây tìm anh, tôi nghe Dạ Hi nói gần đây anh rất bận, nhưng tôi cũng chỉ có thể tới tìm anh," Giọng nói của La Tinh Uyển êm ái lộ ra sự lễ phép: "Anh bằng lòng giúp tôi chứ?"

"A..... Lời này của La tiểu thư thật sự rất khách sáo, người dưới tay vị hôn phu của cô có hệ thống truyền thông lớn nhất, chỉ một câu nói của anh ta là có thể giải quyết việc này, thậm chí nếu cô cần, chính phủ cũng có thể đứng ra nói chuyện giúp cô, bóp méo sự thật cũng không phải là không thể....." Ánh mắt lạnh như băng của Trình Dĩ Sinh tràn đầy sự châm chọc, trong đôi mắt lộ ra chút thích thú tà ác: "Tại sao nhất định phải nhờ tôi giúp cô đề thấp tiền bồi thường?..... Anh ta không giúp cô à?"

La Tinh Uyển dừng lại chốc lát, vẻ mặt có chút yếu ớt.

"Quan hệ của tôi và Kinh Hiên anh cũng biết, hơn nữa, hiện tại Dạ Thiên Tuyết mất tích, anh ấy hận tôi, đừng nói là giúp, có lẽ nhìn cũng không muốn nhìn tôi..... Anh thật sự không thể giúp đỡ sao?" Cô ta nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt mong mỏi nhìn anh ta.

Trình Dĩ Sinh nhíu mày, làm động tác nhún vai, cầm xì gà đưa lên chớp mũi nhẹ nhàng ngửi: "Có chỗ tốt gì? La tiểu thư, con người của tôi chỉ để ý đến ích lợi kinh doanh sản nghiệp của mình, không quan tâm đến nhân tình gì đó, cô cũng biết quan hệ của cô và anh ta không tốt, tương lai có thể vào nhà Nam Cung hay không cũng là vấn đề, tôi cần thiết nhìn bọ cô sao?"

"Anh....." La Tinh Uyển nghe được ý không thiện chí trong giọng điệu của anh ta: "Xem như là vì Dạ Hi được không?"

"Người phụ nữ kia, mắc mớ gì tới tôi?"

"Cô ấy là vợ của anh!" La Tinh Uyển cau mày nói, nhưng nhìn ánh mắt của Trình Dĩ Sinh có chút quý dị nguy hiểm, lập tức ngừng ngay đề tài này, cắn môi nói tiếp: "Anh cần điều kiện gì, cứ việc nói, chỉ cần tôi có."

"Ha ha, cô có mà....."

Trên màn hình rõ nét, Trình Dĩ Sinh đứng dậy lướt qua ghế salon, dang hai cánh tay chống hai bên người cô ta, nhìn cô ta, trầm giọng âm hiểm nói: "Tiểu thư nhà họ La, cô theo tôi một đêm, tôi giúp cô, thế nào?"

Trên màn hình, sắc mặt của La Tinh Uyển chợt thay đổi!!

"Anh..... Trình Dĩ Sinh, anh đùa giỡn gì thế?!" Trần tình như La Tinh Uyển, cũng không nhận được mà cau mày sợ hãi kêu lên.

"Cô cảm thấy tôi đang nói đùa à?"

"Tôi....." La Tinh Uyển có chút bối rối nhìn gương mặt anh ta tiến tới gần, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, muốn từ chỗ ngồi đứng dậy: "Tôi không muốn nói nữa, chẳng lẽ anh đã uống rượu? Đầu óc không tỉnh táo như vậy..... A!"

Cô ta còn chưa kịp thời lui đã bị Trình Dĩ Sinh nắm lấy cổ tay kéo qua, ép buộc ngồi yên trên ghế.

"Cô đi gấp như vậy làm gì?" Vẻ mặt của Trình Dĩ Sinh lạnh lùng, hừ một tiếng, đôi mắt tràn đầy sự châm chọc: "Không phải cô chủ động tới cầu xin tôi sao? Chẳng qua tôi chỉ nói điều kiện, cô chạy cái gì? Cho tôi một lần có khó khăn đến thế hay không, không phải cô cũng hao tổn tâm trí muốn leo lên giường của Nam Cung Kinh Hiên hay sao? Hiện tại tôi cho cô cơ hội thử qua một lần, để biết làm thế nào quyến rũ đàn ông, cô lại cự tuyệt?"

La Tinh Uyển then quá hóa giận, giùng giàng: "Anh..... Anh buông tôi ra! Trình Dĩ Sinh, anh thật là quá đáng, sao anh lại có thể nói ra loại yêu cầu này! Anh biết tôi là ai không? Biết bản thân anh là ai không? Dạ Hi là vợ anh, Nam Cung Kinh Hiên cũng xem như là anh trai của anh, anh có hiểu hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Không Muốn Để Cô Tham Gia Vào Những Chuyện Này

"Anh trai? Ha....." Gương mặt tuấn dật của Trình Dĩ Sinh khẽ đỏ lên, biểu tình châm chọc mà cừ hận xuất hiện rất rõ ràng trên màn hình giám sát: "Cô biết chuyện trước kia của chúng tôi không? Cô có biết trước kia tôi và Thiên Tuyết có quan hệ như thế nào không! Anh ta chiếm đoạt người phụ nữ của tôi trước, tôi chơi em gái của anh ta một chút thì thế nào!"

La Tinh Uyên trừng to hai mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt, cổ tay mảnh khảnh bị anh ta chộp trong tay, cho tới bây giờ, cô ta mới nhìn rõ bản chất chân thật nhất của người đàn ông trước mắt này!

"Tôi không cần....." Cô ta cau mày, trên trán rỉ ra mồ hôi, lắc đầu muốn rút cổ tay ra khỏi tay anh ta: "Tôi không nhờ anh hỗ trợ nữa, Trình Dĩ Sinh, anh buông ra, tôi muốn đi về!"

"Cô nôn nóng muốn trở về sao? Bị tôi dọa? Ha..... Cô đi về thì ai sẽ giúp cô? Cũng may Thiên Tuyết không xảy ra chuyện, nếu như Thiên Tuyết gặp phải một chút xui chuyện xấu gì, Nam Cung Kinh Hiên sẽ giết chết cô....."

Trên màn hình, hai người vẫn còn đang lôi kéo dây dưa.

Trong căn phòng u tối, Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn hai người trên màn hình, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự khiếp sợ, gương mặt tuấn tú có hơi tái nhợt.

Hai khuỷu tay chống trên hai bên ghế xoay, khoanh tay, chống đỡ đôi môi mỏng, cảm giác mình thanh tỉnh từ đầu đến chân!

Trình Dĩ Sinh cùng La Tinh Uyên.....

Hai người kia, lại có thể xen lẫn cùng nhau?!!

Đôi mắt sắc bén như băng lạnh lùng nhìn chằm chằm hình ảnh kế tiếp, La Tinh Uyên tránh thoát sự khống chế của Trình Dĩ Sinh, cúi kinh cảnh cáo anh ta không được xằng bậy, xoay người đi ra khỏi phòng, đoạn giám sát đến đây là hết, file hình dừng lại.

Nam Cung Kinh Hiên nhìn chằm chằm hình ảnh đó, trong mắt đã lộ ra chút sát khí.

Điện thoại di động chấn động.

Đôi mắt thâm thúy liếc nhìn mã số trên di động, nội dung tin nhắn rất đơn giản, ngày La Tinh Uyên gặp chuyện không may, quả nhiên Trình Dĩ Sinh đã lợi dụng người dưới tay đặt mua vé máy bay đến thành phố Z, sau đó nhanh chóng quay trở về.

Quả nhiên là cậu ta!!

Nếu ngày đó Trình Dĩ Sinh đã tới thành phố Z, nhưng ông già và Dạ Hi cũng đều không biết, nói vậy, nhất định là cậu ta một thân một mình bí mật tới đây, theo nội dung của đoạn giám sát này, hẳn là cậu ta đi tìm La Tinh Uyên mới đúng..... Người cường bạo La Tinh Uyên chính là cậu ta, đúng hay không?

Hoặc là, căn bản cũng không phải cường bạo gì cả, hai người kia là theo nhu cầu của nhau, chẳng lẽ, sau khi kết thúc còn nghĩ tới có thể lợi dụng cục diện này, thông qua truyền thông để bức bách anh mau chóng thực hiện hôn ước?!!

Nghĩ tới lạnh cả người, Nam Cung Kinh Hiên ngồi ở trên ghế xoay, biểu cảm trên mặt rất đáng sợ, ngón tay thon dài chậm rãi siết chặt điện thoại di động, nhanh chóng suy nghĩ, phỏng đoán, kiên quyết bắt cho được sự thật này! Mím chặt đôi môi mỏng tái nhợt không chút màu máu, nhưng cơn giận dữ ngập trời đã ngưng tụ ở trong lồng ngực.....

‘Cốc cốc cốc’, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Giật mình một, đôi mắt u ám của Nam Cung Kinh Hiên thoáng lóe sáng, lúc này mới phát hiện ra tiếng động ở sau lưng.

Anh xoay ghế qua, thấy Thiên Tuyết không biết đã tỉnh từ lúc nào.

"Anh về hồi nào? Em không biết." Cô vừa mới tỉnh ngủ nên còn có chút mộng lung, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú chọc người triu mến.

"Mới về." Nhìn khuôn mặt cô, lửa giận trong lồng ngực Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên bị đè nén xuống, ánh mắt sắc bén trong nháy mắt mềm nhũn.

Anh đứng dậy, bước tới kéo cô qua, dịu dàng nói: "Sao không ngủ thêm một lúc?"

"Em ngủ không được, nghĩ đến ngày mai Thiên Nhu về em có hơi khẩn trương, chuyến bay của em ấy anh vẫn chưa nói cho em biết, ngày mai mấy giờ đến?" Dụ Thiên Tuyết ngủ đến có chút mê mang, ngón tay nhỏ yếu vuốt ve mi tâm, nhẹ giọng hỏi.

"Đến lúc đó anh cho tài xế đưa em đi, không phải lo lắng." Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên chột u ám, chăm chú nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của cô nhẹ nhàng khép mở, anh có chút động tình, vòng một cánh tay qua thắt lưng cô, nói: "Khuya lắm rồi, muốn ăn gì không? Chúng ta đi ra ngoài ăn."

Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, ánh mắt tò mò lướt qua người anh nhìn về phía computer trên mặt bàn: "Anh đang làm cái gì?"

"Đang điều tra một chuyện," Nam Cung Kinh Hiên không biến sắc chặn ánh mắt của cô lại, cũng không muốn cho cô biết mấy chuyện này: "Thiên Nhu về, trước tiên hãy ở chỗ này cùng em, chuyện hôn ước và Tiểu Ảnh giao cho anh xử lý, cái gì em cũng không cần quan tâm, nhất là đừng nghe mấy lời đồn đại ở bên ngoài, biết chưa?"

Lúc này, Dụ Thiên Tuyết mới cảm giác được mình đang bị anh ôm vào trong ngực ở tư thế nào, anh rất cao, hơi cúi đầu dán cằm trên đỉnh đầu cô, lúc nói chuyện, hai cánh tay vây quanh người cô, cả người cô cũng lọt thỏm vào trong lồng ngực rộng rãi của anh, hơi thở của anh lượn lờ bốn phương tám hướng.

"Thật sự không cần em quan tâm? Chẳng lẽ sợ em bỏ đi lần nữa?" Cô bật cười ra tiếng.

"Ừ, anh sợ, anh sợ muốn chết," Nam Cung Kinh Hiên không chút nào che giấu tâm tình của mình, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra dục vọng muốn 'ăn' cô, nở nụ cười yếu ớt, trầm thấp nói: "Cho nên em phải thành thật một chút, chờ sau khi anh giải quyết xong tất cả mọi chuyện sẽ cưới em về nhà, con của chúng ta cũng sẽ trở về, bà xã."

"Em không phải bà xã của anh." Dụ Thiên Tuyết dứt khoát phủ định.

"Em phải."

"Em không phải."

"Anh nói là em thì chính là em....." Nam Cung Kinh Hiên bất mãn nhéo cằm cô, khẽ cau mày, nghiêng răng lại lộ ra sự cung chiêu: "Em muốn đối nghịch với anh đúng không?"

Dụ Thiên Tuyết mỉm cười không nói lời nào, đôi mắt trong suốt to tròn nhìn anh, thích thú khiêu khích mueri phần. "Đúng là yêu tình....." Sự nóng rực trong mắt Nam Cung Kinh Hiên tăng lên mấy phần, khàn giọng thì thầm một câu, cúi đầu cắn cắn vành tai cùng thịt non ở giữa cổ cô, rên lên một tiếng dụi đầu vào trong ngực cô.

"A!" Dụ Thiên Tuyết chợt rụt người trốn tránh vào trong ngực anh, bị môi lưỡi nóng bỏng của anh làm cho bật cười: "Nam Cung Kinh Hiên, anh buông ra, đừng cắn chỗ đó, nhột quá....."

Trái tim Nam Cung Kinh Hiên vô cùng ngứa ngáy, ôm cô chặt hơn, cô giãy giụa khiến anh càng tham lam hít vào hương vị trên người cô, động tác dịu dàng xen lẫn sự lỗ mãng, kiềm chế eo cô không để cho cô trốn tránh.

"Đến giờ vẫn còn kêu cả tên cả họ của anh..... Nói mới nhớ, đã sớm muốn tính sổ với em!" Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô, thật sự không chịu nổi đành buông cô ra, đôi mắt thâm thúy tà mị sáng ngời tinh thần: "Còn xa lạ với anh phải không? Bỏ họ, gọi tên nghe thử nhìn một chút....."

Nụ cười ngọt ngào trên mặt Dụ Thiên Tuyết vẫn chưa tàn đi, nghe yêu cầu của anh, trực tiếp lắc đầu: "Em không muốn."

"Tại sao không muốn?" Mắt anh híp lại, trở nên nguy hiểm.

"Rất kỳ quái, em không quen....." Cô thành thật nói.

"Gọi lâu sẽ quen, mau, gọi tên anh....." Anh ôm chặt cô thấp giọng ní non.

"Ừmm..... Nam Cung Kinh Hiên....."

"Không gọi như vậy!" Anh cau mày, khẽ quát một tiếng.

Dụ Thiên Tuyết vẫn còn đang cười, nhìn anh xác thực nghiêm túc, không thể làm gì khác hơn là từ từ ngưng cười, đôi mắt trong suốt liếc nhìn anh một, có chút vô tội, ho nhẹ hai tiếng, mấy ngón tay nhẹ nhàng bắt lấy áo sơ mi của anh, nói: "Em nói thật, thật sự không quen, em gọi như cũ không được sao? Trong lòng anh biết em thích anh là đủ rồi, không được sao?"

Không được, Nam Cung Kinh Hiên thì thầm trong lòng.

Chẳng qua cô nói rất nghiêm túc, cau mày lộ vẻ bối rối, anh cũng không muốn ép cô.

"Xung hô thì anh có thể bỏ qua, nhưng những địa phương khác thì không có khả năng bỏ qua cho em....." Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên trở nên nóng rực, hơi thở ấm áp phả vào trên sườn mặt ngọt ngào của cô.

Dụ Thiên Tuyết cũng cảnh giác muốn đẩy anh ra, thế nhưng lại bị anh phát hiện ôm chặt cô vào lồng ngực, căn bản là một chút cũng không di chuyển được.

"Anh..... Anh muốn làm cái gì?"

"Em nói đi?" Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên nóng rực, trầm thấp nói một câu, siết chặt eo của cô, bỗng nhiên ôm cô đứng lên.

"A!" Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng bầu vú bờ vai của anh, cảm giác đột nhiên cách mặt đất khiến cho cô kinh sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng đỏ, cau mày lo lắng: "Nam Cung Kinh Hiên..... Anh thả em xuống!"

"Không thể có chuyện đó....." Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn cô, trầm thấp nói xong ôm cô hướng về phía phòng ngủ chính bên này đi tới, Dụ Thiên Tuyết khần trương siết chặt áo sơ mi trên người anh.

"Nam Cung Kinh Hiên, anh hãy nghe em nói..... Anh hãy nghe em nói đã! Chân của em không có vấn đề gì, nhưng vết thương trên người anh căn bản sẽ không lành lại nhanh như vậy, anh có biết hay không! Anh không thể vận động, miệng vết thương sẽ rách....." Lời nói của Dụ Thiên Tuyết bị một tiếng kêu đau cắt đứt, qua trong giây lát, giữa lúc trời đất quay cuồng cô đã bị anh đặt ở trên giường.

"Anh biết rồi....." Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu nói, ánh mắt nóng rực nhìn người phụ nữ nhỏ phía dưới, thương thức vẻ đẹp cùng sự kinh hoàng của cô, ngón tay di động đến trên nút áo của cô, cởi ra một nút lại một nút, giọng nói khàn khàn: "Cho nên anh không có ý định ăn hết em, chỉ là nếm một chút..... Em phải biết, em theo anh ở cùng một chỗ anh không động vào em là không thể nào, từ trước đến giờ định lực của anh không có tốt như vậy....."

"Anh....." Dụ Thiên Tuyết chụp lấy tay anh, mặt hồng tím đập, vội vàng nói: "Anh đừng như vậy..... Em....."

"Em cái gì?"

"Em....." Dụ Thiên Tuyết có phần không ngăn cản được rồi

"Đừng sợ, anh sẽ không ăn em....." Nam Cung Kinh Hiên hôn lên mu bàn tay cô một: "Ngoan, buông ra."

Dụ Thiên Tuyết hơi buồng lỏng một chút, mấy ngón tay thon dài của anh lại bắt đầu động tác chậm rãi cởi nút áo, cô cực kỳ xấu hổ dứt khoát quay đầu sang một bên không nhìn tới anh, cái áo mỏng bị cởi bỏ, Nam Cung Kinh Hiên nhìn hình dáng gò bồng đảo sung mãn tinh xảo, bị áo ngực bao bọc bên trong càng lộ ra vẻ dụ người.

"....." Hô hấp của anh bắt đầu thay đổi nóng bỏng lên.

"Anh không được nhìn..... Nhắm mắt lại!" Dụ Thiên Tuyết cực kỳ xấu hổ, nắm cổ áo, nạt nhỏ.

Nam Cung Kinh Hiên cười yếu ớt, cầm hai tay cô gạt bỏ lực đạo của cô: "Trước kia cũng không phải là không có nhìn qua, chúng ta làm cũng đã làm, em còn xấu hổ cái gì....."

"Nam Cung Kinh Hiên, anh....."

Một cái chớp mắt tiếp theo cô cũng không phát ra được thanh âm nào nữa, bởi vì người đàn ông to lớn trên người đã cúi đầu hôn lên cần cổ mảnh khảnh trơn mềm của cô, trong sự dịu dàng xen lẫn chút lực đạo hung ác, bàn tay cũng lần theo cổ áo đã cởi ra mà xoa nắn từng tắc từng tắc da thịt.

"Thiên Tuyết..... Em thật đẹp....." Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn ca ngợi, hô hấp nóng rực lưu luyến ở xương quai xanh tinh xảo của cô, tay đã thâm nhập vào bên trong áo ngực, nắm lấy gò bồng đảo xinh đẹp kia, dùng sức xoa bóp.

"....." Dụ Thiên Tuyết run rẩy một trận, xấu hổ lại càng đỏ mặt hơn, tay chống bờ vai của anh, khẽ đẩy một.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 254: Muốn Nhắc Nhở Cậu, Cẩn Thận Mình Thừa Dịp Trống Chỗ Nhảy Vào

"....." Dụ Thiên Tuyết run rẩy một trận, xấu hổ lại càng đỏ mặt hơn, tay chống bờ vai anh, khẽ đẩy một: "Nam Cung Kinh Hiên..... Anh đừng thế này....."

Trước mắt cô từng đột mê ly, dưới tình huống như thế, cảm nhận được lực đạo và nhiệt độ lòng bàn tay anh, mặt nóng gay gắt, Nam Cung Kinh Hiên nhìn cô lại cố ý nảy sinh ác độc, mấy ngón tay ưu nhã xoa nắn bầu ngực tròn trĩnh hoàn mỹ mấy cái, buông ra, tà mị mà nóng nảy vòng ra sau lưng cô, chậm chạp mà cường thế cởi mặc áo ngực của cô ra.

Dụ Thiên Tuyết cau mày, than nhẹ ra tiếng.

Đôi mắt Nam Cung Kinh Hiên đỏ hồng, cúi đầu hôn cánh môi dưới của cô, bàn tay nhẹ nhàng giữ đầu cô, mấy ngón tay thon dài luồn vào mái tóc cô, bá đạo xoa xoa, hô hấp càng lúc càng nặng nề.

"Ừm. Dụ Thiên Tuyết bất mãn nức nở một tiếng, uốn éo muốn quay đầu tránh thoát, cô cũng không muốn bị anh hôn đến hít thở không thông mà chết.

Nam Cung Kinh Hiên trừng phạt cắn cánh môi non mềm của cô, Dụ Thiên Tuyết bị đau, thấp giọng kêu như một con mèo nhỏ.

"Nam Cung Kinh Hiên." Nụ hôn nóng bỏng khiến Dụ Thiên Tuyết dần lạc lối, đôi môi run rẩy, ánh mắt mê ly nhìn anh.

Nam Cung Kinh Hiên cười khê, bàn tay nóng hổi vuốt ve đường cong thân thể hấp dẫn của cô, nụ hôn dần dần dời xuống xương quai xanh khiêu gợi, vòng lĩnh mút hôn, đôi môi lại di động xuống bầu ngực mềm mại đang phập phồng của cô, gặm lấy một nụ hoa đỏ tươi liếm láp, bàn tay dùng sức vuốt xe bên còn lại, nơi nào đó ở dưới thân đã căng cứng nóng rực chia thẳng vào thân thể mềm mại của cô.

Dụ Thiên Tuyết cực kỳ xấu hổ, cắn chặt môi không để rên ra tiếng, ánh mắt đáng thương nhìn anh.

Nhưng, bỗng nhiên anh vùi đầu vào ngực cô, gặm cắn nụ hoa nhạy cảm của cô.

“Ừmm.....A.....!!!” Đầu ngón tay của Dụ Thiên Tuyết bấu vào da thịt trên vai anh, buột miệng phát ra tiếng rên khe khê.

“Thiên Tuyết, em kêu nghe thật êm tai.” Nam Cung Kinh Hiên cười tà mị, bàn tay lại di động xuống giữa hai chân cô, ma sát nơi tư mật đã ẩm ướt đầm đìa của cô, đột nhiên, một ngón tay đâm thẳng vào thân thể cô, đang lúc rút ra đâm vào, một dòng áp áp tràn ra, hai chân Dụ Thiên Tuyết quán lấy thân thể nóng bỏng của anh, ngón tay thon dài vẫn còn ở trong cơ thể nhạy cảm của cô, anh kêu rên một tiếng đau đớn, kéo tay cô qua thăm dò bên dưới đã căng trướng cương cứng của mình.

“Thiên Tuyết, anh muốn em.” Nam Cung Kinh Hiên gầm nhẹ một tiếng, động thân tiến vào cơ thể cô.

Từ lúc cô mất tích anh bị thương cho đến giờ, hai người đều không làm chuyện này, cả ngày hôm nay, hết ma sát lại dây dưa, hai thân thể trần truồng như nắng hạn lâu ngày gặp mưa to, liều chết triển miên.

Tay Dụ Thiên Tuyết bấu chặt hai cánh tay anh, không ngừng rên rỉ thở dốc, phối hợp với tiết tấu của anh, da thịt trắng nõn ửng hồng, quặn rũ đến mức anh muốn nuốt trọn cô vào bụng.

Nam Cung Kinh Hiên đẩy thân thể về phía trước, vật nóng rực cứng rắn đâm thật sâu vào cơ thể cô, điên cuồng tiến vào rút ra, Dụ Thiên Tuyết nức nở kêu rên, đầu ngón tay trắng xanh nắm chặt drap giường, tùy ý anh đụng chạm.

“Nam Cung.....Kinh Hiên” Dụ Thiên Tuyết khàn khàn kêu tên anh.

“Anh ở đây, Thiên Tuyết.” Anh dịu dàng nhìn người bên dưới, cung chiều hôn lại hôn môi cô, mà động tác dưới thân lại chưa từng ngừng dù chỉ là một chút, thậm chí, mỗi một lần càng đánh sâu hơn.

Dụ Thiên Tuyết không cách nào kiềm chế tiếng rên rỉ, trên da thịt trơn nhẵn mịn màng rỉ ra lớp mồ hôi mỏng, càng gọi cảm mê người.

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu bá đạo che phủ cái miệng không ngừng rên rỉ của cô, đầu lưỡi anh dễ dàng cạy mở hàm răng cô, cô để anh tùy ý công thành đoạt đất hấp thụ thơm ngọt trong miệng mình, cái lưỡi khéo léo cùng nhau dây dưa triển miên ở một chỗ với anh.

Anh hôn cô, dưới thân càng lúc càng điên cuồng, mỗi một lần đánh từa như muốn xuyên thủng cô, cuối cùng, Dụ Thiên Tuyết chỉ nghe anh buồn bực hừ một tiếng, sau đó, một dòng chất lỏng ấm áp phun vào sâu trong cơ thể cô, hai tay của Dụ Thiên Tuyết gắt gao vòng ở thắt lưng của anh, gò má nóng hổi áp sát vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, không hiểu sao, lại thấy an tâm đến như vậy.

“Thiên Tuyết, anh yêu em, yêu hơn cả tính mạng của mình!” Anh kéo tay cô dán sát vào trái tim mình, ánh mắt kiên định chưa bao giờ có.

Nam Cung Kinh Hiên cũng không nhớ rõ đã muốn cô bao nhiêu lần, mỗi một lần đều bắn thật sâu vào bên trong cơ thể cô, Dụ Thiên Tuyết căng thẳng bấu chặt lưng của anh, ở mỗi một lần đạt tới cao trào đều cùng anh hòa thành một thể, cho đến lúc cô gần như sắp mê man.

.....

Cô lại bắt đầu mệt mỏi, Nam Cung Kinh Hiên ôm cô vào trong ngực cúi đầu dịu dàng dụ dỗ, cho đến khi hai mắt cô nhắm lại lần nữa, anh mới vuốt ve khuôn mặt đã say ngủ của cô.

Thôi, đợi cô tỉnh lại, muốn ăn thứ gì đó rồi hãy nói.....

Ôm thân thể trần truồng của cô, Nam Cung Kinh Hiên thương yêu hôn lên mỗi một tấc da thịt, cảm giác được vì sự kích động vừa rồi mà vết thương nhói lên con đau như tê liệt, anh nhìn xuống, quyết định đợi đến lúc hoàn toàn khỏe mạnh mới lại chạm vào cô.

Bóng đêm hoàn toàn phủ xuống, sự u tĩnh chập chờn lan tỏa.

Hồi lâu, Nam Cung Kinh Hiên mới đứng dậy, kéo cái mền mỏng qua phủ cả người cô, lúc này đáy mắt đã lộ ra sự u ám, cái từng nút từng nút áo sơ mi, đi ra khỏi phòng.

Điện thoại di động vang lên, anh chưa hoàn toàn khôi phục, ấn xuống nút trả lời, giọng nói vẫn còn mê ly khàn khàn: "Alo?"

“Kết quả cậu cần mình đã tra được giúp cậu, dẹp yên toàn bộ sự kiện chính là Trình Dĩ Sinh đã giúp cô ta, cuối cùng tiền bồi thường không cao, cảm xúc của thân nhân người gặp nạn đều bị mạnh mẽ áp chế, những điều này cũng là người của Trình Dĩ Sinh ra mặt giải quyết, cậu đoán không sai một chút nào.” Lạc Phàm Vũ nghiêm túc báo với anh.

"Mình biết rồi," Nam Cung Kinh Hiên đi ra ngoài, cũng đóng cửa phòng cho Dụ Thiên Tuyết, giọng khàn khàn tiếp tục nói: "Chuyện này là hai người họ

thông đồng với nhau."

Lạc Phàm Vũ cũng gật đầu theo một, bỗng nhiên phát hiện có cái gì đó không đúng, cười nhạo nói: "Giọng không bình thường, đang làm gì? Minh không có phá hư chuyện 'mạnh khỏe' của cậu chứ? Miếng vết thương của cậu đã khép lại hay chưa!"

"Nói nhảm ít thôi," Nam Cung Kinh Hiên rất bất mãn với câu hỏi của anh, cau mày nói: "Chuyện như thế mình không cần cậu quan tâm, bắt đầu từ bây giờ, mình sẽ giám sát nhất cử nhất động của Trình Di Sinh, cậu ta còn dám xuất hiện cùng với La Tinh Uyển thì nhất định phải chết, mình sẽ để bọn họ chết rất khó coi!"

"Cậu sẽ không trực tiếp đưa chuyện của bọn họ ra ánh sáng đó chứ? Cậu xác định? Nhưng cậu ta là chồng của em gái cậu!"

"Nếu vấn đề cậu ta lừa gạt như vậy, Dạ Hi mới thống khổ nhất," Nam Cung Kinh Hiên tỉnh táo nói: "Từ lúc cậu ta bắt đầu đến nhà Nam Cung mình vẫn luôn nhẫn nại rất nhiều năm, nếu không phải cố kỵ Dạ Hi thì mình đã sớm chinh phục cậu ta! Cậu yên tâm, mình biết là bọn họ ngay cả con gái cũng đã có, mình sẽ có chừng mực."

"Vậy thì tốt," Lạc Phàm Vũ nói, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì: "Ngày mai em gái Thiên Tuyết trở về đúng không?"

"Ừ, thế nào?"

"Không có gì, Nếu cậu không rảnh thì mình có thể đi theo cô ấy đón....."

"Mình đã nói cậu là đừng có đục khoét nền tảng ở chỗ của mình chưa?" Giọng Nam Cung Kinh Hiên trở nên hơi lạnh: "Lá gan của cậu đúng là càng ngày càng lớn."

"Chắc chắn, cái này là hai chuyện khác nhau, cậu và cô ấy đã kết hôn rồi sao?" Giọng điệu của Lạc Phàm Vũ càn rỡ: "Chưa kết hôn thì tất cả mọi người đều có cơ hội, đừng có quên, mặc dù cậu là người đã có vợ chưa cưới mà vẫn có quyền theo đuổi tình yêu, tại sao mình không thể thử bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy? Chẳng lẽ cậu sẽ tuyệt giao với mình hay sao?"

"Cậu bắt đầu gấp gáp nghe cô ấy từ lúc nào?" Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, đôi mắt sắc bén lạnh lùng, giễu cợt nói: "Cần mình nhắc nhở cậu không? Phụ nữ của mình, không nên tùy tiện nghĩ, cũng không nên tùy tiện động."

"Mình không có gấp gáp nghe cô ấy, mình chỉ đang nhắc nhở cậu, trong cuộc đời của cô ấy, còn có một đội viên dự khuyết là mình đây, nếu như ngày nào đó cậu lại có lỗi với cô ấy, ép cô ấy không thể không rời khỏi cậu, có thể mình sẽ không cố niệm tình nghĩa anh em nữa, thời điểm nên đoạt thì nhất định phải đoạt."

"Cậu dám."

"..... Mình không dám, chỉ muốn nhắc nhở cậu, cẩn thận mình thừa dịp trống chỗ nhảy vào."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Chị, Nam Cung Có Quan Hệ Như Thế Nào Với Chị?

"Cậu không có cơ hội đó." Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói xong, cúp điện thoại.

Trên áo sơ mi còn vương mùi hương của cô, Nam Cung Kinh Hiên có hơi tham luyến, ngón tay thon dài cài cái nút áo cuối cùng, suy ngẫm nhớ lại chuyện cũ —— tên Lạc Phàm Vũ kia cũng có ý tứ với Thiên Tuyết sao? Trước kia, đích thật là anh có nhận ra, nhưng không nghĩ tới, tên này thật sự không e dè mà còn thừa nhận.

Chỉ có điều..... Thừa nhận cứ thừa nhận, anh sẽ không cho tên đó có cơ hội thừa lúc trống chỗ nhảy vào.

Bất cứ kẻ nào cũng đều không được.

Sáng sớm, ở sân bay, cổng đón khách đã có không ít người đang bồi hồi chờ đợi.

Chuyến bay quốc tế đã trễ hai giờ, Dụ Thiên Tuyết nhìn thời gian trên điện thoại di động lần nữa, càng thêm kiên nhẫn chờ đợi, tài xế đi tới bên cạnh cô, nói: "Dụ tiểu thư, nếu không cô nghỉ ngơi trước một chút, tôi ở chỗ này coi chừng, chuyến bay đến tôi sẽ gọi cô."

Dụ Thiên Tuyết ngược mắt lên nhìn người tài xế thật thà đàng hoàng trước mắt, đây là người mà Nam Cung Kinh Hiên sắp xếp cho cô, trước kia, dù ở biệt thự Nam Cung cũng chưa từng gặp qua người tài xế này, cô ngăn ra, nhìn thêm mấy lần, giống như có thể nhìn thấy bóng dáng Nam Cung Kinh Hiên

ở trên người của người đàn ông này.

"Không cần, cảm ơn," Dụ Thiên Tuyết lễ phép gật đầu, nói: "Tôi muốn tự mình đợi em gái."

Ròng rã năm năm không gặp Thiên Nhu, không lời nào có thể diễn tả được cảm giác ở trong lòng cô, nhớ tới những tấm hình đã xem qua, bây giờ, rất nhanh thì hai chị em có thể gần trong gang tấc, Dụ Thiên Tuyết rất khẩn trương, rất khẩn trương rất khẩn trương.

Đợi thêm khoảng hơn nửa giờ, rốt cuộc cũng bắt đầu phát loa thông báo, cuối cùng thì chuyến bay Thiên Nhu ngồi đã tới.

Trong cabin.

Máy bay dừng hẳn, tất cả hành khách đều lục tục đi ra ngoài, nữ tiếp viên hàng không đứng ở cửa cabin chỉ dẫn mọi người không cần chen lấn lẫn nhau, bỗng nhiên thấy một cô gái châu Á xinh đẹp vẫn còn ở chỗ ngồi, đi tới nhẹ giọng nói: "Vị tiểu thư này, máy bay đã hạ cánh, xin mời xuống máy bay."

Dụ Thiên Nhu nhẹ nhàng nâng mắt lên, đáy mắt trong suốt có chút nghi hoặc chưa tiêu tán.

"Xin lỗi, vừa rồi tôi không nghe thấy, tôi xuống ngay." Cô khép tờ báo trong tay lại, cởi dây an toàn ra, ngẫm nghĩ một chút vẫn là bỏ tờ báo vào trong túi xách, đi theo mấy hành khách còn lại ra khỏi cabin.

Nhưng cô vẫn không quên nội dung trong tờ báo ——

Thành phố Z sáng sủa, trong tất cả các tờ báo buổi sáng, đều có một bức hình phóng đại chụp trong bệnh viện chiếm toàn bộ cả một trang báo, trên hàng tit không phải là sự kiện hôn ước của nhà Nam Cung danh môn vọng tộc, thế nhưng tựa đề lại làm cho người ta vô cùng khiếp sợ, ‘Congái duy nhất của tập đoàn La thị chịu nổi khổ bị cưỡng bạo, nhưng vị hôn phu vẫn không rời không bỏ’, trên đó viết tất cả những gì có liên quan đến bọn họ, từ N năm trước kia định ra hôn ước, bắt đầu viết từ khoảnh khắc đó, viết vô cùng thần kỳ, La Tinh Uyển bị người cưỡng bạo, Nam Cung Kinh Hiền vẫn hết lòng chăm sóc, còn công bố rằng, một ngày chưa tìm ra người cưỡng bạo, thì một ngày sẽ không kết hôn.

Trong hình, La Tinh Uyển điềm đạm đáng yêu ngồi ở trên giường bệnh rơi nước mắt, Nam Cung Kinh Hiền cúi đầu thâm tình nhìn cô ta.

Ánh mắt của anh, vẫn thâm thúy như thế, làm cho người ta không thể phỏng đoán được

Dụ Thiên Nhu kéo hai cái túi trên vai một, liếc mắt nhìn bên ngoài cabin, suy nghĩ, anh có tới đón cô hay không?

Từ trước tới nay, cô không hề biết những điều có liên quan đến anh, chỉ vì anh nói không muốn cho cô chú ý những tin tức ngôn ngang kia, vì vậy, trong mấy năm nay, thật sự cô cũng không hề tìm hiểu, đến cùng là gia tộc Nam Cung có bao nhiêu quyền thế, rốt cuộc thì người đàn ông tên Nam Cung Kinh Hiền kia có bao nhiêu bí mật, thế nhưng cô lại có thể....., ngay cả anh đã có vị hôn thê mà cũng không biết.

Toàn bộ mọi chuyện có chút hỗn loạn, Dụ Thiên Nhu đi xuống bậc thang, nhìn đại sảnh sân bay rộng lớn trống trải, thấy hơi hoảng hốt.

Nhưng ngày hôm qua anh đã nói, chị sẽ đến đón cô!!

Dụ Thiên Nhu gạt mình, nhớ tới người chị thân yêu nhất của mình, nhớ tới ba năm mất đi ánh sáng, từ năm mười bốn tuổi đến mười bảy tuổi, chị đã liên tục ở bên cạnh cô, hốc mắt trở nên uơn ướn, bước chân cũng tăng nhanh.

Đi ra đại sảnh, bước qua vạch cách ly màu đỏ, ánh mắt Dụ Thiên Nhu tìm kiếm chung quanh.

"Vị tiểu thư này." Một giọng nói du dương dễ nghe vang lên bên tai.

Dụ Thiên Nhu xoay người lại, thấy một người đàn ông mặc tây trang màu trắng, vóc người cao ngất thon dài, tuấn nhã thoát tục, khoe miệng nhếch lên nụ cười nhân nhật mà tà mị, cô ngăn ra: "Anh gọi tôi phải không?"

"Tôi muốn xác nhận thử xem có đúng là cô hay không....." Lạc Phàm Vũ lấy ra một tấm hình của cô, bên dưới góc phải viết tên của cô.

Dụ Thiên Nhu nhìn thoáng qua, đó là hình cô tham gia tiệc rượu ở đại học Natividade, trong mắt thoáng qua ánh sáng, gật đầu một: "Là tôi, anh..... Tôi đón tôi sao?"

"Rất hân hạnh gặp cô, Thiên Nhu," Lạc Phàm Vũ cười yếu ớt, vươn tay: "Tôi là Lạc Phàm Vũ."

Dụ Thiên Nhu do dự một chút, đưa tay ra bắt tay với anh.

Anh buông tay ra, lấy điện thoại di động ra gọi một mã số, ánh mắt mềm mại, mang theo nụ cười nói: "Thiên Tuyết, cho cô một quả surprise, nhìn hướng bên trái, Thiên Nhu đang ở bên cạnh tôi."

Hô hấp của Dụ Thiên Nhu cứng lại, theo ánh mắt của anh nhìn sang, cách hơn 50m ở sau lưng, nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh, vàng trăn của hai người cực kỳ giống nhau, một thanh nhả thành thực, một thanh thuần động lòng người.

"Chị....." Dụ Thiên Nhu nhẹ nhàng kêu một tiếng, không thể kháng cự chạy về phía phương hướng của cô, mái tóc dài như tơ nhẹ nhàng tung bay ở phía sau: "Chị, em về rồi!"

Suýt nữa Dự Thiên Tuyết không tin vào mắt mình, cho đến khi cảm xúc chân thật cùng sức nặng lao vào trong ngực của cô, cô mới phản ứng được, theo bản năng cũng ôm chặt em gái, nói thật nhỏ: "Tiểu Nhu....." "Chị....." Trên mặt Thiên Nhu lộ ra nụ cười vui sướng ngọt ngào, nhưng trong nháy mắt ôm lấy cô, trong đôi mắt đã dâng tràn nước mắt, rờn rã năm năm ở nước ngoài, sự vất vả cùng nỗi khổ chờ đợi chợt thoáng qua, Thiên Nhu nghẹn ngào thì thầm: "Chị của em, em rất nhớ chị....."

Nước mắt của Dự Thiên Tuyết đã rớt xuống, ôm người thân duy nhất của mình, nói không ra lời.

"Mắt em có thể nhìn thấy rồi sao?" Dự Thiên Tuyết kéo tay cô qua, cẩn thận nhìn cô, đối diện là một đôi mắt long lanh trong suốt: "Nhìn thấy từ lúc nào? Sẽ không còn vấn đề gì đúng không?"

Thiên Nhu gạt đầu một, đôi mắt càng lúc càng sáng rực động lòng người, dịu dàng nói: "Đã không còn vấn đề gì, Nam Cung nói em không thể hoàn toàn bỏ kiểm tra định kỳ, vì thế mấy năm nay em đều đi tái khám đúng hạn, chị, em thật sự khỏe rồi, em có thể gặp lại chị, dường như đã rất rất lâu không nhìn thấy chị, chị..... Giống như chín chắn hơn, lần trước gặp, chị mới 19 tuổi....."

Dự Thiên Tuyết không nhìn được mà bật cười, nước mắt trong suốt đảo quanh trong hốc mắt, siết chặt tay cô: "Dường như thật sự đã qua nhiều năm, chị còn rất nhiều chuyện chưa nói cho em biết."

Cô đã trải qua rất nhiều chuyện, cô còn có một bảo bối đáng yêu nhất trên thế giới.

"Không sao, chị, về sau chúng ta tuyệt đối tuyệt đối không tách ra, chị có rất nhiều thời gian để nói với em."

Xa xa, Lạc Phạm Vũ chăm chú nhìn hai chị em mảnh khảnh xinh đẹp này, giống như đang thưởng thức một bức tranh: "Chắc chắn, thật là làm cho người ta hâm mộ, tôi bắt đầu cảm thấy mình có một đứa em trai thì tốt rồi....."

Chậm rãi đi tới, cảm hành lý của Dự Thiên Nhu lên, Lạc Phạm Vũ cười yếu ớt nói: "Đi thôi, sau này hai người vẫn còn rất nhiều thời gian, không chỉ có mấy phút đồng hồ này."

Hai người gạt đầu, hướng phía ngoài sân bay đi tới.

"Chị, em vẫn luôn không có hỏi chị..... Rốt cuộc chị và Nam Cung có quan hệ gì? Khi đó, tại sao anh ấy phải đền bù giúp đỡ em ra ngoài nước chữa bệnh, còn học xong đại học?" Ngồi lên xe Thiên Nhu mới hỏi, giọng nói nhẹ nhàng, rất sợ mình hỏi quá đột ngột: "Sáng sớm hôm nay, em đọc báo thấy tin vị hôn thê của anh ấy bị người ta cưỡng bạo, gần đây anh ấy rất khổ sở phải không?"

Hồ hấp của Dự Thiên Tuyết cứng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra cảm xúc phức tạp.

Xếp gọn hành lý, Lạc Phạm Vũ giơ tay tới trước mặt Thiên Nhu, vỗ một phát ra tiếng, hấp dẫn lực chú ý của cô qua anh, cười khẽ nói: "Người đẹp, mấy chuyện này nói ra rất dài dòng, rất khó nói, đừng làm khó dễ chị của cô nữa."

Làm khó? Thiên Nhu có chút không hiểu, chăm chú nhìn Lạc Phạm Vũ, nhìn ánh mắt vô tội mà tinh khiết kia, Lạc Phạm Vũ cảm thấy nhột nhột trong lòng.

"Ok, ok, cô hỏi đi." Anh giơ tay đầu hàng, cười yếu ớt, phát hiện ra mình không có sức chống cự đối với loại ánh mắt này.

"Những chuyện đó, sau này chị sẽ nói cho em biết....." Dự Thiên Tuyết vừa mở miệng nói chuyện, điện thoại di động trong túi đã vang lên.

Cô do dự một chút mới bắt máy.

Trong điện thoại di động, giọng của Nam Cung Kinh Hiên trầm thấp đậm đà mang theo sự từ tính, thật thấp hỏi: "Đón được em ấy chưa?"

"Dạ, đón được rồi, bọn em đang ở cùng nhau." Trong lòng Dự Thiên Tuyết vô cùng ấm áp, tay phải nắm chặt tay Thiên Nhu.

"Vậy thì tốt, vui không?" Trong giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên xen lẫn tiếng cười ấm áp, hơi khàn khàn hỏi cô.

"Vui....." Dự Thiên Tuyết thành thật trả lời, cộng thêm một câu êm ái tiếp theo: "Cảm ơn anh."

"Không cần cảm ơn bây giờ," Giọng của anh càng lúc càng trầm thấp mập mờ, giống như đang dán sát tai của cô mà nói chuyện: "Sau này em sẽ có cơ hội bồi thường cho anh, em biết dùng cái gì để bồi thường, phải không?"

Dự Thiên Tuyết đỏ mặt, cắn môi, có chút khó khăn nói: "Em không thèm nghe anh nói nữa."

"Hôm qua thoải mái không?" Giọng anh hàm chứa nụ cười, được voi đòi tiên.

"Anh....." Dự Thiên Tuyết giơ ngón tay ở nút cắt đứt cuộc gọi: "Lần sau em sẽ nói cho anh biết, em không thèm để ý tới anh nữa"

Nói xong cũng cắt đứt.

Lạc Phạm Vũ đuổi tài xế đi, tự mình ngồi vào chỗ tài xế, qua kính chiếu hậu nhìn nét mặt của cô.

Quả nhiên, phụ nữ đang yêu là đẹp nhất, chính cô cũng không biết cô có bao nhiêu xinh đẹp.

"Bây giờ đưa hai người về khu Bích Vân, Thiên Nhu có muốn mua gì đó không? Tôi đi cùng cô." Lạc Phàm Vũ biết, giờ phút này không thể trêu đùa Dự Thiên Tuyết, đành phải đặt lực chú ý ở trên người em gái cô.

"Đồ dùng cần bản em đều có, không cần mua," Thiên Nhu nhẹ nhàng tựa vào bờ vai của Dự Thiên Tuyết, kéo tay cô qua, hỏi: "Chị kết hôn rồi sao? Có phải chồng chị vừa mới gọi điện thoại cho chị hay không? Bây giờ chúng ta đi đến nhà của chị à?"

Dự Thiên Tuyết vừa phục hồi tinh thần lại từ trong những lời trêu chọc của Nam Cung Kinh Hiên, lại bị câu hỏi của Thiên Nhu gây khó khăn, đôi mắt trong suốt lộ ra mấy phần phức tạp, không biết phải trả lời như thế nào.

Ngón tay mảnh khảnh vén mấy sợi tóc ở gò má, hàng mày thanh tú trên gương mặt mỹ lệ của cô nhú lại, xinh đẹp động lòng người.

"Xác thực đó xem như là nhà của chị cô," Đôi mắt thâm thúy của Lạc Phàm Vũ bắt được ánh mắt của cô, thay cô trả lời Thiên Nhu: "Về sau cũng là nhà của cô."

"Vậy không được," Thiên Nhu cười rộ lên: "Nếu như chị đã có chồng, vậy thì tôi chỉ có thể tạm thời ở một thời gian ngắn, tôi biết, tôi không thể ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng của anh chị."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 256: Cô Xác Định, Tiểu Nhu Đối Với Nam Cung Chỉ Là Cảm Kích?

Nhất thời, bầu không khí trong xe trở nên yên tĩnh.

Dự Thiên Tuyết không biết phải mở miệng nói cái gì, đôi mắt mát lạnh như nước đành nhìn ra ngoài cửa sổ, nắm tay Thiên Nhu, đối với tương lai có phần mê mang luống cuống, giờ phút này, ở trong lòng cô, Thiên Nhu giống như một tờ giấy trắng tinh khiết, phải nói thế nào cho Thiên Nhu biết toàn bộ chuyện đã xảy ra với mình trong năm năm qua? Cô phải nói sao đây, Thiên Nhu sẽ nghĩ như thế nào?

Cho đến lúc xe ngừng lại, vừa bước xuống xe, đôi mắt trong suốt của Thiên Nhu lộ ra sự mê hoặc cùng suy đoán, nhìn kiến trúc hoa viên trước mắt.

Thời điểm xe vừa chạy qua, cô đã nhìn thấy mấy chữ 'Khu Bích Vân', hẳn là tên của khu nhà này, nhìn phụ cận có vẻ u tĩnh, chắc là cách trung tâm chợ một đoạn, nhưng kiến trúc ở đây rất độc đáo, nếu muốn sở hữu một căn hộ nhỏ ở chỗ này, theo giá thị trường trong nước, không có mấy triệu căn bản là không thể có.

Chị..... Tại sao lại có nhà ở đây?

"Từ nước ngoài về sao cô mang ít đồ như vậy, mấy thứ khác đâu?" Lạc Phàm Vũ lấy hành lý trong cốp xe ra cho cô, cười yếu ớt hỏi.

Thiên Nhu ngần ra, phục hồi tinh thần lại, nói: "Đồ đạc không nhiều lắm, số còn lại không mang theo, đã quyên cho bọn nhỏ ở giáo đường rồi."

"Chắc chắn, cô bé tốt bụng," Lạc Phàm Vũ vẫn tươi cười: "Đi thôi, đi lên xem một chút, cô đứng ở nơi này làm gì?"

"Tôi....." Thiên Nhu muốn nói lại thôi.

"Tôi đang suy nghĩ, tại sao Nam Cung không đến đón tôi." Cô vẫn thành thật nói. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

"....." Lạc Phàm Vũ bỗng nhiên cứng họng, đôi mắt thâm thúy hơi kinh ngạc, cẩn thận suy nghĩ một chút mới bật cười trả lời: "Gần đây tên kia hơi bận, nếu không thì cậu ấy cũng sẽ đi đón cô, thế nào, cô muốn thấy cậu ấy?"

Thiên Nhu gật đầu, vẻ mặt có hơi buồn rầu: "Từ năm mắt của tôi tốt lên, bắt đầu từ lúc đó tôi chưa từng nhìn thấy người thật của anh ấy, anh thì sao? Anh là bạn của anh ấy à? Hay là bạn của chị tôi?"

"Tôi cũng xem như là người theo đuổi chị cô....." Lạc Phàm Vũ sâu kín nói, nhìn cô bỗng nhiên tròn to đôi mắt, giơ lên ngón tay làm động tác 'suyt', cười yếu ớt nói tiếp: "Chị của cô vẫn còn chưa biết, hơn nữa, nếu đề tên Nam Cung kia biết tôi trắng trợn tào bạo như thế, nhất định sẽ giết tôi, đi thôi, tôi dẫn cô đi lên xem nhà."

Thiên Nhu vẫn chưa hiểu ý tứ của anh, nhìn anh đi vào, không thể làm gì khác hơn là nhắc chân đuổi theo.

Gian phòng rộng rãi sáng ngời, u nhã mà tĩnh lặng.

"Tiểu Nhu, tạm thời em ở phòng này, chị đã thu thập xong giúp em, còn cần gì thì nói chị biết, chị thu xếp cho em." Dụ Thiên Tuyết quay đầu lại, cười nhẹ, nói.

Nhưng khi quay đầu lại, mới thấy cô đang ngẩn người nhìn điện thoại di động.

"Sao vậy, có vấn đề gì không?" Cô nghi ngờ hỏi.

Thiên Nhu lắc đầu, đi tới nhìn thoáng qua gian phòng, cẩn cẩn mỗi mới lên tiếng: "Chị, em cảm thấy chị rất thần bí, năm năm không gặp, hình như chị thật sự có rất nhiều chỗ không giống, tựa như căn nhà này, em không dám mở miệng hỏi rốt cuộc là làm sao mà có, có phải mọi người lại muốn nói cho em biết, chuyện này rất phức tạp hay không?"

Dụ Thiên Tuyết chăm chú nhìn khuôn mặt trẻ trung thanh tú của cô, lại một lần nữa bị cứng họng.

"Thiên Nhu, chúng ta từ từ nói được không? Có một số việc chị không thể nào lập tức nói cho em biết, em cũng sẽ không tiếp nhận ngay được, cho chị chút thời gian được không?" Đi tới nắm tay của cô, Dụ Thiên Tuyết ngẫm nghĩ rồi nói.

"Được," Thiên Nhu trả lời rất dứt khoát, trong đôi mắt tinh khiết như nước có sự tín nhiệm, mỉm cười tươi như hoa: "Em biết chị có thể lừa bất cứ ai cũng sẽ không lừa em, em tin tưởng chị, đúng rồi chị, chị biết Nam Cung có vị hôn thê không? Có phải tình cảm của họ rất tốt hay không?"

Hàng mi thật dài chậm chậm rũ xuống, trong đôi mắt của Dụ Thiên Tuyết có chút mờ mịt, thì thào nói: "Đúng là anh ấy có vị hôn thê, tình cảm giữa bọn họ..... Chị không rõ lắm."

Thiên Nhu lắng lắng nghe, cũng có chút ảm ức, nhẹ giọng nói: "Anh ấy chưa hề nói gì với em, em cũng không có hỏi..... Chị, em có mang quà về tặng cho mọi người, chị chờ một chút, em lấy cho chị!"

Cô chạy đi lấy hành lý của mình, bóng dáng mảnh khảnh mà dịu dàng.

Lạc Phàm Vũ lắc đầu đi tới, khoe miệng hàm chứa nụ cười, thấp giọng nói với Dụ Thiên Tuyết: "Sao tôi cảm thấy có gì đó không đúng? Năm năm qua, tên Nam Cung kia đã đầu độc em gái cô như thế nào? Thoạt nhìn em gái của cô rất thích cậu ấy!"

Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hít sâu một hơi, nâng đôi mắt trong suốt lên nhìn hắn.

Lạc Phàm Vũ rất có tự giác, nụ cười càng sâu hơn, nghiêng tiếp ánh mắt của cô: "Có phải miệng của tôi hơi 'quạ đen' hay không, hả?"

"Anh không có," Dụ Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, thanh âm vẫn rõ ràng bình tĩnh: "Tôi không ngốc, tự mình cũng cảm giác được, năm năm nay anh ấy đã trợ giúp Tiểu Nhu rất nhiều, Tiểu Nhu sẽ không không biết ơn."

"Vậy sao?" Lạc Phàm Vũ sờ sờ cằm, suy tư: "Cô xác định đó là biết ơn?"

Dụ Thiên Tuyết còn muốn nói gì đó, Thiên Nhu đã chạy tới, cầm theo một cái hộp nho nhỏ đưa cho cô: "Cái này là tặng cho chị, chị, hồi đó chị đã từng nói với em là muốn có một sợi dây chuyền như vậy, em biết rõ nhãn hiệu đó, nhưng khi ấy chúng ta mua không nổi, ở nước ngoài có thể mua rẻ hơn trong nước, rất ưu đãi, chị, chị yên tâm, em không có xài tiền bậy bạ, em dùng tiền làm thêm ngoài giờ để mua, còn có cái này, em muốn đưa cho Nam Cung....."

Cô cẩn thận cầm hai cuộn giấy, phía trên là màu vàng óng ánh chói mắt động lòng người. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon" Là bằng cấp, có phải rất tâm thường hay không? Nhưng em cảm thấy, nếu tặng quà khác cho anh ấy cũng không hay, chỉ có cái này, còn có thư chứng nhận học bổng!" Thiên Nhu cười yếu ớt, về mặt tràn đầy sự ước mơ cùng ngọt ngào: "Chị thấy được không?"

Dụ Thiên Tuyết đề tất cả suy nghĩ phiền loạn xuống đáy lòng, nhàn nhạt cười, nhìn cô, nói: "Được."

Ở bên cạnh, Lạc Phàm Vũ nhìn cô gái nhỏ có lúm đồng tiền như hoa không rảnh việc này, trong lòng rất muốn cười, nhưng cười lại có chút khổ sở, giữa Thiên Tuyết và Kinh Hiên xảy ra chuyện gì, cô bé này cũng vẫn còn chưa biết.....

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm, ở nhà hàng Lạc thị, đi chứ?" Anh vỗ tay phát ra tiếng, sáng khoái nói: "Coi như là đón gió tẩy trần cho em gái cô, đợi Kinh Hiên tan việc, tôi sẽ kêu cậu ấy trực tiếp tới đó!"

"Nhà hàng của anh? Có tốn tiền không?" Dụ Thiên Tuyết có ý hỏi.

"Người đẹp, cô nói đi?" Anh bật cười, hỏi lại.

"À..... Hóa ra anh làm ngành ăn uống," Thiên Nhu kinh ngạc nhìn nhìn anh: "Thật sự tôi không nhìn ra, nhưng nghe nói ngành ăn uống trong nước cũng rất có tiền đồ nha."

Lạc Phàm Vũ sợ run một giây, tiếp theo cười ha hả, nhất thời, không khí vui vẻ tràn ngập khắp căn phòng.

Thiên Nhu tròn to hai mắt, cũng không biết rốt cuộc là anh đang cười cái gì.

Đồng thời tiếng cười cũng làm dịu áp lực của mọi người, khiến bầu không khí trở nên thoải mái hơn, làm cho người ta tạm thời quên đi những chuyện hắc ám nặng nề kia, giống như tất cả mọi tốt đẹp đều phủ xuống nơi đây.

Đêm, phòng ăn ‘Mê’

Nam Cung Kinh Hiên chạy một mạch từ bệnh viện tới đây, nhìn thời gian, đã trễ mấy phút.

Không có cách nào, ở Lịch Viễn mở hội nghị cấp cao hơn nửa ngày, lúc xế chiều, cha mẹ của La Tinh Uyển bay gấp về, trực tiếp đến bệnh viện nhìn con gái, vì phòng ngừa ông già bị tức sinh bệnh, Nam Cung Kinh Hiên cũng phải xuất hiện trong bệnh viện đúng giờ, không thể tránh khỏi một trận quở trách vô cùng đau đầu nhức óc—— chắc hẳn, tất cả các bậc cha mẹ thấy con gái xảy ra chuyện như vậy đều sẽ mất khống chế, anh thờ ơ lạnh nhạt, không nói một lời.

Cha mẹ nhà họ La cũng không đổ lỗi lên trên đầu anh, dù sao, trong đoạn thời gian đó anh mới vừa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, một dao nơi bụng kia, suýt nữa đã lấy đi tính mạng của anh.

Cộng thêm những hình ảnh giả vờ ân ái qua báo chí, ít nhiều cũng giảm bớt nỗi sầu lo của cha mẹ nhà họ La.

"Tinh Uyển, tất cả đều đã qua, không phải lo lắng, chỉ cần Kinh Hiên còn đối đãi tốt với con thì không có gì phải sợ, dầu gì thì trải qua chuyện này, tình cảm của hai đứa lại có thể hài hòa như lúc ban đầu, đừng nên náo loạn nữa, hãy để cho ba mẹ an ổn tuổi già," Mẹ La run giọng nói: "Con biết không, chuyện sự cố thật sự dọa mẹ sợ muốn chết, nếu như sự cố đó thật sự nháo lớn, nhà của chúng ta gần như không giữ được, thật sự không biết là ai đã giúp chúng ta, chẳng lẽ....."

Ánh mắt mẹ La nhìn về phía Nam Cung Kinh Hiên, vui vẻ nói: "Kinh Hiên, chẳng lẽ là cháu ra tay?"

Trên giường bệnh, La Tinh Uyển nghe mẹ hỏi, trong lòng kinh hoàng run rẩy một trận, nhìn về phía Nam Cung Kinh Hiên.

Thân ảnh kiêu căng cao ngất của Nam Cung Kinh Hiên tựa vào bàn, bờ môi lễ phép tươi cười nhưng lộ ra sự âm lãnh cùng vẻ giễu cợt, mở miệng nói: "Lúc đó tôi không có tinh thần cũng như thể lực, không rảnh giúp các người, vì thế cũng hơi tò mò, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà những tin tức mặt trái kia đều bị áp xuống, thậm chí thân nhân của người bị sự cố cũng không dám lên tiếng tố cáo đòi bồi thường cao..... Tôi cũng rất muốn biết, đến cùng có phải là tác dụng của việc mạnh mẽ uy hiếp cùng trấn áp hay không, dù sao thì loại chuyện như vậy tôi làm không được..... Tinh Uyển, cô biết không?"

La Tinh Uyển quá mức chột dạ, sắc mặt trắng bệch, nhẹ nhàng lắc đầu: "Em..... Không rõ lắm."

Mẹ La nhìn ánh mắt có chút đáng sợ của anh, theo bản năng hỏi: "Kinh Hiên, thật sự cháu không ngại Tinh Uyển gặp phải chuyện như vậy sao? Còn chuyện cô tình nhân kia, Dù Thiên Tuyết đó..... Cháu thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô ta à?"

"Tôi nghĩ tôi không có biện pháp khác," Ánh mắt Nam Cung Kinh Hiên vẫn ở trên người La Tinh Uyển, u lãnh mà mập mờ: "Tất cả mọi người đều đang kêu gào con gái của di có bao nhiêu đáng thương, nếu như lúc này tôi vứt bỏ cô ta thì có bao nhiêu bội bạc, vì danh tiếng của nhà Nam Cung, dĩ nhiên tôi sẽ không đẩy cô ta ra trong lúc này —— nhưng, dĩ nhiên là biết tính cách của tôi, không phải tất cả đàn ông đều trở nên lương thiện, ít nhất, tôi sẽ không rời bỏ Thiên Tuyết, chuyện của con gái di, tôi sẽ điều tra tìm hiểu rõ, nếu không, chuyện hôn ước, nghĩ cùng đừng nghĩ."

Trong nháy mắt, mẹ La khiếp sợ, không nghĩ tới vẫn là giống y như trước kia!

"Cháu..... Uyển nhi đã bị như vậy cháu lại còn nghĩ tới phụ nữ khác, cháu có lương tâm hay không!" Bà vừa khóc vừa mắng.

"Cho tới bây giờ, lương tâm của tôi đều dành cho người đáng giá," Nam Cung Kinh Hiên cầm chìa khóa lên đi ra bên ngoài, ngoái đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt đầy nước mắt của bà: "Đừng hướng về phía tôi mà khóc, lại càng không nên mắng chửi tôi, người cường bạo cô ta không phải là tôi, vì thế đừng tìm tôi thanh toán, nếu như phải chịu trách nhiệm, Thiên Tuyết và con trai càng cần tôi chịu trách nhiệm —— Di nói đúng không?"

Nói xong, anh cũng xoay người rời đi, không chút nào để ý trận thống mạ xé lòng ở sau lưng.

Xe chậm rãi dừng ở cổng nhà hàng.

Nam Cung Kinh Hiên vẫn ngồi lại trong xe một hồi, chậm rãi thả lỏng tâm tình mới xuống xe đi vào.

Người bồi bàn mở cửa kính, bóng dáng mạnh mẽ cao ngất của Nam Cung Kinh Hiên bước vào, dưới ánh đèn thủy tinh trong suốt lấp lánh, trong tiếng đàn violon du dương, anh thấy ba người kia ngồi ở một cái bàn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Hiện Giờ Hai Người Ở Chung Một Chỗ Sao? ?

Trước tiên, anh nhìn Dụ Thiên Tuyết ngồi ở phía bên phải, tiếp theo là Lạc Phàm Vũ ở đối diện, cuối cùng mới rơi vào trên người Thiên Nhu.

Thời gian lâu như vậy mới gặp lại, quả nhiên, đã trở mã thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, dịu dàng động lòng người, mọi cử động đều ‘câu hồn nhiếp phách’, thanh nhã mà lễ phép, giống như một khối ngọc thô chưa mài dũa đã trải qua bàn tay người điêu khắc.

Mà ở khoảng cách xa xa, Thiên Nhu cũng nhìn thấy người đàn ông hấp dẫn thu hút kia.Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Cái loại cảm xúc khi thị giác bị chấn động này, không lời nào có thể diễn tả được.Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Quả thực, cô có chút hít thở không thông.

Trong tiếng nhạc du dương, Nam Cung Kinh Hiên chậm rãi đi tới, đôi mắt thường ngày sắc bén lạnh như băng chợt mềm mại, nhìn Thiên Nhu, nói: "Về rồi?"

Anh tươi cười, cao ngất ưu nhã, mị hoặc lan tràn, ở cách xa cô chỉ mấy bước chân.

"Dạ," Thiên Nhu có hơi hoảng hốt đáp, sắc mặt ửng hồng: "Sáng nay mới xuống máy bay, chị tới đón em."

"Vậy à?" Nam Cung Kinh Hiên nheo mắt lại, ánh mắt cố ý quét qua Lạc Phàm Vũ một cái, giống như vô ý, nắm lấy bàn tay của Dụ Thiên Tuyết đang đặt ở trên bàn, cung chiêu nắm giữ trong lòng bàn tay, một tay khác lại kéo ghế ra, ngồi xuống: "Nói vậy có người rồi rảnh nên đi theo..... Thật đúng là không sợ chết, dám trắng trợn theo sát chiếm phần của mình như vậy."

Lạc Phàm Vũ vốn đang nhàn nhạt cười, sắc mặt chợt cứng ngắc, khề nguyên rửa một tiếng: "Mình chỉ là đi theo Thiên Tuyết đến sân bay đón người, cậu có cần hẹp hòi đến mức này không? Gì? Chiếm phần của cậu?!"

"Ồ chỗ này đều thuộc phần của mình....." Nam Cung Kinh Hiên tựa vào ghế, ưu nhã mà kiêu căng, một cánh tay nhẹ nhàng khoác lên sau lưng Dụ Thiên Tuyết, có chút cường thế cùng tham muốn chiếm hữu, thấp giọng hỏi cô: "Gọi món ăn chưa?"

Dụ Thiên Tuyết đang lật thực đơn, gật đầu: "Em không thích món sống và tanh, sợ Tiểu Nhu ăn không quen, nhà hàng này thật quý dị, tại sao lại nhiều món sống như vậy? Ngay cả thịt cũng là món tái?"

Lạc Phàm Vũ nhìn cô, suýt nữa bật cười, giải thích: "Tiểu thư, đây là sành điệu, cô có hiểu hay không? Dù sao thì khẩu vị loại này cũng có người thích."

Dụ Thiên Tuyết nâng đôi mắt trong suốt lên, có chút vô tội, gật gật đầu: "Thì ra anh thích ăn tươi nuốt sống."

"Phốc....." Lạc Phàm Vũ đang ngậm một ngụm rượu trong miệng, suýt nữa thì phun ra, cau mày nhin được, nghiêng răng nói: "Gu thưởng thức này rất được hoan nghênh, thật đó, không tin cô ném thử một chút đi, tôi bảo đảm ăn không chết người."

"Không cần để ý đến cậu ấy, bây giờ đã biết nguyên nhân vì sao cậu ấy mở nhà hàng mà không kiếm được tiền chưa?" Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên rời khỏi thực đơn, thấp giọng châm chọc.

"Mẹ kiếp!" Lạc Phàm Vũ bắt đầu nhón nháo: "Chủ và tớ kiếm tiền rất được có biết hay không?!"

Ba người ‘nổ súng khẩu chiến’, Thiên Nhu ở một bên có chút lúng túng nhìn họ, im lặng lắng nghe, bỗng nhiên cảm thấy có phần không hòa hợp được, nhưng chuyện càng đáng sợ hơn là, lòng của cô nhất thời rối loạn —— ngay khi Nam Cung Kinh Hiên đi vào nắm lấy tay của chị cô, trong nháy mắt, cả người cô cũng đã hỗn loạn.

..... Chuyện gì xảy ra?

Cô tro mắt nhìn đàn ông mà mình vẫn luôn chờ đợi ngồi xuống, anh không có phụ kỳ vọng trong lòng cô một chút nào, tuấn nhã khác thường, chói mắt bức người, từ trong đám đông, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy bóng dáng kiêu căng lạnh lùng của anh, mà khi chân chính hòa đồng với nhau, sự lạnh lùng kia lại bị xua tan đi một ít, làm cho người ta bị hấp dẫn chí mạng.Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Ánh mắt của cô không cách nào dời khỏi người anh, nhưng mà, mỗi một động tác của anh, mỗi một chút dịu dàng và cung chiêu, đều như là.....Chỉ có hướng về chị của cô.

Nhưng vì sao?

Không phải anh có vị hôn thê sao? Vị hôn thê của anh mới vừa bị cưỡng bạo, tình cảm của bọn họ còn rất tốt! Báo chí không phải đã viết như vậy sao?!

"Thiên Nhu đã gọi món chưa?" Nam Cung Kinh Hiên nâng mắt lên, cầm một tờ thực đơn bên cạnh đưa cho cô, động tác chậm chạp mà cường thế không cho kháng cự: "Tự mình gọi, tối nay người này mời khách, đừng khách sáo."

Sắc mặt Thiên Nhu tái nhợt, có chút bối rối nhận lấy thực đơn, liếc mắt nhìn ngón tay thon dài mị hoặc của anh.

Người đàn ông này, trên người còn có bao nhiêu chuyện mà cô không biết?

Hoặc là nói, cô khờ dại núp ở trong cái vỏ của mình mà nhìn anh, cho nên mới hiểu biết về anh ít như vậy, đúng không?

Mơ hồ gọi hai món, ăn không biết ngon nhưng cũng ăn xong.

Kim đồng hồ chỉ hướng chín giờ, đoàn người từ trong nhà hàng đi ra ngoài, bóng đêm dần tối đen. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Tôi không đưa mọi người về, dù sao thì cũng có người đi cùng hai người," Lạc Phàm Vũ xoay người nói, nhìn Thiên Nhu sau lưng Nam Cung Kinh Hiên, xấu xa cười cười, bước tới nhìn anh, nói: "Tên kia, buổi tối phải biết tiết chế, dù sao thì trong nhà cũng có khách, hơn nữa còn là em gái của Thiên Tuyết, ít nhiều gì cũng phải chú ý một chút, cậu biết chưa?"

Nam Cung Kinh Hiên nắm chặt tay của Dụ Thiên Tuyết trong lòng bàn tay, liếc xéo Lạc Phàm Vũ, sâu xa nói: "Cái này không cần cậu quan tâm, mình có chừng mực, không giống người nào đó, luôn tung dục quá độ —— cẩn thận thận hư."

"Cái tên khốn kiếp này!" Lạc Phàm Vũ vẫn luôn rất dễ bị chọc giận, đập tới một quyền.

Nam Cung Kinh Hiên bắt được quả đấm của anh, trong tiếng cười khẩy lộ ra vẻ tà mị.

Hai người đứng tại chỗ đùa giỡn, Dụ Thiên Tuyết muốn từ trong khuỷu tay của anh tránh ra, nhưng lại không được, anh ôm rất chặt, cánh tay vòng qua eo của cô, cung chiêu thương yêu siết vào trong ngực.

Trên đường đưa họ về nhà, Nam Cung Kinh Hiên chăm chú nhìn hai chị em xinh đẹp như hoa ngồi ở ghế sau, ánh mắt khẽ mê ly.

"Nam Cung..... Chị..... Hiên giờ hai người ở chung một chỗ với nhau à?" Nhấn nài cả một buổi tối, rốt cuộc Thiên Nhu không nhịn được mà hỏi ra lời, phá vỡ không khí nhìn như thoải mái nhưng kì thực lại ngột ngạt trong xe. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Cô đã sớm nhìn ra điều này, chẳng qua chỉ muốn nghe chính miệng bọn họ thừa nhận mà thôi.

Mí mắt của Nam Cung Kinh Hiên giựt giựt, nhìn kính chiếu hậu, mặt của Dụ Thiên Tuyết nhất thời trắng nhợt, anh khẽ mím môi, nhàn nhạt mở miệng: "Ừ, hiện giờ chúng tôi sống chung với nhau, thế nào?"

Thiên Nhu nhìn chị đang có chút lúng túng xấu hổ, lại nhìn thoáng qua Nam Cung Kinh Hiên, trong lòng đau nhói một trận.

"Sáng nay em có đọc báo, em thấy chuyện anh và vợ chưa cưới, anh....." Thiên Nhu tiếp tục nói, ngoan tâm cắn môi, cố nói cho xong: "Không phải anh có hôn ước trong người sao, anh lại còn rất yêu vị hôn thê kia?"

Cô rất muốn hiểu rõ những chuyện này, rất muốn!

"Tôi nói rồi, không nên nhìn mấy tờ báo loạn thất bát tao đó, không có tin tức gì hay ho....." Nam Cung Kinh Hiên hỏi hột, nghe ra giọng Thiên Nhu có vẻ lo lắng vô cùng, đôi mắt lộ vẻ bình tĩnh mà mỉa mai: "Có lẽ chị của em chưa nói cho em biết mọi chuyện, nhưng không sao, về sau em cũng sẽ ở lại trong nước, chúng ta còn nhiều thời gian để nói."

"Nhưng....." Thiên Nhu muốn nói lại thôi, có phần chán nản tựa vào ghế, nghiêng mặt sang một bên.

Dụ Thiên Tuyết cũng không chịu nổi loại không khí này nữa, nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, dịu dàng nói: "Thiên Nhu, thật xin lỗi, chị không nên gạt em, nhưng ban đầu thật sự không biết phải nói sao với em, em có thể tha thứ cho chị không?"

Thiên Nhu cắn môi, một câu cũng không nói.

—— làm sao có thể? Tại sao lại như thế này??"

Cô đã nghĩ tới ngàn vạn loại khả năng, nghĩ Nam Cung Kinh Hiên có lẽ là người đã kết hôn, nghĩ có lẽ ngay cả con cái anh cũng đều đã có, nghĩ có lẽ anh không phải đơn giản giúp cô mà là có mục đích khác, thậm chí, nghĩ anh có thể là một tên lừa dối gạt mặt người dạ thú Nhưng không có nghĩ tới anh và chị ở chung một chỗ, hơn nữa, ở trung gian còn có một vị hôn thê!

Đợi đến khi xe dừng lại, Thiên Nhu xuống xe trước tiên, có chút không chịu nổi chạy thẳng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 258: Ôm Thêm Mấy Giây

"Tiểu Nhu!" Dự Thiên Tuyết lo lắng kêu lên một tiếng, vừa định đuổi theo, nhưng bị Nam Cung Kinh Hiền kéo lại.

"Không cần lo cho em ấy, trước tiên hãy để em ấy yên tĩnh một mình." Nam Cung Kinh Hiền lạnh nhạt nói.

Dự Thiên Tuyết ngược mắt nhìn anh, lắc đầu: "Em vẫn muốn giải thích rõ với em ấy, để em ấy tự mình suy nghĩ không biết sẽ trở thành cái dạng gì."

Nam Cung Kinh Hiền khẽ dùng sức kéo cô vào trong ngực, vuốt tóc của cô: "Muốn giải thích cũng phải do anh tới giải thích, em không cần nói gì..... Anh phải khai báo thành thực, năm năm trước, thật sự anh chính là một tên mặt người dạ thú, cường thế chiếm đoạt em, như thế thì sự chú ý của em ấy sẽ chuyển dời đến trên người anh, nói không chừng còn hận chết anh..... Nhưng không sao, dù sao thì bây giờ chúng ta yêu nhau, người muốn chia rẽ chúng ta rất nhiều, thêm một người cũng chẳng sao."

Trong giọng nói trầm thấp có chút ý tứ nhạo báng, Dự Thiên Tuyết nổi cáu đấm anh một cái, trong đôi mắt trong suốt lộ vẻ trách cứ.

"Anh nói sơ qua thôi, đừng có nói thật cho em ấy biết mấy chuyện kia." Cô dặn dò. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Tại sao? Em không muốn cho em ấy biết à?"

Dự Thiên Tuyết gật đầu: "Em với anh vốn đã đủ rồi rồi, em không muốn em ấy biết những chuyện kia, cũng không muốn cho em ấy biết em đã từng thất bại như vậy."

Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn vào mắt của cô, cười yếu ớt, nói: "Được."

Cùng nhau đi lên trên lầu.

Nam Cung Kinh Hiền đi tới gõ cửa phòng của Thiên Nhu, trong giọng nói nhàn nhạt lộ ra sự quan tâm: "Đã ngủ chưa?"

Anh có ý hỏi như thế, sớm như vậy, hẳn là chưa ngủ.

Một lát sau, Thiên Nhu mới chạy tới mở cửa, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ phức tạp, nhìn sau lưng anh: "Chị đâu? Sao không phải là chị tới?"

"Cô ấy mệt mỏi, để cho cô nghỉ ngơi một chút, tôi nói với em không phải cũng giống nhau sao?" Nam Cung Kinh Hiền chống một cánh tay trên vách tường, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ sâu xa: "Hay em không muốn nghe tôi nói?"

Thiên Nhu cắn môi, trong phòng của cô không có mở đèn, nhìn người đàn ông từ góc độ này, cả người anh tựa như chìm trong hào quang, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi rất mê người, cô không tự chủ được, kéo cửa ra để cho anh đi vào. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Suốt năm năm em ở nước ngoài anh không hề nói cho em biết chị ở nơi nào, hiện tại em đã trở về, chị vẫn ở đây, anh không biết em có bao nhiêu vui mừng đâu, nhưng....." Thiên Nhu nhìn anh, có hơi chột dạ, nhưng vẫn dừng cảm nói ra: "Tại sao lúc trước anh không nói cho em biết quan hệ của anh và chị? Báo chí viết anh đã có hôn ước nhiều năm, đó không phải là thời điểm anh và chị em quen biết nhau thì anh đã có hôn ước trong người sao? Các người như bây giờ thì được coi là gì?"

Rất nhiều vấn đề, Nam Cung Kinh Hiền cũng có phần trả lời không xuể.

Anh trầm ngâm một chút, chậm rãi xoay người đối diện với cô.

"Tôi và chị em biết nhau là một sự kiện ngoài ý muốn, giữa chúng tôi đã từng xảy ra rất nhiều chuyện không vui, khi đó em vẫn còn ở viện điều dưỡng, tình huống rất tệ," Nhớ tới khi đó hung ác xấu xa đối đãi giết hại của cô để bức ép Thiên Tuyết, trong lòng Nam Cung Kinh Hiền có hơi áy náy, nhưng vẫn chống đỡ nói tiếp: "Vì cứu em, chị của em đã nỗ lực và trả giá rất nhiều, tôi cũng rất ti tiện, lợi dụng chuyện này để tới gần cô ấy, sau đó..... Năm năm nay, tôi vẫn liên lạc với em nhưng không nói cho em biết tin tức của Thiên Tuyết, đó là bởi vì tôi cũng không biết cô ấy đã đi nơi nào, tin tưởng tôi, tôi cũng chỉ mới tìm được cô ấy cách đây không lâu, trước mặt em, tôi có thể xác định một chuyện, tôi yêu chị của em, thật sự rất yêu, chúng tôi đã quyết định sống chung với nhau, dù bây giờ hay là về sau."

Tất cả mọi chuyện nghe rất phức tạp, Thiên Nhu nghe đến hồ lý hồ đồ, nhưng lúc nghe được câu cuối cùng thì trong lòng chua xót, ngược mắt nhìn anh, hỏi: "Vậy còn vợ chưa cưới của anh? Báo chí viết cô ấy bị người cường bạo vẫn còn ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng, sao anh và chị em có thể ——"

Cô nói không được mấy chữ 'Cấu kết với nhau làm việc xấu' kia.

Nam Cung Kinh Hiền cười cười, trong sự âm lãnh lộ ra vẻ hồ hững, bước tới vỗ vỗ đầu của cô: "Đây chính là nguyên nhân tôi không muốn để em xem tin tức, đừng nên nhìn những người đó viết bậy bạ, biết chưa?"

Trong nháy mắt, Thiên Nhu có chút bất lực, ánh mắt trong trẻo nhìn anh: "Em không biết có phải viết bậy hay không, nhưng, anh nên có trách nhiệm với vợ chưa cưới của anh hơn một chút, ngay cả người không quen biết là em mà anh cũng có thể đối xử tốt, sao anh có thể yên tâm thanh thản khi có lỗi với cô ấy....."

Nam Cung Kinh Hiền cười cười: "Em không giống, tôi giúp em đối xử tốt với em, chưa làm qua chuyện gì tổn thương em, có lẽ là bởi vì em cách tôi quá xa, tóm lại, đúng là tôi có vị hôn thê, nhưng hôn ước đó rất nhanh sẽ được hủy bỏ, tôi sẽ cưới chị của em."

"Cũng bởi vì vị hôn thê của anh bị cường bạo sao? Cho nên anh không muốn cưới cô ấy?"

Lúc nghe anh nói câu ‘Em không giống’, bỗng nhiên trong lòng Thiên Nhu rung động, rất ấm áp và kiên định, nhưng vẫn không thể hiểu nổi hành động của Nam Cung Kinh Hiên.

"Cô ta đã từng làm qua chuyện không tốt với chị của em, vì thế tôi không thể bỏ qua cho cô ta —— hiểu không?" Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên trở nên hơi sắc lạnh, rất thẳng thắn nói rõ ra.

Thiên Nhu dừng lại, bỗng nhiên có một loại cảm giác thức tỉnh triệt để, cô suy nghĩ rất cẩn thận, tiêu hóa lời anh nói, đại khái cũng đã hiểu được quan hệ của bọn họ. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Anh chờ một chút, em có cái này đưa cho anh." Thiên Nhu không muốn dây dưa chuyện này nữa, đây xem như là lần đầu tiên cô đơn độc chung đụng cùng Nam Cung Kinh Hiên sau khi trở về nước, cô không muốn lãng phí thời gian chất vấn anh.

Nam Cung Kinh Hiên chờ một lát, cô cầm tới hai tờ giấy được cuộn lại tỉ mỉ, mặt khế ửng hồng.

"Bằng cấp cùng bằng tốt nghiệp của em, em muốn đưa cho anh bảo quản," Cô kéo tay anh qua, đặt vào trong lòng bàn tay anh, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra biểu tình ‘công đức viên mãn’: "Bên trong còn có khoản tiền đầu tiên em ở nước ngoài đi làm kiếm được, em cũng muốn nó tặng cho anh."

Nam Cung Kinh Hiên có hơi kinh ngạc nhìn đồ vật trong tay, chỉ cảm thấy ngực có chút khó chịu. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Anh cười rộ lên, đặt đồ ở trên bàn.

"Em cần bằng cấp để tìm việc làm, tiền thì tự mình cất giữ, tôi không cầm được." Anh đã hiểu ý tứ của cô bé này, dứt khoát cười trừ.

Thiên Nhu ngẩn ra, nhất thời kinh hoàng

"Anh..... Anh không lấy thật sao??" Trong đôi mắt trong suốt của cô lộ ra sự hoảng loạn: "Em không có gì khác có thể tặng, cảm thấy trong mấy năm đại học cũng chỉ có những thứ này có thể báo đáp anh, nếu anh không lấy, em cũng không biết nên làm sao bây giờ!"

"Tôi không có ý đó," Nam Cung Kinh Hiên giơ ngón tay thon dài xoa xoa mi tâm, nụ cười nhàn nhạt vẫn ở trên môi: "Thiên Nhu, mấy thứ này em nên đưa cho chị của em, người chân chính em nên báo đáp là cô ấy chứ không phải tôi, hiểu không?"

Thiên Nhu vẫn không hiểu, cắn môi, trong khi anh căn bản không có phòng bị, trong nháy mắt, cô bước tới nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Hai cánh tay trắng nõn thanh nhã, vòng quanh hông của anh, thật chặt quấn lấy anh, cả người dán sát với anh, Thiên Nhu vui sâu hờ hấp của mình vào bên trong áo sơ mi của anh.

Toàn thân Nam Cung Kinh Hiên cứng đờ, cảm giác có một sự mâu thuẫn mãnh liệt sinh ra từ tận đáy lòng, ngoại trừ Thiên Tuyết, anh không quen bị phụ nữ khác thân mật quấn lấy như vậy, anh cau mày, đặt tay ở trên vai cô muốn đẩy ra. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Thiên Nhu, em....."

"Anh chờ một chút, chỉ một chút thôi!" Thiên Nhu nói rất khẩn trương, cánh tay quấn chặt hơn: "Em cũng không có ý gì khác, em biết anh và chị của em yêu nhau, em chỉ muốn cảm ơn anh..... Cái gì anh cũng không cần, nhưng em vẫn luôn muốn cảm ơn anh."

Rốt cuộc bàn tay đặt trên vai cô ngưng dừng sức, Nam Cung Kinh Hiên nhũn chặt mày, nhưng vẫn không buông tay ra.

"Van cầu anh, chỉ một chút thôi." Thiên Nhu run giọng nói.

Cô không nói gì nữa, thật ra đây là lần đầu tiên cô chân chính ôm một người đàn ông, thời điểm ở nước ngoài, không thiếu nam sinh theo đuổi cô, nhưng chỉ cần bọn họ chạm vào một ngón tay của cô, cô cũng đều cảm thấy mâu thuẫn, mà người đàn ông trước mắt này, chiều cao cao ngất của anh khiến người khác cảm thấy an toàn, toàn thân cũng tan mát ra hơi thở cùng sức quyến rũ đặc hữu của một người đàn ông thành thực, lồng ngực của anh cường tráng mà rắn chắc, nhịp tim đập mạnh như đánh trống, cô nhẹ nhàng dán sát, người được mùi cỏ bạc hà nhàn nhạt trên người anh.

Nam Cung Kinh Hiên không ngu ngốc, anh có thể cảm giác được ý tứ của cô bé này đối với anh.

"Được rồi, chị của em kêu tôi vào khuyên nhủ em, tôi không quấy rầy em nữa," Nam Cung Kinh Hiên đưa tay vỗ vỗ đầu cô, ung dung thản nhiên kéo cánh tay quấn quanh thắt lưng của mình xuống, đôi mắt thâm thúy có chút thâm ý nhìn không thấu, cười yếu ớt nói: "Nghỉ ngơi sớm đi."

Ôm ấp chỉ kéo dài mấy giây, bị buộc rời khỏi, Thiên Nhu có một loại cảm giác bị đẩy ra. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Anh vẫn đối xử rất lễ nghĩa, toàn thân đều lộ ra quý khí khó nói lên lời, làm cho người ta cảm thấy rất khó đến gần.

Cửa phòng được mở ra đóng lại, anh đã đi mất.

Thiên Nhu chậm rãi ngồi xổm người xuống, ôm hai vai của mình, mái tóc dài tán lác ở trên bờ vai, thậm chí trong lòng có chút mất mát và trống rỗng, loại cảm giác này, dù khi một mình ở nước ngoài học hành cũng không hề có, đầu óc cô hơi đau, có chút hỗn loạn, tay đè chặt huyết thái dương nhẹ nhàng xoa, nhỏ giọng tự nhủ: "Không được suy nghĩ..... Không được nghĩ nữa không được nghĩ nữa! Anh ấy là bạn trai của chị!!!"

Một lần lại một lần, cô cứ tự nhắc nhở mình như vậy.

Nhưng..... Từ thời điểm bước chân lên máy bay để trở về nước, cô đã bắt đầu chờ mong, cứ như vậy..... Một chút hy vọng cũng không có sao??

Sáng sớm.

Triền miên buồn ngủ còn quanh quẩn ở trong đầu, Dự Thiên Tuyết ‘um’ một tiếng, nhẹ nhàng xoay người, chỉ cảm thấy cả người có hơi nóng ran, chớp mũi tiếp xúc với một thân thể nóng hổi, cô vừa muốn mở mắt ra nhìn, ngang hông đã truyền đến một cổ lực lượng ôm lấy cô thật chặt vào trong ngực, để cho cả người cô cũng dán sát vào.

"....." Loại cảm giác này rất kỳ diệu, toàn thân cũng bị sự thân mật quấn lấy, nóng bỏng mà nguy hiểm.

Dự Thiên Tuyết lại trầm thấp ‘um’ một tiếng, hàng lông mi dài mở ra tựa như cánh hoa nở rộ. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Đậy rồi?" Giọng nói của Nam Cung Kinh Hiên ồm ồm vang lên ở bên tai, cúi đầu xuống chống chóp mũi vào chóp mũi của cô, chân dài đẩy hai chân trắng mềm đang khép của cô ra, từ từ hướng lên chỗ tư mật nhạy cảm của cô, mập mờ cọ sát, càng lúc càng quấn quýt dây dưa chặt hơn.

....." Dự Thiên Tuyết run lên một cái, không nghĩ tới mới sáng sớm mà anh đã có động tác mập mờ như vậy, nhất thời sắc mặt ửng hồng, chống tay trên ngực anh, nói: "Anh làm cái gì?"

"Tối qua anh đã nhịn suốt cả đêm, nghen đến sắp điên rồi....." Giọng của Nam Cung Kinh Hiên càng lúc càng khàn, có chút ngiên răng, lật người một cái đè cô ở dưới thân, chống chóp mũi vào chóp mũi của cô, hơi thở nóng hừng hực phun ở trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Cô Xác Định Là Người Này Cường Bạo Cô?

"Anh muốn em Muốn ăn hết em vào bụng." Anh thở gấp, dùng răng cắn cắn môi và cằm của cô.

Dự Thiên Tuyết sợ hết hồn, khoác tay lên trên bả vai của anh khẽ dùng sức đẩy ra: "Anh. Đừng càn quấy, cẩn thận vết thương!"

"Vết thương của anh đã không thành vấn đề." Giọng của Nam Cung Kinh Hiên khàn khàn, nâng một chân của cô lên để hai người ôm nhau chặt hơn: "Thiên Tuyết, có muốn anh không. Tối qua anh đã muốn ‘yêu’ em, nhưng em không cho."

"Anh đừng có tùy hứng, em nói thật," Dự Thiên Tuyết cười rộ lên, cảm thụ hạ thân nóng rực cứng rắn của anh, nhìn chăm chăm vào mắt anh: "Nhịn thêm mấy ngày nữa, em không muốn anh gặp chuyện không may, bây giờ em chỉ có thể dựa vào anh."

"Em lo lắng cái gì? Đời này anh là của em, cũng là chỗ dựa cho em." Nam Cung Kinh Hiên liêu mạng, tiếp tục động tác trên tay, đôi mắt đỏ hồng, đặt hạ thân căng cứng nóng như lửa ở lối vào ao đầm của cô.

"Kinh Hiên!" Dự Thiên Tuyết cuống cuống la lên một tiếng, trong mắt tràn ngập sự khẩn cầu nhìn anh: "Xem như em cầu xin anh được không? Vài ngày nữa, em đã hỏi bác sĩ, mấy ngày nay làm chuyện này rất nguy hiểm, anh ngoan ngoãn có được không?"

Vì trấn an anh, thậm chí cô còn nâng người lên, nhẹ nhàng hôn cằm của anh một.

Đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên càng đỏ hơn.

"Em gọi anh là gì?" Bị bắt được cái từ kia rồi.

"Em." Dự Thiên Tuyết cũng đã nhận ra, có hơi đỏ mặt, giải thích: "Em không cẩn thận nên lỡ miệng."

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiên trở nên mê ly, cúi người xuống: "Anh thích em không cẩn thận như vậy, về sau cứ gọi như thế." Nói xong, anh cúi đầu hôn mặt cùng cằm cổ của cô, thật sự có phần không nhịn được, rên lên một tiếng trước khi dùng sức đâm sâu vào, nhất thời, cảm giác sướng khoái kia theo lối vào lan tràn đến khắp toàn thân.

Buổi sáng tỉnh mơ, hai người quấn quýt dây dưa trong cái mềm mại, tất cả đều ướt đầm mồ hôi.

Nhưng một cú điện thoại đã đánh thức bọn họ.

Nam Cung Kinh Hiền nén chịu mấy phút mới giờ tay bắt điện thoại, lên hôn cần cổ của cô một, bực bội mở miệng nói chuyện, giọng khàn khàn trầm thấp: "Chuyện gì?"

"Tôi qua La Tinh Uyên đã xuất viện cậu biết hay không?" Giọng nói khàn trương của Lạc Phàm Vũ truyền đến: "Sáng nay bên cục cảnh sát truyền ra tin tức, đã bắt được người cường bạo cô ta!"

Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền thoáng qua chút kinh ngạc, trong đôi mắt thâm thúy như có mây đen dày đặc ngưng tụ.

"Vậy à?" Giọng của anh u lãnh: "Là ai?"

"Minh không biết cụ thể, nghe nói là tài xế xe taxi, cô ta đã xác nhận, người tài xế kia khi bị bắt cũng thành khẩn thú nhận!" Lạc Phàm Vũ cau mày nói.

"Thành khẩn thú nhận." Nam Cung Kinh Hiền trầm thấp nói ra mấy chữ, như có mây mù lộ vẻ giễu cợt, ưu nhã mà nắm chặt mười phần, thì thầm: "Minh lại muốn nhìn thử xem tên đó thú nhận thành khẩn như thế nào."

"Cậu." Lạc Phàm Vũ cau mày: "Cậu đã có chuẩn bị?"

"Toàn bộ lộ tuyến của thành phố Z cùng hành tung của chiếc xe kia trong ngày hôm đó đều ở chỗ mình, mấy ngày trước mình đã lấy được, nếu bọn họ có đầy đủ chứng cứ như vậy thì chắc chắn là nguy tạo. Cậu chờ mình chạy qua, thuận tiện tra xét động tĩnh bên Trình Dĩ Sinh." Nam Cung Kinh Hiền tỉnh táo nói.

"Mẹ nó. Sao cậu không nói sớm!" Lạc Phàm Vũ giận đến đập vách tường một: "Hại mình sáng sớm hôm nay lo lắng cả nửa ngày!"

"Đi qua nhìn xem." Nam Cung Kinh Hiền không dài dòng nữa, cúp điện thoại.

"Anh phải ra ngoài à?" Dụ Thiên Tuyết nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt của Nam Cung Kinh Hiền rơi vào trên mặt cô, chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp dưới thân, tim đập nhanh một trận, cúi người ôm chặt cô vào trong ngực, cùng cô thân thiết chặt chẽ.

"Ngốc ở nhà không được đi đâu, chung quanh đây có người bảo vệ em, cũng nói với Thiên Nhu tạm thời không nên chạy loạn, anh muốn nhìn thử La Tinh Uyên còn có thể giãy vò tới khi nào!" Anh cúi đầu nói.

Dụ Thiên Tuyết không nói gì, nhưng qua báo chí thấy bộ dáng của La Tinh Uyên điềm điềm đáng yêu như vậy, trong lòng có chút đau nhói.

"Chờ anh." Lưu lại một hôn trên làn môi cô, Nam Cung Kinh Hiền trấn an cô một chút liền đứng dậy.

Sáng sớm, ở cục cảnh sát cực kỳ náo nhiệt.

Thời điểm Nam Cung Kinh Hiền đi vào đã thấy ông cụ và vợ chồng nhà họ La ngồi cùng nhau, không khí rất nghiêm trang, khi cảnh sát đi vào tuyên bố xác nhận nghi phạm chính là thủ phạm cường bạo ngày đó, La Mân Thành siết thật chặt quả đấm, vợ của ông ta khóc ồ lên, mà Nam Cung lão gia thì trực tiếp cầm giấy đánh về phía phạm nhân mang còng tay ở bên cạnh!

"Súc sinh. Tên thú vật này! Mày chính là cái tên cả gan dám phá hủy con dâu của tao! ! !"

Trong cục cảnh sát có người khuyên can, duy trì cục diện.

——cứ như vậy mà khẳng định kết cục?

Nam Cung Kinh Hiền nheo mắt lại, bóng dáng cao ngất rần rờ chìm trong nắng sớm, nhìn bọn họ biểu diễn một màn hài kịch, lạnh lùng nở nụ cười.

"Nam Cung thiếu gia!" Có người thấy được anh, cung kính mà ân cần đi tới: "Vụ án của La tiểu thư đã điều tra xong, đây là tất cả tài liệu liên quan, tội phạm đúng là người này!"

Nam Cung Kinh Hiền không nhìn tài liệu kia, ánh mắt âm lãnh lại quét qua trên mặt phạm nhân, chỉ thấy một mảnh tro tàn tuyệt vọng, lúc này, ánh mắt của anh mới rơi vào xấp tài liệu, nụ cười trên môi bắt đầu rét lạnh.

"Vậy à? Đã điều tra xong." Ngón tay ưu nhã của anh mở những tài liệu kia ra, đi tới bên cạnh La Tinh Uyên, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô ta, cúi người chống tay hai bên người cô ta, trầm thấp hỏi: "Tinh Uyên, mở mắt nhìn rõ người này, nói cho tôi biết, ngày đó, chính người này cường bạo cô đúng không?"

La Tinh Uyên ngược mắt lên, ngập tràn nước mắt, gật đầu một: "Em khẳng định. Chính là anh ta."

Nam Cung Kinh Hiền chăm chú nhìn cô ta, bên môi lộ ra nụ cười yếu ớt: "Vậy rất tốt, hôm nay đúng lúc tất cả mọi người đều ở đây, ba mẹ cô và cả ba

của tôi, chắc hẳn bọn họ cũng đã nghe được lời cô nói, nhớ đừng dối ý."

Cả người La Tinh Uyên run lên, ánh mắt không dám nhìn thẳng anh, cắn môi nói: "Em sẽ không nhận làm, đến cùng là ai đã cường bạo mình vào ngày đó, em không thể nào nhận làm được."

"Tài liệu lần theo dấu vết đâu?" Bỗng nhiên Nam Cung Kinh Hiên lạnh giọng hỏi.

Người của cục cảnh sát hít thở không thông một trận, rất nhanh có người phản ứng kịp, có chút xấu hổ chột dạ, nói: "Những tài liệu này người nhà của La tiểu thư cũng đã xem qua, thật sự là tài xế chiếc xe kia, chiếc xe kia dừng lại ở cửa nhà La tiểu thư khoảng bốn mươi phút."

"Vậy sao?" Ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Kinh Hiên quét về phía viên cảnh sát trẻ nói chuyện, chậm rãi chống thân thể đứng dậy: "Ngược lại tôi muốn xem camera bên cục cảnh sát thu được, tại sao khác xa với tài liệu tôi có. bốn mươi phút, a, nếu như tôi không nhớ lầm, trong tài liệu giám sát và điều khiển của nội bộ cục cảnh sát, vào ngày đó, chỉ có một chiếc xe chạy đến nhà họ La, thời gian dừng lại không tới một phần ba, nếu như camera đã cho ra kết quả này, vậy tại sao kết quả điều tra lúc ban đầu lại không thu hoạch được gì?"

"Ngụy tạo camera giám sát, tùy tiện trói một người tới gán tội thay, vậy là muốn lừa gạt mọi người phải không?" Đôi mắt hung ác nham hiểm của Nam Cung Kinh Hiên lộ ra sự khát máu, lạnh như băng nghiêng răng nói từng chữ: "Các người cũng quá to gan lớn mật!"

Nói xong câu đó, cả cục cảnh sát cũng rơi vào một bầu không khí hít thở không thông, trên mặt của viên cảnh sát phụ trách vụ án đã thoát đỏ thoát trắng, tay gắt gao siết cây bút, không nghĩ tới, Nam Cung Kinh Hiên đã điều tra nội tình rõ ràng đến như vậy!

"Nam Cung thiếu gia, chúng tôi tra án khẳng định là có chứng cứ, phần tài liệu này là chúng tôi dẫn xuất từ camera giao thông cùng hộp đen trên xe taxi, xin hỏi chứng cứ của anh từ đâu có?"

"Chờ tôi lấy chứng cứ tới thì ông không chỉ là tra án không ra ——" Thân ảnh cao ngất mạnh mẽ của Nam Cung Kinh Hiên quay lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn ông ta: "Mà là ngụy tạo chứng cứ vu cáo hãm hại người khác, ông chắc chắn muốn tôi lấy ra? Sau đó tình nguyện bởi vì vụ án này mà bị thu hồi và hủy tư cách cảnh sát, cả đời bị đá ra khỏi quân ngũ." "

Giọng nói sâu kín, khiến cả người của viên cảnh sát kia run lên một, càng lúc càng khẩn trương, ánh mắt lộ vẻ e dè và luống cuống liên tục nhìn về phía La Tinh Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Còn Chưa Chịu Thừa Nhận Đúng Không?

"Nam Cung thiếu gia, về phần camera giám sát....." Viên cảnh sát có hơi xấu hổ, thoáng lúng túng cùng khẩn trương nói.

"Nghĩ kỹ rồi trả lời cho tôi biết!" Đôi mắt băng lãnh của Nam Cung Kinh Hiên lộ ra sát khí, rút đôi tay từ trong túi quần ra chậm rãi chống ở trên bàn, có một loại bá khí âm lãnh không chế toàn cục: "Tôi cho ông cơ hội nói ra sự thật, đừng không biết quý trọng."

"Nam Cung thiếu gia....." Viên cảnh sát đỏ mặt mồ hôi đầy đầu, cố chấp hỏi: "Xin hỏi phần camera giám sát trong tay anh từ đâu mà có? Lúc điều tra, cả tổ của chúng tôi đều ở đây, chúng tôi....."

"Dùng tiền mua tổ điều tra nho nhỏ của các người cũng không phải là vấn đề học búa gì ——" Nam Cung Kinh Hiên ngắt lời ông ta, cười lạnh nói: "Ông cảm thấy chút tài lực này nhà họ La cũng không có sao? Hơn nữa, nếu muốn điều tra loại chuyện này mà nói, cho tới bây giờ chưa hề chân chính dựa vào mấy cảnh sát các người, ngay cả thám tử tư không nổi tiếng cũng còn khôn ngoan hơn so với các người, cái gì nên nói cái gì không nên nói, biết rất rõ! À..... Xem ra ông cũng không quý trọng cơ hội lần này, phải không?"

Tay viên cảnh sát không ngừng bóp tài liệu, run rẩy, nói không ra lời.

La Tinh Uyên ngồi ngay thẳng ở bên cạnh, tay nắm chặt khăn giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sáng nay, cô ta vốn đã một tay thiết kế tốt chuyện này, tất cả đều tiến hành thích hợp logic, nhưng kể từ khi Nam Cung Kinh Hiên tới thì đã bắt đầu thay đổi, tác phong cường đại của anh tưởng chừng như sắp xé rách biểu hiện dối trá mỏng như cánh ve của cô ta!

"Kinh Hiên....." La Tinh Uyên run rẩy kêu một tiếng, đôi mắt dâng tràn nước mắt trong suốt, bi thương mà điềm đậm đáng yêu: "Anh có thể đừng tra hỏi nữa được không? Em đã xác nhận là người này rồi, em cũng rất cảm kích bọn họ đã giúp em bắt được anh ta, tại sao nhất định phải truy cứu chi tiết? Chẳng lẽ ngay cả quá trình kia xảy ra như thế nào anh cũng muốn biết hay sao? Van xin anh đừng tàn nhẫn như vậy có được không?"

Vợ chồng nhà họ La ngồi ở bàn đối diện, sắc mặt cũng hơi khó coi.

"Đúng vậy! Đứa nhỏ này, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?!" Sắc mặt La Mân Thành tái xanh, tức giận nói: "Là cháu nói cùng truyền thông, chỉ cần bắt được hung thủ cường bạo Tinh Uyển thì sẽ thành hôn với con bé, hiện giờ người đã chụp được cháu lại hoài nghi xoay quanh, cháu cứ muốn vạch trần vết sẹo của Uyển Nhi như vậy sao?!"

Người xung quanh im bất không dám nói lời nào, nhưng Nam Cung Kinh Hiên cảm thụ được ánh mắt trách cứ đến từ bốn phương tám hướng.

"Bắt được hung thủ xác thực là có thể thành hôn, chỉ có điều phải xem hung thủ là người nào," Đôi mắt lạnh của Nam Cung Kinh Hiên nhìn chằm chằm La Mân Thành, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng lạnh lùng: "Chú La, không nên tùy tiện bắt một người tới rồi xem như là người cường bạo con gái của chú, huống chi còn phát hiện trăm ngàn chỗ hở ở trong này, không những các người không muốn điều tra tìm hiểu rõ ràng, ngược lại gấp gáp che dấu sự thật, như vậy là có ý gì?"

"Cháu....." La Mân Thành nghẹn họng, sắc mặt rất khó coi: "Chú cũng chỉ là đau lòng Tinh Uyển! Nó chờ đợi cháu lâu như vậy, lại bị người xa lạ cưỡng hiếp, chú biết cháu không thể nào không ghét bỏ nó, vì thế mới muốn hai đứa mau chóng thành hôn, chẳng lẽ điều này cũng sai sao!"

"Chú La, chú không có sai..... Sai là phạm nhân này, căn bản là anh ta không nói ra sự thật!"

Lời của Nam Cung Kinh Hiên vô cùng rõ ràng, ánh mắt lạnh lẽo tới cực điểm.

"Con có ý tứ gì?" Ở một bên trầm mặc hồi lâu, Nam Cung Ngạo cau mày nói: "Chẳng lẽ cảnh sát còn có thể gạt con sao?!"

"Tôi chỉ hỏi một vấn đề," Nam Cung Kinh Hiên đứng dậy, bóng dáng thon dài cao ngất bước tới trước mặt phạm nhân, lạnh giọng hỏi: "Đoạn thời gian xảy ra chuyện đó anh đang ở đâu? Là anh cưỡng bạo người phụ nữ này sao?..... Nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, nếu anh dám nói chút gì không đúng với sự thật, tôi sẽ cho anh xuống địa ngục —— tội cưỡng bạo, đặc biệt phản xử không bao nhiêu năm, đầu gì cũng vẫn còn sống, nhưng tôi nhắc nhở anh hậu quả khi chọc tới tôi, tuyệt đối sẽ khiến anh sống không bằng chết."

Ánh mắt chết lặng của phạm nhân run rẩy sụp xuống, lại ngược mắt lên nhìn Nam Cung Kinh Hiên, cổ họng giống như bị ngăn chặn, nói không ra lời. "Kinh Hiên....." La Tinh Uyển hoảng hốt, "Anh..... Anh đừng uy hiếp anh ta, không thể, như vậy là vu oan giá họa!"

"À....." Nam Cung Kinh Hiên bật cười, vầng trán tuấn dật giãn ra, ánh mắt lạnh nhạt mà âm lãnh nhìn về phía La Tinh Uyển: "Cô không thấy mình rất kỳ quái sao? Đối mặt với kẻ xấu xa đã cưỡng bạo mình, ngược lại cô còn lo nghĩ cho anh ta."

"....." Nhất thời La Tinh Uyển biết mình đã nói càn, lời nghẹn lại ở cổ họng.

"Tôi không phạm tội cưỡng bạo..... Không phải tôi....." Ý thức của phạm nhân mơ hồ, run rẩy bắt lấy tay áo của Nam Cung Kinh Hiên, tựa như nhìn thấy tia sáng duy nhất trong đêm tối, đôi mắt chết lặng sáng ngời khác thường: "Không phải là tôi, thật sự không phải là tôi, tôi không có cưỡng bạo người ta..... Tiên sinh, tiên sinh, anh hãy cứu tôi!"

Cả người La Tinh Uyển lạnh như băng, giận đến vỗ bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra nỗi oán giận cùng sự căm hận: "Anh nói cái gì? Anh còn ở nơi này giả bộ vô tội cái gì hả! Rõ ràng chính là anh..... Là anh làm ra những chuyện không bằng cảm thú kia với tôi, rõ ràng chính là anh!"

"Tiểu thư..... Vị tiểu thư này, có trời đất chứng giám!!" Hai tay mang theo còng tay của phạm nhân run run rẩy rẩy, trong lúc nhất thời kích động đến đôi mắt cũng dâng tràn nước mắt, một tiếng 'Phịch!', quỵ xuống trước mặt Nam Cung Kinh Hiên, túm ống quần của anh kêu khóc, nói: "Vị tiên sinh này, xin hãy cứu tôi, cứu vợ con tôi!! Tôi thật sự không có phạm tội..... Xin đừng đối phó vợ con tôi, anh muốn tôi làm gì cũng được....."

Giống như một khối thuốc nổ được ném ra trên mặt đất, nổ ầm ầm khiến cả cục cảnh sát cũng ơ ơ rung chuyển.

"Anh câm miệng cho tôi!" Cảnh sát giận dữ đập bàn, chỉ vào phạm nhân nói: "Anh bớt tranh cãi cho tôi! Chính anh đã làm những chuyện cảm thú kia với La tiểu thư, nhắc đến vợ con của anh làm cái gì! Không được nói càn ở chỗ này!"

"Tôi không có nói càn..... Tôi không có!" Phạm nhân kêu gào đập đầu, lời ống quần của Nam Cung Kinh Hiên không buông: "Vợ con của tôi đều đang ở trong tay bọn họ, tôi phải làm theo lời bọn họ nói, vị tiên sinh này xin hãy cứu tôi, xin cứu mạng....."

Giống như một tín đồ hèn mọn nhất, quỳ rạp trên mặt đất kêu khóc cầu xin chúa tha thứ, thành kính mà thống khổ.

Phản ứng kịp trước tiên chính là cha mẹ nhà họ La, không thể tưởng tượng nổi nhìn cảnh tượng trước mắt, cúi đầu kêu một tiếng trời ơi, hỏi con gái của mình: "Uyển Nhi, đây..... Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ người này..... Chẳng lẽ là các người mua chuộc hay sao?"

Sắc mặt La Tinh Uyển tái nhợt, không thể tin được phạm nhân này lại có thể bán đứng mình như vậy!

Trong cục cảnh sát hỗn loạn, theo bản năng La Tinh Uyển muốn trốn tránh, vờn hai tay run rẩy che lỗ tai, đôi mắt kinh hoàng mà sợ hãi nhìn phạm nhân kia: "Anh ta nói láo..... Anh ta nói láo! Là anh ta nói láo!"

Nam Cung Kinh Hiên hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới trước mặt La Tinh Uyển: "Nói láo chuyện gì?..... La Tinh Uyển, đến giờ mà cô vẫn không chịu thừa nhận là cô cùng đám người kia thông đồng diễn màn kịch vui này hay sao?"

"Em không có..... Kinh Hiên, thật sự em không có nói dối! Em nói đều là sự thật, là người này cưỡng bạo em, là anh ta đang nghe nhìn lén lộn, anh đừng nghe anh nói hươu nói vượn, anh đừng nghe!!" Trên mặt La Tinh Uyển nước mắt tung hoành, cả người run rẩy như chiếc lá khô.

Chương 261: Cho Các Người Thời Gian Ba Ngày Chủ Động Giải Trừ Hôn Ước

"Rốt cuộc là ai đang nói hươu nói vượn!!" Trong đôi mắt băng lãnh của Nam Cung Kinh Hiên lộ vẻ sắc bén, một phát bắt được cổ tay cô ta, hung tợn nói: "La Tinh Uyển, cô chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ có phải không!"

Xem ra anh đã sai lầm rồi, mười phần sai!

Người phụ nữ này cũng không có đảm đương gì, cô ta chỉ là đang dây dưa mà thôi, càng dây dưa không ngừng thì càng bối đen, cô ta tỏ quét bản thân đến càng ngày càng loạn! Rõ ràng đã bị bức đến tình cảnh không lối thoát, nhưng vẫn liều chết cắn răng không chịu mở miệng, lại càng không chịu thừa nhận mình có bao nhiêu xấu xa ác độc!

"Em không có..... Thật sự là anh ta cường bạo em..... Thật sự là anh ta....." La Tinh Uyển khóc òa lên, hất vung mái tóc, trên khuôn mặt tái nhợt đầy nước mắt, giống như động vật bị kinh sợ dưới sự kiểm chế của Nam Cung Kinh Hiên.

"Kinh Hiên..... Có gì từ từ nói!" Bà La bước tới, đau lòng che chở con gái: "Cho dù chuyện có như thế nào thì chúng ta cũng bình tĩnh trước đã, cháu không nên bức bách Tinh Uyển, thân thể con bé vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại, nó rất yếu ớt, cháu đừng làm nó xúc động!"

"Đúng thế..... Đúng thế....." Mặt ông La cũng lúc đỏ lúc trắng, bước qua khuyên bảo: "Kinh Hiên, cháu đừng nên kích động, trong chuyện này Uyển Nhi là vô tội nhất, cũng có khả năng không cần thận nhìn lầm người, cháu nói đúng không....."

Tiếng nói chuyện ồn ào át cả tiếng khóc của La Tinh Uyển, lòng mảy của Nam Cung Kinh Hiên càng nhú càng chặt, sự nhẫn nại đã tới cực điểm, hung hăng hất cô lên trên ghế!

"A....." La Tinh Uyển bị ném rất đau nằm trên ghế, vẻ mặt bi thương mà tội nghiệp.

"Nhìn sai người?" Nam Cung Kinh Hiên giận quá hóa cười, lửa giận ngập trời trong đôi mắt nham hiểm hung ác, lạnh lùng nhìn người một nhà này, lạnh như băng ác độc nói từng chữ: "A..... Loại chuyện cường bạo này mà các người cũng có thể nhìn sai người!! Chú La —— chú dạy con gái thật sự rất tốt! Chỉ vì một tờ hôn ước, cô ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, biết tôi có bao nhiêu ghê tởm không?! Tôi cũng đang tò mò, rốt cuộc là sao tôi lại có kiên nhẫn dây dưa cùng các người cho đến giờ..... Người đẹp danh tiếng đây sao! Tiểu thư nhà giàu có quyền quý đây sao! Cô hãy mở mắt mà nhìn chuyện tốt mình đã làm! Muốn tôi cưới cô? Cô xứng sao?!!"

Lời nói lạnh như băng, giống như một cơn mưa đá rơi xuống đập lên trên người của ba người, lửa giận ngập trời trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiên, dây dưa, lẫn lộn, giống như muốn nhắc người trước mắt lên xé nát hoàn toàn!

Sắc mặt La Mân Thành lúc đỏ lúc trắng, nhìn La Tinh Uyển thấp giọng quát lớn: "Tinh Uyển, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!"

"Đúng vậy, con gái....." Bà La vô cùng đau lòng, nhíu mày hỏi: "Là con nói cho chúng ta biết cụ thể cảnh sát có tin tức chúng ta mới đến đây, con thật sự xác định là người đàn ông này cường bạo con? Hình như người ta..... Rõ ràng người ta chính là bị ép buộc! Con mau giải thích rõ cho Kinh Hiên và bác Nam Cung, đến cùng là chuyện gì xảy ra!"

La Tinh Uyển núp ở trong ghế, cắn môi, nước mắt mông lung, chậm chạp mà kiên định lắc đầu.

Không..... Cô ta không nên chặt vật như vậy, cô ta không muốn!

Người kia chính là đang nói dối, không sai, chính người đó đã cường bạo cô ta! Cô ta sẽ không thừa nhận mình đã vu hãm người khác, lại càng không thừa nhận, là vì muốn thực hiện hôn ước nên vội vàng giả họa cho người để giải quyết cho xong chuyện!..... Cô ta không hèn hạ, cô ta cũng là bị ép! Đừng nhìn cô ta bằng ánh mắt chán ghét đó, đừng bảo cô ta giải thích..... Cô ta không muốn!

Đôi mắt của Nam Cung Ngao cũng lộ ra sự sốt ruột, suy ngẫm về cảnh tượng trước mắt, trong mắt lộ vẻ cực kỳ thất vọng.

"Cần quấy..... Đúng là cần quấy....." Tay của Nam Cung Ngao vuốt ve cây gậy, đâm mạnh một trên mặt đất, thất vọng cực độ nhìn La Tinh Uyển, nhớ lại nhiều chuyện cô ta đã làm trước kia, nhớ tới hành vi bỏ thuốc ác liệt của cô ta, đột nhiên cảm thấy, có phải mắt nhìn người của mình thật sự có vấn đề hay không? Nếu không thì cùng một người, sao lại này sinh độc ác như vậy!

"Uyển nha đầu..... Cháu làm cho bác thất vọng quá!" Giọng Nam Cung Ngao trầm thấp nghiêm túc nói.

"Bác trai..... Cháu cũng chỉ muốn sớm gả cho Kinh Hiên, cháu đã không còn trong sạch, cháu sợ anh ấy không cần cháu nữa..... Thật!" La Tinh Uyển kêu gào nói tiếp: "Em muốn gả cho anh, hi vọng hôn ước của chúng ta không giải trừ, ngày cưới không bị trì hoãn, em cũng chỉ dùng chút ít thủ đoạn nhỏ,

em không có hại người....."

"Cô không có hại người sao?!" Nam Cung Kinh Hiên bị bức đến nóng nảy, lạnh lùng nói một câu, nhìn nét mặt ra vẻ vô tội còn cố chống đỡ cho đến bây giờ của cô ta, tức giận bắt lấy cổ tay cô ta, kéo qua, nhấc cả thân thể cô ta lên: "Nghe người này đã cầu xin tôi như thế nào, kêu cô bỏ qua cho vợ con mình ra sao..... Rốt cuộc cô đã làm gì người ta?! Nếu không nghe lời cô thì hậu quả sẽ là cái gì? La Tinh Uyển, cô còn trông mong muốn giết người diệt khẩu nữa sao?!"

"Em không có..... Em không có....." La Tinh Uyển lắc đầu, ánh mắt thống khổ mà đáng thương.

"Thật là càn quấy..... Thật sự là càn quấy....." Cả người Nam Cung Ngạo vẫn luôn trong trạng thái hỗn loạn, lắm bầm mảy câu đó, không muốn nhìn tới La Tinh Uyển nữa, mà chung quanh, cảnh sát của tổ điều tra lại càng lúng túng và hoảng sợ, cúi đầu không dám nói lời nào.

"Con gái, con nói đi, rốt cuộc là ai cưỡng bạo con, trong lòng con biết rõ đúng không?" Bà La cũng vô cùng đau đớn, nắm tay cô ta, nói.

La Tinh Uyển chỉ biết khóc thút thít, lắc đầu, một chữ cũng không nói thêm.

"Đừng nên ép tôi dùng thủ đoạn đặc thù làm cho cô nói ra," Nam Cung Kinh Hiên đến gần cô ta, nhìn chăm chăm mặt cô ta: "Nếu không, chờ ngày nào đó cô bị vạch trần hoàn toàn, ngược lại tôi muốn nhìn xem cô đang che giấu điều gì..... Người đàn ông đoạt lấy cô là dạng người gì, lý do gì khiến cô có kị ngại cả tên cũng không dám nói!"

La Tinh Uyển nhìn đau cắn môi, run giọng nói: "Em không thể nói..... Em không biết, thật sự không biết!"

Nam Cung Kinh Hiên nhìn bộ dáng của cô ta, càng lúc càng cảm thấy chán ghét, chuyện ngày hôm nay cũng đủ để mọi người có thể nhìn rõ cô ta là dạng phụ nữ gì, mục đích của anh đã đạt được, bởi vì Nam Cung Ngạo đã thất vọng cực độ chống gậy đi ra khỏi cục cảnh sát.

"Cô yên tâm, trải qua lần này tôi sẽ không để cho sự thật nói ra từ miệng của cô, tôi cũng sẽ không tin....." Nam Cung Kinh Hiên nắm cằm của cô ta lên, đôi mắt thâm thúy lộ ra sự cường thế: "Tôi sẽ để những người đó tự nhìn, tôi muốn nhìn xem đến lúc đó cô còn có thể ngụy biện gì nữa!"

Nói xong, anh buông lỏng cầm cô ta ra, ánh mắt lạnh lùng như hàn băng.

La Tinh Uyển cảm thấy vô cùng nhục nhã, ánh mắt rung rung, muốn gờ tay bắt lấy tay của Nam Cung Kinh Hiên, lại bị anh lạnh lùng lùi lại, cô ta không cách nào tưởng tượng ra anh muốn làm cái gì, nhưng Nam Cung Kinh Hiên như vậy khiến cô ta sợ..... Anh có thể không thương cô ta, nhưng sao lại đứng ở phía đối lập, hận không thể làm cho cô ta lộ ra nguyên hình, hận không thể hủy toàn bộ tôn nghiêm của cô ta!

"Trước khi tôi chưa tuyên bố với truyền thông chuyện này, tốt nhất là cô hãy tự giải quyết ổn thỏa....." Nam Cung Kinh Hiên lùi lại mấy bước, lạnh lùng mà chán ghét chăm chú nhìn cô ta: "Cho cô cơ hội hủy bỏ hôn ước, cô không phải bán thân thể, mà là linh hồn! Cho các người thời gian ba ngày suy tính chuyện hôn ước lần nữa, bằng không, ba ngày sau, tôi sẽ không có kị ở bên ngoài đồn đại như thế nào, tôi sẽ bỏ rơi người phụ nữ ác độc như cô, cho dù phải, dứt, tình, đoạn, nghĩa!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Cá Chết Lưới Rách Sẽ Làm Bị Thương Đến Nhiều Người Hơn

Từng chữ lạnh như băng phát ra từ đôi môi mỏng của anh, lời nói mạnh mẽ, làm cho cả cục cảnh sát không ai dám lên tiếng, cũng không dám thờ ơ.

La Tinh Uyển vẫn đang bị thương khóc thút thít, cảm giác được sự lạnh lẽo và nỗi nhục nhã vây quanh mình, mà sắc mặt của bà La cũng trở nên trắng bệch, nhìn thoáng qua dáng vẻ của Nam Cung Kinh Hiên, lại nhìn con gái của mình, rung rung nghẹn ngào: "Làm vậy..... Hai đứa..... Tại sao hai đứa lại thành cái dạng này, Kinh Hiên, nhất định là có hiểu lầm gì đó! Cháu không nên vội vàng quyết định, ngay từ đầu hai nhà chúng ta đã rất tốt....."

Bà La đang cố gắng vẫn hồi, vẫn hồi hôn nhân hạnh phúc của con gái mình!

Ông La lại mím môi không nói một lời, sắc mặt tái xanh đến đáng sợ, bàn tay nắm tay vịn của cái ghế chặt đến mức khớp xương cũng trắng bệch.

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng, không muốn dài dòng thêm nữa, chẳng qua là hờ hững bỏ lại một câu "Ba ngày sau gặp lại", thuận tay quơ lấy phần tài liệu kết án đặt trên bàn, vô cùng châm chọc lắc lắc trước mặt La Tinh Uyển, tựa như uy hiếp trong im lặng, ưu nhã mà lạnh lùng, xoay người sai bước đi ra khỏi cục cảnh sát.

Ánh mặt trời bên ngoài hơi chói mắt.

"Ba chờ một chút!" Thấy Nam Cung Ngạo sắp được đám hộ vệ đỡ lên xe, sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên trầm xuống, lạnh lùng gọi ông ta.

Nam Cung Ngạo cứng người ở tại chỗ, nhìn bóng dáng cao ngất của con trai chậm chậm đi tới, gương mặt già nua cũng âm trầm đến đáng sợ.

"Còn có một chuyện tôi muốn hỏi ba, Tiểu Ảnh đâu?" Cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên chống trên mũi xe, đôi mắt hung ác nham hiểm cực kỳ đáng sợ, lạnh lùng nói: "Ba giấu thằng bé lâu như vậy đã đủ chưa? Tôi nghĩ tôi đã đề cho ba nhìn rõ, đến cùng thì con gái nhà họ La là mặt hàng gì, ba vẫn cứ muốn bắt Tiểu Ảnh để uy hiếp tôi phải không? Rốt cuộc ba đã nói gì với Thiên Tuyết, khiến cô ấy đối với chuyện gả cho tôi lại không xác định, nếu để tôi biết ba lại mang con trai ra uy hiếp cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho ba!"

Ánh mặt trời rất ấm áp, Nam Cung Ngạo đứng ở tại chỗ, tâm lại hoàn toàn lạnh giá.

Ông ta không nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, ánh mắt của con trai sắc bén lạnh như băng, đứng trước mặt mình, nói ra câu "Tôi sẽ không bỏ qua cho ba", mặc dù ông ta biết anh oán hận, anh bài xích, anh đề phòng mười phần, nhưng trái tim già nua của ông ta vẫn là vì câu nói này mà trở nên cực kỳ bi thương.....

"Chuyện hôm nay ba đều thấy được, xác thực có một số chuyện Uyển nha đầu làm không đúng, đó cũng do quá nóng lòng mà thôi," Nam Cung Ngạo chậm rãi nói tiếp: "Tất cả đều là tại mày! Đang êm đẹp lại gây ra xi căng đàn tình nhân con riêng, Tình Uyển đã bị tổn thương thân thể, tự nhiên là sợ mày sẽ vì vậy mà thật sự không cần con bé..... Nhưng ba không ngờ con bé lại làm như thế, tùy tiện kéo người tới chết thể gánh tội thay, chỉ để được kết hôn với mày....."

Nam Cung Ngạo rũ mắt nghĩ ngợi, càng nghĩ sắc mặt càng xanh mét, tay cầm gậy cũng không vững.

"Xi căng đàn không phải do tôi lộ ra, đến cùng là ai làm, trong lòng tôi cũng biết rất rõ, cũng chỉ có ba là không biết gì mà thôi——" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng nói: "Tôi muốn bảo vệ Thiên Tuyết còn không kịp, không cho phép bất cứ kẻ nào đẩy cô ấy lên đầu sóng ngọn gió! Tốt nhất ba hãy xử lý cho xong chuyện này, ba ngày sau, tôi phải nghe được đề nghị biện pháp hủy bỏ hôn ước, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo, nhà họ La không có quan hệ gì với tôi, đó là ân nhân của ba, ba tự suy nghĩ nên làm thế nào để chữa cho họ chút mặt mũi đi!"

"Mày....." Nam Cung Ngạo bị buộc đến gương mặt già nua cũng đỏ lên, trợn mắt nhìn Nam Cung Kinh Hiên, nhưng cũng không có lý do để nổi giận.

"Còn nữa....., tôi hỏi lại một lần nữa, rốt cuộc Tiểu Ảnh đang ở nơi nào?" Nam Cung Kinh Hiên cũng không khách sáo mà ngắt lời của ông ta, nhũn mày hỏi, hiện tại anh rất nóng ruột, vô cùng nôn nóng muốn biết tình hình của bảo bảo.

"Đứa nhỏ Tiểu Ảnh kia đang ở trong phạm vi thế lực của ba, ba bảo vệ cháu nội của mình, mày không cần lo lắng!" Nam Cung Ngạo cũng cau mày, tình hình đang rối loạn như thế này, ông ta cũng không muốn để Tiểu Ảnh trở về chịu tội, xi căng đàn tình nhân đã truyền ra ngoài, danh danh của Dụ Thiên Tuyết có tội tệ như thế nào ông ta cũng không quan tâm, nhưng mấu chốt là cháu nội của ông ta, tuyệt đối không thể vì chút chuyện này mà bị uất ức!

Nam Cung Kinh Hiên căng thẳng, tay chống cửa xe bắt đầu dùng sức, nghiêng răng nói: "Ba vẫn không chịu nói đúng không?"

"Thời điểm muốn nói tự nhiên ba sẽ nói cho mày biết, trước mắt hãy nhìn chú La giải thích thế nào chuyện của Tình Uyển, ba sẽ cùng chú ấy thương lượng rồi sau đó sẽ quyết định!" Nam Cung Ngạo bức dọc nói, đôi mắt thoảng thâm thúy như biển, nhìn chằm chằm Nam Cung Kinh Hiên, nói tiếp: "Về chuyện của Uyển nha đầu, có phải mày biết được cái gì hay không? Rốt cuộc là ai làm ra loại chuyện không bằng cảm thú kia với con bé?"

Lửa giận bùng cháy trong ngực Nam Cung Kinh Hiên bị cưỡng chế đè xuống mấy phần, ánh mắt lạnh như băng nhìn ông ta.

"Tôi nghĩ tôi biết là ai, trong tay tôi cũng có đầy đủ chứng cứ để chứng minh người đó, chẳng qua là tạm thời vẫn chưa thể nói ra," Anh hờ hững nói tiếp: "Nhìn thái độ cuối cùng của nhà họ La ra sao đã, nếu như hôn ước vẫn còn, cũng đừng trách tôi không khách sáo, cá chết lưới rách sẽ thương tổn càng nhiều người."

Tạm thời anh còn muốn bảo vệ Dạ Hi, nếu như Trình Dĩ Sinh bị bắt, vậy thì có lẽ anh không cần 'đánh thái cực' cùng La Tình Uyển nữa, nhưng với tính tình của Dạ Hi, nói không chừng sẽ huyền não long trời lở đất, ngay cả gia đình cũng sẽ không cần.

Cũng đã là mẹ của một đứa bé, Y Y cũng đã lớn như vậy, mặc dù không có ai muốn phá hoại gia đình này, chẳng qua, đó cũng chỉ là hình tượng gió êm sóng lặng của bọn họ mà thôi.

"Còn nữa....., tôi muốn biết tin tức của Tiểu Ảnh," Nam Cung Kinh Hiên tiếp tục nói, ánh mắt sắc bén mềm nhũn một chút: "Ít nhất cũng phải cho biết chút tin tức để chúng tôi biết thằng bé rất an toàn, coi như không hiểu tôi thì ba cũng nên hiểu cho Thiên Tuyết, từ đầu tới đuôi cô ấy chưa từng nợ gì ba, không hề đối kháng cũng không làm chuyện gì có lỗi với nhà Nam Cung..... Ngược lại là ba, không giải thích được trời cô ấy đưa đến 'ZNV', hiện tại lại bá đạo cướp đi con trai của cô ấy, ba có thấy mình hơi quá đáng hay không!"

Nghe anh nói xong, sắc mặt của Nam Cung Ngạo có phần không nén được giận, mạnh tay vuốt ve cây gậy, mím môi không nói lời nào.

"Trở về ba sẽ xử lý chuyện này, mày chờ tin đi!" Rốt cuộc ông ta cũng mềm giọng nói một câu, nói xong, trong đôi mắt cứng cáp lộ vẻ trách cứ, chỉ vào Nam Cung Kinh Hiên, nói tiếp: "Mày nói đi, có phải mày vẫn muốn ở bên ngoài hay không, sống chung cùng Dụ Thiên Tuyết đó ngay cả nhà cũng không về! Nhìn xem mày như vậy còn thể thống gì không! Không muốn kết hôn thì cũng thôi đi, dọn ra ngoài ở là như thế nào? Chẳng lẽ muốn vạch rõ giới hạn với nhà Nam Cung cả đời hả, ba không đồng ý thì mày cứ khoanh tay đứng nhìn không làm người thừa kế phải không!"

Nam Cung Kinh Hiên cười lạnh một tiếng, bóng dáng ưu nhã cao ngất lộ vẻ khinh miệt cùng băng lãnh.

"Nếu cuối cùng ba vẫn phản đối, tôi cũng không ngại dùng loại thủ đoạn này để bức ba sốt ruột, dù sao thì ba cũng đã uy hiếp tôi rất nhiều lần, tôi làm

vậy cũng coi như công bằng —— đúng không?"

"Mày....." Trong đôi mắt của Nam Cung Ngao lộ ra sự rối rắm, tay chỉ vào anh run rẩy một hồi lâu, vẫn là đề nén lửa giận xuống: "Ba chỉ muốn nói cho mày biết, muốn ăn vụng cũng không nên dọn ra ngoài ở, có bản lãnh thì dẫn cô ta về nhà! Nếu mày kiên quyết muốn hủy bỏ hôn ước với Tinh Uyển, dù sao cũng phải cho ba biết, rốt cuộc cô con dâu này có chỗ nào hấp dẫn mày, quyến rũ mày đến mất hồn mất vía có nhà cũng không muốn về!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Rất Nhanh Chúng Ta Có Thể Nhìn Thấy Con Trai

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Kinh Hiền lưu chuyển, chăm chú nhìn mặt của ba mình, không ngừng đề phòng.

"Dẫn cô ấy về nhà?" Đôi môi mỏng khôu gọi lộ ra chút ý lạnh: "Ba lại muốn làm cái gì?"

"Xem lại giọng điệu nói chuyện của mày đi!" Nam Cung Ngao ngẩng mặt lên, rất bất mãn: "Chẳng qua muốn gặp cô ta một lần mà khó khăn đến vậy sao? Không phải cô ta có đứa em gái đã đến thành phố Z à, nếu anh chị muốn sống cùng nhau thì cũng đừng trốn tránh ba, cứ thoải mái đi! Chuyện của Tinh Uyển xác thực vẫn chưa giải quyết, ba cũng không ngại để họ vào ở trong nhà, mày thu xếp một chút đi!"

Trong mắt của Nam Cung Kinh Hiền lộ ra sự kinh ngạc, không biết trong hồ lô của ông già lại bán thuốc gì đây!

"Không cần," Anh nhàn nhạt cự tuyệt, trong mắt là sự lạnh lùng: "Cuộc sống của tôi và Thiên Tuyết rất tốt, nếu ba có thể trả Tiểu Ảnh lại cho cô ấy, tôi nghĩ tôi còn có khả năng suy tính chuyện trở về nhà, nếu không —— tất cả khỏi cần bàn nữa."

"Mày....." Nam Cung Ngao giận đến cả người run run, lửa giận xen lẫn tinh thần sa sút, cả người cũng trở nên vô cùng nóng nảy, hiện giờ đứa nhỏ này đã đề phòng ông ta đến mức này, dù là một đề nghị nho nhỏ cũng bị hoài nghi có phải là bẫy rập hay không..... Đây là do ông làm người quá thất bại quá âm hiểm hay sao? Ngay cả con trai cũng phòng bị mình như vậy.....

"Ba sẽ nhanh chóng sắp xếp cho hai đứa gặp mặt Tiểu Ảnh," Cuối cùng, Nam Cung Ngao cũng nói một câu hứa hẹn, trong đôi mắt già nua vẫn đục lộ ra sự bá khí: "Hai đứa cứ yên tâm, còn chuyện của Tinh Uyển, ba muốn mày suy nghĩ thêm một chút."

Đã đính hôn gần bảy năm, muốn hủy bỏ, phải cho bên ngoài một lý do chính đáng, vừa không tổn hại tới ích lợi của nhà họ La vừa không tổn hại danh dự của nhà Nam Cung, nói dễ hơn làm! Muốn giải quyết chuyện này trong vòng ba ngày, đứa nhỏ này điên rồi!

"Tôi đã cân nhắc rất kỹ!" Có được cam đoan của ông ta, Nam Cung Kinh Hiền liền lui về phía sau, hồ hững nhìn ông ta chăm chú: "Tôi nói rồi, nếu như ba không giải quyết, tự tôi sẽ có biện pháp khác giải quyết —— nhớ, đây là ba ép tôi đó, tôi không ngại cầm chuyện tương tự uy hiếp ngược lại ba, trong ba ngày, hi vọng động tác của ba mau một chút."

Nói xong, anh chậm rãi xoay người rời đi, trước khi lên xe còn hồ hững bỏ lại một câu "Có tin tức của Tiểu Ảnh thì cho tôi biết", nói xong, cũng ngồi lên xe nghênh ngang rời đi.

Trước cửa Lịch Viễn, có rất nhiều phóng viên vây quanh như thường ngày. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Nam Cung Kinh Hiền bước ra từ trong xe, ngay lập tức có hai đội hộ vệ canh giữ ở cửa nghênh đón, kịp thời ngăn những phóng viên kia ở phía sau, nghênh tiếp anh từ bên ngoài đi vào trong, trong nháy mắt, tiếng ồn ào huyền não tràn đầy trời đất.

"Nam Cung tiên sinh, nghe nói tảng sáng hôm nay vụ án của La tiểu thư đã có manh mối, có thể tiết lộ chút tình huống cụ thể không?"

"Nam Cung tiên sinh, sau khi bắt được thủ phạm thì lúc nào anh kết hôn với La tiểu thư?"

"Nam Cung tiên sinh, xin nhìn bên này, xin hỏi anh nói muốn điều tra vụ án, đó có phải là một loại phương thức tri hoãn hôn kỳ hay không, anh không muốn kết hôn với La tiểu thư sao? Có tin đồn là hiện giờ anh đang sống cùng tình nhân, có thật không?"

"....."

Quả nhiên, không có tường nào mà gió không lọt qua được, trên thế giới này, lời đồn đại thật sự có thể đim người chết đuối.

Ánh mắt băng lãnh của Nam Cung Kinh Hiền quét qua, chăm chú nhìn phóng viên đã hỏi vấn đề cuối cùng, sắc mặt càng lúc càng lạnh, nhếch một nụ cười yếu ớt không có chút nhiệt độ nào, lạnh lùng nói: "Tốt nhất cô không nên hỏi loại vấn đề này..... Chuyện gì cũng phải có chừng mực, hiện giờ thân phận của cô ấy xác thực rất lúng túng, nhưng nếu có một ngày, cô ấy thật sự leo lên cành cao làm thiếu phu nhân của nhà Nam Cung thì sao đây? Cô không sợ mình há miệng mắc quai nói không ra lời à? Cô ấy không mang thù, nhưng tôi lại thù rất dai!"

Vị phóng viên kia nghe lời này thì hít sâu một hơi, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Theo bản năng cô ta che miệng mình, giống như sợ bởi vì nhất thời lỡ lời, cái miệng thật sự sẽ bị may lại đầm đìa máu tươi. Đi vào công ty, rốt cuộc tiếng huyền não cũng dần thấp xuống.

Nam Cung Kinh Hiên đi tới phòng làm việc, không có nửa khắc nghỉ ngơi, nói lỏng cà vạt, cầm điện thoại lên bấm gọi.

"Kinh Hiên? Chuyện gì?" Lạc Phàm Vũ nhận máy.

"Cậu cho mượn người giám sát hành động gần đây của ông già, dùng mọi loại biện pháp mọi loại thủ đoạn, may mắn cũng không được bỏ qua." Nam Cung Kinh Hiên cau mày ra lệnh.

Lạc Phàm Vũ ngắt ra: "Giám sát ông cụ? Cậu điên à! Đó là pho tượng Phật nhà các người, người bình thường nào đến gần được ông ấy!"

"Cho nên mình mới tìm cậu giúp một tay, nếu không tự mình cũng có thể giải quyết," Nam Cung Kinh Hiên ngồi xuống ghế, ngón tay thon dài chậm rãi xoa trán: "Mình biết cậu có ít thế lực không thể lộ ra ngoài, cho mình mượn dùng một thời gian cũng đâu có chết, hai ngày sắp tới có thể ông già sẽ liên lạc với Tiểu Ảnh bên kia, mình phải giám sát ông ấy để tìm manh mối của Tiểu Ảnh."

Lạc Phàm Vũ càng thêm kinh ngạc: "..... Mẹ nó, loại chuyện như vậy mà cậu cũng treo ngược cho được, ông cụ nhà cậu mà cũng có bím tóc để cậu có thể bắt! Phải rồi, chuyện sáng nay giải quyết chưa? Bên cảnh sát nói thế nào?"

"Đám khốn kiếp kia tùy tiện tìm một người tới gánh tội thay, bị mình biết tông," Nam Cung Kinh Hiên cau mày, ngón tay vẽ về mặt bàn: "Ghê tởm đến mức mình không muốn nhiều lời, chẳng qua hôn ước này sẽ được giải quyết nhanh chóng, mình đã hết kiên nhẫn để dây dưa cùng tờ giấy rách kia!"

"Ha ha....." Lạc Phàm Vũ cười phá lên, không nói chuyện nữa, ngược lại, hình như là đang nói nhỏ gì đó với người bên cạnh.

"Cậu đang làm cái gì? Nói chuyện không tập trung!" Nam Cung Kinh Hiên cau mày, lạnh giọng hỏi.

"Mình với hai chị em như hoa của nhà cậu đang ở bên ngoài mưa dầm dề hàng ngày, chắc chắn, cậu nói xem, một người đàn ông như mình sao lại luân lạc tới trình độ này," Lạc Phàm Vũ oán trách: "Cậu thì hay rồi, ở bên ngoài làm việc lớn xử lý việc lớn, có chuyện muốn mình giúp, gọi một cú điện thoại tới là mình phải làm theo ngay lập tức, cậu vậy mà được à?"

Đôi mắt sắc bén của Nam Cung Kinh Hiên lạnh xuống, lẳng lặng ngẫm nghĩ lời của anh. Chương mới nhất đăng trên [diendanlequydon](#)

Cười lạnh một tiếng, anh hỏi sâu xa: "Cậu lại chạy đi quyến rũ vợ của mình phải không?"

"Cậu phải nói cho rõ ràng, hiện giờ người ta còn chưa phải là vợ của cậu."

"Lạc Phàm Vũ, cậu ngứa da đúng không?"

"Chắc chắn, đừng tức giận..... Chẳng qua mình chỉ đi theo họ dạo phố mà thôi, cậu nghe cho rõ, là họ chứ không phải cô ấy, nếu như đơn độc ở một chỗ với Thiên Tuyết còn không phải cậu sẽ giết mình à," Lạc Phàm Vũ oán trách: "Cậu nói mình sắp xếp xong xuôi chuyện này giúp cậu, nếu như động tĩnh quá lớn bị ông cụ phát hiện thì cậu nhớ thay mình ôm đồm, mình đây là làm ăn chứ không phải xã hội đen, không chọc nổi ông cụ nhà các người!"

"Cậu chỉ để ý làm là được, sao lăm nhăm nhiều như vậy!" Nam Cung Kinh Hiên tức giận nói.

"Mình lăm nhăm là vì bảo vệ bản thân, lỡ ngày nào đó cậu đẩy mình ra ngoài hòa chiến cùng với ông cụ nhà các người, hài cốt của mình còn không do cậu phụ trách sao!"

Anh vẫn còn đang ba hoa trong điện thoại, Nam Cung Kinh Hiên đã hờ hững cúp máy. Chương mới nhất đăng trên [diendanlequydon](#)

Gần đây, thật sự là có hơi bận rộn, chuyện phải xử lý trong công ty cũng rất nhiều, vì thế vẫn luôn không có thời gian theo cùng cô..... Nhưng không sao, Thiên Tuyết..... Rất nhanh chúng ta có thể nhìn thấy con trai.....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Hình Như Nơi Đây Có Một Đám Phóng Viên Cùng Bạo Dân

Anh còn đang đắm chìm trong suy nghĩ làm thế nào thông qua ông cụ xác định phương hướng vị trí cụ thể của Tiểu Ảnh, điện thoại trong tay lại vang

lên. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

"Cậu lại làm sao?" Nam Cung Kinh Hiên nhàn nhạt hỏi.

"Kinh Hiên, cậu mau chạy qua bên này!" Giọng Lạc Phàm Vũ có chút nóng nảy: "Mẹ kiếp, đám chó chết này, hôm nay ra ngoài mình không có dẫn theo người, cậu nhanh chóng tới quảng trường siêu thị Thái Dương, mình không biết nơi nào lao ra một đám người, nhìn giống như phóng viên cùng bạo dân gây chuyện ở chỗ này, người quá đông, mình sợ không che chở được Thiên Tuyết, cậu mau chạy tới đây!"

Bàn tay cầm điện thoại di động của Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên căng chặt!

Gương mặt tuần tú của anh hơi tái nhợt, lạnh lùng nói: "Cậu tận lực chống đỡ, mình tới ngay lập tức."

Siêu thị Thái Dương.

Lúc ra cửa, Dụ Thiên Tuyết mặc một áo khoác dài, tôn lên bóng dáng mảnh khảnh hoàn mỹ, mái tóc dài tán lác trên bờ vai, dịu dàng động lòng người, cô vốn định đến siêu thị gần đây mua chút đồ dùng hằng ngày giúp Thiên Nhu, cũng thuận tiện mua thức ăn về nấu cơm, không nghĩ tới, bất thành linh ở nửa đường không biết từ đâu ủa ra một đám người, chen chúc dồn cô vào trong góc.

Đèn flash liều mạng chớp lóe, điên cuồng chụp ảnh cô và Thiên Nhu cùng Lạc Phàm Vũ.

Không náo loạn âm ỉ và chen lấn giằng co quá khứ, những vấn đề mà mấy phóng viên này hỏi đều như hắt nước dơ lên người Dụ Thiên Tuyết, động tác cũng trở nên liêu lĩnh, liên tục xô đẩy, thậm chí có người còn ác ý dùng micro đâm vào mặt vào trên thân thể cô.

"Dụ tiểu thư, xin hỏi cô chính là tình nhân trong truyền thuyết của Nam Cung thiếu gia đúng không?"

"Dụ tiểu thư, xin hỏi cướp chồng người thì có cảm giác gì? Hạng dân đen như cô đều thích làm tiểu tam như thế sao"

"Dụ tiểu thư, cô có lòng tin giả nhập hào môn không? Rốt cuộc thì dựa vào sắc đẹp hay dựa vào con trai? Dụ tiểu thư hãy trả lời một câu đi!"

"....."

Mặt Dụ Thiên Tuyết lúc đỏ lúc trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh không lộ ra biểu cảm gì, đôi mắt trong suốt động lòng người, không nói một lời.

Ở bên cạnh, Thiên Nhu nghe mà mặt càng lúc càng hồng, ánh mắt vô tội quét nhìn bốn phía, cảm giác nhục nhã ùn ùn kéo đến..... Tại sao những người này có thể như vậy? Tại sao lại nói chuyện khó nghe như vậy?!

"Các người đừng hỏi nữa..... Các người bỏ qua cho chị của tôi đi!" Thiên Nhu cố gắng ôm Dụ Thiên Tuyết vào trong ngực, giận đến mức hướng về người chung quanh kêu gào, chính vì kinh nghiệm sống chưa nhiều, nên rất dễ dàng bị chọc giận, vì thế tâm tình mất khống chế.

"Chết tiệt....." Lạc Phàm Vũ nhìn đám người ùn ùn vây kín họ ở bên trong, muốn xông ra căn bản là không thể nào, chỉ có thể dùng thân thể bảo vệ hai chị em trước thể công ác liệt của đám phóng viên.

"Dụ tiểu thư, sao một câu cô cũng không nói, là chột dạ à? Xin hỏi La tiểu thư bị cường bạo có phải do cô bày kế hay không, đã vậy mà cô còn không biết xấu hổ, chen rút vị hôn thê của người khác sau đó chính mình leo lên!"

Một thanh âm bén nhọn xông phá vòng vây, cứng rắn chen đến bên người Dụ Thiên Tuyết, hỏi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Dụ Thiên Tuyết nghe loại vấn đề không có chút nào căn cứ này thì có hơi nhức đầu, không muốn để ý tới, thấy Thiên Nhu vẫn ra sức giải thích thì giữ cô lại, ánh mắt trong suốt mà u lãnh: "Tiểu Nhu, đừng nói nữa, đám người này là cố ý tới hỏi những vấn đề đó, không cần phí miệng lưỡi với bọn họ."

"Nhưng sao họ lại có thể nói như vậy?" Sắc mặt Thiên Nhu đỏ lên, giọng cũng run rẩy, bị tức đến không nhe: "Chị, chị cũng không làm chuyện như thế, tại sao mấy người này nói như vậy! Phóng viên trong nước sao lại thế này!"

"Đừng dùng tư tưởng nước ngoài đánh đồng cùng đám người điên này, căn bản họ nghe không hiểu tiếng người!" Lạc Phàm Vũ cau mày nói.

Tiếng nói còn chưa dứt, không biết từ nơi nào lao ra một người phụ nữ, lén chen ra sau lưng Dụ Thiên Tuyết, dùng camera trong tay hung hăng đập mạnh vào lưng cô, luôn miệng mắng: "Đứng là hạ tiện không biết xấu hổ, làm ra chuyện như vậy mà vẫn còn mặt mũi đi ra ngoài dạo phố, mau trở vào trong bụng mẹ đi!!"

Dụ Thiên Tuyết đau rên lên một tiếng, suýt nữa ngã nhào, Lạc Phàm Vũ lập tức đưa tay đỡ được cô, lửa giận bùng cháy trong mắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ xông lên từ phía sau kia, quả thật muốn giết cô ta ngay lập tức! Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

"Đúng vậy, đồ hạ tiện! Đồ hạ tiện chết không được tử tế!" Đột nhiên chung quanh lên òa lên tiếng phụ họa, không biết từ nơi nào xuất hiện mấy người cầm trong tay vật cứng bén nhọn, hướng về phía Dụ Thiên Tuyết đập tới, phóng viên chân chính bị chen qua bên cạnh, nhưng đèn flash vẫn điên cuồng chớp lóe, ghi lại một màn kịch liệt tàn bạo này.

"Chết tiệt, đám khốn nạn này!" Lạc Phàm Vũ dứt khoát kéo Dụ Thiên Tuyết lên hộ chặt ở trong ngực, không để cho những thứ đó nện vào người cô.

"Chị....." Thiên Nhu bị đám người đẩy ra ngoài, giọng càng lúc càng nhỏ, trong nháy mắt đã bị tiếng mắng chửi ùn ùn nhấn chìm.

Tiếng mắng càng lúc càng lớn, quả thật biến thành một vở hài kịch tàn bạo, Dụ Thiên Tuyết được Lạc Phàm Vũ ôm trong lồng ngực, đột nhiên sau lưng cô lại xông lên một người, hung hăng nắm tóc cô kéo về phía sau!

"Mày còn dám tránh!! Đồ phụ nữ không biết xấu hổ, đồ tiểu tam phá hoại gia đình người khác, tao đánh chết mày!!" Người phụ nữ phẫn nộ mắng chửi, cổ sức kéo Dụ Thiên Tuyết ra, mà sau lưng cô ta, một người đàn ông cầm chai cola đã uống một nửa đột nhiên dội lên trên mặt cô!

Người trong ngực đau đến khó chịu thét chói tai một tiếng, thấy cô bị kéo ngược ra sau, nhất thời Lạc Phàm Vũ gấp đến độ mắt cũng đỏ lên, một phát kéo Dụ Thiên Tuyết trở về, ngăn ở phía sau, một quyền hung hăng chào hỏi tên đàn ông mới vừa dội cola, đập vào trên cằm anh ta!!

Phản kích ngoài dự đoán khiến người chung quanh cũng choáng váng, hành động đánh chửi càng lúc càng kịch liệt, Lạc Phàm Vũ gấp gấp đến mức quáng hung hăng ra quyền đánh mấy người ra tay đánh người kia, tiếng thét chói tai cuồn cuộn liên tiếp.

"Lạc Phàm Vũ....." Dụ Thiên Tuyết bị anh đẩy ra ngoài cả mét, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt còn nhếch nhác chất lỏng, gấp giọng kêu: "Lạc Phàm Vũ, anh đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!"

Giờ phút này, trước công siêu thị vang lên tiếng thắng xe bén nhọn, qua cửa sổ xe, Nam Cung Kinh Hiền nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn bên trong, đôi mắt thâm thúy lộ ra sát khí ngập trời, anh xuống xe, sai bước hướng về phía bên trong đi tới. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Đầu tiên là thấy Thiên Nhu ở phía ngoài, khóc đến không thành tiếng, nhưng cũng không chen vào được.

"Chị em đâu!" Nam Cung Kinh Hiền gấp đến nỗi rống lên, kéo cô qua một bên.

"Chị ở bên trong, rất nhiều người đánh chị, anh mau đi xem đi, nhanh lên....." Thiên Nhu vừa khóc vừa nói.

Nam Cung Kinh Hiền khẽ nguyên rửa một tiếng, buông cô ra, mạnh mẽ xô đẩy đám người chen lấn đi vào, thấy Lạc Phàm Vũ đang bị rất nhiều người quần lấy, mà Dụ Thiên Tuyết nhếch nhác đứng giữa một đám hỗn chiến, nước trên tóc vẫn còn đang nhỏ xuống, quần áo dính đầy bụi đất trong lòng anh đau xót, vội bước nhanh qua túm cô vào trong ngực!

"A....." Dụ Thiên Tuyết ngã vào một lồng ngực rộng rãi, than nhẹ một tiếng ngẩng đầu lên, trong mắt là vẻ khó tin.

"Thiên Tuyết....." Nam Cung Kinh Hiền vội vàng kêu tên cô, đôi mắt đỏ hồng, ôm chặt cô: "Xin lỗi anh tới chậm..... Chuyện chết tiệt gì đang xảy ra ở đây!"

"Em không biết....." Dụ Thiên Tuyết lắc đầu, trong nháy mắt, nước mắt tràn đầy hốc mắt, run giọng nói: "Em không biết tại sao lại biến thành như vậy, anh mau kêu anh ấy đừng đánh nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 265: Một Người Cũng Không Để Lọt

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn dính tí cola, hàng lông mi dài ướt nhẹp run rẩy, Nam Cung Kinh Hiền nhìn mà đau lòng, lửa giận bùng cháy trong lồng ngực, như muốn thiêu đốt che lấp cả mặt trời!

"Đám khốn kiếp không có mắt này....." Đôi mắt thâm thúy lộ ra sát khí, chăm chú cẩn thận tra xét những dấu vết nhếch nhác trên mặt Dụ Thiên Tuyết, thấp giọng nghiến răng phun ra mấy chữ, ở chung quanh, người vẫn đang kêu gào mắng chửi hỗn loạn, có người cầm chai nước hướng phía sau lưng Dụ Thiên Tuyết đánh xuống, Nam Cung Kinh Hiền tinh mắt thấy được, một tay kéo cô ra phía sau mình, hung hăng chụp lấy cổ tay của người kia, một quả đấm hung ác ngoan độc nện tới!

Dụ Thiên Tuyết hét lên một tiếng, đôi mắt trong suốt nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, không ngờ Nam Cung Kinh Hiền cũng không chế không được bản thân, đánh trả càng hung ác hơn!

Có người đã nhận ra anh, nhất thời sợ tới mức không dám hăng say mắng chửi đánh người nữa, người đàn ông bị đánh nằm trên mặt đất miệng đầy máu đau đến co rúm không bò dậy nổi, người quần lấy Lạc Phàm Vũ cũng lập tức buông lỏng tay ra, có chút e ngại thụt lùi về phía sau.

"Mẹ nó, đừng đánh nữa! Đó là Nam Cung Kinh Hiền!" Còn có người muốn xông lên, nhưng bị người phía sau kéo lại, trong mắt tràn đầy sự hoảng sợ đề phòng.

"Đồ hạ tiện..... Cướp chồng của người ta còn dám lớn lối như vậy, mày đi chết đi....." Có mấy phụ nữ hùng hùng hổ hổ túm rau dưa cùng trứng gà trong

tay ném qua, Nam Cung Kinh Hiền hung hăng quật ngã một người bên cạnh, thờ hồn hèn, quơ lấy một thùng giấy bên cạnh ném qua, nện trên người của mấy phụ nữ kia.

Anh kéo Dụ Thiên Tuyết qua, ôm thật chặt vào trong ngực, đằng đằng sát khí nói với những người đó: "Ai cho các người lá gan dám tới nơi này gây chuyện..... Mẹ nó, điên hết rồi phải không?!"

Anh ôm chặt Dụ Thiên Tuyết, sự hung ác nham hiểm trong đôi mắt dường như có thể giết người.

Giấy trong thùng rơi tán lác, mấy phụ nữ hét lên, nhìn động tác của anh, nhìn đèn flash điên cuồng lóe lên chung quanh, nhìn phóng viên đang gấp gấp ghi lại cảnh tượng này, nhanh chóng bỏ lại đồ trong tay muốn bỏ chạy.

Cùng lúc đó, mấy nhân viên mặc đồng phục an ninh từ cửa siêu thị chạy vào, lớn tiếng trách móc đe dọa bao vây phía bên kia, đám người gây chuyện thẹn quá thành giận, tức tối mắng chửi chửi tai muốn xông qua, lại bị nhân viên an ninh liều chết ngăn lại, giam đám người này ở bên trong vòng vây.

Chuyện xảy ra đột ngột khiến đám phóng viên sôi trào, đèn flash kịch liệt lóe trên người Nam Cung Kinh Hiền cùng Dụ Thiên Tuyết, đây là lần đầu tiên bọn họ chân chính nhìn thấy hai người ở chung một chỗ, sự tức giận như muốn hủy diệt tất cả trong mắt Nam Cung Kinh Hiền làm cho bọn họ e ngại, nhưng vẫn liều mạng cấp tốc ghi lại tất cả.

"....." Lạc Phàm Vũ buồn bực rên lên một tiếng che cánh tay vừa bị nện, nhìn tình huống đã được khống chế, không nhìn được mắng: "Mẹ nó, một đám khốn kiếp..... Mình thật sự muốn lần lượt giết chết hết!"

Ở bên ngoài, cuối cùng Thiên Nhu cũng có thể chen vào trong, nhìn bộ dạng của Nam Cung Kinh Hiền ôm Dụ Thiên Tuyết, cô thoáng hoảng hốt đau nhói trong lòng, trong sự luống cuống chỉ có thể chạy tới nhìn Lạc Phàm Vũ: "Anh không sao chứ?"

Lạc Phàm Vũ thờ gấp lắc đầu, cũng rất khó khăn mới dời mắt khỏi người phụ nữ trong ngực Nam Cung Kinh Hiền, nhàn nhạt hỏi: "Không sao, cô thì sao? Có bị thương không?"

Thiên Nhu lắc đầu.

"Nam Cung tiên sinh!" Một người mặc y phục màu đen đi tới khẽ gọi một tiếng, gương mặt sau mắt kính có hơi khấn trương cùng áy náy, trán đổ mồ hôi đứng trước mặt anh, nói: "Xin lỗi..... Nam Cung tiên sinh, chúng tôi vừa mới nhận được tin, không bảo vệ tốt Dụ tiểu thư....."

Những người gây chuyện bị nhân viên an ninh kiềm chế vẫn đang hùng hùng hổ hổ giùng giăng muốn thoát đi, bên ngoài lại thêm một tầng hộ vệ lạnh lùng bao vây tới, quyền cước không khách sáo dọn dẹp đến mức bọn họ phải ngoan ngoan ngoan ngoãn, thậm chí có một phụ nữ gây chuyện ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu gào khóc.

Lừa gạt trên người Nam Cung Kinh Hiền chưa tiêu, sắc mặt xanh mét cực kỳ đáng sợ, đôi mắt thâm thúy rơi vào người mặc y phục đen đang nói chuyện kia, vuốt tóc Dụ Thiên Tuyết một, buông cô ra, chậm rãi đi tới trước mặt người kia, đột nhiên, một quyền ngoan độc hung mãnh đập vào trên mặt người đó!! "Hự!" Người đàn ông lão đảo mấy cái môi đứng vững, khoe miệng đã rỉ máu.

"Tôi đã nói các người theo sát cô ấy không được rồi một tắc, đúng không? Con mẹ nó, lời của tôi anh để ở đâu!" Nghiến răng phun ra mấy chữ, con giận dữ làm cho người ta sợ tới mức không dám lên tiếng.

Người đàn ông che miệng buồn bực ho khan, mắt kính cũng bị rớt, gương mặt vẫn nghiêm trang một chữ cũng không dám nhiều lời.

"Kinh Hiền!" Dụ Thiên Tuyết phản ứng kịp vội chạy tới, hơi run rẩy kéo cánh tay anh, run giọng nói: "Anh đừng như vậy, không phải lỗi của bọn họ, thật..... Em chỉ là đi dạo cùng Tiểu Nhu, em sợ nhiều người mặc trang phục đen đi theo đằng sau sẽ dọa đến em ấy, vì thế kêu bọn họ đi cách xa một chút, em không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy....."

Thời điểm bắt đầu đi dạo, quả thật không có người nào nhận ra họ, thường thì vào giờ này người làm việc trong siêu thị cũng không nhiều, không giải thích được tại sao họ bị vây chặn, nếu không phải có mưu tính trước, nếu họ không bị theo dõi, ở đâu xuất hiện ra nhiều phóng viên cùng bạo dân như vậy?!

Sát khí trong mắt Nam Cung Kinh Hiền giảm bớt mấy phần, một câu cũng không nói, cầm bàn tay nhỏ bé mát lạnh trên cánh tay mình, kéo cô vào trong ngực.

"Nam Cung thiếu gia....." Quản lý siêu thị nghe tin vội chạy tới, đầu đầy mồ hôi, nhìn phóng viên chung quanh lạnh giọng khiển trách: "Đừng quay chụp nữa! Hôm nay các người quay chụp gì đó cũng để lại, còn chụp cái gì mà chụp!"

"Thiếu gia....." Quản lý siêu thị đi tới trước mặt Nam Cung Kinh Hiền: "Chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn, tôi cũng không biết sao lại xảy ra chuyện thế này!! Thật sự là quá rối loạn, nhân viên an ninh của chúng ta tới chậm, không bảo vệ tốt Dụ tiểu thư, thiếu gia....."

"Câm miệng cho tôi." Nam Cung Kinh Hiền lạnh lùng ngắt lời ông.

"Nghe đây, những người gây chuyện này tôi muốn dẫn đi không thiếu người nào, ông có thể báo cảnh sát, nói cảnh sát trực tiếp hỏi tôi đòi người là được, nhưng tôi không cần bọn họ tra hỏi, tôi phải tự mình hỏi những người này là được ai sai khiến!" Nam Cung Kinh Hiền lạnh giọng nói, mắt nhìn chằm chằm mặt của quản lý siêu thị: "Nghe hiểu chưa?"

"Nghe hiểu nghe hiểu! Nam Cung thiếu gia, thật xin lỗi, loại chuyện như vậy lần sau sẽ không xảy ra nữa....."

Nam Cung Kinh Hiên không rảnh nghe ông nói, nếu loại chuyện như vậy mà xảy ra một lần nữa, anh sẽ cầm một bật lửa đốt sạch sẽ nơi này!

"Còn những phóng viên này ——" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng quét mắt nhìn chung quanh: "Thức thời thì để lại những gì đã quay chụp được, nếu tôi thấy được chút gì lọt ra, các người nên biết hậu quả, còn đã không cẩn thận để lộ ra ngoài, vậy thì rất xin lỗi, chờ tiếp nhận dạy dỗ đi!"

Nói xong, anh kéo tay Dụ Thiên Tuyết qua, giọng khàn khàn nói: "Đi."

Sau lưng, Thiên Nhu trừng to mắt nhìn, bị bộ dáng hung ác vô tình của Nam Cung Kinh Hiên làm cho sợ tới mức chấn động tại chỗ, động đậy cũng không dám, cô chưa từng gặp qua loại tình cảnh này, chỉ cảm thấy trong một không gian to lớn như nơi đây, anh giống như thần vũ trụ mênh mông, không hề trong tay tất cả.

"Ngốc rồi?" Trong tiếng ồn ào huyền ảo chung quanh, Lạc Phàm Vũ cau mày, ngón tay gõ một vào trán Thiên Nhu: "Ánh mắt của cô trực tiếp quá..... Đang suy nghĩ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: So Với Ông Già, Cậu Ấc Hơn Nhiều

"....." Thiên Nhu che trán, nâng mắt lên nhìn Lạc Phàm Vũ, trong mắt lộ ra sự yếu ớt, sa sút tinh thần lác lác đầu.

Lạc Phàm Vũ như đang ngẫm nghĩ gì đó, trong mắt lộ vẻ hứng thú, mập mờ giờ tay nâng cằm Thiên Nhu lên, nhẹ giọng tựa như thì thầm: "Thì ra, cô thích Kinh Hiên....."

Thiên Nhu giật nảy cả người, đột nhiên lui về sau một bước, tất cả thanh âm cũng nghẹn trong cổ họng không phát ra được.

"Anh....." Thiên Nhu không biết phải làm gì, trong đôi mắt vẫn còn vương nước mắt, mặt đỏ hồng: "Anh không nên nói lung tung, anh ấy và chị tôi đang sống chung với nhau!"

Lạc Phàm Vũ nhìn đáng vẻ kinh hoàng luống cuống của cô, càng xác định ý nghĩ trong lòng mình, anh cười cười, hai tay cắm vào túi quần, không có một chút nhếch nhác như người vừa mới trải qua đánh nhau, neho mắt lại, ngang ngược nói: "Tôi biết bọn họ sống cùng nhau, nhưng sống chung với nhau thì thế nào? Không phải là vẫn còn chưa kết hôn à?"

Thiên Nhu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cau mày: "Sao anh lại nói như vậy? Chẳng lẽ anh muốn làm người thứ ba?"

Trong mắt Lạc Phàm Vũ lấp lánh ánh sáng chói mắt, cười rộ lên, lác lác: "Nếu tôi muốn cướp người thì sẽ trực tiếp nói cho cậu ấy biết, cái gì mà người thứ ba..... Khó nghe."

"Đi, ngốc nghếch đứng lý ở đây làm cái gì?" Lạc Phàm Vũ kéo tay cô qua, giống như là dắt tay một cô bé, trên mặt không có chút biểu tình, vẻ mặt vẫn lạnh lùng cương quyết như cũ.

Thiên Nhu buồn bực không lên tiếng, chẳng qua là len lén nhìn gò má của anh, cho dù là du học ở nước Mỹ côi mõi, cô cũng rất ít lui tới cùng với bạn học nam, đụng chạm ngón tay cũng rất ít, nhưng người đàn ông này, rõ ràng không xem cô như người khác phái, lôi kéo cô như một đứa con riêng đi ra ngoài, chẳng lẽ Nam Cung Kinh Hiên cũng cùng một dạng giống anh, căn bản là coi cô như đứa trẻ chưa trưởng thành chín chắn??

Khu Bích Vân.

Rèm cửa sổ sát đất bị kéo lên, ánh đèn sáng ngời, áo khoác của Dụ Thiên Tuyết bị cởi ra, giữa vòng tay rắn chắc của người đàn ông, lộn qua lộn lại hai cái cho anh nhìn có nơi nào bị thương hay không, cô hơi xấu hổ, nhìn sắc mặt ửng đỏ xanh mét của anh, cô cũng có chút sợ sệt.

"Kinh Hiên," Cô kéo tay anh, nhẹ giọng nói: "Đừng nhìn nữa, em không sao, trên người chỉ bị hắt dơ một chút, rất khó chịu, anh chờ em đi tắm một là tốt rồi."

Trong mắt Nam Cung Kinh Hiên như bốc lửa, ngược mắt lên nhìn cô, vẻ mặt phức tạp.

Dụ Thiên Tuyết vẫn còn đang sững sờ, đã bị anh kéo một vào trong ngực, giờ tay nâng mặt cô lên, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi cô, bất thành lĩnh bị hôn, thời điểm Dụ Thiên Tuyết còn chưa phản ứng kịp, anh đã công phá sự chống cự yếu ớt của cô, xâm nhập vào bên trong ngọt ngào đảo loạn đòi lấy, nụ hôn nóng bỏng như lửa tràn đầy trời đất cuốn sạch ý thức của cô.

Lạc Phàm Vũ lôi kéo Thiên Nhu đi vào, thời điểm đi qua cửa phòng, anh thoáng nhìn vào trong, sau đó vội vàng lôi kéo cô đi, nhìn hai người kia đang lằng lằng dây dưa trong phòng, thấp giọng mắng một tiếng.

Thiên Nhu nhìn mà kinh ngạc, khoảng cách chỉ mấy bước chân, cô cảm thụ khí lạnh lạnh liệt tàn mát ra từ trên người Nam Cung Kinh Hiền, hòa lẫn sự lo âu và thương yêu nồng đậm đối với chị.

"Cô lại nhìn cái gì?" Bỗng nhiên Lạc Phàm Vũ cảm thấy phiền não, cau mày thấp giọng nói: "Chưa thấy qua người ta hôn môi sao?"

Tâm tình thương cảm của Thiên Nhu bị phá hư, đôi mắt trong suốt nhìn anh, cũng có hơi tức tối: "Tôi đã nhìn thấy qua, nhưng tôi chưa thấy Nam Cung hôn người khác, tôi muốn nhìn một chút không được sao? Tôi nhìn thì khó chịu nhưng vẫn muốn nhìn thử cũng không được à?"

Lạc Phàm Vũ chăm chú nhìn mặt cô, trong lòng cũng ngọt ngào buồn bực.

"Thật ra thì..... Tôi rất hi vọng, thời điểm gặp chuyện không may người ngăn cản ở trước mặt chị cô là tôi..... Hiện tại người ôm cô ấy hôn cô ấy ở bên trong cũng là tôi....." Lạc Phàm Vũ cúi đầu nói nhỏ ở bên tai Thiên Nhu, tóc rơi trên trán che đôi mắt không nhìn ra tâm tình của anh, giọng khàn khàn, nở nụ cười yếu ớt, có chút bi thương: "Ý nghĩ quá hèn hạ..... Đúng không?" Thiên Nhu tròn to hai mắt, cảm giác được hơi thở ấm áp phun ra nuốt vào ở trên cổ mình, cũng bị ý nghĩ của anh làm cho kinh hãi.

"Được rồi, cô nghỉ ngơi đi," Lạc Phàm Vũ có chút mệt mỏi, xoa xoa mi tâm vội vã xua đuổi cô: "Tôi ngồi đợi ở phòng khách, đoán chừng lát nữa cậu ấy sẽ ra ngoài, tôi còn có một số việc muốn bàn bạc với cậu ấy."

Thiên Nhu do dự, nhìn anh nặng nề ngồi trên ghế salon giang rộng tay chân, bộ dáng cương quyết, cô ngẫm nghĩ một chút, khom người ghé vào lỗ tai anh nói: "Lần tới đừng có la lối om sòm chỉ huy tôi, chính anh còn không phải cũng như vậy, mơ ước tình cảm của người khác, so với tôi, anh đâu có tốt hơn bao nhiêu!"

Nói xong, cô liền đứng dậy, ngay cả cơ hội phản bác cũng không cho anh, trực tiếp chạy về phòng của mình.

Lạc Phàm Vũ nhìn chằm chằm cửa phòng, siết chặt quả đấm, càng thêm buồn bực.

Vẫn ngồi ở phòng khách suốt buổi chiều, rốt cuộc Lạc Phàm Vũ đã cứng rắn tra hỏi ra kết quả, biết được người sai khiến những bạo dân kia tới gây chuyện là ai, nghe qua kỳ quái, không có trực tiếp sai khiến, nhưng những người đàn bà chanh chua này đều có dính dáng ít nhiều đến thân thích của nhà họ La.

Ngẫm lại cũng thấy hợp lý, nếu nhà họ La có thể leo lên cảnh cao như nhà Nam Cung, không cần nói việc làm ăn sau này sẽ thông suốt, ngay cả địa vị cũng sẽ được nâng cao vài phân, cho nên nói một cuộc hôn nhân đầu chỉ là chuyện giữa hai gia đình? Tựa như quan hệ rạn nứt, hợp tác tan vỡ, đối với song phương cũng không có chỗ tốt gì, ngược lại khiến người bên ngoài thấy náo nhiệt, đúng thật là châm chọc mỉa mai.

"Thiên Tuyết đâu?" Cúp điện thoại, về mặt Lạc Phàm Vũ phức tạp nhìn Nam Cung Kinh Hiền từ bên trong đi ra, mở miệng hỏi.

"Ngủ," Nam Cung Kinh Hiền nhàn nhạt trả lời: "Đợi đến tối rồi kêu cô ấy dậy, gần đây cô ấy hơi ham ngủ."

Lạc Phàm Vũ lắc lắc điện thoại di động: "Chuyện vừa rồi đã làm xong, hiện tại chờ một câu nói của cậu, cậu định xử mấy người đó như thế nào?"

Ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Kinh Hiền quét qua: "Cậu nói nghe thử?"

"Mình đây cũng không biết, mình rất thiện lương, mình muốn nhìn xem cậu tà ác tới trình độ nào."

"Vậy, nếu mình không ác một chút chẳng phải thực xin lỗi với sự suy đoán của cậu sao?" Nam Cung Kinh Hiền thuận miệng tiếp lời anh, ánh mắt vẫn lạnh như băng, nói tiếp: "Là nam thì đưa đến sông bạc dưới đất, bị đánh đến chết chỉ trách số mệnh bọn họ không tốt, còn sống thả ra ngoài, nếu là nữ thì đưa cho nhóm buôn người, để bọn họ ném thử mùi vị bị tàn tật ngày ngày ăn xin dọc phố!"

Lạc Phàm Vũ tròn to hai mắt, nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Mẹ nó, so với ông già cậu, cậu còn hung ác hơn!"

Nam Cung Kinh Hiền cười lạnh, nói thật nhỏ: "Còn nữa....., tất cả hình ảnh mấy phóng viên kia quay chụp được đều giữ lại cho mình, tối mai, chuẩn bị một buổi chiều dài ký giả, mình muốn tuyên bố hủy bỏ hôn ước."

Những lời này mới khiến cho Lạc Phàm Vũ chân chính chấn kinh, từ một loại ý nghĩa nào đó, anh cũng không muốn chuyện cứ như vậy mà giải quyết, nhưng nhà họ La, bao gồm cả La Tinh Uyển cũng đã có rất nhiều chứng cứ ám muội bị anh chộp vào trong tay, anh tuyệt đối sẽ phản kích.

"Được, mình sẽ sắp xếp giúp cậu." Lạc Phàm Vũ nói thật nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 267: Mẹ, Con Cũng Rất Nhớ Mẹ

Bóng đêm chập chờn hắt vào, Dự Thiên Tuyết bị điện thoại đặt bên gối đánh thức.

"Alo....." Nàng mê mê hồ hồ nhận điện thoại.

"Cô có muốn gặp con trai hay không?" Giọng nói trầm thấp hùng hậu của Nam Cung Ngao truyền đến.

Dự Thiên Tuyết chưa phản ứng kịp, đến khi chân chính phản ứng kịp thì giật nảy mình một cái, cánh tay chống cơ thể ngồi dậy, gấp giọng hỏi: "Bác nói cái gì? Bác..... Bằng lòng cho cháu gặp Tiểu Ảnh?"

"Cô chỉ có cơ hội này thôi, nếu không phải Kinh Hiên yêu cầu, tôi cũng không muốn để cho cô quấy rầy cuộc sống của cháu nội tôi..... Bây giờ qua đây ngay!" Nam Cung Ngao tức giận nói.

Trái tim của Dự Thiên Tuyết bị sự vui mừng khôn xiết làm cho chấn động, cô nhéch nhác hốt hoảng bước xuống giường, chạy đến tủ treo quần áo trước mặt tìm kiếm y phục, muốn nhanh chóng thu thập xong để chạy đến biệt thự nhà Nam Cung, cô không hiểu tại sao Nam Cung Ngao đột nhiên cho cô gặp Tiểu Ảnh, nhưng cô không quan tâm nhiều như vậy, cô phải đi gặp con trai ngay lập tức!

"Cháu sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của thằng bé..... Cháu là mẹ nó, chúng cháu vốn nên sống cùng nhau!" Y phục trong ngăn kéo bởi vì sự hốt hoảng của cô mà rối tung, giọng Dự Thiên Tuyết nghẹn ngào nói vào điện thoại di động.

"Điều này cô không nên tranh cãi với tôi, tôi có thể cho các người gặp mặt coi như là đã nhân từ rồi, cho các người thời gian nửa giờ, mau chạy tới đây!" Giọng của Nam Cung Ngao đã trở nên cường thế bá đạo, kiêu căng tự đại.

Dự Thiên Tuyết cắn môi, cúp điện thoại di động, vội vàng chọn một bộ y phục, mặc xong, kéo cửa chạy ra ngoài.

Trong phòng khách thể nhưng lại sáng đèn.

Khi mở cửa cô liền hồi hận, bởi vì cô thấy thân thể cao lớn mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên tựa trên ghế salon ngủ say sưa, gương mặt tuấn tú vẫn lạnh lùng nghiêm nghị, cánh tay gác trên mặt, lộ ra sự tĩnh mịch mà mị hoặc, còn Thiên Nhu cầm một cái gối mỏng đắp lên trên người anh, nhất thời mê ly, cô duỗi ngón tay nhẹ nhàng chạm tới lông mày cùng sống mũi của anh.

Người đàn ông này, trong cơn ngủ say vẫn không giảm sự sức quyến rũ, Thiên Nhu quá mức đắm chìm, đến khi Dự Thiên Tuyết đẩy cửa phòng của mình ra, cô mới bị giật mình hốt hoảng đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, do dự chốc lát mới lên tiếng: "Chị chị dậy rồi, em thấy Nam Cung ngủ ở chỗ này sợ anh ấy cảm lạnh cho nên....."

Động tĩnh nho nhỏ cũng đã đánh thức người đàn ông trên ghế salon, Nam Cung Kinh Hiên mở đôi mắt thâm thúy ra, chỉ thấy bóng dáng của Thiên Nhu, còn nhận ra trên người mình đang đắp một gối.

"Em thế nào? Sao không ngủ thêm một lát nữa hãy dậy?" Nam Cung Kinh Hiên nhìn Thiên Nhu một cái, vẻ mặt có chút phức tạp vén cái gối trên người mình lên, đứng dậy đi về phía Dự Thiên Tuyết, hỏi.

Dự Thiên Tuyết khó nói nên lời cảnh tượng mình vừa thấy được, nhưng cũng đã không có thời gian để bận tâm, giọng run run nói: "Ba anh nói có thể cho em gặp Tiểu Ảnh ngay bây giờ, kêu em lập tức đến biệt thự!"

Trong mắt Nam Cung Kinh Hiên thoáng lóe sáng, anh giờ tay nhìn đồng hồ, chín giờ tối.

"Anh biết rồi, chờ anh một chút, chúng ta đi ngay lập tức," Anh cấp tốc nói, hai tay ôm lấy bờ vai của cô, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô: "Đừng gấp, rất nhanh!"

Nói xong, anh đi lấy áo khoác và chìa khóa xe, Thiên Nhu nhìn vẻ mặt nóng nảy của bọn họ, mở miệng hỏi: "Hai người muốn đi đâu à? Ai là Tiểu Ảnh?"

Dự Thiên Tuyết và cô đứng cách xa nhau khoảng vài mét, bỗng nhiên cảm thấy tình cảnh giữa chị em có chút xấu hổ, giọng khàn khàn nói: "Chưa nói cho em biết, đó là bảo bối của chị, con trai của chị, thằng bé đã năm tuổi."

Thiên Nhu càng khiếp sợ hơn, hồi lâu mới mở miệng nói: "..... Bảo bối? Chị đã có con?"

Cô còn chưa kịp hỏi là con của ai, Nam Cung Kinh Hiên cũng đã thay xong quần áo đi ra, kéo tay Dự Thiên Tuyết qua, lạnh nhạt nói với Thiên Nhu: "Sau khi về sẽ giải thích chuyện này cho em biết, em ở nhà nghỉ ngơi đừng có chạy lung tung, biết chưa?"

Nhìn bọn họ thật sự rất gấp, Thiên Nhu không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, khéo léo chống đỡ.

Nam Cung Kinh Hiên lôi kéo Thiên Tuyết ra cửa, nhất thời, cả căn hộ hoàn toàn yên tĩnh.

Thiên Nhu nán lại hồi lâu để tiêu hóa tin tức khiếp sợ "chị đã có con", cô chậm chậm suy xét, nhớ lại, đột nhiên một ý nghĩ chợt bật ra, chẳng lẽ là..... Là bởi vì chị có con của Nam Cung, vì thế bọn họ mới sống cùng nhau sao?

Biệt thự Nam Cung.

Một chiếc Lamborghini màu lam đậm khăn cấp thẳng xe ở bên trong biệt thự.

Dụ Thiên Tuyết bước xuống xe, sau đó là Nam Cung Kinh Hiên sai bước đuổi kịp cô từ phía sau, kéo thân thể mảnh khảnh của cô lại, mang theo cô cùng đi vào, mà trong phòng khách cũng đèn đuốt sáng rõ, người giúp việc canh giữ ở chung quanh cúi người chào: "Thiếu gia về!"

"Tiểu Ảnh đâu?" Vừa mới đi vào, nhìn thấy Nam Cung Ngao, Dụ Thiên Tuyết liền gấp giọng hỏi.

Nam Cung Ngao ngồi ngay ngắn ở trên ghế salon thưởng thức trà, ngẩng đầu nhìn một nam một nữ đang đi tới, nam cao ngất mạnh mẽ, nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, quả nhiên, thật sự là một 'đôi bích nhân' ngồi ngồi, ngoại trừ thân thể bối cảnh, loại hình con dâu như Dụ Thiên Tuyết này, thật ra, cũng không phải là ông không thể tiếp nhận.

Gương mặt già nua cúi xuống, Nam Cung Ngao đứng dậy: "Đi thôi, đến phòng sách."

Không biết là dùng phương tiện gì truyền tin, đoán chừng là vệ tinh định vị, Dụ Thiên Tuyết vừa đi vào đã nhìn thấy Tiểu Ảnh trên màn hình, hình như cậu bé ngồi ở trên một cái ghế rất cao, trong đôi mắt to tròn tràn ngập sự hồn nhiên, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp đến cực điểm sáng láng tinh thần, đang nói gì đó cùng hộ vệ mặc đồng phục ở sau lưng.

"....." Vừa bước vào, Dụ Thiên Tuyết liền che miệng đè nén sự khiếp sợ trong lòng, nhưng nước mắt vẫn chậm rãi dâng tràn.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, con có thể thấy mẹ không?!" Cô gấp giọng kêu lên.

Trong màn hình, Tiểu Ảnh giật mình một cái, đôi mắt to tròn chột sáng ngời nhìn về phía bên này, niềm vui cùng sự ỷ lại phát ra từ trong ánh mắt, đến thật gần màn hình kêu: "Mẹ!!!"

"Tiểu Ảnh....." Dụ Thiên Tuyết muốn bước tới, Nam Cung Kinh Hiên ở sau lưng khẽ gọi tên cô, ôm lấy hai vai của cô, để cô đừng kích động đứng trước webcam, đôi mắt thâm thúy sắc bén nhìn điểm đỏ lóe lên ở phía dưới góc bên phải kia.

"Tiểu Ảnh, con bị ông nội đưa đi đâu? Mẹ rất nhớ con, thật sự rất nhớ con, con trở về thăm mẹ đi....." Dụ Thiên Tuyết không có cách nào ức chế tâm tình của mình, nước mắt chảy xuôi theo gò má rớt xuống.

"Mẹ, Tiểu Ảnh cũng rất nhớ mẹ, con ở..... Ô....." Tiểu Ảnh vừa định nói, miệng đã bị người đàn ông ở phía sau bịt lại, bàn tay to gần như che hết cả khuôn mặt nhỏ bé.

Sau đó, hình như anh ta nói gì đó uy hiếp, Tiểu Ảnh chớp chớp đôi mắt to tròn tràn đầy oán giận, nhưng vẫn biết điều gạt đầu, bàn tay bụng bít miệng cậu bé mới do dự buông ra.

"Bác làm cái gì....." Trong mắt của Dụ Thiên Tuyết tràn đầy khiếp sợ, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Nam Cung Ngao: "Rốt cuộc bác đang nghĩ gì? Thăng bé là cháu nội của bác chứ không phải phạm nhân, tại sao bác đối đãi với nó như vậy! Coi như là vì không muốn cho tôi nhìn thấy thăng bé cũng không cần thiết làm như thế, tôi có thể không hỏi, có thể không tìm kiếm, nhưng thăng bé còn nhỏ như vậy, đến cùng là bác cho thăng bé cuộc sống sung sướng hay là đang phái người giám thị nó, bác kêu một đứa trẻ làm thế nào chịu được!!!"

Dụ Thiên Tuyết rất kích động, giận đến nước mắt cũng rơi xuống, xông tới muốn lý luận với Nam Cung Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 268: Anh Dẫn Em Đi Tìm Tiểu Ảnh

Ánh mắt của Nam Cung Ngao cũng có chút phức tạp, rũ mắt xuống, mím môi, giống như là ở đè nén gì đó.

"Đợi đến thời điểm thích hợp tự nhiên tôi sẽ cho Tiểu Ảnh trở về gặp các người, hiện tại cô không nên gấp gáp." Nam Cung Ngao lạnh nhạt nói, trong giọng nói cũng lộ ra sự uy nghiêm.

Trên màn hình, rốt cuộc miệng của Tiểu Ảnh cũng được hộ vệ mặc đồng phục đen buông ra, từ webcam nhìn thấy mẹ trên màn hình, cậu bé rất kích động, vội vàng nói: "Mẹ, mẹ đừng tức giận, cuộc sống của con ở chỗ này rất khá, ông không có bạc đãi con, ngoại trừ không cho con gặp mẹ thì cái gì cũng tốt."

Dụ Thiên Tuyết rung rung lệ, nghe thấy giọng của con trai thì trong lòng đau nhói, ngược mắt nhìn Tiểu Ảnh, nước nôi nói: "Tiểu Ảnh, là mẹ không tốt, mẹ không có năng lực bảo vệ con, nhưng mẹ không có biện pháp, chẳng ai ngờ con gặp phải một ông nội căn bản không giảng đạo lý như vậy, chẳng lẽ mẹ

chăm sóc con không tốt hay sao? Tại sao buộc mẹ con chúng tôi tách ra!"

Nghe được tiếng nức nở thống khổ, trái tim lạnh nhạt của Nam Cung Kinh Hiên đau nhói, kéo cô qua ôm vào trong ngực, bởi vì dùng sức mà xương tay cũng trắng bệch, ánh mắt sắc nhọn nhìn Nam Cung Ngao: "Ba đủ chưa? Tôi đã nói với ba, ép tôi cưới La Tình Uyên là chuyện có chết cũng không thể, ba cứ giữ Tiểu Ảnh không thả ra sao! Tôi nói cho ba biết, nếu ba dám lấy Tiểu Ảnh uy hiếp tôi lần nữa, tôi sẽ làm cho ba hối hận cả đời!"

Nam Cung Ngao lộ vẻ thất vọng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Nam Cung Kinh Hiên, nặng nề thờ dài.

Hay là ông ta đã sai rồi, vốn cho rằng để Tiểu Ảnh và Dụ Thiên Tuyết tạm thời tách ra, để đứa bé này từ từ thích ứng với cuộc sống độc lập sau đó gia nhập nhà Nam Cung, cũng là để cho Dụ Thiên Tuyết thích ứng dần với cuộc sống không có con trai, nếu tương lai cô và Nam Cung Kinh Hiên không tới với nhau, đối với tất cả mọi người đều tốt, nhưng bây giờ, xem ra, cho dù ông ta có cố gắng như thế nào, đứa bé này, bao gồm cả con trai của ông ta cũng vẫn khăng khăng một mực như vậy!

"Mẹ! Chú trừng thói đối xử với mẹ tốt hay không? Hai người vẫn còn ở cùng nhau sao?" Tiểu Ảnh nói lòng vòng, đôi mắt to tròn trong suốt xinh đẹp lộ ra mấy phần giáo hoạt.

Thật vất vả Dụ Thiên Tuyết mới ngưng rơi lệ, cảm thụ nhiệt độ bàn tay của Nam Cung Kinh Hiên trên bả vai, thành thực gật đầu, mở miệng nói: "Ừ, chú rất tốt với mẹ, có lẽ mẹ không thể rời bỏ chú..... Tiểu Ảnh, sau khi trở về con đừng nào loạn với mẹ được không? Mẹ thật sự muốn cho con một mái nhà ấm áp"

Bàn tay nhỏ bé của cô vuốt ve bàn tay của Nam Cung Kinh Hiên, rút cuộc, ở trước mặt con trai, nói ra lời nói tận đáy lòng mình.

Sắc mặt Nam Cung Kinh Hiên tái xanh, anh đã nhẫn nại tới cực điểm, giờ tay ôm Thiên Tuyết thật chặt vào trong ngực.

"Chú, có thật không?" Mặt của Tiểu Ảnh chuyển sang Nam Cung Kinh Hiên, mặt mũi cùng đường nét anh tuấn đúng là bản sao thu nhỏ của anh, cậu bé nói: "Chú phải thề, sau này cũng sẽ tốt với mẹ như vậy, vẫn luôn luôn như vậy, được không?"

"Chú thề," Nam Cung Kinh Hiên thấp giọng nói từng chữ rõ ràng, trong giọng nói lạnh nhạt mang theo sự từ tính, hơi khàn khàn: "Sẽ tốt với con và mẹ, cả đời đều như vậy."

Ở bên cạnh, Nam Cung Ngao nín thở nghe, rút cuộc cũng nghe không nổi nữa, chống gậy vòng qua bọn họ đi ra ngoài, ông ta phải cẩn thận ngấm lại, mình kiên trì cho tới nay có phải là đã sai lầm rồi hay không, cái nhà này, nếu như không có ông ta ngăn trở có lẽ cũng sẽ rất hạnh phúc, có phải ông ta..... Có phải thật sự đã quá lãnh huyết vô tình hay không.....

"Được!" Tiểu Ảnh cao giọng nói, ngồi ở trên ghế lắc lắc chân, gương mặt xinh đẹp đáng yêu tươi cười: "Mẹ, mẹ phải chờ con trở về đó, Tiểu Ảnh rất nhớ mẹ, cũng rất nhớ món ăn mẹ làm!"

Dụ Thiên Tuyết gật đầu, nước mắt theo cằm nhỏ giọt xuống.

Nam Cung Kinh Hiên trở mắt nhìn chăm chăm cảnh tượng hai mẹ con cách xa nhau qua màn hình, giờ tay chạm vào nước mắt của cô, nóng thế này, đau lòng như vậy....

Trong lồng ngực như có ngọn lửa thiêu đốt, rút cuộc bùng cháy như muốn nổ tung..... Gương mặt của Nam Cung Kinh Hiên xanh mét tái nhợt, siết chặt quả đấm, để Dụ Thiên Tuyết ở lại chỗ này tiếp tục nói chuyện cùng Tiểu Ảnh, anh xoay người, dáng vẻ như biến thành ác ma đến từ địa ngục, đằng đằng sát khí hướng về phía phòng khách đi tới.

Trong phòng khách Nam Cung Ngao ngồi trên ghế salon cúi đầu suy tư điều gì đó, ngược mắt lên thì thấy con trai của mình hung bạo đi tới, còn chưa đi đến trước mặt, kèm theo âm thanh 'Loảng xoảng!' giòn vang là bình hoa bên cạnh ngã nát bấy! Nam Cung Kinh Hiên siết chặt quả đấm đã rướm máu, nhìn thấy mà ghê, tay chống trên bàn trà nghiến răng quát lớn: "Mẹ nó, tôi chịu đủ rồi!! Nói cho tôi biết Tiểu Ảnh ở đâu, hoặc là để tôi trực tiếp giết chết ông!! Tôi mặc kệ đến cùng có phải là ba của tôi hay không, mẹ nó, tôi không có người cha như ông! Nói cho tôi biết, rút cuộc Tiểu Ảnh đang ở đâu..... Ông nói hay không!!!"

Đôi mắt của Nam Cung Ngao tròn tròn, giận đến lồng ngực cũng phập phồng dữ dội.

"Mày bình tĩnh một chút cho ba..... Mày cứ như thế này mà nói chuyện với ba phải không!" Ngón tay ông ta run rẩy chỉ vào Nam Cung Kinh Hiên.

"Muốn tôi nói chuyện với ông như thế nào? Ông cướp đi con trai của tôi kêu tôi nói chuyện với ông thế nào!" Trong đôi mắt của Nam Cung Kinh Hiên đầy tơ máu đỏ, đột nhiên nện một quyền ở trên bàn trà: "Nếu như ông không phải là ba tôi thì tôi đã sớm khiến ông sống không bằng chết! Mau nói cho tôi biết Tiểu Ảnh đang ở đâu..... Nếu không, dù lật khắp cả Đài Bắc, phá hủy của sản nghiệp ông, tôi cũng phải moi thẳng bé ra cho bằng được!"

Nam Cung Ngao giận đến cả người run run, nhưng cũng tự biết mình đuối lý, tay siết chặt cây gậy mới không để cho mình luống cuống, lạnh giọng nói: "Tiểu Ảnh được ba bảo vệ rất tốt, hiện tại các người cũng lần qua lần lại không rõ ràng, cần gì để con cái đi theo các người chịu khổ!"

"A....." Nam Cung Kinh Hiên giận quá hóa cười, dáng vẻ kiêu căng lạnh lùng mà thông thả, giống như ma quỷ địa ngục, nói: "Ông không chịu nói đúng không?? Ông cho là không nói thì tôi sẽ hết cách với ông à!"

Vừa nói anh vừa móc điện thoại di động trong túi ra, lạnh lùng bấm gọi, bộ dạng như muốn giết người.

Nam Cung Ngạo khản trương: "Mày muốn làm cái gì!"

Nam Cung Kinh Hiên nóng nảy mà băng lãnh đạo bước ở trong phòng khách, đến khi điện thoại tiếp thông thì mở miệng hỏi ngay: "Tra được vị trí cụ thể chưa? Ở đâu? Nói chuyện!!"

Nam Cung Ngạo chỉ ngó ra trong chốc lát thì phản ứng kịp, gương mặt già nua đỏ lên, hồn hên quát: "Cái thằng khốn này, mày lại dám giám sát người của tao! Mày lại còn cho tai mắt nằm vùng ở bên cạnh tao!"

"Tôi biết rồi..... Đài Bắc, Lan Cư Uyển sao? Tôi lập tức phái người qua đó!" Nam Cung Kinh Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta, hung hăng cắt đứt điện thoại đi động: "Tôi không muốn quyết tuyệt cùng ông, ông có thể áp bách tôi, có thể lấy người tôi quan tâm để uy hiếp tôi, nhưng ông khiến Thiên Tuyệt thống khổ như vậy, tôi không cần thiết nhận thức người cha này!"

Nói xong, anh sai bước đi vào, ở trong phòng, màn hình đã tắt tối đen, xem ra cuộc trò chuyện đã kết thúc, Dụ Thiên Tuyệt đang tranh chấp với hộ vệ bên cạnh là tại sao không thể nói thêm đôi câu nữa, Nam Cung Kinh Hiên giờ tay kéo cô qua ôm vào trong ngực, ôm lấy cô giống như ôm toàn bộ thế giới, ở bên tai cô nói thật nhỏ: "Không tranh cãi nữa..... Thiên Tuyệt, không cần tiếp tục ở đây nghe bọn cầm thú này nói nhảm..... Anh dẫn em đi tìm Tiểu Ảnh, chúng ta sẽ sống cùng với nhau, để cho tất cả bọn đáng chết này đi chết đi!"

Giờ khắc này, đôi mắt anh đỏ hồng, trong lồng ngực như có sóng biển cuộn cuộn, anh không muốn nghĩ tới bất cứ điều gì, cũng không muốn so đo cái gì nữa!! Anh ôm người mình yêu, tránh thoát khỏi tất cả mọi trói buộc, dùng cánh tay cùng đôi tay của mình kiến tạo cho cô một mái nhà!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đừng Đụng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Chương 248

Đôi mắt đầy lệ của Dụ Thiên Tuyệt chậm rãi trợn to, nắm chặt cánh tay đang ôm mình, run giọng hỏi: "Anh biết Tiểu Ảnh ở nơi nào à? Anh biết con đang ở đâu?"

"Anh biết" Nam Cung Kinh Hiên khản giọng nói, quay mặt cô qua: "Nín đi em Thiên Tuyệt, đừng khóc nữa, anh đưa em rời khỏi địa phương quỷ quái này, chúng ta sẽ không bao giờ chịu khổ nữa."

Trong đôi mắt trong suốt của Dụ Thiên Tuyệt đồng thời che giấu nỗi thống khổ cùng sự hi vọng, cô không biết vì sao, đột nhiên cái gì anh cũng đều không để ý nữa, cô chỉ muốn nhìn rõ mặt anh, nhìn xem có phải anh thật sự sẽ đưa cô đi tìm Tiểu Ảnh hay không, đôi môi nóng như lửa nóng của anh đã che phủ xuống, hôn lên đôi mắt ngập lệ của cô, tiếp đó, bàn tay nóng hôi hổi cầm tay cô, kéo cô đi ra bên ngoài.

Trong phòng khách, ánh đèn vẫn sáng trưng

"Rốt cuộc các người định làm gì? Hai đứa muốn làm cái gì! !" Thấy bọn họ đi ra từ phòng sách, chào cũng không chào, trực tiếp đi ra ngoài, lúc này Nam Cung Ngạo mới luống cuống, xanh mặt đứng dậy, run rẩy chỉ vào bóng lưng của bọn họ, gầm lên.

"Hôn nhân thương mại đi chết đi. Cho phép hay không cũng đi chết đi!" Thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của Nam Cung Kinh Hiên dừng lại, đôi mắt lạnh như băng mang theo hận ý nhìn Nam Cung Ngạo, nói: "Bắt đầu từ hôm nay, tôi lại chịu nữa phần định đoạt của ông thì sẽ không gọi là Nam Cung Kinh Hiên!"

Nói xong, anh kéo Dụ Thiên Tuyệt bước đi, trong mắt Dụ Thiên Tuyệt tràn đầy sự kinh ngạc, vẫn bước theo sát phía sau anh, cho dù anh đi tới nơi nào cô cũng đều sẽ đi theo, thế giới này quá mức bị thương, không ai cho cô nhiều sự quan tâm và yêu thương như anh, cô không có gì lưu luyến, tình nguyện đi theo anh, vứt bỏ tất cả để đi tìm hạnh phúc thuộc về bọn họ!

"Quay lại Các người quay trở lại cho tôi! !" Nam Cung Ngạo giận đến đầm đìa cây gậy xuống sàn, ngực phập phồng, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Bên ngoài, quần gia phát hiện động tĩnh vội vàng chạy vào, đúng lúc nghe Nam Cung Ngạo gầm lên ra lệnh, lập tức chỉ huy hộ vệ bên cạnh: "Các người còn ngây ngẩn làm gì, mau ngăn lại! !"

Mấy người hộ vệ đồng loạt chắn ở cửa, ngăn cản đôi nam nữ muốn xông ra ngoài, lạnh lùng mà cung kính nói: "Thiếu gia, tiền sinh gọi anh trở lại, xin anh khoan hãy đi."

Nam Cung Kinh Hiên kịp thời dừng lại, chắn ở trước người Dụ Thiên Tuyệt, khóe miệng thoáng nở nụ cười lạnh như băng.

"Không cho đi sao?" Anh lạnh lùng nói: "Ông nghĩ là không thả người thì tôi sẽ sợ. Ông cho rằng chỉ bằng đám người này là có thể ngăn được tôi? !"

Cả người anh tản ra sự u ám tàn bạo, lực đạo nắm tay Dụ Thiên Tuyệt cũng dần tăng lên, Dụ Thiên Tuyệt hơi hoảng sợ tựa vào người anh, mơ hồ cảm thấy anh đã bị chọc giận, nếu như không khuyên can, anh sẽ liều chết đánh nhau với đám người này!

Nam Cung Ngạo vẫn còn đang ho khù khụ, ngực đau đớn dữ dội, run rẩy vươn tay về phía bọn họ, giọng nói khàn khàn: "Từ từ, đợi một chút. Quay lại, quay lại nói chuyện! !"

Nam Cung Ngạo chống gậy đi về phía bọn họ, vẻ mặt đau đớn mà bi thương, chỉ vào bọn họ, run giọng nói: "Quả nhiên là các người muốn bức chết tôi. . . . Muốn bức chết tôi đúng không? ! !"

Ông ta già rồi, xác thực là đã già rồi! ! Không nhìn nổi con trai của mình cứ ném nhà bỏ cửa như thế, nhìn không quen con trai lười rách cá chết cùng mình! Giọng run run thỏa hiệp: "Hai đứa trở lại. Đừng đi. Tôi sẽ để Tiểu Ảnh trở về lập tức, tôi trả thẳng bé lại cho các người, trả lại cho các người."

Nam Cung Kinh Hiên

lạnh lùng nhìn chằm chằm ông ta, cười lạnh, nắm chặt tay
Đu Thiên Tuyết: "Tại sao tôi phải tin ông?"

"Ba là ba của con!"

"Ông mà cũng được coi là một người cha!" Nam Cung
Kinh Hiên lạnh giọng cãi trở lại, nắm chặt quả đấm, nói:
"Đừng nên lười nhả hai chữ này, ông xứng sao? !"

Nam Cung Ngạo tức giận rũ mắt xuống, tính cách kiên
căng không cho phép ông ta lộ ra sự thống khổ, không ai
biết, giờ phút này trong lòng ông ta sâu muộn đau thương,
giọng nói chậm chậm khàn khàn: "Ba bảo đảm.
Mấy ngày nữa Tiểu Ảnh sẽ trở về, hai đứa cũng không
cần chạy ở bên ngoài. Ba mặc kệ cô gái này, ba
mặc kệ. Nhưng con thật sự là dự định ngay cả nhà
cũng không cần? ! !"

Sự hung ác và to máu trong mắt Nam Cung Kinh Hiên
giảm bớt, kéo Đu Thiên Tuyết qua ôm vào trong ngực,
giọng khàn khàn nói: "Nơi nào có cô ấy thì nơi đó là nhà
của chúng tôi, chỉ cần không chết là có thể tìm được con
trai. Ba thì sao? Chẳng lẽ muốn tuổi già canh giữ
một đồng gia sản ở trước mặt, cô độc suốt quãng đời còn
lại ở nơi này sao? Nếu quả thật có ngày đó, tôi tuyệt đối
không thấy ngoài dự kiến, đó là báo ứng của ba!"

Ngôn ngữ sắc bén như thể trút giận, khiến lòng của Nam Cung Ngạo như bị dao găm hung hăng cắt một đường, đâm đả máu tươi.

"Thôi. Thôi thôi." Dưới sự mĩa mai châm chọc, Nam Cung Ngạo thầm mắng một câu, gờ tay đầu hàng, không còn biện pháp giữ vững sự kiên trì của mình, trong đôi mắt già nua tràn đầy vẻ mệt mỏi: "Cả hai đứa đều về nhà. Chuyện hôn ước sẽ mau chóng được giải quyết, tùy người trẻ tuổi các anh chị điên khùng đi."

Nói xong, liếc nhìn Dự Thiên Tuyết, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ mà châm chọc: "Nha đầu, vẫn là cô thắng."

Ở trong ngực của Nam Cung Kinh Hiên, Dự Thiên Tuyết có chút hít thở không thông, nhìn ánh mắt của Nam Cung Ngạo, trong lòng cô cũng hơi phức tạp, kéo cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên xuống, ánh mắt trong trẻo nhìn ông ta, mở miệng nói: "Không có gì thắng thua, cháu chỉ muốn con trai của cháu trở về, cố tranh thủ hạnh phúc của cháu, cháu chưa hề hại người cũng không gây khó khăn cho ai, Nam Cung tiên sinh, rốt cuộc thì sự kiên trì của bác là chân lý hay là uy danh cùng sự tôn nghiêm của cá nhân bác? Nhìn người khác bị bác hành hạ thống khổ như thế rất vui sao? Đối với con trai và cháu nội của mình cũng như vậy, chẳng lẽ bác cảm thấy bản thân sống rất thoải mái sao?"

Cô nói một hồi dài, Nam Cung Kinh Hiên nghe mà khẽ đau lòng, gương mặt tuần tú xanh mét, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh ngắt tràn đầy nước mắt, ôm cô vào trong ngực, không để cô nói ra những lời tức giận nữa.

Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nam Cung Ngạo kiềm nén đến đỏ mặt, cũng không nhớ ra lời gì để phản bác, không thể làm gì khác hơn, buộc lòng phải rũ mắt xuống chịu đựng, khoát khoát tay, đi vào bên trong.

Toàn bộ biệt thự Nam Cung rơi vào trong một bầu không khí im ắng tĩnh mịch. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Sau lưng ông ta, Nam Cung Kinh Diên lạnh giọng nói: "Chờ Tiểu Anh trở về, tôi sẽ suy tính đến chuyện chuyển về ở, không nên giờ trò nữa, đặc biệt là đừng lấy thằng bé ra để giờ trò. Ngày mai hôn ước sẽ được hủy bỏ, động tác của ba quá chậm, tôi không đợi được."

Nói xong, anh kéo Thiên Tuyết qua, mang theo cô dần dần mất hẳn trong bóng đêm mờ mịt.

Xe chạy vô cùng nhanh.

Bóng đêm chập chờn, Dự Thiên Tuyết tựa vào chỗ ngồi, nghiêng mặt nhìn Nam Cung Kinh Diên bên ghế lái, gương mặt tuấn tú vẫn xanh mét, không có bất kỳ nhiệt độ gì, nhớ tới vẻ mặt kiên quyết của anh khi nãy, hốc mắt Dự Thiên Tuyết khẽ ươn ướt.

Cũng không quan tâm anh đang lái xe, cô vươn tay, vuốt ve bàn tay đặt ở trên tay lái. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Trong mắt của Nam Cung Kinh Hiên vẫn u ám, giật mình một cái, quẹo cua dừng xe ở bên đường cao tốc, cầm ngược lại tay của cô, thò người qua ôm thật chặt cô vào trong ngực.

Dụ Thiên Tuyết cũng vùi sâu vào ngực anh, ở trong lòng ngực ấm áp của anh, nhắm mắt lại. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nam Cung Kinh Hiên cúi đầu thở hổn hển, nâng khuôn mặt bị thấm ướt nước mắt của cô lên, đặt lên nụ hôn, một nụ hôn tỉ mỉ, cảm giác ấm áp tràn ngập giữa hai người, giống như một loại mùi hương thơm mát u tĩnh thấm vào tận cốt tủy, đã rất lâu rồi, bọn họ không có ôm nhau, an ủi ôn tồn lẫn nhau, giờ khắc này, dường như là đã giải thoát, cái gì cũng không cần để ý hay kiêng kỵ, cái gì cũng không cần lo lắng, bọn họ đang hưởng thụ loại tư vị được công nhận này, nụ hôn nồng nhiệt hòa lẫn cùng với nước mắt, cảm thụ thật sâu tình yêu nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 270: Chương 249

"Đừng khóc. Thiên Tuyết, nín đi. . . ." Nam Cung Kinh Hiên hôn lỏng mi ướt sũng của cô, giọng nói khàn khàn: "Em khóc khiến lòng anh tan nát."

Dụ Thiên Tuyết chỉ cảm thấy trên mặt là sự ấm áp, trong hô hấp tràn đầy mùi hương của anh, cô cảm động đến rơi nước mắt, sự chua xót cùng niềm an ủi đồng thời dâng lên trong lòng, cố gắng dựa sát hơn vào ngực của anh, cùng anh ôm ấp càng chặt.

"Anh thật sự buông bỏ những gì đang có để dẫn em đi?" Vùi đầu trong cổ anh, giọng khàn khàn hỏi, tay bấu víu bả vai rộng lớn của anh, giống như bầu vú toàn bộ thế giới của mình: "Nếu như chúng ta sự thật rời đi, anh sẽ không còn gì hết, ngoại trừ em và bảo bảo, tất cả những gì đã có trước kia cũng đều không còn."

"Anh muốn có một mái nhà." Nam Cung Kinh Hiên vòng chặt thắt lưng của cô, ấn cô vào trong lòng, mấy ngón tay luồn vào mái tóc cô, chút nặng chút nhẹ xoa xoa, khàn giọng cắt đứt lời níu non của cô: "Một gia đình không có tranh đấu nghi kỵ cùng cường quyền, dù là hai bàn tay trắng tầm thường cũng không sao. Những thứ này chỉ có em và bảo bảo mới có thể cho anh."

Dụ Thiên Tuyết ngược mặt lên, che kín đôi môi của anh.

Ở giữa cánh môi ẩm áp ẩm ướt tràn ngập vị tanh mặn, Nam Cung Kinh Hiên chỉ thoáng ngẩn ra, sau đó bùng lấy mặt của cô hôn thật sâu, dần dần xâm nhập dây dưa với cái lưỡi của cô, nhắm nháp mùi vị nước mắt rơi trong miệng cô, hơi thở mang theo lửa nóng vây quanh cô.

Đêm khuya, xe qua lại trên đường cao tốc rất nhanh, trong lòng Nam Cung Kinh Hiên cất giấu quá nhiều sự rung động, bỗng cô qua bên ghế lái, ôm thật chặt eo và lưng của cô, cùng ngồi trên chỗ ngồi chật hẹp, giữ gáy của cô, mạnh mẽ phủ xuống những nụ hôn sâu dày đặc, anh quấn quýt si mê, cô mê say đắm đuối, tìm kiếm sự an ủi và ẩm áp trong hương vị của nhau.

Động tác của anh càng lúc càng thô lỗ, xoa nắn eo cùng sống lưng cô, ấn vào trong thân thể của mình mà xoa nắn.

Ở trong lòng anh, Dụ Thiên Tuyết như tan chảy thành một vũng nước, tay khê run chống lên lồng ngực cường tráng của anh, Nam Cung Kinh Hiên kéo cánh tay cô quấn quanh trên cổ mình, chui đầu ở trong cổ của cô, hung hăng ngửi mùi hương của cô, cánh môi quét qua da thịt mềm mịn của cô.

Dụ Thiên Tuyết bị cảm giác tê liệt kia kích thích đến run rẩy, mấy ngón tay xanh xao cũng luồn vào trong mái tóc đen bóng dày đặc của anh, vô ý thức nhẹ nhàng xoa xoa, kích thích tất cả sự thủ tính đang ẩn nấp trong anh, cánh tay ngang hông cô càng xoa nắn mạnh hơn.

Đêm, vô cùng thâm trầm.

Thời điểm về đến nhà đã qua mười hai giờ đêm.

Hai người còn chưa vuốt ve an ủi nhau xong, một cánh tay của Nam Cung Kinh Hiên ôm người trong ngực, nhẹ nhàng đề cô ở trên cửa, cúi đầu mê ly hôn lên cánh môi và vầng trán của cô, một tay lung tung dứt chìa khóa vào ổ cửa.

Cửa mở ra, bước chân của bọn họ có chút lảo đảo đi vào, Nam Cung Kinh Hiên ôm Dụ Thiên Tuyết vào cửa, hai người ôm chặt lẫn nhau, đóng cửa lại, thời khắc này, anh yêu cô, yêu sâu nặng, sa vào trong vẻ đẹp của cô không cách nào thoát ra, dù cô chỉ muốn xoay người cởi áo khoác đôi giày, anh cũng không cho, niềm thương yêu và sự quyến luyến trong lòng đột

nhien trở nên vô cùng mãnh liệt, anh rên lên một tiếng xoay người cô lại, tiếp tục ôm vào trong ngực, trầm thấp kêu tên cô, hôn vào hõm cổ của cô, dẫn dắt cô tiến tới chỉ thân mật ẩm áp nhất.

Bọn họ không chú ý tới, có một gian phòng đóng chặt cửa, nhưng có thể nhìn thấy đèn còn sáng từ khe cửa.

Trong phòng khách là màu đen ảm đạm, Nam Cung Kinh Hiên kéo cánh tay đang quấn ở trên cổ mình xuống khoác lên trên vai, cúi thấp người bỗng lấy cô, hô hấp nặng nề bỗng cô về phòng.

Trên giường lớn mềm mại, hai người cùng nhau ngã xuống.

Bọn họ dây dưa, ôm nhau hôn nhau, thân thể cường tráng của Nam Cung Kinh Hiên bao trùm lên, một tay ôm cả người cô vòng ở dưới thân, cô không tránh được, chỉ có thể mặc cho từng nụ hôn của anh mạnh mẽ rơi vào

nước cho từng giọt lên cầu như hạt mưa như thế rơi vào trên trán, trên mặt trên cổ của cô, tay anh kéo áo khoác trên người cô làm lộ ra chiếc áo len mỏng manh, cả hai triền miên quấn quít mê ly. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Đến thời điểm Nam Cung Kinh Diên chân chính thâm nhập vào, Dụ Thiên Tuyết vẫn còn đắm chìm trong những cái xoa nắn vuốt ve dịu dàng của anh, bị vật nóng hôi hổi chong đờ nơi tư mật nhạy cảm, cô không nhìn được mà co rúm người lại một chút, eo bị giữ chặt, anh tiếp tục bá đạo nhưng dịu dàng đẩy về phía trước.

Cảm giác thư sướng và rung động xâm chiếm đầu óc cô.

Thác loạn mê ly suốt cả một đêm.

Dụ Thiên Tuyết chưa hề cảm thụ được sự dịu dàng mà bá khí như thế của Nam Cung Kinh Diên, không giống với sự đoạt lấy như thường ngày, bọn họ là hai ngọn lửa nồng nhiệt dây dưa lẫn nhau, cô xinh đẹp chậm rãi nở rộ dưới thân anh, anh xâm chiếm thâm nhập sâu hơn, cô âm ướt quần chặt, anh hưng phấn rên rỉ, chứng tỏ cả hai người đều không tự kìm hãm được.

Một cuộc ân ái, từ bình tĩnh đến kịch liệt, mồ hôi đầm đìa, nước sữa giao hòa. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Thiên Nhu là bị loại thanh âm nhỏ này đánh thức, một mình cô ngồi ở trong nhà, cô suy nghĩ thật lâu, cũng không dám gọi điện thoại cho Nam Cung để xác nhận anh và chị đang ở nơi nào, cho đến lúc nghe thấy những tiếng động kia.

Đứng trong bóng tối, cô sửa sang lại áo ngủ, mở đèn bàn đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Thanh âm là từ phòng ngủ cách vách phát ra.

Thiên Nhu đặt tay ở trên cửa, nghe thanh âm chân thật kia, cô nhẩn nại, cố nhẩn nại để mình đừng đi qua nhìn.

Nhưng vẫn là nhìn không được, cô đẩy cửa ra, đi về phương hướng phát ra thanh âm, qua khe cửa, cô nhìn thấy tình huống bên trong, trong phòng ngủ rộng lớn tông trắng, có một chiếc đèn nhỏ màu vàng sắc cam đặt ở đầu giường đang sáng, trên giường lớn là hai thân ảnh trần trụi đang triều miên đầy dục, cô thấy thân thể mảnh khảnh mềm mại trắng nõn của chị tựa như cánh hoa nở rộ, vẻ mặt của người đàn ông nồng đậm tình yêu, tư thế cương quyết tựa như báo săn, đôi đùi vừa dịu dàng vừa thô lỗ với con mồi lòng bàn tay mình, vừa tiến công vừa dụ dỗ, xâm phạm rồi lại vuốt ve an ủi, nồng nồng sâu sâu ngâm nga, trong phòng như tràn ngập bầu không khí ngọt ngào.

Thiên Nhu dần cứng người ở tại chỗ, mặt đỏ như nướng trên lửa.

Cô thụt lùi một bước, ngón tay lạnh ngắt run rẩy chạm vào giá rượu phía sau, thân thể mới có điểm tựa, lúc này, lại lớn gan hơn nhìn vào bên trong, vóc dáng cường tráng mạnh mẽ của người đàn ông bại lộ ở đáy mắt, cô biết mình không nên nhìn, không nên mơ ước, nhưng vẫn không quản được hai mắt của mình, nhất là thời điểm nhìn thấy gò má tuấn mỹ ửng đỏ khi anh ngửa mặt lên, thần kinh của cô căng thẳng gần như sắp đứt đoạn.

Cô đã không còn là cô gái nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm sống, cô biết, đó là thời khắc mê người mị hoặc nhất của một người đàn ông, khi anh đạt được sự thỏa mãn về thể xác lẫn tâm hồn trong thân thể của một người phụ nữ.

Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Đình như tất cả đã kết thúc, anh cúi đầu hôn lên mặt, lên chóp mũi và cánh môi của cô, hai cánh tay mảnh khảnh của cô quấn lên cổ anh, anh cúi đầu nói gì đó ở bên tai cô, thâm tình mà cương chiều.

Thiên Nhu lẳng lặng đứng đó, cho đến khi đêm đen lành lạnh làm cho tay chân của cô lạnh cóng.

Đèn trong phòng của bọn họ đã sớm tắt, cô vẫn đứng ở đó, cảm giác trời đất quay cuồng, đầu nặng chân nhẹ.

Ngón tay mảnh khảnh đỡ trán, Thiên Nhu đi thẳng đến phòng vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, lúc này mới đi trở lại phòng của mình, nằm xuống trên giường. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Đằng đằng năm năm, trong sinh mệnh của cô không có nhiều người lưu lại vết tích khắc sâu, trong đại học, cô rất cố gắng, rất quý trọng thời gian mỗi một ngày, cố gắng lấy được thành tích tốt nhất, chỉ vì để thỉnh thoảng có thể trò chuyện với anh ở trên MSN, dù chỉ để nhìn bờ môi anh nhếch lên một nụ cười mỉm thân nhiên.

Chương 271: Chương 250

Cô nhớ năm ấy, thời điểm đôi mắt có thể nhìn thấy, từng vòng băng gạc

được tháo xuống từ trên mắt, bóng dáng của một người đàn ông xuất hiện ở trước mặt cô, không nhúc nhích nhìn cô, giống như ánh sáng trong đôi mắt cô là thứ mà anh trân quý nhất.

Anh đi tới, nói: "Chúc mừng em Rốt cuộc đã có thể nhìn thấy rồi."

Nếu như sinh mệnh cứ mãi dừng lại ở tại thời khắc đó

Đêm khuya, mọi âm thanh đều yên tĩnh, Thiên Nhu kéo cái mền mỏng đắp lên mặt của mình, để mình đắm chìm trong ảo tưởng trước kia, cũng cố gắng quên những cảnh tượng mới vừa nhìn thấy, còn có gò má chảy đầy mồ hôi của anh.

Đêm khuya, nhà họ La, vợ chồng nhà họ La đã ngủ say.

Cả đêm bị bức bách nói ra người cường bạo ngày đó rốt cuộc là ai, cả người La Tinh Uyển cũng gần như sụp đổ, cuộn người trên salon, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mắt như bị ngâm trong nước mắt, mờ to nhưng lại vô thần.

Cô ta mặc y phục thuần một màu trắng, nửa đêm ngồi ở trên ghế salon như một u hồn.

Còn có hai ngày. Hai ngày sau, nhất định bọn họ sẽ hủy bỏ hôn ước.

La Tinh Uyển cúi tay lấy gối dựa bên cạnh, mấy ngón tay cố dùng sức nắm chặt, cô ta không biết vì sao mình lại thảm hại đến nông nỗi này, Kinh Hiên hận cô ta, chán ghét cô ta, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào muốn thoát khỏi quan hệ cùng cô ta!

Ai tới nói cho cô ta biết, cô ta nên làm như thế nào đây? ! ! !

Điện thoại di động bên cạnh đột nhiên chấn động.

La Tinh Uyển giật nảy mình, giương đôi mắt đầy lệ hoảng hốt nhìn quanh phòng, chốc lát cô ta mới phản ứng kịp, cảm điện thoại di động của mình lên, vừa nhìn cái tên hiện trên màn hình, cả người cô ta run rẩy, hận không thể bóp chết người này!

Cô ta muốn để điện thoại xuống, nhưng nghĩ mình còn có nhược điểm ở trong tay người này, run rẩy nhấn nút trả lời.

"Alo?" Giọng cô ta khàn đặc.

"A. Sao vậy Tinh Uyển, giọng khàn như vậy, có phải do không có tôi tưới tắm cho nên gần đây tâm tình không tốt, hửm?" Giọng nói phóng đảng mà du dương của Trình Dĩ Sinh vang lên, trầm thấp cười: "Chuyện của cô tôi đã nghe nói, chắc chắn, cô nói xem, sao cô có thể ngu ngốc đến như vậy, tùy tiện tìm một người rồi nói người ta cường bạo cô, cô cho rằng Nam Cung Kinh Hiên là người ngu à?"

Cả người La Tinh Uyển run rẩy, nghiêng răng khạc ra mấy chữ: "Anh cắt cho tôi, cắt xa một chút!"

"Đừng kích động, bảo bối." Trình Dĩ Sinh móc thuốc lá ra châm lửa, chậm rãi rít vài hơi, thấp giọng nói: "Cô xem, giao dịch của chúng ta làm rất tốt, cô cho tôi lần đầu tiên, tôi giúp cô bình ổn đề xuống chuyện bên này, chắc hẳn ba mẹ cô cũng còn không lo lắng nữa, chúng ta là công bằng, về phần cô —— là tự cô muốn đưa chuyện mình bị cường bạo ra ngoài ánh sáng để tranh thủ sự đồng tình, kết quả đâu? Nam Cung Kinh Hiên vẫn như cũ không cần cô! Cho nên mới nói cô ngu ngốc, hiểu hay không?"

La Tinh Uyển càng cắn răng nghiêng lợi, lệ xông lên hai mắt: "Anh hèn hạ. Lúc ban đầu chính là anh ép buộc tôi, là anh làm cho tôi thất thân, nếu không có sự kiện đó thì sao tôi sẽ thảm hại như vậy! !"

"Cô như thế đã kêu là thảm hại? Ha ha." Trình Dĩ Sinh cười rộ lên: "Năm đó, lúc tôi bị nhà Nam Cung

bắt trở về đánh cho chết đi sống lại, so với cô còn thảm hại hơn nhiều, đại tiểu thư, cô thấy mặt mũi của cô thật sự rất quan trọng à, con mẹ nó, nặng mấy cân mấy lượng cho đến bây giờ cô vẫn còn không rõ hay sao?"

"Cút!" La Tinh Uyển tức giận gào lên, muốn quăng bỏ

điện thoại di động.

"Đợi đã!" Trình Dĩ Sinh kêu căng mở miệng: "Cô dám cúp điện thoại, tôi lập tức thả video ra. Đến lúc đó, chẳng những hủy bỏ hôn ước mà các người còn rơi xuống kết quả thân bại danh liệt, bảo bối, cô có muốn thử hay không?"

Tay của La Tình Uyên nắm chặt lần nữa, giọng nói khàn khàn: "Hừ, anh dám? Anh dám để cho Dạ Di biết anh làm theo tôi làm loạn sao?"

"Có cái gì tôi không dám?" Trình Dĩ Sinh cười lạnh: "Hiện tại, quyền sở hữu tất cả sản nghiệp của nhà Nam Cung ở bên này cũng đã chính thức ghi tên tôi, đừng nói tôi không dám công bố, bây giờ, ngay cả đập cô ta tôi cũng không sợ! La Tình Uyên, cô phải rõ ràng tình huống hiện tại, cô lớn bẽ thẹn địch, ngoại trừ lấy lòng tôi thì còn có ai có thể giúp cô!"

Giống như sấm sét giữa trời quang, La Tình Uyên kinh ngạc, ôm lấy bản thân thật chặt, nước mắt tuôn rơi: "Anh muốn gì. Anh lại muốn như thế nào nữa! !"

Trình Dĩ Sinh rút một hơi thuốc thật dài, giọng khàn khàn: "Cô nghe đây, tôi có việc muốn cô hỗ trợ. Chờ các người hủy bỏ hôn ước, Thiên Tuyết sẽ chính thức đến ở nhà Nam Cung, chuyện khó làm, thời gian của chúng ta không nhiều lắm."

"Biết ông cụ đưa Tiểu Ảnh đến giấu ở Đài Bắc không?" Bỗng nhiên Trình Dĩ Sinh hỏi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

La Tình Uyên lau lau nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn
điềm đạm đáng yêu, gật đầu nói: "Tôi biết."

"Tôi nghe được tin tức, ngày mai ông cụ sẽ chính thức thả
người, trả con trai lại cho bọn họ. Hiện tại tôi
không có người ở bên kia, vì vậy không dễ ra tay, cô nghe
đây, tôi muốn cô đưa thằng bé qua chỗ tôi, nhưng chui yếu
vẫn là lừa Thiên Tuyết tới, nếu cô ấy ở trong tay tôi thì
nhiệm vụ của cô coi như hoàn thành, còn về phần cô. . . .
." Trình Dĩ Sinh nheo mắt lại, khàn giọng nói tiếp:

"Nếu Nam Cung Kinh Diên bị chuyện đùa nhỏ làm
cho tay chân luống cuống, sẽ không bận tâm đến chuyện
hôn ước của các người nữa, cô có thể kéo dài thêm mấy
ngày. Cô thấy sao?"

La Tình Uyên cẩn thận suy nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ
chán ghét.

"Anh đúng là một tên ác ma. Tôi không muốn làm
việc cho anh, anh khiến tôi ghê tởm! Tại sao tôi phải đi
bắt cóc con của người khác!"

"Ha ha. Ác ma, xưng hô này, tôi thích," Trình
Dĩ Sinh ưu nhã mà ác ý nói tiếp: "Bảo bối, nghe lời,
đàng hoàng đi giúp tôi làm chuyện này, nếu không, sáng
sớm mai tất cả các kênh giải trí truyền thông cũng đều sẽ
nhìn thấy video kích tình của chúng ta, cô cũng đâu muốn
như vậy, đúng không? Cô có biết tôi ẩn nhẫn lâu như vậy,
phần đầu lâu như vậy, chính là vì một ngày như thế hay
không! Cũng bởi vì mục đàn bà chanh chua Nam Cung
Đạ Di kia, thời điểm Thiên Tuyết rời đi cũng không
quay lại nhìn tôi, cô ấy hận tôi! Tôi và cô ấy ở chung một

chờ róng rã năm năm, tôi tôn trọng cô ấy yêu cô ấy, chưa tới thời điểm kết hôn có chết tôi cũng không chạm vào cô ấy, cô ấy lại cứ như vậy mà vứt bỏ tôi!"

Quang mặt Trình Dĩ Sinh trở nên dữ tợn, nói xong lời này mới chậm rãi thở phào một cái: "Tôi muốn cô ấy. Tôi nhất định phải có được cô ấy, hơn nữa, còn nhất định phải đoạt người từ trong tay của Nam Cung Kinh Diên! !" *Hoalala diendanlequydon.com*

Năm đó, những chuyện kia là sự thảm hại nhất trong cả cuộc đời của anh ta, giống như một con chó bị Nam Cung Dạ Hi chỉ huy sai khiến, cho tới hôm nay, đằng đằng hơn năm năm, nhất định anh ta phải trả lại toàn bộ!

"Tên khốn kiếp này." La Tình Uyển run giọng nói, nghĩ tới việc mình phải làm cho anh, trong lòng cảm thấy buồn nôn: "Vậy anh muốn đứa nhỏ làm cái gì. Không phải anh muốn hại đứa bé đúng không?" *Hoalala diendanlequydon.com*

"Ha." Trình Dĩ Sinh bật cười: "Không nghĩ tới, cô lại còn thiện lương như vậy, Tình Uyển, tôi cho là lúc cô theo tôi làm cùng nhau thì sớm đã không còn lương tâm nữa, cô lại còn quan tâm đến một đứa bé?"

"Nó là con của Kinh Diên!" La Tình Uyển run giọng nói: "Anh phải đáp ứng, đáp ứng thì tôi sẽ giúp anh, tôi không quan tâm đến Dự Thiên Tuyết, nhưng đứa bé kia thì anh không được động vào, anh có đáp ứng hay không!" *Hoalala diendanlequydon.com*

"Được." Khóe môi hơi lên, có phần nhìn không rõ lắm vẻ mặt của Trình Dĩ Sinh, giọng anh ta khàn khàn: "Đừ sao thì đứa nhỏ cũng vô dụng đối với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Chương 251

La Tinh Uyên nén lệ, cúp điện thoại.

Màn đêm thâm trầm, dường như dự báo một cuộc phong ba nổi lên, cô ta ôm chặt chính mình, trong đầu suy nghĩ làm thế nào để vận dụng thế lực bên Đài Bắc bắt cóc đứa bé. Tâm tư của ông cụ luôn kín đáo, muốn đoạt người từ trong tay ông ta có bao nhiêu khó khăn.

"Kính Hiền." Cô ta khàn giọng kêu tên anh, tay nắm lấy áo bọc ghế salon, nước mắt rơi xuống: "Em không muốn làm vậy. Thật xin lỗi.
. Thật sự xin lỗi."

Đài Bắc.

Mưa rơi một mù.

Tiểu Ảnh nằm sấp ở cửa sổ nhìn thời tiết bên ngoài, lại nhìn hộ vệ ngủ say trên ghế salon ngoài phòng khách, bóng dáng nho nhỏ leo xuống, nhẹ chân nhẹ tay đi tới, móc điện thoại di động trong túi quần của anh ta.

Căn phòng ưu nhã này rất khác biệt, vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng mưa rơi rắc rắc.

Tiểu Ảnh cầm điện thoại di động ở trong tay, rốt cuộc cũng lấy ra khỏi túi quần, cậu bé vội vàng chạy đến trong gian phòng cách vách, nhón chân khóa cửa phòng, vừa định mở điện thoại di động gọi cho mẹ, đột nhiên phía sau truyền đến động tĩnh.

Hộ vệ bị giật mình tỉnh giấc, đi tới muốn mở cửa ra, lại phát hiện cửa đã bị khóa từ bên trong.

"Tiểu thiếu gia. Tiểu thiếu gia, mở cửa!"

Tiểu Ảnh ngửa đầu nhìn cánh cửa, thật lùi hai bước, nhún nhún vai: "Cháu đâu có ngu, cháu sẽ không mở cửa."

Bàn tay nhỏ bé luơt ấn mở điện thoại, không để tới ý động tĩnh bên ngoài, nhưng đến khi ấn mở được một nửa bỗng nhiên phát hiện khác thường, cái điện thoại di động này, căn bản là không có tín hiệu? ! !

Giơ lên quơ quơ, lại mở pin ở phía sau ra nhìn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tiểu Ảnh tái mét.

"Người xấu. Người xấu!" Tiểu Ảnh tức giận đến nói liên tiếp hai câu, chạy tới nhón chân mở cửa, nổi giận đùng đùng quăng điện thoại di động vào trên người của hộ vệ: "Mấy chú thật xấu! Vì để phòng cháu mà giấu điện thoại còn lấy đồ giả thay thế, mấy chú lừa cháu, người xấu!"

Thình lình bị ném tới cái điện thoại, hộ vệ vội vàng chống tay lên cửa, chăm chú nhìn Tiểu Ảnh, nói: "Tiểu thiếu gia, thật ra, cho dù có đưa cho cậu điện thoại di động thật thì cũng không có tác dụng, mọi tần sóng ở nơi này đều mờ bằng vân tay, không đúng người căn bản là mở không ra, tiểu thiếu gia đây rồi thì chuẩn bị đi, hôm nay mưa lớn, nhưng lão gia đã dặn dò, nhất định phải đưa cậu trở về."

Khuôn mặt xanh mét của Tiểu Ảnh từ từ nổi vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: "Đưa cháu trở về? Ông cụ đã chịu cho cháu trở về gặp mẹ!"

"Ừ, tiểu thiếu gia, chúng ta có thể trở về."

"A! ! !" Tiểu Ảnh nhảy dựng lên, chạy lăm quăng ở trong phòng: "Cháu có thể trở về gặp mẹ! Cháu có thể trở về gặp mẹ! ! Chú, chừng nào chúng ta trở về?"

"Ách." Hộ vệ nhìn cậu bé đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhứt đầu ngẫm nghĩ: "Sau khi ăn sáng xong thì đi."

Được!" Tiểu Ảnh đẩy thân thể vạm vỡ của anh ta ra, chạy ra ngoài: "Bữa sáng đâu? Bữa sáng đâu?"

Năm sáu giờ sáng, bóng dáng nho nhỏ chạy khắp phòng tìm bữa ăn sáng.

Hộ vệ ừ ừ cúi đầu, nhíu chặt mày, cảm thấy mệt mỏi tới cực điểm, kể từ sau khi tiểu thiếu gia bị

đưa đến đâu toàn hô tất cả đều phải đi phòng, thậm chí rất

những thiết bị điện tử cũng không được dùng, tín hiệu cũng bị che chắn, internet cũng không được kết nối, trong lòng ông cụ biết rõ cháu của mình là thiên tài về phương diện điện tử, không để cho cậu bé sử dụng được bất kỳ vật gì liên quan, như vậy cậu bé cũng không có cơ hội chạy trốn, trong đoạn thời gian này, bọn họ chăm sóc vị tiểu thiếu gia này hết khả năng có thể, nói 'cầm y ngọc thực' cũng không quá đáng một chút nào. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Nhưng có tình Tiểu Ảnh lại không phải là một đứa trẻ an tĩnh, ba phen bốn lần bỏ chạy làm khổ bọn họ, kêu họ vệ đưa mình đi dạo phố tản bộ, thừa dịp người lớn không chú ý thì bỏ chạy, bị bắt trở lại mấy lần, giày vò đến mức tính tình lương bình cũng giảm hơn phân nửa.

Cách một đại dương, coi như cậu bé có là thiên tài thì cũng không thể chạy về được! Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Ăn điểm tâm xong, Tiểu Ảnh liền chạy vào trong phòng của mình, lấy ra một cái hộp nhỏ nhỏ màu đen cất vào túi, nghĩ nghĩ lại lấy ra nhìn một chút, cau mày nói: "Mẹ ơi mẹ, sao mà mẹ nghĩ không ra phải tìm Tiểu Ảnh như thế nào, SOS, cầu cứu! Tiểu Ảnh đang ở chỗ này! Thế mà mẹ lại tìm không thấy! !"

Cậu bé biết, trước đến giờ mẹ đều không tin tưởng đồ đạc cậu bé làm ra, cũng không xác định là có dùng được hay không, cho nên tốt qua kết thúc cuộc trò chuyện với mẹ, cậu bé đã đưa cánh tay nhỏ bé lên trên không trung tạo thành hình dáng một cái hộp nhỏ, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn mẹ, nhắc nhở mẹ: "Mẹ, chúng ta phải luyện tập

nhiều thêm, Tiểu Anh rất muốn gặp mẹ, nhất định mẹ cũng rất muốn biết Tiểu Anh đang ở nơi nào đúng không? !"

Đi vọng có ích.

"Ken két" một tiếng, cửa bị đẩy ra, Tiểu Anh luống cuống tay chân nhét cái hộp nhỏ vào trong quần áo của mình.

"Tiểu thiếu gia, chúng ta nên đi!"

Tiểu Anh nói một tiếng: "Được", bỏ lại tất cả đồ dùng trên bàn, một thân thoải mái chạy tới, để hộ vệ dắt tay của mình đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, một chiếc xe dừng ở trước cửa Lan Cư Uyên, hai hàng hộ vệ cầm dù màu đen đứng ở hai bên.

Đi ra cửa, mưa to tầm tã như trút nước.

Cùng lúc này, tại sân bay thành phố L.

Nam Cung Kinh Hiền đứng ở phòng chờ trong sân bay, gọi xong cuộc điện thoại sau cùng. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Tối hôm qua, người của anh đã bị bắt đến phụ cận Lan Cư Uyên, bọn họ theo dõi khi vực Tiểu Anh đang ở,

lúc này không thể ra bất cứ chuyện gì, anh biết Thiên Tuyết đang chờ đợi ở nhà.

Sáng sớm, lúc cô còn ngủ say, anh rón rén muốn chạy tới đây một mình, nhưng vẫn khiến cô tỉnh giấc, cô kiên trì muốn đi theo anh cùng nhau đón con trai, nhưng bị anh liên tục đè xuống, muốn cô ở lại trong nhà không nên đi đâu, anh đi đón con trai sẽ trở lại.

Anh rất cẩn thận, trước lúc ra cửa cũng dặn dò người trông chừng chung quanh, nói bọn họ cẩn thận bảo vệ Thiên Tuyết cho tốt.

Khi đó Thiên Nhu cũng đã thức, trước lúc anh đi đã tới hỏi anh có thể cho cô theo cùng đi đón Tiểu Ảnh hay không, cô chưa từng gặp đứa cháu nhỏ này, Nam Cung Kinh Diên nhẹ giọng cự tuyệt, cô lại khe khẽ cười, nụ cười mang theo sự thê lương: "Nam Cung, em biết anh muốn bảo vệ chị cho nên mới không cho chị ấy đi theo, nhưng em thì không sao, anh không cần lo lắng cho em."

Nam Cung Kinh Diên có thể nhìn ra sự chân tình nơi đáy mắt cô, anh cười cười, vẻ mặt tuy nhã mà lạnh lùng.

"Thiên Nhu, tôi không chỉ muốn bảo vệ chị của em, mà là muốn bảo vệ toàn bộ thế giới của cô ấy, bao gồm em và Tiểu Ảnh, cũng bao gồm bản thân tôi, tôi biết rõ tâm lòng của em, nếu như tôi đã từng làm gì khiến em hiểu lầm thì tôi rất xin lỗi, nhưng hiện tại hay tương lai sau này, tôi chỉ yêu chị của em, vĩnh viễn yêu, cũng chỉ yêu một mình cô ấy. Em hiểu rõ chưa?"

Khoảnh khắc đó, biểu tình của Thiên Nhu làm cho

người ta đau lòng.

Cô vẫn cười, nhưng ánh mắt dần dần trở nên trống rỗng, bị lời nói đả kích của anh làm cho thương tích đầy mình.

Trong sân bay rất ít người, không khí lạnh lạnh thấm vào trong quần áo, có hơi lạnh lẽo, sau lưng có người đi tới, thấp giọng nói: "Thiếu gia, người lên Đài Bắc đã liên lạc, tiểu thiếu gia đang ở trong tay bọn họ, người của chúng ta đang đi theo."

Nói xong, cũng đưa notebook trong tay qua, Nam Cung Kinh Hiên có thể nhìn thấy dưới hàng dù to màu đen, thân ảnh nho nhỏ như tinh linh kia đang ngồi vào trong xe. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon.com

Ngón tay thon dài của anh lên chạm tới hình ảnh đó, Nam Cung Kinh Hiên nói thật nhỏ: "Bên kia đang mưa?"

"Đạ."

". Lấy thêm hai bộ y phục, ở chỗ này chờ." Anh cần nắm trong tay mỗi chi tiết, một chút cũng không thể có gì ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đứng Đứng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 273: Chương 252

"YES!, thiếu gia. . . ." Nói xong, hộ vệ chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng đột nhiên anh ta nhú mày lại, giờ tay đề tai nghe bên tai, cẩn thận nghe một hồi, lại thấp giọng hướng về phía Nam Cung Kinh Hiên nói: "Thiếu gia, phía bắc có động tĩnh."

Đôi mắt vốn trầm tĩnh của Nam Cung Kinh Hiên đột nhiên trở nên sa sầm đông cứng.

Ánh mắt anh khắc nghiệt quét qua, lạnh lùng nhìn chăm chăm hộ vệ kia: "Động tĩnh gì?"

Phía bắc, Trình Di Sinh.

"Tối hôm qua, anh ta cùng La Tiểu Thư nói chuyện qua điện thoại, quá muộn cho nên chưa kịp thông báo tình hình cho anh, Trình Dĩ Sinh rất cẩn thận, vì thế thời điểm gọi điện thoại tránh được người của chúng ta, cơ sở ngầm của chúng ta không thể nghe lén." Hộ vệ cung kính mà nghiêm cẩn nói.

Kể từ khi xảy ra chuyện kia cho tới nay, Trình Dĩ Sinh cũng không hề liên lạc với La Tình Uyển.

Mà bây giờ bọn họ nói liên lạc, hơn nửa đêm, có khả năng nói chuyện gì?

Nam Cung Kinh Hiền nhíu mày rất chặt, nhất định anh phải biết rõ, rốt cuộc thì mục tiêu của hai người kia là cái gì, 2h chiều nay chính là mở họp báo, nếu như trước 12 trưa anh có thể đón được Tiểu Ảnh trở về, vậy thì chuyện hủy bỏ hôn ước cũng là sự tình ván đã đóng thuyền, ai cũng không sửa đổi được.

Với tính tình của La Tình Uyển, vào lúc này chỉ ngồi chờ chết, có khả năng sao?

Ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Kinh Hiền thoáng nhìn phía trước, chậm rãi xoay người, sải bước đi ra ngoài, gờ tay lên nhìn đồng hồ, còn có hai tiếng, lạnh lùng nói: "Bên Đài Bắc tăng gấp đôi người cho tôi, nói cho bọn họ biết, nếu như Tiểu Ảnh gặp chuyện không may, bọn họ ở lại bên đó cả đời không cần trở lại!"

"Dạ!" Về mặt của hộ vệ cũng trở nên nghiêm túc, đề tai nghe bắt đầu hoàn thành từng bước chỉ thị.

Trở lại chỗ nghỉ ngơi, Nam Cung Kinh Hiền tinh táo suy nghĩ cẩn thận lại lần nữa, lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Thiên Tuyết, nhưng sợ giờ này cô vẫn còn chưa thức giấc, suy tư trong chốc lát, không thể làm gì khác hơn là gọi cho Thiên Nhu.

"Chị của em dậy chưa?" Anh bắn khoăn lo lắng, thiếu nữ ở thời kỳ này rất nhạy cảm, anh không muốn vì một cú điện thoại lại khiến cô hiểu lầm, cho nên câu đầu tiên mới nói rõ ràng.

Thiên Nhu hơi ngẩn người, thời điểm nhận điện thoại cô còn do dự, cho là mình làm, cho đến khi nghe được giọng của anh trong điện thoại, nhưng không nghĩ tới, anh gọi là để hỏi tình huống của chị.

"Em đang nghe sao? Thiên Nhu," Trong lòng Nam Cung Kinh Hiền khẩn trương cực độ, lo lắng bên Thiên Tuyết có thể bị người thừa cơ lợi dụng: "Chị của em đã dậy chưa?"

Thiên Nhu nhìn thoáng qua trong phòng, lác đác: "Chị ấy còn ngủ."

"Vậy chờ cô ấy dậy em nói cho cô ấy biết, chung quanh khu Bích Vân đều có người của tôi, hôm nay, trước khi buổi

họp báo kết thúc, tốt nhất không nên ra cửa, cần gì thì trực tiếp cho người đi mua, nghe chưa?"

"Nhưng mà. Tại sao."

"Đừng hỏi tại sao! Em nhớ những điều này là được rồi, cũng trông chừng đừng để cô ấy ra cửa, biết chưa?"

"Dạ, em biết rồi." Thiên Nhu gật đầu, nghiêm túc đáp ứng.

"Cứ vậy đi." Sự căng thẳng như dây cung trong lòng của Nam Cung Kinh Hiền chậm rãi buông lỏng một chút: "Hôm nay em và chị của em nghỉ ngơi cho tốt."

Nói xong, anh liền cúp điện thoại. ở tại chỗ yên lành

trong chốc lát, nghĩ tới mua to tâm tả lên Đài Bắc và sự bố trí chặt chẽ cẩn thận, trong đầu suy tính xem còn bất kỳ phân đoạn nào có thể xảy ra sai lầm, tinh thần khẩn trương đến cực hạn.

Một tiếng đồng hồ sau, Đài Bắc.

Bởi vì mua to tâm tả nên bị kẹt xe, mặt đường rất trơn xe cộ đều chạy chậm, không ai dám phóng nhanh vượt ẩu.

Tiểu Anh ngồi sau xe lắc lắc chân nhỏ, nằm sắp ở cửa sổ: "Chú, kẹt xe rồi, kẹt xe làm sao bây giờ? Chúng ta có thể trở về hay không?"

"Tiểu thiếu gia," Sắc mặt hộ vệ khẩn trương quay cửa sổ xe lên: "Bạn không thể mắc mua, đông lạnh bị lệnh là lão gia tìm chúng tôi tính sổ."

"Nhưng cháu muốn mau chóng nhìn thấy mẹ, chú, không phải mấy chú cố ý không muốn để cháu đi đó chứ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Anh sa sầm, âm hiểm hỏi. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Tôi đang nghĩ biện pháp," Hộ vệ nhìn thoáng qua bên ngoài, cau mày lại, hướng về phía tài xế, nói: "Thì xin ý kiến của lão gia xem, có thể dùng phương pháp khác để đến sân bay hay không, hiện giờ đường phía trước khẳng định là người chết cũng không qua được, có thể quay lại đi đường vòng không?!"

Một lát sau, tài xế ngắt điện thoại, cung kính nói: "Tiểu thiếu gia, nếu lịch bay hôm nay đều bị lỡ, chắc chúng ta phải đi vào hôm."

"Không thể!" Tiểu Anh tròn to hai mắt, giơ tay chỉ anh ta, lớn tiếng nói: "Ông cụ không thể đổi ý, ông ấy đã đồng ý cho cháu gặp mẹ, ông ấy không thể đổi ý!"

Về mặt tài xế rất lúng túng, đành phải quay đầu xe, theo đường cũ trở lại, dọc đường xe đông nghìn nghịt, xếp hàng dài cả một con phố, không còn cách nào, bọn họ chỉ có thể chạy lên làn đường dành cho người đi bộ.

Vòng qua đoạn đại lộ hỗn loạn nhất này, trước mặt là ngõ hẻm khu dân cư, vượt qua dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng không ngờ, chạy tới phía đường, bất thành linh xe thắng lại! !

Xe đột ngột thắng lại, làm cho tất cả người ngồi phía sau đều nhào về phía trước, chiếc xe đi theo đằng sau cũng đột ngột dừng lại.

"Chết tiệt. Tiểu thiếu gia, chúng ta phải đổi xe."
Hộ vệ lễ phép nói.

Tiểu Anh có chút nghi ngờ, cảm nhận động tĩnh chung quanh, gật gật đầu, đợi cửa xe mở ra ngoan ngoãn bước xuống, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn xung quanh, đường xá ngang dọc chằng chéo, rộng rãi nhưng phức tạp, cây dù đen thật to che trên đỉnh đầu, cậu bé thoáng hoảng hốt, đột nhiên thấy có một chiếc xe quẹo vào đầu hẻm.

".....!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Anh trắng bệch, căn bản là không kịp kêu lên, chiếc xe kia đã dùng tốc độ như sét đánh vọt tới, xẹt sát qua bên họ, một tiếng nổ 'Ầm!', chiếc xe mà cậu bé vừa mới bước xuống đã bị định vô cùng thảm thiết!!

'Ầm', tiếng nổ lớn ở bên tai, động tác đầu tiên của hộ vệ chính là ôm lấy Tiểu Anh bỏ nhào trên mặt đất, hai chiếc xe bay vọt lên không trung lăn lộn rơi xuống ở chỗ không xa, ngay sau đó, một loạt đạn lia nhanh tới!

'Pằng' 'Pằng', tiếng súng nổ vang ở bên tai, đình tại nhức óc, cả người nằm ở vùng nước lùn trên mặt đất, sắc mặt Tiểu Anh trắng bệch, hai bàn tay nhỏ bé chống mặt đất, cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ cảm thấy hộ vệ đè ở trên người mình rất nặng, thay cậu bé chấn âm thanh đáng sợ kinh khủng này, nhưng ngay sau đó, hộ vệ kia 'Á!' lên một tiếng đau đớn, một viên đạn mang theo tiếng xé gió mạnh mẽ bắn vào đầu của anh ta!

Hộ vệ trợn mắt, giãy giữa hai cái, té xuống đất.

Toàn thân Tiểu Anh lạnh ngắt, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn qua, nhìn thấy ánh mắt vùng vẫy giãy chết của người hộ vệ, rất nhiều rất nhiều máu từ trên mặt người chết nhỏ giọt xuống đầy cả khuôn mặt của cậu bé.

"Oa" một tiếng, hoảng sợ tới cực độ khiến Tiểu Anh cũng không chịu nổi nữa, thảm thương khóc lớn thành tiếng.

Bắn nhau vẫn còn tiếp tục, tất cả người trên mấy chiếc xe mà ông cụ phái tới đều lao xuống, thanh chong chóng thối lui

đến hai bên để phản kích, hướng về phương hướng đầu hẻm
hung hăng, bất trả, ai cũng không biết bọn họ gặp phải
loại người nào, tóm lại, chính là chết cũng phải bảo vệ tốt
tiểu thiếu gia!

Ý đồ của đôi phương cực kỳ rõ ràng, trong mưa to hàng
bạc, một loạt bóng đen lần theo ngõ hẻm áp sát tới, đến
gần cổ thì thể đang đè ép Tiểu Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Vào Hào Môn: Cha Đùng Đùng Vào Mẹ Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.